

INDIANA
UNIVERSITY
LIBRARY

HESYCHII ALEXANDRINI
LEXICON.

Digitized by Google

HESYCHII ALEXANDRINI

LEXICON

ΑΙΑΙΟΥ ΔΙΟΓΕΝΕΙΑΝΟΥ ΠΕΡΙΕΡΓΟΠΕΝΗΤΕΣ

EDITIONEM MINOREM

CURAVIT

MAURICIUS SCHMIDT.

EDITIO ALTERA

INDICE GLOSSARUM ETHNICARUM AUCTA

lue

JENAE

SUMPTIBUS HERMANNI DUFFTII
(LIBRARIA MAUKIANA).

MDCCCLXVII.

24210

PA 4013
, Hz

FRIDERICO RITSCHELIO

S.

I.

EPILOGUS EDITIONIS PRIORIS.

Adornanda hac Hesychii editione minore quid efficere studuerim, quamquam et ipsa mutata libri inscriptio indicat et facile adsecuturos esse spero, quibus rationes meas in *quaestionibus Hesychianis* relatas satis probavero, tamen, cum neque rationis neque veritatis vim tantam esse videam, ut, quae praescrabant ipsae, cito credantur, hac etiam epilogi occasione ular, ut quoad fieri brevissime possit, consilium meum aperiam. In confessu est philologorum, qui quidem recte uti Hesychio didicerint, peregrinum esse numerum. Neque id mirum. Sciat enim oportet, qui a lapsu in hac re admodum proclivi sibi cavere velit, et quarum glossarum omnino aliquis usus esse possit, et quando quibusque licet uti, ne nostram ut alius occasionem petamus ex veterum scriptorum incommodo, quos, cum emaculare conamur, Hesychianis sordibus foedissime inquinamus. Hoc igitur ut tandem dediscerent philologi, librario persuasi, ut Hesychii denuo edendi mihi copiam faceret, vel potius non Hesychii, sed Diogeniani a tachygraphi Alexandrini allorumque interpolatorum accessionibus liberandi, adlecta tamen critica supellectile, glossarumque spuriarum catervis in ima quaque pagina congestis, iamque rem molestiorem quam difficultiorem ita mihi administrasse videor, ut facilius credam etiamnunc inter Diogeniana inventum iri nonnulla ab Hesychio illata, quam huic temere adsignata esse, quae Diogeniano erant relinquenda. Illata vero sunt 1) glossae Homericae, quotquot ignorat Apollonii Sophistae lexicon 2) proverbiorum explicationes verbosiores quarum cum Zenobianis appendicibusque Bodii. Vatic. Coisl. manifesta est consensio 3) ex amplioribus Atticistarum lexicis excerpta aliquot 4) frustula nonnulla ex onomastico aliquo Polydeuceo persimili delibata. Quibus accidunt, quae in apographum ab Hesychio factum ab aliis demum nescio quibus invecta sunt 5) Moeridea tantum non omnia 6) Gregorii Nazianzeni glossae aliquam multae, aliaeque ad Philonem Iosephum Agathiam alios referenda 7) glossae quae dicuntur scripturariae 8) gl. Romanae et inferioris Graecitatis portenta 9) permagna glossarum Euripidearum pars eaque expositionum insipientia et scripturae fatuitate conspicua 10) denique lemmata omnia prodigiosius corrupta, quam quae videri

possint librari erroribus imputanda esse. Hanc igitur glossarum colluvionem, cum diutius in castris Pamphiliis turbas efflere nesas ducrem, summa adhibita iudicis severitate exterminavi, non solum ubique confusus ordo exposceret, sed etiam ubi literarum series non interrupta repugnare videretur: ut iam spondeam mibi in Diogeniano nostris lucubrationibus restituto superesse per pauca, quae a Pamphilio non sint profecta; quae Alexandrinorum ingenio sint indigna, omnino nulla. Quod licet fortasse flocci pendent, quibus hucusque in Hesychio promptum ineptiarum suarum praesidium paratum erat, lustiores doctrinae Alexandrinae aestimatores eo maioris auguror pensuros esse quo cito intellexerint, amplius caussam non esse, cur talis Diogeniani fides sibi in dubium veniat. An recte nos Pamphileos agros ab Hesychiano terminasse dubitemus quin gravius argumentum proferri non possit hoc ipso, quod cum in glossis, quas Insiticias dicimus, plerumque lectio sit impeditissima et quibusvis scripturae vitiis deformis, in altera glossarii parte ea, quam Diogenianum inscripsimus, et lectio multo sit expeditior nec saepius aut gravius a librario pessum data, quam in optimis quibusque libris mss. usu ventit. Mihil quidem haec res tanti momenti esse visa est, ut secus quam in proedosi factum vides, Diogenianum quidem a librariorum erroribus pro virili parte defendarem, suique similiorem reddere niterer, sed Hesychio eiusque interpolatori recentiori suos errores relinquere ad unum omnes, tum ne quid erga ingeniola Graeculorum istorum secus committerem, tum quo, quid distent aera lupinis, facilius posset intelligi. Hanc ob caussam Diogenianum ad libri Marcelliani fidem emendavi, lectionis discrepantia in imis marginibus subnotata, Hesychiana contra cum omnibus scripturae mendis ex eiusdem libri auctoritate cura exactissima expressi, ita tamen ut adscripto loco respecto Hesychium etiam emendaturis viam praelarem, neque de Diogeniano in posterum bene merituros celarem de multitudine glossarum in offensiones sane quam gravissimas incurrentium. Nam et glossae sunt compluseculae, quarum aut scriptura aut explicatio est dubitabilis, nec minor cum earum sit numerus, quae, quod archetypi scripturam evanidorem non satis intellegerer Hesychius, aut locum alienum occuparunt, aut bis terve diverse scriptae reperiuntur, tum ne desunt quidem de quarum auctore ut dixi ambigas. Itaque lectorum commodo etiam in hac re prospiciendum mihi esse ratus glossas explicationesque de scriptura suspectas ubique hoc signo + notavi, ex fuga revocatas hoc (....), ambiguas denique, quarum pleraque aut Euripideae sunt aut propter ordinem turbatum suspectae, interrogationis notula (?) insignivi. Numeros uncins [] inclusos in locum glossarum proscriptarum suffictos esse nemo non videt. De spuris ipsis quibus siglum HES praefixi nihil habeo quod addam. Poteram quidem etiam additamentis Hesychianis recentiorum grammaticorum interpolationes eximere, sed laboris pretio non satis digno tempus terere nolui. Nam Aristarchi λέξεις Homericae, in quibus propria Hesychii virtus cer-

nitur, etiam sic facilime possunt erui, quemadmodum glossae biblicae, ab interpolatore Byzantino *Infarctae*, iam pridem ab aliis sunt seorsim editae, Euripi-dearum vero in emendandis poetae fabulis nullam omnino esse utilitatem, in *quaestionibus* me evincere memini. Satis dictum de instituti nostri parte altera, qua id effectum voluimus, ut Diogeniano nobis uti liceat non interpolato, restat ut paucis exponam de altera librl dote, qua ne quis abuti glossographo nostro possit a nobis praecautum esse arbitror. Abutuntur vero, opinor, qui ad eius auctoritatem provocant in emendandis poetis scriptoribusque a Pamphilo non respectis. Quid enim Pamphilo cum Apollonio Rhodio, quid cum Arato Oppiano Pindaro et, ut ad inferiora tempora descendam, cum Dionysio Halicarnassensi vel Plutarcho? Nihilo tamen minus plerosque veterum auctorum editores sicut Hesychio video, quasi omnium cuiusvis scriptoris glossarum sit conciliabulum. Itaque huic etiam errori ut in brevi occurrerem, glossarum plurimarum auctoritatem eo adauxi, ut scriptorum respectorum locos intra hamulos apponerem, quorum, si quis indicem composuerit, notum habebit universum veterum poetarum scriptorumque coetum, quorum monumenta emendaturo ipsi ad Diogeniani auctoritatem provocare sit tutissimum. In apponendis autem horum fontium testimonis hanc mihi legem scripsi, ut his tantum articulis ea adicerem, quos glossarum vices explere certo scirem nunquam vero aut dubitanter appingerem, ubi mihi ὄρομασιαν potius quam glossam agnoscere viderer. Quod uni glossae aliquotlens plura addita sunt scriptorum testimonia (col. 503, 6, 1893. 586, 23, 1767), hoc scito non tam ambigui esse iudicil quam diligentiae accuratioris indicium, cum certo certius sit a Diogeniano totidem eiusdem vocabuli explicationes consignatas esse, quot in fontibus Pamphilo antiquioribus illustrabantur singulorum scriptorum loci respecti. Minus sane referebat spuriarum quoque glossarum fontes reclusisse, renuncclare tamen ne huic quidem officio volui, non tam ideo quod fontes nonnullos a me primo reclusos esse gloriarer, quam quod sponsore glossulae patefacto simul impostoris fraudem detegi viderem. Praeterea glossarum Homericarum explicationes Aristarchae dignae videbantur, quae accuratus, quam in editione Albertina factum est, ad singulos Homeri versus referrentur.

Scribemam Ienae cal. Mart. a. MDCCCLXIII.

II.

Alteri huic editioni ab Hermanno Duffio paratae adiecimus indiculum glossarum popularium ex editione maiore repetitum, ut non modo philologorum commodis consuleremus, quibus rei familiaris angustiis aditum ad copiosiores indices nostros in quarto editionis amplioris volumine inchoatos interciudi compertum habemus, sed etiam eorum satisfaceremus desideriis, qui linguarum indo-germanicarum studio occupati dialectorum etiam Graecarum ubertatem sine morae dispendio cognoscere, quam largam glossarum ethnicarum materiem intentiore cura e spissiore glossographi penu conquirere cupiunt. Hugonis Weberi errores redarguere nunc non vacat. Ad commentationem „de Hesychii ad Eulogium epistola“ a viro subtilissimo dicacissimoque conscriptam respondi in A. Fleckenseni annal. philol. et paedagog. 1865 fasc. VI p. 749—764. De censura eius nuncc. erud. Gotting. 1867 p. 401—446 inserta et de „quaestionibus Hesychianis“ nuperrime demum in philologi suppliem. Vol. III fasc. V p. 451—623 vulgatis opportuniore tempore dicam in editione Aristarchi Apionis Hellodorique λέξεων.

Dabam Ienae X Sextil. MDCCCLXVII.

ΗΣΤΧΙΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΤΣ
ΕΤΛΟΓΙΩΙ
ΤΩΙ ΕΤΑΙΡΩΙ ΧΛΙΡΕΙΝ

Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι τῶν παλαιῶν τὰς κατὰ στοιχεῖον συντεθείκασι λέξεις, ὃς πάντων ἐμοὶ προσφιλέστατα Βεύλογις ἀλλ οἱ μὲν τὰς Ὁμηρικὰς μόνας, ὡς Ἀππίων καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου· οἱ δὲ τὰς κωμικὰς ἴδιας καὶ τὰς τραγικάς, ὡς Θέων καὶ Δίδυμος καὶ ἔτεροι τοιοῦτοι. ὅμοι δὲ πάσας τούτων οὐδὲ εἰς. Ιαγενιανὸς δέ τις μετά τούτους γεγονός, ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος, τά τε προειρημένα βιβλία καὶ πάσας τὰς σποράδην παρὰ πᾶσι κειμένας λέξεις συναγαγὼν, ὅμοι πάσας καθ' ἔκαστον στοιχεῖον συντέθειεν· λέγω δῆ τὰς τε Ὁμηρικάς, καὶ κωμικάς, καὶ τραγικάς, τὰς δε παρὰ τοὺς λυρικοὺς καὶ παρὰ τοῖς ὅρτοφοις κιμένας· οὐδὲ μῆν ἀλλὰ καὶ τὰς παρὰ τοῖς ἰατροῖς τὰς τε παρὰ τοῖς ιστοριογράφοις. οὐλληρόθιν δὲ ὅμοι οὐδεμίαν λέξιν [σύστε] παρέλπει, οὐτε τῶν παλαιῶν, οὔτε τῶν ἐπ' ἔκεινον γεγενημένων, προσέθυνε δὲ κατ' αὐχήν ἐκάστης λέξεως τριῶν ἢ τεσσάρων στοιχείων τάξιν, ήντος ειμαρεστέραν ἔχοι τὴν εὑρεσιν ἡς ἐπιζητεῖ τάξεως ὁ τοῖς βιβλίοις ἐντυγχάνειν προαιρουμένος. καὶ πρὸς τούτους, ὅσας οιός τε ἡν παρομίας εὐρεῖν, οὐδὲ ταύτας παραπλῶν ἐπέγραψι τὰ βιβλία. Περιεγοπένητας ταύτη χρησάμενος, τῷ διανοίᾳ· ἥγετο γάρ, οἵμα, μηδόνις πλονοίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς πένησι τῶν ἀνθρώπων χρησιμεύσειν τε καὶ ἀντεὶ διδασκάλων ἀρκέσειν αὐτεῖ, εἰ μόνον περιγρασάμενος πανταχόθεν ἀγνερεῖν ταῦτα δυνηθέειν καὶ ἐγχρατεῖς αὐτῶν γενέσθαι. Ἐπαινό μὲν ἔγωγε τὸν ἄνδρα καὶ τῆς φιλοκαλίας καὶ τῆς σπουδῆς, ὅτι χρησιμωτάτην πραγματείαν καὶ τοῖς σπουδαίοις τῶν φιλολόγων ἀφελειμωτάτην χρηγιγιαν πρὸς ἀπασαν παιδείαν προείλετο παρέχειν. ἔβοντιλομην δὲ αὐτὸν μῆτε τας πλείστων τῶν παροιμιῶν ψιλῶς καὶ ἀνεν τῶν ὑποθέσεων τεθείειναι, μήτε τὰς διῃτημένας τῶν λέξεων οὐκ ἔχοντας τά τε τῶν κεχρημένων ὄνοματα καὶ τὰς τῶν βιβλίων ἐπιγραφάς ἐνθά δέρονται, τὰς τε πολυσήμους αὐτῶν παραδραμεῖν καὶ ἀσφεῖς παραπλεῖν, δέον [δέ] καὶ ἐν ταύταις ἐκάστης διαφόρου διανοίας τὴν παράστασιν ἀπὸ τῆς τῶν χρησάμενων μηνῆς παρασχεῖν. αὖτα σύμπαντα καὶ (τῆς) παρὸ ημῶν ἐπιμελεῖας δεηθέντα κατὰ δύναμιν τετύχησε πάσης, ἐνδοτέρω κειμένης τῆς τῶν φιλεπιτεμητῶν μέμψεως. Οὐ γάρ ὀκνήσω μετά παθόησίας εἴπειν, ὅτι τῶν Ἀριστάρχους καὶ Ἀππίωνος καὶ Ἀλισοδώρου λέξεων εὐπορήσας, καὶ τὰ βιβλία προφ(σ)θεῖς Διογενιανοῦ, ὃ πρῶτον καὶ μέγιστον ὑπάρχει πλεονέπημα διατός κατὰ τὸν γραμματικὸν Ἡρωδιανόν, αὐτὸς ἴδιας χειρὶ γράψω ἐγὼ

COD. παρέλπειν, ἐπιγράφας | τας ταύτη χρησάμενος

μετὰ πάσης ὁρθότητος καὶ ἀκριβεστάτης γραφῆς, λέξιν μὲν οὐδεμίαν παρέλυπον κειμένην ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ πλείστας οὐχ εὑρών προστέθεικα. ἐκείνην δὲ γράφειν ἀξιώσας, ἡς εὐρισκον καὶ τὴν διάνοιαν τέλος περιέχουσαν καὶ τὴν φράσιν μετὰ τοῦ δοκίμου σαρῆ, ταῖς παρομίαις ἀποδέδωκα τὰς ὑποθέσεις· καὶ τῶν πλειον(ο-σήμων) λέξεων καὶ σπανίως εἰρημένων οὐ μόνον αὐτῶν τῶν χρησαμένων τὰ ὄνόματα προσγέγραφα, ἀλλὰ καὶ τὰς επιγραφάς, πάντων μὲν ἀπὸ τῶν ἀντιγράφων προστιθείς, οὐδέμαροῦ δὲ πονεῖν παρατητάμενος, ώς ἂν μὴ καὶ αὐτὸς μέμψῃς ὑψηλῆσαι μι δικαίως τινά, καὶ οἰς ἔγκαλῷ λιογενιαν̄ πεπτωκὼς φανείην. Καὶ πληρώσας τὴν πραγματείαν, ὅσον εἰς ἀνθρωπίνην ἀλήλυθε κρίσιν τέλος γεγε-
νημένην, εἴ μή πού τις ἡ σαρῆς οὐσία λέξις, ἢ οὐκ ἀναγκαῖα παραδέειται, ἀπέστειλα πρός τὴν σὴν ἀναμφίλεκτον φιλίαν, πεπεισμένος μὲν είναι τὸ κτῆμα μετὰ δὲ τὴν σὴν καὶ μειζόνων αξιῶν ὑπάρχουσαν. εὔχομαι δὲ τῷ Θεῷ σωζόμενόν
ος καὶ ὑγιαίνοντα χρήσασθαι τοὺς βιβλίους.

[Ιετ εἰδέναι τὸν λέξιν τινὰ ζητοῦντα ἐν τῷ λεξικῷ τούτῳ, ὅτι, εἰ σύνθετος ἔστιν ἡ λέξις ἣν ζητεῖ, πολλάκις διαιφῶν αὐτῆν εἰς τὰς ἐξ ὧν σύγκειται εὑρίσκει αὐτῆς τὴν ἔρμηνεαν ἐν τῷ ἀρκτικῷ αὐτῆς γράμματι ἐνὸς τῶν μερῶν αὐτῆς. οἷον· ἀνθρωποεἰκελος μὲν, ὡς κείται ἐν συνθέσει, οὐκ ἔχει, ἐάν δὲ διέλησ τὴν λέξιν καὶ ζητήσῃς ἐν τῷ εἰ[κώ], εὑροις ἄν ,εἰκελος· ὅμοιος, ώς είναι τὴν πᾶσαν λέξιν ἀνθρωπωτ διμοιος. καὶ ἐπὶ πολλῶν λέξεων τούτο ποιῶν πολλάκις.
ώς εἰρηται, εὑρίσκεις τὸ ζητούμενον.]

- Ἀ· τὸ ἄ περισπασθὲν δηλοῖ εἰδε, ὡς παρὰ
 Καλλιμάχῳ (Ιτ. CCCXXIII)· ἀ πάντα συν-
 ἀγειρασ· καὶ τὸ ὁ ἀρθρον, ὡς παρ' Ὁμή-
 ρῳ (ν 351)· ἀ δειλοί· καὶ φιλούμενον
 στέρχονται, ὡς ὅταν λέγωμεν (διθετὲς τὸ)
 ἀνανθρόν, καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ ἀχαντὸς πέ-
 λαγος· καὶ τὸ πολὺ, ὡς (τὸ) ἐξ ὑλῶν
 υἱὸν (A153). καὶ τὸ δροῦ, ὡς τὸ διδελφός.
 διδούλειον γάρ σημαίνομεν. δελφός δὲ
 ἔστιν η μῆτρα, καὶ τὸ κακόν, ὡς τὸ δμή-
 γανε, ἀντὶ τοῦ κακομήνα. δασυνόμενον
 δὲ σημαίνει ἄτινα καὶ δύο, καὶ ἀρρένα ὑπο-
 τακτικὰ οὐδετέρου γένους πληθυντικοῦ
 ἀριθμοῦ πτώσεως εὐθέλειας
 ἀ (Archiloch. Ιτ. 131)· ἐπὶ τοῦ μεγάλου, ἐστι
 δὲ καὶ σχετλαστικὸν ἐπιφύτημα. δασυνθέλειν
 δὲ (Plat. com. Ιτ. II p. 618) γέλωτα δηλοῖ
 [3. 4]
- δάσατον· τὸ δραβαῖς (χ 5) καὶ εὐχερές, η
 ἀνεν ἀτης [η δάληρωτον]
 δάσβατοι (Sicili)· δραβαῖς
 δαρέσ (λ 575)· ἀθραυστον, λεχυρόν, πάνυ.
 † δαδέη· θελα κόπρος
 δαδές (δαδέρ gl. Vossii) δηδές
 [10]
 [11] Λάκωνες, οὐτως
 ἀριστοφρῆς ἐν γλώσσαις [12—15]
 δατον· ἀθραυστον, ὑγεις
 δανές· οὐ τελεαθησόμενον
 δανής χρησ [ι] μός· [20]
 δάνθα· εἰδος ἐνωτίου παρὰ ἀλκμάνι (Ιτ. 118)
 ως ἀριστοφάνης (p. 231 Nek.)
- COD. τὸ α ἀρθρον δασυνόμενως?
 σιμος 21 δανθα — η ἀριστοφάνει 22 δάππονται 23 π ἐπεισ 28 δασή φρονι, βλα-
 ψήρον — alai 34 δάκετον, δκατάκετον 39. δατος· ζαλεπος δυσχερής d. 50 Ἀβαι
 — φωτιδάτανον — δ σαβαλον.
- HES. 3 Ἀ· φωνῆην, η ἀτινα, η ἀπερ, η ὁσα, καὶ ἀρθρον ὑποτακτικὸν οὐδετέρου γένους
 πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ πτώσεως εὐθέλειας. καὶ φιλούμενον στέρχονται δηλοῖ, ὡς ὅταν λέγωμεν ἀνα-
 θρόν 4 δ ἀ σχετλαστικὸν ἐπιφύτημα. η σύστημα ὑδατος (αδ ἄλα) 10 δαδέην, ὅλεται,
 λυπισθαι, δδικειν· δπορεῖθαι, δστειν 11 δαδα· ἔνθεια 12 δαδαν (x 68)· ἐλύπησαν.
 13 δαθης· ημαρτες, ἐβλάβης 14 δαθικτον· ἀφθαρτον, δβλαβες 15 δα· σύστημα
 εν
 ύδατος 17 δαλιον (Α 380 δ ἄλιον)· ἀτεκτον 20 δαναίμα· πολλαχὴ γάρις 23 ἀσ
 (Θ470)· εις αὐριον Βοιωτοι. οι δὲ τὸ εἰς τρίτην (νιδ. ἀεις) 26 δάσατο (Ι 637)· ἐβλάβη[η]
 29 δάσαψο (ἀσατο) (Τ 95)· ἐβλαψα. 30 δασιφροσ· βλάψην φέρον 32 δασον·
 ἀναμάρτητον, δβλαβες 33 δάστον· δνεύφραντον 38 δατον· ἐπιβλαβες (Ξ 271).
 η ἀνεν ἀτης· η δάληρωτον 40 δατυλον (l. δσυλον)· δβλαβες 43 δβαχήμων· δλαλος
 44 δβαχήμαι· ἀγνοησαν δμαρφάντων (δμαρφειν) 47 δβαθ· διάσκαλος [Κύπροι] 49 Ἀβαν-
 τες· Ευθοεις καὶ κολοσοι, νεκροι (αδ δλιβαντες)

- δάπτονται (Α 567)· ἀπροσπελάστονται, ων ου
 δύναται τις ἀφασθαι, η δπτοήτον [23]
 δάσαι· πολλαχώς καὶ δγαν βλάψαι
 δασμην (Ι116)· ἐβλάψην, (ἄτη) περιπέσον
 [26]
- δάσθης· ἐβλάψης (φ 301 ?)
 δασιφρον· βλαψίφρον, φρενο-
 βλαβει. δάσαι γάρ τὸ βλάψαι [29. 30]
 δάσκει· βλάπτει, φθείρει [32. 33]
 10 δασχετόν (Ε 892)· δκατάσχετον, δνυπο-
 μόνητον
 δάται (Τ 91)· ἀγαν βλάπτει
 δατ[αλ]ε· δπλήρωτε (Α 430)
 † δατοι· βλάπτουσιν
 δατος· ακόρεστος (Hesiod.Theog. 714 et Athene-
 nienses), δχόρταστος [40]
 δβ· δ Γορπασος μήν
 δβα· τροχός, η βοή [43. 44]
 δβαγνα· όδδα Μακεδόνες
 † δβαγνητον· λεπτόν [47]
 δβάδματα· στρέμματα (Κύπροι) [49]
 Ἀβαι (ΟΤ. 899)· περὶ την Φωκεία τόπος· ου
 μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ἀβαιον. Σοφοκλῆς
 δβαχήμων· δλαλος, δσύνετον
 δβαχην (Sapph. Ιτ. 72)· δφειη, δσύνετον,
 ησύχιον, δπειφον, δδύνατον, δκακον
 δβαχης· δβαξ, δφωρος, σιωπηρός. καὶ δνομα
 δρχετεκτονικόν, δ† Σκύθαι λέγονταιν ἀνδρα
 καλεῖν
 30 δβαχησαν (δ 249)· ηγνόησαν
 † δβαχι, δγελαίσσων

2 συντεθὲν 3 δατον 19 δαμής, χρή-

σιμος 21 δανθα — η ἀριστοφάνει 22 δάππονται 23 π ἐπεισ 28 δασή φρονι, βλα-
 ψήρον — alai 34 δάκετον, δκατάκετον 39. δατος· ζαλεπος δυσχερής d. 50 Ἀβαι
 — φωτιδάτανον — δ σαβαλον.

- ἀβάκτητον · ἀνεπιφθονον (ἀβάκχητον—
λάκωνες?)
- ἀβακτον καὶ ἄβυκτον · τὸ μὴ μακα-
ριστόν (ἀβάκχητον?)
- ἀβάκχευτον · λινοῦν ὑφασμα περιχειρίδιον
Ἄβάξ [ω]α[γκ]ιτον · Σικελὸν μοιρὰ τις
οὐτῷ καλουμένην
- ἀβάλε (Callim. CCCCLV) · ὄφελον, εἶδε [61]
- ἀβάλη · ἀχρεῖον λάκωνες, οἱ δὲ τωθρόν
ἀβαλις · μοχθηρὰ ἐλαία
- ἀβάντα(σ)σιν (Heracleenses) · ἀναβᾶσιν [65]
- Ἄβαντες (B 542) · οἱ Εὐθοεῖς, καὶ κολοσ-
σοι, νεκροί (ἀλίβαντες?)
- ἀβαξ · ἀσύνετος (v. 85, 115, 135)
- ἀβακτος · δστόμωτος
ἀβάκτητον · τρυπάνου εἶδος λατρικοῦ [70, 71]
- Ἄβαρβαρεη (Z22) · ὄνομα τυμφῆς πολλὰ
δὲ εἰδὴ τυμφῶν
- ἀβαργις · τασύνετος
- ἀβαρις · ὁ ἡπερώτας καὶ μὴ ἔχων βάριν
- ἀβαριστάν· γυναικιζομένην, καθαρομένην
καταμηνοῖς. Κύπροι
- ἀβαρκνα · κόμα τὲ Μακεδόνες
- ἀβαρκνα · λιμός
- Ἄβαρνεύς · Φωκ(α)έων φυλή
+ ἀβάρνον (dβάλνον Cyr. Dr.) · στένε, οιμω-
ζε, βόα
- Ἄβαρνος · πόλις Φωκ(α)έων
- ἀβαρταλ · πτηναλ Κύπροι [82, 83]
- ἀβαρύ · ὄργανον (τὸ ἐν Μακεδονίᾳ
ἀβάς · εὐήθης, καὶ λερδί (λίδα Althanas.) νόσος
παρὰ Ταραντίνοις
- ἀβάσιαι · ἀρισταῖαι, καὶ ἀρθῆται
- ἀβασάνιστος · ταράστος, μὴ κολαζόμε-
νος, δρύμναστος
- ἀβασάνιστα · ἀνέξεταστα
- ἀβασανιστως (Thucyd. I 20, 1) · δυσβασα-
νιστως
- ἀβασκαντα · χωρὶς βλάβης [91] 40
- ἀβατον · dβί(β)αστον [93]
- COD. 59 dβάκων ἀγκινοι 60 ἀβάλε
- 68 δστομάτατος 74 βάριν 89 dβασδκτως · δυσβαστάκτως 97 Ιππόνακτι 98 ἐρ
12 στοᾶς 25 dβιλύκη · στήλη 28 dλη 29 dβιηκτον 30 ἀειδῆ 31 βίβλων 36
- δβλαντος · δυνπόδητος ἀβλέματοι · ἀμ
- HES. 61 dβαλαία συγγραφή, ὅμολογία
ἐνθα λερδί Απόλλωνος 70 dβαρείαι ταράσσεται, προτεῖ 71 dβαρβαλαίαι · νῦμφαι
62 ἀβαρτος · ἀπληστος, οἱ δὲ ἀμαργος (ν. μάργος εἰ αὐγαρος)
91 dβαστυν · δρίνητον, δρόσιτον, ἀβαστον 98 dβατον (LXX) · ἀδόσθετον, δπρέστον
95 ἀβδελον · ταπεινόν 98 * ἀβδιοῦ · ἐρμηνευεται δούλος, ἔξομολόγητος 100 * ἀβελ-
λον · ταπεινόν 103 dβέλλει · στ(ρ)έψει 7 * ἀβελ (II Samuel. XX18) · πένθος 11 dβέσ-
σει · ἐπιποθεῖ, θορυβεῖ 16 dβήσση · ἐπινοεῖ 19 (ἀβιοι) οὐ βίασον, οὐδὲ ἀδικοι, καὶ
ὄνομα έθνους 22 ἀβιν · ἐλάτηρ, οἱ δὲ τεκύην 35 ἀβλας · δυνάστην, δυγνάμων
- dβδίλινυτα (Aeschyl. fr. 133) · dμιλαντα [95]
- ἀβδηλα · ἀβατα
- + ἀβδης μάστιξ παρ'Ιππωνακτι (fr. 98) [98]
- δβδηρετης · βορέας [100]
- δβέβηλον · καθαρόν
- + ἀβεις · ἔχεις [103]
- δβελινη · ήλιακόν Παμφύλιοι
- δβέλιον · ήλιον Κρήτης
- δβελτερεια · δφροσύνη, ἄνοια [7]
- δβέλτερος (Alexid. fr. I p. 495) · δρόστος,
μωρός, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γυγνώσκων, ήλιθιος
δβέβηλον · πολύ, ἐπαχθές, μέγα, βαρύ,
δχάματον, μάταιον
- δβηδόνα · ἀηδόνα [11]
- δβήρ · ολχημα στοάς ἔχον, ταμεῖον λάκωνες
- + ἀβήρει · ἀδει (dβύραι?)
- + δβήρον σι · διδύνουν
- δβής · δναλσυντος, δνόσιος, δσύνετος, δνόση-
τος [16]
- + δβι · υπὸ Σκύθαις εἰρηται
- 20 δβια · οὐ βιώσαμα η βίαν οὐκ ἔχοντα [19]
- + ἀβιδα · ανδρεῖον
- + ἀβιε · ήβαλλον Σκύθαι [22]
- Ἄβιλλοιον οντον ·
- δβιλτακα · μνήσαν Ηέροςαι
- Ἄβιλλυκι · στήλῃ ἐν Αβιύῃ
- Ἄβιος (N 6) · μὴ ἔχοντες τόξα, δπόλεμοι,
οὐ βίασον, οὐκ ἀδικοι, καὶ δνομα δθνους
- δβιλη · σπέρμα ἐμφερές
- Ἄβιος · πλούσιος · ως Αντιφῶν ἐν δηλεια
δβινκτον · ἐφ' οὐ οὐκ ἔγνετο βοη δπολ-
λυμένου
- δβιιτον (Ar. Plut. 969) · κακόν, ἀηδη, δδυ-
νηρόν
- δβλαβύνιον · σειρά πλεκομένη παρ' Αλυ-
πτίοις ἐκ βύθιστον (πρόδις) καθαροιν ονσα
- + μβλαδέως · ηδέως
- δβλαξ · λαμπρώς (sic) Κύπροι
- δβλαροι · ξύλα [35]
- δβλαυτος · δνυπόδητος
- δβλεμεις (Nicand. Alex. 82) · δσθενεις, δβλε-
πεις, φαῦλον
- 64 δνάβασιν 67 ἀβατος (ἀβαγος Cyr. Dr.)
- 68 δστομάτατος 74 βάριν 89 dβασδκτως · δυσβαστάκτως 97 Ιππόνακτι 98 ἐρ
- 91 στοᾶς 25 dβιλύκη · στήλη 28 dλη 29 dβιηκτον 30 ἀειδῆ 31 βίβλων 36
- 65 * ἀβαντα · πόλις πλησιον Παρνασσον,
ἐνθα λερδί Απόλλωνος 70 dβαρείαι ταράσσεται, προτεῖ 71 dβαρβαλαίαι · νῦμφαι
62 ἀβαρτος · ἀπληστος, οἱ δὲ ἀμαργος (ν. μάργος εἰ αὐγαρος)
91 dβαστυν · δρίνητον, δρόσιτον, ἀβαστον 98 dβατον (LXX) · ἀδόσθετον, δπρέστον
95 ἀβδελον · ταπεινόν 98 * ἀβδιοῦ · ἐρμηνευεται δούλος, ἔξομολόγητος 100 * ἀβελ-
λον · ταπεινόν 103 dβέλλει · στ(ρ)έψει 7 * ἀβελ (II Samuel. XX18) · πένθος 11 dβέσ-
σει · ἐπιποθεῖ, θορυβεῖ 16 dβήσση · ἐπινοεῖ 19 (ἀβιοι) οὐ βίασον, οὐδὲ ἀδικοι, καὶ
ὄνομα έθνους 22 ἀβιν · ἐλάτηρ, οἱ δὲ τεκύην 35 ἀβλας · δυνάστην, δυγνάμων

ἀβλεμής· ἀτολμός, διερπής, παρειμένος, οἱ
δὲ κακός
ἀβλεπτή· τὸν ἀβλεπτοῦντα
ἀβλέπε (πετη) ματι· διαρρήματι
ἀβλήσα· γῆια (Ψ481?)	[42]
ἀβλητός· νευρογής, μὴ βλῆθεις
ἀβλητά (Δ117)· καισάν, οὐπω ἀλλοτε βεβλη-
μένον	[45, 46]
ἀβληχμον· διμβλύς
ἀβληχρήν (Ε337)· δασθενή	10
ἀβληχρός (Α135)· διμβλύς, καὶ διμαρρός,
οἱ δὲ ἀπαλόν, ἐπὶ τοῦ θανάτου	
ἀβλέλ[σ] μαστον· ἀφανιστον
ἀβλέπεις· ἀβλαβίς Κοῆτες [52]
+ διβλόη (sic)· οπλέδης Μακεδ(όνες) [54-56]	10
ἀβλοα· κυβετικού διόλον δύομα
ἀβολήσαι (Callim. fr. CCCCLV?)· διπανη-
σαι	
ἀβολήσειν· συναντήσειν (sic)
ἀβολήτορες (Antimach. fr. LXXI)· μάρτυ-
ρες, συνηλλάχοτες	20
ἀβολητή (idem fr. LII)· ἔτευξει
† διβολήσαται· διναπάρτητοι λογχοφῶς
† διβολεῖς· περιβολαι ὑπὸ Σικελῶν	
ἀβολος (Soph. fr. 377; Αρ. Βυζ. p. 100)·
νέος, οὐδέποτε δίφος ὁδόντα (.....) τὸν δὲ
αὐτὸν καὶ κατηρτυότα ἔλεγον	30
ἀβόσος· ἥξ (ἕ)ω. Ταραντίνοις [66]
ἀδιοστοι· οἱ αἰτησιν (σιτησιν....) ὑπὸ Λα-
κωνιῶν	
ἀδιότοι· αἱ μὴ κατα(νε)νεκημέναι βοτάραι
ἢ οὐ φέρουσαι καρπόν
ἀδιούλητα· δικούσα, διπροάιρετα
ἀδιούλητον.....· διθέλητον	30
ἀδιουλία (Thucyd. I.32, 3)· μωρία
ἀδιουλότατα (Herod. VIII 9, 2)
ἀδιόνιλως (Herod. III 71)· διφρόντως, διμαθῶς
† διδουσκολεῖτ· δορυβέλι
ἀδιούτης (Hesiod. Op.461)· δικτήμων	
ἀβουτον· τὴν οὐλίαν (γῆν οὐ λίαν...?)
Ἄργειοι
ἀβρα· δούλη. παλ(λ) αχή (Menand. fr. III p.
224)	[80]
ἀβρά· τρυφερά, μαλακά
ἀβρά· βαίνων (Eur. Tro. 821)· τρυφερόβιος	[82]
ἀβραλ· τρυφεραλ
ἀβραμίας· δύοντα βόλον κυβετικοῦ	10
ἀβραρας· Κελτοὶ τοὺς νερκοπιθήκους
ἀβρανίδας (Άρρωνίδας?)· χροκωτούς. Αδ-
κωνες	[86]
ἀβρεμής· ἀβλεπής. Κύπροι
ἀβρίζεσθαι· ἀβρύντεσθαι, καλλωπίζεσθαι	[89]
ἀβρικτον· † δυσκοφον, (ἄγρ)υπνον
† ἀβρινά· κεκαθαριένα	
ἀβρίξ (F. I. Eur. Rhes. 730)· ἐγρηγόρως
† ἀβριστήν· μαστιγλαν
ἀβριστεται· κομέσται, θριπτεται	
ἀβροδαιτος· τρυφερὸς τὸν βίον, περὶ ^{τὴν}
διατανταλῆς	
ἀβρόκαρπον· ἀβρότονον
ἀβροχόμας· δι τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων	200
ἀβρομία· δι σκοτεία
ἀβρομίτρας· λαμπροξώνους
ἀβρομοι (Ν41)· χωρὶς βρόμου, η ἀνευ θο-
ρύβου	
ἀβρομον· ὀρίγανον. καὶ σιγηρόν, ἀφοφον
ἀβρόν· τρυφερὸν (sic)	
ἀβροσύνη· φαιδρότης, τρυψή
ἀβρόταξις· διαρρήμα
ἀβροτάξιμον (Κ65)· διμάρτωμεν, ὅπερ
ημεῖς λέγομεν ((δι)αμφοδήσωμεν. ἀπὸ τοῦ
πλοτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ μετὰ τὴν
συνάντησιν
ἀβρότη (Ξ78)· θεία
ἀβροτήμων· διμαρτώλος
ἀβροτήσαι· πυκτὸς διπανητῆς	

COD. 39 ἀβλεπτοῦντα. ἀβληρά· η̄ 44 ἀβλητα· καινά – | éva 48 ἀβληρά·
δ. οἱ – ΣΑΤΑΝΟΣ 60 ἀγαλαχότες 61 ἀβλητού· ἔντευκτας 65 ἀβοσι· ἔξω 68 καρ-
πὸν – δρούγης· ἀκτίνων 69 ἀβουλής· χηκούσα. ἀβούλητον· ἀθ| 74 θορυβέ·
ἀδεουτον· τὴν 77 ἀθραδούλη 79 ἀθραβάτων 85 χροκούσον 87 Κύπριοι καλοί
88 ἀθράβεσθαι, x. 90 υπών 94 ἀθράπεται 97 ἀθροκόμι 204 ἀφροσυνη 6
88 ἀθράβεσθαι, x. – μα ωφδή σωμεν· όπεο 9 ἀθροούμενοι πεπτεία

HES. 42 δβλήδην (X476) · ἐνδόσιμον 45 δβλήτηρες μάρτυρες 46 ἀβλήδος (A540) · ἀρωτος ἐκ βόλου 52 δλογεῖ απείσον Μαχεδόνες 54 δβλθρίδια δτίεστα ἔκτρωματα 55 δβοητί (d. δμοητή) · ώρδωτα (A 637) 56 [d]βολέτ· εὐγάλ 66 δβλολον · ὄγρα στοιχείον 80 ἀβραι (Genes. XXIV 61) · νιάι δούλωα 82 δβραμιαίος είδος ἔχων Αβραάμ, γιγανταίος 86 δβραζέν (φ 4b) · ηγησεν 89 δβριβίστερον δληθετέρων 200 ἀβραμ (Siracid. XLIV 19) · περατης η πατηρ μετέωρος, Αβραάμ δὲ πατηρ πολλών έργων

ἀρρότητι (Xen. Cyr. VIII 8, 15)· τρυφερό-
τητι, δπαλότητι
† dβροτένη· δμαρτωλή
ἀρροτον (Aesch. Prom. 2)· dπάνθρωπον
ἀρροτονον· πόσις (sic)
ἀρρούτες· ὄφρυς Μακεδόνες (ἀρροτες Συτ.
Br.)
ἀρρυνα (Parthenius Ath. II p. 51 E)· συκά-
μυνα
dβρύνεται· κοσμεῖται (sic)
ἀρρυνόμενοι· σεμνυνόμενοι, λαμπρυνόμε-
νοι (sic) 10
dβρυτοι (βρυττοι? dβρυττοι)· ἐχίνων θα-
λασσιών είδος [219]
ἀρρωμα· στολῆς γυναικειας είδος
ἀρρως· dνθηρως
ἀρρωτος (Soph. fr. 879 I)· ἀζήμιος (ξηρός?) [23—25]
dβυνοκόμας (Aristoph. fr. CXIII)· ὁ ἐπὶ τῷ
συκοφαντεῖν κομῶν 20
Ἄβυνδεις (I. Αβύνδη)· στήλη Ηρακλέους
Ἄβυνδην ἐπιφρέγμα· πρὸ τοῦ ὑπ'
αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ἔνεους
dβυνδόν (άβυνδον)· βαθύ
dβύρβηλον· πολὺ, μάταιον. οἱ δὲ δασύ
καὶ συρφετῶδες, η dναλσχυντο(r), ἐπαχθές
ἀρρυτακοποιοῦ (Com. vol. IV p. 539)· τοῦ
τρίματα καὶ ἐμβάματα κατασκενάσοντος
[32]
Ἄβυνσος· ἐν Ἀργει λίμνῃ οὖτος καλου- 30
μένη
Ἄβυσταιοι· Λιμύνων ἔθνος
dβώ· πρωτού Λάκωνες
Ἄβωβας· δ' Ἀδωνις ὑπὸ Περγαίων
άβωρ· βοή, ὡς (ψάτ?) Λάκωνες
dβως· ἀρρωγγος [39]
dyάγας (Aeol.)· dντὶ τοῦ dyάγων

dyάγον· dντὶ τοῦ ἀγαγε (όδηγησον,
φέρε)
άγαγάρτην· dyάρτηρ
dyάζει (Aesch. Suppl. 1062 ?)· dyανακτεῖ,
βαρέως φέρει [44]
dyάζεται· σίβεται
† dγαζόμεθα· πλεονάζομεν
dyάζόμενοι· λιπαρούντες
άγαθη τύχη· η Nίμειας καὶ η Θέμις
dyαθίδες· σησαμίδες
dyαθίζομένη· (συνεχῶς) dμαθά λέγοντα
dγαθίζει· δεσμη, (καὶ εἰδός τι) ίδμ(μ)ατος η
στημόνος
dyαθόδαιμονισται (Eudem. Eth. III 6)· οἱ
οὐλιγοποτούντες
dyαθοεργοί· οἱ ἐκ τῶν Ιππέων ἐγιόν-
τες πέντε ἐκάστον τοῦ τοντού, ὡς Ἡρό-
δος (I 67) λατοεῖται, οὐτε παρὰ Σπαρτιά-
ταις [54]
dyάθοσμον· τιμων
dyαθούδαιμονος πόμα· (Ar. Vesp. 523)
τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον dκρο]ατον πινόμενον
παρὰ Αθηναίοις. καὶ τὴν β' ήμέραν οὐτως
ἐκάλουν
Ἄγαθον σα (Callim. fr. CCCXCVI)· η Τήλος
ἐκαλεῖτο πρότερον
Ἄγαθών (δι)ιον αὐλησιν· τὴν μαλακήν.
Ἄγαθων γάρ ὁ τραγικός ἐπὶ μαλακίᾳ διε-
βάλλετο [59]
dyατ· ημόνες. [σ]τρώματα, τραύματα
dyαισμένον (v 16 ?)
dyαιον· ἐπίφθονον, θαυμάσιον, φθονερόν
dyαις (αγας)· ηγάσσεσιν Aισχύλος Θρήσ-
σαις (fr. 80) [64]
dyακλεῖται· ἄγαν ἐνδοξοί
dyάκλυτα (γ 388)· ἄγαν ἐνδοξα η ἄγαν
διαβεβοημένα (sic) [67. 68]

COD. 28 ἐπιφύνημα 30 πολυμα 34 Ἀβισταῖοι 36 Ἀβωβάς — Περσαῖτον 51
δεσμεῖ 53 Σπαρταῖταις .. γαλειν ἔκατης· — ψυχῇ· dyαθόν· ἀνδρεῖον — συγγένεια.
dyάμενοι· θαυμάσαντες 55 ἀγάθην δν· τὴν λίτον 57 Δῆλος 61. 62 dy. ἐπίφθονον
θυ· φθ. dyαιον· ἐπίφθονον dyατ·

HES. 219 ἀβυνστος η ἀβροστος η δ βιρφωκουμενος 23 ἀβρωμο νύτα-
σχοι (N41)· [οι] σὺν βρόμφ πολλῷ, οἷον μετά κρανῆς μιᾶς, ἵνα η dντὶ τοῦ ὄμβρουοι,
οὐερ δηλοι τοὺς δμωφώνιως κεραγότας, φς ἐπι τοῦ ἀκοτις η δμοκοτις. η πολιύδρουοι, οἱ ἐπι
πολυτάραροι. βρόμος γάρ ἐστι ποιά κρανῆ κατά μίμησον. καὶ dνταζοι μετά λαγῆς μεγάλης, οἱς
άχανες λέγεται τὸ μεγάλως κερηνός, τοῦ ὑπερονάστος 24 Ἀβυνδος (H 836)· πόλις Τρωι-
κῶν Ἐλλησπόντου 25 Ἀβυνδοθεν (d500)· πλο Αβύνδον. δρομα πόλεως Καρπας 32 (dβυν-
σος)· πέρας οὐν ἔσχεν ὑπάτα ἀπειρα dκατάληπτα, ἐστι δὲ καὶ 39 ἀβωτος (dβωτος).
ἀηδης 44 dyάζεσθαι (dFatāσθαι)· βλάπτεσθαι 47 inser. κάμνορτες λυπούμενοι 54 dyα-
τη· 48 64 dyάκλειτοι (Π 463 ?)· dyαν ἐνδοξοι (sic) 59 dyελαῖος· lōιστης, dμαθής 66 dyάκλειτοι (Π
463 ?)· dyαν ἐνδοξοι (sic) 67 dyάκλειτοι (II 738)· dyαν ευκλεον, οἱ ἐστιν μεγάλως ἐνδόξον
(sic) 68 dyαλάκτης· δρομα

- † ἀγαλβάς· δχρατής, οἱ δὲ γελᾶς
δγαλακτοσύνη· συγγένεια [71, 72]
† δγάλαστος· δχόλαστος [74]
ἀγαλητόρα (δγαλητόρα)· παῖδα Τυρρηνοῦ
δγάλλεται (Hippocr. III p. 179 K) τέρπεται
γανρᾶ [77]
ἀγαλλιδῆει· λοιδορεῖται (Ταραντῖνοι) [79]
δγαλλίς (Nicand. fr. 74, 31)· ὑδωνθός ή
θρυαλλής (sic) ή ἀγαλλίς [81, 82]
ἀγαλμα (Al. 144)· πᾶν ἐφ' φ τις δγάλλεται,
οὐχ ὡς ή συνήθεια τὸ ἔδανον [84]
δγαλμαῖς· (λίθος αλματίτης Cyril. 39)
δγάλματα πάτρια· τὰ τῶν Εὐμερίδων
δγαλματίτης· λευκόλλα
ἀγαλμός· λοιδορία [89]
† δγάλλιος (I.) λοιδόρος [91—98]
δγαμεμνύνη· θρίβας
Ἄγαμεμνόν(ε)ια φρέατα· ίστορούσι τὸν
Ἄγαμέμνονα περὶ τὴν Αὐλίδα καὶ πολλα-
ζοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα δρύειν. Κλεό-
μος δὲ ἐν τῇ ιψὶ τῆς Αἰθίδος.....
δγαμέμνονα· τὸν αἰθέρα Μητρόδωρος
εἶπεν δλληγορικῶς
δγάμητος (Sophocel. fr. 881)· ἀγαμος + ἀβυξ
δγαμίον ημια παρὰ Σπαρτιάταις
Ἄγαμ(με)ια [sic]· ἐνθά αἱ παθένει ἐξετ-
θετο τῷ κῆτει τινές, οἱ δὲ πολιχνην
ἐγαν· πάντι, πολὺ, μεγάλως, λιαν
ἐγάρα· σαγήνη[γ] Κύπρου
ἐγεναχτεῖν· στένειν παρὰ Πλάτωνι (Plat.
Phaed. p. 117 D)
† δγάνεται· πραγματεύεται, χρῆται [309]
- † ἀγάνηδα· δτρέμας
δγάνημαι· δσχάλ(λ)ω, δγανακτῶ
ἀγαννα· ἄμαξα (ιερά). καὶ η ἐν οὐρανῷ
δρκτος [13—16]
δγάνηφον (A 420)· λιαν χιωνιζόμενον
[18, 19]
ἀγανον· τὸ κατεγαδς ἀπὸ ἄλλου
δγανοφροσύνη [22]
10 δγανόφρον (Υ 467)· ἀγαθός, δγαθδ φρο-
νῶν, καὶ προσηγής ταῖς φρεσίν [24]
δγανώπιδος· πραείας, ενοφθάλμου. πραέα,
καλῶς βλεπούσης
ἀγάνωσ·....
(δγαπήνωρ Θ 114)· ἀγαπητικὸς τὴν ἀν-
θρετα, η ὑπὸ τῆς ανθρετας ἀγαπήμενος,
ἔστιν δὲ καὶ ὄνομα κύριον τοῦ Ἀγαλίου
παιδός (B 609). τινὲς δὲ φιλοξέ (sic) [28]
δγαπήσμος· ἀγάπησις
δγαπερέως (Hesiod. fr.)· δσμένως, προ-
θύμως, ταχέως
δγαρικόν· βοτάνη τις οὐτω ριαλουμένη
παρὰ τοῖς λατροῖς
δγαρεις· ἀδρούσι. η πλῆθος + δγωγῆς
[33—35]
(δγάρροος B 815)· ἀγαν δοσδης [37—41]
† δγαθός· σωπᾶ. Κύπριος
δγαοις· ὁ φθόνος. σφαίρα (Lacon.)
δγάσματα (Soph. fr. 882)· σεβδσματα
† δγάσοις· μεθ' ηδονῆς.....
δγασόπερπαι· οἱ τοὺς τελώνας μηνύον-
τες τὰ τέλη

COD. 69 γελᾶς. ἀγάλλεται· τέρπεται γανρᾶ . ἀγαλακτοσύνη 73 Τυρρηνοῦ.
δγαλητόν· ἐφ' 87 λθον κόλλα 99 θδράξατο η θδρᾶς 300 καὶ δῆπος 2 ἀγαμετος
4 ἀγαμίας 5 πάντι μνδόνιο πολύ 6 δγαρα 17 χονιζόμενος 20 δγανόν — ἄλλου.
δγαρόπιδος· — βλεπούσης. δγαροφροσύνη 25 παρειᾶς — πραείας 29 ἀγαπισμός
35. 36 ἔχοντα ἀγαν δοσδης 43 ἀγασί...σφαίρη

HES. 71 (ἀ)γαλα· Ἐκάτης· τὴν κύνα.....διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἐκάτῃ κύνας η
δότει καὶ αντήν ἔτιοι κυνοκέφαλοι πλάττουσιν..... 72 δγάλαλα· περιχειρίδιον 74 δγά-
λατος· ψυμόθλος 77 δγαλητόν· ἐφ' φ ἀν τις ἀγασθεῖ 79 δγαλλάμα
(LXX)· δόξαμα 81 ἀγαλμα· δύσανον, ἀφρομοιώμα εἰδώλων εἰκόνων η δνδράντων 82
ἀγάλακτες· σύγγονοι, ηλικες, όμοράλατοι 84 δγαλματικός· ἀκονστής (ἀγαλάτη-
σος δκονστής?) 89 δγαλότιμος· δαμπρός τετιψημένος 91 δγαλλόμενος (M 114).
ἀγαλ(λ)ιών, κάλον 92 δγάλαξ· δμότηνος 93 δγαλλόμεναι (T 222). σεμνυνόμεναι
94 δγαλματοφορεῖσθαι (Philo Iud.)· καλλωπίζεσθαι 95 δγαλμητόν· δσθενες
96 δγαλματοφρόος· οις ἀγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ 97 δγάμενοι· θαυμάσαντες 98 δγαμέ-
νως (Plat. Phaed. p. 89 A) θαυμαστῶς 9 ἀγαμος (δγηδ)· τόπος δρος κρημνῶδες (μνώδης)
13 δγανοῖς (B 164)· πραείαν, προσπρέσιν 14 δγανοῖσιν (p. 53) ηπραις (sic) 15 δγα-
νοῖς λόντες (B 774)· τοῖς δόρασ βάλλοντες (sic) 16 δγανέησιν (B 774)· δκοντεις
18 ἀγαν· ενφρόσυνη, προσηγήνη, πράσθης 19 δγανέφρων· λιαν φρόνμος 22 δγα-
ράκτησις· μανία, θυμός, πόνος, ἀλγός, λύπη 24 ἀγαγε· δόηηησον, φέρε 28 δγακη-
τόν· μονογενή. (Z 401) κεχαραμένον (Genes. XXII 12) 33 δγάρροητος· δγαδιστος 34 δγαρ-
ράτει τε· δφρόσην 35 δγάρροον (M 30)· σφρόδρος δευμα ἔχοντα 37 δγάρρος
(ἄγραρος)· σκενοφρός. φρογγος 38 δγαρρού (ἄγραροι)· οἱ ἐν διαγωγῆς τι πράστοτες;
39 δγάσσαι· (l. δγάσσαθαι)· φθονειν 40 δγασσαμεθα (Γ 224). ἐθαυμάσαμεν, κατε-
πλάγημεν 41 δγασσαμεν οι· θαυμάσαντες (Θ 29), φθονήσαντες (Ψ 639)

<p>† δγάσ· ή πτωσις τοῦ στραγαλὸν
ἀγάσσασασθαῖ· θαυμάσαι [49—59]   ἀγαστής· βάσκανος
ἀγάστορες· ἀδέψοι δίδυμοι [62, 63]   δγα[σ]τά· δ ἀν τις δύδαιτο, ολον δρεστά.   <i>Αἰσχύλος Φρυξί</i> (fr. 262)   ἀγατᾶσθαῖ· βλάπτεσθαι
ἀγάτημαῖ· βίβλαμαι
δγανοῖ· προσφιλεῖς
δγανοῖ· λαμπροὶ φωτεινοὶ. ἐνδοξοὶ, ἐπι-
φανεῖς. ἔστι δὲ καὶ ἔθνος Σκυθικὸν Ἀγανοὶ
οὐτῶν καλούμενον, ὡς ὅταν λέγῃ δι ποιη-
τῆς· καὶ Ἀγανῶν ἱπημολγῶν (N δ)
† ἀταύλιος· μήν (ἄγνιος)
δγανόν (Δ 634)· λαμπρόν. θαυμαστόν
[71, 72]   · · · · ·   ἀγανύρε· δπλρρωγε μεγάλως
ἀγανρδς· αὐδῆδης, κομψός. κακός [76]   δγγαρετα· δουλεία
ἀγγαρενεται (Menand. fr. IV p. 201). ἐγ-
γνάται, ς πλο ἀγαρεντων κατέχεται
ἀγγαρος· ἐργάτης, ψηφότης, ἀχθοφόρος. ή
λέκις δὲ Περικη, σημαντικός
διαδοχῆς βασιλικὸς γραμματηφόρους
ἀγγατος· τὸ εἰς ἀραβενδράδα ἔνιλον [81, 82]   δγγειλαφρος (Herod. III 118)· πρεσβευ-
τής
δγγειλην (Δ 384)· ἀγγελον
δγγειης (Γ 206)· ἀγγελος. καὶ δγγειλα
[86—92]</p> <p>δγγειλική· δρχησις τις παροίνιος</p>	<p>· Αγγειλῆς· δῆμος τῆς Ἀττικῆς Πανδιονίδος
φυλῆς [95]   · Αγγειλον (Sophr.)· Συρακουσιοι τὴν Ἀρτε-
μιν λέγουσιν
ἀγγειλ(ος) ἔσκον· ἡγελ(λ)ον
δγγέριος· ἄγρελος
δγγεράκομον· σταφυλήν (pro δγγορα-
χόμον· σταφυλημόνον)   · Αγγίτας (Herod. VII 113)· ὄνομα ποταμοῦ.
περι (τὸ) Παγγαῖον· ὄμολος καὶ ἡ   · Ἀρτεμις (ad Ἀράτιον?)
ἀγγειλθες (Nic. Ther. 824)· ἐξ ὧν ή κεφαλὴ
συνέστηκε τῶν σκορδών
δγγοπήντα· τὰ τῶν μελισσῶν κηρία
δγγορα· ἥλις, σταφυλή
δγγόρηγες· φ τοὺς ἐλέφαντας τύπτουσι
σιδήρῳ   ἀγγος· δγγειον. καὶ φίξα βατάνης
δγγορος (v. Solonfr. 38)· εἶδος πλακούρτος
ἀγγριας· λύπ[ε]ιας (v. 803, 788, 89)
δγγριζειν· ὑφαρεῖσθαι. ἐρεθίζειν
· Αγδιστις· ή αὐτὴ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν
ἀγδυς· ἀγγος Κηρητικόν [411]
ἀγεα· τεμένη (ἀλλοει?) [13]
δγέεσσι· τεμένεσι [15]
ἀγειν καὶ φέρειν (Demosth. 304, 14)· τὸ
λρστεύειν καὶ δραπέσιν
δγεινειν· ἀγειν ἐν νη̄ [18]
δγεινεον (ρ 784)· ἡγειν. τὸ ἐπι τεων (sic)
ἀγειρ, καὶ ἐν τανσι, κυριω̄ς [20, 21]
δγειρειθ· συνάγειν, συναθροίζειν
δγειρομεν (A 112)· δροίσωμεν [24]</p>
<p>20</p> <p>δγγειλα· δουλεία
ἀγγειλεται (Menand. fr. IV p. 201). ἐγ-
γνάται, ς πλο ἀγαρεντων κατέχεται
ἀγγαρος· ἐργάτης, ψηφότης, ἀχθοφόρος. ή
λέκις δὲ Περικη, σημαντικός
διαδοχῆς βασιλικὸς γραμματηφόρους
ἀγγατος· τὸ εἰς ἀραβενδράδα ἔνιλον [81, 82]</p>	<p>δγγος· δγγειον. καὶ φίξα βατάνης
δγγορος (v. Solonfr. 38)· εἶδος πλακούρτος
ἀγγριας· λύπ[ε]ιας (v. 803, 788, 89)
δγγριζειν· ὑφαρεῖσθαι. ἐρεθίζειν
· Αγδιστις· ή αὐτὴ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν
ἀγδυς· ἀγγος Κηρητικόν [411]
ἀγεα· τεμένη (ἀλλοει?) [13]
δγέεσσι· τεμένεσι [15]
ἀγειν καὶ φέρειν (Demosth. 304, 14)· τὸ
λρστεύειν καὶ δραπέσιν
δγεινειν· ἀγειν ἐν νη̄ [18]
δγεινεον (ρ 784)· ἡγειν. τὸ ἐπι τεων (sic)
ἀγειρ, καὶ ἐν τανσι, κυριω̄ς [20, 21]
δγειρειθ· συνάγειν, συναθροίζειν
δγειρομεν (A 112)· δροίσωμεν [24]</p>
<p>30</p> <p>δγγειλαφρος (Herod. III 118)· πρεσβευ-
τής
δγγειλην (Δ 384)· ἀγγελον
δγγειης (Γ 206)· ἀγγελος. καὶ δγγειλα
[86—92]</p>	δγγειλειθη· δρχησις τις παροίνιος

COD. 64 φρα 66 δυάστουαι (non δυάτεμαι) 75 κοινφοίκαχος 77 δυαρρεια 78
 δαγαρρείεται 93 δυγελήν 94 δυγελ. ὡς 97 δύγγει λέσσον κινθ. ἥγγελον (αν. ο 294?)
 401 δύγγελεύς 2 δυγηνάς 3 δυγοραράς 4 δυγοτής (cf. εύρεται) 7 ἄγγραδός ληπτός
 (ληπτός Cyr.) 9 αντύ 14 δύγγεις (ἀλλεστοί) 17 ἀγγειόν την δύγην 19 ἀγγειόν

HES. 49 δυασθεῖς θαυμασθεῖς 50 δύάστονος (Greg. Naz. II p. 34 C) πολυστέ-
νακτος, στεναγμοῦ ἀξος 51 δύάστονος (P71) ἐπρόσηπτον 52 δύάσται το (Demosth. 296,
4) θαυμάσας 53 δύαστος (Her. 16C) θαυμαστός, ἐπανετός 54 δύάστασθαι αι (θ
555!) φθονεῖν 55 δύάσται (sic) δύάλλον (Plat. Rep. IV 426 D) 56 δύασμένον· μεμφε-
μένον 57 δύασται· ἐνδούον 58 δύασται· θαυμάζειν, δύάλλον ίλαχον 59 δύασ-
θαι οηδε (Ξ 555), φθονήστε 62 Αγάστροφον οὐτάστε δόρυν (A338), τὸν Ἀγάστροφον
ἐργωστας τῷ δόρατι 63 δύασται (ἥτις απατούσα;) ἄγαν τίπτει 71 δυανθετον (ο
μέγιστον 72 δυαριθμα]ομα (Ierem. XXXI 2), ἐπαρα. οίησις 76 δυαρρέεινε
+ ὑποκένει 81 ἄγγεα (B 471), ἀρρεῖα (sic) 82 δύειλιας (B 92) ἀπαγελας. ομηρινε
δὲ δυγελίην αὐτὸν τὸν ἄγγελον 86 δυγελλάστων (Θ 517) ... καὶ δυγελλέτωσαν 87 δυ-
γελεῖη (Δ 128). ἀγέν λειαν. Λεια δὲ εστι ιηπαις τετραπόδων 88 ἀγεν· κομιζεν 89 ἀγεν
μινστήρια· μινταγενεν 90 ἀγεν· ταράγεν (sic), κομιζεν. τιμα, στέβοντα 91 ἀγεν-
τὸν ὑπάγειν τὸ πτενίν (sic), καὶ τὸ φέρειν, καὶ τὸ ηφάλικεν. έστι δὲ καὶ τιμα, καὶ
στέβονται 92 δυγελια· ἀγγελας. δηκον 95 δυγελλώ. δργειον (Alygia ληγων, Άγεντον)
411 ἀγε· ιηι, ἐπιώδημα κελευστικόν. ή ἡγε (B 580) 13 ἀγε δη (Δ 62). φέρε δη 13 ἀγε
δητα· δεύτε δητα 18 ἀγειπτεται· δηρα 20 δυειρας (B 664). άθροσας, συράζεται
21 διφειρεοθαι (β 383). ἐπκορενεσθαι. + λοιδορεισθαι. συναθροιζεσθαι 24 ἀγε-
ρόντων (B 438). συναθροιζόντων

- † δυειτης· ύβριστης (cf. δυιστης, δυοίτης) [26]
 δυελαιίην (A 729). ἀφετον. νεμομένην
 δυελαιῖοι ιχθύες (Herod. II 93). πολλοὶ
 μικροὶ καὶ μούν. λιθοὶ εὐτελεῖς
 δυελαιῖος· ὄχλωδης. ἰδιώτης [30]
 † δυελάσια· κομισαὶ (δυλαῖσια· κοσμήσαι)
 † δυελάσκον· ἀτμον
 δυελαστί (Plat. Euthyd. 278 E). ἀνευ τοῦ 10
 γελάσαι
 † δυελαστής· ἔγχελυς (Ar. Lysist. 36 ?)
 δυελάστον δκανίας
 δυέλαστον πέτρα· ἐν τῷ Ἀττικῇ, ἐφ' ἣς
 ἐκαθίσθη ἡ Δημήτη, ὅτε τὴν Κόρην ἐζήτει
 δυελαστούς· ἐφῆβους Κοῆτες [38, 39]
 ἀγελείης (Hesiod. Th. 318). λαφυραγω-
 γοῦ, ἡ ηγουμένης τοῦ πολέμου. Άθηνας
 τὸ ἐπίθετον
 δύελημα (ἀγεληδᾶ?). κατὰ ἀγέλην [42–46] 20
 ἀγέννητα· στοιξεῖα. παρὰ Ἐμπεδοκλεῖ (om.
 H. Stein.)
 ἀγεννήτων (Soph. Trach. 61). δυσγενῶν [49]
 δγεο· ήγον. ἀρχον [51]
 δγέραα (ἀγέρθα?). ἀπιος. δύχηη [53]
 δγέρθη (X 475). συνηθροίσθη [55]
 δγερθήσεται· συναθροίσθησται
 δγερμός· ἀθροισις. συναγωγή θυσίας [58, 59] 30
 † ἀγέροσπον· σπάνιον
 † ἀγέροκτος· ὁ σπανίως εὐχόμενος. ἡ
 ὑπερηφανος [62–63]
 ἀγερσικύθηις (fr. XI p. 51). Κρατίνος
 ἐν Δραπέτων ἐπὶ Λάμπωνος. τὸν αὐτὸν
 δγίρτην καὶ κιβηλιστὴν εἰπε, οἰοντει θύ-
 τηρ καὶ μάντιν. Κύθηλαν γάρ ἐλεγον τὸν
- πέλευν ὅθεν καὶ Λύσιππος ἐν Βάκχαις;
 τὸν αὐτὸν (ὧς) ἀγύρτηη κωμῳδεῖ
 ἀγέρωχοι (K 430). οἱ ἄγαν ἔνδοξοι καὶ
 ἐντιμοι. ἡ ὑπερηφανοι. ἡ ἀπαίδευτοι. τινὲς
 δέ φασι τοὺς Ροδίους εἰρηθαὶ ἀγέρω-
 χους (B 654), διτι ηησισταὶ δύντες ἔξωθεν
 ἐκ τῆς ηηείου ἀγείροντες ὅχηρ διεγίγοντο
 (sic), τοντέστι τροφὴν ἐπείσακτον
 ἀγέρωχος· γαῦρος, πάνυ τετιμένος. ἡ
 ὑπερηφανος [69–73]
 Ἀγεσ(i)λαος (Aeschyl. fr. 392 Callim. LM.
 129). ὁ Πλούτων [73, 76]
 † ἀγεσήμων· ὁδός λεπτή
 ἀγεσίφρων· τὰς ὄφρες (φρένας) ἐπαίρων
 † δυεστρατόν· κάλυντρον [80]
 δυέτρια· μαῖα Ταρατίνοι [82]
 ἀγέων· ἀγνισμάτων. ιερῶν. μιασμάτων
 ἀγη (γ 227). θάμβος, ἐκπληξίς
 μιάσματα. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεάγη,
 ὃς τό
 νῦν δὲ μοι εἰν χειρεσ(σ)ιν ἀγήξιφος (II 801)
 παρὰ δὲ τοῖς τραγουκοῖς· τιμῇ, σεβασμός
 ἀγηλάζειν· σώζειν
 ἀγηλας (Eur. Med. 1027 Eupol. II p. 468).
 σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμήσαι. καὶ εἰς
 ἀγέληηη ἀγαγεῖν
 ἀγηλατεῖν (Soph. OT 401). διώκειν, ὡς
 ἄγος ἐξελαύνειν, φυγαδεύειν (Nicomach. fr.
 2). τινὲς δὲ ἀπατζεῖν
 † ἀγηλότο· λαφυραγωγοῦ
 † ἀγηλάσεναι· χάριουσαι
 ἀγηλω (Hermipp. II p. 383). κοσμήσω
 ἀγηλα (Xenoph. Lac. XIII 6). τὸ προῖδν τοῦ
 βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ
 πεζῶν, οἱ δὲ τῷ ἀριστων τῆς Μαχεδονικῆς
 συντάξεως
 ἀγηνορία· ἀνδρ(ε)ία. καὶ ηνορέα, παρὰ

COD. 27 δυελαιαν 28 δυελαιοι 35 δυελαστοῦ 40 λαφυραγώγου καὶ 50 ἀγεο
 66 ἀγερσικύθηλας — ἀνδραπέτησον ἐπιλάμπονος 74 ἀγε, λαδὸς ὁ πλούτων 79 κάλυντροι
 ηγουτο κοσμητήριον 88 κατεαγήηαι 88 sic 91 Ιππων

HES. 26 ἀγελαίας (x 410). ἀγράλους 30 ἀγεκτοι (ἀτεγκτοι). ἀβροχοι (sic),
 σκληροι 38 ἀγεληδόν (II Macc. III 18). θδροισμένως. ίδιως ἀγέλας (sic) 39 ἀγεληδως
 (II 180). κατὰ τὴν ἀγέλην 42 Ἀγέλης (I. Αγελῆς). δίμος Αττικῆς 43 δυλήφι
 (B 480). ἐν ἀγέλαις 44 ἀγέμεν· ἀγετε. (A 323). ἀγαγεῖν (A 443) 45 ἀγε μην (A 302).
 δγε δή 46 ἀγέν· κατεαγέν, θραυσθίν..... ὡς τό· τοῦ δὲ ἔξελκουσένοι πάλιν ἀγέ οξεις
 δγκοι (A 214) καὶ ηγον, ὡς τό· „Αιας δὲ ἐκ Σαλαμῆνος δγε δύνοι καὶ δέκα ναῦς“ (B 557)
 49 ἀγενίους· τὰς μη γεγενκνιας (sic) 51 δγε μενοι (δγαδμενοι). θαυμάζοντες 53
 δγέραστος (A 119). ἀπιος. δμουρος 55 δγερ(θ)εν (Ψ287). συνηθροίσθησαν 58 δγε-
 ρονταστο· ημιλησον 59 ἀγέροντο (B 94). συνηθροίσθησαν 62 ἀγενύπτει· ἐφορᾶ.
 δοπατόν δηγεται 63 δγεθδαχθαβος· σταφυλη 64 δγεράσατο· ηθετησε. διεφεδοσα
 65 δγερωστει· ηγρηνται, ηθεται 69 ἀγενστοι· δπειροι 70 δγελαιαν· κτηνωδη
 71 δγελαιον· δημωδους 72 δγενει· δοθενει (δμενει?) 73 δγενσις· δοθενσις 75
 δγε· δγε, φέρε (ἀγεθ' Μ 75) 76 δγεσθαι (Γ 404). δγαγειν 80 δγεται (κ 40). φέρε-
 ται 82 δγετοι (B 787). θαυμαστοι, ηνδοξοι, λαμπτοι

- τὸν ἀνδρα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν
ἀλόγων ζῶσιν τάσσεται. οὐ λαχύς, ὡς τό·
ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα (M 46) [94]
- Ἄγηνορίη· ἀνδρεῖα [94]
- Ἄγηνόρ(ε)ιος· Πυθαγόρειος
- Ἄγηνωρ (B 276). ὑπερήφανος, αὐθάδης.
ἀνδρεῖος (1699), καὶ ὄνομα κύριον (Ξ 425)
- Ἄγηρας· ἀγήρατος, μὴ γηράσκον. ἀδιά-
φθορον, οἰνοὶ ἀφθαρτον, ἀπαλάστων [98]
- † ἄγηρος (ων?) ἀγήρατον. μὴ γηρᾶν (Thuc. II 44)
- Ἄγησανδρος· Ἀιδης [501 — 4]
- ἄγητης· ὁ λερωμένος (ἀἴτης· ὁ ἐρώμενος).
- ἀπικος (αἱ ἀτίτης), ἐν δὲ τοῖς Καρφ(ε)ιοις
ὁ λερωμένος τοῦ Θεοῦ [6. 7]
- Ἄγητορ· ὅρμα κύριον
- ἄγητωρ· ὁ τῶν Ἀφροδίτης θυηλῶν ἥγου-
μενος λερεὺς ἐν Κύπρῳ, καὶ η̄ ἐօρτῃ ἀγη-
τόρ(ε)ια [10]
- Ἄγιαδαι· τόπος ἐν Λακεδαιμονίῳ καὶ οἱ βα-
σιλεῖς δὲ οὐτῷ καλοῦνται πλὸν Ἀγιδος
- ἀγιάζειν· ἄγια ποιεῖν τοῖς νεκροῖς καὶ κα-
θαίρειν. τινὲς δὲ τὸ τὰ λερεῖα Θύειν
[513 — 17]
- † ἄγιον· τῆς ἄγνοοῦ (ἄγνου) τὸ σπίρνα [19. 20]
- Ἄγιαῖος· Ἀργαλος καλεῖται παρὰ Λάκω-
σιν, δὲ Ἀμύκλαντος οὐλός
- δύλοχα (ἀγελος Βοεολί)· ἥγεγκα
- ἄγιοχότων (ι. ἀγειοχόντων)· κομισάντων,
ἐνεγκάπτων
- ἄγιστειν· σέβειν, ἀγρεύειν
- ἄγιστενει· σέβεται
- ἄγιστέων· εὐσεβῶν [27. 28]
- † ἄγιστης· υβριστής [30]
- COD. 92 δὲ μια ἔκτα ἐν τίγεια 97 ἀπάλαστατον 503 τῆς Θεοῦ καὶ η̄ ἐօρτῃ Ἀγητό-
- ρια. ἄγη· θ. 9 θυηλῶν (ι. e. θυλάτων) — Κύπρος. ἄγια· τίμια 11 Λακεδαιμονίᾳ 12
ποιεῖν καὶ καθαίρειν τοῖς νεκροῖς — ἀθίεταν 31 ἄγκαροις· — | βανεν 33 ἀναγκαλεῖται
35 ἀναγκαλ 36 ἄγκαλει δις ἀγονται 41 εἰς ἔργατα 54 ἀνοίξας. ἄγκαλίνας· ως
τὸ πρόσθεν 58 ἄγκόνες 64 νῆσουν 67 ἀποφηρόμενοι
- HES. 94 δηνορίηαιν (I 700). ἀνδρεῖαις 98 ἄγηρως (ε 218). ἀπαλαίστως;
501 ἄγηστω (Eur. Med. 426). ἀρχων 2 ἄγηται (Z 455). ἀπάγη, ἐλκη 3 ἄγητης·
δὲ λερωμένος (ἀἴτης· δὲ ἐρώμενος) 4 ἄγητόρειον· ἐօρτῃ 6 ἄγη· θάμβος, ὡς· ἄγημ·
(sic) ἔχει εὐθόδατος (sic) Φ 221. 7 ἄγητοι (E 787). θαυμαστοι 10 ἄγια (LXX). τίμια
13 ἄγιασσατε (locl 1 14). κυρούσατε 14 ἄγιάζειν· ἄγια ποιεῖν, καὶ καθαίρειν τὸ ἄγια
15 ἄγιασσει (Numer. VI 11). διαφυλάξει 16 ἄγιασμός (I Corinlh. 1 30). ἀγητός, καθά-
ρευσαις 17 ἄγιοι (Zach. XIV 51). οἱ κενθαρο. καὶ σεβάσμοι 19 ἄγιος· εὐσεβῆς 20
ἄγιαζε (ἀγάζε). οἰρον 27 ἄγιχῶ (E 416). ήχω (ἰχῶρα) 28 διγιών στίφος η στίφος
(sic) η σύντημα 30 δυχάς (E 371). δυκάλας 32 ἄγκεα (X 190). κοιλός τόπους καὶ
φαραγγώδεις 34 δυχάζοντο· ταῖς δυκάλαις περιψήσαντο 43 δυκαλέοντος· τόπυρας
48 ἀγηθής (δεσκηθής). ἀβλαβής 50 ἄγκιστρον (Eosi. XIX 8). θηρατήμοιον ἐκ σιδῆρου
καμπτόν, ἀγκύλων, στρεβλῶν 52 δυκιστρεύειν (Philo). θηρεύειν, δελεῖειν 53 δυκιον
(δύκιον). δυκιδοθήηται 56 ἄγκελαιστοι· μεγάλαιοι 59 δυχόνος (II 702). τῆς καπηῆς
τοῦ τείχους 62 δυκοίνησιν (Ξ 213). ἀγκάλαις 65 δ[y]κορές· δκόρεστον 66 ἀγ-
(εν) κοτύλη· παιδιά τις, ἐν ὧ τὰς κείμας όπισσαν πλέξαντες δέχονται τὸ γόνον

δυκάδισσοντο (P722). ταῖς δυκάλαις περι-
ελάμβανον [32]

(ἄγκαθεν· ἀνέκαθεν. Αισχύλος Ἀγαμέμονον)
δυκαλέειν δνακαλεῖ [34] δυκαλέω· δνακαλῶ
δυκαλιδας ἀγοντες
δυκαλιδεσ· αι τῶν φρυγάτων δεσμαι, η̄
μερίδες

δυκαλιδεσ(σ)ιν (Σ 555 Ξ 503). δυκδαλαις,
χερσιν

δυκαλίνας· Ἀργεῖοι τὰς δυκάλας
δυκαλις· ἀχθος, καὶ δρέπανον Μακεδόν(ες)
δυκαλιδας ἔλκειν· αἱρεν ἔνδια ως ἐρ-
γάται

δυκαλον (ι. δυκάλ(a) δν). ἀνοίξον [43]
† δυκαλιπ(ε)ις (Aesch. Prom. 1019!). ἀρημνός.
οι δὲ βόρδον

† δυκεκυνβρικώς· ἀνατετροφώς
δυκεντέοντα· ἀνατέλλοντα

ἄγκεράτεσιν (ἄγ κράτεσφι)· ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς [48]

† ἀγκής· δυντχής [50]
δυκιστροφάγος· φιλάργυρος [52. 53]

ἄγκλινας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέδον (Δ 113)
ἄγκλον· σκολιόν [56]

ἄγκόνιας (Cyprii?). ἄγκωνες
ἄγκοιναι· ἄγκαλαι, χείρες. καὶ σχοινία
ιστοῦ [59]

ἄγκόνους· διακόνους, δουλους
ἄγκοπτηρ· σφῦρα [62]

ἄγκορφῶσα (?)· ἀνατιθέσα τὸ τῆς κε-
φαλῆς πραπτόμενον τὴν ίσειαν καθοσιοῦ-
ται τῇ θεῷ

ἄγκος· ηῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαν [65. 66]
ἄγκρινόμενα· ἀποφαινόμενα

Digitized by Google

- ἀγκυρός· δεσμός
ἀγκυρός· οἱ ἐν τῷ τραχίλῳ τόποι, δέ
ών ἀγχεσθαι συμβαίνει [71]
- ἀγκύλα· τῷ ἀκόντῳ
ἀγκύλας (Alexid. fr. II p. 398)· Ιμάντες ἐν
κηρησίαιν
ἀγκύλη (Eur. Or. 1476)· ἀκόντιον. ἡ ἡ
κερπή τῆς ἀγκώνος καὶ ποτηρίου γένος
Bacchyl. fr. 24) εἰς κο(τ)τάβους. οἱ γάρ
τοις κο(τ)τάβους προιέμενοι τὴν δεξιὰν
γείρα ἥγκυλουν, κυκλοῦντες αὐτὴν φέρενται,
πρεπωδέστατα, σεμνυνόμενοι ως ἐφ' ἐν
τῶν καλών. οἱ δέ καὶ ἀγκύλισται
ἀπον(τ)ισται εἰρηνεῖται. Δηλοὶ δὲ καὶ ἀπο-
τομάδα
ἀγκύλλεισθαί· κάμπτεσθαι
ἀγκύλομήτειον (B 202)· σκολιά βουλευο-
μένου
ἀγκύλον (Z 39)· ἐπικαμπίς, σκολιόν, στρε-
βλόν
† ἀγκύλομυνόν· νοσερόν
ἀγκύλοντος· τοὺς ἐνκάμπτοντος [80]
ἀγκύλοχεῖλας (II 428)· ἐπικαμπή τὰ φάμ-
ψη ἔχοντες [82. 83]
ἀγκύλωσις· ἀποτόμως
ἀγκύρα· τὸ αἴδειον, παρὰ Ἐπιχάρωφ. Κύ-
προις δὲ τὸ τριώδολον, καὶ τὸ ταντικὸν
σκεῦος. καὶ τὴν ἀσφάλειαν
ἀγκύρας· μεταφρικῶς αἱ ἀσφάλειαι. Σο-
φολῆς Φαιδρά (fr. 619)
ἀγκύρα (s. ἀγκύλισμα)· ἐν ἡ τὰ σύκα λαμ-
βάτονται
ἀγκύρις (sic)· βοτάνη τις
ἀγκυρίττει· † μεταμέλεται. Κρῆτες
ἀγκύρισμα· σχῆμα τῶν ἐν πάλῃ
ἀγκυροβόλῳ φείπνῳ· ἀγκυρόβολα Φοί-
νικες τὰ δεῖπνα, ἀπεσκευάζον τοῖς τελώ-
ναις ἑκτές ταῦν λιμένων. ἐστι δὲ καὶ μισθός.
ἐπρασσον γάρ ἐν τοῖς λιμέσιν ἐνόμιμον καὶ
ἐνλιμένιον φέσι αἰσχυνή (Αἰσχύλος)
† ἀγκυστιάζων (Cretenses)· ἀλλόμενος
τῷ ἔτερῷ ποδὶ [93 a]
ἀγκυστή· τῆς κιθάρας τὰ δνέχοντα, οἱ πή-
χεις, ἀγκυστές λεγονται
† ἀγκυστιάζοντος· ἀλιεύς
ἀγλασί (Hom.)· λαμπρά, καλά, ἀτρητρά
ἀγλασίαι (ρ 244)· τρυφαλ, καλλονάι, κόσμοι
[97]
ἀγλασμα (Tragici)· καλλονή, κόσμος
ἀγλαστή· εὐκτή, τιμία [600. 1]
ἀγλαστός θηλέσ· ἀπ(α)λόν. (Δπαλοθηλ.) [3. 4]
ἀγλαστός· λαμπρός
ἀγλασματία (— ὁμητιν) λαμπρόδοντον [7]
ἀγλαστόν· γλαφυρόν. Κρῆτες καὶ Κύπροι
ἀγλαδὸν ἔδραν (Eur. Androm. 135)· λαμ-
πράν καθέδραν [10. 11]
20 (Α) γλαστής· δ' Ασκληπιός. Λάκωνες
† ἀγλαστόν· μωφόν
ἀγλαστότον· λαμπροπίστον (?)
ἀγλαστός (E 79)· λαμπρός
ἀγλαστίμον· λαμπρώς τετιμημένον
ἀγλασφετίς· βοτάνη
ἀγλασχόν· ἀλυκόν
ἀγλαυρίδες· † μύραι παρὰ Ἀθηναῖς;
Ἄγλαυρος· θυγάτηρ Κέκροπος. παρὰ δὲ
Ἀττικοῖς καὶ δμνόνοισιν κατ' αὐτής. ἡ δὲ
λέσσα τῆς Ἀθηνᾶς
δύγλα (ψ)οινον· καλόν, Κρῆτες
δύλαφορε· ἀνάστειε, (Πάφιοι)
ἀγλευκέρα· αὐλός. Λάκωνες
ἀγλευκής (Rhintho)· ἀηδής
ἀγλευτάς· ἄρτος ἀναλος
ἀγλέφαρον· ἐλάχιστον
ἀγλειδία· σκόροδα [28]
- COD. 72 ἀγκύλαι 73 ἀγκύλεαι — κριπλον
σται 75 ἀγκύλεσθαι 76 βουλευομένῳ
74 ἀγκόνος — εἰ δὲ καὶ ἐγκύλ-
90
ησθαι τὰς τομάς. ἀγ. 84 ἀποτόμως. ποτὲ . . . ἀγκώνος. ἀγκύφα· τὸ 85 τριώδολον
στρημάτων 91 ἀγκυροβόλῳ· δεῖπνῳ. ἀγκυρόβολα — τελώναις ἐκ — ἐνλιμένι 93b ἀγκών.
τὸ τε . . . ὑψηλοῖς καὶ τῆς κυθάρας δέ τὰ δ. τοὺς π. 17 ἀγλασφάτης 21 ἀγλασιόν.
καλέσ 22 ἀγλαφόρε· ἀστε, Κρῆτες
- HES. 69 δυκταλιάζει (ἀγκαλίζει). ἀγκει 71 δυκύλας (Ephod. XXVI 4)· ὄγκι-
τεσθενς, σκεύη, ἡ χαλεπάς 80 δυκύλοτοξοι (K 428)· ἐπικαμπή τὰ τόξα ἔχοντες
82 ἀγκύλομήτης (Δ 59)· δ δυνάμενος περὶ τῶν ἀγκύλων καὶ σκολιῶν εὐ βουλεύσασθαι. ποτὲ τὸ
83 ἀγκύλη· χειρὶ ἀπηγκυλομένη καὶ συνεστραμμένη εἰς ἀπακοταβλημόν. ποτὲ δὲ ἀγκύλη τὸ
ἴντες τοῦ ἀγκένος 93 α τὸ τε συρῆνος λεγόμενον καὶ ἡ τοῦ τείχους καμπή· παρ' ἀγκύ-
νος καὶ ἡ τείχεις ὑψηλοῖς (II 702) καὶ 97 ἀγλααῖς· λαμπρᾶς 600 ἀγλαῖς,
τῷ καλλεῖ (cf. 607) 1 ἀγλααῖσθαι (K 331)· λαμπρύνεσθαι, καλλωπίσεσθαι. παρὰ τῇ
ἀλιαραί 3 ἀγλααῖς· θάλλει 4 ἀγλααῖς· λαμπρύνεις 7 ἀλγαῖφη (—ηφη)· ἀγλεῖα,
καλλεῖ (Z 510) 10. δυλαδὸν ὑδωρ (B 307). ἡ ἐν Αὐλίδι πηγὴ 11 δυλαπάσι·
κλέσμασιν 28 δυλειτεῖς· οἰκέτης (ἀγνίτης· λιέτης)

- τῶν καταδικασθέντων χρημάτων τῷ δημοσίῳ καὶ κατὰ χάριν μὴ ἐγγραφέντων ἐλέγετο [67. 68]
- ἄγρει· ἄγε (Σ 271), λάμβανε, φέρε (Α 512). προστακτικὸν [70]
- ἄγρεῖται· λαμβάνεται, ζωγρεῖται ἀγρέμονα· τὸν κάμακα, ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν καὶ λαρβάνειν, ἡ λαμπάδα, ἡ δόρυ. Αἰσχύλος δὲ Μυσιδόσις (Ιτ. 137) ἀγρέμονα τὸν + ἐπιμήνιον
- Ἄγρειμόν εἰς· θηρευταί, πορθητικοί. Βουστοί, ἡ θηρευτικό, καὶ τόπος ἐν Αἴτωλίᾳ ἀγρεῖται· συναδρουσθῆ
- ἀγρεταί· παρὰ Κάσοις ἔννεα κόραι κατ' ἔνιαντὸν αἰρούμεναι πρὸς θεραπείαν τῆς Αθηνᾶς ἀγρέταν· ἥμερόνα. Θεόν + ἀγρετήματα· τὰ ἀγρενόμενα τῷ παρθενών. Δάκτωνς
- ἄγρενμα· εὐρῆμα (Xenoph. Mem. III 11, 20 7), τὸ εἰλημένον
- ἀγρενματα· σκῦλα. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδη (fr. 155) [80]
- Ἄγρενός· δὲ Πάν παρὰ Αθηναίοις, φειδωλόδωρος
- ἀγρενσις· εὐρεσίς [83. 84]
- ἄγρηνά· δίκτυα
- ἄγρηνόν δικτυοειδές, δὲ περιτίθενται οἱ βακχεῖοντες Διονύσος. Ἐραστοσθένης (fr. XXIV p. 135 B) δὲ αὐτὸς καλεῖ γρῆνυν, 30 ἦ γρῆνον, καὶ ἐνδυμα
- ἄγρ.. σθαί· συνέπεσθαι πειθεοθαί
- ἄγρησθσι (Hippocr. II p. 827 Κ). συρειληθσιν
- ἄγρηστα· πικραίνεται (ἀγγρεσκεται?)
- ἄγρηστα· είλε [γένος] τι ἐν Πλάι (ad 791?)
- ἄγρια δεξ· νύμφαι (Ἀγριγράδες?)
- ἄγριας· ἄγριος Ισθη
- ἄγριας στρουθοί· στρουθοκάμηλοι [95] (ἄγρια μιλιττα· Ἡγησίας οὐτως ἐπικαλεῖτο)
- ἄγριαμπελος· η βρυστια βοτάνη
- ἄγριάντα· τεκνύσια παρὰ Ἀργείοις, καὶ ἄγρινες ἐν Θίβαις (ι. ἀγρίλαβαν ὅτι ἀγρινία)
- Ἄγριαντας (Thuc. II 96). τέλος τι τῆς κούφης συντάξιτος ἐκ τῆς Ἀγριανικῆς χώρας (Π.) αὐτῶν [90. 1]
- ἄγριβρός· δρίγανον
- ἄγριδον· κωμάριον, χωρίον
- ἄγρεις· λῦπαι
- ἄγριεύς· ἀγροῖκος
- Ἄγριεντον (Polyb. V 7, 7). δρος παρὰ Αἴτωλος
- ἄγριοι· ἀγρονόμοι, καὶ οἱ παιδερασταί οὐτεῖς [9. 10]
- ἄγριοι θεοί· οἱ Τιτᾶνες
- Ἄγριοι λιμένες· τόπος ἐν Ερμιῶνι [18]
- ἄγριον· γενικῶς ἐπὶ θηρίου· σὸν ἄγριον ἀγριόδοντα (I 539)
- καὶ μεταφρικῶς, ἐπίθετον·
- ἄγριον αἰχμήτην (Z 97)
- κατ' ιδίαν δὲ δύομα κύρων, Οἰνέως μὲν ἀδελφοῦ, πατρὸς δὲ Θερστοῦ
- ἀγριον βέβρωκας· οἰονελ γένον ἄγριον.
- ειλθασι δὲ οἱ βεβρωσθεῖς γασμάσθαι [16—20]
- Ἄγριφα· Αθηνᾶ (Ἀγριστα)
- ἄγριφη· υποδοχή. ἀμη. σκάφη

COD. 72 ἄγρεμον — αἰρεται καὶ λαμβάνειν ἥγουν ἀγρενειν — μυρμηγή 74 διγρετᾶ· συναδροισθῆ. ἄγρενμα κτλ. ἄγρενσις· κτλ. ἄγρεται· παρὰ 85 δίκτυα καὶ ἐνδυμα 86 γρῆνον. ἄγρ.. σθαί 94 ἀγρίας· στρουθοκάμηλος 97 ἀγριάμ-ο πη ἡ βρισον..., 99 ἀγρίανες 803 χωρίον παρὰ Αἴτωλος 4 ἀγρίεες· λυπαί (cf. 407) 7 δρος. ἄγρινοι· ἄγ. 8 ἀγρινοι — παιδερέται οὐτως Gl. 806 ἀγρυπλισσα (sic) κτλ. 12 ἱρμῶν 14 σὺν — αἰγμητὸν — κατιθλαν — πατρὶ 22 υποχράμης σκαφή

HES. 67 ἀγράθεν (sic). συνάγειν. συμμισγειν (ἀγερθειν?) 68 διγραφεύεις· περιέρχη 70 ἀγρειμάς (E 765). ἀγε δή, ὅπως δή 80 διγρενονσι (Proverb. V 22). κρατούντων 83 ἀγρεντεῖ· ὑβρίζει 84 ἀγρήθετο· ἡθιλησεν 95 ἀγριαθεν· ἄγ-καθειν (ι. Ατρι(δῶν ἄγκ)αθεν) Αἰσχύλος Ἀγαμένονι (v. 3) 800 Άγριαν. αī..., ἀκόντιον

(ν. ἀκόπτον) 1 Άγριανάλη· δῆμος Αττικῆς (h. e. Ἀγραλή) 5 διγριέλατος (Ep. ad Rom. XI 17). ἀκαρπος 9 ἀγριόθυμος· ἀγριώψυχος, θρησκόδης 10 Άγριον (T 88). ἀμικτον. ἀνήμερον 13 αιγαγρίονα· ἀγρον ἀγα (Γ 24) 16 διγριοπήγανον· βοτάνη 17 ἀγριοψορία (Levit. XXI 20). νόσος. καὶ ἀγριολιχῆναι (Levit. XXII 22) 18 διγριοστα-φύλιες· ἀγριοσταφίδες 19 διγριοκαναβος· βοτάνη 20 διγριοκάρυον· δένδρον

ἀγρίφος (sic)· γένος τι ἄγριας ἐλατού Όλυμπίδου (αἱ ἄγριπποι)
 (αἱ) γρόθειρα· βοτάνη τις
 ἄγροικος· δὲ ἐν ἀγρῷ διάγων, χωρικός. η
 ἔργατης καὶ δραστήριος, η ζευγηλάτης
 ἄγροικότατον· ἀπαιδεντότατον
 τὸ ἄγροιτερα (sic)· τὸν ἄγρον ἀπολέσσα [28]

ἄγροιται· ἄγροικοι (φ 85). καὶ γένος
 Αθήνησιν, οἱ ἀγριδειτέλλοντο πρὸς τοὺς 10
 Εὐπατρίδας. ην δὲ τὸ τῶν Γεωργῶν καὶ τρίτον τὸ τῶν Δημηοργῶν
 τὸ ἄγροιτα· ἄγροικενται. νῦντις
 ἀγρομενῆς· ἦν ἀγρῷ διατρίβων καὶ εἰς
 ἀστυ μὴ κατών [32, 33]

ἄγρονόμων (Aesch. Ag. 142)· ἐν ἄγρος διαγόντων
 ἄγροπόλον· ἀπορον
 ἄγρος· χωράφιον, χωρίον
 τὸ ἄγροστη· βοτάνη. καὶ τὸ ἄρτος τις, δὲ 20
 πρότερον λόγοι καλεῖσθο [39]

ἄγροτας· ἄγροικοις [41]

ἄγροται (218)· θηρευταὶ [41]

ἄγροτεις· ἄγροτέρα. κυνηγός [43, 44]

ἄγρον πλέων· ἄγροικας πλήρης (sic)

ἄγρον πυγή· παρουσίᾳ ἐπὶ τῶν λαπαρῶν προσκευμένων. δὲ Σώφρων τὰ πλεῖστα μέρη λέγει μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν δρέσων. καὶ τὰ πιώτερα τοῦ ἄγρου καὶ ξάπλουτοι ἄγροις πυγαῖ [50]

ἄγρουξτα, σωπή (ν. ἀμφασία)

Ἄγρουλή· δῆμος τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς καὶ τῆς Ἀτταλίδος

Ἄγρουντης· ἥρη Λιονέσου ἐν τῷ Ἀρρήνῃ ἀγρωνέν· δρυοῖς

ἄγρωσσει· θηρευέν

ἄγρωσσοντες (Lycophr. 598)· ἀγρεύοντες

ἄγρωσται· ἐργάται. θηρευταὶ [54]

ἄγρωστῖναι· Νῦμφαι δρειοι

ἄγρωστῖνος· δρυοῖκος [57]

ἄγρωστις (ν ᾅ 90)· εἶδος βοτάνης [59, 61]
 ἄγνια· ἀμφοδος, φύμη, ὁδός. γειτονεῖα
 δυνιατί (β 388)· ἀμφοδοι, φύμαι, ὁδοί. διὰ τοῦ δὲ αὐτῶν ἄγειν ημᾶς τὰ γυναῖκα, τουτίστιν πορεύεσθα. χρῆται γάρ καὶ τῷ ἄγειν ἀντὶ τοῦ φοιτῶν, "Ομηρος δὲ καὶ ζηχεοθα, ως ὅταν λίγη."
 Λαοδίκην ἑσάγοντα (Ζ 252)
 οἱ δὲ τὸ στενὸν περὶ στενωτέραν Χει. Συγρ. II 4, 2)
 δυνιάτιδες· αἱ πρὸς τῶν θυρῶν θεραπεῖαι (Eur. Ion. 186, 87)
 δυνιέντις (Sophoc. fr. 340)· δὲ πρὸς τῶν θυρῶν θεστάς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος
 δυνιῆται· κωμῆται
 δυνιμάστοις· πολυγυμνάστοις (ad oīvdy.)
 ἄγνιος (Aristoph. fr. 28)· ἀγύναιος
 ἄγνιος· τὸ ἀγνιοκός. ἀναρδός
 δυνεῖται· δέροιματι (Ω 141). η συγκροτεῖ
 δυνητίζειν· συνάγειν, δηγνετάζειν
 ἄγνιος· σύνοδος, συναγωγή
 δυνημός· ἐκκλησία. συγκρότησις. ἔστι δὲ πᾶν τὸ ἀγειρόμενον. καὶ τῶν μυστηρίων ἡμέρα πρώτη
 δυνετάτε (cf. τ 284)· συλλέγειν, πολλεῖσι δρεῖται
 ἀγύρτης· ὀχλαγωγός. προσαίτης, ἐπαίτης (Eur. Rhes. 715). συρφετώδης. λιώτης. ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀγειρων δῆλον. καὶ δύομα βόλου κυβεντικοῦ μάντις, ως Ἀπίτων (Πλάτων Rep. II 364 B?)
 δυντικά· χυδαῖα φεύσματα
 δυντούς· συναθροιστούς
 τὸ Ἀγχαλέην· τόπου δύομα παρὰ Ἰππωναῖς (fr. 99)
 δυχαῖς (Soph. fr. 883)· draxphēi. καὶ ἀγχαδεῖ κοι ἄγχα... τὸ αὐτὸν (ἄγχαττε;?)
 ἄγχαρμον (Macedones)· δρωφερῇ τὴν αλυμήν
 40 δυχάσασθαι· ἀναχωρῆσαι (vid. ἐπαγχ.) [82]

COD. 23 ὀλυμπίσιν 37 sic 46 δηγροπηγή — μετὰ τῶν δρῶν — πρότερα — πηγαῖ 49 ἀγρόλη 51 δηγράσσει 52 δηγροεύοντες 53 δηγρωστῆναι 62 δηγρία — γειτνεῖα 63 δηγνιᾶι· ἀμφοδες — τοῦ ἄγειν 68 δηγναῖος 69 sic 72 δηγρίς 73 δηγρόμενον 75 συνφεταδες — κυβεντικοῦ, δηγνετάζει. 77 συναθροιστούς. μάντεις ως ἀπίτων 78 Ιπποναῖτι 79 ἀγχαν δὲ

HES. 28 δηγρομένοντος συνερθόντας συναθροισθέντας 32 ἀγρομένησι· συνετραπαμέναις. συνηθροισμέναις (B 481) 33 δηγρομένων (I 74)· θροιζομένων 39 δηγροτεράδων (B 852)· ἀγρίων 41 δηγροτέροισιν (M 146)· ἀγρωτέροισιν 43 δηγρόναι· ἀγροῖκοι. η θηρευταὶ 44 δηγροτέρεν (Φ 471)· ὀρειαν. τὴν Ἀρτεμίν 54 ἀγρωσσατο· ηθέτηρον. ἐφεύσατο 55 ἀγρωσσων (ε 53)· δηγρεύων 59 ἀγρας· ἀμφοδα (sic) 60 δηγνιάς (Ε 642) φύμαις, θήρας (sic) 61 δηγύι (Π 661)· δέροιματι (sic) 82 δηχε· στιγη, καὶ ἐπινιγεν (Γ 371). η πλησιάζεται

- ἀγχέμαχα ὄπλα (Xen. Cyt. I 2, 13 VII
 4, 7). τὰ μὴ βαλλόμενα [84—86]
 ἀγχήρης ἔγγος. Σωφοκλῆς Αθάμαντι (fr. 6)
 ἀγχίαλος· παραθαλάσσιος
 ἀγχιβάτης· ὁ πλησίον βαίνων (*ἀγχίβας*)
 ἀγχιβάτειν· ἔγγος βεβηκέναι
 ἀγχίβοιον μέγα (Teleclid. II p. 377 A.M.)·
 ἔγγος βοῆς. η ἐπὶ τοῦ στενάκαι [92]
 ἀγχιβλώς· ἀρτι παρών [94]
 † Ἀγχιαλίδαρος· πατριά ἐν Ἀργείᾳ
 † Ἀγχιαλῆς (sic). η Ἀττική. ἀπὸ Ἀγχιαλού [97]
 ἀγχίθεον· λασθεον, θεῖον
 ἀγχίθερον· γείτον καὶ ἀγχίθερον (ad
 ἀγχιθέρου εἰς ἀγχίθερον) [900. 1]
 ἀγχίμαστρον ἀμφιεμένα [3]
 ἀγχίμολον· ἔγγος ἐλλυθός
 ἀγχίμολον (A 529)· σύνεγγυς, η μετ' ὄλλ-
 γον (ρ 336)
 ἀγχίνοια· φρόνησις, σύνεσις. η ταχύνοια.
 η ὅξεια γνώσις (Plat. Charmid. 160 A)
 ἀγχίνους (Xen. Cyt. I 4, 3)· συνετός, νη-
 φάλιος (sic) [8]
 ἀγχίξια· ἔγγοις. Κρήτης
 ἀγχί(λ)ον (πόρος)· εὐδιακόμιστος. Εὐ-
 οριπόδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις (1325)
 ἀγχίκοντος· καὶ ὁ παρεστῶς καὶ σύνεγγυς
 [12]
 ἀγχίστεια (Soph. Ant. 173?)· συγγένεια [14]
 ἀγχίστεις· συγγενής
 † ἀγχίστιδος, ὁ μὲν ων· ἔγγος τῶν βω-
 μῶν. παρὸς Σόλωνοι [17—19]
 ἀγχίστιναι (E 141)· σύνεγγυς ἀλλήλων
 (sic). συνεχεῖς, ὁ ἐστι πυκνός. η ἀλλαὶ ἐπ'-
 ἀλλαῖς
- 20
 30
 30
- 902 (ζειμαστρὸν ἡμιφασμένα?) 10 εὐδιακόμιστος καὶ ὁ παρεστῶς καὶ σύνεγγυς 21 ἀγχί-
 πορος· εὐδιακόμιστος. ἀγχίστως 20 ἀγχίστηνα, συνεχεῖς 24 sic: non μὲν 27 ἱέτα
 31 ὅρθος η ὥρθος — καὶ οἱ σὺν αὐτῷ 32 ἀγχόρον 33. 34 ἀγχούσ 43 αἴθοντα
 — φέρειν
- HES. 84 ἀγχέμαχοι (II 272). οἱ ἔγγύθεν μαχόμενοι 85 ἀγχεῖ· φίρει. πνίγει
 (Theocr. V 106). πλησίαι 86 ἀγχηται· πνίγηται 92 ἀγχιβαθῆς (ε 913) η ἔγγος
 τῆς γῆς η βαθεία θάλασσα 94 ἀγχίδαι· ἐν θαλάσσῃ διαι 97 Ἀγχιαλος· ἔγγος
 θαλάσσης. ἔστιν δὲ καὶ κύριον ὄνομα (Θ 112) 900 ἀγχί· ἔγγος, πλησίον. Ἀγχί (ἀγχι-
 βατεῖν?) δὲ τὸ διαφέρεσθας 1 (d) ἀγχίλα· ἀλμυρά, θαλάσσα. ἀβύσσος (αδάκιλα) 98 ἀγχι-
 μαχηταί (B 604). οἱ συντάδες μαχόμενοι 8 ἀγχίνοος (v 332). συνετός, ἀγχίστων
 12 ἀγχίστως (v. 893). ἀρτι παρών 14 ἀγχίστενον (Numer. XXXVI 8). ἔγγος οὐσία
 πρὸς τὸ γένος 17 ἀγχιστόν (Eur. Tro. 48). ἔγγοντος γένοντος 18 ἀγχίθεον (ε 35).
 οἱ Φαλακοί καθότι τρίτοι εἰσὶν ἀπὸ Ποσειδῶνος οἱ βασιλεῖς. η ὅτι θεοὶ συνδιέτοιμον αὐτὴν
 (οῖς). η ὅτι εὐδαίμονες καὶ λασθεοί 19 ἀγχίστηναι· ἔγγος στῆναι 25 ἀγχόμαλον·
 ἔγγος ἔχον τὴν ὀμαλότητα, λασθεόν 35 ἀγχού· ἄγχη, ἔγγος 37 ἀγχούσ δέ (B 172).
 πλησίον δέ 45 ἀγωγή μον· ἀφέλαιμον

ἀγχίστροφος· εὐμετάβολος, εὐπερίστροφος
 ἀγχιτέρμονες· οἱ ἔγγος τοῦ τέλοντος
 ἀγχοάδην· ἀμβολάδην
 Ἀγχοαί· πηγαὶ ἐπὶ Μυσίας. καὶ τόπος ἐν
 Βοωτίᾳ [25]
 ἀγχόνη· πνιγετός
 ἀγχόνης ἀξια (Eur. Bacch. 246)
 ἀγχος· προσφάτως ἔγγος (ad ἐναγκος). η πνίγμα, η πλησίον. (ad ἀγχόσ). η ὀδρον
 (Elei pro ἀγχος)
 ἀγχού· ἔγγος (B 172). η πνιγθει
 † ἀγχούρης· πένης
 ἀγχούρος· ὁρθος *Κύπριοι*. η φωσφόρος,
 καὶ ὄμοις σὺν τῷ αὐ
 ἀγχούρον· γείτονας
 ἀγχουσα· ή καλυξ (Diosc. IV 23)
 ἀγχουσα· ή βίδα, η φυκοῦνται γύναια [35]
 ἀγχουσιεται ταῖς παρειαῖς,
 οὐοντε φυκάρον [37]
 ἀγχοαν· μύσπα. Λοχροί
 (ἀγχρεμψις· ἀνάβητης Hippocr. I p. 158)
 ἀγχρ[i] δὲν ασθαι· περιαλείφασθαι. η λευ-
 σασθαι
 ἀγχωμαλοι (Thuc. III 49, 1)· παρὰ μικρὸν
 λαι
 ἀγχων· πνιγων. δήμιος
 ἀγω· ἀπάγω (A 184). μέλπω, ἀδω
 ἀγω· κυρίως μὲν ἐπὶ ἐμψύχων τάσσεται·
 οἰδ' ἥγον μὲν μῆλα, φέρον δὲ εὐήρωρα
 οίνον (δ 222)
 καταχρηστικός δὲ καὶ ἐπὶ ἐψύχων·
 ἀγω δὲ αἰθωνα σιδηρον (a 184)
 δντι τοῦ φέρω
 ἀγωγεύς (Soph. fr. 885)· διλας [45]
 δγωγηή· τρόπος. ἀναστροφή. ἀπαγωγή. ὁδός.

COD. 87 ἀγχηρήνης 90 ἀγχιβαθεῖν (cf. 900) 93 ἀγχιβαδώς (v. 911)
 902 (ζειμαστρὸν ἡμιφασμένα?) 10 εὐδιακόμιστος καὶ ὁ παρεστῶς καὶ σύνεγγυς 11 ἀγχι-
 πορος· εὐδιακόμιστος. ἀγχίστως 20 ἀγχίστηνα, συνεχεῖς 24 sic: non μὲν 27 ἱέτα
 31 ὅρθος η ὥρθος — καὶ οἱ σὺν αὐτῷ 32 ἀγχόρον 33. 34 ἀγχούσ 43 αἴθοντα
 — φέρειν

85 ἀγχεῖ· φίρει. πνίγει
 92 ἀγχιβαθῆς (ε 913) η ἔγγος
 τῆς γῆς η βαθεία θάλασσα 94 ἀγχίδαι· ἐν θαλάσσῃ διαι 97 Ἀγχιαλος· ἔγγος
 θαλάσσης. ἔστιν δὲ καὶ κύριον ὄνομα (Θ 112) 900 ἀγχί· ἔγγος, πλησίον. Ἀγχί (ἀγχι-
 βατεῖν?) δὲ τὸ διαφέρεσθας 1 (d) ἀγχίλα· ἀλμυρά, θαλάσσα. ἀβύσσος (αδάκιλα) 98 ἀγχι-
 μαχηταί (B 604). οἱ συντάδες μαχόμενοι 8 ἀγχίνοος (v 332). συνετός, ἀγχίστων
 12 ἀγχίστως (v. 893). ἀρτι παρών 14 ἀγχίστενον (Numer. XXXVI 8). ἔγγος οὐσία
 πρὸς τὸ γένος 17 ἀγχιστόν (Eur. Tro. 48). ἔγγοντος γένοντος 18 ἀγχίθεον (ε 35).
 οἱ Φαλακοί καθότι τρίτοι εἰσὶν ἀπὸ Ποσειδῶνος οἱ βασιλεῖς. η ὅτι θεοὶ συνδιέτοιμον αὐτὴν
 (οῖς). η ὅτι εὐδαίμονες καὶ λασθεοί 19 ἀγχίστηναι· ἔγγος στῆναι 25 ἀγχόμαλον·
 ἔγγος ἔχον τὴν ὀμαλότητα, λασθεόν 35 ἀγχού· ἄγχη, ἔγγος 37 ἀγχούσ δέ (B 172).
 πλησίον δέ 45 ἀγωγή μον· ἀφέλαιμον

πορεία τῆς νῦμφης πρὸς τὸν ἀνδρα, Ἄροδιοι [47. 48]

ἀγωγίμων· δὲ μὲν φορτίων (Plat. Prot. 313 CD)· δὲ δὲ καταδεδικασμένων

ἀγωγοῖς· τοῖς ἐπάγουσιν

ἀγωγούς (Herod. III 26 Thuc. II 12, 2)· ὅδηγούς

† ἀγωγίσ· ἄγωμεν. Ἀργεῖοι (ἄγωμες!)

ἀγων· φέρων. ἀπάγων (sic)

ἀγών, δέκυτον· στάδιον. ἀθροισμα (Ω 1) 10

ἀγώνη· ύσοσκάμας

ἀγωνία· ἀγοραί. καὶ ἡ θλάσις (ἀθλητις Et. M.) καὶ ἡ παλαιστρα. Εὐρυπίδης δὲ Τρωάδαι (v. 1003) πόλεμον

ἀγωνίης (Herod. II 91)· τῆς ἐν ἀγῶνι ἀμύλης [60]

ἀγωνίοι φακοί

ἀγωνίσματα· ἑπαθλα [62]

ἀγωνισμός (Thucyd. VII 70)· ἀντιλογία

ἀγωνιστήρια· τὰ διδόμενα τοῖς δυναστέροις [65. 66]

ἀγωνιστήριον· τόπος, ἐν φ δυνατίζονται [68]

ἀγωνιστών· κινδυνεύω

ἀγωνοδίκαιος· βραβευτάς

ἀγωνοθέτης· ἀρχῆς δύναμα Αθήνησαν. ὡς δὲ Νίκανδρος, ἀθλοθέτης μόνα γυμνικά, συνορθέτης δὲ ὁ τὰ μουσικά ἀκροδαμάτα διατιθέμενος

ἀγωνον (Alcæi fr. 120)· τὸν δγῶνα Λολεῖς. καὶ ποταμὸς Ἀγωνος παρὰ τὴν Αἰθιοπίαν

ἀγωνυμος· φερόνυμος

ἀγών χαλκεῖος (χάλκεος Pind. Nem. X 40 = 22)· τὰ ἐν Ἀργείοις ἔκατομβατα [75. 76. 77]

ἀδά· ηδονή. πηγή (Genes. II 6 Ios. XIX 21 f)· καὶ ὑπὸ Βαθυλανιών ἡ Ήρα. παρὰ Τυρίοις δὲ η ἱέα [79]

COD. 52 δγωγίους 56 ώδες κύαμος
d. d. δτερπές δκνηρδὸν 97 Sic 18 κνημομα

HES. 47 δγωγία· ἀρδία (cf. ἀδημονεῖ)

φορτία 50 δγωγός (rec). ἥνας. † ἐπίσινος

οὐκ εἴσωνται 62 δγῶν ἐρημος· οὐκ ἔχων ἀντίδικον

δυνῶν προετοπέτες (Poll. III 141) 66 δγῶνιοι θεοι (Plat. Legg. VI 783 A)· οἱ τῶν

δυνῶν προετοπέτες (Poll. III 141) 68 δγωνισμάτων· ὀλικῶν ἐπιδείξεων

75 δγείροντες· ηδροιασμένος 76 δγωρεῖν· συναδροῖσιν

77 Ἀδάμ· δ πρώτος ἀνθρωπος. καὶ ἀνθρωπος ἔτερος κατὰ τὸν ἄγιον (sic) Ἐπιφάνιον (Panar. I 1, 4)

79 ἀδαγυός· ἀναστέρα (Eur. Or. 80) 88 ἀδικτον· καθαρόν (άμικτον) 96 δδάλαιον (δδάλεον)· ἔηρόν

98 ἀδαλτα (Hesiod. Θ 655 οὐκ ἀδάτα)· οὐκ ἀδηλα 1001 ἀδάμα (ἡμάντης Iesai. XV 9)· παρθενικὴ γῆ

2 ἀδαμάντινα (ίνα Theocr. III 49?)· στερβά 6 δδάμαστος (I 158)· δινυπόταχτος

7 ἀδαμάντιον· δτερπάνευτον 12a ἡ πρωτόδαμον 13 δδαρεκῆ (άρκη)· βοτάνη 16 δδά-

μαντος· ἀμαθῆς

δδαγυούς· θεός τις παρὰ Φρυξίν, ἐρμα- φρόδιτος (προ ἀνδρόγυνος!)

Ἄδαει (ἀδάρ?)· μην παρὰ Χαλδαίοις

δδαεις (Callim. fr. CLX)· δεύνετοι

δδαη· ἀπειρον

δδαημονας· δμαθεις; δπειρους

δδαημονηη (ω 244)· δπειρια

δδαια· εις κόρον ἀγοντα, παρὰ τὸ ἀδην-

ό δὲ Σώφρων τὸν ἀειδη † ἀδανὸν ἐφη [87. 88]

δδαιον· δαψιλες. δτερπες. όκνηρόν

δδαιον· δπόρθητον, δπολέμητον

ἀδαιτον (Aesch. Ag. 140)· † ἀδην

ἀδαιτρον· δδαιρητον. καὶ † δπολέμητον

δδακτ· κνήθματα

δδάλαν· πονηρόν

ἀδαλες· ύγιες [96]

ἀδαλδ (Macedones)· ἀσβολος [98]

† ἀδαλτόμον· είδος βοτάνης (ν. γαλατιόν)

δδάμας· δγνάμων. δπειθής. δδαμβής. λσχ-

ρός. καὶ δ λθος (Theophr. de lapid. § 19) [1001. 2]

δδαμας (Plat. Polit. p. 303 D)· γένος σι- δηρους

ἀδαμαστον· δινυπόταχτον

δδαματος (Eur. Phoen. 640) [6. 7]

δδαματα· τὸ δδικάστος φονείων. Κρήτες

δδαμνειν· τὸ φιλεῖν. καὶ Φρύγες τὸν φι- λον Άδαμνα (Bergk. PLG p. 1041 n.) λέ- γουσιν

† ἀδαμναις· δκολασταναις

ἀδαμνης· λσχρός, σκληρός

ἀδαμνον· δγνάμωνα. ηδδάμαστον [12a. 13]

ἀδανεις· δπρονότον

Ἄδανιην· οὐτως τὸ πρότερον η Μολοσσα

ἐκαλεῖτο [16]

(ἀ)δακησαι· κνησαι

ἀδεκω· κνηθματα. ἐπιθυμω

83 δδά· 86 δδειν· 89 δαψιλες. δδάλον·

d. d. δτερπές δκνηρδὸν 97 Sic 18 κνημομα

48 δγώγιμα (Xen. An. V 1, 10 ap. Moer.

Αιτ.)· φορτία 50 δγωγός (rec). ἥνας. † ἐπίσινος

60 δγῶν· δτόπος, ὁ τόπος, ἐνθα δδροιγον- ται οὐκ εἴσωνται 62 δγῶν ἐρημος· οὐκ ἔχων ἀντίδικον

δυνῶν προετοπέτες (Poll. III 141) 66 δγῶνιοι θεοι (Plat. Legg. VI 783 A)· οἱ τῶν

δυνῶν προετοπέτες (Poll. III 141) 68 δγωνισμάτων· ὀλικῶν ἐπιδείξεων

75 δγείροντες· ηδροιασμένος 76 δγωρεῖν· συναδροῖσιν

77 Ἀδάμ· δ πρώτος ἀνθρωπος. καὶ ἀνθρωπος ἔτερος (sic) Ἐπιφάνιον (Panar. I 1, 4)

79 ἀδαγυός· ἀναστέρα (Eur. Or. 80) 88 ἀδικτον· καθαρόν (άμικτον) 96 δδάλαιον (δδάλεον)· ἔηρόν

98 ἀδαλτα (Hesiod. Θ 655 οὐκ ἀδάτα)· οὐκ ἀδηλα 1001 ἀδάμα (ἡμάντης Iesai. XV 9)· παρθενικὴ γῆ

2 ἀδαμάντινα (ίνα Theocr. III 49?)· στερβά 6 δδάμαστος (I 158)· δινυπόταχτος

7 ἀδαμάντιον· δτερπάνευτον 12a ἡ πρωτόδαμον 13 δδαρεκῆ (άρκη)· βοτάνη 16 δδά-

μαντος· ἀμαθῆς

ἀδάπανον· τὸ ὕδωρ		† ἀδελφίῃ φέρει (φερό?)· ἀδελφός. Αδκωνες
ἀδαπάνως (Eur. Or. 1176)· λ[ε]ιτώς		ἀδελφίδοι (Αγ. Βυζ. p. 143)· ἀδελφοῦ
† ἀδαπτον· γυμνόν. ἀδερμον		υλοί
ἀδαριξτα· τίρην		ἀδελφίδοντς· δ τού ἀδελφοῦ υλός
ἀδαρτος· μαστίγωτος		ἀδελφίζει (Isocr. Aegin. 14)· ἀδελφὸν
† ἀδας· πονηρός	[25]	καλεῖ. ή τιμῆ φις ἀδελφόν (Apolloph. fr. II p. 880)
ἀδασμος· οὐδένα δασμὸν ἐκτελοῦσα, οἷον		ἀδελφίξιας (Hippocrat. vol. III p. 226 K)·
τελοῦσ· ἐνοικον. Λισχύλος Ἰδωνοῖς (fr. 61)		κοινωνίας
ἀδατος· ἀδιάριτος		ἀδελφοῖ· οι ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος γεγο-
ἀδαυως (seol.)· ἔγενηρός	[29]	νότες. Δελφύς γάρ η μήτρα λέγεται
ἀδαχᾶ (Arist. fr. XI p. 1120)· κνῆ, κνήθει	10	ἀ δεμάν· σταν. Κρήτες
κεφαλῆν. φηλαφῆ		ἀδενδρον· γῆ μη ἔχουσα δένδρα. καὶ σί-
ἀδδαι· ψυμὸν ὑπὸ Μακεδόνων		δένεις ἔχοντες
(ἀδδαλέον· ἔηρόν; cf. 996)		ἀδένεις (Hippocrat. I p. 492)· συστροφαῖς σαρ-
ἀδδανον· σηρόν. Λάκωνες		καθεῖς περὶ τὴν φάσιν, καὶ βο(υ)βάντες [27]
ἀδδάν· τὴν κινηδάριν (v. φάδδα)		ἀδερκής· ου βλέπον. η ἀφανῆς
† ἀδδεε· ἐπέλγουν		ἀδεες· τόπος. ενιοι δὲ ἀδέεις (Iones)
ἀδδην (Ε. 203)· εἰς κόρον καὶ εἰς πλησμο-		ἀδέσμου φυλακη (Thucyd. III 34, 3)· τῇ
ρήν, τοι εἶδε δ πλεονάζοντος		ἀνεν δεσμῶν
† ἀδδηλος· κόλπος		ἀδεται· πίμπαται. κοπιάται
ἀδδιξ (Aristoph. fr. CXVIII)· μέτρον τε-		ἀδενκέα (S 273)· πικρό(ν)
τραγούν(ικον)	[39 — 41]	ἀδενκέας· ἀμορφον, ἀγδές
ἀδέητος (Antiphon)· ἀνερδεῆς		ἀδενκής· χαρμός. πικρός. δυνωστος [85]
ἀδεε· δραται		ἀδενεθα· ἀδηδίζουμενα
ἀδεια· δροβία, τ εύδια	[45, 46]	ἀδεντόν (ἀδεύητον)· χαλεπόν. η (οὐ) οὐκ
† ἀδειη· λυπη		δν τις ἐπιδεθεὶη· οι δὲ (d)δευτής αὐτάρ-
ἀδηλητον· ὑγέεις	[49 — 52]	κης
ἀδειμον· ἄφοβον		ἀδεῶς· ἀφόβως
ἀδειδες· ἀκάθαρτος. Κύπροις	[55 — 59]	ἀδήτον· ἀπόρθητον, ἀπολέμητον
ἀδειρεν (Elei?)· ἐνειρεν	[61, 62]	[91]
ἀδέκαστον· δδοφοδόκητον.		† ἀδη· ονταρός. Μακεδόνες
(ἀδέκαστος· δ δεκάδας μη λαμβάνων [63]		[93]
ἀδεκατεύτον (Ατ. Ερρ. 301)· ἀν δεκά-		δηλητος (K 98)· δηδην ἔχοντες καὶ πε-
την οὐδεις ἰδωκεν	[67]	πληρωμένοις υπιφ. η ἀδημονήσαντες
		δηληται· ἀγνοιαν. ἀφάνειαν

COD. 22 δδαρεξα 26 ηδον: 27 δδαγος 28 δδανης· λερηγορος Cyr. 171

- 30 αδαχαυκνάς· κην
 43 ἀδει· ύμνει ἡ ἀν
 69 ἀδελφίδοι 72 δελφίζεται
 HES. 25 ἀδασαν (x 68) ζβλαθαν
 39 ἀδε· ἥρεσ αδε δέπτορι μύθον (M 80)
 41 ἀδέεις (Θ 423). ἀφρού, θρασεῖα
 46 δειδέδεις (P 413). ὁ δειλού, καὶ κακοδαμούς
 50 ἀδειλεῖ (§ 361). ἄντις, δειλαῖς
 μιος (P 443). ὁ δειλού, ὁ δειλαῖοι
 λουθεῖν 57 δειτερών (Θ 187). δέρονται
 59 δειτερών κήρ (II 481). πικνήν φυχήν
 φραντόν, οἰκτρόν
 61 ἀδειτον· σώμα τον
 62 ἀδειλον· διέλετερον
 65 ἀδειτον (δηπαρδέκτον)
 ἀπιτον
 67 δειλεῖ. ἥρεσεν (ἀδε ειδει)
 Ad 1073: ἥρον δῶμας κέλυφος
 77 δεισον
 (δῶδαιον). ἀπολέμητον. ἥραστον, καὶ ἀδεός· δόρατος
 85 δδευκέτι (δ 489). ἀποκοτέ.
 οἰον (διδοκει), πλασσοδοκει. Πλαδωρος δέ φησιν διεκι(δ)ωτω
 89 ἀδεψιτόν (υ 2). δια-
 λακτον. δρόγον (αδεψητον)
 91 ἀδήκορες· (K 98) ἐκλευμένοι, παρεμένοι
 93 ἀδην·
 31 δδδάν την
 44 δδετ., δργία (recens) ἀφι
 76 ἀδένεις — παρά τ. φάχην
 63 δδωροδόκητον δ δέκιδας
 83 ἀφοβον 85
 ανεικάστητον δ δε. δεντής αντράκητη. ἀδεύμεθα 92 δηλον Σγρ. 212

ἀδήλωτον· ἀδιάφορον, δεξιόν, συνετόν.
 ἡ πένητα, ἀπορον
 ἀδημα· ἄδος. Φήφισμα, δόγμα
 ἀδημεῖν· θαυμάζειν. ἀπορεῖν (ἢ) ἀδημο-
 ρεῖν
 ἀδημον· οὐκ ἔνδημον ὅντα. Σοφοκλῆς Τυμ-
 πανταῖς; (fr. 577)
 ἀδημονεῖ (Plat. Phaedr. 251 D). ἀκηδιά,
 ἀγωνία
 ἀδημονή· θαῦμα
 ἀδημονῶν (Plat. Theat. 175 D). ἀγωνιῶν
 ἀδηρ· ἀδρώσ. ἔξαλφης (ν. ἀληδὸν). δαψι-
 λῶς. θεῖν καὶ ἀδηράγος
 ἀδηνεῖη· ἀπειρα [1105]
 ἀδηνέχοντας· πληθυνόντας
 ἀδηνέχει· τὸ σφόδρα καλῶς [8]
 ἀδηνέως (Hippocr.). ἀδύλως, ἀπλῶς. χω-
 φίς βουλῆς [10]
 ἀδηνής· ἀκακος [12]
 ἀδηρίτον (Aesch. Prom. 105). ἀμαχον,
 δραταμάχητον
 ἀδηρίτην· τὴν ἀπόλεμον καὶ ἀπόθητον
 ἀδήσ· δετερῆς (Iones)

ἀδησεις (Herod. V 39). ἀρσεις [17]
 ἀδησδεις· λέρεια τινες ἐν Ἀργει [19]
 ἀδηράγα· μεγάλα καὶ τέλεια
 ἀδηραγία· πολυρραγία, εἰκαισφορία [22]
 ἀδηράγοι· τοὺς τελείους Ἀπτους (Aristoph.
 fr. CXIX p. 1204) οὐτως ἔλεγον Ἀθηναῖοι
 καὶ Βοιωτοὶ πρὸς τὴν τῶν πάλων διάκρι-
 σιν. Ἀργεῖοι δὲ ἀνδρας τοὺς πολλὰ ἑσθί-
 ντας. Λασίας (fr. 634 Tayl.) δὲ κατὰ
 μεταφορὰν ἐν τῇ ψηλῇ Εὐκρότου (δια)-
 μαρτυρίᾳ τὴν ἐντελόμισθον ταῦν. Ἀλκαῖος
 (fr. II p. 830) δὲ καὶ τοὺς πότας λύχνους
 ἀδηράγους ἐφη. καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν

Νεμέα δηθράγοι ἔλεγοντο. καὶ οἱ γυμνα-
 στικοὶ παρὰ Ἀργείοις οὐτοὶ ἔλεγοντο
 διεάβλητα· διμώητα, διέγκλητα [25]
 διιαίρετον· ἀρχόμενον, ἀπηρτον
 διιάκριτον· μὴ ἔχοντα διάκρισιν [28]
 (d) διάλλακτος· διφίλατος
 διιαλειψητον· διβλαβές (ν. διλαβ.)
 † διιαν ὁ δόν· μαρχάν εὐκαρπαν
 διιανδητον· διαλισθητον
 10 διιαντον· ἔηρον, ἀδροχον. ἡ φυτὸν κα-
 λούμενον πολύτερον
 διιαπλήτητος· διπλησιάστετος
 διιάρροθετον· δισημον. διάρρομοστον
 διιασέραφα, βιωμός (ν. ἄδει, διφίας)
 διιασπάστως (Xenoph. Ages. 14). διχ-
 ροτως
 (d) διιαστετως· χωρὶς διαστάσεως
 διιαφορίας· διμελείας
 διιαφορον· διδικριτον [41]
 διιαφόρον· διμελοῦς
 διιγρό· τροξαλλίς ύποδ Σκυθῶν [44—46]
 διερεύνητον πέλαγος (Plat. Tim. p.
 25 D)
 διικιον· εἶδος δίκης Ἀθηνῆσιν
 Ἀδικος· Ἀφροδίτης ἐν Λιβύῃ (sic)
 διικους· τοὺς ἄνευ βλάβης διικους
 διινά (a 92). τὰ τῷ δύκρῳ μὴ μεγάλα
 διινδων (B 87). ἀθρόων. διπλῶν
 διινδὼν κῆρ (II 481). πικνήν φυχήν, ἢ τὴν
 30 συνεχῶς λυπουμένην
 διινόν (δ 721). οἰκτρόν, γοερόν. λεπτόν
 διινοῦ ύδοιο (Σ 316). τοῦ διθρῶς ἐκ-
 γεομένου
 διιξις· ὥμολογία παρὰ Ταφανίνοις (ν. γέδι-
 ξις [57]
 διοπον· ἀναρχον, καὶ ἀφύλακτον. Λίσχ-

COD. 97 ἀδημας 99 ἀδημον 1100 .δημονῶ· ἀκηδιαδημον 1104 ἀδει-
 τηία (ead. man.) 11 ἀδηνη 13 ἀδηρητον 14 δηρητην 18 λερεια — ἐναρ-
 γαδητωναω 23 κώλων — υπὸ Εὐ. — λιχνους — τινες ἐννέβαλ^a ἀδ. 32 διακόνιστον
 33 δαμον 47 διερεύνητον 48 Ἀθηνῆσιν 51 οἰκη 54 λευκὸν 55 διίνοιο —
 ἴερομένους ήγουν σφατόμενα 58 διοποι — νεός

HES. 1105 ἀδην· δασυνόμενον μὲν ηδέως καὶ τὸ εἰς κόρον, φύλονένον δὲ ἀδεῶς;
 8 ἀδην ἐλθωσιν (N 315). εἰς κόρον ἀδούσιν 10 ἀδημονιῶν (Eph. ad Philipp. II
 26). ἀγωνιῶν, λυπουμένος 12 ἀδησησαι· (x)ησαι (διδησησαι) 17 ἀδησειε (a
 η).
 134). δημονισμε. καὶ ἀηδῶς διατεθεῖη 19 δητῶ (E 448). ναῶ 22 δηθράγος·
 γεστρίμαργος, δέρδων ἔθισιν 25 διιάδοχος (Greg. Naz. or. 43 p. 698). δέξων
 τι ἵστα τέλους 28 διιάκόπος· διαχώριστος ad 32: διρωτον (ad διακόνιστον)
 41 (d) διιατάχτῳ· ἐν μηδενὶ τεταγμένῳ μέρει 44 διιακελευθρ. δηδεια 45 διι-
 τελον (E 450). ἐμπρεπες 46 διεπον· διαρχον Ad 51: (ηγουν σφατομένου)
 51 † διιον· κάτατες (quod vide), πλάγιον. διωμαλον

λος Φρυγὶ (fr. 263). δίοποι γάρ οἱ τῆς
νεώς φύλακες
ἄδιόριστον· ἀ(δα)χώριστον, ἀναμίξ
ἄδισκον· κυκεῶνα. Μακεδόνες [61]
ἄδισμα καὶ ἄδμα· ψήφισμα, καὶ δόγμα
ἄδιστονον (η 274?)· οἰκτρὸν στίνοντα
ἄδματινειν· ὑγιανεῖν. Ἡγρ
λ
ἄδμη· ἀφανίζειν [66]
ἄδμήτην (K 293)· διάμαστον (v. ἀλμήτη-
την)

Ἄδμητον κόρη (Cratin. fr. XII p. 66).
Ἐκδητή· τινὲς δὲ τὴν Βενδίν

Ἄδμητον λόγον (Ar. Vespp. 1233)· σκο-
λιόν

Ἄδμητον μέλος· τὸ εἰς Ἀδμητον φέ-
μενον σκολιόν

ἄδμωλή· ἀπορία, δλιγωρία. ἄγνοια (Cal-
lim. fr. CCCXXXVIII). ἡσυχία [72]

ἄδνον· ἀγνόν. Κρήτης [74] 20
ἄδοκητον· αἰφνίδιον
ἄδοια· ἀπροσδοκία

ἄδοιας· πλαύειν

ἄδοξα· παράδοξα, καὶ (ἄ) οὐκ ἂν τις ἔδο-
ξασεν. Σοφοκλῆς Ἀκροιψ (fr. 65)

ἄδοξαστον· διέλπιστον. Σοφοκλῆς Εὐρυ-
σάκει (fr. 205)

ἄδορον· οὐδὲ δεδαρμένον
ἄδοροι (Antimach. fr. LXXVI)· ἀσκοί, κά-
ρυκοι, θύλακοι

ἄδος (A 88)· κόρος, πλησμονή, παρὰ δεινο-
λόχῳ δῆξ (ad ἄδος). οἱ δὲ κάματον

ἄδστον· δμολογούμενον
ἄδοστα· ηδονή (v. ἀλοσύνα)

ἄδούλευτος· οἰκέτης ἐν δεδουλευκῷ καὶ
μὴ παλίμπρα[κ]τος

[66] 10

τὸ δότοῦσα· ἀκονσα
ἄδονσιασάμενοι· δμολογησάμενοι
τὸ δόντιη· ἀνελάσσειη. ἡ ἀναγκαῖα ἐπαφος;
ἡμέρα

ἄδοντιον· ἀρεστον. σύμφωνον [95]

ἄδραιά· αλθία. Μακεδόνες [97]

ἄδρακές· ἀδρακον

ἄδρακής· τυφλή. καὶ δὲ ερκής

ἄδρακές· δρακάνις· δλιγάκις

τὸ δρακτον· ίδιον

Ἄδραμών (Eupol. fr. CXXXV Cratin. fr.
CLXIII)· ὁ Ἐρυμών παρὰ Λυδοῖς. καὶ Ἄδρα-
μύτιον Ἐρυμώνος

ἄδρανέστιος· ἀσθενοῦντος

Ἄδραστεια (Eur. Rhes. 342)· ἡ Νέμεσις, ἣν
οὐκ ἂν τις πλοδάσειν [5] (dnl) Ἄδρά-
στον, δις πρᾶτος λερὸν Νεμέσεως Ἰδρύσατο

ἄδραστον· ἀπρακτον, ὃ οὐκάν τις πράξειν
Ἄδραστον δρόνς (Ἀδράστον δρόμος?).
τόπος παρὰ Γρανικόν

ἄδραςφαξις (Pherecr. X p. 285)· λάχανον
ἄδριον

ἄδρειν· αὐξεσθαι φυτόν

ἄδρεπανον· ἀδρεπον

Σοφοκλῆς (fr. 888) [11. 12]

ἄδρι· ανδρί. Παμφύλιοι

Ἄδριανοι (Aeschyl. fr. 68?)· Κελτοί οἱ
παρὰ τὴν Ἀδρίαν περιοικοι [15]

ἄδρον· μέρα. δαψιλές, παζύ

ἄδρος· πολύς, μέγας, πλούσιος. παχύς
ἄδροχωροι· οἱ ἄδρας ἔχοντες κώρας

[19—21]

ἄδρυα· οἱ στύλοι ἀρότρου, δι' ᾧ διστο-
βοέντες ἀρμόδεται

ἄδρυα· πλοῦα μονόξυλα. Κύπριοι. λέγονται
δὲ καὶ οἱ ἐν τῷ ἀρότρῳ στύλοι. Σικελοί

COD. 69 Ἀδμητόν στὸν 99 ὅλγον τυφλὴν 63 ἀκρι 1200 ὅλγάκις τυφλὴ 84 εὐρυσά 74 ἀδοσύνη 1 89 ἀδοσύνη 90 δεδουπάς 94 ἐρα-
γον 89 ὅλγαν τυφλὴ 85 ἀδράφεζος 14 κεντοὶ — αυδρῶν 18 ἀδροχῶ-
γοι 22 ἀδρολατύος — ἄδροι

HES. 61 ἀδεις· ὡς Ἀππιών, δηθρόοι. ἡ ἐσχάρα 66 δέ μής· ἀδάμαστος παρθένος
(ξ 109) 72 ἀδρεῖτο· ἐβαρινέτο 74 ἀδοκεῖ· ἀδοκήτως διακείμενος (e schol. δ
489) 77 ἀδόκιμον (Rom. I 28)· πονηρόν, ἀπόδλητον, ἄχρηστον 78 ἀδολέσχει
(Sirat. VII 15)· φλυάρει, μαχρολόγει (εἰς τερ. cod.) 79 ἀδολέσ· ὑγέις (vid. δδαλές)
80 ἀδονάν (Eur. El. 126). ηδονήν 81 ἀδοναῖος (Αἰδονῆς)· ύπο τὸν ἀδην
(Mosch. IV 86) Ad 88; ἀδόστον] ἀκαντον (ad δδάιον) ἡ — ἡ δδαλέτον (ad
ἀδάστον) Ad 92; ἀδοναπανένοι] διελόμενοι (ad δδάμενοι) 95 ἀδον πηγοῖ·
ἀπρόσκοποι 97 ἀδυαίτα (ἀδραστα). ἀπρακτα. οὐκ ἐ(κ)διδρασκον(τα) Herod. IV 142?
5 ἀδρανές· δαθενές 11 ἀδρηστα (B 828). οὐνα πολέως παρὰ τὸν Ἐλλήσπορ-
τον 12 ἀδοιστίνη (E 412); τοῦ ἀδράστον θυγάτηρ 15 ἀδροὶ (Iob. XXIX
9). πλούσιοι 19 ἀδρότερον· μεῖζον. εὐτραφέστερον 20 ἀδρότης· δύναμις. μέγε-
θος (v. τῇ ἀδρότητῃ) 21 ἀδρυνθέντος (Exod. II 10). μεγαλυνθέντος

δὲ ἄδρυνα (Αγ. Βυζ. p. 188) λέγουσι τὰ μῆλα. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀκρόδρυνα
ἀδρέμακτον· καθαρὸν
ἄδρυνε σθαῖτις αὐξεσθαι τοὺς στεγνας
ἀδρύφακτον· ἄνευ δικαστηρίου. η̄ δρύ-
λακτον, δτελχιστον
ἀδρφ· μεγάλη
ἀδρωμένον· η̄ μῆλην
ἀδύνθεμον· ὅσος (ἀδύνθομον)
ἀδύνατον· οἱ ἑτοὶ κεκτημένοι τριῶν
(μνῶν) παρὰ Ἀττικοῖς (Aristot.) ἐλάμβα-
νον δὲ παρὰ τῆς βουλῆς δύο ὄβολούς
ἀδύνατον· † ἀμψιον. ἀπρακτον
ἀδύνατον (ἀδύντον)· πρόβατον (μήπω †)
γεγενένον πόνος
ἀδυτα· ἀβάτα, ἀπέραντα
ἀδυτον· σπάλαιον η̄ τὸ δπόκεντρον μέρος
τοῦ λεροῦ
ἀδύτων (e. c. Eur. Andr. 1035)· μεσύλων
ἐνδοτετων
ἀδών· ἀρέσκω
Ἄδωνα (Pherecr. vol. V p. CIX)· τὸν Ἄδωνιν
Ἄδωνας· Ποσειδέων (Macedones). καὶ
βόλος, η̄ υπὸ τὸν ἄδην (Mosch. IV 86)
ἀδωνηζ· η̄ χειλιδών (ad ἄδονις). καὶ η̄
θριδακίην
ἀδωνιασμός (Αγ. Lys. 389)· δὲ εἰ τῷ
Ἄδωνι (δι) θρῆνος
ἀδύντων· τὸ παρὰ τοῖς Λάκωνιν αὐλήθιν
† ἐπιβαστήριον, ὅπερ υστερον παρὰ Λεσ-
βίοις ἐνομάσθη
Ἄδωνις· ἰχθῦς θαλάσσιος, οὐ μηηνούνει
Πλέαρχος (αρ. Ath. 332 C). η̄ δεσπότης,
πάπλο Φοινίκων. καὶ βόλου δρομα. ἔστι δὲ
καὶ κύριον
ἀδωνιστήζ· † ἐριφος
Ἄδωνιδος κῆποι (Eur. fr. 518)· ἐν τοῖς
Ἄδωνιοις εἰδωλα ἐξάγοντιν καὶ κῆποις ἐπ'
στραγάκων καὶ παντοδαπήν διώρασ, οἷον
ἐκ μαράθρων καὶ θριδάκων παρασκευ-

σοντινον αὐτῷ τοὺς κῆπους· καὶ γάρ ἐν θρι-
δακίναις αὐτὸν κατακλινθῆναι ύπο Αρφο-
δίτης φασίν (v. Theophr. VI 7, 3) [44]
ἀδωροδόκητος (Demosth. 310, 22)· ἀδω-
ρόληπτος
ἀδωρότατος· δι μηδ' ὅλως μεταδιδούς τι.
η̄ ἀδωροδόκητος (Thucyd. II 65, 5)
ἀδωσια· λερά τιτα
† ἀδωσιτος· κριτής (Menand. fr. IV p.
92?). καὶ δημιουρος
ἀέτι εἰ τοῦ δει (Pisander), ἔστις (ad ἄς) [50]
ἀεδονον· ἀφερον. η̄ πολύτιμον
† ἀεδονος· δεινός (cf. 1368) [55]
ἀεθλα (Ψ 700)· ἐπαθλα. διώνας
δεθλεον (Herod. I 67)· ἐμόχθουν. γηγωνί-
ζοντο
ἀεθλον (Ψ 551)· ἐπαθλον
δει· διετι τοῦ ἔστις Φρόντιχος Κύνηρ (fr. II).
καὶ Εὐρυπίδης Μηδελα (670)· ἀπαις γάρ
δευρ' ἀει τελεις βιον [58—61]
ἀει· δκούει, η̄ διαπαντός (ad ἀει)
ἀει βλήστων· ἐπιβήσων [64]
ἀειδεις (a 339)· ἀδει, καὶ λέγε [66]
δειδέεις· δφνέις, ἀμορφον (Aristot. Org. III
8). αἰσχρόν
δειδειν (a 155)· μετ' φδης λέγειν
δειδει (δει) ει νήτοις· δει στρεφομένοις
[70—73]

30 δειδεια· λαμπρά
ἀειδέλιος· κατάρατος, δειρός
ἀειδής· δι μηδέπω τι εἰδής
δειδιον· δέννανον, δει δην
ἀειεστον· (Antiphon)· τὴν αἰώνιον οὐσίαν,
η̄ διδιότητα
ἀειδειν (Aeschyl. fr. 28)· φυτὸν δειδαλές
ἀειδαλής· ίς δει δει θάλλων
ἀειδαλής· τὸ βραβείον τῆς νίκης, δει θάλ-
λων [82. 83]
ἀεικέλιον· ἀνόμοιον. σκληρόν (ξ 32).
κακόν (ω 228) [85]

COD. 37 Ποσειδῶν

38 ἀδωνιης

40 φνομάσθη

41 βάλον

42 Sic Cyr.

Dr. 43 ἀδώνιδος· κῆποι — δαπῆ — βαράθρων — κατακλινθῆναι
57 Κοντάη — δεῦρο εις δει τιν' εις 63 δειβλήσων 74 δειδεια
79 δειδειν

HES. 44 δρωπος (N 599)· λεροφ (ξοιφ) 50 δει· ξήτει 53 δειδοντα (δδέοτα).
δρέσκοντα 58 δεδλει ιών (Ω 734)· αγανθόμερος 59 δεθλοσύνης (Agath. V 294,
18). δυωριας 60 δειθλοφόροις (B 166. 124). δγ(ν)ωριστάς 61 δέθφ (λ 518).
διπλωθ 64 δειγενετάθων (B 400). διαπαντδς οντων 66 δειδειδρα (I 189). γδε,
δι' φδην έλεγεν 70 δειδον (A 604). γδον 71 δειδηζ· δει δοντες 72 δειδον-
τες (A 473). δδοντες 73 δειδων (I 191). αιδων 82 δεικαδ· μάχας, δρμάς. η̄ βολᾶς
τόξων (O 709) 83 δεικέα (A 341). δπρεπη. δθεραπευτα 83 δεικεληγ σιν (δ 244).
δπρεπέσων. χαλεπαις

- ἀεικελίους· ταλαιπώρους. εὐτελεῖς, οὐδε-
νδς ἀέλιοις
ἀεικέσ· ἀπρεπὲς δυναῖς (ad deles an p
216!). Κύπροι
ἀεικέσ· κακόν. σκληρόν. ἀπρεπές (I 70 sl.)
εὐκαταφρόνητον· ἀπεισός
ἀεικέστερο (Herod. VII 13). ἀπεισότα
ἀεικήσει· ἀπολλήνει, φθείρει. αἰτιεῖται,
ὑβρίζει. κολάζει (Ω 54)
ἀεικία· ἀντίκα. κόλασις. κακλα. υἱοις. αι-
κιμός. ἀμαρτία. κάκωσις. λύμη
ἀεικιστούς· ύβριστον (Π 545). ή ἡ ἀπο-
λύσωσιν
ἀεικόρσωτοι· ἀκαρποί (καρτοί) ἀει-
κορσώσασθαι· κείραι κεφαλήν
ἀεικός (v. I. Soph. El. 102). ἀπρεπῶς. κα-
λεπτός
ἀειλα πεδία· (Aeschyl. fr. 325) ἀνήλια.
Εἶλη γὰρ τοῦ ἥλιου αὐγῆ
ἀειλούτα· πολύλογα. τὸ ἐκάστοτε διδόναι 20
λόγον καὶ πολύογαν (Demosth. 341, 15) [98]
† δειλή· πνοή [1300—2]
ἀειναῦται· ἀρχῆς δύναμα παρὰ Μιλησίους
† δεινέους· οὐ προσηνεῖς. βλαβερούς
δεινεφεῖς· τυφλώσεις
† δεινή (v. δηρά)· δένδρον μεγαφόρον (λέ-
γεται δηρά) τὸ δὲ αὐτὸν καὶ δεῖνες
δειοῖς· δικούς;
δειπῶν· φίλησον, τοῖς βρέφεσι λάκωνες
δεῖραι· βαστάσαι, δραι (Θ 424) [10—12] 30
δεῖρας· κείρας. ἄρας (Μ 453). κονφύσας
δειρε· φέρε, πρόσφερε.
μὴ μοι οίνον ἀερε (Ζ 264)
δείρειν (Hippocr. II p. 764 Kuehn). προσ-
φέρειν
- οι
- COD. 86 ταλεπώρους 89 ἀπεισότα
δια 22 δειρόν 25 οἴω 42 δειφρούρος 94 δεικροσώσασθαι
σκάσσα 47 ἀεκητή 55 δπὸ δεινοσετή 57 ὑδυπόδι 58 η ποδίγεμος 96 αειλαπε-
σσαi 1 δειν· πνεύ 2 δεινάστων· δεγράσσων (Moer. Alt.) 10 δειρέεν· ἔγιραι 11 δει-
ρομένην (Ψ 366!)· διεγειρμένην 12 δειράμενον (Φ 327)· διεγειρμένον 17 δει-
ροιστον· δει ἔον 20 δειρόμενος (Φ 307)· ἐπαρδμένος 24 δείρων (λ 423).
κονφίζων 27 ἀεισεν (φ 411). γάεν 28 δεῖσσον· δάσσον (Eur. Tro. 1086, non 513),
ἔγινε (ad ἀσσον) 32 δαεκαδομένη (Ζ 458). μὴ βουλομένη 33 δεκαδόμενος (σ 135).
άκων καὶ μὴ βουλόμενος. ἀναγκαζόμενος. ἀνιώμενος 34 δ (ε) κήλια· δκοντα. γαλεπά (Σ
77). οὐδὲ ἄτις ἔκων πάδος [35] ἀεκητή· δβουλία (Ο 721). παρα γρούσην (Μ 8)] βλέπτων
δ' ἄτ τις ἀποδοτή τὰ τεταραγμένα καὶ οὐδὲ εἰρηνικά, κατὰ στίχησιν τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρη-
νης 36 δεκοντάκεσθαι (Σ 240). μὴ θέλοντα δναγωρῆσαι 37 ἀεκοντος· ἀκοντος
(Τ 273), μὴ βουλομένου (Α 301) 38 δεισόν· ἄκων (Λ 557), μὴ θέλων (Ρ 666) 39 ἀε-
ται· ώμενται (δέδεται, non Pind. Isth. Γ 27) 40 δειτον (Φ 395). ταχύ 41 δειφό-
ρος· δειδαλής 48 ἀελλά (Τ 377). ἀνεμοι, πνωα 49 δελλής (Γ 13). συστροφή
ἀνέμου 50 ἀελλήσας (δθήσας)· κακοπαθήσας 51 ἀελλάστων (Soph. OT. 466). τα-
χίσων Αδ 53: ηρουν σύγγαμθροι 54 ἀελλόρος· νοσώδης (v. κηρέσιαν) 55 δελλό-
πονες· ταχύπονες 58 δειλόπος ιρις (Θ 409). η ταχύπονες. δηρ οὐ καὶ ποδήνεμος
62 δειλι· τάλαινα, ἀδλα 63 δειτσποντες (Η 310). οὐκ ἐπιλίσοντες

- † δειροις· ἀπειροις [17]
ἀειρομαι· ἀνω αιρομαι. Σοφοκλῆς Τρα-
χινίας (216)
ἀειρομένας· περιερχομένας [20]
† δειριδας· κίκλους τοῦ ὅρμου
ἀειρον· ὁλόητον. (d)παραίτητον. ἐπι κακοῦ
σινομασίτον (ad σ 72)
δειρός (σ 72 f). δυστυχής [24]
δειρώ· ἀνω ὠδῶ
δειστήγη γνάθον (Alex. III p. 437,1) [27. 28]
δεισιτος· ὁ ἐφ' ἐκάστητη ἡμέρᾳ ἐν τῷ περι-
τανειρ δειπνών
δεισιτορες (Eur. Andr. 682). ἀπειροις
δεισιω (Eur. Herc. f. 681). δσω, υμησω
[32—41]
ἀειφρουρος· δει διαιμένων, δειθαλής (Σο-
φοκλῆς Τυλέψη fr. 519)
δειψυγια (Plat. Legg., Dem.). τὸ εἰς δει
φυαδεύεσθαι
δειχρηστος· οινος
δέκασσα (Dorice). ἀκουσα
† δέκασσει· στερεῖται (cf. ἀκάθεσθαι)
δέκητη (Μ 8). ἀκονυσότητη [48—51]
ἀέλον· ἐσθον. Ερῆτες
ἀέλιοι· οἱ δελεφάς γυναικας ἐσχηρότες [54]
ἀέλλα· συστροφή ἀνέμου, καὶ κονιορτός,
πλὸ (τοῦ) δειν ὃ ἔστι πνεύ [56]
δειλάδων ἐπιπτων· ταχέστων. Σοφοκλῆς Οι-
δίποδη Τυράννη (466) [58]
ἀελλές (Callim. fr. LXXXVI !). ἀθρόον, καὶ
οὐδόπε
δελλήσι· πετομέναις;
δελλήσι θυμοῖς (ἀελλησιθύμοις Bekk.).
δρυποστόλοις μετά παθήσιας [62, 63]
δελλόθριτος· ποικιλόθριτος. † η πυρεωρούς

καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας παρὰ τὴν
δέλλαν. Σοφοκλῆς Ἰράχω (fr. 270)
δελλός· μαινόμενος, καὶ ὅρνεόν τι
δελπέοντες (Herod. VII 168)· μὴ ἀπλι-
ζοντες

δε λπτοι· δεινοι. καὶ δαπτοι. Αἰσχύλος
Πηστεῖ (fr. 209) [69—70]

ἄεμπατ· τόξον (Callim. Dian. 10), λιμάτον
(Cretice) [75]

ἄεν· ἐπει [77—79] 10

† ἀενδήτος· ἐπει
δε πνάσον (Hesiod. opp. 566 = 593)· ἀει
οῖσης, δει φεύσης

δίντε (E 526)· πνέοντες

δέντιον· Αλγύπτιον σμυριόν

δέξιεν (Callim. Iov. 95)· αὐξεῖν

δέξεται (93)· ηβάνετο [86—89]

δεκπτον· λαχύρον. ἀθικετον

δεργηκτός· ἀργοί, ἀγαπανόμεροι

δεργηλός· ἀργόν

† δεργυγον· καθέδραν, οἱ δὲ τάγηνα

δέρδην (Aesch. Ag. 235)· ἀντον. η φορά-
δην [95]

δερέθονται· αἰσχοῦνται, κρέμανται

δεργίον· ἀμέτρητον, πολὺν, δέρπωδες

δέρης (Panyassis)· ἀργης, βαστάσης [99—1401]

ἀερία· ὀμίχλη, παρὰ Αἰτωλοῖς. Θάσον τε
τὴν οἵσον, καὶ Αἰγυπτον (Aesch. Suppl.

75), καὶ Λιβύην, καὶ Κρήτην, καὶ Σικε-
λίαν (Θεσσαλίαν), καὶ Αἴθιοπλαν, καὶ

Κύπρον οὗτοις ἐκάλουν

δερίδες· μέλισσαι (cf. ἀριδές)

δερκτον (Lys. or. VII § 28) οὐ περιειρ-
γμενον

δεροβατεῖν (Plat. Apol. 19 C)· εἰς τὸν

δέρα περιπτατεῖν

COD. 66 δελπτόν — αἰγρήδιον
90 δούχητον 94 δεργήν 2 θάσσον

19 δεστητόν 20 δέσσαι· αἴσσαι, κ. 30 τῷ αὐτῷ

μένουσα

HES. 69 δελπές (ε 408—έα)· αἰγλιπτον

λῶν· στρεψφων, ὄπτων. ποικίλων
δένιουν ὀμιχλαδόνες 75 δέλπεδον (N 37). βέλασον

(alova—) 78 δεννάσοντα (109)· δει φέντα
δει, η αει θάλλων 86 δέξιον· αὐξών (P 139). η ἔχων (ω 231)

κούτας 88 δεπάσιον (ε 397)· αὐμένως γαίροντα

95 δεργός· ἀργός (I 320)· η κακούργος 99 δερθεις (θ 375)· μετεωρισθεις

θεν· ηρθησαν (Θ 74). διέστησαν, ωρησαν 1 δέρθη (τ 540)· ἐπιρήθη

15 δέρδεμάτουν 8 δέρος· εἰδος λός, καὶ δρόβοις 9 δερο εστέρα· δηφανετέρα

15 δερο βλει· τελει (ε λαρο βλει· πνει) 17 δερ σπικοδεσ (Γ 327)· ταχύποδες (Ψ 475),

ιλαφροδόπεδες 19 δεις (ε 109)· τητόν (τη) αύρων. Βοιστοι 22 δεσ[ο]ιφρων (Υ 183),

ματασφρων, ὁ κούφας ἔχων τὰς φέρεις 28 δέτας πόρπας, περόνας (ἴνετάς)

29 δέτε· δκούσατε (δίετε) 31 δλῆσσαι· στερῆσαι 32 δετο· ἐσέτο, διέπνει (τ 478) 38 δεττα-

λαίουσι (ο 399)· χαλεποῖς (ἀργ—λευγαλέοις) 41 δέζοντο· ὠρμων 43 δέδλαι

(λ 39)· νέαται καὶ ἀπαλαί

δερθεν· μίλαν. βαθύ. μίγα [7—9]
δερο οι ελαδοι· πιτυοκάμπιται
άεροι εστης· ύψηλος ἐν τῷ λέγειν, κομ-
ψηγόρος

Ἄεροπες· ἔθρος, Τροιςήνα κατοικοῦντες.
καὶ ἐν Μακεδονίᾳ γένος τι. καὶ ὅρεά τια
(Arist. HA. VI 1, 3)

† δερο πόσ· κοχλίας

† αερός (λερός)· ἀναδής [15]

ἄερσαν· τὴν δρόσον. Κρήτες [17]

δερο ιπους· ταχύποντος [19]

δέσσα (ο 40)· κομηθῆναι. κατὰ στέρη-
σιν τοῦ θεατοῦ, ὃ ἔστιν ὄρμησαι
δέσ[ο]ισμεν (γ 151)· ἐκουμῆνην [22]

δεσ[ο]ιφροσύν(η)ιστι (ο 470)· δνολαις
δεσ[ο]ιμαινα· η τοῖς πνεύμασι τῶν διέ-
μυν μανιομένη. Θαλασσῆς δὲ τὸ ἐπίθε-
τον

δεσις· πόνος. βλάβη

δέσκοντο· ἀνεπαύοντο, ἐκουμῶντο

† δέται· πόλις (I 464 ?) [28, 29]

δετέα· τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα [31, 32]

δετμα· φλόξ

δετμόν· τῷ πεντη

δετόνυχες (<—ώνυχον)· βοτάνη

δετός· τοῦ τροχοῦ τὸ κατὰ τὴν κυνῆμην
ἐκάστην σιδηρον. καὶ κυμάτιον τοῦ[γ] ἐν
τοῖς γεισοῖς. καὶ βοτάνη (Pomphilus) τις ἐν
Αἰγαίῳ φυομένη

δετώσιον (Ibyc. fr. 50)· λύπη μεμιγμένον

[38]

δεφανει· λαμπρῶν (cf. δλ)

δεχηνε· πένητες [41]

δέα· ἀσβολος. κόνις. παλαιότης. κόπρος ἐν

δγγειρ υπομείσασα (Praxiphanes) [43]

74 τοῖς / 80 δένδητος 83 δε ντι?

4 δέριπον 11 κομπηγόρος 12 Τρυγήνα

ῶν ὡν 36 τὸν κατὰ τὸν κτηῆμον 42 ἀπο-

λην· στρεψφων, ὄπτων. ποικίλων
δένιουν ὀμιχλαδόνες 75 δέλπεδον (N 37). βέλασον

(alova—) 78 δεννάσοντα (109)· δει φέντα

δει, η αει θάλλων 86 δέξιον· αὐξών (P 139). η ἔχων (ω 231)

κούτας 88 δεπάσιον (ε 397)· αὐμένως γαίροντα

95 δεργός· ἀργός (I 320)· η κακούργος 99 δερθεις (θ 375)· μετεωρισθεις

θεν· ηρθησαν (Θ 74). διέστησαν, ωρησαν 1 δέρθη (τ 540)· ἐπιρήθη

1 δέρδεμάτουν 8 δέρος· εἰδος λός, καὶ δρόβοις 9 δερο εστέρα· δηφανετέρα

15 δερο βλει· τελει (ε λαρο βλει· πνει) 17 δερ σπικοδεσ (Γ 327)· ταχύποδες (Ψ 475),

ιλαφροδόπεδες 19 δεις (ε 109)· τητόν (τη) αύρων. Βοιστοι 22 δεσ[ο]ιφρων (Υ 183),

ματασφρων, ὁ κούφας ἔχων τὰς φέρεις 28 δέτας πόρπας, περόνας (ἴνετάς)

29 δέτε· δκούσατε (δίετε) 31 δλῆσσαι· στερῆσαι 32 δετο· ἐσέτο, διέπνει (τ 478) 38 δεττα-

λαίουσι (ο 399)· χαλεποῖς (ἀργ—λευγαλέοις) 41 δέζοντο· ὠρμων 43 δέδλαι

ἀξάλη· νήνεμος γαλῆνη
dξάνθη· ἔξηράνθη
† dξαπᾶ· πτισάνη
dξαραπατεῖς (Clesias Phot. 42, 21)· ol
εἰσαγελεῖς παρὰ Πέρσας
† ἀξάτη· ἐλευθερία
dξαντός· παλαύης καὶ κόρις (ἀξα· εὐ-
ρώς) [53]
dξειν· στεράξειν (Soph. fr. 890), ή ἔχ-
πειν διὰ στόματος (Nicochar. fr. II p. 846)
dξεινοί· κύκνοι ταῖς πτέρυξιν ἀπολαμβά-
νοντες δέρα (vid. ἀξέωμοι)
dξειρεῖ (ἀξεῖται)· ἔηρανει, dξαίνει
dξειρον· δποικιλτον
† ἀξερος· ἀμάθος
dξειρον· ἀξωστον η πολυγώστον
Ἀξειώτας· έθνος τῆς Τρωάδος. Σοφοκλῆς
Συρδείπνοις (fr. 147)
dξένα· πάγωνα. Φρύγες
dξενον· γενεώντα
† ἀξετον· ἀπιστον. Σικελοι [66]
dξεο (E 830)· ἐντρέπον, αἰσχύνον
dξεοθαι (Theogn. 280)· σέβεσθαι
dξέσιμοι· κύκνοι ταῖς πτέρυξιν ἐναπο-
λαμβάνοντες (v. dξεινοι)
dξετο· ἐντρέπετο, ἔηρανετο, φιλῶς. ως·
η μὲν ε' ἀξομένη κεῖται ποταμοῖο παρ'
δχθας (A 487)

καλ
καταξήνασκε (δξ) δαίμων (λ 587) 30
δασίως δὲ ἀγάπαται, καὶ ἄγιον ἡγείτο,
καὶ ἐδέρπετο·
dλλὰ γάρ οὐ(δεὶ) θεὸν μέγαν ἀξετο (E 434)
[71—73]
ἀξη· ἔηρασία. κονιορτός. εὐρώς (χ 184) [75]
ἀξηλοι· ἀπιοι. δμικητοι [77]
Ἀξηνία (Aeschin. Cles. § 139)· δημος Ιπ-
ποθοσωντίδος φυλῆς

[45—49]

dξηρεις (dξηλις Pollux)· τοῦ ἀρματίου ἔύλον
† μετά
Ἀξηστα (Soph. fr. 891)· η Δημήτηρ ἀπὸ
τοῦ dξαίνειν τοὺς καρπούς
dξηται· οι ἐγγύτατοι τοῦ βασιλέως [82]
dξηχεις (A 435)· διηνέκτεις, ἀδιάλειπτον. με-
γαλόφωνος λαχυρόν [84]
† dξηθρα· ταχέα (ad σωρά). πυκνά
dξουμαι· αἰσχύνομαι (Z 267)
dξοιμην· ἀγανακτοῦμι. Εὐριπίδης Δικτυ (fr. 350) [88. 89]
ᾶξον· μιλαν. ψηλόν
ᾶξος· ὑλὴ (v. ἄξος)
ᾶξυγα· ἀγενκτον. Ἀρχιλοχος (fr. 156)
ᾶξυγεις (Eur. Med. 673)· ἀγενκτοι, μονά-
ζοντες [94]
ᾶξω· ἔηρανε
ᾶξωλή· ἀγανάκτησις
ᾶξωπες· αι ἔηραι ἐκ τῆς θεωρίας
20 Ἀξωρος· ὁ εὐχρατος οίνος. καὶ δ κυβερη-
τη τῆς Ἄργους
ᾶξωστος θωραξ· ἀνοπλος, ἀστολος
ᾶξωτες· οι μη εἰς τὰ συνεστώτα παρόντες
ᾶξωτον· δβιωτον
Ἀξωτος (Herod. II 157)· έθνος Συρίας καὶ
πόλις
ᾶηη (§ 458)· ξπνει, ἔψυσα [1504. 5]
dηδέομεν· κοπιάσμεν
dηδές· στυγόν. λυπηρόν
dηδης· κοπιώδης. ὀκνηρός
ἀηδησαι· κοπιάσαι, καμεῖν
dηδόνα· φδήν, εὐφροσύνην (v. ιηδόνες)
[11]
dηδόνα· γλωσσίδα μεταφορικῶς Εὐριπί-
δης Οιδίποδι (fr. 560). καὶ τοὺς αὐλοὺς δὲ
λωτίνας dηδόνας που ἐφη (fr. 923)
dηδονεῖον· δ τόπος ἐνθα † ήδονα, ἐργα-
στήριον ἀηδόνων

COD. 51 dξάρα Cyr. Dr. Cf. ἀθάρα ει ἀπτάρυμα 54 παλαιστής 57 dξηνοι (vid. ἀσθη-
νοι) 59 dξειρόν 61 ἀξειρον — πολυγώστον. dξένα 62 σὺν δεῖπνῳ 64 ἀξενον
65 δηδετον Cyr. Dr. 67 ἀξεο dξέω 74 εὐρώς 78 ἀξηνία — Ἰπποθοσωντίδε 80 ἀξη-
σια 83 ἀξηλέος 87 δικτύον ει ἀγανακτοῦμην 92 dξυγια 96 ἀξωτει· ἀγανακτει
2503 ἐψησα 10 ἀηδολα

HES. 45 ἀξαλέεις· πολύπονον. καὶ διηγόπονον 46 dξαλέασις (A 494)· ἔηρας 47 dξα-
λείην (II 239). ἔηραν 48 dξαλέον ἄγαν δίον, θερμόν, η ἔηρον 49 dξαλέοιο
(Y 491). ἔηρον 55 dξαλεῖς· οι μὲν στληροδ καὶ χαλεπά, παρὰ τὸ δαλέον, οἱ δὲ ἀδιά-
λειπτον 66 ἀξεο· ἐντρέπον, στρον (E 830), εὐλαβοῦ 71 ἀξεχεις (3)· ἀδιάλειπτον
72 dξεχης (O 25)· οι μὲν στληροδ, καὶ χαλεπότητος 73 ἀξετο (o B 513). Ἀξως παι-
δός 75 dξαία (δηγα Cyr. Dr.)· φθονερδ 77 ἀξιουσι· πνοαι (vid. ἀξιμοι) 88 ἀξιμένη· ἔηρανο-
μένη (A 487). ἐντρεπομένη 89 ἀξομενοι (A 21)· σεβομενοι 94 ἀξιμα (LXX)· τὰ αἰνει
παλαιας δημητης, δη καλείται προδημητη 1504 ἀγκε (o 133· ἔηγαν (ΑΗΓΕ=ΔΗΓΕ) 5 δηδα·
λειαν, λάφυρα (M 7) 11 ἀηδων· ειδος πετηνοι

(ἀγδόνειος) · ἐπὶ μὲν ὑπονοῦ τὸ ἐλάχιστον
(Nicochar. com. II p. 864) · ἐπὶ δὲ λύπης τὸ
σφοδρότατον (Aeschyl. fr. 283)

(ἀγδονιδεύς) · ἀγδόνος νεοσσός. [καὶ τὸ
τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, παρὰ Ἀρχιλόχῳ (fr.
155)]

† Ἄγδων ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ Παυψιλίους (v.
Beck. 355, 16)

† δῆγον τὸν συσπαστὸν ἔγειριδιον, παρὰ
Ταραντίνοις
δῆθεῖν· μὴ εἰθίσθαι. μὴ τοεῖν [19]
δῆθης · ἄγριος, δηριῶν
δῆμας πνέuma (Soph. Al. 674), φύσημα (Cal-
lim. Dion. 55)

δῆμεν αἱ (γ. 176) · πνεῦσαι, πνεῖν [23]
† δηνάρ· δένδροια μικρὰ ἄκαρπα (v. δελνή,
αἴρη, δηναία)

† δῆνες · ἄειδον. λάβρον. ἀθλιον [26 — 28]
(Archil. fr. 37)

δῆσυρον (Callim. Suidae ?) · κοῦφον, ἐλα-
φρόν [30]

ἄ
δῆτη (v. l. O 626) · ἀρσενικῶς. προή. θυμη
δῆτης (v. l. O 626) · ἄνεμος

ἀγτό (Φ 386) · ἴστρετο. ἔπινι
ἀγτος (cf. Nic. Ther. 783) · ἀκόφεστοι, ἀπλη-
στοι παρὰ τὴν τροφήν

(ἀγτόν (Φ 395) · οὐδὲν. δέβλαβές (πολυβλα-
βές?) οὐ δὲ φρυμένον (Σ 410)

ἀγτούς μεγάλας. Αἰσχύλος Ἀθάμαντι (fr. 2)
† ἀγθαλδον · ἐτύγχανον. τινές δὲ ἀ θά-
δανον

† ἀγαιαρεῖς · αιθάδεις. ύπερόπται. ἀκρι-
βεῖς

δθ(α)λδεττος (Ar. Ran. 204) · ἀπειρος;
θαλαττίου πλοῦ

Ἀθάδαντα (Ar. Nub. 257) · τὸν θυμόμενον
τερψίλας

ἀθαμβές · Φρύνιχος Ἀλκήστιδι (fr. 2)
σοῦμας δ' ἀθαμβές γνιοδόντητον τείρει

ἀθάμβος · ἀ θάμβος

ἀθάνατοι (Herod. VII 83) · τάγμα Ιππέων
παρὰ Πέρσαις μυρίων ἀνδρῶν

ἀθαπτος (X 386, Menand. fr. CDXXXIII) ·
ἄκαντος, ἡ ἄκλαντος· θάψαι γάρ το
κ[λ]αύσαι

ἀθάρρα · ὀλόπυρος πτισ[σ]άνη πυροῦ, καὶ
πολτώδες τι

ἀθαρέως · δικριψίς (Empedocl. 129 Stn. ?)
ἀθάρη πυρίη, πτισ[σ]άνη

10 ἀθαρής · ἀφθορος ἐπὶ γυναικός, ἐπὶ δὲ σι-
δήρου στερεός

† ἀθάρροις αἱ μὴ διαπεπαθ(εν)ευμέναι.
τινές δὲ μὴ δεδεμένοι ἀρθρῷ

ἀθαρίσεις ἀδικεῖ, προπηλακίζει (=ἀθέει) [52]
ἀθειρής (Aeschyl. fr. 124) · θητοις άτειρής.

ἡ ὁ ἄγαν θειστικός. ἡ ὑπέροπτος. ἡ θαυ-
ματός

ἀθελάζειν · διηθεῖν

ἀθελεῖν · ἔλκειν
ἀθελγειν

ἀθέληγη τ(a)ι (Hippocr. I p. 121 K) ἡ θαλ-

βητ(a)ι. (Νίκανδρος fr. 124 OSchn.) [58]

ον α
ἀθέλημον · τὸ ἀκοσμον (ἄκουσαν?), κακόν
ἀθέλετας (Diocl. com. fr. I p. 839) · διη-
θεῖται

ἀθεμβοῦσα · ἀκολαστάνουσα

ἀθεμηλον · οὐδὲν τὸ ξενούσα οὐδὲ θεμέλιον
ἀθεμίλιος · ἀκροσφαλής. φεντης

ἀθεμιστῆσαι · παρανομῆσαι, ἀδικῆσαι [65]
ἀθεμίστων (ι 106) · παρανόμων, ἀδίκων

[67] ἀθερέτος · ἀνόθητον, ἀνόσιον. ἀκριβές
ἀθερίζειν · ἀποδοκιμάζειν, ἀτιμάζειν,
σκυβαλίζειν

ἀθέριξ (ἀνθέριξ) · τὸ εἰς τὸν στάχυν τοῦ
σίτου ἀνα μὲν κέντρον

40 ἀθέριξα · ἀπεφάνλισα
ἀθερίσαι · καθυπνῶσαι. ἀφροντιστῆσαι

COD. 12 ιδύποδι — λοτίνας
Cyt. Dr. 20 ἀ ηθής — δικριβής
ἀνεμος δρενικώς 36 ἀθάμαντας
Ἀλκήστιδι — γνοδόντιστον τίσαι
53 θερεστικός 55 πλειν Νίκανδρος

13 ἀγδονίς τόπος
22 ἀ ημέναι
39 θαλάττιος πλοῦς
42 ἀ θαμβος
71 ἀπεφύλησα

16 Παυψυ
24 μηρά
31 ἀ ητη πνοή.....
40 Αθάμέντα
49 ἀ θάριοι
50 προπηλακίθει

λ
17 ἀ μητον
31 ἀ ητη πνοή.....
40 Αθάμέντα
41 Φρύνης,
58 ἀ θέλιμνοι
50 προπηλακίθει

HESS. 19 ἀ θερίσκαι (K 493) · δουρήθεις ἥσαν
26 ἀ ηρ (Psalms. XVII 13) · δι μετανοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς τόπος
(E 864, 5). ὅμιλη 28 ἀ ησυλα · παράνομα, ἀμαρτωλά (E 876), οὐ καθήκοντα 30 ἀ ητας ·
πνοάς (E 452) 52 ἀ θεει (σ 353) · ωρίς θεού γνωμής
65 ἀ θέμιστοι (ρ 363) · ἀνομοι, ἀδικοι

23 ἀ ημενοι (Ψ 214 v. 1) · πνέον-
τες 27 ἀ ηρης καῦμα
31 ἀ ητης τόπος
40 Αθάμέντα
49 ἀ θάριοι
58 ἀ θέλιμνοι
67 Αθήνας εἰς Αθήνας

ἀθέριστος· ἀφρόντιστος
† ἀθερήσις· ὁ σίδηρος ἀτεμφής, ὅταν θερίζῃ.
ἡ θεριτικός, ἡ ὁ διά λαμπρότητα ἀθρού-
μενος δῆναι, ἡ (ἐπί) ἀσταχύνων
ἀθεσμος βλάβη· ἐφ' ἦ νόμος οὐ κεῖται
ἀθεσμος δικη· ἀνομος
ἀθέσμως· παρανόμως
ἀθεστος Ἐρινύς· σκληρή, ἢν οὐχ οἶον
τε ἔξιλά(σ)ασθαι (cf. αἰνήθεστος)
ἀθέσφατον (Γ 4)· ποιὸν(ν δυσ)παρακο-
λούθησον, καὶ δύον οὐδὲ ἀν θεὸς φατίσσειν
δι' ὑπερβολὴν πλάγθους [80, 81]
ἀθέτως· ἀθέμων. ἡ (οὐ) συγκατατεθειμέ-
νως. Αἰσχύλος Προμηθείς δειμώτη (v. 150)
ἀθηλον (Ατ. Lys. 881)· μη τεθηλακός
ἀθήλως (ἀθηλος?)· ἀπνευστος, ἀγάλακτος,
ἄγεντος [85]
ἀθηλος· εἶδος αὐλοῦ
Ἄθηναίσι· ἡ θεός. ἡ δὲ γυνή Μεγα-
κλείδης
Ἄθηναις· ἡ ἰλαία, καὶ Άθηναις· ἀστυν
[89—91]
ἀθηρ· ἐπιδορατίς, μεταφορικῶς. Αἰσχύλος
Νηρεῖσιν (fr. 149)
ἀθηρα (aeolice)· βρῶμα διὰ πυρῶν καὶ γά-
λακτος ἡψημένον παρ' Αἴγυπτοις
ἀθηρηλοιγόν (λ 128)· τὸ λεγομένον
πτύσον, οἷον ἀθερολοιγόν, τὸ τῶν ἀθέρων
διοθερευτικόν. Ἀθέρες δὲ τὰ λεπτότατα
τῶν ἀσταχύνων μέρη [95] 30
ἀθηρόβρωτον ὄργανον· τὴν τορύην,
ἢ τὴν ἀθηραν ἀνακινοῦν. Σοφοκλῆς Ὁδυσ-
σεῖς ἀκανθοπλῆι (fr. 418)
ἀθηρον· ἀθηρευτον
ἀθήτευτος· ὁ μηδενὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων

COD. 74 ἀτηρήσ 75 ἥν 79 φατήσειν
μεγακλείδη 88 Ἀθηναι· ἡ 92 Νηρεῖ· 93 ἀθηρά 94 ἀθηρήλοινον
δημράν — ἀκανθοπλήρει 99 ἀθηγῆ 1602 δνεπάφας — οίον εὑρύτιδες
15 Cf. αολλίζει 19 ἀθόλοτον 36 Ἰφιγένεια

HES. 80 ἀθετεῖ (I Thessal. IV 8)· ἀτιμάστη
2) · ψερίζεται, καταπροσέται (ψετάσαι) 85 ἀθημένος· οὐδὲν ἔχον ἀμένων (ἀθειμέλιος
— θεμελον) 89 Ἀθηναῖος· πολλῆς τῆς Αττικῆς 90 Ἀθηνηθεῖν· ἐξ Ἀθηνῶν
91 Ἀθηνησιν· ἐν Ἀθηναις 95 ἀθηρόλοον (ψ 765)· τὸ τῶν ἀθέρων διοθερευτικόν
1600 ἀθήτευτοι· οἱ μηδενὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύειν εἰρηνται 4 ἀθινα· ἔνδια κατακανθόμα
ν
(v. 1876) 6 ἀθλέβεται (I. ἀθέλμεται)· διηθεῖται 8 ἀθλεύσων (Ω 734)· κοπιῶν. ἡ τὸν
μόχλου ἀφαιρόμενος 12 ἀθλοθετης· ἀγνοθέτης 14 ἀθλος· ἀφωνος 15 ἀθλο-
ζεις· συνάγει 16 ἀθλοφόρους (Π 224)· ἀγνοιστάς 20 ἀθρανστα· ἀπρόσκονα [Εὐρι-
πίδης Ἰφιγένεια τῇ ἐν Αἰγαλίδι (?)] 21 ἀθρανστον· λατρών, ὑγιῆ, ἀβλαβῆ 24 ἀθρατ·
δηιειλα, καὶ ἀναστεινεις (vid. ἀραι, ἀραιαι) 29 ἀθρει δη (Greg. Naz. VI 14 p. 221)· νόει
δη, σκόπει 30 ἀθρει· ὄρη βλέπειν 31 ἀθρησας (Eur. IT. 1323)· ιδειν 32 ἀθρε-
κτοι· δτραρατοι 33 ἀθρησειεν (K 11)· σκοπησειν 37 ἀθρόα (X 271)· διου
πάντα 38 ἀθροιχε· δναγ(?)ηε (σύναγε) 39 ἀθροισμα (I Macc. II 13)· πλῆθος
40 ἀθρόοι· διου πάντες (B 439)· ακέρειοι

διθιγή· δνεπάφαν [1600]
ἀθικτον· ἀψηλάφητον. μιαδόν, ἀκάδαρ-
τον. (v. δψικτον). καὶ ἡ παρθένος (Arar.
com. fr. II p. 276) οὐτω λέγεται
δθικτ(ον)ς ὁρας· ἀνεπάφους παρθέ-
νους. Ιπν Εύρυτίδαις (fr. 11)
δθιλοις· κόχζον θαλασσας είδος [4]
δθλα· τὰ ἐπαθλα. ἀγώνες [6]
δθλεῖν· ἀγωνίζεσθαι. κακοπαθεῖν [8]
δθλησαι· κακοπαθῆσαι, καμεῖν, ἀγωνί-
σσαθαι
δθλιοις· ταλαπτωρος
δθλιων· δτιμων. ἐπιπόρων [12]
δθλον· δγωνισμα, ἔργον. ἐπαθλον [14—16]
δθμον ἀξειν· (Ἀθμονηζε?)· τὸ εἰς δημον
ἀφικνεῖθαν τῆς Ἀττικῆς
(Α) δθμονειν (Ατ. Pac. 190)· τ φυλὴ τῆς Ατ-
θίδος Αθηνᾶς
δθόλωτον· καθαρὸν [20, 21]
ἀθρας· ἄρμα Ρόδιοι (ἀθρα· σάρμα?)
ἀθρακτοι· ἀτάρακτοι (Sophocles?) [24]
δθράνευτον· τ ἀστρατον (ἀστρωτον
Bekk., ἀσπαρτον?). Εὐριπίδης Oilei (fr.
573)
..... ἀθρούροι (ἀθράρευτοι· ἀθου-
ροι?), δνθευτοι
† ἀθράστες ἀπλῶς
ἀθρει· βλέπε, δρα, νόει, ίδε [29—32]
ἀθρηματα· δῶρα πεμπόμενα παρὰ τῶν
συγγενῶν ταῖς γαμουμέναις παρθένοις παρὰ
Λεσβίοις
ἀθρησαι (τ 478)· ἀτενίσαι, ίδειν [35]
ἀθρησην (Eur. I A 1416)· δεώρησον (Εὐ-
ριπίδης Ἰφιγένεια τῇ ἐν Αἰγαλίδι (?) [37—40]
ἀθρόον· πολύ. ἀκέραιον. Λάκωνες

82 συγκατατεθειμένος· δεσμώτη 86 αὐλοῦ.
μεγακλείδη 88 Ἀθηναι, ί 92 Νηρεῖ 93 ἀθηρά 94 ἀθηρήλοινον 96 ἡ τὴν
δημράν — ἀκανθοπλήρει 99 ἀθηγῆ 1602 δνεπάφας — οίον εὑρύτιδες 13 ἀθλον

ἀθροος· ἀφωνος, ἀφοφος, ἀθρους
ἀθρόους· συνηγμένους
ἀθρόως· αἰφνιδίως, ταχέως (Psalm. VI 10
schol. Aq.?), σφοδρῶς. ἀφώνως (schol. Thuc.
III 104). συνηγμένως, ὅμοι
ἀθυμία· λύπη
ἀθυμός· λυπούμενος [47]
ἀθύρη· μήν παρὰ Διγυπτίοις καὶ βοῦς (Phoeni-
cianes)
ἀθύρει· παιζει. φραδυμεῖ (καὶ) ἀθύρμα-
τα (O 363). παλγνια
† ἀθυρεύεσθαι· παιζειν. μηγνύειν, σκιρ-
τεῖν [51]
ἀθυρόγλωσσος (Eur. Or. 903). βλάσ-
φημος. φλύαρος. δῆθοςθόστομος
ἀθυρονόμος· φέτην χρώμενος τοῖς νό-
μοις
ἀθύροντας· παιζοντας [35. 56]
ἀθύτος· ἀγημιλωτος
(d) ἀθώς· ἀγημιλωτος [59]

Ἄθαος (Soph. fr. 217)· ὁ ἐπὶ τοῦ Ἀθω τοῦ
δρος ἰδρυμένος ἀνδριάς, ὁ Ζεύς [61]
ἀθώπευ[σ]τον (στον (Eur. Andr. 459). ἀκολά-
χυ[σ]τον
αι· φιλούμενον μὲν καὶ περισπάμενον ση-
μαίνει τὸ ὄφελον, ἀντὶ τοῦ εἴδε (B 371).
δασυνόμενον δὲ ἀρθρὸν θηλυκὸν καὶ ἀνα-
φορικόν, φέτηται Ὁμηρος ἀντὶ τοῦ αὐ-
τοῦ (Σ 421), η̄ αἰτινές (B 470) [64. 65]

COD. 42. 43 ἀθρόος — ἀθροος· ἀθρόους (v. Arist. fr. LXXXIX p. 1194) 47 λυπών-
ται ἀθύρματα· π. 48 ἀθύρη· μήν καὶ βοῦς π. Α. 49 ἀθύρει· φαθυμιαι. διῆνεύ-
σιονai 54 ἀθυρόντας 56 πυγνει. Cyr. Dr. 58 ἀθώς 64 αἰαί, ἀκόντιον
τὸ

69 αλακεῖον — () post 1664 72 αἰκιξ (eod. man.) 75 αἰάστας Cyr. 171 αἰ-
λέας· οἶμοι οἴμοι τὰς σᾶς Athanas. 73 Alacertia 77 αἰμετος — πηγαῖος 90 αἰ-
γαδας 93 ἀγριον. αιγάνεια..... ψηκυλῶσθαι. αιγαρέης 99 ὑποδηματψγεν. Alyi-
ραία· τὰ

HES. 47 ἀθυμῶσι (Coloss. II 21)· λυπῶνται 51 ἀθυροῦσι· παιζονται 55 ἀθυ-
μῶν (O 364). παιζων 56 ἀθύσσει· μηγνύει. φαπίζει (v. αιδίσσου) 59 ἀθώς· καὶ
στριτος (q. v.) 61 Αθως δρος ἐν Μακεδονίᾳ 64 αἰα (Γ 243). λακόν τι ὄνουα
65 αἰα· γῆ· γαῖα· κατ· αἰφαρεσιν τοῦ γ. καὶ σῆς τινεις κρήνη Παιονίᾳ (B 850 Antimach.
fr. XXXI) 68 αἰαίσ (Eur. Or. 80). ἀγρεσοῶς, στεράζω 70 αλακεία· ὑβριν, οὐελον αἰ-
ξια 71 Alakéid a (B 860). τοῦ Alakou ἐκρύδον, Ἀχιλλέως 73 Alaiη (x 135). η̄ ηῆσος,
η̄τε κατόχει η̄ Κίρκη. καὶ αντή η̄ Ειρηνη δύωνυμος. Alaiη δολέσσα (i 32). η̄ έθνικη, ἀπὸ τῆς
γην. τὸ δρόμα δὲ πεποιημένον παρὰ τὸ αἰλον] αἱ τοὺς θρηνοῦντας φθέγγεσθαι. ήτοι (διὰ
τὸ) τοὺς [ὑπὸ τῶν] παρὰ ταῖς ἀλλαῖς τρυγόσιν (τοῖς Λαυστρυγόσιν) δραμεθέντας θρηνεῖσθαι.
η̄ διὰ τὸ αἴλαν εἶναι θρήνους τὴν τῶν μεταμορφουμένων δικοθρίσσων 75 αἰαν (B 850).
γεῖαν, γῆν 76 αλαλλιάσσεις (Eur. Hee. 182). οἶμοι οἴμοι (αἰαλεάς· οἴμοι τὰς σᾶς Atha-
nas. αἰάστας Cyr. 171) 77 αἰαν αἰτιρός (Θ 361). αἰεὶ διαρτωλός 80 αἰαν τὸν· διαρ-
τα 81 Alas (B 528). δε Τελαμώνος 82 αἰάται (Γ 134). καθηγαι (κάθηγται) 83 αἰ-
αλλαίας 84 αἰαλαλυμηνα 85 αἰαψ (μάψ). ματαίως, ματαίως
89 αἰβον· κάτατ(τ)εις, πλάγιον (v. ἀδίον) 91 Alyat (Θ 203). νήσος (sic) πρὸς τὴν Εὐ-
ρώια, λεόδη Πισσεύδων 93 αιγαρον αιγα ἀγριον (Γ 24) 94 αιγανέης (Π 589). τοῖς
δόρατος 95 αιγανέησιν λέντεις (B 474). τοῖς δόρασι βάλλοντες, τοῖς πάνυ υφουμένου;
96 αιγαρον (Homeric.). εἰδει γάρ

- Αιγειναῖα· τὰ φωκικὰ φορτία, καὶ οἱ πι-
πόδασκοτες αὐτὰ Αἰγαῖοι πολῖαι ἔλ-
γοντο
Αιγειναῖον· νόμισμα δρυγνοῦν, μίγα
Αιγειναῖος (Thuc. V 47)· ὅμοιος ὁ βολός
(ὅβολός, διοιστός?)
Αιγεινητικά ἔργα· τοὺς συμβεβηκότας
ἀνδράντας
αἰγειρας (Callim. Cer. 38)· εἶδος δένδρου
[1707—9] 10
Αιγειροτόμοι· [αἰθαγενεῖς τινες Ἀθή-
νησιν]
αἰγεῖς· τὰ κύματα. Διφορεῖς
Αιγηΐς· φυλὴ Ἀθήνησι
αἰγιάδες (Hippocr. I p. 215. 267 K)·
ὑμ(έν)εις, καὶ ἐν τῷ φθαλαμῷ τὰς ύπο-
λευκούς οὐλᾶς αἰγιάδας ἔλεγον
Αιγιάλεια· ἡ νῦν Ἀγαία
Αιγιαλεῖς· οἱ μετὰ Ἀγαμένονος στρα-
τευμάνειν πρότερον Ιταῖς, νῦν δὲ Ἀχαιοὶ 20
ἐν Σικυώνι (Herod. V 68)
αἰγιαλός (Ξ 34)· ὁ παραθαλάσσιος ἐν
τόπῳ φαμισθεῖ, ἡ φηρίδας ἔχων
(Αιγιαλῆιον τὸν Ἀγρεῖσιν Antimach. fr. IV)
[17. 18]
(αἰγιάδες· καταιγίδες οἱ ἄνεμοι) Αἰσχύλος
(Cho. 593). ὁ δὲ αὐτὸς ἐν Ἰδωνοῖς (fr. 62)
καὶ τὰς νεφρίδας οὐτῶς λέγει
αἰγίζει· καταιγίδας, διασπᾶ
αἰγίζειν· διασπᾶν, ἐκ μεταφορᾶς. παρ' ὁ
καὶ τὸ αἰγίζεσθαί, ἀπὸ τῶν καταιγίδων
αἰγίκερας (Hippocr.)· τῆλις
† αἰγ. λία· δακτυλίδια [24]
Αιγιλεψ· ὑψηλὴ πέτρα (Aesch. Suppl.
795), καὶ πόλις (B 633), καὶ τίταν ὑπὸ Θου-
ρίων
† αἰγιλούσοντος· κάραβος (v. αἰγίπυρος)
Αιγιλ(ι)ός (Hyperides)· ἀντὶ τοῦ Αιγι-
λεως. Αἰτειῶς [28]
- 3 Αιγεινεῖος 6 Ιερὴ 11 Αιγεῖς 12 αἰγα-
λίδες — νῆσος — αἰγιαλίδας 14 Σικυώνι 16 Κι. μηρεῖον 19 Αἰαχύλος....λέγει post
καταιγίδῶν; ήδονη — νεφρίδας 22 αἰγίκερατ· τῆλης 23 αἰγίλια 29 τῷ φθαλα-
μῷ 30 αἰγιναῖ 35 αἰγίπυρος 89 ἔκποιέον τῆς Ἀγαίας 41 αἴσφιλέας 42 αἰγιη-
ζίδων 46 αἰγιλησσαῖ 48 αἰγλή· τὴν 49 αἰγάφαγος κῆρα 50 αὐγός (αἰλός
Cyr. Dr.) 54 αἰγύπτιον
- 4 Αιγείλεια 7 Αιγείλεια 10 Αιγείλεια 13 Αιγείλεια
τοῦ λεροῦ, ἔνθα πολὺ γενέσθαι θέατρον τὰ Ιερὰ ἐπήγνων (vid. παρ' αἰγ. θ.) 8 αἰγεῖ· αὐ-
ται 9 Αιγεῖον ἀλιστόρ· πλέαγος οὐτῶς καλούμενον (v. Αἰγαῖον) 17 αἰγιέβοτος
(δ. 606)· αἴσας βόσκειν (γ) τρέψειν δυναμένην[γ], εἰς οὐ καὶ τὴν φρεινὴν λέγοντας 18 αἰγιέδα
θωσαρόσσεις (Ξ 738)· τὸ ὄπλον τοῦ διοῖς τὸ προσ(σ)ώδες 24 αἰγιέλιπος (I 15)· ὑψη-
λῶς τόπος 28 Αιγιλεῖπα τρυγεῖται (B 633) 32 αἰγιόχοτο (A 202)· αἰγιδού-
χον 34 αἰγείρος (d 482)· εἶδος δένδρου 38 Αιγεῖον (B 674)· πόλις (τῆς Ἀγαίας)·
43 αἰγιλαῖς· λαμπρόδοσι, λαμπρότηται 51 αἰγιέλιος· αἰγιπτιός 52 αἰγήν (d 293)·
ἡδύ (l. λιγέν· ηδύ)

COD. 1702 Αιγειναῖον 3 Αιγεινεῖος 6 Ιερὴ 11 Αιγεῖς 12 αἰγα-
λίδες — νῆσος — αἰγιαλίδας 14 Σικυώνι 16 Κι. μηρεῖον 19 Αἰαχύλος....λέγει post
καταιγίδῶν; ήδονη — νεφρίδας 22 αἰγίκερατ· τῆλης 23 αἰγίλια 29 τῷ φθαλα-
μῷ 30 αἰγιναῖ 35 αἰγίπυρος 89 ἔκποιέον τῆς Ἀγαίας 41 αἴσφιλέας 42 αἰγιη-
ζίδων 46 αἰγιλησσαῖ 48 αἰγλή· τὴν 49 αἰγάφαγος κῆρα 50 αὐγός (αἰλός
Cyr. Dr.) 54 αἰγύπτιον

HES. 1707 αἰγείλειον θέα (Cratin. fr. inc. XXXVIII)· αἰγείρος ήν Ἀθήνησι πλησίον
τοῦ λεροῦ, ἔνθα πολὺ γενέσθαι θέατρον τὰ Ιερὰ ἐπήγνων (vid. παρ' αἰγ. θ.) 8 αἰγεῖ· αὐ-
ται 9 Αιγεῖον ἀλιστόρ· πλέαγος οὐτῶς καλούμενον (v. Αἰγαῖον) 17 αἰγιέβοτος
(δ. 606)· αἴσας βόσκειν (γ) τρέψειν δυναμένην[γ], εἰς οὐ καὶ τὴν φρεινὴν λέγοντας 18 αἰγιέδα
θωσαρόσσεις (Ξ 738)· τὸ ὄπλον τοῦ διοῖς τὸ προσ(σ)ώδες 24 αἰγιέλιπος (I 15)· ὑψη-
λῶς τόπος 28 Αιγιλεῖπα τρυγεῖται (B 633) 32 αἰγιόχοτο (A 202)· αἰγιδού-
χον 34 αἰγείρος (d 482)· εἶδος δένδρου 38 Αιγεῖον (B 674)· πόλις (τῆς Ἀγαίας)·
43 αἰγιλαῖς· λαμπρόδοσι, λαμπρότηται 51 αἰγιέλιος· αἰγιπτιός 52 αἰγήν (d 293)·
ἡδύ (l. λιγέν· ηδύ)

- Αιγυπτία ἐμπολή· δόφος, καὶ τὰ ἔκει-
θεν φορτία, φίς Εὐφυλίδης (Ιτ. 924)
- αιγυπτιάς κακοτροπεύομένος
† αιγυπτιασμένος κατάστασις· οὐ-
τος ἐλέχθη ὑπὲρ Ἰώνων
- Αιγυπτος (ξ 247, 258)· ὁ Νεῖλος ὁ ποτα-
μός, αφ' οὐ καὶ η γάρα υπὸ τῶν νεωτέ-
ρων Αιγυπτος ἐλήνη [60]
- αιγυπτώσαι (trag. adesp. 133)· μελάναι
[62] αιγώνυζον· πόας εἶδος (ν. αιγόνυχες)
[64, 65]
- Αίδαν (Eur. Andr. 1192)· ἀδην [67—70]
- † αίδαας· δεσπότης [72]
- αἰδάνης· διατριψων. Ταραντίνοι [74]
- ἀιδειν πρὸς μυρρίνην· ἔθος ἐν τοῖς
συμποσίοις τὸν μὴ δυνάμενον ἀσαι δά-
ρηται κλάνα η μυρρίνης λαδόντα πρὸς αὐτὴν
(αὐτὸν) ἀδειν
- ἀιδειν· ἐπὶ τῶν δλεκτρυόνων λέγουσιν Αἰ-
τικοί· κοκ(κ)ύζειν δὲ οὐ φασιν ἐπ' αὐτῶν,
πλὴν μωκώμενοι τινα ἔνορ. Αἴδοι δὲ καὶ
λέγειν, ὄνομάζειν [77]
- ἀιδειν (παὶ) Τελαμώνος (Bergk. PLG
p. 1022)· ην τι σκολιὸν γεγραμμένον εἰς
Διάντα
- ἀιδειν ἔχων· ίσον τῷ μάτην λέγεις. καὶ
ληρεῖς
- αἰδεισασθαι (Demosth. 645)· τὸ δυοχον
οὐτα[καὶ] πόρφράκουσίρ καὶ πεφυγαδευμέ-
νον ἐφ' ὠδισμένῳ χρόνῳ..... τοῦ τετε-
λευτικότος ἔξιλάσθαι, φίς εἰληφότος ἡδη
τιμωρίαν [81]
- αἰδειμον· σεβάσιμον, ιντιμον
- αἰδειμόνιος· αἰδούμενος [84, 85]
- διδηλον· ἀδηλον, ἀφανές [87—89]
- διδηφρων (Eur. Alc. 659)· αἰσχυντ(η)ρός
διδιον· δεὶς, δεὶν υπάρχον
διδιων (Plat. Tim. p. 37 C)· αἰσνίων
ἀιδηνον· μέλαν. η δρανιστικόν. Λέγουσι
δὲ καὶ τὸν ὠκεανὸν πηλὸν διδηνόν (sic)
ἀιδηνή (Aesch. Eum. 416?)· σκοτεινή
- αἰδοῖον· αἰσχύνη [96—99]
- αἰδοῖος· δίκαιος, τίμιος, [1801] αἰδοῦς ἀξιος
(Γ 172) καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδουμένου δὲ χρῆται
τῇ λέξει Οὔπριος καὶ ἐπὶ τοῦ λείτου·
κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης (ρ 578)
- αἰδοῦμα (Eur. IA 848)· αἰσχυνόμα
- Αἰδούς (Ar. Thesm. 1818) βωμός· Αθη-
νησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει Αἰδούς καὶ Φιλίας
εἰσι βωμοὶ πρὸς τῷ λερῷ [4]
- αἰδοφοῖται (Aristoph. fr. I p. 1005)· οἱ
λεπτοὶ καὶ λογνοὶ, καὶ ἔγγις θανάτου ὄντες;
- αἰδηρείη (Η 198)· ἀπειρί, ἀμαθία πο-
λέμοιο
- αἰδροι· αἰδρεις. Ιων Τεύχρη (fr. 34) [8, 9]
- αἰδρυτον κακόν· Κρατίνος (Σεμειώσις
(fr. III p. 135)· οἰονούσιν φεύγοντες
αἰδρυτον κακὸν δάλοις(;)· κακοῖδρυ-
τον, η οἰον ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἀν λόρδυσαντο,
τὴν φυγήν, φίς εἰς τις ἀγαλμα λόρδυσαντο [11]
- αἰδῶ· τὴν τοῦ σώματος αἰσχρότητα, τὰ αι-
δοῖα (Χ 76). καὶ η σελήνη παρὰ Χαλδαῖος
(αἱ αἰδῶ, vid. Ἀγήθων)
- αἰδων (Βοεοι)· λέγων
- Αἰδωνέος· τοῦ Αἰδον
- Αἰδωνεύς (Υ 61)· δ Θεός. καὶ δ τόπος
- Αἰδωνι (Ε. 190?)· τῷ Αἰδῃ [17]

COD. 56 ἐν πολλῇ, ὄρωπας 61 αιγυπτιώσαι· μελάναι 66 αἰδαν 75 ἀι-
δην 76 διδειν — μωκώμεναι 79 αἰδεισχων· ίσον τῷ 80 πεφυγαδευμένῳ
99 Spuria? 1800 τίμιος [gl. 1801] αἰδοῦς· — ίκειν 3 αἰδώς, βωμός 5 αἰδοφόλοι
vñ

6 αἰδηγ 7 διδροι — λῶν τενκρω

HES. 60 Αιγυπτος (δ 385)· ὄνομα ἔθνικόν· ἀθάνατος Πρωτεὺς Αιγύπτιος, καὶ κυ-
ρίως· τὸ τοῦ Ίθαγησον γέροντος. Αιγυπτον ὄμια (β 15) 62 αιγωγαλαν· ὄφθαλμός
64 αιγῶν τε (Ω 34)· αἰδιδιων 63 αιγῶν τε τελείων (Α 66)· τῇ ληκική τελείων
67 Αἰδανον (Φ 48 al.)· ἀδον 68 Αἰδι (Α 3)· τῷ ἀδην διὸ τῆς ίνδελας τῆς ὡς Αἰ;
(όδις cod.) 69 Αἰδος κυνέη· διδάνατον τι νίφος, δι περιβάλλονται οι θεοί, ὅταν ἐλασιν
(νίλωσιν) δλλήλους μὴ γνωσκεσθαι τερπλη δφανής, ην ὑποδυσάμενοι οι (θεοί) ἀδεωρητοι
γιορται δλλήλους 70 διδας· τένδος, ταρος 72 αἰ δε (Β 90); αἴται δέ 74 αἰδά-
σηται (φ 28?)· γέδεσθη 77 αἰδεισθαι (Ε 530 non Α 23)· ἐντρέπεσθαι 81 αἰδεισθεν
(Η 93)· γέδεσθησαν 84 αἰδεσαι (Ι 610)· αἰδεσθητη 85 αἰδέσσηται (Χ 124, 419).
αἰδεσθησαν 87 διδηλως (Φ 220)· δφανησικώς 88 αἰδημονα (Πι. Μασ. XV 12).
αἰδεσμον 89 διδης (Ο 191)· ἀδης 96 αἰδοει (Κ 238) τικάμενος· τῇ αἰσχύνῃ
97 αἰδοῖ ἀκων (Κ 238)· τικάμενος τῇ αἰδο, τοντέστιν αἰδουμένος 98 αἰδοῖη (Homer.)

αἰδοῦς ἀξια 99 Αἰδος (Γ 322)· εἰς αἴδου 1801 Αἰδος κύνεον (Ε 815)· νέφος τι σκο-
4 διδηροι (Γ 191)· δτειρφ, δμαθεῖ 8 διδηροφωτηι (Β 651)· διδρων αἰαρετικών
8 διδηνλος (Ε 897). θρασυς 11 διδης· αἰσχύνη (Ε 787) 17 διδεῖς δγριοι (Ε
787)· αἰσχύνη γεγονότες

- (αἰθινα· ἔνδια κατακαύσμα)
αἰθίνος κακνός· δρυμός (Eur. fr. 781,
 45)
αἰθινην κανόμην
Αἰθιοπία· ή Σαμοθράκη (ἄλλοι τὴν Ἀρ-
 τειν)
Αἰθιοπίης παῖδα· τὸν Δάδυσον. *Ἀνα-*
κρέων (fr. XCVI Bgk.). δάλλοι τὸν οἶνον
αἰθιοπικόν (Hippocr. II p. 321 K.)· δκα-
 χία (v. Ἀντιγονον)
αἰθιοπίς φλομώδης πόδι
Αἰθίοψ· δέλφινος. † μέλαν ἢ τὸ κεράμιον
αἰθρα· δέλεαρ (v. βλῆρο)
αἰθρέικας (Hippocr. II p. 161 K.)· φλυ-
 κτήνας
αἰθον λαμπρόν, πυθόν. μέλαν (ad αἰθόν)
εἰθορα (Hesiod. opp. 333=363)
(αἰθοπά) μέλανα, ἡ θερμαντικόν [89]
αἰθοκα οἶνον (A 462? Eur. fr. 888)· θερ-
 μαντικόν
αἰθοκός (Soph. Ai. 222)· διαπόρουν. μέλα-
 νος
αἰθος (Eur. Suppl. 207?)· καῦμα
αἰθούσηγ (I 472)· στοᾶ. ἡ λαμπρᾶ [94]
αἰθούσης (Ω 238)· τῆς πρὸς ἥλιον ἀνί-
 σχοντα τετραμένης, ἡ τῆς πρὸς τὴν δύ-
 σιν. ἀπὸ τοῦ καταλεσθαι ὑπὸ ἥλιου [96]
αἰθρεῖ· χειωάκει
αἰθρία· εὐδία [99]
αἰθρία· Κρατίνος Αηλιάσιν (fr. II 1 p.
 34)
 'Υπερβορέους (τιμόντας) αἰθρία στέφη-
 τὰ γάρ 'Υπερβορέων λερῷ κατὰ τινα πά-
 τριον ἀγίστειαν οὐχ ὑπὸ στέγην, δᾶλ' ὑπα-
 θρία διαφυλάττεται [1901]
αἰθριν· πρωτόν
αἰθρίος (Nic. Ther. 25)· ὑπὸ τὸν δέρα
αἰθρός· ψύχος τὸ δρθινόν
αἰθρόφ (ξ 318)· τῷ ἐκ τῆς αἰθρίας πνεύ-
 ματι
αἰθυγμα· σκιάσμα. κίνημα
- αἰθνια· ἔνδια κατακαύσμα
αἰθινες [77] 77 αἰθινες 79 ἡ σαδράκη 80 αἰθιοπεῖς — οἶνον.
 δάλλοι τὴν Ἀρτεμιν 81 φλομώδης πόδι [1900] αἰθίοψ· 85 αἰθοκας· φυλακταίνας
 74. 88 αἰθορα· μέλανα, πυρώδη (cf. 1916) ἡ θερμαντικόν 95 ὑπὸ ἥλιον 1900 ἡλιάσιν
 ὑπερμορίοις † αἰθρίαι — τινος πατρεῖον — ὑποστέγειν — ὑπὸ αἰθριον 4 δρθιον 5 αι-
 θρόφ — πνεόντι 6 αἰθρυλα 16 Cf. 1888 24. αἰκάλος 25 αἰκενον
 HES. 89 αἰθουμένον (Z 182)· καμουένον 94 αἰθούσια· καιούσια 96 αἰθού-
 σης· λαμπούσαις 99 αἰθρη (μ 75)· αἰθρία. αὐγή. εὐδία. ἀηδη καθαρός. ζετι δὲ καὶ δνομα
 τίνον τῆς Ηλι(τ)ίων θυνταρός (Γ 144) 1901 αἰθριγενεῖς (Ο 171?)· εὐδίαν ποιοῦνται
 27 αἰκενον ἰδέη (δ 98). ἔαν θεάσηται 28 δικελίον (Ξ 84). εὐτελούς, εὐκαταφρονήτου
 29 αἰκενεθηναι (A 207)· ἔαν πεισθῆς 30 (α) αἰκεποθὲ (A 128)· ἔαν ποτε

COD. 76 Cf. ἀθινα 77 αἰθινες 79 ἡ σαδράκη 80 αἰθιοπεῖς — οἶνον.
 δάλλοι τὴν Ἀρτεμιν 81 φλομώδης πόδι [1900] αἰθίοψ· 85 αἰθοκας· φυλακταίνας
 74. 88 αἰθορα· μέλανα, πυρώδη (cf. 1916) ἡ θερμαντικόν 95 ὑπὸ ἥλιον 1900 ἡλιάσιν
 ὑπερμορίοις † αἰθρίαι — τινος πατρεῖον — ὑποστέγειν — ὑπὸ αἰθριον 4 δρθιον 5 αι-
 θρόφ — πνεόντι 6 αἰθρυλα 16 Cf. 1888 24. αἰκάλος 25 αἰκενον
 HES. 89 αἰθουμένον (Z 182)· καμουένον 94 αἰθούσια· καιούσια 96 αἰθού-
 σης· λαμπούσαις 99 αἰθρη (μ 75)· αἰθρία. αὐγή. εὐδία. ἀηδη καθαρός. ζετι δὲ καὶ δνομα
 τίνον τῆς Ηλι(τ)ίων θυνταρός (Γ 144) 1901 αἰθριγενεῖς (Ο 171?)· εὐδίαν ποιοῦνται
 27 αἰκενον ἰδέη (δ 98). ἔαν θεάσηται 28 δικελίον (Ξ 84). εὐτελούς, εὐκαταφρονήτου
 29 αἰκενεθηναι (A 207)· ἔαν πεισθῆς 30 (α) αἰκεποθὲ (A 128)· ἔαν ποτε

ἀτέκτος· ἀπρόδυτος
† ἀτέκτη· η κρηπίς. οἱ δὲ η ἀτέκτη (Aesch.
Cho. 722)

αἰχούντα· αἰσχύνη. Λάκωνες [46]
(αἰχῶς) ὑβριστικῶς (Soph. El. 102), χαλε-
πώς (Plato). ἀπὸ τῆς αἰχίας
αἰλιτος· ὕμνος. Θρήνος
αἴλιοι· σύγγαμοις (v. ἀέλιοι) [50, 51]
αἴλονύρτος· ἥβη τις οὐτε καλουμένη
αἴμα· γίνος, απέρα·

ταῦτης τοι γενεῖς τε καὶ αἷματος εὐχομαι
εἰται (Z 211)

κατὰ μὲν τὴν γενεῖν τοῦ πατρὸς; θεωρου-
μένου, κατὰ δὲ τὸ αἷμα τῆς μητρός; τὸ
γάρ καταμήνιον αἷμα τῇ καταβολῇ της γο-
νῆς παγέν καὶ σάρξ γενέμενον διαπλάτε-
ται υπὸ φύσεως. δὲ δὲ συνήθως αὐτὸ τὸ
αἷμα, ὃς τό·

φέν δ' αἷμα κατ' οὐταμένης ωτειλῆς (P 86)
ό δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ (1395) τὴν 20
μάχαιραν ἔφη [54]

† αἴλιαλια· ἀλλαγτία (v. EM. 35, 4)
αἴμακονγρίαι (Boccol.) τὰ ἔραγίσματα
τῶν κατοιχομένων [57]
αἴμασιά (359 ω 228)· τὸ ἐν πολλῶν λί-
θων λογάδων ἀθροισμα. Ἀπίστων ἀπαστά,
ἔφ· ήν οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι

αἴμασιά· ὡς φραγμοὶ πλατεῖς ἀπὸ πλίν-
θουν θρηγκώδεις [60]

† () ἐνεορεῖ. Σοφοκλῆς † ἀμήλωφ (fr.
203) [62]

αἴματίτις (Hippocr. III p. 343)· η φλέψ.
ἰδιαίτερον δὲ αἴμορροις. καὶ (ad αἴματίτις)
διλίθος (Theophr. de lapid. 37) [64]

αἴματωπούς (Eur. Or. 256)· αἷμα βλε-
πούσα(ς)

αἴματωπας· φονεύσαν. η φονικαί [67]

αἴμαχάνται· αἴμαζαι

COD. 45 αἰκονδα 52 αἴλοχοίος
αἴμασιαι 59 θρηγκώδεις. διπτύσσω· ἐμβῆναι
70 αἴμηραι 73 αἴμορρυμοι — αἰτία αἴ-
δεστος ετ διπόθεστος

IES. 46 δίκτης· (X 336) αἰκιστικῶς
λότροπον· δίλοιστροπον (διάτροπον· δίλοιστροπον?)
57 αἴμαπαν πτύνοντα (Ψ 697)· πολὺν τὸ γένος τῷ δόλῳ τῷ σάλφῃ λεπτύνεται
ατώσασα αἱρησα (Αρης (Ε 289)· αἷματος κορέσαι τῷ δόλῳ. η αἷματι μολύναι καὶ χρῶσαι αὐτό-
δηση γάρ η ὁ νταρεία. ὅδεν καὶ δισμέθα, ἐν οὐ τηρήσοντι μηνύθοντε
(Π 159). πυρρὸν 64 αἴματό εντα (χ 405)· αἴματωμένα 67 αἴματόεσσα (B 267)·
αἴματώδης 75 αἴμιλοις· δόλοις 83 αἴματοις· κολακεντικοῖς 90 αἰνά (X 431)·
δεινά, κακά 93 αἰνεῖται (Θ 9)· συγκατατίθεται 94 αἰνειάσ· τοῦ αἰτίων (deīrō)
95 αἰνέοντες (A 290)· διὰ παντὸς 99 αἰνέσιμοι· καθήκοντες 2001 αὶνή (Δ 82)·
δεινή 2 αἰνεῖν (Δ 15)· δεινεῖν 3 αἰνίγματα· ἤπτηματα. διοιώματα. τεκμήρια
6 αἰρήσωσιν (π 403)· ἐπανίσσωσι. συγκαταθῶνται 7 αἰνίγμα· πρόβλημα (Psalm.
XLVIII 4), δήθημα

αἴματος ἐντεῖς· τῷ αἷματι χρωνθέντες
αἴμηραι· αἵματώδεις
αἴμ(ν)ον (γ 444)· σφρύγιον
αἴμοβρόρον· αἷμα ἐσθίοντος· βορὰ γάρ η
τροφῆ

αἴμοι· δρυμοί. Αἰσχύλος Altvaleis (fr. 55)
αἴμοκερχνα (Hippocr. III p. 534 E)·
χηούντα [75]
αἴμονα (Ε 49)· ἐπιστήμονα, ἐμπειρον.....
Αἴμονά τε κρείοντα (Δ 296)· τὸν βα-
σιλέα Αἴμονα

Αἴμονία (Callim. fr. CXIII)· η Θεσσαλία.

καὶ η Ἐρέσος (ad Σάμοντα)
αἴμονυ χιαν (Hermipp. fr. III p. 414)·
καθημάχαται τὸ δύνχος

αἴμονς· διβέλονκος

αἴμος· τράγηλος (λαυρός?)

αἴμοφρόρυχτα (ν 348)· αἷματι μεμολυσ-
μένα [83]

αἴμυλα· προσηρῆ

αἴμυλοισι (a 56)· συνετοῖς, καὶ προσηρί-
σιν

αἴμυλος· δάστειος. συνετός. οὖς ἐν τῷ
λέγειν

αἴμωδιαν· τὸ τοῦς δδόντας ναρκᾶν ἀπὸ

ὅρασες η δκούσματος

αἴμωθη· η γματώδη

αἴμωποι· αἵματώδεις [90]

αἴναρέτη (Η 31)· ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν
κεκημένη

αἴνεομεν· αἰνοῦμεν [93—95]

(αἰνέοντες)· αἰνοῦντες

αἴνεπλκοντορος· ἐπὶ κακῷ φοηθῶν

αἴνεσαιμι· ἀναετσαμι [99]

αἴνετα νικιον (νεικελοντα)· τὸν τὰ ἐπα-
νον ἄξια..... [2001—3]

[α] νηδεστος· οὐκ εὐλιτάνευτος

αἰνησαμεν [6, 7]

53 ταύτης τῆς — δτειλῆς 58 ἀδροισμα.

63 αἴματίτης—αἴμορροις 65 αἴματωπον

77 Αἴμονα. αἴμοποι· αἵματώδεις 4 Cf.

51 αἰ-

αἴθερες

54 αἴμαλεον· αἴθερες

60 αἴματ-

ατώσασα αἱρησα (Αρης (Ε 289)· αἵματος κορέσαι τῷ δόλῳ. η αἵματι μολύναι καὶ χρῶσαι αὐτό-

δηση γάρ η ὁ νταρεία. ὅδεν καὶ δισμέθα, ἐν οὐ τηρήσοντι μηνύθοντε

(Π 159). πυρρὸν 64 αἴματό εντα (χ 405)· αἴματωμένα 67 αἴματόεσσα (B 267)·

αἴματώδης 75 αἴμιλοις· δόλοις 83 αἴματοις· κολακεντικοῖς 90 αἰνά (X 431)·

δεινά, κακά 93 αἰνεῖται (Θ 9)· συγκατατίθεται 94 αἰνειάσ· τοῦ αἰτίων (deīrō)

95 αἰνέοντες (A 290)· διὰ παντὸς 99 αἰνέσιμοι· καθήκοντες 2001 αὶνή (Δ 82)·

δεινή 2 αἰνεῖν (Δ 15)· δεινεῖν 3 αἰνίγματα· ἤπτηματα. διοιώματα. τεκμήρια

6 αἰρήσωσιν (π 403)· ἐπανίσσωσι. συγκαταθῶνται 7 αἰνίγμα· πρόβλημα (Psalm.

XLVIII 4), δήθημα

αἰνιγματωδῶς· δυσχερῶς, ἀσυμφώνως;
αἰνίζομαι (N 374). θαυμάζω. ἔπαινος. ὁ

δὲ Κομαρὸς δεινόσομαι, καταπλήσσομαι

αἰνίζεται· ὑποφήνη

αἰνίτεται (Ατ. Ραc. 47). ἀσήμως λέγει.
ἀποτ(ε)ίνεται. ἐπισημάνει

αἰνίτομενος (Plat. Theat. 194 C). δι'
αἰνιγμάτων ἡ παραβολῶν λαλῶν

αἰρόθεν αἰνῶς (H 97). τῶν δεινῶν δει-
νότατον [14—17]

αἰρόν· ἐραγῆ. δεινόν, χαλεπόν [19]

αἰρότοκος· δὲ ἐπὶ κακῷ τεχθεὶς [21. 22]

αἴρον (φ 110). ἐτανούν, ὑμνού[ς]

αἴρυμενος (ι 429). ἀφαιρουμένος, λαμ-
βάνων

αἴρυται (ξ144). ἀφαιρεῖται, λαμβάνει [26]

αἰνῶ· παρέκμη. παραιτοῦμαι, καὶ ἔπαινος.

Σοφοκλῆς Αλκμένη (fr. 106)

αἰνῶν· πτίσσων

αἰνῶς· δεινῶς (δ 597), καὶ χαλεπῶς καὶ 20
κακός (A 555), ἡ μάλιστα

αἴξ οὐρανία (Cratin. fr. XXI p. 160). τὰ
τοῦ λευκοῦ κυάμου γένη, φέψηφισον
καὶ ἐρευφοτόνουν

αἴξ αἰγα· ἡ τοῦ μάχαιρα(ν). παροι-
μια ἐπὶ τῶν μέλεσι τοὺς ποιούντας,
ἀπὸ λαστριῶν τοιαύτης. Κορῳδοὶ θυσιαν-
τεούντες Ᾱρη, αἴγα τῇ θεῷ ἔθνον. τῶν

δὲ κομισάντων μισθωτῶν κρηνάφιντων τὴν
μαχαιραν, καὶ σκητομένον ἔνθα

ἀπέντετο, ἡ αἴξ τοῖς ποσὶν ἀνασκαλαν-
σασα ἀνέφηνεν, καὶ τὴν μὲν σκῆψιν αὐ-

τῶν διηλεγέτεν, ἐντῇ δὲ τῇσι σφαγῆς αἴτια
γένεντεν. ὅθεν (ἡ) παρούσα [82]

αἴξωνεν [σ]εσθαῖται· κατηγορεῖν

Αἴξωνεν δια τρίγλην (Cratin. I p. 141). δο-
κούσι κάλλισται εἶναι αἱ Αἴξωνει τρίγλατ

† Αἰολὸς· παρὰ δελφοῖς γένος τι [36—38]

αἴλολα (E 295). ποικίλα. ταχέα (Achaei fr.
inc. 46)

αἴλολεύς· δὲ κακίας ἄνεμος. δὲ Κιλίκων
(Κιλλιών)

[41—43]

αἴλολη τοῦ· ήτοι μέλαινα, ἡ ποικίλη διὰ
τὰ ὑστρα. Σοφοκλῆς Τραχινίαις (93)

αἴλολίδας· ποικίλους. ταχέες

αἴλολίεις (Sophocl. fr. 826). ποικίλλειν

Αἴλολίς (x 1). ἢ τοῦ Αἴλολον νῆσος

αἴλολίος· κιθαρωδικός νόμος; σύντονος καλού-
μενος

Αἴλολιστες· Αἴλολεις, ἀπὸ τοῦ Αἴλολου

Αἴλολικον θέαμα· ἀντὶ τοῦ Αἴλωνικόν,
παρὰ Θεοχρίτῳ (I 56). ἡ γὰρ Καλυδὼν

Αἴλολης ἐκαλέτο [51. 52]

αἴλολος· ποικίλος. ἡ εὐκίνητος (T 401 z 300).
ἀπὸ (τοῦ) αἴλολειν, ὃ ἔστι κινεῖν

† αἴλολοτίας· ποικίλ...

αἴλον (Σ 222). ἥκουνον, καὶ γοθανόμητη (O
252)

[58—61]
(αἰονᾶν Hippocrates II p. 182 K). σμή-
χειν. λούειν

† αἴλολγός· δεινός. φευδῆς (v. αἰσφίοις;
αἰσλουργός;)

(ά) ιπερ (Ατ. Αθ. 730). ὕσπερ

Αἴπινόν· πόλεις Πελοποννήσου [70. 71]

COD. 9 δεινήσσομαι

10 αἰνίζεται· ὑποφήνη

ε

27 Ἀλμαίσιν 31 μελῶν τοῖς — ἀνίρηνεν

— κινδυνεύσικῶς; 49 Αἰολοίρες 50 τοῦ αἴλολικὸν — Θεόκρητη

— θεόκρητη

40 κακίας

44 Τραχινίαις

48 αἴσθηται

— θεόκρητη

<p

- αἰπόλος· αἰγονόμος, ποιμὴν (Cratin. fr. XX p. 182) τῶν αἰγῶν (ρ 247) Αἰπόλια δὲ αἱ τῶν αἰγῶν ἀγέλαι. καὶ κάπηλος παρὰ Κυνηγίου [73]
- αἴπος· κάματος (Eur. Phoen. 851 Ale. 500). η ὑψηλὸς τόπος. η ὑλώδης [75]
- αἴπον· ὑψηλὸν, μέγαν.... δὲ λεθρον (ρ 47), καὶ χαλεπόν
- αἴπυτάτην· ὑψηλοτάτην [80]
- αἴπύτιον· ὑψηλόρ. τὸν τοῦ Αἰπύτου 10 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον (B 604)
- Αἰπύτος (Hesiodus) δὲ εἰς ἐστι τῶν τοῦ Ἀρκάδος παιδῶν, ἥρως (η) βασιλεὺς Ἀρκάδων
- αἴρα· σφῆρα (Callim. fr. CCXXIX)· ἀξιην αἴρε (σων ἔργα) [82]
- αἴρας (Pherecr. fr. XVII p. 315)· ἀγρίας βοτάνας
- αἴρει· ἐγείρει. αὔξει. κουφίζει. βαστάζει: κατὰ κράτος λαμβάνει (αἱ αἴρει) [85] 20 αἴρειν μασχάλην· οὐτις εἰλθεις λέγειν ἀντὶ τοῦ ὅργησασθαι. οἱ δὲ τὸ δροκινής ὁργεῖσθαι
- αἴρειν τραπέζας (Eubulus)· παρατίθεναι
- αἴρει [s]· δοξάζεις, ήγη. Εὐρυπίδης Φιλοκτῆτη (fr. 799)
- αἴρεσις (Thucyd. II 61)· βούλησις † αἴρεσιμεν· ἐπιλέξομεν [91—97]
- αἴρετόν· ἐπιθυμητόν, ἐκλεκτ[ικόν] [99] 30 αἴρησιν· βούλευσαμένων
- αἴρησαντας· πορθήσαντας

COD. 72 αἰπόλια δὲ 78 αἰπυτάπην — Φιλοκτήτῳ 2104 ἐκλέξαμην 7 αἴρος — Επιγομέτῃ Athanas. 13 δίρρον 15 ἐπίκεις

- HES. 73 αἱ πορειαὶ σον (Psalm. LXVII 26)· αἱ δόδοι σον 75 αἰπύ· τὸ ὑψηλόν (B 558). καὶ χαλεπόν (N 317). καὶ πλήρες (σκηνηρόν). η πόλις τῆς Ηὐλού (B 592) 80 αἱρ· δέσπασφον (vid. ἀλιφ) 62 αἰρασταὶ (T 31)· αἱ τινες δὶς τὸ ἄρχοντες 83 αἱρεῖται (B 34)· λαμπράτερες 91 αἱρετεῖται με (Genes. XXX 20)· προτοτέραν ηγήσεται με 92 αἱρεθέται τας· κατὰ κράτος ληφθέντας 93 αἱρετίζειν· αἱρεσθαι. ἀρέσθαι 94 αἱρετίζειν (Sapient. VIII 4). αἴγαποδα (sic). ἀγαπωμένη (αἱ ἔταιοις) 95 αἱρουμένην· ἐπιλεγομένην. θεῖεν καὶ ὁ αἱρετικός, δ ἄλλο τι παρὰ τὴν δλήθειαν αἱρούμενος ἔχειν 96 αἱρετιώ (Malach. III 17)· προσδαμβών, αἱρώ αὐτούς πρὸς ἐμαντόν 97 αἱρόντες· αἴγαλοι 99 αἱρετώτεραι (Proverb. XVI 17)· καλλιστεραι 2105 αἱρήσωμεν (B 29)· πορθήσωμεν, ἔξερημωσωμεν 6 αἱρήσομαι· σκέψομαι, βούλεύσομαι, ἐκλέξομαι (Philipp. I 22) 8 αἱροντας· ἔχαιροντας· μισούντας 11 αἱρομένη (Eur. Hec. 105). ἔτρα(α)μένη 14 αἱροντώνη (B 157)· δικαπόντης 20 Αἰσηπός (M 21)· ποταμός. καὶ ὄρμα κύμων (Ζ 21) 21 αἰση (I 608)· βούλησει (αἴσαι· βούλει cod.) 24 αἱ σθα (Y 403)· ἔξενται 25 αἱσθησις· νόσης 26 αἱσθησις· παρὰ τὸ αἰσθάνεσθαι. εἰσὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου σῶματος αἰσθήσεις πίνεται· δραστι· ὀσφρηστι, ἀσκή, γενεῖς καὶ δρψή. ἀφῇ δὲ λέγεται η διὰ τῶν γειρῶν αἰσθησης 27 αἱσθητα· δρατά, τὰ τὸ αἰσθῆσει ὑποπίπτοντα, τὰ δρψάμενα. Εσθῆτα δὲ λιμάτιον 29 αἱσθητήρια (Hebr. V 14)· τὰ μελη, δι' ὧν αἰσθαρόμεθα (Damasc. de fid. orth. II 18) 30 αἱσθοίμην (Iob. XXIII 5)· νοησίμην

- αἱρήσασθαι· λαβεῖν. βουληθῆναι αἱρήσεται (Eur. Heracl. 57)· ἐκλέξεται αἱρησάμην· ἐκελεξάμην [2105. 6] 8] ἄιρος (σ 72)· ἐπι κακῷ Ἱρος ὀνομασθεῖς [8] αἱρόπιγον (Aristoph. fr. XII p. 1145)· σκοτεινόν. καὶ τὸ κόσκινον, ἐν φυσοι σήθονται..... αἱρούμαται· τὸ ἐπελεύσομαι. η λαμβάνω. η βουλομαι [11] αἱρουμένοις· βουλομένοις αἱροφον· ἀρρητον. ἀθώπευτον, ἀκολάκευτον [14] αἰσα· μοῖρα λαχόντα τε ληδίος αἰσα(ν) Σ 327) καὶ η πεπρωμένη· αἰσα γάρ ην ἀπολέσθαι (θ 511) καὶ τὸ καθῆκον ἐπει με κατ' αἰσαν ἐνεικεσ(as. Γ 59) αἰσακος· ο τῆς δάφνης κλάδος, δν κατέχοντες ὑμνουν τοὺς θεούς (vid. αἰεσγος) αἰσαντες· αἰσθόμενοι αἰσάρων (Aristot. h. e. IX 24,4)· εἰδος λέρακος δισελεις· φατικῶς ζειες [20. 21] αἰσθάνεσθαι· κατανοεῖν αἰσθεσθε· μάθετε [24—27] αἰσθήματα· τὰ τὴ δψει γινόμενα πάθη [29. 30] αἰσθον· σύνει, ἀκονσον, γνῶθι δισθων (Π 468)· τὸ αἰσθήσεις ζειων αἰσια· γνησια. δεξια. δυαθά

79 Ἀρκάδου — ἥρως β. 88 αἰρ· εἰς — ήγη 9 κόδηκον 11 ἐπαμένη cod. teste Bekk. 17 αἰσαντες 32 αἰσθῶν

αἰσιού(μ)α· εἰμαρμένα. δίκαια, καθήκοντα (Ζ 62) [35—87]
 αἰσιός (Theocr. XVII 72). δεξιός. καλός.
 ἀγαθός. εὐμενής
 αἰσιμίδον (Alcæsi fr. 93 Archil. fr. 8).
 οίκιας γένος
 (αἰσι(μ)ω) μάτων· δαπανημάτων)
 αἰσιώς· καλώς. δεξιώς. Εὐθυπιδής Τημένω
 (fr. 747) [42]
 δίσμα· δίσμα
 αἴσοι· θεοί ύπό Τυρρηνῶν
 δίσον· δίσον
 † δίσονες· φραγμοί
 † δίσονες· φραξέμενος [48—53]
 δίστος (α 242). διφανής. διευτόρητος
 αἴστωθεις· ἀφανισθεῖς
 αἴστωσας· διαχέας καὶ τῆξας. Σοφοκλῆς
 'Ριζοτόμοις (fr. 491) κόρον (d)ιστώσας
 πυρὶ [58]
 αἰσητήρι (Ω 347). τῷ νεαρίᾳ. δὲ δὲ
 'Απὸν τῷ βασιλεῖ τῷ τηροῦντι τὰ αἰσα,
 ὁ ἔστι τὸ δίκαια
 αἰσυλα (Ε 403). κακό, δίκαια, διαρτήματα
 αἰσυμν(ᾶ)· βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπιδῆς
 Μηδεία (19) [62]
 εἰσιν μητὰι (Θ 258). οἱ τοῦ ἀγάντος προ-
 ετάτες. η̄ ὑπηρέται. η̄ οἱ νεανίαι
 αἰσύφιος· δειλός. φευδής, ἀπατεών (αἱ
 Σεσφίοις)
 αἰσογεα (Γ 242). δινέδη, θύβρεις
 αἰσογεας (Ν 622?)· αἰσχύνας
 † αἰσχητήρια· τῶν λερῶν [68]
 αἰσχίω· χειρογραφία
 αἰσχ[ρ]ος· αἰσχρότης, κακότης, κακία (Plat.

Pel. IV p. 444 E). λοιδορία. μύσος. αἰ-
 σχύνη (σ 224)
 αἰσχρά· μυσαρά. κακό. Εὐθυπιδῆς Τρω-
 άσιν (1177)
 αἰσχροκερδής· ἐπιθυμητής κακῶν
 αἰσχρουργίας (Eur. Bacch. 1062). αἰ-
 σχράς ἔργασίας [74]
 † αἰσχυνετάειν (—ντάδην)· κατ' αἰσχύ-
 νην
 αἰσχύνη· ἐντροπή [77, 78]
 Αἰσώπου γελοῖον (Αρ. Vespr. 566). οὐ-
 τως ἔλεγον τοὺς Αἰσώπους μύθους. καὶ ἐν
 τοῖς δικαστηρίοις κοινοῖς ἐστιν ὅτε τοῖς
 Αἰσώπειοις ἐχρώντο μύθους [80]
 δίταν ἐτερον (Theocr. XII 14)
 δίτας· ἵν [83—85]
 αἰτητά· τὰ κατ' ἔργαν διδόμενα
 αἰτιαμάτων· ἔγκλημάτων
 20 αἰτιατά· τὰ ἵν τοῦ αἰτίου γινόμενα
 αἰτιζειν (ρ 316). αἰτεῖν [90]
 Αἰτίη (Αἰτην ?). πόλις οὐτώ καλούμενη
 αἰτιον· κατ' ἀρχὴν πραγματικόν [93, 94]
 αἰτίος· ποιητής, κτίστης
 Αἰτνη (Callim. Dion. 56). δόρος Σικελίας
 Αἰτναῖον κάνθαρον (Αρ. Pac. 73). τὸν
 μέγαν
 Αἰτναῖα πτώλος· η̄ Σικελική, η̄ μεγάλη,
 πλὸ μέρους. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κο-
 λωνφ (312, 13) [99]
 † δίττεο θαῖ· δικάζειν, η̄ δικάζεοδαι
 αἰττων· δρμῶν [2202, 8]
 αἰτῶμαι· αἰτῶμαι [5]
 αἰψνιδίως (Thucyd. II 53). ἐξεπινα

COD. 41 τιμέ.. 43 δόμα. αἰσιμάτων· δαπανημάτων. αἰσαλ· 44 τυριῶν
 45 δίσον δίγρωτον δίσονες 54 διστός 55 διστοθείς 56 πῦρ 70 μίσος 75 δί-
 σχητηρη 79 τον — μύθων (ον — ον !) 82 αἴτας 92 πράγματα 97 αἰτεῖ-
 πολος — η̄ — ηδύποδι

HES. 35 αἰσιον (Ω 376). δόμοις 36 αἰσιμον· δεξιόν. μεμοιραμένον (Ι 245).
 δραδόν. συμφέρον, καὶ τὰ δύοια 37 αἰσιμον ἡμαρ (Θ 72). η̄ μεμοιραμένη ἡμέρα
 42 αἰσιλαρίζαις (Φ 214). ἀπερπι πρόττεις 48 δίσονται· διασονται (Ο 267). κινού-
 ῶν· ον
 ται (Ζ 510). κρέμανται 49 αἰστία· δριστος (Έστια Συρ. 171) 50 αἰστήτωρ· χοιρο-
 βοσκες 51 δίσσονται (κ 495). δριμῶν 52 δίσσων (Θ 88). δριμῶν 53 αἰστη·
 ἀφατῆ (Ξ 258). ἀνήκον (ἀγωστον) 57 δίστορες (Eur. Andr. 682). ἀπειροι (ν. δειστο-
 ρες) 58 διθωθέντα· διφανισθέντα 62 Αἰσιμη (Θ 304). πόλις † Τρωική 68 αἰ-
 σχιτος (Β 216). αἰσχρότατος, κακός, μυσαρός 74 αἰσχροίς (Γ 38). τοις αἰσχύ-
 νην ἐνεγκείν δυναμένους 77 αἰσχυνεῖ· αἰνίζεται (Ω 418). λυμαίτεται. αἰσχος περιτίθησις
 78 αἰσχυνηλός· αἰσχυνητος (Moer. Att.) 80 αἰτεῖται (ι 139). πνοήν 83 αἴτια·
 πρόφασις..... 84 Αἴται (Ι 502). θυγατέρες Διός, η̄ τοῖς δεομένοις βοηθοῦσαι
 85 αἴτη· ἀπλήκωτον (Αἰτην ? ἄητον ?) 90 αἴτης· πτωχός (προσαίτης) 93 αἴτησις
 (ἄητησις). ἀπόλατας 94 αἰτιάται (Proverb. XIX 3). μέμφεται 99 αἴτη· παρακαλώ
 (τ. δέξιω) 2202 Αἴτωλον (Ε 706). τὸν Αἴτωλόνδε (λέγει) τῷ γένει 3 ἀἴτυρον (λί-
 γυφον). υπαλον (Exod. XXVIII 19) 5 αἰτῶν (Matth. VII 8). ζητῶν, παρακαλῶν

† αἴφρον ρος· αἰδάλη. Σοφοκλῆς (fr. 519)
[8—10]

αἰχμάζει· πολεμεῖ, μάχεται
αἰχμαῖ· πόλεμοι (Eur. fr. 16 p. 293)
[13. 14]

αἰχμάσας· ἀκοντίσας, πολεμήσας [16—21]
αἰχμή (Ε 295 Λ 327)· ἐπιδορατίς, ὁ σύδη-

ρος τῶν δοράτων, ἡ πόλεμος [23. 24]
αἰχμιποι· πολεμικοὶ πλεῖς [26]

αἰχμόδετος· αἰχμάλωτος. Σοφοκλῆς Αἰχ-

μαλώτισιν (fr. 43)
αἴψα· εὐθέως, ὀψέως, ταχέως [29. 30]

αἴψα λέλοιπεν (ερικ. inc.)· εὐθὺς κατα-

λέκοπεν
αἴψεα· τὰ μέλη, οἱ δὲ ἄφεα [33]

αἴψηρά· ταχέα, κοῦφα. καν σὺν τῷ λάβδᾳ

λέγηται λατιψηρά. Αἴρισταρχος δὲ ἐπὶ τῷ

λύσεν δὲ ἀγορὴν αἰψηρήν (β 257)
ἀντὶ τοῦ αἰψηροῦ, ταχέως, ὡς καὶ τό-

βάσκη ίδε Τριταχεῖα (Ω 399)
ἀντὶ τοῦ ταχέως, καὶ·

τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν (Δ 182)
ἀντὶ τοῦ εὐρέως

αἰολιγγῆ· σκά. δόλιος χρόνος [36]

αἴών· δὲ βίος τῶν ανθρώπων, δὲ τῆς ζωῆς

ζρόνος·
ἀνερ, αἴναντος νέος ἄλεο (Ω 725)

Τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων τὸν νωτιαῖον (μυε-

λὸν) ἀπέθωκαν, φές Ἰπποκράτης (III p.

705 Kuehn)· τὸν αἴσθνα τις νοσήσας εἰρδομαῖος διέθετεν, ποτὲ δὲ καὶ ἐπὶ

τοῦ μαρκοῦ χρόνου νοεῖται. καὶ δὲ παντὶ

τῷ σώματι μνεῖτος. Εὐριπίδης δὲ Φιλοκτή-

τη (fr. 798) αἴώνα τὴν ψυχὴν λέγει·
διέπενεσσεν αἴωνα

Αἰώρα· ἰσρητή Αθήνησιν, ἢν οἱ μὲν ἐπὶ τῇ

Μάλεω Τυρρηνοῦ θυγατρὶ φασι· οἱ δὲ ἐπὶ

Κλυταμνήστρας καὶ Αἴγι(σθον)· οἱ δὲ ἐπὶ

Ηριγόνη Ἀλήτιδει τῇ Ικαρίον
αἰωρούμενοι· μετεωριζόμενοι

αἰωρήσας· ἐκκρεμάσας
ἄκα (Aeoles)· τὸ δέξιον, καὶ ἀκρον τῆς φά-

λαγγος, ἡ μάζη (αἱ δίκη)

Ἀκαδημία (Eupol. fr. III p. 437)· λου-

τρόπον, ἡ πόλις (Εὔπολις ?), λέγεται δὲ γυ-

μνάσιον Αθήνησιν, ἀπὸ Ἀκαδήμου ἀν-

θέντος. καὶ τόπος, καλεῖται γὰρ οὐτως ὁ

Κέραμεικός
αἰωρήσας· λυπηθῆναι (αἰχάκησθαι)

† αἰωρήσθας· αἰνάσθαι
αἰωράτον· μανιώδες. Αἴγαιος Οιδίποδη

(fr. 28) [46]
αἰωράτον· αἰκατάσχετον, αἰράτοπον

† αἰωρίσθας· αἰνάσθαι στέρεσθαι. οἱ δὲ

αἰωρίσθας (cf. αἰκασθεῖ) [53]
αἰκατόν (Cretice)· ἀγάθόν

άκαθος σιώτον· ἀκοσμον [51]
άκαινα· μέτρον τοῦ, ἡ κέντρον, ἐν φρο-

τριώντες κεντούσαι. καὶ ἀκανθα [58]
αἰκαταλλίς (Eumachus Athen. XV 681 E)·

αἴθος ναρκίσσου. Κρῆτες (v. κακαλίς)
αἰκάητα (Π 185)· δὲ μηδενὸς κακοῦ αἰτος.

ἀντὶ τοῦ ἀκαήτης [56. 57]
ἀκακία· βοτάνη

† αἰκακίαγος· διώδες δυνάμενος (ἀκιδνός·

δῆλως ἀδύναμος)
† αἰκακίεις· συντελεῖς (ἀβακίζεις· δουτε-

τεῖ?) [62]
† αἰκακίεις· συντελεῖ

ἀκακιωτος· ἀλυπος
† αἰκαλαυρόπιτες· καλλιράδος

αἰκαλά· ἀφοφα, ησυχα

COD. 7 Sic, cf. αἴφρον ρος

27 αἰχμαλώτησιν

31 ἱρι· ταχεῖ

37 λιός ὄλεο —

τῷρ δὲ τὸν νεωτέρων νοτιαῖον τὸν δπέδ. — σωματα μὲλ — Φιλοκτίτη ^ο 38 ἐπι τημαλέον

τυράννου θένειν — Κλυτενήστρας — Ηριγή — Ικάρου 42 οὐτως κεραμεικώς 55 ἄξιος

(v. schol. Callim. Dian. 143) 65 ἄκαλα

HES. 8 αἰχμαλόσασαν (Ω 753)· τὴν διπρόσημητον τῇ θαλάσσῃ, ἡ ὄμιχλη 9 διχ-

θῆνας (E 854)· δομηθῆναι 10 δίχθητην (Ω 97)· ὥρησαν, δυίκις 13 αἰχμίον·

δορυ 14 αἰχμαλωτίζοντα (Rom. VII 23). εἰς δυίλον ἀγνοτα μετὰ βίας 16 αἰχμα-

λωτεύσας· προνοεύθας 17 αἰχμάλωτον· αἰχμῇ ληφθέντα, τὸν ἔκ πολέμου λαυρά-

μενον 18 αἰχμάς (Δ 324). τὰς ἐπιδορατίδας, τὸν σιδηρὸν τῶν δοράτων 19 αἰχμά-

σονσι (Δ 324). καταποχάσουσιν 20 αἰχματα (Φ 259)· ἔρεματα, καλύματα 21 αἰχ-

μητάτων (Δ 152). τῶν πολεμικῶν 23 αἰχμάς δὲ αἰχμάσσονται νεώτεροι (Δ 324)

24 αἰχμητῆς (Γ 179). μάζων πολεμιστής 26 αἰχμητήν· λόγχη, δόρυ 29 αἴψα

καὶ διτραλαίσσαι (Τ 317). ταχεῖς πάνν 30 αἴψα μεν (Ν 486)· εὐθέως ἄρ 33 αἱ φελλί-

σουσαι (Iessi. XXXII 4)· αἱ διτήμως λαλοῦσαι 36 αἰολικάς· ποικίλως 46 αἴκαθαι-

ρετον· τὸ μή γειρούμενον, ἡ ἀτενίδουενον 51 δικέσσειν· αποθεραπεύειν (ἀκεον

— ἀπενσιν) 53 ἀκέρεος· ἀκακος. μενθόντος, ἡ ἀσφαλής 56 δικάσατον· ἀκαμέτε

57 ἀκακέμφατος· κακῆς φήμης δηλλαγμένος 62 δικαοίμεθα (Π 16). λυπονύμεθα

Ἀκαλανθίς· ταχεῖα κύστη, δυοματικῶς, καὶ
δρπενον μικρόν (Αρ. Ανν. 872) [67]
ἀκαλλέσ· ἄμορφον [69]
ἀκαλόν· ἡ συζυγον, πρᾶσον, μαλακόν
ἀκαλυφῆ (Soph. Phil. 1327) καὶ ἀκάλυ-
φον· ἀστεγον, υπαιθρον
ἀκάμαλα· τὴν κάμηλον
Ἀκάμαντα· ἀκοπίαστον (Σ 239)· καὶ κύ-
ρουν ὄνομα ἔνδος τῶν Ἀντίγροφος νήσων (Β
823) καὶ δρός ἐν Κύπρῳ σύντονος καλούμε-
νον. δινομάσθη δὲ πλὸς Ἀκάμαντος, τοῦ
Ἀημοφάντος μὲν ἀδελφοῦ, νήσου δὲ Θησέως
Ἀκαμαντίς (Thucyd. IV 118, 8)· φυλή,
πλὸς Ἀκάμαντος
ἀκάμας (Eur. fr. 597)· ἀκοπίατος, δομῆ
κάμηλον
ἀκάματον· πολὺ (Φ 13), καὶ ἀρθρον
πολὺ¹
ἀκάματον πῦρ (Ε 4)· ἀπειρον πῦρ [18]
ἀκαμπτοι δρόμοι (Pirroct. I p. 663
Κuehn)· οἱ εὐθεῖς καὶ ἀπλοὶ, κάμπτοι δὲ
οἱ διπλεδεικτοι καμπή, ἢ περιέδεον
ἀκαμπτος· δικατάκλαστος, ἀκαμπτής [81]
[ἀκανθέ] ἀκανθά· ρος εἶδος. θετὶ δὲ καὶ
ἡ δάχτυς τῶν σφρονδύλων, καὶ τοῦ ἤχθος
(Aeschyl. fr. 269). Εὐριπίδης Τρωάσιον (117)
[83]

ἀκανθαῖ· ἀκανοι, ὥραξες
ἀκανθές (*ην?*)· ἀκανθῶδες
ἀκανθίας· τέττυγος εἶδος
ἀκανθί_[v]ον· δάμνος. καὶ ἔχηνος (αδάκαν-
θίων) [88]
ἀκανθοι· λευκή, ἢ (*καλ?*) μελάμφυλλος
[90]
ἀκανθόνωτος· ἔχηνος
ἀκανθος· περίραμμα ὑφασμένον. καὶ ζῶον,
φυτόν, καὶ πτυχόν
ἀκανθυστάλλις (Eubul. fr. XIV p. 268)· στρου-
θοῦ γένος (Arist. HA VIII 5, 4)
ἀκαπήλευτος· ἀνόθεντος
10
ἀκάρα· τὰ σκέλη. Βρῆτες
† ἀκάραν· ἀκαρῆ
ἀκαρεῖ· βραχεῖ. ταχέως
ἀκαρές· τὸ περὶ τῷ μικρῷ δακτυλίδιον
† ἀκαρέως· δλοσχερῶς
ἀκαρῆς· ἀντὶ τοῦ ἀκαριανού. ἐντοτε δὲ τὸ
βραχύ, δισύδε κείραι οἰόν τε
ἀκαριαία· ἡ ιπή (*ὁσπή*)· ὀλύη, μικρά
ἀκαριαῖον· τὸ πρόσφατον. ἡ ἄναρχον. ἡ
ἀκέφαλον, τὸ βραχύ. τὸ ὀλύγον
ἀκαρνα· δάφνη
ἀκάρναξ· λάρβας (IG Schneider Arist. HA
p. 678)
ἀκαρνον· τυφλόν
ἀκαρόν (Plat. Tim. 91 C)· ἀγονον
† ἀκαρσύνας· δινίκητος
ἀκαρτέρητος· δυνομόνητος
ἀκασκα (Cratin. fr. V p. 88)· ἡσύχως, μα-
λακώς, βραδέως [2310]
† ἀκασμένα· ἀνακεπανμέρα. ἡρμοσμένα
ἀκαστόφρων· συνετός (cf. N 115)
ἀκαταγώνιστον· ἀήτητον
ἀκαταγνώστως· ἀνεπιλήπτως
ἀκαταιτίατον· ἀνέγκλητον, ἀκατηγόρη-
τον
ἀκατάληκτον· ἀπαντον. Λήγειν γάρ
θετι τὸ παύειν
ἀκατάληκτον· ἀνάρμοστον, ἀκατάστατον
[18]
30 (d) ἀκατάσειστον· βίβαιον, ἰδραιον, δσά-
λευτον
ἀκατασκεύαστον· ἀφιλοκάλητον
ἀκατεύ_[ά]ναστον· ἀκούμητον
ἀκάτια· ὑποδημάτων εἶδος. ἡ τὰ μεγάλα
ἄρμενα
ἀκάτιον· τὸ ἐν ἀκατίῳ λειτον. ἡ διο-
πένων τὴν πόλιν δράχων. ἡ δικαστής. ἡ
διμέγας λειτός. ἡ ταῦς, ἡγονον πλοῖον. θετὶ²
δὲ καὶ φιλή (cf. ἀρμενον), λειτός διὰ τὸ
ἴσικένα στρογγύλῳ πλοῖῳ [24, 25]

COD. 73 ἀκάμαντον· Ἀρτίροφος — ἐπὶ Ακ.
— ἀποδέεικτο 52 ἀκάνθαρος 84 ἀκάνθαια, ἀκανοί 87 δάμνος καὶ ἔχηνος;
89 ἀκάνθα — μελάμφυλλον 94 ἀκαμπίλευτος 97 ἀκαρῆ 98 τῶν παρὰ
2300 κ. ραιον οίστε 2302 ανάρχιον 9 ἀκάσκα 16 ἀκατάληπτον 23 ἀντιον
— διοπλεύσων

HES. 67 ἀκαλῆφαῖ· κνῖδαι (Moer. Alt.) 69 ἀκαλαρεῖταο (Π 422)· δικιμάν-
τον, πορως ἔσοντος 78 ἀκαμπής (Iob. XXVII 13 Th.)· σκληρός; 81 ἀκαμπίας· δι
εὐθὺς δρόμος, ἢ δρομεύς 83 ἀκανία εὐλίτων (Iesi. XXXIV 13?) 88 ἀκάντιον·
ἀκανθιον 90 ἀκανθόν· ἀγναπτον (αδ ἀκαρφον) 2310 ἀκαστος (ἀκέστος)· ἡ σφέν-
δανος 18 ἀκαταμάζητον (Sapient. V 20)· ἀνίκητον, ἀήτητον 24 ἀκαχέατοι
(M 179)· λελυκημένοι 25 ἀκηγεδάται (P 637)· λυπεῖται

ἀκαχεῖσθαι (Ζ 488) · ἐν ἀχει γίνου, λυποῦ
ἀκαχεῖν· συσχέν. λυπῆσαι [28]
ἀκαχμένον ὥγος (Ξ 12) · ηκονημίνον
δόρν, ἐστομωμένον
ἀκαζῦναι (Antimach. fr. CVIII) · ἀνιάσθαι
[31]
ἀκεῖνες· ἵχθυες ύπο Αἰγαϊκαστῶν
ἀκεανόι (Pherecr. fr. XVII p. 345) · οἱ μὲν
τὰ ἔτοις φακοῖς στρογγύλα, οἱ δὲ σπέρ-
μα οὐχ ἴψθμενον, οὐδὲ διαφρούμενον
ἀκέαστος· ἀκαλαστος. (ἱ σφένδαμος (ν.
ἄκαστος))
ἀκέεσθαι (Hippocr. de fract. 534, 13) · θε-
ραπευειν
ἀκελλεῖ · ἔκλεψαν οἱ Ταραντῖνοι (ν. ἀκε-
λλέρευεν)
ἀκέλευθος· ἀνοδα, καὶ ἐν Θυτικῇ σημεῖον,
ὅπα μὴ ὡκέλευθος
+ ἀκέλευμυνον· οὐ βεβηκὸς δασαλᾶς, οἱ
δὲ τὸν σκληρὸν σιδηρὸν [39—45] 20
ἀκέοντε (ξ 195) · ησυχάσοντες
ἀκέοντες· ἀφορητοὶ καὶ ησυχῶς
ἀκέοντα (Α 565) · ησυχάσοντα
ἀκέονται (Hippocr. II p. 115) · θεραπεύοντοι
ἀκέρατα · ἐνδυμά τι πολυτελές
ἀκέρατα (Xen. Cyr. VI 2, 11) · σάσα. δβλαβῆ
ἀκέρατον ἀνεπίπληκτον (Eur. Or. 922).
καθαρόν ἄκακον
ἀκέρδης· βλαβερός. ἀνωφελής (cf. dko-
ραῖος) [54]
ἀκερσίλα· μυρσίνη. Σικελοί [56]
ἀκερσεκόμης (Υ 39) · ὁ ἄκαρτος τὰς κά-
μας. ἐξ οὐ δηλοῦται τὸ δπενθές. διὸ καὶ

COD. 26 ἐναχῆ

29 ἀκαχίμενον

δ

οὐκέλω = βλέπω) 38 βεβικός 46 ἀκέοντες
σύνηθες... βιαζέσθων 64 ἀκεσμον (cf. πρὸς dκ.) 67 ἀκεσταοιοζοι 69 ἡ
πηγηροι 77 ἀκει σήν 82 δκηδεῖς 85 ακηδέσσεν

HES. 28 ἀκαχήμενος (Ε 24) · λυπούμενος

39 ἀκεν (Δ191) · ἀτινα (άν) 40 ἀκείσθαι (Eur. Med. 199) · ἀσθαι. παραιτεῖσθαι 41 ἀκει-
νά · κέντρον βών αρδτον (ἀκανα) 42 ἀκεινής· δικονάνητος 43 ἀκείον·
τὸ δράμακον [καὶ ἔποιμον] 44 ἀκεισμένον (ξ 383) · ἀπότοντα. καὶ λόγενον σύνηθες δὲ
τοῖς ποιητῇ, τοῦ μέτρου ἐνεκα χρῆσθαι τοῖς βιαζέσθαιν δυτὶ τῶν μακρῶν, καὶ τοῖς μακροῖς δυτὶ^{τῶν} βιαζέσθων 45 ἀκέοντο (Χ 2) · ἐθεραπεύοντο, λάντο 54 δικερδής · διενεγδής
56 ἀκεσεκόμος (Υ 39) · τὴν κόπυν μὴ κειρόμενος 49 ἀκίσαιο (Eur. Hec. 1067) · ἔξα-
σαιο 62 ἀκέσματα (Ο 394) · λάματα 63 ἀκεσον · ἀπονον (ἀκεσπονον) 66 ἀκε-
σται (Ν 115) · ενίσταιο 68 ἀκεστρια. ἡπτερια (Moer. Att.) 71 ἀκεσταὶ πρε-
νεσθῶν (Ν 115) · μεταφορικῶς, ενίσταιο καὶ εύκατάλλακτον. λέγεται δὲ καὶ δχήματα Σικελικά
δπλ πόλεως Σικελας 73 ἀκέοντο (Ε 448) · θεραπεύοντο, λάντο 78 ἀκέται (Ν 115) ·
ἐπισται. δκατάλλακτοι 80 ἀκηδέα (ξ 26) · ἀταλεπφόρτη 81 ἀκηδέα δται (P 637) ·
λύπη κατέτεται 83 ἀκηδής · αἰσχύνη. υδρίς μέλιται 84 ἀκηδεῖς (Ψ 70) · δφροτάτους
(ιστεῖς), ἀμελεῖς 87 ἀκηδής · ἀταφος (Ω 451) · ἀλυπος 89 ἀκηκές μέγα (τανακές)
90 ἀκηδίστοι (Ζ 60) · κηδιας μὴ τυζόντες 91 ἀκηδίτον · δθέλεκτον. σκληρον (άκη-
λητον · δθελκον) 94 δκηλίδωτον (Sapient. VII 26) · ἀσπιλον, καθαρόν

Φοῖβος λέγεται δ Ἀπόλλων, καθαρὸς ὁν
πατέδος πάθους
δκέσασθαι (Herod. IV 90) · ίσασθαι [59]
δκέσεσθαι · δποθεραπεύσεσθαι
ἀκεσιν (Herod. IV 90, 109) · ίσασιν [62]
δκέσμιον · λάσμων
δκεσμόν · θεραπειαν, λατρειαν [65, 66]
Ἀκεσταῖοι δοι · Σικελικά δχήματα (Soph.
fr. 606) [68]
10 δκεστήριον · ἡπητήριον
ἀκεστρον · φάρμακον. Σοφοκλῆς Παλα-
μηδηγ (fr. 436) [71]
δκεστρων · θεραπευτῶν [72]
δκεστρωρ (Eur. And. 901) · λαρρός. θεραπευτής
ἀκεύει · τρει. Κύπροι (ε 247 ?)
δκεώμεθα (Ν 115) · θεραπεύσμεν
δκέσν · ησυχάσιν, καὶ ησυχάσουσα
ητος Αθηναίης ἀκέσιν ήν (Δ 22)
η ἐκλαγέσσα [78]
ἀκή · αίχη σιδήρου. η ησυχία. η θερα-
πεια (Hippocr. III p. 285 K). η λάματα
(αδ ἄκη) [80, 81]
δκηδέες · δφρόντιδες (φ 319). ἀταφος. δλυ-
ποι (Ω 526) [83, 84]
ἀκήδεσεν (Ξ 427) · ηφροτίστησεν
ἀκηδέστως (Χ 465) · δηνηλεως. δφροτί-
στως (Ω 417) [87]
ἀκηδία [δ]λυπούσα [89—91]
ἀκηδώτος (ευτος) · κηδειαν μη ἔχων
30 ακηλή [σ]τος (χ 329) · ἀπαραλόγιστος. δκο-
λάκευτος. ἀμετάβολος [94]
ἀκηματα (Ο 394) · λάματα
ἀκηματων · ἐκκεχυμένος

32 ἀκεαρίς 33 ἀκεσοναι (36: ad

33 ἀκέοντος — ησύχως.
47 δκέοντος · ησύχως.
69 ἡ

31 ἀκαχοῖτο (Θ 207) · λυποῖτο
41 δκει-
νά τετράτοις. δκονάνητος 43 ἀκείον·
42 ἀκεινής· δικονάνητος 43 ἀκείον·
τὸ δράμακον [καὶ ἔποιμον] 44 ἀκεισμένον (ξ 383) · ἀπότοντα. καὶ λόγενον σύνηθες δὲ
τοῖς ποιητῇ, τοῦ μέτρου ἐνεκα χρῆσθαι τοῖς βιαζέσθαιν δυτὶ τῶν μακρῶν, καὶ τοῖς μακροῖς δυτὶ^{τῶν} βιαζέσθων 45 ἀκέοντο (Χ 2) · ἐθεραπεύοντο, λάντο 54 δικερδής · διενεγδής
49 ἀκίσαιο (Eur. Hec. 1067) · ἔξα-
σαιο 62 ἀκέσματα (Ο 394) · λάματα 63 ἀκεσον · ἀπονον (ἀκεσπονον) 66 ἀκε-
σται (Ν 115) · ενίσταιο 68 ἀκεστρια. ἡπτερια (Moer. Att.) 71 ἀκεσταὶ πρε-
νεσθῶν (Ν 115) · μεταφορικῶς, ενίσταιο καὶ εύκατάλλακτον. λέγεται δὲ καὶ δχήματα Σικελικά
δπλ πόλεως Σικελας 73 ἀκέοντο (Ε 448) · θεραπεύοντο, λάντο 78 ἀκέται (Ν 115) ·
ἐπισται. δκατάλλακτοι 80 ἀκηδέα (ξ 26) · ἀταλεπφόρτη 81 ἀκηδέα δται (P 637) ·
λύπη κατέτεται 83 ἀκηδής · αἰσχύνη. υδρίς μέλιται 84 ἀκηδεῖς (Ψ 70) · δφροτάτους
(ιστεῖς), ἀμελεῖς 87 ἀκηδής · ἀταφος (Ω 451) · ἀλυπος 89 ἀκηκές μέγα (τανακές)
91 ἀκηδίτον · δθέλεκτον. σκληρον (άκη-
λητον · δθελκον) 94 δκηλίδωτον (Sapient. VII 26) · ἀσπιλον, καθαρόν

ἀκήν· ήσυχίαν
ἀκήν ἐγένοντο σιωπῆ (Γ 95)· ἀντὶ τοῦ
ἥσυχος καὶ ἐκπλαγῆς, ἡ ἀχανεῖς
ἀκήν ἡ γες· ήσυχίαν ἡγε
ἀκήνιον· ἥσυχόν
ἀκηράστιον (ι 205)· ἄφθορον, ἄφθαρτον,
ἀκέραιον. καθαρόν. θεῖον, ἀγνόν
† ἀκήραιος· ἀκρόπατα
† ἀκήρεα· ἀβλαβῆ
ἀκηρεστα· ἄφθαρτα
ἀκήρια (Callim. Ap. 41)· διέραια, σῶα
ἀκηρίοις· ἄψυχοι (Η 100). ἄφθαρτοι (μ 98).
ἄνοσοι
ἀκήρυκτον· ἀγνωστον (Eur. Heracl. 89).
ἀφανὲς δὲ Σοφοκλῆς Θύεστη (Ιτ. 241)
ἀκήρυκτος (Soph. Tr. 45)· ἀνεπιηρύκνευ-
τος
ἀκήρου(κ) τος (Dem. 314, 16)· μέγας τις.
ἀδιάλλακτος
ἀκήρσος· τάλαρος
ἀκήτρο· (Cretice)· κράτιστον
ἀκηρεδόνες· λύπαι
ἀκήρετα· δημοποιεῖ [14—15]
ακεβδήλευτος· ἀκαούγητος, ἀδολος
δικεβδηλον· καθαρόν, ἀγνόν, σεπτόν. ὦ
δόνιον, ἀπαρεγκείητον, ἐπὶ νομίσματος
(Plat. Legg. XI 916 D)
ἀκίδας· τοῦ βίλους τὰς ὁξύτητας
ἀκιδρόν· δοθεῖσι. εὐτελές
ἀκιδρότερον (σ 130)· ἀσθενίστερον, τα-
λαιπωρότερον, ἀδιλιώτερον [21]
(δικιδωτὸν)· δρυμὸν· ἐπὶ τῆς κατασκευῆς
ἀκιδρωπάζω· διμβλυπωτ
ἀκινευς (ι 515)· ἀσθενής, ἀδύνατος, κατὰ
στίρησαν, ἢτο τοῦ κινεῖν, ἡ τῆς κίνησος,
ἡ τις περὶ τὴν κίνησιν λέγεται ἰσχὺς ...
† ἀκίμων· ἴσοιμων (cf. 2343)
ἀκιναγμός· τιναγμός, κίνησις

COD. 98 σιωπῆ
ματα 23 δικιδωτωνάζω· διμβλυπωτ
31 ἀκηρή 32 ἀκηροι cf. EM. 48, 50 43 ἀκάνθυλλι (Glossa scribenda ἀκαλανσίρ) 59 φαι-
δραις ἀκληίδας 64 ἀκμαῖα

HES. 14 δικιδωτον 21 ἀκιδωτον (Proverb. XXV 18)· βέλος χωρὶς σιδήρου. [η] 29 ἀκίμενοι
(Π 29)· λώμενοι. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν εἰς

29 δικιδίς· τὰ αιδήρα τοῦ βίλους 45 ἀκιδέται· δέξυνται 46 ἀκκισμός (Philem.
fr. 14 p. 4)· προσποίησις (Moer. Att.) 47 ἀκκελα (δ 728)· ἀδοξον 48 δικεώτις
(Χ 304)· δόξως 49 (ἀκλεές Η 100)· ἀκλεῖς, ἀδόξοι 50 δικλήρω (λ 490)· ἔχοντι
μη κλήρον μηδὲ οὐσίαν, ἢτο πτωχῷ 51 (ἀκληροεῖ ΙΙ Macc. XIV 8)· οὐ μετέχει 52 ἀκλη-
τον· ἀνώνυμον 53 (ἀκλινής· ἀνυπότακτος) 54 ἀκλυδόνιστον· ἀτάραχον 55 ἀκλό-
ητος ... κλόνος γάρ η ταραχῇ 67 ἀκμαῖς (ΙΙ Macc. XII 22)· δέξυνται

ἀκινητης· δόρυ, Περσικὸν ἔργος [29]
ἀκινος· πάντας [29]
δικινες· διστήρικτοι
δικιρη· δισθενῆ. οὐκέτεταμένα· (cf. κιρων)
δικιρι· καλόν
δικιρις· λύχνος (cf. κέρις)
δικιρός· ὁ βορρᾶς (Circius?)
δικιρως· εὐλαβῶς, ἀτρίμας
Ἀκίς (Herod. III 117)· ποταμὸς Ασίας, ἡ ἐπι-
κατη (Theocrit. I 69). ἡ ὄπλον, ἡ βέλος
σιδηροῦν, (Hippocr. III p. 568 R.) ἡ τὸ
σιδήριον τοῦ βέλους (ad Ἀκης Ακις ἀκίς)
[37]
δικηγητα (P 75)· ἀκατάληπτα (v. ἀκίητα)
[39]
δικιετατοι (Hesiod. opp. 435 = 405)· διση-
πτοι. Κις γάρ θηρόν γένος
ἀκκαθεεν· ἀναλθεν (ἀκρωθεν)
δικκαιον· εὐκαταφρόνητον
20 δικαλανσιρ· δικανθυλλις, παρὰ Λάκωνιν
δικιζειν· γυναικίζεσθαι, προσποεῖσθαι.
μυροίνειν [40—55]
δικόρ· ἀσκός, Λάκωνες
ἀκκός· παράμωρος. (ἐπι) λέγεται δὲ παιδίοις,
ὡς μωροῖς
ἀκλάδας· ἀμπέλους ἀκλαδεύτους. Λιόλεις
ἀκλεπτοι· οὐ παραλυγιζόμενοι, ἀληθεῖς.
Σοφοκλῆς Φαίδρη (Ιτ. 623)
ἀκληίδας· ἀγνυας
30 ἀκλητα· τὰ οὐπω κλείδομενα, τὰ τῶν
Βακχίων
ἀκμα· γηστεῖα, ἵνδεια
ἀκμάζει· νεάσει, νεωτεριζει. αὐξει
ἀκμαλα· ἀκμάσουσα, θάλλουσα
ἀκμαιοτάτας· νεοσάταις [67]
ἀκμαιων· δέξειν
ἀκμή· νεώτης, ἡλικία
ἀκμή καλεῖ (Eur. Hec. 1042)· καιρός καλεῖ

13 ἀδημονει [14] καὶ ἀκιδάται 2411 ἀκιδύλιον — νομία-
23 δικιδωτωνάζω· διμβλυπωτ 24 ἀκικύς — κικύνος — λεχονοι 27 δικινάκις
νιστερον 21 ἀκιδωτον (Proverb. XXV 18)· βέλος χωρὶς σιδήρου. [η] 29 ἀκίμενοι
(Π 29)· λώμενοι. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν εἰς

45 ἀκκισμός (Philem.
fr. 14 p. 4)· προσποίησις (Moer. Att.) 47 ἀκκελα (δ 728)· ἀδοξον 48 δικεώτις
(Χ 304)· δόξως 49 (ἀκλεές Η 100)· ἀκλεῖς, ἀδόξοι 50 δικλήρω (λ 490)· ἔχοντι
μη κλήρον μηδὲ οὐσίαν, ἢτο πτωχῷ 51 (ἀκληροεῖ ΙΙ Macc. XIV 8)· οὐ μετέχει 52 ἀκλη-
τον· ἀνώνυμον 53 (ἀκλινής· ἀνυπότακτος) 54 ἀκλυδόνιστον· ἀτάραχον 55 ἀκλό-
ητος ... κλόνος γάρ η ταραχῇ 67 ἀκμαῖς (ΙΙ Macc. XII 22)· δέξυνται

ἀκμηνος· ἀσιτος, νηστις (T 346), ἀγευστος
ἀρτου (T 163) [21]
ἀκμητες (II 44). μη κάμνοντες, δκοπίαστοι
ἀκμητη· δκαματεί [75]
ἀκμητοι· ἀκοπίαστοι [75]
δκμοθέτρο (Σ 476). τῷ κοιλώματι, ἐν φ' δ
ἀκμων εἰσθεται
δκμονα· ἀλετρίβανον. Κύπριοι
Ἀκμονίδης· ὁ Χάρον. καὶ δ Οὐρανός
(Antimach. fr. XLII Callim. fr. CXLVII). 10
Ἄκμονος γὰρ πᾶς (Alcman. fr. 108)
ἀκμων· ἀπαδής (Callim. Dian. 146). Κρόνος.
οὐρανός (αξμαν). η σίδηρον, ἐφ' φ' ό καλκεύς
ζαλκεύει. ἔστι δὲ καὶ γένος δετοῦ [80. 81]
(ἀκναπτον)· ἀκόλαστον
ἀκνηστις (κ 161). τὸ μέσον τῆς φάχεως,
ὅπερ κνήσασθαι ζῶν ἀδυνατεῖ
δκοάδη· δκονεις
δκοαστηρες· ἀρχή τις παρὰ Μεταλον-
τοις [86] 20
ἀκοιτις· η ὄμβοκτις, γυνὴ σύγκοιτος
[88]
ἀκόλακοι· οἱ οὐκ ἀν κολακευθεῖεν
δκολαστια· δκρασια. ἔλλειψις τῆς σωφρο-
σύνης. η εἰς τὰ ἀφροδίσια καταφέρεια
(Plat. Tim. p. 86 D)
ἀκόλαστον (Plat. com. fr. II p. 648). θρα-
σύ. κακόν. ἀσελγές
δκόλον ουθος· δ νεωτερος παις (Eupol. com.
p. 484). θεράπων δὲ δ περὶ τὸ σῶμα
ἀκόλουνς (ρ 222). ψωμόν. παρ' ο η τροφὴ
ἀχόλους ποιει καὶ ήμέρους τοὺς φαρόντας
[94—96]
ἀκομ· δκούσιον. Σοφοκλῆς Οιδίποδι Τυ-
ράννῳ (ιπο ἐπι Κολωνος 977)
δκομψον· ἀπάνουργον, ἀπλοῦν. Αρχίλο-
χος (fr. 157 cf. Eur. fr. 476)
ἀκον· δηγει, δξύνει

COD. 83 ἀκνηστις 87 διοκολητης
(Proverb. XX 1) 97 ἀκων — ηδύποδι 98 Αρχίλοχος. οὐκ εὐδακείμενον. δκοντη 99 θίγει
2501 ἀκοντηι ει ἀκονησιες 8 δάκην δὲ Μακεδόνες — δηριανῶν αἰολεῖς 9 ἀκονοι
15 ἀκόρενος—δκόλετος ἀράρωτος 16 ἀσωτος. ἀκορά 22 δκόρωδον 23 ἀκον λ.—θει
— τὸν δὲ ἀδην

HES. 71 δκμήν· ἔτι (Moer. Alt. e Xen. Anab. IV 3, 19) 75 ἀκμοθέτοις (Σ
410). τοὺς τόπους, ἵνθα κείνται οἱ ἀκμονες 80 ἀκαπτον (ἀκαπτον)· δκατάκλα-
στον 81 (ἀκναπτον) ἀγναφον ιμάτιον. καὶ (Moer. Alt.) 86 δκινησιν (Ξ 213).

αι δυκάλαι 88 δκαλαρίται (Π 422). πρώτος φέοντος ἀκμη· 94 ἀκόμηνιον· σι-
μόν 95 δκομιαστει (φ 284). δμελια 96 ἀκόμης οὐκ ευδιάκονος οὐδὲ πανούργος
2503 ἀκοντες· δκοντιζοντες (όντια Λ 551), μη θλοντες 10 ἀκοντιστην (Ψ 622). ἀκον-
τισμόν 11 δκόντων (δ 137). δκοντιν, δοράτων 13 ἀκοραῖος· βλαβερός, δνωφελής
(cf. δκερδης) 21 δκορύφα (ex onomastico), ἀναριθμητα, πολλά (ν. ἀκριτα) 24 ἀκοσμα
(B 213). ἀτακτα, ἀπρεπη

ἀκ(ο) ν δος· δχαρις. Κονδάς (cf. κόννος) γὰρ
χάρις ἐστιν
δκοντει (Thucyd. IV 73, 2). ἀμαχητη. η
χωρις κονισεως
† δκονής· δκοπίστως, ἀπόνως [2503]
δκοντιαι (Nic. Ther. 491). ὅφεις τινές. λέ-
γουσον καὶ [δ]κοντειοι
ἀκοντιάς· βοτάνη τις ούτω καλουμένη,
τούς κύνας θεραπευομένη τῶν † τῆς δά-
κης δφεων
ἀκοντιζει· ἄντω φίπτει
δκοντικόν· φράμακον ούτω καλουμένον
δκόντιον· δοράτιον, μικρὰ λόγχη. φάγιν
δὲ Αἰολεῖς (cf. δκανθα). καὶ στρατεύματος
μέρος Αγριάνων Μακεδόνες
ἀκοποι· ἀτρόμητοι (αδ ἀκλονοι). ἀτρωτοι,
ἀπληρητοι [10. 11]
δκοράεσθαι (Sicili). δκροσθαι [13]
† ἀκοραο (ἀγωρβαι Συρ. 212). ἀκανθαι
δκόρετος (Aesch. Ag. 1117). ἀπληστος,
ἀκόρεστος
ἀκόρητος (H 117). ἀπλήρωτος. ἀσωτος
(ἀκόρητος (Ar. Nubb. 44). ἀκόσμητος
ἀσφατος. κορειν γὰρ τὸ σαλφειν παρὰ
Ἄττικοις)
ἀκορνα (Theophr. I 10, 6). ἀκανθόδες φυ-
τον
ἀκορνοι· ἀττέλεβοι
ἀκορον· πόλι τις, βοτάνη [21]
30 ἀκόρσωτον· ἀκτενιστον, ἀκαρτον. δένιλι-
στον
ἀκος· ύγεια, θεραπεια, φράμακον. καὶ † γε-
νεά [24]
ἀκοστή· κριθή παρὰ Κυπρίοις
ἀκοστήσας (Z 506). κριθιάσαι, δδηφα-
γήσαις, κατά τοὺς γλωσσογράφους, δπὸ τοῦ
ἀκος λαμβάνειν. τιθοι δὲ τὸ ἀκος ἐπὶ
τῆς δποπαύσεως τοῦ τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης

90 καταφερτα 91 δεσλήγεις ίνβρατικός
98 Αρχίλοχος. οὐκ εὐδακείμενον. δκοντη 99 θίγει
98 δκοντειμενον. δκοντη 9 θίγει
22 δκόρωδον 23 ἀκον λ.—θει

- πίον τε διένοτό τε δίψαν (X 2)
δὸς δὲ ἀριστόνικος, ἐν' ἄχει (στάσεως) γενό-
μενος, διὸ ἐπιφέρει.
δεσμὸν ἀπορηῆσας θεῖαι πεδίοιο κροα-
νῶν (Z 507)
δο καὶ βίλτιον εἰργται, τινὲς δὲ ἀδην πλη-
ρωθεῖς [27]
δικόστιλα· ἐλάχιστα
ἀκοστον· δόρυγρον [30—39]
ἀκοῦ (Soph. Tr. 1035). Θεράπενε
ἀκούσεσθαι· αἰσθάνεσθαι (ε—ε, ν 9)
δικούειν
ἀκούσον (η 64). μὴ γεννήσαντα παιδα
ἄρρενα
ἀκούσειν (Soph. fr. 897). ἀκοντικῶς
ἔχων
ἀκούσιος· δο μὴ θέλων
(ἀκούσιος). ἀπροαἰτώς Eur. [46]
ἀκρα (Xen. Hell. VI 1, 3). ἀκρόπολις. ἀρχή
(Theocr. XV 142), η τέλος
ἀκράσιτον (B 138). διτελείστον
ἀκραγεῖς (Aesch. Prom. 803?). ἀπεκθεῖς
[50]
ἀκράσιτον· ἀσειστον, ἀσάλευτον
ἀκραγή (β 421). ἄκρως πνέοντα, οὐτε σφο-
δρῶς, οὐτε ἐλλειπόντως
† ἀκραγές· δύσιχερές. σκληρόν. δέξιολον.
ἀκρατος· τὸ κρόταλον (ἄκροτατο)
† ἀκρατεῖς· ἄκρως [56]
† ἀκρατεῖν. ἀκρατεῖ
ἀκρατιφνές· καθαρὸν (Eur. Hec. 537). ἀλη-
θέσις
ἀκρατιφνέστερον· δληθέστερον
ἀκρατιφνής· καθαρός. δικριθής. δληθής
[61. 62]
- ἀκραμύλα (Tarentini). κοχλίας (ἀκρα-
μύλα· δο μ.) [64]
† δικραῖνῶς· ἔγκρατες, ἀκρανον
δικρασίας· ἀνημαλίας, παρὰ τὸ μὴ συγ-
κεκρᾶσθαι, τὸ μὴ κατὰ τόμους (συνυνουσά-
ζειν EM 52, 4) [67. 68]
δικρατές· δσθεντες. Εὔρυπλης Λιόλφ (fr. 41)
ἀκρατος· δμηγῆς. δσυγκέραστος
δικρατῶς (Plat. Legg. IV 710 A). ἀνυπο-
μονήτως
ἀκραχολία (cf. Hippocr. III p. 647). η
πρόσχειρος δργή
δικρά· παις θήλεια. Μακεδόνες
Ἀκρέα· η Ἀθηνᾶ. καὶ η Ἀφροδίτη
ἀκρεμόνες· βλαστοί, κλάδοι
ἀκρη λόγχη· κέρκος (cf. Αρ. Thesm. 239).
η μικρόν (αδ ἄκαρη)
† ἀκρήμονος· δστεργές
ἀκρημονες· κλάδοι, καὶ βλαστοί. η ἀκρέ-
μονες (sic)
δικρήπεδος· η (ηγ) δyaθή
δικρής· δο διά τινα ἐκπληξεν ἀφωνος γερό-
μενος
† ἀκρηθής· ἀψεκτος
ἀκρητός πόλιος (Z 237). διαλειμμένως τῆς
ἀκροπόλεως
δικρητής· δοῦλος [84]
† ἀκρητόστολουχος· δοῦλος [86]
† ἀκριγνων· ἄκροις ποσὶν ἐπιπορευμένος.
30 Εὐρυπληδης Οἰνέη (fr. 574)
Ἀκρία· η Ἀθηνᾶ ἐν Ἀργει, ἐπι τινος ἄκρας
ἰδρυμένη, δφ' ης καὶ Ἀκρίσιος ώνομάσθη.
ἐστι δὲ καὶ η Ἡρα (Eur. Med. 1379) καὶ
Ἀρτεμις καὶ Ἀφροδίτη προσαγορευομένη ἐν
Ἀργει, κατὰ τὸ ομοιον ἐπ' ἄκρῳ ιδρυμέναι

COD. 42 ἀρρενα. τὸν μὲν η λέξις. δκον σειων. 43 ἀκουστιῶν 48 δτε-
λειωταν 49 ἀκραγης δπαχθης] δκραλεινει· δκρατει [αι πρώται 52 προεόντα· ἐλλειπόντων 53 οξυχολον, ἀσθενες
57 δκραιναι] δκραλεινει· δκρατει [αι πρώται 65 ἀκραφον, τὸ μὴ κατὰ τόμους 66 συγ-
κεκρᾶσθαι. δικραταν 72 ἀκραχολεια 73 δκρεαπαις 75 ἀκρέμονες 76 ἀκρη-
λόγχη 82 διαλειμμένος ὁ ἐστι δηρημένος τῆς 87 οινει 88 δκρατοις

HES. 27 ἀκοσμον (ex onomastico). ἀτροπον, ἀτακτον, ἀμορφον 30 δκον δξεσθον
(β 343). τιμῆς δξιονθαι (ε) 31 ἀκονειν (η 11). ηκονε 32 δκονέμεν (ε. c. a 370).
ἀκονειν 33 ἀκονσα ηκονса (A 396). η μη βουλομένη 34 δκονθμεν (B 194) ηκον-
σαινε 35 ἀκονсма· φημη (Moer. Alt.) 36 δκονстнса· διδάξας (ἀκοντισθαι).
διδάξας Psalm 65, 6, 75, 8 37 δκονсв (lob. XXXI 33 el.). δο μὴ θέλων, παρὰ τὸ
προαστιν 38 δκονсв ησомαι (Byzant.) ἀκούσα 39 δκονстт (LXX). μέγα. παρὰ τὸ
δκονθαι λαλητόν Post. ἀρρενα gl. 42: τὸν μὲν ἀκονον ἔόντα (...) ἀργεφότονον Ἀπόλ-
λωτα (.....) μιαν ολεθαιδα ληπόντα τῶν ἀπους η λέξις 46 δκονχρητον. ἀπλη-
ροτον 50 δκονφον· δδρανη 56 δκραιναι (O 633. 4). αι πρώται πρὸς θαλάσσης
61 δκρακιον· δκραινον (αι δκραιον), πρόσφατον (cf. δκραιον), δικρηματον 62 δκραεα· ούρων
64 δκραγον· δδαρινιστον (αι δκρον), δστεργές (cf. δκραιον), cf. δκρηματον ει Empedocel.
144) 67 δκραταν· δκραισταν (Plat. Rep. II p. 53 Schn.) 68 δκρατη· ἀπρακτα.
δκρατητα (ἀκρότητα) 84 δκρηστις (ἀκρητις). δάχις, καὶ ἄκρα 86 ἀκρητοι (B 341).
ἀκρωιστοι, δδικραιτοι (αι δκριτοι). αι δι δκραιστου οινου γινομεναι (θυται)

- ἀκριας (Herod. VI 20?). τὰ ἄκρα τῶν
φύσεων
- ἀκριας (ε 400). ἀκρας, ἀκρωτ(ε)ιας
ἀκρίβεια· ἡ δικριβής κατάληψις
ἀκριβές· ἀκρον. Εὐρωπίδης Φιλοκτήτη (fr.
800). [93]
- ἀκριβολογεῖται· ἀκριβώς ἐξετάζει
[95]
- ἀκρινόμος· ὑλης ἐπιμελητής παρὰ λάκω-
σιν
- τὸ ἀκριον· ποῖον
- Ἀκρισίας· Κρόνος παρὰ Φρυξίν
- ἀκριστιν· κλέπτραιν (πέπτραιν) διετρίδα.
- Φρύγες [2600]
- ἀκριστιν· η ἐπάνω τοῦ ιστοῦ καθεξο-
μένη. ἔστι δὲ η ἀπόσιος [2. 3]
- τὸ ἀκριταγών· πολύγωνον (κραται-
γών· πολύγονον?)
- ἀκριτοβάται· δρκή τις παρὰ Ἐφεσίου
τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν [6]
- ἀκριτομυθε (B 246). πολλὰ καὶ ἀδιά-
στολα καὶ ἀδιαχωριστα λίγων, ὁ ἔστι συ-
νεκμένα καὶ ἀδιάτακτα, η ἀδιανότα καὶ
ἄλογα, κριτήριον (γάρ) τῶν φρογίμων δ
λογομάδος, τῶν δὲ δρφόνων τὸ πάθος, ἀλο-
γον καθ' ἑαυτό
- ἀκριτον· πολὺν, καὶ ἀδιάστατον, καὶ
ἀδιαχωριστον (H 337)
- ἀκριτόφυλλον (B 868). πολύφυλλον,
οὐ διακρίνεται τὰ φύλλα οὐκ ἔστιν
- ἀκριτόφωνοι (δ 294?). (βαρ)βαρόφωνοι.
συγκέντων γάρ η τῶν βαρβάρων φωνή
[11. 12]
- ἀκροδιασθαι (Plato Gorg. 488 C et Anti-
pho). ὑπακούειν, ὑποτετάχαι
ἀκροβόλαι· αἱ τοῦ ἥλιου βολαί
- ἀκροβολίες (Archipp. fr. III p. 717).
ἄκρα τοῦ ὅβελίτου, η τῶν ὅβελλακων
ἀκροβολίσεις· ἀκοντίζει πόρφω λέων τλίθου
(d) ἀκροβολίζεσθαι (schol. Aesch. Sept.
158). τὸ ἐν πολέμῳ (προ)κατάρχεσθαι συμ-
βολῶν
- ἀκροβολισμός (Thucyd. VII 25, 5). παρὰ
τὸ ἄκρως βαλλόμενον
- ἀκροβόλοι· δικοντισται, τοξόται
- 10 ἀκροδίκαιον· τὸ ζιχατον τῆς δίκης [21. 22]
- ἀκροδόρυν· πλῆρες μέτρον παρὰ Ταραν-
τίνου
- ἀκροδύγια· τοῦ βοεικοῦ ζυγοῦ τὰ μέσα
ἀκροθάλυπτα· ἀκρόκανθα
- ἀκροθιγώς· τὸ λαβεῖν τῷ ἄκρῳ τοῦ δα-
κτύλου τι τῇ βραχύ (ἔμβραχν)
- ἀκροθιντάξειν· ἀκροθίνια θύειν καὶ
ἀπάρχεσθαι [28]
- ἀκροθιντον· διαρχῇ καρπῶν. η σκύλα,
λάφυρα, διαρχαί (Thuc. I 132, 3 Eur.
Phoen. 289) [30]
- ἀκροθάρακες· (ἥμι)μέθυσοι
- ἀκρόκυν(ε)φα· πρὸς δρόθρον [33. 34]
- ἀκροκελαιτρίσων (Φ 249). δ τὰ ἄκρα
μέλανα ἔχων φαινόμενα (διά) τὸ πλῆθος
ὑδάτων. ἀπαξ δὲ εἰργαται η λέξις
- ἀκρόκομοι (A 533). . . . τὰ ἄκρα τῆς
κεφαλῆς κομάντες [37]
- ἀκρομύλη· η γουνὶς μύλων, η μύλος αὐτός
[39]
- ἀκρόπολεις· τὸ ἄκρον τῆς πόλεως
- ἀκρόπολον· ἐρημον ἐννομον (ἐρημονό-
μον?) [42]
- ἀκρόπόρους (γ 463). τοὺς ὅβελίσκους(;)ς
ἐπιθετικῶς. διὰ τὸ περὶ τὸ ἄκρον αὐτῶν
πειρεσθαι τὰ κρία

COD. 92 Φιλοκτητη 2601 ὁ — καθεξομένη
366, 28) 15 ἀκροβολίες· ἀκράτων ὁ. λίθου η
— σύμβοντιστε 24 ὅγουν ἡγουν τὰ μέσα ζεύγη
λ χ
29 ἀκροθήνιον — σκν — ἀπαξ 35 ἀκροκελεμηρίσων — μεγάλα — τε 38 ὅγου-
νεισμύλων 43 πόρεσθαι

HES. 93 ἀκριβῶς· ἄκρως 95 ἀκρίνας· γωνίας, καὶ καθαρός, ἀγνός 2600 ἀκρι-
τα (ex onomastico· ἀτέλεστα, ἀκορύφωτα, πολλά, μη ἀριθμούμενα 2 ἀκριστοι (ἀκριεῖς·
τά). ἄκρα ὄρῶν, λόφου, γωνίας 3 ἀκριτα νεκτεα (Σ 205). ἀδιακρίτους φιλονεκίας
(cf. Euphor. fr. L) 6 ἀκριτομύθους· πολυλόγους, καὶ λίαν ἀδιακρίτους ἔχον τῶν λόγων
11 ἀκροβάξειν (ατεῖν). ἄκροις τοῖς ποσὸν ἐπιβαίνειν 21 ἀκροδύνια (Canlie. VII 13). ἀγνὴ καρπῶν, καρ-
πον 22 ἀκροδύνων (I Macc. XI 34). ἀρχῶν καρπῶν δένθων, οὐς ἐκ τοῦ δρυός 23 ἀκρο-
θεγῶς· λεπτομερώς 30 ἀκροθιντων (Hebr. IV 7). ἀπλοχῇ τῶν θινῶν. Οἵτε δὲ εἰσιν
οἱ σωροὶ τῶν πυρῶν η πυρῶν. η πᾶσα ἀπλοχῇ 33 ἀκρότης· ἀρχῇ 34 ἄκραι· ἄκραι.
η δουλοι (ἄρραι) 37 ἀκροκόρυ μβα (I 241). τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν 39 ἄκρον.
μετέσφιον, υψηλὸν (Ξ 292) 42 ἀκροπόλοισιν (Ε 523 τ 205). ἄκριας, τοῖς κατὰ τὰς
ἄκρας ἀναστρεφομένους ἔρημην

ἀκροποσθία (Hippocr. II p. 372 K.) τὰ
ἄκρα τοῦ αἰδοίου
ἀκρόσφυρα· γένες ύποδημάτων γυναικείων
ἄκροτάτων· ὑψηλοτάτων, διωτάτων [47]
ἄκροτητα (Trag. adesp. fr. 66)· πολυκόρ-
τητα γενόμενα. ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι
μηδὲ συμπεσεῖν αὐτοῖς [49—51]
(ἀκρότητον)· διπάιδετον
ἀκροτον· ἀδιάριπτον
ἀκρούν· δρός κορυφή (ἢν;), ἢ δρός
ἀκρούνος· ὅρος υπὸ Μακεδόνων
ἀκρούνος (νον?)· ἄκρατον
ἀκρούρα· οὐρά
ἀκρούσεις· ἄκρον δὲ δρός τῆς
Ἀργείας, ἐφ' οὐρανούσιον ιερὸν ἰδρύσατο
Μελάμπους, καθάρας τᾶς Προοιτίδας. Σο-
φοκλῆς Ἰτιγενείᾳ (fr. 288)
ἀκροφύσια (Soph. fr. 898)· τὰ ἄκρα τῶν
δισκῶν, ἐν οἷς οἱ γαληνεῖς τὸ πῦρ ἐκφυσῶσιν
ἀκροχάλιξ· ἄκροθράξ, ημιεθῆς. Χάλις
γὺνός ἀκράτος οὐροῦ· χαλᾶς γὰρ τὰς φρένας
ἀκρόχειρ· ἀνδροφόνος [62]
ἀκροζορδόντες (Hippocr. III p. 725 K.)·
δρομα πάθους [64]
ἀκρώ· σπλάγχνα, ἔντερα ἀκρᾶτα
Ἄκρωμεῖται (Olympiod. Philot. 60 b, 30).
οἱ μείζονες
ἀκρώμια (Hippocr. I p. 521)· αἱ κατα-
κλεῖδες.
(ἀκρώνια· ἀθροισμάτα, παράστασις, πλῆθος
+ ἀκρώνυμα (Aesch. Eum. 189)· ἀθροισμός
ἀκρωρεῖταις· ταῖς ἄκραις τῶν ύψεων, ἦτοι
ἴξοις, κορυφαῖς. εἰς τρία γὰρ τὸ δρός

μεμέρισται· εἰς ἀκρόφρειαν, εἰς ύποφρειαν,
καὶ εἰς τέρμα. καὶ ἀκρόφρεια μὲν ἐστιν ἡ
κορυφή, ύποφρεια δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ δρούς,
τέρμα δὲ τὸ τελευταῖον
ἄκρος· μεγάλως, ὀξέως
ἀκρόστοις· ἀκρόπατα. ἐκὼν οὐχ ύπακούει.
προσποιεῖται [73—75]
ἀκρωτήρια· τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν ὁφίδια
ἀνατιθέμενα. Δωρεῖς
10 ἀκρωτηριάσας (Xen. Hell. VI 2, 24?)·
τὰ ἄκρα ἀποτεμών [78]
Ἄκτα Ια· ἡ Ἀττικὴ (Callim. fr. CCCXLVIII)
πρώτως οὐτες ἐκαλεῖτο. καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ Ἄκτι-
του λίθου κατασκευασθεῖσα, τοῦ Πεντελικοῦ
(ἀκταὶ λινεῖς λογέει· γαυριφ., μετεπορίζει)
ἀκταίνειν (Aesch. Eum. 36)· μετεπορίζειν
ἀκταίνουσα· τρέμουσα. ἡ ἀσφαλῶς κρα-
τοῦσα
ἀκταῖοι λιχθύεις· οἱ μὴ πελμγοι, ἀλλ'
αγαλμοι
ἀκταῖς· παραθαλασσοίν
ἀκταῖς· ἀκτέψων. προθυμούμενος (βα-
δίζειν), ἡ δράμης πληρῶν. ἡ μετεπορίζων
ἀκταῖσμένον· προγρημένον
ἀκταισιρεῖν· ἀκτές φυλάττειν
ἀκταῖσιρα· δόρατα κάμαξ (cf. λιτέα)
ἀκτέανοι· ἀκτήμονες
ἀκτεῖνος· δόρρος. Συρακούσιοι (cf. ἀκτές)
ἀκτερές· ἀταφον
30 τὸ ἀκτενος ὄρος. ἀξίνης κροῦσμα
τὸ ἀκτερὸν· ἀταφοι. αἱ κράνιοι φάβδοι
Ἄκτη· τροφή. ἡ περὶ τὸν Ἀθῶνα (Thuc.
IV 109, 1) [95—97]

COD. 48 πολυκρότητα αὐτοῖς γενόμενα — συμπεσεῖν. ἀκρότης 57 ἀκρούρα· 58 δρός
— καθαράς — Προοιτίδας ἡγουν ταῖς Χάρισιν Σφορκλῆς 60 ημιεθεῖς 61 ἀκρόζειρος
63 ἀκροζάρδονας 67 οἱ κατακλίσεις. κρωτία 70 ὄξοιαλ, κορυφαί — τελευταῖον τοῦ
ἀκρούνος μεγάλως 72 ἀκρωστεῖς 75 τόπον. ἐκείνοι τοι... Πελοποννήσου. ἀκρω-
τηρία· 79 ἀκτίστου — Πεντελικοῦ. ἀκταίνειν· μετ. (Cf. ἀλεκταίνει) 91 ἀκτερίς·
ἀργατον (cf. ἀκτερίστον) αρ. Λαζ. VIII 19 p. 226 (Bronk.) 93 ἀφατοι — φάβδοι. ἡ περὶ¹
τῶν Αἴων χρώμα. ἀκτή, τροφή ἀκτή· δ 95 Cf. 2675

HES. 47 ἀκροτερίαζεις· τὰ ἄκρα τέμνει (II Macc. VII 41) 49 ἀκρότης....
50 ἀκροτερίαν (Byzant.). τόπος ἐν φυσικοῖς τοῖς παραπλανατικοῖς μαθήμαται τὰ μαθήματα 51 ἀκρο-
τόπων (Iob. ΞLVIII 9). ὀξύτατα λιθῷ, ἡνηλίῳ, καὶ σηληνῇ τέμνονται 62 ἀκρούς ἄκραι
64 ἀκροβελίται· τὰ ἄκρα τοῦ ὀβελίκου καὶ τοῦ ὀβελίου ἄρτου (cf. ἀκροβελίδες) 73 ἀκρω-
τερησαι· κόψαι. ἡ ἀχρεώσαι 74 ἀκρωτηρίοις (Levii. IV 11). τὰ ἄκρα τῶν ἐντέ-
ρων 75 ἀκρωτηρίον· ὑψηλὸν τόπον 78 ἀκτάς· αγαλμοῖς (M 284), πετρώδεις τόπους
95 ἀκτή· δὲ αγαλμοῖς καὶ παραμαλασσοῖς τόπος, τῷ προσαράσθεισθαι αὐτῷ τὰ κίνητα, ὅ-
τι τὸ φήμυνθαι καὶ κατατάσσεσθαι. διδ καὶ φημίνα τὸ αὐτὸν τούτον τόπον ἐντέλει φρον.,
διὰ τὴν γενομένην τῶν κινητῶν περὶ αὐτὸν ὅξειν καὶ ἀράξιν. Ἀκτήν δὲ καὶ τὸ τελευταῖον
τοῦ διώριτου κάταγμα καλεῖται οἰσθεν Οὐραος, διὰ τὴν κάταξιν. ὡς ὅταν λέγῃ· διφτον ἀκτήν
(A 630 § 429) λέγομεν οὖν καὶ αὐτοί, παρὰ τῶν πλωτήσιων μαθόντες, ἀκτάς τοις τοιούτους
τόπους. Οἶδε δὲ καὶ ἄλλο τι ἡ συνήθεια καλούμενον ἀκτήν, διὸ τοῦ συμβαίνοντος οἷμα
τοῖς πλοιούμενοις λαῦσσαν. (ἐκείνοι τε γάρ εἰς τοὺς τοιούτους τῶν τόπων ἀποβάντες ἐστινταί.
αὐτὴ τε τοὺς ἐπ’ εὐχωλαῖς διφωρισμένους τόπους ἀκτάς καλεῖ, καὶ τύχωσι μὴ παραθαλασσοῖς
ἴτεται. Ἐστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου) 96 ἀκτή ἐπὶ προύχουσιν (φ 82). ἐν τῷ
ἴλιουστι μέρει τοῦ αγιαλοῦ 97 ἀκτή (ἡ) μετ (I 126). πένης, ἐνδεῆς

ἀκτημοσύνη· δυδεια
Ἀκτίς· οὐκέτου δυομα, παρὰ δὲ Συρακου-
σίοις δόδηγος (εἰ. ἀπεινος). η ναῦς
ἀκτετης λιθος· ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννή-
σῳ Ἀκτῆς. Σοφοκλῆς Ἀκρισιφ (fr. 66)

[2701—3]

ἀκτῶν· αἰγαλάσην
ἀκτωρ· ὁ ἀγωγεὺς, ίμάς, σχοινίον
ἀκτωρεῖ· τὰ παρὰ θάλασσαν φυλάττει
ἀκτώρια· ἀκτάς. η φυλακάς
ἀκτωρούς· γεωρούς. η φυλακάς
† ἀκυλον· ἀδοξον (ἄκυδον)
ἀκυνητριον· φάρμακον πρὸς τὸ μῆ κυεῖν
γυναικεῖον
ἀκυθῶν· ἀγρυπνῶν
ἀκύλειος (Plat. com. fr. LXII p. 695)·
ἀπαίδεντος
ἀκυλεῖς· δετός
ἀκυλλὸν (ἄκυλον EM 55, 1)· τὸ αἰδοῖον.
Αυδοί
ἀκυλος (x 241 Theophr. III 16, 3)· ὁ τῆς
πρίνου καρπός. βάλανος.....
ἀκύμων (Eur. Androm. 158)· στεῖρα, ἀτε-
κνος, μὴ γεννᾶσα, μὴ λχουσα κύημα
ἀκύμων (Aesch. Ag. 666)· ἀτάραχος [18]
† δκυντόν· ἀπρόστον (εἰ. ἄκτον)
ἀκυον· ἀτόκον
ἀκυπριεν· ἀμυη. παρθένιον
ἀκύρημα· δεύχημα (v. δμύρημα)
ἀκυρής· δευχής [24] 30
ἀκυροις· ἀπειροι. μακρὰν οὐσα. κύρες
γάρ τέλος
ἀκυρολογεῖ· φευδολογεῖ [27]
ἀκυρώσαι· φευδοποιῆσαι
ἀκυτος· ἀτοκος, στερήφη [30. 31]
ἀκχαλιβαρ· κράββατος. λάκωνες (άκκαν-
θαρ?)
† ἀκχημονικά· καὶ κακοπαθήνετα
ἀκτῶνιστον (Ar. Lyb. 485)· ἀδοκίμα-

στον. κωδωνίσαι γάρ τὸ δοκιμάσαι λί-
γεται

ἀκτωκάς· δέξητης

ἀκτωκή (ε. c. ε 16)· η τῆς ἐπιδορατίδος
ἀκμή

ἀκτων· μὴ θέλων. η τῶν δοράτων (αδάκτων)

ἀκτωπητον· ἀπαρασκεύαστον, διὸ τῶν νεῶν
τῶν μη ἔχουσαν ικώνα. η ἀνοπλον. κώ-

[39]

πη γάρ η λαβῇ τοῦ ξίφους

10 ἀκτώριαι· ἀκανθαί (ε. ακορβαλ)
ἀλα· θάλασσαν. η τὸ οντος (ε. Esd. VI 9).
κόπρια (ρ 455)

ἀλαβα· μέλαν φ γράφομεν
ἀλάβαστος· λήκυθος

ἀλαβαστρον· μυροθήκη λίθος (λίθινος η)
φήνινος

ἀλάβη· λιγνύς. σποδός. καρκίνος. ώπλος δὲ

Κυπρίων μαρίλη
ἀλάβη· ἀνθρακες

20 δλάβητοι· θόρυβοι (v. χαλαβεῖν)
δλαβιτῶ· θόρυβοι (v. γωλάβει)

δλαβωδεις· ἀνθρακῶδεις. κεκαπτισμέτος [50]
Ἀλαβών· ποταμός [52]

ἀλαβαδε μύσται (Cratin. fr. XV p. 53?).
ἡμέρα τις τῶν Ἀθήνησι μυστηρίων

ἀλα δίαν (A 141). θάλασσαν (τὴν μεγά-
λην)

ἀλαζα· αισχρά
ἀλαζονεύεσθαι· φεύδεσθαι. η αισχύ-

νεσθαι Ταραντῖνοι

ἀλαζών· φεργήφανος. φεύστης. η ἀπὸ ἀλη-

ζῶν, δὲ στιν ἀλας (Hippocr. I p. 588 K)

[58] δλαβέας φράς (Pind. fr. VII p. 230 Bgk).
λέγει γάρ, ὅτι κυκλισμῷ πάντα ποιοῦσιν

(φανερά)
Ἀλαί (Callim. Dian. 173; Eur. I. T. 1450).
δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς [61]

δλατερές· ζλιαρόν. ηλιοθερές

COD. 2700 ἀκτήτις 15 ἀκύ 17 δκύμων· διτράχον (Eur. IT. 1444?)
19 ἀπρόστον. δκυροής... δτυχημα. 20 δκυνηον (sic). ἀτ. 21 ἀκυρον — παρθένιον.
δκυρούν· παλ. 23 ούσαν 45 καρκίνος 51 Ἀλαβώς (v. Lob. Proll. p. 288) 53 ἀλα-
δένυσται 57 ἐπ. 60 Ἀλαι

HES. 2701 ἀκτιστον (Greg. Naz. Arcan. III 42 p. 192 Dr.)· δποίητον 2 Ἀκτο-
ειονε (A 750). Ἀκτορες παλδε 3 δκτοσύνη (δλυκτοσύνη). δπρέπεια. δσχημοσύνη
18 δκύμων (non Pind. fr. 220). πολυκαματον (ad ἀκμονος). η πολυκύμονος 24 δκυ-
ρόν· πολαύον (εἰ. έψωρον). 25 δκυρόντα· ἀνάμοστα. ἀκυρα 30 δκύματα· δπο-
τεύματα 31 δκχός· ἀμός 39 ἀκωλος· ἀπους 50 δλάβαστρον· φωκάδιον, η
κανυνον 52 ἀλα (δε)· (B 165) εἰς τὴν θάλασσαν 58 δλαζονεύεται (Sapient. II 16).
επεργηφανεύεται 61 δλατερέα· δλευρα

Digitized by Google

(ἀλαίνων [Eurip. Or. 531]· πλανώμενος)
 ἀλαῖσ· ὁ πλαίσιος. ἀφρων. Αλσχύλος (fr. 402)

ἀλακάται· γῆς ἐντερα. οἱ δὲ σφῆκας
 ἀλάχητον· ἀφόρητον
 ἀλακῶσαι· ἀθροῖσαι
 τὸν ἀλακῶσαι· συνάγεται [69]

ἀλάλαγξ· ἡ πλάνη
 ἀλαλάξει (Aesch. fr. 56,7)· ἐπινυκίσις γηῖς
 [72—76] 10 ἀλάλητα· σύλα ποταμόλυστα γομφώδη
 ἀλαλητά· τεθορυβημένα
 ἀλελαν· πονηρίαν. ἀταξίαν. Σοφοκλῆς
 ἐν Ταιναρίοις (fr. 212)

ἀλαλητίν· (Τ 30)· βοστεῖν
 ἀλάληχη (Φ 250)· δηλακήσῃ. βοηθήσῃ
 ἀλαλκομενής (Δ 8)· ἡ ἀλάλκομενα τῷ
 ἑαυτῆς μένει, ὃ ἐστι βοηθοῦσα
 ἀλελύτημα (Κ 94)· τεθορύβημα. ἀπὸ
 τοῦ κατὰ διάνοιαν ἀλᾶσθαι
 ἀλαλύσθαι· φοβεῖσθαι. (ἀλύειν [85])

ἀλεμπέτης (Soph. Tr. 691)· τὸ μὴ λάμπον
 ἀλενές (ἀδανές; ἀλαθέτης)· ἀληθές
 ἀλανέψ· δλοσχερώς. Ταραντίνοι [89]

ἀλασ· (Φ 195)· δι τυφλός, παρὰ τὸ ἀλᾶσθαι
 κατὰ τὴν πορείαν (cf. κ' ἀλάσις)

ἀλεσοκοπεῖ· ἵη· τύφλωσις τῶν ὄφθαλμῶν
 ἀλεπαδόνς (Β 675)· δοθενής. εὐχείρωτος.
 ἄναρδος

ἀλαπαδνότεροι (Δ 305)· δοθενέστεροι
 [94—96]

ἀλαρα· τὸ τοῦ δόρατος εἰς τὸν αὐλόν τῆς
 ἐπιδορατίδος ἐμπίπτον (αἱ ἀλάραι). ἡ κάρυα
 Πορτικά, δῆρις γίνεται τὰ δόρατα (v. ἄναρα)
 ἀλαρῆναι· ψυπάναι

Ἀλασάρηνη (Xen. Hell. III 1, 4)· Μυσική
 δῆμος
 ἀλᾶσθαι· πλανᾶσθαι. Ἀλη γάρ η πλάνη
 (Eur. Hel. 539)

ἀλαστα (Aesch. Pers. 990)· ἀτλητα. δνε-
 πίλοτα. ἀττικα. δεινά. ἡ μικρά (μαρέ)

τὸν ἀλαστενεῖ· δυσπαθεῖ

ἀλαστε (Callim L. P. 87)· σχέτλιε. αμαρ-
 τωλέ [2804]

ἀλαστήσας (Μ 163)· δεινοπαθήσας, σχε-
 τιλοπα, χαλεπήνας, δυανακτήσας, δυσφο-
 ρήσας

ἀλαστοις· ἀνεπιλήστοις. χαλεποίς, δεινοῖς
 [7]

ἀλάστορες· παλαμναῖοι, οἱ μιάσματα ἐνε-
 χόμενοι. η οἱ μεγάλα διμαρτάνοντες

ἀλαστόρων (Soph. Tr. 1235)· δεσθεῖν, τῶν
 μιδασμασιν ἐνεχουμένων

ἀλαστωρ· πικρὸς δαίμων (Aesch. Pers. 354).

20 Ζεύς

ἀλασται· πλανᾶται. δέμεται (v. ἀλλαται) [12, 13]

δλαυριδας· σχιζας

δλαων (Soph. OC. 148)· τυφλῶν [16]

ἀλασπιν· σχοτεινή, οὐδεὶς βλέπουσαν (cf.
 Empedocles 161) [18—20]

ἀλγάς· ἀλγήδονας

τὸν ἀλγά· κρύπτει (v. 2841)

ἀλγεα· δλγεινα κακά (Ω 7)· ὀδύνας (Ι 321).
 πήματα (I. ἀλγήματα)

(ἀ)λγεινή· ἀρωστία. τὸ λάκωνες

ἀλγεισθυμόν (Eur. Hippol. 1114)· ἀνθ-
 δυνον τὴν ψυχὴν [26]

δλγηδόνα (Plat. Gorg. 478 C)· πόνον
 28—32]

COD. 63 (v. ἀλενῶν)

σ
 99 παιενάροις 81 ἀπαλεξί 83 ἀλαλήτημαι 90 τυφλὸς η μάταιος (αἱ ἀλεός) 97 κά-
 ροια 99 μάση 2806 ἀλαστοῖς 7 κακὸν. η ἀδιάλειπτον (αἱ Σ 57) ἀλάστορες·
 ἡ δνεχομένων 11 πλανῶν, πηδῆ

HES. 69 ἀλαλαγμός (LXX)· ἐπινίκιος ψῆμος, ἡ εὐθημος βοή (Κ 94)· κατὰ διάνοιαν ταράσσομαι 73 ἀλαλάξατε (e. c. Psalm. XLVI 1)· δνηψώσατε τὴν
 φωνήν 74 ἀλαλημένος (ν 333)· πλανωμένος. ἡ ἀναγεραμένος (αἱ ἀληλιμένος;) 75 ἀλαλημαι (Ψ 74)· πειλάνημαι

σ σ σ
 83 ἀλαλκοῖ (Φ 250)· δηλαλεξή· βοηθή 89 δλαμπάν (δλλάμπαν)· τὸν ἥλιον, δὲτι ἀνα-
 λεμπειν 94 δλαπάξοντα (Ε 166)· πορθοῦντα 95 δλαπάξαι (Ι 136)· πορθησαι.
 ἔκεντωσαι 96 δλαπλός· δοθενής 2804 ἀλαστεῖν (μαστεύειν)· ἔρευνᾶν 7 δλα-
 στον (Ω 105)· δεινόν, κακόν. 12 ἀλάτο (Ζ 201)· ἐπλανάτο 13 ἀλατριας· δημα-
 τολίας 16 δλαων (τ 229)· τυφλῶν. λακάζων. ἐκτυφλῶν. βροχήσων. στερήσων
 18 ἀλασθεν (ν 503)· στέρησον ὄφθαλμῶν, τύφλωσιν 19 δλάωσεν (α 69)· ἐντυφλωεν
 20 δλαλαχόσε (Φ 184, 204)· εἰς ἀλλον τόπον 26 ἐλεεινδες· θερός (δλεεινός) 28 δλ-
 γηρά (Ierem. X 18, XXX 12)· λυπηρά 29 δλγεινή· (Α 398)· γαλεπή 30 ἀλιγον (Σ 278).
 λυκηρότερον 31 δλγιστη (Ψ 655)· χαλεπή 62 ἀλγος. πόνος. πενθος (Sirac. XXVI 7)

ἀλγύνει· λυπεῖ (Tragici). βαρεῖ. ἀφανίζει
(αδ σχλύνει)
ἀλγύνοιτο· λυποῖτο
ἀλγύνονται· καταπονοῦνται
ἀλδαίνει· αὔξει. ἀπὸ τῆς ἄλσεως, ὁ ἐστιν
τῆς αὐξήσεως [37]
ἀλδαίνεται· πιπλάται, αὔξει, βλαστάνει
† ἀλδετα· ἀτμητα (cf. 2883)
ἀλέα (Ατ. Lys. 541). Θάλπος (Theophr. CP.
V 6, 6)
ἀλεάζειν· κρύπτειν. η προβάλλειν. καὶ
εἰργειν. θερμαίνειν (Hippocrates). ἀφανίζειν
ἀλέαχω· θέροις (ἀλι—)
† ἀλέαχων· δικαζόμενος (ἄλαχτων — γων)
ἀλέασθαι (N 513). φυλάξασθαι. μναχώ-
ρησαι
(ἀλεανοίμι Ar. Eccl. 540) ἀλεανοίμην,
θερμανούμην
ἀλεαρ· ἀλεωταν. [η πολυωθαν] [47. 48]
ἀλεγειν [η] (π 307). φροντίζει
ἀλεγειν (αδ μαλέγειν)· λόγον μὴ ἔχειν
ἀλεγεινοι· δλγεινοι. χαλεποι (Κ402). δυσ-
χειροτοι (P 76). η μὴ δυνάμενοι χωρὶς
δλγηδόνος ἐπὸ θητοῦ δαμασθῆναι
ἀλεγύνεται· † κακοῦται, ἵλαρφοῦται,
ἴλαττοῦται (cf. δρεγύνονται). η φροντίζε-
ται (—τε α 374) [53]
ἀλεε· φύλασσε [55. 56]
ἀλεε· δικεῖ
ἀλεεινων (Γ 32 αι.)· ἰκκλίνων [59—61] 30
ἀλεεινός· καυματηρός [63]
† ἀλεεν· οἰκεῖν
ἀλέη (X 301). ἀλυγις, ὁ ἐστιν ἰκκλισις. καὶ
θερμασία (ρ 23)
† ἀλεῖνον ὑδαρ (Hippocr., non Ψ 420).
δηροιστόν, καὶ συλλεκτόν [67]

COD. 35 καταποθοῦνται 44 σθαι πηδῆσαι (αδ ἀλασθαι) ἀν. θερμαίνεσθαι (αδ ἀλεά-
ζεσθαι) 52 ἀλεγειν 62 δλεηδες· καυματινός 63 ἔγκλισις 68 δλειλόγρο σὺν
παντι 72 Post πληγεις) κρατηθεις (αδ δλούς); post ἀθετις φυλαχθεις (αδ δλειών). πηδῆσαι
(cf. δλεῖται) 77 ἀλκηθτο 83 ἀρρητα? 97 ἀλεξάρδρος π. 2902 βοηθησικαιαντιτισις
3 ἀλεξισοῦσαν· βοηθοῦσαν 4 ἀλεξιτήριον· ἀποσυβοηθήριον

HES. 37 ἀλδέσκοντος (Ψ 599). αὐξανομένον 47 δλει· δλήδει 48 δλεια·
πορεια. η ἀλειψα (ἀλημα) 53 δλεγιέισω (A 180). ἐπιστρέψουαι. φροντίζω 55 ἀλεγει-
νη· σκληρα. δειηη. χαλεπη (A 398) 56 δλεγεινός (N 569). δεινός 59 δλεεινώ
(η σκληρα. δειηη. χαλεπη (A 398) 56 δλεγεινός (N 569). δεινός 59 δλεεινώ
η δέληλινεν 60 δλεεινός· ευλεβουμένος (αδ δλεεινων) 61 δλεεινω (δ 273).
διαφύω. εκκλίνω 63 δλεειαν· θαλαττιαν 67 δλεειναι· τι ἐπαλειψαι τοιχῳ (αδ ἐπα-
λιναι) 70 ἀλειός (I 267). πέντης 74 ἀλεσιον (B 617). πόλις Ἰλιόδος 75 δλει-
ται (Ιεσι. XXXV 6 aut Φ 536). πηδῆσαι(—ει) 76 δλειτην (Γ 28). δματωλόν 78 δλει-
φατι (ω 45). ἔλαιρ 79 δλειφοβίον (cf. 3099). πέντηται 80 ἀλειψαι (Ω 582).
ἔλαιρ ψιπαι 84 ἀλεκταίνει (Plat. Leg. II 672 C). λοχαι. γαυρια. μετεωρίαι 85 ἀλέ-
κτω (I 664). ἴκωνηη 90 ἀλέν (Ψ 420). συνεθροισθεν 92 δλέντων (Φ 607). η
συγκλεισάντων (σθέντων). η ἀθροισθέντων. η συστρεφαντων (ἀφέντων) 93 δλενῶν (cf.
2741). πλασμίνενος 95 δλέξαι (Φ 321). ἐπιλέξαι (v. δλέξαι) 2900 δλέξασθαι·
ἀμύναι, βοηθησαι (O 565) 1 δλεξιμεναι (A 590 non Thuc. V 771). βοηθειν

δλει λόγφ (Hippocr. I p. 387 K?). σύμ-
παντι λόγφ
† δλεινόν· δσθενές, λεπτόν (cf. δλιννόν,
δδεινόν) [70]
δλειπήριον· γραφεῖον. (δλειπτήριον·
γραφεῖον) Κύπροι
δλεις· πληγεις (Π403). συστραφεις (Φ571).
δρθεις (X 308)
δλεισον (A 773). ποτημοιν τετορενευμένον
[74—76]
δλειτω· δληθέτω [78—80]
δλειφα· στέαρ (Hesiod. Th. 553). μύρον
(Callim. fr. XII). χρύσα. ξιλαιον (Hippocr.
II p. 655. 710 K al.)
δλειφιον· φι χρῶνται οι δλειπται
[84. 85]
δλεκτρος· ἀκολητος
δλεκτροις· θριξ η δπ της κεφαλῆς τρε-
φομένη. καὶ ὄρνις
20 δλεκτρούσνεις· κουνᾶς οι παλαιοι καὶ τὰς
Θηλίεις ορνις ούτως ἔκαλουν
† δλεμός· κόμπος [90]
δλέντες (Φ 534). συγκλεισθέντες [92. 93]
† ἀλένθη· νυξ (ἀλάνθη Cyg. Dr.) [95]
δλεκαλθριον· θερμὸν σκέπασμα. Σοφο-
κλῆς Άμφιαράφ (fr. 114)
δλεξάδροια· είδος βοτάνης
Ἀλέξαι νδρος· ονομα βόλου. καὶ κύριον
δλεξάνεμον (§ 529). ἐσθῆτα παζειαν, καὶ
ευπαγη [2900. 1]
δλέηησις· βοηθησις. καὶ δντίτισις
δλεήσησον α ν· βοηθησουσαν
ἀλειτήριον (Eur. Herc. sur. 470). δπο-
σοθηγοιον. Αλέξαι γάρ το βοηθησαι
δλεξάδρης (Nic. Th. 861 ?). ἐπίκουρος,
δλεξικασ

47 δλει· δλήδει 48 δλεια·
πορεια. η δληψαι (ἀλημα) 53 δλεγιέισω (A 180). ἐπιστρέψουαι. φροντίζω 55 ἀλεγει-
νη· σκληρα. δειηη. χαλεπη (A 398) 56 δλεγεινός (N 569). δεινός 59 δλεεινώ
η δέληλινεν 60 δλεεινός· ευλεβουμένος (αδ δλεεινων) 61 δλεεινω (δ 273).
διαφύω. εκκλίνω 63 δλεειαν· θαλαττιαν 67 δλεειναι· τι ἐπαλειψαι τοιχῳ (αδ ἐπα-
λιναι) 70 ἀλειός (I 267). πέντης 74 ἀλεσιον (B 617). πόλις Ἰλιόδος 75 δλει-
ται (Ιεσι. XXXV 6 aut Φ 536). πηδῆσαι(—ει) 76 δλειτην (Γ 28). δματωλόν 78 δλει-
φατι (ω 45). ἔλαιρ 79 δλειφοβίον (cf. 3099). πέντηται 80 ἀλειψαι (Ω 582).
ἔλαιρ ψιπαι 84 ἀλεκταίνει (Plat. Leg. II 672 C). λοχαι. γαυρια. μετεωρίαι 85 ἀλέ-
κτω (I 664). ἴκωνηη 90 ἀλέν (Ψ 420). συνεθροισθεν 92 δλέντων (Φ 607). η
συγκλεισάντων (σθέντων). η συστρεφαντων (ἀφέντων) 93 δλενῶν (cf.
2741). πλασμίνενος 95 δλέξαι (Φ 321). ἐπιλέξαι (v. δλέξαι) 2900 δλέξασθαι·
ἀμύναι, βοηθησαι (O 565) 1 δλεξιμεναι (A 590 non Thuc. V 771). βοηθειν

ἀλεξίκακος· βοηθός. ἀποτρεπτικὸς κακοῦ
ἀλεξίμενος· βοηθούμενος, μηνόμενος
(Xen. Anab. I 9, 7) [8. 9]

ἀλεόν· θερμόν. ἡ χλιαρόν
ἀλεός· διάπυρος
ἀλεόφρων· παράφρων
ἀλέκαδνον· ἀζευκτόν
ἀλέπεσσι· στέατι (ν. ἄλπος)
ἀλέρον (sic)· κόπρον [16] 10
ἀλέσθαι πρὸς πυγὴν (Agr. Lys. 82)· τὸ
ἐν τῷ ἀλλεσθαι κρονεύει τὰ λαχία
ἀλεσούρειον· θαλάττιον αἰδοῖον. (ἐπὶ εὐ-
φημισμοῦ ἐλέγετο). ἔστι δὲ καὶ κογχυλίου
μένος (cf. δόλοθουρίον) [19]

ἀλετρίδες (Agr. Lysist. 642)· γίγνονται τι-
νες παρθένοι, αἵτινες τὰ εἰς τὰς θυσίας
πόπωνα δλούσου, καὶ ἔστι τοῦτο ἐπίτιμον [21]

ἀλετρεύοντιν (η 101)· ἀλήθουσιν
ἀλετρίς (v 105 Callim. fr. CCXXXII)· μυ-
λωθρός
ἀλετῶν... (Alexid. fr. IV p. 477)· οἱ τοῖς
μύλοις ἐπί(τι)θέμενοι (δνοι)
† ἀλετρώια· ἀσβῆτη. πονηρά. ἀθέμιστα.
ἀμαρτηματα [26. 27]
ἀλευρα· κυρίως τὰ τοῦ σίτου ἀλφιτα δὲ
τὰ τῶν κριθῶν [29]
ἀλευρόμαντις· δ' Ἀπόλλων, διὰ τὸ καὶ
ἐν ἀλευροῖς μαντεύεσθαι
ἀλευρον· τάφος. Κύπροι (ν. ἀριζός)
ἀλεύρον καὶ ἥσας (Aristoph. fr. X p.
962)· λεσι, ὅτι τοῖς νοσούσιν οὐτως τι δια-
νυττουσιν

COD. 6 ἀποτρεπτικὸς κακοῦ, ἀπαλεξοῦσα τὰ κακά (ad K 20) 7 ἀλεξίμενος·
— ἀμυνούμενος 11 διάπυρος. ἀλέσθων· ματαΐζω. ἀλεόφρων· 13 δλεπόδνον
17 πεδες πύγλην· τῷ ἐν 19 ἀλεσάφθονοι ἐπὶ εὐφημισμοῦ ἐλέγετο 20 ἀλατ-
τρίαι· ἀλόπαι.. ἀλόπαι 23 μυλωθρός 21 μύροις 31 κι, 32 ἀλεύ 33 ἀλευ-
ροδοῦντες 37 .λευσεῖ· φυλάσσων. ἀλύσων 50 δληδόν 55 δικαία ἡ δίκαιος ἢ
58 ινόν 62 ἀλῆις 64 ἀλημα

HES. 8 ἀλεξίμενας· βοηθεῖν 9 δλέταν (ἀλέα?)· συστροφή. φυγὴ 16 δλε-
βεβᾶν· ἐρευνᾶν 19 ἀλεις· ἀφδονοι (ν. δφθόνους) 21 ἀλετένης (δ 99)· χαλεπῆς
26 ἀλευάμενος (Y 281)· ἔκκλινας. φυλαξάμενος 27 ἀλεύατο (Γ 360)· ἔξεκλινεν
29 ἀλευε (X 285)· φίλαξε 35 δλεύρειν· ἀφεστάναι 39 δλεσάφθονοις· ἐπὶ εὐ-
φημισμοῦ ἐλέγετο (vid. 2919) 40 ἀλευόμενοις (μ 157)· ἔγκλινονται 42 δλεώρα· τὰ
αὐτὰ τούτοις 44 δλεωρήν· ἀποτροφήν (O 533). καταφυγὴ (M 57, non Herod. IX 6
Hippocr. 27, 24) 45 δλεωρής (Ω 216)· ἐκφυγῆς 49 ἀληγορούμενον· τροπολογού-
μενον 51 δληεν (ἀλοίεν)· καταγνωσθεῖεν 59 Ἀλήιον (Z 201)· δνομα πεδίον. ἡ οὐκ
σύν

ἔχων λιῆν, τοιτέστιν· σιτοφόρος πεδία, ή η χ (χωρα). οἱ δὲ ἐν Λυκίᾳ καὶ Κιλικίᾳ παιδίον
(πεδίον) ὄντομαδόμενον ἀποδέδικασιν διὰ τῆς Βελκέροφοντος πλάνης 61 δληκτον (B
452)· δκατάπανοτον (ν. ἀλληκτον) 63 δλήμεναι (E 823 Σ 76)· συστροφῆναι (Π 714).
πλανητῆναι 66 ἀλημεῖαι· πλανᾶσθαι 68 δληλεμ [μ] ἐνη 70 δληπεδα (ἀλ-
πεδα)· τὰ πρὸς τῇ θαλάσση πεδία. διὰ τὸ ἀλμυρὰ εἶναι φύσεως (ει)

ἀλευροῦντες· πίεματος γένος παρὰ Ἀν-
τικλείδη
ἀλευρότησις· τηλία, εἰς ἣν τὰ ἀλευρα
διασήθουσιν [35]

† δλεύσαι· ἀδοξῆσαι
(d) λεύσων (Soph. fr. 899)· φυλάξων
ἀλευστα· δόρατα, ὁδεώρητα [39. 40]
(d) λεψάτεσον· ἀλεψῶν [42]
ἀλεωρή· φυλακή. ἀσφάλεια [44. 45]
(d) λεψώσων· ματάζω cf. 2911)
ἀλεψεσειν· μωραίνειν
ἀλη (φ 281)· πλάνη. ἀθροισμα (Soph. fr.
794) [49]

ἀληδὸν (ἴξαπινης Hippocr. II p. 660 E)
δηρός· εἰσαίρωνς [51]

ἀληθία· ἀφενδή. καὶ τὰ (μι) ἐπιλανθανό-
μενα

ἀληθεῖς· αἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, οὓς
Πίινδαρος (Πεισανδρος ?)

20 (d) λήθη· ἐπιλανθηση
(d) ληθής· δικαία (M 433). ἡ μυημων, κατὰ
στρέγησιν τῆς ληθῆς
ἀληθίζεσθαι (Herod. I 136)· δληθεύειν
ἀληθεύοντον· τὸ μολανιστήριον
ἀληθοεπή· ἀφενδή [59]
ἀληίος (I 125)· ἐλλιπής βοσκημάτων (cf.
δλειός) [61]

ἀλητς· δικλοπος. ἀπόρθητος
ἀλημα· ἐφθὸν ἀλευρον

30 30 ἀλημα· δδοιπορία [65. 66]
ἀλημάτων· ἀφυλάκτων (ἀλημπτων·
εὐφ.) [68]
ἀληης· μαινόμενος [70]

ἀλήπορον· λευκὸν τὸ ἀνθος
ἀληπτον· δικατλῆπτον [73]
ἀληπτότερος· δύσληπτα [75—77]
ἀλήσθω· γῇ σπορίην, κτηνοτρόφος
ἀλησίας· σπουδάς. ἀπὸ τοῦ μὴ
ληγέσθαι
ἀλήσιον· πᾶν τὸ δηλησμένον
ἀλήστων· δληθαργήτων
(ἀλητεύεσκον (μ 330)· ἐπλανῶντο) [83, 84] 10

Ἀλῆτις· ὑπότη Αἰθηναῖς, η νῦν Ἐφρα λε-
γομένη. καὶ ήμέρας (ἢ Μαΐας;) δυομά, ὡς
Πλάτων ὁ Κωμικός (fr. inc. XV) [86]
ἀλητον (Hippocr. III p. 464 K)· ἀλευρον [88]

ἀλθα· θεραπεία
ἀλθατα (Theophr. IX 15, 5)· εἶδος βοτάνης
Ἀλθατα (Eur. fr. 519). Ολνίων γυνή, Με-
λεάργου μήτηρ (I 555)
ἀλθαίνειν (Nic. Alex. 556)· θεραπεύειν, ὑγαι-
νειν φάρμακον γὰρ ἀλθος [93]
ἀλθετο (Ε 417)· ὑγιάζετο. παρὰ τὴν ἀλ-
θαταν
ἀλθεύειν· λατρός
ἀλι· ἄλατη
Ἀλι(α Arctipp. fr. VI p. 718)· ἐν Πελο-
ποννήσῳ τῶν ἀλέσων χώρᾳ
ἀλια· ἐν φ τρίβονται οἱ ἄλεις, η εἰς δ ἀπο-
τίθενται [99]
ἀλιεδδας· μικρὰ σκαψίδια [3001]
ἀλιαέες (δ 361)· ἀνεμοι, οἱ διὰ θαλάσσης
πνέοντες [3]
Ἀλιακτήρ· τόπος, ἐν φ ἀθροίζονται οἱ
Σικελοί. Ταραντῖνοι

COD. 79 ἀλησίας 87 ἀλητόν 89 ἀλθα· θεραπασία (αδ ἀλέα) η θ. 91 Ἀλθία
... μήτηρ. ἀλθεῖνατ· χ. 94 π τὴν ἀληθείαν 95 λατρός. δλθαλνει· αὐξει (αδ διλα-
νει) 9... δλθος. ἀλι· 3002 πεδόντες 4 Σικελοί. ἀλιατα· ἔκκ. Ταραντῖνοι 13 δλια-
στος· ἄτμος (αδ ἀλαστος) ἀνέκλητος 15 πορφυρά δρυν Άχαιος καὶ δλ. μάς. δλιβας.
16 δρος. δλιβαντει· οι 18 ἀλιβατει 23 ἀλιδνωφει 30 ἀλίσονος — ἀλίγεσθαι· καὶ
ἔθνος βαρβαρικόν. ἀλιξονται 1 ἀθροίζονται 37 δλικνάκαρα

HES. 73 ἀλήπτως· δικαταγνώστως 75 ἀλήπτωρ· λερέυς (λήτωρ) 76 ἀλήπτο-
ρον· λερία (λήτωρα) 77 ἀληγ (464)· πλανῆς 83 ἀλητεύω (ξ 126)· πλανητεύω
81 ἀλήτης (ρ 576)· πλανήτης, πλανώμενος 86 δλητεύοντες (μ 330)· πλανώμενοι
88 ἀλήτωρ· λερένς (λήτωρ) 93 ἀλθεῖνατ· χαλεπήνας 99 δλιαλα. δλις (Ἀλιδία·
Ἡλις? ΑΝΑΓΑΛΛΗΣ?) 3001 ἀλιδας· λικανώς, μετρίως 3 ἀλιαι κόρωνον (ε 66. 67).
αἴθυας (ν. ἐναλίας) 6 ἀλιάδων (Σ 432)· ἐναλίων 8 δλιάων (Σ 432)· τῶν ἐναλίων
θεῶν 9 ἀλιακευτοι· δησποτοι, ἀναρχοι (αδ δηδύπεντοι) 14 δλιάσθη (δ 838).
δηρήχτο 21 ἀλιγύνειν (Ζ 401)· δημοιον 26 δλιεύς (μ 251)· δρημηνής 29 Ἀλι-
γώνεις (B 856)· έθνος Παφλαγωνίας (sic) 32 δλιεύσι (ω 419)· θαλαττοργοῖς. η λιχν(οθη)-
ρευταῖς 34 ἀλητοις (Ι 267)· δνελλιπής βοσκήματος 35 ἀλιησι (Σ 86)· θαλαττίας
40 δλικινος (Ν 278)· δυνατός

δλιαν (Demosth. 255, 20)· ἐκκλησίαν [6]
δλιαν· θαλαττίαν [8, 9]
δλιεποδη· τὸν κέπφον, η θαλάττιον δρ-
νιν (Αζαιός fr. 53)
Ἀλιαρτος (Callim. L. P. 61)· πόλις Βοιω-
τίας
δλιας· πρασιάς. πλινθείας
δλιαστος· δνέκκλιτος (Β 797). δμετάτρε-
πτος, δνελλιπής (Eur. Hec. 86). δχωριστος [14]
ἀλιβάπτοις· πορφυροῖς
ἀλιβας· νεκρός. η βρυούχος. η ποταμός. η
δρος (δέξος απ Soph. fr. 900?) καὶ ἀλιβάς
δλιβαντες (Plat. rep. III 387 C)· οι νεκροι.
διὰ τὸ ξηρον ειναι, καὶ ολον υγρασιαν τωα
μη ζειν (cf. ἀβαντες)
ἀλιβδύει· δφανίζει
ἀλιβδύσαι· δφανίσαι
ἀλιβροχον· θαλάσση φρεζόμενον [21]
ἀλιγκιον· καλόν, ἀγάθον
δλιδνεφει· ἀλουγεῖ
ἀλιει (Alicse. fr. 70 Ahr.)· ηλιε
† ἀλι[ε]τρον· ἀμαρτωλόν (ν. δνείρων) [26]
† ἀλιγειν· ἀλείφεσθαι
ἀλιγα· η λεύκη τῶν δένδρων. Μακεδόνες
[29]
ἀλιξωνος· λοιδός, παρὰ τὸ δλ διεξώσθαι
δλιξωνται· δθορίζωνται [32]
† ἀλιη· κάπρος. Μακεδόνες [34, 35]
ἀλιημαθον· παρὰ τὴν ἀλα καὶ τὴν ἀμαθον
δλικαλκαβα· δ τοῦ λωτου καρπός. καὶ
πόσα είδος
Ἀλικαλων· ο Ποσειδών. Σώφρων
ἀλικιανες (δλικρατες)· θαλασσομυγεις [40]

ἀλικός· ἀλικοί καλοῦνται οἱ τὰ πρὸς θάλασσαν οἰκοῦντες μέρη τῆς Πελοποννήσου δὲ ιχύρας· φύλλα μήκωνος μετὰ δόσους λανθάντα. ἡ ὑπότριψις ἐκ πλευρῶν κρεῶν (cf. διβυρτάχη)

ἀλιμα· θαλάσσα

ἀλιμενότητα (Xen. Hell. IV 8, 7)· λιμένα μη ἔχοντα [45]

ἀλινον (Theophr. C P V 15, 4)· πλησίον θαλάσσης γηνούμενη

ἀλιμυρήντων (Φ 190)· εἰς θάλασσαν διεύστατην, ἡ εἰς θάλασσαν τελευτώντων

ἀλιτ· ἥλιοις. μάταιον. κενόν. ἐλαφρόν (ν. δαλίς)

ἀλιναι· ἐπαλεῖψαι (ι. ἐπαλίναι) cf. 2867

ἀλινδήθρας· κυλίστρας. λιγούσος δὲ καὶ ἔκαλισαι τὸν ἵππον (Ar. Nubb. 32

Xen. Oec. 851 A) κυλίσαι

ἀλινδηται· κυλίηται

ἀλινδον· δρόμον (ἀρμάτων)

ἀλίνειν· ἀλείφειν

ἀλινοι· ἐπαφρόδιτοι (κλεινοί?)

† ἀλιννόν· ἀμυδρόν. Κρήτες

ἀλινεος· ἀμίλα (ν. λίνεσθαι)

ἀλιοβόλη· σύνοδος ἥλιου ἄμα. Δάκτωνες [58]

ἀλιον (Σ 141)· θαλάσσιον. ἡ μάταιον (δ 26 ει.). ἡ ἀκάρπον. συνηρημένως ἀπὸ τοῦ

ἀληγίον, δὲ τοις δοιον, ἀσπορον [60]

ἀλιορά (Soph. El. 45)· ἀυχμόραν [62]

ἀλιπλοα (M 26)· τῇ θαλάσσῃ ἐπιπλεόντα, ὡς Ἀπολλόδωρος. Κόμανος δὲ τὰ ὑπὸ τοῦ

ἀλῆδος ἐπιπλεόμενα, τοντέστιν υποβρύχια,

οἷς ἐπιπολάζει ἡ θάλασσα

ἀλιπλοα· τῇ θαλάσσῃ πλευσόμενα

ἀλικόρφυρα (§ 53)· ἀλονγῆ, τοντέστιν

ἐκ θαλασσας πορφύρας

COD. 42 ὄρους 44 ἀλιμενωτῇ (επ Thuc. II 25, 4) 46 παραπλησίον 47 ἀλι-

μυρέοντων 48 κειλον 50 διλινδέθρας 51 διλινδεῖται· κυλίεται 52 αἰλι-

δόν (διχνιόν = αἰιδόν;) 59 αὐτὸν τοῦ 61 ἐχημρά 67 διληράθους 68 πλή-

ρεστον — διλιστοι 70 διλισας· κυλίσαι (ε Moer. Att.) κατ.

92 ἀλιορία

HES. 45 διλισμοῖς καὶ ἀλιμοῖς· βοτάραις δειδροειδέσι παρὰ θάλασσαν. ἡ ἔηροις

τόποις (Ierem. XVII 6) 58 ἀλιοιο (A 538)· θαλατίου 60 διλιον βέλος (E 18)· μά-

ταιον. ἀπρακτον 62 διλικέδα· τὰ πρὸς τὴν θαλάσσην πεδία (Moer. Att.) 69 ἀλισαῖα-

λογυρά (ἄλκαια) 72 διισγημάτων (Act. Ap. XV 20)· τῇ μεταλήψεις τῶν μαρσύν θυ-

σιον 73 διλιγήθη (Daniel I 8 Theod.)· συνεστάθη 74 διλισγόνες· μολύνοντες,

μαλνοντες 80 ἀλισιον (B 617)· πόλις 83 ἀλληλούγια (Euseb. in Ps. CIV 1. 2).

αἰνεῖται τὸν ὄντα, ἦγουν τὸν κύριον 84 ἀλισιμιτα· θηλομένα 88 ἀλεσό· χρυσον

κοπτριον περιφρες (ἀλεισον) 90 ἀλιστατος (Bur. Cycl. 315)· σοφώτατος 95 ἀλι-

τημένον· ἡμαρμηνον (Hesiod. Scut. 91?) 96 διλιτισθαι (δ 378)· ἀμαρτανειν 99 ἀλι-

τορρειος (Greg. Naz. XIV 94 Dronk.)· ἐκ πλάνης τρεφόμενος (ἀλητορόφος; v. λιτοβόρος ετ

ἀλειφριοις) 100 διλιτομαι (Ω 570?)· τιμη (περβ) 1 ἀλιτρον (Theocr. X 17)· ἀμαρτωλόν,

δίκιον 2 διλιτροις· ἀμαρτωλοις· κατὰ συναίρεσιν διλιτήριος καὶ διλιτρός

ἀλιρ· δξέβαφον (cf. αιρ)

ἀλιρρόθον (Aesch. Pers. 367 Eur. Hipp.

1205)· κύματα θαλάσσης

ἀλις· ίκανθς, πληρεστάτως, αὐταρκες. ἔστι

καὶ μετρίως, ὡς Εὐρυπίδης Ἀλκήστιδι (907)

[69]

ἀλισας· καταλαβών. συναθροίσας (Herod. I 77), συναγαγών (Eur. Herc. f. 412)

ἀλισθη· ἀπάτη [72—74]

10 ἀλις δρυός· παροιμία ἐπὶ τῶν πληρωθέντων φαίλου τινός, καὶ ἐπιποθύντων τῶν ήμέρων, σίτου καὶ οίνου

ἀλισθείσις· δηροισθείσης

† διλισθέντειν (v. διλυσθαίνειν)

ἀλισθέντες· συναθροισθέντες

ἀλισθείσ (Empedocl. 150 St.)· συναθροισθείσ [80]

ἀλισκει· τικῆ

ἀλισκόμενα (Aesch. fr. 135, 5)· καταλαμβανόμενα [83, 84]

ἀλισκόμενοι (Hippocr. III p. 749)· κρατούμενοι

ἀλισκονται· κρατούμενται (Hippocr. III p. 749). λαμβάνονται φονένται

Ἀλισκος· δύομα παγκρατιστοῦ [88]

ἀλισπαρον· τὸ ἀλι κατεπαρμένον κωρίον, καὶ ἀλευρον [90]

† ἀλιστρα· δναπέληηται

ἀλιστρα· παραποτάμιον ἀμ(α)ῶδες χωρίον

ἀλιτενές· παράλιον. ταπεινόν

ἀλιτήμον (Ω 157)· ἀμαρτωλός [95, 96]

ἀλιτήρος (Plat. Epist. VII 336 B)· ἀμαρτωλός. πλανήτης. θαράτου αἴτιος καὶ ἴνο-

χος

ἀλιτης· ἀμαρτωλός. ξέρος (ἀλιτοξενος?) [99—3102]

ἀλιτρα· αρπον· ματαιοτεκνον

46 παραπλησίον 47 ἀλι-

51 διλινδεῖται 52 αἰλι-

δόν 55 αἰιδόν 58 διληράθους 68 πλή-

ρεστον 69 διλιστοι 70 διλισας· κυλίσαι 71 διλισγόνες· μολύνοντες,

μαλνοντες 80 ἀλισιον (B 617)· πόλις 83 ἀλληλούγια (Euseb. in Ps. CIV 1. 2).

αἰνεῖται τὸν ὄντα, ἦγουν τὸν κύριον 84 ἀλισιμιτα· θηλομένα 88 ἀλεσό· χρυσον

κοπτριον περιφρες (ἀλεισον) 90 ἀλιστατος (Bur. Cycl. 315)· σοφώτατος 95 ἀλι-

τημένον· ἡμαρμηνον (Hesiod. Scut. 91?) 96 διλιτισθαι (δ 378)· ἀμαρτανειν 99 ἀλι-

τορρειος (Greg. Naz. XIV 94 Dronk.)· ἐκ πλάνης τρεφόμενος (ἀλητορόφος; v. λιτοβόρος ετ

ἀλειφριοις) 100 διλιτομαι (Ω 570?)· τιμη (περβ) 1 ἀλιτρον (Theocr. X 17)· ἀμαρτωλόν,

δίκιον 2 διλιτροις· ἀμαρτωλοις· κατὰ συναίρεσιν διλιτήριος καὶ διλιτρός

ἀλιτροσύνη (ἀλιτροφροσύνη ορδο)· ἀμαρτία, καὶ ἀλιτρία Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτεῖσιν (fr. 44) λέγει
ἢ ἀλιτράι· οἱ ἀδικα δικάζοντες
ἀλιτρίας· ἀμαρταλούς [7]
Ἄλιφηρα (Polyb. VIII 26, 27)· κώμη τὸ Θράκης
ἀλιφαλος· γένος δρυός (ἀλίφλοιος? ἀλιφελος?)
ἢ ἀλιφιλεῖς· πτωχοί
ἀλιφθεῶσαι (Sophro fr. 63)· ἀφανίσαι,
ἀπολέσαι
ἀλιφροσύνη· ἴκανή φρόνησις
ἀλιψ· πέτρα (ν. λίψ)
ἢ ἀλισών· ἀλιφαέων. ἀλισών
ἀλισθάσαι (ε 101)· ματαύσαι, μάταιος ἡγήσασθαι
ἀλκα (N 707?)· ἀλκα
ἀλκαία (Didym. p. 71)· κέρκος. οὐδὲ ἢ
τοῦ λέοντος
ἀλκαῖον (Eur. Hel. 1152)· ὅπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτόν (ad ἀλκέα). Ἐραστοσθένης
(fr. XLIII p. 233) δὲ νομαὶ εἴναι τινος
δινθράπου κωμφόδουμένου (Eupol. p. 540
Aristoph. p. 1030)
ἀλκαρ (E 644)· αλέξημα, βοήθημα (Pirro-
crates)
ἀλκή· δύναμις, ἰσχύς. ἢ ἀλέξησι. ἢ μάχη.
Ἀλσιγύλος Ἀγαμέμονοι (107)
ἀλκή (E 299)· τῇ ἀλκῇ, ἀπὸ εὐθίτας τῆς ἢ
ἄλκῃ. φές ἢ σάρξ....
ἀλκιμος· μάχιμος, μερῷος, λογυρός (A
836), θρασύς [23]
ἀλκιμώτατον (Eur. Suppl. 163)· γενναῖον,
ἰσχυρότατον
ἀλκμαῖος· νεανίσκος
ἀλκμαρές· ἀλκυμον
Ἄλκμείωνα (Antiph. com. III p. 108)· τὸν
Ἄλκμανα

ἢ Ἀλκεῖδας· θεοὶ τινες παρὰ Λακεδαιμονίους.
(καὶ δῆμος τις (ad Λακαΐδας)
Ἄλκμεωνιδας· Ἄδηνησιν, ἀπὸ Ἀλκ(υ)έω-
νος τοῦ κατὰ Θησέα
ἀλκτήρα (E 485 sl.)· βοηθόν, ἢ βοη-
θοῦντα
ἀλκτήριον· ἀμυντήριον
ἀλκυνιδεῖς· ἥμέραι τινες τὸν ἀριθμὸν
ιδ' (Simpson. Aristot. ΗΑ V 8, 2) γαληναί,
ἐν αἷς ροσσεύει ἡ ἀλκυνία [33]
ἀλκυόνιον (Hipp. II p. 851 K)· βοτάνη τις
ἀλλά· κάν. ἢ ἐπὶ τάδε (επειτα δὲ schol. Plat.
p. 336 Bkk.) [36]
ἀλλα (y) ἢ ν· ἀμοιβήν [38, 39]
ἀλλαγμα· ὁ βαπτιζόμενος (ν. τηδλάλατον)
ἀλλά δή (Plato)· ἀλλ' ὅλως. δυσχεραίνον-
τος δὲ ἢ λέξις μὴ ὅτι οὐχι
ἀλλάθαρον· ἀλμυρόν. Κρῆτες
ἀλλάμπαν· τὸν ἥλιον. οἱ δὲ τέπιχειρίδιον
δαιμόνα
ἀλλανής· ἀσφαλής. Λάκωνες
ἀλλάξτραξ· ἔξοδον κιθαρῳδοῦ τὸ ταθα-
πάδον καὶ τὸ νῦν
ἀλλάξ (Empedocli)· ἐντραγμένως [47—49]
ἀλλά· τὰξι εἰξεστιν· ἀντὶ τοῦ ἐπιτο. Μέ-
τανδρός (fr. CCCXXII p. 302) [51—54]
ἀλλεπάλληλοι· συνεχεῖς [56, 57]
ἀλληγορούμενον· τροπολογούμενον. φυ-
σιολογούμενον
ἀλληγορία· ἄλλο τι παρὰ τὸ δικούμενον
ὑποδεικνύοντα
ἀλληκτη τράσσει τι εἰνεκεν κλήρου
(λ) ἀλητον (Callim. Dian. 149)· ἀκατάπα-
στον [62]
ἀλληλοδωδόται· ἀλληλοβρότοι, ἀλληλο-
φάγοι (ἀλληλοδαῖται) [64—67]
ἀλληλουχια· ἀλληλους διαδέχεται καὶ
συνέχειν καὶ συγκροτεῖν
ἀλλην· λάχανον Ἰταλοί. καὶ ἐπὶ τοῦ τρό-

COD. 3104 αἰχμαλώτησιν 18 ἀλκεόν 19 ἀλέξιμα 20 Αλσιγύλην 32 ἀλκυφ-
νίδες 33 ὄρνεον καὶ δῆμος τις ἀλκυόνιον· 37 ἀλλά. ἢν 43 ἀλλαμπᾶν (ν. ἀλάμ-
παν) 44 ἀλανῆς 45 ἀλλάναξ, ἐξωδιον κιθαρῳδοῦ 55 ἀλλεπάλληλα 68 ἀλη-
λούχα

HES. 7 δλιφατα (ν. Ducang col. 54)· δλιφια, ἢ δλευρα 23 δλκιδι· δυνάμει
33 δλκιστην· εἶδος θρέον 36 δλλα καλ ὁς (A 116)· ἀλλά καὶ ὅμως 38 δλλά κακώσ·
(δλλά) μεθ' ὑβρεως (A 25) 39 δλλά ἄνα (Z 331)· δλλά διαστηδι 47 δλάται· πλα-
νται 48 ἀλλά τὰ μέν (A 125)· δλλά δσα μέν 49 δλλά τε (H 754)· δλλά δή 51 ἀλ-
λάσων. (Σ 432 non Callim. Dian. 189)· δλλων 52 ἀλλεγον (Ψ 253)· συνέλεγον 53 δλλ'
ἐνεχα (A 94)· δλλά κάριν 54 ἀλλεῖαι (Ψ 321)· ανάλεξαι, συλλεξαι 56 δλλά ἐ τοι
ἔρει (A 304)· δλλό δῆ σοι τι ἔρω 57 δλλή (A 120)· δλλαχον 62 ἀλλήληρσι κέχυν-
ται (E 141)· ἀλλήλαις ἐπιβαίνουσιν 64 δλλήλεγγυον (Ducang. col. 53)· ἢ ἐξ ἀμφοτέρων
πίστις 65 δλλήληλις (B 290 t)· δλλήλαις 66 ἀλλήλοισι τιν (Γ 9)· δλλήλοις 67 ἀλλη-
λούται· αινεῖτε τὸν ὄντα, ἦγουν τὸν κύρων (Euseb. ad Ps. CIV 1, 2)

ποῦντος προκό *(δρκούντως πρὸς κόρον αὐτὸν)*, ἐξ οὗ ἀλλαντοπώλης [10—24]
 † ἀλλῆσαι· διαστρέψαι
 ἀλλῆ συνωρίει· ἀλλῆ κατάστασις
 † δλλητίζειν· ἀλλως καὶ ἀλλως λέγειν
 ἀλλικα (Callim. fr. CXLIX)· χλαυδία πορφυρᾶν
 δλλογ(υ)εῖν· μὴ ἐπιγνωσκειν
 δλλογνώσας (Herod. 1 85)· διγόνας
 δλλόδημα (Hippocr. I p. 152?)· ἀλόδημα [82. 83]
 δλλικα· χλαυδία, ἡμιόρημα, οἱ δὲ πορφυρᾶς χλαυδίδος ἀλληλοχείρου[ς] [85]
 ἀλλιξ· χιτῶν χιριδωτὸς παρὰ Εὐφρόσωνι (fr. CXII p. 137)
 δλλογνώτων (β 366)· ξείρων
 δλλοδαπός (II 550)· ξέρος, ἀλλὰ δλλον τόπον· δάπεδον γάρ τὸ έδαφος, ηγουν δ τόπος
 δλλοθρόοντος (α 183)· ἀλλοφάρους
 δλλό μος· τυφλός (*δλλωπός?*) [91]
 (.....)· ἀλλος ἐξ ἀλλου γερόμενος μετασχηματίζεσθαι [93]
 δλλόκοτα· δκατάλληλα, ἐναρτία, δκατάστατα, δλλοφυη, ἐξηλλαγμένα. (ν. δλλοκοτα) ίδιόκοτα, ἔξαλλα [95—3207]
 δλλο πειρίοντος· δλλοφύλους
 δλλο πρόσαλλε (Ε 889)· ἀλλοτε ἀλλφ φίλε [10]
 δλλότριος (Ε 214)· πολέμιος, ξέρος

ἀλλος οὐτος Πρακλῆς· παροιμία ἐπιτῶν λαζαρῶν....
 ἀλλο τι· ἐν ἑρατίσει Ἀττικοι
 δλλοτροπῆσαι· μεταθένται [15]
 δλλόφασις· θόρυβος ταραχώδης
 δλλοφάσσειν (Hippocr. I p. 112 K)· ἐτεοφρονεῖν. — χροιν Bekk. 368, 9) η οὐχ υποφέρειν βάρος [18]
 δλλοφάτοις· υπ' ἀλλου πεφασιμένοις, η ἀγρημένοις
 δλλοφέρμονες· ἀλλαχοῦ τραφέντες [21]
 δλλοφέρμονες· ἀναλύειν
 ἀλλως· ματάωσι, οἱ έτυχεν (Hippocr. I p. 613 K) η ἀλλοίως, η μάτην
 δλλως τε· μάλιστα, καὶ κατ' ἀλλον τρόπον μάλια· πήδημα, καὶ η πρώτη τοῦ έμβρυου μεταβαθήκη κίνησις παρ' Ἰπποκράτει (vol. II p. 23 K)
 δλλοφέρμεις· ἐκ συνάπτιος γογγυλίδες
 † δλλοφέρματις· τὰ παραθαλάσσια χωρία [28—30]
 δλλυρά (Theocrit. XXIII 34)· δακρυν χαλεπά, πικρά [32]
 δλλυριδες (Aristoph. fr. VIII p. 997)· αιγαλοί, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ τὰς ἐσχατιάς, οἱ τοὺς τεκρούς ἐξεβαλ(λ)ον
 δλλυρόν (Eur. Tro. 1)· ἀλικόν
 ἀλαζή· πήχυς, Αθαμάνων (*ἀλνας?*)
 δλλειας· πράξεις, καὶ ἐκλήψεις [31—39]
 δλλογήσας (Herod. III 125)· καταφρονήσας, υπεγωρήσας [41. 42]

COD. 69 ανθαντόπολις 70 κύριον. δλλίκα· χλ. ἐμπόρημα.... μηδ ἔχων φυλήν.
 δλληλάξαι· δλλήλους.... ἀνέκρινεν. 70 δλλητάνως 81 υπόδημα 86 αλλιξ 89 ἀλλοφόνους 94 ἐξ ἀλλον 19 ἀλλοπεφατισμένοις 20 ἀλλοφέρβονες 25 ήμερον — Ιπποκράτης 26 Post ἀλμάδες· κολυμβάδες ἔλασι (e Moer. Att. p. 51) καὶ — συνάπτιος HES. 70 δλληλούντα (Apolo. XIX 1)· αἴρος τῷ ὄντι θεῷ, αἰνεῖτε τὸν κύριον 71 δλληλάξαι· ἀλλήλους ἔλασαι (*ἀλαξάστε*, ἀδόην ἔλασαι (T 423)?) 72 δλληλίζεσθαι· τὸ ἀλλήλους ἐπιχειρεῖσθαι 73 δλληλήλων γάρ τὸν θυντηρινον (Ζ 3)· ἐπί ἀλλήλων εἰς ὁρθόδοξον ἀκοντιζόντων 74 δλληλούντα· τὸ ἀντιπεπλεγμένον 82 δλλοειδής (ν 194). δλλοφανῆς 83 δλλον ἐρφάτα· ανέκρινεν (I. δλλ' ἀνερφάτα· διάκρινε Ag. Lys. 484) 85 δλλ' ηγει (Α 32)· ἀλλο προείνου (Psalm. LXVII 10)· 93 δλλο οὐθετε (B 75)· δλλαγθεν 95 δλλοιον 96 δλλον μέν κε (Ξ 24)· ἀλλο δή τινα 97 δλλ' ο μέν· δη πελλάσος 98 δλλ' οι μέν· οι μὲν ἄλλοι 99 δλλοις (A 312 al.). τοῦς δλλον 3200 ἀλλο πρὸς ἀλλο εὐμεταβληθος (*ἄλλοισι ἐπ'* ἀλλο... Bekk. AG. 378, 29), 1 δλλο πρὸς ἀλλον· εὐμεταβληθος 2 δλλότριος φως (Ε 214)· πολεμίδες τις ἀνήρ 3 δλλοι μέν δα· ἀλλοι μέν δη [*ἄλλοισι ἐπ'* ἀλλο] 4 δλλογδίαλλος (A 486)· δλλαχον ἀλλος 5 δλλοιον (π 181)· ἀλλοιοφανεις 6 δλλοφρένοντα (*Ψ 698*)· παναργούντα· δλληγούντα 7 δλλόφυλος· ἐξ ἀλλου γένονται, μηδ ἔχων φυλήν 10 δλλος ὁδητης (ψ 274)· δλλόφυλος 15 δλλο τόσον (X 322)· ἀντ τοῦ ὅλον σθμα 18 δλλοφοι (K 258)· μη ἔχωνσαν λόφον. Δόφος εἰς ὄψος τῆς περικεφαλαίας ἐπανώστεις (*ἐπανάστημα*) καλεῖται 21 δλλον δης ἀλλη (Μ 461)· μεταλλαγή (*μεταλλαγή*, δλλο cod.) ἀλλον ἐπί ἀλλοι] δλλαχη Ad 23: Post η μάτην· ἀλλως ἀν φράζεσθαι σασσαμιν (T 401). Τέρεως δὲ βουλευσασθαι σπάσαι τὸν ηγειον ημάν 28 δλλη την ιγθύσων Σωμάς (Moer. Att. p. 69) 29 δλλεινος (Ο 571)· ἀλλομενος 30 δλλη την δδάμαστον (*δδμήτην Κ 293*) 32 δλλειον· ἀνδρεῖον 31 δλλειων· τιμέων (Eur. Tro. 956. 57) 38 δλλογεῖται· μωραίτει 39 δλλογηθῆσαι (II Macc. XII 24)· μωρανθῆσαι 41 δλλογια· παρακοη 42 δλλογήσει (Ο 162)· δφροτισθησει. λόγον οὐκ ἔχει

ἀλογήσαντες (Herod. III 46. 116)· καταφρονήσαντες [44—46]
 ἀλογί(ον) δίκην· ὃν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ δόντες τῶν τῆς δοξῆς διοικημάτων (Eupol. fr. XXIV p. 557)
 † ἀλογχεῖν· Ἀλόγους (Δολογχίζειν· δολογχυσι;) μικεῖσθαι, ὁ ἔστιν ἔδνος Θρακῶν
 † (ἀλογχόν· δόρυν τὸ δολῆρον (σιδήριον Θρακικῶς EM. 70, 36; v. ἀλογος)
 ἀλογα· ἄρροντα. Σοφοκλῆς Θύσιτη (fr. 242; ἀλόγῳ· ἀρρήτῳ)
 ἀλόη· πόνος εἰδος, καὶ δ χυλὸς αὐτῆς [52]
 ἀλολα (I 568). ἐπιπτεν. αφ' οὐ καὶ ὁ πατρούτης πατραλοίας [54]
 ἀλοίεν (Xen. Hell. IV 8, 4). ληφθεῖεν
 ἀλοίημεν· ληφθείμεν (X 253?) [57]
 ἀλοιμός· χρίσμα τοίχων. Σοφοκλῆς Ακρισίφ (fr. 67)
 ἀλοιτα· κοιναὶ ἀμαρτωλαὶ ποιναὶ
 ἀλοιτήσσαν· κοινὴν. ἀνανδρον (ἀλοιτόν Lycoph. 136). φονέα η ἀμαρτωλόν
 ἀλοιφή (P 392). πιμελή. ὁ ἵστι λίπος.
 χρῖσις [63. 64]
 ἀλοκας· αὐλακας. διόδους. βοδύνους. η γλυνφᾶς δίλτου
 (ἀλοκιζειν· ἀροτριψιν Ag. Vesp. 850) [67. 68]

ἀλόντα· κλαπίντα. διαπεσόντα [70] 30
 ἀλοξ· αὐλαξ
 ἀλοπεύει· ἀνηρεύει (Ελλοπιτεύει (Theocr. I 42). ἀλεύειν Cyg. Dr.)
 Ἀλόπη (B 692). πόλις ἐν Ἀργει. καὶ κρήνη

COD. 47 ἀλογί δίκην 50 θύειν 53 ἀλλοια 55 ληφθεῖεν 56 ἀλοιη-
 μεν 57 ἀλοίεν 58 ἀλοιμα — τείχων 60 ἀνανδρον φονέα χρῖσις. ἀλοιφή· —
 λίπος η ἀμαρτωλόν 63 ἀλοιη σηλαι (η 328 ἀλοιφή) 64 ἀλλοθεν
 ἀλορά· 81 ὑδωρ 65 αἰδοῖς βιωμός. η γη! 73 Ἐλεπιτηρ 74 ἀλέπιστον [3266]
 1 κάθεδροι = λιμένες 84 ἀλουσα· κήποι. ἀλουγρά — Κύπριοι 88 ἀλουργυρίδες

HES. 44 ἀλογίσαντες· τὰ τῶν ἀλόγων φρονήσαντες 45 ἀλόγιστος· παράφρων 46 ἀλογος· μωρός 52 ἀλλοια (Daniel II 21). μεταποιεῖ 54 ἀλλοια· ἀτεκνώς.

ἀφ' οὐ καὶ πατρούτης καὶ μητρούτης πατραλοίας καὶ μητραλοίας καὶ 57 ἀλοίεν
 ἀν (Aesch. Ag. 340). ληφθεῖν ἀν 63 ἀλοιη σηλαι (η 328 ἀλοιφή) 64 ἀλλοθεν
 (Φ 335). ἐπ τῆς θαλάσσης 67 ἀλοϊ· τύπτει 68 ἀλόχοτα· φιελή εἰχθλαμίνα (ἄλο—)
 70 ἀλομέντον (Ev. Ioann. IV 14). ἀλεύοντος, η βλέψοντος 76 ἀλοις (B 682). πάλις ἐν
 Ἀργει τῷ Ηελιοποτηγανικῷ (Ηελιαγκάφ) 77 ἀλός· τῆς θαλάσσης; ὡς τό· καρπαλίως; δ'
 διέδυ πολιῆς ἄλας (A 359) 78 ἀλεῖ· ἀλατος (cf. 3309) 79 ἀλοισαχνή (403?). θαλάσσης ἀφρός
 80 ἰλοισεύεισα (I 214). ἐντίμου. τῆς θαλάσσης κυνουρίνης θαλάσσης 82 ἀλο-
 σύνα· ἥδοιη (ἀδοσύνα) 86 ἀλοιντατ (Sapiens, V 21). κυαστοῖςτα. πιδῶντα 87 ἀλουρ-
 γένες· πορφυρόν (Mort. All.) 97 ἀλόχωρ (A 516). γινοικι γομετή 98 ἀλοιο (ε 377).
 πλονῶ 99 ἀλοιών· πλανών (ειδ. ἀλόστω!). καὶ τύπτων (I Parall. XXI 20) 3300 ἀλπα-
 λαῖον (Σ 203). ἀγορητόν (δ' ἀτταλλον· γηπατήν) 2 ἄλοις (Psalm.). σύνδενδρος
 τόπος 3 ἄλεο (II 754). θωμησεν

ἐν Ἐλευσῖνι, ητις Φιλότης (v. Φιλωφ) ἔκαλετο
 ἀλοπον (Ag. Lys. 736. 7). ὀλέπιστον
 ἀλορά· ὀφρουρα, καὶ γεφρυα παρὰ θάλασσαν [76—80]
 ἀλοσύνης (Υ 207 δ 401). τῆς θαλάσσης;
 Ἡλιόδωρος [82]
 ἀλοσχύνον (§ 226). χοῦν τὸ λεπτότατόν
 φησι· τοιούτος δὲ ὁ ἀφρός, ἀίρος, τὸ πλεῖστον καὶ πνεύματος μᾶλλον ἡπέρ νῦντος
 έζον. η τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανειας τῆς θαλάσσης ἀφρόν
 ἀλουν· κήπφ. Κύπριοι
 ἀλουργά· τὰ ἐπ τῆς θαλάσσης πορφυρά [86. 87]
 ἀλουργίδες· πορφυρίδες
 ἀλούν· πιασθείς, ληφθείς (Sophocl. Phil. 1337)
 ἀλούσσα· ληφθεῖσα. χειροθεῖσα (Eur. Ion. 1257)
 ἀλουσίς (Trag. Com.)· τὸ μη λούνεσθαι, καὶ
 ἀλουτεῖν (Hippocr.) ὄμοιος
 † ἀλλάσσυσιν· ἐν ἀμηχανίᾳ ησαν
 ἀλόχευτον· ἀγένητον
 ἀλοχος· εὐηή (?) γαμετή
 ἀλοχος· δόρυ αἰσιηρον (v. ἀλογχόν)
 ἀλόχουν (A 114). γυναικός γαμετῆς [97—3300]

ἀλσεα· τεμένη. (v. ἄγεα) οἱ κάθυδροι καὶ
 σύμφυτοι λειμῶνες (v. ἄρρεα), καὶ τόποι
 ιατάθεντροι, πρὸς ἀλαιν καὶ αὐξησιν τῶν
 φυτῶν ὄντες ἐπιτήδειοι [2. 3]
 † ἀλσείαν· πορείαν (v. διαλέγεια ει δέλεα)
 ἀλσίνη (Theophr. ΗΡ. IX 13, 3). βιοτάνης εἰδος

ἀλλοιν ὑει· τοῦτο ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας
ἔτιθετο [7]
ἀλτηρεῖα· δῆθι τῆς γειρός [9—10]
ἀλύβασ· δόρος παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 900; v.
ἀλβάσ), η πόλις ἡ Ἰταλία (φ 301). οἱ δὲ
λίμνη (Hellenicus)
Ἀλυβῆς (B 857) πόλις Τρωκή
ἀλυγος· ἀγέν μάστιγος
ἀλύδοιμον· πικρὸν παρὰ Σώφρονι
ἀλύδομαινειν.
ἀλύειν· ἀπόρειν. ἀπὸ (τοῦ) τὴν λύσιν μὴ
εὐθίσκειν. ὅς δὲ καὶ αὐτὸς τὸ δηρεῖν ἀπὸ
τοῦ πόρου μὴ εὐθίσκειν. δηλοῦ δὲ καὶ τὸ
γαίρειν, καὶ διαχεισθαι (v. schol. Soph. El.
135)
ἀλυξ· ἀλυπον (ἀλνασσον)
ἀλυχη· λέν ριν τὸ ἀ δασύνηται, η θάλασ-
σα. λέν δὲ φιλοῦτοι, τὸ λύκους μὴ ἔχουσα
ἀλυχόν· ἀλμυρόν (Aristoph. fr. XIII p. 679).
χλιαρόν. οἱ δὲ θερμόν (αδ ἀλυχόν, θα-
λυχόρ)
ἀλυχτάξει· φοβεῖται (cf. Herod. IX 70).
ἀπορεῖ. λύσιν μὴ εὐθίσκει
ἀλυκταίνειν· κλαίειν, λυπεῖσθαι, δυσφο-
ρεῖν
ἀλυκτεῖ· ὑλακτεῖ. Κρῆτες
ἀλυκτήσας· ἀπελήσας. θορυβήσας
ἀλυκτοσύνη· ἀκούσια
ἀλυκτρόν· εῦδιγον [29—32]
ἀλυκτοπέδη (Hesiod. Th. 521). δεσμοῦ
εῖδος ἀπαφεύκτου
ἀλυς (Hippocr. III p. 769). ἀπορία. πλάνος.
βλάβη
ἀλυσθενέει (Hippocr. II p. 269). δοθε-
νεῖ, ἀνταται
ἀλυσιδετος· ἀλύσι δεδημέρος
ἀλύσιον (Menand. fr. III p. 145). τὸ περὶ τὸν
τράχηλον πλάκιον

COP. 6 ἀλσεινεύει 14 πόλις, οἱ δὲ λίμνη, ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Τροΐᾳ
(v. Dioc. III 105) Post 21: διλυτάξει ἀλυκόδην — θερμὸν
φοβεῖται 24 ἀλυκτεῖν 51 ἀλυχα — αἰχδία 52 δόσιν 53 ἀδυμώ
Φοίνικες 54 κεφαλὴν ἀλφάδιον 56 ἀλφαδεῖν — ἀλφαινειν διλυτέον τὸ 58 ἀλφε-
σιβῖον, αἱ βίσις 60 ἀφίσταται 61 ἀλφηστίς 63 ποταμὸς καὶ πόλις 65 συνε-
τοις, ἀλφιταμοιβοι κτλ. ἀλφινία κτλ.

HES. 7 ἀλτεῖ· ἀπορεῖ (ἀλνεῖ) 9 ἀλσαλος· ἀλατος, Θαλάσσης 10 ἀλτο (A
532). ἀλατο, ἐπήδην 11 ἀλτο· πολὺ. ἐλαρρός (αδ ἀπόντε εἰς αλινον) 12 δλτο ζαμᾶζε
(Γ 29). ἐπήδης γαμαλ 13 ἀλτός καὶ δλτρός, μισθός (Pind. Ol. XI 28, 29) 29 δλύ-
ειν· φύει (θαλνεῖ) 30 δλυξαν (φ 328). ἐξέφυγον 31 δλύξατ (Θ 243). ἐκκλήται,
ἐκρυγεῖν 32 δλύουσα· ἀδημονῦσα (Ε 352). η γαλόποντα, καὶ διασεούστη (Callim. Del. 205)
49 δλυτον· χλιαρόν (ἀλεόν) 57 δλφατβοροι (Σ 593). αἱ πολλὸς βάσις εὐθίσκουσα
ἀπὸ ἔδραν 58 δλφεσιβοιαι (Σ 593). βάσις δλφαινουσα 62 δλφεῖν· εὐθίσκειν.

διδόναι 63 Ἀλφειός· ποταμὸς τῆς Ηλιδος (Ε 615)

ἀλυσιτελέσ· ἀσύμφορον, ἀνθεφελές (Plat.
Cratyl. 417 D)

ἀλυσιχέξω (Ζ 413). πλανῶμαι. ἐκκλίνω,
ἐκφεύγω

ἀλυσιχέιν (Cratil. p. 99). ἀποδιδράσκειν

ἀλυσισοντες (Χ 70). δημηονοῦντες, η δημα-
ροῦς ἔχοντες

ἀλυσισειν· τρέμειν.....

10 † ἀλυσιτον· στρυμόν

ἀλυσιπαθείη· κακοπαθεία (δυσπαθείγ)

ἀλυστάζονυσα· ἀλύουσα

ἀλυσταίνειν· διθενεῖται. ἀδυνατεῖν

† ἀλύταται· παρατηρεῖ

† ἀλυστινόν· δεινόν (ἀλυστηνον EM. 70,
46 ex Eur. Heracl. 77?) [49]

ἀλυτον· ἀκατάλυτον, ἀκατάπαντον. Σο-
φοκλῆς Ἰνεῖ (fr. 298)

ἀλυχά· δημορία. δηδηλα

20 ἀλυχήν· ἀσην. χάσμησιν (Hippocr. III p.
763)

ἀλυτειν (Eur. Hippol. 1182). ἀδημονῶ, (v.
λύει), ἀθυμιό

ἀλφα· βούς κεφαλή. Φοίνικες

† ἀλφάδιον· ἰζθύρον (v. δφάδεος)

ἀλφεῖν· εὐθίσκειν. καὶ ἀλφαίνειν (Ar.
Thesm. fr. XIII p. 1084 Menand. p. 178)

τὸ αὐτὸν δηλοῦ [57. 58]

ἀλφη· τιμῇ. σώνῃ. εὐρεσις

30 δλφηστοι (Soph. Phil. 709). ἀνθρωποι.
βασιλεῖς, ἔντιμοι

ἀλφηστης (Sophron. fr. 22 Ahr.). ἰχθύος
εἶδος, καὶ ἐντιμος [62—64]

ἀλφηστης (a 319). τοῖς εὐρετικοῖς, καὶ
συνετοῖς

(ἀλφι· τοῦτο ἀπότρωχτόν ἔστιν, Epichar-
mus, Antimach. fr. LXXVI p. 86)

δλφινια· η λεύκη. Περραβοι (— βίσι?)

20 δλύξα

23 κρύπτεται (αδ ηλασκάζει)

52 δόσιν 53 ἀδυμώ

56 ἀλφαδεῖν — ἀλφαινειν διλυτέον τὸ 58 ἀλφε-

σιβῖον, αἱ βίσις 60 ἀφίσταται 61 ἀλφηστίς 63 ποταμὸς καὶ πόλις 65 συνε-

τοις, ἀλφιταμοιβοι κτλ. ἀλφινία κτλ.)

9 ἀλσαλος· ἀλατος, Θαλάσσης 10 ἀλτο (A

532). ἀλατο, ἐπήδην 11 ἀλτο· πολὺ. ἐλαρρός (αδ ἀπόντε εἰς αλινον) 12 δλτο ζαμᾶζε

(Γ 29). ἐπήδης γαμαλ 13 ἀλτός καὶ δλτρός, μισθός (Pind. Ol. XI 28, 29) 29 δλύ-

ειν· φύει (θαλνεῖ) 30 δλυξαν (φ 328). ἐξέφυγον 31 δλύξατ (Θ 243). ἐκκλήται,

ἐκρυγεῖν 32 δλύουσα· ἀδημονῦσα (Ε 352). η γαλόποντα, καὶ διασεούστη (Callim. Del. 205)

49 δλυτον· χλιαρόν (ἀλεόν) 57 δλφατβοροι (Σ 593). αἱ πολλὸς βάσις εὐθίσκουσα

ἀπὸ ἔδραν 58 δλφεσιβοιαι (Σ 593). βάσις δλφαινουσα 62 δλφεῖν· εὐθίσκειν.

εμ

63 Ἀλφειός· ποταμὸς τῆς Ηλιδος (Ε 615)

64 δλφισται· ἀμπται. ἔπταιοι

7 *

ἀλφιταμοιβοι (Aristoph.)· ἀλφιτοπάλαι [69]
 ἀλφιτόμαντις· ἀλφίτους μαντευομένη
 ἀλφιτόπωλιν (Αγ. Eccl. 686)· στοάν, ἐν
 ἥ τὰ ἀλφίτα ἐπωλεῖτο
 ἀλφιτοσκόποι· ἀλφιτομάντεις
 ἀλφίτουν δεκτή (Δ 610 § 429)· τὸ βέλτι-
 στον καὶ κράτιστον τοῦ ἀλφίτου
 ἀλφιτόχρως (Aristoph. fr. X p. 1161).
 λευκή, πολιά, ως ἀλφίτα
 ἀλφοι (o 453)· εὐροὶ
 ἀλφούς· λευκούς (Plat. Tim. 85 A Theophr.
 IX 9, 4) 77 — 79
 ἀλχηρής ὑπνος· ἀγδής, οὐκ ἔχων χαράς
 (δ' ἀχήρης) [81]
 ἀλώ· ληρώδης (A 405?)· πιεσθῶ
 ἀλώα (Demosth. 1385, 2)· ἕροτή Ἀθήνησιν
 ἀλωάς· (E 499)· τὰς ἀλώς. ἀλωνίς [83. 86]
 ἀλώβητον· ἀβλαβής (ν. ἀδιαλώβητος) [88]
 ἀλωής (λ 193)· ἀλωνίς ἀμπελοφύτου
 ἀλώμεθα (Aesch. Ch. 132)· πλανώμιθα [91]
 ἀλῶναι· ἀπολέσθαι (M 172), δποιθατεῖν.
 συνδεθῆναι, ληρθῆναι (Soph. Phil. 1410)
 ἀλων ἀξη· ἀράλωμα. Χαλκιδεῖς
 ἀλώνητος· τοὺς ἀλας λαρμάνοντες οἱ Θρῆ-
 κες διδράποδα ἰδίδοσαν. οἱ δὲ εὐνοοῦσι, δλ-
 γονού ἀξίοις
 ἀλωνίσουσα· ἐν ἀλωσι διάγουσα (αὐλ—
 αὐλ—) [96]
 ἀλωπέκεως· ἀμπελος οὐτῷ καλούμενη,
 καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς οίνος
 Ἀλωπεκής· δῆμος Ἀγριοχίδος φυλῆς
 ἀλωπεκαι· αἱ τῶν ἀλωπέκων καταδύσεις.
 (καὶ ἀλώπεκες (ιαι cod.), ὅπερ ἐστὶ ἐν σθ-
 ματι πάθος γενόμενον)

COD. 71 ἀλφιτων στοά — ἐπωδεῖται
 ἀλφιτούταις ἀπότρωτός ἔστιν, ὡς ἀλφίτα. ἀφίτων ἀχτή·
 94 ἀλώνητες 3402 τις καὶ ἀλωτεκαὶ μώσιων ως Συφολής, ὅπερ — γενόντον
 στηγ Ἰράχφ (sic). Ἰράχφ ad 3402 refero
 29 μισόγειος

HES. 69 ἀλφιτον (LXX)· τὸ ἀπὸ νέας κριθῆς η σίτου περιφυμένον ἀλευρον 77 ἀλ-
 φος (Levit. XIII 39)· λεκτίς (παρολλαγή)· ἐπῳ σώματι 78 ἀλοιφή· χρῖσις 79 Ἀλ-
 φαίοις (Act. Apost. I 13)· μάθημας Σωῆς 81 ἀλφή· η τιμή, καὶ ἀλφα τὸ στοιχεῖον
 85 ἀλωή· η ἀλως, καὶ ἀμπελόφυτος χώρα, καὶ η σιτοφόρος, καὶ ὁ κῆπος, καὶ τὰ σύμφυτα
 τῶν χωρίων, η ἀρουρα (ε 293 η 122) 88 ἀλωσσαῖσοι· παράδεισος 91 ἀλώμενος
 (B 667)· πλατωμένος 96 ἀλώς· κρατηθῆς 3406 ἀλώσεως (Ierem. L 46)· δηλείας,
 θανάτου 11 ἀλωσι (Eur. Oe. 1165)· δυταραλώσι 15 ἀλώ (A 405)· ἀποθάρω 16 ἀλω-
 σομένην· ἀπολογιμένην 17 ἀμ' (Homeric.)· ἀμα, ομοῦ 18 ἀμα (Moer. Alt. 273)· ομοῦ,
 ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, καὶ ἐκ διαφόρων τόπον καὶ εἰς ἔνα τόπον, καὶ διμοῖς 20 ἀμάδην (X
 310)· ἀπαλήν 28 ἀμάθοιο (E 587)· η κατὰ τὸ πεδίον κόντις 30 ἀμαδύνας (M 32)·
 δφανίσας

ἀλωπεκίδες (Xen. Cyn. III 1)· εἶδος κυ-
 ρῶν

ἀλωπεκίζειν (Ατ. Vesp. 1241)· ἀπατᾶν
 ἀλωπηξ· ὄρχησις τις τὸ μάστιν, ως Σοφο-
 κλῆς (fr. 383)

ἀλωπός· ἀλωπεκώδης, πανούργος. Σοφο-
 κλῆς· Θεάτη (fr. 243) Ἰράχφ (fr. 271), οἱ
 δὲ ἀφανῖς καὶ κατὰ τὴν πρόσοψιν

† ἀλωπά· η ἀλώπηξ·

10 ἀλωτης· η τοῦ ὑλίου η σελήνης περιφέρεια.
 Αισχύλος (Sept. 489) περιφέρεια τῆς δσπι-
 λος καὶ τὸ χλός [6]

ἀλωσεται (Soph. OC 1065)· ληφθῆσεται.
 πολευηθῆσεται

ἀλωσιμα (Xenoph. Anab. V 2, 3)· κατα-
 ληπτά

ἀλωσιμον (Thucyd. IV 9, 3)· ληφθῆναι
 δυνάμενον

ἀλωσιν· φόρον πορθησιν (Soph. Phil. 61) [11]

20 ἀλωστοι· ἀρ(ρ)αφοι
 ἀλωτόν (Soph. OT. 111)· ληπτόν

ἀλωφούς· λευκούς (ἀλφούς?) [15—18]
 μαδρυα (Seleucus Ath. II 50 A)· κοκ(κ)ού-
 μηλα. Σικυώνιοι [20]

ἀμαδρυαδεις· βάλανοι
 ἀμαζακάραν· πολεμεῖν. Πέρσαι

ἀμαζανίδεις· αἱ μηλέαι
 Ἀμαζών· μία (ω· η μιητηρ) τῶν Ἀμαζό-
 νῶν

30 ἀμαθαιρει (Plato)· ἀμαθής ἔστι
 ἀμάθειν· θερίζειν

ἀμαθής· σκαιός
 ἀμαθος· η μεόγειος ἀμμος. η δὲ παρὰ
 θαλάσση φάρμος λέγεται καὶ φάμ[η]αδος [28]

29 μισόγειος

[30]

72 | σκόπαι 74 ἀλφιτόχρως — πολιδ.

83 ἀλωσι 92 ἐρδῆην

88 ἀλωσαῖσοι 3 οὐθέτην

91 ἀλώμενος 8 τοινότερον

96 ἀλωσεως 27 σκαιός βίαιος

10 φθόνον 29 ἀμαθεῖν

15 ἀλωσισον 30 ἀμαδύνας (M 32)

[27]

[28]

[29]

[30]

ἀμαθύνει (I 598). ἀμαθον ποιεῖ. δφανίζει, καὶ φθέρει (Aesch. Eum. 937)

ἀματική την (Z 179). ἀκαταμάχητον.

μεγάλην. χαλεπήν

ἀμακι [s]· ἀπαξ. Κοῆτες [34]

ἀμακιον· ἀπαξ. Λάχωρες

ἀμαλα· τὴν γαῦρ, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἄλλα.

Ἀλαζώνος Πρωτεῖ Σατυρικό (fr. 210)

ἀμαλδῦναι (M 1b). ὀφανίσαι

ἀμαλδύ (r.o) μεν· ὀφανίζομεν, μαραίνομεν

ἀμαλή (X 310). ἀπαλή, νέα (Macedonos)

ἀμαλθάκτους· σιδηρούς. ακληρούς. δμαλάκτους

Ἀμαλθείας κέρας (Anaphan. fr. I p. 57).

τὸ πάντων ἐπιτυγχάνειν. ἐπειδὴ οἱ εὐχόμενοι τῇ οὐρανίᾳ αγῆ λιτητυγχάρουσιν· η̄ ὅτι Ἐρημῆ Ἡρακλεῖ ἔσθω τὸ κέρας, δταν τὰς Γηνόνοιν βυθὸς ἐμελλεν ἐλαύνειν

ἀμαλθεύειν· πλούτονει, πλοντίζει. η̄ τρέφει

ἀμαλλοῦ· ὀφανίζει. η̄ δηλοῖ

ἀμαλόν· ἀπαλόν. δασθενή. Ἐνθριπλής· Ἡρακλείδαις (75)

ἀμαλλοδετῆρες (Σ 553). οἱ τὰς ἀμάλλας

δεσμεύοντες

ἀμαλλόν· ἴσχυρόν (ἀμάλθακτον)

ἀμάλλιον· σχοινίον, ἐν φ τὰς ἀμάλλας δεσμεύονται

ἀμαλλα (i). δράγματα, δέσμη τῶν ἀστα-

χών. Σοφοκλῆς Τριπτολίμω (fr. 54)

ἀγάλλη, δράγματα ό̄, σ̄ς δηλοῖ Ιατροί,

Φιλητας δὲ λεπτερεῖ ἐκ σ̄. καὶ Ομηρος χρῆ-

ται τῇ λέξει

ἀμαλλος· πέρδιξ. Παλιρροήνιοι

ἀμαλ[λ]οι· φυτά σικύων, η̄ τῷρ ὄγωσιν

ἀμαλῶς (Hippocr. II p. 177. 216. 484 K).

μετρίως, εὐκόλως. δασθενής. ἀπαλάδως

ἀμαμέν· (Sappho fr. 150 Epicharm. fr.

15). ἀμπελος, η̄ γένος σταφυλῆς εἰρηται

δὲ καὶ ἐπι χωλοῦ τινος, δύο βακτηηλαις ψόδῳ

τὰς μασχάλας ἐρειδομένουν, καὶ ἐκκρεμάμενον ἔχοντος τὸν πόδα ὡς βότουν (cf. ἀμαργχνσία)

ἀμαμηλίς (Hippocr. II p. 671). ἀπίου γένος, η̄ μήλου, η̄ μεσπίλου

ἀμαμέν· ἀπονιξαι (v. ημάλλιζε, ἀμιμάζει) [56—58]

ἀμάναν· ἀμαξαν

ἀμανδαλοῖ· ἀφανίζει, βλάπτει

ἀμάνορες· δοδιηνες. Ἰλεῖοι

Ἄμαντοι (-τες ΕΜ.)· ἔθνος Ἐπειρωτών

† ἀμαξακάρδιον (-κάρριον). ἀμαξα

Ἀμαξαντιά· δῆμος τῆς Ἰπποδοσ(υ)τίδος φυλῆς [63]

ἀμαξεύς· διεγηλάτης

ἀμαξήποδες· τῆς ὑπερτερίας τὰ εἰδή τὰ

(εἰδητά), τοῖς ἀξοῖς προστιθίμενα στρεφο-

μένοντα περὶ αὐτά

ἀμαξίς· γένος σταφυλῆς ἀπὸ ἀναδενδρά-

δος (ad ἀμαξέν). καὶ τὸ μικρὸν ἀμάξιον

Ἀττικοι οὔτες καλοῦσσιν

ἀμαξιτόν (X 116). ὁδὸν δημοσιαν, ἀμά-

ξιας διαπορευην δόδον

ἀμαρ (Tragici). ημαρ, η̄ ημέρα

ἀμάρακος (Theophr. IX 7, 3). γένος μύ-

ρον, ἀπὸ φυτοῦ ἀμάρακος καλούμενον (Comici)

ἀμάραρ (Theocr. XXVII 52). αὐλακα [73]

ἀμάραρντος· εἶδος φυτοῦ, ἀφ' οὐ στέ-

φαντο πλέονται

ἀμαράσαι· al σῆς. ol δὲ κύνας (v. μα-

ράσσαι) [76]

ἀμάρευμα· δέροισματα βορβόρου

ἀμαρεύσων· διοδεύσων

ἀμάρη· η̄ ἐν τοῖς κήποις θύρορρόπ. παρὰ

τὸ ἄμα καὶ λεων καὶ ὄμαλῶς ζεῖν, [η̄] οἷον

ἀμαράνη τις οὐδα (Greg. Naz. XIV 124 p. 91 Dronk.) [80]

ἀμάρησι· πόροις [82]

COD. 32 ἀμεμάκητον

36 Σατύρι

40 νία. εἰ δεξύοιτο. η̄ δράγματα παροξυνόμε-

δον

45 Ἡρακλεῖ δηλοῖ

50 πολλορήνιοι

55 θεοίσιν. ἀπὸ τοῦ ἀμεμάκητον

60 69. 68

49 δεσμεύονται. η̄ τοι δράγματα

52 ἀμάλλως...

57 ἀπίου

64 ἀμαξαντία

66 ἀμαξεύς

67 ἀμάξιποδες—ἄξωσι

49 δίσμει — Φιλίτας

53 Legebalur post gl. 3457

58 δυάν

73 ἀμαράντη τινον (I Petr. V 4).

δησπότων

76 ἀμαράντη δικολούθειν. πελήσθαι. ἀμαρτάνειν (φ 155).

80 ἀμάρις (Φ 259). θύρορρης δχετός

82 δμάη· Ἐβραϊσται. βαβαλ Συριστι. Συγχνσις

85 δησπότης

86 δησπότης

87 δησπότης

88 δησπότης

89 δησπότης

90 δησπότης

91 δησπότης

92 δησπότης

93 δησπότης

94 δησπότης

95 δησπότης

96 δησπότης

97 δησπότης

98 δησπότης

99 δησπότης

100 δησπότης

101 δησπότης

102 δησπότης

103 δησπότης

104 δησπότης

105 δησπότης

106 δησπότης

107 δησπότης

108 δησπότης

109 δησπότης

110 δησπότης

111 δησπότης

112 δησπότης

113 δησπότης

114 δησπότης

115 δησπότης

116 δησπότης

117 δησπότης

118 δησπότης

119 δησπότης

120 δησπότης

121 δησπότης

122 δησπότης

123 δησπότης

124 δησπότης

125 δησπότης

126 δησπότης

127 δησπότης

128 δησπότης

129 δησπότης

130 δησπότης

131 δησπότης

132 δησπότης

133 δησπότης

134 δησπότης

135 δησπότης

136 δησπότης

137 δησπότης

138 δησπότης

139 δησπότης

140 δησπότης

141 δησπότης

142 δησπότης

143 δησπότης

144 δησπότης

145 δησπότης

146 δησπότης

147 δησπότης

148 δησπότης

149 δησπότης

150 δησπότης

151 δησπότης

152 δησπότης

153 δησπότης

154 δησπότης

155 δησπότης

156 δησπότης

157 δησπότης

158 δησπότης

159 δησπότης

160 δησπότης

161 δησπότης

162 δησπότης

163 δησπότης

164 δησπότης

165 δησπότης

166 δησπότης

167 δησπότης

168 δησπότης

169 δησπότης

170 δησπότης

171 δησπότης

172 δησπότης

173 δησπότης

174 δησπότης

175 δησπότης

176 δησπότης

177 δησπότης

178 δησπότης

179 δησπότης

180 δησπότης

181 δησπότης

182 δησπότης

183 δησπότης

184 δησπότης

185 δησπότης

186 δησπότης

187 δησπότης

188 δησπότης

189 δησπότης

190 δησπότης

191 δησπότης

192 δησπότης

193 δησπότης

194 δησπότης

195 δησπότης

196 δησπότης

197 δησπότης

198 δησπότης

199 δησπότης

200 δησπότης

201 δησπότης

202 δησπότης

203 δησπότης

204 δησπότης

205 δησπότης

206 δησπότης

207 δησπότης

208 δησπότης

209 δησπότης

210 δησπότης

211 δησπότης

212 δησπότης

213 δησπότης

214 δησπότης

215 δησπότης

216 δησπότης

217 δησπότης

218 δησπότης

219 δησπότης

220 δησπότης

221 δησπότης

222 δησπότης

223 δησπότης

224 δησπότης

225 δησπότης

226 δησπότης

227 δησπότης

228 δησπότης

229 δησπότης

230 δησπότης

231 δησπότης

232 δησπότης

233 δησπότης

234 δησπότης

† ἀμαρτία· διοῦ παραγόμως
ἀμαρτάδας (Herod. VIII 110, 1)· ἀμαρτίας [85]
ἀμαρτῆν· ἄμα, κατ' ἐπακολούθησιν, φέρεται (E 656) [87, 88]
ἀμαρτεῖν· ἀκολουθεῖν. Εὐριπίδης Σκειρώνει (fr. 681). Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκτήτῃ (v. 210) ἐπὶ τοῦ ἀποτυχεῖν [90]
ἀμαρτήσεσθαι (i 512)· δι' ἀμαρτίαν στερηθῆναι
ἀμαρτήσαντες (Φ 188)· συντυχόντες, διοῦ γενόμενοι. η δροῦ προέμενοι, οὐ ἔστι ἔκπληκτος
ἀμαρτοεπής (N 824)· ἀμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν
ἀμάρτοις (Soph. Ai. 155)· ἀποτύχοις
ἀμαρτωλὸν· πανούσγον, ποχθηρόν, αἰμύλον
ἀμαρτῶν· ἀκολουθῶν. ἀγορίσας (—ών)
ἀμάρτυρες· ἀκτῖνες, λαμπηδόνες. ὅφεις [98]
ἀμαρτύγματα (Hesiod. EM. 77, 32)· λαμπηδόνες [3500]
Ἀμαρτύσια· ἔργη Αθήνησι
† ἀμαρτύς· ἄπλετος, πολὺς (v. ἀμύκαρις)
ἀμαρτύσσει· στίλψει, λάμπει
ἀμαρτύσσων (h. Hom. III 278, 415)· λάμπων, ἀστράπτων
† ἀμαρτύρας· ἀπ' ἀρχῆς (v. ἀμύκαρι)
† ἀμαρτύττα· τούς ὀφθαλμούς (ἀμάργυγας)
ἀμάς (N 96)· ἡμετέρας. Δωρικᾶς
ἀμᾶσθαι· ἱψίλεκσθαι τὴν γῆν
ἀμάσυχαδες· αἱ σύν τοῖς συκοῖς γινόμεναι ἄπιοι
ἀματίξει (Cyprii?)· ἀναφυρᾶ
ἀματίς· ἄπαξ. Ταραντῖνοι
ἀμάτορος (Eur. Phoen. 666)· μητέρα μὴ ἔζουσης [13]

COD. 89 δύρατα. Εὐριπίδης Σκειρώνει
8501 ἀμαρυσία 9 αἱ μὲν 21 ἀνάδενδρα μδ
83 χύτρας καδορ 39 ἔξαπλοι· Ἀνδροὶ 41 διμολύτερον
ΠΕΣ. 85 ἀμαρτεῖν (N 518)· ἀλέτουχει, ἐφεύσθη
88 ἀμαρτητήν (E 656)· διοῦ προήκοντα δόρατοι 90 ἀμαρτῆδην (N 584)· στερηθῆναι
98 ἀμαργυκέα (Ψ 630)· δρουα κύνιον 3500 ἀμαργυκυνσία· βοστρυχία (du am
μαργύδα· βοτρύδα) 13 ἄμα τοῖσι (A 348)· σύν τούτοις 21 ἀμανρόν (δ 824)·
σχοτεινόν 25 ἀνδραδέσει· ἀφροτίτας, ἀπονόητος 28 ἀνιβατίδην· ἐνβαλλόντων. μετὰ
διλογυμοῦ (ανβιλῆδην) 29 ἀμβαλλόμεθα (B 436)· ἀναβαλλόμεθα 34 ἀνιτιών
(Ducang. c. 57)· ἐπιτηδεύσων παρεκράτεις (v. τινά τῆς αὐτοῦ ἰξονοίσις 36 ἀμβλάκημα
(Aq. Daniel VI 3)· ἀμάρτημα 38 ἀμβλούθριδιον· ἀμβλωμα βοέφος. ἐκτρωμα (v. ἀδλ.)
45 ἀμβλώσεις· ὠμοτοκεῖν (Moer. Att. p. 62 e Plat. Theat. 119 D) 46 (d) μβλώ-
θριδια· τὰ ἐξηλασμένα ἐμβρυα 47 ἀμολωμα· ἐκτρωμα

ἀματροχεῖν· τῶν ἀρμάτων συνάφεσις
ἀματροχίας· τὰς χαράξεις τῶν τροχῶν (Callim. fr. CXXXV 2). καὶ ὁμοδεμίας (Ψ 422)
ἀματροζόσθωτα (o 450)· ἄμα συνεκτρίζοντα
ἄμαντη γλώσση· ησυχίας
ἄμαντοι· ἀναιρεῖ, μαράνει (Eur. Hipp. 816)
10 ἀμαντρούμενοι· σκοτιζόμενοι
ἀμαντρώσας· σκοτώσας [21]
ἀμαχητηρία· είδος ἀκάρθητος (ἀμυκτηρία)
ἄμαχον· ἀκαταπόχητον, ἀκαταγώνιστον
ἄμβαινα· ἀναδενδράς (v. Xen. Oec. XIX 18) [25]
ἀμβασιν· ἀνάβασιν (cf. Soph. OC. 1070)
ἀμάσεται· ἀπὸ τῆς ἀμυκτῶν, ολονεὶ σφάξαι. Σοφοκλῆς Τραϊλφ (fr. 562) [28, 29]
ἀμβατός (Ζ 434 λ 315)· ἀναβατός. προσβατός
† ἀμβέτε· δύσκολον. η ἀβλαβέτε
ἀμβη (Hippocr. III p. 265)· η τῆς Ιτυος ὄφρυς τῶν κυλλῶν ἀσπίδων
ἀμβικα· χύτραν. κάδον [34]
ἀμβ(λ)ακεῖν· ἀμαρτεῖν [36]
ἀμβλήδην (X 476)· ἀναβολάδην, ἀπὸ προσμίου. η μετὰ ὄλολιγυμοῦ ἀναβάλλων [38]
† ἀμβλήσκει· ἐξαμβλοῦ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπελού, καὶ ἐκτεφώσκει. Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδη (fr. 127)
ἀμβλύ· βραδύ
ἀμβλύτερον (Plat. Polit. 273 B)· δικηρότερον
ἀμβλυντεῖ· τυφλώττει
ἀμβλυντοντες (v. l. Plat. Crit. 121 A)· τυφλώττοντες
ἀμβλῶνεις· χαλβάνη. Διονύσιος [45—47]
ἀμβλωπή· τυφλή
ἀμβλυσσει· Nic. Ther. 33)· ἀμβλυσσει

90 ἀκολουθεῖτε. Σοφοκλῆς 97 ἀμαργυγές
901 ἀμαρυσία 9 αἱ μὲν 27 τροιλφ. Corrigunt ἀμης ει σφάξει
μδ 87 ἀντρας καδορ 27 τροιλφ. Corrigunt ἀμης ει σφάξει
83 χύτρας καδορ 39 ἔξαπλοι· Ἀνδροὶ 41 διμολύτερον 48 ἀμβλώπη (ῶπις?)
ΠΕΣ. 85 ἀμαρτεῖν (N 518)· ἀλέτουχει, ἐφεύσθη 87 ἀμαρτῆσαι (i 512)· στερηθῆναι
88 ἀμαρτητήν (E 656)· διοῦ προήκοντα δόρατοι 90 ἀμαρτῆδην (N 584)· στερηθῆναι
98 ἀμαργυκέα (Ψ 630)· δρουα κύνιον 3500 ἀμαργυκυνσία· βοστρυχία (du am
μαργύδα· βοτρύδα) 13 ἄμα τοῖσι (A 348)· σύν τούτοις 21 ἀμανρόν (δ 824)·
σχοτεινόν 25 ἀνδραδέσει· ἀφροτίτας, ἀπονόητος 28 ἀνιβατίδην· ἐνβαλλόντων. μετὰ
διλογυμοῦ (ανβιλῆδην) 29 ἀμβαλλόμεθα (B 436)· ἀναβαλλόμεθα 34 ἀνιτιών
(Ducang. c. 57)· ἐπιτηδεύσων παρεκράτεις (v. τινά τῆς αὐτοῦ ἰξονοίσις 36 ἀμβλάκημα
(Aq. Daniel VI 3)· ἀμάρτημα 38 ἀμβλούθριδιον· ἀμβλωμα βοέφος. ἐκτρωμα (v. ἀδλ.)
45 ἀμβλώσεις· ὠμοτοκεῖν (Moer. Att. p. 62 e Plat. Theat. 119 D) 46 (d) μβλώ-
θριδια· τὰ ἐξηλασμένα ἐμβρυα 47 ἀμολωμα· ἐκτρωμα

ἀμβολάδην ἀναβολῆ χρωμένος. ἀναζέων.
ἀναβάλλων (Φ 364 Herod. IV 181)

ἀμβος· ή ἐπίγειος τὸ πλάστη

ἀμβρόκειν· θεραπεύειν ἐν τοῖς λεροῖς

[53. 54]

ἀμβροσίη· θεία (Σ 268), καὶ ἀθάνατος.
καὶ ή τῶν θεῶν τροφὴ ή καθαρὰ καὶ ἀθά-
νατος καὶ ἀρδαρτος σημαίνεται. Κορίνθιοι
δὲ τὸ κρίνον (Nicand. fr. 126 OS)

ἀμβροσίου (Ε 338). θεῖον [57—61] 10

ἀμβροτεῖν· ἀμάρτειν, ἀποτυχεῖν βροτοῦ,
δὶστι ἀνθρώπου, καὶ κρύπτειν (ΕΜ. 80,
30)

ἀμβροτίς· ἀπαρξάμενος. Λάκωνες
(ἀμβροτοι· ἀθάνατοι, θεῖοι, ἀμοιροι βρό-
του ΕΜ. 80, 27) [65]

τὸ μέρον χαίρει τὸν κειμῶν ἔμβολαι
ἀμβρυττοι· εἶδος ἔχειν θαλασσιν. Αρι-

στοτέλης (ΗΑ. IV 5, 2) δὲ αὐτὸν βρύτ-
τους καλεῖ (ν. ἀβρυτοι)

Ἀμβρώνιον· χωρίον τῆς Ζελείας (Ἀμβρων.
Ἴων Καινεῖ ξ.)?

Ἀμβρωνες (Αρ. Byz. p. 186 Nek.)· αἱ προσ-
ανθάπτεις τῶν ὄρῶν. Αἰσχύλος Κερκύσιοι
καὶ Σισύφω (fr. 98)

διέγαρτον· ἀφθόνητον (Β 420), διγήλω-
τον. η πολὺν, η μέγαν. ὡς τό·

ἀμέμαρτει συβώτα (ρ 219)

φ οὐκ ἀν τις φθονήσειν.

διέθυνσος· βοτάνη, καὶ λίθος (Exod. XXVIII
19?)

ἀμείβεται· παρατείται. Εὐριπίδης Ἀνδρο-
μέδα (fr. 156)

διεισθόντα (Plat. Soph. 224 B)· δλ(λ)δσ-
σοντα

διεισθόν (e. c. Aesch. Suppl. 219)· ἀνταπο-
δόνος (λόγον)

[35]

ἀμειδές· στυγούρ, δύλαστον

ἀμειδητον· ἀγέλαστον

ἀμειλικτον (Φ 98)· πικράν. οὐ προσηνῆ
[80]

ἀμειλικτον (Eurip. Melanipp.)· ἀμικτον.
ἀπάρθρωπον, σιληρόν (A 137), καὶ πικρόν,
οὐ προσηνῆ

ἀμειλιχος (I 158)· ἀπροσηνῆς. ἀπειθής.
σκληρός. πίκης (πικρός?)

ἀμεινασις· ἥδύσαμον (Περγασοι ΕΜ. 82,
50) [85—87]

τὸ ἀμερεῖν· ἀμελεῖν (ἀφελεῖν)

ἀμείρεθαι· στερεῖσθαι

ἀμείρον(τ)ε· στερείσκοντες, διπαιρούμενος
ἀμείσ· εὐήγησεις (οὐερήπεις?)

ἀμειφθήσεται· ἀλλαγήσεται [93]

ἀμειψεν· ἥλλαξεν

ἀμειψικοσμή (Democritus)· μετακόσμησις

ἀμειψιρούμεν (Democritus)· ἀλ(λ)άσσειν

τὴν σύγκρισιν (ἥθυμισιν), η μεταμορφού-
σθαι

ἀμειψίχροον· μεταβάλλοντα . . .

ἀμειψόμεθα· ἀνταποδώσομεν

ἀμέλεγει· ἐπισπάται τὸ γάλα
ἀμέλειν· τήκειε.

[3602]

ἀμέλει· διό. ἀπλῶς (καλῶς). οὐτως οὐν.
τοιαγαρῦν

ἀμέλεια· καταφρόνησις

ἀμελίον δίκη· Σητίλον (?)

ἀμελ(λ)ητι· ταζέως; μελ(λ)ησεως χωρίς

ἀμελούσαν· ἀκουσαν. η ἀνελούσαν

Ἀμελούς γυνάι· χωρίον Λιβύης [10]

ἀμεπτόντος (Demosth. 300, 17)· ἀκατα-
γνώστων

ἀμεμφᾶς· ἀμέμπτως (Plat. Legg. VI 751 D)·

ἀφειδῶς; (Xen. Hell. III 1, 10)

ἀμεναι (Φ 70)· πληρωθῆναι

COD. 55 τροφῇ βαρυτόνως . . . στέρησιν η καθαρὰ 67 αὐτὸς δὲ 68 χῶ τῆς 69 κερ-
κύριοι 10 δὲ οὐκ 79 πικρὸν 95 ἀμειψικής, μη 96 ἀμειψιρωμεν 97 ἀμειψιχρον
3601 τέκτειν (cf. μέλδειν) στερίσκειν (σα μέλδειν) 12 ἀμέμφως

HES. 53 ἀμβροσία (Sapient. XIX 20)· θεία, θαυμασία τροφή, η μάντινα 54 ἀμ-
βρόσιον· εὐδέσεις. ηδύ 57 ἀμβρόσιγνον· ἀκοιρον (βρότου) βαρυτόνως γάρ δ βρότος
—ον

τὸν ἀνόν (λύθρον δπτο) φως οὐν (l. φόνον). κατὰ στέρησιν. 58 ἀμβροτα (P 194)· θεία,
δθάνατα 59 ἀμβροτα τεύχεα (P 202)· θεία δηλα 60 ἀμβροτος· ἀφθάρτος (Ω 460),
θεῖος, ἀθάνατος (Υ 358). 61 ἀμβρόσιος (B 19)· θεῖος, δθάνατος. ηδύς, καὶ δηομα κύμον
65 ἀμβροτε· ταυτει δποτυχάνει· 75 ἀμειβων (A 546)· ἀλ(λ)ασσων 97 ἀμειδή-
τον (Sapient. XVII 4)· σκυδρωπος. Μειδᾶν γάρ ἔται τὸ γελάν 80 ἀμειλίον· ὥλιος
(cf. μελάδος) 83 ἀμειναι (P 70)· πληρωθῆναι 85 ἀμεινον· κάλλιον (Ω 52), βλέπων
(A 217), κρείσσον (A 116) 86 ἀμεινονα (B 239)· βελτίονα 87 ἀμιλλώμενος· [δρίζων,
η] ἐρίζων 93 ἀμειψασθαι (Ψ 489)· ἀποκρίνασθαι 99 ἀμεθοδευτος· ἀτέχναστος
2602 δ μελ[δη]σαι· ἀφροτιστησαι 5 δμέλατον· τὸ Ισον 10 δμεμακέτην (Ζ 179)·

ἀμενεῖς· δοθεντεῖς
ἀμενήνωσεν (*N* 562). ἀσθετῆ ἐποίησεν.
‘Ηλύδωρος δὲ ἐν τῷ νεκύῳ ἀμενηνὰ κάρηνα (*x* 521) τὰ ἀδιανόητα ἀπέδωκεν
† ἀμενητά· ὑμένα. Λιολεῖς [17—20]
ἀμέρας· ὑμίρας
ἀμεργομένη· δρασσομένη. ὑφαιροῦσσα
† ἀμεργὸν ἵεται· η εἰμαρμένη. Κρῆτες (*v.* θυμαρογράται)
ἀμερόδεν (*N* 310). ὑμαύρον [*r.*]. ἐβλαπτεν
ἀμέροδεαι (*φ* 290). στερίσκει [26—31]
ἀμέρεια· τρικαΐδεις δέκα (*v.* μέρεια)
ἀμέριον ἐργον· τὸ ἡμερῆσιν. Λάκωνες [34]
† ἀμερός· ἀπειρος
ἀμεροκοίτης· ὁ καλλιώνυμος ἱχθύς, η
μύουν [37. 38]
ἀμερόσιφρον· βλαβερά
ἀμερόσεν (*φ* 61). ἀμυνον ἐποίησεν. ἐστέ-
ρησεν [41]
ἀμερφές (*Boeoli* ??). αἰσχρόν [43]
ἀμέσω· ψιλοπάται
ἀμετάθετος· ἀτρεπτος, δκίνητος
ον ον
ἀμεταποίητος· ἀμετάθετος
ἀμεταταρφαγίαι
ἀμεταχειρίστα· δύσληπτα
† ἀμετέναι· ἀποδοῦναι
ἀμετρα· κέρατα χ', κεράμια μα', χόες δ'
ἀμετριαν· υπερβολήν [52—54]
ἀμετρον (*Xen. Anab.* III 2, 10). ἀμέτρη-
τον, ἀπειρον

COD. 25 ἀμέρδειν· στερίσκειν
λάκωνες [45] *In Cyr. Dr.* ἀμετάθετη τος· ἀτρεπτος δκληνής
χόσσα [56] περεβάσθαι [58] ἀμὴν [63] ἀμῆλις [67] ἀμῆν [68] ἀχαιοί ἀμα, ἡμέ-
ραιάκαιαι ἄμηνοι [70] ὅμοιοι [74] ἀμῆσαντα· |τα |τα [75] ἀμήτοριδας· καθα-
ριστάς *K.* η κιδαριστάς

HES. 17 ἀμενηνή (*x* 521, 536). δοθενη, κατά στέρησιν τῆς δυνάμεως. μέρος γαρ η
δύναμις, η ἀφυγα [18] ἀμενηνῶν (*Greg. Naz. Arc.* II 74 p. 192). δοθεντος [19] ἀμενη-
νόν· ἀδενής [20] ἀμένησος (*E* 887). ἀδνάνενος [26] ἀμερεῖ (*III Macc.* VI 29).
ἀμεριστφ. βροαχντδτω (*ταζ. cod.*) [27] ἀμερεινοῦ (*Greg. Naz. XVIII* 17 p. 227 *Dr.*). ἀπο-
τυχοντος τοῦ νοῦ (*ἀμερινοῦ*) [28] ἀμερεφές (*cl. A* 45). τὸ ἀμφοτερόν (ἐστεγασμέ-
νον) [29] ἀμέργει· ἀποστερεῖ (*διψησι*) [30] ἀμερθείς (*X* 58). στερησίς [31] ἀμερ-
θη· στερηθή [34] ἀμέρημερα (*K* 289 *Φ* 217). πολλά [37] ἀμερής· τυφλός [38] ἀμέρ-
σαι (*II* 53). ἀποστερήσαι, συλλήσαι [41] ἀμέρυτος· † ἀναπόσχετος, ἀτελεύητος (*ἀμήντος*)
[43] ἀμέσαν· διμανωδαι (*Nicol. David, ad Greg. Naz. p. 41*). ἀμοιρον ποιησαι [52] ἀμε-
τροεπής (*B* 212). φλαρος, ἀμετος ἐν τῷ λίγειν [53] ἀμετογισαστον· ἀμέτορον
[54] ἀμέτοχον· ἀμεταληπτον [59] ἀμηγετω [60] ἀμητος· ὁ καιρός τοῦ θερισμοῦ
[61] ἀμητός· ὁ θερισμός [62] ἀμηγέπη, ἀμηγέποι, δποι ποτέ (*Moer. Alt.*) [76] ἀμῆ-
τεις· πλακοῦντος, είδος (*Moer. Alt.*) [77] ἀμητηρεις (*A* 67). θερισται [78] ἀμητόν·
ἀποίητον

ἀμενήσασθαι· ἀμειβεσθαι. διελθεῖν. πε-
ραιώσασθαι
ἀμενσιεπής (*Pindarus*). διαλλάσσοντα καὶ
ἀμειβομένη τοῖς λόγοις
ἄμη (*Xen. Cyr.* VI 2, 11). σιδηροῦν σκεῦος.
καὶ σκάφη, εἰς ηγέτην ἰβάλλοντο ἐρίφων πό-
δες πρὸς τὸ μῆ βατεῖν [50—62]
ἄ μη Θέμις (*Eur. Herc. f.* 1341). ἀ μῆ
πρίπει

10 ἀμήντω· δειρά. Ταραντίτοις
ἀμήλι (*χον*). ἀκολάκετον. Κρῆτες
† ἀ μημένοι· σίτον συλλίγοντες (*v.* ἀμού-
σιν)
ἀμήν (*Silenus Ath.* XIV 615 A). πλακοῦν-
τος είδος
δημητίτως· ἀμέμπτως. Ἄχαιος Ἄλκημενε
ἄμη ήσι (*H* 331, *Hippocr.* III p. 580?). ἄμα
ἡμέρα
ἄμηροι· δημηροι
20 ἀμήρυτον· ἀφθαρτον, ἀτελεύτητον. πολύ....
(*v.* 3641)
δημησαι· θερίσαι
ἀμησάμενος (*i* 247). συναγαγών. θερίσας
ἀμησάντες (*Ω* 451). θερίσαντες, ἀποτε-
μόρτες (*φ* 301)
ἀμήτορας· κιθαριστάς *Κρήτεις* [76—78]
ἀμήτορες (*Nic. Thet.* 134). μη ἔχοντες
μητέρα
ἀμητός· θερισμός
20 ἀμητος (*T* 223). ὁ καιρός
(ἀμήτωρ· κακομήτωρ *Σοφοκλῆς Ἡλέκτρα*
1151)
ἀμήχαρον· ἀπορο, πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ
ἔστιν εὑρεῖν. η δυσχερές. η ἐνεείς

ἀμήχανε (O 11)· δπροσμάχητε [85. 86]
ἀμιασι (Epicharm. fr. 30 Arist. ΗΑ I 1,
10)· ἰχθύες

† ἀμιερεῖ· δεῖξει [89. 90]
ἀμιθρόν (Simonid. fr. 228)· ἀμιθμόν

† ἀμιθα· ἐδεσμα ποιόν, καὶ ἀρτυμα, ὡς
Ἀνακρέων (fr. 139; τ. ἀμιθμάδης)
ἀμιθρεῖν (cf. Callim. Cer. 87)· ἀμιθμεῖν

† ἀμιθιος· μιλῶν
ἀμικόνιστος· ἄρτος. Ταραντίνοι (ν. ἀμι-
μικόνιστον)

† ἀμικτήσας· αἰτήσας (διαστάτ?). χωρισά-
περος

ἀμιλλα· φιλονεκία (Plat. Legg. VIII 834 C).
πόλεμος. σύψων

ἀμιλλάν· τὸ ἐρίζειν. καὶ εἰς τάχος γρά-
φειν

ἀμιλλᾶσθαι· φιλογενῆσαι. ἀγωνίζεσθαι
ἀμιλλακαν· οἰνον Θηβαῖον

ἀμιλλάται (Plat. Lys. 208 A)· ἐρίζει
ἀμιλλάτεροι· ἐπὶ πλέον ἐρίζοντες

ἀμιλλυκα· δρέπανον Ἡλείου
ἀμιλλώμεθα· φιλονεκίουμεν
ἀμιλλώμενος (Plat. Legg. V 731 A)· ἐρί-

ζων [3706. 7]
Ἀμιτραῖον· δὲ ἐνδὲ νῦν τὸν οἶνον λέγει. ή
γὰρ Πενκετία Ἀμιναία λέγεται

ἀμιξι· οὐρῆσαι. η̄ ἢ ηχῆσαι (αἱ μύξαι).
η̄ διμίξαι

ἀμιπποι (Thuc. Χεπ.)· δύο ἵπποι συνεξεν-
γένεια

ἀμιξ· σταμνίον [11]
ἀμισαρος· ἀκροεστος (?)

ἀμιτρα· μικρό. Κρήτες
ἀμιτροχιτωνας (Πλ419)· ἀγώστους ἔχον-
τας τοὺς χιτῶνας

ἀμιχθαλέσσα (Ω 753)· ἀπροσόρμιστος
ἐκ θαλάσσης, καὶ δύσορμος [17]

ἀμμα· δεσμός

ἀμμάθω· μεταμέλωμαι
ἀμμαλλῆς· ἀνοστία (?)

Ἄμμαλλο· ἕστη δυομένη Διᾶ
ἀμμακρύ· τὸ ἀλαρχῆ (ν. ἀμαρύκαρ)

ἀμμαμηνάδης (Απαν. fr. 139)· ἥδισμα
τι σκενεστὸν διὰ κρεῶτες μικρὰ κεκομ-
μένον τὸ δέ ἀργυράτων (ν. ἀμιδά)

ἀμμάξια· αἰώνησαι, καὶ κρεμάσαι (ν. ἀμα-
μαξίς). η̄ ἀποκήσαι

10 Ἀμμάς· η̄ τροφὸς Ἀρτέμιδος. καὶ η̄ μήτηρ.
καὶ η̄ Ρέα. καὶ η̄ Δημήτηρ.

ἀμματίζειν· περιπλέκει, δεσμεύει
ἀμμε· ημᾶς οἴομαι (A 59)

ἀμμεδαπάν· τὴν ἐγχώριον
ἀμμες· ημεῖς (Φ 432) ημᾶς (ν. I. Theocr.
29, 2)

(ἀμμέων)· ημῶν (Alcae. fr. 67 Ahr.)
ἀμμηπ· τροφός (ἀμμία EM.) [32]

20 ἀμμεδία· ἀπονιζεῖται (ν. ἀμμιζεῖται)
ἀμμερός· πεπληρωμένος [35]

ἀμμεσκόπιστον· συγκομιστὸν ἄρτον (ν.
ἀμικόπιστον) [37—39]

ἀμμορίην (v 76)· τὸν κακὴν μοῖραν, κα-
κομοιρίαν

· ἀμμορίον· δύσμορον, κακόμορον
καὶ ἔπι ἀμμορον, ὡς τό·

οὐη δ' ἀμμορός ἔστι λοετρῶν (Σ 489) [42]
Ἀμμούν· δὲ Ζεύς. Ἀριστοτέλης (fr. 206 ed.
Müller)

Ἀμμών· ἕστη Ἀθήνησιν ἀγομένη. ταὶ
δρεις. [45]

ἀμμωχεῖν· ὀργεῖν (ν. σμάζειν)
ἀμνάδας· ταρθένους, η̄ πρόβατα (Theocr.
VIII 35 et LXX)

ἀμνάμον (Lycophro)· τοὺς ἐγγόνους
ἀμνάμων· νιοῦ νιός, (ἀπόγονος. Κυρη-
ναῖοι)

ἀμνημόνει· ἐπελάθετο

COD. 96 ἀμικτίσας — χωρισάμενος (22 ἀμμαρκᾶσθαι?) 24 ἀμμάξια· ἑωφεῖσθαι,
καὶ κρεμάσθαι 27 ἀμμες· ημᾶς, η̄ ημεῖς, η̄ ημῖν. η̄ οἴομαι 28 ἀμμε, λαγηρ· ἐγχ.
η̄λια, καὶ 40 ἀμμοιρίαν 41 ἐμμάμορον 43 ἀμιστό 44 δρεις Κυρηναῖοι. Ἀμμωνος·
νιός, ἀπόγονος. ἀμμωχεῖν· 49 ἀμναύος 50 ἀμνημονεῖ (Demosth. 69, 3)

PES. 85 ἀμητός· τῆς μὲν πρώτης ὁξυομένης, αὐτὰ τὰ (τε)δερισμένα· τῆς δὲ τελευ-
ταῖς, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν 86 ἀμιλα· γυλακία (μνία· φυλα) 89 ἀμέρα·
ἀμνώδη (ν. ἀλίστρα). ἔρημα (αἱ ἀμοιρα) 90 ἀμειδή (Gloss. τ. παναρ.). στυρνοῦ. ἀγέλαστα
3706 ἀμιλλάτηνος· ὁ ἐρίζων πολὺ 7 ἀμιλλάτον· σκληρόν 11 ἀμιλτορίους
λόγους· τοὺς ἐν ἀγώνι 13 ἀμισθος· χωρὶς μισθοῦ 32 ἀμμι δέ (Α 384) ημῖν δέ
23 (d) μιλλᾶσθαι· εἰρηται αἱ φιλογενῆσαι 37 ἀμοιβάς (Iessai. I 23 Sym.)· τιμωρίας.
ἐξτοιεις 38 ἀμοιβος (N 793)· οἱ διαδεχόμενοι τοὺς προτοτατευκότας 39 ἀμμοιρον·
ἀμέτορον. δέδαντον 42 ἀμμος (LXX)· φάμπος (ν. Moer. Alt.) 45 Ἀμμωνος νιός
(ν. δραβέθρυχεν)

- ἀμνηὴν θερίζειν [52—55]
Ἀμνηστία (ι. Ἀμνιστία)· ἡ Εἰλεύθυνα
 ἀμνηστευτος γυνή· ἡ παλλακή. Εὐφρί-
 πίδης Φοίνικι fr. 815)
 ἀμνίον· τὸν ύμενον τοῦ σώματος
 ἢ μυρόν (ἀμνίς)· πρόβατον. οἱ δὲ ἀμνός
 (ἀμνάς) [60]
 ἀμνοί τοὺς ρόπους (Αρ. Ρα. 935).
 πράσινοι καὶ μαλακοί
 ἀμνούχολοι· ποιητὴν [63] 10
 ἀμνηγέτη (Λ 637)· δευτεραθείας, χω-
 ρίς μόχθου (v. ἀβοργή)
 ἀμόγωφ· δικοπάστω
 ἀμόθεν (α 10)· ἀπό τυπος μέρους, ὅποθεν
 θέλεις.
 τῶν ἀμόθεν γε θεῖα θύματερ Διὸς εἰπέ
 δηλοῦ δὲ καὶ τὸ μηδαμῶς κατὰ μηδένα
 τρόπον
 ἀμοιβηδίς (Σ 506 σ 310)· ἐναλλάξ. ἀνά
 μέρος
 ἀμοιβηδόν (Aristarch. Σ 506)· ἐφεξῆς
 δμοιγέποι· εἰς τινα τόπον
 ἀμοιοίς· πακός. Σικελοί
 ἀμοιρεῖ· ἑτέροπαι
 ἀμοιροι· ἄχωροι. ἄκληροι [73, 74]
 ἀμοιρῶν· δασοχῶν
 ἀμολγάζει· μεσημβρίζει
 ἀμολγόν την νύκτα· Εὐριπίδης Ἀλκμήνη
 (Ευρ. fr. 105), ζοφεράν καὶ σκοτεινήν. οἱ
 δὲ μέρος τῆς ωκεάνου, καθ' ὃ ἀμέλγουσιν
 (cf. Aeschyl. fr. 67, 6) [28]
 ἀμολγόφ (Ο 324)· τῷ μεσονυκτίῳ, ἦτοι ἐν
 ἑκίνη τῇ σφρ., ἐν ὃ μιλέγουσιν [80—82]
 ἀμόμηλις (Aethilius Ath. XIV 650 D)· ἀποι.,
 ἀχράς
 ἀμόρρα (Philetas Ath. XIV 616 F)· σεμίδαλε;
 ἐφθῆ σὺν μέλιτι. ἀμοργίτας (βίτας Si-
 culi)· πλακοῦντας
 ἀμορβέψοσθαί· ὄδοιπορησαί. δρυῆσαι
- 20 30 40 50 60 70 80 90 100 110 120 130 140
- δμοργεμα· σύλλεγμα. ἀρτυμα
 ἢ ἀμοργίδα· ἔξεσθικνα τὸ γάλα
 ἀμόρξαι· δηοφῆσαι. ἢ δμόρξαι
 ἀμόρρωτον (ἀμόρροτον)· ἀθάνατον
 δμορφύνειν (Antimach. fr. CVIII)· οὐ δε-
 ὄντος πράττειν
 ἀμόρφωτον· ἀδιατύπωτον. Σοφοκλῆς Θυ-
 έστη τῇ ἐν Σικυῶνι (fr. 228)
 ἀμοτον· δηλήρωτον (Ε 518). πολύ
 ἢ ἀμούσι· θερίζουσιν (Theophr. IX 11, 9)
 ἀμούσον· δηλεντον
 δμουχα (ἀμουσχρά)· καθαρεύουσα. Λάκω-
 νες
 ἀμόσωλον· ἀγγεῖον εἰλικρινές
 ἀμόσωμφος· ἀπιστος
 20 δμπαδίην· φανερώς
 ἀμπάσιονται (Lacones)· δηακανονται
 (ἀμπαταρθοι· αι· δηιερῶσαι (v. hoc))
 δμπαιδες· οι τῷ παΐσων ἐπιμελούμενοι
 παρὸν Λάκωνιν
 ἀμπαλίνωρον (օρρον?)· τὸ ἀνακάμφαι
 πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδὸν (Com. vol. III p. 296?)
 δμπαλίαι· παῦσαι. Λάκωνες
 ἢ ἀμπανλις (—λα?)· ἢ τὰ πράγματα (δια)-
 φέρουσας (v. ἀνάπανλις). [7]
 ἀμπανυστόν· ἀναπανστόν (q. v.)
 δμπειρας (Ευρ. Rhes. 614)· δηδσας
 δμπειρος· ἐπειρος (κάμπειρος)
 δμπειλόπρασον· πόα τις. ἐστι δὲ καὶ βο-
 τάνη
 Ἀμπελος· ἡ μηχανή. καὶ ἄκρα Μυκάλης
 Κυρηναίας δὲ αιγαλός. καὶ πόλις Θράκης.
 καὶ ἡ ἀμπελος
 ἢ ἀμπελίοι· ἀμπελίδα. φυτόν τι οὐτω
 κατὰ στελέχη τῆς δμπέλου [14]

COD. 51 ἀμνεῖν 56 ἥλιθυνα 58. 57 = 57. 58 61 ἀμνοιτοὺς, 62 ἀμνο-

χόπος 65 δμώγω 66 τὸ μονάχος καὶ 67 ἀμοιβά 69 τόπον. ἡ καθ' ἓν τα τρόπον
 (αδ ἀμηρέποι) 71 ἀμοιροῖ· ἑστερεῖται 73 ἀμοιρων· δαστόχων 77 ἀλημήνην
 83 ἀπιοσάχρας 84 ἀμοργίτας 90 ἀμοργέας 92 ἀμορφυγίην 5806 ἀμ-
 πανλις 8 παιστόν bis 12 μόναλες ἥγουν δρους Κυρηναῖοι

HES. 52 ἀμνημόνοες· ἀθυμοῦτες (ι. μητημόντες) 53 δμνηὴν οσεν (Ν 582).
 ἀσθενὴ ἐποίησεν 54 δμνησικαία· τὸ μη μητημόντες κακῶν 55 ἀμνηστεια·
 τὸ μη (μητημόντες) 60 δμνησόν μάλλον, καὶ ἀρτο τεχθὸν πρόβατον 63 δμοιβαῖ·
 γάμοτες. καὶ τιμωραί, δηταπόδοσεις, καὶ ἔκτισης. χρέα 78 ἀμοιρῆσαι· ἀποτυχίαν (v. 6530) 74 ἀμοιροι (Sapient. II 9)· ἑκτέσι, ἀνεν τοι γαία ἔλαον, ίλις 81 ἀμοργινα· λεπτου-
 φη (sic) ἐνδύματα (Moer. Alt.) 82 ἀμορος (Σ 489). ἀμέτογος 5807 δμπεδίον (Ψ
 464)· κατὰ πεδίον 14 ἀμπελέσσαν (Γ 184)· ἀμπέλους ἔχουσαν

[16]

ἀμπέσαι· ἀμφίσαι Λάκωνες

ἀμπέτασον (Eur. Phoen. 296 al.)· ἀναχάλυψον

[19. 20]

ἀμπέχειν· περιβάλλεσθαι

ἀμπέχεις· ἔνδυμα, δῆτον τοῦ ἀμπέχειν [23]

ἀμπεχόμενος· περιβαλλόμενος

ἀμπέχοντος (Aristoph. fr. VI p. 1079)· σύμμετρον περιβλήμα

[26—29]

ἀμπηρον· πεπηρώμενον

ἀμπίσυρον· πιλάστην Ταραπενού (ἀμπίθυρον)

ἀμπιστάτηρ· ἔξεταστής

ἀμπιστάσθαι· ἔξετάζειν (ν. ἀμφίστ.)

ἀμπισχεῖν (Eur. Suppl. 165 ?)· περιβαλλέν

ἀμπισχνούμενον· περιβαλλόμενον

ἀμπίτιαρ· παραπαττομένη (ἀμπιττάρ — [όμενος])

ἀμπλακεῖν· ἀμαρτεῖν

ἀμπλάκημα (Eur. Phoen. 23 al.)· ἀμάρτημα

[39]

ἀμπλακήματα· ἀμαρτήματα

ἀμπλακών· ἀποτυχών (Eur. IA 124). ἀμαρτάνων

[42]

ἀμπινυτο (X 475)· ἀνέπτευσεν

[44]

† ἀμποίχοτις· ἐν Συνακούσαις ἀρχή

ἀμπρακόν· μακρόθεν

ἀμπρενέιν· προτονίζειν. ἔλκειν (cf. Callim. fr. CCXXXIV). ἀμακηλατεῖν

[46]

ἀμπρεύσωμεν· ἔλκωμεν

ἀμπρούν· τὸ τεταμένον σχοινίον, φέχρωντο

ἀντὶ φυμοῦ·

ἀμπρυκα, κερχύφαλον (X 469)· κόσμος γυναικῶν

[51]

ἀμπρυκεῖς· τὰ διαδήματα η χαλυνοί: η τρο-

COD. 17 Post Λάκωνες legebatur 3802

καθέν

γνακέι 52 Σαντανάποσις scribas 57 ἀμύγμασιγ (sic)

[52]

54 παραβαλεῖν 35 ἀμπισχόμενον

καθέν

γνακέι 52 Σαντανάποσις scribas 57 ἀμύγμασιγ (sic)

[53]

HES. 16 ἀμπέπαλον (Γ 355)· διασείσας (ἀνασείσας), κνήμας

[54]

(Γ 355)· κραδάνας. σείσας 20 ἀμπενυσις· ἀναψυξις (ἀναπανούσις)

[55]

παρακέντον, κατείγε 26 ἀμπεχόνην (Plat. Charmid. 173 B). λεπτὸν λιάτων

[56]

χόνιον· ὄμοιον (Moer. Att.). 28 ἀμπιειήδισιν· πτήλιον (παλλίον? ad λήδον) 29 ἀμ-

πέψιει (ο 83)· ἀποτέψιει 39 ἀμπλακίγσιν (Empedocl. Greg. Naz. LVIII 47. 104).

διαρτήμασιν

42 ἀμπνύνθη (Ε 697)· ἀνεσφρονίθη

[57]

44 ἀμπνύνθη (Ξ 436)· ἀτεπιθημάτη. ἀνεσφρονίθη

[58]

58 ἀμυβαδόν (Σ 506)· ἀφεκῆς 59 ἀμυτρον· πόλις θησ Θράκης ἀμυτρον

[59]

60 διμιδάναι (Μ 18)· κρύψαι 64 ἀμυνόμενος· τόποι οι άνθυδροι καὶ αγανέντες. παρά

[60]

τὸ μυρεῖν, ὅ έστι θεῖν 76 ἀμυλός (Symm. Exod. XVI 31). βρόσα τὸ ἔκ πυροῦ

[61]

λιθωτον· κατέτοις εἰδος (ἄλσουδωτον)

[62]

85 διμύνει II 265)· βοηθεῖ 86 ἀμυνεν (Ξ 71)· βοηθησεν

[63]

88 ἀμυνον (Α 456) 89 ἀμυνόμος (Π 622)· τυμωρούμενος

χοι. οὐτως Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ (678). διὰ τὸ κυκλοτερές

διμπυκτήρια· τὰ φάλαρα. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ (1069)

διμπωτεις· δινάπανοις. ἔηρασία, ὅπου ἀναποδίζει τὸ θύμο καὶ πάλιν ἥρχεται (Herod. VII 198 VIII 129) [55]

διμυγδαλη· τὸ δένδρον. καὶ τὰ τραγήματα (αἱ διμυγδαλη)

διμύγμασι· σχίσμασιν (58—60)

διμυδις· ἀμα, ὁμοῦ

διμυδρά (Theat. 495 A)· τὰ δισθενέστερα ἀμυδρός· σκοτεινός [64]

διμυδρότερα (Plat. Tim. 72 B)· ἀμαυρότερα. ἀσθενέστερα

διμύητος (Plat. Phaed. 69 C)· βιβήλος....

διμύθητοι· διαρρέμητοι, πολλοί

διμυθήτον· ἀνέκαιρηγήτον

διμύχαρις· πλήθος, ἀθροισμα. πλούσιοι,

πολύ

διμυχαλι· αἱ δικίες τῶν βιλῶν παρὰ τὸ διμύσσειν (διμυχάλαι ΕΜ.)

διμυχλαίδεις· εἶδος ὑποδήματος πολυτελοῦς Δακωνικοῦ. Καὶ πόλις Ἀμύχλα ει

διμυχλίς· γλυκύς, ηδύς

διμύκταν· γλυκύν. οἱ δὲ διμικτον

διμυλα· μῆτρα (Τρια)

διμύλους· πλακούντας [76. 77]

διμυμος (Aeol.)· διαθός. διμώμητος, διμεμ-

πτος. καὶ διμύσσων

διμυνάθειν (Tragici)· διμύνειν, βοηθεῖν

διμυναί· ἀκόδησαι, τιμωρία [81]

Διμυναδρί(δ)αι· γένος, ἐξ οὐ λερεῖς Αθηνησιν

διμύνανδρος· δυνάμενος ἀνδρας διμύνεσθαι

διμυνίας (Ατ. Eqq. 570)· ὁ διμύντικός.

παρὰ τὸ διμύνειν [85—89]

25 ἀμπεχανόν 30 ἀμπηρόν 33 Sic σμ

49 ἀμπρόν 50 ἀμπρυκας· κρύφαλον.κα

51 παραβαλεῖν 35 ἀμπισχόμενον

52 Σαντανάποσις scribas 57 ἀμύγμασιγ (sic)

53 διμύνειν

54 διμυδρόν

55 διμυρησις· ἀνασείσας (ἀνασείσας), κνήμας

56 διμυρησις· κραδάνας. σείσας 20 ἀμπενυσις· ἀναψυξις (ἀναπανούσις)

57 διμυρησις· παρακέντον, κατείγε 26 ἀμπεχόνην (Plat. Charmid. 173 B). λεπτὸν λιάτων

58 διμυρησις· όμοιον (Moer. Att.). 28 ἀμπιειήδισιν· πτήλιον (παλλίον? ad λήδον) 29 ἀμ-

πέψιει (ο 83)· ἀποτέψιει 39 ἀμπλακίγσιν (Empedocl. Greg. Naz. LVIII 47. 104).

διαρτήμασιν

42 διμπνύνθη (Ε 697)· ἀνεσφρονίθη

44 διμπνύνθη (Ξ 436)· ἀτεπιθημάτη. διμπνύνθη

58 διμυβαδόν (Σ 506)· ἀφεκῆς 59 διμυτρον· πόλις θησ Θράκης διμυτρον

60 διμιδάναι (Μ 18)· κρύψαι 64 διμυνόμενος· τόποι οι άνθυδροι καὶ αγανέντες. παρά

τὸ μυρεῖν, ὅ έστι θεῖν 76 διμυλός (Symm. Exod. XVI 31). βρόσα τὸ ἔκ πυροῦ

λιθωτον· κατέτοις εἰδος (ἄλσουδωτον)

81 διμναί· ἀπαλεξησαι βοηθησαι (Ι 576)

ἀμύνον (monost. 152) · ἀποδίδου
δμυντήριον · ἔιρος δίστομον. η τι τῶν
πληττέτων
ἀμύντορας (β 326) · βοηθός [93. 94]
δμύξ (Nic. Ther. 131) · ἀμυχλ
ἀμυξα · ἔξυσ(a). ἐ(α)πλάραξα
ἀμύξαι · καταμίξαι, καταξῆσαι: στενάξαι
(ad μύξα)
† ἀμύξανος · ἀνδρός
ἀμύξεις (A 243) · κατάξεις [3900—2]
ἀμυροι · τόποι οι κάθηγοι, καὶ ἄγαν ἀνο-
τες. ἀπὸ τοῦ μυρίν (v. 3864) [4]
ἀμυρτόν · λιάτον Κορῆτες
ἀμύς · ὅμοι σὺν αὐτῷ (Callim. fr. CCXVI?) [7]
ἀμύσσειν · ἔιειν. σπαράττειν. λυπεῖν
ἀμυσσος · κῆτος. Λάχωνες [10]
ἀμυστία · μέρον τι (ἀμιστί· μετρο?)
ἀμυστις (Eur. Rhes. 419) · τὴν πλευρεστήν
καὶ άθροῖν πόσιν Τίμαρχός φησιν οὐτώς
λέγεσθαι
ἀμυσ(η)νται · καθάραι, ἀγνίσαι
† ἀμύσαζαι · οἰνάθη. η ἀταδενθράς [15]
δμυσχρόν · καθαρόν, ἀγνότ. ὀλόρρον
ἀμυτέτωσαν · κνιζέτωσαν. σπαραττέτωσαν
δμυχή · ἐπιπλάσιον ἔλκος
† ἀμυχούσης · στρφούσης ἐπιπλέον
δμφαγαπαξόμενος (Π 192) · ώνερβα-
λόντως περιαγαπώμενος καὶ περιαγαπάδ-
μενος
δμφαγαπώντες (Hesiod. opp. 58) · δσπα-
δόμενοι [22]
ἀμφαδίην (Π 196) · φαρερῶς. ἀναφανδόν
ἀμφαδόν (Η 243) · φανερῶς
δμφαεικής · κύκλῳ σειομένης (δμφδκος)
† ἀμφαής · πρόσκολος. περισκελής. οίκος
περίσκεπτος

ἀμφ' Ακιρίος διός (Archil. fr. 20) · Ακι-
ρις ποταμός
† ἀμφαχλῆς · ἀξινη (v. διψιγενῆς) [29]
ἀμφαλάδεσαι · διαμφοδῆσαι. οἱ δὲ δύοσ
βαδίζονται ἐφ' ἔτέρας ὁδοῦ χωρισθῆναι
ἀμφ' ἀλητα (Sophro in Anecd. Par. IV 179,
16) · περὶ τὰ ἀλευρα. † ἀμφάνα μάλιστα
ἀμφαξοεῖν · τὰ γόνατα περικλάσθαντα. καὶ
μὴ εὐτονεῖν (Pausan. Att. p. 20)
† ἀμφαρμένη · διελλα. Λάκωνες
ε
† ἀμφαρής · πωρωτίνη, κατολιγωρουμένη.
καὶ γιγνός; (οἱ ἀφανῆς), ἐπιφανῆς
ἀμφαριστερος (Aristoph. fr. XXV p. 1156) ·
ἀμφατέρωντεν ἀριστερος, οὐκ αἰσιος. οὐ
δεξιός. ἐνατίος τῷ περιδεξιῷ [36]
ἀμφασία (P 69) · ἀλογία, ἀφωνία, ἀγνο-
γία
ἀμφασμα · φαιστά, οἵνῳ καὶ ἐλαῖῳ βεβρεγ-
μένα ἐν θυνίαις. Συραχούσιοι [39—41]
ἀμφαφᾶς · ψιλαράς
ἀμφαφοῖςτεν · ψιλαρήσιειν
ἀμφαφόντα (Apoll. lex. 26, 5) · διὰ ζε-
ρὸς ἔχοντα καὶ περιψηλαφῶντα
ἀμφέθετο (φ 431) · πιριθετο
ἀμφεικάς (C. I. n. 2148) · η περὶ ελεύθε-
(cl. μαζί)
δμφειάλυψεν (Ε 68) · περιεσκέπασεν. πε-
ριάσχεν
ἀμφεκτέον · περιβλητόν
ἀμφελαΐς · μέσα ἐλαῖον πλήρης
ἀμφελάσσασα · περιγέίσασα. κυήσασα
ἀμφελάχατε (ω 242) · περιέσκαπτεν, πε-
ριέσκαλλε, περιώψυσαν [52—54]
ἀμφέπει (Eur. Phoen. 151) · περιέπει. θερα-
πεύει. παρακολουθεῖ [56]

COD. 91 ἔιρος δ. η βάκλον 8 δέειν 12 δμυστίς, τὴν ἀμυστήν 13 ἀμαχή-
ναι · ἀγνήσαι 24 δμφαδῶν 25 κυκλωσί 27 δμφαχάριος δίός 30 βαδίζοντες
τὰς 31 δμφάλτα 32 ἀμφαξοεῖν 33 ἀμφαριστερός — περιδεξιφ 49 δφελ-
λαίς 51 περίσχαλλε

HES. 93 ἀμύντωφ · βοηθός (N 384), ἐπίκουρος. ἐκαλέτο δὲ καὶ δ τοῦ Φοίνικος πατήρ
Ἀμύντωφ (I 418) 94 ἀμυνεῖ · ἀνταποδόσει 3900 (ἀμύξεις) · σπαράξεις τὴν ψυχὴν

ἀνιώμενος (A 243) 1 δμοιρεῖν · μη ἔχειν μέρος 2 δμύρημα · δτύχημα (v. δκύρημα)

4 ἀμυροιραῖν · δ μὴ μυσαττόμενος τὸ διάτεθαι (οἱ ἀμυνχρός) 7 ἀμύδος σὲ (T 284) ·
ἔξεστε επαράξιν 10 δμυστήν (Eur. Cyc. 417?) · τὴν συνεγγή πόσιν 15 (ἀ)μύσχεοθα ·
τὸ δέειν τὰς πάρκας τοῖς ὄνυξιν 22 δμφαγέοντο (Σ 37) · περιθνοίζοντο 29 δμφάλα
(A 409) · παφὰ τὴν θάλασσαν 36 δμφάς, [α] παχόμενος (Π 192) · πάντα φιλοφρονού-
μενος 39 αμφαγεῖ · ἀντιλάμπει (Eur. Or. 1519 Empedocl. 151) 40 δμφαύον (Μ 160) ·
περιήχονται 41 ἀμφ' αντούς · ἐπ' (sic) αὐτούς (οἱ Xen. Cyr. V 1, 13?) 52 δφέμενον ·
τὸ ἐν μάγαις καὶ λοιδορίαις δφίσταθαι, καὶ μεγαλοψυχέν Λαχώνων (v. φρέμενον; Aesch.
Ag. 413) 53 δμφενέμοντο (B 521 cel.) · οίκουσαν, ἰδούκουσαν 54 ἀμφεπειν (Π 124) ·
ἐνηγρει 56 δμφεπένοντο · ἐνηγρουν (N 656). δπέφερον (T 278). ησθιον (Ψ 184)

ἀμφέπλεον· περιέπλεον [58. 59]
 ἀμφερεῖξεται· περισχωθησεται
 ἀμφέρετο· διεφέρετο
 ἀμφερκῆ πίθον· τὸν πάντοθεν κίκλῳ
 περιεργόμενον. Ἀχαιός Πειρίθω (Ιτ. 34)
 + ἀμφακτήρ· χιτών διπλοῦς (ν. ἀμφικτικτ.) [64. 65]
 + ἀμφεωρία· περισσευομένη (περισσωμένοι Συρ. Dr.)
 + ἀμφενότας· δικρητικὸς χιτών (εἰ. ἀμφιώτους)
 ἀμφηκης· λέγεται ἐξ ἑκατέρου μέρους ἡκο-
 σημένον βίλος, ὃν κεραυνός (Aesch. Prom.
 1014) ἡ ἔρις
 ἀμφήλυθεν· περιηλθεν. περιήησεν. πε-
 ριέλαβεν ἀμφοτέρωθεν + ὅμοιος ἀμφο-
 ρέας
 + ἀμφήν· αὐλήν (vid. 3974)
 ἀμφήρεις· νῆσος ἀμφοτέρωθεν + ὀρώμεναι,
 ὃν ἐρεσσούμεναι
 ἀμφηρεψής· ἀμφίστεγος. πλήρης [73. 74]
 (ἀμφηρεψή κικὸν ἀπάτιον) (Thuc. 67)
 λαρυγγός, ἐφ ἐλέανθεν δύο κώπας)
 ἀμφήριστον (Ψ 382)· ἀμφοτέρωθεν ἐξι-
 σουμένον. ἀμφίλογον, ἀμφιβαλλόμενον (Cal-
 lim. Iov. 5) παρὰ τὸ ἀμφιστερόν
 λέγω ὑῆμα
 + ἀμφίγειρος· οἰνον ἀνθος. οἱ δὲ μέλαγα οἰνον
 ἀμφιάλφ (α 386). [ύπο] θαλάσση περι-
 γομέργη πάντοθεν
 ἀμφιλάνακτα (Aristoph. fr. XX p. 695).
 δρεψή τόμου καθαρόδικον

ἀμφίας (Nicostrat. com. III p. 285)· γένος
 οἰνου [81—88]
 ἀμφίβασις (Ε 623)· ἐπεὶ νεκροῦ μάχη·
 περιβάντες γάρ· τὸν νεκρὸν ἱμάζοντο περὶ
 τοῦ σώματος; ἵνα μὴ συνιευθῇ· ἀπὸ δὲ
 τῶν ἀλόγων ἡσθων ἡ μεταφορά
 ἀμφίβατεῖν· ἀμφισθητεῖν [89]
 ἀμφίβια ἥσσα· τὰ ἐννήδη καὶ χερπαῖα
 ἀμφίβιον· ἐν γῇ καὶ ὑδαῖς ἤην δυνα-
 τον [90]
 ἀμφίβλημα (Tragici)· διαβόλαιον [93—96]
 ἀμφίβολοι· ἔκατέσθεν περιβαλλόμενοι,
 ὡς Θουκιδίδης (IV 36, 3) [98]
 ἀμφίβρότης (Β 389)· [περὶ] δῶλον τὸν βρο-
 τὸν περιεζούσης
 ἀμφίβωτος· περιβόητος. Ἰων Τεύκροφ (Ιτ.
 35) [4001—4]
 ἀμφιγένεια (Β 593)· πόλις τῆς Πύλου
 ἀμφιγενές· δῆληνη (ἀμφιγενῆς)
 20 ἀμφιγενεῖν· τὸ μῆδακριβῶς γινώσκειν
 (Dorotheus)
 ἀμφίγονος· υἱὸς ὁ ἐκ προτέρας γυναικός
 ἀμφιγυνίσθασι· ἀκρωτηριάσασι. ὃν ἐκατέρω-
 θεν εἰς γῆν πῆγει (εἰδ—γυνᾶσαι) [10—12]
 ἀμφιδέατος (Aristoph. VI p. 1079)· φέλ(λ)ια.
 κρίκοι, δακτύλιοι
 ἀμφιδεδίηντας (Ψ 562)· κύκλῳ περι-
 κείται
 ἀμφιδεῖς· περιδεῖς [16. 17]
 30 ἀμφιδεκάτη· ἡ μετὰ εἰκάδα (δεκάτην)
 ημίρα, παρὰ ἀρκάσιν
 ἀμφιδεξίοις ζερσι· ταῖς; τῶν τοξοτῶν.

COD. 60 Legebalur post 3963: ἀμφερήσεται
 67 κροτικός 68 ἀμφικέις δὲ 69 ἀμφίλυθεν — εἰπει[τα] 70 ἀμφήρικα — εἰσελάντη
 77 οἰνον [4136] ἀμφιάλφ 78 ἀμφιαλῶ — θαλάσση 79 ἀμφιάνακτα Ante 87
 legebalur 3975 97 παραβαλλή 4000 ἀμφιβώτης — υἱῶν 7 ἀμφιγυνόν.
 13 ἀμφιδέατο

62 ἀμφερκῆ πίθον — Ἄχαιός
 63 ἀμφίχυντο (Β 41)· περιεκίνυτο, 65 ἀμφίχανε (Ψ 79)· περιεκάλυψε
 {ἐκάψε?} 73 ἀμφιρεψή (Α 45)· ἀμφηρεψῆ, ἀμφοτέρωθεν ὄρφωμαρέην (ἔρεφο), ὃ ἐστιν
 ἐσκεκασμένην 74 διμφήν· αὐχήη, τράγηλος 81 ἀμφιασιν (Iob. ΧΧ 6)· σκέπτην
 65 ἀμφιάσιμα· ἐνδυμα 83 ἀμφισχύντα (Β 316)· περὶ τῶν τέκτων ὄδυσσομένη, ὃ κραυ-
 γάζουσα, ὃ φωτοῖσα 84 ἀμφιβάλλεσθαι (ξ 178)· περιθίσθαι 85 ἀμφικάλευματ
 (ξ 103)· καθοιλισθήσουματ 86 ἀμφιβάσις (Ε 623)· κυκλώσαι, δρηῆ 89 ἀμφιβάλ-
 λων· [μαζούμενος] περιβαλλον (ψ 192) 93 ἀμφιβέβηκας· ἐπεκδικεῖς, προστατα-
 ὄπερμαχεῖς (Α 37), καὶ σπέσεις 94 ἀμφιβέλεσι (Α 465)· περὶ τοὺς ὀβελίσκους 95 ἀμφι-
 βεῖην (Ε 781)· περὶ τὴν δύναμιν 96 ἀμφιβολεῖς (Iesai. ΧΙΧ 8)· ἀλεῖς 98 ἀμ-
 φιβλιστρον (Ηαβαδ. 17)· δίκτυον 4001 ἀμφιγοής· ἀμφισθητής 2 ἀμφι-
 γυνοῖσι (Ν 147)· τοὺς ἐκατέρωθεν χωλώσαι (ν. ἀμφιγύνουσι) 3 ἀμφιγυνέεις (Α 607).
 ἀμφοτέρους τοὺς πόδας χωλῶν ἐχοντεις 4 ἀμφιλανακτον (Γ 157)· περὶ γυναικός
 10 ἀμφιδασιν (Ο 309)· ἐξ ἐκατέρου μέρους κροσσούσαν ἔχονταν. ὃν κυκλόθεν δασεῖαν
 11 ἀμφιδενῆς (Β 333)· περὶ τὰ πλοῖα 12 ἀμφὶ δέ· περὶ δέ 16 ἀμφιδεε· περὶ
 αὐτὸν δέ (ν. Μ 396) 17 ἀμφιδέες (Ζ 329)· κυκλῷ ἀνω κέκανται

HES. 58 ἀμφέπτατο (Β 315)· περιεπέτατο
 67 ἀμφίθρα 68 ἀμφίχυντο (Β 41)· περιεκίνυτο,
 69 ἀμφίλυθεν — εἰπει[τα] 70 ἀμφήρικα — εἰσελάντη
 73 ἀμφιρεψή (Α 45)· ἀμφηρεψῆ, ἀμφοτέρωθεν ὄρφωμαρέην (ἔρεφο), ὃ ἐστιν
 ἐσκεκασμένην 74 διμφήν· αὐχήη, τράγηλος 81 ἀμφιασιν (Iob. ΧΧ 6)· σκέπτην
 65 ἀμφιάσιμα· ἐνδυμα 83 ἀμφισχύντα (Β 316)· περὶ τῶν τέκτων ὄδυσσομένη, ὃ κραυ-
 γάζουσα, ὃ φωτοῖσα 84 ἀμφιβάλλεσθαι (ξ 178)· περιθίσθαι 85 ἀμφικάλευματ
 (ξ 103)· καθοιλισθήσουματ 86 ἀμφιβάσις (Ε 623)· κυκλώσαι, δρηῆ 89 ἀμφιβάλ-
 λων· [μαζούμενος] περιβαλλον (ψ 192) 93 ἀμφιβέβηκας· ἐπεκδικεῖς, προστατα-
 ὄπερμαχεῖς (Α 37), καὶ σπέσεις 94 ἀμφιβέλεσι (Α 465)· περὶ τοὺς ὀβελίσκους 95 ἀμφι-
 βεῖην (Ε 781)· περὶ τὴν δύναμιν 96 ἀμφιβολεῖς (Iesai. ΧΙΧ 8)· ἀλεῖς 98 ἀμ-
 φιβλιστρον (Ηαβαδ. 17)· δίκτυον 4001 ἀμφιγοής· ἀμφισθητής 2 ἀμφι-
 γυνοῖσι (Ν 147)· τοὺς ἐκατέρωθεν χωλώσαι (ν. ἀμφιγύνουσι) 3 ἀμφιγυνέεις (Α 607).
 ἀμφοτέρους τοὺς πόδας χωλῶν ἐχοντεις 4 ἀμφιλανακτον (Γ 157)· περὶ γυναικός
 10 ἀμφιδασιν (Ο 309)· ἐξ ἐκατέρου μέρους κροσσούσαν ἔχονταν. ὃν κυκλόθεν δασεῖαν
 11 ἀμφιδενῆς (Β 333)· περὶ τὰ πλοῖα 12 ἀμφὶ δέ· περὶ δέ 16 ἀμφιδεε· περὶ
 αὐτὸν δέ (ν. Μ 396) 17 ἀμφιδέες (Ζ 329)· κυκλῷ ἀνω κέκανται

διὰ τὸ ἔκατέραν χεῖρα ἐνεργεῖν ἐν τῷ το-
γενέν. Αἰσχύλος Τηλέφρ (fr. 236)
ἀμφιδέξιον (cf. Hippocr. III 761). τὴν
ἔκατέρους μέρεος τῆς μήτρας ἄρρεν καὶ
θῆλυ γεννᾶν δυναμένην ὥπλον
ἀμφιδέρας· φέλλος
ἀμφιδήριος (Thucyd. IV 134). ἀμφισθη-
τήσις(μος)
† ἀμφιδήτιοι· ὡς κρίκοι διάκενοι, παρὰ
Ἀμφορίτηφ (ρ. 420 Mullach)
ἀμφιδήσσα σθαῖ· ὑποδήσσαθαι
ἀμφιδοξοὶ μῦθοι· οἱ διχογνωμονού(ν)μενοι
ἀμφιδούλοι· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων
δοῦλος
ἀμφιδοχμοι (Xenoph. eq. IV 4). λίθοι
μύγεθος ἔχοντες
ἀμφιδράνες (δράκες?). Ιατίτιον διπρόσω-
πον ἐν τῷ πεποικιλθαῖ τὴν αὐτὴν ἔχει
ἐπιφάνειαν
ἀμφιδρόμια (Ar. Lys. 757). ημέρα ἀγομενή
(ἐπί) τοῖς παιδίοις, ἐν ᾧ τὸ βρέφος περὶ
τὴν ἔστλαν ἔφερον τρέχοντες κύκλῳ, καὶ
ἐπειτίθεσαν αὐτῷ δόνμα, ὅτε ὑπὸ τῶν ολ-
κείων καὶ φίλων δῶρα ἐπέμπετο (Plat.
Theatet. 160 E)
ἀμφιδρόμοις· Αἰσχύλος Σεμέλη (fr. 218)
ἐπλαστε δαίμονα, καὶ περὶ τὰ ἀμφιδρόμια
ἡ
ώδει ἔλεγες τὸν γενέθλιον. δῆλοι δὲ καὶ ἐξ
ἔκατέρων μέρους θεώμενον, η προηγούμε-
νον, η ὄφραν δυναμένον, ὡς Αἰσχύλος
Ηδωνοίς (fr. 63)
† ἀμφιδρυτί· δένδρον ἀκής (δρυπίς?)
ἀμφιδρυφῆς (B 700). ἀμφοτέρωθεν κα-
τεξεσμένη καὶ περιεπαγμένη τὸ πρόσω-
πον διὰ τὸ τοῦ ἀνδρὸς πένθος· δρύψαι
γάρ το δίσαι [33]
ἀμφιδυμοι (δ 487). διπλοὶ ἐξ ἔκατέρων
μέρους εἰσπλουν ἔχοντες

ἀμφιδυμος (Phaist. CCCXXXVI). ἐξ
ἴκατέρους μέρους εἰσδυσιν ἔχων
ἀμφιδύς (v. schol. Soph. Tr. 605. 8). ἐν-
δυσάμενος
ἀμφιδύσις· ἐπίθετον φιάλης παρὰ Αρα-
Γανδρίδη (fr. XXV p. 202)
ἀμφιδύσ· φά(σ)γανον· ὁσόν τι πολύ-
πουν, (σ)κολόπενδρα καλ(ούμενον) [39]
ἀμφιελίσσας (B 165). ἀμφοτέρωθεν ἐλα-
νομένας [41]
ἀμφιεκτ., χιτῶν διπλοῦς (v. ἀμφαικτή)
ἀμφιελόν· ἀφθονον (ἀφνειόν)
† ἀμφιέποντος· περιέχοντα [45]
ἀμφιέποντες (γ 118). περὶ ἔργον ποιού-
μενον, καὶ δοσολούμενον. η περὶ τὸν αὐτὸν
πονούμενον (T 392) [47—49]
ἀμφιετικούμενας· τὰς κατ' ἐνιαυτὸν πε-
ριερχομένας [51. 52]
ἀμφιθαλῆς (X 496). ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς
γονεῦσι θάλλων. η ἐφ' φ ἀμφότεροι θάλ-
λουσιν οἱ γονεῖς
ἀμφιθέτος φιάλη (Ψ 616). ἔκατέρωθεν
τίθεσθαι δυναμένη. η ἀμφοτέρωθεν τετο-
ρεμένη. η κύκλου ἔχουσα. (γ) πυθμένα
ἄνεις θώρακας· η διὰ μύγεθος ἀμφοτέρας ταῖς
γεραῖς αἰρουμένη καὶ τιθεμένη (Antimach.
fr. 20) [56. 57]
ἀμφιθῆ (Eur. Med. 787). ἐπιθῆ
ἀμφιθυρος (Soph. Phil. 159). οικλα-
ζουσα ἀμφοτέρωθεν θύρας
ἀμφικαλλυπτειν· σκέπειν
ἀμφικάσση· κεκοπός (ρ 231). περὶ τὴν
κεφαλὴν κόπτων καὶ τύπτων. ὅπερ τοιτ
κονδύλους διδούς. η ἀμφοτέρωθεν τὰς
κεφαλὰς ἔχων. λέγεται δὲ ύποποδίουν [62]
ἀμφικάσ (C. I. 2448). ύποτέρα (δεκάτη)
[64]
ἀμφικαυστες (Cratin. fr. XXX p. 186). ·

COD. 18 ἀμφιδεμάτη λ 21 ἀμφιδέξια 22 ἀμφιδήρητος δ 29 ἀμφι-
δρομία 30 σεμέ· ηδωνές 34 εἰσοπλέον 35 εἰς δύσιν 37 διαβανδρή 38 δ μφι-
δεσφάγανον — πολὺ προ 40 ἀμφιελισσός 50 ἀμφιεταζομένας 55 φίλη
61 ἀμφικεφαλάς 63 ἀμφίκη· Post 64 legebantnr gl. 4071. 75, post 4065 : 4073. 74
65 ἀμφικλυστή, η

HES.: 33 ἀμφιδυμοι (A 393). πένθος ἔχουσαι 39 ἀμφιεγίνωσκεν, ἐτέ-
ρους πειρόμενος (O 241). 41 ἀμφιελισσας (B 165). οὔτως 43 ἀμφιέπον (Ω 804) περιέπον
47 □ ἀμφιέννυμι· ἐνδύομαι 48 ἀμφιέπω (ε 167). περιδάλπω 49 ἀμφιεπαπτήνας
(δ 497). περι..... αὐτὸν 51 ἀμφίσαν ἐτέφραν (Σ 25). ἐκαθίστη περὶ τὴν τέφραν
52 ἀμφιγήξ (Π 80). ἀμφοτέρωθεν ἡκονημένον 56 ἀ. φιέσπον (θ 61). περιεπάργων
57 ἀμφιθέτοις (Greg. Naz. Arc. VII 104). εὑμεταπτώτοις 62 ἀμφικαλλύψη (θ 511).
ἔσω παραδέξηται 64 ἀμφικές ξιφος (π 80). διστομον καὶ ἔκατέρωθεν ἡκονημένον

ἡ πρώτη τῶν δεσταχύνων ἔκφυσις. λέγεται
δὲ καὶ καῦστις
ἀμφικέλεμνίς· κατ' ὅμων περικρεμάσας
ἰσόρροπός
ἀμφικέλεμνον· ἀμφιβαρές. οἱ δὲ τὸν
βασταχύμενον ὑπὸ δύο ινθρώπων δίφρον,
ἄλλοι δὲ διμέριοιλον [68, 69]
† ἀμφίκεστον· περιτμητόν. ἡ περιγρα-
φόμενον
(ἀμφικενθων περικρύπτων)
ἀμφικέφαλος· κλίνη. ἐκατέρωθεν ἔχουσα
ἀνάκλιντρον
(ἀμφικορός· δέ μέσος τριῶν ἀδελφῶν)
(ἀμφικούρον· ἀμφοτέρωθεν κεκαμένον)
(ἀμφικήρημνον (Eur. Bacch. 1019)· ἐκα-
τέρωθεν ἐπικύνθυνον)
ἀμφικτύονες· περίοικοι Δελφῶν συνεγό-
μενοι ἐπο....λέαν πυλαγόροι καὶ λερομή-
μονες [77, 78]
ἀμφικύπελ(λ)ον (A 584)· περιφερὲς πο-
τήρων
ἀμφιλαφές· πολὺ, δαψιλές, καὶ μέγα. παν-
ταχόθεν πλῆρες. κατόσκιον (Callim. Cer.
27)
ἀμφιλαφῆ· μέγα(ν), δαψιλῆ
† ἀμφιλασθεῖς· περιελασθεῖς
ἀμφιλάφ.ιαν· συγκρότησις. ὁφέλειαν
† ἀμφιλάσων· περικυκλούντων
ἀμφίλεκτος (Eur. Phoen. 500)· ἀμφίβο-
λος
ἀμφιλέξαντες· ἀμφισθητήσαντες
ἀμφίλινα κρούνα παλα· Σοφοκλῆς Αἴγα-
λωσίον (Ir. 41)
πατήρ δὲ τὸν σδύνας ἀμφίλινα κρούπαλα
ἀμφιλίτην (Aesch. Sept. 1011)· τὴν λι-
τανευτήν [89, 90]
ἀμφιλύκην ὡνδή (Π 433)· δήμεις λυκόφως
λίχουεν· λύγη γάρ η σκοτία κατ' ἔλειψιν
αὐγῆς λέγεται
ἀμφιμάσσασθαι (v 152)· περιφθασθαι. περικαθῆσαι. ἀπομάζαι

ἀμφίλιαστα· φαιστά. (ἀλφίτα μέλιτι δε-
δευρέα. Λάκωνες)
ἀμφιμάτορα δύσμορον· κακοθάνατον.
(ἀμφιμάτωρ)· ἀμφω τοὺς γονεῖς η ἔχων,
η ἀποβαλλόμενος
† ἀμφιβάλλοις· ἐνιοι τὸν ἐν τοῖς λατοῖς
καίζον αποδιόδαιν. καίζον δὲ τὸν μίτον
ἔλεγον
ἀμφιμάτσαλος· χιτὸν χειριδωτὸς ἐλευ-
θέρων, φις Πλάτων (Com. Ir. XXVI p. 689),
δύο χειρίδας ἔχων, δις μασχάλας, ἔτι καὶ
τὸν λέγουσιν (Forte ex Moeride)
ἀμφιμέμυκε (κ 227)· περιηγεῖ, μυκάται
ἀμφιμήτωρ· ὅμοπάτριος, ἀλλ' οὐχ ὅμο-
μήτριος (schol. Lycophr. 19)
ἀμφιμήτορες· οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων
γεγονότες ἀδελφοί. Αισχύλος 'Πρακλείδαις
(Ir. 71)
ἀμφιμήτρια· τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς
νεούς ἐξατέρουν μέρους ἐπιτιθέμενα
ἀμφιμήτριοι· τὸ σηματικὸν τῷ περὶ
τὴν μήτραν παθῶν. 'Ιπποκράτης (III p.
627 K)
ἀμφιμήτριες· πολυμυγές· η πολυσύγκρατον.
καὶ (ἀμφιμίτον?) σπαρτίον, πρὸς δὲ τὸν
μίτον αἱ γυναῖκες προσδίγουσιν [4104]
Ἀμφιμυσίσιων· ἀμητρία ζῆσα (ἀμφὶ Μύ-
σαιον)
† Ἀμφιμυσίσιων· η ἀμητηρό^η
30 ἀμφινεικής· περιμάχητος. ἐναντίονς ἔχων
λόγους. Σοφοκλῆς Τραχινίας (104 ? 524?)
ἀμφινωτήσιον· προσπελάσοντα, προσ-
φερόμενον
ἀμφινώτους χιτῶνας, Κρῆτες (v. ἀμ-
φενώτας, ἀμφωτος)
ἀμφισσ· ἐνδύμα. Σοφοκλῆς Μάσηρ (Ir. 524)
Ἀμφισσικιθάρα (απ Eur. Phoen. 831)
ἀμφιρρχία· ὅταν οἱ δικαζόμενοι ἀλλήλοις
δημιώσιν
40 ἀμφίπαστον· † ἀλφίτοις ἀναδεινυμένοις
ἐλαίῳ

COD. 66 ἀμφικέλαυνης· κατωμένων περικρίμασις ισόρροπος 67 ἀνφίξυλον
72 ἀμφικέλδες· δινωκλητές 81 ἀμφιλαφῆ 86 |λήξαντες 87 |μάτησι 92 |μά-
σεσθαι 94, 95 ἀμφιμάντορα... ἀποβαλλόμενος. ἀμφιμάτορα· ἀλφίτα... Λάκωνες
διμφιβάλλοις 96 καίζον δις 97 χειριδωτὸς 4100 ήρακλίδ.. 2 μητέρα 7 ἀμ-
φίνηκες — |ητοι 8 ἀμφινοτ| 9 z. η φελόνας Κρ. φελώνην λέγουσιν [11 ἀμφιονή^η
12 |ήλους

HES. 68 ἀμφικαλύπτει (B 262)· περιέγει 69 ἀμφικέας (ξ 12)· περισχίσας.
περικόφας 77 ἀμφικρανον (Eur. Herc. I. 1274)· ἀμφοτέρωθεν ἔχον (ουσαν) κεφαλάς
78 ἀμφικώμη (P 677)· φυλάσσει 89 ἀμφιλιχή (Aesch. Ag. 686 Soph. Tr. 104).
περιμάχητον 90 ἀμφιλυκή· δρόρος, τὸ λεγόμενον λυκόφως 4104 ἀμφιέλαια (A
103)· βαθεῖα. συνετή

ἀμφιπελέξ.. (Ν 612)· πελέκιον δίστομον,
Κυνηγαῖον. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸν τῆς ἀξίνης
στελέὸν διπόδων
ἀμφιπέληται (α 351)· περιγένηται
ἀμφιπήροντος τυφλούς. η μηδὲν λίγοντας
..... ἐπιλέπομά (Soph. Tr. 520)
ἀμφιπλήξ· ἐκατέρωθεν πλήσιονσα (α). Σο-
φοκλῆς Οἰδίποδε Τυράννος (417)
ἀμφιπλήξ· ἐκατέρωθεν πλήσιονσα (α). Σο-
φοκλῆς Οἰδίποδε Τυράννος (417)
ἀμφιπλήξ· ἀμφιβλαλός, παρ' ὅσον
ἐκατέρωθεν θαλασσεύεται
ἀμφιπλοί· οἱ λαθμοὶ^{οι}
ἀμφιποκοι· τάκτης ἀμφιβλαλό [22—24]
ἀμφιπλεύοντος (σ 234)· ὑπηρετοῦ. φρον-
τεῖσι, περιέποντο. η δραστρέροιτο
ἀμφιπρυμνον· πλοῖον ἐκατέρωθεν πρύ-
μνας ἔχον. Σοφοκλῆς Ανδρομέδη (fr. 128).
καὶ τὰ ἐπι σωτηρίᾳ τελεσθεῖσα πλοῖα
[27]

ἀμφιψήσα· περὶ δ' αὐτῶν
ἀμφιρεψία (Α 45)· ἐκατέρωθεν ἀστεγα-
σμένην [30—32]
† ἀμφιρόν· ἀμφορέα
ἀμφιρέψη (α 198)· πανταχόθεν περιφεο-
μένη ... τοῦν ὑδάτων [35]
(ἀμφίς· περὶ [Θ 444] χωρίς, δίχα [Ψ 393])
[37, 38]

ἀμφισβατίνα (Nic. Ther. 372)· εἶδος ὄφεως
μακροπέλφαλον, ισότηχην, τὴν οὐρὰν κολο-
βῆν ἔχον, καὶ ταῦτη πολλάκις τὴν πορείαν
ποιούμενος, σώτε τιὰς ἀμφισβητεῖν μὴ
δύο κεφαλὰς ἔχειν. λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ
μὲν ἀμφισματίνα (σθματα ΕΜ.)
ἀμφισβατά (Hellenicus)· ἀμφισβητήσμα
ἀμφισβητεῖν· ἀμφιβλέψειν

COD. 16 πηρούς

17 ἀμφιπλή (ν. 4119)· ἐμπλεκόμια.

Post 19 legebatur 21

μῆδος

21 ἀμφιποκοι [οἱ λαθμοὶ] τ. 26 ἀνδρὸς 23 ἀμφίραδε· περιβαντὸν 29 μέρα 36 Vide
3977 39 λαστόχυν 49 ἀμφισθικοι 58 ἀμφισθικοι 61 ἀμφιτεοῦ 63 ἀμφιτε-
μονον 68 ἀμφιπολῆγη 69 Post σου apparent glosses genuinæ sed corruptissimæ d. μφιτροδοτοῦ
ἀλλιτα ἔλαιον δεδειμένα. Λάκωνες ἀμφισθικον· περιώσον, πάντοθεν διαπεπταμένον. Al-
σχύλος Γλαύκη Ποτητεῖ (fr. 40)

HES. 22 ἀμφιπεριεστροφά (Θ 348)· περιστρεφα 23 ἀμφιπολεύει (ν 78)·
ἴργαδεοναι 24 ἀμφιπολοί (ε. c. § 239)· θεράπαιναι 27 ἀμφιπρυμνην (Η 336)·
περὶ πυράν 30 ἀμφιρεψίς· ἐκατέρωθεν φιτόμενον (ἐρεπτ. απ ἀμφιρεψίς) 31 ἀμφι-
ροστον· ἐξ ἀμφοτέρων ἴρτος 32 ἀμφιριστον· ἐπίμαχον 33 ἀμφιροῶτις (Ion.
fr. 35)· περιφόνος [κεφαλὴν ἔχων ἐκατέρωθεν (αδ ἀμφιδώ)] 37 ἀμφισαργούοι (Σ 502)·
κεχωρισμένος βοηθοῦντες, οἱ μὲν τῷδε οἱ δὲ τῷδε 38 ἀμφισαριζήλω (Σ 519)· ἀγαν-
περιφανής 43 ἀμφιστεέργεις (Ν 706)· χωρίσει 44 ἀμφισέκαστον (Α 634)· περὶ
ἐκαστον 45 ἀμφισεόντες (Ι 464)· χωρίσοντες (χωρὶς ὄντες). πιοδημοῦντες 47 ἀμφι-
σιδόν (Β 384)· φαγεῦσ· 50 ἀμφιστεψής· πάντοθεν πληρῆς 56 ἀμφιτρατόσωτο
(Α 713)· περιεστραποδεύοντο 60 ἀμφιτάποις (Prov. VII 16)· ταπητίοις ἀμφιβλαλοις
62 ἀμφιτάλαντον (Greg. Naz. Arc. VII 103 p. 14)· ἀμφοτέρωθεν ἦ[μ]ψαι δινάμενον
71 ἀμφιφαλος (Α 41)· κυκλω φάλους ἔχοντα. Φαλοὶ δὲ οἱ ἥλοι (sic) 74 ἀμφιφοίτε-

σις ἀμφίσγονοι· ἐτερόγονοι (cf. ἀμφίγονοι)
[43—45]
ἀμφιτις ἔχοιεν (θ 340)· περιέχοιεν [47]
ἀμφισκοντες· ἐρδυόμενοι
ἀμφισκωμοι· οἱ περιοικοῦντες τὰς κά-
μας [50]
ἀμφιστασθαι· ἐξετάζειν (ν. ἀμπιστε)
ἀμφιστερη· καταρχῇ τῶν θυσιῶν. Λά-
κωνες
10 ἀμφιστερον (cf. Empedocl. 257)· δεινὴν
ἀμφιστομος· φάλαγξ, η τοὺς ἡμισείς
ἔχουσα ἀντιτεταγμένους
ἀμφιστρεφεις (Α 40)· ἀλλήλαις περιπε-
πλεγμέναι. η πάντοθεν πλήρεις (ad—στεφ—)
[56]

ἀμφιστροφή· ἐκχώρησις. ὑποστροφή
ἀμφιστρυρα· εἶδος ὑποδήματος γυναικ(ε)ίου
ἀμφιτάπλα (Alex. com. III p. 421)· κτιών
ἐκατέρωθεν ἔχων μα(λ)ούς [60]

20 ἀμφιτεού· περὶ τοῦ σοῦ [62]
ἀμφιτερον· ἀπο(τε)τερματισμένον
ἀμφιτέρομως· ἀπο(τε)τερματισμένως. Σο-
φοκλῆς Αμφιτρύων (fr. 120)
ἀμφιτριβα[s] (Archiloch. fr. 133) περιτ-
τῶς τετραμένον
ἀμφιτρίτη (ε 422)· θάλασσα. ἀπὸ τοῦ
φύσθ περιφάλλειν τοὺς διαπλέοντας αὐτὴν
Ἀμφιτροπή· δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς
ἀμφιτρύζη (cf. Eur. Rheo. 326)· κατερρω-
τά
ἀμφιτοῖο (ἀμφι τίω)· περὶ σοῦ (Rhintho?)
ἀμφιτυπα· ἐπιταιρίνα [71]
ἀμφιφανέα· ἀστρα (δις φαινόμενα)
ἀμφιφορεύς· σορός. ὑδρία. κέραμος. η
μέτρον ἔλαιον [74]

ἀμφιφῶν (Comic. IV p. 21. 387). πλακοῦσις ποιὸς Ἀρτέμιδη μετὰ δάδον προσφερόμενος
ἀμφιχανόντες· καταπιόντες
ἀμφιχυθεῖς (π 213). περιπλακεῖς
ἀμφίχυντον (Υ 145). περικεχωμένον ἔχειν φανεράς [79]
ἀμφοῖν· τῶν δύο, καὶ τοῖς δυσιν. ἐπ' ἀμφοτέρων
† ἀμφόντης· ἀχρατής. ἀμαρτωλός. μὴ δυναμένη νηστεῦσαι (ν. ἀμφώτης) [82. 88]
ἀμφορεῖφ· φορτίφ (ἱρεῖ· φ φορτία ...) [85. 88]
ἀμφότεροι· δύο
ἀμφουδίς· περὶ τὸ ἔδαφος, δὲ ἡ Πλιθόδωρος ἀμφότεροις ταῖς γεροῖν εἰς τὸ οὐδός φύτευσιν [89—91]
ἀμφύσκη· τῇ χειρὶ κυτρωθεῖσῃ. ἔνιοι δὲ τὸ λείκευν [93]
ἀμφώβολα· ή διὰ τῶν σπλαγχτῶν μαντεία
ἀμφωτὸν μὲν ηὔτην (Theocr. VIII 3?)· ἀμφότεροι μὲν (ὑπὸ)χον [96]
ἀμφώδων (Lycophr. 1401). δύος. ἐπει καὶ κατὰ τῶν ἄνω καὶ κάτω ὁδόντας ἔχει, μερικῶς [98]
ἀμφώμοις· ἀναβλήμασιν. διαθήμασιν
ἀμφωμοῖσα· ὅταν τῶν δικαζομένων ὁ μὲν προομόση, δὲ ἐπομόση. λέγεται δὲ καὶ ἀμφορκία
ἀμφωτίς· ὑδρεῖον ἔλυντον ἀγροκιόν, εἰς δὲ καὶ ἀμέλγουσαν (ἀμφωτίς Ath. XI 783 D)
ἀμφωτος· χιτώνος εἶδος (ἀμφώτας ΕΜ) [4203. 4]
† ἀμφώτιξ· η διμφώνυξ· γαστριμαργός.
ἀχρατής (ν. ἀμφόνη)

COD. 75 ἀμφιφῶν — ποῖ 78 ἔχων 88 ἡσιόδος 92 ἀμφίσκη — δεῖπνον
94 ἀμφόβολα 95 ἀμφωμενητήν — ἥρχον 97 ὄνομα 4201 πρῦμόποι — ἐπομόσει 5 η διμφώνυξ 18 ἀν 23 ἀναβαλλίδα· τὴν ὑάκινθον, (εἰδ. ἀναγαλλίς) τ. η σ. 29 ἀναβάλλει [4230] ἀναλῆδη 31 ὑπερτεῖδες πεποιηται δὲ

HES. 79 ἀμφοδα (cf. Ierem. XVII 27). αἱ ὅμια ἀγύναι. δίδοι (ex onomast.) 82 ἀμφονον (κ 298). πενὴ τὸν φόνον 83 ἀμφορεαφόρον (Ari.-Ioph. fr. VI p. 1072). τοὺς μισθῷ τὰ κεράμια φεγοντας (Moer. p. 62) 85 ἀμφ' θστεύφιν (μ 45). περὶ τοῖς ὅστοῖς 86 ἀμφοτέρωσε (Α 6). εἰς ἔκστερον μέρος 89 ἀμφορούραντιν (Μ 421). περὶ ὄψων γῆς 90 ἀμφοράσσατο (τ 391). ἔγνωσαν 91 ἀμφοράκανές· μαλάδν 93 ἀμφώ·
ἀμφότεροι 96 ἀμφωδέσθην (Σ 501). ἀμφότεροι επιβάλλοντα, η προεθνυσοῦντο 98 ἀμφωτος· ἐν ταῖς ὄνυμασίαις ὁ λιθαντός (cf. ἀμυνων, ὑμός) 4203 ἀμφω χεῖρον (Δ 523). ἀμφωτει, θερζοιεν 10 ἀμώς· πιμφήτου γένος. Ἄμως (Luc. III 25) ἐμμηνεύεται ψέωσις, η λιχύς (Ψθηκ.) 11 ἀμψητος· ἀμψως. ἀμψως ἀγαθὸς η σώματι η φυτῆ 14 ἀμψοις (ex onomaticeo). ἀμεπτος. καθαρός. ἀφετος (ν. ἀφέτος) 21 ἀναβαλλετο (α 155 p. 262). προσωμαζετο 23 ἀναβαλλε (581). ἀναβοληδίδον, καὶ ἀναβαλλου 27 ἀναβάτης (lessai. ΛΧΙ 9). ὑπος ὀχεντης (ἴππουν) 30 .μμων νιοι· μεθ' ημων λαός (Basil. M. in lessai. ΙΙ p. 253). 31 ἀναβεβλημένος (I Regg. XXVIII 14?). υπερτεῖδες (?) 36 ἀναβιώσις (II Macc. VII 9). ἀνανέωσις ζωῆς

ἀμφώτιδες (Aeschyl. fr. 97). ας ἔχουσιν οι παλαισταὶ περὶ τοῖς σώλην
ἀμφτις· σκεπαστήρων (ώτδος) [8]
ἀμφων· ἐν ταῖς ὄνυμασίαις, δ λιθαντός [10. 11]
ἀμφνας (Sappho). τὰς ἀνεμώρας. Αἰολεῖς
† ἀμφρος· πλακοῦντος εἶδος (ἀμόρας) [14]
ἀμώντων· θερμότων
ἀμφάσας· κρεμάσας. Ταφαντίνοι
10 ἀμφορέπως (Ar. Thesm. 429). ὀπωσδήποτε, καὶ ἐπαντός τρόπου
ἀνά· ἀνά (Ε 599). κατά (Α 10), περί. ἐπι (Ξ 352). καὶ ἀνω. προθέσεις. τὸ δὲ ἀν καὶ σύνδεσμος)
ἀνα· ἀνάστηθι (Σ 178). ἀναξ (Η 233). βασιλεῦ
ἀναβάδην (Comici) πόδα· καθέξεσθαι
ἀναβάτα καὶ μετέωρα [21]
ἀναβάλλεις· κατέχει
20 ἀναβαλλίδες· ταυνία(ι). η σφαιρα(ι)
ἀναβαλλαγόρας· φάρμακον τι, καὶ λίθος· εἰν Σάουφ (διὰ βαῖν' ἀγορᾶς?) [25]
ἀναβαθμοι· δραβαθμοι [27]
ἀναβεβρασμένη· ἀνακεινημένη (sc. γῆ)
ἀναβεβρυχεν (Ρ 54). ἀναβάλλει. δραπηδη, δραβαθλύει, ἀναβρύνει· (πεποιητα δέ) [30 31]
(δραβήμεναι (α 210). Ὁμηρος τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λίγει. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δραχωρῆσας)
30 ἀναβήσομαι· ἐπανιελένθομαι ἐπὶ τὰ δέξια ἀρχῆς
ἀναβήσαμενοι (ο 475). ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὴν γαῦν
ἀναβιβάζων (Xen. Cyt. VI 3, 1). ἀναφίρων [36]

- dναβιώσκεσθαι* (Plato *sepius*)· *dnabēn* [38]
dναβλέεις· πηραι
dναβλύει (Hippocr. I p. 600 II p. 720)·
dnagei· dnabēn
dναβλύζονται (dναβλυστωνῆσαι (Eupol. fr. XII p. 464)·
dnabēn)
dναβοθρεύονται · *dnabēn* 10
dναβόλιμοι· δίκαι, αλ διά περίστασιν εἰς [46—48]
ψύλθεσιν ἐπιπλέονται
dναβρούνται *dnabēn* 18
dnabēn 20
dnabēn 28
(ά) νάβωνες· βαθμού εἶδος [52. 53]
άναγαργαρισμός· δάκνους
dναγαργανεύονται · *dnabēn* (v. *άναγαργανεῖν*)
dναγαλλίς· πόνα τις. λέγεται δὲ καὶ ἀρρενικῶς (?)
dνάγειν (e. c. Herod. II 122)· *άγειν.* [58]
dνάγεσθαι (e. c. Xen. Hell. I 1, 8)· *άνερχεται* [60]
dνάγεται· οδηγεῖται
(dναγέτρια· ή ταῖς τικτούσαις υπηρηφοῦσσαι γυνῇ παρὰ Ταραντίνοις οὐτῷ λεγομένῃ, ην Αττικοὶ μάται καλοῦσσιν)
(dναγήρουέται?)· dναγγέλλει. κηρύσσει λέγει
dναγής· καθαρός 30
*+ dναγκαίνισμα· dνακλημα (v. *άνασκετισμά*)*
dναγινώσκειν· dναγνωρίζειν, πείθειν (Iones)
dναγκαίρ (Callim. Cer. 62)· ἔξ dνάγκης
*dναγκαία(η) (τ 73 Ζ 85)· *άναγκη**
- dναγκαῖοι πολεμισταί (φ 499)· κατὰ*
- dνάγκην πολεμικού γεγονότες, γέροντες δύτες, δὲ τε λαέρτης καὶ διολος*
άναγκαῖον (Isae. p. 167 Xen. Hell. V 4)·
τὸ δεσμοτήμον
dνάγκη (Aristoph. fr. XLIII p. 1186)· ή δικαστική κλεψύδρα
dναγκομόναρχος· δ τύραννος
dναγκοφαγεῖν· πρὸς ἀνάγκην ἐσθείειν, διπερ δθηταὶ πάσχονται
dναγρούση (τ 250)· ἀναγρωρισάση
dνάγνωσις (Herod. I 116)· ἀγνωστισμός
άναγνῶναι (Hippocr. III p. 136)· ἀγαπεῖσαι
άναγνωστήρον· dναλογεῖν [78. 79] 20
άνάγον· διάλευσον [81]
dνάγραπτον· φανερῶς γεγραμμένον
dνάγρετον· δινυσόστροφον [84]
Άναγυρός σιος (v. Plat. com. fr. III p. 668)· δῆμος τῆς Αττικῆς. ένθα καὶ φυτὸν δυσθεῖς φύεται
20 dνάγυρον κινεῖν (Ar. Lysisfr. 68)· παρούσια· Κυνιστὸν τὸν διάγυρον, διὰ τὸ δυσθεῖς φυτὸν αὐτοῦ φυεῖται [87]
dναγυγή· ή τῶν πραθέντων διδραπόδων διάδοσις, ἐζόντων αἰτίαν τινά. (schol. Plat. Legg. 236, 3 Bkk) ή δὲ ἡ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τρολαν δπόλους. καὶ δ τοῦ ταυτάδιου ἐπὶ τῆς Ἰλιοδόρου
άναγυγός· θρηστής. δ (μῆ) τῆς δεούσης δημηγυγεῖται
dναγώγονται· ἔκλειμένους
dναδαιμονίζειν· τὸ ἐκ δευτέρου κληροῦθαι [92]
dναδάστως· dνωμάλως (άγχωμάλως?) ἔχων τοῦ σώματος [94]
dναδείγματα (Poll. V 92)· ηντας περὶ τραχήλους (sc. praeconum). καὶ τὰ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς εἰδῶλα δεικνύμεται

COD. 42 Cf. 4255, ubi cod. *άναβλυστανέται* 44 δίκαιαι διά 45 *dναβουνδν,*
dnabouνiον. ἀνδρόρουν (άν' ὄφρον?) 51 *v. abδεις* 54 *dναγαγγαλισμός?* Post
55 *legehalur* 4232. 4242 56 *dνγαλλίς* 57 *άνγειν*, πείθειν *άναγκωσκειν. ἀναγής*
62 Cf. 4286 67 *dναγκαία* 74 |γνό. ση 76 *dναπίσει* 82 *dναγγαπτόν* 83 *dνα-*
γρετόν 86 *κινεῖ* · φύεθαι. *dναγετρία· ή... καλοῦσιν. ἀνάγρεψις· ἀνάβηξις* (v. gl. 9384 4725) 89 *dναγωγός* 90 |γούς

HES. 38 *άνάβλησις· dnabolή* (Ω 655). ψύλθεσις (B 380 non Callim. Apoll. 46)
46 *άνάβροεχε* (T 13)· ηχησε, ποιὸν ηχον ἀπετέλεον 47 *dναβρόξειεν* (μ 240)· η
άναροφήσειν. dnabroχησειν. dnabroφήσειν. dnabroφήσειν. dnabroφήσειν. έστι δὲ τῷ πεποιημένῳ 48 *άνα-*
βρόξειν (μ 240)· *dναροφήσειν* 50 *dνάβροζεν* (λ 586)· *άνάποθεν. διφθηθέν* 52 *dνά-*
γατον· άνα τὸν γῆν 53 *dναγαργάρφ. ἄνωφ* (Ξ 352)· *Τάργαρον. διφθηθέν* 58 *άνα-*
γης· ἀναγής, ή βέρηλος 60 *dναγεστρίς· μάζας. Ταραντίνοις (v. δητρόμα)* 78 *dναγογάθ*
πις· ἀτακτφ πως 79 *άναγοντα* (A 478)· *διέπλεον* 81 *dνάγοντον* (α 193)· *άνα-*
τὴν γόνων γῆν 84 *άναγον· ή ἀνιγρον· ἔναγεις (cf. dνηγρόν)* 87 *dνάγχρεψις*
τα
(Hippocr. I p. 158 K)· *άναβηξις (διχρημψις)* 92 *άναδάσσασθαι* (Thucyd. V 4, 1)· *dνα-*
μείσασθαι (e Moer. All.) 94 *άνα δί (B 100)· dνιστη δέ*

ἀναδείμασθαι· *δνοικοδομῆσαι*
ἀναδεῖσθαι· *δναδήασθαι*
ἀναδεῖσμη (X 469)· *μίτρα, δάδημα, οἱ δὲ εἶδος κόσμου ἐπὶ κεφαλῆς* [99—4302]
δναδεῖειν· γυμνοῦν
δναδεῖειν· φυρᾶν [5]
ἀνάδημα· *στέμμα, φὸς τὸν λεονίκας ἀναδεμούσιν*
δναδῆσαι· *τανιῶσαι*
δναδέικοι (Plat. Legg. IX 937 D)· *οὐτως* 10
δέργοντο δίκαιοι εἰς ἀκραταν ἔκαθιστάμεναι, ήτοι διὰ πολιτικὴν αἰτιαν, η τῶν μαρτύρων ἀλόγων φευδοκατηγόρων (Dem. 1018, 26)
δναδεῖνιο (Dor. Boeot.)· *περιπατῶ* [10]
δναδεῖνησας· *ἀνακινήσας*
δναδεῖνεμον (Xen. Hell. V 1, 9)· *ἀναδει-*
δισμούμενος
ἀναδούδυχιζειν· ἀναταράσσειν
ἀνάδοχος καὶ ἀναδοχεύς· διχῶς ἐλέγητο (ν. ἀνδοκεύς)
ἀναδραμεῖν· ἀναβῆναι. αὐτὸς (ἢ αὐτὸς ἕκαστον?)
δναδρᾶσαι· ἀναπρᾶξαι
δναδρομαῖ· αὐξήσεις, βλαστήσεις. Εὐρι-
πίδης [Ικέτισιν (fr. 850)]· *Ὑψιτέλη* (766)
ἀναδρύψει· δναξανεῖ
† ἀναδρύγματα· θύματα (ἀναρρύματα?)
δναδεῖσθαι· δναβάλλεσθαι. πτωθεῖσθαι.
μη βουλέσθαι [21] 30
δναδύμεναι· *ἐκκλίναι* (H 117). *δναφυεῖν.*
δναχωρῆσαι (Antiph. com. III p. 7), η *δνα-*
νῆξασθαι (?), η ἀνα[π]νεύσαι

ἀναδύομαι (Xen. Symp. V, 2)· *φεύγω.*
ἀναεύω. ὑποχωρέω [25]
ἀνάειδον (I 146)· *ἀπροικον, χωρὶς ἔδρων.*
*Ἐδνα δὲ ἐστι τὰ πρὸ τῶν γάμων ταῖς γα-*μεῖσαι μελλούσαις παρὰ τῶν μνηστικῶν διδόμενα δώρα* [27]
δναζεῖγας (Thuc. VIII 108, 3)· *ὑποστρέ-*ψας, ἐπιταφορᾶς ἄρμάτων** [29]
ἀναγυροῦν· τὸ ἀνοίγειν κιθωτόν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναφωνεῖν [31]
δναζωνρῆσαι· ἀναεύσαι. ἀνεγέραι,
ζωσαί [33—35]
δναδῆς· ἀνατρέχεις. ἀπιθέμενος (ad ieijs)
δναδέοθαι (Plat. Gorg. 461 D)· *ὅμολογῆ-*σαι. ἐπὶ τῶν πεσσῶν ἐλέγετο· οἱ γὰρ πα-*λιότες καὶ τὰς ψήφους δώρῳ αὐτῶν ἀναθέτες**
ἀναθήκη· ἀνάθεται
ἀναθήσαν· ἀναβλαστῆσαν [40]
ἀνάθημα· κόδομπα [42, 43]
(ἀναθολοῖ) *δναταράσσει*
ἀναθόλωσις (Plat. Legg. VII 824)· *μο-*λυσμός**
ἀναθορεῖν (Xen. Lac. II 3)
δναθορόντες· ἀνατρέπωντες
ἀναθρησας· δναβλέψας [49]
δναθύειν (Θυνᾶν)· *δνασκηρτάν. καὶ αὐτοὶ*
ἐξ ἀρχῆς δνανεάζειν
ἄνω
δναθυήσασα· ἀνασκιτήσασα
δναθυμάσεις (cf. Theophr. C. V 12, 3)·
δναδόσεις. δημοι. κανοι
ἀναθύοντες· ἀνιεροῦντες παραβαλνοντες
δναθῶ· προσφέρω
δναθῆσαι· δναβοήσας [56, 57]**

COD. 98 μῆτρα 4308 δίκαια — ἄλλον τῶν 11 δναδηνῆσας 13 δναδεῖσι-

λ
 καζειν 16 ἀναπράξαι 17 ὑψονύ 18 δναζηράνει 20 ἀποθεῖσαι 26 ἀναέιδωντων
 — μέλλουσιν 36 ὑποθέμενος 37 ἀναγέσθαι — πεσσῶν — πέσοντες 39 ἡλάσαν
 43 ἀρμενα. ἀναθόλωσις· μ. ἀναθορεῖ· ἀναταράσσει ἀναθρογοῦντες 53 δνα-
 φοῦντες

HES. 99 δναδῆσομαι· στεφανώσω 4300 δναδεβόας, δ λεώς (Ευρ. Tro. 522).
 ἀνερῆσαι δὲ ὁ λαός 1 δναδέδραμεν (ε 412 x 4)· δινω ἔδραμεν, καὶ εἰς ὕψος ἀνηλθεν.
 η ἔχορησεν εἰς τούπισω 2 δναδέρω· [ὑπερτιθημ]. (αδ δναφέρω) η] ἀπολύτω (ν. προ-*λύματος, πλόνωμον)* 5 ἀναδέφλυε (Φ 361). δνέβαλλεν 10 ἀνίσχει (H 110).
 δνάσχον δέ 21 ἀναδίει (ε 377). μεταβουλεύει 25 ἀν. δωδώναιε (H 233). βασιλευεω-*δώητηψιμεναι* 27 ἀνδειρεν (Ψ 614, 725). ἐπῆρεν, δρεβάστασεν 29 ἀναζυγαῖ (LXX).
 δναλύσεις. δναστρεραι [Ἄδ 30. διγάστον δναζυγοῦντες· δνοίγοντες] 31 δναζω-*πρειρειν* (II Timoph. I 6). δναγέιραι 33 ἀναθένην (Ξ 326). βασιλίσσης 34 δναθεμα-*(τισμένος)* (Numb. XVIII 4). ἐπάρατος. δκοινώητος 35 ἀναθεῖναι (τὸ φροτίον).
 ἐπιδειναι (Moer. Att.) 40 ἀναδέλησει (A 236). δνω βλαστῆσει 42 δναδήματα
 δαιτός (α 152 non Hermipp. 121 p. 408). καὶ κοσμήματα τῆς εὐωγίας 43 ἀναθῆσται
 (A 480). ἀρμενα 49 δναθρέσκων (N 140). δναπηδῶν 66 δναιεστιόν· μηκέτι
 δνοιδέμενον (δνέδεστον!) 57 δναιδέος (N 139). ἀνασχύντου

- ἀνατείλας φάρος** · πίσω. Σοφοκλῆς
Ἴνδχφ (fr. 272). παρὰ τό·
χλαινάν τ' ἥδε χιτῶνα τά τ' αἰδῶν ἀμφι-
καλύπτει (B 262) [59]
- ἀνατείλεις** · σκηνός; ἀνασχυντος. μεταφο-
ρικές γάρ τὸν λίθον δναδῆ λέγει "Οὐρανός·
λᾶς δναδῆς" (λ 598) [61]
- † **ἀνατηή** · τροφός. τιθήνη (v. schol. Nic.
Alex. 419 εἰ ἀμμία)
- ἀνατολήσις** · ἀναστο. Σοφοκλῆς Σίνωνι 10
(fr. 497) [63]
- ἀναίκεια** · ἄδειπνα (Doric.)
- ἀναίμακτή** · ἀρεν ἀματος [67]
- ἀναίμοδιτον** · ἡ ἀνδράζνη
- δναίμων** · ἀναμάκτων (Attic.)
- δναίρομαι** (θ 212) · ἀρνοῦμαι
- ἀναίξας** (φ 119) · ἀροῦμησας
(....) · δνηλορ. ἀνήγαγεν
- ἀνατορον** · ὀνειρο. Κηρήτες (γ. ἄναρο)
- ἀνατρεῖν** · κρίπταιν. τὸ ἐν γαστρὶ συλλα- 20
βεῖν (Herod. III 108 VI 69). τὸ τεχθὲν ἀνα-
τρέψειν. καὶ κυίσκειν. καὶ ἀμέλγεσθαι (v.
ἀναρεῖν)
- δναίρεις** · ἡ τῆς κάρας ἔκτομη. καὶ ἀλλως
θανατώσου. καὶ ἡ τινός τι ἀφαίρεσις. λαυ-
βάνεται δὲ καὶ ἐπὶ δνατροπῆς (Dem. 385, 3)
- δνατρέτης** · φονευτής. ἔκτομεύς
- δνατρώ** · φονεύσ
- ἀνατιμοῦν** (Herod.) · δαπανᾶν, δναλ-
σκειν
- ἀνατιμώματα** (Herod. V 31?) · ἀναλώ-
ματα [80]
- δναταιὲν** (Herod. VIII 19) · δνάπτειν
- δνακαλυπτήροιν** · διε τὴν νύμφην προ-
τον ἴξάγουσιν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ
- ἀνακαμψέρως** · φυτόν τι, δ καὶ δρθὲν
δὶδη γῆς ζῆ
- ἀνακαμψίπνοος δ κατκίας καλούμε-
νος** (Aristot. de mundo)
- ἀνάκανδα** · ἐν ὑπερῷφ. Λάκωνες
Ἀνακαζ· τοὺς διοσκόρους. ἡ ἀνωθεν, ἐν
ὑψει, ἀνω (αδ ἀνακάζ)
- ἀνακεκαλύπτεις.** φανερῶς
Ἀνακείσις · Διοσκόρων ἐօρτῇ τῇ Ἀνάκεια
δνακης· δρεόν τι Ἰδύκον, δμοιον θάρφ
† ἀνακήσατε· ησυχάσαι [91—93]
- ἀνακλάσεις** · περιστροφᾶς
- ἀνακλέπτεσθαι** · ἀναχωρεῖν
- δνακλισιν** · δνάπαναι
- † **δνακνύδεις** · τῇ δσφνῆ [98]
- δνακλισις** · τόπος τις ἐν τῇ νη [4400]
- δνακλιτον** · ἀνακλιμένον [2, 8]
- ἀνακογχυλίσαι** (Plat. Symp. 185 D) · δνα-
γαραγασαι
- δνακομιδή** · δναγωγή
- ἀνακομίσαι** (Hippocr. II p. 421) · θερα-
πεύσαι. δνενέγκαι
- ἀνακραγγανειν** · κράξειν
- ἀνακραδείνει** · σειει. σαλενει (dei Greg. Naz.
XIV 8 p. 78)
- δνακραθέντες** · δνακρεασθέντες
- δνακράτος** (Xen.) · λσχρώς. ἐν κεφαλαιφ,
ἡ κατὰ τὴν κεφαλήν. ἡ παντελῶς
- ἀνακρινόμενος** · δνακρούεται· δνακαιτει (cf. hoc et προ-
ανακρούεται)
- δνακρούοντα** · παιδιᾶς εἶδος ἐπὶ σφαίρας
ἀνάκρουατις · ἐν πανμαζί ελέγετο ἐπὶ τοῦ
πρώμαν κρούειν [15]
- δνακτάται** · δπ ἀρχῆς κτάται
- ἀνακτητικόν** · γλήζων [18]
- ἀνακτορία** (cf. Callim. fr. CCVIII) · βασι-
λεία. δεποτεία
- ἀνακτορίσι** · ταῖς δεποταῖς ἡ βασιλικᾶς
ὑπηρεσίαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ταῖς δπ λειας·
δεπινήσας ἀμ' ὑεσσιν δνακτορίσιν ἐπέ-
οθω (o 397)

COD. 58 χλαινέτηδεχιτώνατ

60 λᾶς

76 |ετῆς 78 |ιμον· Post 81 legebantur 4387. 88 83 |ερῶς 89 δνδύχης 94 ἐπιστ[
99 ἀνάκλησις 4403 δνάκοιν 4 |λίσασθαι Eupol. fr. V p. 534 13 παιδεια 20 ἀπο-
λειας — ἀμύεσων

οι

HES. 59 δναίδεστον· δμυρον. ἀτιμον
64 δναίλειπος (Theor. IV 56?) · δνροῦδητος (v. δνέλλιπον) 80 δναίτιος· δθῶς, ανέκλητος (Y 297 Eur. Med. 730)
91 δνακηκίεις (N 705, non Plat. Phaedr. 251 B) · δναφέρεται 92 δνακειρεῖ· δπο-
τέμνει 93 ἀνακεφαλαιοῦται (Rom. XIII 9) · συμπλοροῦται ἐπαναλαμβάνει 98 ἀνα-
κληται (E 751) · δνοῖσαι 4400 Ἀνάκ(ε)ιον · τὸ Διοσκόρ(ε)ιον (Moer. Att.) καὶ ἐօρτῃ

Αθήνησιν (ad Ἀνάκεια) 2 δνικρος· ἀνυρος. ξηρά (v. ἀνικρος) 3 Ἀνακοῖν· τοῖν
διοσκόρουν (ex Atticistis) 15 δνακτα (A 444) · βασιλέα 18 ἀνακτος (A 529) · βασιλέως

d (να)χτόριον (Herod. IX 65). λερόν (*d νάχτορον*, τὸ τῆς Δήμητρος· δὲ τινες μέγαρον καλοῦσσιν. ὅπου τὰ δυάκτορα τίθεται)

ἀνακτόριον· ναῶν (Eur. e. c. IT. 41). η̄ οἰκων. βασιλέων

ἀνακτοτελεσταῖ· οἱ τὰς τελετὰς ἐπιτελοῦντες τῶν λερῶν

ἀνακτωρ (Eur. IT 1414). θεός. βασιλέως (Aesch. Cho 357)

[25]

ἀνακύκλει (Eur. Or. 231). ἀνόρθου

ἀνακυκλώσαι (Antimach. fr. LXXXVIII). ἀνατρέψαι

ἀνακυρίσαι· ἀνασκρητῆσαι. ἀναπηδῆσαι (γ. 1623)

ἀνακωδύνισον (Arist. fr. X p. 1073). ἀνάσεισον

ἀνακων ἀν (Lacon.). ἀναστρέψιν

ἀνακωνέλως, πεφροντιμένως (Herod. I 24 εἰ)

† ἀνακυντεῖν φύγειν

ἀνακωχεῖν (Hippocr. I p. 490). ἀναχωρεῖν (ποιεῖν)

ἀνακωχεύειν (sch. Soph. El. 732). ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στελαντες τὰ ὄρμεα αὐτοῦ σαλεύσωσιν

ἀνακωχή· ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν. η̄ ἀνάλαυσις (Thuc. I 66)

ἀνακωχής (Thuc. I 40, 1). τῆς ἀναπαύσεως

ἀνακωχήσαντες· ἀναχωρήσαντες. η̄ πειθώσις κατίχοντες τὰς ναῦς (Herod. VI 116)

ἀναλαβοῦ· στρέφου εἰς τοπίσω

ἀναλαχτότοι (Metro Ath. IV p. 183 a). οὐ πρὸς ἡλαχτήν ἔργαζομένης

ἀναλαμβάνειν ἔνον· δειπνίσειν. φιλοφρονεῖσθαι (Plat. epist. VII p. 329 D)

ἀνάλλητοι· ἀνηλεῖς. η̄ ἀμέριμνοι

ἀναλόδες (Hippocr. I p. 552?). ἀναυδές, ἀτρόφον

† ἀναλεῖ· σχολάζειν. Ταραντῖνοι

ἀναλέγειν· ἀνοικοδομεῖν. ἀναγυρώσκειν

ἀναλελά(μ)φθαι (Hippocr. III p. 56). ἀνειλῆφθαι

ἀνάλημμα· μέρος τι τοῦ ἥπατος. η̄ ὑψωμα [38]

ἀνσολθές (Hippocr. III p. 242). ἀνιάτον.

ἀνυγιαστον: ἀνασθητον (ad ἀναλύει?)

ἀναλιγκειν· ἀνόμιον

† ἀναλιγκατάλλα· ἀνοσον κάτω

ἀναλίξες (Hippocr. I p. 553). ἀδύναμον, δοθερές

ἀναλήγης (Soph. El. 301). ἀνανδρος, ἀσθενής [54]

ἀναλλοιωτον (Theophr. C. IV 12, 2). ἀτρεπτον, τὸ μὴ ἀλλοιούμενον, ὃ ἐστι ἀλλο ἕξ

ἄλλο γέδην κατ' ἀναλογίαν [57]

ἀναλόγως· ἵστος [59]

ἀναλτον· ἀναυδές (Hippocr. II p. 575). η̄ ἀπλῆσθων (ρ 228 Cratin. fr. CLXV). παρὰ τὸ ἀλις τούτους λικαρόν (γ. ἀνατλος)

† ἀναλύσθων· ἀνανύττων

ἀναλύσαι· τὸ βεβλαμένον τινὰ δι' ἐπωδῆς ἀπαλλάξαι (cf. Menand. fr. IV p. 129)

ἀναλυσάμενος· ἀνακομίσας

ἀνάλυσις· ἀνατροπή (non Soph. El. 142). ἀναλύπθητος (Philiyll. fr. II p. 857). ἀπαλινεύσας [66]

ἀναλώσαι· ἀφανίσαι. Ποιέσιν (fr. 470)

ἀνάλωτος· ἀπόρθητος λογυρός

30 ἀναμάθω· ἐξ ἀρχῆς μάθω

ἀναματέδει (γ 490). ἀναφανεται. ἀναφύγει. ἀναζεῖ

ἀναμάχειεις (τ 92). ἀναποφήσεις. ἀναποτύπωσεις. ἀναδελεῖες

ἀναμασχαλιστήρ (Philippid. I p. 467). ἔλδος γυναικείου κόσμου

ἀναμασσόμενος· ἀνειληφώς

ἀναμαστεύων· ἀναζητῶν

40 ἀναμάττεσθαι· ἀναφυρᾶν

ἀναμέλποντες· ἀνυμούντες

ἀνά μέρος (Euripid. Phoen.). ἐν μέρει

ἀνά μέσον (Antiph. fr. II p. 6). ἐν μέσῳ

ἀναμετρήσαις (μ 428). διέλθομαι, πλεύσαμι

COD. 23 | τελευταῖ — τελευτᾶς

26 ἀνακτίσκειν· ἀναπηδᾶν ἀνακύκλη-

28 | πτῶσας 29 ἀνακυρτᾶσαι — δῆσαι. ἀνάκτορον· τίθεται. ἀνακοδήνισον

31 ἀνακονεῖν 33 ἀντοὺς 40 ἀνάλαχατα — ἔργαζομένος 43 ἀνάλδος —

35 ἀνηλεῖν 45 ἀναλύειν 49 δρίσασιν 55 ἀτριπτον — ἀλλοιούμενον

60 ἀ. ἀ. τούτους λικαρόν. η̄ ἀ. π. τὴν ἀλις 65 | βιτος 67 ποιέντισιν 75 ποιέντειν

75 ἀναφυρᾶν. ἀνάματτοι (443). ἀμάτα μη̄ ἔχοντες. ἀναμι 77 ἀμάρεδος 78 ἀναμέσον

HES. 23 ἀνακτόρη δεσποσσύνη 48 ἀναλήσαι· ἀνατρέψαι (ἀναλῦσαι) 54 ἀνάλ-

κτίδα (O 62). δοθενή 57 ἀναλογίαν (Rom. XII 6). κατὰ μέτρ[ι]ον η̄ κανόνα

59 ἀνάλογος· λογυρός (ἀνάλωτος) 66 (d) ἀνάλωμα· ἔξοδος (ιπο ἔξι οδος· ἀν.)

δναμιλλητον· ἀφιλονείκητον, καὶ δναμ-
φιλεκτον

δναμιξ· δναμεμιγμένως (Herod. Hippocr.

Thuc. Xen.)

ἀνάμματοι· (Xen. Cyn. II 5) ἄμματα μὴ
ἔχοντες

δνάμυνησις· ὑπόμυνησις

δνμονή· μακροθυμία

ἀναμοργόμυρεσκεν (μ 238)· ἀνέξει. δνε-
τάραττεν

δναμύειν· ἀναβλέπειν

ἀναμυλλάναι· δνανεῦσαι, δρηῆσαθαι
† δναμυρησάμενος· χρηματισάμενος

δναμφιλέκτως· ἀνενδούμστως

δναμφιλριστον· δναμφιβολον (τ. ἀναρη-
ριτον)

ἀναν· ἀνύσιν [93]

† ἀνανδεις· οὐκ ενάρεστον. η δληδες (τ.
ἀλανές)

ἀνανεύει (Plat. rep. 561 C)· οὐ συντίθε-
ται πρὸς τι [96—98]

ἀνανήξας· δναπλεύσας (τ. δνηξεις)

† δνανήσαι· σφάξαι (ἀμήσαι)

† ἀνανίσαι· καταστήσαι. Κρήτες

ἀνάνιος (Hippocrates)· ἀβλαβής. η ὑπερή-
φανος. η ἀλυπος

δνανομήν· ἀναδαμόν. Ἀνανέμειν γάρ τὸ
μερίζειν. Εύρυτιδης Τημέτῳ (Ir. 748)

δναντα· Σοφοκλῆς [δὲ] Ἰνάρρη (Ir. 273) τὰ
μὴ κεκομένα, παρὰ τὸ αἰνεῖν, ὁ ἔστι

κατακόπτοντα πτίσσειν (ad ἀνάντα)

δνανταγώνιστος· σήγητητος
δναντες (Plat. Xen.)· δνωφερές, ὑψηλόν.
ἄνισον

δναντιρρήτως· δναμφιβόλως

ἀναξαίνειν· δνακινείν

ἀναξ· βασιλεύς (A 7), ἀρχων, δεσπότης

ἀναξιαν· βασιλείαν. Αλσύλος † λιανοίαις
(Ir. 9)

Ἀναξιδώα· η δνάγουσα καὶ ἀνεῖσα τὸς
καρποὺς ἐκ τῆς Δημήτηρ (τ. ἀνησιδ.)

δναξυριδεις· βαρβαρικά ἐνδύματα ποδῶν
(Hippocr. I p. 563), ὑποδήματα βαθέα, η
βασιλικά (Herod. I 71) [13]

ἀνάπαιστα· χωρίς τὰ ἐν ταῖς παραβάσαις
τῶν χορῶν ἄσματα· καὶ λιδίως τὰ τῶν
φύθμων

ἀναπαιστρίδεις· σφύραι, παρὰ τοῖς χαλ-
κεύσιν (σφάραι—χαλκιδεύσιν)

ἀνάπαλιν· ἐκ τοῦ ἐναντίου πάλιν

† δνάπακλον· ἀνοίμακον (δναπακαλα-
σον?)

δναπατάξιασθαι· ἀναχρούσασθαι φαμα
† δναπαντούσιν· ἀνακίντουσιν [20]

ἀνάπανταν (Soph. El. 873)· ἀνάπανσιν
† ἀνάπαντλις· ἀνάπανσις κατάπανσις (τ.
ἀμπανλις)

δναπαναυστόν· τὸ μηκάνιον (τ. ἀμπανστον) [24]

ἀνάπειρα· ὑψηλός αὐλητικός
δναπειράσθαι (Herod. VI 12)· μελετᾶν [27]

δναπελάσσαι· δναρρωσθεῖς
ἀνάπειροι· ὑψηλός αὐλητικός

δναπειράσθαι (Plat. Lys. 222 F)· ἐπα-
ναλαμβάνειν τὰ προειρημένα

(ἀναπεμπαγόμενον· ἐν δναπολήσει γι-
νώμενον)

ἀναπεμπάσαι· δνασκέψ(ασθ)αι. δναρι-
θμῆσαι [33. 84]

δν[α]π[ε]τοημένοι· τὰς διανολας δνατε-
τραμένοι (cf. Demosth. 411, 3)

δναπεπτωκώς· ἀναπεσών
δναπεπτέσωμεν· ἀπλώσωμεν

δναπεφλασμένον· ἀνατεταμένον ἔχων

COD. 80 μῇ 81 ἀναμηλικτον· δφιλονείκιοτον 83 Cl. 4475 86 |ρισκεν·
ἀτρέξη 88 |μελλαναι 90 ἀνεφιλέκτως; δνερδού 92 ἀνησιν 4502 ὑπερού 3 ἀνα-
νομήν — |μεμεῖν 4 κεκωλυμένα — αἰνεῖν — πῆσιν 8 |ξένειν 12 ἀναξυρίδεις·
φιμινάλια, βρακια, β. ἔνδρυμα 14 δναπαιστά — χοίρων διοματα 20 δναπασσαι· κα-
ταπάσαι 23 μῇ κώνιον 31 δναπομπή — δπολύσει 35 cf. Bekk. AG 215, 11

HES. 93 ἀναδρος, δαθενής (τ. δναλκής) 96 ἀνδνευοις (Psalm. LXXXI 4)· δνα-
βίωσις, ἀνάπνευσις, ἀνάνηψις 97 ἀνανεύσθων (Num. XXX 6)· παραιτούμενος 98 ἀνανή-
ξιασθαι (Phil. Iud. I p. 595, 4)· ἀνακολυμβήσαι Ad 4504: δνωφερή (Ψ 116), ὑψηλόν.
τινις δὲ τὰ μὴ βερδεγμένα (ad διάνια) 13 ἀνά, οὐλάμων τὸν δρόσων (d 251)· κατὰ τὸ
ἄθροισα τὸν ἀνδρῶν 20 δν πάσσαι (Herod. II 37)· κατὰ πάσαν (sic Cyr. 63) 24 ἀνά-
πανυστα· δνεκλάδητα, δρρητα, ἔκδηλα (λ 274). ἔξακοντα 27 δνάπειρος (cf. Eudem. Eth.
Θ 3)· πηρός, τυφλός, νοσώδης 23 ἀναπεκοιημένης (Levit. XXIII 13)· ἀναξυρωθεῖσαν
(ad Num. VIII 9), δναπεφυραμένης 24 δναπεπταμένον (M 122)· δνεφρυμένον (as
Cyr. 171)

τὸ αἰδοῖον. Ἀναφ(λ)ᾶν γὰρ λέγουσιν
Ἀττικοὶ (Ατ. Lys. 1101) τὸ ἀναμαλάσσειν
τὰ αἰδοῖα
ἀναπεφοίτηκεν· ἀνῆλθεν
ἀναπηγάζει· ἀναδίθωσιν
ἀναπήξαι· ἀναπεῖραι
ἀναπήροις· τυφλοῖς
ἀναπίμπλασθαι (Plat. Hipp. m. 291 A).
πληροῦσθαι
ἀναπιττᾶσθαι (sic). ἀνοίξαι
ἀνάπλασμα· ψεύσαμα
ἀνάπλεως· μεστός πλήρης
ἀνάπλοον (Hippocr. loc. inc.). (τὸ κοῦ-
φον) καὶ ἔχον εὐρυχωρίαν
ἀναπνῶ· ἀνπνέω, καὶ ἀναπνεύσω
ἀναπόδα (Eur. Or. 171). ἐμπαλιν,
διάσω
ἀναποδίζειν (Herod. V 92, 6). τὸ ἀκρι-
βώς ἔξετάσιν καὶ συγκρούειν. Ποδίζειν
γάρ τὸ μετρεῖν
ἀναποδίσμος· ἐπανάλυσις
ἀναπόδραστον· ἄφεντον. ἀπρακτον (v.
ἀδραστον). φεύγειν μὴ δυνάμενον
ἀνάποινος· διλύτρωτος (A 99). μάταιος
(ἀνάποινος· δινευ λόγων. Κυρηναῖοι δὲ
ματαιώς)
ἀναπολεῖ (cf. Soph. Phil. 1238). μημο-
νεῦν. † Λάκωνες
ἀναπόλαυστος· ἀγενοτος [57]
ἀναπολεῖ· ἀναπτύσσει (sc. φορθήν). [59]
ἀναπρῆσαι (β. 81). † ἀνα-
πελύψαι. ἀνενίγκαι [61]
ἀνάπτειν· περιτιθέναι (Eur. Bacch. 176?)
ἀνάπτεται· φλέγεται
ἀναπτερώσω· μετέφων ποιήσω
ἀναπτήτω· ἀναπεταθήτω
ἀναπτος· ἀληπτος, ἀλίστος [66]

ἀναπτύσσειν τὸ κέρας (Xen. Anab. I
10, 9)
ἀναπτυχαλ (Eur. Hippol. 601). ἀνατολα.
ἀκτῖνες
(d) ἀναπτύξαντες (Eur. IT. 1286). ἀνα-
καλύψαντες [71]
ἀνάπνυστα (Herod. VI 64). φανερά. διη-
κοα. ἀναφανδά
(ἀνάπνυστα (λ.274). ἀνεκλάλητα καὶ ἀνεξά-
κοντα. δὲ Ἡλιόδωρος ἀνάγγελτα, ἔκ-
δηλα. καὶ ἔρανοντα. καὶ ἀρρητα. καὶ ἔξ-
άγγελτα)
ἀναρ (Creles). ὄναρ [75]
ἀναραθαγῆσαι· ἀναφορῆσαι. ἀναπηδῆ-
σαι
ἀναραῖσαι· παύσασθαι ὁδυνάσθαι (v. ἐνδ-
ραγα)
ἀνάρρηλα· τὰ μὴ ἐξεμπέντα. Ἄρρηλοις
γάρ τὰ δέρματα (ξένοντιν) [79]
ἀνάρημα· κήρυγμα [81]
ἀναρθρα (v. I. Hippocr. I p. 558). ἀνύ-
πτα. ἀμέριστα κατ' ἀρθρα (Plat. Tim.
75 A)
ἀναρθρος· ἄτονος. δοθενής. Εὐριπίδης
Οἰδίποδε (Ιτ. 561, Or. 227) [84]
ἀναρθριν· ἔχθρον
ἀναρπίζειν· ταράσσειν, ἐκσείν
ἀναρτεῖν (Ibyc. Ιτ. 22). ἡδῶν κοχλιώδες
[88] ἐν πέτραις
30 ἀναρκτον· ἀνυπότακτον, (οὐ) οὐδεὶς ἥρξε.
Σοφοκλῆς Αἴθιοφι (Ιτ. 27) [90]
ἀναρροδανισθῆναι· ἀναβληθῆναι
ἀναροι(β)δεῖ· ἀναρροφεῖ. Αἰσχύλος Σα-
λαμινίας (Ιτ. 213) διτὶ τοῦ ἀνανενίν. Ομη-
ρος (μ 105) δὲ ἀναπνει καὶ ἀναρο-
φεῖ μετὰ ποιοῦ ἥχον. καὶ Σοφοκλῆς ἐν
Ναυπικάρᾳ (Ιτ. 404) διτὶ τοῦ ἀναρ(β)λ-
πτει

^ο
COD. 40 ἀνεγέραι 44 ἀναπητνάσθαι. — ἡ ἀνοιμᾶσαι 47 ἀναπλοῖν — ἔχω
49 ἀναπόδες 50 ἀναποδεῖται 55 Cf. 4575 Post 4554 legebatur ἀνάπλανστα κτλ.
(v. 4573) 60 ἀναπρόσαι 62 περιτίθαι 64 ποιησω. ἀναπτησιούχρας (v. 4568),
δὲ λιτίνος (4569). ἀναπτήτω. 67 διλαστος. ἀναπτυχαλ. ἀνατολα. ἀναπτύξαντες
72 ἀναπτυστα (ἀνάπτυκτα Stura) 73 Cf. 4554 74 ὄναρ. ἥκουσα. ἀνάπινος...
ματαιώς (v. 4553) 78 ἀναρθρητα. ἀρρητοις 80 ἀνάρημα 82 κάταρθρα
89 ἥρξαι 92 Σαλαμίνες — ἀναροφήματα ποιοῦν ἥχον — ταυσι καὶ

HES. 57 ἀναποδίζουσαν· ἐπαναλύουσαν
14 p. 6) ἀνεξάλεπτον 61 ἀναπρόδυρον τετραμμένον (T 212). εἰς τὸ πρόδυνον
βλέπειν τοιούτον γάρ τὸ σχῆμα τῆς τῶν τεκνῶν προδέσσεως 66 ἀναπτομέτρας· ἀναπε-
τασθίσας (ἀναπτυμένας) 71 ἀνάπτω (Ezech. LX 47). ἀνεγέρω 75 ἢ ἀνάρακτος·
δημάδοις 79 ἀναρθρα. κυνουσα 81 ἀναρεῖν· δημέλευσθαι. κυλοεσθαι (v. ἀναρεῖν
εἰ τραπεῖν) 84 ἀναροιοῖ (A 191). φονεύει 88 ἢ ἀναριχᾶσθαι· ἀναβαίνειν
(Moer. Att.) 90 ἀναρκτη· ἀνυπότροπον

ἀναρός· ἀγγελος. Ταραντῖνοι (cf. δοτάνδης) [94]
ἀναρρήθηνται· ἀνακηρυχθῆναι
ἀναρρήσεως (Dem. 244, 21)· ἀνακηρύξεως
ἀναρρέει (Eupol. fr. XXXVI p. 576)· σφάζει.
Θύει
ἀνάρρησιν (Ar. Psr. 890)· τὴν τελετὴν [99]

ἀναρρήτειν· διδάσκειν. ἀναδιάσκειν
(Cratil. II 1 p. 36 ?)
ἀναρρίπτει (v. 459)· ἀνάρρηστοι. πολέμου
(Ω 365). ἀπὸ τοῦ μὴ συνηρμοῦθ[η]νται τοῖς
ἡθεοῖς
ἀνάρριπτον (Herod. IX 110)· ἀβάστακτον.
ἀκαταφόρητον. ἀδικον. ἀνάρρηστον (sch.
Lycoph. 1144)

ἀναρρήσας (v. Eur. Andr. 412)· ἀνακηρυκά
μάσαι
ἀναρρυστῆρα· ἐν φόροις οἰνος ἀνιμᾶται
ἀναρχον· τῷ μὴ ἔχον δρυκήν
ἀνὰ διώγασι μεγάροις (χ 143)· τὰς τῆς
οἰκίας διόδους ἐν τοῖς ὑπέψιοις οἰκοις.
‘Ρωγας δὲ οἴον ἡγήματα καὶ ἀνοίγματα
† ἀνασαρρώσας· εἰς δρόσην ἐμπλῆκαι
ἀνασείεις (Com. II 2 p. 836)· ἀναπλήσεις
ἀνασείραζει· ἀνακρούνει ποιεῖ. Εὐριπίδης
‘Ιππολύτη πτεραφανῆφορ (237)

ἀναστρέψασιν· ἀνθέλκουσιν, ἀνακόπτουσιν
ἀναστρέψασιν· ἄγχων, ὡς ἀπὸ τῆς σειρᾶς.
εἰς τὰ ὄπισθια ἔλλων
ἀναστρέψασιν· ἔστεμέντας ἔχειν τὰς
τρίχας. Ἀνάστριλλος ἢ στέφανος
ἀναστρέψασιν· ἡ συρόμενον λιάτιον
ἐπαλύρουσα, καὶ μέρος γυμνοῦσα [4614]
ἀνάστριλλον· τρίχωμα τὸ ἀπὸ τοῦ μετάποντος
ἐπὶ κορυφῇ (άν)εστραμμένον

ἀναστρέψειν· τὸ τὰ ἔωσα πρός ὁρεῖαν ὅρ-
μῶντα διστραγεῖσθαι. [δηλοῖ δὲ καὶ ἀνα-
λίσκειν]

ἀνασταλεύοντες· ἀνακινοῦντες. η ἐρευ-
νῶντες [18]

ἀνασκευάζειν (v.)· μετατιθέναι
ἀνασκευαζόμενοι (Thuc. I 18 ?)· μετο-
κιζόμενοι [21]

ἀνασκινδυνεύεσθαι (Plat. Rep. II p.
362 A)· ἀτασκολοπισθῆναι [23]

ἀνασκολοπίσει· ἀνασταράσσει
ἀνασκολύψας· γυμνώπας

ἀνασοβεῖ· ἀνοικεῖ. [Ταραντῖνοι
† ἀνασεῖν· ἀναφέρεσθαι

ἀνασπᾶ· ἐπαίρει (sc. αἰδοῖον). ἐκριζοῖ (Ari-
stot. HA II 1)

ἀνασπάζονται· ἀνασπαράσσονται
ἀνασπάς· (ψυ)τὸν ἀνεσπασμένον (v. παρα-
σπάς)

20 ἀνασπάσω (Eur. Bacch. 949)· ἐκβαλ-
[32—40]
ἀναστάτων (Herod. III 93 ?)· κατεστραμ-
μένους

ἀναστάτωφ· τῷ ἀναστεσει(σ)μένῳ
ἀναστατατέονται (Herod. I 177)

ἀναστάτωται· πλακώντος γένος
ἀναστάτηραι· θυσίαι ἐπὶ αναρρώσει (έκ)
τόσου

ἀναστέλλω· κωλύσω, ἀναφράσσω
ἀναστήσειν (A 191)· ἀναστάτους ποιή-
σειν [48]

ἀναστήσειν (cf. Apoll. Rh. I 1349)· ἀνα-
στατατοισειν, ἀναστατοσειν

ἀναστίδωνος· ἀνατεταμένος (ἀναστυ-
δών· —ως?) [51—53]

20 ἀναστρέψειν (e. c. Eur. fr. 493)· ἀνατρέ-
πειν [55]

COD. 98 ἀνάρρησιν — τελευτὴν 4602 ἀκαταφρόνητον 4 ἀνήμαται 6 ἀνα-
ρώγας — διώγας 8 ἀνασείσιν, ἀναπαθεῖς 10 ἀναθέλγουσιν 18 ἡ 15 ἀνάσ-
μον — διάλ. 17 χιρώπατα 18 Η. e. δύκληνα 24 πῆγει 29 ἀναταργῇ 30 ἀνα-
στάτησιν· ἀν., 43 ἐποίει. ἐθαυμάσετο 44 ἀνάστατοι (sed cf. Pausan. Eustath. 1165, 11
45 ἥμαι 49 διαστάτα — ἀνασταν

HES. 94 ἀνάρρησις· προανακήρυξις, πρόδροπτις, προαγόρευοις (οἱ προανάρρηστοι)
99 ἀναγρύπτειν (η 328). [διδάσκειν] [gl. 70a (ἐντασείει·) ἀνερεθίσεις οἱ Luc.
XXIII 5 4614 ἀναστίθης· ἀνατήρησης (natum e 4583, 84) 18 ἀνακένισμα· dia-
κήνημα (v. διαγκαλίνωμα) 21 ἀνασκήπτροφ (d 15)· ὅμα τῇ βασιλικῇ διάβωσ
σκητήσαι· ἀναπτήσαι (vid. 4129) 22 διάστασις· γηρασαῖς. (cf. ἐνάσθια) ἀνα-
δοθεῖσαι 33 ἀνασσα (ζ 149)· διέποντα 34 ἀνάσσεσθαι· παρθεῖσαι γηράσασι (v. ἐναίσθια) αν-
λθώσας 35 ἀνασπειρ (A 252)· ἐβασιλεύειν 36 ἀνάσπειρ (A 38)· βασιλεύεις
37 ἀναστέμεν (B 643)· κελεύειν 38 ἀνάσπων (Z 397)· βασιλεύων 39 δραστοδόν
(I 671)· δραστάμενος 40 ἀναστροῦντας (Galat. V 12 ?)· ἀνατέποντας 48 ἀνά-
στημα (LXX)· ὑψωμα 50 ἀνατείχειον μένης (eccles.)· ἀναλαττομένης (ἀναστοιχ.)
52 ἀνάστημα (B 250)· διά στόματος 53 ἀνάστρατον (A 10)· κατὰ στράτευμα 55 ἀνα-
στρεφόμενος (Ezech. III 15)· περιερχόμενος

ἀναστρέψων ἀργούμενος. Σοφοκλῆς (fr. inc. 909)

ἀναστροφόδην (oralores)· ἀνεστραμμένως [58]

ἀναστέψατος (Com. an. fr. CCCXVI)· ἐπάραι τὸ αἰδοῖον, ἢ στυγνάπατος. Σοφοκλῆς Μόδιφ (fr. 385)

ἀναστυφελιζομένην [61] ἀνερειδομένην [61]

ἀναστύφαιτος ἀποκαλύψατο. ἢ τὸ περιποιήσατο (εἰσθαι σε 4668)

ἀνασυρούμενθα· τὸ πολὺ ἀργύριον ἢ τὸ ἄλλο λαρβάνειν σῦραι ἐλεγον Ἀττικοὶ μεταφορικῶς, πλὸ τῶν τὰς τοστῆνας ἀρόντων

ἀνασφαδάζειν· ἀναπηδᾶν, ἀνάλλεσθαι, λακτίσειν

ἀνασφήλας (cf. Aisch. 364 C)· ὑγιάντας. ἀναναψας, ἀναστάς. ἀνελθών

ἀνασφόδαξις (Aeolos?)· ἀναπηδῆσαι. ἐξελάσαις (ἐξαλίσθαι?) [67]

ἀνασχών· ἀνατείνας (A 450 al.). αὐξήσας. ἀναφήνας; (Σ 499) [69]

ἀνατείνυμα σαμένος· τὸ ἀναπεισμένος (—προσμένος), ἀνακεκαυμένος [71]

ἀνατείνασθαι (Demosth. 389, 1)· ἀπελλήσαι

ἀνατέξεται· ἀναγενῆσαι [74]

ἀνατέλ (Tragici, Isaeus)· ἀνευ ἀτης καὶ βλάβης

ἀνατιμήσας· ὑπερβαλλόμενος τῇ τιμῇ ε

ἀνατοιχῆσαι· τὸ ποιῶν περιπατῆσαι (Eubul. fr. V p. 229)

ἀνατος (Soph. OC. 786)· ἀβλαβῆς [79 — 84]

ἀνατρέπειν· ἀναστρέψειν (q. v.)

τὸ πατρέζειν (Polyb. II 13, 4?)· μεταπλάσειν [87]

ἀνατύπωσις· τόπωσις

ἀναύδατον (Soph. Ai. 705)· ἀνεξήγητον, ἀλεκτον

ἀναυδέα· ἀρρητα, ἀφωτα [91]

ἀναυρον· ὄνυμα ποταμοῦ (vid. EM. 100, 57) [93. 94]

ἀναυτα· τὴν πειρωτικά. Ταραντίνοις παρα-

χρῆμα (ut πάραντα) λέγουσιν

ἀναφαιρέτων· ἀμετακλήτων. μηκέτι ἀφαιροῦμένων [97 — 99]

ἀναφεγγέτων· πάλιν φεγγέτων

ἀναφής (Plato Phaedr. 247 C)· ἀφανστος, ὁ μὴ φηλαφώμενος

ἀναφήναις (δ 251)· φανερόσσαι [4703. 4]

ἀναφλᾶ· λάχανον τὸ φέρει ἀνθός (φεραρθλός), φέρει μαλάχη καὶ τὸ ἀνθόν (v. ἀνθρόκοντον)

ἀναφλᾶν (Aristoph. fr. IX p. 956)· χειροτριβεῖν αἰδοῖον. οἱ δὲ στύειν, η μαλάττειν

ἀναφοιβάσας· ἀνακαθάρτας [8. 9]

ἀναφόρον (Ar. Eccl. 833)· τὸ τῶν ἐργατῶν ἔνδον (εἰδ. τάναφορον)

ἀναφράξαντες· ἀναπτύχαντες, ἀναπετάσαντες

ἀναφρονέστων· ἀναλογιζόμενος

ἀναφύναις (Herod. Theophr.)· ἀναφανῆναι

ἀναφυομένων· ἀναφαινομένων

ἀναφάνημα· ἀνεψητή βοή

ἀναχαιτίζειν· ἀπειθεῖν. ἀναχαλινοῦν (.....)· ἀνακρούεται. (vid. hoc)

ἀναποδίζειν, κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἱππων. Σοφοκλῆς Ἐλένης ἀπαιτήσει (τι 181)

(ἀναχαιτίσαντο· ἀνορμήσαντι. (εἰδ. ποστρέψαντι. ἀνακρούσαντι. (ἀνα)χαλινώ-

COD. 59 μωμῶ

63 ἀνασφοδῆσαι

^α δακτον (b. e. —δητον)· ἀνεξήγητον

10 ἔργων

73 ἡῆσαι

15 ἀνημένη

77 ἀνατοιχάσαι

89 ἀναύ-

79 ἀνατείνασθαι (L 301)· ἀναστένειν (Hebr. VII 11)· ἀντεποσθαθαι (Luc. I 1)· ἀντεποσθαθαι (LXX ter)· ἀνθῆσαι 74 ἀνατέταλκεν (Hebr. VII 11)· ἀντετελεύτησαι

80 ἀνατιτήσαντες (Θ 34)· πληρωσάντες (v. ἀνεπίληη) 81 ἀνατλῆναι· ὑπομείναι 82 ἀνατλᾶς (π 205)· ὑπομείναις. θέντε τὴν τλῆμαν ὁ πολλὰ παθὼν ἡ πάσχων

83 ἀνατλος· ἀκρατῆς (ἀναλτος) 87 ἀνατροπῆς· ἀγτὶ τοῦ ἥχου. Οὔρος (Apoll. lex. 34, 2)

91 ἀναυδος (ε 456)· ὄφωνος 93 ἀναύροις (Greg. Nag. LVIII 5 p. 35)· δῆλα ἀνέμου

94 ἀνατυχόντα· κατὰ τὰ γινόμερα 97 ἀναφαινεῖν (δ 159)· λέγειν 98 ἀναφαλάδὸν (Π 178)· φανερώς. [ἀναφωτά.]

99 ἀναφανδά 4703 ἀναμφήριτον· ἀμαχον (ἀδήριτον) 4 ἀναφλύει (Φ 361?)· ἀναζει

9 ἀναφορεῖς (Exod. XXV 13)· οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβαστάζοντες

σαντι· διαποδίσαντι· διειδήσαντι (εκ ονειραστικοῦ?)
 Ἀνάχαρσις· ιχθύς ποιός· καὶ ὄνομα κύριον (Menand. IV p. 229) [20. 21]
 ἢ ἀναζειοῦ· οἰκειοῦται [23]
 ἀναχοαι· πόροι
 (ἀνάχρευμψις (Hippocr. I p. 158 K)· ἀνάβησις; v. 4287) [26. 27]
 ἀναψιφαθάλλων· φηλαφῶν· βαστάζων
 ἀνάψιφαι· ἀναθεῖναι· κοσμῆσαι [31—33]
 ἀναψύχουσα· ἔηραίνουσα· ϕειλίζουσα. Σοφοκλῆς (fr. 910) [35]
 ἀνάψω· ἀράθησθω
 ἄνδρα· αὐτῇ. Κέπριοι
 ἀνδάνει (Pirrocr. II p. 27 K)· ἀρέσκει
 ἀνδάνοντα· ἀρέσκοντα· εὐάρεστον
 ἀνδάνοντα (e. c. Eur. Alc. 1111)· ἀρέσκοντα [42]
 ἀνδας· βορέας ὑπὸ Τυρρηνῶν [44]
 ἀνδειράδες· πρασιαί· δέγοτο ταφρόδεις.
 ἀνδεργυμα· ὃ ἐπὶ τῆς τραγικῆς σκηνῆς παραγόμενος παράχοτος
 ἀνδηροι (Hyperides)· ἄκρον, ἡ τὰ χεῦλη
 τῶν ποταμῶν
 ἀνδικε· ἀνάρ(θ)ιψον. Δικεῖν γάρ το δίκτειον
 δικτει· διεν καὶ δ δίσκος δῆλο τοῦ δικτειοῦ
 σθαι· καὶ τὸ δίκτυον τὸ δικούμενον εἰς
 τὴν θάλασσαν
 ἀνδίκης (Callim. fr. CCXXXIII)· τὸ δικαιούμενον τῆς μάργας δύλον
 ἀνδινος· περίπατος
 ἀνδικά· διβόλος· δίκη ἡ ἐξ ὑπαρχῆς δικασμένη παρὰ Ταραντίνοις (αδ ανδικά)
 [52—54]

ἀνδοκάδην· ἐκ διαδοχῆς

- ἀνδοκεύς· ἀνάδοχος (vid. hoc)
 ἀνδοκίδον· Ερμῆς (Aeschin. Tim. § 125).
 ἐπειδὴ πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Ἀνδοκίδου εἰσῆγει
 κει ὁ Ἐρμῆς, διάθημα φυλῆς (Αἰγαῖδος)
 ἀνδράς (Archiloch. fr. 123)· τὸ[ν] ἀνδρεῖον
 δινδραγάθιαν (sic)· καλοκαγαθία. Ἑπανος
 δινδραγάθιζεται (Thuc. II 63, 1)· ἀνήδεται τῷ ἀγαθῷ
 10 δ(ν) δράγρια (Σ 509)· σκῦλα, τὰ τῶν πιπτόντων ἐν τῷ πολέμῳ διδρῶν ὅπλα,
 ὑγρεύματα δύτα (Nicand. fr. 128)
 ἀνδρακάς (v 14 Cratin. fr. V p. 30)· κατ' ἀνδρακάς ἦνα στον, ἐπρηματικώς, φις εἰπεῖν καθ' ἔνα, ἡ κατ' ἀνδρα· οἱ δὲ μερίδες,
 μοῖραι [63—65]
 ἀνδραγαζος· δήμιος
 ἀνδραποδίζει· αἰχμαλωτίζει. βιάζει. καὶ ὑπεράριψει
 20 ἀνδραποδίσμος· αἰχμαλωσία
 ἀνδραποδός (ἀδειες· ἀνδραποδοτατοι, δουλοπρεπεῖς
 ἀνδρας γράφειν· τὸ ἐν διδασκάλου τὰ παιδία ὄντα γράφειν
 ἀνδραποδοκάπηλον (Isaeus ερ. Ηερ.)·
 ἀνδραπόδον μεταβολέα
 ἀνδρός διφάσειν· κατ' ἀνδρα ἐφάπτεσθαι
 τὸ ἀνδραφυντεῖν· φεύγειν, ἡ ἐπὶ φόνῳ διώκειν
 30 ἀνδραποδίζει (x 121)· τοῖς δυναμένοις καὶ ἀνδράσιν ἀρδονταί ποιῆσαι
 δινδρει· λογός. καὶ τὰ συσσίτια Κρητῶν
 (αδ ἀνδρεῖα Aristot. Pol. II 8) [16. 77]
 δινδρεών (Herod. I 34)· ὁ μέγας οἶκος
 δινδρηλάται· κατήγοροι. καὶ ἐπὶ φόνῳ διώκοντες [80. 81]

COD. 23 χειρός. ἀναχαιτίσαντι· — διαποδήσαντι, διαπίσαντι. ἀναχοαι· 43 διδασθούσας, κωλύσασα· 23 ἀναχείρο (Il Salom. XV 2)· ἐγγὺς τῆς χειρός· 26 ἀναχρήση· ἀντετεῦ (διαρήση· ἀνατέψη?). 27 ἀνάζυσιν· φυρμόν. βλαχ(ε)ιαν (I Petr. IV 4)· 31 ἀνάψυξις (Exod. VIII 15)· ἀνάπαυσις (v. ἀμπενεσίς)· 32 ἀναψύξειν (δ 568)· ϕιλίκειν 33 ἀναψυχήν παραυθίαν· 35 ἀναψύχοντα (E 795)· διατένοντα Post 36: πρός τὴν τοῦ διένου πνοήν· 37 ἀναψύχην· διαπάνσαθαι (ex allicisti)· 42 ἀνδρός δοξαντευεν (I 311)· αἵβη δι· 44 ἀν δ αὐτήν (A 143)· καὶ αὐτήν· 52 ἀνδιχα (II 412)· δικτει, εἰς δινό μέσην 53 ἀνδικίχων (E 798)· ἀνατέψην· 54 ἀνδοκάνας (ξ 474)· δοκούς δι (?) Post 58: καὶ τὴν κατακονισθαν τῆς γυναικός ὑπολαμβάνειν. 63 ἀνδραπόδητοι· οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀποδημῶντες 64 ἀνδραπόδεσι (H 475)· τοῖς αἰχμαλώτοις, τοῖς δούλοις 65 ἀνδραποδίζεσθαι· τὸ βιαζεθαι, καὶ τὸ συνηδεῖν 76 ἀνδρεῖον (x 102)· ἀνδρεῖος (ας) διος 77 ἀνδρεῖσιν (LXX)· γεραλῶν 80 ἀνδρεῖσελον (eccl.)· ἀνδρὶ δύμοιν. ἀνθρόπουν (sic) ὥμοιον 81 ἀνδρεᾶς (Matth. X 2)· δύραις εὐπρεπής, ἡ υποκριτομέτη

HES. 20 ἀναχασμένος (H 264)· ἀναπόδοσ· 21 ἀναχασμένη (Φ 403)· ἀναχωρήσασα, κωλύσασα· 23 ἀναχείρο (Il Salom. XV 2)· ἐγγὺς τῆς χειρός· 26 ἀναχρήση· ἀντετεῦ (διαρήση· ἀνατέψη?). 27 ἀνάζυσιν· φυρμόν. βλαχ(ε)ιαν (I Petr. IV 4)· 31 ἀνάψυξις (Exod. VIII 15)· ἀνάπαυσις (v. ἀμπενεσίς)· 32 ἀναψύξειν (δ 568)· ϕιλίκειν 33 ἀναψυχήν παραυθίαν· 35 ἀναψύχοντα (E 795)· διατένοντα Post 36: πρός τὴν τοῦ διένου πνοήν· 37 ἀναψύχην· διαπάνσαθαι (ex allicisti)· 42 ἀνδρός δοξαντευεν (I 311)· αἵβη δι· 44 ἀν δ αὐτήν (A 143)· καὶ αὐτήν· 52 ἀνδιχα (II 412)· δικτει, εἰς δινό μέσην 53 ἀνδικίχων (E 798)· ἀνατέψην· 54 ἀνδοκάνας (ξ 474)· δοκούς δι (?) Post 58: καὶ τὴν κατακονισθαν τῆς γυναικός ὑπολαμβάνειν. 63 ἀνδραπόδητοι· οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀποδημῶντες 64 ἀνδραπόδεσι (H 475)· τοῖς αἰχμαλώτοις, τοῖς δούλοις 65 ἀνδραποδίζεσθαι· τὸ βιαζεθαι, καὶ τὸ συνηδεῖν 76 ἀνδρεῖον (x 102)· ἀνδρεῖος (ας) διος 77 ἀνδρεῖσιν (LXX)· γεραλῶν 80 ἀνδρεῖσελον (eccl.)· ἀνδρὶ δύμοιν. ἀνθρόπουν (sic) ὥμοιον 81 ἀνδρεᾶς (Matth. X 2)· δύραις εὐπρεπής, ἡ υποκριτομέτη

ἀνδροῖς ἵκελον (Plat. Rep. VI 501 B). ζωή-
ματος εἶδος. καὶ τὸ δύοιον [83, 84]
ἀνδρόβια σμος (Crete). στενὴ ὁδός
ἀνδρόγυνος· ὁ ἐρωτρόδοτος. καὶ ὁ δοθε-
τῆς (Aeschin. p. 45, 5), ἥγουν ὁ δινάσχυρος
ἀνδροδόμος· ὑπανδρός γυνή
ἀνδροδόμων· τρικλίνων
ἀνδροκάδες· πόλις τις (ἀνδρόσακες)
ἀνδροκάς (Aeoles?). μερὶς
Ἀνδροκλεῖδαι· γένος Άρηνησιν
ἀνδροκυήτηρ (A 371). ἦν φάνηρ ἀποθα-
νάν κεῖται. ήτο πλάτος οἰκοδομώντει
ἀνδροκύθαλος· κακοῦργος. πανοῦργος
ἀνδροκύνος· ἀνδροφόνος [95, 96]
ἀνδροκύτονος· ἀνδροκύτονος (Eur. Cycl.
22 et trag. adesp. 290?)
(ἀνδρόλημον) (Aesch. Ag. 10) ἀνδρὸς
ἔχουσαν (ἐχοντος) λῆμα
ἀνδροληματία (Demosth. 647, 26)
ἐπεχίρασον γέρον τοὺς ἔχοντας ἀνδροφόνους
ἀνδρολογεῖ (Altici). στρατολογεῖ
ἀνδρομανῆς· ἐπιμεμηνυταί τοις ἀνδράσιν
[4802]
ἀνδρομέδοι (o) (P 571). ἀνθρωπίνου [4]
ἀνδρόμεον· λιμάτιον. Κηφήτες
ἀνδρομητόν· συσπαστὸν ἐγχειρίδιον τρα-
γυκόν. καὶ ἀνδρομητόν (παράμητρον)
[7]
ἀνδρόπαις· ἀνδρουμένος ἡδη πως. η ἀν-
δρος φρόνησιν ἔχοντες (ἔχων παῖς). Σοφο-
κλῆς Τρωΐλοφ (fr. 557)
ἀνδροσάθης (al. |θωρ|) ἀνδρὸς αἰδοῖον
η μεγάλα αἰδοῖα ἔχων [10]
ἀνδρὸς πορφυρέως· κοχυλευτῆς, ἀνα-
λέων τὰς κόρυχ[λ]οντος
ἀνδρότητα (X 363). ἀνδρεῖαν

ἀνδρόφιγγες (Herod. II 175). σύνθετον
σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ τὸ γυναικός, ὑπὸ δη-
μουργοῦ γεγονός [14, 15]
ἀνδρώδοντος· ἀνδρὸς ἐπαινετοῦ
ἀνδρωθεῖσα· ἀνδρὸς συνοικήσασα, διακο-
ρηθέσα
ἀνδροσάθησα· συγγενέσθαι
..... ὀμοτέρον
ἀνδρέεται· ἀναβαίνειδύνεται. ύπεκκλινει
10 μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀφηνίων υποδγίων,
καὶ οὐχ ἐλκόντων
ἀνεβάλλετο (α 155). ἀνεκρούετο. ἀνήρ-
γετο
ἀνέβαλλεν· ἀναβολὴν ἔδιον
ἀνεβίω... ἀνέζησεν, ἀνέστη
ἀνεβλύζετο· ἀνεβόλετο [25]
ἀνεβράζεν (φ 48). ἡχησεν
ἀνεγκαλύπτοις· μη κεκαλυμένοις
[28—30]
20 ἀνεγμα· αἰνιγμα. Ταραντῖνοι. καὶ ἐκβολὴ
τοῦ ἐνδοῦ ἐ, καὶ τροπὴ τοῦ δευτέρου εἰς
τὸ φύλον
ἀνεγναμφαν· ἀνετράπησαν
ἀνεγνάμφη (H 259). ἀνεκάμφη
ἀνέγνω (α 216). ἐπίγνω
ἀνεδρᾶ· ἀνεμόλυνε. Δαρδαλειγάρ
μολύνει [36]
ἀνεδειματο· ἀνφικοδόμησεν
30 ἀνεδέξατο· ύπεσχετο (cf. Demosth. 925,
13). ἀμολόγησεν [39]
ἀνέδην· Λαχύλος·
φεύγεις ἀνέδην διά κέντη ἀλιον (Suppl. 15)
κατὰ στέρησον τοῦ ἔσαι, ὃ ἐστι ιδρυσαι,
ἀναστάτως γενομένας, ἐκ τοῦ ἐδάφου(;)ς
ἀνεστηκίας. ἄλλος δὲ ἐκκεχυμένως

COD. 85 ἀνδροβάμων Cret. inscr. n. 2370, 3 87 ἀνδρομεις 91 ἀνδρό-

κλειδαι — ἀθηνῆσι 4801 ἀνδρομανῆς 6 ἀνδρόμητον — ἀνδρομηρόν. ἀν-
δρολήμητη· λίμνα. ἀνδρόμενον 11 ἀνδροπορφυρέως· ἀνδροκογχ. 13 ἀνδρο-
φῆτες (αν Empedocl. 259?) 17 συνοικίσασα 20 ύπεγκλ. δημιόδων υποζηγόν καὶ οἰ-
δελόντων 26 ἀνδρεῖον 31 ἀνέγκα 32 ἀνέγκαφαν — ἀνέκαφαν 40 κυμάλιον η
ἐκκεχυμένως — τοῦ εσ

HES. 83 ἀνδριφόντης (B 651). ἀνδροφόνος 84 ἀνδριχέρης (A 80). ἀδρονον
ιάττον καὶ θιτηγη 95 ἀνδροκτασία (Ω 518). ἀνδροφονία 96 ἀνδροκτασιάτον
(E 909). ἀνδροφονιστρ 4802 ἀνδρομήτης (Greg. Naz. II p. 44, 124). ἀνθρωπίνης 4 ἀν-
δρομίου· ἀνθρωπειον 7 ἀνδρόμενον (A 538). τὸ τῶν ἀνδρῶν 10 ἀνδρό-
μορώδος· ἀνδροπόθεστον (v. ἀντρόθεστος) 14 ἀνδροφόντοο (A 242). ἀνδροφόνον
15 ἀνδροχανήτοο (A 371). ἀνδρός αἰονιάν 25 ἀνεβοι· ωσπερ διώδεια ἐτῶν
δύτες (άνηβοι) 29 ἀνέγγυος· ἀπιστος (ἀνεγέγυος) 29 ἀνεγκλήτους (I Cor. I 8).
ἀνευθύνους 30 ἀνέγγωρητον (Greg. Naz.). διηκανον 36 ἀνεδέγμεθα (ρ 563).
ὑπεμείναμεν 39 ἀνεδειματο· ἀνεβίσσετον

- (ἀνεζηγήν ἀσκετο· ἐγνάσκετο, ἀνεξηρα-
νετο) v. 4942
- ἀνεθολοῦστο (Pherecr. fr. VIII p. 314) ·
ἀνεταράσσετο
- † ἀνεθύραξεν· ἀνεθυμώθη [44—48]
- ἀνέθορεν· ἀνεπήδησεν [50]
- ἀνεικάσσασθε (Cratin. fr. XIII p. 52) · ἀνα-
σκάψατε σκῶμα [52, 53]
- ἀνειλέιθυιαν· ἀτοκον. Εὐρυπίδης Ιων
(fr. 453) [53—59] 10
- ἀνειλέν· ἐφόνευσεν
- ἀνείλεν· † ἔχθρως· ἔχρησεν
- ἀνειληθέντες (Thuc. VII 81, 4) · ἀνειληθέντες
- ἀνειληφότων· λαβότων
- ἀνειμένον· ἀπολελυμένον, ἐκλευμένον [65]
- ἀνειμονες· μή ἔχοντες λιάτια [67]
- ἀνεῖν· ἀνακαθαίρειν. † ἀπανύειν. ol δὲ
† ἀναπλέν κριθάς βεβρεγμένας
- ἀνεῖναι· ἀφέναι [ἀνείναι. στρίφειν. ἀρ-
σεῖν]
- † ἀρείμασθος· ἀφθορος. ἀπλητος [71]
- ἀνεῖπεν (Ar. Ach. 11) · ἐκήρυξεν, διὰ κή-
ρυκος εἰπεν (Xen. Hell. III 1, 20)
- ἀνειρεψ (Plato Com. fr. XXII p. 687) · (.....
.....) · ἐρώτησον, πύθον
- † ἀνειρεσίαν· ούσια πολλῆρ (ἀπειρεσίην?)
- † ἀνείρετον· ἀπαραίτητον (v. δειρὸν)
- ἀνειρηκασιν· κεχρηστηριάκασιν
- ἀνειριπειν· ἐβάδιζεν
- ἀνειρφ' θ..... (Eur. Phoen. 1178) · ἐβάδιζεν
- ἀνείρων· [80] ἀνατίξων
- ἀρεῖς· ἀρεῖς, ἔσας
- ἀνείσθαι· ἀρεῖσθαι. † ἀνείμασθος.
- 50 ἀνείλατο . . . ἀρασίτιν. ἀρει-
- κάσασθαι . . . ἀναριζασθαι. † ἀνείμασθος.
- 55 ἀνειλειθῦ· ἀνάτοκον. εὐρὶ λωτὶ 68 ἀνεῖν
ρων· 69 ἀνεκήικεδεν 93 ἀνεκλάσθη. ἀνεκκόρει· ἐ. ἐσάρον. ἀνεγρ
97 |ιζον 98 κρεούσιν 4904 |xησεν
- HES. 44 ἀνέεργεν (Γ77) · ἀκάλινεν. ἀνίκοπεν 45 ἀνέξευγον· ὄδεινον 46 ἀνέη-
χειν (Ε882) · ἀνέπεισεν 47 (αν)εθέμην (Galat. II 2) · ωιολόγησα 48 ἀνεθήσεται
λυτηρήσται 50 ἀνείη (B 34) · ἀφῆ, ανῆ 52 ἀνεέργειν (P 752) · [ἀνοίγειν] ἀν-
στελλεν, ἀπεκοίλεν 53 ἀνειμέρην ἀνέλκουσα, καὶ ἀναχαλώσα τὸν πέπλον, καὶ τὸν μασθὸν
λυκνύνοσα, καὶ ἐ τοῦ αυχένος (ειών) προβάλλοσα (v. 80) κόλπον ἀντεμηνήν (v. hoc)
55 ἀνειλύπω· ἀνέβανεν (v. 5255) 56 ἀνειχεσθαι· συντριψεθαι καὶ ἀλλήλους τοῖς
δόρασι τύπτειν (v. ανέλλεσθαι) 57 ἀνείσαται· ἔρευνησαι, Σητῆσαι (ἀνελίξαι) 58 ἀγειλύ-
σπασθαι· ἀναριζασθαι (v. 5254) 59 ανελλατο· ἀνέλαβιν. ἀπανεκαλέσατο 65 αν[τ]ιμώ-
μενος· ἀντλῶν, ἀναφίλων (v. 5257) 67 ἀνείμονος (v. 348) · γυμνοῦ 71 ανεινῆσις
(T 314) · οἰκερός (αναφίλων) Ad 80 ἀμαρτωλῶς (ad ΛΑΙΕΤΡΩΝ q. v.) 83 ἀπεισιτιν (A 492) ·
ανέργεται 84 ἀνείται (Iessi. III 8) · απολέλυται 92 ἀνέκναψαν (ξ 348) · ανέλυσαν,
ἀνέκνηψαν 93 ἀνεκάμψθη (P 259) · ἀνεκλάσθη 99 ἀνεκτόγ (v. 83) · φροφητόν, ὑπο-
μονητικόύ 4901 ἀνέκτως (θ 356) · πρόφας, ἀπεικάς (v. αναλίπτος) 9 ἀνελλιπούς (sch. Theocrit. IV
56) · δ τοῖς ποσὶ μή ἀλλομενος, ήτοι χωλος (v. αναλίπτος) 9 ανέλεπτον καὶ ἀνέκλητον·
τὸ μύιως καὶ ὁρθῶς ἔχον (v. ἀνεπιπλήκτως)

- ἀνείσθαι· ἀφεισθαι [83, 84]
- ἀνέκαθεν· μακρόθεν. ήτοι ἐκ πολλοῦ. ή
ἀπ' ἀρχῆς. Ἐκάς δέ ἐστι μακρόν
† ἀνέκαιρεν· ἀνεβάλλετο, ἀνήρχετο, ἀνε-
φέρετο
- ἀνεκαλαμήσατο· ἀνεθέρισεν
- ἀνεκαλέσατο· ἀπέστρεψεν
- ἀνεκδιηγητον· ἀνεκλάλητον, ἀρρητον
ἀνεκήκειν (H 262) · ἀπεικήδα, ἀνεβάλλετο,
ἀνεφίρετο
- ἀνεκολυμβήθη· ἐκ βυθοῦ ἀνηνέχη
- [92, 93]
- ἀτεκνάδαλλον· ἀνέκνων. ἐκτισον, ὃς οἱ
ὅρτιγοποδαι
- † ἀνεκλητη', ἐξαίρεσιν πουεσθαι, παρὰ 'Ρο-
δίοις
- ἀνεκρούσατο· ἀκειδάρισεν
- ἀνέκτημαι· ἀπειληφα. Σοφοκλῆς Κρεούση
(fr. 330) [99]
- ἀνεκτοτιρων· ἰλαριοτιρων, ἡμερωτέρων
[4901]
- ἀνεκυμβαλλαζον (Π 379) · ἀνετριπτοτο
ἐπὶ κεφαλήν, παρὰ τὸ κυμβαζος. ή ἦχον
ἀποτελεῖσθαι, παρὰ τῶν κυμβάλων (v. ἀνα-
τροπής)
- ἀνεκφαστον· ἀνερηγετον
- ἀνεκώκωντεν (Hippocr. III p. 796) · ἀνε-
στέναξην
- ἀνελέσθαι (Empedocl. 17) · ἀπειλέσθαι
- ἀνελευθέρων· (τὸ) ἐκτὸς τῆς ἀλληθειας
πουεν τι
- ἀνελιξεις· ἀνοίξεις
- ἀνελίττεται· ἀποτελεῖται
- [8, 9]

COD. 41 ἀνεξινάσκετο· ἐξινάσκετο
κάσασθαι ἀναριζασθαι. † ἀνείμασθος.

50 ἀργ. ἀνείλατο . . . ἀρασίτιν. ἀρει-
κάσασθαι . . . ἀνεργεν

51 ἀτασκώψαι. ἀνέργειν· σκῶμα

73 ἀνείρει· ἐρῷ 79 ἀνεῖρφι· 80 ἀνει-

ρων· 81 ἀνεκκόρει· ἐ. ἐσάρον. ἀνεγρ
94 ανέκνωτεν

97 |ιζον 98 κρεούσιν 4904 |xησεν

HES. 44 ἀνέεργεν (Γ77) · ἀκάλινεν. ἀνίκοπεν 45 ἀνέξευγον· ὄδεινον 46 ἀνέη-
χειν (Ε882) · ἀνέπεισεν 47 (αν)εθέμην (Galat. II 2) · ωιολόγησα 48 ἀνεθήσεται
λυτηρήσται 50 ἀνείη (B 34) · ἀφῆ, ανῆ 52 ἀνεέργειν (P 752) · [ἀνοίγειν] ἀν-
στελλεν, ἀπεκοίλεν 53 ἀνειμέρην ἀνέλκουσα, καὶ ἀναχαλώσα τὸν πέπλον, καὶ τὸν μασθὸν
λυκνύνοσα, καὶ ἐ τοῦ αυχένος (ειών) προβάλλοσα (v. 80) κόλπον ἀντεμηνήν (v. hoc)
55 ἀνειλύπω· ἀνέβανεν (v. 5255) 56 ἀνειχεσθαι· συντριψεθαι καὶ ἀλλήλους τοῖς
δόρασι τύπτειν (v. ανέλλεσθαι) 57 ἀνείσαται· ἔρευνησαι, Σητῆσαι (ἀνελίξαι) 58 ἀγειλύ-
σπασθαι· ἀναριζασθαι (v. 5254) 59 ανελλατο· ἀνέλαβιν. ἀπανεκαλέσατο 65 αν[τ]ιμώ-
μενος· ἀντλῶν, ἀναφίλων (v. 5257) 67 ἀνείμονος (v. 348) · γυμνοῦ 71 ανεινῆσις
(T 314) · οἰκερός (αναφίλων) Ad 80 ἀμαρτωλῶς (ad ΛΑΙΕΤΡΩΝ q. v.) 83 ἀπεισιτιν (A 492) ·
ανέργεται 84 ἀνείται (Iessi. III 8) · απολέλυται 92 ἀνέκναψαν (ξ 348) · ανέλυσαν,
ἀνέκνηψαν 93 ἀνεκάμψθη (P 259) · ἀνεκλάσθη 99 ἀνεκτόγ (v. 83) · φροφητόν, ὑπο-
μονητικόύ 4901 ἀνέκτως (θ 356) · πρόφας, ἀπεικάς (v. αναλίπτος) 9 ἀνελλιπούς (sch. Theocrit. IV
56) · δ τοῖς ποσὶ μή ἀλλομενος, ήτοι χωλος (v. αναλίπτος) 9 ανέλεπτον καὶ ἀνέκλητον·
τὸ μύιως καὶ ὁρθῶς ἔχον (v. ἀνεπιπλήκτως)

ἀνελοίμην (σ. 357)· ἀναλάβοιμι, ἐκθρέ-
φαμι [12]	ἀνεοι· ὥσπερ, ἀφωνοί (ἀνεφ?)
ἀνέλω· φονεύ(σ)ω [14]	ἀνεοστασή (Apoll. Rh. II 76?) · θάμ-
bos
ἀνεμέσθητον (Allicī) · ἀμεμπτον
ἀνέμητα (Allicī) · ἀμέρωστα [17, 18]	ἀνεπάγγελτοι (Cratin. fr. IV p. 39) · οἱς
οὐ παρηγέλλῃ ἐπὶ δεξιῶν ἔλθειν. ἀκλητοι
ἀνεπάλλητο· ἀμεκυνέτο
Ἀνεμοκοίται· οἱ ἀνέμους κοιτίζοντες, γέ-
νος δὲ τοιοῦτόν φασιν ὑπάρχειν ἐν Κο-
ρινθῳ	ἀνεπάταχεν (Sicili) · ἐξ ὑπου δινέβλεψεν
ἀνεπάφλαζον · ἀνεκάχλαζον
† ἀνεμυμάχη η̄ · ὑπείδετο
ἀνεμώλια· μάταια, ἀκαίρα. ἀπὸ τοῦ μετὰ
τὴν ἀνέμων μολύσκειν καὶ φέρεσθαι τὰ
τοιαῦτα	ἀνεπάφλαζος [54]
ἀνεπής· ἀφωνοί [56]
ἀνεμώνη· μάχης εἶδος, καὶ φίλημα, καὶ η̄
μήκων, καὶ τὸ ἄρθρος, καὶ πᾶν φυτὸν τα-
χέων ὃνδι ανέμων φθειρόμενον καὶ μάταιον
καὶ ἀνεμόθες [23–25]	ἀνεπικόήτα· ἀσύνετα
ἀνεπικόρρι(σ)τος· † ἀπιστος, ἀνύβρι-
στος
ἀνεμώτας· ὅντος ἀφετος, λερός, τοῖς ἀρέ-
μοις θυμόμενος ἐν Ταραντίνοις
ἀνένδοτον· ἀκλιτον, ἀκατάστρεπτον	ἀνεπιλήπτον (Eur. Or. 922 v. 1.) · ἀμεμ-
πτον, δικατάγνωστον (v. δικέρασος)
ἀνεπιλόγιτον· τὸ μὴ διὰ λογισμοῦ
συνιστόμενον
[28, 29]	ἀνεπιπλη· ἀνεπλήρουν
ἀνενείκατο (T 314) · ἐστένασεν ἐκ βά-
θους [31]	ἀνεπιπλήτοις
ἀνενε(i)χθεις· δραβισθασ [33]	ἀνεπιπλήκτως· ἀμέμπτως, εὐσεθθες, ὑγια-
ζχων
ἀνέντονον· λιάτιον, λάκωνες [35–37]	ἀνεπιστάτητον· δφύλακτον, ἀνεπίσκο-
πον
ἀνεκαπάτητος· μὴ δπατόμενος, η̄ κλευ-
σθόμενος	ἀνεπιτήδευτον· ἀμελέτητον, μὴ σπου-
δάζομενον εἰς τέλχην η̄ μάθησιν [67]
ἀνεξέλεγκτος· δβασάνιστος	ἀνεπιτίμητος [165]
ἀνεξεταϊ· υπομενεῖ [41]	ἀνεπιτίμητον εἰς τέλχην η̄ μάθησιν [67]
ἀνεξικακος· ὑποφέρων κακά	ἀνεπιτίμητον μησθόσεις (C. I. n.
103, 7) · αἰς υποτ(i)μήσεις οὐ δίδονται ἐπὶ
βλάβῃ καὶ δφορᾳ
ἀνεξικθμή· η̄ οὐκ ἀνάζοντο ὅλη κώμη.	ἀνεπίτημητος δπολογία· η̄ μὴ ἔχουσά
τι διότομον (ἀνεπιτίμητος – ἐπει-
μον)
παρὰ Κρατίνη (fr. inc. LIV)	ἀνεπιτιγδήν· οὐκέτι κωφοῦν
ἀνεξιτητον· ἀνεξίλευτον, † ἀσάλευτον.	
δδιάβατον, μὴ ἔχον ἔσοδον [43, 46]	

COD. 16 | σιτοι . . . 26 ἀρεμύτας EM 103, 33. ὄνουα ἀφεκτός 30 ἀνεγέγκατο
 32 διενεχθές 41 ἀνεξίπτων· διεξικακος Cyr. Dr. Post 42 legebatur 4841 49 γετη
 52 διενεχθάσον 57 ἀνεπινόητο

HES. 12 ἀνέλοιο (τ. 22). λόβοις 14 διν λόφν (Ψ 551)· αναλαβών 17 διε-
μιατων (Plat. Theat. 151 E. Com. III p. 274). ἐπ τῶν ἀνέμων, [18] ὑπνημίους ὁ καλούσ-
σον (Moer. Alt.) 18 ἀνεμυρον (Δ 171). ἀνέμωνος, ἀνέμους 23 Ἀνεμφύλα (Β
521). πόλις τῆς Φωκίδος 24 ἀνεμοσκεπέων· τῶν πόρος ἀνέμου[ς], σκεπάνην ἐπιτηδειαν
ζλαμύδων 25 ἀνεμοτρεφέος· ὅτι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τρέφομεν, τυπούμενοι καὶ κινού-
μενοι, οὐλον στερέον καὶ εὐτόνοι. ἔστι δὲ πάλιν ἀνεμοτρεφέος ἔγχος (Δ 256) στερέος δόρυ
28 ἀνένδεικτον (Luc. XVII 1). ἀπαράδεκτον 29 ἀνενδοιάδστος· ἀπαμφιδωλω-
δόστακτος (εἰς ονομ.) 31 ἀνενέργητος· μή ἐργασθεῖς, ηγούνοις ἡλθων εἰς ἐνερ-
γειας 33 ἀνενήνοθεν (ρ 270). ἀνήψη, η ἀνέψη 35 ἀνενετεῖ (1675)· ἀνένεται, καθό-
τοι ἀνα νεύειν. η ἀπαντεῖται 36 ἀνεμοτραφέος (Ο 625)· εὐτόνοι. ὑπὸ ἀνέμου γεμο-
μανσιν 37 ἀνένευεν (Ζ 311). δινένευσεν (Π 250). δινένεται (Ε 761) δὲ ἀπηγο-
νες ἀφέντες 41 ἀνέδιζεται· μαρκοθύμην (εἰς ἀνέχεται) 45 ἀνεξιχνιαστος (Greg.
Naz.)· απάταλητος 46 ἀνέκουα (τ 27). ὑποευνε 50 ἀνέπατο (Θ 85); αν-
λατο (Greg. Naz. Arc. VI 202 204 Dr.) 56 ἀνεπιζίδεκτον (Greg. Naz.)· δόλως μή ἐπι-
δεζόμενον 65 ἀνεπιστρεπτως (Macc. III 1, 20). μή ὑποστρέψων (ουσαι) 67 ἀνεπι-
βούλητον (Thuc. III 37?). δόσκητον 70 ἀνεπιφά(γ)τον (Philo Iud.)· ἀπροσδόκη-
τον, καὶ αἴνεται

- ἀνεπιχείρητοι· ἀνεπιδουλευτοι [73, 74]
 ἀνεπ(ό) λησα· ἀγειμήσθην [76, 77]
 ἀνεπτερωμένος· μετεωρισμένος (sic), καὶ
 κεκουφισμένος
 ἀνεπτυξάτην· ἀνέπτυξαν δυῖκῶς [80—83]
 ἀνερετιψάμενη· χορταζομένη (ν. ἀνηρι-
 πτεσθαι). ἀναλισκοντα
 (ἀνερίσαστος) Hermipp. fr. IX p. 406;
 vid. ἀνηρίσατος) [87]
 ἀνερημάτιστα· ἀστήρικτα, τὸ ἀπόρφακτα
 (ἀποφόρτιστα)
 ἀνερημάτιστος ναῦς·
 ἀνέρηπει (Callim. Apoll. 111). ἀνέρχεται
 ἀνερπύσσαι (Ar. Fac. 586). ἀναχωρῆσαι
 ἀνερρίπικον (Antiph. com. II 16 p. 117).
 ἀνήγειρον, ἀνεκίνοντι
 (ἀνερριπτισθη· ἀνεκινήθη (καὶ ἐκεάη))
 ἀνέρρηψαν (x 130). ἀνεβάλοντο. ἀνελαύ-
 νοντες εὐτόνως ἥλασαν
 ἀνερροτεβδησεν (μ. 236. 431). ἀνέπιεν,
 ἀνερρόφησεν
 ἀνερρρώσθημεν· ἀνελάρθομεν, θυεῖς γε-
 γόναμεν [97—99]
 τὸ ἀνέρσει· ἀναρτήσει, κρεμάσει (Thuc. I
 6, 3) [5001]
 ἀνέσαιμι (Ξ 209). ἀ(γα)πείσαιμι, καὶ πα-
 ρομήσαιμι [3—5]
 ἀνεσθαί· ανδάνεσθαι (ν. προσάγων). οἱ δὲ
 φθ[ε]λειν [7]
 ἀνεσθίσιν (f. l. Demonic. com. IV p. 570).
 τὴ μηκέτι ἔσθιομένων

COD. 79 δυϊκό 85 ἀνεργοὶ χωρίζονται στοιχοι. ἀνεκινήθη ἀνερ-
 ιψαντο· 95 σαν 5009 ἀνεσκολόπησαν· ἀνέτρωσαν 10 ἀνεστρώθη 11 εύ-
 ωκασιν 20 ἀνέτας καὶ αναλοῦται 40 πλέονται 45 ἀνέδη

HES. 73 ἀνερήδησεν (Sircac. XLVI 5 XLVIII 26). ἀνέκαμφεν, ἀνέλυσεν 74 ἀνέ-
 πυεον (A 327). ἀνεκτῶτο 26 ἀνεπταμένας (M 122). ἀναπετασμένας. ἀνεψηγένεας
 77 ἀνεπταμένη· ἀνεψηγένη (Polluc. IX 19; v. ἀντιπατένη) 80 ἀνερ (Ω 725). ἀνήρ,
 κηλητικός 81 ἀνέρας (A 262). ἀνδρας 82 ἀνέρεις (E 529). ἄνδρες 83 ὀνέρεις (Eur.
 Andr. 837). ἐπράξα (λ. ἀνέρεις ὅ). 87 ἀνερίψαστον (Υ 234). ἀφίλοπασσον Post 89: κούφη
 σαβούρας (Ducang. col. 1315) 97 ἀνέρυσσαν (A 459). εἰς τούπισθε ἥλασαν (ν. ἐπαναρύεται)
 98 ἀνερύσκος· ἀνδνος εἶδος (ν. ἀνθρώπος) 99 ἀνερχομένω (δ 392 ελ.). ὑποτρέ-
 φοντι· 5001 ἀνεις (Psalm. XXXVIII 18 Sircac. XXXIII 30). ἀφεις, ἀπόλυσον, πάνσον
 3 ἀνέσαντες· ἀνακαθησαντες (N 657); ἀνοίκαντες (Φ 537); ἀναλαμπάνοντες 4 ἀνεσις·
 ἀνάπανταις 5 ἀνέσει (σ 265). σωσει, ἀναπέμψει, καὶ ἐπανάληψιν (λυσιν) ποιήσει εἰς τὴν
 οἰκίαν 7 ἀνεσίτων· ἀμειπτων (ἀνεμεσήτων)

13 ἀνέσπητο· ἀνέρχοιτο (ἄμι-
 ἔσποιτο) 14 (ἀνέσαντο Λ 548). ἀνεπίδησεν 15 ἀνεστάλη (Nahum I 6). σεισθη,
 μετεκινήθη 16 ἀνεστάλησα (I Macc. VII 24). ἐκρύθησαν 17 ἀνέσταν (A 533).
 ἀνέστησαν 19 ἀνεστενάχιζεν (K 9). ἀνέστενεν 23 ἀνέσχετο· ἐκράτησεν (Sircac.
 XLVIII 3). ἀνω ἔχει (τ 297). ἐπήρω, ψύσωσεν 24 ἀνεσχετεν (K 461). ἀνέσχεν, ἀνέτε-
 νεν (H 412) 25 ἀνέχον· διαστάσιν ἐποιον 27 ἀνέτειλεν (E 777). ἀνεβλάστησεν
 28 ἀν[ε]ιέτησι (Ξ 180). πόροις ἡ φίβλαις 30 ἀνετράπετο (Z 64). ἀνετράπη, ἐπε-
 σεν υπόνται 32 ἀνευ· ἀνευθεν 34 ἀνευ· δίχα 35 ἀνευ θέτον (Actt. Ap. XXVII
 12). ἀχρήστου 38 ἀνευρόντες (Actt. Ap. XXI 4). εύροντες 42 ἀνέφαινον (σ 310).
 ἀνέκαστον

- ἀνεσκολόπισαν· ἀνεσταύρωσαν
 ἀνεσκολοπίσθη (Thucyd. I 110, 1?).
 ἀνεσταυρώθη
 ἀνεσπάσασιν, ελλήφασιν
 ἀνεσπερον· ἀσκότεινον [23—27]
 ἀνεστέλλοντο (Thuc. III 98). ὑπεχώρουν [19]
 ἀνέστιοι· ὀσικοι. Ἐστία γάρ η οἰκια
 ἀνεσύρατο (Orpheus Clem. Al. Prot. p.
 17[6]). ἀνω τὰ ιμάτια ἔσυρεν
 ἀνέσφηλεν (Nicol. Damasc. p. 255). ἀνέ-
 σησην [23—25]
 ἀνεται (Κ 251). (κατ)ανέται, καταναλοῦ-
 ται (ΕΜ. 104, 38) [27. 28]
 ἀνέτρεζον· ἐν συνθήκῃ οὐκέτι ἐμενον
 [30]
 ἀνετῶς· ἀνατετα[λ]ιμένως. Σοφοκλῆς Τρη-
 πανταῖς (fr. 578) [32]
 20 ἀνεν (θε X 88). χωρίς [34. 35]
 ἀνεν θυτον· ἀζήμιον. ἀνέγκλητον
 ἀνεν πρυτανείων δίκαι τινές, αἱ δίκαια
 τοῦ τεθῆναι πρυτάνει(α) ἐκρίνοντο [38]
 ἀνεύροι· ἐξερευνήσοι
 ἀνευρύνειν (cf. Hippocr. 264, 14 Foes).
 ἀξαλοῖ
 ἀνεψημήσει· ἀνοιμψέει, κατὰ ἀντί-
 φρασιν. Σοφοκλῆς Τραγινταις (783) [42]
 ἀνέφικτον· ἀκατάληπτον, ἀδύνατον
 30 ἀνεψικτον· ἀσυγχωρήτον (ἀνεγχο—)
 ἀνέψφλεν (Φ 361). ἀνέβλυσεν, ἀνέζει, ἀνέ-
 βαλλεν

ἀνέφυν· ἀνήλθεν
ἀνέζαξεν· ἀνεπόδικεν
(ἀνεξάγετο· II 710) ἀνερόει [50]
ἀνεχαίτισεν (Demosth. 20, 27 Eur. Hipp.
1235)· ἡπείθησεν, ἀνεκρούετο, ἀνέτρεψεν
ἀνέζει (sch. Thuc. IV 53, 3)· ἀνατείνει
καὶ διατάξεις
δινέζειν· ἀνεινέχειν (v. schol. Soph. OT. 174)
ἀνέχεσθαι (ρ 13)· ἀναδίχεσθαι, καὶ τρέ-
φεις
ἀνέχησι (τ 111)· αὐξεῖ καὶ ἄντεχει, καὶ
μη καταβάλλει
δινέχομαι· καταδίχομαι (v. οὐκ διέχουαι) [57. 58]
ἀνέχουσιν· [d]ικρατοῦσιν (v. δινέχεσμα)
† ἀνέχραξεν· ἀνέχριπτεν· † ανήσει δ'
ἐπενούφισεν
διερχήσαντο (v. I. Thucyd. I 126, 7)·
διεφθειραν
διέζω· κωλύω (cf. Thuc. VI 86) [63]
διεψαῖν υγιένισις· ἐστοῦδασμένως
διεψιαδὸν (Pherecr. fr. XXVIII p. 348)·
ἐκ τοῦ διεψιοῦ γεγονός, ἢ τῆς ἀνεψιᾶς
ἀνεψιότης (Solon)· ἢ μέχρι διεψιαδῶν
συγγένεια [67]
ἀνέψυξα (Diphil. fr. I p. 415)· διεπανά-
μην [69. 70]
ἀνέφ (B 323)· ἀφωνοι· ἔνεοι, καὶ ἀκλήσει
ῆσους
ἀνέφυον (Amips. com. fr. II p. 706)· ἀντιγονος
ἀνη (Aesch. Sept. 713)· ἀνυσις, καὶ πρᾶξις
δινέβῃ (Eur. Ion. 1465)· ἐξ δευτέρου δινεῖ.
νεάρει
διη (βῆ) τηρίαν (Eur. Andr. 552)· † πᾶν
διελῶν νεοτητος
ἀνηβος· δι μήπω (ἐπι)φθάσας τὴν δφε(ι)-
λουσαν ἥλικιαν, τουτέτειν διδεκαέτης. η
βόλου δνομα (v. ἀνεβος)

COD. 48 ἀνεπέδιξεν διερώμει
75 πᾶν ἀνανεᾶσσων (vide Bekk. 402, 4)
v
Meineke) 4 διην· ἀνησιν

HES. 47 ἀνεχέγγυος· ἀπιστος (v. διέγγνος)
57 ἀνεχομένων· ὑποστρεψόντων (A 392)
ομηνυρόμενος 63 διεψιοι (I 464)· διδελφοινιοι (v. δεται)
ἀνεκτήσα(v)το 69 διέψυξεν (II Timoth. I 16)· διέπανσεν
ἔπεον 78 ἀνήβραζεν (T 13)· ἤχησεν 82 διηίξα (O 86)· ἀνώρητον
διανελογ (X 346), ἀρρ (B 33) 84 ἀνηθείη· διμέλαι (ἐνηπει) 83 διηη-
(δινέσαι· ἀναπανάσαι) 93 ἀνηκούστησαν (O 236), διηκοος ἐγένετο, .. ταξίδε-
ῆκοντας Αδ 97: ἀδούλευτον, καὶ 99 ἀνήμισεν· χωρις (ἀνίημις· συγχωριῶ) 5 διη-
νασθαι· παρατείσθαι. δορείσθαι (II 93) 6 ἀνήνατο· ἀνένευε. παρρησσατο (Ψ 204
x 18) 9 διήνηται· διοτρέψηται. ἀπαρησσηται (I 510) 11 ἀνήγοθεν· ἀνεφέρετο
(A 266). διεπήδα ἐξ δεχῆς (v. ἀνενήνοθεν)

[47]

(δν η βδ ν)· δινανεάζων [78]

δινήγγειλεν· εἰπεν, ἀπήγγειλεν

δινήγεις· ἀντη ηδας, δινήδας

δινηγμένον· ηδημένον, ἀξεργασμένον

[82-84]

δινήκα· ἀφῆκα. ἀνίπεισα

δινήκεν· εἰσαν, ἀπλανεν, ἱρούσατο. έξη-

γαγεν, παρώρητον (H 152)

διηκές· † δίκον. Σοφοκλῆς Αιχαλωτίσιν

10 (fr. 45) [85]

δινήκεστον (E 394)· ἀνιάτον [89]

δινήκεστον (Soph. Ai. 52)· διθεραπεύ-

τον

δινηκέστων (Hippocr. III p. 230)· ἀνιάτων.

ἀνταπομονήτων (Com. inc. fr. CCLXXXVII)

δινηκίδωτοι· ἀνεν δικίδος. Αισχύλος Ψυ-

χοστασία (fr. 273) [93]

δινηλεγές· διφύντιστον

δινηλεές (Callim. Del. 106)· οίκτιστον. οδύν

δινηλεώς (Plat. Legg. III p. 697 D)· ἀνοι-

τως, ἀσπλάγχνος (Hippocr. II p. 412)

δινήλιον· [ad 97] το μη ἔχον ήλιον

δινηλοκίσιμαι· ἀνέσχισμαι [99]

δινηλυσιν· ἀνοδον

ἀνη.μέρος· ἐξηρτισμένος. ητομασμένος

ἀνημέρων· δύριστον

δινημυκτος· δχάρακτος

ἀνην (Callim. Iov. 90)· ἀνυσιν. η δεινήν (ad

alivn) [5. 6]

30 διηνέζθη (Theopomp. com. fr. XII p. 819)·

ἀνηνεγκεν. ἐξ ἀφωνίας καὶ λεποφυχίας

ἐφθέγκατο

† ἀνηνεχυταν· διαφέρουσαν (v. κατήροκα)

[9]

(ἀνηνιον· ἀδούλευτον) [11]

διηνορα (x 301)· δδύρατον. ἀνανδρον

ἀνηνινεν· ἐτέλει, ἐξεπότει (Soph. Phil.

1145?) [14]

55 ἀνεχήσει 71 ἀνευ 72 ἀνθίγον 73 ἀνη

92 διοτοι 98 διαίσχυσμαι (5100 ἀνήμεσεν κόρων

56 διεφυσιαξεν· ἀπίθανεν

58 ἀνεχόμην (Eur. Andr. 980)· ἀντη εἰχόμην

59 διηνηρόμενος 67 ἀνέψυχθεν (K 55).

63 διεψιοι (I 464)· διδελφοινιοι (v. δεται) 67 ἀνέψυχθεν (K 55).

69 διέψυξεν (II Timoth. I 16)· διέπανσεν 70 ἀνέψυχον (N 84).

78 ἀνηθείη· διμέλαι (ἐνηπει) 83 διηη-

82 διηίξα (O 86)· ἀνώρητον 89 ἀνηκέσαι· ἀναπανάσαι

93 διηκοος ἐγένετο, .. ταξίδε-
ῆκοντας Αδ 97: ἀδούλευτον, καὶ 99 ἀνήμισεν· χωρις (ἀνίημις· συγχωριῶ) 5 διη-νασθαι· παρατείσθαι. δορείσθαι (II 93) 6 ἀνήνατο· ἀνένευε. παρρησσατο (Ψ 204
x 18) 9 διήνηται· διοτρέψηται. ἀπαρησσηται (I 510) 11 ἀνήγοθεν· ἀνεφέρετο
(A 266). διεπήδα ἐξ δεχῆς (v. ἀνενήνοθεν)

14 διηνύ(σ)τη (π 111)· διράκτη, ἀτελεισθε-

ἀνήγνυτα· ἀπρακτα. δύσκολα. ἀκατόθωτα.
μηδὲ δυνόμενα
ἀνήγνωτο· φ (ἀρσενα?) τέκνα οὐ γίνεται.
ἀτεκνος
ἀνήγεις (Λεολε· ἀνακολυμβήσεις
δηνηπελίη· δασθένεια [19]
δηνηπτατι· διάκειται. δινεροῦται [21]
δηνηρεοι (h. acc.)· κρίνου. δι' ὧν οἱ κάλοι
διαδέχονται (v. ἀερίδες)
ἀνηρεε· τὸ[ρ] (οὐχ) ἀρεστόν [24] 10
ἀνηρης· ἀνδρώδης. Αἰσχύλος Σαλαμνίταις
(sr. 214) [26]
δηνηρήμεθα· ἡρωτήθημεν [28]
δηνηρίστα· ἀρέψατα. † ἀπλαστα [30]
δηνηρίνστος (Hermipp. sr. IX p. 406).
ἔρενεον τῆς συκῆς περιάπτονται δύνιθοι,
ἄργιλος οὐσῆς, ὑπὲρ τοῦ τελεσφορῆσας καὶ
τὴν ἡμέραν καὶ τὸ μὲν ἐρινάξειν λίγε-
ται. οἱ δὲ μαλακός, καὶ ἄγονος [32, 33]
ἀνηρηρησα (Eupol. sr. XXVII*)· ἀνελεγά-
μην ἔμαυτον ἢ ἐπόνον
ἀνηρησαν· ἀνήντηλησαν [36, 37]
δηνησειν· ἀφῆσειν [39, 40]
ἀνησιδάρα (Athenienses)· η γῆ. διὰ τὸ
τοὺς καρποὺς δνέραται [42]
ἀνηστατις (Cratin. sr. III p. 38). ἀντὶ τοῦ
ηῆστις. προσκειμένου τοῦ α, ὡς δοταφίς
[44, 45]
ἀνηρατο (Eur. Phoen. 572). προσέθηκεν.
ἀνέθηκεν. προσήνεγκεν [47] 30
ἀνθ(ε)α· φάρμακα ποικίλα
Ἄνθεια· Θραι [50]
(Ανθεια). Ἀφροδίτη παρὰ Κνωσοῖς (imō
Stheneboea)
δηνθείλαντο (Thuc. VI 103?). προίκρι-
ταν. ἐπελάροντο [53]

COD. 16 δηνηρω 21 ἔξειληφθη
ιναστος ει sine explicacione (v. 4986) 31 ἔριναι οὐ—τελεσφορῆσαντος—δινάξειν 34 [ηγεῖα
43 ἀνήστις 49 ἀνθεία (Ἀνθεια· η Πορ EM 108, 47) 60 γάρ μη τις ἐν λικουεδοῖς ἐν
61 δηνθέμης 62 ἀνθηματικὸν ποιτισθῆσθαι] 68 ἢ λέει ἀνθερεῶν ἀνθέξομας—ποταμούς; χωρίον EM.
108, 50 66 δηνυοῦντος 68 ἢ λέει ἀνθερεῶν ἀνθέξομας—ποταμούς; χωρίον EM.
ἀποφέλον—εἶδος. καὶ τὰ 73 ἀνθειειμήλων· τὴν ἀκροδοροῖς—μήλων τοῖς ἀκρο-
δροῖς 75 (Bekk. lex. 215, 17)

HES. 19 † δηνηρησσον· (η 325) δηνηγαγον 21 ἀνηρέθη (Greg. Naz.). ἔξηλείφθη
(sc. ἀμάρτημα) 24 δηνηρεε (Ψ 724). κουφίζει (l. κούφιζε) 26 δηνηρέτο (Φ 508). ἡρωτη-
σεν (cf. Callim. ep. I 1) 28 δηνηρήψαντο (Υ 234). ἀνηρεασαν 30 δηνηρίπτεσθα·
χωρίζεσθαι (v. ἀνερεπτομένη) 32 δηνηρησσαν· ἀνεκαλύσαν 33 ἀνηροτα (ι 109). οὐκ
ἡρωτρωμένα. ἀγεωνητα 36 δηνηροτον· μὴ ἀροτρωμένον 37 δηνησιν (B 276). δη-
πεισει. ἀφῆσει 39 δηνησω (LXX). ἀφήσω 40 ἀνησιν· ἀνθερεῶν (ἀνεισιν) 42 δηνα-
χατας· χασμη (ad χάρα) 44 δηνηρησω (μ 51, 162). ἔξηφθω. δεδέσθω 45 δηνηψαν
ἔδησαν (μ 179). δηνέθηκαν (γ 274) 47 δηνηραχμον (Θ 89). κατὰ τὴν ταραχὴν 50 Αν-
θεια· πόλις τοῦ (sic) Πελοποννήσου (I 151). καὶ 53 δηνθέκαστον (Θ 233). ἔξειρτλας
ἐκαστον 58 ἀνθημη· ισιν· ἔξανθημασιν 59 δηνθέμιον· τὸ ἔκλεκτὸν χρυσοῖς (Eccles.
XII 6). η̄ ἀνθημη..... (63 γ 440). δηνθοφόρων. ἀνθοφόρων. η εὐώδην 71 ἀνθέρικας
τὰ τοῦ σταζων ἀκρα (Υ 227). καὶ αἱ προθολαὶ. καὶ τὰ ἐν τοῖς στραζυσι κέντρα

δηνθελέσθα (non Eur. IA. 482). χειροτο-
νῆσαι
δηνθέλκει (Plat. rep. IV 439 B). ἀντε-
πισπα...
ἀνθελομένην· προκρίνασαν
ἀνθεμια (Callim. ep. V 2). ἀράθεμα. καὶ
μάζα τις (Poll. VI 76) [58, 59]
(ἀνθέμιον) γραμμή τις ἐλικειδής ἐν τοῖς
χιοῖς (C. I. p. 160, 4). καὶ τόπος ἀθήνησιν
ἐν τῇ ἀκροπόλει
δηνθεμίσ· η ὑπὲρ ἐρίσων ἀμάρακος πόα
δηνθεμέντα (Ψ 883 al.). εὐ πεποικιλέ-
νον [63]
δηνθεμέσσασ (Hesiod. Theog. 878). ὑψηλὰ
ἀνθηζόντα
Ἀνθεμοῖς· πόλις (Thuc. II 99 al.): † χάρα,
ποταμός
Ἀνθεμούσια· τάγμα τι παρὰ Μακεδόνιαν
ἔξι Ανθεμούντος πόλεως Μακεδονίας
ἀνθεμάσιδη (Eur. Bacch. 462). ἀνθος ἔχοντα
ἀνθέξεται· ἀντιλήψεται. † η λίει
ἀνθέξιματ· κρατῶ
δηνθερεών (A 501 al.). ὁ ὑπὸ τὸ γένειον
τόπος, δφ' οὐ μέρους ὁ πώγων ἀρχεται [71]
(ἀνθέρικος Herod. IV 190 al.). καὶ ὁ ἀσφο-
δελούς καρπός (al. κανλός). καὶ βοτάνης ελ-
δος (Cratin. sr. CXXXV p. 215)
ἀνθειι μηλῶν (I 538). τοῖς ἀκροδύνοις.
ἀπὸ τι μεταφορᾶς τῶν μήλων. πᾶς καρπὸς
δηνδρον μῆλον λέγεται
Ἀνθεστήρια (Com. apion. IV p. 676). τὰ
Διονύσια
δηνθεστηριας· τὰς ἔχοντας ὥραν γά-
μου. Ρόδοι
ἀνθεται· ἐλεύθεροι παρὰ Ταραντίνοις

31 Diogenianus haud dubie posuerat ἀνερ-
ιναστος ει sine explicacione (v. 4986) 31 ἔριναι οὐ—τελεσφορῆσαντος—δινάξειν 34 [ηγεῖα
43 ἀνήστις 49 ἀνθεία (Ἀνθεια· η Πορ EM 108, 47) 60 γάρ μη τις ἐν λικουεδοῖς ἐν
61 δηνθέμης 62 ἀνθηματικὸν ποιτισθῆσθαι] 68 ἢ λέει ἀνθερεῶν ἀνθέξομας—ποταμούς; χωρίον EM.
108, 50 66 δηνυοῦντος 68 ἢ λέει ἀνθερεῶν ἀνθέξομας—ποταμούς; χωρίον EM.

ἀποφέλον—εἶδος. καὶ τὰ 73 ἀνθειειμήλων· τὴν ἀκροδοροῖς—μήλων τοῖς ἀκρο-
δροῖς 75 (Bekk. lex. 215, 17)

ἀνθη· τὰ γράμματα
 Ἀνθηδών (Bergk. Lyr. fr. 25 p. 1048)· ή
 μέλισσα (μεσπίλη Theophr. III 12, 5). καὶ
 πόλις Παλαιστίνης
 ἀνθήλη· πώγων
 † ἀνθηληπυρος [81]
 ἀνθήλια· περιδέρματα
 ἀνθήλιον· τῆς σελήνης [84]
 † ἀνθημέρον· σήμερον γημέρα. Σοφοκλῆς
 Δανάη (fr. 172)
 διαθηγημένος· διτιλαμβανόμενος
 διαθηρόν· τὴν σα(ν)δαράκην
 ἀνθίνας (Alcman?)· διπροσφάτως συντε-
 δεμένος τυρός
 ἀνθίνης ολύν (Hippocr. II p. 450)· ἡδυ-
 σμένος διπλού βοτανῶν
 ἀνθινὸν· ἀνθηρόν. βαπτόν
 ἀνθιπάσα (Xen. Hipparch. I 20)· τῶν
 λεπίων δάκησις, καὶ ὄγκεις αὐτῶν
 διαθοβοσχόν· ἀνθοτρόφον. Σοφοκλῆς Al-
 yloph. (fr. 28) [93]
 ἀνθολίκον· ἀντίρροπον, ἐπεροκλινές
 ἀνθοπλαΐν· οἰνοπλεῖν. φαρμακοπλεῖν
 ἀνθοποισθήσαται
 ἀνθος· βλάστησις
 ἀνθροπίλας (Aristoph. fr. II p. 1076)· οἶνος
 ἔλθος ἔχων
 διαθοσσα· † βλαστήσασα [5200. 1]
 διαθράκιον· τὸ μικρὸν τριπόδιον (Alexis
 com. III p. 443). καὶ λίθος τίμος ὁ ἐπα-
 κτυλίφ (Theophr. fr. 2 de lapid. 33) καὶ
 χρυσοπόδιον. καὶ πᾶσα μικρὸν κάμινος
 † ἀνθρεῖ· κρύπτει
 ἀνθηδών· ή τενθηρόν
 ἀνθοήνη· εἶδος μελισσῆς. Αριστοφάνης
 (Nub. 947), παρ' ϕ (Vesp. 1080) καὶ ἀν-
 θηνία τὰ μελισσαῖα
 διαθηγήτον (Anon. com. CCIX p. 655)· τὸ
 τῶν μελισσῶν πλάσμα

διαθρίσκιον· λάχανον ἔχον ἀνθος, ὡς ἀνη-
 θον. ή τὸ ἀνηθον (Cretenses)
 (ἀνθρησκος· ἀνθος εἶδος)
 διαθρώπισ (sic)· ή γυνὴ παρὰ Λάκωνιν
 διαθρωπεῖον· η μέρας· τὰς ἀποφράδας.
 Ρόδιοι
 ἀνθρωποσκε· ἀνθρωποσκε, δόχοι. Σοφοκλῆς
 Μάση (fr. 386)
 ἀνθυπάρμυλον σθατι (Dem. 1174, 8)· τὸ ἀνα-
 βάλλεσθαι δίκην, ή γεφοτονίας μεθ' ὅρουν
 διαθυπούργησιν (cf. Soph. fr. 314)· δια-
 τενεργήτημα
 ἀνθυποφορά· διταπόχρισις, διθυφαλέσις
 διαθυπεστῶτα· ἀντικαθεστῶτα [16]
 διαθωπλισαν· ὥπλισαν (—αντο? Xen. Hell.
 VI 5, 7)
 διαθωπλισμένοι (Eur. Suppl. 666)· διτι-
 τεγμένοι
 δινάζειν (δ 460)· ἡμιάτο
 δινιαρόν (e. c. Eur. Med. 1095)· λυπηρόν.
 μοχθηρόν
 δινιασιν· διναδιδάσιν
 δινιατον· ἀθεράπευτον
 δινιαχειν· ἀνεβόντεν
 δινιγρόν· ἀκάθαρτον. φαῦλον. κακόν (Nic.
 Al. 27). δυσάδεις. δαιβέις
 (ἀνιγρού· χαλεποῦ, λυπηροῦ) [27—32]
 δινιδεῖτι (Plato Legg. IV p. 718 E)· δινιδωτι
 δινιεμένη (X 80)· ἀνέλκουσα καὶ ἀναζα-
 λώσα τὸν πέπλον, καὶ τὸν μασθὸν δει-
 κνύνουσα, καὶ ἐκ τοῦ αὐχένος (ενίου) προ-
 βλλόντουσα
 δινιεμένος (β 300)· ἐκ τῶν κάτω μερῶν
 ἐπὶ τὰ ἀνω ἔλκοντας, καὶ ἐνέβοντας κά-
 τωθεν ἀρξαμένους. ή διὰ πυρὸς † ή ἐρω-
 μένους
 δινιένται· δέρειν (?)
 δινιέντα (δινέντα?)· ἐνδόντα
 δινιερα· κακά, βίβηλα

COD. 78 Παλαιστίνης. διαθηλά· περιδέρμα. ἀνθήλη· πώγων η περιδέρμα διαθηλή-

πυρος· ἀνθεῖ. διαθησει. ἀνθηλιον· τῆς τῆς ημέρας 85 δανα· 88 διαθηνας· ὁ πρόσφατος συν-
 τεθη· 89 ἀνθινος· 91 | πασιων 92 | βόσκον 94 ἀνθολιον· 5201 ἀνθό-
 του δε δη· διθ' οὐ 2 | παλιον· 4 τεμρδη| 5 Αρισταρχος· 6 διθηνιον· 11 ἀνθωροσκε
 δρον· — κωνο· 12 δινυπομηνησται· 17 ὥπληρα· 18 | πληρμένοι· 19 δινιαγον·
 απισθαι· 21 ἀντασιν· 24 δινισχεν· 26 Cf. post 5267 33 Schol. Plat. p. 451 Bekk.

HES. Ad 78 πόλις Βουιστίας (B 508) καὶ 81 ἀνθεῖ· ἀνθῆσει (Moer. Alt. p. 4)
 84 ἀνθη· ημέρας (T 168). δι' ὅλης τῆς ημέρας 93 διαθολεῖν· διθολογεῖν Ad 98 οἴρος] εὐπνοις (e Moer. p. 71) η· 5200 ἀνθος διφεισα(i) (η 126). ἐκ τοῦ ἀνθους εἰς ὄμφακα μετα-
 βάλλοντα(i) 1 ἀνθ' ὅτου δὲ (Eur. Hec. 1136). διθ' οἴνους δῆ (γ. ὅτου δὲ δῆ) 16 ἀν-
 θοποιοιδες· λαμπόνενος (αιθων· π.) 22 ἀνιτάται (ο 335). δδυντάται, λυπεῖται 27 δινι-
 δρον· 228· ἀνειδρόν (Ο 24). ἀλπεῖται, ἀλνευ 29 ἀνιτεις (Ε 880).
 ἀριθεις· ἐρεθιδεις· 30 δινιεισα (Ε 422). ἀναπειδουσα 31 δινιακειν· δηειν (—χειν·
 οιειν?) 32 ἀνιγροδέτης· βυρσοδέψης (δ γρινοδέψης)

- ἀντεροῦσθαι εἰς θυσίαν κρίνεσθαι [40—42]
 ἀντεροῦσθαι τες· ἀναθέντες [44]
 ἀνιηρός βοτάνη τις
 δινήσιν· ἐξ ἀπολύτη, ἀναπαύει
 δινήσιν· ἐνδίδωσιν, ἀναβάλλει (μ 105)
 ἀνιετός· ἀνέλθε [49]
 δινικλόμενον (cf. Plat.
 Tim. p. 52 E)
- ἀνικριμός· ἔγραφος. Ιεράδα, δέστιν ὑγρασίαν, μὴ ἔχουσα
 ἀνίλ(λ)α· σιθαῖς· συστρέψεσθαι (καὶ ἄλλη-
 λους τοὺς δόρσας τύπτειν)
 (ἀνιλυσπάσθαι· ἀναριχᾶσθαι (v. 4855.
 59))
 δινιλυσπάσθαι· δινέβαντες)
 δινιμάται· πιπίζει
 (δινιμώμενος· ἀντλῶν, ἀναφέρων) v. 4865
 δινιος· + δινατεπεῖς [59—62]
 ἀνιόντος· ἀνερχομένουν, ἀνατέλλοντος (θ
 538) [64—66]
 δινιπτόποδες (Π 235)· δι· ἀγνίαν χρεαν
 μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι [68]
 ἀνισοφύεις· ἀνόμοιον [70, 71]
 ἀνισχεῖ (Aesch. Ag. 93)· ἀνατέλλει
 ἀνισχονσαν· ἀναδύονταν. δινατέλλονταν
 δινισχων (Eur. fr. 771)· δινατέλλων
 δινισθαῖς· τὸ ισον πιεῖν τοὺς θύτερον
 ἐλλόντας [76]
 δινιψανον (Slesich. fr. 76)· οὐ βεβλαμέ-
 νον. οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν
 ἀνιψιμένους (Xen. Memor. III 9, 8)· λυ-
 πουνένους, δακνονένους [79]
 ἀννεῖται (x 192)· δινατέλ(λ)ει. ἀναρέπεται
 ἀνημένιν (Epicharmus)· ἀναγινώσκειν
- ἀνησκατοι (Xen. Anab. V 4, 16)· ἀπεράφον.
 γράφεται καὶ δισύγειων [4]
 ἀνοιχοχή (Thuc. I 66 sl.)· ἀναχώρησις,
 ἀνοκή [6, 7]
 δινόλθους· διπόρους. δροήτους. κακοδαί-
 μονας
- 51 ικράμα 52 συντρίψεσθαι
 Post 67 ἀνηργούν (marg. δινύρου a pr. m.)
 75 ποιεῖν; cf. Bekk. lex. 80, 9 (77 ἀνιψαλλον EM. Cyt.)
 μεῖν 84 ἀδράως 88 παντελίωνος — θεομορφοίαν
 ΕΙΜ 110, 59 9 Cf. 5046
- 5301 ἀνόκειον (Σ 473)· ἀνύοιτο. τελεοίτο (v. ἀνε-
 ται)
- 5301 ἀνόκαιον (Xen. Anab. V 4, 16)· ἀπεράφον.
 γράφεται καὶ δισύγειων [4]
 5303 ἀνοιχοχή (Thuc. I 66 sl.)· ἀναχώρησις,
 ἀνοκή [6, 7]
- 5303 ἀνόλθους· διπόρους. δροήτους. κακοδαί-
 μονας

COD. 50 Rectius ἀνιψιμόν cf. διπικώντο et διφιλώντο (v. ἀνιπατώσθαι) (65 πετόμενος Cyr. 63. 171) Post 67 ἀνηργούν (marg. δινύρου a pr. m.)
 γαλεπού λυπηροῦ 75 ποιεῖν; cf. Bekk. lex. 80, 9 (77 ἀνιψαλλον EM. Cyt.)
 μεῖν 84 ἀδράως 88 παντελίωνος — θεομορφοίαν
 ΕΙΜ 110, 59 9 Cf. 5046

HES. 40 δινερψθαι· ἀναπατώσθαι (v. ἀνιπατώσθαι) 41 δινιθω (θ 377)· ἀνά τὸ
 ὅρθον 42 δινεσθαι· τὸ ἀπολινεθαλι συγχωρεῖσθαι κονφίζεσθαι 44 δινιηστόντων
 λυπηρήντα Ad 46 ἀναπαύειν) ἐνδιδεῖ 49 δινηστόντων ἀνίατον 59 ἀνιμᾶσθαι·
 διντεῖν (Moer. Alt.; cf. απαλλασθαι) 60 δινιμέναι· ἐκλειμέναι (ἀνελ.) 61 ἀνιξειαν
 (Δ 114)· δρυπίσθαι 62 δινιόντα (Z 480)· ὑποστρίφοντα 64 δινιπταμήνη· ἡγεμόνην
 (διπαλεπταμένην) 65 ανιπτάμενος· ἀναπετασθεῖς (ἀναπτάμενος) 66 ἀνιτειοσιν (Ζ
 266)· δινίπτοις 68 ἀνίστει· ἀπαφένει (ἀνοίσει) 70 ἀνιστάμενος (A 58); ἀναστα-
 71 ἀνίστη (Ω 515). ἡγεμένειν, οἰονεῖ (Eur. Ion. 1129) ἀναστάς 76 ἀνιχνεύσων (X 192).
 διαγνήτων τὰ ἵκην 79 ἀνίσιγμον (θ 89). κατὰ τὴν διωξιν, ἢ τὴν ταραχῆν 87 ανόγμους
 (Σ 646); κατὰ τὰς ἐπὶ στίχον φυτείας. τὴν σχιζομένην αὐλαχα 91 διοήμων (B 278).
 ἀνους· ἄφρων Ad 93 ἀνοντος) ἢ ανυόντος, ἢ ὀδώντος 96 ἀνείας (Eur. Hec. 610).
 μωρας 5301 ἀνοίσων (Iob. VII 13)· διαφέρων, δια(β)ασών 4 + ἀνοκηδεολόγον
 (schol. II. A 97); τὸν παρὰ τὸ εἰκός, + εἰρημένον 6 ἀνόλεθρον (Plat. Phaed. 88 B); διάρα-
 τον. ἀκινδυνον. Ὄλεθρος γάρ ὁ θάρατος καὶ ὁ κινδυνος 7 ἀνάλαχητον. ὑφ' οὐ τι
 δινέλκητον

(ἀνολόφυκτον· διάκρυτον) [10—13]
 ἀνομένῳ· τὸ δρυούμενό
 ἀνομολογίαι· αἱ διὰ λόγων συγκαταθέ-
 σεις [16]
 ἀνομον· τὸ μὴ ὑποκείμενον νόμῳ. παρά-
 νομον. πρὸ τοῦ νόμου
 ἀνομος γνώμη· ή ἔξω μᾶλλον νόμου
 ἀνορδόνως· ἄνωθεν
 ἀνά(v)ητον (Eur. Or. 1520. fr. 390)· δρω-
 φελῆ, ἀκερδον
 (ἀνοντος Αρ. Vespr. 369)· η ἀνύνοντος. η
 δράπτος (v. ἄντος)
 ἀνοπαῖα (α 320)· δρενόν δνομα καὶ εἶδος.
 η ἀνά τὴν δηπή τῆς θύρας, η ἀνά τὴν
 θυρίδα. η ἀφονος [23]
 ἀνορ· νῦν, ὑπὸ Σκυθῶν
 δνοργάζειν· ἀνακεντεῖν.
 δνοργαῖς· δμησος
 ἀνόρθεος πόλεμος· ἀνδρεῖος. δ πρὸς τοὺς
 ἀνδρας. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ (fr. 400) [28].
 ἀνόργουσεν (Ι 193)· ἀνάρμησεν
 ανοργατλίζειν (Αr. Eqg. 1314)· (dr)άλ-
 λεσθαι, ἐντεῦθεν καὶ οἱ νεοτοι δρτάλι-
 χοι, καὶ τὸ παύδια ταῖς γεροῖς ἀπαλά-
 λειν
 τὸ ἀνοσάμικτον· ολιγόρ(ε)υτον ὑδωρ
 ἀνόσια· βίβλα, ἀδικα, ἀνομα [33]
 δνοσοινοργηθέντων· δνοσίως ἐργασθέν-
 των
 δνόστεος (Hesiod. opp. 522—524)· δ θα-
 λάσσιος πολύπους. σκώλης
 ἀνοστοι (ω 528 ΕΜ. 112, 5)· μὴ ἐπιστρέ-
 φοντες, ὅθεν ήλθον
 ἀνοσχήν· ἀναρδος
 δνοτέτυκτον· ἀδρήνητον
 τὸ δνούσλεγον· ἀνώλεθοι

ἀνουροι· δρεκτοι. ὑψηλοι
 τὸ ἀνον· ἀνω. Ἰωνες
 ἀνουσ· δσύνετος [43]
 (εἰν οὐς ἔχων· ἀνω τὸ οὐς ἔχων.) Αλαχύ-
 λος Λυκούργυ (fr. 122) [45]
 (δνοχή· δνατολή)
 δνοχ· ου· ἀπατολικοῦ
 δνοχλίζων· ἀναμοχλεύων
 δνοψήν· τὸ μὴ βλέπειν [50]
 τὸ ἀνσατον· ἀφασθαι. Κρήτες (v.
 ἐνευδόμαψι)
 δνσατήρ· βούβαν. Λάκωνες
 δνσεισασθαι· τὸ μόνον πρὸς τὸ πῦρ
 . στῆναι. Λάκωνες [54—55]
 Ἀνταγορίδας· γέρος Ἀθηνῆσιν
 δντάδει· ἐναντιοῦται [60]
 δντάιας· πολεμας. ἐχθρᾶς. Σοφοκλῆς Πο-
 λυειδος (fr. 219)
 δνταταν· ἔκπονον, χαλεπήν. Σοφοκλῆς τι-
 σιω (fr. 63)
 δντατα· ἔναντια (η δντα). Ικέσιος. Αλαχύ-
 λος Σεμέλη (fr. 367). σημαίνει δὲ καὶ δα-
 μονα. καὶ τὴν Ἐκάτην δὲ Ἀνταλαν λέγοντα,
 πλο τού ἐπιμέμειν αὐτά
 δνταταρον σιν· ἀντιλέγουσι. Σοφοκλῆς
 Θύσητη (fr. 244)
 τὸ δντατας· σῆμερον
 ἀντακαῖοι (Herod. IV 53)· ιχθῦς κητώδεις
 τὸ δντακαῖον· σῆμερον [68]
 τὸ δνταταλαγήν (>ην). δναπαύσασθαι.
 Κρῆτες
 τὸ ἀνταλλέσ· ταῦτης τῆς ημέρας [71]
 ἀνταμιλλάσθαι· δντερλίκεν
 δνταταν· δνταδειν, Ικετεύειν
 δνταταγνῶνας (Cratin. XLIV p. 190)· δν-
 τιβάλλειν βιβλίον [75—77]

COD. 13 δν' ὁμιλον Cyt. 171
 σθαι καὶ τὸ τὰ π. τ. χ. δναβάλλειν. δνοργαῖας.

21 δρῶντος (v. 5293) 25 ἀνακινεῖν, ἀνάλλε-
 γοντας. δνοσχήν δρτάλειον. δν οσάμι-
 τον. Post 36 ordo erat hic δρον· ἄνω Λυκούρ. δνοσχήν ίψηλοι. δνοχή·
 38 ἀνότευκτον (nolui δν όχεινον διάρρευστον) 40 schol. Soph. OC. 674 49 δρο-
 ψφιην 58 Αθηνούσιον 59 δντερδεται 64 δντερούσιν 66 δντακεοι

HES. 10 ἀνομβρεῖ: δναβάλλει (LXX)
 Dr.) πορευθῶμεν 12 ἀνώμαλον· τραχεῖαν
 η ἔκφιλον (ad ἀνώμαλον)
 16 δνόθως (Philo Iud II p. 461, 7)· γνησίως
 (recess.) εἰς τούπισαν 28 δνορούσαι· δρηῆσαν. τὸ πλῆθος: 13 δνωμαλον (Γ 449). κατὰ τὸ πλῆθος:
 δρηῆσαν οὐκ ην 43 δνούτατος (d 540). δρωτος· εἰς κειρός 13 δνωμαλον (Γ 449). κατὰ τὸ πλῆθος:
 δρηῆσαν δέ (B 398). ἀραστάτες δέ 54 ανστήτην (A 305). ανέστηοαρ, δύκικας 55 ἀν-
 στησον (K 176). ανάστησον 56 ἀντα· ἔξεναντίας (N 401), κατὰ πρόσωπον 57 ἀντα-
 γονῆς, τις· δνταταλος 60 ἀντα· ἔξεναντίας (I 139). ανεμοι 68 ἀνταλλαγμα· αντόμοιον (Eur.
 Or. 1157 et gl. sacri.) 71 ἀντάμειψιν (Psalm. CXVIII 11). ἀνταπόδοσιν 75 ἀνταπαι-
 ρεθῆ (Psalm. LXXXII 7). δφανισθῆ 76 δνταναλρεται (Psalm. X 5). ἀφαιρεται 77 δν-
 τανακλωμένη (Sapient. XVII 19). κατ· δνακληρον (sic) δια (al. dno) τινος μεταγομένη.
 γινεται δὲ τοῦτο ἐπι φωνῆς, η καλούσιν ηχω. καὶ ἐπι φωτός. η δνταπίστουσιν (sic)

ἀντανελέσθαι· ἀντιλαβεῖν χείρονα
ἀντανελάν· ἔκκοπόν (όπτων;) ἀφελόν [80]

ἀνταξ· ἐν μέρει (ν. ὑπαντάξ) ἀντάξιον· λαον κατά τὴν δέξιαν [83]
ἀνταρ· αἰτεῖς ύπο Τυρηνῶν. Εὐφορίων
δὲ δίασμα [85. 86]

ἀντασθαι· συναντᾶν
ἀντεγράψατο (Demosth. 1044, 5). ἀντεδικάσατο [89. 90] 10
† ἀντετοῦς· τοῦ αὐτοῦ ἑτούς. Λέκτωνες
(στανείους)
† ἀντεῖν· ὁ ἐναντίος τῇ ἀγωγῇ
ἀντείχοντο· κατέσχον [94]
ἀντεκομιεῖ· [ἀντευεῖ] ἀντεκ(χ)ομίσει
[ἀντεκφέρει]

ἀντέκτισις· ἀνταπόδοσις
ἀντεμβριάσειν· ἀντετέσθαι
ἀντεμμάσσασθαι· ἀνταποδούναι. ἐπιπλή-
ζαι. Εὐρυπίδης πολίασιν (fr. 614)

ἀντεμφαντίσων· ἀντεικονύς
ἀντεξάγοντες· ἀντεκφέροντες
ἀντεξάγω· ἀντεκφέρω. † ἀντιστήκω (σηκῶ
αὶ αντεξισάσω?)

ἀντεξετάξω· ἀντερώτω
ἀντεπήγει· ἀντεπήρχετο
ἀντέπιπτεν· ἐναντιοῦτο
ἀντεποισθεῖ· ἀντεπενέγκω...

ἀντεραστής (Ατ. Ρηγ. 733). † ἀντερῶν
ἀντεροίσεις· διεπῆς. ἀντιηλώσεις
ἀντέσχεν· ὑπέμενεν
ἀντεσθαι· ποτὲ μὲν λιτανεύειν· ποτὲ δὲ
ἐξεναντίας παραγίνεσθαι (Ο 698), η παρα-
γίνεσθαι πρὸς λιτανεῖαν

ἀντέσσο· ἀτί(α)σον, ἀντικρυς ἀλθέ (ἀν-
τεο;)?

† ἀντεταιῶς· ἀναγεγραμμένως [5412]

ἀντέχεται· ἀντιλαμβάνεται. φροντίζει. πε-
ριποιεῖται [14]

ἀντήλιοι· θεοί οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἰδρυ-
μένοι. Εὐρυπίδης Μελεάρρω (Ιε. 542)
ἀντήλιος· δὲ ἵσος καὶ ὅμοιος ἥλιος φαινό-
μενος. καταχρηστικῶς δὲ δὲ ἀντικρὺ ἥλιον
ἰδρυμένος βωμός η θεός (Eur. Ion. 1550) [17]

ἀντήρεις· ἀντιθέτους Σοφοκλῆς
‘Ηλίκετρο (88) ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων,
ὅταν κατ’ ίσον ἐλαύνωσι, καὶ μὴ ἐπὶ θά-
τερα περιθῆται η ταῖς
ἀντηρέαι· ίσον, ἐπὶ τῶν ἐξίσου ἐρεσσόν-
των, ἦγουν κωπλατούντων
διτήριος (Eur. Tro. 221). ἀντιφλαν, διτλον,
τὸ(ν) ἐξεναντίας ἀντιπαρατατόμενον (Eur.
Phoen. 754)

ἀντηρίδες (Thuc. VII 36, 2). τὰ ἀντερεί-
δοντα ἔνδια, η λίθινα κατασκευάσματα
ἀντήριος· στήμων. καὶ κανῶν δὲ προσκε-
μενος τῇ θύρᾳ, διν ἔντοι καλυπτήρα φασι
[23. 24]

ἀντησθαι (Soph. OC. 1445). τυχεῖν. ἀντιάσαι
ἀντησει· λιτανεῖαι. διτήσειν
ἀντήσεις· ἱκεσίαι, λιτανεῖαι, ἱκετεῖαι
.ντιει., πρόθεις
ἀντιάδαν (N 215). μεταλαβεῖν
ἀντιάζει· πλανᾶ, συναπανεῆ
ἀντιάσων (Soph. OT. 192). ἀπαντῶν
ἀντιάσσει· μεταλαβόν. η συντυχήσας. η
λεπω γενόμενος (A 67)

30 ἀντιάσειεν (μ 88). ἐπιτύχοι [34. 35]
ἀντιάνειραι (Γ 189). Αρισταρχος λεαν-
δροι· τὸ δὲ ἐπίθετον τῶν Ἀμαδόνων. ητοι
διότι ἀνδράσιν ἡναντιοῦντο, οὐ θέλουσαι
αὐτοῖς συνενταθῆναι
ἀντιβαλνων· διθιστάμενος
ἀντιβάλλον· η κικηίς
ἀντιβάλλει· ἀντιστρέψει. η διαβάλλει. η
διορθοῖ. η ἐπιστρέψει [40]
ἀντιβαρυκή· η κασσία [42]

COD. 84 τυριῶν 96 ἀντέκτασις· ἀντ. καὶ ἀντέτισις 98 τ. schol. Nic. Th. 809
5401 ἀντεστρεῖται 3 ἀντέπνει· ἀνταταξ 5 ἀντεπονησθεῖται 7 ἀντερήσεις 18 πα-
ραποιεῖται 16 ίσος ubique 20 ἀντίον· ἀντωπίαν. ἀντήρη· τὸ 21 ἀντήριδες
32 μεταβάλλων 33 ἐπιτύχοι η ἐπιτύχοι 34 μεταβάλλητον

HES. 80 ἀνταντάν· ἐπέρουλον. ἀντίδικον (ἀτίαταν) 83 ἀνταποτοσ· συνδεδε-
μίνος (ἀντυγωτός) 85 ἀντάρτης (recens). τιθαννος, ἀντιβαίρων βασιλεῖ 86 ἀντάσ-
(Ξ 284). πνοός 89 ἀντατισθείμενος (ω 181). ἐξεναντίας τιτρωσκόμενος 90 ἀντε-
βόλησα· διήντησο 94 ἀντεδύσατο (Α 496). ἀνέδη. ἀνέβη 5412 ἀντεφέροντο 10
(Ε 701). ἐναντιοῦντο, ἀντέπαττον 14 ἀντετόρησε (Ε 337). διεπερότησε, διέτρησε. διέ-
πρησεν 17 ἀντηρ. ἐξεναντίας (Α 187), ἐναντον. φανερῶς 23 ἀντηρησ· ἱκετευικῶς
(ηδίς Theognost. 163, 26). 24 ἀντηρ· δώρον ἱκεσίον Ad 28: η ἀντίον γυναικείον ιστού
(II Regg. XXI 19) 34 ἀντιασητον (Μ 356). μεταλάβητον 35 ἀντιάσονσαν (Α 31).
ὑποστρωνινούσαν 40 ἀντιβάλλομον (Eur. II. 179). ἀντιστρόφους (cf. 5572) 42 ἀν-
τίασον (Γ 20). ἐναντίον ἀλλήλων

ἀντιβίος· ἐξ ἑναντίας
ἀντιβίοιον· λαόφρου. ἀντὶ βοὸς καθαγα-
ζόμενον. Σοφοκλῆς Μελέαρχος (fr. 368) [45]
ἀντιβολεῖν· συναντᾶν. καὶ λικετεύειν
ἀντιβολήρ· στρωτὴρ μικρός. Λάκωνες
ἀντιβολῆσαι (Δ 312). μεταλαβεῖν. συναν-
τῆσαι

ἀντιβολῶ· παρακαλῶ

Ἀντιγόν(ε)ιον· βοτάνη, καὶ ἄνθος
Ἀντιγόν(ε)ιος· βόλος τις οὐτεώς ἐκαλεῖτο
ἀντιγονον· ἀκαίος (ν. αἰθιοπικόν)
ἀντιγόνα φεοθας (Isae. p. 61, 27). Ἀττι-
κοὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου, η ἀντικαπ-
ηροῖσιν

ἀντιγραφή (Plat. Apol. p. 27 C). [τῷ] ἐν
τοφῇ ἀντιμοσθλ. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀν-
τιποιεῖσθαι

ἀντιδιαπλέκειν (Aeschin. p. 57, 41). ἀν-
τιμηχανᾶσθαι

ἀντιδιαιρεῖται· ἀντιμερίζεται
ἀντιδιαιστέλεται· ἀντιμάλλει, ἀντιδι-
στηνοι

ἀντιδικεῖν· ἐν δίκῃ ἀντιβαλνειν
ἀντιδίκος (Aesch. Ag. 41). ἀντέπαλος,
ἐζηρός. ἑναντίος

ἀντιδοξος· ἑναντίος κατὰ τὴν δόξαν
ἀντιδοσις· η μετάλληψις

ἀντιεῆλον· (.....)
.....) στρογγύλον, στραγγαλισθῇ ἐν κύ-
κλῳ

ἀντιεγγύα· λασδηγα
ἀντιθεον (Δ 264). λαόθεον

ἀντιθεσις· διτιολογία. ἐρώτησις [67, 68]
ἀντικαθεστώσας· ἀντικειμένας

ἀντικαυνον· λασκανον
ἀντικάρδιον· τόπος δ μετὰ τὴν κλεῖδα
(e Riso p. 28 Cl.) [72]

COD. 48 ἀντηβολῆσαι· μεταβάλλειν
ποιεῖσθαι κλ. η ἀπτικαπηροῖσιν.
54 καὶ τὸ ἐν λαφ τὸ ἀντι-
δικεῖν — ἀντιμένην
62. 3 ἀντιεῆλον — στραγγαλισθῇ
76 ἀντικρυν· 78 ἀντικύρων, ut Rufus p. 28 Math.
83 sc. λεκτον Bachm. AG. II 90, 34
7 ἀντιπεραλαχεῖν 11 λων ἥγουν ἀγγεῖον

HES. 45 ἀντιβοίον (H 40, 51). ἐξεναντίας πολεμοῦντες
XXXII 3). ἑναντίοις 68 ἀντιθόντων (Ψ 643). ὑπαντωτῶν
γνήτου (θ 516). λοισ τῷ δελφῷ 75 ἀντικένσωρ. δὲ τοὺς νόμους μεμαθηκός 83 ἀν-
τικρυδ. ἀπό φημι (H 262). φανερῶς λέξω 87 ἀντιλήψιτορ (Ps. III 3). ἀνταλμανόμενος.
ὑπερασπιστής. βοηδός 89 ἀντιλυτρος (I Tim. II 6). ἀντίδοτον 92 ἀντίνη. ἀντι-
ένεγκοι. ἀντιπαλοι 96 ἀντίον (A 230). ἐξ ἑναντίας 99 ἀγειοσίντων (Ψ 643).
ὑπαντωτῶν. δη μεταλμανόντων 5500 ἀντιοσσα (Homeric. ter). διαντώσα, παραγνονένη.
εὐθρεπίζουσα 1 ἀντιοχεῖ. ἑναντιοῦται (ἀντισχεῖ? ἀντιδοῖ?) 4 ἀντιπεφάσεοις.
4 ἀντιπεφάσθαι (Σ 471). τεθνάνα. ἑναρεῖσθαι 10 ἀντιπηξ. κιβωτός (nomin.
fictus) 12 ἀντιπέραια (Β 635). τὰ ἐν τῷ πέρα, καὶ τῷ πέραν

ἡ ἀντικαταλαβεῖν· τὸ ἀντιλαχεῖν δίκην
ἀντικεῖται· ἑναντίος κεῖται [75]

ἀντικρύ· κατέραντι, ιξ ἑναντίας (Γ 359)
ἀντικρυς· φανερός. [ἀπέναντι. ἀντικρύς]

ἀντικυρικόν· ὁ ἐλ(λ)ιβορος
ἀντικύρων· ἀλώπηξ

ἀντιλαβατ· (δια)λογικαὶ ἡγήσεις ἐξ ἡμι-
στιχων λεγόμεναι κατὰ μικρὸν παρὰ τρα-
γικοῖς. † Ἰπποκράτης (ad ἀντιληφις)

ἀντιλαβεύς· δ πόρης τῆς τοῦ ὀπλίτου
δαπίδος (ν. γόλαν ει σύντοχεύς)

(d) ἀντιλαβήσυσθαι (Eur. Otr. 753). ἀντι-
λαβεσθαι.

ἀντιλαμβάνεται· βοηδεῖ, η κωλύει

† ἀντιλαοι· τῶν ἀρτων κλάσματα [85]

ἀντιλαχεῖν (Dem. 543, 14). τὸ δίκην(ν)
ἐπὶ διαιτητα λαζόντα ἐρήμην ὄφειν, καὶ
πάλι περὶ τὰ αὐτὰ δικάζεσθαι [87]

ἀντιλογικός (Ατ. Κυδ. 1173 alii). ἀντι-
λογικός [89]

ἀντιμηνα· κατὰ μῆνα

ἀντιμισθωτός· δ ἀντ' αὐτοῦ ὑπηρετῶν [92-94]

ἀντιξοοι· ἑναντίοις, ἀντέπαλοι [96]

ἀντιόφρων· ἑναντίον φρονῶν

ἀντιπαις (Soph. fr. 530). νέος παῖς
ἀντιπαλον· ἑναντίον, ἐζηρόν. Θουκυδίδης
(II 61) [5504]

ἀντιπαρεξάγει· ἀντιάσσει

30 † ἀντιπερα (περάντι). τὸ ἐν τῷ πέρα, η
ἀντικρύ, πέρα τῆς θαλάσσης, η ἑναντίος

ἀντιπελαργεῖν· ἀντι[θ]ερέψειν [8]

ἀντιπεφυκότων· ἑναντίως πεφυκότων

[10]
ἀντιπηγα· κίστηρ. Εὐριπίδης Ιωνι (1338).
[12]

ἀντιπιφάσκει· διταποδίδωσιν (λόγον)

53 κλῆρον. Praeterea bis scripta sunt ἀντι-
ποιεῖσθαι κλ. η ἀπτικαπηροῖσιν.
54 καὶ τὸ ἐν λαφ τὸ ἀντι-
δικεῖν — ἀντιμένην
55 ἀντιασθαι, πλέον 58 ἀν-
τιθεστώσας· ἀντικειμένος — κλεῖδα
57 ἀντικρυν· 58 ἀντικύρων, ut Rufus p. 28 Math.
58 ἀντικρυδός 59 ἀντιδοτον 60 ἀντίνη. ἀντι-
ένεγκοι. ἀντιπαλοι 61 ἀντίον (A 230). ἐξ ἑναντίας 62 ἀγειοσίντων (Ψ 643).
59 ἀντιπεραλαχεῖν 63 ἀντιοσσα (Homeric. ter). διαντώσα, παραγνονένη.
60 εὐθρεπίζουσα 1 ἀντιοχεῖ. ἑναντιοῦται (ἀντισχεῖ? ἀντιδοῖ?) 4 ἀντιπεφάσεοις.
61 ἀντιπεφάσθαι (Σ 471). τεθνάνα. ἑναρεῖσθαι 10 ἀντιπηξ. κιβωτός (nomin.
fictus) 12 ἀντιπέραια (Β 635). τὰ ἐν τῷ πέρα, καὶ τῷ πέραν

ἀντιπλαστον· Σοφοκλῆς Ἰνάχφ (fr. 264)·
πατήρ δὲ ποταμός Ἰνάχος
τὸν ἀντιπλαστὸν νόμον ἔχει κεκηκότων
ἀντὶ τοῦ λασπλαστον, δημον
ἀντιπολέμους (Herod. IV 110)· πολεμίους
ἀντιπράττεται· ἀντιπολέμους
ἀντιπροίνα (Xen. Ages. I 18)· τὰ ἐπευ-
νισμένα καὶ λόσπροικα
† ἀντιπροῖσαν· ἀντιδούνειν
ἀντιπροκλήσεις· ἀντιλογίαι· ἀντεγκλή-
ματα
ἀντιπρώρα· ἀντιπρόσωπα — πρώρα γαρ τὸ
τὸ πρόσωπον, καὶ ἀνδρόπρωρον· ἀν-
δροπρόσωπον — Σοφοκλῆς Τραχινίαις (224)
ἀντιπρυγος (cf. Eur. Bacch. 1097)· λοό-
πρυγος· ίσον κατὰ τὸ υψός τοῦ τοῦ μήκους
τὸ διάστημα ἔχων [22]
ἀντιρρίνον (Theophr. IX 19, 2)· ἀρ-
τιρρίζον, οἱ δὲ βοτάνης εἶδος (Hippocr.)
ἀντιρροπον (Soph. El. 120)· λοον, λοό-
σταδιον, λοόγνον
† ἀντιτρύχωται· ἀντὶ τοῦ ἀπομέπται
ἀντιτραπαστον· φιληματος δνομα [27—29]
ἀντιστάτης· ὁ ἀνθεστηκώς (iv) τῇ μάχῃ
καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ [31]
ἀντιστρέψω· ἀνταξιδ. Σοφοκλῆς Τυμπα-
νωταῖς (fr. 579)
ἀντιστήσεται· ἀνταλλάξεται
ἀντιστοιχεῖ (v)· κατὰ στοίχον ἐστάναι
† ἀντιστομος· ἡ ἐξ ἐκατέρου μέρους
τάξις (l. ἀμφιστομος)
ἀντιστροφος (Aristot. Pol. IV 5)· λοη,
δημολ
ἀντὶ λοχάδος· τὸ μηδενὸς ἄξιον [38]
ἀντιτάλαντον· ἀντισταθμον. λοον [40, 41]
ἀντιτείνει (Eur. Herc. f. 283)· ἐρίσει
† ἀντίτιτ(μ)α· τὰ ἀπονα, τὰ ἀντέπιτα
ἀντιτιμάσθαι· ἐν τοῖς δικαιοτηρίοις τὸν
ἄλοντα δὲ τὴν παθεῖν ἢ δποτισαι

COD. 14 ἔχει νόμον
34 στοιχείον
43 δνέκτιστα
43 δνέκτιστα

HES. 22 δντιρρησις (Greg. Cor. VII 1206, 12 Wl.)· ἐστι λόγος τὸ πιθανὸν ἔτερον
λόγου διαβάλλων
21 δντισειν (H 158)· δπατίσειν
29 δντισκνεῖται· δναβάλλεται
ἀντιστάμενον
38 δντι...τα (Ω 213)· ἀνέκτιστα· δντιτιμάρτηται (epist.
Iacob. IV 6)· ἀνέκτισται
41 δντιτεχνήσει (άπει?)· δντικατασκευάσει
μικέτα (Φ 75)· λοον λικέτης σοι εἰμι
ἐριτηκῶς (ο 243)· δ των λαιστρυγόνων βασιλεὺς ουτως ἐκαλεῖτο
ἐριτηκῶς ἢ δντιλέγειν ἢ ἀντισσεοθαι ἢ ἐναντιούσθαι (Φ 482)

17 ἐπώνυμα (Poll. VII 10)
37 δντισχαδος· δντιστι

(fortasse illata ex App. prov. I 32)

44 δ. π. ἐ. τ. δ. ἡ ἀποτίσαι τ. δλόντα

44 δντιστροφος (v. αντιφαριζειν)

54 δντιφράρα (v. αντιφαριζειν)

72 cf. 5410

ἀντιτίλημα· ἡ ἀντιτίμησις
ἀντιτίσισθαι (Eur. Med. 261)· ἀνταπο-
δοῦναι [47]
ἀντιτομον· φάρμακον ἀντιπαθές, ὅπερ ὁ
πών οὐ βλάπτεται υπό τον. ἀλεξιφάρ-
μακον
ἀντιτορήσας (Π 267)· διορύξας, κατα-
κόφας
δντετευπα

ἀντιτευπα· ἐναντισθῆναι· ἀντεπεῖν

ἀντιτευπαται· ἀντιλογίαι· ἐναντιώσεις

ἀντιτύποις· σκληροῖς

ἀντιφάρα (Syracusan)· ἀντιλογία, μάζη.

Σήλη (Σάλη). οἱ δὲ μητριά [55]

ἀντιφαρές· ἐναντίον [57]

ἀντιφέρεται· ἐναντιοῦται [59, 60]

ἀντιφερέταιν (Φ 357)· ἐξισοῦσθαι. ἀντι-

στῆναι

ἀντιφέροιντο· ἐξισοῦντο

ἀντιφιλοιτιμούμενοι· πρὸς τὴν oixelar

ἴκαστος ὀρώντες φιλοτιμίαν καὶ δόξαν

ἀντιφοιλός· μέρος τῆς πολεμικῆς τεος
(ἀντεφοιλός)

ἀντιφορούοιτο· τὴν λοον ἔχοντες φρουράν

ἀντιφωνα· ἐναντιόφωνα

ἀντιζειρε· ἐνια τῶν βαρβάρων ἔθνων τοὺς

ἀντίζειρους ὑποτιθέντα τοῖς γενεοῖς, καὶ

τοὺς δακτύλους ἐκτείνοντα προσκυνεῖ τοὺς

ηγουμένους ἀντέων

ἀντιζέλυνσμα· μέρος της μακρᾶς τεος
(τ. ζέλυσμα)

ἀντιχορδα· σύγχορδα. λοόχορδα

ἀντιχόροιτος· συνόροις

ἀντιψυχοι· οὐτως καλοῦνται οι Μέμνονες

δρυιδες

ἀντιψάλμον· ἀντιστρόφους. Εύρυπιδης

Τριγυνεία τῇ ἐν Ταύροις (179)

† δντετευπα· ἐλαύνεται (ἐλκύεται?)

δντλητήρ· κάδος ναυτικός

30 δ ἐνθίστης — ἐνθυτικῇ

28 ἀντίσεις· λατανεῖαις (v.

ἀντησεις)

31 δντιστρατευόμενον (Rom. VII 23)·

ἀντιστάμενον

40 ἀντιτάσσεται (epist.

Iacob. IV 6)· ἀντίτιτ(μ)α· δντικατασκευάσει

47 ἀντιπολεμικέτα (Φ 75)

55 δντιφράσις· ἀπόκρισις (e Polluce)

59 ἀντιφέρονθαι

60 ἀντέκτιστα· φε-

- ἀντλία· σκάφη, ἐν ᾧ μάσσουσι. καὶ τοῦ πλοίου τὸ σκαφίδιον.
- ἀντλίαν· τὸ καθάκον
- ἀντλον· κάδον. ἀντλητήριον. τινὲς δὲ καὶ τὴν θάλασσαν (οἱ 479 Eur. Hec. 1025). καὶ τὸν σωρὸν τῶν δραγμάτων (Nic. Ther. 114). καὶ ἡ ἀντλία (μικρή) [80]
- ἀντούσομεν· ἀντιθέσομεν
- ἀντολή· ἀντολή [82, 83]
- ἀντόμον· σκόλοπας. Σικελοί (C. I. III p. 706 A) [85]
- ἀντοναῖ· αἱ τῶν χειρῶν φοραὶ
- † ἀντος· εὐρος. οἱ δὲ Εὐρυλίδης (v. schol. Ar. Vesp. 369)
- ἀντοχεύς· πόραις ἀσπίδος (v. ἀντιλαβεύς)
- ἀντόφρος· βοτάνης εἶδος
- ἀντρέσας· διαφορηθεὶς [91] 20
- (ἀντρα νύχια (Eur. Andr. 1224))· σκοτεινὰ σπῆλαια [93]
- † ἀντρεώδων· ἀνανεάσων. η σπηλαιῶν [93]
- Ἀντρεώνιος δόνος (Pherect. fr. XII p. 261) 20
- † ἀντνα, ἀντνια (δ 544?). [Ρόδοι]
- ἀντύα· τὸ ψυπούδιον [99]
- ἀντύγων χρόαι (Eur. Rhes. 118)· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματος, οἱ τροχοί
- ἀντυγτός· ἀναδεμένος, δὲ αἱ ἀντυγες 30 καταδένονται (v. ἀντάπτος)
- ἀντυκάρτερα· ἀντίσχυρα. Λάκωνες
- ἀντυξ (Z 118)· ἀρματος περιφέρεια [5604]
- ἀντωμοσία· ἔκατέρου μέρους δρος, τοῦ μὲν [δια]φεύγοντος, δὲ μὴ ηδίκησεν, τοῦ δὲ ἔγκαλοντος, δὲ ηδίκηται
- ἀντεπεῖ· ἀντεποθάλμει
- ἀντεπόν· ἀντέφθαλμον
- ἀντεπός· λαμπρός. ἀντίος τοῖς δημασιν δνυδρευόμενος· ἐπερέστας ἀντλῶν
- ἀνυδρος (Eur. Tro. 1085)· ἀταφος, οὐ λειουμένος, οὐδὲ τῶν νομιζομένων τυχών
- ἀνυμφον (Eur. Hec. 616 Hipp. 548)· κακόνυμφον. η τὴν μὴ δυναμένην τυμφευθῆναι [12]
- † ἀνύξιον· ἀβρωτον. Εὐκλείδης (ἀνυκτον· ἀτρωτον. Εὐκλος) [14]
- ἀνύνοντα· ἀναπληροῦντα
- ἀνυπαλίος· διαλίτος [17]
- ἀνυπέρβλητον· ἀνυπομόνητον (Dem. 23, 10. 1389, 7). προῦχον. η βόλος τις
- ἀνύπη(ν)ον· δύένειον [20]
- ἀνύποδας (Soph. Ai. 837)· ταχύποδας. ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν
- ἀνύποστον (Timaeus Ath. XII 519 F)· ἀφρῷτον. ἀνυπομόνητον [23]
- ἀνυποστόλως· ἀνυπόπτως
- ἀνύποντος (Philo Iud.?)· ἀνύποπτος [26—29]
- ἀνύσεις· τελειώσεις. κατορθώσεις
- ἀνυσις· σπεύσις (Attici). πρᾶξις (B 347). αὐδησις. ἀπίδοσις
- ἀνυσις· περαίσως. κατόρθωμα. δύναμις πρᾶξιν ἀποτελεστική
- ἀνυται· τελειοῦται
- ἀνύστ· τελειῶ, ἔκτελε. ἀφελῶ (A 56). † διπατῶ
- ἀνω· ἐπὶ τοῦ ἀνττέρου τόπου καὶ χρόνου τὸ ἐπίρρημα τάσσεται [36—39]
- ἀνωδρύκας· βρύκος δ ἰχθύς υπὸ Θεβαῖσιν ἀνωιστεῖ (δ 92). ἀνυπονοήτως. ἀπροσδοκήτως

COD. 75 ἀντλεία — μαλάσσους — σκαφίδιον καὶ η ἀντλεία 81 ἀντόμαι,

παντδ. — κάλαμοι. ἀντεψιαῖ· — υπὸ Ταρ. 92 σπήλαιον 96 δύκος (97 ἀν του· ἀν τιρος Suid.) 10 ἀνυδρονος 30 ιώσεις δύναμις πρᾶξιν ἀποτελεστική. ἀνυσις· 33 EM. 104, 38 34 ἀφελῶ

HES. 80 ἀντολαι (μ 4)· γενέσεις 82 ἀντάμαι (B 595)· ὑπανττωσαι 83 ἀν-

τωμένη· ὑπαντησασ (Θ 412). ἐντυχουσα. ικτεύουσα 85 ἀντομώσαι (Eur. Med. 709 al.)·

ώει παρακαλέσαι 91 ἀντρον (ι 216)· σπῆλαιον. η ὑπόγαιος τόπος, η βαθύς. [η] 93 ἀντρώδη

(ΙΙ Ησσ. II 5)· σπῆλαιόδη 95 ἀντρων (B 697)· πόλις Θεσσαλίας (sic) 99 ἀντυγος

(Ε 262)· περιφερειας τοῦ ἄρματος 5604 ἀντυπος· ισος, δμοιος (αἱ ἀντωπον; schol. Oppian. H. V 7). η ἐναντίος (ἀντίτυπος); 12 ἀνυξαν (O 86)· ἀνωρηπον 14 ἀνυλήεντα (ξ 2)· κατὰ τὸν ὑλώδην 17 ἀνυπείκαστον (ιμο ἀνυπείκον) 20 ἀνυπικτον (recens)·

ἐναρώτον 23 ἀνυπόχρειτος (Rom. XII 9)· ἀδόλος. ἀπροσποληπτος; 26 ἀνυρις·

ἀδικος, δσεβής (ΑΛΙΤΡΟΣ) 27 ἀνυρος· ἀδικος (ιμο διλτρός) 28 ἀνύσας· συνελών (Ατ. Plut. 349 αρ. Moer. p. 62) 29 ἀνύει· πληροι. † διπατεῖ 36 .φιθεῖ· ἀπειθεῖ 37 ἀνώγει (B 280)· παρακελεύεται 38 ἀνωγεν (A 313)· ἔκλευσεν 39 ἀνώγει (I 101)· προσ-

τέξει

ἀνθίστον (Φ 39). ἀνόητον, ἀπροσδόκητον
ἀρφακισμένος· ἐν τοῖς ἀνωτάτοις γενή-
θεῖς, ἀπό οἰκῶν
ἄνω κοιλία (Hippocr. I p. 528). παρὰ τοῖς
ἰατροῖς λέγεται ἡ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία
δεχομένη
ἄνωτατις· κελεύεται [46]
ἄνθμαλα δάσσεται· δινυμάλως μερίζεται
δνυμάλα· □ □ □
ἄνθμαλον οιχάς· ἀνθμάλως κεκραμένη. ol 10
δὲ τὸ δεδεμένως
ἄντων· ἀνύψων
ἄνθυνος (Eur. Hipp. 1). ἄδοξος
δνωνύμους· ἀδόξους
ἄντης· βούλευσις
δντπιστον· ἀόρατον. + ἀπάρακτον. dre-
πιστροφον
ἄντων ποταμῷν· παραμία ἐπὶ τῶν ἔπ' ἑναν-
ττα γυναικῶν, κέχονται καὶ Αἰσχύλος (fr.
326) καὶ Εὐριπίδης (Med. 410)
+ ἀντρέας· οὐκά δπολυμένους (sic) [37]
+ ἀντστότε· ἐγκλητότον [59—62]
ἄντημον· κελευστικὸν (προστακτικὸν) [64]
ἄξαντε (Ζ 40). κατάξαντες [66]
ἄξενοι· οἱ μὴ ἔχοντες τὸν ἔνεινοντα
ἄξενος· ἀνεπικυττας (πολύξενος)
ἄξεσθαι· ἀγαγέθαι (φ 316 i). dρ[α]ιξε-
σθαι παραγενέσθαι

ἡ
ἄξεστον· τραχελας. Σοφοκλῆς σιν (fr. 299) 30
άξια· τιμῇ, καθῆκον. αξιώμα (Demosth. 1477,
20)
άξια πηγητάτον (Herod. II 99). dξιο-
λογώτατον, ἀξιον ὑψηγήσεως
dξιέπαινος· ἐπαινετός
dξιέπαινότατος· ἀξιος ἐπαίνου
dξιέραστον· δγαλάσθαι ἀξιον, ἀξιεπιθύ-
μητον, ἐπέραστον

dξινη (Iessai. X 15?). διστομος πίλενος
dξιοῖς· βούλει, προαιρετοῖ [78]
dξιομαχοι (Thuc. V 60). Ιχανοι μάχεσθαι
dξιομνημόνευτος· ἀξιος μημονεύεσθαι
dξιον· εύνων (schol. Ar. Eqq. 645)
dξιόπιστος (e. c. Demosth. 10, 4). dξιό-
χρεως [84—86]
dξιούμενος· παρακαλούμενος (Antialt. 80,
21)
dξιῶν· παρακαλῶν. ἡ ἀξιον ἥγονομενος [89]
dξιον· ξύλον τὸ τούς τροχοὺς φέρον
dξιον· δημητον
(ἀξιος· ἀδιάγλυφος Callim. fr. CV 2)
dξιος· ὑλη παρὰ Μακεδόνων (v. ἀξοէ)
dξιύλιστον· δκοπον
dξιλον· πολύν, ὅθεν οὐδεὶς ξυλοφορεῖ. ἢ
λεόν τόπον
dξιλοφον· πολυξιλοφ. ἡ ἔξης οὐδεὶς πο
οὐδεὶς πο ξυλεύσατο
dξιύ(μ)βλητον· ὁ μηδεὶς διαντάν δυνα-
τόν, ἡ δουνάντητον. Σοφοκλῆς Αηγονίας
(fr. 354)
dξιυνος· ακουτώνητος
dξιγγενές· δλλότριου κατὰ γένος
dξινέτον· δσυνέτον, δνοήτον, ἀφρονος
dξινρές· δξηνον. δστομον. ἀτομον. δμβλύ
[3702]
dξιών· τὸ διὰ τῶν τροχῶν διηκον ξύλον,
περὶ δ στρέφονται
διοξι· μάγειροι. υπηρέται, θεράποντες.
διόλουνοι. Καλλίμαχος (Del. 249)
διόξεον· θεράπευνον
διόξισθω· διακονήσθω, υπουργήσθω. Αἰσχύλος
Ἐλευσινίος (fr. 53) [7]
διοῖα· διέδρα κοπτόμενα καὶ ἀνατιθέμενα
τῇ Ἀφροδίτῃ, ὡς λοτοφει + Νάσσανδρος
(Nik—?), πρὸς ταῖς εἰσόδοις [9]

COD. 40 βούχος (v. βούχος, οὐρανοσκόπος)
44 ἀνωκοιλία Post 46 legebaton. νωλόφυκτον· ἀδάκρυτον (v. 5309)
λαδάσσειν (K 67). παρακελεύονται· κεκαμένη (v. Theophr. CP. VI 17, 11) 45 ἀνωμα-
λαδάσσειν (K 67). παρακελεύονται· κεκαμένη (v. Theophr. CP. VI 17, 11) 45 ἀξαντε·
κατεάσαντες 72 ἀξιοπηγητάτον 74 ιέτατος; ιέτατος Cyr. Voss. 75 ἀξεπε-
θύμητον, ἀπέραστον 80 ιομάχοι 88 Cf. Ulpius. Olynth. III p. 29 (42 B) 92 Cf. 5726
96 ἀξιεύεσθαι 97 ἀπαντῆ ἡ 5704 ἀξοὶ (Clitarch. Ath. VI 267 C) 5 ἀόξεον
6 ἀόξησθαι · ἐλευσίας

HES. 46 ἀνώλεως (v 24). λσχυρός (v. νωλεμέδης) 57 ἀνωθον· δξύν (ἄντων θούρ)
59 ἀνώσαντες (o 552). ἀναστρέψαντες 60 ἀνω φυονσα (Hebr XII 5). αναβλαστάνονσα
61 δνωχθει (K 67). παρακελεύονται 62 ἀνώχθω (L 189). κελεύτα 64 ἀξι· κλάσαι
(dξαι Φ 178) 66 ἀξιέμελα (v. Ψ 50). ἐνεγκείν 78 ἀξιόλεπτον (Cyrill. in Iessi. c. I p. 21).
ἐπαινετόν 84 ἀξιόχρεως· δξιόπιστος 85 ἀξιοχρέως· Ιχανῶς (v. οὐκ ἀξιόρωτος;
Eur. Or. 597) 86 ἀξιος (B 849). ποταμος; Παιονίας 88 ἀξιωται (I. l. Soph. fr. 147).
ἴθρος Τρωάδος (v. 1462) 5102 ἀξω (A 139 o 250). ἀγάγω, φέρω 7 ἀοι· νέον. δέμηρητοι
(Z 357) 9 δοιγον· τὸν δλέθριον (λοιγόν)

ἀσιδάων (Callim. Del. 5)· φθῶν. φωνῶν
[11]
δοιδιμος (Theocr. XIII 9)· ἀείμηη(σ)τος.
διαβότος; δὲλ ἀδόμενος. εὐκλεής. δνομα-
στός (Callim. fr. XLV) [13]
ἀσιδοι· περιβόητοι. ὄνομαστοι. η εύνοῦχοι
δοιδοπόλοις· περὶ τὰς φθᾶς ἀναστρέφο-
μενοις
δοιδός· φθός. κιθαρῳδός. καὶ ὁ ποιητής.
καὶ δ Θρηνῳδός (Eur. Her. f. 110). δ εύ-
νοῦχος, σπάδων (γ 267) [17]
ἀσιμον· ἀρρητον
ἀσιμος· ἀπορος. η ἀληθῆς η ἀπρόστυχος
ἀσινα· λερά, τὰ καὶ νηφάλια (Aesch.
Eum. 107) [21]
ἀσιλέες (Ε 498 al.)· ἀθρόσ, ώμου πάντες
ἀσιλίζεις· συράγει (v. ἀσιλοίζει)
ἀσιλίσσασα (Z 270)· ἀθροσσα [25. 26]
ἀσιος· ἀφωρος.
(ἀσιον Antiph.) ἀσιρατος [29—31]
ἀσιρεις (ρ 222)· γυναικεις λέγονται καὶ τρί-
ποδες [33]
δοριστως (Plat. Legg. XI p. 916 D)· ἀπο-
λήτως [35]
† ἀσιρον· μοχλόν. πυλάνα. θυρωρόν (ad
ιερόν)
Κύπροι
Ἀσιρος (Soph. fr. 678)· λαμην η λιμην
[38]

ἀσιρεύς· φορεύς τοῦ ξίφους
ἀσιτή (Comic I 1 p. 189)· ὑπὸ Μακεδό-
νων ἄγος δερμάτειν λιμάτιν
ἀσιτήρεισ(σ)ιν (Δ 31)· ol ἀναφορεῖς τοῦ
ξίφους. η οι κρίκοι τῆς θήκης [42]
ἀσις (non Aesch. Suppl. 781)· πνεῦμα. η λαμα
η ἄημα
ἀσσητήρ (X 333)· βιοθός [45]

ἀσιματα· τὰ τῶν πτισσομένων κριθῶν
ἀχυρα. Κύπροι (ιπο λούματα) [48. 49]
δουτον· ἀνήκοον
δοψ· δνσφθαλμος.
δπαβοιδῶρ· ἐκμελῶς. Λάκωνες;
ἀπαγ(αγ)σν· δφελῶν
δπαγε (Eur. Phoen. 1733)· παῖσαι. ἀναχώρει
ἀπάγεις· ἀράχωρει
ἀπάγεσθαι· εἰς θάνατον ἔλεισθαι
ἀπάγελος· ὁ μηδέπω συναγελάδημενος παῖς.
δ μέχρι ἐτῶν ἐπτακαίδεκα. Κρήτες (Arist.
Byz. p. 95)
ἀπαγκωνισάμενοι· ἔκτείναντες τοὺς ἀγ-
κώνας
† ἀπάγλυνται· διόδοιν κατάρυται [59]
ἀπαγορεύεις· κάμρει (Lysias eroticoo). δια-
λέγεται. κωλύει. ἀποφαίνεται [61]
ἀπαγρε[υ]θεις· ἀφαιρεθεις
ἀπαγρος· ἀτυχῆς περὶ τὰς ἄγρας
ἀπαγωγή· η τῶν κακούργων πρδος τοὺς
ἔνδεκα (Demosth. 735) παράδοσις. η ἀπα-
τησις, δποκομιδή (Allici)
ἀπάδον· ἀπρεπεις, οὐχ ἀρμόδον
ἀπάδοντα· ἀλλότρια (v. οικ δπάδοντα)
ἀπαθής· ἀνάλυητος. ἀβλαβής. ἀτρωτος.
σκληρός

ε
† ἀπατάζει· πέσθαι. παραλεύσθαι
30 ἀπάγειρων· Άνδροικά τὸν δπ' αλ-
γειρων (Cralini?) δντον συνοφάντητο:
ἐπιδή δὲ ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀγορᾷ αλγείρον τὰ
πινάκια ἐξήπτων [τουτέστιν ἐξήρτων], οι
σχατοι
ἀπάιδειν· τὸ μὴ λέγειν προσδόμοια
(d) παιδευσια· ἀγυμνασία

COD. 16 εύνογχοσποδῶν (v. δοιδος)
26 ξφωτ. ἀδξοος· ἀδιάγλυφος (v. 5692) ἀσιος.
(v. ἀφωρος ει μινυάριος) 37 ὑ ὄριος
ἀγος δερμάτειν λιμάτιν 46 πτυσσο]
57 ἐτείναντες 64 ἐνδικαπτηρίω παράδοσις — ἀποσκο-
φατεῖν — ἐκτισε τῇ α. 71 ἀπαιδεῖν

20 ἀσιμα — τὰ κενηφάλια 22 πάντα
38 Κύπροι. ἀσιρος· ἀεπνος; Μηδιναῖοι
(v. ἀγγος ει μινυάριος) 40 ἀδρτης· ξιφιστής; (οδ δορτήρ) v. M. ἄγγος
ἀγος δερμάτειν λιμάτιν 48 ἀδρτον· ἐμμελῶς 53 παῦσε (supraser. αι)
μδ

70 ἀπαιγειρων bis — συκο-

HES. 11 δοιδή (a 159)· φδή. φωνή
δούς (Ω 702)· δμοίους 21 ἀσκηθής· ώγης (v. δγκηθής);
συναθροισθῆται 26 δολλόπους (Θ 409)· ταχεῖς πόδας ξφωτ.
μάχαιρα 30 ἀσιρας (ρ 222)· ξιφη, αρσενικῶς (el. Eur. Tro. 831)
τφ ξφεις 33 δόρατον· μῆθεροντεινον 35 ἀδρτον (Ξ 216)· ὄμιλιας 38 δορ-
ταν πκές (Ξ 385)· ξιφος ἐκτειμιον 42 δόρων (I 327)· γυναικῶν
ἄρστον (λάφιτον) 48 (ἀσιτον Σ 536)· ἀτρωτον
οι δὲ μεγίστας. ἄλλοι ἀφυλάκτους (ἀδρονος; ἀφωρος)
γυμνοῦ 61 ἀπαγρευσιεις (novicium)· ἀπόφασις

13 δοιδια (x 227)· αιδει, ώμρει 17 δοι-
δον 21 ἀσκηθής· ώγης (v. δγκηθής); 25 δολλισθηρια (Ο 588).
συναθροισθῆται 26 δολλόπους (Θ 409)· ταχεῖς πόδας ξφωτ.
μάχαιρα 30 ἀσιρας (ρ 222)· ξιφη, αρσενικῶς (el. Eur. Tro. 831)
τφ ξφεις 33 δόρατον· μῆθεροντεινον 35 ἀδρτον (Ξ 216)· ὄμιλιας 38 δορ-
ταν πκές (Ξ 385)· ξιφος ἐκτειμιον 42 δόρων (I 327)· γυναικῶν
ἄρστον (λάφιτον) 48 (ἀσιτον Σ 536)· ἀτρωτον
οι δὲ μεγίστας. ἄλλοι ἀφυλάκτους (ἀδρονος; ἀφωρος)
γυμνοῦ 61 ἀπαγρευσιεις (novicium)· ἀπόφασις

ἀπαΐδευτον (Eur. Cyc. 493)· ἀμαθῆ
δπαιδοὶ τριβητος· ἀγύμνωστος [75]
ἀπαιδοῖσται (Aeoles)· δηναισχύντηκε.

τέτμηται
ἀπαιξα· ἀπελθεῖν, ἀποχωρῆσαι [78]
ἀπαιδή· ἀπάτη. ἀποστέρησις. Αἰσχύλος
Περραφίσιν (fr. 180) [80]

ἀπαιδόλημα· ἀποκάθαρμα. ή ὡ[πο]πάτημα
ἢ δηοπλάνημα. Σοφοκλῆς (fr. 912)
ἀπαιδόλησις μισθοῦ· ἀποστέρησις μι-
σθοῦ, φις στεροῦνται τῶν μισθῶν τοὺς
ὑποψυγοῦντας
ἀπαιρεῖ· ώδενει (Aesch. fr. 406 Ar. Eccl.
818), δηοδημεῖ, ἀναχωρεῖ
ἀπαιροντα[ι]· δηοδημοῦντα[ι]
ἀπαιτει (e. c. Soph. fr. 4)· μὴ ἔχων τέκνον
[86]

(ἀπαιτιον· δύσφημον)

ἀπαιτιζούντεις (β 78)· ἀπαιτοῦντες
ἀπαιφνιστον· δύσφημον. Εὐρυπίδης Ἀλκ-
μένων (τῷ) διὰ Κορίνθου (fr. 78)
ἀπάκρας μάχη· η ἐνδε πρὸς ἑνα μάχη.
λάκωνες
ἀπακταινων· ὁ κιτρεῖσθαι μὴ δυνάμερος
ἀπάλλαγμος (Ε 597)· διθενῆς. ἀμήχανος
(ἀπαλασίξαι· ὅμόσαι. λάκωνες)
ἢ ἀπαλατέξειν· εἰς αὐτὸν καταστρέφοντα
[95]

ἀπαλέξεσθαι· ἀπογυλάξεσθαι. Σοφο-
κλῆς Ἰππόνφ (fr. 282)
ἀπαλέξησειν (ρ 364)· βοηθήσειν
ἀπαλεξικανον· τὸ θεράπευτον
ἀπαληγεσθαι·

ἀπαληγεσθον (Θ 405)· δυκῆς. ἀποθε-
ραπεύονται, η θεραπεύονται [3801—5]

ἀπαλλάξαιμι· ἀποστήσαιμι
τὸ ἀπαλλητόν (ν. ἀπόληπτον). θαυμαστόν,
ἔξαλλον, πολὺ παρηλλαγμένον

αὐτὸν ἀλλων (Soph. Philocl. 183)· μόνον [9]
τὸ ἀπαλοβραχέα· δηλοανθῆ ἀπαλῶς θάλ-
λοντα

τὸ ἀπάλιον· θύμα δελφάκιον
ἀπαλον· ἀνοχῇ ἀπὸ τοῦ παλαίνεν
ἀπάλοις (Sapph. fr. 54)· μικροῖς
ἀπάλοβραχός· μικρός [15—17]
δηλομέρον· ἀνθρίζου. καρτέρει (ν. ἔξαμ-
βρακούνται)

ἀπαμείρεται (P 2 Hesiod. Th. 801)· ἀπαι-
ρεῖται

ἀπαμήσεται· ἀποθερίσειν
ἀπαμύναι (Herod. IX 90)· ἀποτρέψαι

ἀπαμυνταῖ· βοηθοί [23]
ἀπαμψει (Menand. fr. IX p. 171)· ἀπο-
γυνώσαι [25, 26]

ἀπανάν· καλεῖν
ἀπανεῖ· καλεῖ (ν. βαταλνεῖ) [29]

ἀπανεσον· κάλεσον. λάκωνες [31, 32]
ἀπανηγμάνειν οι· ἀπαρνηγμάνεινοι

ἀπανθρακεῖδες (Ar. Ach. 670 ἐπ—)· οἱ
πρὸς δητησιν ἐπιτήδειοι Ιχθύες, καὶ πέμ-
ματος εἶδος ἀπανθρακεῖς (ἐπ— Diocl.
Catyst. Ath. III 110 B)

ἀπάν (θρωπο)οι· σκληρός. ἀνόητος, ἀφρων.

30 ἀνελεήμων. Σοφοκλῆς (fr. 913) ἀπανί...
[36, 37]

ἀπαντλοίην ἄν (Eur. Alc. 365)· ἐπικου-
φίσαιμι ἄν

ἀπαξιῖ· οὐκ ἀξιοί. ὑπερηφανεύεται
ἢ ἀπαξοί· μοναχοί [41]

⁹
COD. 76 ἀπαιναισχύντηκε 88 [ντα bis 89 ἀλλὰ καὶ διὰ ἀκορέν ἀπαισθιον· δ.
91 ἀπαιτένων 5808 ἐπαλλον· 9 ἀπαντλεῖν. ἀπαλοῖχαι· (ν. ἀπταλασίαι) ὄμόσαι. Λά-
κωνες. ἀπαλοβραχέα (-χραδέα?) 11 Cf. ἀπόλιον 13 ἀπαμυντοί
32 Forte πανιζόμενοι· ξανόμενοι (lexī cf. Arist. ΗΑ V 19 Θεοφρ. VIII 10, 3)

HES. 75 ἀπαινεύμενον (A 582)· ἀφαρο(ύ)μερον 78 ἀπαξιᾶς (Φ 234)· ἀποχω-
ρήσαις 80 ἀπαιολ·, παραλογίζεσθαι 80 ἀπαιτ (B 828)· δύμα πόλεως 95 ἀπαλα-
στήσασα (252)· σχετισάσα 5801 (ἀ)παλεῖν· ἀμελεῖν (ν. γαπτεῖν) 2 ἀπαλείτεις·
δμελοῦντες (ἀπαιτεῖτε?) 3 ἀλλακεῖ· λεόν τοιγαροί (ν. ἀπέλλακες) 4 ἀπάλλαξις
(Iones)· ἀπαλλαγή 5 ἀπαλλήσιον τε· ἀπαλλακτικῶς ἔγοντες (Thuc. I 95 ap.
Moer. Alt.) 9 ἀπαλλάσθαι· ἀπαντλεῖν (ANIMACOAI) 15 (ἀπαλός)· τρυφερός
(Deuter. XXVII 45) 16 ἀπαιμειθομαι· ἀπαιτοκριθομαι 17 ἀπαιμειθομενος
(A 84)· ἀπαιτοκριθομενος 23 ἀπαιμψιάσαντες (Philo I p. 608, 37)· ἀποδόντες
25 ἀπαν· ὀλον· ἀπαρτα· 26 ἀπαναίνου· ἀποστρίφου (Iob. V 17 Sirac. IV 4)
29 ἀπανάστασις (Greg. Naz. Or. X p. 175) 31 ἀπάνευθεν· μαρχρόθεν,
ἀποθετ., προσωτίρω 32 ἀπανιζόμενοι· ξηραινόμενοι 36 ἀπαντίζορα· ἔναρτια
(ἀντίξοα) 37 ἀπαντινά· ἀνίντροπα. ἔκτετημέρα 41 ἀπαξ (μ 22)· ἐπίρρημα δριθη-

- ἀπαξον· ἀπορρίπτον (ἀπαιδυγον!) [48—50]
 ἀπάρας· + σκεψάμενος. δομῆσας (Eur. Hel. 1671 al.)
 (ἀ) παράσσεται· ἀποκατάγνυται [53]
 ἀπαράτιλτα· ἀπαράλεκτα [55]
 ἀπαράχυτος ολύος (Galen. vol. XIII p. 721 L.) φού προστέθεται θάλασσα
 ἀπάρβατον· πιστόν
 ἀπάργυματα· ἀπαρχαλ [59]
 ἀπάρεις (Dorice). ὑγρές. ἀπήρωτον [61]
 ἀπάρθεντος· αἰκένα, καθαρά. Σοφολῆς Ἰππόν (fr. 283)
 ἀπάρθένεντα· οὐ πρέποντα παρθένους.
 Ἰριγενέη τῇ ἐν Λύλιδ. (993)
 ἀπαρίνη (Theophr. VII 14, 2). φυτάριόν τι. Εντού δὲ ὄροβάγην
 ἀπαρχή· ἀρμόζοντα. αὐτάρκη (v. ἀρτάκης)
 ἀπαρχίας (Aristot. de mund. IV 13). οὐτώς ἀνεμος
 + ἀπαρχτεῖν· ἀποτυχεῖν (v. διφακεῖν) [68]
 ἀπαρτήσας· χρησία, διαστήσας
 ἀπαρτί· ἀπτρικόνεντος. αἱρεψώς. Αἰσχύλος Ἀθάμαντη (fr. 2)
 ἀπάρτια (ἀπαρτία?). τὰ ἐπιπλα
 ἀπαρτίαν· μετάβασιν. ἀποσκευήν (Hippont. act. fr. 25)
 ἀπαρτίζει· τελειοῦ (non Aesch. Sept. 374)
 ἀπαρτικός· πρὸς ἀπαρσιν καὶ ἀποδημίαν ἔτοιμος
 ἀπαρτιλογία (Herod. Antipho Lysias). ἀπαρτισμένη ψῆφος
 ἀπαρτύειν· ἀποκηρύσσειν. Ταραντίνοις
10. ταὶ
 + ἀπασσέιον· παπιούκιον. οἱ δὲ λινοῦν χιτῶνα· οἱ δὲ μαλλιστόν
 ἀπαστί· διενετόν
 (ἀπαστίας· διαγωγῆς)
 ἀπαστος (T 316). ἀγεντος [90, 91]
 ἀπατᾶ· πλανᾶ φεναχίτει
 ἀπάτερθεν (E 446). ἀποθετ., η χωρίς
 ἀπάτη· φεῦδος
 ἀπατηλόν (A 526). φευδές. ἀπατητικόν.
 παραλογιστικόν
 20. ἀπάτη τον· τὸ ἀνωμάλως συγκειμενον. παρὰ Αημοκρίτη (p. 420 Null.)
 ἀπατούρια· ἐορτὴ Ἀθήνησιν ἐπὶ ημέρας τέσσαρας, ών η πρώτη δόρπεια καλεῖται, η δευτέρα ἀνάρρυσις, η τρίτη κοντρετις, η τετάρτη ἐπιβάθη
 + ἀπατούργον· κωλυτικόν [99]
 ἀπαγέος· λαμπροῦ, φωτεινοῦ (v. διανύεις)
 ἀπανδῶ (Com. Trag.). ἀπαγορεύει
 30. ἀπανθαδιάζοντας· μέγα φρονοῦντας [5903]
 ἀπανλεῖσθαι· τὸ μὴ προανλεῖν κατέτρόπον

COD. 54 ἀπαράντινα· ἀπαράλλακτα

- 62 ἀπαρθίνεντος· ἵππον [ω] 64 ὄροβάκχην
 τῆς
 δπαρτήσασθαι· 72 ἀπαρτίας 78 δπαρύμενον (el. ἀπαινύμενον) 81 χς π χς
 Post b3 legebantur 88, 89 85 ἀπαρτίζειν· ἐπαίρειν 86 λινὸν 92 δπάτα· πλάνη
 φενάκις (Empedocl. 90 Stz.) Cyr. 171 96 ἀπατήτον 97 δορπία· κρουψεότις 5900 | αύ-
 γεος —ός —ός

- HES. 43 δπατάλη· δπαντήτρια [ῆγουν δπατηλή· ἀπατήτρια] δλαζώτ, (v. Themist. p. 254 a) η παντεύμενος 44 + ἀπαράγχητος· δσύγκλητος. διόνοιος (ad novicium ἀπάρθητος) 45 ἀπαραίτητον (Sirac. XII 4). ἀφευστον (κτον), οὐ δύναται τις παραπήσασθαι 46 δπαράλλακτον· ἀναλούστον (sic) 47 δπαραλλάκτῳ· δμοίφ [κατά μηδὲν παραλλάσσον] 48 ἀπάραξιν (Il 116). ἀπέτευτη 49 δπαρεμποδίστας (sic)· ἀνηποδίστας 50 ἀπαραποιήτως· ἀπλάστως 53 δπαρδειμον· ἀπινέστατον. ἀπαράχακτον. ἀπαραλόγιστον, δψευδές, δληθές 55 δπάρατον· ἀπεντήτον. δπέρατον (ad ἀπάρατον ει ad ἀπέρατον) 59 ἀπαρεμφάτως· ἀνεν δηλώσεως [η] προσώπου 61 ἀπαρέσσασθαι· εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν 68 ἀπαρθῆναι· ἀρθῆναι. Ad 69 πλαρώσαι (Aristot. de gen. an. V 1). Ad 72 τέλος. ἀπαρτισμόν (LXX) 80 ἀπεοχή· προσφορά. ἀφάρεμα (LXX) 81 ἀπαρχή· Χριστός (I Cor. XV 20). πρότος Χριστός 82 ἀπάρχον (Prov. III 9). τὰς ἀπαρχὰς πρόσφερε 90 δπαστεύων· φευδόμενος (ἀπατεύων) 91 δπασταχώς· ἀμαρτών Ad 94 πλάνη (e Moer. Att. 99 ἀπάνγασμα (Hebr. I 3). ηλίου φέγγος 5903 ἀπαντοφίν (A 41). ἀπ' αὐτῶν, η ἀπ' αὐτοῦ

- ἀπαύλια καὶ ἐπαύλια δικῆς λέγεται
ἡμέρα, ἐν ᾧ ἐπαυλίζεται τῷ ἀν-
δρὶ ἡ νύμφη
ἀπαυλὸν· ἀπόκοιτον [7—9]
ἀπαφίνιον· Λάκωνες καρδοπον λιθηνη,
ἐν ᾧ τὸ μένουσιν, ἦν κατητὶ καλοῦμεν
ἀπαφίσειν (λ. 217). ἀπατᾶν. διφαιρεῖθαι
ἀπαφός· ἐποψ τῷ δρυνεον
ἀπαφούλιστορ· σταφυλίνος. Λάκωνες (ἀτ-
ταφούλιτορ;)
ἀπαφώ· ἀπατήσω
ἀπέβη· συνέβη (Thuc. IV 39). ἐγίνετο (Eur.
Med. 1419). (ἀπέβιω, ἀπέθανεν?)
ἀπέβλισεν (Ατ. Ανν. 498). ἀπετίσεν
[17—19]
ἀπεγγυαλίζειν· ἀποκαθιστᾶν
ἀπεγένετο (Antiphon et Thucyd.)· διέθανεν
ἀπεγνωσμένος· ἀνέλπιστος [23, 24]
ἀπεδίζειν (Clidemus). διμαλίζειν
ἀπεδικάσθη· τὸ κατεδικάσθη
(ἀπεδίσαι· διμαλίσαι, ἔδαφίσαι
ἀπεδόεν· διμαλόν
ἀπεδόεσσα· ἰσόπεδος, διμαλή)
ἀπεδόν (Thuc. VII 78). διμαλόν. ἰσόπεδον,
ἐπίπεδον [31—34]
ἀπέδρα (Cratin fr. II p. 62?). ἀπέγνυεν
[36—38]
ἀπέθριξεν (Eur. Or. 128). ἀπέκειρεν. ἀπέ-
κοψεν (Archil. fr. 137) [40]
ἀπει· ἀπιθή, ἀπιθε, βάδιζε [42]
ἀπειθεῖτο (Plat. Legg. XII 919 C). ἀντιλέγει
ἀπειθῆς· ἀνυπότακτος. ἀπιστος. Σοροκής
Ἀλχαλωτίσαι (fr. 46) [45]
- ἀπεικάσματα (Plat. Cratyl. 420 C). διμοιθ-
ματα (an LXX?)
ἀπεικός· ἄπολος, οὐ πρέπον
ἀπειλή· ὁργὴ (an LXX?)
ἀπειλεῖται
ἀπείπατο (Herod. I 205). ἥρωντασο [51, 52]
ἀπείπαντο (Herod. VI 100). παρηγήσαντο.
ἀπετάξαντο
ἀπειπεται· ἀποτάσσεται. ἀπαρεῖται
10 ἀπειραίη· ἡπειρωτική
διπειράχις (Aristot. de Xenoph. 2 p. 975,
26). πολλάκις. πλειστάκις
ἀπειρογον· ἐκάλινον
ἀπειρηκότων· ἀπειπαμένων
διπειρημένοις· ἀπεγνωσμένοις [60]
ἡπειρογήδιον· πολύ, ἀπειρον πλῆθος (ἀπει-
ρίδιον?) [62—65]
ἀπεῖρησεν (Soph. Ai. 1280). ἐκώλυσεν
ἀπειρον· πολύ. ἀγενστον. περιφερές (Αι-
τίς), στρογύλον, διά τὸ μήτε ἀρχήν μήτε
πέρας ἔχειν
ἀπειρονα (δ 510 al.). πέρας μή ἔχοντα (v.
ἀπέρονα)
ἀπειρονας· διπειράτους. Σοφοκλῆς Θυέ-
ση (fr. 245)
ἀπειρον· διγνώτου. μεγάλου
ἀπειρφ· πολλῆ [72]
ἀπειρων· μεγάλων, ἀγαριθμήτων, πέρας
μή ἔχοντων [74]
30 ἀπεισιν· ἀπέρχεται (e. c. Soph. OT. 229).
ἀπέθανεν
ἡ ἀπεισοντῆρες· σκόλοπες [77, 78]
ἀπεκαίνυτο (θ 127, 219). ἐνίκα

COD. 5 ἀπαύλια — ἐπαυλία 6 ἀπαυλόν· ἀπόκοπον 10 καρδοπόν 14 ἀπαφῶ
27 Legebatur infra post 7477 ἀπέβολοις αι· ἐδάφησαι εἰς τὸν ἀπεδόνατον απειροντα
— λατίνοις (7474) 32 ἀπέβολοσθεν· ἀπεπλωλήσατο 40 ἀπειδη 44 ἡρωῖσιν
49 ἀπειληται· ὁργίδαι Συρ. Dr. Cf. Mein. Com. III 526 54 ἀπάρχεται 61 ἀπειρέσιον
Συρ. Dr. 79 ἐνίκα, ἀπαρεῖται (αδ ἀπολνταται)

HES. 7 ἀπανστατ· ἀπαρσαχύτας 8 ἀπαντοπολήσει (Prov. VI 11). ἀφ·
ἐντοῦ (η) ἔλιπε, παρὰ τὸ μολεῖν ὃ ἔστιν ἔλειν 9 ἀπ' αὐτομάτου· ἐξαίρης (v.
ἄπο ταντρούάτου) 17 ἀπεβήσατο (A 428). ἐπορεύθη 18 ἀπέβασεν, ἀπασεν
19 ἀπεβίω· ἀπέθανεν (v. ἀπεξεβίω). 23 ἀπεδέξατο (I 95). ἀπιλαβεν 24 ἀπέδετο
(Iud. II 14 III 8). ἐκδέωκεν 31 ἀπεδος· ἀνάπαλιν... (v. ἀνά πόδα) 32 ἀπέδοσθεν
(Actt. App. V 8). ἀπυπολήσατε 33 ἀπέδωτο (Iud. II 14 III 8). ἐκδέωκεν 34 ἀπέ-
δον (Psalm. XLIII 13). παρέδον 36 ἀπέεργεν (Ω 238 Greg. Naz. Arc. VII 107). ἀπεκάλυπτεν
37 ἀπέησει (τ 169). ἀπεοτη 38 ἀπέειπεν (I 431). ἀπηριματο. διεῖπεν 40 ἀπέεγει·
ἀπέλογει, κολλεῖ 42 διπ[ει]ζης γῆς (A 270). τῆς πολὺ ἀφετώσῃς γῆς 45 ἀπ[ει]ιθησειν
(B 411). οὐκ ἀπεισθη 51 ἀπεῖπεν. ἥρωντασο 52 ἀπειπαμεθα (II Cor. IV 2).
ἀπεργιψάειδα (non Herod. IX 7) 60 ἀπεγνωσκότες· δηγηφεμένοι 62 ἀπειρ.....
ἀπειρα τῷ πλήνει, πολλά. ἐν ὀλίγας ἀπειρέσαι (I 118) 63 ἀπειρρητον· ἀρρητον, ἀνε-
λάλητον (v. ἀειον, ἀειέργον) 64 ἀπειρητος (β 170). ἀπειρος 65 ἀπειρητα·
ἀπηγόρευται 72 ἀπειρομένων· ἀποφευγόντων 74 ἀπειροοπλάσιον· πολυπλάσιον
77 διπειτε· ἀπέλθατε (Herod. VI 97 Thuc. II 46) 78 διπεικαπ(η)σεν (Ierem. XV 9).
εσιάνθη

ἀπέκαμον· ἡτόνησαν
ἀπεκέλλερεν (Tarentini?)· ἀπέκλεψεν (v.
ἀκελλεά)
ἀπεκέρτησαν τὴν δλήθειαν· οἷον ἐδειγ-
θῆ, δόποιον ἦν τῷ πράματι
ἀπέκισαν (Ατ. Ach. 869)· ἀποπεσεῖν φυ-
σῶντες ἐποίησαν
ἀπεκομίσθη· ἀπενίχθη
† ἀπεκτον· τοῦ τέκοντος ἐγένετο
ἀπεκορύφου (Herod. V 73)· εἰς κορυφὴν 10
[τὸ τέλος] ὥγεν
ἀπεκόμεσον (η 232)· ἀπειδίουν, ἀπει-
θεντο
ἀπέκτητον· ἄκαρτον, ἀπόκιστον
ἀπεκυρώσειν· ἀπέκτενεν (v. ἀποκυπ-
ρώσαι)
ἀπεκυρώθη· ἀπεχωρίσθη
(ἀπελάπη vid. ἀπελέπη)
ἀπελασία· διωμός [93]
ἀπέλεθρον (Ε 245)· ἀμέτρητον. Πλέ-
θον γάρ εἶδος μέρουν [95, 96]
ἀπέλεγε· ἀπεῖπον, ἀπηγόρευσα
ἀπέλεπη (imō πλελάπη)· ἀπελεπισθη
ἀπέληκα· ἀπέρρογα. Κύπροι [6000]
ἀπελήκησεν· τοῖς δακτύλοις ἐφόρησεν
ἀπελλάξειν (Orsoul. ap. Plut. Lyc. VI)· ἐκ-
κλητησάξειν. Λάκωνες (v. ἀπαλλάξειν)
ἀπέλλαξτο· σηκοί. ἔκκλησιαι (Lacones). ἀρ-
ταιοειδεῖαι
(ἀπέλλακας· λερῶν κοινωνούς; vid. ἀπάλ-
λακεῖ)
ἀπέλλειν (Aeoles)· ἀποκλέειν [6, 7]
† ἀπελεγκόμην (Cretes)· ἀπερριπτούμην
ἀπελλόν· αλγεφος, ὁ ἐστι εἶδος δένδρου [10]

ἀπελυμαίνοντο (A 314)· ἀπεκαθαίροντο,
δημηγρίζοντο [12—14]
ἀπεμέσω· ἐμειώ
ἀπεμορξάμην (Ατ. Ach. 706)· ἐδάκρυσα
[17—19]
ἀπεμπολήν· ἀπαλλαγήν. πρᾶσιν. ἐμποριαν
ἀπεμπολήσας· πωλήσας. περακώς. πραγ-
ματεύσμενος [22]
ἀπεμυθεόμην· διπηγόρεον·
πόλλη· ἀπεμυθέομην (I 109)
γράφεται δὲ καὶ ἐπεμυθεόμην, ὁ ἐστι
† ἐπέλερος, καὶ συνεβούλευον
(ἀπεμύλαινεν· ἐδηντέλεξεν; v. 6219)
ἀπεμφαινοντα· ἀπεικότα, ἐκ τοῦ μῆ
ἐμφαίνειν τὸ όμοιον [26]
ἀπενδοσθη· (Eur. IT. 175?)· ἀπφιλοθη
ἀπενάσσοτο (B 629)· ἀπόκηρον [29—32]
ἀπενεγκεῖν γραφῆν· τὸ γράφασθα δί-
κην [34]
ἀπενήσω· διέβαλες. Εὐριπίδης Αὐγῆ (fr.
281) [36]
ἀπενιαυτισμός· ἡ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς
φύοντον ὅρδασσιν
ἀπενθέα (Bacchyl. fr. 19, 2)· ἀπενθῆ
ἀπεννέπη (Eur. Phoen. 1657)· ἀπαγορεύση
ἀπενώτισαν· ἀπέτρεψαν τὰ νῦτα. Σο-
φοκλῆς Φιγεῖ (fr. 642)
† ἀπεξέβαλ· τὸ ἀποπατεῖν. Κρῆτες (ad ἀπο-
σκευῆ)
30 ἀπεξεβιθο· ἀπέθανεν (v. ἀπεβίω)
ἀπεξενωμένη· ἀλλοτρία [44]
ἀπεξινησάμην (lones)· ἀπεξεφόρησα. ἡ
ἔξεκνωσα. ἡ ἀπεθέμην
ἀπεοίκασιν· † ἀρομοιοῦσιν

COD. (81 Ad ὄχελλειν· βλέπειν?)
gl. ἀπεκωλύθη. ἀπελάξειν. ἀπελασία 6001 ἀπελέκησεν· ἀπεδήμησεν (l. ἀπήμησεν εκ 244
πάντα, πελέκησσεν) καὶ ... ἐφόρησεν. ἀπελλάλαι· —δραγερεῖσας· ἀπέλλειν 9 δένδρου. ἀπελ-
λακάς κτλ. ἀπελύκησεν 15 ματαίον 20 ἐμπορίας; 21 ἀπεμπωλήσας 23 ἀμυθεό-

μην — γάρ δὲ καὶ ἐπειθεόμην 33 ἀπενέγκειν 35 αὐγή 40 φι 43 | ομένη 45 ἀπε-
ξηκησάμην

HES. 93 ἀπελατθρόστην (Ε 245)· τὴν δύναμιν τὴν ἀμέτοπον 95 ἀπελεθρό-
νην (Ε 245); τὴν δύναμιν τὴν ἀμέτοπον 96 ἀπεληγαμένοις· διωχθέντες 6000 ἀπέ-
λαστον· ἀπόσοτον 6 ἀπελέυθερος (I Cor. VII 22)· ἐδούλου ἐλεύθερος 7 ἀπε-
λεύσηρ (Genes. XV 15); διέρχη (v. Comic. V p. XXXVII) 10 ἀπελύκησεν (Ι 522, non
Aesch. Ag. 1110)· ἀπέτευν (v. ἀρχης ἀπελύσαν) 12 ἀπέλυσεν (Ω 115)· ἀπελύτωσεν
13 ἀπελύσθεν (Ι 522)· ἀπέτευν, ἀπέκονεν (an ἀπέλουσεν?) 14 ἀπεμάσσετο (v 429)·
καθύφατο. ἀπώρησεν (B 629) 17 ἀπεμόρξατο (B 269)· ἀπεψάτο 18 ἀπεμόργυνν
(Ε 798)· [ἀπέμεσεν· ἐξέρασεν] 19 ἀπεμπωλέεῖ (πολὺ?)· πιπάσκει 22 ἀπευπωλήσας
(Greg. Naz. I p. 54 B)· τὸ εὖ κέρδος ἀπόδοσθ (sic) τι 26 ἀπέναντι (Ιον. XI 2)· κατὰ
ἀνατολάς νότου 29 ἀπενεγκάμενος (II Macc. V 21)· κτηνάσμενος 30 ἀπενδόντικώσ·
φυγών (ἀπεναυτικώ?) 31 ἀπενέγκασθα (Ezech. XXXVIII 13)· λαβεῖν 32 ἀπένει-
κας (Ξ 255)· ἀπήνεγκας 34 ἀπένειμεν (Deuter. IV 19)· ἀπεκλήφωσεν 36 ἀπενήνατο
(Ps. LXXVI 3)· ἀπείπεν, ἀπηργήσατο 44 ἀπεξεσμένον (Greg. Naz.)· ἔκτετοργενέμενον.

- ἀπειοικός· αἰτόμοις; [48]
 ἀπέπαντος· διὰ μὴ παλαιούμενος
 + ἀπεπορίαν εν (cf. Hippocr. III p. 669).
 ἀπεχλωρίασεν
 ἀπεπ... μην· ἀπεχθρησα, ἀπεπήδησα
 ἀπέπρησεν (Archil. fr. 121)· ἀπεδάκρυσεν.
 ἀπεφύσησεν. ἀπεμάργανεν
 ἀπέπτυσε λόγους· ἀπεμυσάκτη τὸν
 λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀπεστράψῃ. Σοφοκλῆς
 Φαίδρα (fr. 613)
 ἀπερ (Xen. Hell. VI 1, 4). καθάπερ [55. 56]
 διπέραντον μέγαν. διτελεῖστον. ἐκ τοῦ πέ-
 ρας μὴ ἔχειν [58]
 διπέρατοι (Allicium). ἀριστοι.... τέλος μὴ
 ἔχειν [60]
 ἀπεργός· ἀργός
 (ἀπερίσια (II 178). ἀπειρα τῷ πλήθει,
 πολλά)
 ἀπερημάσαι· ἀποκῆσαι
 + ἀπεριόριστος· διὰ μὴ καθαρῶς ἐπιφω-
 τῶν (ος ἀπὸ φύσην). Περι.... ἔξειν (v.
 περιστάχος) γάρ τὸ περικαθαῖρεν λεγον
 διπέριλαλητον (Ar. Rann. 839). ἀνεξα-
 πατητον. ἀφελῆ [66—69]
 διπεριέργως· ἀπερισκεπάστως. ἀπολυπραγ-
 μονήτως [71. 72]
 ἀπεριληπτος· ἀκατάσχετος [74—76]
 ἀπεριμεριμνως (Aristoph. Nubb. 136).
 ἀφερίμνως [78]
 ἀπερεισαμένοις· στηριχθεῖσιν
 ἀπερεισεται· στηριζεται [81]
 ἀπερισκέτως (Thuc. IV 10. VI 57, 3).
 ἀ.. πινοήτως, (ἀδουλήτως) [83. 84]
 ἀπερρε (Ar. Nubb. 783). ἀποφθείρουν.
 πο-
 ρεύον μετὰ φθορᾶς
 ἀπέρρηκται· τέτμηται
- 20 [48] ἀπερρήσεις (Cratin. fr. VI p. 89). ἀπε-
 λένση, ἀποφθαρήσῃ (v. ἀπορράσει)
 ἀπερρήγιασι (β 52). πεφρίκασιν [89]
 ἀπερρύκειν κατίζειν. κωλύειν. ἀποδιψειν
 ἀπερρύκοι (Δ 542). κωλύοι
 ἀπερρεύεις (Θ 361). κωλυτής. Βρωτής (v)
 γάρ ἔστι τὸ δράμα
 ἀπερρωπός (Aesch. Cho. 600, Anacr. fr.
 LXXVII). ἀπάνθρωπος (v. 460. 61)
 10 ἀπερρώπιος· θαυμαστός. ἀδοκήτως (—ω-
 πώς?) [95. 96]
 ἀπέρρηη (Eur. fr. CXXVII Math.). ἑαβίσθη
 ἀπεσείσατο (Callimach. fr. CCXLV, Herod.
 VII 88). ἀπεβάλλετο
 ἀπεσθαι (Elei?). ἀκολονθήσαι
 ἀπεστιμωσεν. ὑφωσεν, πρὸς μετέωρον ἀνή-
 γαγεν. Σημαὶ γάρ αἱ μετέωροι προσαρ-
 βάσεις [6101]
 ἀπεσκευάζετο· δικύρους ἐποιει (inf. ἀποσκ.)
 ἀπεσκευασάμην· ἀπέρρηψα, ἀπεδοκίμασα
 ἀπεσκή·
 τόξῳ πλεοκῆ.
 εἵνοι δὲ γυμνὰ Θήκης τόξα. Σοφοκλῆς
 Τρωλφ (fr. 563)
 ἀπέσκλη· ἀπέθανεν (v. ἀποσκλαίη)
 ἀπέσκλησις· ἀνασθήτως ἴζων
 ἀπέσκόλυπτεν (Archiloch. fr. 123). ἀπέ-
 σκει τὸ δέκαμον. οὐθεν αἱ σκολοδέψης
 ἀπέσκοράκιστο· καταπεφόρητο
 20 ἀπεσκόραξεν· ἀπεσύρατο
 ἀπεσκοτωμέρα (Aristoph. fr. CXXXII p.
 1205). ἀποκαγραψμένα, τὰς γάρ γρίσεις
 σκότους καλούσιν οἱ γυράφοι
 ἀπεσκύδισται· μέκαρται
 ἀπέσοιξεν· ἀπέσωσεν. Λάκωνες
 ἀπεσουτήρ· ἀπεσώθη. Λάκωνες (v. σοῦται)

COD. 47 ἀνοροίς 49 ἀπεπανότος 52 ἀπέμαρεν 53 ἀπεμύξατο 63 ἀπρκῆσαι
 82 [σκήπτα] 67 διερρήσει, ἀπελένσει, ἀποφθαρεῖ 90 ἀπερικεῖν 91 διερ.-
 κού· κωλύ.. 6100 πρὸς ἄντη 4 ἀπέσκη· τόξον ἀπέσκη — θήκαις — τρόπλω 7 ἀπεσκέ-
 πτετο — σκολοδέτης 9 ἀπεσκόραξεν 10 | τόμενα 11 ἀπεσκύψισται· μεκάρται
 12 ἀπεσέωσα.. 13 Λάκωνες [6123] ἀπεσποδικώτων

HES. 48 ἀπέόντος (Z 362). διπόντος
 56 ἀπειπίμεν (α 91). ἀπειπέν· πλαγορέννας
 60 ἀπέρρετον· ἀ ταῖστον 66 ἀπερίβλεπτον· ἀπεριότον (v. 6071). 67 διερ-
 γασεν· ἀπεφάδη (v. 6087. 88) 68 ἀπερρήγιαπτον (Philo I p. 187, 42). ἀπερώσατον
 (ἀπερινότον cod) 69 ἀπερρήγιαφος (scr. eccl.). ἀπερινότος· ἀνίκητος (ἀνερίκτος)?
 71 ἀπερινόγητον· ἀπεριβλεπτον (v. 6066). 72 ἀπεριεισαμένοις· στηριχθεῖσιν 74 ἀπερι-
 σκέπτως· ἀμουλήτως. ἀρρονόήτως. ησχώς 76 ἀπεριστατον· μωρόν (Hebr. XII 1). ἀφορδας μὴ
 ἔχον 78 ἀπεριστατον· ἀπετενάξατο (v. ἀπεριστατο) 81 ἀπερείσαται (II 178). πολλά.
 ἀπειρος 83 ἀπεριτρεπτον (Ps. CXXIV 1 Symm.). τὸ μὴ περιτρεπόμενον. ηγούν τὸ μὴ
 καταστρεφόμενον 84 ἀπέρονα· πέρας μὴ ἔχοντα 89 ἀπερρωιεντο (v. 107). ἔρωμένως
 ἥλουν 95 ἀπερώσιεις (II 723). ἀποχωρήσιας 96 ἀπέσαξεν (Genes. XLIV 32).
 ἀστρωσεν (αἱ ἀπέσαξεν). ἀπέ(σ)τρωσεν 6101 ἀπέσεισεν· ἀπεώσατο. ἀπέρρηψεν (vid. 6187)

ἀπεσποδικότων· φλεγομένων ἐν τῇ τί-
φρᾳ [15]
ἀπεσποδῆσθαι· ἀπερρίφθαι, ἀποθανεῖν
ἀπεσσατα· ἄνευς (οὐ ἀπεσία), καὶ ἀπέδρα,
ἀπηλάγη· ἡφαντίσθη (Xen. Hell. I 1, 23)
ἀπεσταύρωσαν· ἀπέρραξαν ἔνοις [19, 20]
ἀπεστάλεγγισ μὲν ἐν οὐρανῷ· ἀπεκυνούν.
(Στ.) λεγγής γὰρ η ἔνστρα [22]
(ἀπεστύπαξον (Archiloch. fr. 126)· ἔνδοις
ἀπεδίκων)

ἀπεστύς· ἀποκώρησις [23]
ἀπέστω (Callim. fr. CCCXL)· τὸν ἀγνοίαν. η
ἀπείη· η μὴ γένοιτο
ἀπεσφακέλιστεν· ἰσάδηπ. Ἀριστοφάνης Ὁλ-
κάσιν (fr. XXXII) η ἀντὶ τοῦ προσεσπάσθη.
η ἀφινίδιος ἀπέθανεν. οἱ δὲ ἵστροι τὴν ἐκ
τῆς σῆμας μελανίαν
ἀπίσφηλεν· ἀποτυχεῖν ἐποίησεν
ἀπεσφραγίσθαι· ἀποκεκλεισθαι
ἢ ἀπέσχας· ἀπεχάσας
ἢ ἔσχαροφιν (η 169)· ἀποθεν τῆς
ἰσχάρας
ἀπεσχεδιάζετο· ἀσκίπτως ἐγένετο
ἀπεσχεδιάζετο· ἡτοιμάζετο
ἀπεσχοινισμένος (Demosth. 778, 16).
οἱ
[ὧδε] διεστηκέσθαι, διεβεγμένως, ἀποκεκλει-
σμένος
ἀπετείχισον (Thuc. VII 78)· ἀπεχωρίσον
[36]

ἀπετέλουν· ἀπεπλήρουν [38—41]
ἀπετράπημεν· ἀπερήγουμεν
(ἀπετύλουν· ἀπέσυρον. ἀπεγύμνουν τὸ
αἴδοιον; Pherec. fr. LXXI p. 356)

ἀπετυμένων· κολάσαι [45—48]
ἀπευθύναι· κολάσαι
ἀπευθύνει (Eur. Bacch. 884)· κολάζει
ἀπευκτάσις· ἀχρησίμοις
ἀπευκτόν· μιστόν (Aesch. Suppl. 790).
τὸ μὴ εὐθῆς ἄξιον [53]
ἀπευστος· ἀνηκος
ἀπευτελεῖσθαι· ἀπάρξασθαι
10 ἀπεψεται· δράται
ἀπέφατο· ἀπέδινεν (πίφατο?)
ἀπέφατο· ἀπείπατο. ἀπεφήνατο
ἀπέψησεν (Menand. fr. CCCCXVII)· ἡρηγ-
σατο
ἀπεφθαρμένον· ἀποθνήσκοντα
ἀπιφθισθεν (e 110)· ἀπεφθάρησαν
ἀπιφρησαν· δρῆκαν. Κρατίνος Θράσσας
(fr. XI p. 66)
ἀπιφρυσεν (Thessali)· ἀπίγεσεν. ἀπέβαλεν
20 ἀπέχεσθαι· φεύγειν [65—67]
ἀπέχεσθαι· ἔχθρα. μίσος
ἀπεχθέος· ἔχθροποιοῦ [70]
ἀπεχθής (Callim. Cer. 117)· ἔχθρος; [72, 73]
ἀπέχθομαι (epici recentiores)· μισοῦμαι
ἀπεχθώς (Demosth. 61, 25)· ἔχθρωδος [76]
ἀπεχοιρίασεν· ἀπεσκίρησεν. οἱ δὲ ἀπό^{το}
τῶν χοίρων τὸ ἀπέληγεν
ἀπέχρα (η Plat. Phaedr. 275 B)· ἡρκει [79]
ἀπεχρήσαντο (Aristoph. fr. III p. 1098).
ἀπέκτειναν
ἀπέψα (Eur. I. T. 311)· ἀπέμασ(σ)εν
(ἀπέψηψισται· ἀποδέομισται)
ἀπέψυχη· ἀπετνεψατίσθη. Λισχύλος Κερ-
κυνόν Σατυρικό (fr. 99) [84—86]

COD. 21 |γνωμίνον — ἔνστρα Post 22 legebatur 6143 23 ἀπεσυπάξον (6113) 26 ἀπείν
22 ὅλασιν. οἱ δὲ — ὁψεις. μελανίαν. η δρῦν — ἐφρύδιας 31 ἀπεοχαροφην 33 ἀπεσχη-
διάζετο· οἱ. 36 ἀπηρτησεν 43 ἀπεστολουν (v. 6121) 60 ἀπέφθιτον 61 κρατίνοις-
—ες
θρασον (cf. ἐπίφησαν) 62 ἀπέξεσεν (v. Meinek. Callim. p. 15) 67 μίσος [6252] ἀπεχθαῖος
ξινοις οἱ ει 75 |θρως 77 ἀπεχει· — κοίφων 82 Vide ἀποξιφισται 83 |νίχει — κερκυνησατυρικω
—

HES. 15 ἀπεσπάδαντο· ἀπίστησαν 19 ἀπέστη (Γ 33. Act. Ap. XII 10)· ἔχω-
ρισθη 20 ἀπέστηλεν (μ 143)· ἀπήλθεν 22 ἀπεστιν (Iob. VI 13)· δαίγειται 25 ἀπε-
στυφέλιξεν· ἀπέρριψεν. [ἀπέσφηλεν]. ἀπέκρουσεν (II 703). ἔδισκεν (Σ 158)
35 ἀπετίλεσεν· ἀποτίσεν (Moer. Att. 38 ἀπετίλλυνον (Psalm. LXVIII 5). ἀπεδίδουν
39 ἀπετίτυτο (II 398). ἀπελύμπανεν 40 ἀπέτισεν (γ 195). ἀπέδωκεν 41 ἀπο-
τύγουσι· χαράδραι (II 390). ἀποτίσουν αἱ ὑδροφοι· 45 ἀπενθανατίζειν (Il Mac. VI 28)... ἀποθνήσκειν 46 ἀπενήκασιν· ἔργονεινα εἰσίν (v. 6245) 47 ἀπενθής (γ 184).
οὐδὲν ἀκούσας 48 ἀπεντος· μνήκοις. η ἀπαθῆς αὖ παντὸς κακοῦ 53 ἀπενδά· ἀπη-

οι
γύρεσσεν (v. 6243) 65 ἀπέχεχρ (Ω 19)· ἀπέχεσθαι ἐποίει τοῦ χρωτός 66 ἀπέχη· λάβρης
(ἀπέληρη) 67 ἀπέχει (Ω 19). ἀπολέναι 70 ἀπέχθαίρων (Greg. Naz.). μισῶν 72 (ά) πε-
χθετο (Ω 200). ἀμαστετο (v. απήλθετο) 73 ἀπέχθηρο (Γ 415). μισήσαι 76 ἀπέχει·
πόρωρ εἰμι 79 (ά) πέχρησεν· ἡρκεσεν 84 ἀπεψυχοντο (Δ 621). ἐξηράνων (το) αντ-
λω (—μφ) 85 ἀπεώρητον· ἀμετεώριστον 86 ἀπεωρούμενον· κρεμάμενον

ἀπεώσατο· ἀπεσείσατο. κατεβάλετο
ἀπέωσται· ἀπωθίστο [89, 90]
ἀπηβηκώς (lones)· τὴν ἀκμὴν παρελθόν
[92, 93]
ἀπηγμένων· κρατηθέντων. ἀποφρομένων
ἀπηγορευμένα· ἄνομα [96]
ἀπηγορεύειν [ά] μένος· ἀποβεβλημένος
ἀπηγόρημα (Plat. Legg. VI p. 765 B)·
ἀπολόγημα
ἀπηγορήσομαι· ἀπολογήσουμαι [Ε200] 10
ἀπηγνωσισμένος· ἐν σχήματι τὸν ἀγκῶνα
ἀποτετακώς
ἀπηδέσθη (Plat. com. fr. V p. 662· ἀπε-
βρώθη
διειδέχθετο)· ἀμορφος ἔγενετο (v. Συρ.
11)
ἀπηθάλωσεν· ἔξεπιφωσεν. ἢ ἀπέστρεψεν
ἢ ἀπῆκει· ἀπέγει (ἄνηκει· ἀν—). ἢ εἰς
ὅδιν συνάγει (ἀράγει?)
ἢ ἀπηκολλύσειν· ἐν τῷ παραβεβληθαί 20
ἀπίστροφες. Λίκωνες
ἀπήκοοι· οἱ μὴ ὑπάκοοι [8]
ἀπηλλάξει· ἀπλα(λ)αγμένος ζητη [10, 11]
ἀπηλεγέως (α 373 al.)· ἀπολεγμένως.
δηποτίμως. κεκρημένως
ἀπηλοίησεν (d 522)· ἀπηλό(η)σεν. ἀπέ-
κοφεν [14]
ἀπημαντος (Hesiod. Th. 955)· ἀβλαβής.
Πήμα γάρ η βλάβη [16]
ἀπημησαν· ἀπεθέμασαν [18]
ἀπί[η] πλάκον (Soph. Tr. 1139)· ἀπέτυχον
ἀπήμων (A 415)· ἀβλαβής. ἀπήμαντος. δνα-
μάργητος [21]
ἀπηνές (Αρ. Nub. 970 al.)· σκληρόν. σώμόν
[23]
ἢ ἀπηνεμούθη· ὡς' ἀνέμον ἐπεσεν
ἀπηνέστερον· ἀ(πο)τομώτερον [26]

COD. 88 ἀποθέτο 98 ὁρευμα 9 | λάζεις 17 | φιρησεν 19 | διπτυχον.
ἀπημύλλαινεν (6024)· ἔξητελένεν. δημήμων 24 ἀπηνέθηθη (sic) 27 | ήμίονες
29 δηπλάβειν 33 ἀπηνόραν 33 ἀπηνήσατο 37 | μησερη (43 Cf. 6153) 44 ἀπην-
δόκησαν (ηκεσαν?) 45 Cf. 6146 46 ἀφήκεν 48 δειδίς 50 ἀχθεία 52 Cf. 6167 ἀπεχθ|
HES. 89 ἀπηνήνατο (Ps. LXXVI 3)· παρηγήσατο 90 ἀπεωστόν· ἀπόθητον
92 d πῆγε, ἐλέως· (....., 93). σκληρός. ἀπηρής. + ἀπηρήσος (-ωτος ad απηρής)
96 ἀπηγόρευται (Greg. Naz.)· κεκώλυται 920 ἀπηγειεές· ἀποτεταγμένος (ε 253)
8 ἀπῆκτο (Genes. XL 3)· ἀπηνέχθη 10 ἀπηλυγκότες (Ephes. IV 19)· μηκέτι θίλοντες
πονεῖν. ἀνασθητον γενούνοι. αποκαμώτες 11 απηλυγνώς· αινασθητος. παρα τὸ ἀλγος
14 ἀπημάλονεν (Greg. Naz. XIII 115 p. 74 Dr.)· ἡμβλινεν. ἡφάίησεν 16 δηπήμβροτα
(O 521)· ἀπέτυχεν 18 δημημορα (Σ 164)· δβλαβη. ἀπημαντη 21 ἀπηναῖος (A 340).
δηπάν(θρωπος). σώμός 23 απηνέοις (A 310)· σκληροῦ ϕώμού 26 ἀπηνέμοις (Basil. M. I
p. 65 C). μη ἔγουνοι δημένοις ἡ ἔγρασις. ἡ ἀποθετηνέων 30 ἀπηροὶ (μ 435)· ἀποκρη-
μέτις. + ἀπατηζόμενοι 36 δηπήρειν (Ps. LXXVII 57). μετέπτησεν 38 ἀπηρέξατο (II Paral.
XXX 24)· απαρχᾶς ἰδωνεν 48 ἀπηλείς· φευδές. ἀηδές 49 ἀπηγεστάτων (Cyrill, Alex.).
ἀπειδεστάτων 61 δηπιδω (Philipp II 23). ίδω 62 ἀπιτε. ίδθετε 63 ἀπιει· δηπέρχεται
(ἀπιει Συρ. Dr.)

ἀπήνη (Ω 590 § 78)· ἀμαξα. οἱ δὲ ζεῦγος
ἡμίοντων
· δηπηνής· σκληρός. ϕώμός. χαλεπός. κακός
(Hom. alii)
ἀπηξιωσεν· ἀπίβαλεν [30]
δηπήροα· μετέφωρα, ύψηλά
δηπήρον· δηπέχων
ἀπηραν· ϕένεσαν
δηπηρεῖς (Empedocl. 411 Stz.)· δηπήρωτοι,
οἱ πεπηρωμένοι
ἀπηρεισατο· ἐπηξεν [36]
δηπήρειν· ἀπέδημην· [38]
ἀπηρητημένη· κρεμαμένη
ἀπηρητημένοις (Demosth. 43, 22)· μαχράν
ὄντες
ἀπηρτισμένον (soloeum)· τέλειον
ἀπητρια (Dores)· ἀκέστρα
(ἀπηνύδα (Soph. Al. 741)· δηπήροενεσεν)
ἀπηνύδησαν· ἀπέγνωσαν, δηπήρόενεσαν
(ἀπηνήκασσιν· ἐξηραμμένα εἰσίν)
ἀπηνύρα· ἀφήρηκεν (Ζ 17). ἀφείλεν (I 273)
ἀπηνύρον· ἀφείλατο. Εὐηπιδῆς Ἀνδρο-
μάχη (1029) [48, 49]
ἀπηγεια· (Lysias, Dinarachus)· δυσοιωνι-
σμός. ἀπέχθεια. μῖσος
δηπηγής· δηπεχθής
(δηπηχδάνοντο (Isocr. p. 137)· ἐμισοῦντο)
ἀπηχδετο (Sappho fr. *41)· ἐμισείτο
ἀπηχθημένον· ἀπόβλητον
ἀπηχθημένος· μεμισημένος
δηπηχσ· σκληρώς. δηπεχθώς
ἀπηγροι (μ 435)· μαχροί, καὶ ἐκτετα-
μένοι
Ἄπιακδες ἀρτος· δη Μεμφιτικός
δηπιαλεῖς· δηπομψεις
ἀπιαλος· ύγιος [61—63]
δηπιή· δηλοδαπή, ἄλλοτρα

διπλής· πολὺ ἀπεχούσης
διπλής γαλῆς (A 270). τῆς μακρὰν διπε-
χουσῆς γῆς
† διπλόθετο· † ἀπεξημιστό
διπιθοῦντι· ἀνυποτάκτῳ
ἀπ' ἵκριόφιν (μ 414). ἀπὸ τοῦ ἵκριον.
λέγεται γάρ καὶ η τοῦ κυβερνήτου καθίδρᾳ
ἵκριον
διπικρόχολον· τὸ οὐκ ἔχον ἕανθην χολήν
† διπικριμέντο· ἀπεψήντο (ν. ἀφικριμέντο
εἰ δινικριμένα) [72]
διπινύσσων (Ο 10). ἀπινύτως ἔχων, οὐ
σωφρονῶν. Πινύς γάρ η σωφροσύνη
(διπιγῖνος νιδ. ἀπυξῖνος εἰ 6571)
ἀπιος· η ὁγχην καλουμένη. βοτάνη (Theophr.
IX 9, 5) [76]
Ἀπιος· βασιλεύς, φις Αιγύπτιοι. καὶ δ παρ'
ανθοῖς ἀπιος
διπιστεῖ· ἀπισθεῖ. Σοφοκλῆς Αιθίοψ (ιν fr.
29)
διπιστος· ἀπαράπ(ε)ιστος. διπειθής. Σοφο-
κλῆς Τραπλ (fr. 564)
ἀπιγίθυς (Aristoph. fr. VI p. 1173). δ μὴ
ἐσθίων λχδύν [81]
διπλᾶ· εὐθέα [83]
διπλᾶ (Demosth. 1267, 23 Strallid. com. fr.
IV p. 772). ὑποδήματος εἶδος (Λακωνικοῦ)
διπλάκητον· ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τρα-
γινίας (120)
(ἀπλανῆ)
(ἀπλετα)· πολλὰ † Κύπριοι)
ἀπλετον· πολύ, μέγα. ἀμέτρητον, οἷον
ἀπλεθρον [89]
ἀπλευρος· η μὴ ἔχουσα βοηθείαν, η πλευ-
ρῶν
ἀπληγιος (Eupol. fr. XXVII b p. 518). ἀπλοῦς
ἀπληγις (Aristoph. fr. XVIII p. 964 Soph.

- fr. 704). σύμμετρος χλαῖνα, οὐ δυναμένη
διπλωθῆναι
διπλήμων· ἀπληστος
διπλῆν· ἀκακούγητον [95]
διπλητον (Hesiod. Theog. 315). διπρόσιτον
[97]
ἀπλοῖδας (Ω 230). Ιμάτια μικρό
ἀπλοίχος· ἀπλούς
ἀπλοίχωτερος· διπλούστερος
10 ἀπλοις (Thuc. Andoc.)· οι (αι?) μη δυνάμε-
νος (-αι?) πλέιν [6302]
ἀπλούν· δύσνετον. η τὸ μη πλάγιον
ἀπλυτα· χτυπαρά
ἀπλυτοι· ὡφαντίδες. οὐτως ἐνοι καὶ
Εὔπολις Πόλεσι (fr. XLVIII p. 564),
δις καὶ Θασας τινες ἐλεγον
διπλῶς· συντέμως, καθάπαξ
ἀπνήγμον· οὐ πεπνυμένον.
διπνήγμον κνάδοντος
20 διπνοις (Callim. ep. V 9). ἀψυχος. τεκρδος.
ἀφρονος
(διπλός 40). ἀπωθειν
διποαγνεις· διποκαθαρεις
† διποαιρειν· διποκαθαρει. Κύπροι (διποα-
νει?) [14. 15]
ἀπόβαθρο· ἀποβατήρια, η κλιμαξ νεώς.
Σοφοκλῆς Μυσοῖς (fr. 378)
διποβαλνει· ἔξερχεται
ἀποβαίνοντες· δραβολοντες
30 διπλοβαλτίδος (Arist. Vespr. 518). ἀπὸ τῆς
ἀφετηρίας
διποβαλειν· ἀπολέσαι
διποβελτίσκον λχθύς (Sotad. fr. I 10 p.
587). οι ἀναπεπαμένοι [22. 23]
διπόβλεπτον· ενδοξον [25]
ἀποβαλλει· διποθλίφαι
ἀποβλύζων (I 491). διαβάλλων. τὸ αὐτὸ

COD. 69 διπιχρεόφιν 72 [6610] 73 75 ΕΜ. 122, 29 77 ἀπιεis bis 89 Post
89 in codice ordo glossarum est hic: ἀπλῆν ἀπλῆς διπλητον ἀπλαντα (leg. ἀπλατα) διπλανῆ
πολλὰ Κύπριοι; διπλήμων διπλητης διπλητος διπλευρος

6801 ἀπλοιοι· οι 2 ἀπλους 5 ἔτιοι καὶ ον π π 6 διπλοις 8 διπνήγμον,
κτεώδοντος 10 ἀποθεν 16 διποβάθρο, διποβατηρία 20. ποβάλλειν 21 ἀποβ-
λλον 26 διπλῆαι

HES. 72 διπλημμένη· κρατήσασ 76 ἀπιόντος (M 392). πορευομένον 81 διπιάν
(Κ 289). πορεύμενος, διπεχόμενος 83 διπλαστος (Genes. XXV 27). διληθινός Ad 88; η
τὸ μη πλεύμενον (ad διπλευστον vel ἀπλωτον) 89 διπλέτος· ἀπροσπέλαστος 95 ἀπλῆ
(Greg. Naz. II p. 12, 73). διη πελληγμένος Ad 96; διχροπιθητον. μέγ. 97 διπλοτος.
διχροταστος 6802 ἀπλοις (Agaθias AP. V p. 295, 4). Ιμάτιον μικρόν 7 ἀπρευστος
(456). οὐκ διακανέσθαι κατὰ φυσιν 11 διπλαίμαι (E 763). ἀποθιώσθω 14 διποαίνυμαι
(N 262). διφαιροῦμαι 15 διποαίνυτο (μ 419). ἀφηρεῖτο Ad 20; τὰς τρίτας τιλλειν
(ν. ἀποφάλλειν) 22 διποβήσεται (Luc. XXI 13). γίνεται 23 διποβήλον (A 591). διπό-
τον οὐδεῦ 23 διπόβλητον (B 361).

καὶ τὸ ἀνάφρατον. έστι δὲ η λέξις τῶν πεποιημένων [28] ἀποβούκολήσας· δημιαρίας. [ἀποστήσας]
ἀποβράσσας· τὸ διατέγμα πυρούς η ἀλευρα
† δόνη (δόθεν καὶ?)
(ἀ) πόβρασμα· κάγλασμα
ἀποβράσματα· τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν
ἀποβρίξατες (μ 7)· μετὰ βορᾶν ἀπο-
νυσάζατες
ἀποβρόχθι... (Aristoph. fr. XXXVI p. 10
1018), κατάπιε
ἀποβύμιος· ἄθεος, καὶ θυσίαι ἀπο-
βύμιοι (Eur. Cycl. 365). αἱ μῆνες τοῖς
βυθοῖς
ἀπόγευμε· ἀφελκε. Κύπροι (v. ὑγεμος) [37]
ἀπόγνοια (Thucyd. III 85)· ἀπόγνωσις [39]
ἀπόγνωσις· ἀνελπίστα
ἀπόγνωστος
ἀπόγονος· υἱός, η ἔγγονος, η συγγενής
ἀπογραφή· ἀριθμητική (Luc. II 1?). η η 20
γηνομένη μήνυσις
ἀπόγυνοι εὐχαῖ· σιωπώμεναι
ἀπογυνάσσεις (Z 265)· ἀσθενῆ, η χωλὸν
ποίησης
ἀπογυμνῶ· φανερόν ποιῶ
ἀποδαμονίζει· ἀποκαρτερεῖ ἐν τῷ ἐν-
θουσιαν
ἀποδαρθάνει· ἀποκομάται
ἀποδάσεται· ἀπομεριεῖ
ἀποδάσμιοι (Herod. I 146)· ἀποδεδασμέ- 30
νοι
ἀποδαστύς· ἀπομερισμός
† ἀπόδατοι· μετοικισθέντες
ἀποδάψαι· ἀποκόψαι (v. δάψαι)
ἀποδεῖν· ἀποδεμεῖν
ἀπόδειπνος· ἀδειπνος [56]
ἀποδέκται (Comici et oratores)· ἀρχὴ Ἀρη-
νησι τῶν ἀποδεχομένων τὰ χρήματα [58]

COD. 30 διαστῆσαι 31 κοχλί· 33 ἀποβρίξει — |τας 35 ἀπόβυμος —
ἀπόβωμοι 45 γυναῖσις 49 |ρέκει 50 |δρασμένοι 51 |στῆς Post 56 legebatur 6364
59 ἀπόδεκτον 61 στήρημα 64 Cf. 6356 79 ἀπό (81 ἀπόδουθον Leconice?) 86 ἀπρη-
σιών 87 ξένοι 90 ἀποδύθει

HES. 28 ἀπόβολον (Levit. VII 18). ἀποβεβλημένον 37 ἀπογενόμενον
(I Petr II 24). ἀποθαρόντες 39 ἀπογνώμων· ἀποβεβληκός πάντας τοὺς ὁδόντας,
καὶ μὴ ἔχων δι' οὐ γνωσθῆ (λαπονόμων) 50 |δρασμένοις 51 |στῆς Post 56 legebatur 6364
τραχιλίους 58 ἀπόδεκτόν (I Timoth. II 3). ἐπανετόν 61 ἀπόδέει· λείπει
62 ἀπόδειν· λείπων 65 ἀπό δὲ χλαῖναν βάλε (B 183). ἀπέβαλε δὲ τὸ λιάντιον
66 ἀπόδημος· ἀναγραφεῖ (v. ἀπάλει). Ad 71: ἀποκαθάρισθα (Plat. Cratyl. p. 396 E al.
e Moer. Alt.) 73 ἀπόδοθη· πραθῆ (Cobet. Nov. Lect. 159) 77 ἀπόδοντο (B 162).
ἀπώλοντο 78 ἀπόδοσθαι· περδάσαι (v. περδάσαι) 80 ἀπόδορος (II 863). δόδορας
βολῆς, η μίγεθος βολῆς διστήσας 90 ἀπόδυσσαι· ἀπόδυθο (Moer. Alt.) 91 ἀπο-
δύσιοι (ΑΠΟΔΥΘΟΙ: ΑΠΟΔΥΣΑΙ correctio prioris gl.)

ἀποδέοντες· ἀλείποντες
ἀποδέοντα· λείποντα. ὑστεροῦσα. Δεῖ
γάρ τὸ ὑστερεῖν ἀποηματίνει, ὅτε ὅμιλοι
έστι τὸ ἐπίφρημα δὲ τὸ χρή σηματίνει

[61. 62]

ἀπόδεσμος (Aristoph. fr. II 2 p. 1079.
1084). κόσμον τι γυναικεῖον. περικεφά-
λαιον

(δικοδεχθέντα· ἀποδοκῆς ἀξιωθέντα) [63. 66]

ἀποδιδόσκων· ἀποφεύγων. δραπετεύων
ἀποδιεστάτων· γρούσονται
ἀποδικεῖν (Xen. Hell. I 7, 10 Antiph.
com. vol. III p. 159). ἀπολογεῖσθαι δίκην
(ἀποδινᾶν vid. ἀπολεῖνα)

ἀποδιοπομπεῖσθαι· ἀποστρέφεσθαι, τὸν
ἀποτρόπων ἐκπέμπεσθαι μαρχάν
(ἀ) ποδίσματι (E 763). ἀποδιώξω [73]
ἀποδοκιμάζει (Timocle. com. III p. 595).
ἀποβάλλει

ἀποδομένου· πωλήσαντος
ἀποδον· βραδύ (v. ἀπολον). η ἀπαγόρευ-
σις (ἀποζῷρησιν?) [77. 78]

ἀπό δόξης (K 324). ἀπό δοξασμοῦ. ἀπό
ὑπονοιας [80]

ἀπόδοιν· ἀπόδυσσον
ἀποδούν(v). ἀποδύνται
ἀποδογμάσας (i 372). πλαγιάσας, η πλα-
τεῖς διακαλιδές

ἀπόδραγμα· ἀπομερισμός
ἀποδρέπειν· δραμεῖν
ἀπόδρομον· ἐλαττούμενον τοῦς δρόμους.
η παλινδρομον. η μετ' ἐπάνοδον. † Ακρι-
σίφ (Soph. fr. 19)

ἀποδρυφός (Ψ 187 Ω 21). ξάροι, η ἀπο-
σίσαι
ἀποδρυψώσι (ρ 480). καταξέσωσι
ἀποδῦ (ὕν?) [90. 91]

[ἀποδυσπετεῖ: ἀποδύρεται (Nicet. David.
ad Greg. p. 65, 7 Dronk.)]
ἀποδυρόμενος: θρηνῶν. πενθῶν [94—99]
ἀπόερσε (Z 318). διπέντε. τοντέστι πο-
ταμοφόρητον ἐποίησεν [6401—4]
ἀπόσαν: δημάσιν
(ἀποζήτηνται: ἀποθήνηνται)
ἀπόθεα: ἀθεά, ἔκτὸς θεῶν. Σοφοκλῆς Θύ-
τη (fr. 246) [8—10]
ἀπόθετος κείμενος
ἀποθήσασθαι: ἡ ἐκτήσεσθαι [13. 14]
ἀποθίψαντες (Galen. XIV p. 193 L). ἐκ-
πιστάντες, ἀποστάχαντες [16]
ἀπόθετα: φυκεῖται
ἀποθριάζειν (cf. Ar. Ach. 158). τὸ ἀφαι-
ρεῖν φύλλα συκῆς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ
τὸ οὐτοῦ ἀφαρεῖν
ἀπόθριξ (Cellum. fr. CCCXLI). ἄνηβος.
ἀπόριξ [20]
ἀποθύμια (Ξ 261). ἀπαρέσκοντα τῇ ψυχῇ,
ἡ ἐχθρά [22]
ἀποθυρούμενος: δικοκελευσμένος
ἀποθύσ(ε)κειν: ἀποτυγχάνειν (ν. ἐνθύσκειν)
ἀποθύσ(ε)ιν: ἀποπνεύσει. ἀποβεύῃ [26]
ἀπολέτεν: ἀπομωκᾶσθαι [28]
ἀποτικετήσεις: κατοικιστής
ἀποινα (Α 13). λύτρα καὶ δῶρα. ἐστι δὲ
καὶ ἀντί τινος (ἴ)κτισματα
ἀποινᾶν: ἀπολυτροῦν (Demosth. 629, 22
Arist. fr. XV 4 p. 1031)

ἀποινον: ἀπιμώρητον. η λύτρον [33]
ἀποισει: ἀπενέκηη
ἀποίσω: ἀποφέρω
ἀποίχεται (δ 109?). ἀφίσταται
ἀποκα: ἀπόκιστα. οὐ κεκαρμένα [38. 39]
ἀποκαιροῦ (Plat. Theat. p. 187 E). ..ἀκα-
ρως [41—43]
ἀποκατάστασις: τελείωσις
ἀποκαταστῆσαι: τελείωσαι
10 † ἀποκεστίλλαι: ἐκδεῖραι (ἀποκ' ἐστι-
λαι (Boeotice). ἐκδεῖραι?) [47]
ἀποκεκλῆσθαι σιτίσιν (Demosth. 1260,
23). ἀνορέκτες ἔχειν τροφῆς
† ἀπόκετον: ἀποκομίζων
ἀποκηδήσαντες [Ψ 413]. ἀφροτείσαντες
† ἀποκήλειν: ἀποδιώκειν (ν. ἀποσήγειν)
ἀποκήρυκτος (Theopompos). δὲ ὅπλοι ἀμαρ-
τημασιν ἐπεποσῶν τῆς πατρώφας οἰκίας (Era-
tosth.)
20 ἀποκηρυχέντα (Plat. Legg. XI p. 929 C).
ἀποβληθέντα
(ἀπόκινος: εἶδος ὁρχήσεως Ar. Eq. 20)
ἀποκλαίω: κλαίω [56. 57]
ἀποκλητισαντες (Herod. I 150). φυλακ-
σαρες
ἀπόκλωμα: ππολογία ἐπὶ τῷ χεῖρον
ἀποκλωνεῖ: ἀποστρ. φει. Ταραντῖνοι
ἀποκναίει (Demosth. 564, 12). λυκεῖ. φο-
νεύει. ἀπολλύει. ππότριβει. ἀποκόπτει
30 [62. 63]

COD. 92 Spuria videtur. 83 ιώμενος 6400 ἀποέρσαι 6 Vid. ἀποξίννυται
17 |επτα 32 ἀπιμώτατον 34 ἀπενέκηει (cf. ἐποίσει) 40 ἀποκαιροῦ (ν. Phrynicch. 27, 12)
<44 Spuria? 45 ἀποκαταπύσαι: spuria t) 48 |εισθαι — ἔχειν 54 Cf. ἀποχρισις 58 ἀπο-
κλειστας 61 φονεύει. ἀποκλένει. ἀποκλίνει κτλ.

HES. 94 ἀποδύσεται (Prov. XXVIII 21). πωλήσει 95 α'ποδ'. δστέ. ν. ἀχρις
δραξει (Η 324). ἄχρο τοῦ στοῦ τῆς σάρκα διέκοφεν 96 ἀποέθεν (Ζ 62). ἀπὸ † ἀνω-
θετ (ἀπέσωτι), ἀπὸ ξαντοῦ 97 ἀποεἰπεν (Α 515). διπαρνήσαι 98 ἀπόειπεν (Γ 406).
ἀπόφρσον, ἀπαρησαι 99 ἀποέο (Ε 343). δφ' ξαντῆς 6401 ἀποέρσει (Φ 283). ἀπο-
στεη. ἀποτιξει 2 ἀποέργαθε (Greg. Naz. Carm. IV 295). 3 ἀποε-
γει (Θ 325). χωρίζει 4 (d) ποέννυται (u 419). ἀφαιρεται 8 ἀποθεν (barbare). ἔκτδος.
ἔξθεν 9 δπόθεσις. ἀπόδοσις (non Hippocr. III p. 61) 10 ἀπόθεστος (ρ 296. οὐκ)
ἐπιχήτης 13 ἀποθησαμένη (Eur. Ion. 875). ἀποτρεψάσα (vid. δνονη— et δποκοπη—)
14 δπόθητος. μη φιλούμενος (ad ρ 296) 16 δπόθον (Ezech. XXI 10). θέσις 20 ἀπο-
θυμον 17 ἀποψης. η ἀποθεν τῆς ψυχῆς 21: [ἀποψης. ἀπό θυμον. η] 22 δπό-
θυμον (Α 582). ἀποψης. η ἀποθεν τῆς ψυχῆς 23: δποείση 23 δπό ισων
δρέσων (Θ 170). ἀπὸ τῶν τῆς ιδης ὁρέων 28 (d) ποικιλαν Sapient. XII 7). δποκησιν.
μετανάστασι 33 ἀποινον (gl. octat.). δνηδονον. 38 ἀποκαθημένη (e. c. Levit.
XX 18). αιμορροοῦσα 39 ἀποκεκλισιάσων (B 91). ἀπὸ τῶν σηκῶν 41 ἀποκαραδοκια
(Rom. VIII 19). προσδοκια. ἀπεκδοκη 42 δποκάλυψις. πρόγνωσις. προθεωρια 43 δπο-
καταλλάξαι (Coloss. I 20 Ephes. II 16). φιλον πονησι 47 δποκειται (II Tim. IV 8).
ητοίμασται 56 δποκλήρωσιν (rec.). τὸ μέρος 57 δπόκλεισμα (Ierem. XXXVI 26
Tisch.). φυλακή(ν) 62 ἀποκναίεις (Menand. fr. X p. 172 Ar. Vespr. 679). διαιρεις (Moer.
Att.) 63 ἀποκνει. ἀποκάμνει. [βέβαιος, ἀσφαλής (cf. 6641 ἀποκτος)] η δποσπᾶ. ἀφέλκει
τὸν πατέρα (gl. octat.)

ἀπόκναισις· ή κατὰ βραχὺ ἀναιροῦσα
λύπη [65]
ἀποκνησάμενοι (Hippocrates?). ἀποξύ-
σαντες
ἀπόκνησιν (Thuc. I 99). δύκον. ἀποκά-
κησιν [68]
ἀποκολοκαύτωσις· τὸ παρειδοῖς η συνου-
σία. οἱ δὲ παραλγάδοις τινῶν χρισμένων
τὰ αἰδοῖα δονεῖν παρέχει
ἀποκομίζεσθαι· ἀποφίεσθαι
ἀποκοκῆναι· ἐν τῷ ἰχνεύοντων λέγεται,
ὅταν μὴ εὑρώσαι
† ἀποκοκησαμένην· στερνοκοκησαμένην
(Eur. Ion. 875?) ἀποκοφαμένη
ἀποκορεῖν· ἀποφᾶν ἀπὸ τραπέζης
ἀποκορσωσαμένας· ἀποκειμένας·
κόρσας γάρ τρίχας. Αἰσχύλος Ὑψηλῆ
(fr. 244)
ἀποκόταβήσειν (Xen. Hell. II 3, 56).
τὸ λειψόμενον πόμα τοῦ ποτηρίου ἐκλατα-
γεῖν οὐτως, ὥστε ψόφον πουέν
ἀποκρατικαλισμός·
.....· ἀπανθρακισμός (ἐπει—) [78, 79]
ἀποκριθῆναι· χωρισθῆναι [81]
ἀποκρίνονται· ἀποφαίνουν
ἀπόκρισις (Lysias et Antiphon). ἀπολο-
γία
ἀποκροτον (Xen. Eq. VII 15). σκληρόν
ἀποκρούεσθαι (Xen. Hipparch. III 14).
ἀποβάλλεσθαι [86]

α

ἀπόκνυντο· μάζα μεμιγμένη φαρμάκῳ,
πρὸς διαίρεσιν κυνῶν. ή εἶδος βοτάρης
ἀποκυπαράσαι· ἀποκτεῖναι (v. ἀπεκυ-
πάροσεν)
ἀποκυριδίζειν· ἀποκακεῖν. ἀποφεύγειν.
ἀποσκυττάν (v. 6177)

COD. 64 μετὰ 66 ἀποκνύ 74 ὑψηκούλη 75 ἔκλογειν 75 ἔκλογια η εἶδος δρχῆ-
σεως (vid. ἀπόκνυτος) 85 ἐπιβάλλεσθαι (92 δαίμονι θυσιάζοντες?) 98 Vide post ἀπόληγε
99 Cf. 6513 6502 Vid. 6509 4 ξενευται· εἰς λαχ 5 λαμέραι, κοτραι Post 9
legebatur 6502 10 ἀπολειφομεν· ἀποδέρομεν. λειψαν Post 13 ορδο hic est: ἀπο-
λειψαται. ἀπόληγε δπολειβοντες (σ 499) ἀπόληγρος ἀπολίσσαις ἀποδημήναι 17 Cf. 6513
18 δξεται 20 ἀπόλιον· θαῦμα CDr. Cf. ἀπάλων ει Theocr. I 66

HES. 65 ἀποκναισθέντες (Greg. Naz.). λυπηθέντες 68 ἀπόκνυτες (I Regg.
IX 29). ἀπότιλλε 78 ἀποκρισάμενοι· ἀπολινάμενοι, ἐπικλυνάμενοι 79 ἀποκλύ-
σασθαι· ἀποκαθαρεσθαι (Plat. Phaedr. 243 D, Greg. Naz. I p. 150 A) 81 ἀπόκριμα
(II Cor. I 9). κατάκριμα. ψήφον 86 ἀποκτάσθαι (rec.). τὸ ἀποβάλλεσθαι 93 ἀπο-
λαύει· τρυφᾶ 6500 ἀπολειπεται (Hebr. IV 9 X 26). ἀπομένει 9 ἀπολειφει-
μέναι (Φ 455). ἀποκειμένους· ἀπολειφειμένουν τὰ καλά 11 ἀπόλεμον· ἀπειροπλε-
μον 12 ἀπολέσθαι (A 117). ἀποθανεῖν 18 ἀπόληγε (N 230).
καύον

ἀπολάχημα· ἡ πάπισμα. ἀπὸ τοῦ φοβεῖν
ἀπολαχόντες (Herod. V 57 al.)· ἀπολη-
ρώσαντες
† ἀπολύ, δαιμον η θυσία. ζῶντες διμφα-
κες; [93]
ἀπολελα (i) σμένον· ἀπολειθωμένον
ἀπολέγει· † παραγγέλλει
ἀπολέγειν· ἀπολέγεσθαι. ἀπανδάν
ἀπολέγομα· ἀπαγορεῖσθαι
10 ἀπολέγοντες· ἀπαγορεύοντες (Poll. VI
118)
(ἀπολειβοντες· ἀποστάζοντες, ἀποσπίν-
δοντες) [6500]
ἀπολειψεται· ἔσσεται
ἀπόλειψις (Demosth. 868, 17) η ἀπὸ γυ-
ναικῶν ἐγκατάλειψις
ἀπολεκτῶν· ἔκλεκτῶν
ἀπολελάγενται· εἰς λαγνείαν ἀνάλω-
ται
ἀπολελαμέναι κοιλαί· παρὰ Ἰππο-
κράτει (vol. I p. 163 K.)
ἀπολέξας (Thuc. IV 70)· ἔκλεξάμενος
ἀπολέξων· ἔρθ. δηλώσω
† ἀπόλελάσται· ἀπολέκεται [9]
ἀπολέψομεν· ἀποδεροῦμεν. Λέψαι γάρ
τὸ ἀποδεῖαι [11—13]
ἀπολήρος (?)· η τοῦ θανάτου γραφή. Τα-
ραντῖνοι
ἀπολῆσαι· ἀποκεσεῖν (ιμο ἀποκαλῆσαι)
† ἀπόλησθηναι· ἀποστραφῆναι (ἀπολυ-
γοθῆναι)
ἀπολιβάξαι (Ar. Aen. 1467)· ἀπολεῖφαι.
ἔκνοτίσαι. ἄλλοι πορρωτέρω ἀπελθεῖν
ἀπολιγαινεῖν (Ar. Ach. 968). ἀφδύ-
νειν. (ἀποφθεγγεσθαι. η ὥστις ἀποτρίχειν
(v. λυγάνει)
† ἀπολεῖναι· ἀποστρέψειν. Λάκωνες (ἀπο-
δεινά?)
† ἀπόλιον· θαῦμα

- ἀπολιταργίσας (Ar. Nubb. 1253)· ταχέως
ἀποδραμέν [22—24]
ἀπολιχήσονται (Φ 123)· ἀπολεῖσουσιν
ἀπολλωτικάς· ἡ δάφνη (νιδ. ἀσκληπιάς
δυναρεία, δελία)
Ἀπολλωνιεῖς· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φυ-
λῆς (Ἀτταλίδος) [28]
ἀπολογίεσθαι [30]
ἀπολογισμός· ἀπολογία [33]
ἀπολοίμιον φανόν (Soph. Naupl. ?)· τὸν
ἐπὶ δόλῳ
ἀπολον· ἀστρεψές, βαρύ (ν. ἀποδον ?). ἀκ-
τητον [36]
ἀπολονσάμεν (Φ 455)· κολοβώσιν (Κύ-
προι)
(ἀπολούψειν· ἀποτίλλεν)
ἀπολοφύρεσθαι· ἀποδύρεσθαι
ἀπολύματος· ἀπογύμνωσις. Κύπροι
[41] 20
ἀπολυμαντῆρα δαιτῶν (ρ 220)· τὸν
τὰ δεῖπνα λυμανόμενον
ἀπολυσάμενος· ἀπολυτρωσάμενος
[44—46]
ἀπομαγδαλιάς (Aristoph. Eqg. 413, 414).
στέαρ, ἐν φ τὰς χεῖρας ἀπεμάτοντο ἐν
τοῖς δεῖπνοις. βαλόντες δὲ αὐτὸς τοῖς κυ-
σίν, δραλήνοντες ἀπὸ τῶν δείπνων
ἀπομάγματα (Soph. fr. 31)· περιθεώματα
ἀπομάκτης (Comicus?)· περικαθαρτής
ἀπομάκτρα (Aristoph. fr. CXXXII)· ἔνδλα.
τὰς (σκυτάλας, ἐν αἷς ἀποφύσι τὰ μέτρα
[51, 52]

- COD. 21 | γῆσαι 27 δ. φ. τ. Ἀττικῆς 34 δόλφ. ἀπολοίφειν· ἀποτιλεῖν Κύπροι
ἀπολον 37 | μεναι· κολλοβώσιν. ἀπολοφύρεσθαι Post 46 ἀπολύφειν ἀπολῶ·
47 | δαλλα 48 ἀπόγματα 54 ὑπνος κατάφροι 55 | iειν — μητησιν | γέλλειν 57 ἀπομ-
σθωματα οὐδίας — ἐγον λαβόντες 59 | 66 cf. 696
- HES. 22 ἀ πολλά· ἄτερα πολλά 23 ἀπολλέιν, λυπεῖ, φορεύει (ν. ἀποκνατεῖ)
24 ἀ πόλλυρε (Rom. XIV 15)· φονεὺς εἰς; ἀπάλειαν 28 ἀ πολογία· πληροφορία 30 ἀπο-
ληπτισθαι 33 ἀπολογισμανύναι (A 67)· ἀποσβῆσαι τὸν θάνατον 36 ἀ πόλοιτο
(Ε 311)· ἀπόλετο 41 ἀ πολυμανίεσθαι (A 313)· ἀποκαθάρεσθαι 44 ἀ πολύτρωσιν
(Hebr. IX 15)· ἀποφυγήν 45 ἀ πολῶ (LXX Abdi. 8)· ἀπόλετο, ἀφανίσω 46 ἀ πόλωψιν
(O 129)· ἀπόλετο 51 ἀ πομαρξάμενοι (Ψ 739)· ἀπομαξέμενοι 52 ἀποματασσαῖ
(recessa)· ἔξεντελίσαι 56 ἀ πομηγῆσας (B 772)· χωλοθεῖς 58 ἀ πόμοιρα (recessa)·
μερίς 63 ἀ πάμοτον (Eupol. fr. XXV p. 517)· φευκτέον ἀπὸ φύσητος 64 ἀ πόναιο
(Ω 556)· ἐπαύραο. ονοιο 68 ἀ πονέεσθαι· ἀποκυζέσθαι. ἐπανέλλειν (B 288) 69 ἀ πο-
νέεται· ἀποπρέφεται (ἀπανταίται) 70 ἀ πονέοντο (Γ 313)· ἀπήρχοντο 74 ἀ πο-
νήσεται (Ν 763)· ὄνησιν λήφεται 75 ἀ πονημένος (ω 30)· ὄνησιν εἰληφθείς 76 ἀ πονη-
στισασθαι· τὸ ἀπὸ σητεῖας ἐπὶ πρότοιν ἐλθεῖν 78 ἀ πόνοια (Sirc. XXII 16)·
ἀποδημάμος 83 Ἀ πόλλων· τὸν Ἐλλήνων θέος· ἐπυκολογεῖται δὲ ὁ μὴ μετὰ πολλῶν
(Clem. Alex. Strom. I p. 349 B) συναριθμούμενος 84 ἀ πονήσιοι· τιμὴν ἀποδοῦνται (ἀπο-
τῆσαι) 85 ἀ πονοστήσεις· ἀποκομδεῖ (ad ἀπαντήσειν (Herod. VI 133)). ἐπανέλλειν,
ἐποπτρέψει (Α 60) 86 ἀ πονοστήσω ἀ πονοσφίσματι 87 ἀ πονοσφίσθαι
(Cyrill. Al. V 585 B). γορτάζεσθαι (sic)

- ἀπομάττεσθαι (ἀξασθαι?). ἀναλαβεῖν.
μιμησασθαι
ἀ πομερμηρίσαι (Ar. Vespr. 5)· ἀ πονυ-
στάξαι, ἀποκομηθῆναι. Μέρμηρα γάρ
(ἢ εἰς) ὑπνον καταφορὰ (περὶ τὴν ἐω)
ἀ πομηνίσεις (π 378)· τὴν μῆναν ἀπαγγε-
λεῖ [56]
ἀ πομισθωμάτων (Isocrt. Areop. 29)· θυ-
σίας δημοσίας οἱ Ἀττικοὶ ἐλεγον, (ᾶς) ἐρ-
γολαβοῦντες (έτιλον) [58].
ἀ πομινύμενοι· ἀποβάλλοντες δὲ ὄρκων
ἀ πομόρξατο (ρ 301)· ἀπεψήσατο
ἀ πομυξίαι· ἀποκαθαρσίαι
ἀ πομύττειν· ἔξαπατάν. γοητεύειν [63, 64]
ἀ ποναρχήσαντες· δικησαντες
ἀ πόνασθαι (cf. Apoll. Rh. II 196)· ἀπο-
λανταί. κατατρυπᾶν (ἡσαι Cyr. Dr.)
ἀ πονέμει (e. c. Plat. Legg. VI p. 750 C).
παρέχει, δίδωσιν [68—70]
ἀ πονευούμενος· τὰ τεῦρα κοπτόμενος
(ν. ἀπυένος)
ἀ πονησαμένη (Eur. Ion. 875)· ἀποσφρεύ-
σασα (ν. ἀποθη| ἀποκοπῇ)
† ἀ πονήσασθαι· ἀφίξεσθαι. ἀνελεῖν
[74—76]
ἀ πονίζεσθαι (Hippocr. t. VIII p. 214, 10
L)· ἀπονίπτεσθαι
ἀ πονιζόμεναι· τὸ πλυνοῦμα
ἀ πόνιτρον (Ar. Ach. 616))· ἀπόνιμα
30 ἀ πόνοιμον· ἀπογύμνωσιν (ἀπολουμόν?)
[81]
ἀ πονομή (Dinarch)· ἀπομερισμός [83—87]
ἀ πονοσφισθεῖς· χωρισθεῖς, στερηθεῖς

ἀπον(ο)ούμενοι· οὐ μημονεύοντες
ἀπ' ὅνου κατακεσών (Ar. Nubb. 1273).
..... ἀπὸ τύμβου πεσσών (Ar. Vespr.
1370). καὶ Εὔπολις (fr. inc. LXXX)
ώσπερ ἀπ' ὁχθού πεσσών
οἰου δὲ ὄνου
ἀποξανάν· κακοκαθεῖν
ἀποξιφίζειν· ὀργίσθαι ποιάν ὀργήσιν. ὁ
γάρ εἰφισιμός σχῆμα τῆς ἐμψελ(ε)ίας τρα-
γικῆς ὀργήσεως [93] 10
(ἀποκαλῆσαι τιδε ἀπολῆσαι);
† ἀποκαλῶσει (Hippocr. I p. 364 K).
ἀποκαλισθεῖν· καὶ ἀποκρούσθει
† ἀπόκαξ· ξύμπαν, ἡ σύμπαν
ἀποπαπτανέοντες (Ε 101). περιβλέπου-
σιν, δύος φύγωσιν
ἀποκρόδακα (Com. inc. fr. CIX). τοῦτο
εἰρηται παρὰ τὸ ἀποκαρδεῖν [99—6601]
ἀποκέμποντες· παραιόντες
ἀποκέπεκται· ἀποκέκτηται
ἀποκέραγω· ἀποτηράσσω, ἀποτελέσω
ἀποκεφανθάι· ἀποδειχθῆται
ἀποκεφασμένον (Dinarchus). ἀπειρημέ-
νον
ἀποκεφασμένως (Demosth. 1367, 27).
φανερός
ἀποκεφοιτηκεν· δηῆθεν, ἀπεδήμει
ἀποκεφυκέναι· διλοτρίας φύσεως είναι
† ἀποκηλώσειν· ἀποκηλώσειν
δ(πο)ινοῦται· ἀπορυκοῦται· πίνος γάρ
δύντος [11]
ἀποκλά(γ)υνταις· ἀποκλανήσαντες [13]
ἀπόπλανοι· κακοί, γόνητες
ἀπόπληκτον· θαυμαστόν. ἀνασθητόν [16]
ἀποκλήκτω ποδί· μανισθεῖ. Σοφοκλῆς
Θυίστη Σικυωνίη (fr. 229) [18, 19]
ἀποκληξια· μανία, ἡ ἀνοια
κα
ἀποκλοκια· ἐμπλοκαὶ Λά

COD. 90 ἀπόνου — ἀπόχθου — ἀπόνου
Post 92: ἀποξιφισται· (v. απεκθήσαται)
6610 πίνος (6272) 23 ημέρες 24 [πεμπ] 36 ύψηλότατος Bekk. 433, 9 38 μήδεσθαι

HES. 93 ἀποκένσας (I 446). ἀφελών
ἀποδούναι τῷ προσφιλεστάτῳ πατρὶ 6600 (ἀποκατροσαμαρτῶν (X 505)). ἀμορήσας, ἡ
ἀποτυχών τοῦ πατρός 1 ἀποπέθασμένον· ἀπ. ρριμέτον (—φασμήσας),
ἀποτασθεῖσα (N 578). ἀποκρουσθέσις 13 ἀποκλαγχθεῖσ (N 592). ἀποληγεῖς. ἀποτη-
θεῖς 16 ἀποπλήκτω· φούκ ἀν τις ἐκώπ προσπελάσειν, οἰον μοχθησο (v. 6926) 18 ἀπο-
πειλων (N 654). ἀπονεών 19 ἀποκλέειν (Aclt. Ap. XXVII 1?). πλέειν 26 ἀπό-
πειπτοι· οἱ δέσιοι προπειθῆται δια μοχθησαν ήδους 30 ἀποπρονήσων (II 334 sp.).
ἀποθεν τῶν πλοίων 33 ἀποτάμενος (B 71). ἀποπτάς 35 ἀποπτόλιος (δ 514).
ἀπό τῆς πόλεως 41 ἀποκτος· ἀσφαλής, βέβαιος (v. ἀποκνεῖ). καὶ ὁ δινθεν τῆς φύεως
44 ἀποράξ (B 755). ἀπορρογα. ἀπόσπασμα. ἀπότημα 45 ἀπορεῖ· ἀδημονεῖ. ἀγωνιᾶ (v.
ἀδημονεῖ)

ἀπόκλιον· τὸ μηκέτι πρὸς πλοῦν ἐπιτί-
δειον ὃν πλοῖον
ἀποκομιαῖ· ημέραι τινές, ἐν αἷς θυσίαι
ἐτελοῦντο τοῖς (ἀπο)πομπαῖς θεοῖς
ἀποπομπαῖς· ὁ ἀποστραφεῖς ἀπρακτός.
καὶ ὁ νεκαδαρμένος (Levit. XVI 8?)
ἀποκομιτεῖν· τὸ δποτέμψασθαι. καὶ δπο-
καθηδρασθαι [28]
ἀποκόμιμποι· αἱ ἀποφράδες ημέραι
ἀπόπροθεν (Κ 209). πόρρωθεν. ἀπωθεν.
χωρὶς
† ἀποκεῖν· ἀπελθεῖν (ἀποπροθορεῖν?) [30]
ἀποπροσωπίζεσθε (Pherecr. fr. IX p.
259). ἔκμ[αλ]δεσσεθε τὸ πρόσωπον, ἡ ἐσοπ-
τρικέσθε
ἀποπταῖη· πετασθῆ. ἀπληθη [33]
ἀποπτερύσσεται· ἀποτινάσσεται τὰ πτε-
ρά, ἡ πτάνωνται (ad ἀποπτερν!) [35]
ἀποπτον· πόρρωθεν ὄρμανον. ἡ ἀθεωρη-
τον. ἡ τὸ πολύνοπτον
ἀποπτος· ὁ ἄνωθεν. καὶ ἔξω τῆς δύνεως
(Soph. Ai. 15)
ἀποπτύσσαι (Aesch. Cho. 197). ἀπομυσά-
σσασθαι
ἀπόπτευσσον· ἀπόρρηφον
ἀπόπτευστον (Eur. Med. 1373). ἀπόβλη-
τον. κατάπ(τ)υστον, ἐκβλητον [41]
ἀποπυργίας (Cratin. fr. III p. 74). ἀρπος;
ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενος
ἀποπυργίσων· ἀπόρρηψον [44, 45]
(ἀπορέγειν (Com. απον. fr. CXC). τὸ ἐκ
πολλῶν δλύγο διδόντα)
ἀπόρθητον (Antiph. com. III p. 63). ἀδια-
μέριστον. ἀναιγμάλστοι
ἀπόρθιον (Eur. Phoen. 1223). ἐπὶ ύψη-
λοι
ἀπορία· ἀγωνία
ἀποργυμένοι (Mimnerm. fr. 9, 5). δρ-
μώντες

Post 91: ἀποξενυται· ἀποσθ. (v. 6406)
97 ἀποκατεύουσοι 98 [δακῆ — πάρδειν
27 ἀπόμημοι 32 ἀποπτάει
42 ὄπωρωμενος 50 [ται]

99 (ἀ)ποπατρι φιληδομέναι (A 98).
97 ἀποκατεύουσοι 98 [δακῆ — πάρδειν
27 ἀπόμημοι 32 ἀποπτάει
42 ὄπωρωμενος 50 [ται]

99 (ἀ)ποπατρι φιληδομέναι (A 98).
11 ἀπο-
πλασθεῖσ (N 578). ἀποπληγεῖς. ἀποτη-
θεῖς 16 ἀποπλήκτω· φούκ ἀν τις ἐκώπ προσπελάσειν, οἰον μοχθησο (v. 6926) 18 ἀπό-
πειλων (N 654). ἀπονεών 19 ἀποκλέειν (Aclt. Ap. XXVII 1?). πλέειν 26 ἀπό-
πειπτοι· οἱ δέσιοι προπειθῆται δια μοχθησαν ήδους 30 ἀποπρονήσων (II 334 sp.).
ἀποθεν τῶν πλοίων 33 ἀποτάμενος (B 71). ἀποπτάς 35 ἀποπτόλιος (δ 514).
ἀπό τῆς πόλεως 41 ἀποκτος· ἀσφαλής, βέβαιος (v. ἀποκνεῖ). καὶ ὁ δινθεν τῆς φύεως
44 ἀποράξ (B 755). ἀπορρογα. ἀπόσπασμα. ἀπότημα 45 ἀπορεῖ· ἀδημονεῖ. ἀγωνιᾶ (v.
ἀδημονεῖ)

- ἀπόροις (Alexid. fr. II p. 490)· ἀμηχάνους
διδότες [53—57]
- ἀπόρραται· ἀποκρινέν
ἀπόρραισι (a 404)· ἀπολεῖ, διαφθερεῖ
ἀπόρραιες· οἱ καθαροὶ (ἀπόρρανθροι·
κ.)
- ἀπόρραξιν· παιδίαν διὰ σφάλας [62]
- ἀπόρρημα (Plat. Polit. 296 A)· ἀπαγόρευσις [64, 65]
- ἀπόρρητοι· ἄφραστοι. ἥθηται μὴ δυνάμενοι
- ἀπόρητοις (non Ar. Eccl. 12)· ἀπηγορευμένοις
- ἀπόρρητως· δρφάστως [69]
- ἀπόρροις (Empedocl. Democrit.)· φύσις,
καὶ σκιαὶ (—ρολας —ροάς?)
- ἀπόρροή· ἡ ἀπό τενος ρέουσα
- ἀπόρροον· πάλιν (ἄψ—) [73]
- ἀπόρρυταλίαι· ἀποσπάσαι (—ρυττα—)
- ἀπόρρυγας· ἀπεσχαμένας
- ἀπόρρυγης (v 98)· αἱ δινύουσαι πέτραι
- ἀπόρρυξ (B 755)· ἀπόταγμα· ἀπόρρητη·
μα. δπόσπασμα (i 359). δπόρροια [78]
- ἀπόρυπτόμενος· ἀπονιπτόμενος
- ἀποσαλεύσας (Thuc. I 137, 2)· ἐπιτηρήσας [81]
- (ἀποσ(ε)ισάμενοι· ἀπορρίφαντες; cf.
6690)
- ἀποσεσύκασται (Amirs. com. fr. XVII
p. 417)· τὰ σύκα ἀποβίληκε βρωθέντα
- ἀποσεμνύνει· μεγαλύνει
- ἀποσηκώσας· ὡς ἐν σηκῷ κατακλείσας
- ἀποσημανθά· ἀποδείξω
- ἀποσημήνασθαι (Herod. IX 71)· σημειώσασθαι
- τὸν 6 ἀπεσκοποῦ 8. 9 ἀποσκοπή· ἀποδοκιμόθαι
... Σενοφῶν 11 ἀποσκύδεμενα 13 ἀποσκύδοντα·
... διδόναι (v. 6646) 61 δπορράξειν· 89 ἀπορροίας 86 ἀποδιώξω (88 δπόσχηγ (Z 96)· ἀποδική ap. parapb.
Bekk.) 89 ἀπόστεται, ἀπόστοις καὶ ἀπότοις ἀποσιμόν· Post 90 λεγεότατος 6682
92 ἀντ. ἢν δὲ δικρά? (v. 6710) 94 |λῆσαι 6700 ἀργας 8 σκενάσης 5 ἀπολέπι-
- τὸν 10 ἀποσκαλδοντα·
... περιτεμεῖν
- HES. 53 δπορρόμενοι (II Cor. IV 8)· πενόμενοι 54 ἀποροῦντες (Sapient. XI
6)· ἀμηχανοῦντες 55 ἀπόροντεν (Φ 251)· δφῆλετο 56 ἀπορῆσαι (E 20)· ἀφο-
ρῆσαι (i. ἀπόρου σε· δφώρμησε) 57 ἀπορράσαι (n 428)· ἀφελέοθαι Ad 59: ἀφο-
ρηφρόστεται (ad ἀπεροήσεις) 62 ἀπόρησις· δπορία (v. ἐπανόρησις) + προσαγόρευσιν
64 ἀπόρηγκας (Z 507)· δπιμδσας 65 δπορρίψας· ἀποκόφας 69 ἀπόρρητα·
δικλάλητα 78 ἀπόρροια (Sapient. VII 25)· σταλαγμῆς 78 ἀπόρευξ· σχίσμα
81 ἀπόσβατιφ· νεκρός (ΑΠΟΒΙΩΣ) 89 ἀπόστεται (ἀποστεται?) 97 δποσκενά-
ζετο· ἀκύρους ἐποίει (v. 6102) 6704 μὴ δποσκορακίσης με (Ps. XXVI 9)· μὴ ἀπο-
δοκιμάσῃς με, μὴ δπορρίψῃς με 10 δποσκορακισμός (lessai. LXVI 15)· ἰσουδέ-
τωσις

† ἀποσήγειν· ἀποδιώκειν (v. ἀποκήλειν;
ἀποσίγειν?) [89]

ἀποσιμόν· ἀποστέρεψεν (τὴν ἀκήν). πρόσ-
το[n] σιμὸν φέρειν
ἀπόστος (Philonid. com. fr. IV p. 422) καὶ
ἀστειος

(ἀποσκαλδόματα· τῶν σκαλίσων τὰ
ἀνατειδῆ ἄκρα. Σενοφῶν Συνεγ. X 7)

ἀποσκαμνθίζειν· ἀπομυκτηρίζειν
10 ἀποσκαλίσαι· παιδικὴν ὁρχη-
σοσθας

ἀποσκευαζόμενος· ἀποχωριζόμενος. ἀπο-
βαλλόμενος, ἀπορ(ρ)ιπτόμενος

ἀποσκευάζονται· δποφρόνται [97]

ἀποσκευάζων· ἀποφρέσων. ἀφανίζων
ἀποσκαλίσαι· δημιύσαι
ἀπόσκημμα· δπερ(ε)ισμα. Αἰσχύλος Ἀρ-
γείρ (fr. 18)

ἀποσκιρωθέν· ἀποσκληρυνθέν
ἀποσκαλίη· δποκηρανούτο, ἀποδάροις

ἀποσκιρψης· σκεδάσης. κρούσης [6704]
ἀποσκολύπτει· ἀπολεπίζει. καὶ ἀποκόλουνε.

φασὶ καὶ τὸν περιτετημένον τὸ αἰδοῖον
ἀπεσκολύπον(μ)ενον. Σοφοκλῆς Μάθηφ
(fr. 387)

ἀποσκοποῦ (λ 344)· οὐκέτις σκοποῦ.
ἢ ἀπ(ρ)οσκέπτως

ἀπόσκοπος· ἀπωθεν σκοπῶν
ἀποσκορακίζειν·

30 (ἀποσκορακίζεσθαι)· ἀποδοκιμάζεσθαι [10]

ἀποσκύδμαται· δηγίζουν. χολοῦν.
μέμφον

ἀποσκύζειν· ἀπομίμηται. ἀπαξιοῦ. τελευτᾶ
εἰς τὸ διροστατεῖ

ἀποσκυδίσαι· περιτεμεῖν

COD. 59 ἀπορεῖ. δ. ἀποφθ. ἀπορραίειν· διδόναι (v. 6646) 61 δπορράξη
ξειν παιδίαν 77 δπορροίας 86 δποδιώξω (88 δπόσχηγ (Z 96)· ἀποδική ap. parapb.
Bekk.) 89 ἀπόστεται, ἀπόστοις καὶ ἀπότοις ἀποσιμόν· Post 90 λεγεότατος 6682
92 ἀντ. ἢν δὲ δικρά? (v. 6710) 94 |λῆσαι 6700 ἀργας 8 σκενάσης 5 ἀπολέπι-
τον 10 ἀποσκαλδοντα·
... περιτεμεῖν

HES. 53 δπορρόμενοι (II Cor. IV 8)· πενόμενοι 54 ἀποροῦντες (Sapient. XI
6)· ἀμηχανοῦντες 55 ἀπόροντεν (Φ 251)· δφῆλετο 56 ἀπορῆσαι (E 20)· ἀφο-
ρῆσαι (i. ἀπόρου σε· δφώρμησε) 57 ἀπορράσαι (n 428)· ἀφελέοθαι Ad 59: ἀφο-
ρηφρόστεται (ad ἀπεροήσεις) 62 ἀπόρησις· δπορία (v. ἐπανόρησις) + προσαγόρευσιν
64 ἀπόρηγκας (Z 507)· δπιμδσας 65 δπορρίψας· ἀποκόφας 69 ἀπόρρητα·
δικλάλητα 78 ἀπόρροια (Sapient. VII 25)· σταλαγμῆς 78 ἀπόρευξ· σχίσμα
81 ἀπόσβατιφ· νεκρός (ΑΠΟΒΙΩΣ) 89 ἀπόστεται (ἀποστεται?) 97 δποσκενά-
ζετο· ἀκύρους ἐποίει (v. 6102) 6704 μὴ δποσκορακίσης με (Ps. XXVI 9)· μὴ ἀπο-
δοκιμάσῃς με, μὴ δπορρίψῃς με 10 δποσκορακισμός (lessai. LXVI 15)· ἰσουδέ-
τωσις

- ἀποσκώμ(μ)ατα· μυκητηρίαματα [15]
 ἀποσον· τὸ ποσότητη ή μέτρῳ οὐχ ὑπο-
 πίπτον
 ἀποσκαρδσσονσι (Hippocrat. II p. 220 K).
 σπαιρουν. σφύζουνσν [18]
 ἀποσπεύδει· (.....)
 ἀποκρήψας. ἀποκόψας. καὶ
 θράψας
 ἀπὸ σπυρίδος δειπνεῖν, η δειπνί-
 λειν· τὸ ἀντὶ δειπνου ἀργύριου καὶ μέρ'
 εν (μερίδᾳ έν?) σπυρίδι λαβεῖν, η δούναι
 ἀποσπῶμας· μερίζουμαι
 δποσταδά (§ 143). ἀφεστηκότες πόρω-
 θεν, ἐξ ἀποστήματος [24]
 δποσταλέντισν· ἀποσπαθίντων
 ἀποστάσ· φυγών. Αἰλοχίλος Ἰσθμιασταῖς
 (fr. 75). καὶ Ἀλκμήνη (fr. 12) [27]
 (δποσταδίου δικη Dem. 910, 15 Lys.
 Hyperid. η κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, ὅτε
 ἀποστῶσιν τῶν ἐλευθερωσάντων)
 + δπόσταδον· δίκτυον μεμολυθδωμένον
 καὶ καλάπω + περιενημένον [30]
 δποστέλλεις· ἀπείργεις. κωλύεις. Εὐθυ-
 πίδης Μηδείη (281)
 ἀπόστημα·
- δποστήσας· πωλήσας σταθμῷ
 ἀποστήσασθαι· ἀποδύναι χρέος
 ἀποστήσωνται (§ 745). ἀποκομίσωνται.
 σταθμῷ γάρ ἀπέδιδον
 δποστιθ(η)ς· δπονεφοτηκώς, οὐ τὴν αὐ-
 τὴν τρίβον στείβων, τουτέστι φοιτῶν. Σο-
 φοκλῆς (Σ)κυρίας (fr. 511)
 (ἀπόστιχε A 522. ἀπιθ. ἀναχώρει. ἀπελ-
 θε) [38]
 ἀποστολένς (Demosth. 262, 18. 1146). τὰ
 πρὸς πλοῦν παρασκεύάν τοις [πλέουσιν]
 ἀποστελλομένοις
 δπόστολον· τὴν διὰ θαλάσσης
- 10
 20
 30
 40
- ἀπόστολος· στρατηγὸς κατὰ πλοῦν πεμ-
 πόμενος
 ἀποστομ(ατ) ἵειν· ἀπὸ μνήμης + ἀξιοῦ
 λέγειν [43]
 δποστρακισθῆναι· ἔξορισθῆναι. τὸ πα-
 λαιὸν γάρ ἐν ὁστράκῳ αἱ ἔξοραι γραφό-
 μεναι τοῖς ὑπεροργιζουμένοις ἐδίδοντο [45]
 ἀποστρέφεται· ἀπνηρέπει τὸ πρόσωπον
 ἀποστροφή· προδοσία
 + ἀποστρωμάξαι· ἀποφράξαι (v. 6118) [49]
 δποστρύφων· τῇ φωνῇ σκληρός [51]
 δπονήρει. ἀποσπᾶ. Σοφοκλῆς Μυ-
 σοῖς (fr. 379) [53]
 (ἀ) ποσυκάδειν· σύκα ἑσθίειν
 δποσυμβολα.. (Hippocrat. II p. 105 K). συν-
 αντᾶγ
 ἀπὸ συμβόλων δικάζειν (Aristot. ἀρ.
 Bekk Anecd. p. 436, 1). ἐδίκασον Ἀθηναῖοι
 δπὸ συμβόλων τοῖς ὑπηκόοις. καὶ τοῦτο ην
 χαλεπόν [57]
 ἀπόστραγμα (Hippocrat.). παρήθημα τρυ-
 γώδεις
 δποσφαλεῖς (Aesch. Prom. 472). δποτυ-
 χών
 δποσφάξ· τὸ ψήφιλόν [61—63]
 ἀπόσχαν (Hippocrat. II p. 246 K). δναιφεῖν
 (δι—)
 ἀπόσχάσαι (Hippocrat. II p. 206). διαρρη-
 ξαι. διαλύσαι. φλεβοτομῆσαι
 ἀπόσχεδιάσας· + συντομίας σκεψάμενος
 [67. 68]
 ἀπόσχοινσαντες· δποστερήσαντες (v.
 Philo de nobil. 904 C)
 δποσχολάζειν (Aristot. Nic. Eth. X 6).
 κατασχόλαζεν
 ἀποτάδην· ἐπεταμένω
 δποταμιεύεται· ἀποκλεει. ἀποφυλάττει
 + δποτεξιον· ἀπόπομπον

COD. 17 ἀποστραθδῖνοι Galen. p. 440
 Harp. [24] 26 ισθάταις — καὶ ἀλκμήνη 29 καλάδου Post 31 δπόστειλε· δπιθι κτλ.
 33 δίδωσαν 37 Cf. 6731 39 ἀποστολένς 40 ἀπὸ στόλων 43 φιμόνων 52 cf. EM.

η
 127, 19 58 παράθημα 60 ἀπόσφαξ 71 | δων | νων 72 ἀποτεξίεται
 HES. 15 ἀποσφεῖ (gl. Sirac. XXII 20). ἀπελαύνει, δποδιώκει 18 ἀπόσπασμα·
 μέρος. ἀπότημα 24 ἀποστάθμοιο (P 110). ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως 27 ἀποστάσιον
 (Math. V 31). τὸ ἀπολύναι τὴν γυναῖκα, καὶ γράψαι ἀποστάσιον (Deuter. XXIV 1)
 30 ἀποστερεῖται· στερεῖται 38 ἀποσταλαί (Cantic. IV 13). ἀποπέμψεις

43 ἀποστομίζειν· φυῶν (ἐπιστ.). 45 ἀποστρατόφιτ (K 347). ἀπὸ στρατοῦ
 49 δπόστοργον· ἀπεκθέει, καὶ μη στεργύμενον 51 ἀποστυγοῦντες (Rom. XII 9).
 μισοῦντες 63 ἀπόσθον· ἀφοράν. 57 ἀπόστησον· ἀντὶ τοῦ παραδός 61 ἀπό-
 σφειτῶν (Δ 535). ἀφ' ἀντῶν 62 ἀποσφήλλειν (E 567). ἀποτιχεῖν ἐποίησεν 63 ἀπο-
 σφήλωσεις (γ 320). δπενέγκωσις 67 ἀπόσχηγ (Prov. III 27). πανση 68 ἀπεσχήσει
 (τ 572). ἀποχωρήσει

ἀποταυρούμενος· θρασυρόμενος
ἀπὸ ταύτομάτου (Hippocrates)· ἔξαιρης
ἀπόταφοι· οἱ συνηριστεκότες τὴν ἐλευ-
θέραν δοῦλον, καὶ μὴ συνταφέντες αὐτοῖς
[77—79]
ἀποτεθρίακεν (Ατ. Ach. 158)· ἀποτε-
φύλλικεν. ἀπεκάθαρκεν. η δὲ μεταφροῦ
ἀπὸ τῶν σ(υ)κοφύλλων
ἀποτεθν(μ)είοι· πεκανμένοι
(ἀποτεζήσων Ατ. Eqq. 818?)· περιφράσ-
των) [83. 84]

ἀπότενυμα· ἀποτύχα
ἀποτενήσασθαί· ἀποτυχεῖν
ἀποτίθεται· συνάγει εἰς τὰς ἀποθήκας [88]
ἀποτίθησιν· διοθνήσκει [90]
ἀποτιμᾶ· υποτιθησιν
ἀποτιμήματα· αἱ πρὸς τὰς φερνὰς υπο-
θηκαι
ἀποτιμήσασθαι· τὸ λαβεῖν εἰς υποθή-
κην
ἀπότιμος (Soph. OT 215?)· ἀτιμος
ἀποτίνη· τιμωρῶν παρασκῆ
ἀποτίπλα[σ]τον· ἀπροσπίλαστον
[97—99]

ἀπότημηα· ἔκκενο(μ)μένον
ἀποτηνήσατες (A 468)· διοτεμόντες, διο-
χωρίσαντες [6802—4]
διοτούχοντος (Hippocr. III p. 208)· τὰς διο-
γενήσαις τῶν νοσημάτων
ἀποτομάδα· σχίσαν. καὶ διότιον πεν-
τάθλου (Poll. III 151)
ἀπότομοι· οὐκ ἐνεργοί
ἀπότομον (—οπτον)· τὸ μη ἄξιον προσσ-
ψεως [9]
ἀποτράγημα (Eupol. fr. XV p. 542)· λει-
φανος. βρώματα
ἀποτραχύνεται (non Theophr. VI 4, 2).
θρασύνεται

COD. 74 θρασυρόμενος 75 διοταν] Post 99 |άκει| φύλακεν, διπεκάθαρεν
— φρένας 95 διοτιτει· παράσχει 16 <cf. ἐντεριδόσαι>
— γεννημάτων 25 ἀποτυπών — δίξιν
24 ἀποτροχοῦ 25 ἀποτυπών — τονῶν
34 ἀπούργοντος, γονίας — ἄματα

HES. 77 ἀποτίνεται· ἔκτινει, φιλογεικᾶ (sic)
μεῖν· ἀγύσας 83 ἀποτηρεῖται· ἀποδόσεται
ἀπέρ(ε)ψεν 88 ἀποτηλόθεν· μακρόθεν
97 ἀποτίσει (Exod. XI 36)· ἀποδόσει 98 ἀποτίσαι (v 193)· δικοδόσαι
— γεννημάτων (a 268 al.)· τιμωρήσεται 6802 διότηται· ἀποκέπονται (ἀποτέμηται)
24 ἀποτροχοῦ 25 ὀντυπώσατόν 4 ἀπότηταιν (A 110)· ἀπὸ τούτων
— σκληρός. ἀπ(α)αιτήτως 18 ἀποτρέχοντες (Ierem. XXXVII 8)· ἀναχωροῦντες
26 ἀποτρωπάσθαι (φ 112)· ἀποτρέπεσθαι 30 ἀπόβατος (Σ 272 non Callim. fr. CCCI).
μακρῶν τῆς διοῆς 31 ἀπούδεος (M 448)· ἀπὸ τοῦ ἐδήφους 32 ἀπούχατος (Ε 7).
ἀπὸ τῆς περικεφαλαίας 33 Post ἀπούρας: ἀφελόμενος η

ἀποτραχύνοιτο· θρασύνοιτο [13]
διοτρέψαι (Herod. V 17)· διαλύσαι φι-
λονείκως
ἀποτριψάμενοι· διπορ(ρ)ιψάμενοι
διποτρέψαι· τρεῖς πληγάς δούναι (Poll.
III 151)
ἀποτρόπαιοις· φρενταῖς (sic). φοβερός
τὴν ὁψιν. κακὸς
ἀποτρόπην·
ἀποτροπίασμα· ἵξιλέω[σ]μα ἀποτρέπον
[τα] τὸ φαῦλον
ἀπότροπον· ὃ τις ἀνατρά. Σοφοκλῆς Οι-
δίσκοι (1314)
διπότροπος (§ 372)· (οὐκ) ἐπιστρέψων εἰς
τὴν πόλιν. ἀποτεραμένος τῆς τοῦ ἀστεως
ἐπιστροφῆς
ἀπὸ τρόπου (e. c. Plat. Phaedr. 278 D).
ἔξω τοῦ τρόπου
διπότροφος (Herod. II 64)· μακρὸν τε-
θραμένος
.. ἀποτρόχου (Arist. fr. LXXXVIII p. 1197).
ἔξ ἀρματος δρόμου (ν. ἐξ δι.)
ἀποτρυπῶν· λάθρα ἔξισιν (ν. ἐκτρυπῆ-
σαι) [28]
ἀποτυλῶσαι (Pherecr. fr. LXXI p. 356).
ἐπάραι αἰδοῖον
ἀποτυχισθεῖς· διτὶ τοῦ ἀποτύλωτος. καὶ
τὰ διποτυχισθὲν ἐπὶ τοῦ ἀποπελεκῆσαι
τὸ λαθρόν, ἀπὸ τῶν τύχων.. ἔστι δὲ λι-
θοῖσικὸν αἰδηρίον
ἀποτύψωνται (Herod. II 40)· παύσων-
ται τοῦ τύψαθαι [30—32]
ἀπονέρας (X 489)· ἀφορίσας, καταχρηστι-
κῶς δὲ ἀφελόμενος (B 240)
διπούργοις γωνίας· εὐτελεῖς, καὶ ὅπου
τὰ ἀράματα συνάγεται
ἀπορίσσονται (X 489)· ἀφαιρήσονται
ἀπονος· μη ἔχων πόδας

80 |άκει| φύλακεν, διπεκάθαρεν 92 |ματος
— φρένας 95 διοτιτει· παράσχει 16 <cf. ἐντεριδόσαι>
— γεννημάτων 25 ἀποτυπών — δίξιν
24 ἀποτροχοῦ 25 ἀποτυπών — τονῶν
34 ἀπούργοντος, γονίας — ἄματα

HES. 77 ἀποτίνεται· ἔκτινει, φιλογεικᾶ (sic)
μεῖν· ἀγύσας 83 ἀποτηρεῖται· ἀποδόσεται
ἀπέρ(ε)ψεν 88 ἀποτηλόθεν· μακρόθεν
97 ἀποτίσει (Exod. XI 36)· ἀποδόσει 98 ἀποτίσαι (v 193)· δικοδόσαι
— γεννημάτων (a 268 al.)· τιμωρήσεται 6802 διότηται· ἀποκέπονται (ἀποτέμηται)
24 ἀποτροχοῦ 25 ὀντυπώσατόν 4 ἀπότηταιν (A 110)· ἀπὸ τούτων
— σκληρός. ἀπ(α)αιτήτως 18 ἀποτρέχοντες (Ierem. XXXVII 8)· ἀναχωροῦντες
26 ἀποτρωπάσθαι (φ 112)· ἀποτρέπεσθαι 30 ἀπόβατος (Σ 272 non Callim. fr. CCCI).
μακρῶν τῆς διοῆς 31 ἀπούδεος (M 448)· ἀπὸ τοῦ ἐδήφους 32 ἀπούχατος (Ε 7).
ἀπὸ τῆς περικεφαλαίας 33 Post ἀπούρας: ἀφελόμενος η

ἀπονοσία· ὅταν τις *δηπᾶ*, η τις ἀπέχῃ. καὶ
ἡ διπλεῖψις
ἀποφαινεῖ φανεροποιεῖ
ἀποφαινούσιν· ἀποδεικνύουσιν
ἀποφανθεῖς· ἐν τῷ φανερῷ καταστάς.
Σοφοκλῆς Ἀκρισίφ (Ιτ. 70; cf. fr. 916)
ἀπόφαρσις· η ἔταιρα, ως Ἡγήσιανδρος
(Aith. VI 267 C) [42]
ἀποφάσκει· ἀπαγορεύει
ἀπόφασις· κρίσις, φῆμος. δικη
ἀποφεῖν· ἀπατήσαις (*προ παφεῖν*) [46]
ἀπόφημι (Η 362)· ἀπολέγω. ἀποφαίνομαι,
ἀπαρνοῦμαι
ἀποφῆναι (Αρ. Eqq. 817)· ἀποδεῖξαι (μάν-
τευμα)
ἀποφήνας· εἰπών [50—53]
ἀποφθαράσσασθαι· τὸ τοῖς μυκτήσιν
εἰς τὸ ἔξω ἥχον προέσθαι, ἀποφλάσαι,
ὅγχάσαι. Κρῆτες (*προ ἀποταρῇ*) καὶ Σδ-
μιοι
ἀποφθιμην (κ δι)· ἀπολοιμην. ἀποθά-
νομι [56]
ἀποφλαυρίζεσθαι· ἔξεντελίζεσθαι
ἀποφλύειν· ἀπεργεύεσθαι
ἀποφοιτᾶν· ἀποηθᾶν
ἀποφοιτησις· χωρισμός. ἀναχέσθησις
ἀποφορά (*ιτο ἀναφρ.*)· σύμη, η δένδρα
μη φέροντα καρπόν (*ἀπόφορα*)
† ἀποφόρος· ἀσθενεστέρος
ἀποφορτίσασθαι (cf. Act. Ap. XXI 3). 30
τὸ βάρος ὃ φέραι

ἀποφράδας· κακάς, παρατηρησόμους
ἀποφράδες· ήμέραι (Plat. Legg. VII 800 D)
ἐπειδή οὐτας ὄνομαζόμεναι, ἐν αἷς ἐναγίζονται
τοῖς νεκροῖς. Μεταφέρονται δὲ τὴν λέξιν καὶ
ἐπὶ τοὺς πονηρούς (Ευρολ. fr. XXII p. 557)
ἀποφύλιοι· ξίνοι, οἱ μη ἔχοντες φυλήν.

Αἰσχύλος (.....) σατυρικῷ (Ιτ. 279)
ἀποφύναι· διαστήναι
ἀποφυσήσας (Αρ. Vespp. 330)· ἐγκρύψας 40

ἀποφύσιας (Hippocr. I p. 453 K)· ἐκφυ-
σήσις. ἔξοχάς
ἀποφύλια (ε 182)· ἀποφύλια [72. 73]
ἀποχασθῆ· ἀποθάρη
ἀπόχασσον· ἀποχάσησον
ἀπ(ο)χή · · · · · [77]
ἀποχειρόβιοι· οἱ δλ(υ)εῖς (cf. Herod. III
42), καὶ γειρώνακτες, καὶ ἐγεγειράστορες,
οἱ τερνίται [79]
10 ἀποχλωρίας· οὐ νῦν αἰσχύνης η μαντλας
η χρονικής διφεως ἀλλάσσεται
ἀποχραίνειν (Plat. Legg. VI p. 769 A).
τὸ τὸ απολειφθὲν τῶν χρωμάτων παρὰ τοῖς
ζωγράφοις
ἀποχρέμματος (Hippocr. II p. 126)· ἀπο-
πτύσματος
ἀπόχρη (e. c. Demosth. 688, 14)· ἔξαρκει
ἀποχρησμένοις· ἀποσιαμένοις
ἀποχριμφθέντα· ἀποχωρισθέντα
20 ἀποζρῶν (Pherecr.)· πεπληρωμένος πρὸς
τὰ πράξεις
ἀποζρῶντας (Thuc. I 21 al.)· ἀρχούντως,
αντάρκως, Ικανός;
ἀποχρῶσιν· ἔξαρκοῦσιν
ἀποχρυράζειν· ἀποσοβεῖν, ώς χοῖρον ἔξε-
λαινειν · · · · ·
ἀποψάλλειν τὰς τρίχας· τίλλειν. ἀπὸ
μεταφορᾶς τῶν χορδῶν (τ. ἀποθαλεῖν)
ἀπόψηστ(ρ)ον· τὸ ἀπομάκτον τοῦ με-
τρουμένου σίτου
ἀπόψυγμα· ἀφόδευμα, κόπρος
ἀποψύχειν· ἀποπατεῖν. ἀποπνευματίζεσθαι
(Thuc. I 134, 3). ἀφοδεύειν
ἀππας (Callim. Dian. 6, Macedones)· δ τρο-
φεύς
(διπλεύμψει τιδ. ἀμπέψει)
ἀπιλας· ὑπσύργαντος [97]
ἀππιρ· ὑπσλῆς. Λάκωνες
ἀπραγμοσύνη· ἀργυτά (Thucyd. VI 18, 6).
η φυτὸν ἐν Ἀκαδημίᾳ (Αρ. Nubb. 1003)

COD. 37 ὁτανεισαπῆ 54 πρό. σθαι· — ἀποφλάσαι — Κρῆται 60 ἀποφοιντα

ε μ
65 πτηνοι· 69 |σα |σα 71 ἀπόχαση Cyr. Dr. — ἀποθάνη. ἀποχή ἀπόχασσον
66 πτηνοι· 69 |σα |σα 71 ἀπόχαση Cyr. Dr. — ἀποθάνη. ἀποχή ἀπόχασσον
67 πτηνοι· 69 |σα |σα 71 ἀπόχαση Cyr. Dr. — ἀποθάνη. ἀποχή ἀπόχασσον
68 πτηνοι· 69 |σα |σα 71 ἀπόχαση Cyr. Dr. — ἀποθάνη. ἀποχή ἀπόχασσον
69 πτηνοι· 69 |σα |σα 71 ἀπόχαση Cyr. Dr. — ἀποθάνη. ἀποχή ἀπόχασσον

HES. 42 ἀπόφασθα (I 422)· ἀπαγγεῖλαται (supr. scr. ε) 46 ἀποφῆσαι· δονή-
σασθαι 50 ἀποφθαναιαῖνον· διοθησάκοντα 51 ἀποφθάρητι μον (Alexid. fr. I 16
p. 462)· ἀπαλλάγητοι μον (Moer. Alt.) 52 ἀποφθέματα (Ezech. XIII 19). σύντομος λόγος
53 ἀποφθέσιθω (Θ 429)· ἀποθάνετω 55 ἀποφθίμενον (Γ 322)· διοθανότα Άδ
66 Η ἀπηγορευείται πρὸς τὰς πράξις (Moer. Alt.) 72 ἀποφάσιτος (Θ 177)· μάταιος.
αδόκιμος, ἀπεκλής. η ἀπαθεντος 73 ἀποφράγματα (Greg. Naz. Cartm. I 392)· κλέπται (I. ἀπό-
φραγμα) 77 ἀπόχρη· ἔξαρκει 79 ἀπόχον (*ἀστοχον*)· ἀπότεχνον. οἱ δὲ ἀγροικον. οἱ δὲ
μάταιον 97 ἀππαλλάξειν· ἐκκλησιάζειν. Ιωνες; (διπλλάξειν — Λάκωνες)

- ἀπρατα· μὴ (πι)πρασκόμενα (v. Demosth. 910, 1)
- ἀπρηκτα· ἀνωφέλητα
- ἀπρηκτον (Ξ 221). ἀπρακτον [6903]
- ἀπρηγτον· ἀφλόγιστον
- ἀπριάτην (Α 99). ἀνεν πράσεως
- ἀπριξ (Soph. Ai. 310). προσπεφυκότως.
ἰσχυρός. σφροδρός. ὁ οὐχ οἶδον τε πρᾶσαι,
διὰ τὴν σύμφυσιν (v. ἀρριεξ) [7]
- ἀπροΐτως· ἀνεξόδως [9] 10
- ἀπροΐτος (cf. Aesch. Prom. 1074). ἀπροΐτος
- ἀπροΐτως· ἀπροϊδτως. λαθραίως
[ἀπροκον]. ἀτροπον. ἀπρεπές
- ἀπρόσβλητον· γενναῖον [14]
- ἀπροσδιόριστος· ἀόριστος. μὴ πρὸς τι
δικριτέμενος
- ἀπροσέειλος· φ οὐδεὶς προσειλεῖται, ἀλλ᾽
εὐθέως πίπτει, η ἀκαμάτωτος, ἀπὸ τῆς
εἰλῆς. Εὐρύπιδης αλῆ (fr. 842)
- ἀπροσεξιλα· φρυνμα· παρὰ τὸ μὴ προ(σ)-
ἴεναι τινὰ ιαντφ η τοις πραπτίοις
- ἀπροσήκει· ἀ δεῖ
- ἀπροσίτος· ἀπροσπλαστος. ἀπάνθρωπος.
ἀχώρητος. ἀπροσίγγυτος [20]
- ἀπρόσακλητος δικη (Demosth. 1251, 12).
η τι τυχοῦσα τῶν καλούμενων κλητόρων
κατὰ τὸν νόμον. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἡν εἰσ-
αγώμυος
- ἀπροσκοπεῖν· μὴ προορᾶν [23]
- ἀπρόσοι(σ)τος (Aesch. Pers. 92). δυνυπο-
μόνητος [25]
- ἀπροσπλήστωφ· φ οὐκ ἄν τις προσπλά-
σειν (v. 6616)
- ἀπροσπταστηφ· ἀσκανδαλίστηφ
- ἀπροστασιον δικη (Hyperides; Dem.
- 910, 15). κατὰ τῶν προστάτην μὴ ἀπο-
γραψαμένων μετοίκων
- ἀπροστάτευτος· μὴ ἔχων προστασιαν
τινός
- ἀπροτίμαστος (Τ 263). ἀπρόσθικτος,
ἀψαστος. Μάσασθαι γάρ τὸ ἀψασθαι.
[18]
- ἀπρόσφορον· ἀνάρμοστον
- ἀπρόσφωπος· οὐκ εὐπρόσφωπος (Plat. Charm. p. 154 D). καὶ ὁ προσωπεψ μὴ γεωμενος,
η λανθάνων [34. 35]
- (ἀπρόχανος· ἀκάλυπτος, ἀπροφάσιος;
(ει προχάνη))
- † ἀπτά· φάρμακα (περιπλατα)
- ἀπταντίτας· τοῦτο ἐν συνηθείᾳ λέγεται.
σημαίνει δὲ διπτὰν πέντη, τιτὰν δὲ
παιδεραστήν (τιτᾶν αἰτίαν τελ αἰτίας τι-
τάν)
- 20 ἀπταρούσσεται· πέπεται (ἀπτερ—?)
- Ἀπταρεύς· δ ἀπὸ Κρήτης. Ἀπτα(ρα)
γάρ πόλις Κρήτης
- ἀπτερα· λοπτερα. ταχεια. ήδεα
- ἀπτερος· αλφνιδος· παρὰ 'Ομήροφ (ρ 57)
ο προστήνης η ταχύς. Αλσύλος ἀγαμέμνονι
(276 λοπτερος)
- (.....) αλφνιδιον
- ἀπτέρωτα· ταχεια. αλφνίδια (ἀπτέρω τά-
χεια· αλφνιδιφ)
- ἀπτέλους· λειας [47-50]
- ἀπτιστων (Hippocr. I. p. 38 K). ἀκόπων
[52]
- ἀπτοεπές (Θ 209). ἀπτόητον τοις ἐπεσιν.
οὐ σκάζων. η κακολόγε, η δυόητε [54]
- ἀπτομαι· ψαύω, ψηλαφω
- ἀπτφ· ψηλαφητφ
- ἀπτωτον· τὸ μὴ πιπτον, ἀλλ' ἔστος

COD. 6906 Κύπροι δὲ γένος τι ἀκάνθης EM.
Cf. hoc 16 δ — προσηλεῖται 17 ἀπρακταιοις
i

24 ἀπρόσοιτος 26 | στων· φν (v. ἀποπλήκτωφ) 27 | πιλέω 28 ἀπογραμμένων 30 μασ-
σάσθαι — ἀψασθαι, απρόσβατον 33 λαμβάνων 36 ἀπόχρανος Cf. 6886 38 Sic 43 ἀγα-
μυον (vide 55) 46 ἀπτελούς (v. ἀψιλον) 55 Post ψηλαφω: ἀπτορος· λοπτερος (v. 43)

HES. 6903 ἀπρήγκτως (B 376). ἀπράκτως 7 ἀπροϊδη (Greg. Naz. de rebus suis
59, non Nic. Ther. 2). ἀφανη̄ 9 ἀπρονίμευτος· ον πρατανευθεις. [ά]προνοιουη̄ η ἐπ
τῆς χώρας ἀρταγη̄ 14 ἀπροσδεη̄ (Il Macc. XIV 35). δ μηδενὸς χρειαν ἔχων 20 (ἀπρό-
σθαι τον 1 Timoth. VI 16). εἰδεχθε̄, αποθηδε̄ διειν̄ 23 ἀπρόσκονον (Act. Ap. XXIV 16).
ἀσκανδαλίστον 25 ἀπροσπέλαστος· διροσέγγυτος (nata e 6919) 31 ἀπροστίματον·
ἀπροσδέκτον. ἀπρόσβατον (ad ἀπροτίματον· ἀπροσδέκτον) 34 ἀπροτιμιστος (Greg.
Naz. Carm. II 289). ἀπρονήτος 35 ἀπροτιποτον (Greg. Naz. Carm. IV 163 p. 213 Dr.).
δόφατοι 39 ἀπτάν· διαχωρίσιον 47 ἀπτεσθαι (B 152). ψαύσεθαι (sic) 48 διπται-
στωφ (non Plat. Theseis. 144 B). διαταγγώστωφ 49 ἀπτετι· συνάπτει 50 ἀπτῆσι
(I 323). μηδέπω πετωμένοις 52 διπτόν· ψηλαφητόν 54 ἀπτόλεμος (B 201). πολέ-
μου ἀπειρος

8 |ξόχως 12 Verum est ἀτροπον.
18 ἀπροσηκει· ἀδει 22 |γημος

27 |πιλέω 28 ἀπογραμμένων 30 μασ-
σάσθαι — ἀψασθαι, απρόσβατον 33 λαμβάνων 36 ἀπόχρανος Cf. 6886 38 Sic 43 ἀγα-
μυον (vide 55) 46 ἀπτελούς (v. ἀψιλον) 55 Post ψηλαφω: ἀπτορος· λοπτερος (v. 43)

ἀρδήσονταν· ἀρεθίζουσιν [15—22]
 ἀραιαῖ (Σ 411)· ἐπὶ μὲν τοῦ δεσμοῦς·
 ὅπλο δὲ κτῆμα ὁδού ἀραιαῖ
 ἐπὶ δὲ τοῦ λεπτοῦ καὶ στενοῦ·
 ἀραιὴ δὲ εἰσόδος [δέ] ἔστιν (χ 90)
 (ἀραιάκις· ὄλυγάκις)
 ἀραιᾶς· βλαφράς. Σοφοκλῆς Ἀλκμένην (fr.
 107 λεπτάς)
 Ἀραιθυρέη (B 571)· ὄνυμα πόλεως
 ἀραιῶν· κατάρατον. ἦ (ψῶ)
 ὁ πρόσθιν ἀλθών ἦν ἀραιὸς μοι τέκνος
 οἷον ἀράν προσετρίβετο καὶ κατευχήν. Σο-
 φοκλῆς Πολυεύθηρ (fr. 366)
 (ἀραιόν· διεστός, ἐλαφρόν: Hippocr. III p.
 412)
 (ἀραιότερος· βραδύτερος
 ἀραιτο (Eur. Or. 3)· ἀπενέκατο, λάρβοι
 + ἀράη· φαληρη, καὶ ἀράκτην (βατά-
 κην)
 ἀρακοι (Aristoph. fr. XV p. 1122)· δεπτόν
 τι. τὸ δὲ αὐτό καὶ λάθυρον
 ἀρακος· λέρας. Τυρρηνοί
 ἀρακτῆρα· διμελτῆρα (ΔΡΑ—; cf. δράσ-
 ει) [85]
 ἀραμέν· μένειν. ησυχάζειν (pro ηρεμεῖν)
 ἀραμεναι·
 ἀράμενοι τὰ πλούτα τῆς
 δράντισιν· ἔρινσι. Μακεδόνες
 + (α)ραντες· ἔλαφος
 ἀραρεῖν· ἀρμόσαι, πλέξαι [42, 43]
 ἀραρε[ε]τι· ημισύθηραν (Eur. Or. 1571), ἦ
 παγίως δέδο(κ)ται, ἦ κέριται (Eur. Med.
 322 al.) [45]
 δραρινοι· ὅσα παρασφηνοῦται λιθάρια εἰς
 τὰς ἥγαδας

ἀράρισκε (§ 23)· περιάρμοσεν
 + ἀραμος· ἐρωδιός (v. ἀσιδον) [49]
 ἀραρόν (1)· πάρον (q. v.). βίβαιον. κατά-
 ρατον (ad ἀράτον)
 ἀραρότως (Eur. Med. 1192 al.)· ἀρμοδίως,
 προσηρμοσιέως, ἀρμοδότως, ἀσπαλῶ-
 δην καὶ τὸ ἀραρεν παγίως δέδοκται
 (Eur. Andr. 254 al.) [52]
 ἀραρυίας (Γ 331)· ἡμοσμένας [54]
 10 ἀράς ἐπισπεῖραι· ἕθος Κυπρίων σπει-
 ράντων κριθᾶς μεθ' ἀλλος καταρᾶσθαι το-
 σιν [56]
 Ἀρᾶς λερόν· λερὸν Ἀρᾶς Ἀθήνησαν. Ἀρι-
 στοφάνης Ὡρας (fr. VIII p. 1174): ἵναι δὲ
 τὴν βλάβην λέγειν αὐτὸν ἐνόμουσαν [58]
 ἀράσσει· συντρίβει. τύπτει (Callim. Apoll.
 3): διμέλθει (ad δράσσει)
 + ἀράσσεται· ἐλεῖν, λαμβάνειν
 ἀρασσόμενα· προσρηγνύμενα. πλησσόμενα.
 θορυβούμενα
 ἀρασχάδεις· τὰ περυσινὰ κλήματα (ἀρο-
 σχάδες?) [63]
 ἀράττων· κρούων
 + ἀράνη· μεσάγκυλον (v. ἄρκυν) [66]
 Ἀρανυηλίς· ἡ τὸν Ἀγυπτος
 ἀραχθεὶς· διωχθεὶς
 ἀράχνια (Pherecr. fr. III p. 325)· ἀράχναι (vai).
 Ἄττικοι
 + ἀράχνηκες· ἀράχναι
 (ἀράχνιον· τὸ λεπτὸν ύφος)
 ἀράχνον· ἀπὲν εὐθείας δραχμῆς. Αλαχ-
 ίνος Λαΐρ (fr. 117) [73]
 ἀράχνη (ἄραχος?)· εἶδος δσπρίου [75]
 ἀρβάλη· τῆγανον ὀστράκινον. Ταραντίνοι
 ἀρβίνη (στρίνη)· κρέας. Σικελοι [78]

COD. 23 δίεστιν 24 cf. δράκηις εἰς ἀδράκηις 25 δλκαι^ω 27 ἀραιιν — ηνά-
 ραιος — κατεύχηγ^ς 28 Cf. ἀρβόν 31 cf. ἔξ ἀρκιαών 37 ἀραμεν^ν μ. ἀράμεναι· ἦ.
 41 ἀράραι (αν ἀρσαι? ἀρτίσαι) 51 ἀραρώσαι — δραρώς π. δέδεικται 51 Cf. ἀρσάμεναι
 57 ἀράς, l. Ἀριστοφάνη^η 59 cf. 7034 62 cf. ἀρέσαι 67 ἀράνκιλις 69 ἀρα-
 χνία^{τη} 71 Ιστρα ἀρράχηνον legebat suo loco. 75 Post λερών: δραχήις· ὀλυγάκις (cf.
 ἀραιδαις) 27 Post Σικελοι: ἀρβόν· δεστός, δραιδον (q. v.) ἐλαφρόν

HES. 15 ἀραιή (II 212)· ἀρμοστὸν ποιησει 16 ἀραιήν (ε 425)· ἀσθενῆ
 17 ἀραιήσι (II 161)· λεπταῖς καὶ μακραῖς 18 ἀράμενοι· ἐπάραντες 19 ἀραντες·
 ἀπενεγκάμενοι 20 ἀραιαῖ, γαστρήρ (Nic. Ther. 133, Ruf. Ephes.)· τὰ λεπτὰ ἔπειρα
 21 ἀραιητν· στρεπτόν (απαραίτητον· δστρ.) 22 δράξαι (M 384)· συντρίψαι 33 ἀραμα
 (recens). βόρδηρος 42 ἀραρειν· ἀράχηνη 43 ἀραρεις· ἵνορος 45 ἀράραχνος·
 τὸ αὐτό 49 δράμ (Mathl. I 3)· μετέωρος 62 ἀραριναν (Ε 744)· ημοσμένην
 54 δρ[α]σάμεναι· ἀλευψήμεναι. ποιοῦσαι (ποτίσασαι) 56 + δρασσην· πλέλος (v. δρεε)
 58 ἀρασ, μώσαι δησαι (ἀρ(σαι)· ἀρμόσαι) 63 ἀραται· καταράται (Num. XXIII 8).
 ενχεται (I 240) 66 ἀρατειζενειν· καταρᾶσθαι. ol δὲ στρατεύεσθαι (v. φατιζενειν ει
 ἔρατενενειν) 73 δραχηνοψεις (Philo de somn. 1115 B)· οις ὅπλο ἀράχης ημασμένα
 75 ἀράων (O 378)· τῶν εὑχῶν. η λερών (ad λαρ—) 78 ἀρβίκη (Eur. Or. 140)· τοῦ
 ηποδηματος

- ἀρβύλαι (Hippocr. III p. 239 K)· εἶδος
ὑπόδημάτων [80]
- Ἄργαδες· εἶδος φυτοῦ, καὶ Ἀργεῖαι γυ-
ναικες
- ἀργαλένειν λευκαίνειν. Εὐριπίδης Ἀλκμέων
διὰ (Ψωφίδος (Igr. 74))
- ἀργαλίνουσα· λευκαίνουσα. φοιβᾶσα [84]
- ἀργαλέωτατοι· δεινότατοι [86, 87]
- ἀργαλεωτέροις· δεινότεροις. χαλεπωτέ-
ροις [89] 10
- Ἄργας· δφις (Achaei fr. 1) καὶ ποιητὴς
μοχθῆρος (Anaxand. I 17 p. 183). (δωρεῖς
καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸ δφιν) ἀργᾶν
ἐκάλουν. καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνου
(de fals. leg. p. 260) Ἀργᾶς ὄνομαζεται.
οἱ δὲ δυομει τυράννου (Thucyd. VII 33, 4)
ἀργεῖαι (Eupol. fr. II p. 532)· ὑπόδηματα
πολυτελῆ γυναικεῖα
- Ἄργεια φορά (Com. vol. IV p. 427)· ὡς
φιλοδίκους καὶ συκοφάντας Ἀργείους κω-
μφοδούσουν
- Ἀργείη (Z 323 Δ 8)· Πελοποννησία, λευ-
κὴ δὲ Ἡσίοδος (Theog. 12)
- Ἄργειοι· οἱ Ἑλλήνες, καὶ ἐκ τῶν τὸ εἰλύ-
των οἱ πιστευόμενοι οὐτως ἐλέγοντο. η
λαμπροί
- Ἀργεῖος (Eubol. fr. II p. 233)· κυβετικοῦ
βόλου ὄνομα (ἀρτος)
- Ἀργείους δρῶ· παροιμιώδες (Soph. fr.
200 Aristophon. fr. I 4 p. 357) [97]
- Ἀργειφόντης (x 302 al.)· δ Ἐρημῆς η δ
ἀργὸς φύνου η ἐν Ἀργει πρώτον πεφηράς.
η καταγῶν τοὺς φύνους [99]

COD. 81 καὶ δογαῖ (cf. Com. anon. fr. CXCV) 82 ἀλκαιόνι 88 ἀργαλαῖοι
90 ἀργάς—ἀργαν 92 ἀργεία, σφρά 93 Post Ἡσίοδος (Ἡλιόδωρος Ruhmen.) gl. 7123

95 δρεγεῖης 98 ἐρημησαργόφονον; cf. gl. 7113 7103 ἀργειμόρην 10 |σταονό| —τινες
δὲ οὐ — οἴδα — ταχεῖς 12 ἀργέτη, δήμῳ 13 Post λευκοφόντης: η — φύνους ex 7098
οι

14 ἀργηστείρα. (Legebatur infra ἀρχήν· εἶδος) 15 ἀργηπέφερ, δφιν 18 Ἀργος Ὑάντιον?
δργιμότειρον· τὴν Εὐρώπαν?) 20 σμικτῇ 22 ταχομῆτης — ώγους 26 ΕΜ. 28, 18;
cf. ἀρξτρος 28 ἀρτισφῆς Creles?

HEG. 80 ἀρβύλην δα (ἀρυθαίδα)· λήκυθον. Λάκωνες 84 ἀργαλαῖοι (N 85)· ἀργῷ
86 ἀργαλαῖονδε (Σ 87)· χαλεποῦς, δεινούς 87 ἀργαλαῖη (Μ 63)· χαλεπή, δεινή
89 Ἀργεῖ παντί (B 106)· [διόλοιο λευκῆ] 97 Ἀργεῖς· πόλις Θεσσαλίας 99 Ἀργείσιν
(Δ 79 al.)· Ἑλλήνων 7102 ἀργέμετα· τὰ ἐπὶ τῶν ὅφαλων λευκωματα 4 ἀργειάσιν
(Γ 198)· λευκῶν, η λαμπρῶν 5 ἀργενήσι (Ζ 424)· λαμπραῖς, λευκαῖς 6 ἀργέν-
ησι (Γ 141)· λευκαῖς, λαυπραῖς 7 ἀργήτη (Γ 419)· λαμπρῷ 13 Ἀργειφόντης·
χαθαροφότης, λευκοφότης. η ταχεῖς καὶ τραχεῖς 8 ἀρφαινομένος. διφότρα δὲ ἀν έπι
(έπη περι) τὸν δεύτερον ταῦτα· διὰ τὴν εὐποίην τὸν δρομάτων τὸ ταχέως, διὰ δὲ τὴν θειότητα
τὸ σωφῆς ἐρημηνεύειν. Ἐρημῆς γοῦν ὠρομάσθη διὰ τὸ ημέρας (εἰρεμός) τις εἶναι· διὰ τὴν εἰρημα-
τοσα (εἰρεμέμιστα), διόπει τὸν λέγειν. 17 + ἀργιλληψιν γη μῆ
βλαστρούσα τε (ἀργιλίτις?) 19 Ἀργιλλα· δῆμος τῆς Ἀττικῆς (Αιγαλέα) 25 ἀργιος· λευ-
κός, ταχεῖς (ἀρρός) 27 ἀργειστα (αγιλις· τὸ, q. v.) ἐκ τῶν στιμμάτων μέρη ως διαπελεγμένον
δικτυον 28 ἀργιαφης (X 281)· δ ἀπητισμένος τῷ λόγῳ (v. ἀριστης) 29 ἀργιφοντ
καθαροφότου

- Ἄργεισινας· τοὺς Ἀργείους
ἀργέμισιν· τῶν ἐν τοῖς ὅφαλοις λευκω-
μάτων. οἱ δὲ ὅφαλοις. Σοφοκλῆς ἐπὶ
Ταινάρφ Σατυρικῷ (fr. 213) [7102]
ἀργεμώνη (Diosc. II 208)· εἶδος βοτάνης
[4—7]

ἀργεννῶν (Σ 529)· λευκῶν. λαμπρῶν
ἀργέσται· οἱ ἔτησι
ἀργεστάδον νότοιο (Δ 306)· τοῦ λεγομέ-
νου λευκούντον τινὲς λέγουσιν οὐ καλῶς.

"Ομηρος γάρ τέσσαρας οἰδεν ἀνέμους (μό-
νους). ἔστιν οὖν ταχέος
ἀργετος· η ἀρκευθος. Κρῆτες
ἀργέτι δημιφ (Δ 817)· λευκῆ πιμελῆ [13]
δργή· στείρα. (εἶδος μελίσσης διέντρου) cf.
κηφήν

Ἀργῆν ἐπεφνεν (Irag. adesp. fr. 163)·
δφιν. έστι δὲ ἐπίθετος δράκοντος
ἀργήτα· λευκόν λαμπρὸν

ἀργήτη κεραννόν (Θ 133)
τὸν λαμπρὸν η..... ταχύ

† ἀργοιειρίατον· Βοιωτίας [19]

ἀργιλος· οἱ σμικτης γη, η λευκήγειος
ἀργιλοφοις (Ατ. Vespp. 672)· λαπάραι κω-
δίσιν, οἱ δὲ πρωκτόν, καὶ μηλωται
ἀργιμήτας ταῦρος (Phrynic. trag. fr. 15)·
ταχύμητης, η λευκός παραγώγως. λέγεται δὲ
ἐπι τὸν διακομίσαντος τὴν Εὐρώπην

δργειεινέστεντα (Β 617)· λευκόν, λευκό-
γειον, ἀργαλ[λ]ώδη

ἀργιόδοντος (Κ 264 al.)· λευκούς ὁδόντας
ἔχοντος

δργιποντος· δετός. Μακεδόνες [27—29]

ἀργυματα (ξ 446)· παραχάς
ἀργύριον (ex Apoll. lex. 41, 23)· ἀργύρεον.
ταῦτη. λευκόν
ἀργύριος· μιλ(λ)ός (recens). βραδύς
Ἀργυρος (Homeric). Πελοπόννησος [34, 35]
(ἀργυρού μαιβοι)· τραπεζίται
ἀργυρούσσιτεῖται· τάγμα τι στρατιωτικὸν
ὑπὸ Ἀλεξανδρου
ἀργύρεαι λόγχαι (oraculum)· οἱ μισθο-
φόροι
ἀργυρέα λιμός (App. proverb. I 39)· ἀρ-
γυρίου σπάνις
ἀργυρέα υγείας· ή δρυγυρέα τι αὐλακή (ν. ευ-
λακή). παρὰ Θουκυδίδη (V 16, 2) [41, 42]
ἀργυρηλή της· δρυγυροκόπος
ἀργυρίος· εἶδος βοτάνης (ν. ἄγκυρης)
ἀργυριτής· οἱ ἐν δρυγυρῷ τὴν οὐσίαν ἔχων.
καὶ οἱ ἀργυρίταις· ή ἐκ τῶν ἐναργύρων με-
ταλλων γῆ· τὸ δρυγυρόν λιθόργυρος (Xenoph.
vectig. I 5, Dem. 974, 28)
ἀργυρογνώμονες (Plat. de virt. 378 E)·
τραπεζίται [47]
ἀργυροθήκη (Antiphan. III p. 85)· τὸ (εἰς)
δρυγυρίου γραμματεῖον (δ καὶ Βοιώτιον καὶ
κοιλίαν λέγεται)
ἀργυροκοπιστήρ (Cratin. fr. VII p. 143)·
τραπεζίτης. ή δ τὰ δρυγύρια ἐργαζόμενος
[50]

ἀργυρολόγος· τελώνης
ἀργυρόπεζα (A 538)· λευκόπους. Πέρα
γάρ δ πούς. καὶ καλλίπους

μιο
ἀργυρος· δ στατήρ. ήσαν δὲ ὅβολοι ἀστη (cf.
ἀσημος) [54]
ἀργυρού σ κόπις (Phryn. com. fr. V p. 582)·
ἀργυρολόγος. έκ τοῦ παρεπομένου
ἀργυρούσσητος (Eur. Alc. 679)· οὐκέτης
ἀργυρίου δηροσαθεῖς [57—59]

ἀργώ· εἶδος φυτοῦ, δρ' οὐδὴ ή Ἀργώ ναῦς
ἀρδα (Pherecr. fr. VII p. 276)· μολυβός
ἀρδάλια· τὸν πυθμένας τῶν κεραμίδων,
οὓς ἔνιοι γοργύρας καλοῦσιν
Ἀρδαλίδες· αἱ Μοῦσαι
(ἀρδαλος (Hippocr.?)· μολυβά
ἀρδάλιον· εἰκαῖον;
ἀρδαλωμένον· ταρασσομένον (ἥρδος—)
ἀρδάνα· (schol. Eur. Alc. 99)· αἱ τῶν κε-
ραμίων γάστραι, ἐν αἷς τὰ βοσκήματα ἐπό-
τεξον, Δωρεῖς κύμβαλα καλοῦσι. ταῦτα
δέ πρὸ τῆς αὐλείου θύρας ἐτίθεσαν ὑδάτος
πλήρως πρὸς δραγυρισμὸν, ἵνα, ὥποτε τις τε-
λευτήσῃεν, οἱ ἔξιόντες περιρράνωνται (ν.
πηγαῖον)
ἀρδεία· ποτισμός
(ἀρδείας· ποτισμούς [70]
ἀρδείει (Aesch. Prom. 852 Antiphan. fr.
LXXXVII)· ποτίζει
20 ἀρδεύσαν τε· ποτίσαντες
ἀρδην (Eur. Alc. 624)· φοράδην. η σφόδρα.
η παντελῶς. η διθρώς (Ar. Thesm. 274).
η ἐξ ὀλοκλήρου
Ἀρδήττους (Lyrias)· τὸν δράδιον ἐπὶ τὸν δρόκους· ίντας Ἀρδήττους ἐκάλουν. τό-
πος περὶ τὸν Πλαστόν. ἐγγὺς τοῦ Παναθη-
ναϊκοῦ σταδίου, ἐν φ τὸν δρόκους ἐποιοῦντο
ἀρδείας (Herod. I 215)· τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα
τὸ δρικός· φρετρα
ἀρδείς· αὐτεῖς. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτη
(880)
ἀρδμός· ποτισμός·
ἐν ποταμῷ Σ 521)
ἀρδεύοι· ἀρδεύοντο. ποτίζοι
ἀρδων (Xen. Symp. II 24)· ποτίζων [81, 82]
Ἀρέθονσα (ν 408)· κρήνη ἐν Ιδάκῃ, καὶ
ἐν Σικελίᾳ, ἐν ή δ ἐν τῇ Πλαίδι ύψων πο-
ταμός ἀλφειδὸς τὸ ἀργύριον καὶ νενόμισται

COD. 34 ἀργυράῖον 38 μυθοφόροι 45 διαργύρων μ. γῆ. ἀργυρέινον· γραμμ. δ
καὶ Βοιωτικὸν π. κ. λ. ἀργυρεῖς· λιθάργυρος. ἀργυρογυρός· τραπεζῆται [δοκιμασταὶ οἱ
Μοετ. Alt.] 55 δρυγυρούσκόπις 56 δρυγυρούσκόπιος — ἀγοραστῆς 63 ἀργαλίδες

67 ἀρδαρισταὶ — πλήρη, ἵνα δ. τ. τ. οἱ πρός ἐμφανισμὸν περιφέονται 68 αἰδεία 73 δρό^ο
75 ἀρδαστὰ

HES. 34 δρεούς (A 50)· ταχεῖς. λευκούς 35 ἀργυραμοιβοῖ (Plat. Polit. 289 E).
κολ(λ)υμβισταὶ (Moeris) 41 ἀργυρέοιο (Ω 605)· τοῦ λαμπροῦ. καὶ καλλίστον 42 ἀρ-
γύνθεον (A 31 al.)· λαμπρὸν καὶ καθαρόν. δρυᾶς καὶ καθαρῶς ὑψαμένον (ἀργύρεον) 47 δρ-
γυρόθλον (B 45)· δρυγυροῦς ἥλον τὸ ξύφον 50 δρυγυρούσθινην (cf. Φ 8)· λευκὰ διεύματα
ἔσουσας κρήνην 54 ἀργυρότοξος (B 768)· καλλιτόξος 57 ἀργυραλ (Greg. Naz.
Carm. LVIII 18) λαμπρό· λευκό· (—φέη) 58 δρυγύφαιον (Σ 50)· λαμπρόν. λευκόν 59 δο-
γυφαῖον (Greg. Naz. Arc. IV 231 p. 217)· λαμπροῖς. καθαροῖς 70 ἀδεταῖ· πικραταῖ
(ν. col. 32, 21) 81 ἀρείας· ἀπειλάς 82 ἀρείας· πάλων Περσικάς. Ἀρείσοιγε θνος
Περσικόν (Ἀρηναρας)

ἀρειή (P 311)· ἀπειλή. [βλάβη]
 ἀρετή· θύσανος (Aeschyl. fr. 198)· ἡρίοχος
 (ἀποσχίσματα καὶ ἀποκλαστήματα) [86—90]
 + δρυνῆταις· τὴν λάμαν Φούγες
 Ἀρειμανής· δὲ Αἴδης, παρὰ Πέρσαις
 ἀρειφατὸν λῆμα· λαχρόν, ἀντὶ τοῦ Ἀρει
 ἐοικός. Αἰσχύλος Νεανίσκοις (fr. 143; v.
 ἀριθμάτων)
 (ἀρειφάτων (Aesch. Eum. 913) πολεμίσων)
 [95. 96]

ἀρεκτον (T 150)· ἀρρακτον, ἀτελεῖτον
 Ἀρεοπαγίτης· δὲ ὄικάστων, καὶ σιπῶν δὶ^ο
 ὅλους κατὰ ἀνάγκην (Diogen. prov. II 91)
 [99. 7200]

ἀρεστάμεναι· φιλοφρονήσασαι, ἀρεστὸν
 ποιήσασαι
 ἀρέσσασθαι· ἵ(λ)ασσασθαι. ἀρεστὸν ποιήσαι
 [3]

ἀρεστόσθω (T 179)· εὐάρεστον καταστη-
 σάτω [5. 6]

ἀρεσκός· δὲ προσηγής, καὶ ή διδομένη ἥψ-
 δος ... τοῖς κωμικοῖς (Pollux IV 120)

ἀρεσκεύεσθαι· φιλοφρονεῖσθαι [9]

ἀρεστήριον· λερῖον, καὶ θύμα

ἀρεστήρ· πέμψα πρὸς θυσίαν

ἀρεστὸν· σύμμετρον. ἀρέσκον [13]

ἀρέσκα· κλήματα. βθύνεις (v. ἀρασκάδες)

ἀρετῇ (θ 329)· ἔντεττῃ ἐστίν
 οὐκ ἀρετῇ κακὰ ἔργα
 τοντέστιν οὐκ ἀπολήγει εἰς ἀρετὴν. ἀνε-
 γνώσθη δὲ περισπωμένως

COD. 84 cf. ἀριή 85 cf. ἀρθύσανοι et Eustath. 600, 43 93 ἀντιάρει ἐοικώς 94 cf.
 ἀριθμάτων 7201 ἀρούν Cyrus 7 ἀρεσκές· δὲ πρώτην 11 ἀρητήριον (ΕΜ. 138, 52)
 12 ἀρεστόπορον 13 Recte ἀρειοτέρην Cyt. 171 15 ουκάραιτακανδ 29 ἀρκί-
 φατον 39 τυροίκω, γράφει — τοῦ ἐω καὶ τῶν βόρων 40 δὲ ἡρμοσεν 44 ισχυρῶς ἡρ-
 μοσται 45 ἡρός· 47 νημένον 49 σεο

HES. 86 ἀριον· βέλτιον. καλλεῖον. κρείσσον
 88 ἀρείσοι (A 260). βέλτιστον 89 Ἀρειος πάγος· ἐν Ἀθήναις δικαστήριον ἐν τῷ ἀκρο-
 πόλει 90 ἀρειόντας· αὐξήσαι 95 ἀρείσον (B 707). βέλτιων 96 ἀρειοβοσκός
 (Soph. fr. 589); προβατοβοσκός (v. ἀρη—) 99 ἀρείσον οὖν· ἀρείσθαι· λαβεῖν (H 203). δραι 6 ἀρέσθορεν
 φοβερός· 8 ἀρέσσαστο· πήρανεν 6 δρείσθαι· λαβεῖν (H 203). δραι 6 ἀρέσθορεν
 (M 462). ἐπήδησεν 9 ἀρέσσειθα (A 362). ἔξιλασμεδα 13 ἀρειτῶσα· ἡ ὑπερέχουσα
 τὰς ἄλλας (Greg. Naz. Arc. II 55), καὶ βέλτιων τῶν ἄλλων 17 ἀρετῆ· θεῖα δύναμις (II Petr.
 I 3). διάθεσις διγήθη· ἡ τὸν ἐνάρετον βίον 18 ἀρετησαν· ἡρμοσαν (ἡρισαν) 19 ἀρε-
 τῶσιν (τ 114). ἀρεταίνωσιν, εὐδαιμονῶσιν, ἐν ἀρετῇ πῶν 20 ἀρη· λῆψη, πολέμω (Φ 431)
 24 ἀρήγυν (E 507 al.). βοηθῶν 26 ἀρηγοντες (A 7). βοηθοῦντες 27 ἀρηιθόσθων
 (A 280). πολεμιστῶν, ἐν τῷ Ἀρει θεότων 28 ἀρηθόσσων (O 315). τῶν ἐν τῷ πολέμῳ
 εὐκυνήσων 30 ἀρκιος (B 698). ἀλλαχον (h. e. 7241) θρασύς, ἀγαθός, πολεμός 33 ἀρήη
 (B 591). δύομα πόλεως 36 ἀρηξειν (E 833). βοηθοῖσιν 37 ἀρηξιι (A 408). βοηθῆ-
 σαι ἐν πολέμῳ. προ τοῦ Ἀρεος 39 ἀρηξήνορα (H 228). τὸν τὴν ἀνδρειαν 40 ἀρηρει
 (Γ 338). ισχυρῶς ἡμοσται 41 ἀρρος (B 698). θρασύς, ἀγαθός, πολεμός 42 ἀρηρασθα (Z 115). εὐξασθαι 46 ἀρησθα (O 530). ἡμοσομένα 48 ἀρησσασθα
 (Z 115). εὐξασθαι 50 ἀρησηγ (N 818). εὐξη 51 δερηθορεν (M 462). ἐπηδησεν (cf.
 ἀρεσ—) 53 ἀρηται (M 435). πλενέγκηται

ἀρετῇ· ἡ τῶν καλῶν νομιζομένων ἐμπειρία
 [17—20]
 ἀρη· λη[μ]ψη, οἰση. Σοφοκλῆς Αἰαντι μα-
 στιγοφόρω (129)
 ἀρη· εὐχή
 ἀράσω δίσω (O 378)
 καὶ βλάβη ἡ ἐν τῷ Ἀρει, τοντέστιν ἐν πο-
 λέμῳ. ἀπειλή· εὐχή, κατάρα
 ἀρηγει (O 42). βοηθεῖ [24]
 ἀρηγομένας· βοηθουμένας [26—28]
 δερήια (Z 340). πολεμιστήμα [30]
 ἀρηίφατος (λ 41). ἐν πολέμῳ πεφορευμένοι
 ἀρη(η)ιφιλος (Γ 21). ὑπὸ τοῦ Ἀρεος φι-
 λούμενος, ἡ ὁ φιλῶν τὸν Ἀρεα. δὲ ἀμφο-
 τέρων δὲ ὁ πολεμικός δηλοῦται
 δερημένος (Σ 435). βεβλα(μ)ένος. εὐχόμε-
 νος [35—38]
 δερηνοβοσκός· προβατοβοσκός. Σοφοκλῆς
 Τυροὶ β (Ir. 218). γράφεται δὲ ἐρηνο-
 βοσκός, διὰ τε τοῦ ἐ καὶ τῶν δύο ὕπων
 (δέρενο—) [40—42]
 δερηρομένη (Σ 548). [ἀρονυμομένη] ἀρο-
 τριμένη
 δερηρεν (ε 248). ἡρμοσεν
 δερηρές (κ 553). ισχυρῶς ἡρμοσμένος [46]
 ἀρηρομένον· δπητλημένον (non Alc. fr. 47)
 [48]
 δερήσατο· εὐξη(αι) [50. 51]
 Αρης τύραννος (Timoth. Miles. fr. 8).
 παροιμία [53]
 δερητήρα (A 11). λερέα

- Ἀρητήγειον (Philochor. ΕΜ. 140, 49)· τόπος
ἐν φ' Ἀττικοῦ ἔξο τοῦ ἀστεως
ἀρητήν (Ρ 37)· βλαβερόν. πολυχρόνιον
τ' ἄρωτος· Ἡρακλῆς παφὰ Μακεδόσιν
ἀρθεος· τράγος [59. 60]
ἀρθήναι· ἀπολέσθαι
ἀρθ(ο)μάς σαν τε (Η 302)· φιλισθέντες, δυϊκῶς.
διοικητας καὶ ἀρθιμήσαστες
ἀρθυμιοι (π 427)· φίλοι. παρὰ τὸ ἡριόθεται
καὶ συμφορεῖν ἥμιν
ἀρθ(ο)μάς (b. Merc. 521)· εἰρήνη, συνθήκη.
φιλία
ἀρθυμδ., προτυμηστί., ἡ μετάφρενον. [ἢ αι-
δοῖον ἀνδρὸς καὶ γυναικός
ἀρθρα· μέλη ἀκρα [[71]
ἀρθρέμβολα (Seleneo)· δαμαστήρια (δο-
κιμ—?). δρυγανα βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα
καὶ βασανιστήρια, καὶ δύομα στρεβλωτικῶν
ὅργωνταν εἰς δὲ ἐκαρθροῦσιν οἱ δῆμοι τὰ
τέων καταδίδουν μέλη
ἀρθρούμενον· τραγούμενον [69]
ἀρι· μεγάλως. ὅθεν καὶ ἀριζηλος ὁ μεγά-
λως ζηλωτός [71]
(ἀριειν. ῥιδ. ἀριή)
ἀριθμάσκα σον· πεποίηται ὡς ἀριτρεπής
ἀριγνώσατος· εὐγνωστοι (N 72)· τὸ γάρ
ἀρι μέγα δηλοῦ, πάνυ ἐγνωσμένον (οι)
ἀριδάκρους (Eur. Med. 903 Hegm.)· ταχέως
..... (εὐχερής πρὸς δάκρυνον)
ἀριδάκρυνος· πολυδάκρυνον
ἀριδάκρυτον· πολυδάκρυνον
ἀριδείκετον (Ξ 320)· ἀγαν ἐνδοξον. ἀσπα-
στόν. φαρεψόν. ἡ μεγάλως (Empedocli. 220
Siz.)
ἀριδεῖς· αἱ μετὰ κονιοργοῦ πνοαι (cf. ἀρα-
βίδεις)

COD. 56 | ιιον. Σοφοκλῆς συνθένυμον ὑστερος (cf. ἀρρητον)

ε				
62 τες	63 ισται	75 Cf. ἀρτιδ.	81	
σπλαχνούς,	ἀριηνας	94 ἀρέτηκος	7307	
τρώας	15 ἀρρεῖχος απ [ταλ]αρίσκος?	17		
στήδης (-ιδεύς?)				

HES. 59 ἀρθεῖς (N63). μετεωρισθεὶς
θύσανοι (Aeschyl. fr. 198), ἀποχηματα, καὶ
μέρος λόγου, δι' οὐ τραπέτρα ή λέξις πίεσθαι
εκδηλῶν. [φανεροῦ] φανερός 84 δριβήλων
ἄπο Αρούρης πόλεως 87 δριβήλων (B 10)
μεγάλως ἐκδήλως 91 ἀρτηλ (Ezech. XL
χαλεπωτέρων 95 ἀρθάτων τῶν πολέμων
(B 124). εἰς φιλαν έλθειν 99 δριθμη
(B 264). γαλεπᾶς 7 Λοιμα (B 783).
(Θ 556). ἄγαν, μεγάλως ἐκδηλώς 14 Α'
16 ἀριστεία ἀνδραγαθία 18 δριστῆ
σαντα 22 δριστης (X 281). εὐλαός, ἀγρο-
βελτίστη 25 αριτηραὶ (τε 345). δουλῶν

- Ἀριθήλαν· τὴν Ἀριθάνην Κρῆτες [81]
 ἀριθήλους· φανερούς
 ἀριθήλως· φανερώς [84, 85]
 ἀριζήλη (Σ 219, 221)· θαυμαστή ἄγαρ.
 ἐκθηλότητη [87]
 † ἀρίζος· τάφος. Κύπροι (v. 7483, 84) [89]
 ἀριή· δημιλή. (ἀρία (Theophr. III 16, 3 al.)
 φυτὸν η δρία) (v. δίλαξ) [91]
 Ἀριηνας ἀρισ(το)πώλους (v. Ἀρελας) [93]
 ἀριθκος (Callim. Del. 308)· πολυνήκος [95]
 ἀριθμεῖν· τοῦτο τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ κλήρου
 ἀριθμεῖται (Herod. VII 59)· ἔξετάζεται [98, 99]
 ἀριθμὸν ὁ μοῦ εἰσιν ἐπὶ διακόσια
 ἀριθμός· μέτρον. ἀριθμῷ δλίγον [7302]
 ἀρικύμων (Pippocr. I p. 467 K)· εὐσύ(λ)-
 λητος
 † ἀριμάξει· ἀρμόχει
 † ἀριμάσιον· γαστρὸν κόπρῳ
 ἀριμος (Tyrrenhi)· πληγκος [7]
 † ἀρίξαι· ὑποστηρίξαι [9]
 ἀριτρέπεις (θ 176)· μεγαλοπρεπείς
 ἀριπικύρον· μεγάλως πικρόν
 ἀρίς· εἶδος βοτάνης (Galen. lex. p. 442)
 Ἀρισθη (Z 13)· πόλις τῆς Λήμνου. οἱ δὲ
 Τραώδος. [14]
 ἀρικος· κόφινος [16]
 ἀρισταρχον (Simonid. fr. 231 Bacchyl. fr.
 30 52)· δια [18]
 ἀριστερο(α)στάτης (Cratil. fr. IX p. 138)·
 ὁ πρωτοστάτης τοῦ χοροῦ
 ἀριστεύει· ἀδραγαθίζεται (cf. Z 208)
 ἀριστεύς· ἀνδρεός (Eur.) [22, 23]
 ἀριστεύην (Demosth. 1009, 8)· ὁ ἐπι-
 δοτῶν ἐκλεγενικός [23]

61 ἀπολέσαι τὴν ἀπί

εθλοσυν 88 Κύπριοι. δρια — ἀρια 92 ἀρι-
παλικλας 11 δριπικιρδν 13 του δήμον —
δρισταρχαμια δριστία ἀριστέα 24 ἀρι-

μόσθησαν 69 αὐτοῖς.

or (Zenod. B. 318):

πισβῆθεν (*B* 838).

Ερεζηλως (μ 453):

98 ἀριθμηνεται

• 7302 αρίκεσι
9 σύρταρεπέδα

πόλεως

πολέμῳ ανδραγαθῆ-
ζ ἀστεριν (B 715):

17

- Ἄριστόδημος*. Ἀριστόδημον οἱ χωμακοί (Cratin. p. 104 Aristoph. p. 1015) τὸν προ-
πτόν, καὶ Θεόδωρον καὶ Τυμησάνακτα ἐλέ-
γον, ἀπὸ τῶν ἡταφηρότων. Φορμιάλους
δὲ τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα καὶ Βασιλείδας, καὶ
Λαχάρας
ἀριστοκρατούμενοι (Xen. Hell. VI 4, 18).
ὑπὸ ἀριστών κρατούμενοι, ἢ δῆμον, ἢ ἐτέ-
ρον τινῶν καλλίστων
ἀριστολόχεια (Theophr. IX 13, 3). βοτάνη 10 τις
ἀριστομένειον βοτάνη
ἀριστον (π 2 Ω 124). τὸν πρωτὸν ἀκρα-
τισμὸν. διὸ ιητεῖς λέγομεν ἀριστον, τοῦτο
δι ποιητῆς καλεῖ δεῖπνον, τὸ δὲ δεῖπνον
δόρκον
ἀριστονομία· εὐνομία. Ἀριστον γάρ τὸ
καλόν [32]
ἀριστοτέχνης (Pindar. Plut. Symp. I 2).
ἐν τῇ τέχνῃ χρήσμος
Ἀριστεύλλος· Ἀρίστον (Aristoph. fr. XIII
p. 1162), † ἀρίστον ὄδρα (αἱ ἀρίστητος?)
ἀριστοφαλές (φ 196). μεγάλως σφα(λ)λομε-
νον [36]
ἀριφραδέα (Ψ 240). δῆλα
ἀριφραδές (Ψ 326 al.). ἄγαν φανερόν
[39. 40]
ἀριχα· ἀρεν πρθματον (ν. βάριχοι)
ἀριχετα· γλίχεται, ἐπιθυμεῖ (ν. ὁριχάται,
ἀρόχεται)
† ἀριχωταν· ἔκδειν ἥητῶν
ἀριθθ· ἡ λέανιν ὑπὸ Σύρων (cf. Genes. II 9)
Ἀρίων (Antimach. fr. XXVI. CXXIII). δι πη-
πος. Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ μιᾶς τῶν Ἑρ-
ινῶν
Ἀρκάδας μιμούμενος (Plat. com. fr. VII
p. 651). παρομιά ἐπὶ τῶν ἀλλοις πονούν-
των καὶ μαχθουντων. οἱ γάρ Ἀρκάδες πολλὰ
πολεμήσαντες οὐδέποτε νίκην ἰδίαν ἔσχον
ἀρκαλα (Aeoles). λευκά καὶ ἐνώπια ἐξ ὑάλου
περιχρυσα· οἱ δὲ ἔιλα ἔηρά [40]
- 30 Ηις glossis in marg. adscriptae suisse videntur
glossae 7339. 40 ἀριστερέστων φοιτάρτων (sic) et ἀριστόδειπνον 34 ἀριστώτας†. Cf.
EM. 113, 4. 5 41 ἀρκαλλα ἀρτιλα Poll. V 97 (47. 50 cf. καρχαλέου) 51 ἀρκασ-
χύνη — πινδός 55 ἀρεφέτον 56 ἀρκάς 58 παιώνιον 59 τελευτή 73 ἀρκυη
74 ἀρκύτατα
- HES. 32 ἀριστος· μέγιστος. ἔξαρχος. ἔξοχτατος 39. 30 His glossis in marg. adscriptae suisse videntur
dōstewon διοκουμένοι (sic), (η) γεννατῶν, ἡ ἄλλως πινδός ἀγαθῶν
Eustath. 1935, 2). φυτὸν τῶν εἰς τοὺς καθαρούς παραλαμβανομένων (περιστερεῶν?) 40 ἀρι-
στόδειπνον (Alexid. fr. XXV p. 516 Menand. p. 180). ὅταν τὸ ἀριστον τῷ δεῖπνῳ συνάψων
63 ἀρκτοῦσον (Iob. IX 1). 64 ἀρκτῶ(ο)ς τόπος; διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἐπει-
δοτέρες διοκουμένοι καλεῖταις 65 ἀρκτοῦσος, ἐπειδὴ εἰπὶ τῷ ἀρκτῶν καταροεῖ, λέγεται καὶ ἀμάξα
66 ἀρκτώστων βορ(ε)ιών τόπων (gl. mss. Iobij) 78 (ἄρμα Act. App. VIII 38). ὄχημα, καροῦζα,
δίφρος

- † ἀρκαλαν· π χάλαρμιζειν
ἀρκάνη· τὸ δάκμα, φ τὸν στήμαντα ἔγκα-
ταπλέκουσιν (al) διαζόμεναι (τ. πέρκανα)
ἀρκαλέον· ξηρόν. φυσόν να (sic)
Ἀρκάς κυνῆ· Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφοκλῆς
Ίνάχφ (fr. 251)
ἀρκεῖ· προσαρκεῖ. βοηθεῖ. Εὐριπίδης Πηλεῖ
(fr. 626)
ἀρκηλα· φύρ (-οι. ζήφον). Κρῆτες τὴν
υστριχα
ἀρκής· ταχὺς
ἀρκιον (B 393). ἀρκετόν. αἰρετώτερον. Ικα-
νόν. ἔτοιμον (vid. ἀκείον. ἀκίμων)
ἀρκίως· ἀρκετός, ίκανός
ἀρκόν· σχολήν. Μακεδόνες
ἀρκος· ἀρκεμα. βοηθεῖα. ἢ τὸ παιώνιον.
καὶ τὸ ζῶν (lessi. LIX 11). καὶ λέσσα τῆς
Ἀρτεμίδος (Eur. fr. 767 Aristoph. fr. XIV
p. 1102)
ἀρκτεία (Lysias). η τῶν ἀρκτενομεῖῶν παρ-
θέντων τελετή. ἀρκτεύειν δὲ τὸ καθιεροῦν
ἀρκτῆ (Anantrad. fr. XIV p. 200). η τῆς
ἀρκτου δορ
ἀρκτος· ζήδιον ἐν οὐρανῷ. μεσημβρία (ν.
πρὸς ἀρκτον)
ἀρκτούρος (Diosc. IV 106). βοτάνης εἶδος.
καὶ ἀστρον [63—66]
ἀρκνα· δίκτυα. λίνα
30 ἀρκνεις· δίκτυα τὰ πρὸς θήραν [θηρειαν]
ἀρκνουλον· δίκτυον
δρκνμα· ἀρξίς υπὸ Περγαίων
ἀρκνν· μεσάγκυλον (ν. ἀράνη). καὶ γυναι-
κεῖον κεκρυφαλον
ἀρκνς (e. c. Aesch. Ag. 1116). δίκτυον
ἀρκνσι (Eur. Bacch. 451). δίκτυοις
ἀρκνστάται (Xen. Cyneg. VI 6). οἱ τόποι,
ἔνθα αἱ ἀρκνεις πήγνυνται
ἀρκνών (Eur. Med. 1278). δίκτυον. βρόχων
ἀρκνωρειθαι· φυλάσσεσθαι τὰς ἀρκνεις
Ἄρμα (B 499). πόλις Βοιωτίας [38]

- COD. 26 πρώτων — τιμοſ 29. 30 His glossis in marg. adscriptae suisse videntur
glossae 7339. 40 ἀριστερέστων φοιτάρτων (sic) et ἀριστόδειπνον 34 ἀριστώτας†. Cf.
EM. 113, 4. 5 41 ἀρκαλλα ἀρτιλα Poll. V 97 (47. 50 cf. καρχαλέου) 51 ἀρκασ-
χύνη — πινδός 55 ἀρεφέτον 56 ἀρκάς 58 παιώνιον 59 τελευτή 73 ἀρκυη
74 ἀρκύτατα
- HES. 32 ἀριστος· μέγιστος. ἔξαρχος. ἔξοχτατος 39. 30 His glossis in marg. adscriptae suisse videntur
dōstewon διοκουμένοι (sic), (η) γεννατῶν, ἡ ἄλλως πινδός ἀγαθῶν
Eustath. 1935, 2). φυτὸν τῶν εἰς τοὺς καθαρούς παραλαμβανομένων (περιστερεῶν?) 40 ἀρι-
στόδειπνον (Alexid. fr. XXV p. 516 Menand. p. 180). ὅταν τὸ ἀριστον τῷ δεῖπνῳ συνάψων
63 ἀρκτοῦσον (Iob. IX 1). 64 ἀρκτῶ(ο)ς τόπος; διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἐπει-
δοτέρες διοκουμένοι καλεῖταις 65 ἀρκτοῦσος, ἐπειδὴ εἰπὶ τῷ ἀρκτῶν καταροεῖ, λέγεται καὶ ἀμάξα
66 ἀρκτώστων βορ(ε)ιών τόπων (gl. mss. Iobij) 78 (ἄρμα Act. App. VIII 38). ὄχημα, καροῦζα,
δίφρος

ἀρμακίας στοάς
ἀρμαλιά (Theocr. XVI 35). ἡ τροφή
ἀρμαλιᾶς δχος· δ τὴν τροφὴν τῇ στρα-
τείᾳ ἐ(μ)πειφερόμενος. ἡ τροφήτης, καὶ
θρεπτικός
ἀρμαλιήν (Hesiod. Opp. 765 Ηπροναετ. fr.
103). τὴν τροφὴν παρὰ (τὸ) ἀρμόζειν καὶ
ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη
ἀρμάτειον μέλος (Eur. Or. 1385).
ἐνοι δὲ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς νόμον. ἀλλοι τὸ
ταχὺ ἐπὶ τοῦ ἀρμάτου
ἀρματηλάτης· ἥντοξος
ἀρματροχιαῖ· αἱ τῶν τροχῶν ἐν τῇ γῇ
ἀπογαράκεις (Callim. fr. CXXXV)
ἀρματροχιῇ (Ψ 505). ἡ τῶν τροχῶν
ἀπογαράκεις [87]
+ Ἄρρεθεῖς· οἱ πατρίδαι εἰν κύκλῳ
ἀρμενά· τὰ πρὸς τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα
ἐπιτήδεια καὶ ἀρμόδια· τὰ ὑγιῆ, καὶ ἡρ-
μοσμένα (Apoll. lex. 42, 15)
ἀρμενον· φάλαιον (v. ἀκτίον)
ἀρμη· + λευκῇ καὶ σύνοδος σώματος
ἀρμογή· ἥτος τόνον καὶ φωνῆς
+ ἀρμογύλωσσας· ἀνθη· + πάντα (v. 7428)
ἀρμόδιοι· οἰκεῖοι. συγγενεῖς. φίλοι
+ ἀρμόδιγαλα, τὰ ἀρτύματα. Ταραντῖνοι (v.
7402, 7411)
ἀρμόδιον μέλος· μέτρον. καὶ τόπος
ἀρμόδιος, καὶ προσφιλῆς
ἀρμοδιοτυπές (Democriti?). ὁμοίως η
ἴσως διακινέον
Ἀρμοδίον μέλος (Cratin. fr. X p. 154
Aristoph. fr. III 2 p. 427). τὸ ἐπὶ Ἀρμοδίῳ
ποιηθὲν σκολιόν ύπὸ Καλλιστράτου οὐτως
Ἐλευθ. [99, 7400]
ἀρμοῖ· ἀρτίως (Callim. fr. XLIV). ἥτοι καὶ
ἔσαρφης. προσφάτως (Aesch. Prom. 615)
ἀρμοιματα· ἀρτύματα
ἀρμονίας· συμφωνίας. σινθήκας. σπονδάς
ἀρμονίδων (X 255). ἀρμονίδων
ἀρμονίης· συνέγενες
ἀρμοστής· δ πειπλόμενος ἐπιμελητῆς εἰς

COD. 80 ἀρμαλία 81 ἀρμαλιας, δχος 82 |ην 83 |εῖον, μέλος 85 |χίαι
88 |χίη 7402 ἀρμύματα 3 διθήκας 4 |γιων 6 τῆς φ 13 |όμενοι 20 |παλεία
(22 φαγίδοις αἱ Θεοφρ. ΗΠ. VIII 7, 5) (38 v. ἀργίανος)

HES. 87 ἀρματοποιός (J 485). τέκτων. η ἀρματοπηγός 99 ἀρμόδιεται
(Prov. XIX 14). συζένυγται 7400 ἀρμόδιον σα (Prov. VIII 29). συμφωνόνα. συνοικειον-
μένη. η κομισθά 12 ἀρμόσ (Hebr. IV 12). ἀρμογῶν 17 ἀργας (G 117). πρόβατα
18 ἀρνες (Θ 131). μικρά πρόβατα 19 ἀρνε· (G 246) πρόβατον (άτω) 27 ἀρνίον
(Ierem. XI 19). πρόβατον. μύρδος 23 ἀρνύμενος (Z 446). φυλάσσων. σωζων. ἀντιπερι-
ποιουμένος 24 δρονόσθην (X 160). αντε(κατα)λάττοντες ἐλάμβανον [35b] ἀρφεν
φωτισμός (Basil. in Iesai. XIV p. 608 C)

ὑπήκοον πόλιν. καὶ λίθοι δύο πρὸς τῷ ἡ αὐτῷ
τῆς φιλιᾶς τιθέμενοι ἀρμοστῆρες λέγονται
ἀρμόσυνοι· ἀρχή τις ἐν Λακεδαιμονίῳ ἐπὶ
τῆς εὐχοσμίας τῶν γυναικῶν
ἀρμυλα· ὑποδηματα. Κύπροι
+ ἀρμώσατος· σπασμός. Κύπροι
ἀρμωλα· ἀρνύματα Ἀρκάδες. καὶ ἀρμώ-
μαλα (v. 7395) [12]
10 ἀρναν (Ηπροναετ. ?). τὸν ὄρον Κλαδομέ-
νοι. ὅθεν καὶ τὸ ἔκαρνος
ἀρνεια προβάλλεται· νόμος ἦν Ἀθηνῆσι,
μη πρότερον συμβάλλειν, πρὶν ἡ τὸν ἀρνα
+ προσμένων τις λάβῃ τῶν πολεμίων (Dio-
gen. II 96)
ἀρνακίδες (Ηπρον. I p. 480?). ἀρνῶν
κύδια
ἀρναπον· τὸν (ἀρνάρειον· νέον) ἀρνα
[17—19]
20 ἀρνεῖα· τὰ κρεοπόδια τῶν προβάτων
ἀρνειός (i 444). ὁ τριετής κριός
ἀρνεῖς· οἱ κάπηλοι. καὶ τὰ νεογόνα (J 102)
ἀρνευτῆρες· δύται. οἱ δύνοντες
ἀρνευτῆρι (M 385). κυβιστ(η)ροι
+ ἀρεάντιον· ὄρον βασιλείου
Ἄρην· πόλις Βοιωτίας (B 507 Thuc. I 12).
ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας [21]
ἀρνόγλωσσον (Theophr. VII 8, 3). βοτάνη
τις (v. 7393)
+ δρονορέιη· ὁ μετὰ τοῦ ἀρνὸς + αἰρομένου
γιγνόμενος ὄρκος
ον
+ ἀνόφεν· κύτισον. ἔστι δὲ πόλις θαμνώδης
ἀρνυθεν· ἥγωνιζοντο. ἐνηργούν
ἀρνύμενοι· ἀντικαταστάσομενοι (A 159).
ἀντιπρασσόμενοι [33, 34]
ἀρνυτας· λαμβάνει. ἀντικατολλάσσεται
ἀρνοφδοι· οἱ φαψφδοι· [35b] ἀρνα γάρ
πταθόν εἶχον
40 + ἀρνυτός· εὐπνοις [εύνους]
ἀρξαι· ἀρχειν. κατακρατεῖν
ἀρξιφος· αετὸν παρὰ Πέρσαις (Περγαίοις?)

Ἄροα (ν) δικόν (Herod. IV 166)· νόμισμα, φιλοστήται Alyntioi. ἀπὸ Ἀροάνδου τὸ δροάτους· ἀβάτους, καὶ διναρίους [42, 43] ἀρ' οἰσει τρία (Cratin. III p. 117· ἐπὶ οἴνου ἐλέγετο, ἐπεὶ τὸ πᾶλαι ἐκμνάτο τρία ὑδατος λαμβάνων, τὸ δὲ τίταρον οἴνου) cl. 7464

ἄροιτο (Ε 3)· λάβοιτο, ἀπενέγκοιτο [46] ἀρόμενος· ἀντιλαβών

ἄροιτον τρυψίον μέγα (ad ἀροκλον Nicand. fr. 129). καὶ βοτάνης ἥζα (Theophr. 116, 6)

ἀρόπησαί πατ(αγ)ῆσαι Κρῆτες τὸ ἀροπάνοι· οἱ ἐν Ἀλεξανδρού ἐπιστολαῖς

ἄρος· ὄφελος (Aesch. Suppl. 885). καὶ [κοιλάς, ἐν αἷς ὑδροὶ δροῦσται] τὸ ὅμρον (ad 7452?). καὶ] βλάβος; ἀκούσιον τὸ δροσάκες· δρύες ἐπικεκομέναι (ν. κοπάδες) [53, 54]

ἀροτόν· τὸν ὀλκὸν τοῦ Ἐκτορος, ἢ τὸ ἀντισταθμον. Αἰσχύλος Φρυξί (fr. 264)

ἀροτούς· ἐνιαυτούς. [Σοφοκλῆς Τραχινίαις (68?)

ἀρούρα· γῆ, χώρα, πλέθρα [58]

ἀρούρα· ἡ γῆ. ἀπὸ τοῦ ἀρούσθαι (Homer.). ὡς ἐπιτοπολὶ δὲ ἡ σπόρωμος

ἀρούραί τε θεός (Ar. Rapp. 840)· ἡ Εὐριπίδον μῆτηρ, διὰ τὸ λαχανόπωλις εἶναι

ἀρούραιοι· οἱ κατ' ὕροσκιάν μύεις (Ar. Ach. 762). καὶ ἔργαται, ἥδη δὲ καὶ βίος ἀρουραῖος, τὸ δρυσάσμενος χρυσός

ἀρούραιος Οἰνόμαος· ἀμυοσθένης (307, 25) Αἰσχύλην σύντος ἐφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περινοστῶν ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον

τὸ ἀρούριον· τὰ λιβάδια

τὸ ἀρούρα· σωρὸς οἴνου σὺν ἀχύροις. Κύπροι [63—68]

ἀρπάγη· ἰξαντήρ. ἔστι τὸ σκεῦος ἵχον ὀγκίνους, φιλοστήται οὐτὸς ποροβοσκός ὃν καὶ μετοικήσας εἰς Σελινοῦντα εὐπόρος ἀτελεῖτα καὶ τὰ ὄντα προσθήκει εἰς ἀρπαγὴν ἀρπαλά· ἀρπακτικά

ἀρπαλέως (c 250)· ἀρπακτικῶς. προθύμως, προσηνῶς, καὶ κερδέων ἀρπαλέων (θ 164) τῶν ἀρπακτικῶν ἀρπάλιμα· ἀρπακτά. προσφιλῆ ἀρπάναι· (μ)άνδαι βοσκημάτων κατὰ Λατίνους (Ταραντίνους?)

ἀρπεδόναι (cf. Viltuv. IX 7)· τῶν ἀμανρῶν διστέρων σύγχυσις

τὸ ἀρπαλίζομα· ἀσμένως δέχομαι

ἀρπεδονὶ εἰσειν· λωποδυτεῖν. καὶ διὰ σπάρτου θηράν

ἀρπέζας· τοὺς αἰμασιώδεις τόπους. οἱ δὲ τὰ κλιμακώδη

χωρία ἀρπετόν· ἀκόμιστον

ἀρπη(ν)· εἶδος ὄργεον (T 350). καὶ δρέπανον (Soph. fr. 388). ἡ ἀνεμον. ἡ λεπίνον

(Aristot. H. A. IX 2, 10). Κρῆτες

ἀρπιαθός· ποινής, καὶ ἀρπιαλός

ἀρπίδες (Callim. fr. LXVI)· κρηπίδες, ἡ

ὑποδήματα. Λάκωνες

ἀρπισταί· αἰμασαλί· ἡ τάφρος (ν. δριζός)

τὸ ἀπριεῖς· εἶδος ἀκάνθης. Κύπροι (ν. ἀπριεῖς)

ἀρπιται (a 241 § 371)· αἱ τῶν ἀνέμων

συστροφαῖ· θύελλαι [86]

Ἀρπινίας· ἀρπακτικῶς. κύνας

ἀρπυν (cf. Parthen. Nic. fr. X)· ἐρωτα.

Αἰολεῖς [89]

COD. 44 ἀροῖσιν, ἀροτριᾶν — λαμβάν^ν

τίρροπον· ἀντίσταθμον Συρ. Dr. — Φρυξίς — Φρυξίς 62 σοφοκλῆς — οἰνόμον. 64 Κύπροι, αἰονιστορία — οἰνον (v. 7444) 69 ξυατήρ 70 τὰ κόρον 71 ἀρπαλα ΕΜ. 148, 4 74 ἀρπάναι, ἀνθράβις β. ἀρπη (v. 7480) γένος κατὰ Λ. (cf. T.

5927) Post 7477 legebatur ἀρπιδέας (v. 5927) διαπαρθηραν 78 ἀρπέζεις — κληρον. 79 ἀκόμιστον. ἡ Ιετίνον Κρῆτες 80 ἀρπη — ἀνιμον ἀρπισθός

HES. 42 δροιμεθα (E 273)· πλενεγκούμεδα 43 ἀροιο (d 95)· λάβοιο, πλενεγκοιο·

46 ἀριστεύς (τ 179)· ὀμιλητής 53 δροτήρ (Ψ 835)· ἀρότης 54 ἀροτήρεις (Σ 542). οἱ ἀροτριώτες, γεπτόνοι, γεωργοι 58 ἀρούν· δροτριᾶν (Moeris) 63 ἀρούρης (Z 195)· γῆς ἀροσιμης 66 χωρίον, ἡ κῆπος 67 ἀρόχεται· γλίχεται, ἐπιθυμεῖ (δρίχεται) 68 δρόσωσις (i 108)· ἀροτρώσις (Greg. Naz. Carm. XIV 25) 86 ἀρπνια (II 150?)· ἀρπαγὴ μηδιατάχος 89 ἀρπάμαι (Oseea V 14)· ἀρπάζω. δρεπάνῳ κέχρημα

51 βλάκος 55 ἀρπηλ

57 ἀροτρα· 59 σπορφία 60 λαχανό

61 πάριες· εἶδος ἀκάνθης. Κύπροι (ν. ἀπριεῖς)

ἀρπιται (a 241 § 371)· αἱ τῶν ἀνέμων

συστροφαῖ· θύελλαι

82 ἀρπιδέας· ὁμαλά καὶ

(ad ἀπέδεα)

83 ἀρπαζομενα

84 ἀρπαζων

85 ἀρπαζων

ἀρράβακα· ὁρχηστήν. ἀπὸ τοῦ ἀρρό(ρ)α-
βάσσειν, ὃ ἐστι δρζέσθαι. οἱ δὲ τὸν
βλάσφημον
ἀρραβών· πρόδομα. καὶ ἡ ἄγκιστρον
ἀρραβώνα Σιλφιον· διαβεβλημένω. ὡς
τὸν Σιλφιόν δεσλύθων ὅπων
ἀρραβώντι λίσται· δραράβων δίδοται
† ἀρράβη· θύρα. οἰον γέρ(ρ)ον
ἀρραγῆς ὅμιμα· οὐδὲ δακρύσ· φτρόπω φα-
μὲν κατερράγη μου δάκρυον. Σοφο-
κλῆς σατυρικ (fr. 666)
ἀρραγέσ· στρεοῖς. ἀκαταπονήτοις
οἱ
ἀρραγήδεις· στήμονες. κόρκαι
ἀρράξεις· κρατεῖ. ἀράσσεται
ἀρραθάγησεν· ἐφόρησεν
ἀρρακθέσ· ἀσύνετον (ἀρραδέσ?)
ἀρρεκτον (T 150)· δποίητον. ἀθετον

[7502. 3]

(ἀρρενα)· τῶν κονδύλων τὰ ἔξιχοντα, καὶ
τὰ εἰς κοιλάτηρα ἐμπίπτοντα ((Poll. II 180))
ἀρρεντράπαδες (Cratil. fr. XXXII b p. 187)·
ἀνδρόγυνοι
† ἀρρήδην· οὐ κατατιθέμερος (συγκατ—)
τῇ ὥστε [6]
ἀρρήκτοις (Aesch. Prom. 6)· ἀσχίστοις
ἀρρηκτον· λευκόν. ἀπτωτοι. μὴ ὥηγνύ-
μενον

ει

† ἀρρήνην· λοιδορεῖν. καὶ γυναικὶ (—ιστι?)
πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι
ἀρρηνές (Theocrit. XXV 83)· ἄγριον. δυσ-
ζερές
† ἀρρήσται· ἀβουλῆται. ἀπαγορεῦσαι
ἀρρητον (ξ 466)· ἀφραστον, ἀτιστόρητον,
ἀπόρητον. ἀψωνον. αἰσχρόν. Σοφοκλῆς
(fr. 498) Σίνωνι (ν. ἀρητόρ)
ἀρρητοποιός· αἰσχροποιός
ἀρρητος· ἀρητη· η Περσεφόρη. Εὐρυπίδης
Ἀλεξάρδος (fr. 64)
ἀρρητουργία· αἰσχ(ρ)ονυργία. κακονυργία.
τὸ ἀρητα ἐξεργάζεσθαι

COD. 98 ἀρράξει; (κροτεῖ?) Post 7500 legebatur gl. 7071 8 ἀρρηκτον· στρεοῖν
(ξ 56), l. ἀρραγεῖ (ξ 68) 12 σίνωνι; cf. ἀσητον 14 |όρα 17 ἐριφορία 19 ἀρητ-
χασθαι 23 τὸ ἐπωλέσιν κ. 26 ἀσυλον

HES. 7502 ἀρρενα· ἀρρενα. (Moer. Att.) η 3 ἀρρεπᾶς· ἀκλινῶς 6 ἀρ(ρε)-
νικόν· χρώματος εἶδος χλωρόν, ὥπερ ἡμεῖς ἀρρενικῶς(ότ) λέγομεν (ex Aelio Dionysio)
20 ἀρρηγος· κόρινος (Moeris) η 22 ἀρρωγεῖ· βοηθός 23 ἀρρωγή· βοθένει 24 ἀρ-
ρεσθος· ἀρ(ρ)ωγεῖς· βοηθός (ν. τάρροθος) 28 ἀρρεστία (LXX). τόσος; οθένεια 36 ἀρ-
ρειες· ἀρροτριασεις (αδρόσεις) 37 (ἀρρειεις). βαστάγματα (III Reg. XI 28) 39 ἀρρεσων·
(Psalm. LXXX 6). βασταγμάτων 45 ἀρανον· τὴν ουσίαν. καὶ τὸ λευκόν 52 ἀρτάχης·
αντάρκης (διαρκῆς)

ἀρρήτως· διλέκτως
ἀρρηφορία· ἑκατέρως λέγουσιν οἱ συγγρα-
φεῖς. καν μὲν διὰ τοῦ ἐρρηφορία, διὰ
τὸ τῆς Ἔρης ἡ ἑκατελῆσθαι τὴν πομπήν
(Ister). ἔαν δὲ διὰ τοῦ αἱ, ἐπεὶ ἐπ' ἀρρή-
τοις συνέστη

ἀρρηφόρος· μυσταγωγός
ἀρρηζάσθαι (Hippol. fr. 104)· εἰς ὑψος·
ἀναβαίνεις χεροὶ καὶ ποσὶν [20]

10 (ἀρριχος)· ἀγγείον λύγιον [22-24]
ἀρρον· ἐπιφεγγα κωπιλατικόν. ὡς τὸ στίξε
ἐπὶ κυνηγούντω, καὶ τὸ στίξα πομπένον
ἀρρονιαστον· ἀσυλον. ἀτε(με)χριστον
ἀρρονιεῖ· ἀκοσμεῖ, δασκημοεῖ (v. ἀρν-
σμεῖ) [28]

ἀρροξ (cf. Soph. Ant. 251 fr. 161)· οὐκ
ἐρρωγός

ἀρροα (Apoll. lex. 42, 33)· ἀρμόσαι (v. ἀρά-
ραι; ἀρας). ποτίσαι. σκενέσαι

20 ἀρρακες· οἱ βασιλεῖς Περσῶν
οι

ἀρσάμεναι· ἀλειψάμεναι. πιοῦσαι (ποτί-
σουσαι)

ἀρραντες (A 136)· ἀρμόσαντες. εὐαρεστή-
σαντες

ἀρρεα· λειψῶνες (ut ἀλσαε) [36, 37]
† ἀρρειεται· μέμφεται
† ἀρρειε. τὸν πύελον. Άργειοι (v. ἀρασύνη) [39]

30 ἀρσιν· ἀφανισμόν
ἀρσιον· δίκαιον (v. ἀνδροσιον)
ἀρσις· λύμη
Ἄρσις πη· η Ἀλκηστις
ἄρσω· ἀρμόσσω [45]

ἄρσωμιδες· ὑπόδημα γυναικεῖον
ἀρτᾶ· ἀναρτᾶ, κρεμᾷ (v. διαρτᾶ)
ἄρταβη (Herod. I 192)· μέτρον Μηδικὸν
σίτου, Ἀττικὸς μέδιμνος
δρταδεις· οἱ ἡρωες παρὰ Πίστας

40 ἀρταῖοι· οἱ ἡρωες παρὰ Πίστας
Ἄρταχη (Herod. IV 14)· πολιχύμιον Ἐλλη-
σπόντου. καὶ υπὸ Αρμενίων κρήνη [52]

'Αρτακία (κ 108)· κρήνη [54, 55]
ἀρταμεῖν· κατακόπτειν. Εὐχολάδης Πελλα-
σίν (fr. 615)

ἀρταμῆσαι· κρεανομῆσαι
ἀρταμος· μάγευος (Soph. fr. 918)
λ'

† ἀρτάρας· βασι καὶ στάσεις
ἀρτάνη· ἡ διὰ καλωδίων ἀγχόνη. ἐν

Αιγαλωτίων (fr. 47) ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ
Ἀρτάς μέγας καὶ λαμπρός (De-
metr. com. fr. 1 p. 876). Θουκυδίδης (VII
33, 4)

ἀρταχήλας· τὰ χελύνια. τὰ χελῆ
ἀρτεμίς· ὑγέις

ἀρτεμία (E 515 H 308)· ὑγιά, ὑγῆ
ἀρτεμέοντα· ὑμαίνοντα, σύχνοντα
Ἀρτεμί Σαμορύνη· ἡ Ἐφεσος Σάμορυνα

καλεῖται. ολον οὖν Ἐφεσία
ἀρτεμισία· βοτάνη (Diosc. III 127) [68]

(ἀρτέοντο Herod. V 120· ὄπλιζοντο)
ἀρτήματα· δημιαὶ τοῖς ἀκιστοῖς προσ-

αγρομεναὶ καὶ κόδιμά τινα (Herod. II 69)
ἀρτήρ (Pherecr. fr. VI p. 269)· ὑπόδημα.

οἱ δὲ ἔνστρων
ἀρτηρίαι· τὰ ἄγγεῖα (πρεύματος)

ἀρτῆσαι· δῆσαι. αἰνορῆσαι
ἀρτῆται· κρεαστοί

ἀρτεῖ· ἡ τότε. ἡ εὐθύς (Ar. Nubb. 145) [76]
ἀρτεία (E 326 θ 240)· ἀπηρτισμένα, τέλεια.

προσηγουρμένα
ἀρτιάζειν· παῖςειν (Poll. IX 101)

ἀρτιγαμοις· γενύμασι [80, 81]
ἀρτιεπής (X 281)· ἀπτητισμένος ἢ τῷ

λέγειν. Λίγεται δὲ οὐτῶς καὶ ὁ ἐπιτροχά-

δηρ φράξων. ὅθεν καὶ ἐπι φόγου τάσσεται

(v. Creticum ἀρτιαρής 7128)
ἀρτίζωα (Hippocr. I p. 465 R)· ὀλιγοχρότια

ἀρτῆη· ἀγάθη
ἀρτικολ(λ)α (Aesch. Cho. 580)· ἡρμομένα

ἀρτικροτεῖν (cf. Menandr. fr. CCCXXX)· 40
συμφωνεῖν· ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων

COD. 56 πολιασιν 57 κορεμδαι 60 ἡ αιγαλωτηρις 62 χέυρια 63 ἀρτελές

Post 65 ἀρτέονται· όπλιζονται (v. ἡρταλίοντο)

70 ὄψαι — ιτωμερα 71. 72 = 72. 71 74 αρτητά· θαυμαστά (ad ἀγάτη) κρ.

78 ἀρτιάζειν· σκενάζειν (ad ἀρτιάζειν) π. (82 v. ἀρτιστης) 89. 90 = 90. 89 Ἀρτημασαν

91 [χαριτημότεραν (ad τιμηστέραν)] 7602 ἔχοντας — φεύγων 8 ἀρτοπλώς 11 ἀρτύνει

16 φιμει

HES. 54 ἀρταμαγέν (Π 374)· ἔχωροθησαν

69 ἀρτεμῆ· σῶσον. ὑγιά. σωφρονα 76 (ἀρτι)· πρὸ μικροῦ — ἡ τὺν ex Moerid.

p. 68 80 ἀρτίγορος· εὔτορος. εὐάρμοστος (v. ἀρτίτονος) 88 ἀρτημα· διαδήκη. δίκη ἀρτηματος (v. δοτυμα)

7603 ἀρτιφρων (ω 261)· ὑγιής τὴν φρέατα. σωφρων, συνετός 13 ἀρτύλλεν· λόγχην.

δυκύλην (cf. ἀτύλλα) 14 † ἀρτυλία· διαδήκη

† ἀρτεμαζέις· τέον

ἀρτεμήτας· νέον

Ἀρτίμπασαν (Herod. IV 59)· οὐρανίαν

Ἀφροδίτηη ύπο Σκυθῶν

ἀρτιν(ο)εστέραν· ὑμετέραν

ἀρτιον· ὑμές, δόλοληρον

† ἀρτιπλακίες· πεινῶντες

ἀρτίπνουν· ὁρθόπνουν

(ἀρτίπος I 505 θ 310)· ἀρτίπους, ἀρτιος

τοῖς ποσίν, ὑμέπους

ἀρτίπουν (Herod. IV 130)· ὑγιῆ τοὺς πό-

δας ἔχοτας

ἀρτίσαι· ἀρμόσαι. συναγαγεῖν. πλίξαι (v.

ἀραρίτη)

ἀρτίσασθαι· παρασκευάσασθαι

ἀρτίτονον· εὔτονον. εὐάρμοστον (v. ἀρτί-

γονος)

ἀρτίφατος· πεωστή πεφορευμένος

ἀρτίφος· ὄφλανον

20 ἀρτίφροσιν· ὑγεῖς ἔχουσι τὰς φρέας.

Ἀρτιον γάρ το ἀνελλιπές· διδ καὶ ὑμές [1603]

ἀρτιχελῆς· ὑπερέχων τοῖς χειλεσιν, ὑπό-

μακρος

ἀρτίως· πρὸ μικροῦ. ἡ ὑγιᾶς, δόλοληρως.

τελείως

† ἀρτιτωτά· βραχυτάτῳ χρόνῳ συντετελε-

μέρᾳ

ἀρτοι πίονες· οὐτως πλακοῦντες

30 ἀρτοπόπος (Plat. Gorg. 518 B)· δ πέσσων

ἐν ἐργαστρῷ

Ἀρτος· βόλος τις (v. ἀργεῖος). καὶ δ Ἀδη-

ραιον ξένος (Demetr. com. fr. I p. 876)

ἀρτού· ἀρτίσον. ἐπομέσον

ἀρτύει· ἡδύνει [ἀρτύει]

ἀρτυεν·

οἱ Ταῦλον ἀρτυεν

ἀντὶ τοῦ διέτασσεν, ἴβασιλεν [13, 14]

ἀρτυμα· διαδήκη. δίκη

ἀρτύμασι· τοῖς πόδις τὴν θυσίαν εὐτρεπ-

ζομένοις. Σοφοκλῆς Φιρεῖ βθ (fr. 637)

ἀρτύν· φιλαν. καὶ σύμβασιν. η̄ χρίσιν
ἀρτύναι· διαθέται
ἀρτυν(ν)θῆναι· παρασκενασθῆναι [20]
ἀρτυνος· ἄρχων (Epidaurii et Argivi)
ἀρτύς· σύνταξις
ἀρτωμένη βρόχῳ (χους?) (Eur. Tro. 1012).
ἀπαγχούμενή
ἀρνα· τὸ Ἰηράλεωτικά κάρδια (ν. ανάρα)
ἀρνύταλδα· λήκυθον (ν. ἀρβύνδα). Δω-
ριεῖς. οἱ δὲ μάρφυππον
ἀρνύταλλοι (Antiph. com. fr. III p. 26).
τὰ μαρφύππα. ἀπὸ τοῦ ἀρνύειν καὶ βάλλειν
εἰς αὐτοὺς
† ἀρνύταλλον· κοτύλη [23]
ἀρνύταλλον· ἀντλεῖτωσαν
ἀρνύει· ἀντὶ τοῦ λέγει. βοῶ
ἀρνύθμος· ἀμετρος θω
ἀρνύθμων· ἀσυμφώνων. Σοφοκλῆς αγγ. (fr.
659)
ἀρνύματι· ἀντλῶ
ἀρνον· ἔλλον (ἔλονον?)
ἀρνύνσας· λέγουσαι. κελεύουσαι
ἀρνύνσασθας (Syracusan). ἐπικαλέσασθαι
[37—40]
ἀρνυμεῖ· ἀσχημονεῖ. ἀκοσμεῖ (ν. ἀρρυμοεῖ)
ἀρνυμήν· ἀκοσμία. δρ(ρ)υμήν
ἀρνυτίζοντος (Phryn. com. fr. II p. 595). τὰς ολ-
νογίας. ολον κοτύλας. ἀπὸ τοῦ ἀρνύειν. ἔν-
θετο καὶ ἡ ἀρνταῖνα (Antiph. com. III p. 11).
Ὥρον δὲ καὶ ἔρηθρον τὸ τοιούτον σκεύος
† ἀρνυφῆνα· φύνει
ἀρνυφή· ἀρφα· ἀρραβών (παργή)
† ἀρφύς· ἴμας. Μακεδόνες
τρον
† ἀρφύ (sic). δίσκος ὑπὸ Λυδῶν [48]

δεραῖα (Ar. Nubb. 1156). τῶν δανείσιν τὰ
κεφάλαια
δρχαῖα φύσις· η̄ πρὸ τοῦ νοσεῖν κατά-
στασις. παρὰ Ἰπποκράτει (Oecon. Foes. p.
61 sq.)
ἀρχαῖοις· τοῖς ἐξ ἀρχῆς παραδεδομένοις
ἀρχαῖον· παλαιόν. πρώτον. ἀπλοῦν (Phe-
ret. fr. III p. 354). ἀκανον. εὐηθεῖς
ἀρχαὶ εστιάζειν· τὸ πρὸς κάριν τοῖς πολ-
λοῖς ἥην [54—56]
ἀρχέλας· τὸν ἐπιστάτην τοῦ Λυκείου παρὰ
τὴν ἀρχὴν οὐτῶς σύνμασεν (Aristoph. Eqq.
164). ενοὶ δὲ τὸν ἀρχοντα τοῦ λαοῦ θέ-
λουσιν ἀκούειν
† ἀρχεῖν ὁ μεν· ἔνδια [59]
δρχηγέταις· ἥρωες ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν,
η̄ θεοὶ ἐν Αθήναις
ἀρχηγέτας (Arist. fr. III p. 996). ἀρχοντας
ἀρχηγέτης· ἄρχων [63—66]
20 ἀρχὶ Σκυρ[ε]ια· παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτε-
λῶν καὶ μηδὲν λυστεῖται ἵζοντων. ἐστι γάρ
καὶ λυπρὸν καὶ πετράδης η̄ Σκύρος [68]
ἀρχιλλάν (—λαν?). δρχιτοίμενα. Κρήτες
ἀρχιματα· ἀπάρχματα θεοῖς (πρὸ ἀγοῦ—)
ἀρχολίπαροι (Com. anop. fr. LXXXI). οἱ
λατραρύντες ἵνα δεξιῶν, η̄ ἐν τοῦ ἀρχει
λιπανόμενοι [72—74]
ἀρχων· ἥγεμων. πρύτανις Αθήνησιν ἐπώ-
νυμος τῶν ἀρχέτων
30 ἀρχώντης (Andocyd. de myst. p. 17, 22).
δρηγούμενος

† δρολοαβῶν (Faqyo — Elei). η̄ ἥροιολαβῶν
δρχωνίδας· δρῆς. Πλάτων (fr. XXVIIa p.
689) [79—81]
ἀρώματα· ἀροτριάματα. καὶ ἀπὸ τοῦ ἀροῦν

COD. 18 διαθῆναι 25 λύκιθον 28 δρετᾶ 42 δροσμί 43 ἔνθα 53 ἤγειν
Bekk. 449, 27 57 ἐλαῖον θέλουσιν 58 ἀρχένομα Cyr. Dr. Post 59 legebatur ἀρχή.
eldoi xtl. (ν. ἀργη) 67 ἀρχησκυρέλα — πτερώδης 71 Ex Sueton. Tranq. fr. 174 p. 273
Reitersch. 75 ἀθηνάσιν 82 ἀρόματα — ἐπὶ — ἀρχοισι

κατα

HES. 20 δρτύναντες (M 43). παρασκεναστατες. συν(τ)άξαντες Ad 27: η̄ φ(λ)ά-
σκων. Φ(λ)άσκων δὲ ἐστιν εἶδος ποτηρίου 28 δρύται (δρετᾶ cod.) (Symm. Proverb. VIII
35). ἀντλεῖ 37 ἀρύσας· ἀντλῆσαι 38 δρεσμένος (Herod. VIII 137). ἀντλήσας
39 δρυντήρ (cf. Herod. II 168). οἰνον ἀρμστήρ. κοτύλη (ν. αυστήρ). 40 ἀρυστεῖς (non
Soph. fr. 693). τας διπνευστὶ πόσεις. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ δρυντήρας καὶ δρυντίχοντος ἐκάλον
48 ἀρχα· ἀρραβών (παργή arrha). 54 δρχάς· ψωθεῖς. βαθμίδας (q. v.). 55 ἀρχειν.
λάμπειν (δργήν. λαμπρόν). 56 δρχέκαχος (E 63). ἀρχή τῶν κακῶν 59 δρχέτυπον.
πρωτότυπον, δρψ οὐ πάσιν δ τύπος (Phot. Bibl. 532 a 22). 63 ἀρχέκαχοι (E 63). τῶν
κακῶν ἀρχα 64 ἀρχευντ (B 346). ἥγουν. ἀρχον 65 δρχεύειν Τρώεσσιν (E 200).
η̄

ἥγεισθαι Τρώων 66 ἀρχει· κατάρρει, κρατεῖ 68 δρχία· ἔνθα οἱ δημόσιοι χρεῖται
ἡ γραφοτυλάνα 72 δραῖα (A 144). ἥγεισθαι 73 δρχήντας (B 493). ἥγεισθαι 74 δρ-
χύσασθαι (Η 85). θέψωσιν (ν. θιαρχύσωσιν) 79 δρω· ἔπτε[ι]νθ (gl. in Cantic.) 80 δρεψή
(A 403 t.). βοηθεία 81 δρεψής (A 235). βοηθός

- τὰ ἀλφίτα (Eupol. fr. V p. 550) οὐτα λιγεται. Σοφοκλῆς Ἀκρισίφ (fr. 71) (ἀρωμάτων την Ευπολ. I. l. ἀλφίτων) δροτριαμάτων· γενημάτων [84] ἀρώς· ἀριθμού δύομα παρὰ Πέρσαις (ν. σαρός) [86] + δροτορυγματῶν· ἀσθενῶς ἔλκουν. ἀς (Dorienses). ἔως, ὅπως, μέχρις οὐδέσαι (E 289 al.)· κορέσαι, χορτάσαι. θρέψαι. πληρώσαι: ψῆλαι, ψυνήσαι (αδ φάσαι) ἀσάξειν· λεπτεῖσθαι (ν. ἀγάξει) ἀσαίνειν· λυπεῖσθαι [92] ἀσαίνων· ψύριζων. λυπῶν ἀσαλεῖν· ἀφροντισθῆσαι. Σάλα γὰρ η φροντίς ἀσαλαμίνιος (Ar. Ran. 206)· ἀπειρος θαλάσσης· οἱ δὲ οὐ κεκουνωνηκώς υπὲρ Σαλαμίνων δσαλγαν· υβριζουν. ἀμέλειαν. τὴν + πενταν (πορνελαν) δσαλγάνας· φοβερός. εἰρηκε δὲ οὗτος παραβαρβαίζων δσάλπι(γ) κτον ωραν· τὸ μεσονύκτιον. ἐσπέρας γὰρ καὶ δρόσουν ἐσάλπιζον. Σοφοκλῆς Ληνίας (fr. 356) ἀσάμινθος (Hom. et Cratin. fr. XIII p. 157)· πύελος. η λίθος εἰς βάθος κεκολαμένος, ἔμβασιν. η λέρης μέγας. καὶ πᾶν τὸ κοῦλον. η κυβωτός Ἀσαναλων· πόλιν (Alcman. fr. 10)· τὰς Ἀφίδνας ἀσαντος (Aesch. Cho. 422)· οὐ σανων ἀσαρον· δσάρωτον: [ἀσαρδάν] λυπηρόν. ἀηδες (Hippocr. III p. 121 K al.)
- 10 10 δσβαλένεν· μέγα. ψηλόν. μιλαν [11. 12] δσεβής· δέος. ἀμαρτώλος [14—16] ἀσειρος ἵππος (Trag. adesp. fr. 161)· δ μὴ ἔχων σειράν, μηδὲ δέοιν· ἀλλ' ἀφετος καὶ ἀνετος ἀσεκτος· δγαδός. παρὰ Ρίνθων Ταραντίνῳ + φιλοσόφῳ [19. 20] ἀσεπτον· δεσφές. Σοφοκλῆς Αλγαλωτίον (fr. 48) [22. 23] δσηθείς· λυπηθείς [23—27] 20 20 (α) σήμαντα (Hyperides)· ἀφύλακτα ἀσημάντοισι (in K 485)· ἀφυλάκτοις. ἀδιδάκτοις ἀσήμων· δφανῶν. δγνώστων ἀσήμως· δφανῶς [32] ἀσης· λύπης ἀσήσει· λυπηθήσῃ. βλαβήσῃ [33] ἀσθενής· ἀρρωστος ἀσθμα (O 241?)· αναπνοή βιαία. σύρισμα [38—41] 30 30 ἀσιάς (Ar. Thesm. 120)· η κιθάρα. διά τὸ ἐν Λαίᾳ εὑρῆσθαι (Eur. fr. 371) + δσαρος· ἐπισκάζων. η ἀσιδαρος [44—46] δσιν (Φ 321)· τὴν μετ' δστράκων.. λιθων Διόν

- COD. 88 ἀς — μέχρι οὐ 89 ἀσαι 94 ἀσάλειν· ἀφροντισθῆναι 95 δσαλαμήνιος — σαλαμίνων — κοινωνικῶς 7700 ἀσανέων 3 ἔβλαψας ομ. Cyr. 171 5 ἀσαται 10 δσβαλένεν 18 πρ ἀφετος; αν ἀσευτος? 21 | λάτοις 42 δσιας· η Post 46 lege-
batur πόλις; cf. Ασίνη 47 ύλην
- HES. 84 ἀρώμενος (τ 367)· καταρώμενος 86 ἀρώσει· δροτριάσει (ad ἀρόσσει). ποτίσαι (ad ἀσαι) 92 δσαιμι (I 489)· πληρωσαι κορέσαιν 7704 δσατον· θύρων, ταραχήν (ad ΡΑΘΑΓΟΝ) 6 ἀσατε φάλατε (Pb. ΧCVII 6) 11 ἀσρόλως· δρόλην, *Moeris p. 11* 12 ἀ σε (ν 43!)· ἀτρά σε 14 ἀσειν (A 818)· πληρωσειν 15 ἀσέλγειαν (Sapient. XIV 26)· πορνεια (ν. αλσίαν) 16 ἀσελγής· ἀκόλαστος. δκάδαρτος. Εστι δὲ δσελγής δ μέγας η σφοδρός, ώς Πλάτων δσελγόχερων τὸν μεγαλόχερων (com. fr. XXIV p. 688) (ν. χριστ ἀσελγ.) 19 ἀσει· ψυνήσει 20 ἀσεν (λ 61)· ἐνέδυσει (-ησεν) 22 δσαρ-
ε 8d, τ π Ιούδα 23 δσάριον καὶ λεπιδὸν ἐν εἰσιν. ηγουν σ' τ ταλάντων, δ ἐστι ἐν
οο' ημισυ λ τὰ δὲ δύο λεπτὰ κοδράντης (Marc. XII 42) εἰς, ηγουν την γ' 23 ἀσηκορεις· ἀδικια (δση· κόρος, ἀδικια (e Moer. p. 60)) 26 δσηκορος· ἀκηδαστής 27 ἀσημα (Genes. XXX 42)· ἀφδογγα. ἀιωρφα 32 ἀσιν (Φ 321)· δκαθαροιαν 33 ἀσθατος· νεκέτον αι-
πνευστῶν 40 δσηματι (O 10)· φυσήματα. τῷ ουνέχοντι πνεύματι 41 δσιασκει-
σκενάζεις (δσκει) 44 ἀσιδον (Aquil. Iob. XXXIX 13)· ἐροδορα 45 δσημος· ἀργυρος
(cf. ἀργυρος) 46 δσινη (III Macc. VI 7)· ἀβλαβη. η

- (Ἄσινη Β 650· πόλις) [49] **άσιες κόνις** **άσιτια· η δροφεία** **άσιχήρ· δοτικός (ν. ήσιχήρ)** [53] **Ἄσιστας· Άσια εστι κώμη Λεκαδίας, ὅθεν Ἀλφειός δοκεῖ τὰς πηγὰς ἔχειν (ν. Steph. Βγ. 130, 17 Μ.)** **ἀσκαλα (Theocrit. X 14)· ἀκάθατρα** **ἀσκάλαβος· γαλεός. Ἀσκαλαβάτης καὶ αὐτός** **ἀσκαλεῶς (<—ελέως Τ 68?)· ἄγαν σκληρῶς, ἐπικόνιτος** **† ἀσκαλεῖσθαι· ἐφ' ἑνὸς κώλου βαδίζοντες** **ἀσκαλτοι· κακῶς εἰργασμένοι. δτύπωτοι** **ἀσκάνη· ἀγανάκτησις (ν. ἀσκάλλαι)** [61] **Ἀσκανί (Β 863)· πόλις Φρυγίας** [62] **(ἀσκάνη της)· κλινίδιον εὐτελές (ν. σκάνθας et ἀσκαλλίφρα)** **ἀσκαρδαμύν(χ)τοις· ἀκα(μ)υ(σ)τοις (cf. Hippocrat. III p. 463)** **ἀσκαρές· ἀκύνητον. καὶ ἀσκαρθμος** **ἀσκαρίδες (Hippocrat. III 725 K)· εἶδος σκωλήκων (ν. σκαραδες, Aristol. HA. V 17, 3)** **ἀσκαροι· γένος υποδημάτων ἡ σανδαλίων. οἱ δὲ κρόταλα (cf. ἄκραι et Poll. IV 60)** **ἀσκαροφρόρον· φορτηγόν** **ἀσκαληρές· λοσπλευρον παρὰ Αἴγαοκρίτῳ (p. 420 sq. ν. σκαληρόν)** **ἀσκεία· θρησκεια, εὐάθεια. κόσμησις** **ἀσκεῖ· μελετᾷ. γυμνάζεται. φιλοπονεῖ** [73—75] **ἀσκέρα (Atticī)· εἶδος υποδημάτος (Lyceophr. 855)** **ἀσκεύοις· φιλοῖς. ἀλαρασκεύοις. Αἰσχύλος Μέμροντ (fr. 123)** **ἀσκη (Platon. com. fr. XLVIII) ἀσκησις** **ἀσκηθῆ (Solon. fr. 11)· δβλαβῆ** **ἀσκηθής (Κ 212)· ἀβλαβής. ὑγιῆς ἢ επιμελείας** [81, 82] 40
- ἀσκητής (Atticī)· ἀθλητής (ν. ἀπασκηταί)** [84] **ἀσκητον· μὴ ἔχον σκιάν** [86] **† ἀσκητά· εἰδός τι τῶν καστανῶν** [88] **ἀσκληπιάδες· ἡ δάφνη (Diosc. III 106 p. 219)** **ἀσκόλαχα· ἀσκαλαβάτης (ηντ?)** **ἀσκοπον· δέδατον. Σοφοκλῆς Λαρτὶ μαστιγοφόρρ (21)** **ἀσκοπος· ἀνόητος (Ω 157, 186). ἀπροσόρατος** 10 **ἀσκόδων λήψεται (Ar. Ach. 1002)· ἀσκός νικητήρων ἐτίθετο, καὶ μετὰ σάλπιγγος ἐπινον. τικτήρων στέφανον** **ἀσκορδίνωτος· ἀσάλευτος. μὴ κινῶν τὰ μέλη. Σκορδίνας σθαι γὰρ λέγουσιν τὸ παρὰ φύσιν ἐκτίνειν, διπερ γίνεται παρὰ τοῦ ἐγερμόνευς ἐξ ὑπονού** **ἀσκός· ὑδρεῖλα** **ἀσκονμενοι· γυμναζόμενοι, παιδευόμενοι** **† ἀσκονμεντας· ἀκτος ἡ μικρὰ** **ἀσκρα· δρῦς ἀσκρόπος (ἀσπεις Theophr. III 8, 7)** **ἀσκύροις (Diosc. III 172)· βοτάναι τινές** [7800] **ἀσκωλίζοντες (Plat. Conv. 190 D)· ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενοι** **ἀσκωλιάζεις· κυρίως μὲν τὸ ἐπὶ τοὺς δοκοὺς ἀλλεσθαι, ἐφ' οὓς ἀλληλιμένους ἐπίθων γελούσιν ἐνεκεν** **ἀσκωμα (Ar. Ach. 97)· δέρματιον, δὲ ἐν ταῖς τρήσεσιν ἔχουσιν** 30 **ἀσκρ φλαυρίζεις· οὐδεν[!] καταλήτηγη, τῇ σκιῇ (ἀσκίφ!) μορμύσση, τουτέστιν κενὸς † δὲ νοῦς κενώματι ἡ (κενῷ σώματι) φλαυρεῖς** **ἀσμα· [φόη, ὑμρος] διασμα (Sophro Bekk. 452, 20). [καὶ μέλος φόης]** **ἀσμενέστατα· γαίρων** **ἀσμενίζεις· γαίρει, δγάλλεται** [8—10] **ἀσμηκτον (Pherecr. fr. LXX p. 355)· τὸ δημάλεκτον**

COD. 51 *Ἄστας* (imō *Ἄστα*) 55 *ἱρτος* 73 *κατασκηνή* 77 *ἀγαμένουν* 78 Cf. 7789
88 *κοινωράσται* Post 88: *ἀσκληπ. ἀσκησις* 91 *ἀδετον* (99 cf. ἀγκύρις, ἀργύριον)
7800 *Eleorum?* 1 *ἀσκαλίζοντες:* cf. p. 18, 4 et 7758 4 *ἀσκοφλ* — φλαυρός
5 *ἀδιάσμα*

HES. 49 *ἀσιον* (B 461)· λιμενῶν ἐροδίου (Iob. XXXIX 13). καὶ ἡ καλουμένη ἀμάξα (Ierem. VIII 7) Ad 50: ἡ εἶδος ὄφεον 58 *ἀσιφ* (B 461)· ἀσηπή ἔχοντι καὶ ἔλυτη 61 *ἀσκανδής· ἄγγελος (ν. ἀστάνδης)* 63 *ἀσκάνη της· κράφατος (Moeris; cf. ἀστάνδης)* 73 *ἀσκελές (α 68)· σκληρόν, χαλεπόν. ἀδιάλητον.* πικρὸν ἡ σεμιός 74 *ἀσκελόν·* ἄγαν τὰ αὐτά 75 *ἀσκελέες (x 463)· κατεσκελετωμένοι. δαπροι. ἔηροι* 81 *ἀσκήσας* (Δ 110)· κοσμήσας. κατασκευάσας 82 *ἀσκήσασα* (Ξ 179)· μετ' ἐπικελείας ὑφάνασα 84 *ἀσκησις· ἐπιμέλεια* 86 *ἀσκοσύλη (O 273)· ἡ δασεία ὑλῆ* 88 *ἀσκότονοι·* κυνορράσται, κρότωνες 7800 *ἀσκώσατο (ἀσκόσατο). ιχθέσθη* 8 *ἀσμενοι (ι 63)·* γαίροντες 9 *ἀσμένωφ (Ξ 108)· γαίροντι 10 *ἀσμένως (Ach. App. II 41 XXI 17)·* μετὰ γαρᾶς. ἥδεις. εὐκέτεις. προθύμως. ἔκουσίων*

† δεμόσσεις ἀγνοεῖ. δναπνεῖ
δσόλοικον· ἡμερον, προσηνές. οὐ βάρβα-
ρον. Σοφοκλῆς Τρωῦλφ (fr. 566) [14]
δεοῦρ· κρατήρ υπὸ Φοινίκων [16]
ἀσπάζει· συμπεριπατεῖ (ν. αστιλάζει)
ἀσπάζομαι· ἀσπάζω
ἀσπάθητα· τὰ μὴ κεχρουσμένα τῇ σπάθῃ
ιμάτια
δσπάθητον χλαῖναν (Soph. fr. 791). τὴν
δοράν, πρόσον οὐχ ύπανται [21]
δσπάχομαι (Comici). τὸ ἀσπάζομαι.
κίταιται [23, 24]
ἀσπάλαξ· ἡσον ἐστερημένον ὄφεως [26]
ἀσπαλία· τοῦ ἀλιέως ἔργασια. δρυιδ. ἀλ(ι)α
ἀσπαλιένς· διεύν. ἀσπαλος γαρ διχθός.
Ἐνοι δὲ πᾶν τοῦ σπάν τῷ λινφ. Λίνον
δὲ δριμά, ὡς Πλάτων ἐν ταῖς δφ̄ λερῶν
(fr. III).
πόθεν † ὄφιμα καὶ κάλαμος [29, 30]
ἀσπαλος (Aeolos). σκύτος
ἀσπάλοντος· τοὺς ἰχθύας Ἀθαμάνες
ἀσπάνιον· πάσσαλος
ἀσπάραγος (Antiphon. fr. XXXVII p. 118).
εὸν ἐν ἑτον ἀκανθῶν φυόμενον τραχύ
δσπαρτον· μὴ σπειρόμενον [36, 37]
ἀσπασιώς· δαμένως. ἥδεως. περιχαρᾶς.
αγαπητῶν (e. c. Π 118)
δσπαστήν· θαυμαστήν. ἐπίχαρη..
δσπαστοι· ἥδιστοι. χαρτοί
δσπαστόν (ε 398). ἐπιδυμητόν [42] 30
δσπερχεῖς (Δ 32). συνέχεις. δαψιλές. † σχο-
λεῖσσον. καὶ δύσιλεπτες [44]
δσπετα (ι 162). παρακολουθετα (sic) πολλά
[46, 47]

· Ἀσκετος· δ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἡπείρῳ, ὃς φη-
σιν δ Ἀριστοτέλης ἐν Ὀπουντίων πολιτείᾳ
[49—51]
δσπιδια· τὰς πτυχὰς τῶν δσπιδῶν. καὶ
μέρος τῆς νεώς τὸ πρὸς πρύμνη (ad ἐπι-
σείων)
δσπιδια· δσπιδας (μικρᾶς) [54—56]
δσπιδισκοι· τῆς κιθάρας τὰ ἐπ' ἀκροῖς
πτυχεῖν [58, 59]
δσπιδιον (Diphil. fr. I 12 p. 381). ἀφίνδιον
ἀσπιλος· δμωμος. καθαρός
δσπιλος· χείμαρρος (χείμαρρος) υπὸ Μακε-
δόνων
ἀσπιστάσιον (Δ 90 al.). ὀπλιτῶν, μαχητῶν
ἀσπιλαγχον (Soph. A. 472). δειλός [65]
δσπιληις· βοτάνης εἶδος
ἀσπονδεῖ· οὐκ εἰρηνεύει. ἀδιάλλακτον (ad
δσπονδεῖ)
ἀσπονδοι (Thuc. III 113). ἀγριοι. ἔχθροι.
καὶ μὴ μημονεύοντες φιλίας, η διαθή-
σεως
δσποδον· μγονον, χωρὶς σπέρματος
δσπονδεί (Θ 512). χωρὶς σπουδῆς, η κακο-
παθείας. καὶ ἀνεν πόνου καὶ μόχθου [71]
ἀσσα· τινά. λεγίσθω δὲ φιλῶς. Λττικοὶ δὲ
ἄττα λέγουσον. καὶ δσσα ἀσσα [73]
δσσα (Κ 208). ἀττα. ἄττα· τινά, φιλῶς
[75]

† δσσέως· ἐπὶ σοῦ
† δσσεις· προκόπλιος
ἀσσιστα· ἕργυστα. Αλεχύλος· Ηδωνοῖς (fr. 64)
δσσον (Pomet.). πλησίον, ἔγγυς [80]
Ἀσσορία· η Χαλδαϊκή
Ἀσσυρίῃ· τῇ Χαλδαϊκῇ

COD. 12 EM. 155, 33 13 ἀσόλυκον 15 δσσέρο EM. 22 πέπεται 23 τφ̄

ον
λινον — ἀφιερών 32 δθεμάνες 38, 39 = 39, 38 (49 Phot. Bibl. 147, 18; τοπίτε =
ώντων) 52 τῇ — πρώμας 52, 53 δσπιδεῖτα — ἀσπιδῆτα 60 δσπήθιον, cl. EM.
183, 26 62, 63 = 63, 62 64 ἀσπιλαγχνός (66 δσπληνον Diosc. III 151) 72 ἀττα —
ἄττα λ. η ὄσα 74 ἀσσα 78 ἡδωνών 83 Instr. Ασσυρίων

HEs. 14 ἀ σον· ἀ τινον 16 ἀσπα· ἥπιος. η ἑργα (δσσοτα· ἔγυστα) 21 δσπαλ-
ρον(τ)ας (Γ 293). σκαριζον(τ)ας 23 ἀσπακῶς (σιως Bekk. 453, 5). φιλοφρόνως 24 ἀσπά-
λαθοι (Moer. p. 58). σκανθαι 26 δσπαλάθος (Sirac. XXIV 17). φυτὸν ἀκανθῶδες
29 δσπαλιετής (Plat. Soph. 218 E). τῇ δριμά χρώμενος (Moeris p. 42) 30 ἀσπα-
λος· λγθύς 36 ἀσπαριζειν· σκαριζειν (Moeris) ἐπι λγθών, καὶ δσπαλειν τὸ αντό
87 δσπάσιος· δσπαστος. χαρτος 42 ἀσπερμος (Y 303). μγονος. ἀφανης 44 ἀσπετος
8 λ λ λ

(Θ 558) λι· πό μέ 46 (ᾶ)σπετον (B 455). καὶ πολύ 47 δσπετον κιδος (Γ 373).
δόξαν μεγάλην 49 δπετέτοια· ωφελήματα (δπετ· δνεια) 50 δσπιδα (gl. Sapient. V 19)
σκυτάριον· η δπον 51 ἀσπιδεώς πεδίον (A 753). περιφρές· η ἀσπιδας ἵσον 54 δσπι-
διέτης· πολεμιστής 55 δσπιδι γινώσκων (E 182). ἐπ τῆς δσπιδος γνώσκων 56 δσπι-
δισκας (Exod. XXVIII 14). πελτάρια. σκυτάρα. η περιφρέης χόμος δπον πολεμισον. τὸ σκυτάριον
65 Ασπληδών (B 511). πόλιτας, πολεμιστάς 59 δσπιδ· δπον πολεμισον. τὸ σκυτάριον
65 Ασπληδών (B 511). πόλις τῆς Βουτιάς 71 ἀσπληδην· σράτην 73 δσυμφανές·
δηδηλον 75 δσσει· κατάσσει 80 δσσονες (A 335). ἔγγυς ἐρχεσθε

(Ασ(σ)υρίων· Χαλδαίων Callim. fr. CLII) [84]
 † ἀσταγανά· ἱμάς
 ἀσταγές (Nic. Ther. 307)· πολύ, καὶ λάθον
 ἀσταθῆ· ἀβίβασιν, (ἀσθενές)
 ἀστάθμητος (Eur. Or. 979)· ἄνισος
 ἀστατεῖν· δυσασθεῖ, μάρτανει, μοχθεῖ
 ἀστακτον· οὐ καταστάσιν, ἀλλὰ ἔσθην
 ἀστάλακτον· νοτερόν
 ἀσταλής· μῇ περιμεβλημένος
 † ἀστάλη· πολύτονος δὲ ἐν μυκτηρὶ τοιούτοις
 ἀσταλήκα σύρδαντα ἔχοντα
 ἀσταλύχειν· ἀναβλύζειν, κλαίειν (ν. ἀλυτάζει εἰς ἀστυλάζει)
 ἀστάνδης (Porsae)· ἡμεροδρόμος. [η ἄγγελον. Ταραντίνου]
 ἀστασίαστον (Thuc. I 2, 5)· ἀθόρυβον [97]
 ἀσταχύεσ(σ)ι (B 148)· τοῖς σταχύσιν [99—7901] 20
 ἀστεῖγόμενος· ώραιγόμενος
 ἀστεῖος· ὁ χαρόεις, ὁ ἐπίχαρος
 (ἀστεκτα· τὰ οὐ δυνάμενα κατασχεδήναι.
 Δισχύλος Σεμέλη fr. 220)
 ἀστεκτος· ἀφρόρητος, ἀβάστακτος (ν. οὐδὲ
 ἀστεκτος)
 ἀστέκτεως· ἀνύπομονήτως, ἀνύποστάτως
 ἀστέλεχος· ὁ δακτύλος. ἔδρα
 ἀστέλεψος· τὸ περὶ τὴν κιθάραν δέρμα
 † ἀστελοφοῦν· δέρμα τὸ εἰς τὰ ἀκρα [10—12]
 ἀστεμβής· ἀθαμβής, δτάραχος [14]
 ἀστεμφέας· ἀμετακινήτους, βεβαιούς
 ἀστεμφῆ· τραχύν, χαλεπόν. δκίνητον
 ἀστέρι ψπωρινῷ (Ε 6)· τῇ κυνῃ, τῇ κατὰ
 τὴν ὀπώραν ἀντεῖλοντα

'Αστερίη· ἡ Ἐρήτη καὶ ἡ Αῆλος (Callim.
 Del. 224) οὔτις ἐκαλούντο
 ἀστέριοι· οἱ πρωτοὶ τὴν Τίνεδον κατοι-
 κήσαντες
 ἀστερίς (δ 846)· ὄρομα τῆσσον [21]
 ἀστερόειν· λαμπρόν. ποικίλον [23]
 ἀστεροπάδς· δάστραπάς [25]
 ἀστερωπός (Eur. Phoen. 131)· κατάστικτος
 ἀστέρων τέθριππος (Eur. Tro. 855)· τὸ
 ὅρμα ἥλιον [28—30]
 ἀστή ἐλαία (Com. apom. fr. CCCXXIV)· ἡ
 ἐν δρυοπολεί τὴν καλονυμένη πάγκυνφος
 (νιδ. inf.) διὰ θαμαλότητα. (καὶ πολῖτις,
 οὐκ Ἀθηναία)
 δστηνεῖ· ἀδυνατεῖ (ν. ἀτήνειν)
 δστηνόν (Seleneus)· δύστηνον, χαλεπόν
 δστηνεῖς· ταλαίπωροι, δυστυχεῖς
 † δστηνε· ἡ φαρέτρα, ἦγοντα βελοθήκη [36]
 ἀστήρικτον· ἀπιστον [38]
 δστιβῆ (cf. Aesch. Sept. 859)· ἀβατα
 δστιβούς· δπατήτους
 δστιβητοις οίκοις· ἀδυτα
 δστιγγας· alyas (*capreolos*). ἡ ἀστριγγας
 δστηγοις νόμοις· οἱ κατὰ τὴν Ἀθηναίων
 πόλιν. ἡσαν γάρ καὶ ἐμπορικοί [44]
 δστικτον· τὸ ἀνέπαφον χωρίον (Menand.
 fr. CCCXXII). τὸ γάρ ὑποκείμενον δστιχδω
 λέγετο (ν. ἐστιγμένην)
 † δστιλάχει· συμπεριπατεῖ (ν. δσπάχει) [47]
 ἀστίογος (*malleolus incendiarius*)· ἄγρος
 περιφερές, εἰς δ ἐγκέποτες πίσσαν καὶ θεῖον
 καὶ στυπεῖον ηφίεσαν καὶ ἐνθὰ ἐφέρετο,
 ἔκατ τὰ προστυχάνοντα. ἔστι δὲ καὶ γέ-
 νος λίθου καὶ ἡροῦ ἔγκλου καὶ πεπισσω-
 μένου (ν. δσταλόχος) [48]

COD. (84 ἀστραγαλωτὴ μάστιξ?) 86 δστεγεὶς (89 EM. 159, 37) 90 Vide 7895
 91 ἀσθενεῖς ἡ νοτερόν 95 [δρόμος. ἡ κραδβάτον (ν. ἀσκάνης)] Post 95 legebatur 90
 7902 ὄραιζι 3 γαρίς 4 Cf. 7921 17 δστεριφ πωρινῷ Post 21 legebatur ἀστερκτα.
 κτλ. τ. 7904 31 v. δστηραις ει καμπούλιν 33 ἀστηρον (ν. ἀλυστηνην) 40 ἀπατηλοὺς;
 41 ἀδύνατα 42 τ. ὄσταλαις ει EM. 159, 38 43 ἐμπειρικοί 48 καὶ τὰ πρ.

HES. 64 δσσυτια· ἀλλὰ ἐπ' ἄλλοις (ἐπασσύτερα) 97 ἀσταφίς· (σ)ταφίς (Moeris)
 99 ἀστεγον (Prov. XXVI 28)· τὸ μὴ ἔχον στέγην. ἡ ἀκαρτέρητον καὶ ἀνύπομόρητον (ἀστεκτον)
 7900 δστέγοντος (Iesai. LVIII 7)· οἱ μὴ ἔχοντες οίκους 1 ἀστεληεθια· πολιτευεοθαι
 (Moeris) 10 δστηται (Ἀκτίται;)· οἱ ..δειοι. καὶ Ἀττικοί 11 δστειων· τῶν ἐπ' ἀστει
 διατριβόντων. καὶ γελωτοποιῶν 12 ἀστειεῖται· δγλαζεται, ωραίεται, κόψεται (κομ-
 φενται) 14 δστεμφέα (B 344)· ἀμετακίνητα 21 ἀστεριφ (B 735)· πόλις ἐν Θεσ-
 σαλίᾳ 23 δστερόεντι (d 44)· δστέρας ἔχοντα (non Callim. fr. CXLV 4) 25 ἀστερο-
 πητής (A 580)· ἀστροπτων. ἡ Ζεύς, ἀπὸ τῆς ἀστραπῆς. αὐτῇ γάρ ἀναστρέψει ποιεῖ τοὺς
 ὄπλα 28 ἀστεως (Eur. Rhœn. 812)· πόλεως 29 ἀστεει· πόλειν 30 ἀστον· ἡ πόλις,
 ἀλλὰ καὶ ὁ περιβολος 36 δστηρει· σίτος (δστηρικτος) 38 δστηρικτον (Il Petr.
 II 11)· δσθενεις 44 δστικών· πολιτικῶν 47 ἀστιον (Exod. II 2)· καλόν, ἡ πολιτικόν,
 ἡ ἐπίχαριν, ἡ κεχαριτωμένον 49 δστειως· γελοιωδῶς, χαριέντως

- ἀστιππος· ἵππον ἐρδομήκοντα (τάγμα?)
ἀστοβον· δίλοιδόρητον [52]
- ἀστοιχειστα· μη ἔχοντα ἀρχας
ἀστομος· δη μη δυνάμενος λέγειν. Σοφο-
κλῆς Ἀκροίφ (fr. 72) [53]
- ἀστονον· δίλπον. μεγαλόστονον (schol. O
Aesch. Sept. 858)
- δστοξειον (Aesch. Suppl. 356)· οι γένει
μὲν προσήκοντες, ἐπι δὲ τῆς δίλοιδατης γε-
γονότες, οι δὲ τοὺς ἔνοντας μὲν διτας, ἐπι 10
τιμῆ δὲ ἀστούς γενομένους (v. ἀστυζενοι)
[58]
- † ἀστροιον· μέγα, καὶ διακεχυμένον
ἀστός· πολλῆς, πολιτικός
ἀστοχεῖ· δηλογυχάνει. σμαρτάνει
ἀστράβη (Demosth.)· τὸ ἐπι τῶν Ἰππων
ξύλον, δι κρατοῦσιν οἱ καθεξέμενοι. τιθε-
ται δὲ καὶ ἐπι τῶν ἀναβατικῶν δινον. οι
δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηρὴν
ἡμίονον οὐτως ἐλεγον. ἔνιοτε δὲ πάντα
ἀπλῶς τὰ σωματηρῶντα ὑπογνοῦντα 20
(Arist. Byz. p. 104, 9 Nek.) [63]
- ἀστραβίζειν· ὀμαλίζειν, εὐθύνειν
ἀστραβές (Hippocr. II p. 173 K)· ἀστρε-
πτον. δσφαλές (v. δσφαρές)
ἀστραβιστήρ· δργανόν τι, ὡς διοπτρον (ρα)
ἀστραγάλας· τὰς πονηράς κύνας. κακοη-
θεῖς κύνας
ἀστραγάλη· η τῆς λεωφ. δίζα (v. λύκος).
η κακοηθης κύνων
ἀστραγάλον (Ε 468)· τὸν σφόνδυλον. καὶ
τὸ υποκάτω τοῦ σκλεος [70—72]
- † ἀστραχαλεῖν· δηνατεῖν
Ἀστραλίαν· τὸν Θράκια Λυδοί
ἀστραλός· δ φαρδς ύπο θετταλον
ἀστραπαῖον (Aristot. Met. II 6)· ἀνεμοι
πνέοντες, ἀφ' ὧν δσφαταλ γίνονται
ἀστραπή δι· Ἀρματος· Ἀθηναῖοι, δπότε
δι· Ἀρματος αὐτοῖς ἀστράφειεν, ἐπεμπον
ιει δύο θεοὺς τοὺς λεγομένους Πυθιαστές 40
- δστυβον· 52 |ειστατα 52 |ειστατα 56 ἀμπόν, μ. 64 ἀστροβίζειν; ἀστραβαλ-
ζειν EM. 159, 56 65 ἀσύρπατον 67 κύνεις (Ε ἑστερικάδ;) 68 λερᾶς 74 λέρακα Μει-
νεκε; aliter Giseke Strak. Slämme p. 19) 75 δφαρδς 78 Sic 84 ἀστρεις — τῶ αὐτῶ
86, 87, 88 = 88, 86, 87 86 |ολώς (ολίως EM); |ιώς? 87 ἀστροβολήτους 8001 v. δστα-
λήζειν ει νεοστάλυγες
- HES. 52 ἀστοῖσι (A 242)· πολίταις 55 δστόν· πολίτην. η πυκνόν (ειδ λάσιον vel
ναστόν) 58 ἀστόργους (Rom. I 31)· μη δγαπώντας τινας (v. ασωθέτους) 63 ἀστρα·
Ἄττικοι τοὺς ἀστέρας 70 ἀστρα δὲ δη προβίβηκεν· παρώχηκεν δὲ πλέω τὸν δινον
δύο μοιράσων, τριτάτη δὲ τι μοιρα λέλειπται (K 252, 253) ητοι εἰς τρεῖς μοιρας διαι-
ρετέον, καὶ τὸ πλέω διτι τοῦ πλήρους ἀκοντέον, ίνα η, οτι πλήρους τῶν δύω μοιρῶν η τοῦ
παρελήλυθεν 71 δστραπή δι· Ἀρματος· Ἀθηναῖοι 72 δστράπτων (B 353).
ὑπερδλαμπων 79 ἀστραφές· δστρεπτον. δσφαλές (v. δσφαβίς) Ad 89, 90 ιποι δὲ τὸ
δεδομένουν. η ἀστρόβηλον. δστροβοᾶν· ταχδ. συνεστραμμένον. ἐντρεχη 97 ἀστυ,
ἀστός· πόλις, πολιτης

- ἀστραφής· σκληρός. Σοφοκλῆς Μυσθν
(fr. 381) [79]
ἀστραψη δια πυκνός (Com. anon. fr. CX).
ἀντι τοῦ δι· Ἀρματος
† δστρεκλας· δστροφανίας
ἀστρεπτον· ἀπιστον (ἀπιστον?) δρθόν
ἀστρηνές· δνσθετον. σκαλον. οξει (v. δστρη-
νες, στρηνες)
ἀστρεις (Antiph. fr. I p. 50 Callim. fr.
CCXXXVIII)· ἀστράγαλοι. δστριχοι· τὸ
αὐτό
† δστροβολην (στρόβιλον)· τὸν ταχυλόν.
ἐνιοι τὸν συνεστραμμένον, η δεδομημένον.
(η δστροβόληλον)
ἀστροβόλως (Plato nescio uter)· ἐντρεχως
δστροβολήτους (Theophr.)· τοὺς ύπο τοῦ
κυνὸς βαλλομένους
δστροβοληθηται· ρόσφ τινι κατασχεδη-
ται, ἐπι τῶν παιδίων
† ἀστροβόλιον· ἐν Ἰταλίᾳ [Ad 89, 90]
ἀστροις σημειοῦσθαι· πακράν δδὸν
καὶ ἐρημην βαδίζειν. η δὲ μεταφορδ ππο
τῶν πλεόντων
ἀστρολόγος (Xen. Mem. IV 2, 10)· γενε-
θλιολόγος
ἀστροφαές· λαμπρόν, λευκόν
ἀστυν (P 144)· πόλις. από τοῦ εις υψος
ἀνιστασθαι
Ἀστυνάξ· ιχθυς τις οὐτως καλεῖται. καὶ
δι τοῦ Ἐκτορος πατει (Z 400 Eur. Tro.
570)
Ἀστυνάνασσα· Ἐλένης θεράπαινα. ητις
προστη ἐξεύρει Ἀφροδίτην, καὶ δχόλαστα
σχήματα [97]
δστύγειτον· πλησιόχρον
ἀστυγείτων· τῇ πόλει γειτνιῶν
Ἀστυδμεια· Ἀκάστου γυνῆ
ἀστυλάζει· λυπει μετά κλαυθμοῦ
ἀστυλις (cf. Theophr. CP. II 17, 1 et στι-
λις)· φυτόν, θθειν δι ιεζος

COD. 50 δστυβον 52 |ειστατα 56 ἀμπόν, μ. 64 ἀστροβίζειν; ἀστραβαλ-
ζειν EM. 159, 56 65 ἀσύρπατον 67 κύνεις (Ε ἑστερικάδ;) 68 λερᾶς 74 λέρακα Μει-
νεκε; aliter Giseke Strak. Slämme p. 19) 75 δφαρδς 78 Sic 84 ἀστρεις — τῶ αὐτῶ
86, 87, 88 = 88, 86, 87 86 |ολώς (ολίως EM); |ιώς? 87 ἀστροβολήτους 8001 v. δστα-
λήζειν ει νεοστάλυγες

HES. 52 ἀστοῖσι (A 242)· πολίταις 55 δστόν· πολίτην. η πυκνόν (ειδ λάσιον vel
ναστόν) 58 ἀστόργους (Rom. I 31)· μη δγαπώντας τινας (v. ασωθέτους) 63 ἀστρα·
Ἄττικοι τοὺς ἀστέρας 70 ἀστρα δὲ δη προβίβηκεν· παρώχηκεν δὲ πλέω τὸν δινον
δύο μοιράσων, τριτάτη δὲ τι μοιρα λέλειπται (K 252, 253) ητοι εἰς τρεῖς μοιρας διαι-
ρετέον, καὶ τὸ πλέω διτι τοῦ πλήρους ἀκοντέον, ίνα η, οτι πλήρους τῶν δύω μοιρῶν η τοῦ
παρελήλυθεν 71 δστραπή δι· Ἀρματος· Ἀθηναῖοι 72 δστράπτων (B 353).
ὑπερδλαμπων 79 ἀστραφές· δστρεπτον. δσφαλές (v. δσφαβίς) Ad 89, 90 ιποι δὲ τὸ
δεδομένουν. η ἀστρόβηλον. δστροβοᾶν· ταχδ. συνεστραμμένον. ἐντρεχη 97 ἀστυ,
ἀστός· πόλις, πολιτης

ἀστυλόν· τὸ τραχὺ λιμάτιον, καὶ φαῦλον
τὸ μηλήτιον, καὶ δναιδές (στυφλόν;)

ἀστυνόμος (Demosth. 735, 11)· διοικῶν
κατὰ τὸ δστν [8005]

ἀστν νυμφέσων· τὴν Σάμον Ἀναχέρεων
(fr. Ll 2), ἐπει ὑστερὸν εὐδρός ἔγενετο
ἀστυξένεοι· οἱ μὴ ἔχοντες ἐν τῷ πόλει τὴν
οἰκίαν ἤδη. Ταραντίνοι

τὸ ἀστυπολεῖτ· δγελοφορεῖ. ἵχθυνοφορεῖ
ἀστυρον (Callim. fr. CCLXXXVIII)· πόλισμα
(ἡ ἀρχόπολις) [10]

ἀστυτριψ· ἐάστει διατριψων

ἀστυφίη· δστνσλα

ἀστυφέλικτον (Xen. Laced. XV 7)· ἀσει-
στον. τὸ δστατον. δδιδφ(θ)ορον (Greg. Naz.
Corm. XIII 45)

δστν(y)ν ωστος· οὐκ ἔχων συγγνώμην

δσύγχριτον· ἀνόμοιον. ὑπερέχον

δσύγχυτον· ἀμικτον, ἦγουν μὴ συγκρ-
νέμενον

ἀσυλλόγιστον (Menand. fr. II p. 176)· μὴ
καλᾶς γεγονός

ἀσυλον· ἀβλαβές (ν. δάτυλον)

ἀσύμβατον· ἀφιλιστον. πολέμιον, ἀνειρή-
τυτον

ἀσύμβλητον· ἀσύγχριτον

δσυμφανές· περικεκαλυμμένον (ν. 7873)

ἀσυμφανῆς· ἀδήλως, αινυματωδῶς, ἐπι-
κεκαλυ(μ)μένως [23]

ἀσυμφορον (e. e. Xen. Cyt. V 2, 11)· τὸ
μὴ συμφέρον, ἡ πρέπον. καὶ ἀπρόσφορον

(ν. Eurip. fr. 184)

ἀσυμφυὲς τῇ κτίσει· ἐκτὸς κτίσεως [26]

ἀσυνδέτον (Xen. Cyn. V 30)· μὴ συνδε-
μουμένον

ἀσυνετον (Eur. Phoen. 1606)· ἀφρων

δσυνδύαστον· δσύμπλοκος. παρὰ τὸ μὴ
συνδυάσειν, ὁ ἐστι ἐκ δυάδος καὶ τῆς
εὐν προθέσεως [30. 31] 40

COD. (8 EM. 160, 34) 9 δστυρὸν· π. δστν· πόλις ἡ ἀκρ. ὁ ἐν π. α. 34 λέξ
39 |φιλον; cf. 8023 44 |ίτης 56 ασχέτως Cyr. 171 (66 cf. Strait. com. fr. I 2 p. 783)

HES. 8005 Ἀστυνόμη (schol. AD A 392)· ἡ Χρυσῆς, ὑπὸ τῶν γεωτέρων 10 ἀστυ-
πόλος· ὁ ἐν πόλει ἀγαστρέψων 23 δσυμφιλος· ἀνόητος, ἀτίκος (ἀνύφηλος) 26 ἀστυ-
ακτος (Greg. Naz. VIII 24 p. 225 Dr.)· δ μὴ συναγόμενος. ἔξοι(ω)βλητος 30 ἀσυνθέτον
(Rom. I 31)· μὴ ἐμμένοντας ταῖς συνθήκαις, μὴ συντεθη(ει)μένον (ν. δστρόγρονος) 31 ἀσύν-
θετο (LXX). παραβασία 31 δσυρῆη (Sircac. XXXIII 14)· ἀκάδηρτα 38 Λευοὶ σων (Callim.
fr. CLII)· Χαλδαιῶν 40 δσφάλειαν· σωτηρίαν 43 δσφαλῆ(ι)σαι· 45 δσφαλ-
τώσιον (Genes. VI 14)· γρίσεις, πισσώσεις 50 ἀσχαλά(ά) (B 293)· δυσανασχετεῖ (ν. ἐσχαλά) 55 ἀσχαλ(ά) (Ω 518)
δράσον 51 ἀσχετον (II 549)· δκατάσχετον, οὐκ δνασχετόν. ἀφιλον, οἱ δὲ λογιρόν
59 δσχήμονα· δμοφον, ἀνειρήτης 60 ἀσχήμονι (Sapient. II 20)· επονειδιστφ θανάτφ
61 ἀσχολία (Sircac. XL 1)· ἐνδελεγμός 63 δσ ψαλ (Psalm. XII 6)· φαλα, αίνεσ, υμνήσω
68 ἀσφτωσ (Luc. XV 13)· αλσχρώς. δπλήστως

δσν νορον· ἀσύμφωνον
δσν νταχτον (Nicostr. fr. II p. 285)· μὴ
τεταγμένον

ἀσν τε λέξ· ἐκτὸς τοῦ τετα(γ)μένου
δσν τε λήξ· ἀσύμφωνος
δσρές· βδελυφόν. προπετές. βλοσυρόν.
θραν [32. 38]

δσν φη λον (I 643)· δπαίδετον. κακόν,
δματτωλν. ἀδόκιμον, μηδενὸς ἄξιον [40]

10 τὸ δσφάζει (Eur. Tro. 134)· [δντέχεται
ἀσφακέλιστον· δπερίστατον. οὐ μελα-
θέν [48]

ἀσφαλτεῖς· δρυθρὸς θάλασσα [45]
ἀσφαραγος (X 328)· φάρυγξ, ἡ βρόγχος.

ἡ λάχανον εὐτέλες, ἀσπάραγος (Amips.
com. fr. III p. 711)

ἀσφηλοι· δσθενεῖς. Σφηλὸν γάρ τὸ λεχυ-
ρόν (Stesichor. fr. 82)

δσφόδελος (λ 538)· ελδος φυτοῦ, οὐ τὴν
ἔιζαν ἐδώδιμόν φησι Αρίσταρχος, καὶ ἀλαν
ενδομον· δσφόδελος δὲ δέ δέντόνως λει-
μών, παράδεισος

ἀσχαδές (Aeschyl. fr. 410)· δμετδσχετον [50]

ἀσχάλλει (Eur. fr. 287)· δχολοῦται, λυ-
πεῖται, δθυμεῖ, δδημονεῖ, δγανακτεῖ (ν.
ἀσκάνη) [52]

ἀσχέδωρος (Aeschyl. fr. 254)· ὁ σύναρος
παρὰ Ιταλοῖς

30 δσχάλιον· τραγύ. Κρῆτες (pro ἀσκελεῖ) [55]
ἀσχετος· δμετρος (non v 19) [57]

δσζη(μ)ονεε (Plat. Pol. VII p. 517 D)· δχο-
σμεῖ [59–61]

ἀσχολος (Eur. Or. 93)· δ σχολὴν μὴ ἔγων,
δσχολούμενος [63]

δσχόδης· δμμώδης (schol. Aesch. Suppl. 32)
ἀσωμένη (Soph. Ant. 17)· λυπουμένη

Ἀσφάλιον· τόπος Ἀθήνης (Θήλης Meinek.)
Ἀσφάλος (Δ 383)· ποταμός ἐν Θήβαις τῆς
Βοιωτίας [68]

- ἀτα (sic)· ὥτα. Ταραντῖνοι [70] ἀτάρχυτος (Lycophr.)· ἄταφος
Ἄταβυρλα· ἡ Ἱόδος πᾶλαι [72] δτας κελαδεῖν (Eur. Tro. 121)· μάτα
ἀται· πληροῦται [74] εἰπεῖν, ἡ τζεῖν [12]
ἀταισόν· ἀναθενθάς. Τυρρηνοί (ν. πεταιτδ) [76] δταύρωτος (Aesch. Ag. 243)· ἄδυνγος. καὶ
† ἀταθήνιον· χαλκός. ἐλυτρον παρθένος, παρ' ὅσον ἔρευχθα γάμοις αἱ
ἀταλά (Σ 567)· νήπια. ἀπλά [10] γημάνειν λέγονται
ἀταλαιπάρως (Aristoph. fr. XIII p. 1053)· δτεγκτοις· δβροχοις. σκληροί, δσυμπαθεῖς.
ἀνεν κόπου, ἀκοπάστως
ἀτάλαντον (P 72 al.)· ισόδυνγον. Ισον. 10 ἀτέγκτοις· δβρόχοις
ὅμοιον (B 169) [81] ἀτέγκτος (Soph. OT 336)· δ μήτε δακρύσων,
ἀτάλλει (N 27)· τρέψει. τιθηνεῖ. συκοτῆ· μήτε ίδωρον. ἀνένδοτος (ν. τέγγεσθαι). καὶ
χαίρει. φιλεῖ, δγαπᾶ
ἀτάλματα· δντι τού ἀλματα. παίγνια
ἀταλόφρονα (Z 400)· νήπια. ἀπλό- 20 φρονα
ἀταμίεντα· ἀδιοικητα. ἀναπόθετα. ἀφύ-
λακτα [86] ἀτέκνος· ἀγόνος [21]
ἀτάρ (Ψ 336)· δή [Ad 87. 88] δτέλεια· ἀλειτουργσία
ἀτάρβητος (Γ 63)· ἀφοβος
ἀταρβίζεται· ἀτρόδος φανεται
ἀτάρ· δέ, πλήν, ὅμως δέ (Plat. Euthyd. 20 p. 301 D)
ἀτάρ δή (Eur. Tro. 63)· ἀλλά δή. διὰ τοῦτο [Ad 93—96] ἀτελεῖς· ἀλλπεῖς [24]
ἀτάρμυκτον· ἀφοβον, θραύν. ἀθικτον,
ἀφετον (ἀεικτον, ἀτρεστον) δτελῆτη· ἀδάπανα. οὐκ ἔχοντα τελέσματα.
† ἀτάρον· βρόχος (ἀρτάνη) [99—8101] Σοφοκλης· Θύση (fr. 247)
ἀταρπιτός· ἀταρπός. ὁδὸς ἀταρπτος (ἀταρ- 30 δτέμβρεσθαι· στρέσθαι. ὀδυνᾶσθαι (ν. φε-
πιτός?) μεῖ, τέμπει)
ἀταρτάται· βλάπτει. πονεῖ. λυπεῖ
ἀταρτηροῖς (Α 223)· βλαβεροῖς, ἀτηροῖς
ἀταρχον· ἀχείμαστον (ν. τάρχη)
ἀτας· εικαιολογίας. ἀπάτας (cf. Aesch. Suppl. 110) [7. 8] δτευνές· ἰδύν. + ἀναλγές. συνεχεῖς
δτεσθαλος (Apoll. lex. 46, 24)· δμαρτω- δτευνής·
λός, πονηρός, φρενοβλαβής 30 δέτενης δέτενης· ὀλκων
Εύριπιδης· Ἀλκμαλωνι τῷ διὰ Ψωφίδος
(fr. 66) συντείνασα. καὶ ἀτενίζειν λέ-
γονται τοὺς συντείνοντας καὶ ἐπερειδοντας
τὴν δψιν
ἀτενίζει· προσέχει, βλέπει
ἀτέοντα (Υ 332)· (ἀ)τώμενον. βλαπτόμε- 33 νον, παρὰ τὴν ἄτην
δτερ· χωρίς, ἀνευ, ἔκτος [33]
δτερερ· χωρίς, ἀνευ, ἔκτος [33]

COD. (69 ἀτα· ὥτα? απ d 'τα· ὧ τᾶν?) 87 πιον 97 ἀτάρ, μικτὸν 8105 ἀτά-
ραχον 11 ἀτασκελαδεῖν 13 ἀτάβρωτος 18 ἔρευχθα — ὑγημάνειν 18 τηρούμενος
22 ἀλειτούργητα 29 + παντελᾶς Bekk. 458, 26 30 φοβίδος 32 d. ἀτμάζοντα, τήμε-
νον. βλή

ΠΕΣ. 70 ἀταβίεες· ἀφοβοι (ἀταρβίες) 72 Ἀταβύριον (Oseose V 1)· ἐνθα δρος (sic)
θηρα συνάγονται 74 ἀταιθα· λαμψά (δτασθαλα· μωρά) 76 ἀταής· ἀγνώματος
81 ἀταλοῖς· νηπίοις. ἀπλοῖς. [ἀπλοῖς] 86 ἀταπον· χαλεπής (ν. Lobeck. Path. El. p. 492 n.)
Ad 87 ἡ ἦν ποτε, ἐν δημοτ. ἡ οὐν. καὶ [δή] δή, ἡδη (ἢ δέ) 88 ἀτάρ ἄρποτε (Α 166).
ἐὰν δημοτ. Ad 93 ἡν ποτε. ἐὰν δημοτ. 94 ἀτάρ ἡν ποτε (Α 166)· ἐὰν δημοτ. 95 ἀταρ
μενοῦνγε (σ 123)· καὶ δή καὶ ἀρτ (Z 125) 96 ἀτάρ μη νῦν γε (Α 506)· νῦν δὲ αὐτὸν
99 ἀταροῦν (Hom.)· διὰ τοῦτο οὐ 8100 ἀτάρ οὐ τέλος ίκεομυθῶν (I 56) 1 ἀταρ-
πιτός (Σ 565)· ἢ ὁδός 7 ἀτασθαλα· δμαρτωλά, ἀπάκα (Α 691) 8 (ἀ)τασθαλαί
(φ 146)· δμαρτίατις ἐπι (ἀπό) τού ταῖς δταις θάλλειν 12 (ἀ)τε (Χ 127)· καθάπερ 21 ἀτε-
κνία (Sapient. IV 1) 24 ἀτελεινήτητον (Α 527)· τὸ μη ἔχον τέλος 33 ἀτέλεβος·
είδος κνωδάλου (ἀττ—) 85 ἀτέραμνον (ψ 167)· τὸ μη ἐνδιδούν. σκληρόν. Τέρ[ο]σεν γάρ
τὸ ἀπλόν

ἀτεράμων (Plat. Legg. IX 853 D)· σκλη-
ρός. ἀκαμπής. ἀκαταπόνητος. ἀνελήμων
ἀτεράμοσι (Hippocr. I p. 524 K)· σκληροῖς
Ἄτερέα· δρος. γοργόν. Κρῆτες (v. Ἀπταρεύς)
ἀτέρεμνα· τὰ μὴ ἴψόμενα ὄσπρια (schol.
Theocr. X 7) [40—43]
ἀτέρμονες· ἀρίστοι
ἀτεροι· ἔτεροι. τὸ ἐτέρωθεν
τὸ ἀτεροῖον· τὸ ἐτέρωθεν. καὶ χωρὶς (ad
ἀτεροῦ)
[47] ἀτευχῆ (Eur. Andr. 1119)· ἀνοπλον [49—54]
ἀτεχνῶς· τὸ παράπαν, καὶ τῷ ὅντι, καὶ
καθόλου. οἱ δὲ [55] καθάπλαξ (schol. Plat.
Euthyphr. p. 325 sq.)
ἄτη (B 111)· βλάβη
ἀτημέλητος (Xen. Cyt. VIII 1, 5)· ἡμε-
λημένος
ἀτημελέως· ἀνεπιστημόνως. ἀμέλως [59]
ἀτηρόν (Eur. Andr. 353)· βλαβερόν
(Ἄτης λόφος cf. 8187) [62. 63] 20
Ἄτηδιδων· ἀθηναῖον
ἀτίξει (Nic. Alex. 193)· ἀτιμάζει. η ἀφρο-
τιστεῖ (ad ἀτίξει)
ἀτίξεις (Eur. Rhes. 327)· ώπονοεῖς.
ἀτίξιται· ἀτιμάζεται
ἀτίξιον (Y 166 Eur. fr. 319)· η τὸ (ἥτοι?)
ἀφροτιστῶν. η ἀταις περιβάλλων, ηγουν
βλάβαις
ἀτίθασσον· ἀνημερον. Τιθασσενειν
γάρ λέγεται τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν καὶ
χαρόθητη παινεῖ
ἀτιμαγέλας (Soph. fr. 919)· δ ἀτιμάζων.
καὶ τῇ ἀγέλῃ μη συνυποτατόμενος [71]
ἀτιμαλφοῦσι· τιμὴν οὐχ εὐρίσκουσιν [72]
ἀτίνακτα· ἀσειστα [73. 76]

d. τισανδρεῖν· ἀτιμάζειν ἄνδρα, καὶ ὑπερ-
ηφανεῖν
ἄτισεν· ἡτίμησεν. ἀτιμον ἐποίησεν
ἄτισεις· ἀτιμάσεις. Αἰσχύλος Κερκύνων (fr.
100) [80—82]
ἄτιται (Aesch. Ag. 71?)· ἀδικοι (ἀδοξοι)
ἄτιτάλλει (Apoll. lex. 46, 13)· ἀγαπᾶ [85]
ἄτιτην· ἀτιμάρητον. ἀπορον. ἀτιμον. τὸν
μὴ ἔχοντα ἀποτίσαι [87. 88]
10 [88] 10 + ἀτιτηστον· πλρομηθέ[u]s (v. ἀρετήσιον)
ἄτιτος (N 414)· ἀτιμώητος. κατὰ στέρησι
τῆς ἀτης
Ἄτλαντα ώμοφόρον
ἄτλας· ἀτολμος. ἀπαθής. καὶ η διούσα εὐ-
θεῖα ἦως τὸν πόλων
ἄτλατεῖ· ἀγωνιᾶ. διθυμεῖ. φορεῖται
ἄτλατέω· ἀγωνιῶ
ἄτλησια· ἀμηχανία. δυνυποστασία
ἄτλητον (T 367)· δυνυπομόνητον [97]
ἄτμεντα· δουλεία. δυστυχία (v. λατανελα)
ἄτμενον ολτον· δουλικὸν μόρον
ἄτμενον (Archil. fr. 154)· ἀπανστον οικέτην
+ ἀτημησιφρων· ουδεμιᾶς τόλμης ἔννοιαν
ἔχων
ἄτητον· ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον Σοφο-
κλῆς Ἀμφιτρύών (fr. 121)
ἄτμεδονχον· ἀτιδία + ἔχων [8204]
ἄτμις· ἀναθυμίασις. σπινθήρ. ἀνάδοσις
ἄτμοις· ἀναδόσειν
ἄτμος· η ἐκ τοῦ ὑγροῦ ἀνδοσις. η καπνός.
η ἀτημίς. η σπονή
ἄτμ...· ἀναθυμάζουσαν (Xen. Anab. IV
5, 2?)
ἄτοκω· βοτάνη (—κώ)
ἄτομα· λεπτά, τομήν μηδ ὀντάμενα λαβεῖν

COD. 37 ἀτέρδυμοῖσι (sic) Cyt. 171
ἐτέρωσε? Post 64 ἀτιαλλεῖ· ἀγαπᾶ; cf. 8184
67 πέντεται ἀτιμάζεται [74 ἀτειν] 21 ἀντισι [77]
85 ἀτιταλ. ἀδικοι. ἀτιτηλα. 92 ἡδηδούσα — πυλῶν
99 ἀτιμενονοιτόν — μωσόν (v. ύπατμενον)

44 ἀτέρδυμωνες· ἀριστοι [45 δτέρων·
(63 EM. 168, 12)] 66 |εις πένεις
77 |αντισι [78 |μησεν ἐβλαφεν (ad ἀτηρον)
50 |ατακτον· ασκεναστον
93 |άγνοει 96 ἀτάλτον
8201 |η φρων· οιδέ 8 ἀτμύσαν?

HES. 40 ἀτέρεμνον (ψ 167)· σκληρόν
μενον 42 ἀτέργιε (O 292)· χωρὶς 43 ἀτερμάτιστος· ἀβίβασις, ἀδημελωτος (v. l. in
Phil. Ind. pro drematistos); 41 ..ατεροις· ὁ ἔτερος, ὁ εἰς τὸν δύο (imo δ θάτερος Menand.
fr. CC) 49 + ἀτεύκτον· ἀνεπάφουν. ἀτερπές (ad απευκτόν) 50 ἀτακτον· ασκεναστον
(ad ἀτευκτον). δαύνθετον 51 δτερέψατο· ἡθέτησεν (v. 458. 464. 784. 854) 52 δρετή-
σιον· ἀπρομηθές (v. ἀτίτηστον) 53 ἀτετόν· λευκόν 54 ἀτετώς (l. ἀξέτως). ἀφρο-
τιστως Ad 53: ἀπλῶς, η (Moeris p. 46) 59 δτήνειν· μοχθεῖν (v. στηνεῖ) 62 ἀτεω-
ρόχοι· ἀγαν αυθάδεις (ἀγέρωχοι), 63 ἀτηρής· ἀκαταπόνητος (ἀτερηής) 71 ἀτιμος
(A 171). δ μη ἔχων τιμὴν 73 ἀτιμωτάτη (A 516). ἀτιμος 75 ἀτινοῦν (A 289). ἀ-
τινα σύν 76 ἀτηρής καλκός (T 233). ἀκαταπόνητος σίδηρος 80 δτισιλινοις (E 487).
περ τὰ λινά ἔξαμπτων δέσιν 81 δτιταλ(λ)ον (Ξ 202). ἀτερφον 82 ἀτιταλ(λ)e (E 271).
δύατα. μετά πικμελετα τρέψε 85 ἀτιτηλα (Ω 60). ἀνέθρεψα 87 Ἄτιόλοφος· οὐτως τὸ
ἴλεον ἐκαλείτο πρώτον (Diogen. prov. III 10) 88 ἀτιτείν· ἀδικειν (ἀλιτείν) 97 ἀτματα
(A 314). καθάρματα 8204 ἀτημίς (Sapient. VII 25). δπαύ(γ)ασμα. πνοή

δετονία· ἀδυναμία [12, 13]
 ἀτόπαστον· ἀνείκαστον. Τοπάξιν γάρ
 τὸ εἰκάζειν· καὶ τὸ υποτοπάσαι δὲ ἐν-
 θένδε λέγεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις (fr. 114)
 ἀτοπα· ἔνοτε δὲ ἀτοπον τὸν δει-
 νὸν καὶ ἔκθεσμον καὶ παρηλαγμένον, ή καὶ
 πονηρὸν καὶ αἰσχρὸν λέγει καὶ χαλεπὸν
 ἀτοπος· παράδοξος λόγος (Epicerat. fr. I
 12 p. 370), η θαυμαστός
 ἀτρακτος (Soph. Tr. 714)· βίλος, μεταφ-
 ρικώς [ad 17]
 ἀτρακτυλίς (Xen. Cyneg. III 15)· φυτὸν
 ἀκανθῶδες. οἱ δὲ τὴν αγρίαν κυῆκον
 (Theophr. VI 4, 3)
 ἀτραπίζειν (cf. Pherecr. fr. X p. 265)· βα-
 δίζειν. δύσωπον
 ἀτραπιτοῖς (Nic. Ther. 917)· ὄδοις
 ἀτραπός (Apoll. lex. 46, 6)· ὄδος τετριμ-
 μένη, μὴ ἔχοντα ἔκτροπός, ἀλλ' εὐθεῖαν [22, 23] 20
 ἀτρεκέως (B 10 al.)· ἀληθῶς. ἀκριβῶς
 ἀτρεκῆ· δληθῆ. ἀκριβῆ
 ἀτρεκήσασα· ἀκριβωσαμένη. Εὐρυπίδης
 Βουσίριδι (fr. 317)
 ἀτρέμας (B 200 al.)· ησυχῶς, ησυχῆ [28]
 ἀτρεμῆσας· ησυχάσαι (v. ἡτρεμεῖ)
 ἀτρέμητον (η. τὸν)· ἀσθλευτον
 ἀτρεμεία (Xen. Cyr. VI 3, 6)· ησυχλα
 ἀτρεμέων (—ισων Dorice?)· ησυχάσων
 ἀτρεπτον· ἀστήντον
 ἀτρέστοις· δξινθλέπταις
 ἀτρεστον (Soph. Al. 365)· ἀφρίθητον [36—38]
 ἀτριδκαστοι· οἱ μὴ μετίχοντες τρακαδός.
 Ἀθηναῖοι (C. I. I p. 104 B)
 ἀτριζεται· πήνεται (v. δτίζεται)
 ἀτριον· ὑφος λεπτὸν (v. ἡτριον). καὶ εὐ-
 ἀτριοις· εὐνψεῖς [42]
 ἀτροπον· ἀτρεπτον
 τὰτροπήν· ἀσφρία. μεσονύκτιον (ἀβροτή?) 40

(ἀτροπον· ἀτρεπτές τ. ἀπροπον)
 ἀτροπος· ἀμετάτρεπτος
 ἀτροφος (Aileman. fr. 26)· τυρὸς δη πησού-
 μενος ὑπὸ Λακάνων [48]
 ἀτρυγετοιο (A 316)· ἀκάρπου ἀβύσσου
 καὶ ἀπέρου [50]
 ἀτρύγετος· ἀκαρπος. ἀκαταπόνητος [52]
 ἀτρυγηφάγον (Archil. fr. 95)· πολυνάργον.
 Τρύγη γάρ οἱ ἀμηητρ[ε]ιακὸς καρπός (v.
 ὀτρυγηφάγον)
 ἀτρυτον· ἀπονον (Herod. IX 51). ἀκοπον.
 ἀπληκτον
 ἀτρυτος· πολύπονος
 ἀτρυτώνη (B 157)· ἀτρυτος ἐν μάχῃ. η
 Ἀθηνᾶ
 ἀτρωτως· ἀνικήτως. ἀκαταπονήτως. ἀκο-
 πάστως
 ἀττα· τινά. ἢ διμοιώς η δὲ στενη.
 καὶ προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νένον πρὸς
 πρεσβύτερον καὶ τροφέα, ως η πάππα
 πρὸς τὸν πατέρα. σημαίνει δὲ καὶ ἀτινα
 καὶ ὀπόσα (v. ἀσσα). καὶ φιλάς, ταχέως
 (ad φ 369)
 ἀττα· τινά. δλιγα τινά (ad δλιγ' ἀττα). καὶ
 τὸ ἀττα γε (ραιε I 607)
 ἀτταβυγάς (Arist. fr. I p. 1127)· εἰδος
 ὄρνευν (ἀτταγάς?)
 Ἀτταγάδη· Ἀθάρη παρὰ τῷ Σάρθῳ
 ἀτταλαγώσεται· μολυνθήσεται [63—65]
 30 ἀττάλη· τ. φρένξις ὑπὸ Φρυγῶν
 ἀτταλίζομα· πλανῶμαι. Σικελοί
 ἀττανα· τηγανα, καὶ πλακοῦς δὲ επ' αὐτῶν
 σκευαζόμενος

ἀττανίδες· πλακοῦντες, ἐνθρυπτοι
 ἀττανίτας (Hipponax)· τηγανίτας
 ἀττάραγος (Callim. epigr. XLIX 9)· τὸ ἀλδ-
 χιστον. οἱ δὲ τὰς ἐν τῶν ἀρτων φλυκταί-
 νας. οἱ δὲ τὰς καλουμένας φίχας (Attici)
 ἀττάρυμα· πόμα. φόρημα Κρητικόν
 ἀττασι· ἀνάστηθ (λάκωνες)

COD. 18 ἀτρατρακτύλαος 28 ὑγεια 40 πίνεται 47 πισσόμενος 48 ἀτριγέ-
 τοιο· ἀκαρπον 55 ἀτρύπονος 56 ἀτρωτος 57 ἀκατ. δκοπ. legebentur post ἀτρυτώνη
 58 ἡτητικός—παπα Post 59 ἀττει· πηδᾶ, ἀλλεται (προ ἀττει) 60 ὄρνευν καὶ τὸ ἀτταγε—
 Post 65 ἀττεσθαι· δ. στ. 71 ἀττάραχος — ψυγα 72 σόφισμα 73 ἀττασι

HES. 12 ἀτοπα (gl. Iob. XXXIV 12)· πονηρά, αἰσχρά 13 ἀτοπια (LXX)· αἰσχρό-
 της. πονηρία Ad 17: καὶ δὲ ἀδρακτος 22 ἀτρέχως· ἀτριβως 23 ἀτρεχέις (E 208).
 δληθές 28 ἀτρέμη· ὑμά (ἀρτεμή) 36 ἀτρειδα δέ (A 16)· τοὺς ἀτρωτα παιδας
 37 Ἀτρειδαο (A 203)· τοῦ Ἀτρέως παιδός 38 ἀτρειδης (A 12)· οἱ τοῦ Ἀτρέως παις
 Ἀγαμέμνων 42 ἀτρομον (E 126)· ἀφοβον 48 ἀτροτοις· ἀκαταπονήτοις 50 ἀτρι-
 νων· ἔγειρων 52 ἀτρυγον καθαρον (Exod. LXVII 20)· μη ἔχον τρύγα 63 ἀττα-
 λασιξαι· δμόσαι (v. ἀπαλασιξαι) 64 ἀττελασβη· ἀκριδας 65 ἀττέλαβος (gl. Nahum
 III 17)· ἀκρις μικρα· καὶ εἶδος κνωδάλον, ξώσον μικρον καὶ λεπτον [γάρ (l. γράφεται) καὶ
 δκριδος]

- (ἀτταφούλιττορ) σταφυλῖνος λάχωνες
(τ. ἀπαφούλιστορ)
- ἄττει (Metagen. fr. I 10 p. 753)· πηδᾶ, ἄλλεται
ἄττεσθαι (Hermippus)· διάγεσθαι στήμονα
(τ. δίστεσθαι, ἀσμα, ἀτρίζεται)
- Ἄττης (Theopomp. com. fr. V p. 801)· τὸν
Ἄττην φαῖται
- Ἄττικὰ γράμματα (Demosth. 1370, 28)·
τὰ ἄρχαια ἐπιγράμματα
- Ἄττικον ρυγῆ (Menand. fr. CCCCXXXIII)·
τὰ ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς εἰργασμένα
- Ἄττικῶς· Ἀθηναῖς
- Ἄττηται· Αθῆναι
- Ἄττον(τ)ες (Plat. Thaet. p. 144 A)· ὅρ-
μωντες, πηδῶντες. Λιγεται δὲ ὡς ἀπὸ τῶν
σκορπίων
- Ἄττονσα· δρμάσα, πηδόσα
- Ἄττονται (cf. Nic. Alex. 193)· ἐπιτιμᾷ, τα-
ράσσει, πλούτει, φρείται
- Ἄττυηλόν· φρεβέρόν
- Ἄττυεσθαι· φρείσθαι, ταράσσεσθαι, ἀπὸ
τῆς ἄττης
- Ἄττυξομένη (Soph. El. 149)· φοβουμέτη.
- Φρονδούμετη
- (Ἄττυξόμενοι Ζ 41)· ταραττούμενοι (ἐνή σοδ.)
- Ἄττυδομένος (Eur. Tro. 809)· λυπούμενος.
ἴκλητοσθούμενος
- Ἄττυκτον· ἄκοσμον (ad ἄτακτον?). σκληρόν,
ἀκαταεύκαντον
- Ἄττυτλλα· ἀγύκλη (τ. ἀρτυτλλεν)
- Ἄττυλόν· μικρόν, ἀγνές
- Ἄττυπηδες· κριθαί ἀπίτυροι, λεγόμεναι
ἀλέπυροι (τ. πήτεα) [94]
- Ἄττυχησεις (Eupol. fr. XXV p. 472)· ἀπο-
τύχεις [96, 97]
- Ἄττυχῶν· μέτρος
- Ἄττωρ· ἡ μελλοῦσα ὑπὸ Alygutīaw
- Ἄττωμένη (cf. Soph. Ant. 17)· βλαπτούμενη.
στερισκούμενη. [8301]
- Ἄττ· πάλιν. ἡ ἐπὶ τοῦ δῆ (Ε 1) συνδέσμου.
ἀνταί· ἔηραι. φθαρταί
- αὐλεῖται· ἔηραινται. φθείρεται
αὐλινομένοις· ἔηραινομένοις. φθειρομέ-
νοις [6]
- αὐλέον· λιαν ἔηρόν
- Αὐλάδος· διάστημα (τ. Δύαλος)
- αὐνάθεις (Aesch. Choeph. 260)· ἔηρανθεις
αὐναρά· τὰ Ποντικά κάρνα (τ. ἄρνα, ἀλαρά)
[11]
- αὐγάζομαι (Ψ 458)· βλέπω
ταῦγαρος· ἀστος ὑπὸ Κύπρισιν
αὐγάζονσα· ὁρῶσα
αὐγάσσασθαι· ἰδεῖν
αὐγεῖν (Cretes)· δλγεῖν
αὐγῶ· αὐγάζουαι
αὐδάς· φωτάς
αὐδάται (Eur. Phoen. 126)· λέγεται
αὐδῆ· φωνῇ [21]
αὐδήσεσσα (e 331)· ὀνομαστή. ἐνδοξος
[26, 27]
- 20 20 αὐδῶ (Tragici)· φωτῶ, λέγω
αὐεῖ· φωτῶς μὲν ἐφωνεῖ (Λ 461), ἐβόα, δα-
στῶς δὲ καὶ ἐξέκαιεν, ἀνήπτε πῦρ
ταῦεοῦλλαί· δελλαι, παρὰ ἄχλ (Εὐκλω)
αὐεκίζει· σφακελίζει. Κύπριοι
αὐερός· σκά (ἀνέρος· σκάς?)
αὐερύσσοντα (Θ 325). eis τούπισι ἐλκοντα
αὐῆνται· αὔσαι
δνετῆ· τό δινετεῖ (τ. 1430)
- 30 30 ἀνήτον (cf. I 5)· ἐπνεον
αὐθάδες· ἐξουσιαστικόν
αὐθάδης· ὑπερήφανος. θυμώδης. παράνο-
μος. αὐτάρεσκος
αὐθαδία (Antiph. fr. XIII 4 p. 139)· προ-
πέται [40]
(αὐθαῖμος· ἀδελφος)
αὐθάρετοι· αὐτεπάγγελτοι. αὐτοπροαιρε-
τοι, αὐτάρεσκοι. ἔκούσιοι (Eur. fr. 294).
αὐτόχλητοι
- 40 40 αὐθέκαστα· ἀπλᾶ (Posidipp. fr. XIII p. 527).
αὐστηρά

COD. 74. 5. 6 legebantur post 5912, 8259, 8265
λον· φ| 86 ἐπὶ 98 ἀτυχῶν 8307 αὐλεον
αίσαι 36 αὐγήτω 37 αὐθάδες 38 αὐτάρεστος
18 χροιά C 174, χαρά (?) 34 αὐθῆλαι·
38 |τία 42 |τα· αὐτεπάγγελτον

HES. Ad 85 ἀφανίς. ἀσημον (ad ἀδηλον B 318) 94 ἀτυχής (Ζ 468)· καταπλαγῆς
96 ἀτυχθεις (Ζ 468)· αποτραφεις. ἐκπλαγεις 97 ἀτέχημα· ταλαιπωρία 8301 αὐλά
(ε 210). ἔηροι Ad 2 ἡ ἐπὶ τοῦ παρόντος (τ. αὐθή) 6 αὐνον· ἔηρόν 11 αὐδές (Μ 137).
ἔηρος 16 ἀγύεια (B 532)· πόλεως δύνα 18 αὐγή· χρέα. λαμπρότης. καὶ φρέ-
δος

(τ. γάνος) 20 αὐγα (Σ 195)· λέγων φρένει 24 αὐδηέντων (ζ 125)· τῶν λόγων καὶ
φρονήν ἔχοντων 26 αὐδῆ (Σ 419)· φωνή, καὶ φθόγγος 27 αὐδήσας (Ε 786)· φωνήσας,
λέξας 40 αὐθαδιάχεται· ὑπερηφανενέται (rec.)

- αὐθέκαστος· ἀκριβῆς. αὐστηρὸς τῷ λόγῳ.
ἀπαρακάλυπτος, ἡ τῷ τρόπῳ ἀπλοῦς (*καὶ*)
ἐλευθέριος. ἀξιωτιστος. αὐτάρεσκος [45, 46]
(αὐθέντης· αὐτόχειρ. φωνεύς) [48, 49]
αὐθημερόν (e. c. Ατ. *Lys.* 113). σήμερον,
αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ (*Thuc.* II 12, 2)
αὐθι· (*A* 492). ἐπὶ τόπῳ. αὐτόδι
αὐθιγενῆς· αὐτόχθων. γηνήσιος. ιθαγενῆς
αὐθιγενές· ἐγενές, πελγονον [54]
αὐθίξας· κινησας
αὐθις· πάλιν, ἐξ ἀρχῆς, εὐθύς. [*ἐπὶ τόπουν*]
ἡ μετὰ ταῦτα· τὸ δὲ αὐθῖς· ἐδεντέρου·
τὸ δὲ αὐθὶ τοπικῶς δικῆ, ὃς ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος·
εἰ μὲν καὶ αὐθὶ μέρων (*I* 412)
ἀντὶ τοῦ ἐν τούτῳ (τῷ) τόπῳ, ποτὲ δὲ
ἀναφορικάς·
αὐθὶ λιπεῖν ἵππους τε καὶ αὐτέρας (*M* 111)
† αὐθιγενῆς· αὐτὸς βλέπων
αὐθιθρότ (*Hippocr.* III p. 274). σύντομον 20
[59, 60]
- † αὐθιθρίτοις· συντόμους
αὐθιαχοις· ἀνευ βοῆς. μετὰ (μεγάλης) λαχῆς
(N 41). ἡ αιαχοις· σιωπῆ. ἄφοβοι. καὶ
αὐτὸς ἡχοῦντες (*v. αιαφοι*)
δινιδέτον· ἀφανῶν, ὀφράτον
ἢ (υχ)άντι· ἀλκήν. Κρήτες
αὐκήλως· ἔως ὅποι Τυφ(ρ)ητῶν
† αὐκηρεσιην· ἀφθάρητη (*v.* 2401)
αὐκυνόνα· δλκύνα. Κρήτες
αὐλά πανδέκτης
αὐλάται· ἐν αὐλῇ διατρίβουσα. ἡ τὸ τῆς
σκηνῆς παραπέτασμα (*Hyperides*)
αὐλακας· κοίλους τόπους
αὐλάξ· τὸ σχίσμα τοῦ ἀρθροῦ. δισθρυξ.
σπιλαῖον
αὐλάρχος· αὐλωρός, οἰκοφύλαξ
αὐλάχα· (*Thuc.* V, 16, 2). ἡ ὑπνις
αὐλέια (*Arist.* fr. VIII p. 1050). ἡ τῆς αὐ-
λῆς θύρα
- 10
15
20
25
30
35
40
- † αὐλήσας· στασιάσαι (σταθ—?). δραμεῖν
Αὐλίσις· πόλις τῆς Ηλιδος (ad Άλις). ἡ ταῦλα
τις διδυμος· ἐπίθετον Απόλλωνος, δρώσις
καὶ Δίος (ad Άλιος ετ Άλειος (*Callim.*
fr. XLIX))
† αὐλήσις· φλέψ (*Cyt.* 39, 63)
αὐλίσκοις· ἐνώπια. Πέρσαι (*Περγαῖοι*)
αὐλίσμός· διανυκτέρευσις
(Αὐλίτην (*Soph.* fr. 459). τὸν τοῦ κόπρου
ἐπιλίσμενον τῷ προβάτων)
αὐλός (K 13). κιθάρα. ἡ σύνηργις αὐλόν
(P 297). τὴν δύσιν τοῦ αἴματος [96]
αὐλούντος· οἰκοφύλαξ
αὐλωλάζειν· τὸ συρίττειν διὰ τῶν δακτύ-
λων
αὐλών· † στεγὴ ἀναφορὰ τοῦ ὕδατος, καὶ
λεμόν, ἡ ἐφυδρος τόπος
αὐλῶνα (*Nicand.* fr. 31). Αἰσχύλος (*fr. 411*)
καὶ τὴν τάφον καὶ τὴν πυρδν
αὐλῶνες· οἱ ἐπιεύθειας τόποι. φάραγγες.
(ἢ) τόποι πλατεῖς ἐπὶ τὰ δύο
αὐλωνίζονται· ἐν αὐλώσι διάγονα (*v.*
ἀλώ—)
40 αὐλώντων (*Eur. Rhes.* 112)

- COD. Post 44 αὐθεμοι· ἀδελφοί
λυπεῖν 62 αὐτισχοι· — λσχῆς — ἀισχοι — αἰσχοι —
ἀκροστάς τοὺς αὐλούντας *Cyt.* *Br.* 75b legebatur αὐλίκοντοι post 87 77 αὐλήρας (*v.* 141
et εὐληρον) 77 αὐλήρον· χαληρόν 78 περιφορι· συγχόρτο 82 σφράκος. αὐλήτην·
... προβάτων Post 87 legebatur 8375b 97 ὥρος 98 σύνειν 99 αὐλόφ 840 αὐλῶ-
νεις· οἱ ... τόποι Αἰσχύλος ... πυράν. Σοφοκλῆς ... εἶπεν. αὐλωνίζονται ... διάγονα.
αὐλῶντων φράγγες ... δρη
- HES. 45 αὐθεντεῖν (*I Tim.* II 12). ἔξουσιάζειν 46 αὐθέντης (Sapient. XII 6).
ἔξουσιαστης 48 αὐτεπισπάστω· αὐθαιρέτῳ 49 αὐθαιρίτως (*II Macc.* VI 19). ἔξου-
σιας 54 αὐθι μένων (*A* 492). ἐπὶ τόπῳ μένων ad 56 ἦγουν ἀνθρας 59 αὐθρίζειν·
μύρον. Κύπροι (*el.* 8426) 60 αὐθύπαρχτον· αὐτούπαρκτον 63 αὐλία θύρα· πυλών
(Moer. p. 88) 64 Αὐλίδα· λιμένα (*v.* εις Αἰνίδα B 303). 65 αὐλίν (*I* 232). κοίτην. ἐπαυλισμον 96 αὐ-
λονς (*Greg.* Naz.). ἀσωμάτου
- 55 αὐθίξας 56 αὐτῆς ἐκ — καυθμένων —
αὐλοῖν 71 διόρηξ 75 αὐλίτας· τοὺς
αὐλίκοντοι post 87 77 αὐλήρας (*v.* 141)
αὐλῶνται (*Nicand.* fr. 31). Αἰσχύλος (*fr. 411*)
καὶ τὴν τάφον καὶ τὴν πυρδν
αὐλῶνες· οἱ ἐπιεύθειας τόποι. φάραγγες.
(ἢ) τόποι πλατεῖς ἐπὶ τὰ δύο
αὐλωνίζονται· ἐν αὐλώσι διάγονα (*v.*
ἀλώ—)
55 αὐλώντων (*Eur. Rhes.* 112)

- αὐλωπίαι· αὐλος; ἔχουσαι
αὐλωπίας· κοιλόφθαλμος [6]
αὐλωπίν· αὐλοὺς ἔχουσαν. (Σοφοκλῆς fr.
727 δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν αὐλῶπιν
εἶπεν)
- αὐλῶπις (A 353)· εἶδος περικεφαλαῖς, πα-
ραμήνεις ἔχουσής τάς τῶν ὄφθαλμῶν (ὅπλος)
καὶ εἰς ὅξυν ληγούσης. οἱ δὲ ἐκτεταμένοι
ἔχουσα τὸν λόφον
- αὐλωποί φυσιοί (Soph. fr. 318)· οἱ κηποί. 10
διὰ τὸ τοῖς κηποῖς καθδωνας προσῆρθαι,
εἰς οὓς ἐμφυσάντες οἱ ἵπποι φωνὴν σάλ-
πιγγος προΐεντο
- αὐλα· ἀληπ ὑπὸ Κρητῶν [11, 12]
αὐλητής· βλάστησις
Αὐλῆιημος· Ἐργῆς ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως (ἀπὸ
τῆς ἀδρύνσεως?)
(αὐλητής· Phrynic. com. fr. VII p. 600)
αὐλοί. ἕηροι
αὐλον (M 160)· ἕηρόν
αὐλονα· αὐλόν. ἕηρόν. νεκρόν [19]
(α) ἀπλεῖς· πάλιν αὐθις [21]
αὐλαρ· πνοὴν λεπτήν
αὐλαρι· πνοαλ [24]
αὐλιβάτας· Αἰσχύλος τὸ αὐρι ἐπὶ τοῦ τα-
ζίου τιθοῖς· καὶ δὲ αὐτὸς Ψυχοστασία (fr.
274) οὐτῶς φησι τὸ δύον ταχυβήμων
αὐλοίτειν· ὑγιούν (Κύπρου). καὶ τὸ εἰς
αὐλοῖς ψηρτίθεσθαι (cf. 8369)
- αὐλοι· λαγοί. λαυροί
αὐτές· αὐτός. Κρήτες καὶ Λάκωνες
αὐτοῖς· βοῆσαι, κλαῖσαι (ε 65). φλέγει (αὐ-
αδας) [30—32]
- † αὐτοῖς· πνοαῖς. κραυγαῖς
αὐσόν· ἕηρόν
αὐσός· ἀλσος. Κρήτες
- αὐτοί| κυλωπίας Ruhnk. 8 |μήκης — ἔχουσα τὸν 9 |τοίφωμοι — |σόντες
10 αὐμα· κριτῶν 13 .νέισ· αὐξ. βλ. 14 1. q. Ἀδρένες 18 αὐλῶν (Formular ut
τῆς φων αἴθων). Απ αὐνόν· αὐχμός Aesch. Eum. 332 2. ἔπαλιν 25 αὔρον — [βῆλων
27 αὐρο· λόγοι 31 αὐσαντέσων 35 ἀλλος (41 γλωττῶν Ἰταλικῶν Cyr. Athanas.)
τος
- 62 ικανός 67 αὐτεξόνουσιν 71 ἡκεν — κέμητες κεκυρκότας
- HES. 6 αὐλῶπιδος (E 182)· στενὴ περὶ τοὺς ὄφθαλμούς 11 αὐξας (E 81)· ὄρυγγας
12 αὐξην· αὐξηναν (Moer. Att.) 19 αὐνόνος ἔκλον ἔηρόν (ιπο ἔκλον αὐνὸν δο... Ψ 327)
21 αὐπονος (I 325)· κακούπονος 24 αὐγ· πτοή (ε 469). η ἀψηται (ε 490) 30 αὐρο-
τερον· ἀσθεντερον (ἄψαν—) 31 δύσαντιτων (B 334)· κραυγασάντων 32 δύσας (J
508)· φωνήσας, κραξας 39 Αὐσωνιούς· υπὸ τὴν Ἰταλίαν 40 Αὐσωνιησ· Ρωμαικοῖς
41 Αὐσωνιίν· Ἰταλῶν 43 αὐταχλευθα (M 225). τὰς αὐτᾶς ὄδονς 44 αὐτάλειν
(N 27). ἀσκίτη 45 αὐτάγρετα (π 148). αὐθαρέτα. ἐτοίμως λαμβανόμενα 46 αὐτά-
δης· αὐτὸς ἐφ· ἁντοῦ (αὐτόδαης· διδαχείς) 53 αὐτάρ δη. η ἐνθέως. η ἐπειδή
Ἄδ 57: ἔγω δέ 58 αὐτάρ δη. πειτα (Δ 51). μετὰ δὲ ταῦτα 60 αὐτόγυνον
(Hesiod. Opp. 433). μονάρολον 61 αὐτάρ αὐτούπατη, ἔκουσα 63 αὐτάρο· δ δέ. η
δ δ(η) 64 αὐτάρ ἐγώ· ἔγω δέ 65 αὐτε· πάλιν 66 αὐτάρο· ύπὸ γδων (B 465).
ὑπὸ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν η γη 70 αὐτάνων (M 160). ἐφώνουρ, ἐρόσων

- αὐτοταλέος· κατάξηρος. αὐστηρός. αὐχμη-
ρός (τ 327). δαστόλιστος
αὐστηρός· σκυθρωπός. ἔηρός
† αὐστηρό· μέτρου ὄνομα (ἀρνατήρ?) [39—41]
αὐτάγγελοι (Thuc. III 33, 2). ἁντοῖς
κραμένοι ἀγγέλοις [43—46]
αὐτάγητοι· ἀγάμενας ἁντάδεις καὶ θαυμα-
στικῶς ἔχουσας ἁντάστη, Ἰων Ἀλκμήνη (fr.
8). ἔτοι δὲ αὐθάδεις. καὶ ἀνακρέων (fr.
142) οὐτῷ κέχρηται
(αὐτάγρετα [π 148])· αὐτόλημπτα
(αὐτάκ κέλενθα [M 225])· τὴν αὐτὴν δόδον
† αὐτάλκης· ἔημός. καὶ δὲ αὐτάρκης
αὐταν· αὐτῶν (Callim. Cer. 133), η αὐτήν
(Callim. L M. 22)
αὐτάταρδον· σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν
αὐταιώρητος· ύφ· ἁντοῦ μετεωριζόμενος
(spur.?)
- 20 αὐτανίδας· αὐθις πάλιν [55]
† αὐταντας· δ προεστάς τινος πράγματος.
καὶ αὐθεντεῖν
αὐτάρ (Γ 1)· δέ [58]
αὐτερεστος· δ ἐφ· ἁντρῷ ἀγαλλόμενος
[60, 61]
αὐτάρκης· ικανός
αὐτεξούσιος· δ ἀφ· ἁντοῦ ἴσουσιάσων
αὐτεπίβουλος· αὐτοφονεύς
αὐτερέται (Thuc. I 10, 4). αὐτοὶ ἐρέσ(σ)ον-
τες [70]
δινή· ἐπὶ μὲν τῆς φωνῆς·
δινη δ' οὐρανὸν ίκεν (B 153)
ἐπι δὲ τῆς μάχης·
ζεῖν δὲ καὶ ἀκμήτες κεκυρότας ἀνδρας
ἀντηγ (A 802 ερ.)
αὐτη βίᾳ· τῇ δυνάμει

αὐτὴν κάμινος· παροιμία, ἐπὶ τῶν τὰ παραπλήσια πρασσόντων εἰρημένη. Διὸ γάρ τοῦ κεραμεικοῦ τροχοῦ η μεταφορά αὐτῆμαρ (Α 81). ἐν αὐτῇ τῇ ημέρᾳ

[75—79]

αὐτίκα μάλα· εὐθὺς λίαν, πάντα. πάλιν. παραχρῆμα (Apoll. lex. 47, 7). σῆμερον. Αὐτίκα Ἀριστοφάνης μὲν ἐπὶ τοῦ ἐνεστάτου. "Οὐραῖς δὲ ἐπὶ μόνου τοῦ νῦν. διὸ καὶ παραλλήλως λέγει αὐτίκα νῦν. Αὐτίκα δὴ μάλα· πρόσαντα, ταχέως δὴ [καὶ] καλῶς

αὐτεις (Α 27). πάλιν ἐκ δευτέρου δὲ τημή (Ι 605). πινῆς φλόξ
ἀντημένα (Ψ 765. γ 289). τὴν ἀναπνοὴν πνευμάτων. η καὶ πεφυσμένα ἢ ἀντρενόπις· πεφυσμένος, πενευσμένος αὐτοβού(ε)ι· τὸ παραχρῆμα τι συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις. ἀμα βοῆ. Θουκυδίδης (ΙΙ 81. ΙΙΙ 113)

αὐτοβού· αὐθημερόν. πρόσαντα. ἐπὶ τῶν βροῶν ἐν τοῖς ὕγοις δύντων. η αὐτὸν βοῶντες, κράζοντες ἀπέκτειναν αὐτούς

[87. 88]

αὐτογενῆς· αὐτογένεθλος, οὐκ ἐκ τεινος γεννώμενος
αὐτόγυνον (Hesiod. op. 433). μονόβολον

[91]

αὐτοδακῆς μῆνες· τικρά
αὐτοδάξ (Ατ. Lys. 687. Eqq. 607). παραζῆμα, η τὸ ἐκ τῶν γειῶν προδάκνειν αὐτὸν δείξει· παροιμία ἔτσι τοῦ ἐπιλόγου λεγομένη, ης μυημονεύει καὶ Πλάτων (Theat.)
αὐτόδειπνος· ὅταν τις κεκλημένος ἔαντφ φέρῃ τὰ ἐπὶ τὸ δεῖπνον
αὐτόδικοι (Thuc. V 18, 2). οἱ ἔαντοις δικασταῖς χρώμενοι, καὶ οὐκ ἄλλαχόθεν παραγνομένοις
αὐτόδιον (Ψ 449). ἐξ αὐτῆς τῆς δόσου 40 ἐλημυθότος(a)

[91]

αὐτοε...ρας· κόμας, η καὶ κόδμος αὐτοερτης (Soph. OT 106). αὐτόχειρ αὐτοετές (γ 322). ἐν αὐτῷ τῷ ἐτει [8502. 3] αὐτολ θύσιεν· διτὶ τοῦ αὐτολ πίνομεν ἐν ἐνηλλαγμένως, παρόστον οἱ καλούμενοι εἰς ἐστίασι λέγοντες· καὶ αὐτὸν θύσιεν· ἐπὶ γάρ τῶν καλούμενων ὑπὸ τινῶν λέγεται. Ἀριστοφάνης Γηρυτάδη (Ιτ. XXIII) [5. 6]

αὐτολ χελόνας ἐσθετε (Diogen. pror. I 36). παροιμία. ἀλεῖς γάρ ἐλλασσαντες χελώνη μεγάλην καὶ ἀνα(σ)πάσαντες αὐτὴν διαμερίζονται τοις παρ(ε)ούσιν αὐτοκάβδαλα (τ. Ευρολ. II 1 p. 505). αὐτοσχίδια ποιήματα. εὐτελῆ αὐτοκαλές (—ἀβδαλον)· τὸ ἐπιτυχόν, συμβεηκός αὐτόκαρνος· αὐτοδήμιος. Κάρενη γάρ η σημία (q. v.)

αὐτοκαρνηντος (Β 706). ώρας μέτρον, οὐκ ἐπιδεόμενον η θερμοῦ , τοτέστιν τοῦ τού ἀέρου αὐτόκρατον, εύκρατες αὐτοκτί[ο]τον δόμους· οὐ κατεσκενασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους, η τοὺς οἰκουμένους. Σοφοκλῆς Κηδαλίσου (fr. 308)

αὐτόκλητοι· αὐτεπάγγελτοι

†

αὐτόκλητον· ὅταν δοχῆν μὴ κληθέν υπό τινος ἔαντφ δὲ ἀλαντήσαι

αὐτόκρανα· αὐτόδηλα, ἔαντα δηλοῦντα. η κίνα μονόλιθον [17. 18]

αὐτόλαβον· ἔαντον λαβῆν ἔχον αὐτολήκυνθος (Menand. fr. IV p. 89). οἱ πλήντες, οἱ μόνην λήκυθον ἔχοντες· η δὲ ἔαντφ βαστάζοντες τὴν λήκυθον, οὐ δὲ οἰκετῶν (Demosth. 1261, 17) [21]

αὐτόλυναις· δέμα, ἐφ' φί ἀγκύλη ἐφῆπται, καὶ οὐχ ἄμα γέγονεν

αὐτόμαρτυς (Aesch. Ag. 988). δ ἔαντφ μαρτυρῶν

COD. 73 αὐτηκάμινος 80 δὲ μάλα πάραντα 85 βοῖ bis 92 |δάκις 93 ἀποδεδάκσιν Beck. 465, 13 94 αὐτοδειξεις 8504 γαρντα 12 |οκέρας (18 ἀσφόλειον· λεῖον?) (19 αὐτόκωπον) αὐτόλαβον?) 23 |ομαρά|

HES. 73 αὐτήν (Α 492). κραυγήν, φωνήν, βοῖην 76 αὐτῆς (Β 97 al.). κραυγῆς, βοῖης 77 αὐτῇ κεν γαίη (Θ 24). σὺν αὐτῇ τῇ γῇ 78 αὐτῆσι |ζησηι (Ι 542). σὺν αὐτῇ τῇ δίζη 79 αὐτῇ (Α 258). ἐρδα 81 αὐτόγε (—σε). ἐπ' ἔτεινον τὸν τόπον 88 αὐτογένεθλον· αὐτογένητον 91 αὐτοδάκτητος. ἐαντὸν φονεύσας, η καὶ κακοποιήσας (Greg. Naz. Arc. IV 53 p. 198). 96 αὐτοδικει (Dinarchus). αὐθεντεῖ. ὅταν αὐτὸς λέγη (Moeris) 8502 αὐτόδεν (Τ 77). ἐκεῖνες 3 αὐτόθι (Ι 613). ἐκεῖνε. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. ἐπὶ τοπον 5 αὐτοῖο (Α 360). αὐτοῦ 6 αὐτοῖσιν (Α 698). αὐτοῖς 17 αὐτοχράτωρ· αὐτοεισώσιος. η κοσμοκράτωρ 18 αὐτόλειον· λειτόν 21 αὐτολόχευτος. θεὸς ἀγένητος, αὐτογένητος,

† αὐτομάττιτα· σπλέμα ἀνδρός [25]
αὐτόματοι δ' γυαθοί· παροψία (Crat.
p. 111 Eupol. p. 542 Bacchyl. fr. 33)
αὐτόματον (Hippocr. I p. 581)· αὐτοφυές
αὐτομαχεῖν· αὐτοδικεῖν
αὐτόμοιρος· μονόμοιρος. Σοφοκλῆς Θύεστη
Σικυωνίφ (fr. 230)
αὐτόμολος· διὰ τὸς τοὺς πολεμίους πλει-
θών, προδότης
αὐτομόλπιτος αὐτόμολπα ὄμοιῶς ἐκείνοις 10
αὐτομόλως· προδοτικῶς. Σοφοκλῆς Φα-
δροῦ (fr. 186)
αὐτονυχί (Θ 197)· αὐτῇ τῇ νυκτὶ
αὐτόξυλον (Soph. Phil. 34)· αὐτοδημούρ-
γητος ξύλον. ή ξύλινα
† αὐτόξιεν· ἐν λῃ τῷ προξενεῖν
αὐτόπαιδα (Soph. fr. 921 Trach. 827)· αὐ-
τὸν τρόπῳ τινὶ παιδὶ ὄντα
† αὐτοπέλις· κλήμαξ
αὐτόπαστοι πύλαι· παστάδας ἔχουσαι, 20
ποικιλαί
αὐτόπεδον καὶ αὐτοποδητὶ· τὸ ἐκ
ποδὸς βαδίζειν
αὐτοποιήτον· εὐτελές
† αὐτοπαιδα· ἐπίκληπον (αὐτοπάμονα?)
αὐτοπόκιστον (Com. an. CCCXXVII)· μὴ
κακαριμένον. οἱ δὲ εὐτελές λιάτιον
αὐτόπρεμνος (e. c. Aesch. Eum. 401)· αὐ-
τορ(ρ)ιγος
αὐτόπτης· θεατής [45] 30
αὐτορέγυμονος πότμου· ὅσον ἱαντὸν
ἔρει καὶ κατέθυσε. ή αὐτορέγυμονος, παρὰ
τὸ δρέγειν τὴν γείρα. Αἰσχύλος Κρήσσας
(fr. 112)
αὐτός· η ἔγω. η σύ. η ἐκείνος
αὐτόςε· ἐκεῖς (v. αὐτόγε)
αὐτόσιτον (Crobol. fr. I p. 565)· τὸν ἱαν-
τὸν τρίφοντα. η τὸν σὺν ἑτέρῳ δειπνοῦντα,
καὶ ἱαντῷ φέροντα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ
δεῖπνον
αὐτόσ(ο)υτον· αὐτοκέλευστον. Σοφοκλῆς
Σικυοφίος (fr. 512)

αὐτοστέριφον· λαχυρόν. αὐτοφυές
αὐτόστυλον· αὐτοκέλευστον
αὐτοσχεδές (Hermipp. fr. V p. 387)· ύπο-
δηματος εἶδος γυναικείου (<—σχιδές)
αὐτοσχεδιάζει· πάραπτα λέγει
αὐτοσχεδιή (Ο 610)· ἀπὸ τοῦ
σύνεγγυς
αὐτοσχεδίον· τὸ εὐθὺς ἥθην, η ὑπαγο-
ρεύθει, η γενόμενον [57, 58]
† αὐτότεγον· διηρτισμένον. πλήρες, ὅσον
δεῖ
αὐτόταγος μύλη· δέσποτος, παρόσον οὐ-
δεὶς ἡλανεν αὐτήν· [ἐν]ταγοὺς γάρ τοὺς
ἡγουμένους ἔλεγον. ἔνιοι δὲ αὐτάγγελον
αὐτοτελές φήμισμα· τὸ μὴ προβεβου-
λευμένον
αὐτοτελής· τέλεος
αὐτοτελής δίκην· ἀφ ης μὴ ἔστι ἐφίεναι
αὐτοῦ· ἔκει. αὐτόθι. ἐπὶ τόπου. εὐθὺς [65]
αὐτονύγός (Eur. Or. 918)· δ δὲ ἁντοῦ
ἔργαζομενος
αὐτοφαρίζειν (Syracusani?)· αὐτοματεῖν
αὐτόφλοιον (Theocr. XXV 208)· αὐτόδερ-
μον
αὐτόφρορθος· αὐτοφάγος. Αἰσχύλος Κίρκη
(fr. 109)
αὐτόφρορτοι· αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ ὁ
ἐν τοῖς ἰδίαις πλούσιοι. Σοφοκλῆς Θύεστη
Σικυωνίφ (fr. 231). δ δὲ Κρατίνος ἐν Χει-
ρωσιν (fr. XX) τοὺς τὰ κοινὰ φορτιζομέ-
νους ἔφη
αὐτοφρωρία· τὸ ἐπὶ αὐτῇ φωρᾶ
αὐτόχειρ· φονεύς
αὐτόχειρες (Xen. Hell. VII 3, 7)· οἱ ταῖς
ἰδίαις χεροὶ φονεύοντες (Ar. Lys.)
αὐτόχειρι (Eur. Or. 1040)
αὐτόχειρι (e. c. Dem. 787, 26)· τὸ τῷ
ἴαντοῦ γειραὶ ποιῆσαι τι
αὐτόχειρος· δ ἱαντὸν ἐγχειρίσας [77]
40 αὐτόχθον· ἐντόπιος, ἔγωγος, πολίτης,
γηγένειος
αὐτόχθων ἐστία (fr. trag. adesp. 165)· η

COD. 25 ἥσαντες 29 αὐτόμαρος — θύεστη σικυωνία 35 τοῦ 39 αὐτοποδὶ?
(41 v. ἐπιταμιΐδα) 42 αὐτόποκον Bekk. 467, 18 κεκραμένον 46 κατευθὺς ἱαντορέγυμο-
τος — Κρή 49 ἑταῖροφ 50 ἀκυροῖς 60 ἔλαυνεν [v. EM. 173, 47] 61 προβεβουλομένον
63 ἐφ' 70 θύεστη σικυωνία — χειρῶσι 71 αὐτοφρωρία — φορᾶ 76 ἥσας 79 αὐ-
τοχθόων — χειρονος

HES. 25 αὐτοματίσαντες (Xen. Cyr. IV 5, 21)· ἀφ' ἱαντῶν (τι) πράξαντες (Moeris
p. 88) 45 αὐτορέγυμων· ἱαντὸν ἐργαζόμενος 57 αὐτοσχεδίως (Sapiens. II 2)· αὐτο-
μάτως. ταχὺν η (ταχὺνη Συρ. 171) δυνάμει 58 αὐτοσχεδίον (Η 273)· ἔγγυς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς.
παραλλήλα 65 αὐτοῦ ἐνενταῖον (ξ 51)· τὸ ἴδιον ἐγκοίτιον Ad 72 δ ἱαντὸν φονεύσων
(post 74)

- τοῦ Χείρωνος, παρόστον ἐν τοῖς δρεσι διήγεν
[80]
- αὐτόχρημα· αὐτὸν τὸ πρᾶγμα (gl. Vict. Ar.
Epp. 78) [82]
- αὐτοχότωνον (Ψ 826)· αὐτοχώνευτον. ἀλ^τ
αὐτῆς τῆς χωρεῖας τὸ τέλεον ἔχοντα, καὶ
μὴ προσδέμενον ἀλλον τινὸς εἰς συμπλή-
ρωσιν. ἡ αὐτόχυτον. δόλον στερεμνιον, οὐ
κούλον
- αὐτόχροι ηδόν· πρὸς τὸν χρῶτα
- αὐτόχρυσα· τὰ τιμα
- αὐτώδης· ψιλόφρων. ίδιογνώμων (ΕΜ. 173,
38)
- αὐτώλης· ψιλοστής. αὐτόχειρ
- αὐτως· μάτην (Hippocrates). ἀπλῶς. ως
ἔτυχεν
- αὐτως· ἐπὶ μὲν τοῦ ματαίου καὶ κατακένον·
αὐτως γάρ ἐπέσεις ἐριδανομεν (B 342)
ἐπὶ δὲ τοῦ δομίων·
ώς δ' αὐτως (Γ 339)
(καὶ)
- φαγέμεν καὶ πίεμεν αὐτως (π 143)
- αὐχάν· καύχησιν
- αὐχαλέοις· σεμνοί
- αὐχάττειν· δραχμεῖν. καὶ τὸ ἐμμένεν
(ἐγ)χάττειν [93]
- αὐχένιοι· χτενών εἶδος ὑπὸ Ἀντιφάνους
(Ιτ. 79 p. 157)
- αὐχεῖν· καυχᾶσθαι
- αὐχέω· εὔχομαι
- αὐχήεις· σεμνός
- αὐχημα (Thuc. II 62, 4 al.)· καύχημα,
ἐπαρσίς, ὑπερηφάνεια
- αὐχημασιν· ψιλοφρανεῖς
- αὐχηματα (Plat. Axioch. 365 A)· καύχη-
ματα. σεμνολόγημα [8601]
- αὐχήσασθαι· καυχῆσασθαι
- † αὐχήτις· σεμνότης (—ητής)
- αὐχθῆ· αὐξηθῆ
- 10 αὐχμεῖν (Plat. Pol. X 606 D)· ἔηραινειν
† αὐχμεῖν· αἱστεῖσις
- αὐχμησ (Eur. Alc. 950) [8]
- αὐχμοῖ (Thuc. I 23, 3)· δνομβοῖαι
- αὐχμός (Ar. Plut. 839)· ἔηραστα, ἀνομβρία,
εὐδέα, καναπατινός αἴρε. ἡ λαμδὸς ἀλὸς ἀβρο-
χίας γενόμενος [11]
- αὐχμῶντα· ψιλόντα (cf. Anaxandr. com.
p. 177)
- αὐχμῶντα· διαχέιν. θερμαίνω· τὰ γάρ προσηπῆ
τοῖς θερμοῖς παρέβαλλον
- ἀνως (Sapph. fr. 95)· ἡμέρα [15, 16]
- ἀφάδιοις· ἔχορός, ἀπὸ τοῦ ἀφανδάνειν.
λέγεται δὲ καὶ † ἀνφάδιοις (v. ἀφόδιοι ετ
ἀφαδία)
- ἀφαίταιν (Eupol. VII p. 438)· τὴν πολε-
μικὴν ταῦν, διὰ τὸ δρανδάνειν
- ἀφάζειν· διαδέχεται, ἀπὸ τῆς ἀφῆς
- 20 Ἀφαία (Nicand. fr. 67)· ἡ Δίκτυννα, καὶ
Ἀρτεμις
- † ἀφαῖταισι· ἀπαλγῆσαι. δπολειτουργῆσαι.
καὶ ἀπολέσαι. δι αντὸς (Menander Τ' Ἀ) δελφοῖς
ἀφαιμοι· ἀπόγονοι. εὐγενεῖς (συγγῆ)
† ἀφακες· εὐηθες (v. ἀφηκές ετ ἀμφηκές)
[24—28]
- ἀφάκη (Arist. HA. VIII 12, 2)· δσπριον
[30, 31]
- ἀφαλοις (Apoll. lex. 49, 8)· περικεφαλαία
μὴ ἔχοντα φάλον. Φάλοι δέ εἰσιν οἱ λαμ-
προὶ ἥλοι, ἡ τὰ ποικίλημα
- ἀφαλτοι· οἱ ἀναπτῶντες
- ἀφαμιτται (Crete)· οἰκέται δυροίκοι,
περίοικοι (8728, 32)
- ἀφανδένειν (π 387)· δπαρέσκει
- 30 δφανέτις· ὀδετῷητον. μὴ φαινόμενον
- δφανῆ· μὴ δρόμενον [39]
- δφανήσειν· σήπειν. δπολλένειν [41]
- Ἀφάνναι (v. Zenob. III 92)· χωρίον τῆς

COD. 84 | οῖνδόν 86 ψιλοφρων 89 αὐτῶς — κατακείνου — αὐτὸς γάρ 92 αὐ-

χάττειν 8604 αὐξηθῆ (6 ἀχημόνος (Cretici). αστος?) 10 καῦμα τινὸς 14 αὐτως
17 ἀφάδιοις Сир. Dr. 18 ЕМ. 174, 50 Dorv. 19 ἀφι 21 ἀφεᾶσαι. δπολλοῖαι Сир. 171
— δελφοῖς 29 ἀφαή 34 πάροικοι

HES. 80 αὐτοχθῆδ· αὐτοποίητον 82 αὐτόχωνον· αὐτοχώνευτον 93 αὐχέεις
Θ 230)· καυχομενοι (sic) 8601 αὐχήν (χ 559)· τράχηλος 8 αὐχμησ (Il Petr. I 19).
ξηροφ. σκοταδή (ει) 11 αὐχμώδης (Mich. IV 8)· ἔηρός. δυνάδης 15 δφαγησασ

αποδύσας, ἡ σιλῆσας 16 (ἀφαγησασθαι (Num. VI 2)· καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι

24 δφαιρεῖται (A 182?)· ἀπόστολος 23 δφαίρημα (LXX)· ἀνάθημα. δῶσον 26 δφαι-

ρησασθαι (A 161 Ψ 544)· λαβεῖν. στερήσασθαι 27 δφελούνται (Ezech. XXVI 16).
ἀποστεροῦνται 28 (δφαις (Il Regg. VII 14)· πληγαῖς 30 ἀφελέον· συνημένον. κοι-
νόν 31 ἀφαλον· φαλὸν μὴ ἔχον· ἀφαλονται (K 258) μήτε προμετωπίδα 36 ἀφαν-

τος (v. Moer. Att. p. 383) 39 δφαίλαν· συναγαγήν ἐτασσεως (ἔρανια?) 41 δφανι-

σαι (gloss. Ezech. XXX 9)· σκεπάσαι. προνομεύσαι (Εz. XXXVI 5)

- † Δαμάρτιος φυλῆς. πόρρωθεν (Ericharm.
Bekk. 83, 29) [43. 44]
- ἀφαρ (A 349 al.)· ταχέως. η εὐθέως (ἔρδισις)
[46]
- † ἀφαρβαν· ἐλεύθερον
- ἀφαρεῖ (Hipponek) [49]
- ἀφαρεύς (Arist. Η.Α. V 9, 2)· τοῦ θήλεος
Θύ(ρ)ου τὸ ύπὸ τῇ γαστρὶ πτερύγιον
- † ἀφαρχίδευτον· ἀγρευτον. ἀδυσιαστον
ἀφαρκτος· ἀφύλακτος
- ἀφαρμακον χρώμα Οἰδίποδος· ἄτεν
ἄνθους. Ανθη γάρ τὰ φόρμακα. καὶ τὰ
βαφεῖα φαρμακῶν [τα]ς Σοφοκλῆς (fr.
1001) ἐφη
- ἀφαρον (Callim. fr. CLXXXIII)· ἀγήροτον
ἀφαροι· δνιματοι, δνένδυτοι [56]
- ἀφάρτεροι (Ψ 311)· ταχύτεροι
- ἀφάρυμος· ἀτολμος (v. φάρυμος)
- ἀφάρωτος· δραφορίαστος
- ἀφασα (Eur. IA. 837 Ar. Thesm.)· ἀφω-
νία. ἔστις (ad ἀφεσία ?). στέρησις. σιστή-
δναυδία
- ἀφάσσειν (Herod. III 69)· φηλαφᾶν, παρὰ
τὴν ἀφήνη (v. δφύσειν)
- † ἀφατήλεε· μαστοι, θηλαι
- ἀφατον (Callim. Cer. 58 LM. 77)· δμήγα-
τον. πολὺ. δροπτον (Eur. Ion. 783). δμέ-
τρητον. δεινόν
- ἀφαυροίσιν· ἀσθενός. ταπεινοίς
- ἀφαυρότατος (O 11)· ἀσθενέστατος. τα-
πεινότατος [66. 67]
- ἀφάψαι· συνθῆσαι. † μῆδαι
- ἀφέιτος· ήμέρα παρὰ Λάκωσιν, ἐν ἦ-
θύνουσιν [70]
- ἀφεδνήν· ἀναιδῆ
- ἀφεδρεῖσας· ἀπόστατος [73. 74]
- ἀφεθῆναι (Xenoph. Vectig. II 4)· ἀπόλυ-
θῆναι
- ἀφειδήσας· μη φεισάμενος. καταφρονή-
σας, ὑπεριδών (v. ἀφιδήσας) [77—80]
- ἀφειής (Soph. fr. 651)· ἀστής. καθαρός.
όλόκληρος, δ μήτε πλεονέζων μήτε δέων
τι τοῦ σώματος (Solon Poll. I 29?). καὶ
πεδία ἀφειδή· τὰ σύνδεντρα [82. 83]
- 10 ἀφειλμ (Crete)· τὸ κάλλυντρον
- ἀφειλμονή· διάρασα
- ἀφειλμενον· ἀποστάτα ἀντιλέγοντα. (τὸ ἐν
μάχαις καὶ λοιδορίαις ἀφίστασθαι καὶ με-
γαλοφυχεῖν Λακέρων)
- ἀφενος (Apol. Iex. 48, 30)· δ ἐξ ἔκστον
ἐνιαυτον πλούτος. η ἀπενος, δ κεχωρισμέ-
νος πενίας
- ἀφενος (A 171)· δ ἐνιαυταῖς καρπός.
(ἀφ') ἐνδς γὰρ ἐνιαυτοῦ. καὶ ἐνος ὁ ἐνια-
τός
- 20 ἀφεος· ἀφωνος [89. 90]
- ἀφέριστα· ἀχρηστα (v. ἀφόρτιον)
- ἀφέρτεροι· ἥσσονες
- ἀφερτέρον· πολὺ φερτέρον. [96]
- ἀφερτος (Aesch. Ag. 386)· ἀφόρητος
- ἀφέσθαι· ἀποσχίσαι
- ἀφεσιν· ὕσπληγχυα (v. ἀππιρ)
- ἀφεσις· ἀπόλυσις (Ширрок.). συγχώρησις
- † ἀφεστακέναι· ἀπεσταλκέναι [8702—4]
- † ἀφειής· δγαθός [6]
- δφ' Έστιας ἀρχόμενος· παρομία. μετε-
νήκεται δ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ λεπά δρωμέ-
νων. ἔθος γὰρ ἦν τῇ Έστιᾳ τὰς ἀπαρχὰς
ποιεῖσθαι [8]
- ἀφετηρία· ἀρχή. ηγεμονία

COD. 47 Cf. δφάρυμος 48 ἀφαρεῖ (51 δφαρκίδωτον· δροπτίδωτον?) 54 ἥρ-
στον 57 |ος bis 59 ἀδρείστατος (62 v. ἀφλεήρος) 76 η παριδών 81 cf. δφίλης
(82 Infra ἐφελγύνοντες) 84 I. q. δφελμα 85 ἐπάρασα 87 δφέμενος 88 ἔνος — ἔνες
(91 δνεός?) 97 δφέρτερος 8700 |λανσίς (1 δφεσταλκέναι?) 7 δφέστιος — δρο-
μένων — ατία

HES. 43 δφάμαρτεν (Θ119)· ἀπέτυχεν 44 ἀφαμαρτοεπής (Γ215)· ἀμαρτάνων
ἐν τῷ λέγειν 46 ἀσπετος· πολὺς. δριστος. βοηθός [ἔρδισις] Ad 49 ἰδροι (ad ἀφει);
fallituit Bergk. Theogn. 716) δημάται (ad ἀφαρος q. v. 56 ἀφαρ. εὐθέως 66 δφανρον
(II 235). δαθενός 67 ἀφανρότερος (III 235). ἀσθενέστερος 70 ἀφεδρή· ἀποτύη-
(v. ἔρξον) 73 ἀφέδρφ (Levit. XV 19). ἀκαθαρσία 74 ἀφ εδρσν.. (Malith. XV 17).
σέλλαι, σελλάται, σωτήραι (Istrinae), δναγκατα 77 ἀφειδία (Coloss. II 23); καρτερία
(v. 3780) 78 ἀφεικνούμενος· παραγενόμενος 79 ἀφειλαντ (Iob. XXXIV 10). ἀπετε-
ρησαν 80 ἀφειλεν· ηθεν (ξ 455). ἔκοφεν (ad ἀφηνεν) 82 ἀφελγύνοντα· κακοῦσα
(cf. 2852) 83 δφελλαι· μελανὸς ὀλφός (τ. ἀλφνία) 89 δφεξένη (M 218). ἀποστηρ-
η· δποκωληή. η δποισχίσει (I. ἔπισχει A 97) 90 ἀφέξομα (τ. 489). ἀποσήσματα 92 ἀφέ-
ρημα (LXX). ἀνεθῆμα. δώρον. ξένοιν Ad 93 ταχνέρους 96 δφέρτερος· ταχύτερος
8702 δφέστατε (A 310). ἀφεστηκατε 8 δφέστηκας (Ps. IX 21). ἐμαχνύθης 4 δφε-
στηκης (v. I. lessi. XLII 19). πακρυνθεις 8 δφεστός· δφεμένος 8 δφειην (A 642).
ἀφηκαμεν

- ἀφετοι (Plat. Prot. 320 Α). οι λεροβόαι (-οι βρέσ). καλ ἀπολευμένοι [11]
 + ἀφενές· αδύνατος (ν. ἀφῆς)
 ἀφεψάλου· ἀνευ σπιθήρος λαμπροῦ
 ἀφεψεῖν· β[λ]άπτειν τρίχα
 ἀφεψιασ[α]μην· ἀφωμιλησα. Σοφοκλῆς Ἀντηρορίδαις (fr. 135)
 ἀφή (Plat. Pol. VII 523 Ε)· αἰσθησις χειρῶν,
 ἥγουν φηλάφοις.
 ἀφηγεῖσθα (Eur. Suppl. 186)· δηγεῖσθαι 10
 ἀφηγήμαστ· ἀφηγούμενος ὁδοῦ, δόηγός
 ἀφηγητής· ὄντος
 + ἀφηγοῦσα· μεταστρέφοντα [21]
 + ἀφηχέσ· εὐηδες (ν. ἀφακές) [23]
 ἀφῆλιξ· καταδηγησ ὀκμῆς τὴν ἡλικίαν [25, 26]
 ἀφήμενος (O 106)· ἀπωθεν καθημένος
 ἀφημιστοντος (-ιας· τᾶς)· δυροικλας
 ἀφημίσθαι· ἀθερίζεσθαι
 ἀφημοι· ἀνθυμοι, ἀκλεις
 ἀφημονες· ἀρρονοι, οὐν ὀνομαδόμενοι
 ἀφημοντας· ἀγροίκους (8634) [28]
 ἀφημως (Thuc. III 104, 5)· ἐν κόσμῳ, ἡσυχῆ
 ἀφηνα· ἔκφα (ν. ἀφέλεν)
 ἀφηναι· τὸ τὰς ἐπισμένας κριθᾶς ταῖς
 χεροῖς τρίφαι
 ἀφηνιάζετο· ἔχωλίζετο
 ἀφηνιάστατες· ἀποχρισθέντες. ἔχ μετα-
 φορᾶς ἵππων ἀρμάτων (-ατελων)
 ἀφηνιαστήν· ὑπερίφανον, ἀνυπότακτον 30
 (cf. Moer. Alt.)
 + ἀφηράν· μακράν
 ἀφήρημαι· ἐστρέψημαι
 + ἀφῆς· αδύνατος. + ἀλλοι: η ἐξ ης (ad
 ἀφῆς ης)
 ἀφήσασθαι· ἀφασδαι
 ἀφητορεία· μαντεία
 ἀφήτορος (I 404)· προφητεύοντος. η τοῦ
 τοστον
 + ἀφθιβορον· δ βορᾶς ἐσθίων
- 20
 ἀφίδρον[σ]μα· λερόν [61]
 ἀφ· λερᾶς (Sophron. fr. 98)· οὐτως ἐλέγετο
 γραμμῇ λερῷ παρὰ τοῖς πεττεύονται
 ἀφιερισμέναι· περικεκαθαρέμεναι
 20
 ἀφιερωμέναι· αι τῷ θεῷ ἀνακείμεναι
 ἀφιέρωσε· τῷ θεῷ ἀνέθηκεν
 ἀφίζειν· ἀποκαθίζειν [67]
 δφ· ἵκετηροις· ἐπὶ τῶν κατασκούδασομέ-
 νων καλ λόγου τυγχανόντων οὐτως ἔλεγον
 [69, 70]
 ἀφικμῶν το· ἀπεσείοντο. η ἀπολώτο
 (ἀπεψόντο)
 ἀφικομένω· παραγινομένω
 ἀφικόμην (Eur. Phoen. 369)· ἀφίγμαι
 30
 ἀφίκον (Eur. Ion. 316)· παραγενοῦ
 ἀφίκται (Anaxil. com. fr. I 6 p. 317)· πα-
 ραγγόνεν
 + ἀφικτόν· δικάθαρτον. μιαρός [79, 80]
 ἀφιλοικτίρμονες· ἀνελεήμονες
 ἀφιλότικοις· ταπεινός. παρὰ τὸ μὴ φιλεῖν
 τιμην (η) ήττασθαι [83, 84]
 40
 ἀφιξις· ἐφόδος (ν. ἐφόδος), παρουσία

COD. 15 ἀντιρορίδαις 24 ἀφῆλιξ — ἀτμῆς 〈28 ν. ἐφημίαι〉 〈36 ν. ἡνας
 διναντα) 42 ει. ἀφέντες ει ἀφεος — ἐξης 45 τόξον 62 ἀφιεράς — πιττεύονται
 68 ἀφικετηροις 71 ἀφικλωντο (ει. ἀπυκμῶντο) 77 ἀφικτορατὸν 81 ἀφι-
 ληκτίρμονες 82 φιλειν ἡττασθαι τιμῆ

HES. 11 ἀφένυ] ξιμαι· πάνομαι Ad 16 η χροὰ λέπρας (Levit. XIV. XV) 21 ἀφῆ-
 χεν (K 372)· ἔξπευψε 23 ἀφῆλικεστέραν (Pherecr. fr. LXV)· νεοτέραν (Moer. p. 83)
 25 ἀφήμαρτεν (Θ 119)· ἀπέτυχεν 26 ἀφημειῶν (E 158)· αφημῶν 33 ἀφ· ὑμῶν
 (Psalm. II 3)· ἀπωθεν ἦμῶν 56 ἀφγύνοισιν εὐχέσι (N 147)· δόρατα ἔκατερθεν ἐστομωμένα
 57 ἀφιδῆσας· αφροστιστασ 59 ἀφιδρόν· ἀκούμπτον 61 ἀφει (A 25)· ἀπέμετεν
 67 ἀφικάντει (Z 388)· παραγένοντεν 69 ἀφίκετο (Σ 395 ει)· παρεγένετο 70 ἀφικνεῖ-
 ται· παραγίνεται 79 ἀφίλης· καθαρός. ὑγῆς, δλόκληρος (ν. 8681, 9042) 80 ἀφιλία
 (Coloss. II 23)· καρτεροι (ν. 8677) 83 ἀφινιάζει (ν. 8737) 84 ἀφίζεται (Σ 270)·
 παραγενήσεται

ἀφιπποι· οἱ ἀπέιρως ἔχοντες ἵππικῆς
ἀφίστησιν· σταθμῷ παραδίδωσιν
† ἀφλάσαι· ἀπολέσαι
ἀφλαστον (Ο 717)· τὸ ἀκροστόλιον, τὸ
ἄκρον τῆς πρύμνης, ἀποτεταμένον εἰς ὑψος
† ἀφλεπῆρες (ν. 8662)· μαστοί, θηλαὶ [91]
ἀφλοι(σ)μός (Ο 607)· ἀφρός;
ἀφλοις· ἀφλοῖς
† ἀφριδία· ἀφρίδα, ἀφρω
ἀφνειός (Ε 9 αι.)· πλαύσιος
† ἀφρός (Aeschyl.?)· ἐξαίφρης
ἀφνύει· ἀφνύει· ἀβλίζει
ἀφνω· ἐξαίφρης, αλφριδίς
ἀφοδος· ἀπογήνησαι ἀπὸ τὸ ἀφοδεῦσαι
ἀφόδιοι (Dor.)· ἔχθροι (ν. ἀφάδειος)
ἀφοίβα(σ)τον· ἀκάθαρτον. Λισχύλος Νεα-
νίσκοις (Ιτ. 144)

ἀφοιδεῖν (Aeol.)· μὴ φροντίζειν
ἀφοίνους· φόρους, ὑγείες [8803]

ἀφόπλισον· ἀπόδυσον
ἀφοπλίζεσθαι· ἀφαιρεῖσθαι
ἀφοπλίττονται (—τη Βοεοι)· ἀπολύνο-
ται σφατείας
ἀφόρητον· ἀβάστακτον, ἀνυπομόρητον (Η
Μασ. ΙΧ 10)
ἀφορήτως· δεινῶς, ἀβάστακτος
ἀφοριαν· ἀκαρπιαν
ἀφόριος· θραύς, ἀπιστος [12, 13]

ἀφορημή· ή νῦν ἐνθήκη λεγομένη. Αρι-
στοφάρτης (Ιτ. CXXXVII)
μέλλει δὲ πέμπειν τοὺς εἰς ἀφορημή
η πρόφασις, η αἵτια.
ἀφοροι· διαλληπτοι
ἀφόρτιον· ἀκάρηστον [17]
ἀφορτος· οὐκ ἡγιείος τὴν Λυκουργ(ε)ιαν
δγωγήν [19]

ἀφος· ή τραγάκαρδα
ἀφοσιούμεθα· τὸ δσιον ποιούμεθα
ἀφοσιούμενοι· ἐν ὑποκρέσει θωπεύοντες,
τιμώντες

ἀφοσιούμενοι· πληροφορεῖν. ποιήσας τὴν
δολαν (Plat. Legg. IX 874 A)
ἀφοσιούμενοι· καθαρεῖν
ἀφοσιούσθαι (Aeschin. III 120 Bkk.)· ἀπο-
καθαρίζεσθαι
ἀφοσιώματα· καθάριατα, καθάρεια.
[27-29]
ἀφοσιώσεται· διάρρεεται δολας χάριν
ἀφ' οὐδ' γιγνωμηστός· ἀφ' οὐδ' μέμνημαι
10 (γάρ μύστης — μεμύημαι)
ἀφδωντα (Ζ 322)· φηλαφῶντα [33, 34]
ἀφραδέα· ἔχθρα, πολέμια (Cretic. ? pro
διφάδια) † ἀδιαμέλητα (ἀδιάλλακτα ?) μωρά
ἀφραδέες (λ 476)· ἀδιανότοι [37, 38]
ἀφραδέως· ἀνεπιστημόνως, ἀπέρως (Γ436).
διανοήτως (Ψ 320) [40, 41]
ἀφραχτος· ἀφίλακτος. Σοφοκλῆς Διανη
μαστυγοφόρος (910)
ἀφραχτονοις οικήσεις (Thuc. I 6)· τὰς
μη ἔχουσας πειριβολάς
20 20 μεράσμων· δαύνετος. ἀμαθής. Σοφοκλῆς
Τριπτολέμου (Ιτ. 552) [45]
ἀφράσσος(ε)ι (Hippocr.)· ἀσυντεῖ
ἀφραστον· ἀπρονόθον, ὅποτε μηδένα ροή-
σαι. ἀνεκλάλητον, ἀνεκδιήγητον, δη μὴ
† φράσαν. ἀλεκτον
ἀφρατας· λοχνός. Κρήτης
ἀφρατος· ή Έκάτη παρὰ Ταραντίνοις
ἀφρεον (λ 282)· ηφριζον, λόρον [51]
30 30 ἀφρίον· ἀθίρας
ἀφρίονον· τάλαρον. τῶν ἐκ τῶν ἐλκυσθά-
των τῶν ἐρίσων
ἀφρίς· μύρτον
ἀφροδισια· ἄγρα· Σοφοκλῆς Δανάη (Ιτ.
170)· [γόνοιον μήλων] καὶ σφραδισίαν
ἄγραν οἱ μὲν τοὺς πέρδικας· τῇ δὲ θη-
λείᾳ παλεύοντες αἰροῦσιν αὐτούς. οἱ δὲ
πρὸς τὸν καθαριόν ἀρμόζοντες, κακῶς δέ·
τοιρφ γὰρ καθαρίσονται καὶ δρειφ, ἀλλ' οὐ
πέρδικι. λέγει οὖν τὴν τῶν συνῶν· διὰ τὸ

COD. 93 ἀφλοῦς, ἀφλοῖο 8801 ἀκαθάρτον (ν. schol. Eum. 237) 5 ἀφρόπληγσον
16 ἀφόρδιον ΕΜ. 178, 23 23 θυσιαν 30 οσιαν 32 ἀφῶντα 44 ἀφράσμων
55 πέρδικας οἱ δὲ · δρυόσθουσιν. τῇ ... αἰρούσιν ... κακραιέναν

HES. 91 ἀφλοισβός· ἀφρδος δ ἐκ ταραχῆς (Aesch. Prom. 792) 8804 ἀφ. οισρός
(Ο 607)· ἀφρδος; 12 ἀφωρισμένος (Rom. I 1)· ἀκλλεγμένος, διακερμένος 13 ἀφράτος·
θραύς, ἀπιστος; 17 ἀφορολόγητον (III Esdr. IV 50)· φόρον μὴ τελοῦν 19 ἀφρωτών-
τες (Hebr. XII 2)· διοβληποντες; 27 ἀφοσιώσις 28 ἀφοσιώμεναι· ἀνόσιαι. αποθνέ-
τοι δολοι γενενηματι. Σοφοκλῆς Θεότηρ β (Ιτ. 233 ν. ἀφων)· 29 ἀφοσμενοι· τιμώτες
33 ἀφραίνεις (Π 109)· μωραίνεις. παραφωνεῖς 34 ἀφραίνοντι (—Α B 258)· παρα-
φωνεύονται; 37 ἀφραδέοντι (Ι32)· παραφωνεῖται 38 ἀφραδέοντι (η 294).
ἀφρονεύονται; 40 ἀφραδίη (B 368)· ἀπειρία. αυηχανία. 41 ἀφραδίησι· μωραίς.
ανολαις (Ε 650 αι.), ἐξηγιας (non Αρ. Pac. 1064) 45 ἀφράσμων· δαύνετος 51 ἀφρήτῳ
(Ι63)· φρατιαν οὐκ ἔχων, ολον συγγενεαν

καταφερίς είναι τὸ ὁστὸν πρὸς συνουσιαν.
Καρπᾶν γέ τοι καὶ κάρπαῖναν ἀπὸ¹
τούτου. Σύντατο δὲ καὶ τὴν τῶν αἰγῶν
γονήν δηλοῦν. καὶ γὰρ καὶ τοῦτο τὸ ὁστόν
λιαν ἐπόντας πρός τὰ ἀφροδίσια. ὡστε
καὶ εἰς ἑαυτὸν ὑβρίζειν
ἀφροδίσια κάτεσθαι (Philetaer. III p. 299).
γυναικεῖσθαι [57]
Ἀφροδίσιον. Ἀφροδίτης ἀγαλμα, ἢ Ἀφρο-
δίτης ἔργον
ἀφροδίσιος ὄρχος· παρουσία, ἢν καὶ
ἀναγράφουσιν. Ἀφροδία οἰος ὄρχος οὐ
δάκνειν. πράτως δὲ Ἡσιόδος ἐλλαστὶ τὰ
περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰαώ. Ὁμοσεν
ἀλλὰ (Callim. epigr. XXVI 3)
(Ἀφροδίτης) περὶ μὲν τῆς θεοῦ Ἀφρο-
δίτης.
ἔστεφάνου τ' Ἀφροδίτης (θ 267)
— (1) τοῦ παντούτου.

έϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης (θ 267)

ἐπὶ (δὲ) τῆς συνουσίας.

καὶ ἐκλαδῶνται· Αφροδίτης (χ 444) ὁ δὲ τοις (Aristoph. fr. CCCXXVII). Θεός μὲν τὸν Ἑρμαφρόδιτὸν φησιν, δέ τα περὶ Αμαδούντας γεγράψας τὰ Πάτοις ἀνδρῶν τὴν θεὸν ἐσχηματίσθαι ἐν Κύπρῳ [62] λιγοῖς· κυρίως θαλάσσιον. καὶ ἀπρόσθιτος διαχώρημα, ὡς Ἀριστοφάνης (Lysistr. 259).

πολὺς δέμας κατά την . . .

<i>ἀφροντιστεῖν</i> (Xen. Conv. VIII 33) · ἀμε-	30
λεῖν	
<i>ἀφροντιστας</i> · ἀμελεῖας	[66. 67]
<i>ἀφύα</i> (e. c. Aristonym. fr. II p. 699) · μεμβράς	
<i>ἀψυδραίνεσθαι</i> (Eur. Ion. 97) · περὶ (κρέα) αλ-	
νεσθαι. ἀπολογεσθαι	
<i>ἀφύει</i> (Hippocr. II p. 498 K) · ἀπολευκαι-	
νεται, καὶ σπαρεὶ ἀφύης χρῶμα λσχει	
† <i>ἀφυγεῖ</i> · ἀπόλαβε	
<i>ἀφύης</i> · τὰ μικρὰ (Aristoph. fr. X p. 1152)	
ἰχθύδια	40
<i>ἀφυῆς</i> (Xen. Cypor. II 3, 4) · δυσχερῆς	
<i>ἀφυκα</i> · δχαλώπιστα · παρὰ τὸ μῆ ἔχειν	

COD. 59 ῥμοσευ

60 τῆς Ἀ. — ἐκλέλαθον τῆς Ἀ.

61 δὲ περὶ τὰ — παιάνισον

6

λόγῳ
δινδρα 63 ἀφρον· κ. θάλλον 68 μέμβρας 69 δφατιδρύνεσθαι 74 πρὸς 87 ἀφύσητον· σύντετον. d. x. συρφετόν 89 δφύσσαν 90 Post ἀφύσσειν: φηλαφᾶν (ἀδφάσσειν) 95 Cf. ἀφώσιμεναι 96 Cf. Ἀχθεία (97 τολύπα? επ ἄχεα?) 98 ἀχέει-
ει εις
δαγαῖα, ή 8900 δαι· αἱ περσίδαι

HES. 57 Ἀφροδίτη ψιθυρος 62 ἀφρονήσαι (ψ 12). ἀφρονα γεννήσαι 66 ἀφρός
(V 168). 67 ἀφρωγ (A 389). μωρός, ἀνους 76 ἀφ[ε]ικτον (Moeris). ἀφεικτον 79 ἀφύλ-
λοις (B 425). ἐπροις (αἰς) 84 ἀψυχιν (A 171). ἀπάντησαι 85 ἀψυνίσας, ἀψύνιστεν
(Moer. p. 61; Eur. Rhes. 25) 88 ἀψυνθέμενος 89 ἀψυνθέμενος (V 169). ἀντίκηστεν

φυκάριον, δὲ βάλλουσιν αἱ γυναῖκες πρὸς φυλοκαλίαν. φοιδάριον
διφύκτειον (Eur. Med. 531). + οἰς οὐκ ἔστιν ἐφηγεῖν [76]
(διφύκτον) ἀνεξάλειπτον (—λυκτον)
διφύκτως ἀνεξαλείπτως (—λυκτως) [79]
ἀφύλλον στόματος· ἀνευ λικητηρίας. Εὐ-
ριπίδης Ὁρέστη (383)
διφύλλωτον πέτραν· ἄ(σ)πορον. ἀδερ-
δον. οἷον λεπτερίαν. Σοφοκλῆς Ιοβάτη
(fr. 276)
διφυλλον· λειον. ξηρόν. ἄνθοσν. φυλόν
διφυλλος + αυχήν· οἱ δὲ ἀτρακτον (ἀκαρ-
πον? cf. Aesch. Eum. 785) [84. 85]
+ διφυρεῖν (ἀφόριον)· ἀκαθαρσία
διφυρεῖν τὸν (Λ 495)· συρφετόν. διαθαρ-
σιαν. κόπροιν [88]
διφυσσαν· τὴν κοτύλην (παρὰ) Ταραντίνοις

δέ φύσσειν· διαρρήσθαι, διαντλεῖν
δέ φύσσων (Α 598 ε 9). ἀπαντλῶν. ἐκχίσων
ἀφύστα· κοτύλη· στάμνος
δέ φύτρις· ἀρπαγα (δρῦτρις)
δέ φύσων τιμῆ· τὸ ἔλασον, ἐπει ἐν τούτῳ
ἔφονται. λέγουσα δὲ Ἀττικοὶ πληθυντικῶς
τὰς δέ φύας, ἔνικῶς δὲ οὐδέποτε· λέγουσαι
δὲ καὶ αὐτὰς δέ φρον διὰ τὴν λευκότητα
(εἴ Didymοι σα Ατ. Eeq. 612)
αφώσια μένει (ἀνόσιε), ἀπωθεῖ τοῦ ὄστρου
ἀφφροισμένε (γεγενημένε. Σοφοκλῆς Θύεστη
§)

Ἄχαλα: ἐπίθετον *Δήμητρος*, ἀπὸ τοῦ περὶ
τὴν Κόρην ἀχούς, ὅπερ ἐποιεῖτο διαγν-
τῶντα αὐτήν (Ar. Ach. 709). *Λάκωνες* δὲ
δύαδά (Ar. Lyb. 90, 91). *οἱ δὲ ἔρια μα-*
λακά (v. *dydá*)

tāzalas· λύπας

Azaiaδα γαιαν (*H* 124). τῶν Ἑλλήνων
γῆ(*v*)

ἀγαῖσειν· ἐλληνίσειν

Ἄχαιμένης (Herod. VII 11). Πέρσης, από
Ἄχαιμένους βασιλέως καὶ *Ἄχαιμενίδας*
(Herod. I 125). οἱ Πέρσ(ε)ῖδαι

δχαῖνια (Arist. Byz. ex Aristot. HA II 11, 5. IX 6, 3)· ἐλάφων ἡλικαι

δχαῖνει· σανει· παῖει· κολακεῖ

Ἀχαῖοι (A 22)· οἱ Ἐλληνες· κυρίως δὲ Ἀχαῖοι οἱ κατοικοῦντες μέρος τι τοῦ Πελοποννήσου, τὴν καλούμενην Ἀχαίαν (Apol. lex. 50, 4)

ἀχαίοι μάντεις· οἱ τὴν τῶν θεῶν ἔχοντες λεφωσύνην ἐν Κύπρῳ [5, 6]

ἀχάλκευτα τρύπανα· τὰ φρύγια, πυρεῖα. 10 Σοροκῆς Φινεῖ βΨ (fr. 638)

† ἀχάνα τὰ ἥκματα (ἀχάν' ἥκματα;?)

ἀχάνας (Ar. Ach. 108)· τινὲς μὲν Περσικά μέτρα. Φανόδημος δὲ κιτών, εἰς δὲ κατετίθεντο τοὺς ἐπιστισμούς οἱ ἐπὶ θεωρίας οτελλόμενοι [10]

ἀχανές· ἡλιωμένον (nēlayos)

ἀχανή (Aristoph.)· μέτρον αἵτον ἐν Βοιωτίᾳ, χωροῦν μεδίμνους μέν (Aristoteles)

ἀχανής (Hegesipp. v. 25 p. 480)· ἄφθογγος. 20 μὴ ἀνοίγων στόμα [14, 15]

ἀχαρές· ἀπτηρόν (cf. 8920, 9006)

ἀχάριστα· ἀγνώμονα

ἀχάριστα (θ 236)· ἀχαρίστως, η ἀνευ χάριτος

ἀχαριστεῖν (Antiphon)· μὴ χαρίζεσθαι

ἀχαριστεῖρον· ἀχαριστότερον
δόρπου δ' οὐκ ἀν πως ἀχριστερον (v 392)

οἱ δὲ λυπηρότεροι

ἀχάρνα (s. Arist. HA. VIII 4, 2, 20, 7)· 30 εἰδος ἰχθύος

Ἀχάρνη· δῆμος τῆς Ἀττικῆς

Ἀχαρνικαὶ πύλαι Ἀθηνῶν

Ἀχαρνικοὶ ὄνοι (Som. II I p. 502)· ἐπὶ τῶν μεγάλων οὐτών ἐλεγον [25—27]

ἀχειλον· ἀτροφον· πολύχορτον (v. ἀγχιλά ει εὐχειλον)

ἀχειμα[σ]τον (Aesch. Suppl. 136)· διάραγον

ἀχειρώτος (Thuc. VI 10, 5)· ἀπόρθητος. 40

COD. 1 ἀχαῖες Ζ πέτει Ζ φηνεβίθ
12 δχαῖνι — μεδίμνον ἐν 18 ἀνευχαριστῶς
23 δχάριτε, καὶ 24 δχάρινοι 32 ἀχέλουρις· τῶν ἀχύρων

δος· — ἔθοικῶσι ἐν 36 ἀχερλα (v. 8921)
52 ἀχειρώ δις. Cf. ἀπωτίς, ἔγγηνος ('Ελλήνων Eustath.) et χειρογρονία
στός (sic) post 64 62 ἀχηρῆς EM. 181, 18.

HES. 5 Ἀχαῖοῖς (A 2)· τοῖς Ἐλληνσι
ν [ατ]εῖ (Sapient. XIX 16)· ἀνανοίτῳ
ωτοσαν (Ψ 300)· ἐπιθυμοῦσαν

27 ἀχέια λύπη (Eur. Hel. 338)· 26 Ἀχεῖς· γυνή (Ἀχαιΐς)· 27 ἀχειν προτραπέσθαι (Z 336)· τῇ λύπῃ ωκεῖαι, καὶ οἷον υποχωρῆσαι

34 ἀχαιοῖς νεφέλη (P 591)· περιωραστικῶς λύπη 43 δχεθην (E 869). Απονομένος
48 ἀχειμονα· ἀγνήν 49 ἀχειρές· δχειον 56 ἀχητει· λυπηθητοι (δχθητει) 57 Ἀχθεία·
η δημήτηρ μυστικῶς (Ἀχαία)

ἀδητητος, ἀνίκητος. Χειροῦσθαι· γάρ λέγεται τυχάνθαι

ἀγέλλιον· τὸ λεπτομερές (τῶν ἀχύρων)

ἀγέλλουρις· ποίμνη τις παρὰ Ταραντίνοις

Ἀγέλλφος· ποταμὸς Ἀκαρναίας, καὶ πᾶν

οὗσα οὐτῶς λέγεται (Didym. p. 85) [84]

ἀγερδός (է 10)· ἀκανθα ποιά

καὶ ἐθρίγχωσεν ἀχέρδῳ

ἀγερνα· ἵθης ποιός

ἀγερούσια· οὐδατα ἐλώδη (Aristoteles EM. 180, 55)

ἀγερσίς (N 389)· δένθρου γένος δκάρπου.

λευκή

Ἀγέρων (v 613)· ποταμὸς ἐν ἄδον

† ἀχεται· στυγεῖ, μέμφεται (ἀχθεται?)

ἀγέτας (Ar. Pac. 1169)· ὁ τέλειος, καὶ φωνής

ἀγέτης (Aristot. HA. IV 7, 7)· ὁ ἀρρην

τέτειξ, ὁ λαλιστας [43]

ἀχήν· ἀπορος

ἀχηνεῖς· κενοι

ἀχηνες· πένητες (v. 1440 ει ηγῆνες)

ἀγηνία (Aristoph. fr. VI p. 954 Aesch. Ch. 301)· δηρια, ἀπὸ τοῦ μη ἔγειν, καὶ οἱ

πένητες ἀχηνες· τινὲς δὲ ὅτι τὰ κενά

ήχει (v. μη 'π' ἀχην.) [48, 49]

(ἀχηρής ὁ πύρος vide ἀληρης)

ἀχηρον· ἀκρίδα (ἀχράδα) Ερῆτες

Ἀχηρός· ή Ἀχηρός καὶ Ὄπις καὶ Ἐλλ(ή)γη-

ρις καὶ Γῆ καὶ Δημήτηρ ή αὐτή

† δχητεῖς· ἀγήτητοι. ασύνετοι: ἀποροι (ad

ἀχηρεῖς)

(δχθεινόν [Attici]· ἐπίκονον, δδυηρόν)

ἀχθεος· βάρον [56, 57]

ἀχθεσθαι· βάρεισθαι

ἀχθεται· λυπεῖται [60]

ἀχθηδόνα (Thucyd. IV 40, 2)· λύπην.

δδύνην. βάρος

† ἀχθηρές (<—όν? Antiphon. com. III p. 51,

3)· λυπηρόν

9 θεωρίας [ἰόντες οἱ εἰς θεοὺς] τελλόμενοι

(21 cf. ἀκάροντες ει ἀχερνα; al. ἀχαρνές)

10 ἀχαίες· 15 ἀχα-

ν [ατ]εῖς (Moer. Att. 15 ἀχα-

ν ὁσαν· Ψ 300)· ἐπιθυμοῦσαν

25 δχέα λύπη (Eur. Hel. 338)· 26 Ἀχεῖς· γυνή

(Ἀχαιΐς)· 27 ἀχειν προτραπέσθαι (Z 336)· τῇ λύπῃ ωκεῖαι, καὶ οἷον υποχωρῆσαι

34 ἀχαιοῖς νεφέλη (P 591)· περιωραστικῶς λύπη 43 δχεθην (E 869). Απονομένος

48 ἀχειμονα· ἀγνήν 49 ἀχειρές· δχειον 56 ἀχητει· λυπηθητοι (δχθητει) 57 Ἀχθεία·

η δημήτηρ μυστικῶς (Ἀχαία)

ἀχθήσας· γομώσας. ἥγουν πληρώσας
ἀχθηφόρος· ρωτοφόρος. βάρη φέρων
ἀχθομένη (E 361)· βαρυνομένη
ἀχθόμενος (ι 225?)· βαρούμενος. λυπού-

μενος
ἀχθος (Hom.)· λύπη. βάρος
ἀχθῶν· κορμός ἐκ λεπτοῦ δρύσου. Λάκω-

νες [69—71]
Ἄχιλλειον πλάκα (Trag. inc.)· τὴν Ἀχιλ-
λέως νῆσον, τὴν Λευκήν λεγομένην. (εἰσι
δὲ καὶ Ἀχιλλέως δρόμοις (Eur. IT. 436.
7) περὶ ταύτην τὴν νῆσον)

Ἀχιλλέων· Ἰππεῖδαις (819) ἀριστοφάνης
καὶ Σοφοκλῆς Σκύθαις (fr. 504). Ἀχιλ-
λέων τὸν εἵνοι δὲ (λέγουσι) τὸν λευκῶν.
τινές δὲ απόγονοι (ων?) φασί, οἷς τοὺς
σφθαλμοὺς ἀποψάνται [74]

† ἀχληρὸν· ἀπεχθές (v. 8962) [76, 77]
ἀχλύν (Ε 127)· σκοτιαν. καὶ δορασίαν (η 41)
ἀχλυοίσσης· σκοτομήνης

ἀχλύς (E 696)· ἡ ἐν τοῖς σφθαλμοῖς λεπτή
λίν. δημιλη. σκοτία. δημιλυπαλία

ἀχνα (s. E 499, 501) ἀχνα λεπτά. ἀποβρά-
σματα

ἀχναν· τὴν τὸν οἰκησιν. καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ σίτου
λεπτήν καλάμην

ἀχνη· τὸ ἄχρονον
οὐς δὲ ἀνεμος ἀχνας φορέη (E 499)

ἀχνη δὲ καὶ δὲ ἐπιπολάζων ἀφρός τῷ κύ-
ματι τῆς θαλάσσης

ἀχνημος (Cretice?)· νῆστις

ἀχνην Λυδῆς κερχίδος· Σοφοκλῆς Αιγ-
μαλώτοις (fr. 49). Ἀχνην τὸ ἄκρον κατὰ
τὴν ἔργασιν ἄκρως ἔχον, ὃ δὲ τῆς θα-
λασσίας ἀχνης· οὗτοι γάρ λαμπροὶ καὶ δια-
φανῆς. γράφεται δὲ καὶ Ἰηνη (Herod. VII
123)

ἀχνη πυρός (Aesch. fr. 327)· δὲ καπνός. καὶ

Ἄριστοφάνης οὐτως ἄχνην (Vesp. 92)
ὑπνου. δὲ δὲ Ἰπποκράτης (III p. 274 K)
τοῦ λίνου ἄχνη· δηλοῖ δὲ [καὶ] τὸ
λεπτὸν ξύσμα [87]

ἄχνυλα· κάρμα. Κρῆτες [89]

ἄχνυστες· ἄχνη ὄμοιον [91]

ἄχορα (Aristoph. fr. XI p. 1120)· τὰ πίτυρα.
ἔνιοι δὲ τὸ κρανίον (χήνοιον) [93, 94]

ἄχρονος (Eur. Andr. 1038)· κακοχόρονς
ἀχρέατος (Menand. fr. CXLIV)· ἀπληστος

ἄχος (Hom.)· λύπη [98]

ἄχραδα· ἀπίον (Λάκωνες). καὶ βοτάνη
δηραδαμύλα· δηραδίας. Ταραντίνοις

ἀχράδας (e. c. Eupol. fr. VIII p. 439)· τὸν
ἀπίον; [9002]

ἀχραδήναις (—ίναι)· διστά τινα καὶ
ξυλοφάγα

ἀχρανές· δέρχαντον, ἀμόλυντον, καθαρόν,
δημιλυντον. Χραντεῖν γάρ ἔστι τὸ μιαντεῖν

20 ἀχρατοι (Cretice)· οἱ πολέμοι
ἀχρέα· βλάσφημον. ἀμορφον. ἀχρεῖον. λυ-
πηγόν

ἀχρεῖον τὸ δέρχαντον (B 269)· εἰς οὐδεμίαν γρείαν
ἐμβλέψας. σκυθρωπόδασ, καὶ δια(σ)τρέψας

τὴν δύνιν. καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης·

ἀχρεῖον δὲ ἐγίλασε (σ 162)
τὴν μὴ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν δηλοῖ

ἀχρήματα· ἀπόδαπνον. Σοφοκλῆς Σκυρίοις
(fr. 513)

30 ἀχρημοσύνη (ρ 502)· πενία. ἐνδεια. ἀπορία
† ἀχρημεῖς (—ῆς)· μάταιος. ἐλαφρός. ἀχρηστος
ἀχρηστος· ὃ μὴ χρηστηρασμένος [12—14]

(ἀχρεῖ εἰς τὸν δὲ θρόνον· μέχρι τοῦ ἰσχά-
του καὶ ἀπεράντου) [16]

† ἀχρηστατέες· ἀληθές
ἀχρεῖ (t)ēn (Herod. I 74)· δημόχοιαν, καὶ
συγχρωματισμόν

ἀχρονον· τὸ μὴ ἀρξάμενον ἐπὶ χρόνου

COD. 64 Cl. 8954 (71 Cretice?)
ἐνιοι 81 βιάσματα 84 Pro ἀκρηνος; cl. χνωμός 85 λυδίς — ἡ ἐπι. Cf. Steph. Byz.
342, 17 86 λυμον̄ 92 ἀχρόα 93 ἀχρωρον̄. χακοχόρον̄ 9000 ἀχραδύμιλα; cl. ἀκρα-
μύλα et χραμαδοίλαι 5 Pro ἀχρατοι 7 εἰδῶν 10 Post ἀχρηστος legebatur ἀχρηστον̄
διεθρον̄ [9015] 18 ἀτιστον̄

HES. 69 ἀχι· ποῦ (A 607). ἡ ρότρῳ χλωρῷ (Sirac. XL 16). ἡ ρότρῳ χλωρῷ (Sirac. XL 16)
(v. δχαλα) 71 ἀχίκητα (P 75). ἀκατάληπτα
76 ἀχλυδιᾶν· θυντησθαί (v. χλοιδῖσται)
87 ἀχνητόν· δαψιλές. ἀφατον. πολύ. ἀφθονος (I. ἀγύνετο) 89 ἀχνυμενος (A 103 al.)·
λυπουμενος 91 ἀχολον̄ τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντεν τὴν ὄργην. κωλυτικὴν ὄργην δύναμιν ἔχον νηπεν-
θές, ἀχολον̄ τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντεν τὴν ὄργην (δ 221) 93 ἀχωρητος· δηλοῖ χρωρουμενος
94 ἀχωριστος· ὃ μὴ χρωριζουμενος 98 ἀχονσα (Φ 340). χρανγάζονσα 9002 ἀχράδα·
ἀπίον Λάκωνες 12 ἀχρημων (Eur. Med. 461)· πένης. καὶ αντάρκης 13 ἀχρης ἀπε-
λύησεν (Δ 522). παντελῶς ἀπέκοψεν 14 ἀχρι (σ 369). μέχρι. ἔως: ἀχρις (e Moeride)
16 ἀχριον̄ ἀχριστον̄

73 ἀχιλλεων — ἀχιλλιων. εἰοι δὲ — νῆσον.

74 ἀχινάσων (B 625)· τῶν Ἐξιγάδων

77 ἀχλύμενος (A 103 al.)· λυπουμενος

89 ἀχνυμενος (A 103 al.)· λυπουμενος

10 Post ἀχρηστος legebatur ἀχρηστον̄

ἀχρονοτριβές· σύντομον. ταχύ. παρὰ τὸ
μὴ τετρίφθαι ἐν χρόνῳ, η̄ χρόνον πολὺν
διατρίψας
ἄχροοι· πυρροὶ ήμεροι
ἢ ἀχροον· πονηρόν. Λάκω(νες) νόθον
(ἀ)χύνετον (Nic. Alex. 174)· πολύν, (δα-
ψιλές, ἀφατον, ἀφθονον)
ἀχνριμιαλ (Ε 502)· τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχρα
ἐκπίπτει λακμώμενα
ἀχνρος (Ατ. Ψερρ. 1310)· δ ἀχρών. ἄχν-
(ρ)ος ὁ δόκη (Xen. Oec. XVIII 7)· ἀποθήκη
τῶν ἀχρών
ἀχώνευτον· ἀκανστον
ἀχωρ· τὸν ἀχωρα (Aristoph. fr. IX p. 1120).
εἰληται δὲ ἀποπιτυρίασις κεφαλῆς
ἀχωρος· ἐν κατάρᾳ λέγεται δ μῆτε τάξιν
βίου μῆτε κατάστασιν οὐκίας (—ειλαν) ἔχων
ἀψ (Α 60)· πάλιν. εἰς τὰ δύτισαν. ἐκ δευτέρου
ἢ ἀψάκειν· διποτυχεῖν
ἀψαλα· ἀψοφητι πορεύεται
ἀψάλακτος (Cratet. fr. XI p. 250)· ἀκίνη-
τος. ἀψηλάφητος. ἀκρητητος. Σκύθα(ις)
Σοφοκλῆς (fr. 505)
ἀψάμαθον· ἄψ...ον
ἀψασθαι (ι 397)· ἀναρθήσεσθαι.
ἀψασθαι, χλωρός περ ἐών
ἀψάσθην (Κ 377)· ἐπελάβοντο·
χειρῶν (δ') ἀψάσθην
ἀψανστον· ἀποστέλαστον. δνέπαφον
(Thuc. IV 97, 3). ἀψηλάφητον [37—40]
ἀψεκτον· ἀμαυρον. ἀμειπτον. [ἀψευδές]
ἀψελές· ψύμες (8681. 8779)
ἢ ἀψερον· υστερον. πάλιν
ἀψεφές· ἀφρόντιστον. Σοφοκλῆς Φαλδρα
(fr. 625)
ἀψεφεων· ἀμελῶν
δεηλάφητον· ἀνέπαφον (sphig. ?)
ἢ ἀψητος· ἀνύπότακτος
ἀψηφον· πολύ. μέγα. λαχυρόν
ἀψιαι· ἕρπαται. Λάκωνες (ν. ἐψιαι)
ἀψιδες· τὰ κύκλα τῶν τροχών. αἱ περιφέ-
ρειαι. η̄ καμάραι
ἀψίκορον (Plat. Ax. 369 Α)· ἀπλησμον. η̄
άμα τῷ ἀψασθαι κορενύμεναι καὶ ταχέως

COD. 20 ἄντομον 22 λακωνόθον 23 Cl. ἀγνητόν 27 ἀχροατον — ὅτι πυρίασις
30 ἀψακεῖν Cyt.; cf. ἀπαρκτεῖν 34 περεωνί 44 Cl. καταψέφει, φέφει 50 ἀψίδες
52 κανυματινός 53 ἀμετ[η] 57 ἀψιμεσσα 66 ἀψορροον — ταχυρόν 67 κολακελά
69 ἀψητές 73 ἀψώ· προσαγιλοτα 78 ἀσων 79 λίμνην — περιψι

HES. 37 ἀψ ἀπιών (Κ 289)· πάλιν ὑποστρίψων 38 ἀψ αὐθιες (Θ 335)· πάλιν ἐκ
δευτέρου (Ο 364) 39 ἀψ δέ (Α 220)· πάλιν δέ 40 ἀψεα (δ 794)· αἱ συναφαὶ τῶν μελῶν.
οὐχὶ τὰ μέλη (Greg. Naz. Corm. IV 6 p. 207) 60 ἀψισι· συναφαῖς 62 δψιτω (a 276).
ἐπαντίσω 81 δ. ωρησις· κρέμασις 82 ἀψοια (gl. Ps. CXVIII 147)· σκοτία, μεσονύκτιον.
ἀπρακτος ὥρα

ἀψίκορος· καματηρός. ταχέως δλιγυσθων,
καὶ κόρον λαμβάνων
ἀψικόρως· ειμεταβλήτως
ἀψιλον· ἀπτερον, η̄ πολύπτερον
ἀψιμαχία· συναφὴ μάχης
ἀψιμαχος· ἐπίμαχος. ἐπίφορος μάχης
ἀψιμιστα· πρὸς ὄλιγον διαφορά
ἢ ἀψιον· τὸ πρόσωπον
ἢ ἀψιον· μέγα. πλατιν. πολύ. λαχυρόν [60]
10 ἀψισι λινον (Ε 487)· ἀμμασιν. ἀπὸ τῆς
συναφῆς [62]
ἀψοος· θηρίον τι κατεσθιον ἀμπέλους
ἀψοροον (Soph. Al. 369)· ἀπισθόμητον
ἀψορροον (Δ 152 al.)· παλινόρυμητον, ἐξ
ὑποστροφῆς
ἀψορρόον (Σ 399 v 65)· ἀνάπαλιν θέοντος.
ταχυρ(ρ)όον
ἀψοφητι· ηρέμα. ησύχως Κόλακι
(Com. IV p. 155)
20 ἀψοφητος (Soph. Al. 321)· ἀνευ κραυγῆς
ἀψιθές· δληθές, οὐ φευδές
ἀψιχή (Hippocr. II p. 216 Κ)· λειποθυμία
ἀψιχον (εικώ Eur. Med. 1162)· εἰδωλον μη
ἔχον φυγήν
ἀψιχος· δειλός. καὶ ὁ τῶν Πυθαγορικῶν
βίος
ἀψω· προσεγγίσω. δήσω. Κιρατίνος (fr. LV
p. 196)
δω· τὴν γείρα. ημέραν (Theocr. XVIII 14)
30 δωδυνεῖν· ἀποτεῖν. υγιανεων
δσίος· προτύνος, δρθρινός
ἢ ἀώλυπον· τὸ οὐκ ἀπολλύμενον
ἀών (Epicharm. fr. 34)· ἰχθύς ποιός
Ἄωοι· θεοί οἱ ἐκ Δρόμου μετακομισθέντες
εἰς Σαυοράπην (η̄) Λήμνον, καὶ Κίλικες
ἀπὸ ἀδών τον Κεφάλου (η̄) τοῦ παρα-
ρέοντος ποταμοῦ
δωρεῖν· δλιγυσθεῖν. ἀπειθεῖν. φυλάσσειν (αἱ
γαστρεῖν?) [81. 82]
40 ἀψοι (μ 89)· εἰ μὲν δασίως γράφει τὸ ὄ-
ωμοι· ὡριμοι· γάρ οἱ πέπειροι· εἰ δὲ φι-
λῶς ἀψιλακτοι. βέλτιον δὲ οἱ μη̄ δυνάμε-
νοι ὄφοιν· ἐνεργίσωται γάρ ταις πέτραις
ἢ Σκύλλα καθάπερ οι κοχλίαι

ἀώροι (Callim. fr. CCCXXV)· ὡμοί· ἀγροι·
σκληροί
ἀώρον· ἀπρεπές· ἀχαρι· ἀκαρον (Eur. IA
1218 et v. οὐκ ἀώρον). ἀμορφον (Plat. Pol.
IX 574 C)
(ἀώρος· ἀπνος (δὲ ὑπνος?) Μηθυμναῖοι
ἀώροτο (Γ 272)· παρήρητο) [88]
(ἀώτεις· πλανθίζεις· κοιμᾶ Κ 159)
ἀώτειτε (χ 548)· ἀπανθίζετε τὸν ύπνον

ἀώτεύειν· πλανθίζεσθαι
ἀώτοι· στα μὴ ἔχοντες
ἀώτον· ἔριον· ἀνθός
ἀώτου θεαπεσίου (ι 434)
ἔριον θείου. Ἀστον (Ι 657) γὰρ τὸ ἄν-
θος
ἀώτος (Theocr. XIII 27)· τὸ ἄνθος, ἀρσε-
νικῶς. η μὴ ἔχων ὥτα
ἀώτοῦσιν· ἀνθοῦσιν

B.

Βαβάζειν· τὸ (μὴ) διηρθρωμένα λέγειν.
ἐνιοι δὲ βοᾶν
βαβάλ (Comic). θαυμαστική φωνή
βάβακα· τὸν γάλλον
βάβακανος· χύτρας εἰδος
βάβακοι· ὑπὸ Ἰλεισων τέττιγες· ὑπὸ Πον-
τικῶν δὲ βάτραχοι
βαβάκτης (Cralin. fr. XXII p. 182)· ὁρη-
στης· ὑμνοφός. μανιώδης. κραύγασος. θύεν
καὶ Βάχος
βάβαλον· κραύγασον Λάχωνες
βάβαλον· αἴδοιον (βάβαλον)
βάβαξ (Archil. fr. 32)· μάταιος, λάλος,
φλαρός. ἐνθουσιῶν. δναιδῆς
βαβάξαι· δοχήσασθαι
†βαβήρ· δ ἄρος (ἄρη) [12]
βαβρόδιστων· κεκραγῶς συντόνως
βαβρηκης· τὰ οὐλὰ τῶν δδόντων. οἱ δὲ
σιαγόνας. οἱ δὲ τὰ ἐν τοῖς δδούσιν ἀπὸ^{τῆς} τροφῆς κατεχόμενα
βαβήρην· ὑπόστασις εἴλαιον κατὰ Μακεδόνας
βαβύνας (Tartolini)· βόρβορος, πηλός
Βαβύη (—η?!)· χείμαρρος. οἱ δὲ πόλις (πο-
ταμός?)

Βαβύνα· γίγνεται
Βαβυλώνιοι· οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ατ-
τικοῖς
βαβύρας· δ παράμισρος (βαβυττης)
βαγαλα· ματαία. Λυσικράτης· —βαγαλα γὰρ
ώστις ἐπικουρεῖ
βαγαίος· δ μάταιος. η Ζεὺς Φρύγιος. [μέ-
γας. πολὺς, ταχύς; cf. βαλαίον]
βαγαρόν· χλαρόν. Λάκωνες [24]
10 †βαγίον· μέγα
βαγός· κλάσμα ἀρτου, ... μαδῆς· καὶ (αδ
βαγός) βασιλεὺς καὶ στρατηγός. Λάκωνες
[27]
βαδάς· κιναίδος, ὡς Ἀμερίας
βαδελεγεῖ (Macedones)· ἀμέλεις
βαδην· σχολῆ. κατὰ βῆμα. βαδόν, περιπάτῳ
ἔρχομαι (Ατ. Lys. 254) [31—35]
βάδομαι· ἀγαπῶ
†βαδήδοι· νῆκοις (βαδύ· ηδύ Ἰλεῖοι) [38]
20 βάχειν (Ξ 92 al.)· λέγειν [40—45]
βαθάλη· κρήην. Αμερίας
βαθυίδες· λόγων· ἀρχαί
βαθυοί· λγην. πόδες. καὶ δίφροι παρὰ
†τραγικοῖς

COD. 84 ἀώροι 85 ἀμορφον. ἀώροτο· ἔκρ. 86 Cf. 5736 90 ἀώτειται· πλαν-
θίζεται 93 ἐρείον — ἐρείον. τοιχ post ἄνθος legebatur dωτ δύ· παρήρητο 95 Post ἄν-
θούσιν legebatur dωτεῖς· ἀπ. κοίνα (9089) 3 γάμου 14 βάθοικες 16 Cf. βαχίας et
EM. 186, 1 18 βαβύντα 22, 25 Ad βουγάτος? 27 δ μῆ 30 βάδην· ηρέμα (Ν
οο)

516) σχ. (30 βαστακτικῶς περιπάτῳ ἐχόμενος Συρ.) 32 λι διημ 36 βάδδομαι Συρ. Dr.
(38 βαθρακίζων?) 48 δίφροι (οἱ παρὰ τοῖς στρατηγοῖς δίφροι Beck. 224, 3)

HES. 88 ἀώροτο (Γ 272)· ἀκρέματο
βίδες 24 βαγεῖ· εἰσελθοῦσαι (βάσαι Συρ. 63) 27 βάδος· δ καὶ βάτος (Luc. XVI 6).
ν' ξέσται· ηγουν λίτραι μῇ 31 βαδίν (Daniel X 5 XII 6, 7). βισσονῶν ἐνδυμα εἰσέρεας
(Ιεζαλυτον) 32 βάδος (Eriphos. de pond. p. 178)· δ καὶ βάτος. ν' ξέσται· ηγουν λίτραι μῇ
33 βαδίζει (Barusc. II 13)· περιπατεῖ 34 βάδος· υδρος (Σαβάδιος· ενίος) 35 βάδιστος
(Ψ 310, 530)· βαδίτατο 38 βαθακίζων· κακῶς ἐρπων (ν. βαθάκων) 40 βάδόμεν
(γ 127 ν. 1.)· (ἐ)λέγομεν 41 βαθεῖαν (Υ 440)· κεκρυμμένην 42 βαθείης· ὑψηλῆς.
μελαγῆς. δαψηλοῦς. η (βαθέης) ἐξάλλεται (Ε 142)· κεκρυμ(η)ένης 43 βάθιστον (Θ 14).
βαθύτατον 44 βάθρων· ἐμμελίνων (θεμε—). η δγαλαπάτων 45 βαθάκων, κακῶς (ν. βαθ-
κίζων)

βάθρα· δγάλματα (—ατος). βάσεις
† βάθος· στίχος (Suid.). ἐπίστασις (ἐπὶ
βάθος (Thuc. V 68, 3)· στάσις). καὶ τὸ
βαθύ καὶ μέγα. καὶ ὑψηλόν. καὶ μέλαν
βάθρον· βῆμα, βάσις. ὑποπόδιον (καὶ αν-
δριάς (—άντος βάσις))
βαθύγλωσσοι· ἔλλογμοι [33]
βαθύγλωσσοι· εἰς βάθος ἥσωννύμεναι τοὺς
χιτῶνας
βαθυγάνθους (γ 154 I 590)· ἐν βάθει ἥσω-
νυμένας
βαθὺ κομῷσσαν· ἐν βάθει ἔχουσαν στά-
χνας
βαθύκολπος· ἀρχαία. παλαιά. κοῖλη [58—60]
βαθύμαλλον· κνεφοῦν † τοῦ μῆλων χά-
πης. δπλ̄ ιστορίας, ἀπὸ κνεφοῦν φυτοῦ, φ
ἐξερῶντο πρὸς κάθαρσιν. ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ
αὐχηροῦ
Βαθυμύδαι· γένος παρὰ Λυδοῖς
βαθυπέπλων (Apoll. lex. 50, 26)· καλὰ
κατά θέρονταν
βαθύρρη· γαλῆ. ικτίνος (ἢ κτείς) ὑπὸ Λυδῶν
βαθύρρης· βαθεῖας [66]
βαθυρρός (ρ)· ίσην πέτρας· τῆς ὑψηλῆς
βαθυσύρρος· βαθεία(ν) σπείρων γῆν
Βατάγιες· ἐστρηγή παρὰ Λασσορίοις, ἡς Λέσων
ἢ Λαλαβανδεῖς ἐν τρίτῳ
βατίβυχος· πελεκάνος Φιλητᾶς, Αμερίας (δὲ)
βαυκάλας
βατίειον· ἔτουμον Ἡλεῖος
βατιδυμῆν· ἀρτοτριάν Βοιωτοῦ
βατεσσα· βότρυν
βατῆσσε· μικραῖς [75]
βατίκαν Κρήτης
βατίκυλος· προβατώδης (βάκηλος) [78]

COD. 54 | νοι τοὺς χιτῶνας χ.

Λύδοις 63 ἔχων 64 βαθυρρηγάλη 70 βατίκυλος, πλεκάν, ὡς — ἀμεριάσας (ν. βαυ-
βυνάρες) 73 Cl. βλήσσαν εἰ βενά Cyt. 171 76 κρῆται (supplent alya) 86 γράμμα
[Βατίθηλ (Aquila ad Genes. XXVIII 10)· οίκος θεοῦ] βαιών — αιχμαλάτησι 99 Intra βλέτυς
102 βαιων 5 Cl. βαίνυλος κάθηλος κάληθος

HES. 53 βαθυδίτης (Y 73)· ἐν βάθει ἔχων τὰ φεύματα, ἡ βαθεῖας δίνας ἔχων, ἡ
μελάγα φεύματα 58 βαθυκόλπων Ἡρωίδων (Σ 122)· ἀπὸ τοῦ μερέθους, καὶ βαθυζόντων
59 βαθύ λήτιον (Σ 550)· πολύκαρπον πεδίον 60 βαθύλιτον (I 151)· βαθὺν λειμῶνα
ἔχουσαν 66 βαθυρρόν (H 422)· βαθέως καὶ ταχίσ θέοντος 75 βαῖνη· ὀλίγη,
μικρόν (μικρά), ἡ ἐβρησαν, ἡ ἐπορεύθησαν (ad βάτηη A 327) 78 βαιμάχειν· βασιλεύειν
(ad βανάχειν!), ἡ βαστάζειν (βιλ—) 80 βαίνη· ὑψρις (ν. βλιμη) 83 βαίνον (I 589 non
B 510)· ἐβλάσινος 84 βαίνοντα (δ 653)· ἐπιβαλνόντα 85 βαίομαι (X 431)· βιώσουμαι
87 βαρχάθοις δχλος (Soph. El. 729)· Αἴρυνός (—αίοις) 88 βαῖς· δάβδος ποινικός, καὶ
βαίνων (I Macc. XIII 51) 93 βαίτας· εὐτελής γυνὴ. Ἀρχαῖα δὲ ἡ λέξις (βλίτας) 94 βαι-
τάδα· εὐτελής γυνὴ (βιτάδα) 96 βαίτιον· βιτάνη ἐμφερῆς δικτάμων, ἡσουν γῆγχων
(βλίτων) 99 βαίτευξ· βιτίλα (βιλίτευξ) 100 βαιτῶνα· τὸν εὐτέλη ἀνόρα (βλίτωνα)
‡ βαχνίδες· εἶδος ὑποδημάτων (βανκίδες! βασιλίδες!)

† βαίμεναι (θ 518!)· βαίνειν [80]
βαίνειν· φιλεῖν. κολακεύειν (ad σαίνειν?).
βιβάζειν. πορεύεσθαι. περιπατεῖν
βαίνετον· βαδίσατε. δυῖκῶς [83—85]
βαῖστρ· ὀλίγον. μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδί-
ποδ Τυράννῳ (750) διντὶ τοῦ τὸ ἄφθονος
καὶ πολλός. † βαῖσθν ἐκβαλάσσων. καὶ ἐν Αι-
χαλώτισι (Ιτ. 39) βαῖσθν, εν (I. βαῖσθν ἐν) [87. 88]
βαῖσηγήνης· παρὰ Ἰνδοῖς τὸ στρατόπεδον.
βαῖσηνος· δι στρατός
βαῖσσον· βάθος (pessum?)
βαῖταν· Ἑλληνες [93. 94]
† βαῖτρειν· δροτριᾶν [96]
βαῖτη (Soph. fr. 102)· δερμάτειν ἐνδυμα.
οὐδὲ ἔνιοι σισώναν· ἔνιοι δὲ ακηρῆν δερ-
ματίνην· οἱ δὲ διφθέραν
βαῖτυλος· οὐτως ἐκαλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος
τῷ Κρόνῳ διντὶ λιός [99. 100]
20 βαῖσμαφαι· αἱ αλεγεῖς ἐν λερατοῖς
βαῖσιν (Epicarmus)· ιχθύς τοῦτος, καὶ
μέτρον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι (ad βαῖσθ III
Regg. V 11?)
Βαῖτεις· Ἀφροδίτη παρὰ Συρακουσίοις;
† βαῖταῖον· μέτρον τοι
βάκχηλος· ὁ μέγας. ἡ ἀνόρτος. ἡ ὁ ἀπόκο-
πος, ὁν' ἐνίων γάλλος. οἱ δὲ διδρόγυνος.
ἄλλοι παρεμένον, γυναικόδης, παρὰ Με-
νάνδρῳ Υμνίδι (fr. IX) καὶ τὸ σύνηθες
ιμίν
βάκχαρεις (Arist. Theatm. fr. IV)· μύρον ποιῶν
ἀπὸ βοτάνης διμονύμων· ἔνιοι δὲ ἀπὸ μυρ-
σίνης· ἄλλοι δὲ μύρον Λύδον (Hippocr. II
p. 549 K al.). ἔστι δὲ καὶ ἕηρδον διάπασμα
τὸ ἀπὸ τῆς ἕηρης [7]
βάκοα· βάθρον (= 125!)

62 | ἥδαι — ἐπὶ

ο
70 βαθύνως, πλεκάν, ὡς — ἀμεριάσας (ν. βαυ-
βυνάρες) 76 κρῆται (supplent alya) 86 γράμμα
[Βατίθηλ (Aquila ad Genes. XXVIII 10)· οίκος θεοῦ] βαιών — αιχμαλάτησι 99 Intra βλέτυς
102 βαιων 5 Cl. βαίνυλος κάθηλος κάληθος

† βακόν· πεσόν. Κρήτες
βάκται· λαχυροί
βακτηρία· φάρδος
‡ βακοίας· πηλός (*Tarantīvoi*)
βάκτρον· † κάμηλος (*καμπύλη*) [14]
βακχᾶν· λατεφανῶσι κισσᾶ
Βακχέβακχος (Αr. Eqq. 408)· διδύνυσος
οὐτως ἔκαλιτο ἐν ταῖς Θυσίαις
Βακχεῖα (Αr. Rann. 357)· ἐνρήτη Διονύσου
βακχεύει (Aesch. fr. 57)· μαίνεται. τραγῳδεῖ 10
βακχεύθεισα· † ἐξιχνομένη, ἐξετηκία
βακχεύοντες· μανόμενοι, σειώμενοι
† βακχεῖον· τελεστήριον νάρθηξ
Βάκχη· γένος ἄλιον (Nic. Ther. 512). ή μία
τῶν Βακχών. ή τοῦ Διονύσου (βακχεύτια)
Βακχιάδαι (Herod. V 92)· οὐ μόνον οἱ
Μιλήσιοι, ἀλλὰ καὶ Κορινθίοι, ἀπὸ Βάκχιδος
βακχίη (Archilochos)· μαρία
βακχόν· βόθρος. Αἰολεῖς (v. 108)
βάκχος· ὁ λερεὺς (Eur. fr. 475, 15) τοῦ 20
Διονύσου. καὶ κλάδος ὃν ταῖς τελεῖν ταῖς
..... οἱ δὲ φανὸν λέγοντες· οἱ δὲ λχθν
(Dorio Athen. 118 C)
Βάκχους διώνης· οἱ μὲν βακχευτέρας Σε-
μέλης· οἱ δὲ Βάκχους τοῦ Διονύσου καὶ
Ἀφροδίτης τῆς Διώνης. παρόπον διωνυμία
περὶ τὰς θεάς. Πραξίλλα δὲ ή Σικυωνία
Ἀφροδίτης παΐδα τὸν θεὸν Ιστορεῖ (fr. 8)
βάκχυλον (Nicand. fr. 121)· σποδίην ἀρ-
τον. Ἡλεῖο
βάκχον· κλαυθμόν. Φοινικες
† βάλαικες· δεσμωτήριον καὶ βαλαικάκες
† βαλαιόν· μέγα, πολύ. οἱ δὲ ταχύ· h.e. βαλιόν
βαλανάγρα (Herod. III 155)· κλέις
βαλανεύειν· λαμπροφυσωνέσθαι, παρόσον
οἱ βαλανέις, ὅταν παραχέσθαιν τὸ ὕδωρ,
κραυγάσθαιν
βαλανεύς (Aristoph. fr. VIII p. 1129)· πο-
λυπράγμων, περιέργος, καὶ παραχύτης
βαλανιομάραλον· οὐτω Κρατίνος (Fugit. 40

COD. (9 ἀβάκιον· πεσόν;) 12 Cf. gl. β 16 17 Διονύσου βακχεύτρια 22 η μία]
ἡ μήτηρ? 23 δπό βάκχου 24 βαχχία (26 Bekk. 224, 32) 27 διώνυμα — τραξίλα —
συκωνία 30 Μοχ βάλκες (*Zalēn Zonar.*, alii βάλακίς, βάλδες, βάλαδε) 31 Cf. βάγιον
Post 31 leguntur 141—151 33 παράγων 33 βαλανίοι — όποιας οἱ θ. ἐπὶ τῶν ὄφθαλ-
μῶν τῶν ε. τ. π. ἐν τοῖς βαλ. 33 τῶν τραχιγίων — λθρύσων — κλίδες 51 ἐλαφρότ post
ταχύν 53 βαλάγν 62 pro βηλοί

HES. 14 βακτρεύμασιν (Eur. Phoen. 1539)· τοῖς ἵρεισμασιν + στηριζομένοις
41 βάλανοι· δρῦες. φημην 42 βαλάντεον· μαρσύπιον (Moer. 96) 43 βαλβίδες·
στσπληγες (Moer. 103) 46 βάλλεται (*N 387*)· τρώων, πλήγαι· 47 βάλεκες· δευτητήριον
(v. βάλακες) 48 βάλλετε (A 52)· ἐπίτρωσκεν 49 βάλλετο (B 43)· περιεβάλλετο 50 βάλ-
λετον· βάλλονται. δεικνύ 51 βαλίαν ἔλαφον (Eur. Hec. 90)· καταστικον, ποικίλον.
[Κρήτες] ταχύν. [πρώτη, βάλιον] 52 βαλή· ...ρα. σχρεῖα (l. δβαλή· νωθρά) 54 βάλ-
λεκα· φῆφον (*ballūca, ballūkh*) 60 βαλαντιστόμος (non Άρ. Ran. 772)· κλέπτης 61 βά-
λαρις· βοτάνη τριφυλλος (*Ducang.*)

fr. IX) ὑδρίασε τὰς ἔχούσας ὄμφαλον;
ἀνεν προσώπον, δηποτι οἱ θόλοι ἐν τοῖς
βαλανεῖσι. οἱ δὲ απὸ τῶν ὄμφαλῶν τῶν
ἐν τοῖς πυέλοις

βάλανοι· τὰ ἐξηρτημένα τῶν δρυμῶν περὶ
τὸν τράχηλον (Αr. Lys. 410). καὶ (x 242)
τῶν δρυῶν ὁ καρπός (χυρίως, ώπο Σενο-
φῶντος [Απ. I 5, 10]) καὶ ὁ τῶν φοιτίκων.
καὶ κλείδες (Bekk. 225, 10, 13) καὶ
λατρὸι τὰ ἐντιθέμενα τῇ ἔδρᾳ βαλάνους
λέγουσιν (Hippocr. II p. 87 K)

βάλλαρες· οἱ βλαποί. Βαλάρα (*βανά*) γάρ

παρὰ παρὰ Βουτοῖς
† βαλάσσαι· δυοράσαι

βαλανύστιον (Disc. I 155)· εἶδος φοιᾶς,
φίρως ἀνθρός ἀριθόν πρὸς θεραπείαν

βαλβίδον· τερματοῦχον [41—43]

βαλβίτις· ἀφετηρία. καὶ η ἀρχὴ τῆς εἰσόδου

καὶ ἰδόν. καὶ η ἀφεσις τῶν ἱππικῶν. καὶ
η θύρα ἡ ἱππικοῦ. ἔνιοι δὲ καμπτήρα.

καὶ παρὰ Ἰπποκράτει (III p. 273 K) βαλ-
βίδες τὸ ἔχον ἐκατέρωθεν ἐπαναστάσεις.
ἔστιν δὲ καὶ βαθμός. καὶ ἐρεισμα

βάλε· [*ψίφαι*, η] ὄφελον (Alcmanc. fr. 21)
[46—52]

βαλήν (Aesch. Pers. 659)· βασιλεῖς. Φρυ-
γιστί [54]

βαλλα· ὄφθαλμια, καὶ τὸν βάλιον πηρόν
Κρήτες (ΕΜ. 186, 27; βάνος, βλάνος)

30 βαλαίδος· μαινόμενος

Βαλιαρίδες· ὑποιοι αἱ περὶ Κύρων (Paus.

X 17, 9). αἱ δὲ αὐται καὶ Γυμνήσαια

βαλικιώτας· συνέφηθος. Κρήτες

βαλιώτας· πρόγονοι [60, 61]

βάλλατι· βαθμοὶ ώπο Κυπρίων

βά(λ)· ἐς Ἀχραν· οἱ μὲν Ἀχρα(ν) πλη-
σίον Λίσθον· οἱ δὲ Ἀχτήν

βά(λ)· ἐς Μακ(α)ρίαν· Ἡρακλέους θυ-

γάτηρος Μακ(α)ρία, ην λόγος κατὰ τὴν Εύ-
ρυνθέως (cf. Ar. Eqq. 1151)

βαλλήσομεν (Αγ. Vespp. 222)· βαλούμεν
Βαλλητύς· έργη Άθηνσιν, ἐπὶ Δημο-
φῶντι τῷ Κέλεοῦ ἀγομένη (Aith. IX 406 D)
[67—69]

† βαλοιτήσειρον· παρὰ τὸ διεστραμμένον
εἶναι τοὺς πόδας
βαλόν· (tragic.) οὐδόν, καὶ οὐδανόν, καὶ
βαλός

βάλσαμον· ἀρωματικὸν ἄνθος

βάλσα· βάσις, βῆμα

βαμβαῖνων (E 375)· τρέμων τοῖς ποσίν,
ἡ τοὺς ὅδοντας

βαμβαῖκεύτρια (Cilices)· μαγγανεύτρια.
οἱ δὲ φαρμακίστραι. οἱ δὲ λαλοῦσαι·
τὸ δὲ βαμβαῖκας (εἰς) χάριν· φαρμα-
κ(ε)ίας γάριν

βάμβαλα· γεμερινὰ ἱμάτια

βαμβάλειν· τρέμειν. φοβεῖν τοῖς χειλεσι
βάμβαλον· ἱμάτιον, καὶ τὸ αἰδοῖον. Φρύ-
γες (ν. βάβαλον)

βαμβαλύζειν· τρέμειν τοὺς ὅδοντας συγ-
κρούειν. ὥγει σφόδρα (Hipponact. fr. 17?)

βάμμα· τὸ χρώμα. καὶ μύρου τι γέρος. καὶ
τὸ ἔμβαμμα. Συρακουσίοι

βάμμα· Κυνέτην(ικ)όν (Αγ. Pac. 1174).
Κυνέτηροι διὰ τὸ Ιτινές εἶναι ἐκωμφοδούντο
ἐπειδὴ μαλακίᾳ

βάμμα· Σαρδιανικόν (Αγ. Ach. 112 Pac.
1176)· τὸ φωνικοῦν. διάφορα γάρ ην τὰ
ἴν Σάρθροις βάμματα

βαρά (Corinn. fr. 21)· γυνῇ ὑπὸ Βοιωτῶν
[84]

βαρανσία· πᾶσα τέχνη διὰ πυρός. κυριώς
δὲ η περὶ τὰς καμίνους, καὶ πᾶς τεχνίτης
χαλκεὺς η χρυσοχόος βάνανσος

βανήκας· γυναῖκας Βοιωτοί (ν. βάττικες
εἰς βαλάρα)

† βάντισος· εἶδος θυμιάματος
† βανκόν· μωρόν

βάννας· βασιλεὺς παρὰ Ἰταλιώταις. οἱ δὲ
μέγιστος ἀρχών

βαννάται· αἱ λοξοὶ καὶ μὴ θυτενεῖς δόσι
παρὰ Ταραντίνοις. τὸ δὲ αὐτὸν καὶ βά-
νατροὶ

βάννεια· τὰ δρυεῖαι, καὶ βάννιμα (—να?)
τὸ αὐτό (ν. βίννα)

βάνος· μωρός, καὶ τυφλός (ν. βλανός)

† βανθάσαι· σκοτοδινιάσαι

10 βανούς· δρη στρογγύλα (βούνους?)
βανάσσει· μωραίνει, ἐπιμαίνεται
βάξις· (e. c. Aesch. Pers. 663)· λόγος, φωνή,
χλρδών

βάξον· κατάξον. λάκωνες

βαπτίνει· παρακαλεῖ (cf. p. 180, 20—22 et
322) [202]

βαπτάν (Eur. Hippol. 123)· δυτλουμένηρ.

βαπτόν·

βάρα· νόσημά τι καρηβαρικόν. η θρέμματα.

20 λάκωνες [6. 7]
βαράγχια (Hipponact. fr. 106)· τὰ βραγχία
τῶν ἰχθύων

βάρακες (Epilec. fr. II p. 887)· τὰ προφυ-
ράματα τῆς μάχης (Eratosth.). Λαττικοὶ δὲ
βίρηρκας. δηλοὶ δὲ καὶ τὴν τολύπην (Ly-
cophro)

βάρακος· λαθῆς ποιός

† βάρακον· τὸν ἄνουν, καὶ βάρβαρον (ν. 1163)

βάραξ· λέραξ παρὰ Λίβυσι. καὶ φύραμα
30 στρογγύλον, ἀφ' οὐ αἱ μάχαι γίνονται. καὶ
έρισιν τολύπη

βάρβαρα (Aesch. Pers. 634)· δασύνετα. ἀτακτα
βαρβαρόφωνοι· οἱ Ἡλεῖοι καὶ οἱ Κάρες,
οἱ τραχύφωνοι καὶ δασφῆ τὴν φωνὴν
ἔχοντες [15—17]

βάρβιτος· εἶδος καθάρας, η ὁργάρου μο-
νοικοῦ. η λύρα. ἐν Θεαμοφοριαζούσαις (137).
ὑπὲτω καὶ βαρβίτω (-ιτισ Aristoph. fr. CXLI)

† βαρβός· μύστρον [20—23]

COD. 70 περὶ — πόδες βάλον
70 φυγά. Cf. παυφαλύζει
90 βάκχος· μωρός Cyg. Dr.
90 βάκχος· μωρός μ. 200 βάξον, καταξίον
90 βάρακες 9 βηρικας 12 βάρβαρος
μένων (I 574)· κατατρεφομένων
Ad 81· καὶ τὸ ἔμβαμμα. Συρακουσίοι. καὶ μύρου τι [έ-
ρος, η] γέρος 84 βανασίας· ἴδιος(ε)ιας. η ἀλογίας 87 βανόι· τέχναι 88 βανόν·
λεπτόν· (μανόν τι ἐανόν?) 91 βαθοῖς· τόποι 202 βάρος (v. I 1 Sam. II 18)· μικρὸν 6 βά-
ραθρον· ὀργυμα. βάθος. γῆς βάθος 7 βαρακεντησίν (Judec. VIII 16)· ἀκάθαις. σπάδιψ
15 βαρβαρύπην (βαρυπάνη)· βαρύφωνον 16 βαρβαροί· οἱ αἰτιδεντοι 17 βαρβα-
ρισμός· παρατονος δάλεκτος 20 βαρακοί· βάτραχος (rec.) 21 βαρακίς· γλαύκινον
ιατίον (rec.) 22 βαρακάκαλοι· ἀγοὶ διαφέρονται παρὰ Κέλτοις (βράκκαι· αἴγειοι διφέρονται)
23 βάρδιστοι (Ψ 310)· βραδύτατοι κατὰ ἀντίθεσιν τοῦ ἥ, ως κραδία η καρδία

βαρδήν· τὸ βιάζεσθαι γυναικας ἀμπρακιῶται
βαρδός· δοῦλοι παρὰ Γαλάταις
βαρεῖα χειρ· ἡ μασφόνος [27, 28]
(βαρέιβαν (Soph. fr. 471)· τὸν ναυσιβάτην,
(ἡ) ἐν ναυσὶν ἐλθοντα)
βαριωταχέδα· τὸν δούλου Ιππον
† Βαρέει· γένος θιαγενῶν (ν. Βύθακες)
βαριτον· πρόβατον.
βᾶρις· πλοῖον (Herod. II 96). ἡ τεῖχος. ἡ
στοά. ἡ πύργος
† βαρισίκται· οἱ μὴ γεννῶντες (βάρις·
οὐκαὶ [οἱ μὴ γεννῶντες ad 235?])
βάριχοι· ἄρνες (v. col. 227, 228) [26]
† βαριχτών· βοτάνη τις ἐν Αιγαίῳ
Βαρκαλοίς δόχοις (Soph. El. 729)· Λιβυ-
κοῖς· οὗτοι γάρ ἐπούδασον περὶ Ιπποτο-
φλαν. φασὶν αὐτοὺς καὶ πρώτους ἄρνα
ζεῦσι διαβαθήντας υπὸ Ποσειδῶνος, τὸ δὲ
ηνοικεῖν υπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασίας ἐν τοῖς
περὶ Λιβύης (gl. 87)
† βαρμίγκαλλος· ὑπέρκαλλος
Βάρος· ὄνομα κύνιον
βαρρεῖ· ἀπολεῖ (?)
βαρραχέν· ἥκειν (Paphii?). σκιρτῶν [43]
βαρρύ· τινες μέν φασι θυμίαμα εὐθόδες, τὴν
βαρεῖν. δηλοῦ δὲ καὶ μέγα, καὶ χαλεπόν,
καὶ λογνόν, καὶ δναΐδες
βαρυβρόμουν· μεγαλοφόρουν
βαρυγύετας (Comicus)· βάρος μὲν ἔχοντας,
οὔτας
Γέτας δὲ ὄνομα
βαρύεσ· δένθρα [48]
βαρυθυμῆσαντος· ὀλιγωρήσαντος
βαρύθων· βαρυνόμενος [51, 52]
βαρύκαν· σφύραν
βάρι(υ)κα· αἰδοῖον παρὰ Ταραντίνοις. καὶ
περον [55]

COD. 29 Post 264 legebatur βαρύδανιν, βαρύδαν, τὸν ... ἐλθόντα (30 βάριν
Ἀχαΐδα? βάριν κέλητα?) (31 βάριον ἀν βαρκί?) 38 ὄχοις — ἀρμαζεῦσαι — κνασέας —
παρὰ Λιβύους (cf. 87) 41 Cf. γερρός εἰ γάρης 38 ὄχοις — ἀρμαζεῦσαι — κνασέας —
46 ΕΜ. 206, 23 βαρυγύεταν 49. 50 = 50. 49 (42 Cf. κάρραξον) 45 βαρυδρόμουν
62 ὄδυνταν. 63 β. βαρυτήν Αιολικῶν 66 αἴειδος 67 βαρυτοσκαφίον — ιομένων
Cf. 229 (69 infra βαστεῖσχρολέα) Ιπποράκητη 72 βασινιτής — χρόμα (74 κασ-
σης· νεοτείλας schol. Lycoph. 131) 76 βασιλεῖς, οἱ δ. 77 imo β. (οὐκα, οὐδειν καὶ βα-
σιλίδεις) γ. l. 80 βασιλεῖαν περιβή

HES. 27 βαρ (Daniel VIII 2) πύργος, πορφεῖον περὶ ἀμφωδῶν (πορθμεῖον, περιάμφο-
δων) 28 βαρεῖας (A 89)· λαχνάς, βλαβερός Ad 32: καὶ τὸ βαρύ (recons.) καὶ τὸ
βρέδων (ad βρέδων) 36 Βάρχη· πόλις Λιβύης (schol. Soph. El. 729), 43 βαρύαρον·
λογνόν, στερεόμενον 48 βαρυκάν· οὖν (nala e 253) 51 Βαρούχ (I Regg. XXV 32)·
εὐλογημένος 52 Βαρθολομαῖος (Math. X 3)· τιλός κρεπάσας ὑδατα 55 βαρυχρέ-
διοι (Psalm. IV 3)· δούνετοι, μωροί (Greg. Naz. Or. X p. 174) 58 βαρυνθέν (Θ 308)
60 βαρυτυπον· μεγαλόχος, μεγαλόφορος 65 βάς (Z 65)· ἐπιβάς 66 βασά· αλογύνη.
οἱ ἔστι δρῦς (Zachar. XI 2) 68 βασάν (Ps. LXVII 23?)· αλογύνη (πινιά) 75 βασιλεύει
(Math. II 22)· κρατεῖ, ἀρχεῖ

βαρύν δεστράγαλον· δυσκίνητον
βαρύνει· ὄδυνά κωλύσων [58]
βαρύνθην· (βαρυνθῆναι). Αιολικῶς [60]
βαρύς· κακός, ἀηδής, σκληρός
βαρύστονος· κακοδαλμών
βαρυσμόφρωτας (Herod. I 45)· βα-
ρέως (βαρυτάτας) φέρων τὰς συμφοράς
βαρύ τὸ σκαφίον· τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν
δυσφεροτυμένων [65, 66]
10 + βασαγεῖ· ἀλεσχοῖ [68]
+ βασαγικόρος· ὁ θάσσον συνονισάγων.
παρὰ Ιππώνακτι (fr. 107)
βασανεύεται· διελέγεται. ἡ διακρίτεται.
βασανίζεται
βασανιστής· δημόκοντος. + τὶ πολλὰ δὲ
διατητής, καὶ παρὰ τῶν ἀνδραπόδων
τὴν ἀλήθειαν πυνθανόμενος
βασανίτης λιθος (Soph. fr. 925, Antiphon).
οὕτω λέγεται Λιθικοῦ λίθου γένος. καὶ
λίθος βάσανος, φ παρατρέψοντες τὸ χρυ-
σίον ἐδοκίμασον
βάσανος· δοκιμασία
† βαθανίαν· νεοσσελαν. Κρῆτες [75]
βασιλεῖος δικαστάι· παρὰ Ἰροδότρο (III
14) οἱ βασιλεῖ παράνομον ἐργαζομένῳ ἐναν-
τιούμενοι
βασιλεία· γένος λοχάδων (Phi-
lemon)
βασιλείον (Cratet. fr. II p. 234)· εἶδος
30 [τυροῦ, καὶ] μύρον
βασιλείος στοά (Dem. 776, 20)· δύο εἰσιν
Ἄθηναις ὃ βασιλεῖοι στοαι, ἢτε τοῦ λεγο-
μένου Βασιλεῖος τὸ διός, καὶ ἡ τοῦ Ἐλευ-
θερίου
βασιλειώντα· βασιλείᾳ ἐπιβαλλόμενον
βασιλεύεις· δρχων τις Ἀθηνᾶιν, μυστηρίον
προορων

βασιλέως ὁ φθαλμός (Arist. Ach. 92 al.)[·]
ἐπέμπετο τις ὑπὸ βασιλίως ἐπίσκοπος, δις
ἐφεροφτῷ (τὰ) πράγματα, τοῦ (τον) βα-
σιλέως ὁ φθαλμὸν ἔκλουν

βασιλῆη· βασιλεῖα. Σοφοκλῆς Ἰφιγενεῖα (fr.
289)

βασιλίδες· ὑπόδημα γυναικεῖον, καὶ αὐλή-
τικόν, ὡς Ἐρατοσθένης (p. 206), ἀπὸ τοῦ
βασιλίως κληθέντος [85]

βασιλίδα· παιδίς εἶδος, ὡς βασιλέας καὶ
στρατιώτας ἀπομούμενοι ἔχοντα
(.....) παρὰ Ταραντίνους δὲ καὶ ἡ
Ἀφροδίτη Βασιλίς

βάσιμα· ἐπίβατα

βάσιμον· ἕδραιον, βέβαιον, στάσιμον. ἡ
πορευτικόν

βάσις· δικυρός (Pind. Pyth. I 4). δηλοῖ
καὶ τὴν πορείαν, καὶ βῆμα, καὶ ὅδον

βάσις· στήριγμα. ἕδρα. στάσις [ad 91]

βάσκα· μάκελλα. (v. μάσκη)

βασκαίνει (Pherec. fr. VIII p. 343)· λυπεῖ.
φρονεῖ. μέμφεται

βάσκανος· φυτερός. Σοφοκλῆς (fr. 926)
δὲ ίδιος τὸ βάσκανος ἐπὶ τοῦ ἀχάριστος.
καὶ δικυράντης παρὰ τοῖς ψήτοροις (De-
mosth. 307, 22)

βασκαρίζειν· σκαρίζειν. Κρήτες

βασκᾶς (Ar. Ayy. 885)· ὄρνεόν τι
† βάσκη πικρολέα· πλησίον ἐξεθόαζε.

Λυδιοῖς (v. 269, 315)

βάστηθι· πορεύον (Apoll. lex. 50, 25). λέγε.
ἀνάστηθι (Aesch. Pers. 663)

βάσκειν· λέγειν. πακολορεῖν. καὶ αἰστα-
σθαι

† βασκευταῖ· φασκίδες. ἀγκάλαι [301]

βάσκοι· δεσμοι φρυγάνων
βάσκιλλος· κίσσα

βάσκον· χῶνος (χώρον)
βάσκον· πορεύον (?) [6]

βασσαῖας· τὰς ἐν βῆμασσῃ γεγονίας. ἐλεγον 40

δὲ βῆμασσας. τοὺς κοῦλους καὶ δενδρόφεδες
τόπους. ἵναι τοὺς βασίμους τῶν ὅρῶν
βασσάραι· χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρά-
και Βάκχαι

βασσάρη· ἀλώπηξ. παρὰ Κυρηναῖοις
βασσάρια (Herod. IV 192)· τὰ ἀλωπέκια οἱ

Λίβιοι λέγονται [12]

βαστά· ὑπόδημα. Ιταλισταὶ

Βάστας ὁ Χίος· Δημοκρίτου ἐπώνυμον,
καθά καὶ Εύπολις ἐν Βάλταις (fr. VIII).
ἴστι δὲ λοτροφοράφος

† βαστιζα· κρόλες (Hipponea?)· θάσσον
ἔρχον. Λυδιοῖ (209, 297)

† βαστραχηλίζει· τραχηλίζει
βάστραχας· τοὺς τραχηλούς. Βοιωτοί

Βάτα Κάρας· δύο ταῦτα ὑπόματα. ἐπιγέ-
γραπτα δὲ ἐπὶ ἀνάθηματος ἐν Σάμῳ ἐν

τῷ τῆς Ήρας λερῷ οὐτω· Βάτα Κάρας
Σάμιος Ήρη τὴν δέ θήρην ἀνέθηκε

βάστακας· τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς
(βίστακας q. v. ?)

Βαταλός (Dem. 288, 17 al.)· καταπύων
καὶ νῦντρογύνος. κίτριδος. ἐκλυτος

βατάνια (Eubul. vol. III p. 223, 265)· [τὰ]
λοπάδια. ἡ δὲ λέξις Σικελική [22]

† βαθάρα· πικλική Μακεδονίες. πιρλός Αθα-
μάρες

βάτας· δι καταφερής. Ταραντῖον (v. βαδᾶς)
30 † βατήν· αἰχμὴν [ad 25]

βατήρ· βατῶν. βαδιστικός

βατῆρα· τὸ ἄρκον τοῦ σκάμματος τῶν πε-
τάλων, δφ' οὐ διλλογτα τὸ πρώτον (Se-
leucus)

βατηρίαν (cf. Herod. iambogk. fr. 10 et
schol. Nic. Th. 377)· φάρδον. καὶ βατη-
ρίαν

βατής· πιθηκος. ἀναβάτης

βάτια· δῆς συκαιμίνου καρπός (Salamini).

καλεῖται δὲ καὶ ἄβρυτα καὶ μόρα

COD. 82, 83 = 83, 82 83 βασιλ., ἡ βασιλεῖα 84 ἐπὶ 90 ὁρθός 92 μακίλη
[βασκανία] 93 φυτερός [ἀχάριστος; συκοφαντῆς] Σ. βάσκανος ἐπειτα 96 βάσκα;

(105 ἐπορεύον Meinek. Callim. p. 139) 7 βασέας 9 βασσαρίς, ἀ. καὶ βασσά π. K.
10 bis |ea 11 βάσος 14 βαστα. ὄγειος Post 14 legebantur 18, 19 15 Cf. χρολίδη

16 βαστραχαλίσαι EM. 191, 11 18 Cf. 14 Βάστα bis. 23 ὀδύματες (πύελος?) 24 βα-
τάς 25 βατήν· τὴν γῆν Μεσσήνιοι EM. 192, 13 29 βατία — καλάμης — ἄβρυνα ἡ
μορέα

HES. 85 βασιλῆη (A 331)· βασιλέα Ad 91 ὑπόθηκος. πορεία. βῆμα. ὄδός. 301 βάσκ
τει (B 8 al.)· ἐκ παραλλήλου πορεύον 6 βασικός (Soph. fr. 1020); βαθμός (Moer. Att.
p. 97) 12 βασταγή· βάρος (rec.) 22 βαταίνει· καλεῖ (cf. 201) Ad 25 ἐπορεύετο
(E 778) ἐβάδιζεν (ad βάτην)

βατιδες (Epicharm. fr. 30)· ειδος ιχθυος πλατυ ή βατις· διαφέρει δὲ τοῦ βάτου ιχθύος, ὡς Ἀριστοτέλης (HA. XI 10, 4, 7) ποιει φανερόν [32]

βατιη· φιλη. οἱ δὲ είδος ποτηρίου Βατιηθεν· ἐκ δήμου Βατῆς, τῆς Αλγηδος φυλῆς (Βατηδεν?)

† βατηρος· ἐξ ἔχοντος σφάκελος βατόν· βάσιμον, ἐν φόνταται τις ἐπιβαλνειν

† βάτων· αὐλός. Μεσηνιοι βάτων καὶ βατις· ιχθύος διαφέρουσιν ἀλλήλων (Epicharm. fr. 30). καὶ διάθης είδος (α. 229) [39—43]

† βάτραχος· βάσις, βασιλεως βατραχις· λιανίου είδος (schol. Ar. Eq. 1406)

βατραχις· λιανίου χρώμα, ὁ βάπτεται ὑπὸ βατραχίου πόας

βατραχίονοι· μέρος τι τῆς κιθάρας βατραχος· ἐσχάρας είδος (v. παρφυαλδες)

βαταριζειν (Hippornact. fr. 108)· έμοι μὲν δοκει κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς πεποιησθαι, ὡς τὸ ποπτύειν. λέγουσι δέ τινες ἀπὸ Βάττου τοῦ λοχαρφώνου πεποιησθαι, φατὴ η Πυθία επεν·

Βάττη· ἐπὶ φωνὴν ήλθες (Herod. IV 155) ἐστι δὲ (παρα)φθεγγεσθαι, ποπτύειν, τραυλίζειν

βατταρισμοις· φλυαριαις βαττικεις· γυναικεις. Βουτοι (v. βανήκεις)

Βάττος· βασιλεὺς, τύραννος. Λιβνεις· τραυλόφωνος, λαγρόφωνος

Βάττο(ν) σιλφιον (Ar. Plut. 925)· παρομια ἐπὶ τῶν τὰς ὑπερβαλλουσας τιμὰς ενδικουμένων. Μετενήκεται δὲ πάντα τοῦ Κυρηναίου(ς) ἐν τῷ Βαττ(ι)αδῶν μεταδοῖνας ἐξαλεπον (τὸ) σιλφιον, ὁ ἐπτετ(ι)-μηται παρ' αὐτοῖς, ὥστε καὶ ἐν τῷ νομίσματι ὅπου μὲν Ἀμμωνα, ὅπου δὲ σιλφιον ἐγκεχαράχθαι

Βάττου σκοπια· χωριον Λιβύης, ἀπὸ 40 Βάτ(το)ου

COD. 31 η βατια 33 βατιθη 44 βάτρα Ross gr. Inselr. I S. 61 — η βασιλισσα (ad βαννάτρα) Cyr. 171 45. 46. 47. 48 = 48. 45. 46. 47 (48 Cf. Niclas ad Geopon. p. 1104) 53 ἐπὶ τοῦ 54 ἐπὶ βάτου 58 βανβυχάνεις, πλεκάνεις Cf. 70 59 βανιω — ώσπερ ἐν πεδολαι 64 βανχανιζόντων 68 [εν]ματα Bekk. 225, 27 74 βάφα 76 τελευτή ἐνόχιος (77 Ross gr. Inselr. IV p. 210) 80—83 = 83. 80. 81. 82 (80 Cf. Erolan. p. 106) 82 Confundit βελόναι (cf. βέλλαι) εἰ βόλλαι 85 βδελύγμασι Cyr. 63 86 [αι] bis 88 [ζη]

HES. 32 Βατεια (B 813)· πόλις Τροπική 39 βατός· διαπεράσμιος τόπος. η δὲ ἀκανθα βδτος 40 βαταις· πορφυρησιν (—ιαν ad βαταις). η ὄδοι(οις) 41 βαταρισταις· τοις βαταιζουσαν (βατε—) 42 βατειν· πορευειν. πορειν 43 βατολογα· ἀργολογια. ἀκαρολογια (βατε—) Ad 63: βανχαλαρ] κατακοιμίζειν (Moeris) 64 βανχανησθαι· βοήσεται [βοήσαι] (v. βρυκανησουαι) 79 βδάλλει· μαέλγει (Moeris) 84 βδελεσθαι· κοιλιοτειν 87 βδελυκτός (II Macc. I 27)· μισθός. ἐξουδενημένος. καὶ βδελυρός 88 βδελύξη (Sirtac. XI 2)· (.....)

βαν· είδος ἄνθους
βανβᾶ· κοιμίζει (-εται?)

βανβᾶν (Trag. adesp. fr. 136)· καθεύδειν
βανβυκες (Macedones)· πλεκάνεις

Βανβώ· τιθηντι Δίμυτρος. σημαίνει δὲ καὶ κοιλιαν, ὡς παρ' Ἐμπεδοκλεῖ

βανγειν· ὑλακτεῖν. δσαφες λέγειν
βανθει· μασται (cf. μάθιται)

βανκάδα (Ariarol. fr. 11 p. 275)· ηδέα
10 βανκαλάν· τιθηνειν. παιδια μετ' φδης κοιμίζειν [64]

βανκαλι· γόντων τιθηνούντων
βανκιδες (Arist. fr. XXIII p. 1087)· είδος ὑπόδημας γυναικειον

βανκιζεσθαι· θρύπτεσθαι
βανκιζόμενον (Alexid. fr. IV p. 486)· τρυφερόν καὶ ωραίτην

βανκισματα· τρυφεράματα
βανκισμός· Ιστεική δρχησις. καὶ είδος φδης πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον

βανη· κάμιος η χωνευτήριον
βανοι· χυτρόποδες καὶ κάμιοι (Eratosth. p. 142). ἔνοι δὲ καὶ ἐφ' ὧν ἐπικαθίζουσι πανύρος· χυτρόποντος

βαφά· γνωμός. Λάκωνες
βαφιον· οξύνθαρον. Ταραντῖνοι

βαχια· τελετη, ἔροχος χορεια (pro βαχεια)
† βάχθει· τέλια θάτος. η βάθος

βάδας (Ar. fr. XXIV p. 1041)· δεύσας. πλεύσας, η (τοι) τὴν κώπην βάφας [79]

βδαληται (Hippocr.)· θηλάζηται. η (διμέληγηται

βδαροι· δρύεις. δένδρα (v. βάρνεις ει δάρνιλος)

βδέλλα· είδος σκάληκος. η βδέλλιον

βδαλοι· φαριδες θαλάσσαι. καὶ φλέβες κρισσώδεις (Hippocr. I p. 211 K) [84]

βδελυγμιαις· δυσσωδαις

βδελυγμιαν (Xen. Mem. III 11, 13)· ρανσιαν [87, 88]

βδελυρα· μίσους δξια

βδελυροι· μισητοι. κακοι. ἔξουδενημένοι
βδελυράτι· ὑφορωμένων. μισητῶν [92]
βδελυσσόμενοι· μισοῦντες
βδελύττεται· μισεῖ (Apollod. Cyren.). ὑφο-
ράται [95]
βδύλλειν· δεδιέναι, τρέμειν. + βδένει-
σθαι, κενούσθαι κοιλίαν [97]
βεβαδικώς· παρῶν [99]
βέβαιον· ἀσάλευτον, ἀμετάβλητον
βέβαιως· κυρω·
βεβαισσεως δικήν· ἐπὶ τῶν ὀντησαμένων
τὸ μετὰ ταῦτα ἀμφιβοτύμενον
βέβακεν, οἰχεται (Eur. Or. 971). ἀπέ-
θανεν
βέβακται (θ 408). εἰληται
βεβάμεν (P 359. 510). βεβηκέναι
+ βέβασις· τὸ + εὐδόμενον
βεβαώς· λστάμενος [408]
βέβηκα· λσταμαι
βεβήκει· ηδραστρο, πεπαγίστο
βεβηκός· ἀσφαλές
βεβηκότας (Archiloch. fr. 58, 3). βεβαίως
ἐνεστηκότας
βέβηλον· τὸ μὴ λεόν (Aesch. Suppl. 509).
καὶ ἀθεον. καὶ δέβηλον
βέβηλος· δύτερος. αμύντος [15. 16]
βεβιώκα· ἕγησα
βεβιώμενα (Demosth. 315, 5). ἀ ἐπράξα-
μεν [19. 20]
βέβλεσθαι· μέλειν. φροντίζειν [22]
βεβλυχασμένον· μεμολυσμένον [24]
βέβλωκεν· ἡρεμέι. φύεται [26. 27]
βεβοημένα· διαβόγτα
βεβουκόλημα· πέπαγμα. πεπλάγμα

βεβράδα (Nicosir. III p. 283). ἀθερίνη
βεβράξαντα· συντόνως κεκραγότα (εἰ. 13).
λίγουσι γάρ τὸ ἔνδον τῶν σιαγόνων μέρος
βέβρηκας
βεβραμένων· εἰμαρμένων (ἐμβραμέ-
νων?)
(βεβραμένων)· τετραγυμένων [24]
βεβρεγμένος (Eubul. fr. V p. 263). ὑπο-
μεθύσων
10 βεβρευν· τὸ δμενον· παρὰ Ἰππόρακτι (fr.
109) ὁργίζουσαν
βεβροθάσι (ο 333). βεβαρημένα εἰσίν, οἱ
δὲ πεπληρωμένα. Βρεθός γάρ τὸ βάρος
καὶ η λογίς [38. 39]
βεβριθώς· βαρούμενος
βέβροξ (Macedones ?). ἀγαθός, χρηστός, καλός
βεβρός (Hippocast. fr. 64?). ψυχρός. τετυ-
φωμένος (ν. βεμβρός)
βεβροτωμένον (λ 41). ὑματωμένα. μεμο-
λυσμένα [44]
βεβρυχότες· τὸ θυμῷ φτωοῦντες [46]
+ βεβηκόσθατι· πεπρῆσθαι, Θετταλοῖς
βεβυλλάσθατι· βεβύσθαι (1317)
βεβυσμένη· πεπληρωμένη. πεφραγμένη
βεβυσμένον (Ατ. Ach. 462). πλήρες
(βεβώσθατι· βεβηκνία η περιβεβηκνία (ν 14)
βεβώτα· βεβηκότα
+ βεβέηκος· δ Πριδανός. ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν
(βέθρον [Euphorion]. βάθος, δεσμωτήριον)
30 βειέλοπες· λιάντες, οἵς δραδοῦσι λακεδαι-
μόνοις τοὺς νικηφόρους (Didymus) [55]
βειχάδες· δέρματα θρεμμάτων νόσῳ θα-
νόντων. λάκωνες
βείκατι· εἰκοσι. λάκωνες [58. 59]

COD. 94 Malim (βδύλλει Ατ. Eq. 224). βδ. μ. Vide schol. (96 βδέρνυσθαι Συρ. 171)
402 βεβαιώσσω. δ. τὸ δ. τ. ηγησαμένων Post 7 legebatur 451 18 | μένων 21 μέλλεν
(25 φαίνεται Beck. 223, 28) 29 πέπεγμαι 30 βέβραδα· δρα (cf. 508) 31 τὸ — μέρη
(cf. περιλάχω) 35—40 = 36—40. 35 40 | ιθᾶς — |έρως 43 αματώμενα 45 θυμοφο-
νοῦντες 51 βεβασσα. Legebatur post 407 53 Βίδεκος? 53 Cl. βλέπορν

HES. 92 βδελύσσεσθαι· κενούσθαι τὴν κοιλίαν (ν. 396. 384) 95 βδέλλων·
τρέμων. ή βδέων Ad 96; τρέμειν] ή βδέον (Moeris) 97 βεβάσσαι· βεβηκασιν. λιεοτήκασι,
παρελλήνθασι (B 134) 99 βεβαίαν (Hebr. VI 19). ἀσάλευτον, μέσουσαν Ad 400; β. d.]
ἀσφαλές (Sapient. VII 23) Ad 7] β. βεβηκώς (Σ 477) 8 βέβηκεν· οἴχεται τέρνηκε (Eur.
Alc. 393). πεπόνεται Ad 10] β. ἐπρεπετο (Λ 221) 15 βεβηλοῦνται (Pa. IX 26). μια-
νονται. ἀμαρτάνουσιν 16 βεβίνκε (K 145. 172). βεβιασται 19 βεβλημένος (Λ 591).
τετρωμένος 20 βέβληκε (Δ 108). βέβαλε 22 βέβλειν· μέλλειν (ν. βέλλειν) 24 βέ-
θηλόν (Genes. XLVIII 19). ὄλκος θεον (cf. 86) 26 βεβοηλημένος (I 9). βεβλαμένος.
βεβουλευμένος. παρορμένος. τεταραγμένος. η τετρωμένος 27 βεβαληντο (Ι 3). τέρπωτο
34 βέβρηκες· τὸ ἔνδον τῶν σιαγόνων μέρος (cf. 431 et 14) 38 βέβριθε (Π 384). βεβά-
ρηται 39 βεβριθίαι (ν. I. Δ 282). βαρεῖαι. λαχυραί 44 βεβρυχεν (P 264). ἕγησε
46 βεβρώθοις (Δ 35). καταφάγοις 55 βείκας· μακράν (βεκάς q. ν.) 58 Βέρεκ·
ἀστραπή τις. Ιεδεκάλ (I 14 εργ.) 59 βεικάσθων· κατ ὄλιγον προβάς (βιβάσθων)

βειλαρμοστας. βιειλάρχας. Ταραντίνοι
[61—63]
βειλαρχεις· λέρακες
βειλάρη· ή ἀραιατική
βειλιξ· ζλαφος (ν. βέρχιος)
βειλόν· δασύ (ν. βίλδον ει βίλροξ)
† βειληλά· ωνχελή. ἀχρεῖα. Λάκωνες
[69—71]

βεκάς· μακράν (ν. 455)
βεκκεσέληνος· σεληνόπληκτος
βεκός· ἀνόγητος
βέκος (Herod. II 2)· ἄρτος. Φρύγες
βεκώς· μακρόθεν (βεκόστα ?)
βέλα· ἥλιος, καὶ αὐγὴ, ὑπὸ Λακώνων
† βελάς· εἶσων, καὶ καταγελαστής
Βελβίνα (cf. Herod. VIII 125)· κάμη Λα-
κωνική
Βελέβατος· δ τοῦ πυρὸς δασῆρ. Βαβυλώ-
νοι (ν. Δελέφατ)
† βελεβέκη· βελόνη [82] 20
βέλεμνα (O 484)· βέλη, τόξα (Apoll. lex.
51, 1) [84, 85]
βέλεκος (Aristoph. fr. CXLIII)· δσπριόν τι
ἐμφερές λαθύρῳ μίγεθος ἐρεβίνθου ἔχον
βελλάσσεται· ἡλιωθήσεται (βελασήται Αι-
τεῖναι)
βέλλειν· μιλλειν (ν. βίβλειν)
Βέλλερος· ὑπὸ Βελλεροφόντου κτανθεῖς.
ἡ ὁ Βελλεροφόντης (lex. rhet.)
βέλλιον· ἀτύχεις. Κρῆτες (ν. γελσόν)
† βέλλιαι· ευκάνητοι [92]
βέλλιρ· τρυφαλία. Λάκωνες [94]
βελλούνης· τριόχης. Λάκωνες
βελόνας (Ath. VII 319 C)· ḥαφίδες θαλάσσιαι
βελονοποικιλτής· δ τῇ ḥαφίδι οὐφη ποιῶν
καὶ ξωγραφῶν
βέλος· μαχαιρα. τραῦμα (Σ 439). ἀλές. καὶ
πᾶν τὸ βαλλόμενον (i 495. schol. Aesch.

Sept. 255). καὶ τὴν ἀλυγδόνα βέλος λέγει
(A 269)

Βέλτη· χωρίον Φρυγικόν [500]
βελτιστώ(έρ)ας· τὰς βελτίους. Τελέσιλλα
(fr. 6)

βελτός· δ βλητός
βεμβικιζει· φομβεῖ. στρέφει. διώκει (ν.
βιμβικιζεται)

βεμβικος δίκην (app. prov. I 53)· ύδριον
τρόπον. ἐπὶ τοῦ τὸν φεύγοντα μη (έπ') εὐ-
θείας τὴν φυγὴν πιοεισθαι, δὲλλ' εἰλεῖσθαι
βεμβιξ· ύδριος (Callim. ep. I 9). στρέβλα.
δύνη. η συστροφὴ ἀνέμου. (κώνος. τροχός)
[6. 7]

βεμβιδίον (βεμβριδών)· ιχθύδιον λεπτόν
βεμβλωκεν· ἐντυγχάνει. ἐστηκε. πάρεστι
(μεμβ—?) [10. 11]

βεμβρός (Hippom. fr. 64)· τετυφωμένος.
πάρετος (ν. 442) [13. 14]
Βενδής· η Ἀρτεμις, Θρακιστή. παρὰ δὲ
Ἄθηνας ἐστὶ Βενδίδεια (Plat. Cir. I
354 A)

βενθεσι (N 21)· βάθειοι
βέρθος· βάθος (Z 38). πυθμήν (ν. 1112)
βερβίνια· ἔνδια καθηλωμένα, ἐξ ὧν τὰς
ληκύθους ἐκρέμαν. οἱ δὲ γένος τι Άρκαδι-
κὸν τοὺς Βερβίνιους

Βεργαῖος· δ πλὸ πόλεως Βέργης
Βέργιος· ποταμὸς ἐν Λιβύῃ
βέρεθρον· βάθος. βάραθρον (Θ 14). κατά-
τατον. ἐσχατον. η πηλώδης τόπος (Αριό)
η κοιλωμα καταχόδιον

Βερεκύνδαι· δαίμονες (ν. Βρεκύνδαι) τινες.
καὶ ψύροι
Βερεκύνται· Φρυγῶν τι γένος. καὶ πρό-
τερον Βερεκυντία η Φρυγία. καὶ αὐλός
Βερεκύντιος· Βερεκυντα βρόμον·
Φρυγίου αὐλόν. Σοφοκλῆς Ποιμέσιν (fr. 468)

COD. 60 |όσται Post 68 legebantur 612. 13 <71 β[ε]ίχονς Cretice ?> 73. 74. 75. 76
= 75. 76. 73. 74. 75 βεκός· δ. η ἀβητος Φ. 79 βελαινα 86 βέλλειν Post 67 βέλ-
λαι· ḥαφίδες θαλάσσιαι (cl. βάδαλοι ει βελόναι) 91 βελβός· εὐκίντος Cyr. Dr. 501 |όσται
4 βεναικός 3. 4. 5. 6 = 5. 4. 6. 8 15 βένδης — βενδίδια 18 λικύθους 20 βέλγιος
23 |εκύνται βόμον

HES. 61 βειη· ξήσεις (Ω 131). βισσεις. βιώσῃ (Π 852). πορεύσῃ 62 βειομαι·
πορεύσομαι. ξήσομαι (Χ 431) 63 βεισμεν· πορεύσωμαι (Κ 97). ξήσωμεν 69 βειώ (Ζ
113)· πορεύθω 70 βειώνται (λ 503). καταπονῶται 71 βεικούς (Χεν. Συγρ. I 9, 25).
τοὺς πίνουν (βίκους) 82 Βελγαῖος· δπὸ πόλεως Βέλγης (ν. Βεργαῖος) 84 βελέων (Δ
465). βελών 85 βέλεα (Θ 159). βέλη 92 Βελιαρ (Π. Σορ. VI 15). δράκων 94 βεελ-
φεγώρ (Num. XXV 3). εἰδωλον 500 βέλειρον, βέλτιον (Ο 511). κρέσσον (Σ 81), ἀιε-
νον, κάλλιον 6 βεμεῖ· δονεῖ (ψέμβει) 7 βειμενει· δονενει (ψέμβενει) 10 βεμόλετο
(Φ 516). ἐφρότισε 11 βεβροτηῆσθαι· παραπεφρονηνει 13 βεμόριξ· κώρος.
συστροφὴ ἀνέμου. όρμος. στρέβλα. τροχός (βέμβιδη) 14 βεμβρει· βεμβρενει. δινενει
(βεμβ—)

Βερεεννυτίας (Aristoteles). ἀνεμος οὐτως
καλούμενος
Βερεενίκης πλόκημασις τοῦτον κατηστε-
ρίσθαι φησι Κόνων
Βερεενίκη πόλις. καὶ βόλος δέ τις ἀστρα-
γάλων οὗτος καλεῖται
Βερεενίκιδαι δῆμος Πτολεμαΐδος φυλῆς
βερεενίκιδες· (εἰδος) ὑποδήματος γυναι-
κείου
βερεενίκιον· εἶδος βοτάνης
βέροχτος· ἔλαφος ὑπὸ Δακώνων (ν. βεῖρος)
† βέρεκται· φυσηται (θύκται?)
† βέρεκνις· ἄκρις
† βέρενωμεθα· κληρωσθμεθα. Δάκωνες (με-
ρωματία?)
βερερεύειν· δραπετεύειν
βέροθης· δραπέτης
βέρριχον· δασύ (ν. βειρός)
βέρριχεις· κληρωσας (κληροῦ ἢ οὐ μέρσεας·
κληρώσθι?)
† βερωνετῶν· ἀλλὰ δνετῶν
βέσκεροι· ἀρτοις υπὸ Δακώνων
† βεσορ· Ιδος. καὶ ὁ τῶν θῶν θυπειρος.
Δάκωνες δὲ βεστικὸν τὰ ἔστον .. [41. 42]
Βεύδος· στέμμα τι, καὶ λιμάτιον γυναικείον
(Sapph. fr. 155 Collim. fr. CLV). καὶ πόλις
(Liv. XXXVIII 15). καὶ ἄγαλμα (Περμιο-
νενσες)
βῆ· ζῆ, ἐπορεύθη (Hom.) [45]
βῆθην· πρόβατον (cf. Crat. fr. V p. 40)
βήζεις· φωνεῖ [48. 49]
† βήκα· ἀναδειρός
βῆθι· βάδιες, μέτρει (Bekk. 85, 21)
† βῆμα· πρόβατα
βήκη· χλμαφε
βήκώνιον· εἶδος βοτάνης
βή λέγει (Aristoph. fr. CVII)· βληχάται. ή
θύται
βήλημα· κώλυμα. φράγμα ἐν ποταμῷ. Δά-
κωνες

(B) ἡλθης· ή Ἡρα. ή Ἀφροδίτη (Βῆλθις)
† βηλήσσει· βληχάται (ν. 566)
Βῆλος· οὐρανός. καὶ Ζεὺς (καὶ) Ποσειδα-
νος υἱός
βηλός· οὐδός οίκου. σταθμός
βηλοῦ (A 591)· σταθμοῦ [62. 63]
βημα· πλείσια μὲν σημαίνει κοινότερον.
(. . .) δὲ οὐτως καὶ τὸ λογεῖον, ὥσπερ ἐν
ἐκκλησίᾳ (Dem. 247, 4) καὶ δικαστηρίῳ
10 (Ar. Ecc. 678). σημαίνει δὲ λαὶ τὸ ἐκκύ-
κλημα. ην δὲ καὶ ἐν Ἀρειῷ πάγῳ [63]
βηματίζει· τὸ τοῖς ποοι μετρεῖν. ἐστι δέ
πως η λέξις Μακεδονική
† βηνθάλεις· η φωνὴ τῶν προβάτων (ν. 558)
βήξ (Hippocr. III p. 671 K)· βηχίον
βήρ· τὸ φρέαρ. Σύροι
βηράνθεμον· τάρκισσος. οι δὲ Φηράν-
θεμον λέγουσι [71]
† βήρθη· κώδια μήκωνος (διὰ μήκωνος; cf.
20 βορρεύτλα)
βήρηκες· μάζαι δρθα. οι δὲ ἀπλῶς μάζαι.
ἄλλοι μάζαις ἀνθεν κέρατα ἔχουσας (ν.
βάρακες)
βηρίδεις· υποδήματα, ἀ ημεῖς ἐμβάδας
λέγομεν [73]
βηρίχαλκον· τὸ + μάρανθον Δάκωνες
βήρυλλος· λίθος ή βοτάνης εἶδος
βήρυς· λχθύς (scarus)
† βηρυσσεύειν· σπειρείν
30 Βήσσαις· κλίμακες, κοιλιαῖς. καὶ υδρηλοι τό-
ποι. κρημνοί. καὶ τὰ βάσιμα ὁρη. καὶ πό-
λις (B 532). καὶ βάσιμοι τόποι τῶν ὁρέων
[81—84]
βησσοῖον· ποτήριον
βήχιον (Diosc. III 126)· βοτάνης εἶδος [87]
βηταρμονες (Θ 250)· δρησταῖς, οι δὲ
τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι. ἀπὸ τοῦ ἡμοσμέ-
νος βαίνειν
βηχίον (Hippocr. III p. 671)· νόσος ἐν λά-
χυγγῃ [90. 91]

COD. 25—29 **Βερον** [25] 26 **Verba** Βερονίκης πόλις legebantur post Βερονίκης 34—
36 = 35. 36. 34 (34. 35 βέρος βερεδεύειν E.M. 294, 17 40 βέστον· τὸ λιμάτιον υπὸ Δακώ-
νες, οι δὲ βέττον Diogen. E.M. 195, 46 42 βατῆς ερυτα Gl. 52 βηχίοις· προβατίοις
Galen) 53 βήλει — θύει 56 βέλημα (59 Schol. Hom. A 591) 64 λόγων — δὲ καὶ τὸ
κυκλῆσαι γράφεται δὲ καὶ κυκλῆσαι 70—72 = 72. [71.] 70 70 τηράνθεμον 77—79 =
79. 78. 77 80 κοιλᾶ

HES. 41 βέτεθρον· βάθος (βέρεθρον) 42 βέτης· τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ λεροῦ
ἢκ-πιν· 45 βεθῆσαι (ζῆσαι)· τὸ βιώσαι βιώναι 48 βή δέ δέ (B 18)· ἐπορεύθη 49 βῆ
δέ (A 31)· ἐπορεύθη δέ Αδ 60 οἰκους] δέπο τοῦ μανεύσαθαι. ὀδός 62 βλοσσέμεν· σκοτωθῆναι
63 βηλφ (Ψ202)· βαθηρ. βαθηρ. οὐδός 65 βήνος· κυβωτός (Ιε—) 71 βήραξ· μάζαι μεγάλη
75 βηρη, μέναι (π 311)· ωρησαν λέραι 81 βήσσας (P 283)· δμοίως 82 βήσσατο (Γ
262)· ἐπέβη 83 βησίσεις (A 87)· τόπους βασίμους τῶν ὄρέων (cf. οὔρεος ἐμβήσσομεν) 84 βή-
σταις (B 339)· ἀποβήσταις 87 βήσσομεν (A 141)· ἐπιβήσθωμεν, ἐμβήσθωμεν 90 βία·
δίνωμις, λεζύς, ἀνάγκη 91 βιδέσταις (A 588)· βιαίως κρατεῖται

- βίατος· παρδνομος
βία πνρός· δύναμις πυρός, ή δυάγκη
† βιάτωρ· κνάθιον μικρόν, ηγουν κοχλιδίον
βιάται· γυναικας βιάζεται
βιάζειν· δέχεται, ἐπι τεσθ θρεμμάτων. ύθριζει
βιβάς· βαίνων. ἔρπων
† βιβάσις· κοίτη. στιβάς [99—601]
βιδην· είδος. κροῦμα. Σοφοκλῆς Ἀκριτοφ.
fr. 57) [603] 10
ώς ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ἔν-
ναυλιαν. ἄλλοι βίθυν (cf. βυδοί)
† βιδήγαι· κοίται. στιβάδες [5—7]
ώς Πολέμων (p. 94
Pr.) ἐν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίᾳ
Βίκας· Σφίγγας (Μακεδονες?)
βίκος (Nippon. fr. 26 Herod. I 194)· στάμνος
ώτη έχων (v. 471)
βιμβικίεται· περικρύνεται (βεμ—)
Βιμβιλιος· είδος οίνου (Hesiod. Opp. 587). 20
καὶ γέρος ἀμπέλου ἐν Θράκῃ. καὶ δι παλαιὸς
οίνος. Ἐπίχαρμος δὲ αὐτὸς θριβλίνων·
ἔστι δὲ Θράκης
(Βινεῖν· παρὰ Σόλωνι τὸ βίᾳ μίγνυσθαι. τὸ
δὲ κατὰ νόμον δρῦνειν)
(Βινητιᾶν· τὸ πασχητῶν. καὶ τὸ δρεξιν
ἐπὶ συνονοίαν έχειν, Ar. Lys. 715) [14. 15]
(Βίον μεμαγμένον· ἐπὶ τοῦ ενδαμόνος
βίου)
βιός (Δ 125)· τόξον, απὸ τῆς κατὰ τὴν ἐν-
τασσιν βίας 30
βίος· ζωή. περιουσία
(βιόσσαο (θ 468)· τὸ ζῆν ἐδωκας, βιώσαι
ἐποίησαο) (v. ἐβιόσσαο) [20]
βιοτεύειν· ζῆν. Θουκυδίδης (I 130)
βιοτῆς (Ar. Vespr. 1452)· ζωῆς
- βιοτεύων (Xen. Cyr. IV 6, 2)· συγζ. συνα-
ναστημένων [23]
βιότος· τὸ ζῆν, η ζωή. καὶ τὰ πρός τὸ ζῆν
βίοτον κατακείρεται δ 686)
† βιορρός· δουλεία (εἰρεφος)
βιότον· βίον
βιόωνται (λ 502)· καταπονοῦσι. βιάζονται
(cf. 470)
βιπτήδειν (Sophro Epicharm.)· ἐπιβάπτειν
βιρρη· πυράρα. οἱ δὲ δρέπανον
βιρροξ· δασύ. Μακεδόνες (v. 536. 467)
† βιρρωθήναι· ταπεινωθήναι
βισβήνη· δρέπανον διμελοτόμον λέγουσον Με-
σάπιον. καὶ ἑορτὴν Βισβαῖα, ην ημεις
χλαδευτήρια λέγομεν
† Βισσαίον· δνομα ἐν Ίλιφ πολεμ.... [35]
βισσαξ· δ βασιλεὺς παρὰ Πέρσας (v. βά-
στακες)
βιστήνη· η καρδία
Βιστονίς (Herod. VII 109)· Θρακίς [39. 40]
Βισύρας· ηώς Θράξ. Θεόπομπος δὲ Χερ-
σονησίτην λέγει τ Βισύρας
βισχυν (Eupol. VII p. 483)· Ισχύν. σφόδρα
όλγον. Λάκωνες
βιωμένων· βιαζομένων [44]
βιώνης· δ τὰ δημόσια δυοράζων [46—48]
βιώρ· Ισως. σχεδόν. Λάκωνες
† βιλαί· βλητή. Λάκωνες [51]
βιλάβεται (Τ 82)· βλάπτεται
βιλάβη· λύμη. φθορά [54]
βιλαβυρίαν· εἰκασιολογίαν
βιλαβύσσειν· βλάπτεσθαι
βιλαγίς· κηλίς. Λάκωνες
βιλαδά· δωρα. μωρά. ωμά
βιλαδάν· νωθρῶς (έχονταν)
βιλαδαρά· δωρα. μωρά. ωμά

COD. 602 βιδήν· ίδειν Λάκωνες EIG. 104, 13 4 αποδημία 8 βίκας 11 ὁ απο-
λός — ἀπὸ δούων (v. EM. 197, 42) 12. 13 Legebantur post 468 βιένειν — συμγνυσθαι —
σοπίνειν. βεινητιᾶν (ubi σ valet σημειώσαι) 16. 19 Legebantur post 626. 27 21 βιώ-
τεύειν, τοῦ 22 βιωτής 23 βιωτεύων, συγζ. 25 βιώτος — τὸ πρός τὰ βίωτον
Post 26: 16, post 27: 19 27 βιωτού βίου quod potest verum esse 41 ζέρσαντιστην
(42 Com. Gr. V p. LXXXV) 49 βίσ, ήσως 53 εἰκόνι

HES. Ad 97: διαβαίνων (II 213) 99 βιβάσσων (N 809)· βιβαίνων 600 βιβλία

- (Dem.)· βιβλία. ἐπιστολαι (Moeris) 601 βιβοῦντα· διαλαμβάνοντα 3 Βηροσαβεῖς· μήρ ο
Σολομόντος (II Sam. XI 3). καὶ τόπος περὶ τὴν ύδεινην τῆς Παλαιστίνης 5 βίην Ήρα-
κλήην (Ε 638)· περιφραστικῶς τὸν Ἡρακλέα 6 βίη (Α 404). δινάμειη η δύναμις (Γ 45)
7 βίηφι (Δ 325)· δύναμις. βία 14 βιοῖο (Α 49). τοῦ τόξον 15 βιόν (Κ 260). τόξον
20 βιώτοιο (Η 104). τῆς ζωῆς 24 βιοῦν καὶ βιωτεύειν· βιοῦν μὲν τὸ διάγειν
(έξαιγειν cod.), τὸ ζῆν, βιωτεύειν δὲ τὸ πορίξειν τὰ πρός τὸν βίον 33 βίσκαρις· είδος
βιοτάρης (Βάκκαρις) 39 Βιστρας· Θράκιον ονομα (Βισύρας) 40 βιστιαρίον· τόπος, ἐν
φι τὰ χρηματα τίθενται καὶ τὰ λιατία τοῦ κοινοῦ 44 βιώ (Ζ 113). βῶ, πορευθῶ 46 βιφ-
τῷ τόξῳ. η τῆς ζωῆς 47 βιώνται (Κ 174). ζῆσαι 48 βιώτων (Θ 429). ζήτω 51 βιλ-
βειν (Ψ 545). ἐσφάλησαν. ἐστέροντο. βιλάβης (Moer. p. 103)

βλαδαρόν· ἐκλειμένον. χαυνόν
βλαδόν· ἀδύνατον (ν. βράδων)
βλαδεῖς· ἀδύνατοι ἐξ ἀδύνατων
βλάχειν· μωραίνειν
† βλαβύρειν πτερύσσεται
βλάχρον· φυτὸν πτέρη ὃν ὄμοιον, ὅπερ
ἐνιοὶ βλάχρον (—χνον?) [67]
βλάχα· τὸν ἄργυρον Ἀθηναῖον. ἔτιοι προβα-
τῶδη
βλάχα· μωρόν
βλαχεῖα· μαλακία
βλαχεῦει· διατρίψει. ληρεῖ, μωραίνει. ρω-
θρός τι ποιεῖ (cf. Hippocr. III p. 96 Khn.).
φραδυμέτι· μαλακίζεται (ex onomastico?).
βλακεύειν (Xen. An. II 3, 7)· μωραίνειν.
εἰρητεῖ δὲ ἀπὸ ιχθύος τοῦ καλουμένου
βλαχός
βλακίας· ιχθύς ποιός (cf. 677)
βλακικώτερα· εὐηδικώτερα
βλάξ (Xen. Cyt. I 4, 12)· μωρός, ἀπὸ τυρού
ιχθύος ὃ δασώδους (μωξώδους). ἦ δὲ διὰ
τυφλούσιαν ἡμαρτηκάς ἐν τοῖς προδήλοις
(Plat. Gorg. 298 A)

λ
βλάσκειν· λέγει (βάσκει?), κατνίζει
† βλασκελας· ιχθύς ποιός (cf. 673)
βλάστα (Nic. Alex. 332)· βλαστήματα. πλα-
ταγώνια. Συκελο [79. 80]
βλάστην (Antiph. com. III p. 129)· φυῆν.
βλάστημα βλαστός
βλασταρίζοντα· ἐπιφροτοῦσα [83]
† βλάτταν· χόρτος. ἡ λάζανον (ν. βλήσσα-
νον, βλίττον, βάττον)
βλαττοῖ· παιδαριεύεται (οἱ δὲ βλακεύει)
βλανδεῖς· ἴμβρας. κρηπίδες. σανδάλια. υπό-
δημάτα (ν. βλύδων)
Βλαντη· τόπος Αθήνησος (οἱ δὲ ὑπόδημα τι)

βλαντοῦν· ὑποδέειν. ἡ πλήσσειν σανδαλίω.
βλαντία· σανδάλια (βλαντία)
βλαζάν· δ βάτραχος (βλίχανος?)
βλαζρόν· πόνα τις (βλάχνον vel βλάχρον)
ν σ
† βλαστή· βλαστή Κύπριοι
βλεερεῖ· οἰκτείρει. Βοιωτοί
βλείης (Epicharm. fr. 151)· βληθείης. καὶ
βλεῖο (N 288). ἔτι
10 † βλεκέραντασιν· ιχθύν
βλεκέμενος· βλακώδης. μυξώδης. εὐαπά-
τηρος [97]
βλένα (Πίρρος. II p. 221 K)· μνέα. οἱ δὲ
διὰ τὸν πλένα καὶ πλέννα τὰ δάσενη
καὶ δυσκήτηα
βλεννόν (Sophro)· νωθῆ. μωρόν [700. 1]
βλεπάργοντες· βλέποντες
βλεπεδαίμων (Com. Apoll. IV p. 625)· δ
ὑπὸ νόσου κατεσκληκὼς καὶ κακόχρους ὑπὸ^ν
δαμάσκων
βλεπετύγεις· σκαρδαμύττει. βλέπει
βλέπεταις· βλέψις (Aristoph. fr. p. 1215)
βλέπυγες· φλαρίαι. οἱ δὲ βλέπυγες
βλέτνεις· αἱ βδέλλαι
βλεφαρίδες (Ar. Eqq. 373)· αἱ ἐν τοῖς
σφραγίσμασι τρίχες
βλάστη (Lacones)· βλίσσει. ἀμέλγει. βλάζει
βλήδην· μετὰ τὸν βάλλειν
βλήθα· ἀρτος ἐντεθρυμμένος (ν. σιβληθρα) [12-14]
βλῆναι· ἡ ἀληθεῖς (βληθῆναι?)
βλῆρ· δέλεαρ. τὸ δὲ αὐτὸν καὶ αἴθμα. παρὰ
Ἀλκμαίων ἡ λέξις
βλῆραι· αἱ κνίδαι
βλήσσαρον· φυτὸν σχίνφ ὄμοιον (ἄλλοι
χόρτον. οἱ δὲ τῶν σαπρῶν τὴν καλάμην)
βλήσσα· βίτρυν ἢ ημίπειρον [20]

COD. 61 ἐκλειγμένον — χαυνόν

66 πτέρειον 68 βλάκα[κα βλακεύειν καὶ] τὸν

άρτον [ἀργεῖοι] 4. Post 69 ordo 73. 71. 70. 72. 70 βλακία 73 ιχθύς ποιός 75 ἐπι-
άμαρτηκος 85 βλάττας· βλάκαις Cyt. 171 86—89—92. 86—91 86 ὑποδήματος.
οἱ δὲ βλακεύειν 88 βλαπτοῦν· σανδαλίων, οἱ δὲ ὑποδήματα πεποιθέντα εὐθυμεῖν.
Post 705: βλέτενον· βλητώδη. Cf. βλιτόννουν 8 τρίχαι 9 βαδίζει 11 βλήμα
ἐ

Seleucus Ath. III p. 114 D) 16 βλήρ — ἀσθμα — π ἀλκμαίων 17 κνίδαι. ἀλλοι — καλάμην
19 Cf. βαίσσα

HES. 67 βλατμάζειν· φτλαπάν. δοκμάζειν, πειράζειν (βλι—). Αδ 68: καὶ βλα-
κεύειν ... καὶ ἀργεῖν 79 βλαστάζειν (βαστ—). βλιμάζειν. οἱ αὐτοὶ 80 βλάξ· ἀργός.
τρυφρώδης (τρυφρώδης cod.). μαλθακός (ex onomastico?). 83 βλάττος· τυφλώδης 97 βλε-
μαίνειν ειν (Greg. Naz. Carm. LVIII 113 51 Dr.)· γαυράν, ἐπαίρεσθαι πεποιθέντα εὐθυμεῖν.
ζαΐρειν. πιστεύειν. δριψίζεσθαι (ex onomastico?) 100 βλέορον· βάθος. δεσμωτήριον
(ΕΜ 194, 23). 1 βλεσός· παραλυτικός (βλασός vel βλεσός) 12 βληθρήν (ω 233).
τραχεῖαν. οἱ δὲ πάλην (Dryopes et Arcades schol. N 390) 13 βλημάζειν (Dorice?). υπο-
θλίσειν τοὺς μαστούς 14 βλημέρος (Θ 514). τετρωμένος 20 βλήσται· βλαστῆσαι
(Δ 115). τρωθῆναι (χ 253)

βληγστάς· δι χερσαῖς σκορπίος
βληγστριαμός (Hippocr. III p. 413 E). φί-
πτασμός· καὶ ἀλωτός
βληγστεῖ· καταβαλεῖ. τικήσει
† βληγτεύα· καταβάλλει [25]
βληγτός (Hippocr. II p. 218). δι ἀπόπλη-
κτος
βληγτριαίοις (O 678). τῆς ἀμάξης τρο-
χοῦ. σφήνες. ἐμβλήματα. οἱ δὲ γόμφους καὶ
συμβολὰς ἄξοναν
βληγτρώσας· ἐμβαλῶν
βληγχά· φωνῇ προβάτων
βληγχάται (Ar. Vespr. 570?). φωνῇ
βληγήμα· μωρός. προβατάδης
βληγήματα· βοοὶ προβατώδεις
βληγήσασθαί· ὡς πρόβατα βοῆσαι
βληγχάν· δοσθενή
βληγχρά· πτερύς (βλῆχρον)
βληγχρόν (Nic. Ther. 446). ἀσθενές. νω-
θρόν. ἀπλότος. λελυμένον
βληγχων· γλήχων. καὶ οὐτῶς λέγεται. ἔστι
δὲ εἶδος βοτάνης. καὶ τὸ ἐφήβαιον (Ar.
Lys. 89)
† βλιαρόν· διβλεβής
† βλιερόν· λαγρόν
βλίδες· φεκάδες
βλίκανον· βάτραχον. καὶ βλίζαν (v.
βλάζαν)
βλικάς· σύκον φύλλον
βλιετήχαδεις· παρὰ Ἰπποκράτει (III p. 372
E). τὸ λειπασμένον, καὶ (μὴ) καθαρόν
βλιεμάζειν· τὸ τειχολαβεῖν. οἰοντι θλίβειν,
ἡ βαστάζειν (v. βαμάζειν), καὶ τὸ τούς
δρυμάδας ἐπ τῶν στηθῶν πεψάζειν. Ἀριστο-
φάνης 'Ορνιται (530)
βλιμαδᾶς· βαστάσαι. ἀτιμάσαι
βλιμασις· ἡ τῶν τυθῶν θλίψις
βλιμη· προπτηλακισμός. ὑθρις (v. βαίνη)
βλινον· δαλόν (pisces)
βλίξ· συνεχῶς

βλισαι· καπνίσαι μελίσσας, καὶ ἐξελά-
σαι τῶν σμηνῶν, ὥπο τοῦ μὲλ.. τρυ-
γῆσαι
Βλίσσοις· οἱ Βοιωτοὶ πρότερον οὐτῶς ἐκα-
λοῦντο
βλιτάς· καὶ βλιτωνας· τοὺς εὐήθεις (v.
99. 405)
βλιτάχεα· παρὰ Ἐπιχάριμφ. οἱ μὲν τὰ κογ-
χύλια· οἱ δὲ τὰ ὑψ' ὑμῶν σελάχια
10 βλιταχος· βάτραχος
(βλιτόνου· βλιτώδη (v. 705))
βλιτειν· τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μὲλι ἀπὸ τῶν
κηρίων
βλίτ(τ)ον (Theophr. VII 1, 2). λαχάνου
εἶδος (v. βαίτιον)
(βλιτυξ· βδέλλα) τ. βαῖτυξ εἰ βλέπεται
βλιτυρι..... Τόδες τὸν σκινδαφόν δρ-
γανὸν μουσικὸν ἀποδίδωσι, τὸ δὲ βλιτυρι
χορδῆς μίμημα

20 βλοσυρόν (Aesch. Eum. 169). φοβερόν.
καταπληκτικόν
βλοσυρῷ πις (A 36). καταπληκτικούς
σφαταλούς ἔχουσα
βλύδον· ύγρον. ζέον [Ἄδ 66]
βλύζει· βρύει, πηγδεῖ, μναβρύει ὑδατα [68]
βλωμοί· στραβοί
βλωμός (Callim. fr. CCXL). φωμός
βλωρός· σύκον φύλλον
βλώσις· παρουσία
βλώσκει· ἀνατέλλει. ἔρπει
βοᾶ· κραυγής (v. κραυγάζει)
βοάγρια (M 22). ἀσπίς
βοαδει· ὀκνεῖ (v. ἀάδειν)
βόας αῦνας (M 137). ἔηρδας βύρσας [78—80]
βοῦ· βύρσα. δοπίς
βοηδρομεῖν (Eur. Or. 1510). μετὰ σπου-
δῆς παραγίνεσθαι [83. 84]
βοηθόον (N 477). κατὰ τὴν μάχην ταχύν
40 μός· λοχη (ὑγκη ad σ 233) 81 βοή

[86. 87]

COD. 22 βληγστάς· δι λιπασμός καὶ ἀλύς 26 βλητός; cf. βελτός 27 βλητοί, οἱ

35 πτερίς 37 ἐφήβαλον 38. 39 βλιαρόν· λαύρον EM. 201, 41 λάβουρον Choerob. 40 φη-
χάδες 43 βλιγώνες — λελεπισμένον 44 τηθολή 45. 46 = 46. 45 46 ἀλειψίς 48 βλινόν
49 τὸ συνεχός βλιχᾶσθαν Choerob. Theognost. 55 Βλίσσοις EM. 201, 39 56 Schol. Plat. 387
Bkk. 57 ὑλεα 62 βλιτύρων — δργανον ὄν — ἐπιδίδωσι 65 ὥπεις — ἔχουσας 70 βλω-
μός· λοχη (ὑγκη ad σ 233) 81 βοή

HES. 25 βλητό (A 518). ἐβλέπητο Ad 66: ἡ ψηδήματα (βλαυδία) 68 βλώθρη
(N 389). εὐάξης (Tyrheni), ἡ προβαίνειν καὶ ἀντι θράσκειν (v. βληθρήν) 78 βοείας (A 1813).
βύρσας 79 βόεσι (O 587). βουσι 80 βοάεσιν ἴμασι (Ψ 324). βοείος 83 βοὴν
δγαύθος (B 408). δι κατὰ τὴν μάχην ἀνδρείος 84 βοηθήσων (Deuter. XXII 27).
βυθῶν 86 βόθρος (Ps. XCIII 13). δργυμα γῆς 87 βολασσην (ρ 283). βολθν. ἡ
πληγῶν

βόλβιτα· *δεφόδευμα βοσίς* (*Dores, Hipponeas*)
[89—93]
βολοί (*Craet. fr. III p. 241*)· *όβολοι*
βόλοις θύρα (*Θήρα Creles?*) · την πλάσις. βόλου
 δνομα. καὶ δίκτυον
βόμβαξ (*Ar. Thesm. 46*)· τοῦτο παρεμβο-
 λειδές ἔστι. σημαίνει δὲ διασυρμόν
βομβαύλιος (*Ar. Ach. 866*)· ὁ αὐλητής,
 ἀπὸ τοῦ βομβεῖν
βομβήσαι· ως περιστερὰ φωνῆσαι
βόμβησεν (*θ 190*)· ἐψόφησεν [800. 1]
βομβοία· ἡ κολυμβᾶ ἵλα παρὰ Κυνηγίου
βομβούλαδόντας· ἔναντον
βομβρύζων· τονθορύζων. βοῶν (*v. βορ-*
βρούσει)
βομβρυνάζειν· βρενθύνεσθαι
βόμβυκες (*cseh. fr. 56, 3*)· γένος αἰλού.
 ἦ εἶδος ἥσον πτερωτῶν κατὰ σφῆκα
βομβύλην· λήκυθον (*—υλόν?*)
Βομβυλία· κρήτη ἐν Βοιωτίᾳ
(*Βομβυλία*· ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ *Lycoph.*
786)
βομβυλίδας· πομφόλυγας (*Macedones?*)
βομβυλίδες· ποτηρίου γένος κατὰ μικρὸν
 πότον στάχατος (*Hippocr. II p. 315 K*).
 ὅδε δὲ τὸ ἥσον σύτω κελῆσθαι. ἦ ἥσων.
 ἥσον τινα ποιῶν τοῦ γένους τῶν σφηκῶν.
 ἥ μέλισσα περιδηλή. ἢ μίνια
βόμβυξ· στάχατος. Λάκωνες. καὶ αὐλεὺν ελ-
 δος. καὶ ἔσωι, ἀφ' οὐ τὰ βομβύκινα ὑφάσ-
 ματα συντελεῖται. ἔτιοι δὲ βομβυλών σύτω
 λέγουσιν· οἱ δὲ ἡμύνιοι (*βύμβων?*). ἦ ἥσον
 βομβην...
 [18. 14]
βομβυλεύματα· τὰ μαγειρικὰ ἄρτυματα
 κατεσκενασμένα. ἔτιοι τὸ αὖν τῇ ὄνθιθ φέ-
 τευεν (*βονθυλεύματα pro mortu—*)

βοὸς κέρας (*Ω 81*)· τὸ περιτιθέμενον τῷ
 δριμῷ κέρας κατὰ τὸ ἄγκιστρον. οἱ δὲ τρίτα
 [17]

βοοσσόθες· μάστιξ. καὶ βούτης
 βορεά· θύλη βράσις, σίτος, τροφή
 [20]
βόρβορος· ὄχετὸς δυσώδης
βορβορυγή· πούσις τις ἡχος, δν καὶ κορ-
 κορυγὴν καλοῦσιν

βορβορύζεις· γογγύζεις (*v. βομβρύζων*): μο-
 λύνει. Κύπροις (κοπροῖς αἱ βορβορύζεις?)
βορβορωφάν (*Hippop. fr. 110 Com. inc. fr.*
CVII)· αἰλοχόν, βοφρόφα φύμερές
βορύβλα· πέμπια στρογγύλον διὰ μήκωσος
 (*cl. βῆροβη*) καὶ σηπάμης. τενέμεγέθους δρ-
 τον

Βορέας (*Com. IV p. 677*)· σκόλιόν ει οὐτως
 τὸ δόμενον ἔλαγον. καὶ δ ἄνεμος
Βορεασμοί· Ἀθῆναις οἱ ἀγόντες τῷ Βο-
 ρέᾳ ἔρτας καὶ θοῖναν, ἵνα ἀν. τοι πνέωσιν
 (ἡδὸν μέλη?). ἐκαλούντο δὲ Βορεασμοί
βορέην· τῇ φύσαιν. γράφεται δὲ καὶ βοέη
 βορέῖον· γαστῆρι ἐσκευασμένη πως
βορέαγορίσκεα· χοίρεια κρέα. καὶ μικροὶ¹
 τοῖσιν βορέαγορίσκοι. λάκωνες

[31. 32]

βόρμαξ· μύρπη
 βόρμος· δν καὶ βρόμον λίγουσιν. ἔτιοι δὲ
 τροφὴ τετραπόδων τὸ πολλαχοῦ μὲν σπι-
 ρόμενον, ἔτιοτε δὲ καὶ αὐτομάτως φυόμε-
 νον

[33]

βορόν (*Ar. Pac. 58*)· βρωτικόν, καταβρωτον
βορές· πολυφάγος, ἀπληστός. καὶ τ ὑπὸ εκ
 τῶν στεμφύλων ἐπὶ τῆς ὁυστίδος δλός.
 λάκωνες

βορέαγορων· φορφων
βορρᾶς· βορέας. Πλάτων

[40]

COD. 97 ἐπὶ Post 99 legebatur *Βομβυλία*. ἡ A. ἐ. B. 804 τῶν θοῦζων 6—8 =
 8. 7. 6 9 Cl. 799 10 βομβούγιες EM. 204, 16 11 βομβηλίος 12 ἄμυος Post
 15 legebatur βοοτά· [*σφρ*] ... γηοράσθαι. [ἡ ἀνόσιος] ... ἀνόσιος (*cl. βοώνητα*) 18 βονσ-
 σσος· μάστιγις 23 [*ρίζει*] 27 θοίραν — (*ἀνοσοι*) 29 φύσαν 30 βοοθαγορίσκα
 χοίρεα — βορδάκεοι (*βι βορχά Elei = βοσκή!*) 33 βόρροις EM. 25, 3. Cl. βύρμακας
 όργικας φύμικα) 34 αὐτὸν κάτω

HEC. 89 βόλυνθον· τὸ αὐτό 90 βολίδες (*gl. Psalm. LIV 24*)· ἀκοντιαί. λογχάρια
 91 βολίτες (*Ierem. IX 8*)· βέλος. λόγχη· διόπτειον 92 βολίσις (*ω 16*)· τρέσσαι, πληρίσαι
 93 βολίτοις (*τ. Eqq. 658 Moer.*)· βολίτοις 90 βόμβοις· ἥξος (*non Hippocr. I p. 262 K*),
 φύρως 1 βομβούς· ἥσον, φύρων 93 βούρβων, δρεινόμον (*recens*) 20 βορρᾶς
 97 βομβούτες (*B 97*)· χρυνάζοντες 11 βόσσοιον· βούρβων, δρεινόμον (*Proverb. XXVII 16*)· ἀτερπος ψυχρός, καὶ παγωδής, καὶ σκληρός, τροπικῶς καλούμενος
 διαβόλος, δ παρὰ τὸ δράσας ἐπιδέξιος (*832*) 21 βορρᾶ· βοτάνη πάσα (*βοσκή Eur. Hel. 1331*), 22 βορρᾶς (*Prov. XXVI 27*)· ἀτερπος ψυχρός παγωδής καὶ σκληρός, δς
 τροπολογούμενος ακαίς καὶ δπλομπτος λέγεται, ἐς αημαίνει τὸν διαβόλον. περὶ δὲ τῶν εἰσεβων
 ἐπιδέξιος (*cl. 820*), 23 βρότος· αἴμα. πολυσμός. Αμβροτοι θεοί· ἀδηνατοι, τῷ δμοιροι είναι βρότου, τουτέστι αίματος καὶ πολυσμα-
 τος. Ad 39: βράσεως. ἡ (*gl. ms. in lob.*) 40 βορρόν· βρωτικόν

20 *

βορροῦ· τοῦ βορέου. ἡ γενικὴ παρὰ Ἀρι-
στωνύ(μφ) fr. I p. 700)
βορσόν· σταυρόν. Ἡλεῖον
βόρταχος· βάτραχος (v. βρόταχος)
† βορμός· ἐνοι δὲ (λέγονται) τὴν Ιππάκην.
ἐνοι δὲ τὴν στιθώδη πόσιν
Βορυσθένης· δὲ Ἐλλήσποντος. ἐστι δὲ (καὶ)
ποταμός
βόσις· βόσκησις [47—49]
βοσκής (Arist. HA. VIII 5, 8)· φασκάς. † λι-
βιον
βοσκεών· ὁ τροφεύς
βοσκή· τροφή
βόσκομεν· τρέφομεν
Βόσπορος· οὐ μόνον δὲ Σκυθικός, ἀλλὰ
καὶ Θράκιος οὐτες ἔκαλετο
† βοστρυχίδη· πολυκαμπῆ [56]
βοστρυχίεται· κομέται
βόστρυχοι· πλόκαμοι (Eur. Tro. 1182. 3)
† βοστρυχήνδες· τὸ θάλλον
βοτά (Eur. Hipp. 17). βοσκήματα. κατὰ
πάντων λέγεται καὶ χερσάλων καὶ πτηνῶν
καὶ ἐνύδρων καὶ δρυῶν ἵσσων. λέγεται δὲ
ἀπὸ τοῦ βόσκεσθαι
βοτεῖν (cf. Nic. Ther. 394). βόσκειν
βοτηῆρα (Eur. Androm. 281)· ποιέντα
βοτίς (Sophr. fr. 17?)· τὸ βόλτιον
βοτοῖοι (Σ 521). βοσκήμασι
βοτρύδια· ἐνωταρίσιν εἶδος. οἱ δὲ βότρυς.
ἡ θεσμοφοριαζούσαις (VI, 10 p. 1079. Com.
inc. CCCXCVIII) [66]
βοτρύδον (B 89). ἑτέρα τῆς ἑτέρας ἔχο-
μένη, φέ οἱ βότρυνες τὰς ἕγας ἔχουσι πυ-
κνάς. καὶ κατὰ συστροφήν. ἡ συνηγμένοι.
ὅμοι
βοτρυτίμος· τρυγητός [69, 70]
βοτῶν (Aesch. Ag. 1170). θρεμμάτων
βοῦ· τὸ μέγα καὶ πολὺ δῆλοι
βοῦν· δρέλη παιδῶν (Δάκωνες)
βοναγετόν· ὑπὸ βοῶν εἰλκυσμένον ἔնδον. 40
λάκωνες

COD. 41 ἡγε π δριστον 44 ἵππικην 50 φασκίας 51 βοσκέων (55. 59 βοστρυ-
χλιδῆ *Meinek.*) 59 τὸ [θάλπον ἦ] 60 πάντων δὲ καὶ — ἵπποι 65 βοτροιδία, ἐνωτά-
μον — |έζοντιν 71 βοοτῶν 72 δηλοῖ Δάκωνες 73 βοῦν (βοῦνα EM.) 75 βονάγορ
77 βονβάλις 79 Cf. EM. 206, 19 et βούπαλον 80 μεγάλαι 82 καυχητῶν EM. 206, 18
83 βονβάρτις 88 |ίας σκότος 89 βουγάιος 90 βουγενεών — ἄρμενοι γ. δαράου 82 |ῆτις
93 |οῖον

HES. 47 βοσκημάτων (II Paralip. VII 5, πον Eur. El. 494). θρεμμάτων 48 βοσκό-
μερον· δακανούν 49 βόσκων (Ierem. XXXI 10). τρέφων 56 βοστρύχια· στέμφυλα
(βρέντια) 66 βοτρύδιον (B 89). κατὰ συστροφήν 69 βοτιανέρη (A 155). τροφῆν
ἀνδρᾶς παρέχουσα 70 βοτύσι (Σ 521). βοσκήμασι 79 βονβάλος (Deuter. XIV 5).
δορχάδιον. καὶ μέγα καὶ πολὺ 81 βονβάρτα· μεγάλα 94 Βούδ(ε)ιον (II 572). πόλις

βοναγόρ· ἀγελάρχης, ὁ τῆς ἀγέλης ἀρχων
παῖς. Δάκωνες
βονάκρατ· οἱ φοίνικες ὑπὸ Λακάνων
βονβάλιες (Herod. IV 192). οἱ βονβάλοι.
ἢ (ἀ)στράγαλοι
βονβάλιον (Nicostr. com. fr. VII p. 289).
γυναικός (κοσμάριον (cf. 956). καὶ ἄργος
σικνὸς παρὰ Ἰπποκράτει [79]
βονβάρας· μεγάλοναντης, παρὰ τὴν βά-
ριν. καὶ μέγα βάρος ἔχων καὶ † αὐχῆνα.
ἢ ὁ μέγας καὶ αναίσθητος ἀνθρωπος (v.
βαρυγέταν)
βονβάρις· τεώς ὄνομα παρὰ Φελίστρ
βονβέλα· κρέα βόεια (bubula?)
βονβίλιξ· σιταποχία
βονύβοσις· πολυφαγία
βονύβ(ο)ωστατις· μεγάλη περία. λύπη (Ω 532).
ζωύφιον. μέγας λιμός (Callim. Cer. 103).
λύμη. Φθορά. φθόνος
βονβωνίαναστόπος· ὁ βουβῶνι ἐπάδων
βονγάνια (N 824 σ 78). μεγάλως ἐφ' ἐντῷ
γανύμαντα. δηλοὶ δὲ καὶ αναίσθητον (Apoll.
lex. 52, 11). καὶ ἀλαζόνα καὶ μεγάλανχον
ἢ δηλαιζόμενον
βονγενεών· τῶν μελισσῶν. Καλλίμαχος (fr.
CCXXX).
ἔρωτι γάρ Δαραοῦ γῆς ἐπὶ † γενέας
καὶ ἡ μέλισσα βονγενής, ὅτι ἐκ βοειών
ծτέτων γεννᾶται
βονγύλωσσον (Metro Ath. 136 B). ἰχθύς
ποιός. καὶ βοτάνης εἶδος
βονδάκη· ἡ βούπρηστις
βονδεψήτιον· τὸ βυρο(ε)ῖον [94]
Βούδιος· παρὰ Λυσίππη (fr. IV p. 748) τὸ
δόνομα.
κύων δέ τις
ἔρβα δεδεμένος — ω ωσπερ Βούδιος.
Σέλευκος δποδίδωσιν δίων, ἀνόητος
βονδόρῳ· μοχλῷ, φ βοῦς δίρουσιν· οἱ
δὲ δακῆ (αδ μολυφ?)

- Βούζύγης· ἡρως Ἀττικός, ὁ πρῶτος βοῦς ὃνδε ἀροτρον ἔευξας· ἐκάλειτο δὲ Ἐπιμε-
ρίδης (Aristot. ap. Serv. ad Georg. I 19).
Καβίστατο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ τοὺς λε-
ροὺς ἀρότρους ἐπιτελῶν βουζύγης
βούνθερεῖ (Soph. Tr. 188)· ἐν φύσει θέ-
ρους ὥρᾳ τέμνονται· καὶ βουνθέρωι τὸ
αὐτό
† βούνθανης· βούχειλος (—οίνης —χιλος)
† βούνθοντον· δὲ τινες ἀμέμαρον. Ἀχαιοὶ 10
δὲ ισάχοιρον. Ἀριστοφάνης. Αλκωνεῖ
Βοῦνθος περιφοιτᾶ (Cratil. fr. XVI p.
158)· παροιμια ἐπὶ τῶν εὐήδων καὶ παγυ-
φόρων, ἀπὸ Βούνθου τινὸς μετενεχθείσα
τοῦ Πέδια τικῆσαντος, διν ἀναγράφει καὶ
Ἀριστοτέλης νενικηκότα [902]
βουνκάλος (Nic. Ther. 5)· βουνκόλος. οἱ δὲ
θεριστῆς
βουνκανῆ· ἀνεμάνη τὸ ἄνθος. Κύπροι
βουνκάπαι· τῶν βών αἱ φάτναι 20
βουνκέντας· βοηλάτας
βουνέρας (Menesth.)· τὸ σπερμάτιον, τῆλις
Βουνέφαλος· ἵππος ἐγκεφαραγμένον ἔχων
τοῖς λεχίοις βούχρανον (Aristoph. fr. II 2
p. 961). καὶ δὲ Ἀλεξανδρὸν ἵππος, αἱρ' οὐ
πόλιν ἐν Ἰνδοῖς κτίσαν λέγεται
βουνκολίκοντα (Callim. Del. 176?)·
βουνκολητῆς· ἀπατών [11]
βουνκολίη· κακολογία
βουνκολίην· κίγκλος τὸ δρυνεον
βουνκολία[σ]ιμος· μελοποιας τινὸς εἶδος
καὶ δεργίσασις· ἀμφότερα δὲ ἀγροκικά. καὶ
Θεοκρίτῳ (Id. V) γράπται [15. 16]
βουνκόλοι· οὐ μόνον οἱ τῶν βοῶν νομεῖς,
ἀλλὰ καὶ καθά τινα οὐτῷ καλούνται [18]
βουνκολούμας· ἀπατῶμας
βουνκολούμένας· ἀπατωμένας. ἀπολουμέ-
νας (ἀπατωλούμένας?)
βουνκολούντες· ἀπατῶντες
βουνκολῶν· ἀπατῶν. σοφιζόμενος 40
Βουνκόλω Φαρσαλίας· πόλις Θράκης
βουνκόρυγος (Menand. fr. CCCCXIII)· ἀνά-
σθητος. ἀσύνετος
- † βούντητης· φυσητική (βούντας· —ός
Laconice?) Cf. col. 301, 12
βουνλαῖα· τὰ βεβουλευμένα
βούντακα· βόλου ὄνομα (βόλον Cyprii?)
βούντει· βούλη (schol. Ar. Plut. 40)
βουνλεία (Ar. Thesm. 809, Dinarchus)· η τοῦ
βουλεύεν ἀρχὴ [30. 31]
βούντευμα· αἱ βουλαῖ
βουνλεύσεως ἐγκλημα· τὸ ἐπιβεβουλευ-
τέα θάρατον οὐτὸς Ἀθήνησιν ἀλλεγετο
(Isaeus, Dinarchus, Aristot.)
βουνλευτικόν (Ar. Aν. 794)· τόπος τις
Ἀθήνησιν ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅπου οἱ βουνλευ-
τικοὶ καθήμενοι ἐθεῶντο· καὶ οὐ οἱ ἐφῆβοι
ἐφηβικὸν ἐκαλεῖτο
βουνλευτικός· φρόνιμος
βουνλευτός· ἀντὶ τοῦ βουνλευτής
βουνλεψίη· η λέξις παρὰ Σάνθῳ. λέγει δὲ
τὰς Ἀμαζόνας, ἐπειδὸν τέκνων ἀρρεν., ἐσο-
ρύσσειν αὐτὸν τοὺς ὄφθαλμούς αὐτοεἰρίᾳ
βουνλή· γυναικί. θέλημα. η τόπος. ἄνδρες.
πράγμα βουλῆς
βουνλής λαχεῖν (Plat. com. fr. IV p. 670).
τὸ λαχεῖν βουνλευτήν. καὶ δραζιμὴν τῆς ημέ-
ρας λαβεῖν
βουνλήφροις· καὶ ἐπιθετικῶς μὲν αἱ ἐκ-
κλησίαι· κυρίως δὲ βασιλεῖς (B 24) [40]
βουνλίμος (Alexid. fr. I 17 p. 444). μέγας
λαμός
- 30 Βουλίς· γυνὴ οὐτῷ καλούμενη
βουνλύτον (Π 779)· τὴν δεῖλην ὥραν, ἐν
ἡ τὸ ἀροτρον λύεται τῶν βοῶν
βουμανές καὶ † βορύπαστον· εἰδὴ βο-
τανῶν
βουμέτρης· ὁ ἐπὶ θυσιῶν τεταγμένος παρὰ
Αἰτωλοῖς
βούντυκοι· φωναὶ μυκήθυμοι [48]
(Βουνιάς [Nicandr. fr. 70, 3]. γογγυλίδε
ούμοιος Θετταλοί)
- 40 βούντεις· γῆ. Αἰσχύλος (Suppl. ter.)
βουνιοῖς· πόλις εἶδος
βουνόμας (Ar. Ran. 1383?). ἐλώδεις λε-
γονται

COD. 97 βοδῆγης — η πρ. — ἀρότρους ἐ. 98 θέρει — βούνθοροι 901 βούνθος
πέφυται 3 ἀνέμον η τὸ 7 σπέρμα τῆς τίλης (v. EM. 207, 40) 8 ἀχίοις — λιδίοις
28 βούλη· βουλῆ 33 ἐπι — θανάτου 34 ἐφημοι· εὐφημικόν 35 πρ. β. [λαχεῖν]
47 βουμυκαὶ — μυκημῶν 49β βουντα κτλ. legebantur infra post 981 49b βουντις

HES. 902 βούντερεινοσεν (Π 314)· βοῦν θύμεν 11 βουνκόλεα (I Reg. XIV 32).
δυλή βοῶν 15 βουνκολεῖσθαῖ· χρησταῖς ἐλποῖς (ἀπατῶμα) 16 βουνκόλησομεν.
μερημησομεν. ἀπτάσομεν (λ. ἀπατήσομεν) 18 βουνκόλος (Ψ 845). βουνόμος, βουνκός
(v. hoc) 30 βούντεον· βουλευμα 31 βουνλεύσαντες (A 531). βουνλεύσαντες, δυτικῶς
40 βουνληφρόον (B 24). σύμβουλον· οἱ δὲ δεινὸν βουνλεύσασθαι· οἱ δὲ βουνλευτήν 48 βοώ-
νται· οἰκλαι (v. 1020)

† βούτορον· φάκαστρον, τιφάδ' θέτον
(Nyctoph. Ath. 269 E). βουκέντη, καὶ βού-
τευρος τὸ αὐτό
† βουτότων· δόδον ἀτραπον (v. 1018); Ly-
θούτερωντον· δροβον [coph. 697]
βούτυρον· † πυθμὴν Ἀθήνησιν ἐκαλεῖτο,
ἐπειδὴ τοῦ Θαυλωνίδων γένους καθισταμένος
βούτυρος· δὲ βοῦν καταβάλλων. ἢ εἶδος
ζῶντος καλουμένον ἐμπίκις (Cyrill. Alex. in
Homere c. IV p. 80)

βούτυρος· βοτάνης εἶδος. ἡ Διονύσιος
βουφάγος· πολυφάγος
βουφρον· τὴν εὐάρσοτον γῆν· φάρος γὰρ
ἡ ἄροσις. τὰ καὶ ἐπίθετον βοῦς
βούφθαλμον (Nicand. fr. 74, 53)· βοτάνη
τε, ὥφ' ἡμῶν {ὑῶν!} ἑσθισμένη
βουφρίνα (Agr. Nubb. 985)· ἔορτὴ Ἀθήνη-
σιν. ἢ γὰρ τοῖς Διοπολίσιοις φασὶ βοῦν κα-
ταφαγεῖν, τὸ παρεσκευασμένον πόλανον τῇ
θυσίᾳ, οἷον πλακόντιον ἢ λόρτουν
βουφάρας (—φορ—)· γεφύρας
βουφροβόσ (Eur. IT. 237 al.)· βοὺς τρέψων
βουχανδά· πολυχώρητα
βουχανδέα· τὸν μέγαν λέπητα
† βουχρώς τεις· σιχνός. ἢ Ισχρος [17, 18]
βοῦς· τῶν τετραπόδων, τῶν βοῶν (K 352). ἢ
δοσίδων (Π 638). καὶ φεγγόμενος (B 274)
βούντας· ἄγροικις (v. 948)

βούντα· ἐπὶ ὅντη βοῶν δοθέντα (τιμῆς
βοῶν ἡγοραστένα. παρὰ Κυρίοις δὲ ἀνόσιε)
βοστία· αὐλεῖος θύρα. Κηῆτες
βοσπίς (Α 551)· μεγαλόφθαλμος, εὐόφθαλ-
μος. Εύπολις (fr. LXXXI p. 571) δὲ τὴν Ἱέραν
Βοστής (ε 272)· δὲ Όρθιων. οἱ δὲ (ἀρκτο)-
φύλαξ
βοστεῖν (Hesiod. Opp. 361 = 391)· ἀρο-
τριάν, ὅταν δὲ Όρθιων δύνῃ. δὲ Λάκωνες
(βωτεῖν)
(βοστύν· τὴν ἄροσιν)
βραβέα· ἀρχοντα

βραβεῖαι· διαλάξεις (cf. Eur. Phoen. 453)
βραβεῖον· ἐπινίκιον, ἐπαθλον, νικητηριον.
ἀμοιβή. ἡ στάδιον (q. v.)

COD. 5 θαυλωνίδων (7. 9 + καὶ ἐπίθετον + Διονύσου ad 8!)
14. 15 βούχανδέα — βούχάνδα 19 ἀπίδων 21 Cf. βοογύρτα 22 αὐλος 23 εὐ.
[μεγαλόφθαλμος] Εὐ. Cl. βοιῆτος 25 δὲ ὁ (cf. Procl. I. 1.) 25 βιωτήη, τὴν ἀραιον ἴστρα
1367 26 ἀρχων 27 βραβεῖα· διαλάξ 36 bis |θαι 38 πρόγχον ὅταν — |ρεται
42 μελη| (46 Symmach. ad lessi. LV 13) 48 EM. 291. 46 50 ἀνάργιόθες 52 |ειας
54 Cl. 227 60 χράμη (ad βρασσικη) 61 βρασσόν. Forte έινοι δὲ βράσσων τροζός δ
κεραμικός διαφρωγώς

HES. 17 βούχωμα· φρόνημα (v. φρόνημα) 18 βοῶνα· δόδον (v. 1003) 30 βρα-
βεύετω (Coloss. III 15)· μειτευέτω. μηνυσαίτω. ηθυνέσθω 39 βράγχοντος· βρόχοις
διλλόντος (Porphy. Plotin. p. 94 Fabric.)

βραβεύει· διακρίνει. ἐπιφηγίζεται. μεαι-
τεύει. διοικεῖ [30]
βραβευτής· διαλακτής
βράδυνος (Rhodii, Siculi)· εἶδος φυτοῦ
κακοῦ
† βράδι· ἀδελφοί οἱ ὑπὸ Ἡλεῖσν
βράγος· ἔλος (πρὸ βράχος)
βραγχία· ἡ πειτράχηλος ἀλγηδών
βραγχίασιος· πνήγιοισθε
10 βραγχίον· τῆς καταφράκτου νεὼς τὸ κύτος
βράγχος· νόσημά τι τῶν ἐν τῷ σώματι
γηγομένων (περὶ) τὸν βράγχον, δ τάς νέ-
μαλιστα διαφεύγει (schol. Thuc. II 49, 2) [39]

βραγχίων· φλεγμονῆ πνευμόνων (ἀλούς)
βραδανίζει· διπλίζει. τινάσσει
βραδέως (Thuc. I 78)· μελλητικῶς
βραδίδιον· ἡαδίον. Αἰολεῖς
βραδίδων· ἀδύνατος (v. βλαδόν)
20 βραχεῖν· τὸ ησυχῆ δόδύρεσθαι
βράδυν· πόδα τις θεοῖς θυομένη
βράκαλον· ἡόπαλον
βράκανα (Pherecr. II p. 252)· τὰ ἄγρια λά-
χανα (δύσπλατα)
βρακεῖν· συνίναι
βράκεις· δναζνγιδες
βράκκετ(ρ)ον· δρέπανον. κλαδευτήριον. τὸ
δὲ πλῆθος
βρακίας· τραχεῖς τόπους
† βραχίς· συνεῖται
(βράκκας· αἴγειαι διφθέραι παρὰ Κελτοῖς)
βράκκος· ἡάλαμος. Ιμάτιον πολυτελές (Sapph.
fr. 70)
βράκκας· συνλαβεῖν: δακεῖν. κατακειεῖν (v.
βρύξας)
βράκτειν· ἑσθίειν. κρύπτειν, αφανίζειν. τῷ
στόματι ἀλκειν (Nic. al. 359). ἢ στενάζειν
βράσσει· δίει. δναβάδλει βρασμοῖς, ἢ τοῖς
σεισμοῖς
40 † βρασσοτροχος· κεραμικὸς δ μὴ ἐρρωγεῖς
βράσκη· κράμψη. Ἰταλιῶται
βράσσον· βραδύτερον. δσθενίστερον. ἢ ἐτε-
ροχινές, ἐπὶ τροχοῦ. έινοι (1059)

11 βουφονία
21 Cf. βοογύρτα 22 αὐλος 23 εὐ.
βιωτήη, τὴν ἀραιον ἴστρα
25 βιωτήη, τὴν ἀραιον ἴστρα
36 bis |θαι 38 πρόγχον ὅταν — |ρεται
50 ἀνάργιόθες 52 |ειας
61 βρασσόν. Forte έινοι δὲ βράσσων τροζός δ
κεραμικός διαφρωγώς

HES. 17 βούχωμα· φρόνημα (v. φρόνημα) 18 βοῶνα· δόδον (v. 1003) 30 βρα-
βεύετω (Coloss. III 15)· μειτευέτω. μηνυσαίτω. ηθυνέσθω 39 βράγχοντος· βρόχοις
διλλόντος (Porphy. Plotin. p. 94 Fabric.)

βράσσονας· ταπεινοτέρας
βράσσων· ἐλάσσων· ἡ ἀτακτος, ἀπὸ τοῦ
βρασμοῦ, ὁ οὐ σταθέρος [Ad 63]
βρατάραν· τορύνην. Ἡλεῖον (v. δατάνα)
βρατάρει· ἡαζεὶς ἀπὸ νόσου. Ἡλεῖον
βρατάχον· βατράχον
βράττειν· πληδύνειν. βραΐνειν
βραυανάσθατ· ἐπὶ τῶν κλαιόντων παι-
δίων λέγεται, ὡς μίμημα φωνῆς (Menand.
ap. schol. Nic. Alex. 221)
βραύκας· δηρίδας (v. βρεύκος)
βραύλα· φεύρ
βραύλον· κοϊλον
βραύνα· κήλη. κύστις. ἐντεροκήλη
βραυνία· κοιλώματα τῆς γῆς
Βραυρών (Euphorio fr. LXXXI)· τόπος τῆς
Ἀττικῆς
Βραυρωνίοις (Ar. Lys. 645)· τὴν Ἰλαίδα
ἥδον ἥψφοδοι ἐν Βραυρώνι τῆς Ἀττικῆς.
καὶ Βραυρώνια· ἰσοτῇ ἀρτέμεδι Βραυ-
ρωνίᾳ ἀγεται καὶ θύεται αἰξ 20
βραυνώσα· κεκραγυῖα
βράχαλον (—όν?)· χρεμετισμὸν (—τικόν?)
(βράχατμόν σουσα· χρεμετίζουσαι
βραχέ· ἀτα· ὀλίγα τινά) [79]
βραχεῖν· ἡχῆσαι. φοῆσαι [81]
βραχεῖς· ὀλίγοι
βράχιστον (Soph. fr. 173)· ἀλάχιστον
βραχίσιν· βραχύτατος (—ερος)
βραχύμενος· οἱ παρ' Ἰνδοῖς γυμνοσοφισταί 30
καλούμενοι
βραχύ· ἀντὶ τοῦ οὐδέν. ὄλιγον, μικρόν
βραχυλόν· μικρόν [88]
βραχύδης (Aeoles)· τραχύς
βραχύφαι· συλλαβεῖν. ἀναλῶσαι. κρύψαι. θη-
ρεύσαι (v. ἔραπτο)
Βρέα· Κρατίνος (fr. inc. LVI)· μέμηται
τῆς εἰς Βρέαν ἀποκλιάς. ἔστι δὲ πόλις Θρα-
κίας, εἰς ἣν Αθηναῖοι ἀποκλιὰν ἔξεπιπον
βρέγμα (Stratt. fr. II p. 776)· τὸ μέσον τῆς 40
κεφαλῆς [93]

COD. 74 βαυρωνίοις — βραβώνι 78 βραχέα 81 βραχίονα. Supple κόσμον περὶ
85 Cf. γεννοὶ 87 βραχυτελόν· μ. βραχυλόν Post 88 legebantur 1077. 78 95. 99 βρέμ-
μει = βρούμει ut τέμει — τιμᾶ! (103 Seleucus Steph. Byz. 185, 16) 4 βρενθινφ· ἀν-
θινφ 5 ὄνκει — φυκός περιφερεῖς κύδει (Diogen. E.M. 212, 48) 6 Cf. 1180 8. 9. 10 =
10. 9. 8. In Cyr. 171 copulant 8. 10 14 βρεντάγιορ 16 βρέτας· ξύανα εἰδώλα παρὰ τῷ
HES. Ad 63: σταθέρος] βράσσων τε τόσος (K 226) οἷον δικαστατῶν, αἰσθενέστερος
σῶν 79 βραχές· ἐφωγησε (φ 387) 81 βραχιόλα (Il Regg. I 10). τὸν τράχηλον
88 βραχυτελῆ (Sapient. XV 9). μικρόν 93 βρέγμα· τὸν βρεγμόν (E 586) 95 Βερε-
κύνδαι· δαιμόνες. οἱ Φρύγες (v. Βερε-) 98 βρέμεται (Ξ 399). ἡχεῖ. φορεῖ. προσρήσσε-
ται (B 210). 1112 βρενός (βένθος, q. v.) πυνθηρ. τύμφος. καὶ δρεγον, δ καὶ βρένθον
15 βρενταῖ· βρονταῖ (βρέμεται· βροντᾶ Cyr. Mosq.)

Βρέκυντον· τὸν Βρέκυντα, τὸν Βρίγα. Βρέ-
γεις γάρ οἱ Φρύγες [95]
βρέμει· ἡχεῖ (d 425 Aesch. Sept. 85). φω-
νεῖ. σίγει. πατόσσει (—αγεῖ). ἀπειλεῖ (v.
βριλη)
† βρεμεαίνων· ἡχῶν [98]
βρέμοντι· ἥχοντι. Δηλούντει
† βρέμβος· ἥμβρον (βρέμος)
βρεμούσας· ἥχοντας
10 βρεναίάτας (Macedones?)· δυσχεραίνει(r)
προσποιεῖται (βρενθίεται?)
βρένδον (Messapii)· ἔλαφον
(βρενθεῖφ) (Sappho fr. 49)· βρενθίφ. ἀν-
θινφ
βρενθινά· οὗδαρια τινά, οἵς ἐρυθράνινται
αἱ γυναῖκες τὰς παρειάς· οἱ δὲ ἄγχουσαρ.
οὐκ εὖ □ οἱ δὲ φύκος παρεμφερὲς καλ-
λεῖ. Αἴφροδιτης
βρενθέξις (—ις Nicand. fr. 120)· θριδακίνη.
Κύπρου
βρενθον (cf. Pherecr. fr. V p. 298)· μίρον
τι, φι βάκχαρις. οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον. καὶ
ὄρκεον βρένθος (Aristol. ΗΑ. IX 2, 4),
ὅπερ ἔνιοι κόσο(σ)υφον λέγοντο. + Βρέν-
θος (Cretice?) καὶ δ τύμφος λέγεται (v.
βένθος et 1112)
† βρενθύνεται· δξιοπαθεῖ (δπαξιοῖ?). βα-
ρεῖται. σεμνύνεται
βρενθύνεσθαι· θυμοῦσθαι, δργίσεσθαι.
† δξιοπιστεύεσθαι. δυσχεραίνεσθαι προσ-
ποιεῖσθαι
βρενθύνεται· μεγαλοφρονεῖ (Ar. Pac. 26),
ὑπερηφανεύεται, ἐπαλρεται
βρενθύνεμεν οἱ· ἐναβρυνόμενοι, τρυφῶντες
[1112]
Βρέντιοι· ἔνος ἐν Ἰταλίᾳ
βρέτας ἀγιον (Ar. Lys. 262)· εἰκὼν, ὁμοίωμα
[15]
βρέτας (tragici)· ἀπεικόνισμά τι. δρούσιμά
τι. παρὰ τὸ βροτῷ ἐνικέναι. ὅπερ φασί
οἱ γεωτεροὶ δίκηλον

βρέτη (e. c. Aesch. Sept. 94). ξύνα, εἰδωλα
Βρεττανία· νῆσος ἡ περὶ τὸν αἰγαίον [19]
Βρεττία· μέλαινα (πίσσα), ἡ βάρβαρος (Ari-
stoph. fr. inc. LXXIV). ἀπὸ τοῦ Βρετταῖων
ἔθνος
βρεύκος· ἡ μικρὰ ἄκρις (ἐπὸν Κρητῶν)
βρέφος· ἔμβρυον (cf. 1100). γήπον, παῖς
βρεχμόν (E 586). τὸ κρανίον
βρεχμός· βρύμα. τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς
βρήγυμα· ἀπόπτωμα ἀπὸ θάρακος παρὰ
Τιποκράτει (vol. II p. 255 K) [ad 25] ἐλε-
γον βρήσσεις (ibid.) βήσσας
βρῆσσας (Crete?) βῆσσας
Βρησσαῖος (Lesbii)· διώνυσος
βρήσσαντος· βληκώντας φωνῇ τὰ πρόβατα
βρητός· ἀλεκτρινός ἐνιαύσος (v. 1181) [30]
βρέπε· ἐπὶ τοῦ μεγάλου, καὶ λαχισοῦ, καὶ κα-
λεκοῦ τίθεται
† βριαγχόνην· βάτραχον. Φωκεῖς (βρια-
χον)
βριαχός (Soph. fr. 706). βριαρῶς [ad 33]
λανχάζοντα [34]
βρίαν· τὴν ἐπ' ἄργοις κώμην
(Βριάκεω στῆλαι· αἱ Ἰπάκλειοι λεγόμε-
ναι) [37, 38]
βριαρός· βραές, λαχυρός
βριαρόν· κραταιόν, λαχυρόν. μέγα. βαρύν.
ἄγμον
Βρίγεις· οἱ μὲν Φρύγες· οἱ δὲ βάρβαροι· οἱ
δὲ σολοκισταί. Ιόδας δὲ ὑπὸ Λιδῶν (ἀπό)-
φαινεταί βρίγα λέγεσθαι τὸν ἐλένθερον
βρίγκα· τὸ μακρόν. Κληποι
βρίγκος (Ephipp. fr. 13 p. 330). ιχθῦς· κη-
τῶδης
βρίξεις· τὸ θύει (v. δίξειν). τὸ πένει· τὸ κύει.
καθένεδε (Aesch. Eum. 280) [ad 44]
Βριγοῖ (Semus Ath. 335 A). ἐν ὑπνῷ μάν-
τις [46]
βριγοντα· νυστάκοντα (Δ223). κοιμώμενον
βρίηπνος (N 521). μεγαλόφωνος. μέγας.
δεινός

10

40

βρίηρον· μεγάλως κεχαρισμένον [50]
βριθεις· αὐξεῖ. ἡ εὐθηνεῖ τὸ διατρέφει
βριθειν (Eur. Tro. 216). γέμειν
βριθεται (Aesch. fr. 111). βαρινεται καρπῷ
βριθοντα (Nic. Al. 210). βαροῦντα
βριθοντη· βάρος
βριθουσαν· λάμπουσαν. βαροῦσαν (S 561)
βριθύ· λιχνόν (E 746). μέγα. βαρύ (θ 390)
βριθών· γέμων. κοινῶν ὑπὸ καρπῶν
βρικελοι· οἱ μὲν τοὺς λιστόποδας, ἀπὸ τοῦ
βάρους καὶ τοῦ ξύλου· οἱ δὲ βαρβάρους.
Δίδυμος δὲ τὰ τραγικὰ προσωπεῖα παρὰ
Κρατίνῳ ἐν Σεριφίοις (fr. XI p. 140), οἷον
βριτοῦ εἰκόνη
βρικειν· εἶδος βοτάνης
βρικέσματα· δρεχησις Φρυγιακῆ
βρικού· πονηροί (v. προκούς. πρόκοος)
βρικού· ὄνον, Κυρηναῖος. βάρβαρον (Κύ-
προι)
20 βριμάξεις· ὄργαν εἰς συνουσίαν
βριμάξων· τὴν τοῦ λέοντος χρόμενος φωνή,
βριμών, ἀπελάσν
βριμαίνεται· θυμαίνεται (—νει· —νει?),
ὄργιζεται
βριμητή· ἀπειλή. καὶ γυναικεία ἀρρητοποιία
βριμητα· ἀπειλητής
βριμήσασα· δεινή, χαλεπή
βριμός (Bergk. PLG. fr. 6 p. 1028). μέγας.
χαλεπός
30 (βριμούμενον· ὄργιζόμενον)
βριμούσθαι· θυμοῦσθαι, ὄργιζεσθαι
Βριμός (Bergk. PLG. fr. 6 p. 1028). λιχνόν
βρινδεῖν· θυμοῦσθαι, ερεθίζειν
βριντα· τὰ ἄρρενα κρέα (βρήγεια?)
βριξα· ὑπνόσται, νυντάξαι
Βρίσας· βραῦναι, δρηγῆσαι καὶ Νύμφαι
βρισθεῖς· ὑπνόσας
βρισαντα (—εις? P 233). λιχνόσαντα. βα-
ρύναντα
† βριξ· θριδακίη (v. 1106). καὶ εἶδος ἄν-
θους. οἱ δὲ περιστερεώνα

COD. 17 βρέτη· δέπεικ. τι ὅμ. τι 18 | λα 21 βρέκος (v. βραῦκος βρόῦκος).
Cl. 1119 36 legelbar post 40 scripta βριάρως, στηλαι Post 43: βριγκάμενον· ὁ
μιμούμενον h. e. βριμούμενον, q. v. 45 βριξομάτις, ἐνυπνιομάτις 48 βριπούός
49 βρικόν (EM. 213, 21; φρίκην?) 51 εὐθύνει 52. 53 = 53. 52 59 ἐπὶ τοῦ — Κρα-
τίνω οἰον βροτούκελον ἐν Σ. 60 | ειη (63 Cl. βρύκος ει βρούχετος) 64 συνουσίαν Κύπριοι
71 Cl. post 1143 (73 βριμός λιχνόρρηση Cyr. 171)

HES. 19 βρέττανα (Ar. Eqq. 17). φοβερά (θρέττανα). ἄκρις μικρὰ ὑπὸ Κρητῶν
Ad 25: βρηγεινόμαται (βρεγένομαται) 30 βρηγαντωμενοι· φωνούντες. ἡ καθιμωμενοι
(v. 1279) Ad 33 βριαρός βριαρώς (Greg. Naz. XIV 32) βριαγχως βραδίως 34 βρισειε
θρασύνει (v. 1150) 37 βριαρέων (A 402, 3). διρράπτων κατονταχειρωφ 38 βριαρήν.
βρεσίαν (T 381), λιχνόρρηση (A 375) Ad 44 καθενεδει 39 οὐκ ἀν βριγοντα λοις (Δ223)
cl. καμβριζοντα 46 βριξ· κηδεύω 50 βριθει (Sapient. IX 15). θαρύνει

- † βρίτος· έτος (ν. 1129)
 Βριτόμαρτις· ἐν Κρήτῃ ἡ Ἀρτεμίς
 βριτύ· γλυκύ. Κρῆτες [84]
 βρογχίας· καταπίνει
 βρόγχος· ύδοφημα. δ λάρυγξ δ καταπότης
 βρέσδα (Sappho fr. 65). Αλολεῖς όδός
 βρόκοις (Paphii). δτ(τ)έλεθος. δκρίδες
 βροκός· μωρός. † Έλλην (αδ Βραῖκος?) [90, 91]
- βρομήσεις· φυσήσει φυσήσαι
 Βρόμιος· παρά Τηλεκλείδη (Itr. inc. XXIV)
 δ Σάτυρος, ή δ Διόνυσος
- βρόμος (Theophr. VIII 9, 2). βοτάνη όμοια
 σιτφ., μὴ ξουσα γόνατα
- βρόμος· ίδιωμα ήχου. ήχος []. καὶ
 απέραντης κριθῆς (Pausan. Eustath.
 918, 38) []
- βροντάζων (Αρ. Vespp. 323 Dindorf.).
 βροντών
- βρόντημα· δ μεθρόντητος [24]
 βρόξαι· φοφῆσαι
 † βρόκων· μαθής, δπαίδευτος, οἷον βρό-
 σκημα
- βρόσσοντος (Aeoles). βραχντέρουν
 βρόσταχος (ΕΜ. 214, 44). βάτραχος
- βροτέης· ἀνθρωπίνης
 βροτήσια (Alcam. fr. 38). ἀνθρωπεια
- βροτόεντα· [] τὰ λαμπρά (ΕΜ.)
- βροτοδαίμων· ημίθεος 6—12]
- βροτόφηλος· ἀνθρώπους φηλῶν, τουτίστιν
 δπατῶν
- βροῦκος· δκρίδων εἶδος, Ιανες. Κύπριοι
 δὲ τὴν χλωρὸν ἀρκίδα βροῦκαν. Ταραν-
 τῖνοι δὲ ἀττέλειον (1188). ἔτερο.. δρου-
 γαλαν μάν...
- βροῦνος· ἐνεὸς η μαυρόμενος (βροῦκος? ν.
 1247)
- βρούξιμα· προικός, βρόκων 1200 βρόσσομος 1 βάτραχος (1184)
 3 βροτέεια, d. καὶ ἀνθρωπίνα 14 δρουραίαν 18 Phrynic. 31, 10 (cf. 1255) 20 βρέα-
 θρος 22 βρούκε.. 22 σκάφος η σκαρίς (30 βράσσοντα λέαντος. Cyr. Dr.) 31 βράσθον
 34 ωρχητα μὲν αἰδοίον 38 δρακακ] 37 ἐπ τοῦ Post 37 legebantur 1247. 48
- HES. 84 βρόγχος (βρόταχος). βάτραχος 90 βρούμεον· οὖδεμενον *) 91 βρο-
 μέωσιν (Π 642). ηχῶσιν Ad 95: καὶ δ τόπος, εἰς δν ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ δφοδεύονται
 (Alcæsi fr. 97) — καὶ θυμή (ν. βρώμος). καὶ χόρτος (Iob. VI 7) Ad 1204: θμαγμένα (Ζ 480).
 οἱ δὲ καὶ ἀνθρωπίνας (Ξ 509) 6 βροτολογεῖ (Ε 31). ἀνθρωποῖ 7 βροτολογίος·
 ἀνθρωποκτόνος (Ε 518). αιμοφθόρος; (Ε 816) 8 βροτήσεια· ἀνθρώπεια (1203) 9 βρο-
 ται· γνωτίκες 10 βρότος· αἴμα 11 βροτον· [τὸ αἴμα] οὖστοντος μὲν ἀνθρωπον· παρο-
 ξεντόντος δὲ σημαίνει τὸν ἔκ φονον λύθρον 12 βροτός· φθαρτός, η γηρενής ἀνθρω-
 πος Ad 22: βρούχειν η 24 βρόχος (Ε 586). τὸ βρίγμα 25 βρόχοις (Ζ 472).
 ἄμματα Ad 26 βρόχος] ἀγκοίη. δημόκριτος Ad 37 μύλων] η τρισμός οὖδετων (Matth.
 VIII 12)
- *) (βρόμεον (ηχουν συριζον Cyr. 171) habet Greg. Naz. Carm. XIV 99. Sed οὖδεμενον
 est βρωμέει q. ν.)

- βρούξη· τραχηλος. βρόγχος
 † βρούλος· πονηρός
 βρούς· πιεῖν
 βρούτος (Boeoli?). ἐκ κριθῶν πόμα
 βρούχετος· βάρβαρος (ν. 1163). βάτραχον
 δὲ Κύπριοι (1271)
 † βρούχαλ· θερμός
 [] βροχέως (Sappho fr. 2, 7). σαφῶς. συν-
 τομός. Αλολεῖς [ad 22]
- 10 βροχμόδης· η νοτερά καὶ ἀπαλή. Δημό-
 κριτος (p. 421) [24, 25]
 βροχός· δγόνη, δεσμός [ad 26]
 βρύα (Hippocr. II p. 568 K). δ γίνεται μὲν
 ἐπι περρῷν, λίγεται δὲ καὶ σφάκος η
 φυκίς. ἐπειθετο δὲ δγνισμοῦ ζάρων
 βρυάξει· θάλλει. τρυφᾶ
 βρυάξειν· γανγράν. ηδεσθαι
 βρυαῖον ούσης λεαίνης· ἐν Αθηναῖτι (Trag.
 adesp. 1). ἀκμαζούσης. η λυκύμονος
 βρυαλέμόν (Dorice). βρυασμόν
 βρυαλιγόν· φόφον, ηχον
 βρυαλίζων· διαρρήσσων
 βρυαλίκειτο· πολεμικοὶ δρχησταὶ μενέ-
 δουποι, ιψυκος (Ιτ. 52) καὶ Σηπάλικος
 (Ιτ. 79)
 βρυαντών· μετεωριζόμενος. καὶ κορωνών
 (*—νισῶν*)
 βρυάσσομαι· ἀναβακχεύσομαι μετά τιος
 κινήσεως
 βρυγμός (Eupol. fr. XIII p. 492). κατανά-
 λωσις. καὶ νόσος (Hippocr. II 572 K), ἀπὸ
 τοῦ βρύχειν, δ ἐστι τοῖς οὖδαις πιέσοντα
 φόφον δποτείειν, οὐδὲ οὐρανοῖς συμβαίνει.
 η δκόνησις μύλων (ν. βρυχμολ) [ad 37]
 βρυγχός· βρόχος (βρύγχος· βρόγχος?)
 βρύει· δέει, πηγάδει, διαβλήζει, πηδᾷ. δν-
 οεῖ (P 66). διάησιν. αὔξεται

COD. 82 Diogen. ap. schol. Callim. Dian. 190 86 δούρισμα 86. 87 = 87. 86 88 Cf.
 βροῦκος, βρύκος 89 Cf. πρόκος, προικός, βρόκων 1200 βρόσσομος 1 βάτραχος (1184)
 3 βροτέεια, d. καὶ ἀνθρωπίνα 14 δρουραίαν 18 Phrynic. 31, 10 (cf. 1255) 20 βρέα-
 θρος 22 βρούκε.. 22 σκάφος η σκαρίς (30 βράσσοντα λέαντος. Cyr. Dr.) 31 βράσθον
 34 ωρχητα μὲν αἰδοίον 38 δρακακ] 37 ἐπ τοῦ Post 37 legebantur 1247. 48

HES. 84 βρόγχος (βρόταχος). βάτραχος 90 βρούμεον· οὖδεμενον *) 91 βρο-
 μέωσιν (Π 642). ηχῶσιν Ad 95: καὶ δ τόπος, εἰς δν ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ δφοδεύονται
 (Alcæsi fr. 97) — καὶ θυμή (ν. βρώμος). καὶ χόρτος (Iob. VI 7) Ad 1204: θμαγμένα (Ζ 480).
 οἱ δὲ καὶ ἀνθρωπίνας (Ξ 509) 6 βροτολογεῖ (Ε 31). ἀνθρωποῖ 7 βροτολογίος·
 ἀνθρωποκτόνος (Ε 518). αιμοφθόρος; (Ε 816) 8 βροτήσεια· ἀνθρώπεια (1203) 9 βρο-
 ται· γνωτίκες 10 βρότος· αἴμα 11 βροτον· [τὸ αἴμα] οὖστοντος μὲν ἀνθρωπον· παρο-
 ξεντόντος δὲ σημαίνει τὸν ἔκ φονον λύθρον 12 βροτός· φθαρτός, η γηρενής ἀνθρω-
 πος Ad 22: βρούχειν η 24 βρόχος (Ε 586). τὸ βρίγμα 25 βρόχοις (Ζ 472).
 ἄμματα Ad 26 βρόχος] ἀγκοίη. δημόκριτος Ad 37 μύλων] η τρισμός οὖδετων (Matth.
 VIII 12)

*) (βρόμεον (ηχουν συριζον Cyr. 171) habet Greg. Naz. Carm. XIV 99. Sed οὖδεμενον
 est βρωμέει q. ν.)

Βρύθακες· αλ (Βρυθακίδαι;) χιτῶνες βορύκινοι. ή γένος λιθαγενῶν (ν. Βρόθει) θρύκαι· αλ λεπαί θύπο Λιθούσιον (βρύκαι· ναι· λέρειαι?)
 βρύκαν ηγήσουμαι· βοήσουμαι
 βρύκει διανός· πολυφάγος. οι δὲ μακρός (λάρβος)
 βρύκειν· λάρβως διθέλειν. ἀλ τοῦ τρόχειν τοὺς δόδοντας (Hippocr. II p. 623 Κ). οἱ δὲ μαστόσιαι
 βρύκετός· ταυτὸν τῷ βρυγμῷ. καὶ βρύκημός δροῖος Διωρεῖς
 βρύκησ· κήνους (μῆλους? 1260. 1288). οἱ δὲ βρύθαρος (1163). οἱ δὲ διτέλεβος (1188)
 βρύκός· δάφνως. νεκρός (ν. κρύψει)
 βρύκουσα (Αρ. Ανν. 26). δάκνουσα. τι μετελθόσια
 βρύκυτα· εἶδος βοτρίης
 βρύκων· συνερείδων τοὺς δόδοντας μετὰ φόφου
 βρύλλιζιδδει· πρόσωπον γυναικεῖον περιθέτας καὶ γυναικεῖα λατά τεθέντας.
 δέδην καὶ τὰς τμαχράς βρυλλίχας καλοῦσι. Λάκωνες παρὰ τὸ γελοῖον καὶ αλσοχρόν. ὁ Ρίνθων τὴν ὄρχηστριαν
 βρύλλιζειν· ἀκτανεῖν
 βρύλλιχισταί· οἱ αλαχρά προσωπεῖα περιθέμενοι γυναικεῖα καὶ ὕμνους ἔδοντες
 βρύλλων (Αρ. Eqq. 1126). ὑπονίνων
 βρύν (Αρ. Nubb. 1382). πιεῖν (ν. 1218)
 τι βρύματα· μυριμάτα
 τι βρυνθαλῶν· βρύσμα
 βρύνχον· κυδήρων. Θράκης
 βρύκαι· δακεῖν. καταπεῖν (ν. βρόξαι)
 τι βρύόχον· κήνους (1246. 1288)
 βρύσθην (Aeoles). χύδην [62]
 τι βρύσται· κρημνοί. καὶ πόλις κρημνώδης (Βούσεαι?)
 βρύτανα· κονδύλους
 βρυτιγγοί· χιτῶνες

Βρυτίδας (Demosth. 1365, 9). γένος παρά Αθηναίοις
 βρυτίνη (Cratin. II 1 p. 76). ἐν Μαλθακοῖς.
 ἄμοργιν ἔνδον βρυτίνην ηθεῖν τινα
 ἔπαιξε πρός τὸ πόμα τὸ βρύτινον. έστι δὲ καὶ ζῶν βρύτον ὅμοιον κανθάρῳ, καὶ τὸ ἄπλιτον βρύτινον πήνινσμα, δηρε
 ύπ' ἐνίστων βομβύκινον λέγεται
 βρυτίνην (Cratin. I. l.). βυσσίνην
 10 βρύτιχοι· βρύτραχοι μικροὶ ἔχοντες υψόδες (ν. 1280)
 βρύτον (Archil. fr. 31). πᾶν τὸ ἐκ κριθῆς ποτὸν [βρυτονία κτλ. Cf. βρυτωρία]
 βρυτταῖ· τὰ λεψανα (ΕΜ. 209, 50?)
 βρύττεα· στέμψυλα (Athensei). ἔνοι εἶδος σκορόδου
 βρύττετειν· ἐσθίειν (ΕΜ. 216, 29)
 βρύττειον· πόμα ἐκ κριθῆς
 βρύττος· εἶδος ἐξίνου πελαγίου, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης (ΝΑ. IV 5, 2). οἱ δὲ λχθν. οἱ δὲ τισινλάβως (ἀμβρυττον) τι βρυγόντην λάζης ποιεῖ [77]
 βρύζαν· σάλπιγγι καμπύλη (βυκάρα?) (βρυχανόμενοι· φωνοῦντες. ή ζασμώμενοι; Cf. 1130)
 βρύζετόν· πυρετόν
 βρύζη θμός· στεναγμός. οίμωγή
 βρύζις· κλῆμα
 βρυζμοί· φόροι [84. 85]
 30 Βρύχων· ποταμὸς περὶ Παλλήνην [87—89] (βρυτωρία (Nic. Ther. 858). φίζα τις οὐτεις καλουμένη)
 (βρωμέμενον· δέδόμενον (cf. 1191) βρωνθέες δυσωδεῖς) [91]
 (βρωμός· καὶ δ τόπος εἰς ὃν οἱ ἔλαφοι σύρονται καὶ ἀφοδεύονται καὶ σωμῆι) Cf. 1195
 βρωμωμένον· ὄγκωμένον
 βρωτόν (Xenoph. An. IV 5, 7). βρωσμον [95]
 40 τι βυατά· βεβινθείνα (1318) τι αὔτη

COD. 40 σχιστῶνες θομῇ — ιθαλενων (sic) 44 λαύρως — τρυζειν 45 |ιθμός
 47 βρυκιός (ν. μύρκος βρούνος et Nic. Alex. 226) 47. 48 Cf. 1237 not. 51 βρυδαλίχα π. γ. παρὰ τὸ γελοῖον καὶ αλσοχόν δρυτίθεται, ὀρινθω, τὴν δρυστραν καὶ γυναικ... L. ἐ. δ. κ. τ. μ. βρυδαλίχας κα. Δ. 52 βρυδαλίχειν· ἐκτείνειν 53 βρυλλοχ[η] 57 Cf. ad 1322 (βρύνον· θάλλον) 61 βρύνδηρη (64 βύτανα intra, βύτανα Theognost.) Post 65 λεgebantur 72—86, deinde 66—71 66 Βρυτίνας — περὶ 67 νιθεῖν τ. ἔπαξ — π. ν. σμα 69—71 = 70. 71. 69 70 βρυττεῖν — τρυφῆς (τρύψης?) 73 βρυττεῖν 79 βρυχετών 80 |ιθμός Post 88: βρυθδεῖς (sic) · δυσωδεῖς 93 |ιθμένον bis

HES. 62 Βρύσα (B 583). πόλις 77 βρύζα (ε 319). ὑποβρύχιον. βυθιζόμενον
 84 βρυχίσασθαι· ως λίστων 85 βρύζιον· βυθιζόμενον (non Aesch. Pers. 392) 87 βρύζεται (Menand. fr. CCCCXXXII). μένεται (βρυχαται· μανεται) 88 βρύχός· κήνους (1246. 1260) 89 βρωμάσθαι· ὄγκωσθαι (Moesis) 91 βρωμην (x 460). βρωσιν 95 βρωτών· βρῶσιν (T 205). τροφήν (ν. δεσμοβωτύν)

βυθὸς ταῦτα (*Anaxandrit.* III p. 186, Sophro). ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάσσεται [98]
 † βυγή· πηγή (πιγή; φυγή;) βύβλιοι· οἱ τῶν τάρσων φύλακες, παρὰ
 Κυπρίοις, καὶ πόλεις Φοινίκης Βύβλος
 βυδοῖ (cf. 206). οἱ μουσικοὶ [ῆ] κροῦμά τι.
 Σοφοκλῆς † Κρητοί (fr. 57)
 βύει· καμψει. φράσσει τὰ ὀτα
 † βύζαντες· πλήθοντες
 βύζαντια· ἔλδος ὄφιας [1305] 10
 βύζην (*Thucyd.* IV 8, 7). Ιχαρῶς. ἀθρόως.
 δαφλῶς. πυκνός (*Hippocr.* I p. 388 K.).
 ἐπαλλῆς. ἡ πληρῶς
 βύζην· τὸ πεπιασμένως μετέχειν
 βύζόν· πυκνόν. συνετόν. γαῦρον δὲ καὶ
 μέγα [9]
 βυθίζων· ποντίζων ἐν βυθῷ (*Sophocles?*).
 Σκύδαις
 βυθιός· ἀντρον. πυθμήν, † καὶ βυθμήν (ν.
 βυσσός)
 † βυκνισταῖ· εἰκασται
 † βυκήνης (—ηίς?)· υπνηλός
 † βυκός· δασμοφόρος
 † βυκτά· σχέτλια, δεῖλαι
 βυκτάων (x 20)· πνεόντων, φυσητών (cf.
 531, 925)
 βύκτης· δὲ βυθοῦ ταράσσων. φυσῶν
 βυλλά· βεβυσμένα (448, 1296)
 βυλλιχαῖ· χοροὶ τινες δράχηστῶν παρὰ Λά-
 κωσις
 βυλλιχης· ζορευτής
 βυλλιχίδες· † φάριδες (*Bacchιάδες?*)
 βύνη· θάλασσα. πεύκη [ad 22]
 (βύνηρ). σκεύασμά τι κρίθινον
 βύξ· τὸ ἐν τῷ στόματι κατέχειν τι
 βύπτειν (*Aeoles*). βαττίζειν
 βύρθακος· βάτραχος
 † βυριόμενος· πνιγόμενος. τραχηλιδό-
 μενος
 βυριόθεν (*Cleo EM.* 389, 24). οἰκοθεν
 βύριον (*Messapii*). οἴκημα
 βύρμακας· μύρμηκας (ν. βόρμαξ)
 βυριός· σταθμός

COD. 97 βαρά 1301 σοφῶς 6 βύξ.. — ἐπ' ἀλλήλων ἡ πληροῦς 10 σκύθαι
 11 (βυκνισταῖ· ηγηταῖ) 13 βύκτα? Sed cf. φλυκτά, φύκα) 19 σοχιστῶν 22 θα-
 λάμη (*EM.* 217, 9) — βύσμα, βύξ, βυθός 24 βυννεῖν· τὸ (cf. 1322). Post 31 leghantur
 36—38 32 τυρηνός 33 ἀλετο, ἀπὸ τοῦ 35 δράμασι 36 βυρσάτορος τοῦ τυμπάρου
 CDr. Zonar. 42—44 = 44. 42 43 43 βύσσαι· ἐπιθήναι 49 ιοβάρη 56 φράξωσι
 (βύσσωσι?) 57 βυστάγα (cf. μύτακες)

HES. 98 βυβλία· βιβλία (*Moeris*) 1305 Βυζάντιος· Κωνσταντινούπολιτης 9 βύ-
 θιος· φόσσα Ad 22: βύθαλον. βύσμα (1277). βυθός. βυννεύς. 41 βύσσονα· κρύ-
 πτονασ 47 βύσσινον (*Apocal.* XVIII 16). πορφυροῦν 52 βύσινα (*Ezech.* XVI 13).
 πορφυρᾶ

βυρρός (*fullo*)· κάνθαρος. Τυρρητοί
 βυρσαίτετον· Αριστοφάνης (Ερρ. 209) ἀπὸ
 τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἀρπάζειν τὸν Κλέωνα
 εἶπε
 Βύρσαν· π' ~ Θ' Αριστοφάνης ἐν Δράμασι
 (fr. IV) παῖσσων ἐφη
 βυρσιμώλοις (Ατ. Ερ. 136?). βυρσοδε-
 φίμους
 † βυρσάτορος (Ευρ.?)· τύμπανον
 Βυρσίνης· Μυρσίνης. ἢν δὲ αὐτῇ γυνὴ Ἰπ-
 πίουν τοῦ τυράννου. ἐν τοῖς Ἰππεύσι (449)
 βυρσίς· δέρμα
 βυρσοδέψης (Ερρ. 44). σκυτοδέψης, βυρ-
 σεύς
 βυρσόκαππον (Com. anon. fr. III). ἐδν
 Κλέωνα (—οκάπηλον) [41]
 † βύρτη· λύρα
 βύσσαι· ἐπιθεῖται. φροττάσαι. κρύφαι
 βύσσας· πλῆσαι. φράξας
 βυσσαύχην (*Xenarch. com.* III p. 614, Ατ.
 fr. CCXIII). ὁ συνέλκων τὸν τράχηλον καὶ
 τὸν αὐχένα μικρὸν ποιῶν καὶ τοὺς ὀμονε-
 διέλκων
 βύσσαλοι· βόθροι [47]
 βύσσαλεύοντι· τῷ † βυθῷ ἐφικνουμένῳ
 βύσσοβαρή· μεγάλα. ἀπὸ τῶν καταφρο-
 μένων εἰς βυθὸν διὰ τὰ βάρη
 βύσσοδομεύει· ἐνθυμεῖται. μηχανᾶται.
 ἀποκεκρυμμένως βουλεύεται, καὶ ἐκ βά-
 θους
 βύσσοδομεύειν· ἐνθυμεῖσθαι. κατὰ βυθοῦ
 δομεῖν, ὥγουν οἰκοδομεῖν [52]
 βύσσος· βυθός (Ω 80). ἀντρον. πυθμήν.
 καὶ χρώμα ἀντὶ τῆς (ὑσ)ηγῆς παραλαμβανό-
 μένον
 βύσσοσφαρεῖ· μεγαλοφαρεῖ
 βύσσόφρων (cf. Aesch. Cho. 651). κάτω-
 θεν ἐκ σπλάγχνων βουλεύομενος. καὶ ἐκ
 βυθοῦ φροιῶν
 † βύσσασαι· φράξωσι
 βύσταγα (—ας *Antiphon. com.* III p. 22).
 πάγωνα

βυστίχοις· τοῖς ἐν θαλάτῃ βρόχοις
βύστραι (Antiph. III p. 98)· αἱ τῶν λαχδ-
ρων ἑνθέσις· ξηνοὶ δὲ τοὺς ἐκ τῶν λαχδ-
ρων ψωμούς
βύτραν· τὸν φᾶρα
βύτρον· πλῆθος
† βύτραν· κονδύλοι. οἱ δὲ βρύτραν (q. v.)
βύτρην· λάγνος, ἡ ἀμις. Ταραντῖοι [ad 63]
βύτρεσ· γυναικὸς αἰδοῖον
βύτρων τὰ ὄτα· ἐπιφράττων
βύτρην· τὴν ἀρσιν (v. 1025)
βῶ· ἐπιφῶ
βωβός· † πτορός
† βώβους· χωλός
βωβύζειν· σαλπίζειν
Βωβύζ· οὐτως· Μάκρις σινομάζετο
βόδιον· βούδιον
βωθέειν· δριλεῖν. βοηθεῖν
βωθέοντες (Iones)· βοηθοῦντες
βωθύζειν· βοᾶν. θωσσεῖν
βόδα (Arist. II. IX 3, 1)· θύννον
† βωκός· τρυφερὸς κτεῶν (βράκος?)
Βωκαρος (Lycephro 451)· ποταμὸς ἐν Σα-
λαμῖνι ἐκ τοῦ Ἀκάμαντος δρους φερόμενος
βωλάκιον· χωρίον βώλους ἔχον
βωλαξ· βώλος. γῆ
βωλαξ· βωλίς· μαξῆς εἶδος τι ἐν ταῖς θυ-
σίαις
βωλίνας· καλιάς. ἡ πλινθίνας οίκλας
βωλόναι· οἱ μὲν κολάναι· οἱ δὲ τὸ Κίλ-
λαιον δκούσσαι, διὰ τὸ ἀνακεχωθαῖ, παρὰ
Σοφοκλεῖ (fr. 928)
βωλορ (Laconic)· γῆ
βωλόρυζα· τὴν σῦν. Λάκωνες
βωμακεύμασι. Apollod. Cypen. ἡρ. schol.
Plat. p. 421)· βωμολοχεύμασι. παραλογ-
ομοῖς. πανοργήμασι κολακευτικοῖς
βωμακ· βωμολόχος. καὶ δι μικρὸς βωμός,
ὑποκομιστικός (βώμακ)
βώμενσις· βωμοῦ ἰδρυμα

[66] 10

βώμην· ὅμοσε
βωμίδας (Herod. II 125)· ἀναβάσεις
Βωμιῆς (Thucyd. III 96, 2)· οἱ περὶ τοὺς
Βωμοὺς καλούμενοις λόφους οικοῦντες [93]
βωμίσαοι· ἀρμοὶ ἄνισοι
βωμοὶ· ἔμβολοι τινες οὐτω λεγόμενοι
βωμοῖς· βαθυτοῖς
βωμοῖσι (Θ 441)· β.'σεσι
βωμολοχία· γένος κοβαλεῖς φορτικὸν καὶ
γελωτοπούλων
βωμολόχος· σκώπτης. λερόσυλος· παρὰ τὸ
λοχεῖν εἰς τοὺς βωμούς (Pherect. fr. II p.
325), ὁ ἔστιν ἐνεδρεύειν· πανούργος. ἀσε-
βῆς. ἀπατεών
βωμός· λερόν. τέμενος
βῶν (H 238)· βοῦν. ὅπλον
βωνίτας (Callimachi?)· τοὺς ἐν μηρῷ. οἱ
δὲ βουκόλοντα, ἡ ἀγόρικονς
† βώνημα· ἐρημα. Λάκωνες
20 Βωρθία· Ορθία
Βώροιον (Nymphais Ath. XIV 620 A)· Θρῆνος
ἐπὶ Βώρων τυμπολήπτου Μαρατδυνοῦ
βῶροι· ὄφαλοι [1407]
βῶς· δαΐς (Argiv). πέλτη. βύρσα καὶ ποιὸς
λγθῆς (Aristot. II. V 4, 2?)
βῶσαντι· βόήσατι (cf. Herod. VI 105)
βῶσομαι· βοήσομαι, ἐπικαλέσομαι
βωσόμεθα· † μαρτυρώμεθα. ἐπικαλεσθ-
μενα
30 βῶσον (Cratin. fr. CLII)· κάλεσον, βόησον
βωστήρες· νομεῖς
βωστρεῖν (μ 124)· βοᾶν. καλεῖν. ἐπικαλε-
σθαι [15]
βωτάξειν· βάλλειν (h. e. οὐτάξειν)
βωτιάνειρα (A 155)· τοὺς ἄνδρας τρέ-
φουσα (v. βοτ— βουτ—)
βωτίον· σταυρίον (διωτίον?)
βωτορες (ξ 102)· βωτήρες. νομεῖς. ποιμένες
βώχ· βοτάνης εἶδος
40 † βωσμεν· δμόσωμεν

Γ

Γᾶ· χθὼν ἡ θεὸν
γαβαλάν (Maced.)· ἐγκέφαλον, ἡ κεφαλὴ(ν)

† γαβαθόν· τριμβλιον (v. 115 et ξαμάτιον)
γάμενα· δευτέρα. ητοι τριμβλια

COD. 59 βύστραι — φαμένους 63 λάγηρος ἡ ἀμις (63 V. μυττός et σάβυσσος)
72 βώμαι 76 θονσσειν 77 βωκάδηνον (79 EM. 217, 40) 82 μάζα εἰς 83 βαῦλοι
86 βωλορύχα 91—3 = 92. 3. 1 91 βωμιτας 92 βωμενοι — λοφ. καλ. τοὺς οἰκοῦντες
93 legebatur post 97; 1400 post 98 98 κολακεῖας 9—14 = 10. 12. 9. 13. 14. 11 9 βω-
σοντι (21 βωλαμεν· βοήσωμεν Laconice?) 1 γαδανον, ησσον 3 τριμβλα ubique

HES. Ad 63: ἡγουν σταυρίον 66 βυώσης (Ps. LVII 4)· πληρούσης. καλυπτούσης.
κωφωθείσης 93 βωμενος· βωμός 1407 Βωρθίος (II 177)· δνομα κύριον (v. Βάρθος)
13 βωσσούσι· βομβούσιν, ηζουσι (N 106)

- γαβεργόρ· οὐ μισθωτός. Λάχωνες
γαγγαλιάν· γαγγαλίζεσθαι. ἡδεσθαι
γαγγαλίδες· γελασίνοι
γάγγαλος· δέ εὔμετάθετος καὶ εὐφίπιστος
τῷ γνώμῃ καὶ εὔμετάθολος
γαγγαμεύς· ἀλίευς, δέ τῷ γαγγάμῃ ἐργαζό-
μενος
γαγγάμη· σαγήνη ἡ δίκτυον ἀλευτικόν (ν.
γωγγάμη). καὶ σκεῦος γεωργικὸν ὅμοιον τῷ
κρεάργα
γάγγαμον· δίκτυον (Aesch. Agam. 361). καὶ
τὸ περὶ τὸν διφαλὸν τὸν ὑποχονδρίων
γαγγαμουλκοί· σαγηνεταί
γαγγατίνειν· τὸ μετὰ γέλωτος προσπατίειν
γαγγιλοειδέων (Hippocr. III p. 187 K).
γαγγίλοις ἔοικότων. Γαγγίλον (defin. med.
400, 45) δὲ νεύρον συστροφῆς [15, 16]
γάγγυραίνα· φαγέδαινα· οἱ δὲ καρκίνοις,
πολυδιάχυτοι ἵν τῷ σώματι πάθος
τὸ γαδεῖδαν· χαρίειν (γελάντι γανάντι)
γαδεῖν· χαρίσθαι
Γαδειρα· νῆσος; ἔξω τῶν Ἰρακλείων στηλῶν
γαδειρα· τὰ περιφράγματα. Φοίνικες
Γαδειρικὸν τάριχος (Eupol. fr. XXIII
p. 506). τὸ πλὸν Γαδειρών [κομιζόμενον].
ἐκεῖθεν γάρ ἔκομιστο [23]
Γαδειρων· χαρίς ὄνομα
γαδεῖσθαι· χαρά (γαθώ)
γάδεεσθαι· ἡδεσθαι
γαδεῖται· ἡδεται
γάδειξις (Tarentini). διμολογία
γαδεονταί· εὐφραίνονται
γάδος· γάλα. ἀλλοι ὁδοις
γάδον δίδων (Corin. fr. 14 v. 1.)
Γάγα· πόλις, παρὰ δὲ Πέρσαις βασίλειον. ἡ
οἱ ἐκ τῶν πολλῶν φερόμενοι φόροι
- γαδῖαν· πλοῦτον. ἡ ταμεῖα
γάδας· λχθῆς ποιός
γάδης κεκορεσμένος
γαζοφυλάκιον· θησαυροφυλάκιον (lex.
θετ.). βαλάντιον [ad 36]
γάθευδον· ἐκ γῆς φέον (γάθεν υδος?)
γαθα· ἀλαντία
Γαθιάδας· ἥρως δνομα, δεῖς [καὶ] τοὺς
καταφεύγοντας εἰς αὐτὸν φύεται καὶ θα-
νάτου
γαῖα· ἡ κόνις. καὶ ἡ γῆ
γαιάδας· ὁ δῆμος ὑπὸ Λακώνων
γαιάλοχος· ηπειρώτης [43, 44]
γαλεῖν· χαρίειν. γαυριᾶν. σεμνύνεσθαι
γαλέσκον· ἔχαρον
Γαιηΐδα· τὴν Φοίβην Ἀντιμαχος (fr.
LXXXIX)
Γαιηΐον (η 321). τὸν γῆς νέδν, Τετυόν [49]
- γαιηήοχος (N 43). δέ τὴν γῆν συνέχων, ἡ
ἐπὶ τῆς γῆς δχούμενος. ἡ δ Ιππικός, δ ἐπὶ^{τοῖς} σχήμασι ἡ ἀρματος χάρον. Λάκωνες
(Xen. Hell. VI 5, 30) [51—54]
τὸ γαινεται· ἀνύει (γ' ἀνεται· ἀνεται?) [56, 57]
γαιογράφοις· τὰ ἐν τῇ γῇ γράφοντες
γαῖος· ὁ ἐργάτης βοῦς (Apoli. lex. 52, 13).
καὶ ὁ ἀπόγειος ἀνεμος. (οἱ δὲ μισθόν Tarentini)
- γαίουσα· ὑπερφρονοῦσα
γαῖοσ· ἐμβόλιον δλοσίδηρον (schol. Iosu.
VIII 18). ὁ ὄπλον ἀμυντήριον (Pausan. lex.)
(Γαίσων Archestr. Ath. VII 311 A). δνομα
ποταμοῦ
γαῖται· γεωργοί
γαῖων (A 405). γαυριῶν [65]

COD. 5 γαθεργός, δρουμισθωτός 9 γαγγαλεύς (11 εἰ. μάγγανα) (13 γαγγατῶν
Arcad.) 14 γαγγαλιοιδέων — γαγγαλλοντος — γαγγάλιον 20—27 = 25—27. 20—26
28 γάδιξ. Cf. ἀδιξις 30 γάλοι 31 γάδονα, ίδιον 32 33 ἡ ταμεῖα post φόροι (ΕΜ.
219, 39) 37 Cf γαδιτον 44 γαῖα Θεογνοσίας; v. γλάτται 47 γαλίδα 48 Πίτνου
50 ὑπὸ — ανεγέρθησε — ἀρξοντος χ[ερού] 59 Cf. 61. ΕΜ. 223, 24; μίσθιον Eustath. 188, 28
61 γαῖσσας, ἐ. δ. [καὶ δνομα ποταμοῦ. οἱ δὲ μισθόν.] ἡ 62 γαίατος Cyt. Dr.

HES. 15 γαγγίας ἡ γαγγαλίας· οἱ μὲν γελασινόν (cf. 7). οἱ δὲ τὴν τῶν τευχῶν
συστροφῆν (cf. 14). ἀλλοι ὑποστάθμην (ν. γάργανος) 16 Γάγης· Φεισῶν ποταμός 23 γαδῆ·
μιθωτός (ν. γάδιον). Ad 36: σκευοφυλάκιον (LXX) 43 γαῖα χάνοι (Z 282). καταπιο
ἡ γῆ 44 τὸ γαῖαται· μετομεῖ κατηγωκάται 49 γαῖη· τὴν γῆν, τὸ χώμα (rec.) 51 Γα-
λιλαῖα· κατακυλιστή 52 Γαλλίαι· κεκριμένον. ἥγουν κριῶν κριῶν (Basil. Iessai. XV 8
ρ. 606 B) 53 γαῖονούχφ (Ξ 355). τῷ τὴν γῆν ὀχουντι, καὶ συνέχογτι 54 γαῖθες,
πρωτον (§ 315). ἡ Ἄπειρος μοίρας ἔχει τέσσαρας Θεαπρωτούς Χάσωνας Μολοτούς Κασσω-
πάνους 56 γαῖντα (Callim. fr. CCCIX). απλάγχνα (γέντα) 57 γαῖθυλα· ἀμπελόπρασα
(ν. γῆθνα) 65 γαῖας· μακροκέντης. ἡ κόνιτος λαμβάνων

- γύρχα· ήδεως [67]
^{Γανεῖται· Γλυκεῖται (cf. Paus. VII 27, 2)}
 γάκινος (Atheniensens)· σεισμός γῆς
 γακίναν· τὸν σεισμόν
 γάκουν· ήδη, γλυκύ
 γακούδια· ήδησμata
 γακούπινεις (Boeoli)· ήδηστης
 γακτός· τάξισμα
 γαλαθηνός (Pherecr. fr. VI p. 263)· ώπο-
 τέτιουν. νέον [76]
 γαλακτοχόρμος· ποιμήν
 γαλακτώδης (Hippocr. III p. 696)· οινός
 τις [79, 80]
 γαλάξια (Atheniensenses)· ξορτή, ἐν τῇ έφουσι
 γαλαξίαν. Εστι δὲ πόλος κριθίνος ἐν γά-
 λακτι
 γαλαρίας· ἰχθύς, δ ὄντος
 γαλάς· γῇ παρὰ Εύκλωφ
 γαλάσιον (Cyprii)· ἑνηρόδου (festum)
 [85, 86]
 γαλατιμόν· λαγανον ἀριον [88]
 Γαλεοί· μάρτις (cf. Archipp. fr. IV p. 720).
 οὐτοὶ κατὰ τὴν Σικελίαν φίησαν. καὶ γένος
 τι, ὡς φησι Φανόδημος καὶ Πίνθων Τα-
 ραντίνος
 γαλεώτης (Menand. IV p. 124)· δ ἀσκαλα-
 βώτης, καὶ ἰχθύς, καὶ ἵππον χερσαῖον
 γάλη· ἔξιδρας εἰδος [ad 91]
<sup>(Γαλήνη [Philetaer. fr. I p. 295] δύομα κύ-
 ριον ἑταῖρας)</sup>
 γαληνη (plumbago)· τὸ ἐπιπολάξιον ἐν τῇ
 μεταλλείᾳ τοῦ ἀργύρου χωνευομένου
 γαληνόν· ἥσυχον. θαρρόν. εύδιον
 γαληρόν· τὸ αὐτό (gl. a 642), καὶ γαλε-
 ρόν
 γαλῆ Ταρτησία· ἡ Ταρτησὸς ἔξω τῶν
 Ἡρακλείων στηλῶν, ἡς Ἀργανθώνιος ἐβα-
 σιλευσεν. Εστι δὲ ἡ πόλις αὐτῇ πρὸς τῷ
- [67] Όκεανφ, μεγάλη λίαν· ὡς οὖν ἐκεῖ μεγά-
 λων γινομένων γαλᾶν εἶπε
 Γαληψός· παῖς ήτον Εύπολις (Itr. inc.
 LXXXII) παρὰ τὸ λαρβάνειν. ἐστιν δὲ καὶ
 πόλις (v. Γάλψηλος), καὶ βοτάνης εἶδος
 γάλι· ἴκανον (γ' ἄλις?)
 γαληγάχων (Hippocr. III p. 220 K)· δ τὸν
 βραχίονα ἀλάττονα ἔχων
 γαλία· οἱ ὄντας
 10 γαλιδέως· Κρατίνος (Itr. XIX p. 170). λίγες
 δὲ (οὐτά) τὸν εὐτελῆ, καὶ οἵς γαλᾶν παῖδε
 γαλιδέα ^{θε}
 γαλινθοί (Crete?)· ἐρεβινθοι. οἱ δὲ γαλί-
 [103]
 + γάλις· γαλας
 + γαλισθής· ἀκολασταινούσης
 γαλιστάρ· ἀσκαλαβώτης. Λάκωνες
 γαλλαρος· Φρυγιακὸν ὄνομα (sc. συγγενι-
 κόν. Cf. 290). [παὶ Λάκων
 20 γαλλια· ἐντερα (v. γόδα. καλίδια)
 γαλλοι (Aeoles)· ἥλοι
 γαλλος· δ ἀπόκοπος, ἥτοι δ εὐνοῦχος
 γαλδως (Homeric.)· η τοῦ ανδρός δδελφή
 γαλωνίς· χρῶμα ἱππων τὸ ὄνοειδές
 γαλως (Apoll. lex. 53, 31)· η τοῦ ἀνδρός
 δδελφή, καθάπερ Κασάνδρα τῷ Ἀνδρομάζῃ
 γαμῆλος· η κάμηλος παρὰ Χαλδαίοις
 + γάμβριον· τρύβλιον (γαμπάτιον? cf. 3)
 γάμβρια· δῶρα η δεῖπνα γαμπροῦ
 30 γαμβρός· δ ἀνήρ τῆς Θυγατρός
 γαμέσσεται (I 394)· εἰς γάμον ἀξει
 γαμηλία (Dem. 1312, 12)· φέρνη εἰς γάμον
 παρασκεινή, καὶ δεῖπνον, δ τοῖς φράτορσιν
 ἀπολει ὅ γαμον
 γαμήλιος (Philetaer. fr. I p. 297)· δ εἰς
 τοὺς γάμους πεσσόμενος πλακοῦς
 γαμηλιών· δ (τ) τῶν μηνῶν, τῆς Ἡρας λέρος
 γαμησείειν· γαμητικῶς ἔχειν [ad 22] [23]

COD. 66 γρήα 68 γαγεῦαι 69 γάκινα 70 γακιών 71 γάκν, ήδης
 γλυκὺς 73 γακούπινης 81 γαλεξία 82 ὄντας 83 εὐκλίτω ^θ (88 v. δδάτομον)

89 οιν ταραντῖνοι 91 ἐν τῇ γαλαίᾳ 92 Γαλίνη post 100 99 γαλιακόν Post 100) 92
 1 γαλίδεως — δὲ ὡς — γαλόν παῖδε γαληδέα ^θ Cf. 303, 429 λέβινθοι, φάβινθοι ετ λάλιον
 6—9 = 7—9. 6 6 γαλλισθα, ἀσκαλαβώτης (12 γάλωνες EM. 220, 32 γαλῶμες Bekk.
 230, 6) 14 γαμάλη (v. ἀκαμάλα) 16 γαμβρία 18 γαμήσεται, ἔστεται 21 |σω,
 δ τῶν

HES. .67 Γαιών (Genes. II 13)· ποταμός. παρ' Ἐλλησι Νεῖλος 76 γάλα· ήδεως
 79 γαλατινῶτες· γάλακτος μετον (γαλατῶτες) 80 γαλακτοφάγων ἀβίων (N 6).
 γάλα ἰσθιόντων καὶ τόξα μὴ ἔχοντας 85 Γαλαάδ (Hoseas VI 8)· παλαιών ὄνομα. η
 μέτοχος 86 Γαλαλά (Hob. XII 11)· πόλις ἐθνον 88 γαλερόν· γαληνόν. θαρρόν. εύδιον
 (v. 95) Ad 91: καὶ ἐν (τῷ) η γαλέα τὸ ἵππον (Moer. p. 112) 103 γαλιός (Cyprii)· παρα-
 δεισος (γάνος) Ad 22 καὶ γαμεῖται (Eur. Ion. 68) μὲν η γυνή, γαμεῖ (Eur. Phoen. 53)
 δ δ ἀνήρ 23 γαμμοροι (Eur. Hec. 421)· δμέτοχος. ἔστερημένοι

γάμοις· ή πρώτη ήμέρα τῶν γάμων. ή δὲ δευτέρα ἀπαύλια
† γαμοτελεῖν· γάμους ἐπιτελεῖν
γαμόροι (Aesch. Suppl. 613). οἱ περὶ τὴν γῆν πονοῦμενοι. ή μοῖραν εἰληχότες τῆς γῆς. ή οἱ ἀπὸ τῶν ἔγειτων τιμητάτων τὰ κοιτὰ δύσποτες (Herod. VII 155)
γαμφηλᾶι· γύραθοι, σιαγόνες. [28] Ὄμηρος δὲ ἐπὶ ἀλόγων
γαμφηλῆσι (Ag. Eqq. 198. II 489). σια- 10 γόσι· [30]
γαμψόν· ποικίλον. καμπύλον (Hippocr.). ἐπικαμπές
γαμψωλή· κάμπη. οἱ δὲ ἄκροι, η περιφερίεια γαμψώνυχας (II 428). ἐπικαμπεῖς ὄνυχας ἔχοντας
γάμων ἔθη· τὰ προτέλεια καὶ ἀπαρχαὶ καὶ τριχῶν ἀφαρέστες τῇ θεῷ πρὸ μιᾶς τῶν γάμων τῆς παρθένου
† γάν· ἀγέιον, σκύφῳ παραπλήσιον 20 γάνα· [37]
γανάσσας· σηκᾶι, ήδυναι
γανάσσας· καλῶς
γαναγίας· τελείας ἐν τῷ δρᾶν
γανδᾶν (-αν) ή γανᾶν· λάμπειν
γανδάνειν· ἀρέσκειν (v. γαδέν)
Γάνδαρος· δι ταυροκράτης παρ' Ἰνδοῖς
γανδιον· κιβώτιον (v. 27)
γάνδομα· πυροί
γανδόμην· ἀλευρα
γάνδος· δι πολλὰ εἰδῶς καὶ πανοῦργος. τι- 30 νὲς δὲ γάδος (v. γάσσος. II. e. γανσός)
γάνεα· κήπους
γανεῖν· λευκάνειν
γανῆται· δάπανοι. δάστοι
γάρος· παράδειος (Cyprii; v. γαλός), χρόνα. φῶς. αὐγὴ (gl. a 8318 et v 181), λευκότης. λαμπτήδων. ήδονή. καὶ η ὑδαία (Aristot. HA. VIII 7, 2), υπὸ Φρυγῶν καὶ Βιθυνῶν (γλάνος) [52] 40 γάνυματι (Ag. Vespp. 612 al.). χαίρω

γανύμενος· γαλόσων
γανυρόν· λευκόν. ήδυ. λαρόν
γανύματα· ἀρτίματα [37]
γάνυται (N 493). χαίρει. εὐφραίνεται. λαμ- πρύνεται (Eur. IT. 1239). καὶ γελᾷ. ηδεται γανυτελεῖν· † γαροπετεῖν. ηδύσματα ποιεῖν γανωθεῖς· λαμπρυθεῖς
γαρθσαί· λαμπρῦναι
γάπεδα· ἀρυκικαὶ οἰκιαὶ
γαπελεῖν· ἀμελεῖν (v. ἀπαλεῖν)
γάπος· δχμα. Τυρρηνοί γάραβος· δλολυγών
γάργα· αλειρός
γαργαλεῖν (Cratin. fr. CXL p. 221). [] πληθύειν []
γάργαλα (Alcae. com. p. 830). πλῆθος. πολλὰ (v. 412)
γαργαλίζει· ἐρεθίζει
γαργαλισμός (Hippocr. II p. 21 K). κνῆσις σώματος
γαργαλισμός· γαγγαλισμός, ήδυπάθεια τις (Hegesipp. IV p. 479, 16). τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γάργαλος (Altici). καὶ γαργάλη
† γαργαρής (l;?) Θόρυβος
γαργαρεῖν (Hippocr. II p. 241). κιονίς, η καὶ σταφυλίς (v. 415)
Γάργαρον (Σ 292). ἀκρωτήριον δρους Ἰδης. καὶ πόλεις Τρολας πλησιον Ἀντάρδον
† γαργασίς· γαγγαλένη ὑποσταδοῦ (v. 15)
30 γαργάρται· λίθοι αὐτοφείς
Γαργαρτές· δήμος Αθηναῖς φυλῆς, δόπου δοκεῖ κείσθαι τὸ σώμα Εὐρυσθέως γαρέλαιον· γάρος καὶ ἔλαιον
Γαρομαντας· τοὺς βαρβάρους. οἱ δὲ ζητος Λιβυκόν (Herod. IV 174)
γάρκαν· δάρδον. Μακεδόνες [81]
γάρνον· τὸ ἐσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὁ τὸν δέσμαν τρίβει (I. τόρμος)
γέρρος· δάρδος
† γάρρης· ἀρρης (ξρρει?)
† γαρρίαι· γάμοι (γάλλοι?)

COD. 24 παλία 26 γάμοις — ἀγγέων 27 γαμφῆλαι 29 λαγῆσι 32 |σλα (Aeolice?)

35 ἀγγος 40 τελείας. τελείας Συρ. 319 43 |κρδ 48 κόπους (49 λευκᾶναι ΕΜ.) 50 γα-
νυται 51 ὑενα — βυθινῶν (55 γανερόν ΕΜ.) (56 γανύματα Bekk. 230, 7) 60 |ωδεῖς
62 ἀγρουκοι καὶ οἰκεῖαι 67 πληθύναι (v. ἐκάρκατεν) 70 κίνησις 69. 70 = 70. 69
71 γαργαρισμός — γαργάλη 77. 78 = 78. 77 γαρέλον (82 γάρκον ΕΜ., γαρνὸν Poll.)
(84 Cl. βαρρεῖ. γερρω. γερητηρία) (85 = κερσαῖ?)

HES. 28 γαμφαίη, γνάμφαλ, γράθοι 30 Γάμψηλοι· πόλις Μακεδονίας (v. 97)
37 γάναι· περιπτύσσαι (γλαγγάνει πτερύσσεται) 52 γανόθωντες· λελαμπρυσμένοι. λάμ-
ποντες (N 265) 57 γανύσται (Σ 504). χαρήσται. διαχυθήσται. αἰξηθήσται. εὐφρανθή-
σται. Αδ 67: γ.] λαπτεῖν — κινείσθαι σπαλέρων (μαρμαίρειν — καρκαίρειν) 81 γαμψων.
λευκότης. λαμπηδῶν (v. γάνος)

γαρριώμεθα· λοιδορούμεθα
γαρριάνα· φρύγανα. Κρήτες (ν. τραύσανον)
γάσ· χώρας, γῆς
γάσ[α] αν· ήδονήν
γάσος (γανσός;)· διπλατεών. δι πολλὰ εἰδῶς
καὶ πανούργος (ν. γάνδος)
γαστίρες οἰλον· τροφῆς μόνης ἐπιμελού-
μενοι. (ώς Ἰσιόδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ 26)
γαστρόχειρες καὶ ἔχιτρογάστορες·
οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν ἔστες [93]
γαστρα· γογγυλίς (Λάκωνες). ἡ κράμβη
(Βοολί)

γαστρα· τὰ ὄπισθια τῶν μηρῶν
γαστρίαν· στρόφον. ἡ τὸ διάνοιαν
γαστρίδες· οἱ τὰς ἐμιτράς ἔχοντες. γί-
νονται δὲ ἐν ταῖς κοιλίαις αὐταί
γαστρὶ ιεσθαί· λαβότερον τρέφεσθαι
ἐπλέρ τὴν χρείαν, ἣν γουν γαστριμαργεῖν
(ώσπερ τὰ θηρία)

γαστρίμριογοι· τῇ κοιλίᾳ μαινόμενοι.
ἀκρατεῖς. ἀπληστοι. πολυνάγοι
γαστρον· πέμψα σπομαδῆς παρὰ Κροῖσο
γαστρίς (Αρ. Ανν. 1601)· δι πολυνάγος, ἡ
ἀκρατής περὶ τὴν γαστέρα
γαστρίσα (Αρ. Βερ. 1528)· εἰς τὰ στέρνα
πλήκει. ἡ ροτάσαι
γαστροίδης (Pherecr. fr. I p. 324)· προ-
γάστρων. καὶ γαστροπλίσιν
γαστρόπ(τ)ης· σκεῦός τι μαγειρικόν [205]
γατειλαί· οὐλαί
γαστρι· τὰ σπαρθίντα πόδες τὸ (σπαρθίντα
πόδι τοῦ;) λαστρευθῆναι. οἱ δὲ κύναιοι ἡ
ζάρανοι, οἵ τε κόπροι χρῶνται, ὅταν
αὐξηθέντα λαστρευθῆ
γανλός· δι ἐξ ἀλλοτρίων ἔστω. ἡ κάδος
(Antiphon. III p. 132), ἐν φ τὰ πλοῖα δι-
πλεῖται
γανλοί· τὰ ποιμενικὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα
(ε 223). καὶ τὰ Φοιγικὰ πλοῖα γανλοι
(Callim. fr. 217, Αρ. Ανν. 598) καλοῦνται

καὶ γανλικά χρήματα (Χερ. Αν. VIII 8, 1)
εἰς ἀπὸ τῶν πλοίων. τινὲς δὲ καὶ τὰς χύ-
τρας γανλούς καλοῦνται
γαύρηξ· δι γαριών
γαύρηξ· δι σεμνυνόμενος [12, 13]
γαυριῶν· χαῖρων. ἀγαλλόμενος. ἐπαιφόμε-
νος. ἀλαζονεύομενος
γαύρος (Ευρ. Ρηοεν. 128)· αὐθάδης. σε-
μνός. μεγαλοπετής. Εὐρυπίδης Φιλοκτήτη
(Ιτ. 786). ἡ μετέωρος
γαύρφ· μεγάλφ. ἀκαταπλήκτω
γανσάδες· φευδής
γανσαλίτης· ὄφεον παρὰ Ἰνδοῖς
γανσόν (Hippocr. de fract. 765 C)· σκαμβόν,
στρεβλόν
γανσσαῖ· προσελάσαι κάμψαι
γαφάγας· σκώληξ, διν ἵμεις γῆς ἐντερον
λέγομεν, Συρακούσιοι
γάφυτον· γηγενές
γαστρίφτον· τὸν γῆς φέον [24]
γέαρ· ἥαρ (ν. γιαρ) [26—28]
γέβοντον· φόφον (γδούπον;)
γεγάκω (Dores)· γεγεγμένος (ώ)
γεγάληματι (—άνυματι)· γεγαλήνισματι
(.....) διακένται
γεγανωμένη· λελαμπροσμένη
γεγανῖα (Δ 199?)· γεγεν(υ)ημένη
γεγασί· γεγονός, ὑπάρχων [36, 37]
γέγηθεν (Ευριπ. Οτ. 66)· χαίρει. ἥδεται.
γελᾶ
γεγήθότες· χαίροντες
γεγηθώς (Demosth. 332, 9)· χαίρων [41]
γέγλανται· κεκοίλανται
γεγλύπωνται (Hippocr. III p. 195 K).
διτεγκλίσονται (cf. 556)
γεγραμμένοι· ἐξωστρακισμένοι. ἡ ἐδωρα-
φημένοι
γεγριφώς· δι τὰς χεροὺς ἀλιεύσων
γεγυνταῖκωμένα· πέμπατε τινα, φν γυνή
ἡφατο, καλεῖται οὗτο

COD. (89 γάσαν = γῆθην Lacones?)
σιονος 92 | οχεῖρες — ἐπὶ 94 γαστροφίς (ν. 205, 456 ει Aith. IX p. 369 Α) 97 ἐλυενεῖς —
αὐταί, ωσπερ τὰ θηρία 200 σισμαδῆς — δικριστφ 3 | ειδής | ποιών 6 γατάλαι
7 δόφανοι 8 γανλοι 9 γανλοι 15 | πρε εύ ἡ μετέωρος δροι φιλοκτίτη 16 | αλήπτω
21 γαρδία 23 Cl. γάθευδος (γάχυτον? γάθυτον?) 33 | ομένη; γεγαννυμένη Σγτ. 212 43 γε-
γλύπονται, διτεγκλίσονται 45 δλοώρ 46 γεγυνε

90. 91 πανούργος, ώς — Θεογονία γαστερε-
σιον 92 | οχεῖρες — ἐπὶ 94 γαστροφίς (ν. 205, 456 ει Aith. IX p. 369 Α) 97 ἐλυενεῖς —
αὐταί, ωσπερ τὰ θηρία 200 σισμαδῆς — δικριστφ 3 | ειδής | ποιών 6 γατάλαι
7 δόφανοι 8 γανλοι 9 γανλοι 15 | πρε εύ ἡ μετέωρος δροι φιλοκτίτη 16 | αλήπτω
21 γαρδία 23 Cl. γάθευδος (γάχυτον? γάθυτον?) 33 | ομένη; γεγαννυμένη Σγτ. 212 43 γε-
γλύπονται, διτεγκλίσονται 45 δλοώρ 46 γεγυνε

HES. 93 γαστεριμαργῆ (σ 2)· τῇ γαστριμαργίᾳ 205 γαστρατα· ἡ γογγυλίς.
Λάκωνες 12 γανριψ (Iob. XXXIX 23)· σεμνύνται. χαίρει 13 γανριάμα (e. c. Sirac.
XLIII 1· κανχημα. ἐπαρια. φρύγαμα 24 (γ) δι οὐπήσεων (ο 479)· ἐψόφησεν 25 γέλονς
(Iob. XXXIX 10). ξυάρ (πονν) 27 γεγάλια· κουράλλαι (γέληα) 28 γεγάσαι (δ 325).
γεγεγμένοι εἰσίν. υπάρχουσαι 36 γεγαότα (I 456)· γεγονότα, υπάρχοντα 37 γέγγει·
βρέζει (τέγγει) 41 γεγιώτας· τρίγλας (Sophro γενεάταν). οἱ δὲ τράγοι (γενεάταν)

γεγυρωμένον· κεκαμμένον, ήτονηκότα τῷ σώματι		γέκαλον· ἡσυχον
γεγυναῖ· αἱ (μεγαλόφωνοι) δύμιλιαι		γεκᾶσσα· ἔκοσσα
γεγυνεῖν· μεγαλοφωνεῖν. ἥδη δὲ φθέγγε- σθαι (Aesch. Prom. 523)		γέλανοι· ἐλός ἵππων δυσγενῶν καὶ εἰς πό- λεμον οὐκ εὐθέτων
γεγυνομή (Com. an. fr. CVI)· ἡ μέγα κεκραγυά		γελαρής· γαληρή. Λάκωνες γέλαρος· δέλφοιο γυνὴ Φονυιστή (v. 107)
γεγυνόν (Antiph. com. fr. I 2 p. 112)· τὸ ἔξακονστον. μεγαλόφωνον	[53. 54]	γελατίσ· (—αστύς)· ὁ γίλος (Callim. Del. 324)
γεγυνός· μεγαλόφωνος	[53. 54]	τὸ γέλας· γαύτας
γεγυνήσ· βοήσ· λέγος [spur.]	[56]	τὸ γέλγει· βαπτίζει. χρωματίζει
γεγυνίσκει· λέγος [spur.]		γέληη (Eupol. fr. V p. 550)· δῆπτος. καὶ βάψματα. ἀτρακτοῦ. καὶ κτένες (v. τελγή)
γεγυνός· κράξας	[59]	γελγυοπλεῖν (Hermipp. fr. VI p. 385)· φινοπολεῖν. παντοπλεῖν
γεγύς (tragici)· γεγονός, ὑπάρχων		γέλγυα· πήνη. σπάδη. κοιφάλια (v. 227)
γέγρ· τῇ γῇ		γέλγυιθες· αἱ τῶν σκορδών κεφαλαὶ
γεηπότες· γεωργός	[63]	τὸ γελγηθεύειν· διατηλογεῖν (γελγεῖ) [98]
γειναμένη· ἐνεγκατένη. ἡ πατρίς, ἀφ' ἣς ὑπάρχει (Eur. Tro. 825)		γελεῖν· λάμπειν. ἀνδεῖν
γειναμένοις (Xenoph. Apol. 20)· γονεῖσι	[66]	γέλενος· ἀσφυδελός (v. ἐλειοί). τάρκισσος
γείνεται (v 202)· γεννήσεις		γέλιεν· δριμὺς
τὸ γεινόν· ἐνδύμα		τὸ γελανδρόν· φυγρόν (gelidum?)
γείσα· τὸ ἐν ταῖς οἰκίαις, ἡ τειχῶν (Eur. Or. 1620) ἔξειν κυμάτιον. οἱ δὲ πρὸ τῶν θυρῶν στήγαμα, καὶ τὰς σᾶς τοῦ ἐνδύμα- τος γεῖσα (Aristoph. fr. inc. CXLIX) λέ- γονται	[70. 71]	γέλινθοι· ἐριβινθοί [304]
γειστοποδίζειν (Isaeus)· τὸ προσβάλλειν τὰ γέναια ἐν τοῖς τοίχοις		γέλλαι· τίλαι
γεῖσον· οτιγάνωμα οἴκου (v. γίσιον)		γελ(λ)ίκη· ἀλις
γείσωσις· τὸ τῆς στέγης ἔξειν	[75]	γελλίσαι· συνειλῆσαι
γειτνία· πλησιασμός		Γελλάς· εἰδώλον Ἐμπούσης, τὸ τῶν δάφων, τῶν παρθένων (Zenob. III 3)
γειτνιώντες· πλησιόχωροι	[78-80]	Γέλλως (Sapho 47)· δάιμον, ἢν γυ- ναικες τὰ γεογρά παιδία φασὶν ἀρπάζειν
γεῖτον· ἕργος	[ad 81]	γελοδυτίς (Dores)· ἥλιονοίς [11]
γειτόνημα (Plat. Legg. IV p. 705 A)· γει- τνάμα	[83]	γελοιός· ὥλαρός. γελοιαστής. καὶ δικαγέ- λαστος ἀνθρώπος καὶ λοιδορός [13]
		[ἢ γίλιον]
		γέλουστρον (Lacon. Boeot.)· ἐλυτρον, ἡγουν λέπυρον

COD. 47 γεγυραρο] — |ικότα 50 |κύμη 67 γεινεῖ· γεννήσει 69 γείσατο —

γεισας 72 γεισαπι| (Scriptum erat γεισαποδίζειν — τὰ γεῖσα) 84 γίγκαλον 85 γε-
κειδά 88 γαλήη 93 ὄρωπός 94 γελγυοπλεῖν 95 πίην 96 γελγίδες (99 σε-
λάδειν — αἰδειν?) 301 δριμὺς; εἰ. πίλαιρ (3 Cf. 102. 429. λίβενθοι ὥλιονθοι εἰ λάλιοι)
5 τιλαι 8 γελώ — δρίμων 9 γελλώς — ἡ 10 ὥλιονθοι (14 v. γολοίσιοι)

HES. 53 γεγυτρέειν (Eur. Or. 1220)· ἔξακονστον βοῆς (βόησον) 54 γέγυνεν
(-ονεν) ἐν καλῷ· καλλίστω(;)..... 56 γεγυρίμεν (O 223)· ἔξακονστον φωνεῖν 59 γε-
γυψώς (Θ 227)· κρανγάζων, βωῶν 63 γεγυρόα· γίτορα (γειτνία· γιτορία) 66 γει-
νατο (A 280)· ἐγίνηπε 70 γεισοκόμορ· γεωργός (rec. epic) 71 γείσας· ἔξοδάς τῶν
οικοδομῶν 72 γείση· ἐγίνηπατα 73 γείτη· βάψματα εἰς ἐριών (ΡΗΓΗ ποτ. ΠΕΛΙΓΗ)
78 γειτνιών (Sussann. 4)· ἔργων 79 γειτνίας· γιτορία 80 γειτνιάν· γιτονεῖν
(Bekk. 86. 16)· Ad 81: καὶ γεῖτος, γὰρ (I. ΡΗΓΟΣ γράφεται) αὐτό (cf. 275) 83 γεισαρας
(Exod. XII 19)· γείτονας εἰς ἄλλον γενούς καλούμενος τῷ Ιοραγῇ, προσηλύτονς (Iessai. XIV 1).
ἡ τοὺς πιοὺς τὴν γῆν διαπονημένους (v. 482) 98 γέλεια τίλαια (τίλεια· τίλαια Aesch. Suppl.
116) 304 γελλίζειν· γαργηρίζειν (v. γιγγήζειν) 11 γελοῖσιον (B 215)· γίλοιον, γέλω-
τος ἔξεστο (I. ἔξιοι) 13 γέλων· γέλωτα (Moer. p. 108)

γελσόν· δτυχές (ν. βέλλιον)
 Γελχάρος (sic)· ὁ Ζεὺς παρὰ Κρητίν [17]
 γέλως Μεγαρικός (Αρ. Vespr. 57)· ὁ σκωπικός
 γελωτίνος· καταγέλαστος
 γέμειν (cl. Eur. fr. 107)· κίνειν
 γέματα (Aeoles). ίμάτια (ν. γῆμα) [22]
 γέμος (Aesch. Ag. 1221)· γέμισμα, πλήρωμα [24]
 γενάρχον (Callimach.)· πατρός [26]
 γεναῖ· φιλή. ἐπὶ διαστήματος χρόνου τῶν μη κατ' αὐτὸν βεβιωκότων. τὴν δὲ γενάνθρωπαν εἶταν οἱ μὲν κ', οἱ δὲ κε', οἱ δὲ λ'
 (γενεᾶτιν (Sophro. Eratosth. p. 138)· τριγλαρ. οἱ δὲ τράγου (γενεάταν))
 γενεή· ήλικία. τῷ δ' ὥδη δύο μὲν γενεαὶ μεριώπων ἀνθρώπων (Α 250). εὐγένεια (Δ 60) [29]. γένεσις (B 707)
 γενιθλία· τὰ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ήμέρᾳ δῶρα. καὶ η εύωχλα (Eur. Ion. 653, 805)
 γένεθλον (tragic). τίκνον [32]
 γενεάς (Theocrit. II 78). Ιονλός
 γενεῆτης (Callim. Dian. 90)· παγωνίας (ν. 328) [35—37]
 γενέσια (Περοδ. IV 26)· ἱερῆτη πλεύμιος Αθηναῖος. οἱ δὲ τὰ νεκύσια. καὶ ἐν ᾧ ἡμέρᾳ τῇ γῇ θύσουσι [39]
 γένεσις Κύπρου (—ιδος?)· η σπονδή παρὰ Κυπρίου [41]
 γενέταν (Eur. Or. 1010)· πατέρα. καὶ γενέτην (Callim. epigr. XXII 2)
 γενέτας (Soph. O. T. 470)· ἔχονος (ν. 349)
 γενετήρι· πατρί¹
 γενετυλίδας (Ar. Thesm. 130)· δαίμονας Γενετυλίδας (Ar. Lys. 2)· γυναικεῖα θεός, πεποιημένου τοῦ ὄνοματος παρὰ τὰς γενέ-

COD. 16 κρισίω 20. 21 = 21 (γεμεῖν) 20 22 χρόνων — Post βεβιωκότων] τῷ δ' — ἀνθρώπων 28 Cf. γεγιώτας 29 εὐγένεια, [συγγένεια] εἰ μὲν [γάρ] γενεῖ (h. e. γράφεται συγγένεια) 31 γενέθλιον (γενεῖθλων τέκνων?) 34 γενεῖτης (38 πενθήμερος Bkk. 19) 44—6 = 46. 5 40 τύλης — τῇ ἐσοτῇ — κείνας πρ. 51 [εἰσον εὐγενεῖς 53 εὐγενῆς συγγένεις 58 λαπτεῖς καὶ φράτορες 64 γένους, τῆς 70—77 legebantur post 383 hoc ordine 76. 70—75. 77 72 ἐργάζοντες 73 χωροῦσα

PES. 17 γελυνημάξαι· γελούάσαι (σχελυνάσαι) 22 + γεμπός· κοῖλος (ν. γεννόν ει γλαψύον) 24 γεμπύλους (Ath. 284 B)· τοὺς ἰχθύς, τὰς πυλανίδας (πομπίλους) 26 γενέθλιον· γενήματα Ad 29 συγγένεια] γενέθλιος· γενέθλιος (Ε 270) ἢ πρότερος (Ο 166). προγενέστερος (Ι 161). 32 γενελαδεῖς (π. 176)· αἱ περὶ τὸ γένειον τρίχες 33 γένει ψήτερος (Γ 215)· νεωτερος (τῇ ήλικιά) 36 γενεῖσ· εἰδός τι πελέκεος (γενῆς) 37 γενε...ολογία· 39 γένεσιν (Ξ 201, 302)· πατέρα η μητέρα 41 γενεσιονργία· 49 γεριάς· ἔχονος (ν. 343) 50 γενικαῖ· γενεῖ (γεννικαῖ· γεραῖα?) 56 γέννας· μητρὸς ἀδελφὸς (ν. γέννος) 59 γεννησιονργίας (Sapient. XIII 5)· δημιουργός 62 γεννήτορες· γονεῖς. δύκινος 66 γεννόν· ἀράδον (ἀγένειον) 67 γεννόν· κοῖλον (ν. γεμπός) 68 γεννικῶς· λαχνοφός. γεννατός 69 γενοιατόν (Β 340) γένοντο 70 γέντιμος· ἄκρον τοῦ ἀλιευτικοῦ καλάμου (ν. γέρσημον) 77 γέντερ· η κοιλία (renter)

22 *

γένυς· γένειον (λ 320). πέλεκυς (Soph. El. 485). μάχαιρα [80]
 γενέσεσι (Nic. Al. 50 al.). ταῖς σιαγόσιν,
 ἡ γνάθοις. τὴν μητέρας (μήτραις?) [82—84]
 γενύων (Eurip. Hel. 1111). τὸν παρεῖσθ
 γεούχος· δὲ τὴν γῆν ἔχων
 γέρα (Soph. El. 413). τὰ τίμα [ad 87]
 γέρα (Iones). τίμα (440)
 γεραιάς (Z 87). ἐντίμους γυναικας, τὰς γέ-
 ρας τι ἔχοντας [90] 10
 γέραλις· τιμῇ
 γεραλρειν· τιμᾶν (Xen. Hell. I 7, 10). στ-
 βειν [93. 94]
 γεραλροντες· τιμῶντες, εὐφροσύνης
 [96—98]
 γεραλρει (Xen. Oec. IV 8). τέρπει, τιμᾶ
 γερανδρεις· αἱ παλαιὲ δρῦες, καὶ τὰ πα-
 λαιὰ δένδρα γερανὸδρυα
 Γερανεῖδαι· οἱ τὴν Φωκικὴν οἰκουντες
 γεράνιος (—ειον?). βοτάνης εἶδος 20
 τὸ γεραραι (Demosth. Neacr. § 73). λέραι
 κοινοῖς. ίδιως δὲ αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἐν
 Αλμαιᾳ τὰ λερά ἐπιτελοῦσαι, τῷ δριθμῷ
 ἴδι
 γέρανος· ὅρεον τι. καὶ δρυχησις. καὶ δρυ-
 ανον ξύλινον, ἐν φ κώπτοντιν ol ἀλφιτο-
 ποιοι τὰ ἀλφιτα
 γερανονλκός· δὲ τοῦ χοροῦ τοῦ ἐν Διηλφ
 ἐξάρχων [406]
 γέρας· τιμῇ (A 120), σίβας. ἀδλον ἀρετῆς.
 ἀμοιβῇ. δωρεά [ad 7] 30
 γεράσμιον (Nic. Ther. 613). τίμιον
 γερασφόρος· δὲ τὰς τιμὰς φέρων (Pind.
 Pyth. II 43 (78)
 τὸ Γέραντες· Αιθίοπας (Ath. 393 E an Herod.
 γέρανα· ἐργαλεῖα [IV 194?])
 γέργερα (Aeoles). πολλά

COD. 88 τιμᾶ τιμᾶ 95 γεράσοντες 403 γεραῖται Dionys. Hal. EM. 227, 36, γεραῖ-
 δαι Bekk. 228, 9. Cf. 427. Ultraque spuria videtur 12 γέργενα 13 ὑπὸν 16 γεργ-
 λοψ 18 διάφορος διάβολος (v. 413) (19 γεροῦντες?) 26 γεοήραν, ἐπίμητο [27] γερα-
 ράδες Bekk. 231, 30 Post 37] 48. 49 49 ὡ γέρων (B 796)

HES. 80 Γεννισιαρέτ (Luc. V 1). πατρὶς (παράδεισος) ἀρχόντων 82 γενύσθην
 (Plat. Phileb.)· γένουτο. δυνάκες (γενολόθην) 83 γένυσι (A 416). σταύσοι 84 γένυξ·
 πέλεκυς (γένυς τελ γένης) Ad 81] τιμᾶς (B 237) 90 γέραδος· αιγαλός (v. σχερός ετ
 χέραδος) 93 γεραλέον· γέροντα. ἡ ἀσθετή 94 γεραρόν· ἐντίμον (Γ 170). ἵλαρον (ad
 γελαρόν). μηγαλοπρεπῆ 96 γεραλές· πρεπεῖτης (B 77) 97 γεραιτῶν· [γερεντῶν (B 21).
 ἐντίμων] ἡ τιμῶν (Greg. Naz. Carm. IV 319 γεραλον), ἡ σεβῶν 98 γερδέται· τιμᾶται
 406 γεραρώτερος (Γ 211). ἐντιμότερος. πρεσβύτερος. Ad 7 δυοιβῃ] θέαμος (h. e. τίρας)
 14 γερεγέριτος· διάβολος (v. 418) 22 γερέα· ἐπίμου, ἐπίημος 23 Γέρεστος (γ. 177).
 δικτυητῶν τῆς Ἰλίδαις· αἱ τῶν δικτυῶν διδρῶν γυναικεῖς (γ. 403)
 28 γερθυρεόν· ἵλαρον (γηθόσουντο?) 32 Γερομανικός· ἔθρος 33 γέρων· πρεσβύτερος
 35 γεροντία (LXX). πρεσβύτερον, πλῆθος γερόντων 36 γέροντες (S 448). ἐντίμοι
 38 γέρα ἡ γερεά (Herod. VII 104). ἰμάς (388) 44 γέρεσμον (l. κέρσμον). δικρον δικευ-
 τικοῦ καλάμου (v. 370) 48 γερῶ· γεροντία

γεργέριμος (Callim. fr. L). ἐλάς εἶδος. τὸ
 τῆς ἐλάς φυσόν [14]
 γέργερος (Aeoles). βρόγχος (v. 178)
 γεργέρωφ· ἕσσον
 Γέργιθες· πόλις (Herod. VII 43)
 γεργίνος· διάβολος (Clearch. Ath. 225)
 γέργυρα (Alcm. fr. 131). αὐλῆ. δεσμωτήριον
 γερδίος· ὑφάντης [22. 23]
 γέρην· ἐντίμοις. οἱ δὲ γέρανος (θήλεια)
 γερηνίος (B 336). ἐντίμοις. γέρων
 γέρηνθοι· ἐτίμησον [27. 28]
 τὸ γερητηρά· ἀπόλεια (v. γερῶ)
 γεροίταν· πάπλον. Κρῆτες [32. 33]
 γεροντίας (Lacones). πάπλος [35. 36]
 γεροντίον (Δ 259). τὸν τοις ἐντίμοις
 κατὰ γέρας διδόμενον
 (γερουσιεῖται· γέρας τῆς δραχῆς ἔχει. Cf.
 532) [38]
 γέρρα (Herod. VII 61 al.). τὰ σκεπάσματα
 πάντα ἡ τὰ δερμάτινα σκεπάσματα
 γέρρα· τὰ σκηνάς (Demosth. 284, 24). καὶ
 τὰ γυναικεῖα καὶ διδρῶα αἰδοῖα γέρρα
 (Epicharmus)
 γέρρα· τὰ ἀπὸ καλάμων ἡ παπύρων ἐργα-
 γερράδια· στρωτηρίδια [στρημα
 γερρῶ· δηλώλα (v. βαρρεῖ)
 γέρρυς· γέρων (v. τέρπει et EM. 242, 1)
 γερύντας· γέρων
 τὸ γεροάκται· οἱ δήμαρχοι (?) παρὰ Λά-
 κωνισιν [48]
 γέρων· ἐπὶ μὲν τοῦ ἐντίμου·
 κικλησκεν δὲ γέροντας δριστῆς
 (B 404)
 γέρας γάρ ἡ τιμῇ· ἐπὶ δὲ τῆς ἡλικίας·
 ὡ γέρον (B 796)

γέρως (Xen. Ages. I 5)· τιμήματος, ολον τιμῆς

γερωχία (Ar. Lys. 980· ἡ) γεροντία παρά Λάκωσι καὶ Κρητοῖ (ἡν σύστημα γερόντων)

[52]

γέσμα· † γεῦμα (ἔνδυμα)

γέστα (Cyprii?)· στολὴ

† γεστα· ἔνδυσις [ad 55]. Ιμάτια (-αι· ἔνδυσις?)

γέστρα· γογγυλίς (ν. γάστρα) [57] 10

γέτος (Lacones)· ἔτος

γέτος· διαυτός (ν. γέτεα, βρέτος) [60]

γεύνων· γονάτων [62, 63]

γεύσεις (Ar. Ran. 462 ?)· αποκειράσει

γευστρίνην· γαυλόν

† γεύσιλοφα(s)· ἡ γεώλιοφα· ὅχθαι, τιτὲς δὲ ὅρη γεύσιλη [67]

γέφυρα· διάβαθρα [ad 68], πέραμα, διάβασης (Ε 88)

γεφύρας (Δ 371)· διε(εξ)όδους, τάξεις. ψεροχάς, τὰ μέτα τῆς φάλαγγος

γεφύρις· πόρη τις εἰς γεφύρας, φ. Ἰπρακλέων. [ἄλλοι δὲ οὐ γνωστα, ἀλλὰ ἄνθρακει καθέδμενον τῶν ἐπ' Ἐλευσίνι μυστηρίων (μυστόν) συγκαλυπτόμενον ἐξ ὄντων σκώμματα λέγειν εἰς τοὺς ἐνδόξους πολῖτας]

γεφυρισταί· οἱ σκάπται· ἐπει ἐν Ἐλευσίνι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις καθεδμένοι ἐσκωπεῖτον τοὺς παριόντας {

γεφύρωσε (Ο 357)· διαβατὴν ἐποίησε τὴν ὁδὸν

† Γεφύρος· δ' Πρακαλῆς (ν. 561) [74]

γεωμέτρης (Menand. fr. XV p. 216)· δὲ τῆς γῆς μετρῶν τὰ μόρια

γεωμόρος (Callim. Iov. 74)· γεωργός (ν. 511)

γεωμόριον· τὸ τῆς γῆς μέρον

γεωνόματι· οἱ ἐν ταῖς ἀγροικίαις διαιτήμενοι καὶ κηπορύχοι καὶ νέμοντες τὴν γῆν

γεωπεῖναι (Herod. II 6)· οἱ γῆς πειρώντες, καὶ ἀπορούμενοι

γεωργίης· γεωργός [ad 81]

γεωφάν(ε)ιον (Ephorus, Dinarchus)· μεταλλον τῆς κεραμίτιδος ἡ ἀλλῆς ἐργασίας (ν. προσφανῆ) [83]

γηγενέταις· γῆς αἰρεταί (ξεσταῖ?)

γηγενέταις· γηγενέσαι

γηγενής (Eur. Herc. I. 4)· δὲ τῆς γῆς τὴν γένεσιν ἐσχηκώς [87]

† γηγηγήλαξ· γῆλυγρος (γληῆοις). δ' ἄγροις μηνὸς

† γηγυερίδαις· οἰκερόις

γῆ θερινή· γαίειν [91]

γηθῆσαι· ήσθηναι, χαρῆναι [93, 94]

γηθια (Boeot. Cret.)· ἡθη [96]

γηθόσυνον· χαίροντα, ίλαρόν, χαροποιόν

γηθοσύνη· χαρά, τερψίς, ήδονή

γηθόντων· χαρᾶς (ν. γαθεῖσ)

γηθυνα (Plutarch. com. III p. 584)· ἀμπελόπρασα, οἱ δὲ γηθυλίδας, οἱ δὲ μεγάλα

κρόμμια, ἄλλοι χλωφά (ν. γαιθύλα)

γητῆς (Soph. Tr. 32)· δὲ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, γεωργός (ν. γαῖται)

30 γηλεχέες (Callim. Del. 286)· ζαμαικοῖται [503]

† γηλούμερόντων· συνειλημμένους (γηλομένων)

γηλιώμενοι· κατεχόμενοι

γῆμα (Dores)· Ιμάτιον (ν. γέμια) [7-10]

COD. 50 γερωνία — Λάκωσι [καὶ Λακεδαιμονίοις] — ἡν [γάρ] ή. ε. γρ. καὶ Λακεδ. 50-52 = 51. 52. 50 54 γέστα· γογγυλίς 56 γέστρα· στολὴ 58 γέτοις 61 γεννῶν (Crete ut βρεύκος an A 407?) 66 γευλόφας ἡ γεολόφα ὅχθη 77 γεώμορον· ἡ μορτῆ Cypr. 212 Post 77: γεώνα· ὑς θήλεια Λάκωνες (ν. γρώτα) 79 αἰτούμενοι N

80 πίνοντες 95 γηθα 504 ΗΠΟΥΜΕΝΟΥΣ?

HES. 52 γερώνιοιν· κοιλον. κενός (ἐν τεριώνη· ἔγκοιλιον) Ad 55 lvd.] μέλη (l. γέντα) 57 γέτεις ἐλπίς (γέτις ἐλπίς?) 60 γεῦμα (Num. XI 8)· γεῦσις. ἕδεσμα 62 † γεῦ· γυνὸν τὸ ἀρά (γεῦν· τοινν πάρα Eur. Med. 1408) 63 γεύσασθαί ει (Il. Mac. VI 20)· πειρᾶσσαι ἀφασθαί (181) 67 γευσιμεθα ἀλλήλων (Υ 258)· πειλαν λάβωμεν Ad 68 διαβάθρα] ὁδός, στράτα 74 γεώδοντος (Sapient. XV 13)· πηλάδους· Ad 81 —κες] μέτοικοι. πάροικοι (283) 83 γηγενεῖς (Ps. XLVIII)· ἀνδρες, γυναῖκες 87 γηγενῶν (Prov. II 18)· τῶν τα γεννά (γεννά) ἔργασμοντων, καὶ διαρτανόντων, κατὰ κοινούντες [κοινὸν] καὶ πάντες ἀνδρῶντας νοοῦνται γηγενεῖς (Ps. XLVIII 20)· καθὸ τὴν ὑπόστασιν ἀπὸ γῆς ἔχοντες 91 γηθόσυνη σεν (A 330)· ἔχαρη 93 γηθῆσει (Θ 378)· χαρῆσι (χαρεῖ) 94 γηθόσυνοι (II 122)· καίροντες 96 γηθόδουνος (269)· χαίρων, πειραρής 508 γηλιάσθαι· κατέχεσθαι 7 γῆμαι (φ 72. 158)· συνοικῆσαι 8 γημαμένη (λ 272)· συνοικίσσασα 9 γῆμασθαι (β 123)· γαμηθῆται 10 γηνεῖα· δσα ἐκ τῆς γῆς. ὠφέλιμα (γηῖτα εἰ δνεια)

τὴν γήνεσθαι· κατέχεσθαι (γῆλεσθαι)
γηοῦχος· ὁ τὴν γῆν συνίχων (Diidymī)
γήπεδα· χωρία. κτίσεις
γηπόνος (Eur. Suppl. 420)· γεωργός. γεω-
μόρος [15]
γηράλιον· δριμὺ. μέλαν
γηράλιος· γέρων. + γερόνθειση
γηράμων· + γράσα [19]
γηράνιον· γῆραν (Hesiod. fr. 163, 2?)
[21—25] 10 γῆρας· ὄφεις δέρμα [27. 28]
γῆρεια· τὰ τῆς ἀκάνθης (Nic. Ther. 329)
ἴξανθήματα, ἀπερ ἔνιοι πάππους λέγουσα [30]
γηροκόμος (Hesiod. th. 604)· γηροτρόφος
γηρουχεῖται· ὑπὸ γῆρας ὀχεῖται
γηρύεσθαι· φθέργεονται, λέγεν
γηρύοντες· φωροῦνται, λέγοντες [35]
γῆρας (d 337). φωνῇ. οὐδεν καὶ κῆρυξ,
τοῦ καὶ πρὸς γῆν γένεται ἐχοτος
γηρωπίζεται (<χίζεται?>)· γεροντεύεται
γῆς ουφαλός· η Ήμέρος. καὶ Δελφοί (Soph.
OT. 895)
γήτεια κρόμμινα (Anaxand. fr. I 56 p.
184). καὶ γῆθυνα πολοῦνται
γητικά· παρὰ Ἀλεξάνδρῳ Ἐπιστολαῖς πο-
τήρια σῦτο καλοῦμενα
γηφάγοι· πένητες, ἀποροι, μετὰ τὰς ἐκ γῆς
βοτάνας αἰτιζόμενοι τροφῆς ἀμοιροῦντες.
Καλλίμαχος ἐν Ἐκάλῃ (fr. LVIII)
γήχυτον (Hippocr. Galen. p. 452)· τὸ δια-
λὸν τῆς γῆς
γλα· ἀνθη
γίαλ (Paphlīi)· ὀδυν(ῆσ)αι
γίαρ (Boeotī)· ἐς ἔαρ
γιγαλλία· η γῆ [42]
Γίγαντια· η Λυκία τὸ πρότερον. καὶ οἱ
κατοικοῦντες Γίγαντες
γίγαντος (Aesch. Ag. 691?)· μεγάλον. Ισχυ-
ροῦ. [ὑπερψυστὸς (an Iessi. XLIX 24?)]

COD. (16 γηραλέον· μὲλαν παλαιόν Cyt. II) 29 γήρατα — πάπος 30 γηρο-
βοσκῶ· γηροτροφῶ 32 ὀχεῖται, η γέρας τῆς ἀρχῆς ἔχει (cl. 437b) 38 γησοφαλος
39 γήτια 41 αἰτιζόμενα — ἀμοιροῦνται — ἐνεκάλει 44 γλαῖ· ὀδύναι 45 γίαρες,
ἔαρ 56 γιγγάνιος 58 κατὰ κώμης 61 Γιγρών, Γιγγρόν Eustath. 1880, 62 1599, 1 πα-
ταΐκης ἐπιπαταΐκός το. 68 ὄφομα (69 Cf. τίξαι) 72 Ισχάς 73 γισάμεται 77 ἐσχάτη
(cf. λοτλα) 80 ησυχήν

HES. 15 γήρα (Γ 150)· τῷ γῆραι 19 γηράναι· γηράσαι (Moeris) 21 γηράσας·
22 γῆρας (P 197)· γηράσας κατὰ συγκοπὴν 23 γήρας· γηράσας· γήρας. διλλ. οὐχ υἱὸς
ἐν ἐτεοι πατρὸς ἐγήρα (P 197)· 24 γηράσκει (η 120)· φθίνει, λήγει 25 γηρά-
σκοντα κομιζόντα (Ω 541)· γηρασκῶντα 27 γηρεῖν ποίοις (πηρίν· πίος πον Γή-
ρεια· πόλις) 28 γηροι, γεωλόροι, 30 γηροβοσκῶ (Eur. Phoen. 1436)· γηροτρόφω
35 γηρον (Eur. Tro. 441)· φωνήν 47 γηρας (Genes. X 8)· δυνάστης. Ισχρός 66 γίν-
σοι (τίν) 75 γισγόν· Ισον (X 440) 76 γισιον· μικρὸν τείχος

γιγαρτίς (Comic. V p. 48 Mein.)· σταφίς
γιγαρτον (Simonid. epigr. p. 89)· τῆς στα-
φυλῆς τὸ ἔνδον
γιγγλισμός· γαργαλισμός (τ. γελλίζειν) ἀπὸ
χειρῶν, γέλως
γιγγλισμοῖς· κιχλισμοῖς
+ γιγγλίαν· κάλυμμα κεφαλῆς ἔρουντες
(έρεοῦν τι)
γιγγλος· νάνος
γιγγλυμος· ὁ στρεφόμενος γόμφος ἐπὶ τῶν
θυρῶν· καὶ ἐπὶ τοῦ θώρακος οἱ στροφεῖς
(Xenop. Eq. XII 6). καὶ φιλιματος εἶδος
(cf. 243)
γιγγρασμός· ηχος
γιγγροι· ἐπιφώημά τι ἐπὶ καταμωκήσει λε-
γόμενον. καὶ εἶδος αὐλοῦ
γιγγραται· αὐλοὶ μικροὶ, ἐν οἷς πρῶτον μαν-
θάνουσιν
γιγγρος· αὐλημά τι, ὅπερ ἔνιοι γιγγρον·
20 οἱ δὲ αὐλοῦ γένος
Γιγνῶν οἱ δὲ Γιγῶν· Πάταικος ἐπιτραπέ-
ζιος. οἱ δὲ Αλγύπτιοι Ἡρακλία (v. 473)
γιγνώσκει· γνωσίκει
γιέλος· ἐτερόφθαλμος
+ γίμασαι· σπαῖνες
γιμβάναι· γεύαρα (v. Ιμψα) [66]
+ γνίς· γέραρος. Τυρρηνοι
γιννοις (Arist. HA. VI 24, 1)· (ξῶν οὐ) ὁ
πατήρ ἐπος, η δὲ μητῆρ ὄνος ωθήη (v.
οίνος, σιφος)
γιξαι (Boeotī)· χωρῆσαι
γιο (Tarentini)· αὐτοῦ
γιπον (Boeotī)· εἰπον
γιε· ίμας. καὶ γῆ. καὶ ισχίς
γισάμεν (Dores)· εἰδέναι
γισας· φθείρας (= ίψας?) [75. 76]
γιστία· ἰχάμα
γιστίαι· λοτουργολ
+ γιστιώ· παύσομαι
40 γισχύν· Ισχύν

- γιτέα· ιτέα
γιτονας (Boeotii)· τὰ δύο αιδοῖα (δίδυμοι,
ηῆκες) [83]
- γλάγος (B 471)· γάλα (v. κλάγος. κνάξ)
γλαισμοὶ· λόφοι
γλαινοὶ· τὰ δαιπρόσθματα τῶν περικεφα-
λαιών, οἰον δατέρες
γλακχόν· γαλαθηνόν
γλακῶντες· μεστοι γάλακτος (79) [90, 91] 10
γλαμᾶν (Dorice)· λημῶν
Γλαμία· πόλις. Κρήτης
γλαμυξιᾶν· γλαμάν. λημᾶν
†γλαμός· μύξα
†γλάμα· α· στράγαλοι
γλαμυρόν (cf. Hippocr. II p. 773 K)· γλα-
μῶδες. ἐνυγρον. ὑπόδακνυ
γλαντες· ἀργός. καὶ εἶδος ἤχθνος (Arist. ΗΑ.
I 5, 3). οἱ δὲ γλάντες
γλανοὶ· ἀρχεῖον
(γλάνος Arist. ΗΑ. VIII 7, 2· ναινα) [601, 2]
γλαρίς (Collim. fr. CLIX)· †δρος
γλαυκή· λοχνῷ. φοβερά (II 34). λευκή
γλαυκία ἡ γλαυκόν (γλαύκων)· βοτάνη
τις
γλαυκίζειν· δημιουρωπεῖν
γλαυκιόν (Υ 172)· καταληπτικός. ἐμπυ-
ρον καὶ φοβερὸν βλέπων (v. 668 εἰ κλαυ-
κίσων)
γλαυκός· λευκός
Γλαύκων φορβάδας· Ἰππονος εὐγενεστάτας
γλαυκόπις (A 206)· φοβερὰ ἐν τῷ δρᾶ-
σθα λαμπρόφθαλμος. εὐόφθαλμος (Ε 405)
[11]
- γλαῦξ· τόμισμα Ἀθήνησι τετράδραχμον.
- εἶλεγο δὲ καὶ δρηχτὸς τις. καὶ δρεον.
καὶ φυτόν (γλάξ)
γλαυσόν· λαμπρόν. θρασύ (v. δαῦκος).
Ιταμόν
γλαύσσει· λάμπτει, φαίνει, φαύσκει [15—20]
γλάφει· γλύφει, ὄρύσσει (Hesiod. Scut. 431).
κοιλαῖτε
γλάφυ (Hesiod. opp. 531 = 503)· σπιγλαιον.
ἄντρον
- γλαφυραὶ· κοιλαι (B 602) [ad 23]
γλαφυρᾶς· ἀνθηρᾶς [ad 24] [25]
γλαφυρός· ἀνθηρός. λαμπρός. τερπνός. κοι-
λος. ἥδης. βαθύς
- γλάψαι· κοιλάναι. γλύψαι. ἐκτρέψαι. σκα-
λεῖσαι. βαθύναι
- γλευκήσας· γλεύκοντος γερόμενος (μεστός),
ἐκλυτος καὶ παρεμένος ἀπὸ τῶν οἰρων
γλευκός· τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, πρὶν
πατηθῆ
- 20 γλεῦξις· οἰρος ἐψημα (ἐχων) [31]
γλέφαρος (Pind. Ol. III 21)· βλέφαρο. ὁφθαλ-
μοι
- γλήνεα (Ω 192 Nic. Ther. 228)· οἱ
δὲ ποικίλατα καὶ γληνὸν τὸ ποικίλον·
καὶ ζῳδία, ἀγάλματα· ἔνιοι καὶ κήρινα
πλάσματα ἀξιωθέατα
- γλήνη (Θ 161)· κόρη ὁφθαλμοῦ. καὶ πα-
γηνον. οἱ δὲ τὸ οὐδετέρος ἄξιον (v. γλώτη).
καὶ τὴν πεπλασμένην κόρην. πρόσοψιν. καὶ
- 30 γλήνας τὰ κηρία τῶν μεισσῶν. ἡ ὅρη
(κόρη)
γλήνος· φάος
γλήνωσσα (cf. γέγλανται διαγλαίνειν ἐγγα-
νάται)
..... πορηρά

COD. 81 ιτέα Post 85] 95—97 87 γλαίνους ΕΜ. 232, 40 94 |ταν |ιαν bis
95 γλάνυξα δημιατα ΕΜ. I. c. 97 δημιώδες 98 γλαίνει; 600 Cf. γάνος 3 δηνυγμα
ΕΜ. 233, 9 (δργανον !) 9 γλανκοφορβίδας 11 γλανὺς 12 |γηνον 14 γλαύπει 20 ἐστατο—
κλαύκα — ονον 27 γλαῦψαι 30 Cf. γλύξις ει Paus. Eustath. 1531, 63 33 ποικιλίτα
34. 35 = 35. 34 35 γληχο| 36. 37 γληνώσαι· διαφύεται. γληχυλις (—ρις Zonar.).
ποιηρά Cyr. 171, 39

HES. 83 γλαγέας (II 642)· γεγαλακτωμένας 90 γλαμῶτες. λημωτες (v. Moer.
p. 111) 91 γλαυσν· λημῶν 601 γλαυψοὶ· γληνοι απόματος (v. γναμπτοις) 2 γλάμ-
πτειν· πεινειν (λάπτειν· πλειν) 11 γλαυξ· νυκτόβας (—οφανς). πεινειν νυκτερινόν
15 γλαυρον· ουσιόν (γαύρον) 16 γλαυξ' Άθήναξε (Ar. Ανν. 301)· παρουσια ἐπει τῶν
μάτην τι πραττόντων, σῶπειν (ει) γλαύκας Άθήραξε ἀγοι. πληθύνονται γάρ ἐπανῦθα γλαίκες
17 γλαύκες Λαυριοιτικαί Αριστοφάνης Ορνιους (1106), οι αργυρωστατήρες· Ἐν Λαυρίῳ γάρ
τὰ μέταλλα τὰ ἀργυραῖα (—εῖα). γλαῦξ δὲ τὸ ἐπιχαίραγμα τοῦ απατήμος· 18 Γλαύκον
τέχην (Plat. Phaed. p. 108 D)· παρουσια ἐπει τῶν [αὐτῆς] ὑπίδιτος κατειχαζομένων· Διονυσόδωρος
δὲ τὴν πειρ τὸν αἰδηρον κόλλησον· Γλαύκης γάρ Χίος αἰδηρον κόλλησον εἴρεν· 19 γλαῦξ
ἐν πόλεις· παρουσια [ταῖς ἀληθειαῖς] ἀνένειτο γάρ ὑπὸ Φαιδρου εἰν τῇ ἀπροπόλει· 20 γλαῦξ
διέπτατο (Ar. Vespr. 1086· ταῖς ἀληθειαῖς) πορ τῆς μάχης ἐν Σαλαμίνι γλαῦξ φασι διαπτῆναι
τὴν νίκην προσπηκτίνουσαν (schol. I. c.) Ad 23 κοιλαι βαθεῖαι (B 516). Ad 24 δηθ.] ἄλλος
δὲ κοιλαις (P 416) η βαθεῖαι (Τ 119) 25 γλαφυρὸν (ε 194)· τερπνόν. κοιλον. ἥδης· βαθύ
31 γλείβα· ἀξιωμα συγκλήτου

γληγχωνοειδές· δίκταμνον
γλί· εύτονον. ίσχυρόν
γλία· κόλλα
(....) γλοιός, ρύπος
γλίσχραι (Nicand. fr. 83). γῆμαι
γλίσχρον· ἐνήλατον
γλίσχρος· φειδωλός. σκυρφός. λαν φυαρός. ἐνήλατος. κολλάθης (Ar. Ach. 452)
γλίσχρως (Xen. Hell. VII 2, 17). ὀλιθηρώς [46. 47] 10
γλίττετόν· γλοιόν
γλίζει (Aristoph. fr. VII p. 987). ἐπιθυμεῖς
γλίζεται· ἐπιθυμεῖ. προθυμεῖται
γλίζόμενοι (Herod. IV 152). ἐπιθυμοῦντες
γλίζομενος· ἐπιθυμῶν
γλιζυρίς· ἀτυχός. η ἐρωτική τγλιζός· φειδωλός καὶ γλίσχρος, οἱ δὲ πολυπράγμων, περιέγεος [55]
γλοιας· δ κακοήθης ἵππος καὶ τ πολυδίκη παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 930). καὶ γλοιής τὸ αὐτό
γλοιάζειν (Hippocr. Galeni p. 452). τὸ καταφερόμενον εἰς ὑπὸν [καὶ] ἐπιμένειν τοῖς ὅμμασι καὶ κατιλλάσπειν, οἱ δὲ διεγελᾶν γλοιήτα· κακοήθη
γλοιός (Ar. Nubb. 419?). φυταρός [αδ 59]
γλοιός (Hippocr. I. l.). νιστακτικῶς γλούρεα· χρύσα. Φρύγες γλούρος· χρυσός (v. χλουνός)
γλουτοί· τὰ τῆς κοινῆς σφαιρώματα 30 γλουτόν (E 68 Hippocr. III p. 88). τὸν περὶ τὰ λοιχία
γλουτός· σφαιρώμα γλυκεῖα (Theophr. IX 13, 2). η γλυκύρριζος
γλυκερφ· Σιδωνίφ (Com. anon. fr. CXIII).

COD. 39 γλίον (γλί Cyr. 212) 40 γλοια 41 γλοιος 42 γλησχραι· κνῆμαι
43 γλησχρόν 48 Cf. Eustath. 1560, 32 49 γλικεῖς 50 γλ. παίζεται ἐπ. 53 γλιχύτης 54 γλιχά EM. 234, 26 (Forte γλιχώ· (φειδωλία. γλίχων) φειδωλός κτλ.) 57 κατειλλοπεῖν 58 γλοιητά 63 κό 67 legebatur post 71 — γλυκερώσιδονίω — θεμέλης — καίδρος ἔρανδραρον — μέρος 81 αποτήματι 83 μελίσνεται 85 ἄγονος 86 δρος 87 ἐπι

HES. 46 Γλίσσα (B 501). πόλις 47 γλιάται· παίζει. Διατά (v. γαϊάται) 53 γλί- δον κόαι· εἰς οὐδέ τίπον κατέχεται τὸ ἐν τῷ χώρῃ διὰ τῶν κεντημάτων. ήσαν δὲ πτήλια τοῦ Σοφοκλῆς (fr. 32). Αδ 59 γλοιός· νιθρός. Δάσεινής (αδ γυνός) 68 γλυκίσθων (A 249). δόλων 69 γλυκύνων (Y 172). ἐμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπον (v. 607 εἰ κλακίσθων) 72 γλύκιον (ι. 34). δόλον 73 γλυκύς (A 610). ηδύς 77 γλυκύ (A 598). μελιχρούν 88 γλύψα (II Paralip. II 7). ξύναι. χαράξαι 89 γλυκύς δύχων (Plat. com. fr. IV, p. 677). παρομια, ην φησιν εἰρήσθαι ἀπὸ τοῦ λεγομένου μακροῦ ἀγκάρον ἐν τῷ Νεῖλῳ, κατ. ἀντίφρασιν. εἶναι γάρ δυσκόμιστον διὰ τὸ δένμα καὶ ἀηρή· οὐδὲ λέγεσθαι τὸν παρομιαν ἐπι τῶν αἰσχρῶν τι δοκιμαζόντων, ἐπαινούντων δὲ οὐς φαύλον. Κλέαρχος (Ath. XII 610 E) δέ φησι, (τοὺς Σαρδιανοὺς) ἐξυβρίζειν εἰς τὰς καταδεστέρων γυναικας καὶ παρθένους, καὶ τὸ χωρίον, ἐν φ ταῦτα ἔδρων, σφομάσαι Γλυκύν δυχῶν 91 γλωσσαλγία (Eur. Andr. 689). φλαρία

δρᾶμα δέ ἐστιν, ἐν φ τῆς θυμέλης ἀρχεται οὐτως·
Σιδώνιον ἀστυν λιπόντες (v. 1. λιπούσα)
καὶ δροσερὰν Άραδον (Prynich. fr. 10 Nck.)
διεβεβόθη δὲ τὸ μέλος τοῦτο [68. 69]
γλυκή· βοτάνη τις ἐδώδιμος
γλυκίννας (Crelice). διὰ γλυκέος οἴνου πλακοῦς (e Seleuco) [72. 73]
γλύκκα· η γλυκύτης
γλυκκόν· γλυκύ
τ γλυκκεῖν· τὸ γάλα, καὶ τὴν χολήν (γλυκεῖαν) [77]
γλυκυδερόκες· ηδύν ἐν τῷ δρᾶσθαι
γλυκυνθυμία· ηδονή
γλυκύθυμος (Y 467). ἀνεμένος. ηδύς.
διπλαόψυχος. ηπιος. προσηρής. γλυκύς
γλυκυσίδη (Plat. com. fr. V p. 635). φυτὸν ποιόν, συντελοῦν πρὸς διπλόμα τι τῶν γυναικῶν (Hippocr. I p. 478 K)
γλυκυψάσιον· τὸ ἐρυθρόβανον. Κοῆτες γλυκυψάσιοι· τὰ ἐν οίκῳ φρουροῦντες καὶ ἔνδον μένοντες
γλύκων (Ar. Eccl. 985). δ εὐήθης
γλύκης (Phrynic. com. fr. XIII p. 605). δ ἀπειμένος οἴνος καὶ ἀτονος, οἱ ἔνιοι μὲν διπλόστομον, οἱ δὲ γλεῦχειν
Γλυφεῖον· ἄντρον τι καὶ ὄργανον
γλυφίδες (A 122 φ 419). αἱ χηλαὶ τοῦ βέλους, διὰ τοῦ γε(γ)λιφθαι καὶ κεκολλάθαι, εἰς δέ η νευρὰ ἐντίθεται τοῦ τόσου. ἔνιοτε δὲ καὶ τὰς τῶν ἀκίδων χηλὰς λέγει Ομηρος. καὶ αἱ θαλάμαι [88. 89]
Γλώς (Xen. An. I 5, 7). διονα Αλγυπτίου τινός [91]

γλῶσσαι· [αὐτὸς] σημεῖα ἐπὶ τοῦ ἡπατος
παρὰ τοῖς θύταις

γλῶσσαις· τὰς γλωσσίδας τῶν αὐλάν, καὶ
τῶν ὑποδημάτων [αὐτὸς] 93]

γλῶσσαργον (ἡθος?)· στόμαργον. ταχύ-
γλωσσον [95]

γλωσσοστροφεῖν (Ατ. Nubb. 782)· περι-
λαλεῖν, καὶ στωμάλλεσθαι [97—99]

γλωττοκομεῖσθαι· ἐν φίλῳ αὐληταῖς ἀπει-
θεσαν τὰς γλωσσίδας (Lysipp. com. fr. IV
p. 745), καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (Eubul.
fr. XXVII p. 272)

γλωττοποιεῖσθαι· ὁ τὰς αὐλητικὰς γλωσσίδας
ποιῶν

γλωττίνα (Ω 274)· τὴν γωνίαν τοῦ βίλους.
καὶ τριγλωττίνας διστούς (Ε 393? Θ
297?) καὶ γλῶσσαν, καὶ ἄκρον (Callim. Del.
235). κυρίως δὲ γλωττίνες αἱ τῶν διδέσων
ἔξογαν καὶ αἱ τοῦ ὅγηγοῦ γωνίαι

γλῶσσαν οὐκέτι εἰπεῖν· οὐκέτι γενέ-
σοιτο

γλῶσσασάσπιδας· τοὺς τῇ γλῶσσῃ ὄπλῳ
χρωμένους, ωσπερ ἀσπίδις, μεταφορικῶς

[105]

γναθόστρον· τομότατον καὶ αἱρετικώτατον
γνάθους θηλεῖας· ἡ γναῖκας

γναθοῦν (cf. Phrynic. com. IX 591)· τὸ
εἰς γνάθους τύπειν

Γνάθων· παράστος

γναρπτά· καμπύλα. † πεκτά. ὑγρά

γναυμπτῆσιν (Α 416)· διακελασμέναις [11]

γναυμπτόν (Ω 41?)· εὐπεστον. εὐνγρον.
εὐγναυμπτον. εὐμεταβολον

γναυμπτούς· χαλινούς (v. γλαμψο)

γνάμψαι· κάμψαι. κάλαπαι. πεῖσαι

γναπτάτες ἔλικας (Σ 401)· τὰ καμφθέντα
φελλά

γνάπτει (veleres)· κάμπτει

γνα(π)ταὶ ἀκταὶ (Aeschyl. fr. 29)

γναφάλλιον· βοτάνη (Diosc. III 132)
γναφάλλον (Alcae. fr. 34, 6 Cratin. p. 74).

τύλη. λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ κανάφαλ-
λον· καὶ ὁ γναφεῖς καναφεύς

γναφαλλος· πῖλος

γναφένες· εἶδος ἰχθύος (Eraenetus)
(γναφέως· καθαίροντος ὕπον)

γναφῆναι (veteres)· κλασθῆναι. καμφθῆ-
ναι

10 (γναφεν· ἔξεσεν. ἥμυνεν)

γνήσιος· ὁ ἐξ ἵσων γονέων. ἴδιος, οἰκεῖος

[26. 27]

† γνοῖσις· γνῶναι

γνόφεον· μέλαν

γνόφος· [] δίνος. δινεμος []· σκοτομηνία
(ad γνοφομηνία) [81]

γνύθος· βόθροι. κοιλάδατα. σπήλαια. θα-
λάμαι. καὶ τὰ ἐν τῷ βαθίεσσι προσκόμματα
ἔτοις γνυθούς [83]

20 γνύξ (Ε 68)· ἐπὶ τὰ γόνατα

γνυπετεῖν· ἀσθενεῖν. μαλακήσεθαι

γνυπετήσει· εἰς γόνιν † πεπτεῖσι

γνύπετον· δρόσον. οἱ δὲ ἔκλυτον. (οἱ δὲ)
γνύπετοι· ἐκτεταμένοι. δειλοί. ἀλλοι δὲ
κατηφεῖς. καὶ κατεγνυπόσθαι κατε-
στηγάδοι

γνυπού(ό)ντι· δοσθενοῦντι

γνύπωνες· στυγνοί. κατηφεῖς. (v. γρυπών
εἰς γρυπόν) ἀπολυμοι. παρειμένοι. καὶ μαλα-

κοί, διὰ τοῦ εἰς γόνιν πεπτωκένται

γνυψαλ· τάπαι

γνώθι σαντόν· ἀπόφθεγμα ... Χείλωνος
φασί

γνώμ(α) Com. ap. fr. XCIII. IV)· τὸν βαλ-
λόμενον ὄδόντα, δι' οὐδὲ τὰς ήλικιας ἔγνω-
σιον τῶν τετραπόδων. καὶ δὲ κατηρτικῶς
ἡδὴ λιπογνῶμαν ν. λέγεται δὲ καὶ τὸ γνώ-

μας (Ατ. Βγ. p. 101)

γνώμα· τὰ ψηφίσματα

COD. 96 γλωττοπτορφεῖν EM. 235, 41 στομύλεσθαι
4 αἰσπίδας 12 εὐπεστον Post 12] 22; post 14] 24 18 γναφάδιον, 3 γλεσσας
20 πηλός 22 σπίλον Ath. VII 297 C 23 ἔξιστονοιν 29 μελιάν 30 δεινός δι] Cyrt.
63 212 (Forte γνοφίας (v. gl. 829) δίνος δινεμος *γνόφος· σ. δι.) 32 γναδοι 35 γνυ-
πτεῖν 36 γνυπετήσει 37 γνυπετον — γνυπετοι — δηλοι — μετεγνυτάσθαι 38 γνύ-
πται (γνυπονι, ut aliova nýphores?) 39 γνυπώνει Post 40 legebantur 49—53 41 τεί
42 κατηρτικώς

HES. Ad 92: φωναί. καὶ Ad 93: καὶ τὰς λαλίας (N. Test.) 94 γλωσσασόκομον·
θήκη, σορὸς ἐνίλινη τῶν † λειψάνων 97 γλῶττη· οὐδενὸς ἀργον (634) 98 γλωττεῖν·
χρονίζειν 99 γλωττόν· νομόν (χλωρόν νομόν ...) 100 γναθοῦ (π. 175)· γνάθοι.
σιαγόνες Post 11: ἐπικάμπτεις (ad Σ 401) 26 γνοῖσιν (Σ 126)· μάδονειν 27 γνοῖσις·
ψεύδης (Γ 53?) Ad 30: συνεφία (Theodot. Iob. III 5) 26 γλύκις (Symmach. I. 1.) 31 γνω-
μει (-ην δὲ) διδωμι (I Cor. VII 26)· συμβουλεύματι 28 γνύστων· ταθραίσθων (γνιδος ὄν)

23

γνώμη· διάθεσις ποιά τις. καὶ γνώμη. καὶ
ἐπιστήμη
γνωμοτυπία· γνωμολογία
.....· ἀρχῆς (<—εῖς>), ἀπὸ τοῦ γνῶναι.
λέγεται καὶ τὰ ἐν τοῖς ἡλιοτροπίοις κίνη-
τρα. καὶ τὸ παρὰ τοῖς ταπεικοῖς
γνώμων· συνετός. Σοφοκλῆς (Ιερ. 931)
γνῶναι (Eur. fr. 713)· κρίναι. καὶ τὸ συν-
ουσιάσαι
γνώμημοι· μαθηταί
γνωρίμω (Xen. Mem. II 3, 1)· γνωσκομέρω.
δυνάκες [51]
γνωρίσματα· τὰ συνεκτιθέμενα τοῖς παι-
σιν ἐξ τῶν περιθεραίων [53]
γνωριμάχησαι (Περοδολ.)· τικὲς μὲν τὸ
γνῶναι τὴν ἱαντοῦ ασθένειαν τὴν τε τῶν
ἐναντίων ισχύν· ἄλλοι τὸ γνόντα, ὅτι πρὸς
κρέεσσαν εἴσοιτο αὐτῷ ή μάχη, ἡσυχάσαι
[post 54]
γνώσις· σύνεσις, εἰδήσις, νόησις
γνωτή· ἀδελφή· ή ἔρωμένη
γνωτοί· ἀδελφοί. γνωστοί
γνωτόν· εὐεπίγνωστον (H 401). ποτὲ δὲ
ἀδελφὸν (P 35)
(γόδαν· γόγτα (Arcad. 38, 11)
† γόνα· τὸ δριόν. Φούνικες
γοβρίαι· φανοί, λαμπτήρες (Stralt. com.
fr. VI p. 783)
γόγγρος· ἰχθύος εἶδος (Antiph. com. III
p. 130), καὶ ή γογγρώδης τῆς ἥλαιας ἐκ-
φυσις τὸ κάτω τοῦ στελέχους (Theophr
I 13)
γογγρέψειν· τονθορύγειν. τὸ τὰς ὁγ-
νεῖν, ὅπερ ἔνιοι γογγύζειν. τὸ αὐτὸν καὶ
γρυλίζειν λέγεται (916)
γογγρύσαν· ὡς χοῖφος φωνῆσαι
γογγρώνη (Πίρρος. III p. 597)· ἀπόστημα
ἐν φάρνυγι (στηληρόν) (ν. γωγείη)
γογγύζειν· φθέγγεθαι. τονθορύγειν
γογγύλον· στρογγύλον (Soph. fr. 362)

γόγγυλσιν· συστροφήν
γογγυλόσακηνος· στρογγύλον ἔχων τὸν
οίκον, ἢ τὸ σῶμα
γογγυλώματα· στρογγυλεύματα
γογγυλωπά· στρογγύλα. εὔτορα. γοργά
γόγγων· μωρός
† γόδα· ἐντερα. Μακεδόνες
† γοδᾶν (γοδανί?)· κλαίειν. Κύπριοι
† γόδατος· θῆρα (& Θ. Κύπριοι?) [76]
10 γόδατος (Attic.)· μάργος, [ad 77] περίεργος
γοητεύειν· δπατά. μαγεύειν. πελέειν. φαρμα-
κεύειν. ἐξάρειν
γολ· αὐτῷ
γοῖδα· οὐκ οἶδα
† γοιδύεις· ϕυτῆρες
γοίδημι (Λεοτες)· ἐπίσταμαι
† γοιδούλος· λαλώς. οἱ δὲ γοιδούλος
γοινάκες· βλαστοί (ν. ειναξ)
γοῖνος· ολνος
γοινάρυττες· οινοχόη
γοινέες· κόρακες (ν. οινάς. οινιάς)
γοῖσος· μέλιαν πλατύ (ΕΜ. 237, 51)
γοῖτα· οἰς (ν. γοτάν)
γοῖτος· ϕύλος. πάτος
Γοιτόσυρον (Herod. IV 59)· τὸν Ἀπόλ-
λωνα. Σκύθαι
γόλαμος (Αεολες)· διωγμός (h. e. οὐλαμός)
γόλανα· ἀγύλη. ἀντιλαβεύς (Φόχανα)
γόλησις· κακοδαιμονία
γόλλακα· λάκκον
γολοινά· χλωρόδ. ή γολονδ
γολομένη· βιοτάνη (ν. γόμηη)
γολύριον· κέλυφος. οἰκείον Ταραρτίνος
(κολύφιον?) [901]
γόλμις· ϕάρο τὸ δρυεον
γόμος· ξωμός [4—6]
γόμφοι· μύλοι. σφῆνες. δεσμά. ἀρθρα. σύν-
δεσμοι. καὶ δόδοντες γόμφοι

COD. 46 (γνώμονες)· ἀκριβεῖς ΕΜ. 52 | δυραιών 54 τοῦ γν. — τὸ γνῶντα —
ἔχει αὐτῶν 59 γοδόν· γ. legebatur post 75 (60 γονά· τὸ μόριον [Φοινίσσαις ?]) 61 γρά-
βια Seleuc. Ath. XV 699 E 62 γογγοργογογόδης 63 γογγύζειν, τονθορύγειν, γογγυλίζειν
66 τὸ θρύσιεν 68 γογγυλεῖν, συστρεφεῖν 70 | λεύματα Post 75 69 81 γοιναῦτῶ,
γοίδα φάρηξ οὐκ (cf. γφ) 88 γοιναῦτις 90 μελίαν Post 91 γοιταί (ν. γοσταί εἰ
Theognost. 13, 27) 92 πάθος (quod ad Focos male referunt) 94—97 legebantur post 802
807 μῆλοι

HES. 51 γρώμημος (π 9)· οἰκεῖος. γινωσκόμενος 53 γνωρίσαι (Rom. IX 22).
φανεροποιήσαι Post 54: η μετανοήσαι (Ατ. Ανν. 556 ap. Moer.) 76 γοεραῖς (Eur. Hec.
84). θρησκέαι, πινθακῖς Ad 77: κόλασ (Moeris) 79 γοησιόδος (Eur. Bacch. 234?).
φόδις, ἀπάτεων 801 γολκοί· στολοί (ν. 976 ετ στολοί) 4 γόδμηη· ὄργανον (ν. γολο-
μένη ει γορείη) 5 γοηφία ηγουν γουφοτηρία ξύλων εἰς τόμφους 6 γοηφιασμόν
(Amos IV 6)· σινθλασμον, η σιντριμόν, η αιμωδιασμόν ὅδοντων

γόμφοις· ταῖς τῶν ἔύλων ἀρμογαῖς [9—12]
 γομφοπαγῆ (Ar. Rann. 824)· συνηρμοσμένα
 γομφῶσαι· συμπήγαι
 γονάδες· μῆτραι
 γοναῖ· κύει. γεννᾷ. φύει. καὶ γυναικεῖον
 αἰδοῖον
 γονάρ· μῆτρα. Λάχωνες
 γονάς (Soph. Ant. 641)· τέκνα [19—23]
 γονήν (δ 755)· γένεσιν. μῆτραν (Hippocr.
 III p. 271), καὶ τὸ σπέρμα (Herod. III 109)
 γονής· νάρκισσος τὸ φυτόν
 γονιμὴ ήμέρα (Hippocr. III p. 464)· ἡ πε-
 ρισσή καὶ μὴ ἀρτίος
 γόνιμος· γηήσις νῦν γεγονάς, δούκι εἰσ-
 ποιητός
 γόνιμον (Ar. Rann. 96)· εὐκαρπον
 τὸ γονίας (v. 730)· εὐχερῆς. Διοχύλος Ἀγα-
 μέρουν (fr. 126 Nek.)
 γονοειδές (Hippocr. I p. 261 K)· γόνῳ
 ἑοκός [31, 32] 20
 γονούλη· τὸ τετυλωμένον (ἐν) τῷ γόνατι.
 τύλας γὰρ λέγουσαν, δημειέ τυλώματα
 τὸ γονούντα· σάμψυχος;
 γονύχτοις (Aristote fr. 144)· ήτοι βλα-
 σοι, οἷς τὰ γόνατα συγκρούει. ἡ δειλοί. ὑπὸ^{τὸ}
 γὰρ δίους ἐσθ' ὅτε συγκρούονται τὰ γόνατα
 γονυπτετεῖ· παρακαλεῖ δέταν. ἵκετενι []
 ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν γερόντων μηκεῖ
 οὐδὲν δυναμένων τοῖς γόνασι [38]
 γονόνη· δρύγανος [10—43] 30

Γοργάδων· ἀλιάδων. Δαιδάλος Σοφοκλῆς
 (fr. 167)
 γόργεια (Dorice)· προσωπεῖα
 Γοργίδες· αἱ Ὑκεανίδες
 γοργόνες (Eur. Ion. 224)· αἰγίδες. οἱ δὲ τὰ
 ἐπὶ τῶν αἰγίδων πρόσωπα
 γοργολόφα (Ar. Ach. 567)· ἀπὸ τοῦ λό-
 φου τῆς περικεφαλαίας, καὶ τῆς δασίδος
 [Γοργόνα] ἦν [ἐπ' αὐτῆς] εἶχεν δὲ Λάμαχος,
 ἵνα τὸν Λάμαχον εἴπῃ [49]
 γοργός (Eur. Phoen. 149)· εὐχίνητος, ταχύς.
 σκληρός. λιπαρός. εὐτραφής
 γοργοτάτῳ· γοργότατοι. δυϊκῶς
 γοργύρᾳ· ὑπόνομος, δι' οὐ τὰ ὑδατα ὑπεξ-
 θει (Herod. III 140 ?)
 γοργῶπι (Soph. fr. 759, 2)· ποβερόφθαλ-
 μον [54]
 Γοργῶπις Κρατίνος ἐν Πυλαίᾳ (fr. XI).
 λίμνην φασὶ εἶναι ἐν Κορίνθῳ, εἰλέφρενα δὲ
 τούνομα διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν εἰς αὐτὴν
 γοργωπόν (Aesch. Prom. 356)· πικρὸν τὴν
 βλέψιν [], αὐτοτρόπον [57]
 γοργώφατο· πικρὸν ἐβλεψε (v. ἔγγοργά-
 φατο εἰ ἀγρούνατο) [59—61]
 γόρτυξ· δρτυξ
 γόρδυνος (Porphii)· τοῦς. βάτραχος
 (γοτάτι· κριθαί. γράστις)
 γοτάν· νν. Μακεδόνες (v. 791) [65—69]
 τὸ γονέομαι· ἵκετενομαι [71, 72]
 τὸ γονιαῖος τόπος [74, 75]

COD. 15 μητέρες 16 ἀδεροῦν 17 γόναρ· μητέρα 24 μητέρα 27 γόνος, γν.
 Cyrilli. 29 (Cf. schol. Aesch. Cho. 1067, γορφίας Cyrill. et lo. Lyd. de mens. p. 280) 35 βελε-
 σει ὡς· — ἡ δηλοί 36 ἐπὶ — οὐδένει 51. 52 λεγεβαντι post 859 52 ὑπ. ἔειη 53 φεροφθ[
 57 Diogeniani] ριδεντούς γοργά· γοργότης, ὡς Ζήλω Χρυσώ (63 μικρὸς προ μούς Σι. Byz.
 170, 5) 64 Imo γούταν 65 γωρος Συριπ?

HES. 9 γόμφους· ὀδόντας, καὶ τοὺς συρδέσμους τῶν ἔύλων. ἡ μυλούς (Moeris)
 10 γομφοτήρια· ἥλοι 11 Γόμφερα (Procop. Iesai. I p. 17)· μέτρον. στάσις 12 γόμ-
 φοριοις (ε 248)· σφραρίοις 19 γονορύνης (Levit. XV 4)· οὐδὲ γονὴ φέρεται δκοντος
 20 γονούντα· πάθος περὶ τὴν γονὴν 21 γόνος· νῦν. γένηνα, τὸ φύλη, πον ἀφύνη,
 καὶ δὲ ἀπόγονος παρ' Ὁμηρο (N 449) 22 γόνοις· τέκνοις 23 γόνυ κάμψαι (H 118).
 ἀπανταύειν 24 Γονοεσσα (B 573)· πόλεις 22 γονυαγχών Ad 37: Γονεόσσα πόλεις
 Ηλεονοργίους. τὰ ἄκαρπα καὶ ἔγραδα. ἡ 38 γόνον· μίτον (τόνον)
 40 γόνιο (Σ 51). θρήνον 41 γόνον (E 156). θρήνον 42 γόνος (Ω 240). θρῆνος. ἡ
 θρηνητικός (αδ γόνος) 43 γοῶσα (E 413). θρηνούσα 49 γόργενσον (recens). τάχυτον,
 οπεύον 54 γογωπάνεδον (Eur. Rhēs. 7). φοβερά [καὶ] καθέδαν. [ἢ οὐτε] Ad 36 καὶ
 γορθελίζειν· ἀδολεσχεῖν 57 γοργός (A 36). γοργότης. [πέπλασται δὲ ὕσπερ τοῖς ἄλλοις
 ποιηταῖς] ὡς Ἕλοχρύσου [τὰ γάρ περ τὴν Δανάην καὶ τὰ . . .]. Περάει καὶ τὰς Γοργόνας
 Ὁμηρος οὖν οἴδε 59 γοργεῖην κεφαλὴν (λ 633). οὐ τὴν Γοργόνα ἐληπτέον, ἀλλὰ
 γοργοτητά τινα καὶ φόβητρον. (.....) Ήσιόδος δὲ πλανηθεὶς ἀνέλασεν (—θεῖσαν ἐπλασε-
 cod.) εἰ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτειν τὴν κεφαλὴν Γοργόνος 60 γοράπτει-
 ςάνων (φάντες) 61 Γορτύνα (B 616). πόλεις 65 γοόδος. κυνότος (γυρός) 66 γορυ-
 τός· θήκη τόξου (γωρυτός) 67 γοῦν (Π 30). τοίνυν (v. γεῦ) 68 γοράτου· ηφινόν. οἱ
 δὲ δανῶν 69 γοναέσθην (A 130). ἐλεύθερον 71 γονούμενος (Ο 660). ἵκετενον
 72 γονούσθαι· 74 γονοειαλᾶς (I 530). ἐν τῷ γονιμῷ τῆς ἀλωτίας 75 γον-
 νότειν (A 407). γονάτων (v. γεύνων)

γουνῷ (I 530)· γονίμῳ τόπῳ [77. 77b]
 γρᾶ· φάγε. Κύπροι (v. καγρᾶς)
 γραβάντ· σκαψίον. βόθρον
 Γραῖα· πόλις (B 498). γῆ· καὶ Δημήτηρ
 γραῖαν τὸ κάρδον (κάρδον)
 γραῖβλα ἡ γραῖτια· πανήγυρις. Ταραντῖνοι
 Γραικιστὶ· Ἐλληνιστὶ¹
 Γραικός (Callim. fr. CIV 4)· Ἐλλην
 γραῖνειν· ἐσθίειν
 γραιολέας· πονηρός, ἢ δλεθρίας γραῖας 10
 γραιωπίας· γραῖες μεφερῆς
 γράμματα· τὰ γεγραμμένα καὶ συλλαβαῖς
 (Eur. fr. 582, 2). καὶ τὰ ὁμογράμματα. καὶ
 τὰ ἐν ταῖς δικαστικαῖς ψήφοις (Aristoph.).
 καὶ ἀπογραφαῖς
 γραμματὲ· ἐν τῇ δράχμῃστρᾳ ἥσαν, ὡς τὸν
 χρόνον ἐν στοίχῳ ἵστασθαι [90. 91]
 γραμματεύειν· γράψειν. ἀναγνώσκειν
 γραμματεύς· ὁ ἀναγνώστης γράμματα εἰ-
 δὼς καλῶς
 γραμματιδίον· ὅτε μὲν τὸ πιρακίδιον· ὅτε
 (δὲ) ὅμιον γλωσσοκύμφ. λίγεται δὲ καὶ
 ἐπιστόλιον
 γραμματιστής· γραμματοδίσκαλος
 γραμμή (Ατ. Ach. 483)· ἡ ἐπὶ τοῦ δρόμου,
 ἢ ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς
 γραμμῆ· μακρά (Ατ. Versp. 106)· εἰλθεῖ
 δικαστῆς καταδικάσων ἐν τῷ γραμματι-
 δίφ μακρὰν γραμμὴν ἔλειν, δὲ ἀπολύτων
 μικράν [98. 99] 30
 τὸ γρανθέσθων· γέροντα (γρᾶν· Θεόν?)
 [901]
 γραός· [ad 902]
 γράπτιν· γῆρας τέττυγος, ἡ ὄφεως, καὶ τὸν
 ἔκδυνονταν. καὶ εἶδος ὅρτεον (Arist. ΗΑ.
 VIII 5, 3 Schn.). καὶ ἀνασσόν, ἀπὸ τοῦ
 γραμμᾶς ἔχειν τὰς ἑντίδας. θένεν καὶ ἡ
 γρᾶς ἡ τυπωλότηται
 γραπτῆς· οἵνος τραχύς
 γραπτῆς (ως 228)· τὰς ἀμυκῆς καὶ κατα- 40
 ἔσσεις τῶν ἀκανθῶν

COD. 78 γρά 80 γραῖα (82 γράτεια Συρ. 63 γρατία C. 171) 86. 87 = 87. 86
 97 διδάσκαλος 906 γραῖος 10 ἀκρίκα — μάτην λέγουεν (Coni. γρᾶς στέριφος)
 20 γρηγυτίς 21 γρῖνος 24 σπατῶδες — ἐγγίζοντα 25 γρισσόν 26 λάκωντες post
 δμύσσειν 29 δυσάρεστον 30 γρῖφος — γύλιφον

HES. 77 γοσσα· θρηνόσα (813) 77b γοργῶ· κατάληξις. φόβος. πικρά. αὐστη-
 ρία. καὶ γοργῶ δύκτως. τὰ λοιπά ἡγητέα διπιθεν εἰς ἔπειρον Γοργῶ· 90 γραμματιτά· γραμ-
 ματεύτα· 91 γραμματίας· περισπασμένους· 98 γραμματέπειτα· δραπέτα (γραμμα-
 δέπτα; cf. ἐπέτα)· 99 γραμματικός· πεπαιδεύμενος. καὶ παιδεύομενος· 901 γράμμα
 δῆμιον· ἡ διαδήμητη· Αδ 2: γρᾶς· γυνὴ γράσσασα Post 3: παρὰ τὸ εἰς γῆν ὑεύειν
 16 γρηγορίαν (σ. 27)· ἐπει εὐλαλοι αἱ γρᾶες· διὰ τὸ παντοδαποῖς ἀνδράσιν δημιεῖν
 19 Γοργυτίκος (Μ 21)· ποταμός 28 γρῖφη· τὰ ἐν τοῖς πότοις βαλλόμενα ἡγητήματα
 (Moeris)

γράσσος (Eupol. fr. XXXIV p. 520)· δυσσοσμία
 γράσσων· μαρότε· δρούστατε
 γραύκαλας· ὅρνις τεφρός (v. καυκαλας)
 γραῦς· τὸ συναγόμενον καὶ ἐπιπηγνύμενον
 ἐπάνω, ὅταν γάλα ἔφταται, τοιοῦτον ὑγρότ.
 καὶ ἡ ἐν τοῖς χειλεσι τῶν ποταμῶν γραμμῆ.
 καὶ βόλος τις διπραγάλλων
 γραῦς ἔριφος· Ἀπολλόδωρος φησὶ, διτεστε
 τις παροιμιώδης λεγομένη ἐμφία γραῦς·
 εἶναι δὲ αὐτὴν οἷον γραῦν ἔμφον, τὴν ἐν
 παρθενίᾳ καταγεγραμμέναν. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς
 ἀριθμοῦ· τὴν γάρ δρομούσαν ἀκρίδα ὑπὸ²
 τινον μάντιν λεγομένην
 γράφεται· ἀντιγράφει. ἡ κατηγορεῖ
 γραφεύς (Eur. Hec. 807)· ὁμογάφος
 γραφή· κατηγορία
 γραφαῖ· ἡ δημοσία δίκη, ὡς δταν ἡ φημί-
 σματος ἡ νόμου τις κατηγορῆ. καὶ ἡ ἐν
 δίκην κλήσις. καὶ ἡ παράγραφος γραφή.
 καὶ ἐπίκλημα, κατηγορία, καὶ ἐγκλημα
 γράψαι· ἔνσαι, χαράξαι (Z 169), ἀμύξαι [16]
 γρήγορον· πολαιόν (Callim. EM. 603, 23 et
 Nicand. fr. 62)
 γρήγορη· ἀνθρ. σύμμικτα [19]
 γρίνητης· βυρσεύς
 γρίνος (Aeoles)· δέρμα
 γριπίζει· διλεύει
 γριπεύς (Theocrit. I 39)· ὁ ὑάπτων τὰ ἀλευ-
 τικά λίνα. καὶ δὲ ἀλεύων
 γριψωμένα (Hippocrat. I p. 171)· συνελκό-
 μένα. καὶ σπασμώδεις συμπλαθοῦντα. οἱ δὲ
 συνεγγίζοντα
 Γριπεύς· οὐ. Αριστοφάνης (fr. CLII p. 1208)
 δὲ ὄνομα δρομέως τερυκηκότος ἐν Ὄλυμπίᾳ
 στάδιον
 γριψάσθαται· γράφειν, λάκωντες. οἱ δὲ ἔνειν
 καὶ δμύσσειν
 γριψεύειν· αἰνιτέπτεσθαι [28]
 γριψοιείδες· δυσεύρετον
 γρῖφος· τὸ δίκτυον. καὶ συμποτική ἡγητησι

αἰνιγματώδης· καὶ πρόστιμον τῷ μὴ λύ-
σαντι τὸν γρίφον ἐκπεῖν τὸ συγκεκμένον,
ἥτις ἀκρατον, ηὐθύτωρ, τουτέστι κάδον
ῦδατος
γρίφους· ἡητήματος
γριφάμενα· γραφόμενα (Lacones). η̄ ἐπα-
νειλούμενα (Hippocr. I p. 171)
γρούματος· ὑπαλαΐα, ἀκρόφα. δύοις καὶ
η̄ γρόύματος (Hippocract. fr. 67)
γρόδονθων· διαφύσησις, η̄ν πρώτην μανθά-
νουσιν αὐληταν καὶ κιθαρισταν (Paus. Att.)
† γρόνθονθενέται· θυμοῦται
γρόσσυνον· τάραξον (Φ 312?)
γρούμος· στροβίλος
γρούσσεται· μηρύεται, ηγουν ἐκτείνεται
γροφεῖς (Dores). οἱ ἁγαράφοι
γρῦ (Comici). η̄δη δὲ καὶ τὸ ἔλαχιστον. καὶ η̄
γρύτη. καὶ τὸ βραχύ
γρυψός· γρύψ
γρύζειν (Ατ. Plut. 454). φθέγγεσθαι, λέγειν
† γρύζηιον· φθομήν (γρύνον· φθωμήν?)
δροῦς
γρυλίσων· δὲ κοῖρος
γρυλίζοντα· γρύζοντα [46]
γρύλλη· ὕπνον φωνή
γρύλλος (Elei ap. Nicand. fr. 122). χοίρος
[49]
γρυμέα (Diphil. fr. XLV p. 428). [έσθης.
καὶ] ἀγρέοντ, σκευοθήκη, ἐν φ̄ η̄ γρύτη.
η̄δη καὶ τὰ λεπτὰ σκευάσια, ἀ καὶ γρύ-
την λέγομεν
γρυμπάνειν· γρυποῦσθαι. συγχάμπτειν
[52, 53]

γρύξαι· ηρέμα κράξαι, η̄ ηρέμα φθέγγα-
σθαι, η̄ν ψλακτῆσαι (ν. βόξειν)
γρύπαι· αλ̄ γεοσιαὶ τῶν γυπῶν· οἱ δὲ
γύπαι (q. v.)
γρυπάλιον· γερόντιον. η̄ γρυπάνιον
(Aulipho)

COD. 32 γριφάμενα 33 γρομφίς
39 γρομφεῖς 41 γρύξ 50 γρυμαῖα 55 νεοσσεῖαι εἰ γρυπαῖ — γυταὶ 59 καμπυ-
λωῆς — ἀπίκαιμην 64 — 68 = 67. 64 (65) 66. 68 — 65 Cf. γεώνα 67 γρωθόνη —
κοίτειν Cf. Eustath. 633, 47. 852, 9. 1307, 22
20 ἀπόγυνο — πρ. περιγύναι ποτήρια πτυχαῖ 71 κοιλὰ 72. 73 legebantur post 995 72 γυλᾶς
(Ath. XI 467 C) 74 γοιαλὸν — κοῖτος 75. 76 legebantur post 72. 73 75 γυλῆς
(76 γύαλα· — στολαισμοὺς EM. 213, 11) (78. 79 Forte Γυγάλα et γυγαῖαι) 79 πάποι
82 σκοτεινῇ γῇ 84 γυέλιον

HES. 46 γρυλδέξειν· γογγύζειν (763) 49 γρύμην· δίνηκος (ν. γυμνή) 52 + γρῦ-
νος· η̄ γρύψ 53 γρύψ — δέ τόπος (γρῦ· δέ δύνος;) τοῦ ὄνυχος 58 γρυπνόν· στυγνόν,
κατηφές (γυνόνες) 60 γρυπόν· [γρύψ]. κατηφή, στυγνόν (γυνόνες) Ad 69 γ.] δόδι
(ad δύναι) 80. 81 γύας (Eurip. passim). γῆς (γῆν) 81 Γυγαῖη λιμήν (B 685). ἐν Λυδίᾳ
83 γυλός, μίνος (γυλομένοις· δλεθρίοις h. e. οὐδομένοις Cyt. 319) 83 γυήτης· ς ωλός
(A 607) 86 γύη· μέτρον πλέθρου (fictitium)

γρῦπεις· μίρος τῶν τῆς νεώς σκευῶν, καὶ
εἶδος ἥσων πτερωτοῦ, ὃ καλοῦσι τὸ γύπτον
ἐμέσων (γυνονέμεσον) [58]

γρύπος· τὰ ἔξω τοῦ στόματος καμπυλόφρος.

δέ ἐπικαμπῆ την ἥστρα ἔχων [60]

γρύπτειν (Melanthius). γρυποῦσθαι. συγ-
κάμπτεσθαι

γρύπται· σκεύη

γρύτεύεται· παρασκευάζεται

γρωθύλοις· γωλιοί. σπῆλαια

γρώνα· ὑπόθηλαι. Λάκωνες

γρωνάδεις· θήλεαι σύνες

γρώνη· σαπαρά γραῦς. οἱ δὲ τὴν παλαιὰν
† ὅνησιν (καὶ παλαιὸν ἀγγεῖον σκύτινον.
καὶ τὸ κοῖλον τοῦ δίφθορου, οὐ λόγχαι κείν-
ται. ἀλλοὶ δὲ τὴν ὄπην τῆς πέτρας, δὲ η̄ς
τὰ σογιάνια πρός τῶν νεών στάσιν ησφα-
λίζοντο)

γρόνιος· τοὺς ἀκούοντας, καὶ τοὺς μὴ λα-
λοῦντας

γύαι· [] πλέθρα

γύαλα· ἀπόγεια σρωτία, τὰ πρωμαήσια.

γύαλα· θησαυροί. ταμεῖα (Eur. Andr. 1094).
κοίλα. (πτερύγια. ποτήρια. πτυχαῖ)

γυάλας (Martyas). εἶδος ποτηρίου παρὰ
Μακεδόνας

γυάλινα· ἐρέσματα. + γευσῆ (Ατ. Thesm.
110?)

γύαλον· κοῖλον, ἀλλοὶ περιβόλον. ἀλλοὶ τὸ
κύτον τοῦ θάρακος (N 507). τιθέσαι δὲ
καὶ ἐπὶ τοῦ κοιλώματος (Pessiod. Th. 499).
καὶ δηλοῦνται διὰ περιφράσεως ὁ πᾶς θώρακ
γυαλός· κύβος, η̄ τετραγωνος λιθος (ερι-
ευς inc. ap. schol. E 99)

γυάλοι· στολοί (γυάλου στολοί?)

γυβρᾶ· κοιλυμβᾶ

Γυγά (Lyceoph. 1152). Αθηνᾶ ἐγχώριος

γυγαῖ· πάποι

[80. 81] + γυγαῖην τύξειν· η̄ σκοτεινή [83]

40 γύελον· κάλπον

[85. 86]

γύης (Pessiod. Opp. 435, 434)· τὸ κατάτατον μέρος τοῦ ιστοβοίως ἐν τῷ ἀρότρῳ· αὐτόγυνον δὲ τὸ μῆ σύνθετον, ἀλλὰ ἐξ ἑνὸς γύλου. δηλοῖ δὲ καὶ μέτρον γῆς διγυνον καὶ πεντηκοντόγυνον (I 579), καὶ αὐτὴν γῆν. ἔτι δὲ καὶ ἡ τῶν ἀστραγάλων σύνθετος γύνης (Poll. II 131). Διονύσιος αὐτὴν τὴν γύνην (v. σκύτα) εἰρήκε γυνέσσων (Tarentini?)· διορύσσων γυνία (Γ 34 al.)· μέλη κείεται τε καὶ πόδες 10 καὶ τὰ λοιπά [90] γυνή· χωλή· ἀσθενής (cf. Callim. Dian. 177) γυνίος (Herod. iamb. fr. 6)· χωλός· νοσθόης. πηρόδης (v. 733)

(γυνώσσαι Cf. 1036)

†γυνλλίσσαι· λχθένες ποιοι (κυνίσκοι?) Γύλιος· δ' Ἡρακλῆς (Πύλως!), καὶ ἄγειον δύοπορκύδην εἰς ἀπόδεσν τῶν ἀναγκαῖον, φ' ἔχρωτο οἱ στρατιῶται (Alexis fr. IV p. 433)

γύλλιον (Persae)· ἀγγεῖον πλεκτόν

γυμνάζεται· ἀσκεῖται

γυμνασία· ἀσκησις· μελέτη

γυμνασιάρχης· ἀρχων τοῦ δυνατοῦ. ἡ βόλου δύναμα

γυμνάσιον· τόπος, ἐν φ' ἀγωνίζονται

γυμνή· ἀνηπος (v. 949)

γυμνηλοί· οἱ ἀκτήμονες, καὶ πέντες

γυμνήτες· οἱ μῆ ἔχοντες ὅπλα (Herod. IX 63). οἱ δὲ τοὺς σφεδονητάς (Eur. Phoen.

1154)· οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς μαχομένους γυμνόν· δυναόδητον. ἡ ἀπεικόνισμαν, φίς Ἀρχιλόχος (fr. 160)

Γυμνοπαιίδια (—ίαι?)· ἔνιοι μὲν ἐορτήν φασι Σπαρτιατικήν, ἐν ᾧ τοὺς ἐφῆθους κύκλῳ πρεδεῖν τὸν ἐν Ἀμυκλαίρι βωμὸν τύπτοντας ἀλλήλων τὰ νῦτα. ταῦτα δέ

ἔστι φενδῆ. ἐν γάρ ἀγορᾶ ἐορτάζουσι· πληγαὶ δὲ οὐ γίνονται, ἀλλὰ πρόσοδοι κορῶν γεγυμνωμένων (Thuc. V 82, 2, 3) γυμνότερος λεβηρίδος [ad 1005] γυμνοφυλακήν ἐπιτάττειν [ad 1006] γυναικεῖα (Hippocrat.)· τὰ ἔμητρα. καὶ οἱ γυναικέιον τόποι γυναικίσκοιν· παιδίσκοιν γυναικωντίς (Menand. fr. II p. 223)· οίκος γυναικῶν †γύναικες· γύναι γύναιον (Menand. fr. I 12 p. 189)· γυνή [12] γυναίον· γυναικείον (spur.?) γυναίον εἰνεκε δώρον (λ 520)· διὰ γυναικῶν δωροδοκίαν [15] γυνή· ἥλικια τις παρὰ Πυθαγόρᾳ. ἡ ἀνθρώπος γυννιδας· μαλακούς γυννιες· δειλός, ἀναρδός, γυναικώδης. Ἀριστοφάνης (Thesm. 136) [19, 20] γύπας· καλύψας, καὶ θαλάμας, οἱ δὲ γυπῶν τεσσάρες (v. 955), ἀλλοι δασείας ὁδούς. οἱ δὲ τὰς κατὰ γῆν οἰκήσεις. οἱ δὲ στήλαια. καὶ γυπάρια τὰ αὐτά. τοι δὲ ἀδύστους, ἀναεσθυμένας γύρας (Callim. fr. CLXXII)· κοίλωμα γῆς. θαλάηη, γυνία †γυπόν· μακρόν (*ΩΛΥΤΙΟΝ*) γυπάδες σκιά· παροιμία, ἐπὶ τῶν μηδὲν ἄξιον ὑπὸ φθόνου πρατότων (Diogen. III 100) Γυράς· ὅρος ἐν Τίψφ (schol. Lycoph. 390) γύργαθόν (Aristoph. fr. XXI p. 1039)· σκένες πλεκτὸν, ἐν φάλλους τὸν ἀρτον οἱ δρυτοκόποι [27] γύρεις (pollen)· πάλη. καὶ σποδός γυρίτας (Ameritas)· αὐτοπίκουρος ἀρτους

COD. (88 γυνθέσσων?) 91 γυνή· ὅρξις, ὁργιά, χ. d. (95 Philem. p. 297 Ossan.) Post 95 legebantur 972. 3. 5. 6 1002 μετέχοντις 3 ἀνύδητον 6 γυμνοφυλακεῖν, ἐπιτάττειν 7 γυναικοί ίπποι 15 μῆρος 16 ἡ (v. Thes. V col. 753 D) 21 ὀδάς εἰς δόδον 24 μῆδες 25 γύρας 28 γυρία — απολίς

HES. 90 γυιώσσω (Θ 402)· χωλώσσω. ἔκλασσω, χωλὸς ποιήσω, πηρώσσω (genuina videntur γυιώσσω· χωλώσσω) Ad 1005: Ἀριστοφάνης (fr. XIII p. 957)· φησι τυφλότερος βεληρίδες. ἔστι δὲ λεβηρίς τὸ τὸν ὄφεσις γῆρας, διὰ τὸ λέπον εἶναι. κανὸν δὲ τελεώς ἐστὶ τοῦτο καὶ τυφλόν, τὰς γάρ ὅπλα μόνας ἔχει τὸν σφαλμάτην, τάττουσαν δὲ τὸν λέπιν ἐπὶ τίττιγος, καὶ συρόλας ἐπὶ τὸν δποδομένων τὸ γῆρας. Τριχῆ δὲ ἀναγράφουν τὴν παροιμίαν. καὶ οἱ μὲν τυφλότερος λεβηρίδες, οἱ δὲ γυμνοτεροις, διὰ τὸ ἀναγκαῖον καὶ χωρὶς ἐπικελάσσεως τοῦτο πράττειν. Φερεκράτης Τυφλωνίς (fr. IV p. 326). 12 γυναιμανές (I 39)· γυναικομάρες. ἐπὶ γυναικὶ μεμηρώς, ἡ τὰς γυναικαῖς ἐκμανεῖν, ἡ γυναικαῖς εἰς μανίας ἄγον διὰ τὸ καλλός 15 γυναικεῖς εἰλίποδες (Eupol. fr. V p. 448). Διὰ τὴν δέον τὸν σκελῶν καὶ πλοκῆν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν. καὶ Ἀνακρέων (fr. 164). πλέξαντες μηροῖσι περὶ μηρούς (e Pausan. Allic.) 19 γυναικόσαρ ἀντεινῦσον (Θ 163). διντὶ γυναικός αρα γεγένησος 20 γύπεις (δ 237). δρεα σαρκοφάγα καὶ νεκροφάγα 27 Γυρῆσι πέτρηροιν (δ 500)· οὐτωτοι καλούνται Γυρεῖται πέτραι ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγους πέδη Μυκάνῃ τῇ τῆσσα

γυρόν (τ 246?)· κατακεκαμένον. κυρτόν
(ν. 865), στρογγύλον. κυκλοειδή [31, 32]
γῦθοις· βόθροι
† γυρεύς· † διακρωτόφονος [35]
γυρώσας (Hippocr. I p. 125 K)· πηρώσας
(ιmo γυνώσας vel γυνώσας)
γῆ· έντρι, ίδιψ, καὶ φ [38]
γωγάμη· ἐν φ οἱ ἀλεῖς συνάγουσι τὰ
στρεπα. εἰρηται καὶ γαγγάμη
γωλιοί (—ειοι?)· σπήλαια. καὶ al ποδες θά-
λασσαν καταδύσεις (Nic. Ther. 351)

γωνιασμός· τοίχων συμβολὴ ἐγγάνιος. οἱ
δὲ γεωμετρικὸν θεώρημα. Άριστοφάνης Βα-
τράχοις (956)
γῶνορ· γωνία. Λάκωνες [43]
γῶνος· γοννός. ἔδος, καὶ παιδιά τις παλαι-
στρική. οἱ δὲ κωπη [45]
† γῶσ· μημεῖον
γῶπας· κολοιός. Μαχεδόνες
γωροῦτας· σαρκοί. Λάκωνες
10 γωρυτός (φ 54)· τοξοθήκη. Θύλακος. οἱ δὲ
χωρυτός

A

‡ δαάναι· δύεσθαι. δσον εἰς τὴν χρείαν τοῦ
στήμονος μεριζόμενον καθάπτεσθαι (αἱ
δίσμα) [2]
δαβελός· δαλός. Λάκωνες
δαβούη· δέρκος. Χαλδαῖοι [5]
δάκολον· δρέπανον [7, 8]
(δάγυς [Theocr. II 110]· κυράλλιον. νύμφη
λευκόπτρος)
δάδα· λαμπάδα
δάδας· λαμπρόνας
δάδες λαμπραὶ [12, 18]
δάδον υχεῖ· λάμπει, φέγγει. φωτίζει. φ[α]λ-
νει [15]
δάδοσχος· λυχνάπτης. λαμπαδηφόρος (Xen.
VI 3, 3)
δάδουχοῦντας· φαίνονται
δάδουχον· διαλάμπων. φωτίζων

δαδύσσεσθαι (ν. δαιδ—)· ἔλκεσθαι. σπα-
ράσσεσθαι [20]
δαεις Aesch. Cho. 603)· μαθών [22]
δάειρα . . . δάερα (Σ 156) γάρ καὶ τὸν
τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὸς δηλοῖ [αἱ 23] [24—29]
δαερόν· μέλαν. καὶ τὸ καιόμενον [31]
Δαήλης· λερνής Αρτέμιδος
δαήμεναι (Aeoles). ἐμπειροὶ γυναῖκες
[34, 35]
δαήμων· εἰδήμων, ἐπιστήμων, ἐμπειροὶ [37]
δαηρόν· θερμόν, κα(ν)ματηρόν, προφανές
† δάης· μάχης. μεγάλης (Soph. Al. 365?) [40]
δάθεα· ἄρπη. φρέατα. Ταραπάνοι [42, 43]
δαᾶ (Soph. Al. 874)· μεγάλη. ἐμπειρος (Αγ.
Ran. 897). σεμνή. φοβερά
δαῖαν· † ἀν· † ἀρουμένην (λαῖαν γῆν?).
σεμνήν [46, 47]

COD. 30 |κεκελμ| (32 λυρτόν Seleucus Ath. XI 500 B) σκυρόν 33 γύροι 37 σφ
41 βαστράχοις 8 δάβελος 4 δάβουλη, δι 8 Cf. 359 8b Legebatur δατύς· κυράλλι-
νον — λευκοκήρως post 317. Cf. κάχαρις 21 Cf. 103 (23 Vid. Eustath. 648, 21 EM. 244,
34 et Δαιρα) (41 ἀρπάγη φρεατεῖα?)

HES. 31 γύρινον· τὸ τοῦ βατράχου παιδίον 32 γυρτόν (Epirotæ). σκύφος
35 Γυρτσήν (B 738)· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ 33 γωγίνη· φάργυς (ν. γογγοφίην et γοι)
43 γωνορίσματα· γνωρίσματα. τοποθεσίαι (Philol. Gott. III p. 321). 43 γωνύμος· φε-
ρωνυμος (ἄγνωμος) 5 δάγυνος· πλένης. ἐλεεύθος (αἱ δόνιος εἰ ἀπενος) 7 δάγνον· πυκνόν (ν. δαινόν h. e. ἀδνόν
οἰκτρός. πλένης. ἐλεεύθος (αἱ δόνιος εἰ ἀπενος) 7 δάγνον· πυκνόν (ν. δαινόν h. e. ἀδνόν
et λαρόν) 8 † δαγόμενον· ἔρρωμένον (Callim. ep. LIII 3). 13 δαδαίνειν (ν. δαδ—
et ἀνδραδαίνειν)· αντέσειν. ἀτενίζειν. μερμάνειν. φρονίζειν. † δῆμηται 13 δαδεῦνται (δατ—)
δαιροῦνται. 15 δάδουχίς (Il Macc. IV 22). λαμπαδηφορας. λυγναῖς. φω-
τιμοῦ 20 δαεγός· οΐδα, ἐπίσταμαι (ἐγώδα· ἐγώ οΐδα) 22 δάξειν· κακουγεῖν (ν.
152). Ad 23: καὶ δαήμων ἐπιπειρος 23 δαείσαι· χορτασαι σιτισαι (ἀδησαι) 23 δᾶερ
(Z 355). ἀνδράδηλφε 26 δαείσων (R 425). μαθών (ν. δαιώ) 27 δᾶερ ἐμπί κυνός
(Z 314). τοῦ ἀνδρός μου ἀδελφὴ τῆς ἀναίδους 28 δαεινόν· κλαύσιμον 29 δάλον·
διάδηλον (προ δέλον) 30 δαερων (Ω 762). τοῦ ἀνδρὸς διέλφων
34 δαήμων· ἐπιπειρος τεχνήτης (πατεις ε 35, cf. 23). 35 δαημονος (Ο 411). ἐμπειρον τεχ-
νίτου 37 δαῆγαι (δ 493). μαθειν (schol. Vict. Ar. Ran. 897) 40 δάγται (Υ 316).
καίεται 42 δαίδαλα (Ε 60). κατασκευάσματα ποικίλα 43 δαηθμόν· ἐμποηημόν
(δανθιόν) 46 δαιδέω (Eur. Or. 80). ἀναθοῶ. στενάζω 47 δαιδαλέην (Σ 611).
ποικίλην

Δαιδάλεια· Ἀριστοφάνης (Ιτ. II p. 1016)
τὸν ὑπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀνδράντα, ως διὰ τὸ ἀποδιδόσκειν δεδεμένον [49—54]

Δαιδάλου ποιήματα· καὶ (δαιδαλον) τὸ κοσμούμενον ὑπὸ Πλαταιέων ἔνδον (Pausan. IX 3) [56]

δαιδάλου σεσθαι· Ἐλκεσθαι (v. 19. 265)
δαιδῶχος (Lacones)· λυχνία
δαιε· διεμρίζειν ἔκαινεν (σ 206) 10
δαιεῖν· καιεῖν, φλέγειν [61—63]
δαιέλλει· τοῖς πελμαχωτιμένοις ἔνδοις κατὰ τὸ ἄρχαῖον μετὰ προσβολῆς πυρσῶν παρὰ Ἀργείους
δαιέμονες (non Σ 20)· κατακοπτόμενος.
κατακαινομένος
δαιέσθων (Η 247)· κατακόπτων [67. 68]
† δαιίμα· σπιθαμῆν. (ν. δᾶνων) καὶ τὸ ἐγκαλοῦν τὸν σχοινίου (ν. δέμα). στήμονα δὲ Ταραντίνοις (δίαισμα)
δαιμονᾶ (Aesch. Cho. 566)· ὑπὸ δαιμονος κατέχεται
† δαιμοῖ· οἱ καταδικασθέντες τὰς οὐδαίς εἰς βασιλέως [72]
δαιμονες (Apoll. lex. 56, 14)· οἱ θεοί, δαήμονές τινες ὅτες, οἵον ἔμπειροι· η ὅτι πάντα μερίζουσιν, ἀπὸ τοῦ δάσσασθαι [74]
δαιμονίζειν· τὸν δαιμονα ἡγείσθαι, καὶ † δποθνοῦσθαι

COD. 55 δαιδαλον ποιημα — ὑποπλάταιον 58 δαδάλωρ (67 schol. A 222) 73 δάσσεσθαι 83 δαιην 100 Cl. διαις 6 δαις 4 δηλε — πρεσβίτη θεῶν 7—9. 6 δαισια; 10 φις οἱ Μακεδόνες φασιν Σγρ. 171. Cl. ώμοφάγους δατας)

HES. 49 δαιδαλέοισιν (Ζ 418)· εὖ πεποικιλμένους 50 δαιδάλεον (Θ 195)· ποικίλον, εὑρέγεις (Χ 314) 51 δαιδάλλων (Σ 479)· ποικιλλών 52 δαι· δαι τι δέ (α 225). Cl. 102. 53 δαιδες· λαμπάδες, λύχνος 55 δαιδάλους (Σ 192)· λαμπάδους 56 δαιδησσοντας· βασανίζονται (δὲ δῆσσονται· βασαρίζονται; v. δησαι) 61 δαιτεμπτν· δαιμόνων 62 δαιέον (Ε 4)· δαιμερίξις (incepto) 63 δαιεται· δαιμερίζεται. καιεται (α 48), αλογίνεται (ρ 578), δικάξεται (δηκ 5 132) 67 † δαιημός· δαιρεται, μερισμός (ν. 313) 68 δαιησαι (γ 187). διδάσαι 72 δαιμόνιον· θεῖον, μόρφων 74 δαιμονες· μακάρε, κακόδαμον (Ν 810) 77 δαιμονίζει (Γ 399)· μακαρία Αδ 79: η θεός (Α 480) 81 δαιν (Ι 70 γ 309)· ἑστίας, εὐσχία παρασκευάζει 82 δαι (Ν 286)· μάχη, ως γραν̄ γρατ, καὶ καύσθαι (ναῦς ται) 84 δαινόν· πυκνόν (ἀδινόν), καύσθαι (δανόν) 85 δαινυντο (Η 477). εὐσχίοντο 86 δαινυνθαι· πρέφεσθαι 87 δαιομένων (ε 61). μεριζομένων (?) 88 δαιημόνεος (Ξ 20)· μεριζόμενος· τὴν γνώμην δαιμούμενος 91 δαισσουα (Ι 61). διελύσθαι 93 δαιόμενον (Θ 166)· λειπει κακόν, ἵτε (η) κακὸν δαιμονο δώσω 95 δαικταμένων (Φ 146)· ἐπολέμη δαιρεθέτω 96 δαιξει· διασπρ. τέμενι, σχίζει, τὴν πορθῆ σκιλεύει (ex onomast.) 97 δαιελε μῆθον· διέλε, σπαγγίσον 98 δαινυνται (η 203 κ 9). ἑστίνται, θερμαίνονται (αδ χλαίνονται;) 99 δάιον· λαχνρόν, αγάθον (χdlor). 101 Δαιροι· θάσιοι (Λίριοι) 5 δαιτα (Ω 43)· εὐσχίαν 9 δαιτα· λαμπάδες (δετα) 11 δαιτροις (χ 217). εὐσχίας 12 δαιτος· εὐσχία, εὐφρασία 13 δαιτος δχονάζεσθων (Δ 343)· εὖ εὐσχία τιμῆς ἀλονθαται (ε), η οι (οι) πυρώται καλείσθαι (ε); 15 δαιτος είσης (Δ 48)· τῆς εξίσου μεριζομένης εὐσχίας, ητοι τροφῆς 16 δαιτρεύειν (Δ 704). δαιτρειν, διανέμειν 17 δαιτρον (Δ 262)· μεμετρημένον πρὸς μέρος. † μὲν διαιρετόν, μεριστόν. οι δὲ μάγειροι

δαιμονίην· † ἀκραν. θειοτάτην [77]
δαιμονήτια· δαιμονίζεται. Κρῆτες δαιμων· δαιμων. θερμόφρων [ad 79]
† δαιμοδία· η τῶν ἀρίστων ἐπιβολή [81. 82]
δαιν (Callim. fr. CCXLIII)· μάχην. νίκην λαυτάδων (ΕΜ. 211, 50) [84—88]
δαιξας (Aesch. Cho. 396)· κατακόψας δαιξε· κατέκοψε [91]
δαινον τέρας (non Aesch. Prom. 352 sed Eur. Phoen. 1030)· τὸ πολεμικὸν σμείον (v. λέπας) [93—99]
Δαιρα (Aesch. fr. 271)· η αὐτῇ τῇ Δαιέρᾳ [101]
† δαι (cf. 52)· σύνθεσμος, ισος (τῷ) δὲ συμπλεκτικόν παρὰ τῷ ποιητῇ (α 225)
δαις· πενήν, λαμπάς: εὐσχία: η μάχη: καὶ σώφρων (δαις q. v. et 122)
δαις· Σοφοκλῆς (Ιτ. 544)
ηλθεν δὲ Δαις θάλεια πρεσβίστη θεῶν η δὲ λαράντα εὐσχία· ενιοι δὲ † τὰς Μούσας. Τριπλολέμφ [5]
† Δαισιανός· δρομεύς ἐστιν ἐπὶ βραδυτῆτι καὶ πενήν καμφούμενος (Com. inc. CXII)
δαισιμον (Aesch. Ag)· ἐδώδιμον
δαιταλεύς (Aesch. Prom. 1024)· δ ἐπὶ τὰ δεινὰ πορευόμενος. δαιτυμών [9]
δαιτας (Macedones)· μεριστάς (Eur. fr. 145, 12) [11—13]
δαιτροι· μεριστάτ [15—17]

δαιτρός (α 141). μάγειρος διαιρόν τὰ κρέα,
η ὁ ἐν τραπέζῃ κόπτων τὰ μέρη. Δαῖς
γάρ η εὐσχία	δύνασθαι τοῖς δακτύλοις κρατεῖσθαι, (φ)
οἱ δάκτυλοι ἔτειρον
δαιτροπόνος· αιτοπούς. αιτοπούς
δαιτυμένες (I 7). σινέδετνοι. ἀριστηταὶ.
εὐσχούμενοι. η μάγειρος [21]	† δάλα· ἀμπελός
δάκτυλος φρέαν (Eur. Phoen. 383). λυπήσω
τὴν διώμουν
δαιφρων (θ 373). συνετός. πολεμικός, πο-
λεικά φρονῶν (B 875). Δαῖς γάρ (η)
μάχη [αδ 22] [23]	δαλάγχαν (Macedones ?). θάλασσαν (237)
δαιων (Aesch. Ag. 496). καίνοι [25. 26] 10
δακέθυμον· λυποῦντα τὴν ψυχήν
δάκετον (Callim. fr. CLXI). θρόνον (ἔρπε-
τον. καὶ δάκος Callim. Dion. 84)	δάλαν· λύμην (v. gl. a 996)
δάλεμον· κηδεμόνα
δάκη (Eur. Hipp. 846). θρόνα
δάκια· τὰ ἄρια ὄρνιθάμα	[31] Κρῆτες
δάκετε (Ατ. Βερρ. 253). λυπεῖ	δαλῆ· κακουργῆ (v. 230)
δακνίς· ὄργενος εἶδος (δακνάς ?)
† δακόσσας· πορφῆσας (δησσας ?)	δαλῆσσας οὐσίας [Εἰδί.]
δαρκυόντα· κλαίοντα (non E 737) [35-37] 20	δαλίδας· μεμηνένας
δακρυ(ρ)οσσν (Eur. Phoen. 370 ?). δάκρυνα
φέσων	δαλίδιον (Ατ. Ρεβ. 10. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 787. 788. 789. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 796. 797. 798. 799. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 817. 818. 819. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 896. 897. 898. 899. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 917. 918. 919. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 996. 997. 998. 999. 999. 1000. 1001. 1002. 1003. 1004. 1005. 1006. 1007. 1008. 1009. 1009. 1010. 1011. 1012. 1013. 1014. 1015. 1016. 1017. 1017. 1018. 1019. 1019. 1020. 1021. 1022. 1023. 1024. 1025. 1026. 1027. 1028. 1029. 1029. 1030. 1031. 1032. 1033. 1034. 1035. 1036. 1037. 1038. 1039. 1039. 1040. 1041. 1042. 1043. 1044. 1045. 1046. 1047. 1048. 1049. 1049. 1050. 1051. 1052. 1053. 1054. 1055. 1056. 1057. 1058. 1059. 1059. 1060. 1061. 1062. 1063. 1064. 1065. 1066. 1067. 1068. 1069. 1069. 1070. 1071. 1072. 1073. 1074. 1075. 1076. 1077. 1078. 1079. 1079. 1080. 1081. 1082. 1083. 1084. 1085. 1086. 1087. 1088. 1089. 1089. 1090. 1091. 1092. 1093. 1094. 1095. 1096. 1096. 1097. 1098. 1099. 1099. 1100. 1101. 1102. 1103. 1104. 1105. 1106. 1107. 1108. 1109. 1109. 1110. 1111. 1112. 1113. 1114. 1115. 1116. 1117. 1118. 1119. 1119. 1120. 1121. 1122. 1123. 1124. 1125. 1126. 1127. 1128. 1129. 1129. 1130. 1131. 1132. 1133. 1134. 1135. 1136. 1137. 1138. 1139. 1139. 1140. 1141. 1142. 1143. 1144. 1145. 1146. 1147. 1148. 1149. 1149. 1150. 1151. 1152. 1153. 1154. 1155. 1156. 1157. 1158. 1159. 1159. 1160. 1161. 1162. 1163. 1164. 1165. 1166. 1167. 1168. 1169. 1169. 1170. 1171. 1172. 1173. 1174. 1175. 1176. 1177. 1178. 1179. 1179. 1180. 1181. 1182. 1183. 1184. 1185. 1186. 1187. 1188. 1189. 1189. 1190. 1191. 1192. 1193. 1194. 1195. 1196. 1196. 1197. 1198. 1199. 1199. 1200. 1201. 1202. 1203. 1204. 1205. 1206. 1207. 1208. 1209. 1209. 1210. 1211. 1212. 1213. 1214. 1215. 1216. 1217. 1218. 1219. 1219. 1220. 1221. 1222. 1223. 1224. 1225. 1226. 1227. 1228. 1229. 1229. 1230. 1231. 1232. 1233. 1234. 1235. 1236. 1237. 1238. 1239. 1239. 1240. 1241. 1242. 1243. 1244. 1245. 1246. 1247. 1248. 1249. 1249. 1250. 1251. 1252. 1253. 1254. 1255. 1256. 1257. 1258. 1259. 1259. 1260. 1261. 1262. 1263. 1264. 1265. 1266. 1267. 1268. 1269. 1269. 1270. 1271. 1272. 1273. 1274. 1275. 1276. 1277. 1278. 1279. 1279. 1280. 1281. 1282. 1283. 1284. 1285. 1286. 1287. 1288. 1289. 1289. 1290. 1291. 1292. 1293. 1294. 1295. 1296. 1296. 1297. 1298. 1299. 1299. 1300. 1301. 1302. 1303. 1304. 1305. 1306. 1307. 1308. 1309. 1309. 1310. 1311. 1312. 1313. 1314. 1315. 1316. 1317. 1318. 1319. 1319. 1320. 1321. 1322. 1323. 1324. 1325. 1326. 1327. 1328. 1329. 1329. 1330. 1331. 1332. 1333. 1334. 1335. 1336. 1337. 1338. 1339. 1339. 1340. 1341. 1342. 1343. 1344. 1345. 1346. 1347. 1348. 1349. 1349. 1350. 1351. 1352. 1353. 1354. 1355. 1356. 1357. 1358. 1359. 1359. 1360. 1361. 1362. 1363. 1364. 1365. 1366. 1367. 1368. 1369. 1369. 1370. 1371. 1372. 1373. 1374. 1375. 1376. 1377. 1378. 1378. 1379. 1380. 1381. 1382. 1383. 1384. 1385. 1386. 1387. 1388. 1388. 1389. 1390. 1391. 1392. 1393. 1394. 1395. 1396. 1396. 1397. 1398. 1399. 1399. 1400. 1401. 1402. 1403. 1404. 1405. 1406. 1407. 1408. 1408. 1409. 1410. 1411. 1412. 1413. 1414. 1415. 1416. 1417. 1418. 1418. 1419. 1420. 1421. 1422. 1423. 1424. 1425. 1426. 1427. 1428. 1428. 1429. 1430. 1431. 1432. 1433. 1434. 1435. 1436. 1437. 1438. 1438. 1439. 1440. 1441. 1442. 1443. 1444. 1445. 1446. 1447. 1448. 1448. 1449. 1450. 1451. 1452. 1453. 1454. 1455. 1456. 1457. 1458. 1458. 1459. 1460. 1461. 1462. 1463. 1464. 1465. 1466. 1467. 1468. 1468. 1469. 1470. 1471. 1472. 1473. 1474. 1475. 1476. 1477. 1478. 1478. 1479. 1480. 1481. 1482. 1483. 1484. 1485. 1486. 1487. 1488. 1488. 1489. 1490. 1491. 1492. 1493. 1494. 1495. 1496. 1496. 1497. 1498. 1499. 1499. 1500. 1501. 1502. 1503. 1504. 1505. 1506. 1507. 1508. 1509. 1509. 1510. 1511. 1512. 1513. 1514. 1515. 1516. 1517. 1518. 1518. 1519. 1520. 1521. 1522. 1523. 1524. 1525. 1526. 1527. 1528. 1529. 1529. 1530. 1531. 1532. 1533. 1534. 1535. 1536. 1537. 1538. 1538. 1539. 1540. 1541. 1542. 1543. 1544. 1545. 1546. 1547. 1548. 1548. 1549. 1550. 1551. 1552. 1553. 1554. 1555. 1556. 1557. 1558. 1559. 1559. 1560. 1561. 1562. 1563. 1564. 1565. 1566. 1567. 1568. 1568. 1569. 1570. 1571. 1572. 1573. 1574. 1575. 1576. 1577. 1578. 1578. 1579. 1580. 1581. 1582. 1583. 1584. 1585. 1586. 1587. 1588. 1588. 1589. 1590. 1591. 1592. 1593. 1594. 1595. 1596. 1596. 1597. 1598. 1599. 1599. 1600. 1601. 1602. 1603. 1604. 1605. 1606. 1607. 1608. 1609. 1609. 1610. 1611. 1612. 1613. 1614. 1615. 1616. 1617. 1618. 1618. 1619. 1620. 1621. 1622. 1623. 1624. 1625. 1626. 1627. 1628. 1629. 1629. 1630. 1631. 1632. 1633. 1634. 1635. 1636. 1637. 1638. 1638. 1639. 1640. 1641. 1642. 1643. 1644. 1645. 1646. 1647. 1648. 1648. 1649. 1650. 1651. 1652. 1653. 1654. 1655. 1656. 1657. 1658. 1659. 1659. 1660. 1661. 1662. 1663. 1664. 1665. 1666. 1667. 1668. 1668. 1669. 1670. 1671. 1672. 1673. 1674. 1675. 1676. 1677. 1678. 1678. 1679. 1680. 1681. 1682. 1683. 1684. 1685. 1686. 1687. 1688. 1688. 1689. 1690. 1691. 1692. 1693. 1694. 1695. 1696. 1696. 1697. 1698. 1699. 1699. 1700. 1701. 1702. 1703. 1704. 1705. 1706. 1707. 1708. 1709. 1709. 1710. 1711. 1712. 1713. 1714. 1715. 1716. 1717. 1718. 1718. 1719. 1720. 1721. 1722. 1723. 1724. 1725. 1726. 1727. 1728. 1729. 1729. 1730. 1731. 1732. 1733. 1734. 1735. 1736. 1737. 1738. 1738. 1739. 1740. 1741. 1742. 1743. 1744. 1745. 1746. 1747. 1748. 1748. 1749. 1750. 1751. 1752. 1753. 1754. 1755. 1756. 1757. 1758. 1759. 1759. 1760. 1761. 1762. 1763. 1764. 1765. 1766. 1767. 1768. 1768. 1769. 1770. 1771. 1772. 1773. 1774. 1775. 1776. 1777. 1778. 1778. 1779. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1788. 1789. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1796. 1797. 1798. 1799. 1799. 1800. 1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1818. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1838. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1848. 1849. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1868. 1869. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1878. 1879. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 18

COD. 28 δακετόν 29 θ. καὶ δάκος, ἐρπετόν (30 τὰ μικρὰ θηρία ΕΜ. 245, 31)
 (39 Philol. ΙΙΙ 607) 40 τετραμένοι — ἔξαπτεται καὶ τ. θ. τ. ἐπίσπαστρον 45 πομα—
 χρίας (54 ταλιδᾶς?) 56 τῷ — συνιέναι — τῷ 61 δαλίον η. 68 δαμάρ 70 δαμᾶλ
 73 δάμαρ ἵππεώς

HES. 21 δεῖφρονος (B 23). συνετοῦ περὶ τὸν πόλεμον Post 22: εὐθεῖα. καὶ αὐτῷ
φρωτοῦ 23 δάσος (Κ425). μαδόν (ν. 26) 23 δάλον· καὶ (καί) ἔκπτωτο 26 δάχε (Ε 493).
ἔλυπτος 35 δαχρούσσεσσαν (Ζ 455). δαχρούσσει ποιῶσσαν 36 δαχρούσσεις σης (Π 436).
δαχρύσσων παρατισίου 37 δαχρυπλάσειν (τ 122). πλημμυρεῖν τοῖς δάχρυσσιν 51 δα-
λεστον· δύνον (δ' δλετών δνος Alex. Com. III 111 p. 477) 63 δαλμάτην· εἰλάσαι 64 δα-
λοῦν σύντομον (πλατύον) 65 δαλών· υπέρλιπεις. νεατερος (ν. 160) 66 δάλκον· πιάνωσιν
οἰον γραμματίδιον (ν. χαλκοῦν) 67 δαμάζει (Δ 61). δαμιζεῖς Αδ 68: δαμάζεις. ὑποτάσσου
73 δαμάρης· όχετος (δ' δαμάρη σ) 76 δαμαστή (Γ 122). γυναικι γαμετῆ 78 δάμασσος σεν
(Ε 106). δινέτει 79 δαμασσετο (Ε 278). ἐδαμασθε 80 δάμασση (Ε 138). αποκτετεῖ

24

Δαμασικόνδυλον. Ἐύπολις (fr. LXXXIV p. 572), ὡς ἀρ τὸν Δαμασίστρατον, ὅντα Χίον παλαιοτήν, οὐτως λέγει. [82]
Δαμαστής οὕτως ὁ Προκρούστης ἐκαλεῖτο (Plut. Thes. c. 11)
δαμαστρίξειν τὸ συνάγειν τὸν Δημητριακὸν καρπόν. Κύπροι
δαματριον ἀνδρὸς μοιουν ραρισσφ
Δάμεια ἔποιη παρὰ Ταραντίνους [87]
δαμεῖσα (Σερρο). δαμασθεῖσα. (dπόλεμος 10 δραιαιρεθεῖσα)
δαμεύσαι αἰσχῦναι, κοινοποιῆσαι [90. 91]
δαμιουργοί αἱ πόρναι [93]
δάμναμαι (Aesch. Suppl. 904). δαμάζομαι (201) [95]
δαμνάμενοι δαμάζομενοι, βιαζόμενοι
δάμναται ἔκει. βιάζεται (§ 488). φθείρει
δάμνει δαμάσῃ [99]
δάμνηται δαράζεται [201]
 † δαμνόν· δεινόν (ἀδαμον?)
 † δάμνος· ἥπτος. Τυρρηνοί
δαμνῆται δαμάσσονται: τιμωρός (ad δαστλῆτις)
δάμνια (Nicand. fr. 133, Theodoridas). θύματα, σφάγια (—τα)
δαμοσίνιος εἶδος βοτάρης (Diosc. III 169)
δαμοῦνται (—ται). οἱ ἐπὶ † Μελαντίας πεμπόμενοι. Λάκωνες
δαμοῦχοι οἱ τὸν δῆμον ἔχοντες. ησαν δὲ καὶ κατά τινας πόλεις ὡραῖ διοδειγμέναι δημούχων
δαμοφανῆς τὸ Ιατίον, τὸ Λάκωνες
 † δαμπόν· τὸ πυριεψθον. Κρήτες (v. ὑπόθ.)
 † δαμώσικον· δεδοκημασμένον. Λάκωνες
δαμόματα (Αρ. Pac. 798). κοινώματα, δημοσίματα (v. δημο—)
δαυθμένος ἀγαλλόμενος. οἱ δὲ παιζον

† δαμάσεις· δημόται. η οἱ ἐντελεῖς παρὰ Λάκων
 δά· ται μαρχῶς, η πολὺν χρόνον. Ἄλεισοι [ad 15] [16—18]
δανάκης (Heraclid. EM.). νομισμάτιον τι βασαρικόν, δινάμενον πλέον ὄβολον ὀλύμφ, τριτηπόδιον ἐλίγετο δὲ καὶ ὁ τοις νεκροῖς διδύμενος ὄβολός (Callim. fr. CX 4)
δάνας: μερίδας. Καρύστιοι (v. 232)
δανδαλίδες κάχραις, κριθαί. η σίτος περιγγένεος (v. δινό—)
δάνδαλος οἱ ἐρεθαλός τὸ δρεγον
 † δανδαρίκαι· οἱ βολευταί
δανδατίγειν ἀτενήσιν. φορτίζειν, μεριγμάτων (v. δαδ— ετ ἐνδαδαίνει)
 † δάναται, δαιδούλαι. Ταραντίοι
δανειστήν καὶ τὸν δανεισάμενον
δανές ἀληθές (v. ἀλατέ)
δανήλοφα μακοτράχηλα, ἐκτεταμένους ἔχοντα τοὺς λόφους. η ψήφοτραχήλη, μετεώρους ἔχοντα τοὺς λόφους. η πίονας [29—31]
 (δάρος· η) δάνειον, ὄφλημα, χρέος (Didymus). δᾶσκον (Euphor. fr. XC. η μερίδα η † ισχὺν. γέρας) [33—35]
δαρῶν κακοποιῶν. κτείνων. Μακεδόνες (v. σφε δαρῶν)
δάξα θάλασσα. Ήπειρῶται (148)
 † δάσοι νόσοφ· ἐπικρατεῖ νόσοφ
δαόν πολυχρόνιον (v. δάν. δαρόν) [40]
 δάσος· τρῆς, δάδα (Ω 617). πᾶν, φλόξ, φέγγος, αὐγὴ, καὶ ὑπὸ Φοργῶν λύκος
δάσος ἀγγάριος. δούλους ονομά τι, εἰ καὶ ἐλεύθερος. καὶ εἰς κωμῳδίαν (vol. IV p. 600) εἰσαγόμενος [43]
δαπανά· ἀναλωτικά, η τὰ δαπανώμενα
δαπάνη τροφή

COD. 81 ὃν ταχεῖον Post 87 ἀπόλεμος ἀναιρεθεῖσα 94 δάμναμα, δαμάζομενοι
 96 βριασόμεναι 97 δαμνάται 98 δαμνεῖ 208 αἰγαλ (ταγαλ?) 10 Λάκωνες Κρήτες
 I
 13 δαμώμοις 19 ὄλιγόν Γ' ἐλέγετο 20 καρύσται 26 EM. 248, 21 Post 27 η δῶρον
 η μερίδα. η ισχὺν. γέρας η δάνειον 32 μερίδος ισχὺν Diogen. EM. 247, 51 (δράνος = ισχὺς)
 36 δανῶν (37 Συρ. Dr.) (39 δοάρι?)

HES. 82 **Δαμασκός**: αἷμα σάκκου 87 δαμητίς (Γ 429). δαμασθεῖς 90 δαμῆνται· δαμασθῆναι ἐπὶ γυναικός, δαμασθῆναι ἐπὶ ἀνδρός; (Ο 522). 91 δαμημεραί (P 77). ψποταχθῆναι (ἐποχθῆναι) 93 δάμνη (Π 103). ἰδέμαζε 95 Δανάης· θυγάτηρ Ακρισίου 99 δαμηνήσει (Ε 746). δαπάσαι (δάμηνησι· δαμῆσε) 201 δάμν.γαν· δαμάζομεναι (194). Ad 15: καὶ χώρα πιοι δαμασθῶν καὶ Σιδῶνα 16 δανά (ο 321). Εηρά, καίσιμα ξύλα (non Callim. fr. CCLXXXIX) 17 δαινά. η δή. φή δή (v. δάρα). 18 δαραοί· οἱ Ἐλλήνες (Α 42). 29 Δαινήλη· χρήσις Θεού. ἴρηγνεται δὲ η δάντροις 30 δανεῖν (Sistrac. XX 15). γανονγεῖν (v. 152). οἱ δὲ δαρίσειν (—σειν) 31 δαντίζει (Proverb. XIX 17). μεταδίδει τοῖς ἐνδιπά. καγηνή 33 δάροη· ξηρῶ 34 δάντα (X 209). Συρ (l. τάλαντα) 35 δάνυντο (δ 15). εὐψυχοῦντο 40 δάοχος· μοιχός (v. 157) 43 δάρπακες· θαυμάλωπες (δανάκες· θυ—)

- δαπέδοις· οίκοις. ἐρειπίοις
δάπεδον· ἔδαφος (*Homer.*), γῆ [ad 47]
δάπης· τάπης [49]
δάπιδες (*Comicis*)· ποικίλα ψφάσματα. τά-
πητες
δάπτης· δειρός (*θεάτειρ*) [52]
δάπτομαι (*Aesch.* *Prom.* 437)· διασπαράσ-
σουμαι. κατεπδίομαι. τρύχουμαι
δάπτωτη· κατεπίσιων [55]
† δ' ἄρα· φ; δῆ. Εὐρυπίδης *Iroī* (fr. 427) 10
[57]
δαράτῳ (*Thessalii*). *Δέζυμφ* (ε Seleuco)
† δάρδα· μέλισσα [60]
† δαρδαλεῖ· μολύνει (ν. δρόδα) [62]
δαρδάπτειν· λάρβως ἰσθίειν. απαράστειν
δαρδάπτουντα· ἰσθίονται (*A* 479). απα-
ράττουνται, μετὰ απαραγμὸν κατεπιδίονται.
κυρίως μὲν ἐπὶ θηρίον, λέγει δὲ Ομηρος
καὶ ἐπ' ἀνθρώπων.
χρήματα δαρδάπτουνται (*A* 315 § 92)
διασπάττεται ἀναλίσκονται [65]
Δαρεῖος· ὑπὸ Περσῶν δρόψιμος, ὑπὸ δὲ
Φριγῶν ἔκταρ· καὶ ἀστραγάλων δὲ τις
βόλος οὐτως λαλεῖται
δαρεικοὶ· οἱ χρυσοὶ στατήρες· ἐκλήθησαν
δέ, ὡς τινὲς φασιν ἀπὸ Δαρείου τοῦ τῶν
Περσῶν βασιλέως
δάρειρ (*Lacones*)· τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου
δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα (*πγν*)
δάρειν· σπιλαγήν. Αρκάδες (ν. δαῖμα)
δάρκες· δέσμαι
δαρόν· μακρὸν χρότον (*Soph.* *Al.* 414, 15),
καὶ ἐπιπολὺ. καὶ † ἐνοτήν. καὶ ἀρτον τι-
νες τὸν ἀγνυμον (*Nicand.* fr. 131)
† δάροσος· τὸ βουτύπιον (*δ' ἀροσις ε 131?*)
δάρητη· σφρυγάνη· κύπετος
δάρητων· Μακαρονικός· δαλμωτ, φ ὑπὲρ τῶν
νοσούντων εὔχονται
δάρτικον· πέλλον λινοῦν
δάρυλλος· ἡ δύνη ὑπὸ Μακεδόγων
- 56 Cf. 217 58 δάραι, θυμῷ (ν. 271) 64 ταραγμοῦ — ἀλλων
66 ὑπὸ Η. (*Δαρειάν!*) 68 ἐπὶ 70 δάρης (73 ν. δράστην ετάρη) 75 λινόν
(δράστιν?) 83 δασίως 96, 97 = 97, 96 301 δασπλῆτα· πολυμιγῆ 8, 9 = 9, 8
(διαψήσει) (11 δάτεν· λάρη Hemsterh. *ΑΛΣΕΥ* (*Theocr.* XV 21))
- HES. Ad 47: δρυματόψυχος (ν. δρύμαι). η οίκος, ἐρείπιος 49 δάπτειν (*Ψ* 183?).
ἐσθίειν 52 δάπτονταν (*Π* 159). ἰσθίονται 55 δ' ἀρ· δή 57 Δαρδανή (*Υ* 216). γχρα
60 Δάρδανος ἀνήρ (*B* 701). δ πατήρ τοῦ Δαρδάνου 62 Δαρδάνιαι πύλαι (*E* 789).
ατ τῆς Πλάτων, ητοι ἀπὸ Δαρδάνου κληθείσαι (ἡ) διοίται ἐπὶ τὴν Δαρδανίαν χώραν ἐφερον. τὰς
δὲ αντάς καὶ Σκατᾶς Ουγρος καλεῖ (ν. schol. l. 1.) 65 δαρδώσαι. μίνας (ψῆξαι) σπαράξαι.
ταράξαι (19, 57) Ad 78: η λομπάδας. η λαμπάς 79 δάσσαντο (*A* 368). ἐμερίσαντο
80 δάσσασθαι (ν 216). μερίσασθαι 81 δασσάμενοι (γ 66 al.). μισθωσάμενοι (?) 82 δα-
σάσκετο (I 333). ἐμερίζετο 85 δασκάζει. ψυφεύγει 312 δατεύντο. ἐπορεύοντο.
ποσι δατεύντο (*Ψ* 121)

- δαρχμάς (*Arcades*). δραχμάς
δάς· ἐπὶ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου [εδ 78]
[79—82]
δάσεος· πυκνώσεως
δασθῆναι· διαιρεθῆναι, μερισθῆναι [85]
δάσκιον (*ε* 470). μεγάλως σκιάσθον διὰ τὸ
σύνδεσμον καὶ δασύ
δασκόν· δασύ (δάσκιον?)
δάσματα· διαιρέσματα
δάσμενοις (*Xen. An.* VII 1, 37). διαιρεσίς
δασμολογεῖ· ἐπιμερίζει
δασμολύγοις· φορολογούσοι μερισταί
δασμολογοῦσι· φορολογοῦσι
δασμόν· μερισμόν. τέλος
δασμός· φόρος. μερισμός (*A* 166)
δασμούς (*Xen. An.* I 1, 8). μερισμούς. φόρος
δασμοφόροι· μερισταί
δάσονται· βραδονται μερισονται (*X* 354)
δάσος· σύνδεσμος τόπος, υλώδης, δασύτης
δαστέαλον· πολύψυλλον
δάσπλη (δασπλής?)· μεγάλων κακῶν δνα-
πιπλαμένη. πολλοῖς πλησιάζουσα. οι δὲ
ἀπλοστοι, τιμωρητική, καὶ χαλεπή. ἐπὶ τῆς
Ἐρινύος
δάσπλητα (*Simonid.* fr. 38). πολυμισῆ. καὶ
τολμηρόν
δασπλῆτις (*ο* 231). δυσχερῆς τοῖς προ-
πελάζουσι. δυσπλαστος. πολλοὺς μισοῦσσα,
ἢ μετιοῦσα. τολμηρά. θρασεῖα
30 δάσπλη· λάχανα (ν. δαῦτα)
δασπλαστο· διερεύματο (*I* 333). ἔργωνε,
ἴργας (ν. 281)
δασύ· τραχύ (§ 51). πυκνόν, συνεχές
δασύς· ταράγμος
δασύποντος (*Cratin.* fr. **CVIII.** Aristot. *HA.*
VIII 27, 4). λαγώς
δατέεσθαι· μερίζεσθαι
δατεῖται· τέμει διαιρέσει
δατέν (*Delphi*). ζητεῖν
40 † δατενβάλε

[312]

- δάτησις: διαιρέσις, μερισμός (v. 67)
Δάτης (Ar. Pac. 289)· στρατηγὸς Περσῶν
Δάτος· ὁ τρυπητός, ἡ πόλεως ὄνομα,
 ἐπὶ λίαν εὐδαιμόνων
δατούμενος: μεριζόμενος
Δατύλλος ημέρα (Alcæ. fr. 41)
δατύσσειν λαφύσσειν. ἔσθιεν
δατῶναι θεῖα (τινὲς?)
δαύακες: θυμάλωπες (243)
δαύειν (Sapph. fr. 82)· κοιμᾶσθαι
 + δανάς· μέλαινα, καὶ πονηρός
 (δανθμόν· ἐμπρησμόν; cf. 43)
δαύκος: ὁ θραύς, καὶ βοτάνη τις Κρητική
 (schol. Nic. Th. 94)
Δαυλαρκοώνην (Aristoph. fr. CLVI)·
 ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα, οὐτος δὲ ἀηδὸν ἐλέχθη
 (ἐπὶ ... Πανδίονός φησι)
Δαυλίς: ἕρητὴ ἐν Ἀργείῳ, μίμημα τῆς Προί-
 του πρὸς Ἀκρίοιον μάχης [27]
δαῦλον: δασύς: ημίφλεκτον ἔυλον (δαυλόν) 20
δαῦσαι: ἔκκαδασαι
δαῦτα: λάγανα, οἱ δὲ χλωφαί (303)
δαυχμόν: εὔκανυστον ἔυλον δάφνης [32]
Δαφνίτης: Ἀπόλλων παρὰ Συρακουσίοις
 (Σύροις?) [34. 35]
δαφνοπάλην: τὸν Ἀπόλλωνα λέγουσιν,
 ὡς Ἀριστοφάνης (fr. CLIV)
δάψαι (Apoll. lex. 56, 4 e N 831)· σπαράξαι,
 καταφαγεῖν μετὰ σπαραγμοῦ. τὸ δὲ αὐτὸ^ν
 καὶ δαρδάψαι, καὶ διακόψαι, καὶ ψῆναι 30
δαψιλέστατος: πολὺ (τελέστατος). λέγεται
 δὲ καὶ ἐπὶ ἴνυμάτων, καὶ μεγαλοψυχούντων
δαψιλή (Democritus?)· πολλή
 δαψιλῶς· δρψόντως
- δαῶμεν (B 299)· μάθωμεν
 δέα· τὸ δέα ὑπὸ τυφηρῷ, καὶ δείματα, φόβοι
 δεαται· τὸ φθείνεται, δοκεῖ (§ 212?)
 δεάμην· ἐθοκίμασον. ἐδύσασον
 δεατος· δίους. Σοφοκλῆς Κηδαλίσων (fr. 304)
 [46]
- + δεγμόν· δόδον
 + δεγμόν· χρόος (v. δεμών)
 δεάδεαν· ἰδίαδεαν (§ 233). ἐπίσταται [post 49]
 [50. 51]
- + δέδαλοι· προμαχῶνες (E 681?)
 + δεδάλας· δειμάς
 δεδάμωται· ἐπιτεγδύεται
δίδαον (Callim. fr. CCCV)· ἐδειξαν. ἐδίδαξαν
 δεδάρδαφε· καταβίβρωσε [57. 58]
 δεδαυμένον (Callim. epigr. LIII 3)· περι-
 πεφλιγμένον (cf. 8) [60-62]
 δεδέηται (Proverb. XXVI 25?)· ἐν χρείᾳ καὶ
 ἐν ἐνδείᾳ γεγένηται [64-65]
 + δεδειαί· δειλία (Aesch. Prom. 580?)
 [67-71]
- δεδεκώς· δήσας [73]
 δεδέξομαι (E 238)· δέξομαι
 δεδήει (B 93)· ἐγλέγη [76. 77]
 δεδῆσθε· δεδεμένος εἴητε [79]
 δεδήισται· πεπόρθηται
 δεδήνωσθαι· ἐνεχυπάσσασθαι, ἐνδήσασθαι
 ἐνεχυπάσσω (Ταροντίνοις)
 (δεδήχασι· κατέδακον. ἐλύπησαν)
 δεδηχμένος· βεβλημένος [84-86]
 + δεδεικελον· δει φοβουμένον, δειλόν
 δεδίηται· εἴληται [89]
 δεδίσκετο· δίδωσιν. ἐκφοβεῖν (ἐφόβει ? Ar.
 Lys. 564)

COD. (13 Poll. VIII 136) 14 δάτις 15 ὄνομα ὑπὸ Λακεδαιμονίων (v. Zenob. III
 11) Post 17 legebanlur ἐπὶ Πανδίονός φησι δατύς, κτλ. (v. 325 e 8) 22 Gl. a 994.
 1024 26 δαῦλος 28 δαῦλόν 31 ἔκκανυστον 38 πολὺ 41 δάμωμεν 43 Cl. δ' οἱ
 δέατο 45 κιδαλίφ 47 Cl. δέμη δέμη ἴρηη ἴνυην] Post 70 82 72 δίειας
 75 δεδίη (v. ἐδέηται) 78 δεδήσθαι 80 δεδίσται 83 δεδηρ] — Ταραντίνοις

HES. 27 Δαῦλις (B 520)· πόλις 32 δαῦγος· δασύς (Aeschyl. fr. 26?) 34 δα-
 φοινοι (A 474)· λιαν φοινοι 33 δαφοινόν (K 23)· μέλαν. διγρίν. ποικίλον. ἐνυδρόν,
 πυρρον 46 δέγμενος (B 794)· προσδέχομενος, προσοιτῶν Post 49: φαινεται 50 δε-
 δάκηνας (9 146)· ἔναθες, ἔνως 51 δεδάκην (θ 131)· ἐμάθεν, μεμάθηκε, ἔγρω 57 δέ-
 δασται (A 125)· διψηται, μεμέσται (O 189) 58 δεδάμωται (Iacob. III 7)· ὑποτέτα-
 κται 60 δὲ· δὲ, τι δὲ^ν (el. 52) 61 δεδέεια· φοβυν (v. 331) 62 δεδεγμένος· δια-
 κεκομένος (T 319). ἐπίτρηψας (A 107). ἐκδέχουμενος (A 124) 64 δεδέημαι (III Regg.
 VIII 59)· δέμαται, δέδεηθην 65 (δὲ)εδέξια (E 238)· ἐνδερέσω 67 δεδέησαι (N 810).
 φοβηται (φοβεῖς) 68 δεδέεσθαι (B 190)· εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι 69 δεδειττόμενος
 (Plat. Phaedr. p. 245 B)· ἐκφοβώται (Moer. p. 118) 70 δεδέεχα (Deuler. IV 5)· ἐδείκα 71 δε-
 διώς· φοβουμένος (gl. ms. Psalm.) 73 δεδέεις (E 228)· ὑπόμενον 76 δεδήνεν (P 253).
 ἐκλαμπειν 77 δεδήσται (Plot. Xen.)· δεθήσται (Moeris) 79 δεδήι· ἐξεγήρετο (M 35).
 διεκέπαινο 84 δεδήματο (Γ 183)· δεδαμαράμενος. κατασκανεσμίνος 85 δεδηακόνικε
 (Archeditic. Ath. 294 C)· διφήκει. διεκώησε (Moeris) 86 δεδιαλμένον (δεδαιδ)—· κεκο-
 σμημένον. διατεταγμένον 89 δεδέξασθαι· ἐκφοβηται [τὰ παιδία δπὸ φρέατος εἰς δέος
 ἀξειν] (Y 201. 432). διώξαι (Σ 164)

δέδιχθι· εὐλαβοῦ· φοροῦ (Nic. Alc. 443)
† δεδμάσων· κριδὸς ἡγεμῶν

δεδμήτατο· κρατουνταί

δεδμήτατο (Γ' 183) · ύποτεταγμένοι † εἰσι
[97, 98]

δεδυῆσθαι· κρατεῖσθαι· οἰκοδομεῖσθαι.
ὑποτετάχαι [400]

δεδοκημένος (Ο 730) · ἐπιτηρῶν

δεδόκητο· ἐπεύμει· προσεδόκα· ἐποκεπέτο
δεδόκηται (Tragici) · ἐφάντη· ἐψήφισται· διέ-
γνωσται [404]

δεδορχότες· δρῶντες, ιδόντες [6]
δέδουπε· τέθνηκεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν
πολέμῳ [8, 9]

δέδρακας· ἐποίησας [11]
δεδυημένη· κεκακωμένη [13]

δέει (Alexid. vol. III p. 429) · φόβῳ. χρείαν
(ξεις)

δέεις (Eubulid. vol III p. 559) · χερήσεις
δέειν· χρείας ἔχειν

δέεις· ἀπέχεις [19]
δέελος· δεσμός, ἄμμα

† δειγλαδεῖς· φύλακες
δέημα (Ατ. Ach. 1059) · ἱρώτημα, ἀπὸ τοῦ
διόσθαι [21]

δέησις· παράκλησις, ἥ χρεία
δεθέντα (cf. Xen. Hell. I 7, 2) · δεσμευ-

θέντα
δεῖ· πρέπει. χρή (I 337). χρεία ἐστίν. δε-
σμεῖν

δεῖα· ἐνθεία (cf. δύη)
† δείασθεν· ἑδόκουν (i. e. δέασθεν)

[92]

δεῖγμα (Demosth. 1214, 18. Xen. Hell. V 1,
18) · τόπος ἐν Ἀθήναις οὗτος καλούμενος
[28]

δειδεγμένοις· δεξιούμενοι
δειδεκτο (I 224) · ἐδεξιοῦτο. διὰ φιλίας
ἡσπαζετο καὶ λόγων

δειδέχαται (Callimach. fr. XXXII) · ἡσπα-
στατο. διαδέχεται

δειδημονες (Γ 56) · φοβεροί. αἰσχυντηροί.
εὐλαβεῖς. δειλοί [34-40]

δειελιγήσας (ρ 599) · τὴν δειλινήν ὥραν
διατρίφας. η τὸ δειλινὸν ἐμβρωμα λαβῶν.
οἰον δειπνήσας

δειελιγήσαται· πληρωθῆναι τὸν δειλινὸν [43]
† δεειμα· βρῶμα (Callim. fr. CXC) [45, 46]

δεικανάσθα (Apoll. 57, 21) · δεξιούμενοι
[48]

δείκελον (Parthenius p. 281 M.) · φάσμα.
δυοίσμα

δεικές· λαμπρόν. περιφαρές. καὶ (δείκανα)
τὰ ποικίλα ὑφάσματα καὶ μορφαὶ ἔχοντα·
καὶ γάρ τὰ πρόσωπα (δείκανα καὶ δεί-
κηλα) [51]

δείκηλα· εἰκόνες, δημιώνατα. η κατ' εἶδος
ὅμοια τοῖς πράγμασι (Herod. II 171). καὶ
προσωπῖα

δεικηλικταί· μημηταὶ παρὰ Λάκων (v.
δικαία) [51]

δεικρύμενος (I 196) · δεξιούμενος
δεικρύνει· [ad 56] σημαίνονταν. δεξιούνται
[57]

δείλαιον· μάταιον, ἀχρείον (v. 724). δει-
λόν, ἀναλκες

COD. 93 δέδιθι 94 κρατεῖν 403 ἐψηφίσατο διέγυφτο 12 δεδυκμένη, κεκω-
μένη 14 χρεία 27 διασθεῖν (α δίαμαι Crelic = δίαμαι) 39 δεδ [29, 31 Cf. Ath. I
p. 14 A) 41 ἐκρωτα 50 φύγας (v. 723, ἐθνεύκει, πολυδευκέα) 52 δεικελα (Mullach
Democrit. p. 421) 53 δεικελισθαι 55 διαξιούμενοι

HES. 92 δεδίσπεσθαι (B 190) · εὐλαβεῖσθαι. φοβεῖσθαι 97 δεδμημένοις· δεδο-
καπασένοις. δεδμασμένοις (Ω 678). φυδομημένοι (Ζ 245) 98 δεδμημεσθ (Ε 878)-
διδημημένοις ἐσμένοι 400 δέδοκεν (Φ 198) · ἐφοβηθῆν 4 δέδορκε (Χ 95) · βλέπει
6 δέδορκως (τ 416) · βλέπων, ὄφων 8 δέδουπτότος (Ψ 679) · τεθνητος. πεπενοτος
9 δέδριονετ· ὕβουεν 11 δέδροικως· δοικώς 13 δέδικεν (Ε 811) · ἐπιστῆλε
18 δέλλειον (Aristarch. K 466) · δῆλον, φαρεῖον (v. δάιλον) 21 δέημος· νόμος. η δεανός
(650, 705) 28 δέδεχαντο (I 670) · ἐξιούντο, ἐφιλοφροντίστο (J 4) 24 δειδια-
[φροντο, δειλανον (Deuter. XXXI 8) αδ δειλία] δίδοικα, φοβιούναι (Η 93) 33 δειδισθαι
(Υ 201) · φοβήστεν (v. 389) 36 δειδιθι (Ε 827) · εὐλαβεῖσθαι, φοροῦ (v. δειληθι) 31 δει-
δισσεσθαι (B 190) · εὐλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι, φεύγειν 38 δέδοικα (Α 555) · φοβοῦμαι
39 δειδό (Κ 39) · φοβοῦμαι 40 δειδισύνετο (v. 197) · διεξιούτο 43 δειελος ὁ φέ-
δύνων (Φ 232) · διπλέοντος ἀστήροι. ἐπὶ τοῦ ὑπερεπειν καὶ δεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἥλιον ἀπολεπόμενον
ἐν τῇ δύσει οὕτως γάρ καὶ η ἐπέρρη δειλινή καὶ δεῖλη ὥνιμασται 45 δειγλατοι· μά-
ταιοι. ἀθλοι 46 δειγμών (Lesai. XV 2) · ὑντος ἐρμηνεύεται, ἐστι δὲ τόπος, ἐνθα ὰδούται
λεπτὸν Μαραττῶν (ἵπατη) 48 δεικεῖν· ἀφείναι. διψα (v. δικεῖν) 51 δικανόσωντο
(Ο 86) · δεξιούντο 54 δεικηλα· τὰ ὀμοιώματα Ad 56: δεικνύονται (Moeris) 57 δει-
κνύμενος· φωτῆ δοπαζόμενος. η δωρούμενος. καὶ ἐπιδεικνύμενος.

δειλάκρα (Ar. Plut. 973)· δειλαία
δειλαχρίσων (Ar. Pac. 192)· ἐλευτός, τα-
λαιπτώρος
† δειλανθεῖς· κλεφθεῖς, πλατηθεῖς (δειλα-
σθεῖς?)
† δειλάσσαι· δειλάσαι [63, 64]
δειλήμονες (Apoll. Iex. 57, 24)· εἰδήμονες,
εὐλαβῆς, η δειλοί, καὶ ἀπόλυτοι
δειλη ὁ ψύλα· περὶ δύσιν ήλιου
δειλήν· δειλότητα [68] 10
δειλοκοπήσας (Hermipp. fr. inc. X)· ἵξα-
πτήσας, ἔκφριψας
δειλός (ε 299)· δειλός
δειλόν· πονηρόν (v. 724) ἀναλκῆ, τὸν ἀσθε-
νῆ, κακόν [72]
δεῖμα· δέος, φόβος (E 682?), φύγητρον
δεῖραι· οἰκοδομήσας
† δειλαλέται· τὰ λεπτὰ τῶν βοσκημάτων.
οἱ δὲ λάκωνες τεκνά
δειμαλέον· φοβερόν
δειμαίνει (Plat. Cív. I p. 330)· ἔκφοβεῖται
δειμαίνων (Herod. III 72)· φοβούμενος [19]
δειμαλεύοντες· οἱ οἰκοδομοῦντες, η] οἰκοδο-
μόσαρτες [81]
† δειμάθαται· φοβεῖσθαι [83]
δειματοῦται· φοβερά λέγει, η ἀκούει, η
φοβεῖται
δειματούτω· φοβείτω, ταραττέτω [86]
δειματώδει· φοβερό (v. 513) [88]
δειμάτων (Thuc. II 102, 5)· φόβων [90] 30
δεῖν· δειπνέιν, καὶ δέον (Attic.) []. εὐρί-
σκειν (Aesch. fr. 103). καὶ στριψειν (στέ-
φειν?). Κέπιοι
δεῖν· χρῆ· ἀναγκαῖον, πρέπον, η προσῆκον
δεινά· καταπληκτικά, φοβερά
δεῖται (Eur. Ale. 215)· αἱ τῶν ὑδάτων
συστροφαί
δείναις (Aesch. Prom. 1052)· συστροφαῖς

COD. 60 δειλαγήσων 61 κλεοθεῖς
(75 λιμαλία?) (82 δειματοῦσθαι αἱ δειλάσαι?) 76 δειλή, οὐφία π (ερυτία? v. Moer. Att.)
τησις Post 14] σκότωσις, δεινότης; cf. 508 7 δει-
20 στυμφαῖς 21 οὐ — φίειν

HES. 63 δειλαῖν· φριπούνερος (ἀποδειλιῶν), 68 δειλη· πρωτία (Philem. fr. CXVI), η (η cod.) πετ' ἀριστον ὥρα (Moer.) 72 δειλώ
(E 574)· δειλαῖνος, ἀδλίους, διέκος; 79 δειμαλέος· δὲ εἰλαβῆς (v. δειμαλέος) 81 δει-
μασσα (Eur. Pers. 70)· φόβους 83 δειματα (Sarpiet. XVII 8)· φριπούμενή, εὐλαβουμένη 86 δειματοῦ-
μένη (Eur. Andr. 42)· φριπούμενή, εὐλαβουμένη 88 δείμης· Φόβος (d 440) 90 δειμω-
μεν (H 337)· οἰκοδομήσαμεν Ad 91: [δίσπον καὶ τὸ πτυν] 96 δειληθεῖς (ΕΙΝ), φέρειν 500 δεινά
δέ (Eur. El. 957 E 439)· φοβερά δέ Post 501: φοβερά, δεινώς· τὸ πειρατηφόμενον Ad 7:
εἶδος δέονς (δεῖμος), φοβερά (O 626) 10 δεινοῖσι (κ 251)· φοβηρούσι (αἱ ε 52?)
11 δειτωδεῖοι (A 200)· δεινώς δὲ αὐτῷ 18 δεῖξαι· δηλῶσαι, φανερῶσαι (ex onomastico,
cf. δηλῶσαι)

δείνας· [κυρήσεις] τὰ κοιλάρματα τῶν ὑδά-
των (Eur. Otr. 1310)
δεινεύει· κυκλεύει
δεινεύειν· βούλευεσθαι κακά [500]
δεινη· ουστροφή [Post 501]
δεινήραν· κίνησιν, ουστροφήν
Δεινιάδεις· ὑποδημάτων εἶδος ἀνδρείων
δεινοί· σπουδαῖοι περὶ τὸ πρᾶγμα
δεινοίς· κυρήσεις
δεινοπαθεῖ· δεινώς ἔχει, χαλεπῶς ἔχει, η
καὶ πάροις χαλεπῶς
δεινός· δίνησις [ad 7]. καὶ εἶδος ἔκπομπος
(Dionys. com. fr. 1 p. 554), καὶ ὄρχησις
(Apolloph. fr. 1 p. 859). η δέους ἄξιος
(δεινός)
δεινός· κακός, φοβερός, † εστραμμένος, δυ-
νατός, παταρύγος, ἴκανός (Eur. Hec. 967).
δυνάκευτος, (σκότωσις [Hippocr. III p. 366].
δεινότης)
δεινοτάτος· πάνω φρόνιμος [10, 11]
δεῖρ φύηρ· ἀναγκαῖον ἐλογισάμην, δέον
εἶναι ἐπίλαβον
δεινωποί (Hesiod. scut. 250)· δειματώδεις.
φοβεροί
δεινώς· πάνω
δειρωσιν (Hippocr. ?)· δύναμιν, δεινότητα.
συστροφήν
δεινοτήν· πεποικιλμένην ἐν κύκλῳ, η τε-
τροφευμένη, η τὴν Ιάσον δειλημμένην.
χοῦται γάρ Οὐηρος (τ 56 N 407). εἰλι τῆς
κοίτης τῇ λίστῃ
δεινωτοῖς (Γ 391?)· κυκλοτερίσιε [18]
† δειομετρή· δειπνέειν
δειπάτυρος· θεός πατέλ Τιμφαῖος
δειπνήραν· δειπνοφόρα, εὐ δυνάμενα φίε-
βιν ήμᾶς
δειπνηστύν· τὴν τοῦ δείπνου ὥραν

66 δειλή, οὐφία π (ερυτία? v. Moer. Att.)
503 δεινηάδεις (Poll. VII 89) 7 δει-

16 δεινοτήρ· τῆλε 17 [εἰσι πεποικιλμένην

64 δειληθεῖς (Ε 827)· φριπού-

72 δειλώ

81 δει-

86 δειματοῦ-

88 δείμης· Φόβος (d 440) 90 δειμω-

μεν (H 337)· οἰκοδομήσαμεν Ad 91: [δίσπον καὶ τὸ πτυν] 96 δειληθεῖς (ΕΙΝ), φέρειν 500 δεινά

δέ (Eur. El. 957 E 439)· φοβερά δέ Post 501: φοβερά, δεινώς· τὸ πειρατηφόμενον Ad 7:

εἶδος δέονς (δεῖμος), φοβερά (O 626) 10 δεινοῖσι (κ 251)· φοβηρούσι (αἱ ε 52?)

11 δειτωδεῖοι (A 200)· δεινώς δὲ αὐτῷ 18 δεῖξαι· δηλῶσαι, φανερῶσαι (ex onomastico,

cf. δηλῶσαι)

δειπνολογία· οἱ περὶ δειπνους λόγοι
δεῖπνον· τὸ καθ' ἡμᾶς ἀριστον. ἢ τροφὴν
ἐσπερινήν [25]
δειπνοφόροι· παρὰ Ἀθηναῖοις καθίσταν-
ται ἐν τῇ τῶν ὁσχοφορίων ἑօρτῃ̄ αἱ δει-
πνοφόροι
τὸ δεῖρα, δεῖμορα, τράχημος, διαίρεσις
δειράδας (Soph. Ant. 832). ἔξοχός, κορυ-
φᾶς (669) (ἡ τὰς νάπας, ἡ τὰς φάραγγας)
δειράζειν· κλέπτειν (λέπειν?)
δειράζεσ· αὐχένες καὶ τραχηλοειδεῖς τῶν
ὅρῶν. καὶ ἔξοχα μέρη
δειράρ (Lacones). κορυφή [32]
δειρέειν· ἔκδειρειν
δειρή· τράχηλος, αὐχήν (668) [35]
δειριάν· λοιδορεῖσθαι. λάχωρες
δειρεῖοι· λοιδοροι. οἱ αὐτοί (670)
τὸ δειρός· λόφος. καὶ ἀνάντης τόπος [39]
δεῖσται· εὐλαβηθῆναι, φορηθῆναι. δέος γάρ
ὁ φόβος
τὸ δεισιλός· δειλός
δεισιάδα· τὴν μοῖραν. οἱ δὲ διμοιρίαν
δεισιδαιμών (Xen. Cyr. III 3, 26. 58)
[αἱ 43]. ὁ εὐσεβής καὶ δειλός περὶ θεούς
[44]

δεῖται· δίεται, χρῆσι
δειρήσατες· ψηλαφήσαντες [47]
[48] δίκην τοῦ προσήκοντος [49]
δεκάβιον· ἀριθμὸς ποσός. καὶ σταθμὸς
ποσός, ἐφ' φτερύπατο βοῦς, ἵπποι δὲ ἀπ-
λών τὸν βοῦν νόμισμα εἶναι φασι (Poll.
IX 61)
δεκάδαρχαι (Xen. Cyr. VIII 1, 14). οἱ τῶν
δεκάδων ὑγειόνες, οὓς καὶ δωδεκάρχους
λέγον. ησαν γὰρ σὺν τοῖν δεκάρχοιν δά-
δεκα
δεκάδαρχοι· οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ δεκαδαρχεῖτ.
οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δεκάζειν, διπερ ἑστή τοὺς
δικαστὰς πειθεῖν δώρωις. ἢν δὲ καὶ ὄνομα.
καὶ δὲ τελώνης

COD. 26 ὁσχοφορίων — οἱ 30 μέρη. ἢ ... φάραγγας (38 δεῖρος (Euphorio fr. XXXIV)
αἱ δειρᾶς?) 50 δειλιούτων βοῦν 51 σὺν τῷ δεκαρχῳ (57 Ut πειπάζειν?) Post ἥκων]
ἔλεγον ... δικαστὴν 59 δειπνούνστοιχιονοὶ 63 δεκάζειν δεκατεύειν 66 δεκάτη,
θύμοιν 68 δεκάτου, βόλου 69 δεκαδώρων. οἱ 70 δεκαφυῖα |σία

HES. 25 δεῖπνον ἔλοντο (B 399). ἐδείπνησαν 32 δείραντες (Aetl. Ap. V 40).
ἐκδειρατες 35 δειρήν (A 26). αὐχένα, τράχηλος 39 δειροτομήσαι (χ 319). διατεμεῖ,
διατυῆσαι Αδ 43; ὃ τὰ εἰδῶλα σίβωτ, εἰδωλολάτης 44 δεισιδαιμονία (Aetl. Ap.
XXV 19). φοβηθεῖς 47 δειρόμενος (Ατ. Pac. 290 ?) ψηλαφήσαι 48 δειφῶν (Π 747).
ζητησι 49 δεκάδα· τάξιν τινά Ad 60; ἐπιτηδεῖς, ἐντραπεῖς 69 δεκαδώρῳ ἀμάξῃ
(Hesiod. opp. 424). (ἢ ἡ διάμετρος τῶν τροχῶν δέκα δώρων. Δῶρον δέ, φέ μὲν τινες, ἢ παλαι-
στη, ὡς δὲ ἐπεροι, ὅταν τοὺς τέσσαρας δακτύλους συστρέψας ἐγείροις τὸν ἀντίχειρα, φέ Πλού-
ταρχος 72 δεκάζειλοι (E 860 Σ 148). δεκασχίλιοι 74 δεκέτες (Moer. p. 123).
δεκατεῖς

δεκάδες· οἱ ἐκ τῆς τάξεως τῶν δίκα στρα-
τιωτῶν συνεστῶτες
δεκάδρομοι· οἱ δέκα τὸν ἀνδράσι
ἐσχηκότες, υπὸ Κηρυτῶν
δεκάζειν· διαφθείρειν, χρῆματα ἡ δῶρα
(Ἐλευς δὲ οὐτα καὶ τὸ κατὰ δέκα δια-
φθείρειν δικαστή, ἡ τούς κριτάς· καὶ
ἀπλῶς τὸ διαφθείρειν δικαστή)
δεκάζεσθαι· δωροδοκεῖσθαι
10 δεκάζων· δὲ εἰς τὸ δέκατον ἀριθμὸν ἥκων
τὸ δεκανάται· δαπάζεται (δεικ—?)
δεκάποντ (τὸ) στοιχεῖον (Ατ. Eccl. 652).
οἱ ἐπὶ δειπνον κληθέντες τὰς σῆρας οὐτας
ἔξελάμψανον, πρὸς τὴν σκιάν ἀναμετροῦντες
δεκασθεῖς· δωροδοκηθεῖς [ad 60]
δεκάτα· τάξις. ἄθροισμα. καὶ ἡ τῶν καὶ ἄρ-
μάτων τάξις
δεκατεύειν· τελωνεῖν, δεκάτην εἰσπράτ-
τεοσα. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ δρκτεύειν δεκα-
τεύειν, ἐπειδόσσον αὐτὸν ἀπρόθενοι
περὶ τὸν δεκατῆ χρόνον οὐσα
δεκατεύταλ (Antiphilo Ηarp.). τελῶται, οἱ
τὴν δεκατην ἐκλέγοντες. ὡς τὸ δεκατεύειν
δεκάζειν
δεκάτη· τὸ δέκατον μέρος τῆς οὐσίας
δεκατήλογοι (Demosth. 679, 26). τελῶται
δεκάτην θένομεν (Ατ. Αν. 922 Eubul. III
p. 203). τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὄνματα τοῖς
βρέφεσιν ἐτίθεσαν. δὲ δὲ Ἀριστοτέλης τῇ
ἔρδομη φησι
δεκάτη· προτέρα· ἢ πρὸ εἰκάδος· ὡς
νόστηρα· ἢ μετ' εἰκάδα
δέκα τοῦ βολοῦ· (ἐπι) οὐδενὸς ἀξίου.
βέλτιον δὲ εἰς μικρότητα τελίθεσθαι αὐτό
(Comic. V p. 77) [69]
δεκάφυια (Callim. fr. CLXII). δεκαπλάσια,
διφυια δὲ διπλάσια
τὸ δεκάζειλε· πρὸς ἀποδοχὴν ἐπιτήδειον [72]
δεκάχοι· δεκαπλατ [73]
40 δεκέτης· δεκατῆς

δεκτή· χλαῖνα, χλανίς
δεκτήρεις· ὑποδυχεῖς
δέκτης (δ 248)· πτωχός, ἐπαίτης. ἀπὸ τοῦ
δέκεσθαι [79, 80]
δέκων· δέκασθόμενος
δελεάζεις· ἔξατατᾶ [83]
δέλεαρ· δπάτη, δύλος
δελεασθεῖς· δπατηθεῖς (v. 401) [86]
δέλεάστρας· παγίδες
δέλετρον· φανός, ὃν οἱ νυκτερεύοντες 10
φαίνουσι (Timachidas)
Δελίφατ· ὁ τῆς Ἀρφοδίτης δαστήρ ὑπὸ¹
Χαλδαίων
δέλητις· δελεάτη (v. 629)
δελήτης (Sophro fr. 20)· (ώς) λεβήτιον,
(τὸ δέλεαρ)
δέλια· δάρψη (Δηλία?)
† δέλιχρα· τὰ δημιούρια
δέλλει (Arcades)· βάλλει (v. 995)
δέλλιθες· αρήκεις, ἡ ἔσων ὄμοιον μελίσση 20
δελλίθια· ἀνθρώπινα, οἱ δὲ κηρύ²
Δέλλκος· λίκην ἤχνθοφόρος περὶ τὴν Θράκην
δελφάκιον· χοιρίδιον (Ar. Lys. 1061). οὐ-
τῶς θερεον καὶ τὸ γυναικεῖον (Ar. Thesm.
237)
δελφακούσθαται (cf. Ar. Ach. 786)· τελειοῦ-
σθαι τὰς ὑς
Δελφικὸν τρίποδα· τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος
ἐν Δελφοῖς
Δελφικὴ μάχαιρα· ἀπὸ κατασκευῆς, (μῆ)
λαμπάνουσα ἐν πρὸς ἐν μέρος οὐδηροῦν, φέ-
λμοτοτέλης (politi I 2)
δελφίνες (Ar. Eqq. 762)· πολεμιστήριον
μηχάνημα ἐν ταναχαίλαις. καὶ ἡ ἔχουσα
αὐτὸ δελφινοφόρον ναῦς (Thes. VII
41, 2)· οἱ δὲ διὰ τὰ κρημανύμετα βάρη,
δελφίνων σχῆμα ἔχοντα, ἢ ταῖς λητρικαῖς
ναυσὶν ἐμβάλλεται (Pherecr. fr. VI p. 258)
δελφίνιον· εἶδος βοτάνης
Δελφύς· μῆτρα, καὶ ὁ ἐν Δελφοῖς δράκων
δελφύστων· γαστέρων [6]
† δέμα· σχοινίον (69)

COD. 76 λόκη Arcad. 122, 9. Cf. λέκκη εἰ λακτή 71 δποδοχεῖς 81 δεκάνη
87 δέλεστρας, βατίδες 89 Cf. βελίβατος 91 καλεῖ 96 δενθρίνια
600—3 = 603. 600—2 1 δυπροσθέν 3 δελφίνιον (—ινάς?) 94 καλεῖ 96 δενθρίνια
700 16 πτανθαῖ Post 18] 626 19 καλχρουσοι δὲ 10 δεμεῖ 11 Cf. 347.
γῆ Post 22] 627 23 δενδρίτης, κρ. 24 δενδριάζειν 22 δενθριώρη
νασεν, ἐλένασεν, νερνάζειν) Post 32 ἐπεὶ ἐκδεσθών θεῶν βροτοὶ ἐν δεξιάλον 25 δενθεῖς (26 Cf. ἐδέν-
νασεν,

HES. 79 δεκτὸν (Luc. IV 19)· ενπόδοσθεντος 80 δεκτός (Luc. IV 24)· δρεστός
83 δέλεαςόμενος (Iacob. I 14)· παγιδεύμενος 86 δελεδώνη (Aristot. ΗΑ. IV 1, 15)·
δύ μυλαῖος ἰχνός (v. ἐλεδώνη) 806 δέλτος· πινακίδιον. ἡ πλάκες 18 δενδιέω (Γ 152)·
τὰ δένδρα 29 † δεντή· δέλεαρ (δέλητις· δελεάτη)

δέμας· σθόμα. μορφή. ιδέα. τρόπος
δέμας πυρὸς αἴθομένοιο (N 673)· τρό-
πον πυρὸς καιομένου
δέμεις· οἰκοδομεῖ
† δέμεις· δόδυς (cf. Herod. II 124)
† δευμβλεῖς· βδέλλας (Philol. XIV p. 201)
δέμνια (δ 301 al)· στρώματα. κοίται
δεμνίοις (Soph. Tr. 915)· κοίταις. στρω-
μναῖς
δεμνιοτήρην (Aesch. Ag. 1449)· ἔγκοιτον.
τὰ δέμνια τηροῦντα
δεμνιοτήρη πόνον· Λισχύλος Ἀγαμέμονος
(53). καθόσον οἱ νεοσοι ἔτι τοιούτοι εἰ-
σιν, ὡς τὰ δέμνια τηρεῖν καὶ κατέχειν, μη-
δέποτε πέτεσθαι δυνάμενοις· πόνον δὲ τὰ
περὶ τὴν τροφὴν αὐτῶν
† δεμών· χρόνος (v. 348) [18]
δενδαλίδας (Com. II 2 p. 852)· οἱ μὲν ἀρ-
θος τι, ἀλλοι τὰς λευκὰς κάρχρας, οἱ δὲ τὰς
ἐπιτοιμένας κριθάς πρὸ τοῦ φρυγῆναι (Eratosth. fr. VIII p. 140), οἱ δὲ τὰς ἐκ κριθῶν
μάργας γενομένας (v. δανδ—)
δενδίλλει· σκαρδαμάντεται. διανεύει. σιλλα-
νει. ἀτιμάζει. σκώπτει (ex onomastico?)
δενδίλλων (I 180)· τοῖς σφραγαλμοῖς δια-
νεύων
δενδρῖτις· γῇ τις πετρώδης εὐδρυπτός
παρὰ Λάκωνιν
δενέμωρ· κροκόδειλος
δενδρυάζειν· ταπεινός υπὸ τὰς δρῦς πα-
ραφεύειν. προστρέχειν σκέπη
Δένθις (Alem. fr. 115)· οἰνος. Λάκωνες
(δεννάζων (Soph. Ai. 243)· λοιδόρων)
(δενναστόν· καταγέλαστον. λοιδορούμενον
μετὰ καταγέλαστος)
δενδρὸν· κακολόγον [29]
δεξαμεναῖ (Herod. III 9)· υδάτων δοχεῖα.
καὶ ἐν τῷ σώματι φλεβεῖς, Δημοκρίτον
(p. 421 Mull.) καὶ ἐπικοινία
40 δέξιασθαι· λαβεῖν παρὰ τῷ ποιητῷ (A 112)
Δεξιάδην (H 15)· οἱ μὲν δύομα κύρων·
οἱ δὲ Δεξιῶν παιδα. οἱ δὲ Δικρηματικῶν
ἐκ δεξιῶν, δεξιῶς

δεξιάς· συρθήκας
δεξιμήλοις· ἐπηκόις καὶ ίλαροῖς θεοῖς·
πλὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα· καὶ
δεξιμήλον ἔσχάραν, † (ἐπει ἐκδεξιῶν
θεῶν προτοὶ ἐπὶ δεξιμήλου)

δεξιός· συνετάς, ἀγαθός, καλός, ἐπιδίξιος,
εὐθέτος [37]

δεξιότοιχος· ἕρταις οἱ κατὰ τὸ δεξιὸν
μέρος, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ χορευτῶν [39]

δεξις· τῶν ἐν τῷ ημέτερων περὸν παρὰ τοῖς
θύταις (ἡ) καλογένει δοχῇ (ν. δοχεών)

δεξιώσασθαι· ἐγνήσασθαι γυναικί[†] δεξιόν· ἔλδος μήρους

δεξώ· δικαῖος (II 1 p. 58) ὀφοματο-
ποιησεν, πλὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα [44]

δέοιμι (θ 352)· δεσμεύομι

δέομαι· δοκῶ (ν. δέμα)

δέομενος· κρήσοντες (Xen. An. VII 1, 6).
δεσμοῦντες [48]

δεομένων (Xen. Cyr. II 3, 2)· χρηστῶν
δέον· ἐς δέον ή εἰς δίον, οὐτῶ Ηερεικάλεα
φροσι λογίσμοντο εἰς τὸ δίον (Ar. Nub.
859) προστράψειν, δ σημαίνει εἰς προδο-
σίαν δεδομένον χρῆμα, πρέπον, ἀναγκαῖον
δέοντα· χρῆσοντα, λείποντα, πρέποντα

[53, 54]

δεόντως· προσηκόντως
δέος (Macedones)· [ad 56] θέος· (ν. δέα)

δέουσι· δεσμούσουν, ἀπέχουσι

δέπας (Nom.)· ποτήριον, παρὰ τὸ δέχεσθαι
τὸ πόνα [59]

δέρα· ὑπερβολὴ δροῖς, οἱ δὲ τὰ οιμὰ τῶν
ὅρῶν

Δέραι· αἱ συνάγκειαι, Λάκωνες

δέρατα (Eur. Ion. 1431)· περιτραχήλια, πα-
γρυα, τὸ αὐτὸν καὶ δέραιοι

δέρας· δέρμα προβάτου

δέργυμα (Aesch. Pers. 81)· ὄφθαλμός, ὅρασις
δέργυματα (Eur. Hec. 1265)· ὅμματα

δεργυμέτων (Eur. Phoen. 660)· ὄφεων, δη-
μάτων, καὶ δεργυῶν

δέρεθρον (Arcades)· λίμην ἀποχώρησιν

ζηνούσα

δέρη· τράχηλος, αὐχήν (Xen. Hippocr.)

δέρης (Aesch. Ag. 329)· τραχήλου

δέριαι· λοιδορίαι (536, 37)

δέριπτον· φλοιόν (= τέρφος)

δέρκειν· βλέπειν, δρᾶν

δέρκεσθαι (P 675)· δρᾶσθαι

δερκομένον (Σ 141)· δρῶντος

δερκομένῳ· δρᾶστη, βλέποντι

δερκύλλειν· αἰμοποτεῖν, ἄλλοι δερμύλ-

λειν διὰ τοῦ μὲν

δέρκων· βλέπων, δρῶν

δέρμα· πήρα, καὶ δέσμη (Elei ?)

δέρμα (Callim. fr. CCXI)· δορά

† δέρμη· δόδος (ν. 347)

δέρμα Δικυκόν (Com. V p. 33)· ὡς κάλ-

λιτοτο

† δέρμητες· οἱ ἐξ ἐφ' ήμεν περισσοῖ

δερμιστής (Soph. fr. 408)· δ σκώληξ, ἡ ὁ
σῆς δ τὸ δέρματα ἐσθίων, Ἀρισταρχος ὄφιν

δέριος· ὄφεως

δέρος (Nic. Ther. 821)· δίρια

δερυνύλλειν· αἰμοποτεῖ, οἱ δὲ τὸ ἐπιταί [87]

δεργοῦ δέργοντος πύλαι (Com. II 1 p. 418)·
δέρρεις ἔχουσαι παδαπέτασματα

δέρρις (comici)· δέρμα, βύρσα

30 δεργιστήρ· περιδέραιον ἐπινοῦ

δεργιστής· κυνάρχης περανχέριος [92]

δέργρα· τύμπανα

δέργρον· δέρμα, ὑμήν, λαπάρα, ὑγρὸν, ὑπο-
γάστριον (Hippocr. III p. 560 K), Ἀμεινον

δὲ τὸ περιτόναιον δκούνειν, ἡ ὑμένα, ἐπί-
πλον (λ 578)

δεσαύχενες (Aristoph. fr. inc. CCXIII)·

δακοί, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐχένων διδέσθαι

(ν. μεσ—) [96]

COD. 35 δεξιμήλον· — ἐπὶ τοῦ — δεξιμῆλοις ἔσχάρας
36 δέσμην, δούσσατο, διάλος, δ' οἱ δέστοι)
37 δέστατα· προσάγεται
38 δέστατος (E 393 K 373)· δέσιτον
39 δεξιότερον (E 393 K 373)· δέσιτον
40 δεξιμένος· 41 δεξιμενός (dui—), κατέμενος
42 δεξιμενός (dui—), δεσμενός (dui—), δεσμενός
43 δεξιμενός (dui—), δεσμενός (dui—), δεσμενός
44 δεξιωσάμενος (Xenoph. Cyr. VI 3, 12?)·
45 δεξιωσάμενος (Xenoph. Cyr. VI 3, 12?)·
46 δέστατα, δειασθεν.

51 δέστρες δέσησις δέον 61 συνάσκιαι (cf. Paus.
62 δέρεις, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
63 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
64 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
65 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
66 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
67 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
68 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
69 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
70 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
71 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
72 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
73 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
74 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
75 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
76 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
77 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
78 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
79 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
80 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
81 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
82 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
83 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
84 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
85 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
86 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
87 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
88 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
89 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
90 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
91 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
92 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
93 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
94 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
95 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
96 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
97 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
98 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
99 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
100 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
101 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
102 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
103 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
104 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
105 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
106 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
107 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
108 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
109 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
110 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
111 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
112 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
113 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
114 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
115 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
116 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
117 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
118 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
119 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
120 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
121 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
122 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
123 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
124 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
125 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
126 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
127 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
128 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
129 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
130 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
131 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
132 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
133 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
134 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
135 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
136 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
137 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
138 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
139 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
140 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
141 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
142 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
143 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
144 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
145 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
146 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
147 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
148 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
149 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
150 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
151 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
152 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
153 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
154 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
155 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
156 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
157 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
158 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
159 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
160 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
161 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
162 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
163 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
164 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
165 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
166 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
167 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
168 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
169 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
170 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
171 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
172 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
173 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
174 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
175 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
176 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
177 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
178 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
179 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
180 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
181 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
182 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
183 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
184 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
185 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
186 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
187 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
188 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
189 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
190 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
191 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
192 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
193 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
194 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
195 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
196 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
197 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
198 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
199 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
200 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
201 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
202 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
203 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
204 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
205 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
206 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
207 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
208 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
209 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
210 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
211 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
212 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
213 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
214 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
215 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
216 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
217 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
218 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
219 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
220 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
221 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
222 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
223 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
224 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
225 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
226 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
227 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
228 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
229 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
230 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
231 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
232 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
233 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
234 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
235 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
236 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
237 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
238 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
239 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
240 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
241 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
242 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
243 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
244 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
245 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
246 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
247 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
248 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
249 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
250 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
251 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
252 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
253 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
254 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
255 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
256 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
257 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
258 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
259 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
260 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
261 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
262 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
263 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
264 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
265 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
266 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
267 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
268 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
269 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
270 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
271 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
272 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
273 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
274 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
275 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
276 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
277 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
278 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
279 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
280 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
281 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
282 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
283 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
284 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
285 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
286 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
287 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
288 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
289 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
290 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
291 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
292 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
293 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
294 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
295 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
296 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
297 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
298 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
299 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
300 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
301 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
302 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
303 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
304 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
305 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
306 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
307 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
308 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
309 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
310 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
311 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
312 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
313 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
314 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
315 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
316 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
317 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
318 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
319 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
320 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
321 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
322 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
323 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
324 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
325 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
326 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
327 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
328 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
329 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
330 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
331 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
332 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
333 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
334 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
335 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr. 171
336 δέρης, τράχηλος, εμ. Cyr

- δεσμά· πίδαι [98]
 δεσμεῖν ἀμάλας· δεσμεῖν τὰς δεσμάς τῶν σταχύων
 † δεσμῆ· ὁδός (v. 680)
 δεσμῖνς· μάστιγος ἄξιος
 δεσμοὶ (8 296)· ἥλους
 δεσμοὶ Τυρρηνικοὶ· (ἐπὶ δεσμῶν,) οἰς ἔχοντας Λαθηναῖς (v. Τυρρηνοὶ δ.)
 δεσμὸν· σημεῖον παρὰ τοῖς θύταις [ad 704]
 (δεσμος [Macedones] νόμος) 10
 δεσμός· οὐώμα· μορφή· ἥλος· † εἶλος
 δεσπίνας· γυναῖκας. Θεσσαλοί
 δεσπότην κεκαρμένοις· ἔνιοι μὲν ἵππους κυνῆς εἴδοις εἶραι φασιν. ἐκαλεῖτο δὲ ἀπὸ τοῦ κερεύ τούς αὐχένας, ἐπειδάν ὁ δεσπότης τοῦ ἵππου τελευτῆσῃ, βέλτιον δὲ δεσπότης πενθῶντες· ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἵππους πλέκεισθον ἐπὶ τοῖς θανάτοις τῶν δεσποτῶν [9]
 † δέτις· παλάθη
 δεταῖ· λαμπάδες (A. 553). καὶ αἱ πέδαι. καὶ τὰ δράγματα, παρὰ τὸ συνδεῖν δίτρον· δέρμα τοῦ ἥπατος (Et. Gud. 389, 27) [ad 12]
 Δενάδαι· οἱ Σάιοι ὑπ' Ἰλλυρίων
 Δενίας· τοὺς ἀκάκους Θεοὺς Μάγοι
 δεύδσαι (Arcades?)· γεύσασθαι (v. γεύσασθαι)
 δεύειν· μάττειν (Arist. fr. IV p. 1057).
 τύπτειν [17] 30
 δεύεσθαι· βρέχεσθαι. ἐπιβεῖσθαι (N 310)
 [19]
 δευθέντα· βραχέντα
 Δευκαλίδαι· οἱ Σάτυροι
 δεύκει· φροντίζει
 δευκές· λαμπρόν. ὅμοιον (450)
 δευλόν (Creles)· πονηρόν. ἀχρεῖον (459, 471) [25]
 δεύοιντο (Callim. Apoll. 51)· ἐπιδεεῖς γένοιντο
 δευόμενα· δεόμενα 40
- δευομένα (Eur. Tro. 273)· δεομένη
 δευόμερος· [] βρεχόμενος [ad 29]
 δεύοντο· ἰδέοντο. ἔχοντον [ad 30]
 δεῦρο· ἐνθάδε εἰλέ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον [ad 31] [32]
 Δεύς (Ar. Acharn. 911)· Ζεύς
 δεῦσαι· βρέξαι (Eur. Phoen. 224). βάψαι. μάζαι (Xen. Oec. X 11)
 δευσο(πο)σύν (Plat. Civ. IV p. 429)· τὸ ζημιον, καὶ μὴ ἐκπλυνόμενον βάρμα. οἱ δὲ τὸ γηναιών βεβαμένον, ἦτοι πορφύρα, η ἀλλο τι (Comisi)
 δεύσω· βρέξω [37]
 δεῦτ· ἀγετε (II 350)· δεῦτε φέρετε [39]
 δεύτερα· ἀλφίτα· τὰ δευτερεῖα καὶ εὐτελῆ δευτεραγωνιστής· δεύτερος ἀγωνόμερος δευτέρα φύνοντος· † ἀπὸ (ἀ πρὸ;) τῆς τριακάδος
 δευτερίας· Κάλλιπ(π)ος (com. IV p. 561). οἵνος εὐτελής
 δευτερίναρ (Lacones)· ὁ μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπιχειρήσας εἰς τὰ στέμφυλα οἵνος
 † δευρόλας· ὁ εἰς ἐφῆσιν Λαθηναῖς (δεῦρο πᾶς?)
 δευτερόποτμος· ὁ ὑπό τινων ὑστερόποτμος. οὕτω δὲ ἔλεγον, δόπτων τινὶ ὡς τεθρώπι τὰ νομίζουσαν ἔγινετο, καὶ ὑστερὸν ἀνεφάνη ἔστιν. ὁ δὲ Πολέμων (fr. L* p. 93) καὶ διεψήσθαι τοῖς τοιούτοις εἰσεναι εἰς τὸ λερόν τῶν Σεμνῶν φησι Θεῶν. ἡ δὲ φριμισθεὶς ἐπὶ σίγην τετελευτών, ἐπειτα ἀπελθὼν. ἡ δὲ δύτερον διὰ γυναικείον κόλπου διαδένεται· ως ἔθος ἡ παρὰ Λαθηναῖς ἐδευτέρου γεννάσθαι
 δευτέρων ἀμεινόνων (Diogenian. IV 15)· παροιμία ἐπὶ τῶν θυμωτῶν ἐδευτέρους, δια τοῦτος τὰ πρότερα λερά μη καλὰ δρψῆ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τραπάσαι λέγοντες, δευτέρων ἀμεινόνων.⁴ Μημονεύει Ηλάτων (Legg. IV 723 D)
 δέχεσθαι· λαμβάνειν. ἀσπάζεσθαι

COD. 97 πίδαις 99 δέσμειν 701—3 = 2. 3. 1 1 μάστιγος ἄξιος ἐστὶ δεσμῶν
 5 Cf. 422. 650 6 εἶδος (v. εἰλέα) 8 κρεμμένοι — βεληγτιον 11 δράμματα (v. δατῆ)
 è
 12 Cf. 1038. 39 13 σποι π 15 δεύταται 16 μαλάττειν 26 δενοίντο 28 δευομένη
 29 βραχομένος 31 περιδώμεθα; νυν 34 μαλάσαι 43 δευτερεῖα 46 οἱ δὲ πολέμοις — φασι

ΠΕΣ. 98 δέσματα (θ 278 al)· ἐπιδέμα Ad 704: οὐδετέρως Ἀττικοί καὶ (Moer.)
 9 δετρός· μάγευρος Ad 12: ἡ διάπερον. διαφανές (Hippocr. II p. 475 διάστον) 17 δεύει·
 μίσγει βρύχει (B 471). φύει· ἐνδεῖ· ενδέητις (Ψ 481) 19 δεύεται (ε 53)·
 βρέχεται 25 δενοίατο (B 128). ἐπιδοῖται Ad 29: δεύμενος (X 492). — χορηγῶν Ad 30:
 ἐργίσθοντο (I 570) Ad 31: ἡ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ τοῦ. ἡ παρακελυστικῶν δεῖρον τον, ἡ τριποδούς περιδώμεθα (Ψ 485) 32 δεῦρω (Γ 240). δεῦρο 37 δευσοποιός· βαφεὺς (Moer.)
 39 δεύτατος (T 51). θασατος, ζασατος, μεθ' οὐκ ἐστιν ἔτερος

δέχμα· νόμιμον	[50. 51]	δηλήματα (μ 286 Soph. OT. 1495)· βλαπτικά
δέχομαι· διολογώ		δηλήμονας (Apoll. lex. 58, 11)· βλαπτι-
δεψήσας (υι 48)· μαλάξας	[34]	κούς· κλέπτας· κακούργους· λυμεστίας
† δῆ· γῆ· καὶ σιωπῇ		δηλημών· κακούργος· λυμαντήρ, λυμεσ-
† δητατάχα· καὶ φθορὰ δένδρων (γ. 893)		ων [800]
† δήβοις· κιθαρῳδοί (δήβυδες Boreolice
πρὸ δῆ· αἴσοι)	[58. 59]	δηληστασ· βλάψαι· διακοψαι·
† δηγοῖς· πληροῦ		φθείραι [2]
δηγμα· σπάραγμα δόδοντων	[62]	δηληστεις· στάσεις [4]
δηγεις· πολεμεῖν· φονεύειν		δηληστεις· όργη· λαθησις· κακουργία· φθορά
δηγεις (Ν 260 η 49)· εἰρήσεις· δηφει· μαθήση		δηλησοντατις· φεύσονται· βλάψουσι
	[63]	δηλητήριον· φάμακον· βοτάνη· θανάσιμος
δηθαγόρον· ἐπιπολὺ λέγουσαν		δηλιαστα (Lycurgus)· οἱ εἰς Δήλον πεμ-
δηθαισνας· μακραισνας· μακροβίους		πόμενοι θεωροί [9]
δηθάκι (Nic. Al. 215)· πυκνῶς· πολλάκις		δηλον· φανερόν, ὁρατόν· καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλ-
	[69. 70]	λωνος λεόν (Callim. Del. 2) [11]
δηθεν· ως δῆ· η φησιν (nempe). η ἐνεύθεν		δηλοντα (Dores)· θέλουσι [13—15]
δηθεν· ως μάλιστα. ως δῆ. ἐξεπίτηδες		† Δηλκακαδεις· βιωμός (δηλιακδεις νόμος)· τὸ
	[72—74]	περιτρέχειν κύκλῳ τὸν ἐν Δηλῷ βιωμὸν καὶ
δηιάλωτοι· αιχμάλωτοι		τύπτεοθαι· ἥρξατο τούτου Θησεύς, τχα-
δηίοις (Ι 76 Σ 208)· πολέμου	[77]	ριστογεις· ἀπάτης λαδηρινθος· φυγης (schol.
δηιοτήτης· πολεμική διάθεταις (Apoll. lex. 58,		Callim. Del. 321)
6). μάχη· παρὰ τὸ δηίον		δηιαγωγεις· στρατηγεις [18]
δηιοτήταις· μάχαις	[80. 81]	δηιαγωγός (Xen. Hell. V 2, 7)· ἀρχων, ἐκ
δηιούσις· πολεμούσιν	[83—86]	τοῦ τὸν δῆμον δγειν καὶ διοικεῖν. δηιδόσιος
δηιλαδήν· φανερὸν ἔστιν. η δηλονότι		δηιαγωγούντας· στρατηγούνται
δηιλαδίνουσι· παίδενοι		δηιμαρείτον (Doric)· ρόμια σεν Εικειδε-
δηιλεομένη· βλαπτομένη	[90. 91]	ώνδ Γελώσος κοπέν, ἐπιδούσης αὐτῷ Δη-
δηιλανγώς (Democritus?). αγαν· φαρεράς		μαρέτης της γυναικός εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον
(ει. ἐμφανῶν)		δηιμαρχία· δτε δῆμος ἀρχει
δηιλεσθαις (Dores)· θέλειν, βούλεσθαι		δηιμαρχοις· οἱ πρότερον καλούμενοι ναύ-
δηιληρ· βούλη	[95]	κραροις (Aristoteles Hapr.)· ἀρχοντες δὲ
† δηιηθησονται· θεωρηθησοται		ησαν καὶ ηνεχύρασον ούτοι τοις φειλισ-
		τας (Aristoph. fr. XIX p. 1146)

COD. 49 δέ γυμα. {55 δη̄ ώ· ή γῆ Συτ. Dr. — δή lo. Alex. 31, 13) 58 δειρήτες Ath.
 IX 392 Α δήγορες Zonar. 492. Verum est δέριες α δρίς 61 δήγυμα, παραδειγμα καὶ
 63 δηρίεν 67 δημάστρας 71 ώ· δήλων 68 δηλαῖτον εν 89 δηλαῖτον μενέ 94 δηλήπη, βουλή 99 post λυμεών] κακ. διαπρ. 893 θεωρον 16 τῶς ἐν Δ. βρυσθεν
 21 εἰς αὐτὸν

- HES.** 50 δέχθας (A 23, 377)· λαβεῖν
54 δή· οὐν. αὐτόδους; 58 δή γάρ (§ 282)· δόν γάρ 59 δηγήσεος (Elei ap. Nicand.
fr. 123). στρούδοι (ν. διγήσεος δηρήγεος δοῆρης); 62 δήεται (I 184). ενηγήσεται 62 δηδή·
πολὺν χρόνον (Φ 131). συνεχῶς; 69 δήθα ματένθωμεν (Ξ 110). ἐπικολύ δηγήσωμεν
δηδή τα κατά δόλια (Κ 528). ἐπικολύ, καὶ μακρὸν χρόνον 72 δηδήνειν (φ 278).
ἐχγρονίζειν 73 δηδήνοντα· χωνίσων (Α 27). βραδύνουμεν; 74 δηδήρειν σχολάζειν,
διατρίβειν 77 δηδίοιο· καυτικοῦ (Β 415). πολεμοῦν. φθαρτικοῦ 80 δηδίοισι (δ 373).
τοῖς πολεμίοις 81 δηδίουν (Μ 425). ἔμαχοντο. ἐπορθόντο
διαδικασθανοῦσι 84 δηιθιώθετων (δ 417). αἰσισθέντων 85 δηιτῶν (Ρ 65). διακόπτειν
86 δηιώσας (Θ 534). κατακόφας 90 δηλαίστη (Ezech. V 11). διεινῆ 91 δηλάτωρ
κατηγόρος 95 δηληγάτων· ἀφορίσων 90 δηλήσας (δηδήσας). καυώ. διαπλακά-
μενος; (κακῶς διαπλατόνεμος) (cl. ληδησταί ει δημητρᾶς) 2 δηλάσσατο (χ 278). ἔβλαψεν.
ἔφεδετο. ἔκαποισε (cl. ἔδηλησατο) 4 δηλήσηται (Γ 107). βλάψῃ. φθείρ 4 δηλίοι
αλέονται; οἱ ἀδελφάς γεγαμηκόντες 11 δηλούντε· φανερόν δι 13 δηλων (Sirac.
XXXIII 3). ὄράσσον. ἔνπινον 14 δηλως· απερκαλάντως 15 δηλωσα· φράσσα. δεῖξαι.
οημάται (ex οηοματικό; cl. δεῖξαι) 18 δημαγωγίας (III Est. V 90). δηλοποιησεις
95 *

- δῆμαρχον·** τὴν ἐνεχυραστήν [25]
δημειέας· αἱ τῶν δῆμων συστάσεις
δημελέτος· ἀλεύσως
δημεύειν· τὸ οὐσίαν τὸν δῆμουσιθαν, καὶ τὸ ἑδυμένιν. εἰνοὶ τὸ δημαγογεῖν λέγουσι
δημεύσεις· ἀράσαις
δημεύσας· δημοποιεύσας
δημεχθῆλος (Hippornax)?· μισούμενος ὑπὸ τοῦ δῆμου [32, 33]

δημητρα· τὸν οἶτον
δημητριάς· κριθῇ ἔξαστος (τ. ξίστροι)
Δημητρίος (Πέλεκυς)· τραγῳδιῶν ύποκριτής, καὶ ίσως ὑπεκρίθη τὸν Αγαμέμνονος θάνατον, πλέκει κατὰ πολλοὺς γενέμενον. (Ιλαῖκος)

δημία· δημόποια, καὶ δημι(ι)όπρατα
Δημίαισι πύλαις· κοιναῖς, ἐπεὶ προεστήκεσσαν ἐν ταῖς πύλαις αἱ πόρναι. ὁ δὲ Ἀντίπατρος τὸ γινακεῖον μόφους δημόσιους ἔφη, οἱ δὲ τὰς γινακεῖον πύλας· πρὸς γάρ αὐτᾶς φασιν ἵστανται τὰς πόρνας. μήποτε οὖν αἴτι τοῦ Διοι μῆτης πύλαις Δημίαισιν εἴπειν διὰ τὴν ἐγγύτητα τῶν ὄνομάτων [39]

δημητῆν· πάρην. + Κύπειοι
δημιοπράτα (Αρ. Βερρ. 659)· τὰ δημευθέντα κεκμάτα, καὶ ὑπὸ δήμου πιπλασκόμενα
δημίοις· δι τοὺς καταγνωσθέντας ἀναιρῶν, ἢ δι ὑπέρτετας τῶν βασάνων
δημιουργεῖ· τὰ μὴ δύτα ποιεῖ
δημιουργεῖν· καλλεῖσθαι. ἐργαστήριον
δημιουργός (Soph. Αι. 1035)· γειροτέχνης. κατασκευαστής
δημιουργός· ὁ ἥλιος· οὐ πάντα πέσουει καὶ τελεῖ
δημιουργός· ἐπὶ μὲν τῶν διδρῶν τὸ ζηνος

ἐκλήθη, σὺν ζειροτέχναις ήσαν καὶ βάνωσοι· καὶ παρὰ τοῖς διφοιεύσιν (Thuc. V 47 3) οἱ ἀρρώντες, τὰ δημόσια πράττοντες, φωτεὶρ Ἀθηναῖς οἱ δῆμαρχοι. Λέγονται καὶ οἱ τεχνίταις καταχρηστικάτεροι. λέγεται δὲ καὶ γυνὴ δημιουργός, ἡ ἐν τοῖς γάμοις πέμπατα πέσσει (Menand. fr. I p. 222)

δημιῶν· τὸν δῆμον διοικῶν
† δημοαλῆ (-κλῆ?)· περιβόητον
10 δημοβολῆ (A 231)· ὅ τα κοινὰ τοῦ δῆμου κατεοθίσιν, ἢ δὲ τὰ δημόσια [51]
δημοειδέος (Hippocrat. III p. 262 K)· δημόσιοις, ὀχληκῆς [53]
† δημοθέεσσι· ἴθεωρει
† δημοθεῖς· θεωρός (τ. δηληθήσονται)
δημοθοιρία· ἡ τοῦ δήμου εὐωχία. [δημόθυσσα] ἡ τοῦ δήμου θυσία
δημοκαλλίας (Com. fr. CXIV)· τοὺς περὶ τὰ δημόσια διαστρέφοντας

20 δημόκοινον (Isocrit. Isopet. § 15)· δημόσιον
δημόκοινος· δημόσιος βασανιστής. πόρνος, καὶ δήμιος (Soph. fr. 707)
δημόκομπος· δημιφέρων
δημοκόπος· δημητρίφων [61]
δημοκόχωντος· δημητρίφων...
δημοκόχωντος· ἀδυρηνῆτος· ἀνελεήμων... [63-65]

Δημοκλεῖδαι (Com. fr. inc. CXV)· οἱ ξεῖνοι καὶ μοισιοί, ἀπὸ Δημοκλείδου τοιούτου ὄντος, καθάπέρε καὶ τοὺς ἡγαρηφόρους Τιμάρχους ἐλεγον, τοὺς δὲ πονηρούς Εὐρυβάτους. Κιλλίκωντας δὲ τοὺς πρόδοτας
30 Δημονήσιος χαλκός (Aristot. ause. mir. c. LIX)· δύο εἰσὶ πρὸς τῷ Βυζαντίῳ νῆσοι, κοινῇ μὲν Δημητρίους λεγόμεναι, ίδια δὲ διαλλάττονται· ἡ μὲν γάρ Χαλκίτης, ἡ δὲ Πιτιουόνα

COD. 28 ἐνδημαγοεῖν (29 ἀρπαγᾶς Συρ. 39, 171) 34 σῖτον γλαῦκον 38 πελέκη
 γερόμενος 39 δῆμισαι — διουησι πύλας δημάσων 44 λερί (47 δημολάθητον)
 265, 19 55 ΕΜ. 265, 36 56 | λίχας 59 | ουμπος 59. 60 δημοκόχομπος: δημηγόρος
 δῆμος ἐπαρθένεος 62 | τυτος 64 εὐκρατος — δαημοσίτος — ἔντας ἀξιντοως 66 ὑπερκό-
 τας — κιλλικωτας (v. Comit. V p. CCCXXVIII) 67 δημονυήσιος — τύμ — δημόνησου
 (Πιττούρως St. Byz. 685, 10)

HES. 25 δηματρεύεσθαι (Ο 512). ἐπολὺν ὑπερτίθεσθαι [μήτε Ῥώμακή ή λέξις
αδδῖτος Συρ. 121; cf. θαστρεύεσθαι] 32 δημηγορῆσαι (Νεκρ. VIII 6). ἐν δίμφῳ λαζήσαν
33 δημηγορῶν (Prov. XXX 13). εἰς τὸν δῆμον λέγων 39 δῆμιον· κοινόν. δημοσίου
πολιτικού 51 δηλογόρευοντες (Γ 149). στὸν δῆμον ἐντιμούτορες 53 Δημητρέος πόλεως αὐτῆς
(Ν 322). τὸ δάχροτανον καὶ ἔξοχότανον τῶν Δημητριακῶν καρπῶν, τῶν πυρῶν. μεταφορικῶς
ἐπὶ τῶν ἀρχητικῶν καὶ τῶν εἰργούντων τόπων τῶν παραβαλλόσθιν· ή δὲν πονοῦν 61 δῆμος
λειτός. η ὄχλον 63 δῆμον εἰστερον· δοχμονίστερον, διὰ τὸ ἐν ὅψει πάτων κυνόνεμον
(δημωδέστερον) 64 δῆμος (Θ 240 ετ.). ὡς ἐπίλοντος τοῦ λερείου, ἀπὸ τοῦ εὐκέατος εἶναι,
δαίμονας τις (τοῦ), φτωμασμένος. καὶ τὸ λίπος (ἔδυτόνως). προπεριστομη ωντος δὲ τὸ πολιτικὸν
σύστημα (ν 266) δῆμον ἐνότα (Μ 213). δημότην, καὶ ἐνα τῷ πολλών 65 δῆμον
Ἐργάθειον (Β 547). τὰς Αθήνας, περιφραστικῶς

- δημοσιεύειν· τὸ δημοσίᾳ υπηρετεῖν ἐπὶ μισθῷ
δημόσιον (*Thuc.* V 18, 7)· δειμωτήριον
Δῆμος καλός (*Ατ.* Βεσρ. 97)· *Ηυριλάμπιος* νίλος ἡ οὐτος; Δῆμος δύομα καὶ τὴν ὕδραν καλλιστος; ἔδος δὲ ἡν τοῖς ἑρασταῖς ἐπιγάρειν πανταχοῦ τὰ τῶν παιδῶν (παιδικῶν?) ὄντων
δημοποίητον (*Demosth.* Νεαρ. § 88)· δικαίωσις φύσιμα δίμου γεγονώς πολίτης, 10 ζένος ἢν φύσει
δημόσια στοχὸν τὸν δῆμον σοβῖσταν. ἡ δημόσικτος
 † δημοστροφεῖν· ἐν δῆμῳ διαστρέψειν
δημοτελῆ λεγά (*Demosth.* 1374, 1)· καὶ δημοτελῆ μέν, εἰς ἡ δύνατα δίδωσιν ἡ πόλις; δημοτικὰ δὲ, εἰς ἂ δῆμοι (*Dinarch.*)
δημοτεύεσθαι (*Antiph.*)· τὸ μετέχειν δῆμον καὶ πολιτείας κατὰ τὸν
δημόσιος· δὲ ἐκ τοῦ δῆμου. δηλοῖ δὲ καὶ ἰδωτηρ
δημοτικά· τά τοις πολλοῖς ἐμπρέποντα [39]
δημούσιος· εὐφραίνεσθαι, εὐθυμεῖσθαι δημοσίᾳ, παῖσιν
δημούται· παῖσι. θωπεύειν [81–85]
δημόσιαν τον δημοσίου
δημάδης· παδιώδης
δημάδη (*Plat.* Phaed. 61 A)· δημοσίαν
δημώματα (*Ατ.* Pac. 797)· παίγνια
δημωφελῶν (—λῆς?)· δῆμος ὀφελῶν [91] 30
δηναῖον· πολυχρόνιον, ἀρχαῖον [93–96]
δήνεα (*Δ 361*)· βουλεύματα
δῆνος· βούλευμα [99]
δῆξεται (*Eur.* Med. 1370)· δάκρει
- δῆξομαι (*Eur.* Bacch. 351?)· λυπήσομαι, ἀνιδομαι
 † δῆνος· βοθός. Κρῆτες
 δησυμένη· ἀπολλυμένη, ἡρημωμένη, καταστρεφομένη, πορθουμένη
 δησυμένων· ἀραιρουμένων
 δροῦν (*Thuc.* I 81)· πορθεῖν [6]
 δησύντες (*Xen.* Cyt. III 3, 12 (23))· διακόπτοντες, καιορτες, ἐλαττούντες, πολεμούντες
 δησύντων· ἀνιλόντων
 δηποθεν· λέγεις συναπτική, φις καὶ τὸ δήπον [10–12]
δηράδες (*Crete*)· βουροί
 δή φα δῆ· ὡς δῆ (v. 256) [15]
δηρις; μάχη [ad 16] [17]
δηρίττειν (*Cretic.*)· ἱρίζειν [ad 18] [19, 20]
 δῆσαι· φίψαι
 δῆσαι πρὸς σανίδει, Ἀττικᾶς (*Ar.* Them. 910)· βασαίσαι ἐν τῷ δημωτηρῷ
δησάντων· δησάτωσαν
δήσαντε· δημοις
δήτα· οὐτῶς, ἡ τοίνυν
 † δητός· νατερος
δητταί (*Crete*)· αἱ ἐπιτιμέναι κριθαι [28, 29]
Δηώ (*Callim.* Cer. 133)· Δημήτηρ [31]
δήσωσαν· κατέκοφαν. ἐπηροαν. ἥφατισαν [33]
 δήσωσε· κατέκοφεν. ἐφόνευσε [35, 36]
διάβαθρα (*Alexid.* III p. 423)· εἶδος υποδηματος γυναικείου
διαβάλλει· καταγεννώσκει (*Xen.* An. I 1, 3). νύμφιζει. ἔξαπατῃ. παραλογίζεται (*cf.* Eur. fr. 438) [39]

COD. 68–73 = 72. 68, 71, 69, 73, 70, ut dubites de 72. 71, 73 68 δημοκοπεύειν
 20 καλλιστον 73 διδω (δημοτας Bekk. 210, 28) 88 δημιω 903 δησυμένη 16 δηρη

- 21 φίψαι 22 προσάροδον 23 δησαν 27 δηα EM. 264, 12 88 π πετᾶ π λογίζεται
HES. 24 δηιολάλητος· δημοδότης (v. δημιαλῆ) 79 δημον ἄρθρα (*B* 198).
δημοτην ἄρδα 82 δημον τ' ἄρθρα (*B* 198)· δημότηρ ἀνθρωπον 83 δημου· πόλεως
 84 δημιω δηιστω (*A* 328)· δημότας δηιστους. δηικης 85 δημωφάλιον (*Aesch.* Prom. 555).
 ἔτεροιον, ἀλλοιον 91 δην (*Hom.*)· ἐπι πολὺν χρόνον 93 δηνραά· ἀργεῖ καὶ ἀφροδη
 δένροι (*v.* 765, a 1306, 1524, 1847; 1. *ΑΙΝΑ. ΤΑ* δηρ.) 94 δηνάριον (*Mathh.* XX 2)· τὸ νόμισμα, ἡ εἶδος δηνηρίου 95 δηνάσας· δηεξηδέν. δηεξηδές (*δηηνυσας ει δηιανύσας*)
 96 δην δηρεω (*I* 30)· ἐπι πολὺ ἀχανής, ησυχος, ἀφωρος 99 δηναστο (*A* 512)· ἐπι πολὺ ἔκαδεξετο 906 δη ούν· κρη δηη· η κρη ούν *(δει ούν vel δη· ούν: κρη· δηη (ad Ar. Ran. 265))*
 10 δηηουθεν δηλορότη (*Moer.* p. 130) 11 δηηορτάτος· ἔξορισμαδης 12 δηη· ἀρα δηη.
 δηη. 15 δηηεγεια (*A* 477)· ημέρα Ad 16: δηηή· τρέζηλος (*δειρήη*) 17 δηηή-
 σασθαι (*P* 734). μαχησασθαι Ad 18: δηηότης 19 δηηόν (*Hom.*)· ἐπι πολὺν καιρούν
 20 δηηητη· κανονηγια (*δηηοτης*) 28 δηηητη (*A* 476)· καὶ τότε, τοι δηη· 29 δηηη-
 σασθη· ἔκδηνος 31 δηηθιέντων (*Greg. Naz. Carm. I 493*)· ἀναιρεθέντων (*J* 417). καιθέντω
 33 δηησαντες· πραιδεύσαντες (*II* 158). πορθησαντες· καταπολεμησαντες 35 δηησωσα
 (*A* 416). κατακόψωσι. φονεύσωσι. καταπολεμησωσι 36 δια τὸν δια· η εὐγενής (*v.* διαγενής);
 και πρόδησις· ἐνδοξοτάτη, καὶ μηδηη· 39 διάβασις· πορεια. γέφυρα. πέραμα (*ex onomastico*;
 cf. γιφυρα)

- διαβάτης (Aristoph. fr. CLV)· δργαρόν τι
τεκτονικόν. διαβατικός [41, 42]
διαβεβαιοῦται οὐδέν· δντε τού ἀσύμ-
φωνον [44]
διὰ βίου (Aesch. Cho. 602?)· διὰ παντός, αἱ
διαβιώσας· ἔη καλῷ φήμην ἔχων, ἢ κακῷ
διαβολῇ· λοιδορία. ἢ διαβολῇ ὑπόπτευ-
σις, ἢ ὑπόληψις
διαβολαν· διαβολήν [50, 51] 10
† διαβολεύειρ· δὲ ἐν τοῖς λετοῖς πρόβο-
λος. Λάκωνες
† διαβονιν· τὸ ἐν τοῖς πότοις τράγημα
μεταξὶν ἐσθίμενον
διαβούει· βαρύτε
διαβούσ· λαχρᾶς
διαβρόχον (Allic.)· βεβρεγμένους
† διαβύσσει· διακαμύπεται (v. βύεται)
διαγέγραπται (Ar. Nubb. 774)· διακέκο-
πται
διάγειν· παρέλκειν (1100). ἔξαπατῶν
[60—63] 20
† διάγγαρον· δικέφαλον (v. COD.)
διαγλανειν· διαλυμαίνεσθαι (col. 350, 33
εἰ καταγληγῆσαι)
διαγλάψασ· (δ 438)· διαγλύφασα. διασκα-
λεύσασα
διάγματα· διασκευόματα
διαγνούς· διακρίνας. δίκαιον αἰσθόμενος.
ἐπιγρούς, συντείς, νοήσας [69—71] 30
Διαγόρας (Ar. Ron. 320)· Λιόδωρος ὁ Ταρ-
σεὺς ἀναγνώσκει περισπῶν δι' ἄγορᾶς,
διὰ τὸ τοὺς μύστας βαχχάζειν, τουτέστιν
ἄδειν τὸν Ταχχὸν δι' ἄγορῶν βαδίζον-
τας
διαγορεύει· θεοπίζει. διαγέλλει
- διαβοτ(δς) ἦν· Thuc. II 5, 2? 43 διαβεβάται (Excidisse videtur gl. Hippocr.
808 Ε διαβεβάτα) (50 Cf. 1486) 53 ἐσθίμεν (64 δίκαιον? ἢ αἱ δι' ἔγκαρον· δι'
ἐν γέκεφαλον?) 66 |as ter 75 λαβὼν — ἔχωραις 88 ἀποφέρεσθαι 92 διεδοιδακ-
τειν (εἰ διεδοιδύκει 94 διατάριν? δέλλω, δέλλω Arcades pro βάλλω)
- HES. 41 διαβάτειν· 42 διαβαίνει (Ios. III 11)· διαπερᾶ 44 διαβήματα
(LXX)· πορείας. περιπατήματα 50 διάβοντοι· διπλοί. δίφυλοι (διβόλοι· διπλαί)
51 διαβούλια (LXX)· διμιθόλλα: ἐνθυμῆματα, διαλογισμοί (LXX; εἰ τὰ διαβούλλα)
60 διαγγέλλει (Exod. IX 17 Rom. IX 17)· ἀπαγέλλει. διαδραμεῖ 61 διαγγέλλω· ἀπα-
γέλλω, διέξειμι τῷ λόγῳ 62 διάγει (Sirac. XXXVIII 27)· διατρίβει 63 διαγενής· εὐγε-
νῆς (v. διά) 69 διαγνῶται (H 424)· ἐπιγνῶναι 70 διαγράφω (Deuter. II 7)· τόποσσ
71 διάγνωσις (Isae. p. 36, 27 St. ap. Moer.) Ad 78) ἀπαλείφειν (Plato ap. Moer.) 80 δια-
γραφάριστ· διπτῶν δημόσια. Ad 82: διατρέσιν διανοῦν (ad ΔΙΑΚΟΠΗΝ) 85 δια-
δέχεται (Sapient. VII 30) 86 διάδηλοι (Genes. XLII 20)· φανέροι Post 87: ἥγουν
στέφανος ἢ βασιλέως σύμβολον (I Macc. XIII 32) Post 92: διάδοχος (διάδοχος; διάδοχος?
an Sirac. LXVI 1?) Ad 93: ὑπόθεμα τῶν δοκῶν, πλάγιον ὑπόθεμα 97 διὰ δουρρός
(Γ 61)· διὰ τοῦ δύλου, καὶ δέμοπας (v. ὑπ' ἀντέρος) 98 διαδράκοι (Ξ 344)· θεοσούτο
1000 διὰ δρυμά (A 118)· δι' ὑλὴν

- διάγραμμα· διάταγμα. φήμισμα
διαγραμμισμός (Philem. fr. CXV p. 61).
παιδιά τις ἐγήκοντα φήμων λευκῶν καὶ
μελανῶν ἐν χώραις ἐλκομένων. τὸ δὲ αὐτὸ
καὶ γραμμὰς ἐκάλει
διάγραπτος δίκη· ἡτις καὶ ἐξεσμένη
ἔλιγετο
διαγραφαῖ· αἱ συνθῆκαι
διαγράφειν· διαζένειν. [ad 78] ἀκυροῦν
διαγραφή· ἐπὶ δισγραφικοῦ πίνακος εἰρη-
ται [80]
διαγράφω (Ar. Lys. 676)· δποδοκιμάζω
διαγραγάν· [ad 82] διέλευσιν
διαγωγή· δραστροφῆ
δι' ἀ δή (Plato)· δι' ἀπερ [85, 86]
διάδημα· στέμμα βασιλέως, κεφαλῶν κό-
σμος [post 87]
διαδιδράσκει· διαφεύγει. † διαδιδράσκε-
ται (—τε?)
20 διαδικαστῶν· φανερῶς ἀποφαινεσθαι
διαδικαστα· ἢ ἐπίκρισις τοῦ ἐπιτηδείου
πρὸς λειτουργίαν καὶ πρὸς τὰ ἀλλα. ἢ
δημιοιβήτησις (Plat. Legg. XI 937 C).
κρίνεις
† διαδικος· τὸ εἰς δίκην καλεῖν. Ἀττικοί
διαδοιδυκίζειν· δρχεῖσθαι δασγόρως
[Post 92]
διαδοκίς· οἱ μὲν [ad 98] ἢ τὰς ἀλλὰς δο-
κοὺς διαδεκομένη· οἱ δὲ δοκῶν πλάγιον
ὑπόθεμα
† διαδέλλειν· διασπᾶν
διαδούντα δίκαιος· τὸ τοῖς δδίκουντον
ἀποδοθῆναι τὸ δίκαιον ὑπὸ τῶν ἀδικ-
σάντων
διάδρα· διάφυγε 97, 98
διαδράναι· διαφυγεῖν [1000]

- COD. 41 διαβατ(δς) ἦν· Thuc. II 5, 2? 43 διαβεβάται (Excidisse videtur gl. Hippocr.
808 Ε διαβεβάτα) (50 Cf. 1486) 53 ἐσθίμεν (64 δίκαιον? ἢ αἱ δι' ἔγκαρον· δι'
ἐν γέκεφαλον?) 66 |as ter 75 λαβὼν — ἔχωραις 88 ἀποφέρεσθαι 92 διεδοιδακ-
τειν (εἰ διεδοιδύκει 94 διατάριν? δέλλω, δέλλω Arcades pro βάλλω)
- HES. 41 διαβάτειν· 42 διαβαίνει (Ios. III 11)· διαπερᾶ 44 διαβήματα
(LXX)· πορείας. περιπατήματα 50 διάβοντοι· διπλοί. δίφυλοι (διβόλοι· διπλαί)
51 διαβούλια (LXX)· διμιθόλλα: ἐνθυμῆματα, διαλογισμοί (LXX; εἰ τὰ διαβούλλα)
60 διαγγέλλει (Exod. IX 17 Rom. IX 17)· ἀπαγέλλει. διαδραμεῖ 61 διαγγέλλω· ἀπα-
γέλλω, διέξειμι τῷ λόγῳ 62 διάγει (Sirac. XXXVIII 27)· διατρίβει 63 διαγενής· εὐγε-
νῆς (v. διά) 69 διαγνῶται (H 424)· ἐπιγνῶναι 70 διαγράφω (Deuter. II 7)· τόποσσ
71 διάγνωσις (Isae. p. 36, 27 St. ap. Moer.) Ad 78) ἀπαλείφειν (Plato ap. Moer.) 80 δια-
γραφάριστ· διπτῶν δημόσια. Ad 82: διατρέσιν διανοῦν (ad ΔΙΑΚΟΠΗΝ) 85 δια-
δέχεται (Sapient. VII 30) 86 διάδηλοι (Genes. XLII 20)· φανέροι Post 87: ἥγουν
στέφανος ἢ βασιλέως σύμβολον (I Macc. XIII 32) Post 92: διάδοχος (διάδοχος; διάδοχος?
an Sirac. LXVI 1?) Ad 93: ὑπόθεμα τῶν δοκῶν, πλάγιον ὑπόθεμα 97 διὰ δουρρός
(Γ 61)· διὰ τοῦ δύλου, καὶ δέμοπας (v. ὑπ' ἀντέρος) 98 διαδράκοι (Ξ 344)· θεοσούτο
1000 διὰ δρυμά (A 118)· δι' ὑλὴν

- διαδύει· διαφθείρεται
διαδύν· διαφυγεῖν [3-5]
- διαδένεις· διαχώρισις
διαήσει· διαπτεῖ (ε 478?) [8. 9]
- διαθέει· διαφεύγει. διατρίχει
διαθέντε· διαθέμενοι. διάκως
διαθέοις· σχῆμα. ἀγάπη. ἀπόδοσις (Isocr. 11, 14). προάρεσις
διαθέσει (Phrynic. com. fr. VIII p. 601).
διακοσμήσῃς [14] 10
- διαθήκη· συντριψσία· ἐτικῶς, οὐ πληθυντικῆς τὰς διαθήκας ἔλεγον· δῆλος δὲ καὶ διάστασιν, διάφεσιν, διάχρισιν, διάθεσιν [16]
- διαθήσει· τιμωρήσεται, κολάσεται: πρᾶσαι (εδ διαθέσει (Isocr. Busir. § 14))
- διαθήσουμαι· τὸ συντελέσω
διαθέλειμεν· διαγωγίσομεν, κάμοιμεν,
ἔργαζομεν· ἀθλος δὲ τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα καὶ τὸ ἀπόδολον [20]
- διαθήσαντα· διδόντα
διαθυντλῶ· διαομιλέ. διαψυντρίζω [23]
- διαίνεται· βρέχεται δικράνει
διαίνεσθαι (—ε Aesch. Pers. 258)
διαιολῶν· ἔξαπτάν. ποικίλλειν
διαιρεῖν (Eur. fr. 103)· διακρίνειν. ἔξακρι-
βοῦν. διαιρέσειν
- διαιρῶσσα (Dorice)· διαιροῦσσα [29]
- διαιτα· θεούς. διαγωγὴ τροφῆς [αδ 30]
- διαιτα τοῦραν· τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν
διαιτ(ε)ιμένη (Hippocr. II p. 661)· τρε-
φορένη
- διαιτηται· Αἱθηγησιν ἐτεροι τινες τῶν δι-
καστῶν, οἵς ἐπέτρεπον οἱ μητροθυοῦντες
τὰ ἔγκληματα, καὶ αὐτοὶ διήτων
εἰ δὲ μή, ἀνέκειπον ἐπὶ τοὺς δικαστάς, οἱ
δὲ περὶ ἔξηκοντα ἐπὶ γεγονότες διητῶν [34]
- διαιτηται· διαδύειν (7 διάη· διαπτεῖ. διαήσει· διαπέμψει Cyrt. 39 12 πρᾶσις Eudemus) 13 [θέσειν Post 14] 19 διαθέλοιμεν 15 συντροφία 31 τοῦ σύλλαρον
32 ζέτη 32 legebatur post 35 (38. 39 Philol. II p. 217, 8 43 διακανυντιάσαι
51 | διώς· διαρέων 52 η σεισπονής 53 καλμακες 59 διακοσμιθεῖς 61 Cl. 1042
62-65 legebatur post 71
- διαδύει διά τα οικήματα (A 600). διά τα διαείσεται (Θ 535). διαγνώ-
σεται 5 διαιτείπεμεν (δ 215). διαλεγήναι 8 διαιτεῖται (N 277). φάνεται (φάε-) 9 διέξετο· διασχίσετο (ν. δαιζει) 14 δῖα θεάτων (Hom.). ἀντὶ τοῦ διωτάτη 16 διτα-
θήσεις (μαθήσεις). νοήσεις 20 διάθονται (Herod. I 104 διαθέωται) 23 διαθέρψεις
(Levit. II 6). αυγκόπεις 29 διαιρέσις· τοῦη, μεροσμός Ad 30; η καθημερινὴ τροφὴ (Iudith. XII 15) 34 διαιτεῖν· διατρέγειν (h. e. διάττειν). διανύειν 37 διαιτός· κριής
(Moer. p. 133?) 40 διαιτεῖται· βρέχεται, υγρανεται, διαχεῖται, ὑπὸ ὄμβρον βρέχεται
44 διάκενής (Ps. XXIV 3). παταώς 45 διαιτένω (Num. XXI 5). κονίηρ 47 διακε-
χομέναις (ε 220). διακεχωριμέναι (non Bacchyl. fr. 44) 54 διαχλῶν (Thren. IV 4).
θρυπτῶν 58 διακοιράνεοντα (δ 230). βασιλικῶς ἐπεργόμενον, η φε κοιραγγὸν διαπο-
ρεύομενον, διέποτα 60 διακοιτσθείμεν (B 126) 63 διακοινώνησον (Ar. Vespr.
1169). διαισθησητον (—τι) ἐν τῷ πορειᾳ. ἵναιοι πόνησον (διακάνησον)
- διαιτητής (Menand. fr. V p. 182). κριτής.
βασανιστής
† διαιτητός· δι μή κατὰ κλῆρον δικαστής [87]
- διαιθρον· διαφανές. καθαρόν. δίνυγρον (ν.
712 ει διερόν)
- διαιτρον (Hippocr. II p. 475 K). διοπτρον.
διαφανές (ν. 712) [40]
- † διακαλαμάσαρκες. παρὰ Ροδίοις ἐρι-
φοις οὗτοι εἶγνται ἐν τῷώρι τινι, οἱ τὴν
καλάμην τῶν σπερμάτων ἐπιβιοσκημένοι
† διάκινον· διακάνητον. Κοῆτες (ν. 1061)
- διακανυντάσαι (Ar. Pac. 1081). διακληρώ-
σασθαι· καννὸς γάρ ὁ κλῆρος [44. 45]
- † διακεισομένων· διακειμένων (διακΕΚο-
μένων) [47]
- διακεκρισθω· ἀφοριζίσθω
- διακέρσαι (Θ 8). διακόψαι. παραβήναι
† διακεχειρεῖσθαι· πορθεῖσθαι
- διακεχειοιδῶς (Comic. II 2 p. 728). διαρ-
γίων υπὸ τρυψῆς (1075)
- διακίγκλισον (Arist. fr. VIII p. 955). διά-
σεισον. κίγκλος δὲ ὄγνεον η σιεσοπογίς
- διακλιμακίσας (Plat. com. II p. 656). δια-
παλασσας. κλιμακες γάρ καὶ κλιμακι-
σοι παλασματος εἶδος [54]
- διακλονῶν· διασείνων. δονῶν
- διακναόμενον (Aesch. Prom. 539). δια-
πονούμενον. φειρόμενον
- 30 διακνάσθαι (Hippocr. II p. 781 K). δια-
φαρεῖν [58]
- διακομιθεῖς (Plat. Legg. X p. 905 B).
διελάσθων. βασταζθεῖς [60]
- † διακόνιν· διακάνητον. Κοῆτες [62]
- διακονήσαι· κατεργάσασθαι. ἀπολίσαι.
βλάψαι
- διακόνιον (Pherect. fr. VI p. 342). μάζα ή

COD. 1001 διαδύεται (7 διάη· διαπτεῖ. διαήσει· διαπέμψει Cyrt. 39 12 πρᾶσις Eudemus) 13 [θέσειν Post 14] 19 διαθέλοιμεν 15 συντροφία 31 τοῦ σύλλαρον
32 ζέτη 32 legebatur post 35 (38. 39 Philol. II p. 217, 8 43 διακανυντιάσαι
51 | διώς· διαρέων 52 η σεισπονής 53 καλμακες 59 διακοσμιθεῖς 61 Cl. 1042
62-65 legebatur post 71

HES. 3 διά δώματα (A 600). διά τα οικήματα 4 διαιτεῖσται (Θ 535). διαγνώ-
σεται 5 διαιτείπεμεν (δ 215). διαλεγήναι 8 διαιτεῖται (N 277). φάνεται (φάε-) 9 διέξετο· διασχίσετο (ν. δαιζει) 14 δῖα θεάτων (Hom.). ἀντὶ τοῦ διωτάτη 16 διτα-
θήσεις (μαθήσεις). νοήσεις 20 διάθονται (Herod. I 104 διαθέωται) 23 διαθέρψεις
(Levit. II 6). αυγκόπεις 29 διαιρέσις· τοῦη, μεροσμός Ad 30; η καθημερινὴ τροφὴ (Iudith. XII 15) 34 διαιτεῖν· διατρέγειν (h. e. διάττειν). διανύειν 37 διαιτός· κριής
(Moer. p. 133?) 40 διαιτεῖται· βρέχεται, υγρανεται, διαχεῖται, ὑπὸ ὄμβρον βρέχεται
44 διάκενής (Ps. XXIV 3). παταώς 45 διαιτένω (Num. XXI 5). κονίηρ 47 διακε-
χομέναις (ε 220). διακεχωριμέναι (non Bacchyl. fr. 44) 54 διαχλῶν (Thren. IV 4).
θρυπτῶν 58 διακοιράνεοντα (δ 230). βασιλικῶς ἐπεργόμενον, η φε κοιραγγὸν διαπο-
ρεύομενον, διέποτα 60 διακοιτσθείμεν (B 126) 63 διακοινώνησον (Ar. Vespr.
1169). διαισθησητον (—τι) ἐν τῷ πορειᾳ. ἵναιοι πόνησον (διακάνησον)

ζωμός, καὶ ἡ κρηπής τοῦ πλακοῦντος. οἱ δὲ πέμπατα ἔξαπτόμενα τῆς εἰρεισώντης (Menecles)

διακονίς· ἐπὶ ὑφῆς λητίου ἢ ἀρούλου, ὁ φαμεν ἡ κονίζειν, καὶ ἀνθρωπος ὁ μὴ πυκνὸς διακονίς

διακονούμεντων. ὑπόρετούντων. ἡ ἀποχρήσις ταῦται ἐπαληροῦντων

(διακονόπαν· διαίρεσιν, διανομήν) cf. 982

[68] 10

διακορεῖς Plat. Legg. VIII p. 810 E· κεχορεμένοι

διακορεύειν· τὴν κόρην διαφελέσῃ

ἢ διακόριστας· διαπαρθενεῖται [72]

διακοσμησαμένω· διακοσμημένοι, δυνκάς

ἢ διακούσιεσθαι· βλέπειν, ἀτείσαι

[75, 76]

διακραδαίνοντο· κυριντο· κραδαί-

τειν γάρ τὸ κυρῖνο

Διακριεῖς· οὐ μόνον Εὐβοίων τινές, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖον· καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς καὶ ἡ κώδια Διακρία, ἢ ἀπὸ Πάρνηθος ἦως Βραυέωρος

δι' ἄκριας (i. 400). κατὰ τὰς ἀκρωτείας [80]

διακριόδν (ΟΙ108)· ἐν διακρίσει ἀριστον.

διακριδόν

διακριθέντες (Herod. VIII 18)· χωρισθέν-

τες. (διαστάντες. χωρὶς ὅντες) [83—85]

διακρινομένω· διακρινόμενοι, δυνκάς

διακρινομένων· μαχομένων

διακρινοντιν· διαχωρίζονται. μεσιτεύονται

[89]

διακρότως· σκληρός. ἀποκρότως

διακρούεσθαι· ἔξωθεν. ἡ ὑπερτιθεσθαι,

καὶ ἀλλοτε ἀλλως διαναβάλλεσθαι (Demosth.

351, 15)

.

COD. 74 διακονράξεσθαι EM. 267, 25

εἰς βαλύστρος 79 ἄκριας — πριᾶς 81 post ἀντιστοτη] διαχιδόν διαστάντος χωριστόν

Post 95 legebat διάκτοροι (sic eliam Cyr. 63). Cf. διατάκτοροι 1102 διατεῖ

4 διακνωτιστας διακλαστας — κωνῆσαι 7 διαχειρήσας — διαλιθών 10 ὄφαζεται (13 v.

δάιλος, διάλος) 16 πεσών

HES. 68 διακονή (LXX)· διαίρεσις, διαχωρισμός

75 διακεχλιδέται· θρυπτεύονται (v. 1051) 76 διακόχλω (Thuc. III 81)· ὁ μεταξὺ χρό-

νος, καὶ διάστημα χρόνου (v. διωνωχή) 80 διακριθεῦν (II Macc. II 28)· ἀριθμός σαφη-

νίζειν 83 διακριθήται (Γ 102). διακριθείηται, διαλυθείηται

(Γ 98)· διακριθῆται, χωρισθῆται 85 διακρίνεται (Psalms. L 4)· διασχριθεῖνειναι

διαίρεσις· διαίρεσις, διάλυσις (ex onomastico, vid. διάλυσαι).

96 διακτωρ· διακόνος, ἡ αγγελος ἀπαγγέλλων (ficticium) 1103 διαλλαγή· φίλια Ad 1107

διεξιμενον] αγάδος· ἔνδοσις (ad δεξιός) 1109 διαλλακτής· φιλιώτης, μεσίτης 11 δι-

ᾶτα· διά τῆς θαλάσσης

διακρούσμενοι· διαφεύγοντες

διακρούσσασθαι (Demosth. 711, 18)· ἀπορρίψαι [94]

διάκτορος· ἄγγελος, διπλο τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελας· ἡ οἰον διατόρως καὶ σαφῶς δια-

λεγενεύειναι [ad 95] [96]

διακυδόμεναι· διαχειμεναι

διακυκώσαι· διαταράττουσιν

διακυνοφθαλμίζεται (Com. inc. fr. CXVI)· διυποβλέπεται· διατεύει. ἡ διαιδῶς ἀνθι-

σταται (v. κυρι—)

διακυνίζεται· διατεύει· ἀντιμάχεσθαι· κυριως δὲ κριῶν

διακυδώνισαι· δοκιμάσαι

διακυδωνισθέντες (Lyrias EM. 267, 30)· διαφημισθέντες· ως ἐπιτοπλεῖστον δὲ ἐπὶ τῶν διαπατιζομένων καὶ χλευσομένων λαμ-

βάνται

διακυμφωδ· διατραγῳδῶ

20 διακυνηῖσαι· διακλύσαι· διπλ τοῦ κωνῆ-

σαι, διπερ ἐστιν πλαστη χῶσαι

διάλ· τὴν ἐλαφον Χαλδαῖοι (χαλδη)

διαλαβεῖν (Αρ. Eqq. 262)· παλαιστρικόν

τι (σχῆμα)

διαλαβών· διαγυνώσκων, [1108] διαχειρί-

σαις, δεξιμενος [ad 1107] [1109] διελών

διαλάμπει· ωφαζεται [11]

διά πα πρυδοειδή (Eur. Tro. 124)·

διά τῆς μελα(ί)ης θαλάσσης

διάλας (Cretice)· τὰς δήλας καὶ φα-

ρεράς

διάλανδρος· οικα μεγάλη παρταχόδεν λαύ-

ραις διειλημμένη, ἡ λεγομένη περιάμφο-

δος (v. διελθυρις)

διαλεγόδν· διαφερόντως

διαλέγειν· διακαθαρειν (Xen. Oec. VIII 9).

οἱ τὸ δίον (δέ?) δινέναι, ἡ ἐκπλεῖν· διπλ δὲ

τῶν πεσῶν ἡ μετραφορά

78 διακρεῖς, μόρον εὐ. ἵων — dθῆραι —

εἰς βαλύστρος 79 ἄκριας — πριᾶς 81 post ἀντιστοτη] διαχιδόν διαστάντος χωριστόν

Post 95 legebat διάκτοροι (sic eliam Cyr. 63). Cf. διατάκτοροι 1102 διατεῖ

4 διακνωτιστας διακλαστας — κωνῆσαι 7 διαχειρήσας — διαλιθών 10 ὄφαζεται (13 v.

δάιλος, διάλος) 16 πεσών

HES. 68 διακονή (LXX)· διαίρεσις, διαχωρισμός

75 διακεχλιδέται· θρυπτεύονται (v. 1051) 76 διακόχλω (Thuc. III 81)· ὁ μεταξὺ χρό-

νος, καὶ διάστημα χρόνου (v. διωνωχή) 80 διακριθεῦν (II Macc. II 28)· ἀριθμός σαφη-

νίζειν 83 διακριθήται (Γ 102). διακριθείηται, διαλυθείηται

(Γ 98)· διακριθῆται, χωρισθῆται 85 διακρίνεται (Psalms. L 4)· διασχριθεῖνειναι

διαίρεσις· διαίρεσις, διάλυσις (ex onomastico, vid. διάλυσαι).

96 διακτωρ· διακόνος, ἡ αγγελος ἀπαγγέλλων (ficticium) 1103 διαλλαγή· φίλια Ad 1107

διεξιμενον] αγάδος· ἔνδοσις (ad δεξιός) 1109 διαλλακτής· φιλιώτης, μεσίτης 11 δι-

ᾶτα· διά τῆς θαλάσσης

διαλέγεσθαι (Aristoph. fr. XXIV p. 1078)·
ἐπὶ τοῦ συνουσίᾳς [18]
διαλεκτικός· πολύλαλος
διαλεκτος· δημιλία. λαλιά [21, 22]
διαλελημμένων (Ατ. Eccl. 1090?)· δια-
δεμένων. ἡ διαχρατουμένων ἐκατέρωθεν
(—έρον τε?)
διαλελοίπασιν· ἐπάνωπον [25—28]
διαλέξαι (Ατ. Vespp. 350 Ddf.)· διορύζαι
διαλήξεις (Αντίρρη Ηραρ. 57, 22)· διαφέ-
σεις κλήρου [31]
διαλλαγαί· μεταβολαί καὶ διαλέξεις
[Λάκωνες]
ἐπὶ τῆς ἔχθρας (Menand. fr. CCIII p. 279)
διαλλαγῶ· διαχωρισθῶ [34]
† διαλλύσος· ὃ ἀπὸ ἀλλού διαχωρῶν [36]
διάλογος· λόγος. πόλημα
δίλον (Crete)· φανερόν (1013)
διαλύγισμα· διαπλοκή [40]
διαλυγίσαντες· κάμψαντες. περικλάσαντες
† διαλάσσος· οἱ μὲν ἐπιμύλιδιοι διάμονα· ἀλ-
λοι δὲ παιδίσκοι εἶδον, ἣν γὰρ διαλέγουσι τὰς
ψῆφους. βούλεται δὲ λέγεντος ὁ Κρατῖνος (fr.
LVI p. 196) τὸν ἐσχατὸν τῶν πόρων
διαμαξιμένη· διασημᾶμένη. διαφῆσα-
μένη)
διαμαρτδνει· ἀποτυχάνει
διαμαρτυρία· δίκη τις ὥροια τῷ παρα-
γραφῷ· ταῦτη δὲ ἑναντία ἡ εὐθυδικία
διαμαρτών· ἀποτυχών, ἡ διασφαλεῖς
† διάμαστος θεός· καὶ διάματος
διαματτείν (Ατ. An. 468)· διαφυλάν τὰ
ἀλφάτα πρὸς τὸ πάνται μέσας
διαμάχη (Plat. Legg. I p. 633 II)· μάχη [51]
διαμέλλει (Thucyd.)· ἀναβολὴ χρῆται
διαμετερημένην ἡμέραν (Dem. 378, 7.
1262, 12)· ἐπὶ τῶν μεγάλων δικῶν τὴν ἡμέ-
ραν ἐμέριζον εἰς διαστήματα (Aristot. Ηραρ.)

διάμεσοι· οὐτως ἐλέγοντο παρὰ Ἀθηναῖοις
οἱ μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων
διαμέσταν· διλαζόνα. ἐξαλάκτην (1158)
διάμετρος· δρυανὸν γεωμετρικόν. καὶ τὸ
διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον. τοῖς τοὺς
στιχούς καρπούς μετροῦσαν (διάμετρον
λέγεται Διαρίχθις) [57]
διαμεύσας· διλαζόνας [59, 60]
† διαμέττης· φεύστης, δπατεών
10 διαμηρίσαι· τοῦτο καὶ ἐπὶ παῖδων ἀρρί-
των καὶ θηλειῶν ἐλεγον (Ατ. An. 1254)
διάμοιος· ὃ ἀντὶ ἀλλού διαχορῶν (1135)
διαμοιρᾶσαι (Eur. Hec. 1077 Hippol. 1376)·
διαμεύσαι
διαμοιρωμένα· διαιροῦσα, καὶ διαμερί-
ζουσα.....
διαμπάξ (Xen. Hell. VII 4, 23)· διόλου, κα-
θόλου. διηρεκτᾶς. ἐξεναντίας (Eur. Bacch.
993)
20 διαμπείρας· διακεντήσας (1206)
διαμπερές (Hom.)· διόλου. † παραγύρως.
σαφῶς (Aesch. Cho. 380). τελείως. διαμπάξ
(Xen. An. IV 1, 13)
διαμπερέως (Nic. Ther. 495)· σαφῶς. τε-
λείως
διαμύθησις· παραλογισμός
διαμυλλαίνειν (cf. At. Vespp. 1355)·
χλευάζειν. ἐπὶ τοῦ τὰ χειλὶ διαστρέφειν.
διαμωκάσθαι [72, 73]
30 διαμφίδιον μέλος· ἀλλοῖον, διαπαντεδες
κεχωρισμένον· ἀμφὶς γάρ χωρὶς. Αλση-
λος Προμηθεῖ δεορτή (555)
διαμώνειν (Thuc. IV 26, 2)· διστάντες
διαμώσαι (Eur. Bacch. 709)· ἕγιονδαι
Δίαν· μεγάλην ἡ ἐνδοξον· τὸν οὐρανὸν Πέρ-
σαι (Herod. I 131)· καὶ τὴν τὸν καλούμε-
νην Νάξον (λ 325)
διάναι· συμῆσαι. πλῦναι [79]

COD. 30 διαλέξεις, διαλέξεις δ. κ.
Cl. διάμοιος Post 38 legebalut διαλονφῶν (v. διόλουφῶν) 44 legebalut post 50: διαμαψαένη·
λεπτολ. 55 διαμέστας 62 | ἡσαί 30 διαλαχόντα· κληρωσάμενον
λεπτολ. 55 διαλέξεις· δημιλία. λαλιά [21, 22]
23 διαλημματος· τὸν διαχωρισμοῦ 28 διαληγιμένη· ἡλ(ε)κτιμένη, κεχρισμένη (v.
a 2968). 31 διαλέξεις· δημιλία 34 δι· διλλήνων (Z 226!) 36 διαλύγισμοι· (Rom.
I 21). ἀδόλεσχαι 40 διαλύνσις· διαχρισις. φωδορ. διαχωρισμός (ex ονοματικό; cf. 1090)
51 † διαμελεοί· οικέται (ai αἱ μέλεοι) 57 διαμετρητῷ (Γ 314)· διαμετρημένῳ
59 διαμησαι· διαθερίσαι. διακόψαι, διατεμεῖν 60 διαμήσει· διέκοψε (Γ 359), διέτεμε.
διεδέρισε (H 253) 72 διαμπραθέειν (H 32)· διαπορθῆσαι (v. διαπρ—) 73 διαμφάδιον
(Aesch. Prom. 555)· διλοῖον (v. δημοφάλιον. διαφράγμον)

ΠΕΣ. 18 διαληκ[μ]ασθαι· διασύρειν. διαωκᾶσθαι (ex Aelio Dionygio Eustath. 1208,
42) 21 διαλαχόντα· κληρωσάμενον 22 διαλλασσε· διάλυν (monos! 122) 23 διά-
ληψιν· ἐνθύμησιν. ἡ γνῶσιν (φρόνησι διαγόρειν διαγόρειν) 24 διαλημμα· διάστημα
23 διαλημματος· τὸν διαχωρισμοῦ 28 διαληγιμένη· ἡλ(ε)κτιμένη, κεχρισμένη (v.
a 2968). 31 διαλέξεις· δημιλία 34 δι· διλλήνων (Z 226!) 36 διαλύγισμοι· (Rom.
I 21). ἀδόλεσχαι 40 διαλύνσις· διαχρισις. φωδορ. διαχωρισμός (ex ονοματικό; cf. 1090)
51 † διαμελεοί· οικέται (ai αἱ μέλεοι) 57 διαμετρητῷ (Γ 314)· διαμετρημένῳ
59 διαμησαι· διαθερίσαι. διακόψαι, διατεμεῖν 60 διαμήσει· διέκοψε (Γ 359), διέτεμε.
διεδέρισε (H 253) 72 διαμπραθέειν (H 32)· διαπορθῆσαι (v. διαπρ—) 73 διαμφάδιον
(Aesch. Prom. 555)· διλοῖον (v. δημοφάλιον. διαφράγμον)

διανάπανσις· ολον διαπεδύ χρόνος [81]
+ διανδής· πολυχρόνιος. Κρῆτες
διανέμαι (Xen. An. VII 5, 1.13)· διαδοῦναι
(διανείμαντε· διανέμαντες. δυϊκῶς)
διανεκές (Alcibi.)· διαπαντός
διανέμεται· μερίζεται [87]
διανέψει· (σ)τρέψει. κυκλεῖ
(διανέψσαι (Plat. Parmen. p. 24, 7 Bk.)·
διαπλεύσαι)

διανηγήμενοι· διακολυμβήσαντες. διαπε-
ράσαντες 10
διανίζει· κρουνίζει. διακλύει. πλύνει (γ.
λανίζει)

διανίζεται· ψιλεύεται. καθαίρεται
διάνιον· κούλα [94, 95]
διανοούμας· λογίζομαι [97]
διανυκτερεύοντες (cf. Xen. Hell. V 4, 3)·
ἀγρυπνούντες πᾶσαν τὴν νύχτα
διανυσθήναν· τελειωθῆναι (γ. δυνταί)
διαξιφίσασθαι (cf. Ar. Eqq. 781)· ἔισπειρος 20
διαγνωσασθαι (κυρίως. ἡδη δὲ) καὶ (τὸ)
μαχέσασθαι

διὰ πάντων κριτής· Βόλθος φησι ἐν τοῖς
περὶ Πλάτωνος (Civ. IX 580 A), ὅτι δι νο-
μοθέτης ἐκέλευσε τοῖς κρίνονται γράφειν
τὰ κεφάλαια ἔκστον (—α)

διαπαρθενεύει· φθείρει κόρας [1203]
διαπατταλευθήσει (Ar. Eqq. 371)· τρόπῳ
βύρσης διαταθήη παττάλοις
διαπεπαρμένον· τοῖς ἥδοις πεπηγμένον
διαπειραντες· διακενθήσαντες (1167)
διαπέπλιχε· διαβέβηκε· πλίγυματα γάρ
βήματα
(διαπεπλίχθαι· διηλλάχθαι τὰ σκέλη, καὶ
δυτιβάνειν)
διαπεπλιχώς (Pippocr. II p. 838 K)· διε-
στάς. πεχηνώς (—ός)
διαπεράναι (Plat. Legg. I p. 625 B)· τε-
λειώσαι

COD. 84 διανέύματε legebatur post 88
schol. p. 329 1200 | ήσασθαι διανεύθεση —

διαδαλήσαι ετ q. s. legebantur post 11 15 Cl. post 1171

21 διαπηγήκασαι — πηγήκης 23 διαπηδνει

— τὸ δισνείρηται χείρω

HES. 81 διανδίχα (A 189)· διαφερότως. χωρίς. ἡ δίχος 87 διανεμηθῆ (Act. Ap. IV 17)· διαδοθῆ 94 διανοητικόν 95 διανοηθεῖς (Genes. VIII 21)· μεταμελη-
θεῖς. ἐνθυμητεῖς 97 διαντεθῆναι· τελειωθῆναι (h. e. DIANYCΩΘΗΝΑΙ) 1203 διαπε-
ριτοιβαί (I Timoth. VI 21)· ἐνδελέχησομ, ἐνδελέχεσαι 19 διαπερθρούντεν· ἔγειραι (χαρεῖ).
διακέχυται (1217) 22 διαπεφωνήκαμεν (Ezech. XXXVII 11)· ἀπολλώμεθα 29 διαπο-
δισμός· εἶδος δρχήσεως, ἡ ἀλμοῦ (v. διποδία) 31 διαπονηθεῖς (Act. Ap. XVI 18)· λυπη-
θεῖς Ad 33: πραιδεῦσαι 35 διαπορήσειν· κατεναντίον διελθεῖν. καὶ τάσσειν. ἡ σπεύ-
θεν Ad 36: τῆς λαβῆς ἃδ 37 διαπράθεειν (H 32 al.)· ἐκπορθεῖν 38 δι' ἀπεθ-
ῆσεσθεν· δι' ἀμφιβολιών (διαπορήσεων· ἀμφιβολίων?)

διαπερδικίσαι (Com. inc. fr. CXVII)· δια-
λυῆσαι. καὶ διαφυγεῖν (1412)
διά περιόδων· διά κύκλων
διαπεττεύσων· μεταφέρων· μετήκται δὲ
ἀπὸ τῶν πεττῶν
διαπεττεύσθαι (<εῖσατι>)· πεττοῖς δπο-
παιξαι. ἡδη δὲ καὶ τὸ συντελέσαι
(διαπερονήσει· διατρήσει· διατημῆσαι,
διακόψει, διακεντήσει, προσηλώσει)
διαπνεύστας· παραλογιστικός
διαπέριθοιδεν (Pippocr.?)· (χαρεῖ) δια-
κίνυται
διαπερφούρηται βίος· Αἰσχύλος Φρούρι
(fr. 258). ολον ἡ διὰ τοῦ βίου φροντὶδ συν-
τελέσται· ἡ διελιγήσθεν δι χρόνος [19]
διαπεφυκένται· διεσκέφθαι. καὶ καθεωρα-
κένται
διαπηγήκασαι (Cratin. fr. XXIV p. 184)·
διακεφαλαιώσαι. Πηγήκη γάρ γένος περι-
κεφαλαίς. οἱ δὲ τὸ διαπηγῆσαι, ἀπὸ τῆς
πηγήκης [22]
διαπισθεύεται· διαπηδᾶ
διαπίνειν (Herod.)· προπίνειν. Ἐπιγένης
διαπληκτίζονται· διαμάχονται, φιλονε-
κοῦσι
† διαπλήσσειν· διάλκειν. διαπλέκειν
διαπλήσσοντες (Aristarch. Ψ 120)· δια-
σχίζοντες
διαποδίζων· βασανίζων, ἐπιμελῶς ἐξετά-
ζων (col. 141, 18) [29]
διαπονδαρίζει (Com. inc. CXVIII)· δια-
ναβαίλλεται, διαναρρόπτεται (διατυδερίζει?)
[31]

διαπόρησις· ἀμφιβολία, ἀπορία
διαπορθμεύσαι (Herod. V 52)· διαπερδαί
διαπορθμεύσων· διακομίζων [35]
διαπορπακίζαι (Lacones)· διὰ τοῦ πόρ-
πακος [ad 86] διενέργαι τὴν χεῖρα [37, 38]
διαπρέπειν· διαφέρειν. προκόπτειν

89 διαναῦσαι legebatur post [81]; cf.
schol. p. 329 1200 | ήσασθαι διανεύθεση —

8 legebatur post 11 11 | ησαι,
διαπορθμεύσαι 15 Cl. post 1171 18 φροντὶδ 20 | φρονκένται

24 Ηεριγένης (Com. V p. 93) 36 | ισσαι

διαπρεπής· ἔκδηλος, ἐπίσημος [41—43].
† διαπρέπεται· † διαγράψει. μανεται
[45—50]

διαπρύσιον (Hom.)· διαπρύσιμον. μα-
κρόν (P 247). διά πάντων διεξιόν. ἔξακου-
στον (Θ 227). μίγα (M 439). διάτονον [52].
διαπτάσσει· σφαλῆναι

διαπτερόσαι (Biproc. II p. 57 K)· διευ-
ρῶναι διαστήσαι διαπτύσσαι (—ξαι)
διάπτυνε.....
διαπτύνει.....
(διαπνυθείσει cf. διαπονδ—)

διαπύλαιον (Aristot. Oec. II 14)· τέλος τη
παρ' Ἀθηναίοις οὐτως ἐκαλεῖτο

διαπυνθάνεται· ἔρωτᾶ
διαπυρισθέντα· διοργισθέντα
διαπύροιος (Soph. OC. 1479 I)· μέγας. δια-
βόθης

διαπύρος (Alexid. fr. V 7 p. 410)· θερμός
(cf. 1425)

διαρρόοντα· δικριθύμενον
διαρρόον· διαδηλών. (ὑμολογεῖν)
διαρρήμονικόν· διαλογιζόμενην

διαρικνούσθαι (Cratin. II p. 142)· ἐπὶ
οχήματος δρηστικοῦ τίθεται· ὅτι δὲ ἐπὶ
τοῦ συνεστράφθαι (v. διερχοῦντο. δικροῦ-
σθαι)

διάρινον· τὸ σίταν (v. ἀνδρόρινον)

διαριτίσεθαι· διακοντίσθαι

διαρχίς· ἀρχέσαι μηδ ὑνάμενον (εἰδη μήδ—) 30
διαρκέσαι (Hippocr.)· βοηθῆσαι

διαρχή (Thuc. I 15 an Demosth. p. 37?)·
ώφελονταν. η ἔξαρκονταν
διαρκέστατοι· πλήρεις. ἀνερδεῖς

διαρκώς· δασφαλῶς. δι' δλου. ἀρκούντως.
δαψιλῶς. ἴκανῶς
διαρμα· κούνισμα
δι' Ἀρματος· τόπος ἐν Πάρηθι τῆς Ἀτ-
τικῆς
διάργοχας (Hippocr. III p. 178 K)· τὰ με-
ταξὺ τῶν ἐπιδέσεων διαστήματα
διαρροθεῦντα· διασοθεῦντα [79]

10 διαρραιοστήθεντος· διαφθάρετος [81—83]

διαρρεῖν· διαχεισθαι

διαρρέοντες· χαῦνοι, καὶ διαλελυμένοι
διαρροήσας· τρυψηλή [87]

διαρρήδην (Demosth. 118, 1 al.)· φανερῶς,
σαρῶς

διαρρήκτας· ἐπιβουλούς [90—92]

διαρτῇ· χρεμῷ· διαιρεῖ

διαρτημῆσαι (Aesch. Prom. 1023)· διελεῖν,
κατακόψαι

(διαρτάν· [] ἀπατᾶν Menand. fr. CCCLVI)

20 διάρτασον (Aesch. fr. 311)· διάστελλον
(διάγγελον?)

διαρτίσθων· ἀρτία καὶ συνετά φθεγγόμε-
νος [98]

διαρτυομένων· καταρτιζόμενων

διαρύτειν· ἀντλεῖν

(διαρύτους· διηντλημένους)

διαρχοι· οἱ Ἑλληνοδικαι [1303]

διαρχήστας (Hippocr. III p. 178 K)· δια-
στάσαις (1277)

διασαικόνισον (Ath. Vespp. 1169)· διντὶ
τοῦ διασαλαχθεύσον, οἷον τρυφερᾶς βά-
δοσον· τούς γάρ θρυπτομένους σαλάχω-
νας Ἐλεγον, λαως διὸ τοῦ σαυλούσθαι,
ὅπερ ἔστιν θρύπτεσθαι· σαλάχωνα δέ

COD. (44 διαγγρίζεται· μανεται? διαπορίζεται? cf. 1260) 53 διασπάσαι
55 διαπτύσσαι legebatur ante διαπτερῶσαι 59 διαπύλαν (cf. Aesch. Ag 407) Post 63 διαρ-
ροῦν· διμολογεῖν 67 ὅταν 86 σύνδετον (νάπι) 70 διαρχεῖς (v. 71) 71 διαρ-
χήσαι, β. διαρχής (corr. targ.) (77 Cf. 1304; διαρχός Erolion.) 84 διασχίσαι
93 διαργεῖ 95 legebatur post 1301 99 διαρτωμένων 1300 διαρυπτεῖν, ἀπατλεῖν
1301 legebatur post 1292: διαρύτους 5 διασακόνισον (cf. 1062, σακωνίσαι, σαλ-
ακωνίσαι)

HES. 41 διαπρέψας (Esth. XIII 3)· λαμπρὸς φανεῖς 42 διαπρήσουσα (A 483)·
διατίμονος, διασχίσωνα 43 διαπρίζει (—ησαι)· διαπερᾶ 45 διαπρήσεις τάσσει.
ἀπατᾶ, φύεται. διαπερᾶ 46 διαπρήσσοντες (Ψ 120)· διατίμονοτες, καὶ διαπερόντες
47 διαπρόολον, διαπλάξ, διηρεκτῶς (vide tamén Eubul. III p. 255 fr. I 24) 48 διαπρο-
δάμναξ, δι' ἔνταξις 49 διαπρώδε (A 138)· διαπλάξ, δόλον 50 διαπρόδεήσατο,
καὶ τῆς (A 138) διῆλθε δὲ καὶ δι' αὐτῆς 52 διαπτάντος (Sapient. V 11)· πετασθέντος
54 διαπτεῖν· ὄρμα (ΔΙΑΠΤΕΙΝ) 79 διαρραΐσει (I 78), διαφθερεῖ 81 διαρραι-
σαι (B 473)· διαφθείραι 82 διαρραιοῖσθαι (Ω 355)· διεφθάρθαι (διερρ—) 83 διαρ-
ρέειν (—αλεῖν)· διαπορθεῖν 87 διαρρέουσαι (μ 290); διαφθείρουσαι 90 διαρρήξας
(Marc. XIV 63)· συνερίψας. σχίσας 91 διαρρήξων (Ps. II 29)· ἀπορρίψων 92 διαρ-
ρήνην (II Macc. X 20)· διαφθαρῆναι Ad 95: διασείν (h. e. διατάν· διασήνει)
98 διαρτίσαι (Iob. XXXIII 6?)· διαπλάσαι 1303 διὰ φωτῆα πυκνά (Ψ 122)· διὰ
χωρίων, ἐν οἷς φῶνται πολλοί. οἱ δὲ φῶτες εἰδος φυτοῦ λιαντόδες διὰ τῶν συμφύτων
τόπων

- φασι τὸν οὐ μὴ δεῖ δακανῶντα (1062).
 (διασεισθῆτι ἐν τῇ πορείᾳ. ἔνιοι δαπάνη-
 σον)
- † διασάτηρ διαπαίζειν. Λάκωνες
 διασαλαχώνισον διένυσσον (Aet. Vesp.
 1169). ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι τὸν σαλάχωνα
 διασαρχώνισμα· δσλεύει τι σχῆμα
 διασαρχώνισαι· τὸ προπονητός γέλασαι.
 τὸ δὲ αὐτὸν καὶ σαρ[χ]ωνίσαι (v. διε-
 σαρ—)
- διασαυλούμενον (Arist. fr. inc. LXVII).
 διακυνόμενον, καὶ ἐναρθνόμενον, η δια-
 σειμένον [11]
- διάσημος· λαμπρότατος
 Διάσια (Thuc. I 126)· ἑρτὴ Ἀθηνῆσαι. καὶ
 σκυθωποὺς ἀπὸ τῆς ἑρτῆς ἦν ἐπετέλουν
 μετ' εἰνος στυγούτος θύνοντες
 διασιλλοῦν· διασηνεύειν
 διασιλλούσι· διασικῶνται [16]
- διασκανδικίσης (Aet. Eqq. 19 Teleclid. fr.
 VII p. 374)· διευρπιδίσεις· η γὰρ τοῦ Εὐ-
 ριπίδου μῆτηρ ακάδικας εἰπέτρασκε· σκάν-
 δικεις δὲ εἰλον εἶδος δύριον λαχάρον
 διασκαρφῆσαι· ἐπὶ δόρνων τῶν τοῖς
 ὄνυξι σκαλευόντων τὴν γῆν κυρίως λέγε-
 ται [19, 20]
- διασκέπεται· διαλογίζεται
 διασκενάζει· κατασκενάζει
 διάσκεψις· λογισμός
 διασκηνίψαι (v. Nic. Ther. 193)· διαφο-
 ρῆσαι. διασπεῖραι· διεσκηνίψθη δὲ διε-
 σματισθῆντος (v. 1692)
- διασκίδναται (Xenoph. ap. Poll. VI 194).
 διασκορπίζεται
 διασμιλεύσων· διαξίων (1671)
 διασπαθᾶν· δειλγῶς ἀναλίσκειν
 διασπαράττει (Aesch. Pers. 195)· διασπᾶ.
 διαιρεῖ, διαμερίζει
- διασπάσαι (Xen. Cyr. VI 1, 23)· διασπα-
 ράζει, διασχίσαι
 διασπάσθαι· δμοίσις [31]
- διασταθμῆσαι· διεχωρισμένον
 διαστείχειν· διαπορεύεσθαι, διεθεῖν
 διαστείχονται (Dorice)· διαπορεύονται [39]
 διαστείχων (Eur. Androm. 1090†)· διαπο-
 ρεύμενος
- 10 διαστείχουσα· διαπορευομένη, διερχομένη
 διαστείχουσι· διαπορεύονται
 διαστέλλεται· διαμερίζεται. ἀφορίζεται
 [post 43] [44, 45]
- διάστημα· πόρρω, μακράν
 διαστήσαι· δίχα καὶ χωρὶς στῆσαι. καὶ
 χωρίσαι
 διαστήσαμένω· διαχωρίσαντες. δυῖκῶς
 [49]
- διαστοιχισάμενος· διαταξάμενος. ἀκο-
 λούθως διαθέμενος [51, 52]
- διαστρεφομένη· διαπορευομένη
 διάστροφος· στραβόν
 διαστύρακος· οἱ τὴν μὲν κόρην καὶ τὴν
 ἄλλην μιλανῶν ἔχοντες, τὴν δὲ ἵριν ἐνωρχον
 διασυνάξαι· διασκεδάσαι. Ταραντίνοι
 διασύρει (Dem. 1482, 27)· διαπαίζει, γλενάζει
 διασύροντες (Dem. 332, 14)· γλενάζον-
 τες, παίζοντες
 διασφάγεις (Herod. II 158)· αἱ διεστάσαι
 πίτραι τῶν δρῶν
 διασφυδῶσαι· αὐξῆσαι
 (διασφύξεις)· ἀπὸ τοῦ σφύξειν παρὰ
 Ἰπποκράτει (vol. II p. 24 K)
 διασφῶν· δι· † ἔαντοῦ
 διάσχεσις· οὐτω λίγεται τις ἐν μουσικῇ
 (....) ως τὸ διάστημα· Στέλευκος δὲ
 κροῦσμα μουσικὸν (ΕΜ. 310, 5) [64]
- διασχών· διαστήσαι

COD. 7 ἐγκεκλεῖσθαι 13 διασία — εἶναι pro ἦν 15 | σιμοῦσι, | κχωμδῶνται
 17 | λιησις | γραῖς 26. 27 = 27. 26 26 διασμύχων, διασαινον 32 διαστατόν Cyr. 171
 37 — 42] post 1349, scriptae διαστι— 38 διαστίχονται 40 | στιχῶν 41 | στι-
 χοῦσα 42 στιχοῦσα 47 χωρισθῆσαι 54 legebatur post 1359 διασφόρον 55 ἀλωσι
 — ἔνοχον 56 διασυνάξαι

HES. 11 διασαφεῖς (II Macce. X 26)· διασαφηνίζει, ἀγγέλλει 16 διὰ Σκατῶν
 (Γ 263)· διὰ τῶν ἀριστερῶν, η τῶν πυλῶν τῶν οὐτω καλούμενων 19 διασκεδάσει (Iessai.
 XLIV 25)· διασκορπίσει 20 διασκελίδα· σπυρίδα, ην ἔνοι διασκεδάσων (Ricella)
 31 διασπιδέος πεδίοιο (A 754)· ητοι τοῦ μεγάλου πεδίου· η τοῦ πεφιεροῦς παραλη-
 σίως ἀσπίδι· η ἐν φολλαί μαχομένων ἀσπίδες κατέπεσον. λίγειν γάρ· κτείνοντες διατε-
 νῆστε ἀκαλά λέγοντες (755)· 34 διασταθήσονται (Genes. XXV 23)· ἀφορισθῶσσονται
 35 διαστάντες (M 86)· 36 διέστησαν (Ω 718)· ἔχωρισθωσαν 39 διαστήκοντι·
 διαστήσαντι (διασχόντε· δ. Cyr. 171). Post 43: διαστελλόμενον 41 διαστελλόμενος
 45 διαστέλλουσσα (LXX bis)· δμοίσι 49 διαστήτην (A 6)· διέστησαν. δυῖκῶς
 51 διαστολή (gl. Rom. III 22)· διάκρισις, διαιρεσίς 52 διαστρεπτοῖο (Ε 113)· διε-
 σιδότου. ἐκ συνεστραμμένων τινῶν γεγούτος ύφαστού 64 διασχῶν

(διατάκτορες· ήγειμόσι, βασιλεῦσιν)
 διατάξιμένω· διαθέμενοι, δινέκτες
 διατάξιειν· διοικήσεων
 διατάττειν· διακοσμεῖ, καθηγεῖται
 διὰ τάχους (Thuc. II 18, 4)· συντόμως
 διατάξικεν· εἰς συνήθειαν ἥγαγε
 διατάξικηται· διακεχώσται
 διατάξειν· διαρρήην λέγειν, (ἀπο)λογεῖσθαι
 διατάξεσθαι· διαβεβαιοῦσθαι, φιλονεκεῖσθαι
 διατάξεται· ἀπολογεῖται, δημοίως
 διατάνομαι· όμοιως
 διατεκμαίρειν· διαστοχάζει [post 77]
 διατεκμαίρονται· σημειοῦνται [79]
 διὰ τέλους (—εος Hippocr.)· διαπαντός
 διατάμενται· διασπάται, διακόπτεται
 διατερψαλνοντες· διαξηραίνοντες [83—89]
 διατειχίζειν· δια πολέμου ὄντος συγκλεισθόσι, τὰς φύμας διατειχίζουσιν, ἵνα μὴ εκπατάληπτοι ὁσιν
 διατινθάλλεος (Ar. Vesp. 329)· διάπυρος (1384)
 διατλάδες· ὑπομενας, καρτερήσας, κακοποθήσας
 διατμήσας· λεπτύνας, ἀφανίσας, διελών.
 διασπάσας, διακόψας (Φ 3)
 διατόκιον· οἱ ἀπὸ τοῖχον ἐπὶ τοῖχον [95]
 διάτορον· ἔμπουστον
 διάτορον· ὁδύτοντον, καὶ στύρας
 διατραμις (Stratt. com. p. 791)· διερρωγώς τὴν τράμιν, τὸν ἀπὸ σάχιον ἐπὶ τὰ ισχία τόπον· τράμις γάρ τὰ ισχία· καὶ φωνὴ δὲ τις οὐτω καλεῖται ὃπλο τῶν φωνασκῶν διατρανοῦν· σαφηνίζειν [1400]
 διατρήσεις (Hippocr. II p. 115)
 διατριβῆναι (Herod. VII 120)· ἀπολέσθαι διατριβοτε· παίζοντε, παρ' Οὐήρῳ δὲ διατριβείν (Δ42) ἐμποδίζειν, παρέλκειν, παρακρούεσθαι [4]

διατροχάδες· εἶδος ποιήματος, ὡς Ιστορεῖ [ad 5]
 Πραξιφάνης [ad 5]
 διατρύγοις (ω 341)· τρυγῆσιμος, ἔγκαρπος,
 διὰ τὸ τὴν τρύγην ἔχειν. τινὲς δὲ ὁ διὰ μέσων μηπλῶν κατεσπαλμένος τόπος, οἱ δὲ τόποις ἀγροῦ ἥδη πεπίσθιν σταφυλῶν· οἱ δὲ ἀνθοῦντα [7]
 διαττᾶν (Plat. Soph. p. 226 B)· διασήθειν διάττειν· ὅρμην (1034)
 10 διάττειν· στρένος· όρμᾶν διά δυνάμεως· τὸ διατελείαν· τὸ ἄπρακτον παρὰ Σέφρου· τινὲς δὲ γράφουσι διαγγελιαν [12]
 διαττος· ἡ ἀλευρόθησις τὸ κόσκινον
 διάττοιεν· βαδίζουσιν. διάττοιεν τριβον· ὅρμησουσιν ὅδον
 διάττονται· διατρέχουσι (v. 1034)
 διαταπούνται· διατίθεται, διαπλάττεται
 διάττυψαι· διασθένος διελθεῖν (διατρυπῆσαι?)
 διαυγάσαι· φωτίσαι
 διαυγεῖσθαι· διοράσθαι
 διαυγές· λαμπρόν, φωτεινόν
 διαυλία· ὅταν δύο ἄδοσι [ad 21]
 διαύλιον· ὅποταν ἐ τοῖς μέλεσι μεταξὺ παραβάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητὴς παραστημάντος τοῦ χοροῦ· παρὰ δὲ τοῖς μουσικοῖς τὰ τοιαῦτα μεσαύλια (schol. Ar. Ran. 1282)
 20 διαυλος· μέτρον πηχῶν (σ')
 διαύλους· στενούς (Eur. Tro. 435) τόπους· ὕδους [25]
 διαύχην· εὐεξίαν
 διαφαίνειν· (Xen. Ap. III 10, 5)· διαδεκυνοι [28]
 διαφανές· λαμπρόν. διάπυρον (Pippocr. III p. 151)
 διαφαίκωσι·
 διαφάσσειν· διαφαίνειν
 40 διασιλλανειν (ad διαφανλίζειν)

COD. 66 Cf. 1095 et schol. Aesch. Pers. 456 Ddf. 70 διατάχως 96 διάτορον 96 διατράμις — φωνασκῶν 1406 διάτονοῦ — ἔχων 8 διασθεῖν 14 διαττολείν, βαδίζειν. διαττοῖαν, τρίβον et post 15 iterum διαττοιᾶν τρίβον· δρ. δδ. 22 μέλεσαι 30—32 διαφαίκωσι, διαφαίνειν. διαφάσσειν, διασιλλανειν

HES. Post 77: σημειοῦται 79 διατέκμηρματι· στοχάζουαι 83 διατεύνονται (Σ 264). μερίζονται 84 διατεύνοντο (Ψ 121). τιμερίζοντο 85 διατινθάλλεος· διὰ συρός (1393) 86 διατεδόησις· ὑπόστοια (ι. διὰ τέ· (ἴνα τέ). δόκησις· δ.) 87 διατιμάται (τεωταῖσι ορδοί) 88 διατειχίζεται 89 διατειχίσμα (Thuc. III 34, 2. VII 60, 2), 95 διατόνει(α) (Εροδ. ΛΧΧV 11). κρίκους 1400 διατρίβει (ει. 959). διάγει, παρέλκει ἐπὶ πολὺν χρόνον (ΕΜ. 267, 55) 4 διατροφάς (Ι Tim. VI 8). βρώματα· Αδ 1405: ὄγρα κύριον 7 διατροφέν (Γ 363). κλασθέν, ἀντριφθέν 12 διαττερίσαι· διαδράναι (1211 et ἐκπερδικίσαι) Ad 21: γράφεται αἰδωσι 23 διανυρος δαλδες· διάπυρος (Eur. Cycl. 631) 28 διαφανής· ἐπιφανής. ἐπίσημος (ex onomastico; cf. ἐπίσημος)

διαφερόντως (Thuc. I 38, 4)· ἔξαιρέτως [37. 38]
 διάφλοισθοι· τεταργαμένοι [40. 41]
 † διαφοριγοιμόρ· ύπὸ Δακώνων, ἐπὶ πάσῃ
 ήμέρᾳ τῆς τῶν φιλιτίων σιτήσεως [43—47]
 διαφλύξεις (Hippocr.)· υπερφλοιοσμοὶ ὑγροὶ
 διαφ(ο)υλλάται (Lacedaem.)· διακοπαί. δια-
 λογαί
 διαφρυκτάσαι· κληροῦσαι. κυαμεῖσαι· ὁ
 γὰρ κύαμος παρὰ Ἀθηναῖς φρυκτός· 10
 ἐλάμβανον δὲ οὐ δικάζοντες τούτον ἀντὶ
 θήρου
 διαφυγεῖτεῖν· παρ' ἐπίδια σωθῆναι
 † διάφυσοι· φασκίς
 † διαφύσαι· διελεῖν
 διαφύσειν· διατάλειν. καὶ χωρίζειν
 διαφυνεῖν· μή συμφωνεῖν
 διαχαράττω· ξέω
 διαχέαι· διαιμέλοι [58]
 διαφέρει· ἀνήκει, πρύχει, υπερέχει, βιλ-
 τίον ἔστι
 διαφέρονται (Thuc. V 41, 2)· μάχονται
 διαφέρεσθαι· βαστάζειν. μαρτιάλλειν
 διαχειρίζει (Dem. 818, 8?)· διοικεῖ [60]
 διὰ χειρὸς ἔχειν· τὸ φυλάττειν
 διαχειροτονία· τὸ ζευροτονίας διά-
 κρισις ἐπλήγει γυνομένης
 διαχέται· διαχέται. χαίρει
 † διαχειρίζεται· φορεῖ
 διαχεινᾶι· διακόψαι
 διαχοῦ (Herod. VIII 97)· διαχώννει
 ?διαλαχόν· χλαρόν (v. λαχόν)
 διὰ χρόνου (Ar. Pac. 710)· διὰ παντός
 διαχρήσθαι· καταχρήσθαι
 διαχρώμενοι· ἀναρροῦτες [71]
 διάχυνται· ἔκστασις ὑδατος. χαρά. σύγχυσις
 διαχύτλασε· διακίνει. πλάτυνε. η διάχει.

η διακόδαιρε. η διάχρινε. οἱ δὲ πολλοὶ
 διύγρανε
 διαχωρήσαντε· διαχωρήσαντες. δυῖκες
 διαφαθάλλειν· διαστέλλεσθαι πρὸς ἔρευ-
 ναν
 διαφαίρειν (cf. Eur. fr. 919)· διακαθαί-
 ρειν
 διαφαίρονται (Ατ. Λντ. 1717)· διακνέονται.
 καὶ φάρειν λίγομεν τὸ ιστίον, δεν
 ἐλαφρῶς διαπνίηται
 διαφαλάττεσθαι· τὸ εἰς ἔρευναν διαστέλ-
 λεσθαι
 διεψηφίζεσθαι (Demosth. 1301, 28)· τὸ
 φηνοφορεῖν ἐν δικαστηρίοις
 διαψήφισις· η ἔξιταις τῶν πολιτῶν η
 κατὰ δήμους γνομένη
 διαφορεῖν· τὸ παραφορεῖν [82]
 † διεβάλον· μέλι καὶ μελίκρατον
 διβαν· δφων. Κρῆτες (v. διφατον)
 διβολον· φάρος διπλοῦν (v. 950)
 διβόλονς χλαίνας· οἱ μὲν διμίτους, οἱ δὲ
 διπλᾶς
 διγαμμα· στοιχεῖον τι [88. 89]
 διγονος· περιστερόδ
 διγονος μάσθλης (Soph. fr. 125)· δ δι-
 πλοῦς. η δυοὶ χρώματι κεχριμένος [92]
 διδασκαλία· παραίνεις, νονθεία
 διδάσκαλος· πᾶς δ ἐνεργῶν τι περὶ τὴν
 δραματοποιίαν καὶ τῶν κυκλίων χορῶν
 παρασκευήν

† διδασκέτωσαν· διδαξάτωσαν
 διδασκήσαι (Hesiod. Oppr. 64)· διδάξαι
 διδέσσιν (Xen. Anab. VIII 8, 24)· δεσμεύονται
 δίδει (Aeoles)· δεσμένεις [99]
 δίδημι (Aeoles)· δεσμεύω
 δίδημι (Aeoles)· δῆσαι [2. 3]
 διδίσσηται (Hippocr. II p. 646)· φοβῆται [5]

COD. 48 διαφρυνται 49 Cf. διέφυλλε φουλλόμενοι εἰ φυλλεῖν 50 διαφρυ-
 κτος, κλήρος, κύαμος 63 διαδέχεται 66 διασθνειν 72 σύγχυσις 73 διαχύτλασε
 75 προσερένυνται 78 διαφαλλ[η] 80 φοσις 86 διαδήτους 91 κεχριμένος 94 ποιον
 97 διδεῖσθαι 98 διδεῖ 1501 διδεῖναι 4 διδίσσεται, φοβῆ

HES. 37 διαφθέρει (N 625)· διαφθερεῖ 38 διαφορᾶς· ἔχθρας. βθενυρίας
 40 διαφόρημα (Ierem. XXXVII 16)· πάγνιον 41 διέφορον· ἀμφίλεκτον. καὶ ἀνάλογα
 διάφορο (Thucyd. ap. Suid.) 43 διαφορώτερον (Hebr. I 4)· κρείττον. ὑψηλότερον
 44 διαφοροῦντες σε (Ierem. XXXVII 16)· παῖζοντες σε 45 διαφράγματον (Aesch. Prom.
 555)· ἀλλοῖον, καὶ διάφορον (διαφράδιον) 46 διάφαλμα (ΛΞΔ)· μονοικοῦ μέλους η ἴνθ-
 μοῦ τροπῆς γυνομένης, η διανοίας καὶ δυνάμεως λόγου ἐναλλαγῆς 47 διαφορέων (-φο-
 ρέων)· διανοούμενος. [1448] καὶ ὁ ἐν διαφορᾷ τινι γεγονώς 58 διαχεδῆ (recens; Levit.
 XIII 28)· διαχεσθή (-υθῆ) 60 διαχέομαι· ηδομαι, χαίρω 71 διαχύσει (Levit. XIII.
 XIV)· ἀπλώσαι 82 διαβδλανα· κάρανα Ποντικά (Διὸς βαλανοί) 88 διγηρες· στρουνδί^ο
 (δούρες) 89 διγλωσσον (Sicras. XXVIII 13)· διχόνυμον 92 δίδραγμον (Exod. XXX 13)-
 τὸ τέταρτον τῆς οὐγῆς 99 διδεῖς· ἔδεισαν (δίδη (A 105). ἔδησει) 1502 διδίσκετο
 (σ 121)· γησάκετο 3 διδόντων (μ 54)· δεσμενόντων 5 διδήμους (Γ 66)· δηπο-

διδύμασον (Ε 518 Ζ 26)· οι δίδυμοι. Ἀδελφοί δὲ οἱ κεχωρισμένοι τοῖς σώμασιν ἐν μᾶς γαστρὶ γενενημένοι· οἱ δὲ συμφυεῖς δίδυμοι λέγονται [7]

διδύμιον ἄλιξ (Hippocr. Galen). βοτάνης εἶδος, καὶ δόρχις δὲ σύντος λέγεται δίδυμον (Ψ 611)· παπ τῷ ποιητῇ διδύμους ἀκούοντος τοὺς διφυεῖς, διδύμαστας δὲ οὓς ἡμεῖς διδύμους. δῆλος δὲ καὶ δύο [10. 11]

διεβάλλοντο· ἐξηπάτησαν

διεβήνετο· παρῆλθεν, ἐπέρασε

διεβλήθη (Hippocr. ap. Eretian.)· ἐξηπατήθη [15. 16]

διεγείρω· ἐξυπνίζω

διεγγύνησις (Dem. fr. inc. CXIX)· η γενομένη ἐγύνης τῶν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγομένων διεγνωκα· κέρκα [20. 21]

διέγραψεν· δέξινε

διέδην· διὰ τέλους

διεδούδυνχισε (Com. fr. inc. CXIX)· διέτριψε, τὴν κέρκα στρογγύλην

† δέδορκα· πάρον παρὰ Συνφανούσιος τετραμένους, δὲ οὐ λέπι διαβλέψας

διέδρα· δέρδα. καθέδρα (?)

διέδρος· διαφανής (Hippocr. p. 546, 43). η λαμπρὸ καθέδρα (Callixenus Alth. V 197 B)

διέγενκται· κεχωρισται

διεύθεε (Xen. Hell. VI 5, 26) διέτρεχε

διεύθηκεν· ἐπιμωρήσατο [31]

διειδής· λαμπρός, διαγένες. εὐδηλον [33-37]

διειληφότες· αὐτὶ τοῦ νομίσαντες

διειμι· δέρχουμαι [40-43]

διειπε (Β 207?)· περιεπε. μετήρχετο [45]

διειργων· καλύπτων [47]

διειρηται Plat. Legg. 809 E· διήγειται

διεις· διεις, καὶ δημήσας (Hippocr. Solades

Alth. 293 D), διαπέμψας, ἀφεις [post 49]

διεισι· προέρχεται, διέρχεται

† διειλοκυμάσας (Hermipp. fr. inc. X)·

σχι καὶ κόμπη ἔξαπατησας [52. 53]

διειρύσαι· διαστήσαι. διελκύσαι (Herod.

VII 24)

διεισόμεθα· διαπορευόμεθα. διαγνωσόμεθα

διεκάνασε (Eur. Cyc. 157)· διέσεισε. διεσάλευσε (v. ἔκανασε)

διεκδικει· διεξίρχεται. τιμωρεῖται

διεκδυσιν· ἀπόδρασιν (1535) [60]

δι' ἐκ θυρῶν· τοὺς νεκροὺς οὐτὰ φασὶν ἔδρεσθαις, ἔκ τούς πόδας ἔχοντας πρὸς τὰς αὐλῆς θύρας (cf. dñv πρόθυρον)

διεκνατο· διάστετο

διεκνημώσατο· διέφθυρε

διεκομισάτην· δικῆς. διεκόμισαν

διεκόρησε· διέφευρε κόρην, διεπαρθένευσε

διεκρισαντες· διεκτήσαντες [61]

διεκρίθησαν· ἀπελύθησαν. ἐπαύσαντο [69]

διεκρινάμην· διέστησα, διεχώρισα. ἐδοκίμασα

διεκρινάτην· διέκριναν. δικῆς

διεκρινούσαμεθα· ἐξεβάλομεν

διεκτελέστερον· ἀκριβέστερον (1560)

διελάψυξας· διεφόρησας, ἀγήλωσας. λα-

φυγμός γάρ η διαφόρησας (διαρρόφησις?)

η δακίνωσις

διελέγχοντος· αἰσχύνοντος. μεμφομένου

[76-80]

COD. 6 | εεε, οι 24 διεδούκεσε, διέστρεφε 25 τετριμένον — διβλέψαι (27 Cf. διατρός ει διερός) Post 35] διεκτενεσθω κτλ; cf. 1792 48. 44 διέπει διειπε περιέχεται. π. μ. 54 | οῦσαι 56 διεκάνετε 58 διεκδικά 62 διεκλήθη (διεσκαλήθη!) 63 δισκηνημήσατο 64 | ησάτην | ησα 66 διεκπέσαντες, διατρω 71. 70 = 70. 71 71 διεκρινα 74 legebatur post 1589 80 διῆλαν

HES. 7 διδάσκων· φεύγων 10. 11 δίδυν· τὸ τριβήδιν τοῦ δλβιον (gr. barb.) 11 διε (Ε 566)· ἐφοβείτο. δέδοικει 15 διέβην· διὰ τέλους. δὲ ἐντοῦ (αδ δίδυν ει διε ζεν) 16 διεβοήθη (Genes. XLV 16)· διεφανίσθη (l. ἐνεφανίσθη) 20 διέγνων 21 διεγχριτισάμενοι· διακάνοντες (διεκρηπ—) 31 διεθρύβη (Ιωάς. III 6)· ἐλάσση. διετρίθη 32 διειεται· δυνάζεται (v. διεται ει δυνηται) 34 διειέντα· διακέμποτα (v. διεντα) 35 διεκδύσαι· ἀπόδρασι (v. διέκδυσιν) 36 διεκνούσμενος (Hebr. IV 12)· διερχόμενος. διαδυμένος (cf. διηκ— δικ—) 37 διεῖλεν (Genes. XXXII 7)· ἐμέρσε 40 διείρεο (Α 550)· ἕρωτα 41 διεπειτέος (P 263)· χειωδόρου πληρούντος διὰ τοῦ διος ὅμρου 42 διειπε (Κ 425)· 43 διέπει· περιέρχεται (cf. 1650) 45 διείραε (ω 478)· διερωτᾶν 47 διείρεο (Α 550)· ἕρωτα Post 49: διπλώσας (Deuteron. XXXII 11) 52 διεικει· διάστασις 53 διειπειν (non Soph. OT 394)· διηγήσασθαι. διαλεχθῆναι (v. διαιπέμεν) 55 διεκβδήη (Ierem. XII 12); διόδον 60 διεκθέτερον· δικριβέστερον (διεκτελεστέρον) 67 διεκρινα (P 531) 69 διεκρίθη (Rom. IV 20)· ἐμερισθη. ἐδίστασεν. ειδαρήθη 76 διελέγχωμεν (Iessai. I 18)· εἰς ἐλεγίνιν ἀλλήλων ἐλθωμεν (διελέγχωμεν) 77 διελει (Daniel. XI 39)· μερίζει. πεικρίνει 78 διελέκτεν (LXX)· ἐπαύσατο 79 διελέξατο (A 407 al)· διελέγετο 80 διελέσθαι σκῦλα (Psalms. LXVII 13)· διαμερίζεσθαι πραΐδαν

διελέτην· διεῖλον. διῆκας (ν. ἐλέτην)
 διελευσόμεθα· παρερχόμεθα [83, 84]
 † διέλθατε (—σατε?) κυκλεύσατε [86, 87]
 † διέλθυρις· διάμφοδος
 διελκυστίνδα· παιδιά τις οὐτω καλεῖται
 όποι τῶν παιδῶν ἐν τῇ παλαστρᾳ (Poll. IX
 112)
 διελινήσατο (Com. IV p. 634)· ἔξεργυε
 [91]
 διελομένου· ἐπικρίνοντος. διαχωρισμένου
 [93]
 διελών· διαιρέσας. διαινέμας
 διεμοιρήσαντο· διεμείσαντο
 διέμυλλανε (Ατ. Verpp. 1315). τὰ χειλη
 διεκίνει καὶ διέστρεψε μυσατόμενος
 διεμπληγτο· ἐνε(πε)φύρηντο
 δίενος· δίτης
 † διενατίας· ἔχθρας
 ? διενειμε· διεμέρισε
 ? διενειμάτην· διενειμαντο. διῆκας
 δι· ἐνδειλα φρενῶν διὰ μωρίαν
 διενεγκόντα· κρείτονα φανέντα, η δια-
 φρόντα
 διενεγυάσαμεν· ἐνεχρυσάμεθα (διηγυή-
 σαμεν)
 διενηνοχε· διαφέρει. παραλλάττει
 διενηνοχότων· διαφερόντων
 διενηνοχώς· ψεπρίσων
 διενταί (Ψ 475)· διώκονται [1609]
 διεξαγάγη· διεξερήγη
 διεξάγω· ὀδηρῶ
 διεξεισοι· διεξέχεται
 διεξιφίσω (Ατ. Eqq. 781)· διεμαχίσω
 διεξιών· λέγων, διηγούμενος [17]
 διεξοδικῶς· πλατέως

διεπάλυνέν (Eur. Phoen. 1159)· διη.. γασε.
 διεραπίσθη
 † διεπαχήσατο· διεπράξατο [21]
 διέπει· διοκεῖ. ἐπιστατεῖ, διατάσσει
 διέπερσας (Antimach. fr. XXIV)· ἐπόρθη-
 σας (—ατε?)
 διεπεραίνετο· ἥντετο [25]
 διεπέφραδεν (Σ9 αι.)· ἐνετέλλατο. διεσήμητε
 διεπέφρακτο· διέφθαρτο (sc. τὴν ἀκοήν)
 διεπληκτίζετο· διεμάχητο, ἐφιλοείκει
 † διέποντα· πληροῖ
 διεπόρθυμενε· διὰ σκαφιδίου ἐπλεε
 διέπονταν (A 166)· ἐνεργοῦσι. κατόρθωσιν
 διαπονοῦσι [32-34]
 διεπρήσασι (οι)· διεπέρασε
 διερά· ὑγρό. η σεσηπότα [37]
 διεργάθοις· διαλύσειν
 διερείξας· διασχίσας
 διερίσσοντας· διασείοντας (Eur. Tro. 1258)
 [ad 40] διαπερῶντας
 διερέπτοντα· διαπαντὸς κωπηλατοῦντα
 [42, 43]
 διερευνᾶ (Allici)· ἀναζητεῖ
 διερόν· ὑγρόν, χλωρόν (Aesch. Eum. 263).
 ζων. ζναμον· ὑγρὸς γάρ δ ἥσων, ο δι
 νεκρὸς δλίβας
 διερέποντα (Σ 201)· ζων: λαμπρός. περιφανής
 (ν. διέδρος)
 διερούς· διώγρους
 διέρπει (Nic. Ther. 297)· διέρχεται (1513)
 διερό(ι)κνοῦντο (cf. Cratil. fr. IV p. 112).
 ἐκάμπτοντο· η γάρ δικνότης καμπυλό-
 της ἐστίν, διὸ καὶ τὸ γῆρας ύικνὸν λέγε-
 ται. οι δὲ· ἐκίνουν τὰς ὁσφὺς δαχημόρως
 ὁρχούμενοι

COD. (88 ἔθνορις Ε3.) 89 |στὶ, δαπαδία Post 89] 1574 90 legebatur post
 1605 scripta διενησάτο 94 διαμοιρήσαντος 97 δίεννος; (διενα· διετῆ!) 4. 5. 6
 == 6 (διενενηχώς). 4. 5 Post 5] 1590 15 |φῆσος 19 διέπλυνεν (διελευσάσε, διερρά-
 ποντον Meinek.) 26 ἐνελήλατο 27] post 22 διεπέφρακτο scripla (διεμπέφρακτο) 28 νίκει
 39 διερεισας Post 42] 48-51 46 λαμπρὸς ἥσων 49 οφρὺς 49-51 Cf. post 42

HEB. 83 διελειήσαν· τὴν διείλην διεξαγαγὼν. διεπήσας 84 διέλιτην (ν. διη-
 λῆτης, διλέτης)· δόλιον, κακοῦργον: καὶ παταχοῦ διερχόμενον (δηλύντης) 86 διέλθῃ (LXX).
 διαπεράση 87 διέλθωμεν (Luc. VIII 22)· διαπεράσωμεν 91 διελόησας (ρ 599). τὴν
 δειλὴν διαταν 93 διέλος· διελὴ ώφε 1609 δι· ἐν τε ὑξεως (I Tim. VI 5). διὰ πα-
 ραλήσεως 12 διεξιμέναι (Z 393). διεξάλειν. διαφέρειν (ν. ἐξιμέναι) 13 διεξι-
 μέσθα (K 432). (διερωτάσθαι 17 διεξόδοις (Psalm. I 3). διένε· ἐπορθεύοντας
 21 διέπε· διέπαινε (B 207). διεξῆλθεν (διέλει), εἰπε (K 425). Cf. 1542 25 δι-
 οεσεν (Deuter. II 14). διέπαινε 32 διέπρησσον (B 785 al.). διεπορέύοντο. διήνουν (T 14).
 διεπέρων 33 διεπράθυμεν (A 367). ἐπορθήσαμεν 34 διεπρίοντο (Acti. Ap. VII
 54). ἐθνοῦντο 35 διεργάσει (Eur. Hipp. 613). φονεύσον (Eur.
 Hec. 369). Ad 40: διασχίζοντας (h. e. διαρρήγασσοντας) 42 διερειδόμενα (Eur.
 Hec. 66). στηριζόμενα (-ένη) [τοὺς οδόντας 43 διερμηνεύων· σαφηνίζων

πῆς, ἡτού τὸν ἀνεμον δηλοῦ [51]

διερυμβονήσατε· διεφορήσατε

διέρχεσθον· διέρχεσθε. δυνάμης

διέρχεται· ἀναγνώσκει [55, 56]

διερόφ ποδὶ (ε 43)· ὑγρός εἶτι πρὸ τῆς βά-

σεως ποδὶ. οἱ διέρωτες, ἔνεργοι

διεσαρώντες· διέσυρε, κατεγέλασεν. οἱ δὲ

δύχαρε (1309) [59–61]

διεσίλληνε· διεχελάσε

διεσιν· διαχωρισμόν

διεσις· παρὰ τοῖς μουσικοῖς καλεῖται μίρος

τοῦ τόνου

διεσκεδάννυν· διεσκόρπιζε [66–68]

διεσκενασμένον· διατετυπωμένον

(διεσκελήθη εἰ. δικαιάσθη)

διεσμιλεύεντων· λεπτολογήθεντων

διεσμιλεύεντως· ἥκιψαμένως (1326)

διεσούτο (Dorice?)· διήρχετο [73–75]

διεσπλεκωμένη (Αγ. Plut. 1082)· διε-

φραδιάρηγ

διεσποδημένη· διακερδονυμένη

διεσποδήσατο· διέσεσε, διετίναξε [79]

διεστείλατο· διεσφήσατο [81]

διεστήκασιν· διεχωρίσθησαν. ἔμακρυναν

πόρων

διεστήκη· διακεχώρασται [84–86]

διεστοιχίζετο (Aesch. Prom. 230)· διε-

τίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει [διήρξε]. πρὸ

τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ πολύτια,

καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἔκαστρ τὰ

ἴδια

διεστοτμαλίζετο (<βάζετο?>)· διοιδό-

ρησε, κακῶς εἰλεν

διεσφήκωμένον (Αγ. Vespr. 1072)· δια-

δεδεμένον τῷ κέντρῳ, ἀπὸ τοῦ σφήκωμα-

τος, ἢ κατὰ τὸ μέσον δυτα σφῆκα. τὸ

γάρ κέντρον ἔκει ἔχοντο

διεσχε [Ε 100]· διηλθε

διέσχε· [] διλλατε (Hippocr. epid. V 1148

H). διεξῆλθε (1621)

† διεσχηνισμένοι· διεσκορπισμένοι (1324) [93]

διετάθη· διέτριψε, δηγεν (cf. ἐτάθη)

διε(τα)ξισθην· διετάξαντο. δυνάμης

10 διετετραστρια (Plat. Symp. p. 191 E)· γυναῖκες ἀλ τετραμέναι πρὸς τὰς ἑταῖρας ἐπὶ συνουσίᾳ, ὡς οἱ ἄνδρες. ολον τριβάδες (v. ἑταρίστριαι)

διετετράτην· διέτεναν. δυνάμης

† διετελέσω· δύμενας

διετεκτήνατο· ἐμηχανήσατο

διετεκμόην· δύκοφα. διεῦλον [1701]

διετήσιος (Thuc. II 88 Ar. fr. inc. CLVII)· δί' οὖν τοῦ ἔτους [3]

διετριψεν· κατέσχεν

διενθύνεται· κυβερνᾶται εὐθίως, καλῶς;

διευχρινεῖται· σαφηνίζει

(διευχρινέστερον)· λευκότερον ἢ τραγώ-

τερον

(διευχρίνησες)· διετράνωσε

διευχρινησάμενοι (cf. Plat. Parmen. p.

135 B)· διακρίναν...

διευχρινήσας· σαφηνίσας [11]

δί· εὐφρόνης· διά τῆς ρυκτός

διέφερε· δηγεν

διεφέροντο· διεμάχοντο

† διέφθειρε· δηγεν. Εύρυπίδης Αἴγη (fr.

282) [16]

διεφορή(θη)σαν· διεσκορπισθησαν

διεφύγγανον (Thuc. VII 41, 8)· δάφνυον

διεφύλαξας· διετήρησας. δικέπασας

COD. 52] post 1657 58 [ησε 62 διέσημηνε 63 διέσινος, —δς 65 [άρν 71 ἔξεσμένως Cyr. 39, 171] 72 ΔΙΕΣΣΥΤΟΙ 76 διεπλεκώνη 77 διεπ] —ουμένη 78 διεσπονδη· εἰναγε (cf. EM. 273, 56) 87 καὶ ποινία 91 |ιεπε (92 Leg. διεσκηνιμένοι) 94 |τάη 96 ὄρατε 1702 διέτης 5 κυβερνεῖται 15 αὔγει (διέφερε)

HES. 51 διέρχεο· ώρα (δέρκεο) 55 διερχόμενος (Z 392)· πειροχόμενος, πειρο-

γων 56 διερρωγότα (I Samuel. IV 12)· διεσημέτρα 59 διεσάφησας (Math. XVIII 31)·

ἔριμηνεσας 60 διέσεινε (Iob. IV 14)· δηγειρε· διεσάλευσε 61 διεσθαι (M 276 al.)·

διώκειν. τρέχειν· πορεύεσθαι, τρέπεσθαι (διέσθαι): ὑπεινάν (δίξεσθαι) 66 διεσκέδασαν (Ps. CXVIII 126)· διπόνθαν 67 διεσκέδασμένων· διατετυπωμένος (διεσκεν—)

68 διεσκενασμένος (Iosu. IV 12)· ιτουμασένοι. ἐνοπλοι. ἔκρητεις εἰς πόλεμον (gl. miss. Octat.) 73 διεσπάρησαν (e. c. Genes. IX 19)· διεσκηνιμένοι. διεσκορπισθησαν 74 διεσπάσθησαν

(Clerem. IV 20)· διεσχισθησαν 75 διεσενέτο (B 450)· διήρχετο (1672) 79 διεσταλ-

μένα (Ierem. XXII 14)· τακεσκενασμένα 81 διέστη (Exod. XV 8)· διεχωρίσθη 84 διε-

στήσατο (II Macc. VIII 10)· διεχώρασεν 88 διέσαντο (B 450)· διεπορεύετο (non Nic. Ther. 300) 86 διεστάτω· κεχωρισμένα, πόρων δητα [Ad 91: διέσχισε (71)] 93 διε-

ται· διώκει 1701 διέτμαγεν (A 531 Η 302)· ἔχωρισθησαν. δυνάμης, καὶ τὸ διετμαγον

(η 276 v 439) 3 διετρεσαν (A 481, 6)· διέφυγον, ηὐλαβήθησαν 11 διευλαβούντο

(lob. VI 16)· ἔφοβούντο 16 διέφθαρε (Moeris)· διέφθαρκεν

- διέφυλλε· διέτιλλε. διέτεμεν
διέζειν· διεστάναι. διέληπθέναι
διέχεναν (Π 316 γ 456)· διέκοφαν. διεῖλον,
διεμέρισαν [23]
- διέχει· παρατείνει. διέλκει
διεχής· διμερῆς
διεχώλευον· διώδευον
διεψάθαλε· διέρθευε
διέφενσται· τὸ διφθάρη. διεσφάλη
διεψήσται· διεκάθαρε
(διέψιστε·) διεψώμισε
+ δίξα· αἴβ. Λάκωνες
διέζειν· φροντίζειν. ἐρευνᾶν, ζητεῖν
διέζετο (Callim. Iov. 16?)· ἐρεζῆται [33, 34]
- διηγανέσ· λαμπρόν [35]
- διηγκυλίσθαι· τὸ ἐνεῖραι τὸν δακτύλους
τὴν δυκύλη τοῦ ἀκοντίου· τίθεται δὲ καὶ
ἐπὶ τοῦ ἑτούμου εἰναι [38]
- διηθεῖ· διέλκειν
διηθεῖτο· διελίγετο
διηθῆσεως· τερεψώσεως. ἔκτησεως
διηθῶ· ἐκθλίβω
διήκει· διέρχεται
διήκειν· φθάνειν [45, 46]
- διήκον· διῆλθον
διήκονος· διερχομένη, διελθουσα [49]
- διηλάσω· διηγήσεις. διῆλθες [51, 52]
- διηλήτης· δικούγρος. ἀπατεών
διηλκύσσα· σε θον· διετρίψασθε. δινέκτης
διηλυσίην· διόδον
διηλυσις· διόδος. χωρισμός. ἐκδρομή
διημερένοντες (Xen. Cyt. VII 5, 26).
πᾶσαι ποιούντες τὴν ήμέραν
διήνεγκας· διήνυσας. διέστρεφες
διηνεκές· δὲ ὅλους σκληρόν [60]
- διηνεκτός· δὲ, διαπαντός, πάντοτε. διόλου.
διά βίου [62]
- διέχετο· διερχόμενοι) 24 παραγίνει 30 διεψώμησε (31 μαντικούς; 37 λίσται (41 διυλισθέν· σηρωθέν Cyr. 244 εἰ διητήσεως· ἔκτησεως Cyr. 171) Post 50] 55 (53 Cf. διειλίητη διλήτης εἰ schol. Ven. T 90) 55 |αύρη; cf. 50 διόλοχος· 72 διηληρησε (75 L. διέρασαν vel διέσασαν) 77 λειτόν 92 legebatur post 1535. φθανάτοι κεχαλάσθω C. 171
- HES. 23 διεχέτο (LXX)· διερχέτο 33 διειημένη (J 88). Σητοῦσα 34 διεημένεια (π 239). ξητοῦσαν 36 διηγῆμα (Ezech. VII 2). Ιοτορία 38 διηγορευμένοις (III Εδε. V 49). παραγγελθεῖσα 45 διηγεύεται· διήκεις χρεοῖ διὰ πάτετω διά καθαρότητος" (Sapient. VII 24) 46 διηκρούμενος (Hebr. IV 12). διαδύμενος. εἰπερδύμενος 49 διηλασει (M 120). διῆλθε, διεπέρασεν 51 διη λίσθη διερχόμενης (1779) 52 διηλθε (Ψ 876). διῆθη, διεπέρασε 60 διηγεύεσσιν (M 297). ἔκτεταμένος. μεγάλοις 62 διηνέχθη (II Mac. III 4). ἐμαχήσατο 64 διηνυσσαν (II Mac. XII 7). διέλθους (ποι. Xen. Cyt. IV 2, 8). Ad 65: ὑπερθόν. διηρέσα χερσί (μ 444 § 351). ταῖς χερσὶν ως καὶ ἐπερηφάνημα (χερπαῖς ἐστ.). διενηγάηην 78 διητία· ἡμιειδῶν διλητῶν) 81 διείται· διέπερψας (ν. διεῖς) 88 διεῖντα· διαπεποτα (ν. διεύτα) 93 διηκνούμενος (Hebr. IV 12). διερχόμενος (διαδύμενος, cf. 1536) 95 διεπέτος· ἐπὶ δὲ τοῦ Νείλου (δ 477), διαυγοῦς, διαφανοῦς, ἢ διαπεπτασμένου

- διηγήτετο· διάζετο λατόν (a 5384) [64]
διηρέεις (Eph. Phoen. 90). κλίμαξ [ad 65]
- διηρέεσσαν· διενήγαντο [67]
- διηρη· διπλά τὰ ἐπαμπεχόμενα ἥστατα,
οἷον τὰ δι' ὅλου τοῦ σώματος ἡρμοσμένα,
διναλόγως τῷ ποδῆρει
- διηρής ναῦς· ἦν καὶ δίκροτον κα-
λούσιν
- διηρθρωμένον (Aristot. gen. an. I 17).
10 διατεταγμένον (<—πεπτα—)
διηρικον· διηρροῦντο. ἐρήγνυντο
- διηρκεσε· διτέαχεν
διηρητησι· δέδεσαι
διηρχθην· ἐκωλύθην
διηρσαν (Hippocr.). διέρεισαν
διηται (H 197). διωξῃ. ἢ πορεύεται (ν.
διντονο)
διηταρές· λιτόν. διατεταμένον [78]
- διηναλίσθη· διεφθάρη (1751)
- 20 διηνύληται· ἡχρεωται· λέγεται δὲ καὶ
ἔξηνύληται, ἀπὸ τῶν γλωσσιδῶν τῶν
ἐν τοῖς αὐλός
διηφυσεν (τ 450)· ἔξηντλησε
+ διηχήτας· ἄρτου εἶδος
διθυμία· διχοστασία
διθύροις· διττύοις
διθυρον· γραμματιδίον διτευχον
διετεται (Empedocles). διέρχεται (δινλιζε-
ται) [87, 88]
- 30 διθυνύδομενοι· διοικούμενοι, κυβερνουμένοι
διιευντής· διωκτής. λιντής
+ διεκαδία· ἐπὶ ομοίων καὶ διπαραλλάκτων
ἐπιθέτω τοῦτο διεικάδεια?
- (διεκκείσθω· φθάρετω. καὶ χαλάσθω. ἐγ-
γιέτω) [93]
- διεπετέος (P 263). ὑπὸ τοῦ λιὸς πληρού-
μένου [95]

COD. (20 Cf. διαφονίλαι εἰ φουλλόμενοι) 24 παραγίνει 30 διεψώμησε (31 μαντικούς; 37 λίσται (41 διυλισθέν· σηρωθέν Cyr. 244 εἰ διητήσεως· ἔκτησεως Cyr. 171) Post 50] 55 (53 Cf. διειλίητη διλήτης εἰ schol. Ven. T 90) 55 |αύρη; cf. 50 διόλοχος· 72 διηληρησε (75 L. διέρασαν vel διέσασαν) 77 λειτόν 92 legebatur post 1535. φθανάτοι κεχαλάσθω C. 171

HES. 23 διεχέτο (LXX)· διερχέτο 33 διειημένη (J 88). Σητοῦσα 34 διεημένεια (π 239). ξητοῦσαν 36 διηγῆμα (Ezech. VII 2). Ιοτορία 38 διηγορευμένοις (III Εδε. V 49). παραγγελθεῖσα 45 διηγεύεται· διήκεις χρεοῖ διὰ πάτετω διά καθαρότητος" (Sapient. VII 24) 46 διηκρούμενος (Hebr. IV 12). διαδύμενος. εἰπερδύμενος 49 διηλασει (M 120). διῆλθε, διεπέρασεν 51 διη λίσθη διερχόμενης (1779) 52 διηλθε (Ψ 876). διῆθη, διεπέρασε 60 διηγεύεσσιν (M 297). ἔκτεταμένος. μεγάλοις 62 διηνέχθη (II Mac. III 4). ἐμαχήσατο 64 διηνυσσαν (II Mac. XII 7). διέλθους (ποι. Xen. Cyt. IV 2, 8). Ad 65: ὑπερθόν. διηρέσα χερσί (μ 444 § 351). ταῖς χερσὶν ως καὶ ἐπερηφάνημα (χερπαῖς ἐστ.). διενηγάηην 78 διητία· ἡμιειδῶν διλητῶν) 81 διείται· διέπερψας (ν. διεῖς) 88 διεῖντα· διαπεποτα (ν. διεύτα) 93 διηκνούμενος (Hebr. IV 12). διερχόμενος (διαδύμενος, cf. 1536) 95 διεπέτος· ἐπὶ δὲ τοῦ Νείλου (δ 477), διαυγοῦς, διαφανοῦς, ἢ διαπεπτασμένου

Διεπόλεια (Αρ. Pas. 420, Antiphō)· ἀρρή
'Αθήνησιν, διό τοῦ Πολεῖ Διὶ θύειν Ἀθη-
ναῖς εἰς μνήμην τοῦ πελάνου καὶ τοῦ
βοός
διέστανται· διαχωρίζονται
διέστάς· χωρίζων
διέσταται· διαχωρίζεται
Διὶ Συκασίφ (Com. fr. CXX)· παραπεποίη-
ται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν [1801. 2]
δίκαια· ἔννομα
δίκαιαρχία· ἀρχὴ δικαία
δίκαιον· εὐλογὸν. ἵστον, ὅμοιον, παρὰ Ἰπ-
ποκάρτες (Poes. Oecon. p. 101)
δίκαιοπραγεῖν· δίκαια πράττειν [7—11]
δίκαιοσύνη· ἡ γούνιξ μυστικῶς
δίκαιοτητα· δικαστύνη
δίκαιωσαι· κολάσαι
δίκαιωτήρια (Plat. Phaedr. 219 A)· κο-
λαστήρια
δίκαια· ποικίλη ἴματα
δίκαιαν (ιχ) ούς· τοὺς περὶ τὰς δίκαια διατρί-
βοτας [18]
δίκαιοι μῆνες (Plat. Legg. XII 958 B
Philetaer. vol. III p. 297) οὐτῶς ἐλέγοντο,
ἐν οἷς ἐδίκαιον
δίκαιοπλόνους· δικαστάς, ἡ περὶ τὸ δίκαιον
πολυμενούς
δίκαιοτάρ· τοὺς κριτάς. Ἄπειοι
† δίκαιαρπλας· οἶνος ὁ δύο τροπάς ὑπομεί-
νας (ὑγροπλας, τροπλας)
δίκαιοτήρια· Ἀθήνησιν Ἀρειος πάγος κρί-
νει τὰ φονία εἴτε ἡ βουλὴ τῶν φ' ἐπὶ
Παλλαδίῳ β' δὲ τῶν ἀκούσιων ἐδικάζοντο,
εἰδ' ἐπὶ Δελφινίᾳ ἐδικάζετο τοῖς δικολο-
γοῦσιν ἀγηρρέκει μέν, λέγουσι δὲ ἐνό-
μως· καὶ τῷ ἐν Πρωταρείῳ
δίκαιοτικόν· Ἀριστοφάνης ἐν Θραις (fr. X
p. 117) τριώδολὸν φησιν εἶναι· οὐ μέντοι

ἔστηκεν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδοτο (Ari-
stot. Pol. VI 5) [25]
δικεῖν· (ἀφεῖναι). βαλεῖν. ὁψαῖς. ὅθεν καὶ
δίκον καὶ δίσκον
† δίκελλον δικράδεστος ξίνος δύο κλάδους
ἔχων
δικέντρων· βόλος τις ματραγάλων οὐτως
ἔκαλετο [29]
δικηλὸν· ἔκτύπευμα, ὅμοιωμα (249), εἰδω-
λον. ἀεριός. ἥρδιον. παρὰ Λάκωνων
δικηλὸν· φάσμα (249). δῆμος. εἰδωλον. μί-
μημα. ὅθεν καὶ δικηλόγος παρὰ Λάκωνι
δικηλίκτας (453)
δικην· καθάπερ, φάσερ, ὅμοιως
δικην τροχοῦ [34. 35]
δικην τρόδικος· ἡ πρὸ τοῦ ἀχθῆναι εἰς
δίκηρον δικηλογυμένη
δικητροπεῖ· φυγαδεῖν [38]
δικλίδες (ρ 268). αἱ θύραι
20 δικλίδος (Theocr. XIV 42). διθύρουν
δικλιρος· δικέψιλος
δικλάνους· τὰς τριάδους· δεῖ δὲ νοεῖν δι-
κλάνους· τὰς ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ἐπὶ δύο
ἔκνευοντας, οἷον δύο τέλη ἰσχύσας
δικρα δισφυς· ἡ διπλῆ. Αἰσχύλος Τροφοῖς
(fr. 51)
δικρατὸν νόμισμα
(δικροὸν Galen. lex. p. 458). δισκιδῆ ἡ δι-
κρανον
30 δικρόδα ἔντλα· διοίως
δικταίγσι (Callim. epigr. XXIII 3). Ερη-
τικαῖς
δικταμηοειδές· γλήχων τινές (ν. γληχω-
νοειδές). οὐκ (εὐ). έστι γάρ βοτάνη δίκτα-
μος [48]
δικτυον· τοῦ κοσκίνου τὸ μέσον, ἐν φ' τὰ
λεπτὰ τρήματα, καὶ τὸ ἀλευτικὸν λίνον,
ἡ σαγήνη [50]

COD. 96 διεπολεια — πολυειδι λιθύνειν
την — νη 16 ιχατια 19 σειειοι 19. 20 = 20. 19 21 δίκαιαρ 26 δίκειν· βάλλειν,
δίκειαν (εἰ. δικειν, ἀδίκει, ποδικε) (27 Com. IV p. 611) 31 δίκην, λίκτας 32 δίκη
37 δικότροπει 39 δικλίδος· διθύρος 40 δικονδρος 42 δψις ἡ 43. 44. 45 νό-
μισμα [ἡ δικηρον] — ὅμοιως [δισικηδη]

HES. 1801 Διὶ φίλε (A 74). προσφύλασται
δικιέσιν 7 δικαιότατος ἐκταύρων (A 831). ἀτέ τοῦ ὁ ἐν τοῖς Κερτάνορις δίκαιος
8 δικαιωτήριος· κριτήριον. 9 δικάσπολος (A 238 λ. 1802) 11 δικαιούμενον (Plat. Legg.
XI p. 931 B) κυλαζόμενον 18 δικανόντας (O 86). ἐνδείκνυεται, λέγουσιν 25 δικάτωρ·
διπλασίαι τὸν ἀρχήν ἔχων (1847). 29 δίκη (σ 274). ὁ τρόπος μηνηστήρων (schol. Pind.
Pyth. I 3). δικαιος (Y 512). ἡ πρόροια (Cyr. 171). 34 δικηλόγον· (ὑπέροπα Cyr. 244
35 δικηλον) ἄγαλμα, ἀτόριάντος (εἰκὼν Cyr. 63). 38 δίκης· τρόπου, ὄμοιωσις. ἡ κρίσις
48 δικτάτωρ· ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων (1825) 50 δικτυωτή (Iudic. V 28). καγκελ-
λωτή

δίκτυος· ὁ ἵκτηνος ὑπὸ Λακάνων (v. ἵκτος)
[52]

δικάων (Eur. Or. 991)· βαλάν

δίλαξ· ἡ ἀρία τὸ φυτόν. Λάκωνες [55—58]
δίλογοχον· τὴν Βενδὲν οὐτε Κρατῖνος ἐν

Θράτταις (fr. XII) ἐκάλεσεν, ὅτοι ὅτι δύο
τιμᾶς ἐκληρώσατο, οὐράνιαν τε καὶ χθονίαν
(λόγχας γὰρ ἐκάλουν τοὺς κλήρους) ἢ ὅτι
δύο λόγχας φέρει, κυνηγετικὴ οὐδα. οἱ δὲ
ὅτι δύο φύτα ἔχει, τὸ ίδιον καὶ τοῦ ἥλιου.
τὴν γὰρ σελήνην Βενδὲν καὶ Ἀρτεμιν νο-
μίζουσιν

διμάχαι· οἱ λεγόμενοι ἀμιτποιοι, οἰτινες
ὅτε μὲν πεζῆι, ὅτε δὲ ἐφ' ἵππων μάχονται
[61]

διμέδιμυρον· μέτρον χωροῦ δύο μοδίους
διμοιρίτης· ὁ διμοιρίας [64—69]

Δινδυμήνη (Herod. I 80 Callim. epigr.
XLII 4)· μῆτηρ Θεῶν. ἀπὸ Δινδύμων ὅρων
τῆς Φούγιας

διέξος· δισός [72—74]
Διογενίδαι· γέρος Ἀθήνησιν θεαγενόν
[76]

δε' οἰκτον· δε' ἔλεον. οἰκτιμόν [78]
διογύρυντες· ἀντίλογοι

διοικήσις· ἡ ἀνάλωσις τῶν χρημάτων
(Xen. Mem. IV 6, 14)

διοίξας· ἀνοίξας
διοίσεις· παραπλάξει. ἡ κάλλιον ἔσται, ἡ

συμφέρον. ἡ διαφέρει
διοίσεται (schol. Soph. Ai. 511)· διακρι-
θήσεται. ἡ διάξει, καὶ βιώσεται. ἡ διαλε-
λέξεται

διοίσουσι· διαφέρουσι
διοκωχή (Thuc.)· διάστασις χρόνου τινός
(v. διακόρω)

δι' ὀλίγουν· ἀντὶ τοῦ μετ' ὄλιγον

Διολκος· ὁ δρός Λεχαίου ἦν Κεγχρεῖν
τόπος

διολλήνει· ἀφανίζει, φθείρει, διαπολλεῖ
διολούφειν· διατίλλειν. ἡ διασιλλαίνειν.
οἱ δὲ κακοσάχολοι

(διολούφων· διατίλλων, οἱ γάρ Λατικοὶ
τὸ τύλλειν διλούφειν. οἱ δὲ τὸ ἐκλέγειν
τῶν σπορίμων τὴν πόαν) [91]

διομαρές· ὑπὸ Διὸς μανόμενε· ἡ τῷ Διὶ
βιούλουν μάχεσθαι διὰ μανίαν
Διομεῖς· δῆμος Ἀθήνησιν, δῆλο τοῦ Διόμου
τοῦ Κολάντου παιδός;

Διομήδειος ἀνάγκη (At. Eccl. 1029)· πα-
ροιμα. Κλέαρχος μὲν φησι, Διομήδους
Θυγατέρας γενέθαι πάνω μοχθράς, αἰς
αναγκάζειν πλησιάζειν τινάς, καὶ εὐθὺς
αὐτὸν φρενεύν· ὁ δὲ τὴν μικρὰν Πλάδα
φησι, ἐπὶ τῆς τοῦ Παλλαδίου κλοπῆς γενέ-
σθαι (Plat. Rep. VI 493 D)

διέμυνυσθαι· τὸ ἀπόμυνθαι (v. 2061)
διὸν (X 251)· ἐδιώχηντον. μέγα τοῦ πολὺ.
θεῖον ἡ τὸν ἐκ Διὸς γενέθεντον, διαδόν
διονύσος (Comici)· ὁ γυναικας, καὶ παράθη-
λυς [98]

(?) δίοντο· ἀπεπορεύοντο (v. δίηται)
Διονύσια· ἱερὴ Ἀθήνησιν Διονύσον ἥγετο,
τὰ μὲν κατ' ἀγρούς μηρὸς Ποσειδέωνος·
τὰ δὲ Λίγαια μηρὸς Αηριασῶν· τὰ δὲ ἐν
ἀστεῖ Ἐλαφρηδιωνός

Διονυσιάδες· ἐν Σπάρτῃ παρθέναι, al ἐν
τοῖς Διονυσίοις δόμοιον ἀγωνιζόμεναι (Mei-
nek. Theocr. p. 323)

Διονύσου γάμος· τῆς τοῦ βασιλέως γυ-
ναικός καὶ θεοῦ γίνεται γάμος

Διονυσοκούροπυρώνων· Κρατῖνος ἐν
Σερφίοις (p. 134).
αἰσχροτὸν Ἀιδροκλέων Διονυσοκούρων

COD. 53 δίκων, βάλλον — 59 βέρδην — θράτταις — λόγχαν — δενολόγχας φέρει
γυνηγετική — βίτρινον 60 οἱ μὲν — ὅτε 63 διεμυριστής, διμυραῖος 70 δινδυμη
77 οἰκτηριμῶν 87 διολόδης; — κεγχρεῶνος 89 διολουφεῖν — διασυλλ 90 Cf. διαδου-
φῶν διλούφων. οἱ γ. A. τ. οἱ δὲ 92 μετα bis 94 ἡλάδα 96 διὸν — τῶν — ἀγ-
πεῖον 97 διονυνός 1900 λήνδα — ἐλαφριβλαστον 3 Διονυσοκορον — ἐπεὶ οἱ —
πετεκον! — αἰλοχόν — κύρων καυμεδεῖν — πάπλων

HES. 52 δίκτυον ὁ πολλάς θυρίδας ἔχον 53 δίλην
ὁ φειλαν· ἀπὸ μεσημβρίας μέχρι δύσεως (δειλ—) 56 διλητήριοιν· βλαφερῶν (δηη—) 57 δι-
λίτης· κακοῦργος; απατεων. δόλιος (διελίτην, δηλίτην) 58 διλιχοδείρων (B 460).
μαρτυραγχίλων (2160) 61 δίην σπαστροφῇ ὑδάτων 64 δίτεον (i 384)· ἐστρεφον. αἴε-
στρεφοντο 65 διτεύοντο (J 511)· αἴαστρεφοτο 66 δινηρετός (B 877)· τὸ συντρο-
φας τῶν φευμάτων ἔχον 67 δινωτήν (τ δῆ). στρογγύληρ, καὶ περιφερῆ (ν. δωτήν ει δει-
νωτήν) 68 δινήσας (Ψ 840· σι)στρέψας. κυνῆσας 69 δινωτοῖσα λέγεσοι (Γ 391).
στρογγύλους. ἀπὸ τῆς τῶν κλινοπόδων περιφερελας (ν. δειν—) 72 διό (les. XVI 7 v. l.). διά
τούτο 73 διογενές (Hom.)· εὐγενέστατε 74 διογενής (Hom.)· ἀγαθός. εὐγενέστατος
76 διόδευσον (Genes. XIII 17)· πέρασον 78 δυοῖν θάτερον· ἐν ἐκ τῶν δύο 91 διο-
λύγιον· ἔξησον (διηκον) ἐπὶ πολύ 98 διονται (Ψ 475)· διάκονται

*Έρνοι φασιν, ἐν τῷ αὐτῷ πέντε κωμῳδεῖσι,
οθαί, Αἰσχρον, Ἀνδροκλέα, Διονύσιον, Κῦ-
ρον, †Πυρόν, ἀμαρτάνοντες· οὐδεὶς γάρ
Ἄθηναισιν ἀναγράφεται Κῦρος. Λει οὖν
γράφειν Διονυσούκουροντάνων· τὸν
γάρ †Διονυσον κονφία ὄντα κωμῳδεῖ· κον-
φίας δὲ ήν πρὸς πάπλουν, ως δηλοῖ δὲ τὰς
Ἀταλάντας συνθεῖς

Διονυσοφόροις· δρχή τις ἐν Συρακούσαις
δι' ὅξεις (Ατ. Them., fr. VI). παρὰ τοῖς
Πυθαγορικοῖς λέγεται. ἔστι δὲ ἐπὶ τῶν συ-
στημάτων
διόπτα· εἶδος ἐνωτίστων· τινὲς δὲ ὑποδημάτων
διοπτέτες (Εur. I. T. 799). ἐξ οὐρανοῦ ἐρ-
χμένον
διοπτής· ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρούμενος
διοπτένειν (Dem. 929, 20). ἐπιμελεῖσθαι
τέως
διοπλήκτα(ν)· ἰσχυροπλήκτην (Aesch. Ag.
367?)

διόποι (Aesch. Pers. 44). ἐπιμεληταὶ
διόποις· ἐπίσκοπος, ἀρχον, τανάρχος (Hip-
pocr. III p. 575). ἐπιστάτης, διάπτης (v.
διόποις) [13]

διοπτεύειν· κατασκοπεῖν (v. Soph. Al. 307)
[15, 16]

διόπτης· διατάπητης τὸ μηχανικὸν ὅργανον
διόπτρα· γεωμετρικὸν ὅργανον. καὶ σημεῖον
ἐν θυτικῷ

διοργανώσεως· κατασκευῆς
διορίαν· προθεσμίαν· ἔαν δὲ διὰ τοῦ (ω)
μεγάλου, καρδὸν σημαίνει

διορίζειν· διακρίνειν
διορίσαι, δὲ καὶ ἐξ ορίσαι λέγονται (Plat.
Protag. 349). τὸ φυγαδεῖναι

διορισμόν· χωρισμόν. μερισμόν
διοριστέον (Plat. Legg. IX 874 D). δια-

χωριστέον
διορον· διαστάτην (Poll. IX 119) [26]

διορύγιττει· σκάπτει
δῖος· ως ἀπὸ Διὸς τὸ γένος Ἑλκων·
δῖος Ἀχιλλεύς (A 7)
καταχρηστικῶς δὲ διαυθός [29]

(Διοσαμία). διόδις σημείον. τεράστιον ση-
μεῖον

Διόδις ἀνθρος· τοῦτο οὐ λάχανον, ἀλλὰ φυ-
τὸν δκανθώδες φασιν εἶναι οἱ περὶ Θεό-
φραστον (HPl. VI 6 p. 667 Βεδ.) [32, 33]

Διόδις βάλανοι· Ἔχμιππος Φορμοφόρος
(fr. 1),

,τὰς ω Διόδις βαλάνους καὶ δμυδαλα
συγάλοντα

τὰ καστάνια· τινὲς δὲ (Pergamon et Timo-
chidas) Ποντικά λέγονται, (v) Ἡρακλεω-
τικά

Διόδις βοῦς· δὲ τῷ Διᾷ ἀνετος βοῦς, ὁ λερός.
ἔστιν δὲ ἕστητη Μήλων

διοσδότοις· υπὸ Διόδις δεδομένος (Aesch.
Eum. 626?)

Διόδις θάνοι καὶ πεσσοί (Cratin. fr. IV p.
18). τινὲς γράφουσι ψῆφοι. Φασὶ δὲ
ἐν τῷ τῶν Ἀθηναῖσιν διαφηφίσει, ὅτε ημι-
φισθήσεται Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν, τὴν Ἀθη-
νᾶν Διόδις δεηθῆναι υπὲρ αὐτῆς τὴν φῆφον
ἐνεγύειν καὶ υποσχέσθαι ἀντὶ τούτου τὸ
τοῦ Πολιέως; λερεῖον πρῶτον θύεσθαι ἐπὶ
βωμοῦ

διοσκείν (Απαcr. fr. 3). διαβλέπειν συνεχῶς
τὴν ὄφασιν μεταβάλλοντα. τίθεται δὲ καὶ
ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ
ψυχῇ. καὶ τὸ διαπολέσαι, καὶ τὸ διαφεύγαι
(διασπάσαι — δημάσαι) [39]

Διόδις Κόρινθος (Αr. Rann. 442) [ad 40] [41]

Διόσκουροι· οἱ Ἐλένης ἀδελφοί (καὶ) Ζῆ-
δος καὶ καὶ Ἀντίσιον, λευκόπωλοι καλού-
μενοι (Εur. Herc. sur. 29, 30). καὶ δαστέρες,
οἱ τοῦς ναυτιλούμενοι φαινόμενοι. καὶ ση-
μεῖον ἐν θυτικῇ

COD. 4 |ιφοροι 5 διοξείας 7 |ερος 10 |πλήγητα 11 Ατ. Byz. p. 186
Dionys. Eustath. 203, 14 Post 21 legebat διορίζετο (τ. διο—) 22 |ογίσαι bis Legebatur
post 19 30 δισπειόν (v. ἐγεσία) 31 πεσοὶ — διαφήφισιν — λερόν 33 διόσκειν
(τ. δακόσαι) 42 Ἐλληνες — ναυτιλοι

HES. 13 διοπομπεῖσθαι· καθαίρειν. Ιδίως δὲ τὸ καθαίροντας τὸν προστόπαιον Δια
(v. ἀπο—) 15 διοπτεύνων (K 451). κατασκεψάμενος 16 διοπτήρος (K 444). κατά-
σκοπον (v. 1945) 26 διόροφα (Genes. VI 16). διστέα 29 Διόδις δυφίς (S 444). ἑπα-
τέρωθεν τοῦ Διός 32 Διόδις ἀγγελοι οἰδέδ καὶ δυνδρόν (A 334). ἀγγελοι, ὃν τὸ γένος
καὶ ίδων καὶ ἀνδρός 33 Διόδις αὐγάς (N 837). τὴν ἡμέραν τὸ φῶς τὸν αἴθριον 39 Διόδις
ἔχει φαλος (Archestralus). παρούσια, ὥν Κλέαρχος φησί εἰρηθεῖαι, οἷον ἐπὶ τῶν ἀγάν θέσις
Ἄδ 40: παρούσια ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων, ως δὲ Πίτραρος (Nom. VII 155)
φησίοις 41 (.....). Άλιτην γαρ φησι φενύοντα κατελθεῖν βουλομένον εἰς Κόσμον
καὶ βουκόλον τούς δικαντήσαντος αἰτεῖν τρυφῆν· τὸν δὲ εἰπεῖν, τρυφὴν μὲν οὐκέτις, ἀραντα
δὲ βιθλὸν δουνται αὐτῷ ως τοῦ Διός ὄντα· τὸν δὲ εἰπεῖν, δέχεται καὶ βιθλὸν Ἀλιτην

Αἰδός κώδιον· οὐτως λεγον, οὗ τὸ λερεῖον
Διά τένται, ἵψ' οὐ οἱ καθαιρόμενοι ἐστή-

κεσαν τῷ ἀριστερῷ ποδὶ. τινὲς δὲ τὸ μίγα
καὶ τέλειον, ὁ δὲ Πολέμων τὸ ἔκ του Διό
τεθυμένου λερεῖον [44. 45]

διοτρεφεῖσι· οἱ ἐν βασιλείᾳ τεθραμμένοι
διοτρεφεῖσιν (Δ. 176)· ἐ τοῦ Διὸς ἐλκόν-

των τὸ γέρος
διοχλεῖ· ἔκταράττει

διοχλίζει· ἀνακινεῖ (ν. ὄχλιζειν) [50] 10
διοψιν· κατασκοπήν. η̄ δὲ ὀλούς ὄψιν γινο-

μένην, καὶ διαύγειαν
† διπάνας· τοὺς διδύμους γεγενημένους

[53. 54]

διπλάσιαι (Alexid. fr. III p. 436)· διπλά

ποιῆσαι
διπλασιασμός· η̄ ἐν τακτικοῖς οὐτως ἐνό-

πλιος κίρησις
† διπλασιμός· η̄ διπλῆ εἰς πόρον

διπλῆ (Ατ. Thesm. 982)· ὄρχησεως εἶδος, η̄ 20
κρουμάτος

διπλῆ (Κ. 134)· διπλασίονα, καὶ μεγάλην

διπλοῖδα· διπλομένην χλανίδα ἐν τῷ

φροείσθαι

διπλοίζειν· διπλασιάζειν (cf. Aesch. Ag. 835)

διπλοῦς ἀνδρᾶς· τὰ δισύλλαβα † ἀνδρῶν

δόνυματα. οἱ δὲ παλιμβόλους

† διπλοῖδα· διπλοΐδα

διπνοια τρόφωντα (Hippocr. Galenī)· εἰς

κερά τραϊματα
διποδία (Cratin. fr. V p. 109)· ὄρχησεως

εἶδος (η̄ δίλυμον). οἱ δὲ διποδισμός. (καὶ

εἶδος λακωνικῆς ὄρχησεως) (ν. 1229)

διπόλεια· ἴσορη Ἀθηνῆσιν. οἱ δὲ διπό-

λεῖα, οἱ προθεδίσται

διπολοι· διπλα. Αἰσχύλος Προπομποῖς (fr.

205)

διπτυνον· κύπριοι μέτρον. οἱ δὲ τὸ ημιε-

διμνον (ν. 1778)

διπτυχα (Α 461)· δύο τὴν φιλολάς ἔχοντα,
ώστε τὸ μὲν ὑπεστρῶσθαι, τὸ δὲ ἐπιβε-

βλῆσθαι

διπτυχίζον· διπλωσον

διπυλον (Soph. Phil. 952)· ὑπερφόν

διπυροι ἀρτοι· οἱ ἐντέρους ὀπτώμενοι

[18. 74]

Δίρκης· πηγῆς (Aesch. Sept. 273) [76]

δισαλέος· ὑπαρχός (2682)

δισδηπαι (Theocr. XVI 68)· ἡγτῶ [79. 80]

δισκελλα· σπυρίς (ν. διασκελίδα)

δισκεύει· δισκοβολεῖ

δισκεῦσαι· δίσκον φέψαι. η̄τοι λιθάσαι

δισκην (Aeol. 1)· δίσκειν. ὑπερβάλλειν [85]

δισκουρα (Ψ 523)· [αδ 86] ὕσον ἀν τις

βάλλον δισκεύων

δισσά (Cratin. p. 102)· διττά

δισσός· δύο τρόπους ἔχων, διπλοῦς

διστάξει· διχονοεῖ, ἀπορεῖ, ἀμφιβάλλει

διστάσιον (Plat. Hipparch. 231 B)· τὸ πρός

διπλήν λαστέρον τῷη τιμῇ χρυσίον ἢ

ἀργυρίον, ω̄ς λεσσοτάσιον τὸ πρός τὴν

ἰσηγή

διτσά· τῇ ἡλικίᾳ. Αρχιλοχος (fr. 162)

διστομος· οὐτως η̄ Ἐπίδαυρος ἐκαλείτο,

ἐπει ἀμφιστόμφ λιμένι ἐκέχητο. (η̄) συγ-

γραφή

διττάμενον· ἀρνούμενον. Κρήτες

διτταχῶς· διχῶς [95. 96]

διφάιν (II 747)· ἡγτεῖν. ψηλαφάν. ἐρευνάν

(Callim. ep. XXXIII 2)

διφακος· εἶδος βοτάνης

διφαττον· ὄψιν. Κύντες (ν. δίβαν)

διφασία· διλογία. ἐκ τοῦ μη συμφωνεῖν τὰ

λεγόμενα

διφατον· διφάσιον, δισσῶς λεγόμενον

[2002. 3]

διφθέρα· δέρμα, βύρσα. δίλτος, γραμ-

μάτιον

COD. 43 | κύβλιον — τῷ — λερεῖφ — οὗτοι λερεῖον ἐτίθετο 51 διοψεῖν [πεῖν η̄ δί-
δλην — διανύγαν 55 διπλασίασαν 58] post 61 scripta διπλαῖς 59 στόντα 60. 61 — οἱ —
62 πάλιν βύλα [63 διπλωίδα απ διπλοῖδα?] 64 κατὰ τρόματα 66 διπόλεια
Post 66 καὶ — ὄρχησεως 67 αἰσχύλος διπλα πρόπομποις (68 διπτυν κύπρον Alex. fr.
142?) 69 ἔχοντα [η̄ διπλοῖν] — [τὸν ἐπίπλουν] τὸ δὲ 70 διξιον 72 ὅπτομενοι 75 διο-
κῆς 76 δισαλα (schol. Clem. Alex. p. 116) 88 δισσῶς — διπλῶς 90 διπτάδιον —
ἴστη 91 διστόση 92 διστημος — ἀμφιστόμοις λιμένοι (93 Philol. XII 607)

HES. 44 Διός μάστιγι (M 37)· τῷ κεραυνῷ 45 διοτήρ· κατάσκοπος (διωπτήρ)
50 διοψ· οἰκονύμος (βελτίνη) 55 διπλαχα (I 126)· διπλῆν, μεγάλην διπλοῖδα, ὥστε
διπλῆ χρῆσαι 54 διπλαχα δημιόν (Ψ 253)· διπλοῦν λεῖπος 73 δειγάδαι· αι τῶν
δρέων ἰζογαί (διεράδις) 74 διρηγης· στρονθοί (ν. δίγηρος) 76 δισαλία (Theodol. lessi.
XXVIII 8)· ἀκαδοπα 79 δισιθεος· δισδαιμον 80 δισκάζεται· δισφέμενοι (διστ—)
85 δισαλα (B 774)· τοῖς δίσιοις, λίθοις στρογγύλοις 86 διστάδιον — διπλῶς 90 διπτάδιον —
95 διτοιχος· διασθόητος (ν. Diogen. IV 31) 96 διυλιζοντες (Μοιθ. XXIII 24)·
διηγμενοτες, διηδοντες 2002 διφαδεύει· ἐξελεῖται 3 διφένσωρ· βασανιστής. κριτής

διφθεράλοιφος· γραμματοδιάσκαλος παρὰ Κυπρίους
 διφορος· Ἐφόρος Κυμαῖος, ὃς δις ἐτέλεσε τῷ διδασκάλῳ Ἰσοχράτει τοὺς τῆς παιδεύσεως μισθούς
 διφοροῦρα· γέφυρα. Λάκωνες
 διφράγμες· τιμῶν στρατιωτῶν τῶν παρὰ Πάρθοις ταγαί
 διφραξ (Theocr. XIV 41)· κλιτήρος θρόνος γυναικείος
 διφρεύσας· διακαθίσαι
 διφριας (cf. Xen. Cypr. VI 1, 16)· ἀρματηλαῖς
 διφρις· ὁ ἔδραος, καὶ καθήμενος δεῖ, οἷον ἀργός
 διφρον (Apoll. Iex. 59, 15)· ἄρμα. καθηστριον. καρβύταν. δῆμα
 διφροφόροι (Strattis com. p. 766)· αἱ ταῖς κανηφόροις εἰλοντο, δίφροις ἐπιφερόμεναι
 διφροφορουμένους (Herod. III 146)· τοὺς φρο(ε)ίοις φερομένους
 διφνά (Sophr. Tr. 1097)· διφνῆ, δύο φύσεις λγοντα
 διφνιον νυκτός· τὰ δύο μέρη, τὸ δίμοιρον
 διφώρους· διγλώσσους (Philist. Poll. II 111)
 διφσα (Hesiod. op. 374)· ἡγοῦσα. ψηλαφσα
 δίζα· χωρίς, ἔκτος (Xen. Cypr. VIII 7, 3), ἀνευ δίζα λαλῆσαι· ἀκατάλληλα λαλῆσαι
 δίχαλον ζυγόν· τὸν ἑκατέφθιμον κεκοιλαμένον. Χηλαὶ γάρ καὶ τὰ κοιλώματα. ἔνθει καὶ (χηλὸς) η κιβωτὸς παρὰ τῷ ποιητῇ (φ 51)
 + δίχανον· κεχωρισμένον
 δίζα νυκτός· τὸ μεσονύκτιον
 διχη· διχῶς, δισσός [26, 21]
 διχόθεν (Aesch. Pers. 76)· ἐκ δύο μερῶν
 διχόθυμος· διάβολος
 δίχολος· διάφορος. Ἀχαϊος (Tr. 37)· διχολος γνώμαις κατὰ πεῖραν· παρὰ τὸ δίχα· η δίτροποι κατὰ μετάληψιν. Χόλος γαρ η ὄργη καὶ (ὄργη δ) τρόπος. Βακχυ-

λίδης (fr. 44)· δργαλ μὲν ἀνθρώπων διακεκομ(μ)έναι μυρίαι [31]
 + διχόνδια· ἀπύγων
 διχόνοεῖν· διστάζειν
 διχοριάζειν· ἐν δύο χοροῖς ἀδειν
 διχοτατεῖ· μάζεται, πολεμεῖ
 διχοτομία· διαιρέσις [38]
 διψακερόν· ταλαίπωρον [40]
 10 διψάρα· δίλτος, οἱ δὲ διψθέρα
 διψάς· ἔχις. ὑδρα. καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ ἐπὶ τοῦ ὥπατος
 διψια· ἔχις (Aeschyl. Ag. 495)· ἔχρηδ
 διψιον (Soph. fr. 274)· βλαπτικόν
 διψιον Ἄργος (I 171)· Ἡσίοδος (Πλιόδωρος?) μὲν τὸ ἀνυδρον, Ἀρίσταρχος δὲ τὸ πολυπόθητον (διψᾶν γάρ τὸ ἐπιποθεῖν)· η ὑπὸ Διὸς βεβλα(μ)ένον. Ιψαι γάρ τὸ βλάψαι
 20 διψην (At. Nubb. 441)· διψᾶν
 διψυχια· ἀπορία [48]
 διψυμα· θυσία τις ἀθήνησιν ἐν ἀπορρήτῳ τελομένῃ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς Θεσμοφορ(ι)οις, τὸ αὐτὸν καὶ αποδιψυμα ὑστερον ἐκλήμηται
 διψιει· ἐφελγματε
 διψθεῖται· ἀνατρέπεται. ἀνατρέπει
 διψθεῖτο (Herod. VI 86, 2?)· ἀπεκρούνετο. ἀπερ(ρ)ιπτε. ἀπέρ(ρ)ιπτε [53, 54]
 30 διψιειν· καταλαμβάνειν φεύγοντα. η κατατρέψειν ἐν κλίμακι. καὶ φεύγειν μεδ' ὅρμης [56]
 διψιειμένοι· κεχωρισμένοι
 διψιδμενον· κατηγορούμενον
 διψιλισθηκόσι· πεσοῦσι
 διψιλύιον (Plato et Collim. fr. CXI 1)· ηχοῦν ἐπὶ πολὺ. μέγα, καὶ σφοδρόν, διατεταμένον (τ. διολ—)
 διψιμεντο· ώμυτε
 διψιμοσία (Dem. 643, 3)· δ ἀντιμοσία. ἐκάτεροι γάρ ϕύμνουν· δ μὲν ἐγκαλεῖν δικαιώσι, δ δὲ ἐγκαλεῖσθαι ἀδίκως [63]

COD. 2011 ἀρματει| 12 διφρις 16 φύσας 22 δικαλον — κύματα 30 καταπίσαι διγολογνῶναι — βαχυλίδος 31 πληροαίληρος — διχομητεια (III Suppl. index lect. Gotting. 18th/ed.) 42 εὐθυτικὴ — ὥπατος 46 διψην· διψαν .50 διψδει· ἐφελγμενη

PES. 26 διχηλοῦν (Levit. XI 3)· δύο σπλάς ἔχον 27 διχθαδια (I 411)· δισσάς, διπλᾶς 31 διχομηνία (Sirc. XXXIX 15)· τὸ ίμισυν τοῦ μηρός τῆς σελήνης; ὃς πληρολόγησε ἔστι. διχομηνία, διτενταδικαταί, διτενταδικαταί 38 διχοτομηματα (Exod. LXXIX 17)· τημηματα 40 διψαι· βλάψαι (fictum) 48 διψ (B 57)· τῷ ἐντίλω. τῷ ἀγεθῷ. τῷ εὐγενεστατῷ 53 διψκα[ν]θεῖν (Eur. fr. 364, 25 al.)· διψκειν (Moeris) 54 διψχε (I Timotheus VI 11)· ήγιλον. ἀπετήλευτον 56 διψκειτην (K 364)· διψκων. διψκων. η διψκουσι 63 διψ-

- διώνυμος· περιβόητος, δύνωμαστός
† διωριεῖ· νέκος πολέμου
διωρίζετο (Dem. 263, 25)· διεβεβαιώντο,
διωχνότερο
διωρίσαμεν· διεξεύξαμεν, διεστήσαμεν
[68]
- διωρον· διάμυγον. οἱ δὲ ἀρόμοιοι, διά-
φωνοι
διώρυξ· τάφρος
διώσει· κατέβαλε
διωσάμενοι (Herod. IX 102)· ἀπωθησά-
μενοι, ἐκβαλόντες [73]
- διώττας (Crete)· ἐργοδιώκτας
† διωφθέλλειν· διώνυσειν
διωχή (Pherecr. fr. IV p. 254)· δίφρος ὁ
δυνάμενος δύο χωρεῖν
διματέα· δαμαστέα [78—80]
Διμήτειρα· [] + γῆ γεννήτρια (Σ 259). Δη-
μήτηρ. δαμαστρα (ΕΜ. 281, 9)
διμήθυραι· κρατηθῆναι, διαπολέσθαι. ύπο-
ταγήναι
διμῆσαι· δαμάσαι. κρατῆσαι
διμητόν· [] ἀναγκαστόν. οἰκοδομητόν
† Διμία· Ὁκεανὸς Συγάπτη καὶ Δήμητρος
(Δλία — Λαμία?)
- διμέτις (δ 644)· δοῦλοι [87]
διμοῖς (Aesch. Suppl. 334)· θεράπαινα, δού-
λη· ἀπὸ τοῦ δεδιμῆσθαι [89]
† διμών· γυνὴ μεγάλη [91]
- δινοπάλισεν (§ 472)· διὰ τῶν χειρῶν ἐδό-
νει καὶ ἔκνει ἀναψῶν. Άις κέχρηται τῇ
λίξῃ δ ποιητής (ν. ἔδρο—)
- δινοπαλίζεις (§ 512)· οἵον δονῆσεις ταῖς
χεροῖ, καὶ ἔκτινάξεις. οἱ γάρ πτωχοὶ † ἐπι-
κρύπτουν τὰ δάκρυα [η]. ή διὰ χειρῶν ἔξεις
† δυός, κακοπλαστῶν [94]
- δυνατέροις (—εῦσι) 90 δύσθ vel δυσή 90 δύσθ
— δήλου post 2147 2105 διείσθων 12 ἀλατρίθανος 13 δοιδέατο 23 σταλκαί —
δειρά 25 δοκάειν 29 ὄνομαδύμενον
- HEG. 68 διωρίαν (Ioseph. Bl. V 9)· διαγνύλαν, διαχωρισμόν
(Exod. XXXVIII 11)· ἀναφόρους (—εῦσι) 78 δυναθέτι (δ 99)· δαμασθέντι (—τα Συρ.)
79 δυηκτές· πεπληρωμένοι ὡς δευτός διακείμενοι (ἀδδηκότες) 80 δυησίς· δαμάστρος (P
476). Ad 81: δαμαστική (Greg. Naz. Cerm. XVIII 35). Ad 83: βοητόν (ad ΛΑΛΗΤΟΝ)
87 δυωχίσ (Ζ 223)· δουλαίς 89 δυμέτες ἀναγκαῖοι (ω 209)· οἱ κατὰ διαγένην δονελνόν-
τες, καὶ οἱ κατὰ προαρέσσοντες 91 δυμάς (ω 257)· δούλοις, θεράπων 93 δύσσοντες· διακο-
φυσι (M 227). κακοπλήσσοντες Ad 98a: † δικάζει (αἱ δοξάζει) Ad 99: ἐδοξε (N 458)
2100 δοσσετα (Ψ 339)· δοξάζει. ἀρέσκει συμφέρον καταφαινει 2 δοιά (M 461)· δύο
3 δοιαλ (E 728)· δύο, δοσαί 6 δόγματα (gl. easr. Συρ. Dr.)· δηγμάτα. προστάγματα
7 δοειδές· διαφανές (ὑαλοειδές) 8 δοῖεν (A 18)· παρδοσοιεν 10 δοιδός· σπάδων
(δοιδός) 11 δοῖοιδυσσεῖν? (δοιδυκεῖν?) 14 δοίημεν· δόημεν (Moeris) 15 δοῖοι-
δύσσεις (δ 600) 16 δοιμασιγ· διπλάσεσ, γνώμας 17 δοιάς· δύο 20 δοκάλεια
(δόκιμα)· καλά, δριστα, δγαθά· Ad 23: η κάλαμοι (ad δόνακας) 24 δοκει· ολεται,

- δυνοφέη· σκοτεινή (ν 269?)
δυνοφέρον (I 15 Π 4)· σκοτεινόν. μέλαρ,
ἀπὸ τοῦ δυόφον· λέγεται γάρ τοις Αλο-
λεύσι δυόφος απὸ τοῦ δονείσθαι τὰ τείχη
(Πιπροσ. I p. 608)
δυόψ· χειώνος είδος. βάθος
δοάξει· δμφιδοξει· διστάξει [ad 98a]
(δοάν [Alcman]· διτὲ τοῦ δήν)
δοάσσατο· διενοήη. ἐρουλεύσατο [ad 99]
[2100]
δοάσσετο· ἐδοξεν [2. 3]
δοιαλ δίκαια· βούλαλ δύο (ν. δωαλ)
δοιαλ γάρ τε πύλαι δμενηνῶν εἰσιν
δνείρων (τ 562)· τὴν ἐκβασιν τῶν ὀνει-
ρού Ομηρος μεταφορικῶς είπεν [6—8]
δοιάσαι· διστάσαι. βούλεύσαθαι [10, 11]
δοιδυξ (Ατ. Ερρ. 887)· δλετρίβανος
δ' οἱ δέατο· ἐρουλεύσατο [14—17]
δοῖτρον· πνέον. σκάφην (δροίτη)
δοκάξει· μένει. ἐπιτηρεῖ. δοκει. προσδοκε
(ν. ἐδόκανεν) [20]
δοκάι· ἐνέδραι, παραπρήσεις (ν. ἐν δόκῃ)
δοκάν· θήκην. δοκεῖν (Dorice). ἐσικέναι
δοκάναι· αἱ στάλκεις, αἱ ισταται τὰ λίρα
[ad 23] [24]
δοκεύειν· τηρεῖν, φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν
(Apoll. lex. 60, 14), προσδοκᾶν
δοκεύων· ἐκδεχόμενος
δοκήσεις· ὑπονοήσει. νομίσει. προσδοκήσει.
δοκιμάσει. στοχάσεται
δοκήν· δόκτον: δοχήν (ad δοκήν)
δοκήσις· τὸ μὴ δν νομιζόμενον, οἵον φα-
τασία
δοκησισοφος (Ατ. Ραc. 44)· δ οιηματία;
ἐπὶ σοφίᾳ
δοκησις· σκοτή. διάντησις. ψόληψις

COD. 65 νίκος (διώρη Συρ. 39. 171) 66 legebatur post 1921 76 διωχθᾶς, δ. οὐ
81 δμήτρα, δαμάστρα 90 δύσθ vel δυσή 90 δυσάξει. 98 δοξάζει 98b Legebatur δόλαρ
— δήλου post 2147 2105 διείσθων 12 ἀλατρίθανος 13 δοιδέατο 23 σταλκαί —
δειρά 25 δοκάειν 29 ὄνομαδύμενον

HEG. 68 διωρίαν (Ioseph. Bl. V 9)· διαγνύλαν, διαχωρισμόν
(Exod. XXXVIII 11)· ἀναφόρους (—εῦσι) 78 δυναθέτι (δ 99)· δαμασθέντι (—τα Συρ.)
79 δυηκτές· πεπληρωμένοι ὡς δευτός διακείμενοι (ἀδδηκότες) 80 δυησίς· δαμάστρος (P
476). Ad 81: δαμαστική (Greg. Naz. Cerm. XVIII 35). Ad 83: βοητόν (ad ΛΑΛΗΤΟΝ)
87 δυωχίσ (Ζ 223)· δουλαίς 89 δυμέτες ἀναγκαῖοι (ω 209)· οἱ κατὰ διαγένην δονελνόν-
τες, καὶ οἱ κατὰ προαρέσσοντες 91 δυμάς (ω 257)· δούλοις, θεράπων 93 δύσσοντες· διακο-
φυσι (M 227). κακοπλήσσοντες Ad 98a: † δικάζει (αἱ δοξάζει) Ad 99: ἐδοξε (N 458)
2100 δοσσετα (Ψ 339)· δοξάζει. ἀρέσκει συμφέρον καταφαινει 2 δοιά (M 461)· δύο
3 δοιαλ (E 728)· δύο, δοσαί 6 δόγματα (gl. easr. Συρ. Dr.)· δηγμάτα. προστάγματα
7 δοειδές· διαφανές (ὑαλοειδές) 8 δοῖεν (A 18)· παρδοσοιεν 10 δοιδός· σπάδων
(δοιδός) 11 δοῖοιδυσσεῖν? (δοιδυκεῖν?) 14 δοίημεν· δόημεν (Moeris) 15 δοῖοι-
δύσσεις (δ 600) 16 δοιμασιγ· διπλάσεσ, γνώμας 17 δοιάς· δύο 20 δοκάλεια
(δόκιμα)· καλά, δριστα, δγαθά· Ad 23: η κάλαμοι (ad δόνακας) 24 δοκει· ολεται,

δοκιδες: οι λαύκις λαοι ἀριθμοι πλεονάκις
(ν. πλινθίδες)
δοκιδων· δοκών [ad 33]
δοκικών· αντι του δοκών. ἐπαιξη δὲ Ἐρυπ-
πος ἐν Ἀρτοπάλισι (Ist. IV p. 384)
δοκιμαντονται· δοκιμάζουσι
δοκιμάσας· κρίνας, ἔξτασας
δοκιμαστα (Plat. Legg. VI 753 E)· ή ἔξι-
τασις τῶν δρχόντων [38]
δοκιμοῦν (Iones 1): δοκιμάζειν
δοκιμων (Sappho): δοκώ καλ ολοματ
δόκον (Arist. fr. XXIX p. 1156): τὴν ἀγχονήν
δοκος· σκοτή. προσδοκία. καλ τὸ ἐν οικο-
δομῇ ἔνιον (Eur. fr. 475, 5)
δοκουμένοις· δοκιμαζούνοντος
δοκούντες (Eur. Hec. 295): οι ἑρδοῖοι
δοκον· εἶδος ἀστέρων ἐπιτημασιῶν τεῦ πα-
ρεχόντων θεωρεῖσθαι
δοκώμεν (Ar. Pac. 1051): νομιζούμεθα [47]
† δολάνα· μαστροπός (ν. 2170)
δολερώς· ὑπνώσις, δολισ
δολέστων· ὁ δοδήνη
δολιχανλος· μακρὸν τὸν αὐλὸν ἔχων· αὐ-
λὸς δὲ λέγεται τοῦ σιδηρίου τὸ κοῖλον, ...
δέ μηδείν τὸ ἄρδην τοῦ δόρατος [52. 53]
δόλιχοι (Anaxand. fr. 143 p. 184): δόποιον
εἴδος [55. 56]
δολιχειμψωσι· περιδεύωσι
δολιχηρετμοι (θ 191): μακρόχωποι. δηλοι
δὲ τοὺς γαυτικούς
δολιχον (N 1628): μακρόν [60]
δολιχός· μακρός. η μέτρον γῆς
δολιχόσκοιον (Γ 316): μακρὰν ἔχον σκάπι,
μακρόσκοιν, ἐξ οὐ τὸ μέγα δηλοῦται· η
μακρὰν λέγαι δυνάμερον [63. 64]

COD. 32 λα καλ λαοι 34 δοκτησ — δρτοπάλησι 40 δοκιμῶμαι (Hort. Adon. 207a)
41 δοκών, τὴν ἀγχώντων (Ap. Oxf. I 223, 19) Post 47] 2098b 50 δόδοθήν 51 δολι-
κανλος 54 δολιχοι 58 μακρόποι 59 δολιχόν, κύκλον μακρὸν 65 δολιχό-
φων, ἀπολύφων 70 Cf. 2147. 2173 72—74 = 74. 2. 3 72 |ένω 73 δόλοφ Σγ.
79 διοποιοι 86 |σει bis 91 δομέοις

HES. Ad 33: ὑπολαμπτων 38 δοκιμον· χρήσιμον. τέλειον (Rom. XVI 10) 47 δό-
κισις (Eccles. X 18): στέγη (ν. δόκωμας) 52 δόλιοις (Psalm. V 6): πατοῦρος 53 δο-
λιομήτης (A 540): δολιόγνωμε 55 δολιχά (Δ 533): μακρά 56 δολιχήν (δ 393): μακράν
60 δολιοδεύρων (χυκτων B 470): μαρτσαρίλων (1888) 63 δόλοι: οι παραλογισμοί.
καλ στρατηγίατα 64 δολοι (ν. I Cor. 1. 6): φθειρει κακονυρει 67 δολισχος: δόλω.
παρεξιφις (δόλων· παραξιφις) 71 δολομήτα (A 540): δολιδουλε, κακότερε: μήτις γάρ
η ρουνή 78 δολοπληκτιας: τας τῶν τοιούς πλοκας 79 δόλοι: κατάσκοποι (273)
80 δόλαντρον· κέρας γλυκός ἔχον, φι μαξεῖται χρόνται εἰς τὸν ἄσονα (ν. δορ—) 81 δο-
λοπέσσουσιν (I 481): στι δε δόνομα έθνους θεσσαλίας 82 δολοφρονέουσα (Γ 405).
δόλια φρονοῦσα, πλατούσας (sic) 88 δόμεναι (Α 116 al.): δούραι, παρασχεῖν 89 δο-
μένοντα (recess): οἰκοδομοιντε 90 δόμοισιν (Σ 202 al.): οίκοις 94 δόμοις: οἰκια. ἀπό
του δεδομηδας 95 δόμος ημιτελής (B 701): δι ατελς οίκος. Πιμιτελής: ημιγαρος.
Τέλος γάρ ιστι δι γάρ, καλ Ηρα τελεια καλ Ζευς τελειος, δι γαμηλιοι εἰσων 96 δα-
ρωροφον· ὑπὸ τῷ δόμῳ ίδουνθέντα Post 97: παρὰ τὸ δονεισθα. καλ φάδαλον Post
2200: (δοναχη (Ε 676): τὸν διάσειστον καλαμάνα)

δολιχόφρονα· πολύφρονα (cf. Empedocl.
45 Sln.)
δολιχωπά· μακρά [67]
δολιφονον (Com. inc. CXXI): πέπαικται δὲ
τοῦ δολοφονίου (Aesch. Ag. 1129)
(δολογχίζειν τιδ. δλογχεῖν)
δολομάν· μαστροπόν. Λάχωνες [71]
δολομήτεω· δόλια βουλευομένου
δόλικα· κατάσκοπον. μαστροπόν
10 δόλοπες· ἔθνος. οι τὰ ἑσχατα μέρη τῆς
Θεσσαλίας οἰκουντες
δολοπεύει· ἐπιφυλεύει, ἐνεδρεύει
† δόλας· πάσασας (⟨κύνηδαλος?⟩)
δόλου τράπεζα· ἐπὶ τοῦ ἥπατος σημεῖον
ἐν θυτικῇ [78—82]
{ δόλβας· θύματα. οι δὲ μικτὰ πλακούν-
τα (ν. δμπαι)
δόλπαι· πλακούντια μικρά. Κώδι (τολύ-
παι)
20 δολφός· η μήτρα
δόλωνεις· οι μικροί ιστοι ἐν τοῖς πλοίοις
(Poll. I 91). η σιφίδια ἐν ἔνιοις πλοκε-
χρυ(μ)έναι
δολσαη (Ar. Eqq. 1067): πλατήση
δόμα· τειχίον [88—90]
δομαίους: οικόπεδα. θεμελίους
δομή· τείχος. εἶδος, μορφή, πρόσοφης. σῶμα.
οικοδομή. τρόπων κατασκευή
δόμορθτις· γυνή [94—96]
δόνακα· κάλαμον. Ερήτες [post 97]
δόνακα υπολύροιν (Ar. Rann. 233): πά-
λαι γάρ τας λύραις κάλαμος δρτι κέρατος;
ὑπετέθετο
δόνακες (E 467?): κάλαμοι
(....) ἐλάσσειν η πετείεις [post 2200]

† δοναχήματα· ἀναλημματα· καὶ ἀνηματα
δονάκταν· τὴν Ἀπόδλωσα. Θεόπουπος
δονάκων (Pind. Pyth. XII 44)· καλάμων, ἡ
αὐλῶν
δόναξ· κάλαμος ὁ ὀλιευτικός
δονεῖ (Ατ. Eccl. 964)· κινεῖ, ταράσσει, σα-
λεύει

δονεῖται, δονοῦντι, δονούμενοι·
ὅμοιως [7] 10
(δόξαν· δικάζει)
δόξαν λαβεῖν (Eur. Hel. 841)· δόξαν ἐλεῖν
δοξαρίοις· εὐτελέσι δόγμασιν, ὑπονοίαις,
ὑποκοριστικῶς
δόξας· δοκήσεις
δοκασταῖ· δικασταῖ (Antiph. p. 140, 38)
δόξεις (εἰ)· ὑπολάβοι
δόξῃ· φανῆ· ἡ δοκήσει
δόξης (Κ 324)· δοκήσεως
δοξούσθαι· κατοπτρίζεσθαι. φαντάζεσθαι 20
(ν. ἰδοκέσθη) [17, 18]
δοράξει· λογχάζει
δορατίζεμενοι· δόρασι μαχόμενοι
δόρατον (ν. 2180)· κέρας, ἐν φ' τὸν
γλοιὸν φέρουσιν οἱ γενυγλάται ὑπὸ τῇ
δμάξῃ [22]
δοριάλωτος (Eur. Tro. 518)· αἰχμάλωτος,
ὑπὸ δόρατος ληφθεὶς [24]
δορίδες (Anaxipp. fr. I p. 465)· μάχαιραι
μαγειρικαὶ, εἰς τὸ ἔκβειται τὰ θύματα ἐπι-
τῆδειοι
δορίκητος (Eur. Andr. 155)· αἰχμάλωτος,
πολέμῳ κτηθεὶς
δορίληπτον· † κατηγορούμενον
δορίς· σκενὸς μαγειρικὸν [29]
δορκάζων· περιβλέπων (2473, 2479)
δόρκαι (Cyprii)· κόριδες
δόρκανα· ἀκριβῶς. Κρήτες

δοροῖ (β 354)· θύλακες δερμάτινοι, κάρυ-
κοι, δέρματα (ν. ἀδόροι) [34, 35]
δορπηστός (Ατ. Vespr. 103)· ὥρα τοῦ
δείπνου
δορπία (Phillyl. fr. II p. 859)· ἡ τῶν δια-
τουρίων πρώτη ἡμέρα οὐτῷ καλεῖται (Poll.
VI 102)
δορπιάζειν· δειπνεῖν
δόρπον (Apoll. lex.)· δεῖπνον [40]
δόρπος· βορᾶ· δεῖπνος [42]
δόρυν· ὄπλον. λόγχη ἀδόντιον. καὶ πᾶν ἔν-
τον: ἡ δορῶν (Creles)
δορύαλλος· τὸ τῶν γυναικῶν μόριον, ἀπὸ
τοῦ δέρειν, ἐφ' ὑβρεῖ τοῦ τραγυφοποιοῦ
δορύλλουν, οὐ μέμνηται (Αριστοφάνης) ἐν
Ἀμνιαῖς (ρ. 1001)
† δορύκατ· δουροδόκαι
δόρυν καὶ κηρύκιον [αδ 46]
δορύκνειον (Nic. Al. 376)· εἶδος βοτάνης
δορυμήστορας· τοὺς ἐμπειρίους τῶν πολε-
μικῶν
δορυμόλητης· ἡ (ἢ ? δ?) προηγούμενος
τοῦ θυμόπενον βοδὸς τῷ Διῷ
δορυξεῖ(ι)ον· ὅπου τὰ δόρατα ἔνεται
δορυξένοντος· οὐδὲ ἐμπειδοῦν(τας) τὰς δυο-
λογίας φύλους ἐποιοῦντο καὶ προστηρέσενον
δορύζεντος, διὰ τὴν οἰκείοτητα τῆς γενο-
μένης πράξεως. Δηλοῖ καὶ τὸν ἀγνίσοντα
φόνον, καὶ πρόξενον
δόρυσσα· οὐτῶς ἐκαλεῖτο ἡ Σάμος
δορυσσόν (Aesch. Suppl. 182)· ἀνδρεῖον
[αδ 53]· ἡ δόρατι φοροῦντα καὶ σοροῦντα
[αδ 54]
δορυφόνον· [αδ 55] Ἀριστοφάνης Δαιδάλω
(fr. XII). ὅτι δὲ Φιλοκλῆς τῇ λέξει ἔχον-
σατο πρῶτος, δηλοῦ Τηλεκλείδης ἐν Περ-
τάνεοι (fr. VI). δηλοῖ δὲ τὸν δολοφο-
ροῦντα

COD. 2201 δοναστάν 8 Cl. 2098, 2212 9 δόξαν ἐλεῖν, δόξαν λαβεῖν 10 ὑπ·
ἐνίσιν 12 vid. 2098, 2208 14 δοξηγρανῆ *(19 κολάξι ΕΜ. 284, 15)*, 23 δορυν! *(25 τρα-
πεζαι Αει. Dionys.* 31 δίρκαι *Συρ. 39, 171*, δίρκοι *Συρ. 244 Pausan. Eustath. 368, 10*) 44 δο-
ρυαλλός — ἐρ' — δορύλλουν — λιμνίας (alii δοριάλλος δοριάλος δόριλλος) 47 δο-
ρύντων 48 δορυμήστορας — πολέμους (*50 δορυξός ΕΜ. 283, 34*) 52 Δρύνουσα
intra 53 δεδάλφ — φιλόκτητος — πρυτανεύσι

HES. 7 δόξα (Psalm.)· φίμην τιμὴν 17 δορά (Genes. XXV 25)· δέρμα (cf. ΕΜ. 284,
13 et δόροι) 18 δόρατα· λόγχαι 22 δορυάληπτον (II Macc. V 11)· δορυληπτον
24 δόρη (Eur. Rhes. 274)· καὶ δορῶν (q. v.)· ἀεὶ τοῦ δόρατα καὶ δοράτων (Theopomp. com.
p. 802) 29 δώρος δόρα (Diogen. IV 82 e Soph. Al. 653) 34 δόρπα (166 Ω 444)·
δείπνους 35 δορπῆσαι (q. 215)· δειπνῆσαι 40 δόρπορος ἐλόμενος (Α 729 Arist.)·
ἔδειπνοποιούμενα 42 δόρποισι· δόρποισι. δείπνους 46· παροιμίαν, ἣν εἴναι πιθα-
γραγή (Ι. πειθανάγχην) λγοντοιν· εἴσηγται δὲ ἐπὶ τοῦ (τῶν) ἀμα παρακλασούντων καὶ ἀπε-
λούντων, ἀπὸ τοῦ δόρου κατέχειν καὶ κηρύκιον (Zenob. III 26 Pausan. Att.) Ad 53: δόρη
δόρμαν 54 δορυφία· καρποφορία διαθή (δωροφορία Συρ. 171) Ad 55: τὸν δολεφο-
ροῦντα

δορυφόρος· δρακόφορος. ὑπασπιστής. ή φύλαξ τῶν τυράννων. καὶ πρόσωπον (κωφὸν)
δορυφοροῦντες (Dem. 661, 8)· προβαδίζοντες ἐνοπολού
δορυφόρους· ἀντι βαστάζονται τὰ ὅπλα [59]
δορχελοί (Crete). ἀστράγαλοι [61]
ἢ Δορσάνης· ὁ Ἰμαχλῆς παρ' Ἰνδοῖς [63-65]

(Δοτάδης ν. Δωτάδης)

δοτηρα (Aesch. Prom. 612)· δότην (2776)
δοτήρ· δόδοις [68, 69]
δοῦλος (Hippocrat. fr. 74)· η οικία, η τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸν συνέλευσον τῷ γυναικῶν
Δούλωντα (Com. inc. CXXII)· τὸν μουσικὸν Φιλόξενον, ἐπειδὴ δοῦλος ἐγέγονε ὁ Φιλόξενος, ην δὲ τὸ γένος Ηλίμορος [72]
Δούλωντα πόλεις· Εύπολις Μαρκᾶ (fr. XIX). καώμην γάρ λέγει δούλων πόλιν. ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιθύῃ [74]

δουνῆσαι (N 426)· ψοφῆσαι. ἐν παρατάξει ἀποδανεῖ· [76, 77]

δούπον· ψόφον. θάνατον. τρόπον
δοῦρα· δῶρα (Cyprii). κώπας. καὶ ἔνδα [80]
δουρηνεκές (K 357)· ὅστον δόρον ἔκτείνεται, η ἐφ' ὅστον ἀν ἐνεχθεὶν βληθέν, δηνεκές [82-84]

δουριαλής· αἰχμάλωτος
δουρικλυτός (B 645)· ὁ κατὰ μάχην ἐνδοξός. ἀπὸ μέρους [post 86]

δουρίκητον (I 343)· αἰχμάλωτον [88]

δούριος ἵππος (Plat. com. fr. XXIV p. 688 Eur. Tro. 14)· Ἀθήνησιν ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦς ἔστιν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκκύπτουσι δέ [90, 91]

Δουσάρην· τὸν Διόγυσον Ναβαταῖον, ὡς φησιν Τσιδώρος

COD. 59 δόρων 71 post 75 73 εὐπομα μαρικαίου — λίθους 79 κό 81 δου-
γενεκές 85 δουριαλής 92 μαριταῖοι 99 σημαίνει 2301 κεκαμένα Post 1] 4
ἢ δοχμοκόροσοι, οἱ πλαγιόχεται 4 [όφοι 6 παραλ] 15 cf. δοέτρον δροΐτη. (μάκτραν πύλων?) Post 15: δράκαλος· δὰ τὸ σινανλίζεσθαι (Κέχροι οντι διψιεύ. η) ἐπειδὴ δοκεῖ η Ἀθηνᾶ παρ' αὐτοῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς (fr. 580), η διτι συ-
πτη Κέκροπι

HES. 59 δοστην· τὸν δοράτων (2224)
63 δοστείν· δοτικῶς ἔχειν 64 δόσις (K 213)· τὴν τῆς αἰχμάλωσίας ἥμέραν
68 δούλιον ἥμαρ (Z 463 Eur. Hec. 66)· τὴν τῆς αἰχμάλωσίας ἥμέραν 69 Δοντίχιον
(B 629) πόλις Κεφαλληνίας 72 δουλωσάμενοι· υποταξαρτεῖς 74 δούξ· ἡγεμών,
ἄρχων 76 δούπητεν (J 504 al.)· ἐψόφησεν 77 δούπον ἀκόντων (J 364)· τὴν
μάχην 80 δουράτεον (θ 512)· ἔνδακον 82 δοῦρε (I 18)· δόρατα 83 δουρεμηκής;
(K 357)· δόρατος μήρος 84 δουρέ (A 303)· δόρατος Post 86: τοῦ δόρατος Ad 87: δου-
ρικτήτον 88 δουροδόχη (a 286)· δόρατος θήκη 90 δοῦρος, βράχη (O 358)· ησίν
(l. δοσον) δόρατος δρυῆ 91 δούς· παρασχών 94 δοῖσι· δεσμεύονται (Moer. Cf. δίουσι)
97 δοζήν (Luc. V 29)· ἀριστον Ad 99: σπιθαμή (Moeris) 9 δραγκαζεῖν· κρύπτειν
(v. δασκ— et δρασ—) 13 δραιώμη· ἀφέλεια (χρασμη) 16 δρααθεῖτ· κοιμηθῆναι
18 δραχέν· ἐνεργεῖ, πρᾶσσει

ἢ δούς· δεσμευθεῖς (Poll. η 72) [94]
δοχέστων·

δοχή (-αι Eur. El. 828)· σημεῖον ἐν θυ-
τικῇ [97]ἢ δοχμαλόν· χαμαιζηλον. ταπεινόν (ΧΘΑ-
ΜΑΛΟΝ?)δοχμή· [] παλαιστή (Cratin. fr. LXXXVII)
ἢ δοχμῆσι τὸ ἐπικάρσιον. τὸ δόχμων τὸ

πρόσαντες

10 δόχμια (Ψ 116)· πλάγια, λοξά, κεκαμμένα
δοχμόκοροσοι· οἱ πλαγιοσαῖταιδοξιολόδρα (Aesch. Sept. 114)· οἱ ἐκ πλα-
γίου τούς λόφους ἔχοντες

δοχμόν· πλάγιον πεδίον

δοχούς· δοχεῖα, λουτῆρας

δράγμα· ὅσον περιλαμβάνει τὴν ἀριστερὴν
χειρὶ διθερίσωνἢ δραγμαῖσι· αἱ ἐν ταῖς τοῦ ἐγκεφάλου
κοιλότησιδράγματα (A 69)· δέσμαι. καὶ ὅπερ η χειρὶ²
δράγηται (Callim. Cer. 20) [19]

ἢ δραγματαλαχνάν· βρυμούσθαι

δραγματολόγος· δ τὰ δράγματα συνάγων
δραίνει· ποιεῖ δύναται, λαχεῖ. ἐνεργεῖ. κυ-
λεῖ. γυμνάζειδραίνεις (K 96)· δραστικῶς ἔχεις [18]
ἢ δραιόν· μακρόν. πυλέον [16]

λάκωνες

30 δράκαιναν· τὸν μάστιγα, τὸν ὑστριχίδα δ
Ἀριστοφάνης (fr. CLVIII) [18]

Δράκονος· δρος Ἰκαρίας

Δράκαντος· δὰ τὸ συνανλίζεσθαι (Κέχροι οντι διψιεύ. η) ἐπειδὴ δοκεῖ η Ἀθηνᾶ
παρ' αὐτοῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς (fr. 580), η διτι συ-
πτη Κέκροπι

<p>δρακοντίδης· τὸν Κέκροπα ἀριστοφάνης (Vesp. 436), ἐπειδὴ τὰ κάτω δράκοντος ελ- χεν (ἢ δὴ εἰς δράκοντα μετεμορφώθη) δρακεῖν (Aesch. Eum. 35). Ἰδεῖν, βλέψαι (δράκοντα· τὸ κτηρύκιον. Σοφοκλῆς Φιλο- κτήτη (Iv. 633))</p>	[23]
<p>δράλαιτα· λάμυρα (sic) Κῶοι δράμα· ποίημα. πρᾶξις. ἡ λόγος περιέχων ὑπόθεσιν τινα δραματονύγειν· πανουργεῖν. συντιθένειν. πράττειν</p>	10
<p>δραματονύγηθέντων· πραχθέντων δραματονύγημα· σύνθημα</p>	[60]
<p>δρᾶν· πράσσειν. θύειν δρᾶντις [] φυγεῖν δρανεῖς (-έτις)· δραστικόν, ὅθεν καὶ ἀδρα- νεῖς δρᾶνος· ἔργον. πρᾶξις. δργανον. ἄγαλμα. κατασκευάμα. δύναμις δράξ· δράκα. [35] καὶ δίστον τὸ τίταρτον</p>	[61. 62]
<p>[36]</p>	[64]
<p>δράξιν· ἐν Σικελίᾳ λερόν, εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ εὐχάριστες ἐπεμπονοῦσσι. ὅθεν καὶ ὁ δράσοντες δραζόντες· ἐκλήθησαν δραξίν· πορνοβοσκός)</p>	20
<p>δραπετές· φυγάς δραπετίνα· δραπετικός (EM. 274, 49) δράσας· ποίησας []. πρᾶξας δράσσειν· θύ(σ)ειν. καὶ θυσας (αἱ δράσιν). Αἰδοίεις</p>	[65]
<p>δρασεοντες· ἐνεργητικός ἔχοντες δρασκάζειν (Lysias or. IX p. 129 [117, 35])· κρύπτεσθαι. ἀποδιδράσκειν</p>	30
<p>δρασείσιν· δραστικός ἔχων δράσσασις· (δρασμός) ἢ διάδρασις. ἡ δρα- πέτεια</p>	[46] [48. 49]
<p>δρασμῷ φυγεῖν· δραπετεύειν</p>	[66]
<p>δρασσόμενοι· κρατοῦντες δραστείρας· τὰς θεραπαίνας, καὶ διακόνους δράτην· κόρινον ὁ δραστρά· δραστικά δραστήρας· τὸς ὄφοποιούς, μαγείρους δραστήριον· πρακτικήν δράστης· πράττειν δυνάμενος. ἡ νοματι- κός καὶ ἐπιμονήν</p>	[67]
<p>δραστικός· πραταίσ, λοχνόφορος, δυνατός δράστις· ἡ βίσσος· καὶ οἱ ἐργαζόμενοι αὐ- τὴν δραστιοργοί</p>	[68]
<p>Σικελοί [61. 62]</p>	[69]
<p>ὁ δράμυμα· τὸν τῆς σταφυλῆς βότρυν. καὶ τὰς φοινικίνας βαλάνους</p>	[70]
<p>δραχμῇ· εἶδος μέτρου, κεφάτια ἡ· δραχμῇ· καλασσόσα [ad 66]</p>	[71]
<p>δραχμὴ· χρυσίον· ὀλκὴ νομίσματος, εἰς ἀργυρίου λόγου διδράχμων ἐ-</p>	[72]
<p>† δρέχμονες· οἱ νερφοί</p>	[73]
<p>δρέμμα· λέπαινα. οἱ δὲ κλάσμα</p>	[74]
<p>δρεπανηγάρους· ξιφοφόρους (δρεπανίδες· εἶδος ὄφεού)</p>	[75]
<p>δρεπανίς· κεχρηψ</p>	[76]
<p>δυέπειν· τρυγᾶν</p>	[77]
<p>δύέπεται· τρυγῆ</p>	[78]
<p>δρεπόμενοι· λαμβάνοντες. πλολαύοντες. τρυγώντες</p>	[79]
<p>† δρεπετεῖς· τρυγηται (2421)</p>	[80]
<p>δρεπτόν· εἶδος φιλήματος. ὡς Τηλεκλείδης</p>	[81]
<p>(fr. III p. 365)</p>	[82]
<p>δρεφθῆναι· τρυγηθῆναι</p>	[83]
<p>δρέψας· ἀφελεῖν. τρυγῆσαι. ἀποκόψαι· ὅθεν καὶ δρέπανον</p>	[84]
<p>δρέψας· ἀναλόωσας. τρυγήσας. θερίσας</p>	[85]
<p>δρέψας θάτι· τρυγήσασθαι. ἀφελεῖν τῇ χειρὶ, ἢ λαβεῖν</p>	[86]
<p>δρῆγες· στρονθοί. Μακεδόνες</p>	[87]

COD. 23 legebatur post 2333 26 δράματα, ποιήματα 27 συντιθεῖν Post 29 ex-
cidisse videntur glossae δράμικες: ἀποτι Αθηνάρες, δράμιτις ἀποτο Μακεδόνες 31 δρά-
σαι 33 δρανός (cf. δάνος) 33 cod. Coisl. CXCV gl. N. T. 38 EM. 286, 33 Post
2338] 2373 43 δραστοίς (44 Cf. δασκάζει δραγάζουν) 50 δρασμός φ. δρ. δρασμῷ
φυγεῖν 52 δραστέας 53 Cf. δάρητη 58. 59 = 59. 58 63 κέρατα 68 δραγανή
διδράγαμων ἵ 73 δρατενόδεις, cf. post 2338 74 κέγχρος 77 τρυγοῦντες 78 δρεπεῖς EM.
δροπεῖς Cyr. 39 84 δρῆγες, cf. ad διρῆγες

HES. 24 δρακός (LXX). τις παλάμης, τῆς χειρὸς. **Ad 31:** ποιήσας. ή 33 δράξαι-
κρατῆσαι (κράτησον?). 36 δράξαι σθε παιδεῖας (Ps. II 12) ἐπιλάβεσθε παιδεῖας, καὶ ἐποτί-
μης. **Ad 41:** κρατῆσαι (ad δράσαμενος) 46 δράσκως· δραυμος (δράσακος) 48 δρά-
σται· δραπέται (v. δρίσται) 49 δράσματων· πανορυγμάτων (2476) 60 δρακός
φύλλα (δράχα· φύλλη) 61 δράστιουργοι· οἱ ἐργάζομενοι τὴν βύσσον 62 δρατά
(Ψ 169). δρατά, ἐδέδαμενά θύματα 64 δράγματα· συνθήματα (v. δραματούργατα)
Ad 66: ἐπί Διοφάντου τὸ δεινότερον τὸ ἔνεπο δραμῆ (Zenob. III 27) 67 δραγμῆ.
τὸ δύοντος τῆς οὐνγίας 71 δρεπανηφόρα ἄρματα (II Macc. XIII 2). τοὺς Μακεδόνας
φασὶ πρότους χρησάσθαι (post Xen. An. I 8, 7)

- † δρηλοι· φοβεῖται (*Ιδροι;*)
δρημεσσεύνη· θεραπεια (*σ* 230?)
δρησται· δραπέται (*cf.* Calim. ep. XLIII 4).
η δυνατοι
δρηστηρας· πράκτορας. θεράποντας
δρηστηρες (*π* 248)· ώπηται, λειτουργοι,
δάκονοι, θεράποντες [90]
δρια· τόποι σύνθετοι και χλωσθεις [92]
δριάτεντα· χλωρά
δριδουσαν· θάλλουσαν
δρικαια· όργανα ποιά
δρικακες· βδέλλαι. Ἡλειοι
† δριμαι· φύχος (*v.* δάπεδον) [98]
δριμες· οξύς. σφοδρόν. θερμών. ταχύ
δριμες· οξύς. στυπτικός [1. 2]
δριος· σύμφυτος τόπος και σύνθετος και
χλωσθεις η δρος, η χόρτος, η δρυμος, υλη
δρις· δύναμις
δριφακτος· κράββατος
δριφον (*Sophro* fr. 38. 82)· τὸν δίφρον. 20
Ατροιεις [ed 106]
Δριωδόνες· θεοι παρά Λακεδαιμονιοις
τιμώμενοι (*Meinek. Theocr.* p. 326)
Δρόγγιειον (*Theopompr. I. IX.*)· χωριον Θρά-
κιον
δροινοι· καλόν. Κρῆτες
δροιτη (*Aesch. Eum.* 633)· πύλος. σκάφη.
και ειδος δρηστεως [11]
δρομαιος λαγωσ· δ ἐν δρόμοις άλισκό-
μενος· εὐταξιος (*Soph. fr. 177*) δὲ δ ἐν
κοτη
δρομας (*Phrynich. com.* p. 593)· η έταιρα
δρομάσσειν· τρέχειν (2437. 2477)
(δρομιας και) δρόμων· δ μικρος καρκινος
† δρομιαφιον ημαρ· μιμιδρόμια, έστι δὲ
ήμερα ιρδόμη από της γεννήσεως, έν γ τὸ
βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν έστιαν γυναι
τρέχουσι
δρομοκήρυξ (*Aeschin. de FL* 130)· δ ἐπι
σπουδης πεμπόμενος τὰς ἐπικηρυκιας ποιή-
σασθαι, ήμεροδρόμος

COD. 95 δριχαι *cf.* τρίκον; 97 δριμῳ φῦχος? 2403 δριδος — σύνθετος (3 δρι-
φακτος, κράββατον?) 10 δριτη (*cf.* δοίτορ, δραιόν) 12 δρουαλός — εὐνέος 16 ιμε-
ρων 5 20 παλαιηδος — δρωπαθηδος *Suidas* 23 πηρης (*Philol. XII* 607) (27 *Vide* δυάζει.
λυάζει φλουάζει. δυαει) 28 δρυδόχος *EM.* 288, 44 — τρόπην 31 δριαχάρενε — 32 έχειν — σωμάσθαι (*v.* οινοχίτωνας) (33 *cf.* δύται) Post 34] 2451 scripta δρυτης
35 ιαδης — ιδεροι 42 ειλ 43 |ηστολον

HES. 90 δρήστειραι (*τ* 345)· διάκονοι, θεράπαιναι 92 δριαλεῖν· ποιεῖν (δραίνειν)
98 δριμεῖα μάχη (*O* 696)· ινθεροις και ινεργοις 2401 δριδος, υλη (*ξ* 353)· δρος, χόρτος.
δρυμος 2 δραχμη· τὸ δρυδόν εστιν τῆς οὐγύλας ἐν χαλκῳ και σιδηρῳ, εν δὲ χρυσῳ και
ἄργυρῳ δημοκοτοντο εστιν οὐγύλας· οὐτων γηρ ειρισκονται οι εικοις θρολοι διδραγμοι εν τῷ
λεβητωφ (XXVII 25) Ad 6: κατ Εινστόχοις 11 δρομαδην (*E* 80)· μετα δρόμοιν
53 δρυεται (*E* 140)· κρύπτεται 34 δρυνηος· ξύλορος (*φ* 43!) Post 38: και τὸ τρέχειν
(*v.* 2414) 39 δρυφάξαι· δακειν

δρόμος· η δρηχστρα τοῦ Διονυσιακοῦ θεα-
τρου παρά Ταραντίνοις

δροσιν· λαχνρόν. Αργειοι
δροπά· δρεπτά. Σοφοκλης Παλαιηδη (fr.
437)

δροπις· τρυγητός (2378)

δροπισκος· κάλαδος

δροσερά· δροσιδόμερα. και ονομα πηγῆς
(v. Eur. Hel. 1335)

10 δρόσοις· φεκάδες

δρόσους (*Aesch. Ag.* 145)· † δχρειους [Κύ-
προι]

δροσην· η δρηχή, ύπο δ Τυρρηνων

† δρυαδειν· φλαναρειν

δρυακες· τῶν ξύλων τῶν βασταζόντων τὴν
τρόπιν τὸν πλοον

† δρυάσαι· κατακολυμβησαι

† δρυαται· ἀδιψοι. θενσται

δρυαχαρενε· η δρυηνε Άχαρνεις και δναι-
σητε, δοκονται γάρ οι Άχαρνεις σκληροι
την γεννημαν είναι και ἀτεγκτοι

δρυες οινοχίτωνες· αι ἀμπελοι, δια τὸ
τὸν οινον ζειειν. και δ χιτών δὲ παρά τὸ
κεχύσθαι αι τόμασται [33. 34]

δρυιαν (*A* 118, x 150)· δρυμώδεις και σύν-
δενδροι τόποι και εύξινοι

δρυμάξεις· κυριοις μιν απαράξεις· χρωται
δὲ και επι τὸν συνέται και προσομιλησεις
Com. inc. CCCXCVII)

30 δρυμάσσει και δρυμάξαι τὸ τύπτειν
ξύλοις [*post* 38]

† δρυμοις· τοὺς κατα τὴν χάραν κακο-
ποιούντας [39]

Δρυμος· δάσος. σύμφυτος τόπος, αύτοφυης
και σύνθετος. και χωριον της Αττικης
(Ηαρ. 63, 17). και φρούριον (*ad* Δρύμος)

δρυνεντα· δρυάδη

δρυναφη ιμάτια· τὰ ύπο τοῦ κελύφους
τοῦ δρυδος βεβαμένα

40 δρυνοπαγη στολον· τὸν πάσσαλον. Σοφο-
κλης Φιλοκήτηη (*fr.* 634)

δρυός ὑψικόμοιο (μ 357)· τὸ ἐν θεοδώῃ
μαντείον
δρυοτόπιος· ὑλοτόμος. δενδροτόμος;
Δρύουσσα (C. I. p. 2905)· η Σάμος τὸ πα-
λαιόν
δρύοχοι (τ 574)· τῶν σιδηρῶν πελεκύνων
αἱ ὄπαι, εἰς ἃς τὸ στελεὸν ἔνειρεται
δρύοψ (Ατ. Ανν. 304)· ὅρνεόν τι διαφέρον
τοῦ δρυοκόλαπτου [49]
δρυπετεῖς (Com. V p. 323)· ἀπὸ δένδρου
πεπτωκίας φρίμας
(δρυπής (Theophr. ΗΡΙ. I 16)· βοτάνη)
[52—56]
δρυπολεῖ· † ταλαιπωρεῖ. δρειβατεῖ. πυρὶ
πολιορκεῖ
δρυπετεῖς· βοτάνη τις, ἐμφερῆς πτέρει
(Diosc. IV 189)
δρυφάδες· ὄνυχες (—ος;) καταξύματα
δρυφάδες· λύπαι, ὄδύναι. η τὰ ἀπὸ πλη-
γῶν πειλώματα
δρυφάκτοις [ad 61] τὰ διαφράγματα. η
τὰ περιτειχίματα
† δρυφάτηκα· τὸ οὐ μέγαν. Ἡλεῖος
δρύφειν· περαίνειν
δρυφή· μυρχή, καταξύμη
δρύφη· ξύματα
δρυφόμενοι· φθειρόμενοι [67]
δρύφαι· ἀφελεῖ, καταξύσαι
δρύψαλα (Parthenii fr. XXIV)· πέταλα
δρυώδη [70] 30
δρυφόπαιδα· τὴν λαμπραν. οἱ δὲ ἀπαλό-
παιδα. η ἐλευνόν
δρυφογέροντας· τῶν ἀτόπους πρεσβύ-
τας, καὶ οἶοντες ἀτίμους
† δροκτάζεις (Siculi?)· περιβλέπεις
† δρωμῆ· τρίχει
δρωμένων· πραττομένων
δρώμενα· πραττόμενα πανούργως

COP. **46** Cf. δόρυσσα) 47 δρυοχοὶ — ἐνείρηται 50 ἐπὶ — ὥμας 51] post
2431 57 πυροπολεῖ δόκει 60 πελειώματα 65 δρυφοὶ (δρῦψιν Cyt. 39) 69 μέταλλα
73 δροκτάζεις (2230, 2479) (77 δρομίσων Theognost. 143, 16) 79 δρωταζεῖν (cf. Apoll. Dysc. adv. 549, 23) 82 δράπτης Cyt. 87 Cf. 2427 89 Cf. 8308 90 Δηλεῖα 95 — αδία
98 δυθμέσι

PES. 49 δρύπτεσθαι· καταξύεσθαι 52 δρύπτεται (Eur. Hec. 655)· ξεται· ὅτε
τις ἐντὸν κατατίλλει ἐπὶ θυμὸν 53 δρύπτουσα· σπαράττουσα 54 δόμης· πᾶν ἔνδον
καὶ δένδρον 55 δρύπτην· ἀλήτην (τ. 2482) 56 δρυτόμος (A 86)· ὑλοτόμος Αδ 61:
αἱ τοῦ διαστηρίου θύραι (Moer. p. 127), η κάγκελοι. η 67 δρύψ ἀπὸ μύρτῳ ψων (Π 321)-
διφελεῖ, ἀπέξεσθεν ἀπὸ τῶν μυσῶν, δρύψιν, ἐπιγητῶν 78 δρυπτεῖς (Sapient. XV 6)· ποιοῦντες, ἐργα-
ζόμενοι 80 δρωταῖς (ο 317)· ὑπερτοτεῖν 86 δῦ· ἐπὶ (Θ 85), εἰσέδιν 88 δναῖς·
φλαμαρέ· 91 δῦ δὲ μιν Ἀργεῖ (P 210)· ἐπιθυμεῖς αὐτὸν εἰσέδιν τοι πολεμεῖν 92 δνερός
(Callistr. § 201)· ἐπίπονος. τολμηρός 93 δύεται· δύνει. κρύπτεται (Ε 140) 96 δνθεῖ·
ἐρδυσσαι (Η 64) 99 δύμεναι (Ζ 186)· δύγαι. ὑπεσελθεῖν (Ζ 411) 2501 δύναι (Γ 322)-
κατελθεῖν 4 δύναμις· ισχύς

† δρωμίσσοντα· τρέχοντα [78]
δρωπάζειν· ἐμβλέπειν [80]
δρώπτειν· διακόπτειν. η διασκοπεῖν. Αἰσχύ-
λος Ψυχαριγοῖς (fr. 272)
δρώπτης· πλανήτης. πτωχός (2455)
δρῶσις· πράττουσιν
δρῶψ (Thespis fr. 4)· ἀνθρωπός
δρῶσις· διακονοῦντα, ὑπηρετοῦσι [88]
† δύνεις· φλαμαρέ [88] ἀλογεῖ
δύναλος· διόνυσος παρὰ Παιώνιν
δύναν· κρήτην
Δναρετα· η ἐν τοῖς Τέμπεσι δάφνη. τὸ δὲ
αὐτὸν καὶ Δηλία (512) [91—93]
δύνη (§ 215)· δυστυχία. η ἐνδεια. πόνος.
ταλαιπωρία. καὶ η δυηράθεια (Callim.
CCCCI 1) [96]
δυθίλα (δυθμαῖ?)· θαλάμαι. καταδύσεις
δυθμῆσι· δύσεσι. καταστροφαῖς [99]
Δύμη (-ανα?)· ἐν Σπάρτη φυλὴ, καὶ
τόπος [2501]
δύναμιν δρεστω· τὴν δύναμιν ἀριστοι.
δύναται
δύνασθαι· θέλειν (cf. θελεῖν) [4]
δύνασις (Tragici)· δύναμις
δύναστελα· δύναμις
δύνασατ· οιωπάν· πρῶτον φαῖ Φοινικί-
δρη Μεγάλα κομικῶν (vol. IV p. 509) ποιη-
τὴν ἐν ἀστεὶ διδάσκοντα ἀποκριθαῖ τὴν
σιωπωμένην δμολογίαν περὶ τῶν διαλύ-
σεων Ἀντιγόνου καὶ Πύρρου βουλόμενον,
εἰπεῖν (ἐν) ταῖς Αὐλητρίαις οὕτως·
δύνασται σιωπᾶν; (B.) Ήστε (τοὺς) τὰς
διαλύσεις
συντιθεμένους κεκραγένας δοκεῖν
ἄλλοι δέ φασι παροιμιῶδες εἰρήσθαι ἐπὶ
Ἀντιγόνου καὶ Πύρρου τῶν βασιλέων, τῶν
τὰς δμολογίας ἀπορητῶν ποιησαμένων οὐ-
τῶς, ὥστε μηδὲ τοῖς γραμματεῦσι πιστεῦσαι

- δυνατῶς· ισχυρῶς, γενναίως, δυσφαλῶς
† δυνδεκάτη· ημέρα δυδεκάτη [10—12]
δυοῖν θάτερον (Soph. OT. 640 Ddf.)· ἐν
ἐκ τῶν δύο (1878)
δυοῖσι (Herod. I 32. VII 104)· τοῖς δύο
δυοῖσι· πωματίζει παρὰ Δημοκρίτε (ρ.
421)· ἥγουν πωμάζει, σπελάζει
δυοχῶσαι· πωμάσαι [17]
δύπτης (Callim. fr. CLXVII)· κολυμβητής.
δύτης (Antim. fr. LXXXVII)
δύπτοντες· κολυμβῶντες [20]
δύρεσθαι (Tragici)· ὀδύρεσθαι. Θαλείν,
θρηνεῖν
δύς· κακῶς, ἐπίρρημα
δυσάγωγοι· δυσακόλως φερόμενοι
δυσάγωγος· δυσχερής
δυσάεος (E 865)· χαλεπᾶς πνέοντος (δύ-
σπνου) [26, 27]
δυσαῆ· δύσπνον, χειμέριον (Callim. Dian.
115). νοσόδην. οἱ δὲ ἄνεμοι δύσαντα ἐξ
νεφῶν. δλλοι φυρόν, ἢ ἀπὸ τῆς δύσεως
πνέοντα· ἐπὶ τοῦ Σεπύρου (ε 295)
δυσάλγητος (Soph. OT. 12)· δύσυμπαθής
[30]
δυσαλθέα· διθερόπεντα (Greg. Naz.?)
(.....) δυσλατος [33]
δυσάλωτον (cf. Soph. OC. 1721)· δυσχερῶς
κρατουμένον [35]
δυσάνιον (Menand. fr. CCLIXa)· τὸ δυ-
χερεῖα χρώμενον. δυσάρεστον. τὸ δὲ ἐναν-
τίον ἀνήνιον λέγουσιν. ἔγκειται δὲ ἡ
δνιά τῇ λέξι (2590)
δυσανασχετεῖ (Thuc.)· παραιτεῖται. βα-
ρέως φέρει. δυσκόλως ἔχει. δυσπετεῖ (2667)
δυσαναφορικός· δυσκόλως ἀναφερόμενος
δύσαντα· κατελθόντα [40]
δυσάντης· τραχεῖα. χαλεπή. δυσαπάντητος
δυσάντητον· δυσχερὲς ἀπαντάν
δυσαρεσκόμενοι· μὴ ἀρέσκοντες
- 20 δυσαρεσκομένην· διπερσκομένην [45]
δυσάρεστος. δυσχερής
δυσαριστοτόκεια (Σ 54)· ἐπὶ κακῷ δρι-
στον τεκοῦσα. ἢ τὸν δὲ ἀριστείαν δύστηνον
† δυσαύλητος· δυσεγκλήματος
δυσαυλος· δυσαύλιστος. Σοφοκλῆς Ἀλεξάν-
δροφ (fr. 93)
δυσαζθέτες (Aesch. Eum. 146)· βαρύ
δυσαζθής· πάντι ἀηδιζόμενος
δύσβατον· δυσχερές. ἀριστον. δύσπορον.
χαλεπὸν [53]
δυσβηρέες· δύσβατον. δυσχερές
δυσβούλια (cf. Soph. Ant. 95)· κακοβου-
λία. διφροσύνη
δυσβράκανον· δυσχερές. βράκανα γαρ
τὰ δύρια λάζανα· ἔστι δὲ δύσληπτα. λέγει
οὐν ὁ Κρατίνος (fr. LVIII) δυσκαταρόπτον,
οἰνεὶ δύσληπτον (v. 2615)
δυσγάργαλις (Aristoph. II 2 p. 961)· δυσ-
πρόσντος. οὐχ ὑποτασσόμενος. δυσπρόσι-
τος. ὅτε δὲ δύσγαργαλιστος (Xen. eq. III
10)
δυσγένειαν (Soph. OT. 1079)· δύγενειαν
δυσγενής· ἔχθρος
† δύσγω· ἀποδύν
δυσδηλίες· κακοῦντες· δηλήσασθαι
γάρ τὸ κακῶσα
δυσδηνίας· δύστους, κακὰ βουλευομένους
(I. Cretico δυσδανίας, vel —δηνίας)
30 δυσδιακόμιστον· δυσβάστακτον [64]
δυσδιάφυκτον· δυσχερῶς λανθάνον
δυσδήλυτα· δυσδίδεντα
δυσδιέμεθωτος· δυσχερῶς διορθουμένος,
μή διορθουμένος
δύσεα· τὸν τοίχον τὰ πέριξ. Κύπροι [69]
δυσειδής· κακὸν εἶδος ἔχων
δυσείμων· ἀκτίμων
δυσέχλυτα· δυσχερῶς λυόμενα
δυσέκλυτος· δυσεύρετος

- COD. (17 Απ κοχυδούσιν· ψηροχέουσιν) 25 Post 2518 legebatur iterum δυάδης.
δυστήνους δύσπνου 28 ἐπὶ — ΕΜ. ἐπίθετον Σεπύρου 30. 33 δυσαλγής, δυσλατος ἀ.
32 δυσάλθετα 36 δυσχερειαν — ἀνδ 46 δυσχερής, δυσάρεστος 47 οκια — ἀριστιαν
δ
49 δλεξαν 56 δυσπλητα — οἰνεὶ δυσνόητον 65 | φρύλακτον, δυσευέρως 66 δυσδυ|
HES. 10 δύνε (O 219)· ἐνεδύσατο 11 δύο· οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο· 12 δυοῖν·
τῶν δύο. τοῖς δυσι 17 δύουσιν (Y 195)· διπρόσωποι (*—αιοντειν*) 20 δέρεσθαι·
τύπτεσθαι 26 δυσαίτατο (Σ 376)· παραγένοντο, οἴστειν 27 δυσαίαντο· δυσπρόστον
(δυσπλάνητον) 30 δυσαλέος (E 865)· δυσπνεύστον 33 δυσάλωτον (Sapient. XVII 17).
μὴ ἔστι φεύγον (non Nic. Al. 537) 35 δυσαλμοίρος (X 2426 Greg. Naz. p. 44, 3 Dr.)· κακό-
μοιρος. δυστροφος. δυστυχής 40 δυσάντεα (Greg. Naz. Arc. VII 75 p. 206 Dr.)· φορέρα
45 δυσαρεῖ· δυσφροντίστεφ (δυσωρεῖ· δυσφροντίστε;) 53 δυσβάστακτον (Prov.
XXVII 3)· βαρύ. [δυσαζθής· πάντι ἀηδιζόμενος]. [δύσπορον· χαλεπόν (v. 2670)]. δυσφερές,
δυσακτον (*—αιοντον*, ἀφρότον) 64 δυσδιάκτον (III Macc. VI 31)· δυσθρηνήτον (v. δύ-
στακτον) 66 δύσεαι (I 231)· ἀναλάθοις

- δυσέμβατος· ἀτριψής, ἀπάτητος. τραχύς
(cf. Thuc. IV 10, 3)
- δυσέμβολος (cf. Xen. Hell. VI 5, 24). δυσε-
πικείρητος
- δυσεξάλυντα· δυσέκφεντα
(δυσεξίητα· δυσθεράπεντα
- δυσεξίτητα· δυσκόλος ἐξοδεύμενα
δυσέξιοιστον· δυσερηγένετον. η δυσεκό-
μιστον [80]
- δύσεριν· φιλόρεικον. παρὰ τὸ δύς καὶ τὴν
ἔριν
- δυσερμία· κακὴ συντυχία [83]
- δυσέφικτον· δυσκατάληπτον
- δυσηρόλον· δυσάντ(η)πτον
- δυσηκή· δυσακῆ, δυσίστον [87]
- δυσηλέγεος (Y 154)· δυσάντης, χαλεπός.
η δυσλέχεος, ὥγουν κακοκομήτου
- δυσήνεμον· δυστάραχον. τὸ κακοὺς ἀνέ-
μους ἔχον
- δυσήνιοι· ἀπειθεῖς, δυσάγωγοι. [ad 90] 20 δυνπόταχτοι (2436)
- δυσήνυτος· δυσκατόρθωτος. καὶ δυσήνυ-
κτον
- δυσηριστοι· [ad 92] φιλόρεικοι. η ἀμφι-
βολοι
- δυσητορός· δυσθύμουν
- δυσηχέες· κακοὺς ὥχους ἔχοντες
- δυσηχέος (B 686 ελ.)· κακοφώνου. κακὸν
ἥχον ἐπιφέροντος, διὰ τὰς γινομέτας οἰμω-
γάς καὶ θρίνους
- δυσθαλής· δυσανής. Κρατῖνος (fr. inc. LIX)
- δυσθαλπέος (P 549)· κακοθαλποῦς, κακοῦ
εἰς τὸ θάλπειν φυχοῦ
- δυσθερέας· τὸ δυσαλήτους
- δυσθήρατος· δυσεύρετος
- δυσθύμει (Herod. VIII 100)· ἀθύμει
δυσκάθεκτοι· δυσκράτητοι, δυσκόλως ἐπε-
χόμενοι
- δύσκαπνος· ὁ φοῖνις ὑπὸ Θεοφράστου
(HPl. V 9, 5)
- δυσκάτοπτος· δυσθεωρητος
- δυσκέλαιδος· δυσφωτος, κακὸν ὥχον ἀπο-
τελῶν [2605]
- ‡ δύσκημον· ἄφραγα. δυσοιώνιστον (Aesch.
Eum. 825 !) [7, 8]
- δυσκλέεις (Eur. Heel. 66)· ἀδόξον [ad 9]
- δύσκλειαν (Eur. Med. 218)· κακοδοξίαν
- δύσκλυτος· ἀδόξος, ἀτύπος
- δυσκολαίνει (Attici)· δυσφορεῖ
- δύσκλος· ἄγριος, δυσχερής [14]
- δύσληπτα· ἀκατανόητα
- δύσλοφον· δύσκολον, οὐχ ἀρμόδον τῷ
λόφῳ· οἱ δὲ τὸ χαλεπῶς φερόμενον, ἀπὸ
τῶν λόφων, οἱ εἰσι τράχηλοι [17]
- Δύσμαται· αἱ ἐν Σπάρτῃ χροιτάδες Βάκ-
χαι [19—21]
- δυσμεναίνει· διεχθρεύει, πολεμεῖ
- δυσμαῖς βίον (Empedocles)· τῷ τίλει τῇ:
ցաղն-
- δυσμεναίνων (Dem. 300, 26)· ἔχθρεύων [25]
- δυσμενέων· πολεμίσων. ἔχθρων, ἀντιπάλων
[27]
- δύσμηνις· βαρύθυμος, ὀργίλος, ἔχθρος
- δυσμήτης· κακότεχνος [30]
- δύσμορφος (monost. 47)· ἀμορφος, ἀσχη-
μος. η κακόμορφος
- δυσνοίας· κακοθυμίας
- 30 δύσνοις (Thuc. II 60, 4)· ἔχθρος
- δυσξύμβολος (Xen. Mem. II 6, 3)· δυσεπί-
γυστος
- δυσξύνετος· ἀσύνετος
- δύσσοδον· φαυλὴν ὁδὸν, κακὴν
- δυσοίζει· δυσχεραίνει. ψοτοεῖ. Λάχωνες
- δυσοίζειν· φοβεῖσθαι. ψοπτεύειν
- δυσοίζοντος· φοβουμένου. καὶ ἀγαν ὑπο-
πτιύνοντος

COD. 74 δικριθής 76 |άλακτα 78 δυσεξητητα — η δυσθεράπεντα 82 εὐτυχία
85—88 = 88. 7. 6. 8 86 δυσηχεῖ, δυσακεῖ, δυσαλήτης — τέλος 18 σπάρταις χωρίτεραις κάκχαι 91 |ιτος 99 δυσέρευτος 2600 |εῖ
bis 9 δυσκείς — τέλος 18 σπάρταις χωρίτεραις κάκχαι 26 δυσμεναίνων, πολεμων
31 δασκημος δυστ. 32 ἀθλιος η κακο 37 δυσειεν, δυσχερεῖ 39 δυσοίζουσ, οιστι-
ζομένου

HES. 80 δύσεο δαλῆνον (T 36)· δῦθει, ἀνάλαβε τὴν ἀλῆον, τοντέστον τὴν δύναμιν·
οἷον λαχυρωποίσουσαντόν 83 δύσετο (T 368) κατῆλθε 87 δυστηλεγές· κακόταθον.
χαλεπόν Ad 90: [έπι πολὺ σκυθρωποὶ· ἐπὶ μαροῦς μεγάλα ὄργιζονειον.] Ad 92: δυσέρε-
στοι (Moer. p. 126) 2603 δυσηκήδεα (ε 466)· δυσφύλακτον. χαλεπόν 7 δύσκεν (Θ 271).
ἔνενειν, πλειστήρητο 8 δυσκλέα (B 115 I 22)· ἀδόξα. κακόδοξα (—ον) Ad 9: τὸ μῆ
ζον κλέος (Greg. Naz. LXII 48 p. 127 Dr.) 14 δυσκρανές· αὐγυπρός (δυσκρ.) 17 δυσ-
κάθων· δυσχερῶν 19 δυσμενεῖ· πολεμίφ, ἔχθρος 20 δυσμενεῖς· ἔχθρος, πολέμοις
21 δυσμενεια· ἔχθρα, μίσος 25 δυσμενής· ἔχθρος, πολέμοις, ἀντιπάλοις 27 δυσμήν
(δύσμηνις)· ἔχθρος 30 δυσμορος· κακοθάνατος, ἀθλιος. δυστυχής (X 481)

- δύσοις^ζ οὐ (Eur. Rhes. 805)· οἰωνίζον
δύσοιμος (cf. Aesch. Cho. 945)· ἐπὶ κακῷ
ηὔκουσα, ἡ δύσοδος [42]
- δύσοιστος (Soph. Phil. 507)· δυσυπομό-
ντρος
- δύσοιμοις (Stratt. com. fr. XIII p. 791)·
ἀνόμοιοι [45]
- δύσοπον· δύσφωνον (v. δοπος)
(.....)· δυσόρατον
- δύσοργητον· δεσῆη. δηπνῆ [49] 10
δύσοργος (Soph. Ai. 1017)· κακοεργός
- δύσοργνατα (Eus. Phoen. 325)· μέλανα.
δρανῆ
- δύσοσμον (Λεπ. Cyn. V 3)· δυσώδες
- δύσουρον· δυσφύλακτον [54]
- δυσπαθεῖ· κακοπαθεῖ. δυσάτως ἔχει
δυσπαθῶν· πάσχων κακῶς
- δυσπαιπαλον (Nicand.)· δύσβατον. σκο-
λιόν. δυσανάρταν
- δυσπάλαιστος (Eur. Alc. 889 Xen. Hell. V 2, 12)· ἀκαταγώνιστος
- δυσπάλαιμον· δυσχερές. κακότερον
- δυσπάλεις (Pindar.)· δυσχερές. δυστυχές.
σκληρόν. δύσαντες
- δυσπάμφαλος· δυστάραχος, δυσκινήτος
[62]
- Δύσπαρι (Γ 39)· δυσώνυμε δύστρη τὸ Πάρι,
ἐπὶ κακῷ ὀνομασμένε· τινὲς δὲ τὸν Πάριν
εἶπον φύρασθαι ἐπὶ τοῦ ἐν πήρᾳ ἑπε-
θῆται, ἀλλοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ πηροῦν τῷ κάλ-
λει τοὺς δρῶτας αὐτόν
- δυσπέμφελος (Π 748)· ἐπὶ μὲν τῆς θα-
λάσσης ἡ δυσχειμερος καὶ τραχεῖα καὶ τα-
ραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ δυάρε-
στος [65—68]
- δυσπετέες· δυσχερές
- δυσπετέστερος· δυσκολώτερος. δυσεπι-
τευκτότερος
- δύσοιο, φροῦ (δυσοίστω — φρόντω Aesch. Ag. 1316) 46 δύσφημον
47 δυσόργητον (v. δοπος) 48 δυσόρατον 51 δυσόρφεα 63 ἐμπήρα — ἐπὶ
64 δυσχειμάρρος 71 δύσπαστος· δυσιδή 80 δυσαλακτον Lobeck., δύστακτον? 92 δύσ-
εικτος 2701 Cf. ἐγκαλέσ 6 — χιλό — |τροφ — ?
- HES. 42 δύσοικτος (III Macc. VI 31)· δυσθρήητος (δυσοίκτον Suid.) 45 δύσον-
ται ἀγώνα (H 298)· ἀλεύσωνται εἰς λεόν τόπον 49 δύσοπαλοντα· δυστυχοῦντα,
κακῶς ἔχοντα (δυσπετοῦντα) 54 δύσπαθια (-άδεια) 62 δύσπαρεις· ἐπὶ κακῷ παρα-
κληθεῖς 65 δύσ(ω)πεισθαι· ψυχορᾶσθαι. φρεΐσθαι 66 δύσπέμφελον· δυστάραχον
67 δυσπετεῖ (ex onomastico)· δυσανασχετεῖ. παραιτεῖται (v. 2537. a 6392) 68 δύσπε-
τέμπτων (II Macc. V 20)· ἀποπατάσθων 77 δύσπρόστον (II Macc. XII 21)· φ. δυσκόλως
τις προσέρχεται 78 δύσ(α)εβής (II Macc. III 11)· δεσθήης ·..... 82 δυσταλέες·
ὕναρος (1977 ετ. μολυχνόν) 87 δύστερον· δυσκήθασθαι (ΔΙΕΠΕΡΩΝ, ΔΙΕΞΗΛΘΟΝ)
88 δύστηνον (a 55 Β 59)· μοχθηρόν. ταλαπωρόν 89 δυστήνων (Z 127)· δύοισ. καὶ
ἀδέλαιν δυστυχῶν κακοδαιμόνων 90 δυστοκλα· ἐπὶ κακῷ τῶν καθαρῶν τετοκνία 96 δύ-
σημιλας (II Cor. VI 8)· κακοφημίας

δυσχερής· δυσχερής
δυσχρανής· αὐχμηρός (α 9004 δ 2614)
(2709)

δυσχωρία (Xen.) στενοχωρία
† δυσχώται· δυσχωρῆ. διακωλύεται
δυστόδης (Diphil. Com. p. 406)· κάκοσμος.
άκαθαρτος
δυστύνυμος (Soph. Ai. 914)· κακάτυνυμος.
χαλεός

δύσταπεῖσθαι· ύφοράσθαι [αὐτὸν] 10
δυσωργήσονται (Περὶ 183)· δυσφυλακτήσω-
σι, κακὴν τύχα διαγάγωσι φυλάσσοντες·
φέροις γάρ οἱ φυλακῆ
δυσταχεῖν· δυσχεραίνειν [17]
δυστεκάβοιον (Ψευδ. 703)· δώδεκα βοῶν
άξιον
Δυστάπης· Δύνατον

δῶ· δῶμα (Hom.), οἰκημα, σπῆλαιον (Hermipp. fr. II p. 410) [21]

δωδεκάδαρχοι (Xen. Cyrt. III 3, 8). καὶ 2
δεκάδαρχοι· οὗτοι εἰσιν οἱ τῶν δωδε-
κάδων καὶ δεκάδων ἡγεμόνες δύο πεμπα-
δοναι.

δωδεκάδες· Θυσίαι ἐκ δωδεκα γένων, ὡς
τριττύαι ἐκ τριῶν (2730)

Δωδεκάρουνος (Cratin. fr. VII 2 p. 119).
Αθήνησι χρήμη, ἵν εἴναι Έννεάκρουνόν φασιν, ἀλλοι δὲ Καλλιέργην καλούσιν
δωδεκαπήγανος (Ar. Ran. 1327 Plat. com.

πόρην τις ἐλέγετο, διὰ τὸ τοσαῦτα σχῆματα ποιεῖν συνουσίας (cf. Κυρήνη) δωδεκάποδος (Menand. fr. II p. 179)· οὐδὲ τοις ἔξι πόδις τετραγύριος, απομένει ἀνα-

τις ελεγον ελειπτικώς, στοιχείου, η σκάση
ούτω γάρ συνετίθεντο ἐπί δειπνον ἦζει
τοῦ στοιχείου δυτος διδεκάποδος, ὡς νῦν
πρὸς ὥρας φασὶ (εἰ. δεκάπουν, ἑπτάπους)

Δωδεκάτη θρήνους γην χόας (Ach. 961. 1076) ἔλεγον
Δωδεκάτης καὶ τούτης

οι δὲ τὴν ἀπὸ τῶν δώδεκα μνᾶν (2723)

*Δωδεκής· τέλειος θυσία, ομοίως
Δωδωναῖς (Π 233). ἐπίθετον Διός, ἀπὸ
Αρδέων διδ τὸ ἑνῆ τιμῆσατ τὸν θεόν*

*Διαδονεύσ· Ζεύς. + ὁ αὐτὸς καὶ Διός
δ' ὥια (Hermipp. Moer. fr. IV)· ὡς, ὡς*

† δῶλα· ὡτα. Κρῆτες
† δωλέννετος· ύβλητος

δωλοδομεῖς· οἰκογενεῖς
δώματα (Δ 600 ετ.). οἶκος. οἰκήματα. τα-
πεῖα. οἰκοδομήματα [ad 32]

δομάτια· τὰ αὐτὰ υποκοριστικῶς
δῷμησις· οἰκοδομή

**δωμησουσιν· οἰκοδομήσουσι
δωμητύς· κατασκευή (Cyr. Dr.)**

<i>δων· δεσμευσθν</i>	[45. 44]
<i>δωρεάς· χάριτας</i>	[46.]
<i>Απορίας</i> (Thuc. I. 107): <i>Αφούιας</i>	

**Δωρεῖς εἰς ὡς οἱ Δωρεῖς ἄδει
Δωρεική· ὅπλιστι τις οὐτως ἐκαλεῖτο, καὶ**

κατασκευή. καὶ Δώριος [50, 51]
 † δώραξ· σπλήν, ύποδ Μακεδόνων [53]

**δωροδοκεῖ· διεσπει στρα
δωροδοκεῖν· δῶρα λαμβάνειν
δωροδοκία· τὸ λαθεῖν η δουῆαι δῶρα**

[57. 68]

Δισροῖ συκοπέδιλε (Αρ. Εργ. 529). παραφθεῖται τοῦτο ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων δῆλον τολματία μέτοι.

δωροξενία (Lysias). τὸ ἐπὶ ξενίᾳ ἔγκαλον-
μενον ἀποφυγεῖν δῶρα δόντα

**δωροφορεῖ· δῶρα προσφέρει
δωροφορικὴ ἐσθῆτος· οὗτοι λέγεται, ἡν-**

βασιλεὺς Περσῶν δωρεῖται
δωροφόρους (Euphor. fr. LXXXIII). τοὺς
οἰκύτας Μαραγδῖμοι.

διάρετον γραφαι

COD. (11 δυσχωρῆται: διακαλύπται GD.) 12 κακόδομος 18 δύστη 19 δυσ-
 δεκαβούτων 22 δέκαρχοι — δυοπεμπαδέρχαι 23 pro τριών] γῆς 24 κρίνην 30 μητῶν
 (Eustath. 1337, 49) 31 ἐπὶ 33 δύσια, ομοια 37 ταύτια 38 [καὶ 47 δωράταις, δωρεάταις
 (Cretice?) 52 δῶσος· σπλήνην Σγρ. 171) 53 πελόρηπτον 59 [δόχος 60] Δαρδοὶ κτλ.
 post 66 62 ἔπειτα καὶ 65 [δηνοὶ] 66 δωρεαῖς

HES. 2709 δύσχροης τος (Isai. III 10): κακός, εἰς οὐδὲν χείρισμος
σθαι (Moer.). 17 δύσω (A 16 sl.). δύο 21 τὸ δωταῖς δικαιώσις (v. δοιαὶ δίκαιαι) Ad 14: φοβεῖται
κέλλια 43 δώματα (II 299. 351). απόδοσην 44 δῶρα (Sirac. XX 29). ἔρια 46 δε-
νη τοι (I 522). δώρων πειδομένων 50 Δώροις (B 594). πόλεις τῆς Πύλου 51 δώρατα
δωρούμενα. κατ ἐπέντεν παλαιστῇ 53 δωράζειν (Anacr. fr. 60). (παραγγειούσοδαμα-
της) Λεπτονήσια παρθένων, αλτίνες χρεύσουσαν ιατριδίους ἀπελόπητο παραράνωνταν
τὸ πολὺ τοῦ σώματος (Moer. Ael. Dionys. Paus.). 57 δώρον· παλαιστῇ, ἦνοι τετραδάκτυλον
κατ ἐπ σύνθετος ἥμιν (Εκκαϊδεκά δώρα [A 109] δὲ ἔκκαϊδεκα παλαιστῶν
χαρίζεται 67 δωρινοφορεῖται· βαστάζεται

δώς (Hesiod. opp. 354)· δόσις	[69]	δωτήρας· δότας	[77]
δώσει· [] περιποιήσει	[ad 70]	† δωτητις· δώς. φέρνη	[79]
δόσις (A 129)· όταν μὲν ἐνικῶς γάρ τὸ δόγμα δὲ δόφης ή δόφας, σύν τῷ λέστρα· όταν δὲ πλη-		δωτίναις· αἱ δωρεαῖ	
θυτικῶς ἀνεν τοῦ ι (Γ 66)		δωτινέστων· δωρα προσδεχόμενος	
δωσιάρεις· κακὰ διδουσαῖς	[13. 74]	Δωτάδης (Archil. fr. 92)· Δώτον νιός, δό-	
δωτειραν· παρεκτικήν		Λυκάμβας	[83]
		δωσ (Lacones)· δωσις	

E

Ε δασέως ὁρθοτονούμενον ἔαντὸν η αὐ-

τῆν η αὐτό

ζε· φιλούμενον καὶ παροξυνόμενον· ημην η

ὑπῆρχον, δασυτόμενον δὲ καὶ δυνητόμενον

τὰ αὐθαδά καὶ ίδια, καὶ τὰ ἔαντοῦ (γ 387)

δηλοῖς (ad έά)

ε αδεν (Herod. VI 106)· ηρεσεν. εδοξεν

[post 7]

ε α δή· ἄγε δή

ε αδότα (I 173 Coll. Cer. 19)· δρέσκοντα

[post 9]

ε α δσιν· δρέσκουσι. θέλουσιν

ε αίτις· ίδιαις

ε ακεν· ἀλγ.. (γακεν ?)

ε ακότες· ἀλγούντες (γακότες)

ε ακότες· κακῶς ἔχω, παρεμένος, ἀναπεπα-
μένος· ἀλγῶν

ε α λη· συνήχθη. ἔσταλη (Ν 408). συνεστράφη

(Υ 168)

† ε α λόν· λυπηρὸν [post 17]

ε α λω· ἐκρατήη. ιλέγχθη

ε α λω κότεων· ληφθέντων

ε α λω σαν (Xen. Hell. VI 2, 23)· ἐλήφθησαν.
ηττήθησαν. ἀπέπεσαν

έ ανηρόρος· η ηώς. παρὰ Ἀντιμάχῳ (fr.
XC)

έ ανός· πᾶν λαμπρὸν ιμάτιον, καὶ ἐνδυμα-
γνωσιέσιν, δ καὶ πέπλον λέγει Ὄμηρος
(Θ 385). εἰρηται δὲ παρὰ τὸ ἐννυσθαι.

Έ ανοῦ δὲ κασσιτέροιο (Σ 613) τοῦ
ειδιαγόντου. Έ ανφ δὲ λιττί (Σ 352) [] η
λεπτῇ οὐφέσματι, η λινφ περιβολαῖφ

[26. 27]

έ ανφ· ενώδει [ad 28] [29. 30]

ζαρ· αίμα. Κύπροις (ελαρ ?)

ζαρ· διετά χειμῶνα τριμηνη(ι)ασος καρφος

ζαρδάλη· ἐπλησίασεν (ν. βαρδήν ει ἀρδαλος)

ζαρίδας· τὰς κανθαρίδας

ζάριον· δόδος

† ζαρόν· λοντήρα, η πρόχονν (ν. πρόσαρον)

ζάρερα· ζαρινδα. λεπτά. ἀπλά. πυκνά.
ζρνια

ζαρτέρον (Nic. Ther. 380)· ... τοῦ ζαρος,
η ζαρινοῦ

ζασαντες· καταλειψαντες [40—42]

ζασθεν· ζχρησαν (ν. έφέασθεν) [44]

† ζασφρόρος· ζωσφόρος

ζαται· καθείξεται, ηνται [47]

COD. 71 σύν τῷ δέκα 72 κακοδιούσαις 78 δωσφέρην dos, dolis? 82 Δοτάδης
ΕΜ. 210, 3 84 δώσω Ε (8 pro εια δή? ή αια, αγαδις pro ειη, δή?) 9 Λαδόντα αεοιτε
Cyr. 171 19 ολήρηθη Συρ. Dr. e Moerid. 21 ξαλ | 25 ξανός — περὶ τὸ δηνης. ξανοῦ δὲ
καστερεος οι τοῦ — λιτη̄ περιβολη̄ 31 ει. εια ηαρ ιαρα 34 δανδαρίδας — ξριάδας Ducang.
app. p. 74 37 ξαρτερά 38 ξαρτερος 43 ξαθεν· ξχρησαν

HES. 69 δωτή· τορεντή (δινωτή) Ad 70: καὶ δώει· — η παρέχει (ι. δ φις· πα-
ράσχοι ει A 129) 73 δοτέρεις (schol. ι 325)· δοτήρεις, δοται (sic) 74 δοτηη· παρεκτικόν
77 δωτίνην γηι (Ι 155)· δωρεᾶς 79 δωτίνη (ι 268)· δωρέαν, δόσιν 83 δωτεῖον·
χωρίον δεκτικόν (δοχη̄) Ε 1 Β δασυτόμενον μὲν καὶ ἐκλιτόμενον δηλοῖ διντωνιματα τρίτου
πνοσθόπου πτώσεως αιτιατικῆς αὐτόν (Α 236 Ι 531), δωθοτονούμενον δὲ πάλιν τοῖτον δηλοῖ
ξανός (Ψ 203) 4 έη (Ο 472)· άφες. η η (Ε 887, η ηπήρχον (J 321) 5 έαγη· κλασθη̄,
κατεαγη̄, θρασθη̄, συντριβη̄ (Fayūm) 6 έάγη· κατεάγη (Γ 367). καὶ τα αντά Post 17:
δρειλεν (ει. ξεῑ) Post 9: δυαδά (ad έά) 15 έαλεις (X 308)· συνσταλεις, συνγραφεις
(ι. συνστραπεις ad Φαλεῑς) Post 17: λυτρηιον 18 έαλός· τεθρανσμένος (έαγης) 22 έαν
(Π 96)· άφινει 24 έανον· λαμπρὸν ιμάτιον γυναικειον. ενδιάγυτον Ad 25 περιβολη̄,
λιτφ 26 ξανται (Ι 134)· καταται (ει. αλαται, ελαται, ηλατο) 27 ξαν το (υ 106),
ησαι (ει. ειαντο) Ad 28: η λεπτή λιατρη̄ (Γ 419) 29 έαν ων· αγαθων, καλων (ad έασαι)
η λιατιν λεπτων 30 έαξεν (ε 385)· έκλασε, συνέτριψεν 40 έασι· πλενοισι, εισι (Ι 168),
τυγχάνουσιν (Χ 153) 41 έασαι (ε 40)· κωμηθηαι 42 ξασαν (ο 188)· ηιλίσθησαν
44 έασεν (Ε 847)· ηψιεν (ordο ξασκεν) 47 . αντη̄· έκλασθη (ι. ε. έFayη̄)

ἴαντούς· δλλήλους (Trypho 34 Veis.)
ἴαφθη (N 543. Σ 419)· ἔκαμφθη. ἐβλάρη
[50]

ἴβα· ἐπῆλθε, καὶ ἥλθεν
† ἐβαδίαστον· μελανόβροχον
ἐβάεν· ἔλεγε (λ. 511). καὶ ἐκακολόγει (Eur.
Rhes. 718. 19)
ἴβαθη (Boeoti?)· ἰγεννήθη
[55] ἐβάμβαινεν· ἐτρεμεν· ἕστασεν
† ἐβάμψωεν· ἡττήθη (ἐκαράθη) [58. 59] 10
ἴβασις· θλιδόρη(ησας) [61. 62]
ἴβασις· ἐπορεύθη
ἴβασιν· ἐπορεύετο
ἴβασον· ἵασον. Συρακούσιοι (καὶ Λάκωνες
EM. 308, 27) [66—71]
ἴβηλαμην· ἀπήμελξα. Βδάλλειν γάρ τὸ
διέλγειν· οὐδενί η βδέλλα τὸ ζῶν, διὰ
τὸ διέλγειν τὸ αἷμα
ἴβδομαι· τοιαί. η ἐβδόμην ημέραν ἀπὸ γε-
νέσεως παιδίου ἐορτάζουσιν
ἴβδομον· ημιτάλαντον (Herod. I 50).
τὰ ἔξημισταντάντα
ἴβδομος βούς (Euthycl. II p. 890)· εἶδος
πέμπατος κέρατα ἔχοντος (v. βοῦς ξ) [76]
ἴβηνοι· δλωπεκίδες [78—80]
ἴβασατο· ἀπεστέρησεν
ἴβιόσσασι (θ 468)· ἐσωσας. τὸ ήτην περιε-
ποιήσας, η διώκασ
ἴβισσα· ἤσησα. διῆξα [84]
ἴβιμπεσθη (Hippocr. III p. 545 K)· ἐμα-
λάχηθη
ἴβλιττεν· ἀπεπλέζεν
ἴβλινεν (Φ 361?)· διεφύσα, δνέξει μετὰ
ποιοῦ ψόφου
† ἐβλόν· δπόπληκτον (ἔλλον?)

COD. 52 ἀδιάντον· ἄβορχον, ἐβενότριχον?) 73 ἐπὶ 74 ήμισεια 82 ἐβιω-
σας 85 ἐβλημάσθη, ημαλάχη 86 ἐβληττεν, ἀπειαῖσεν 87 ἐβλεν — ἀνέσει
88 Gurdus θμβλος Gl. 92 ἱσίησεν 105 ἐβρύασον 10. 11 = 11. 10 (ἐβρύμησε)
(12 Cf. βιβλλωμένα) 17 ἐγάνινσαν 18 σημαίνον

HES. 50 ἔων (Ω 528)· ἀγαθῶν. τῶν ἴαντῖσν (Ω 211) 55 ἐβαίνομεν (γ 127)· ἐλέ-
γονεν 58 ἐβαλλεν (Λ 536). ἔρανεν 59 ἐβαν· ἐπορεύθησαν (A 391), ἐβάδισαν 61 ἐβα-
ρυθμησεν (Num. XVI 15). ἐλυπήθη 62 ἐβαρωθησαν (Genes. XLVIII 10). ἐβαρηθησαν,
ἀσθενεῖς ἔγενοντο οἱ ὄφαλυοι 66 ἐβεβήλωσεν (Thren. II 2). ἐμίανεν, ἐμόλυνεν, ἀκάθαρ-
τον ἐπόνοεν 67 ἐβδομάτη (H 248). ἐβδομή 68 ἐβδελύχθη (III Regg. XXI 26). ἐγί-
σησα. προσέκοφα 69 ἐβεβήκει (Z. 513). ἐπενόρεντο 70 ἐβεβήκηει (μ 242). ἐπηχεὶ πως
71 ἐβεβήλις. θηκη δρυγηίου καὶ λιστη (v. σέβις εἰς αρνβαλλις) 76 ἐβη. ἥλθεν, ἀπῆλθεν
(P 112), ἐπορεύθη (Δ 424). 78 ἐβησεν (Θ 129 Herod. I 80). ἐπέρη (v. ἐπιβησεν) 79 ἐβή-
την (Ζ 40). ἐβησαν. δυνώς 80 ἐβιησατο (α 558). ἐβιλαστησεν (Num. XVII 8). ἐξίφυν
Αδ 89: ἔδακε. διεπόσασεν (ad ἐβρω) 91 ἐβόλοντο (α 234). ἐψούλοντο,
ἐψουλεύσαντο 93 ἐβασεν (Greg. Naz. C XXXIV 4). ἀπεπλωσεν ἐξέχεν 98 ἐβραχεν·
ἥχησεν (Δ 420). ἐβόησεν (Ε 859). [ἐβόησεν] ἐψόφησεν 100 ἐβρησεν· ἐβάρησεν (v. ἐπέβοι-
σεν) 2 Ἐβρει· Ἐβραιος (schol. Genes. XIV 13). καὶ ὁ Ἐβραιος περάτης 15 Ἐβρωβ (Num.
XXI 10). πόλις Μαθαίτων, η καὶ Ὡβρωβ (Ωβάθ) 21 † ἐγγαντας· ἐψεθαρται (γέλασται)

ἐβλω· [] ἐψάνη. φχετο, ἵστη
ἐβόα· ἑκάλει [91]
ἐβροισεν· ἑστίσεν
ἐβρομένον (v. βεβρω)
ἐβραπτεν· ἑκρυπτεν. [ἐσφυξεν
[95]
ἐβρατάγησεν (Elei?)· ἐψόφησεν
ἐβραφεν· ἑκρυψεν. ἵπεν. κατέφαγεν [98]
ἐβρεμον· ἑψόνουν
[100]
ἐβρικαν· ἑκοιμήθησαν [2]
ἐβρισαν (Μ 316). ὑρμησαν. ἐβάρυναν. ἐπο-
ρευθησαν. ἐπέθετο
Ἐβρος· τράψεις βάτης, καὶ ποταμὸς Θράκης
(Nic. Th. 461).

ἐβρύαξεν· ἡμωχεῖτο
ἐβρυάσοντο· εἰψραιοντο
ἐβρονεν (epigr. Ath. II 39 C, v. 5). ἐπλή-
θυεν, ηθεν
† ἐβρύσθη· ἐπεσεν
ἐβρυχεν· ἐψόφησεν, ἥχησεν
20 20 ἐβρω· ἐψαγεν. ἐδακε. διέσπασεν (89)
ἐβρωμήσατο· βρώσεως ἐδεήθη· βρωμή-
σασθαι γάρ το βρώσεως καὶ βρώμης δεη-
θαι
ἐβύλλασιν (seev. Doris)· ἐβρον. ἐπλήθυον
ἐβύνουν (Ar. Pac. 645)· τὰ αὐτά
ἐβρωσεν (Pirpon. fr. 1)· ἐκάλεσεν. ἑκραζεν [15]
† ἐγα· ἐνέτο
ἐγάνωσαν· ἐκόσμησαν. χαρῆται ἐποίησαν
ἐγαργάλιζον· ἐκίνουν. ψέσαινον. προιτρέ-
ποντο
ἐγγαλον· πρόφατον γάλα ἔχορ
ἐγγαμῶν· δ τὴν οἰκίαν κεχοημένος ἐν αὐτῇ
(εν Αὐγῇ?) [21]
ἐγγαστριμάχαιραν (Hippoponax)· τὴν ἐν
τῇ γαστρὶ κατατέμυνον

ἴγγαστροί μυθος· τοῦτόν τινες ἔγγαστροι μαρτιν, οἱ δὲ στερνόμαρτν λέγουσι. Φησὶ δὲ περὶ τοῦ τρόπου τῆς μαρτελας καὶ Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ (ρ. 176 Ε). τοῦτον ἡμεῖς Πύθωτα τὸν καλούμενον ἔγγαντον· νοτερόν. υγρόν. χλφρόν. [ad 24] ἔπικρα

ἔγγαντον· ἐνσκαμβον (ν. γανσόν) [27]
† ἔγγεαβλος· τεωκόρος
ἔγγεγαῶτα· γεγενημέρα
ἔγγεγωνώς· βόήσας
ἔγγελωσα (Soph. El. 277)· καταγελῶσα
ἔγγενής· ἐντὸς τοῦ γένους [32]
ἔγγελνται (Τ 26)· ἔγγενησισσιν
† ἔγγηναλοι· ὑπογράμματοι
Ἐγγῆρος· ή γῆ παρὰ Αἰτικοῖς (ν. Ἀχρωά)
ἔγγλαυκησσαί· εὐβλέψαι
ἔγγλυσθει (Herod. II 92)· ἔγγλυχαῖε
† ἔγγλοφούμενα (Hippocr. I p. 315 τ.)· ἔνωχρα· ἄχροα [39—43]

ἔγγονος· υἱὸς υἱοῦ
ἔγρογχων· φοβερὸς βλέψας
(ἔγροφωπαίσακεν· ἀτενὲς ἐβλεπεν)
ἴ(γ)ρογύφατο· γοργὸν καὶ φοβερὸν ἐβλεψεν (ν. γοργώφατο)

ἔγγρισμός (Aeolice?)· παροδυσμός
† ἔγγριμάσθαι (—άσαι?)· ἔναγίσαι τοῖς (τε)τελευτήσοιν

ἔγγάζων· ἀντιφωνῶν [51, 52]
ἔγγυαλιξ· παρέχω. χαρίζομαι

ἔγγυαν· ὁφωνίαν. Λάκωνες
ἔγγυδον· ἔγγιον (319). πλησίον. προσῆκον
ἔγγυη· γάμου ἀπογραφή. καὶ σημεῖον ἐν θυτικῇ [57]

ἐγγυιώσεται· συμπλακήσεται. ἐναγκαλίσθησται [59]
ἔγγυον· [] δαφαλές [61]
ἔγγυος (Herod. VI 130)· ἐκδίδωμι
ἔγεγήθει· (Aesch. Prom. 157)· ἔχαιρεν [64—66]

† ἔγίλα· χαλνοί
† ἔγέλωτοι· δαστέρες (Πήνην Ρε. XXI 1?)

ἔγετο· ἔλαβεν (Σ 477). ἔγένετο (Αρ. Vesp. 10 1226) [70]

ἔγετοι (Eur. Rhes. 524)· ἔργηροτι
ἔγηλσαν (Dorice)· συνήλτωσαν [73—77]

ἔγκαθεδεῖν· καταβαλεῖν (<—καζελεῖν)
ἔγκαθειργυμένος· ἔγκατακεκλεισμένος [80]

ἔγκαθειργυνύντες· ἀποκλείοντες [82]
ἔγκαλειν· αἰτᾶσθαι. προκαλεῖονται

ἔγκαλινδούμενος· ἔγκυλιμενος

ἔγκαλινδεῖται· ἔγαναστρέφεται. ἐνδιατρίβει

ἔγκαλοσκελής· οἱ μὴ ἀποδύόντες τὰ χρέα
ἐν κάλοις ἰδεμενόντο τοὺς πόδας

ἔγκαλπτεσθαι· διατρέπεσθαι. αλσχύνεσθαι
ἔγκαλπτεται· συγκρύπτεται
ἔγκαραξον (Αρ. Eqq. 105)· ἔγχεε. ἔκπιε
(έμ—)

ἔγκανθις· σάρξ ἐν ὀφθαλμῷ αὐξηθεῖσα τὸ πάθος ποιεῖ (Foes. Oec. p. 108)

30 † ἔγκαλη· ἐπικαρπία
ἔγκαλπει· ἐκπνεῖ [93]

ἔγκαρτπασθέντας· ἔγκριθέντας. ἐντυχόντας

ἔγκάρσιον (Thuc. VI 99, 3)· πλάγιον

COD. 23 τούτων — πάντων ἥν 24 ἄπορον (cf. ἔλινρο) 45 ἔγγόργων 46 Infra ἔγονοπασκεν 302 67 ἔγγάλειον· γαληροι C. 171 ἔγγάλαι, ἔγγαλαι εἰς χαλανοι reliqui 71 ἔγεργει, γρηγορεῖ 72 ἔγειλασαν, συνήλωσαν (Φηλωα = ειλέω Dor.) (78 cf. ἔξελε, κάζελε) 86 ἔγκάλαι 89 ἔγκάραξον 92 v. ed. mai.

HES. Ad 24: πρόσθατον (ἐναντον Eustath. 1950, 5. 1236, 53). ἔκλεινητον 27 ἔγεδαστιν· εἰοι (P 145). γεράσαν (Z 493) 32 ἔγγεον· ἔοῦγον (ἔρμαγγιον· ιουλον h. e. ἔγγαιον lumbriticum Ducang. app. p. 74) 39 ἔγγονειν· ἔτερον. σπεύδειν (ἔγκονειν) 40 ἔγγια· τὰ τὸν τὴν τὴν γῆ (ὕγεια) 41 ἔγγιον· ἔγγετον 42 ἔγγυντας· γεννῶσιν (γαμώσι?) 43 ἔγγονα (Symmach. lob. XXXI 8)· τὰ τέλαι τῷ τέλοντι 51 ἔγγυαι (θ 351)· αἱ ἀναδοχαὶ 52 ἔγγυαλιξαι (A 353)· ἔγχειρίσαι, δοῦναι εἰς τείχας· ἐπειδὴ τὰ κύδα (ι. κυλά) γύναλα λεγεται. ὁ δὲ λαμβάνων τὴν κύλλη ἡ (cod. τὴν κύλλα) τῇ χειρὶ ταῦτα λαμβάνει. [καλούνται δὲ γυνίαι αἱ κάζεις] 57 ἔγγύθεν (Ε 72 al.)· ἔγνε· 59 ἔγγονος (Hebr. VII 22)· ἀνάδοχος Ad 60: ἔγγοντην (Moer. 160). ἡ 61 ἔγγυτητα· δικούσας δὲ ὡς ὁμοῦ εἰεν οἱ πολέμιοι (Xen. ap. Valck. Ammon. p. 162) 64 ἔγγεοναιεν (Χ 34)· ἐπιμανειν 65 ἔγείατο (O 526). ἔγενησον 66 ἔγήρει (ε 48). ἀγαστησοι 70 ἔγειρεο· ἔγερθται, ἀνάστηι (metaphr. K 159) 73 ἔγκαλιξε· τὰ ἐτέρων ἐτέροις ἴδιοις (ἔγγαλιξε) 74 ἔγκρεαρ (Ψ 865)· ἔφθονησον (cf. ἔμέγηρε, μέγηρε) 75 ἔγγρα (P 197)· ἔγγρασεν 76 ἔγγενασ (Ε 880). ἔγενησος 77 ἔγγηροτος· ἐπίκαρπος (Prov. XI 4). ἔπικαρπος (cf. Aesch. Prom. 158, 160) 80 ἔγκαθετος (lob. XXXI 9)· δόδιος 82 ἔγκακούμεν (II Cor. IV 1. 16)· † ὑφοῦμεν 98 ἔγκαρος αἰση (I 378)· ἔγκοιρο. μοιρα, ἐνθανασίμφ μοίρα

μ η

έγκαρτα· τούς κεκουρευμένους πυρούς· ἀλλὰ καὶ ἔγκαρπα Φρύνιχος Δαναῖσιν [97] ἔγκαταθεμένων· ἔγκαταβέμενοι. δυϊκᾶς ἔγκαταλέξει· ἐναριθμήσει
† ἔγκατάνα· κατὰ γνώμην, κατὰ νοῦν (cf. κατανᾶ)
ἔγκατειλεγμένος· ἔγκαταλεγμένος
ἔγκατειλημμένη· ληφθείσα, κεκρατημένη
ἔγκατεσκηψαν (cf. Thuc. II 47, 3)· ἐφώρησαν
ἔγκατέχεεν· ἐνέχεεν
ἔγκατιλλοψαί (Aesch. Eum. 113)· ἔγκαταμπτηροσαί
ἔγκαφος (Eupol. fr. LIII p. 565)· ἔγκαψαι ἐλάχιστον
ἔγκεραύλης· τὸ τοῖς Φρυγίοις αὐλῶν. ἔχει γάρ ὁ ἀριστερὸς προσκείμενον κέρας
ἔγκεραυλῆσαι· τὸ αὐτό· προσκείμενον γάρ κέρατος τῷ αὐλῷ γὰρ δον. δύεν καὶ δὲ ἔγκεραύλης
ἔγκειται (Eur. fr. 813, 9)· ἐπίκειται
ἔγκειταιθ· τεθίσθω
ἔγκεκαροῦται· ἔγκαταβλέπει [212]
ἔγκεκλιται (Z 77)· ἔγκειται. ἐπήρεισται
ἔγκεκοισυρωμένη (Agr. Nubb. 48)· διὰ Κοινώπα, τὴν Μεγαλέους μητέρα τοῦ Ἀλκματινίδου. ἔστι δὲ σεμνονομένη τῷ γένει
ἔγκεκόμβωται (Epicharm. fr. 4)· ἐνελληται
ἔγκεκορυθλημένος (Av. Nubb. 11)· ἐνελλημένος καὶ ἔγκεκαλυμμένος (v. 251)
Ἐγκέλαδος· ἡ Ἀθηνᾶ. ἡ δόρος (1). ἡ εὐηχος
ἔγκεντροίσι· κέντροις. ὅμοιοις καὶ μύστες
ἔγκεντροι, οἷς οἱ ἄντοι κεντρίζονται
ἔγκεντροιδέντες· ἀσφαλισθέντες
ἔγκέφαλος· φθειρόλασις· τόσος προβάτων [21]
ἔγκεχοιριλωμένη (v)· λεπράν

COD. 96 δάνεσιν 201 ἔγκαταλεγόμενος

310, 21 7 φρονύοις 8 ἔγκαρπον αὐλῆσαι (h. e. ἔγκαιψαν αὐλῆσαι) 14 ἔγκεκριωρω-
μένη, διὰ κριών 16 legebantur post ἔστι δὲ (gl. 214)· ἐνελλημένη, καὶ κεκροπιδημένη καὶ
ἔγκεκαλυμμένη καὶ 18 ἔγκεντροις — ἔγκεντροις 20 φθειριὰ 22 ἔγκεχυ] λέπραν
26 ἔγκισχρα, ἔκέρνα (cf. κίκρα) 30 οὐράν [λέγεται — διλέθρος] (40 Cf. ἔγκεκοδάξει)
52 [ταὶ bis 56 ἔγκουρας ὁ γεγαμμένος — μυριηδόσιν

HES. 97 ἔγκαστιν (A 438)· ἐπτέροις, σπλάγχνοις 212 ἔγκέκλιται (Z 77)· ἐπή-
ρεισται 21 ἔγκέφαλος δὲ παρ', αὐλὸν ἀνέδραμε (P 297)· ἔξερνησαι (συνεργέρεσαι;) τῷ ποτισμῷ τοῦ αἵματος 31 ἔγκις (Callim. fr. CCCXI)· εἰς χρώτα κεκάρδαι (v. ἔγκατοις) 33 ἔγκισσήσωσιν (Genes. XXX 38)· ἐπιθυμήσωσιν 39 ἔγκλητον (Sirac. XLII 17)· τὸν σύνδορον, παραλτησιν 41 ἔγκυος· ἔγαστρωμένη γυνῆ (ἔγκιος ordo; πατα ε κοισφόρος) 44 ἔγκομπα (Exod. XXXIV 12)· πρόσκομπα 47 ἔγκοπήν (I Cor. IX 12)· ἐνέδρων, ἐμπόδιον 48 ἔγκοποι (Eccle. I 8)· δυσχερεῖς 54 ἔγκότημα (Ierem. XLVIII 39)· ὀφρή, μανία

ἔγκεχρημένοι (Herod. VII 145)· σπονδᾶς
ἔχοντες

ἔγκέχρικεν· ἔγκεκέντρικεν

ἔγκηροι· θνητοί

ἔγκικρα (Sophron. fr. 2)· ἔγκιρνα

ἔγκιλ(ι)κήσται· κακοπενέτα, κακοποιοί.
διεβίβλητο γάρ ἐπι πονηρίᾳ οἱ Κιλικες.

(λέγεται καὶ ὁ Κιλικιος δλεθρος)

† ἔγκιλικιστρία· περιμαγνύστρια

10 ἔγκιλλαφον· οὐρά

ἔγκιλλον οὐράν

[31]

ἔγκισσενεύεται (Hippocr. I p. 516)· ἐμφύεται.
πλέκεται

† ἔγκλεφές· ἐπιθυμητικόν

† ἔγκλεπις· ἐπιθυμία (v. ἐνηληγείς)

† ἔγκλέψωνος· ἐρεθιστής. διεφθαρμένος

ἔγκλημα· πταῖμα, μέμφις

ἔγκληρον (Eur. I. T. 682 sp.)· ἐπίκληρον.
πλούσιον, ἐνούσιον

[39]

20 ἔγκοικασι· ἔγχαι λάθροι

[41]

ἔγκολεήσατο· εἰς τὸν κολεὸν κατέθετο τὸ
Σίφος (A 220)

ἔγκομβθετες· δεθεὶς (v. ἐνκ—) [44]

ἔγκονέοντες· σπεύδοντες. ἐνεργοῦντες.
ἐπειγούμενοι (139)

ἔγκόνωτας (Aesch. Ag. 374)· ταχίως, ἐσπεν-
(σ)μένως [47, 48]

ἔγκοπρος· ὡς μὴ δεομένη κόπρου χώρα

ἔγκόπτει· δνακόπτει (δύκ—)

30 ἔγκορδυλῆσαι· ἐνειλῆσαι

ἔγκοσμοεῖται (o 218)· ἐν τέσσι τίθεται

ἔγκοσμογενεῖς· τοὺς ἀμά τῷ κόσμῳ ἔγ-
κριθέντας [54]

ἔγκότως· ὀργίλως

ἔγκουραδες· τὰ ἐν τῷ προσόπῳ στίγματα,
καὶ οἱ ἐν ταῖς ὁροφαῖς γραφικοὶ [προσο-
πων] πίνακες. ἔστι γάρ κονράς (q. τιδ.)

ἡ ὁροφή, καὶ δὲ γραπτὸς πίναξ, ἔγκουρας δὲ
ὁ κεκαρμένος. Αἰσχύλος Μυρμιδόσιν

3 | σκαψαν 4 ἔγκατέχειν 6 ΕΜ.

ε

14 ἔγκεκριωρω-
μένη, καὶ κεκροπιδημένη καὶ

22 ἔγκεχυ] λέπραν (40 Cf. ἔγκεκοδάξει)

212 ἔγκέκλιται (Z 77)· ἐπή-

ρεισται 21 ἔγκέφαλος δὲ παρ', αὐλὸν ἀνέδραμε (P 297)· ἔξερνησαι (συνεργέρεσαι;) τῷ ποτισμῷ τοῦ αἵματος 31 ἔγκις (Callim. fr. CCCXI)· εἰς χρώτα κεκάρδαι (v. ἔγκατοις) 33 ἔγκισσήσωσιν (Genes. XXX 38)· ἐπιθυμήσωσιν 39 ἔγκλητον (Sirac. XLII 17)· τὸν σύνδορον, παραλτησιν 41 ἔγκυος· ἔγαστρωμένη γυνῆ (ἔγκιος ordo; πατα ε κοισφόρος) 44 ἔγκομπα (Exod. XXXIV 12)· πρόσκομπα 47 ἔγκοπήν (I Cor. IX 12)· ἐνέδρων, ἐμπόδιον 48 ἔγκοποι (Eccle. I 8)· δυσχερεῖς 54 ἔγκότημα (Ierem. XLVIII 39)· ὀφρή, μανία

- (fr. 138). εἰ μὴ ἀρὰ ισοδυναμεῖ, φέ κότεφ
(κοτῶ?) καὶ ἐνεκότον παρὰ Σοφοκλεῖ [57]
- δύκραγγάνειν· (ἐμ.)βοᾶν
δύκρασίζολοι (Callim. fr. XXXVIII)· εἶδος
ἰχθύων
δύκρατῆσαι· καρτερῆσαι
δύκρατῶς (Thuc. I 76 VI 92, 2)· καρτερί-
κῶς. ψιτακτικῶς [62]
- δύκρολες (Stesichor.)· πέμπα ἔλαιον ἔψημε-
νον καὶ μελιτόμενον [post 63]
- δύκριδεις· συναφή χειρῶν εἰς τουτίσιον
δύκρίκα· ἔνδια κεκαμένα [66]
- δύκριτος· ἐκλεγμένος. δὲιλεγμένος [68, 69]
- δύκρυπτος· πέμπατος εἶδος
δύκρυψαμένω· δύκρυψάμενοι. δυῖκτος
[72–74]
- δύκυνδον· ἐνδοξὸν (col. 83, 12)
- δύκυνκλα· τὰ δύκυνκλουμένα τῷ βίῳ, καὶ
συνήθη [77]
- δύκύν(χ)λια μαθήματα (Arist. Nicom. I 3).
τὰ ἤσω
δύκυνκλιον· τὸ πανταχοῦ τὸ κυκνῶν. ἦ Ζεὺς
παρ' Ἀθηναῖς (ἴπικυνκλίδιος).
- δύκυνμονα· δύκυνα
- δύκυνιζωλος· ἀνωθεν δπὸ τοῦ κύσου
χωλός
- δύκυντι (Callim. fr. CCCXI)· εἰς χρῶτα κε-
κάρδα (cf. Archil. fr. 36)
- δύκυντον· δύκατον. Λάκωνες (Ἀλκαῖος?)
- δύκυνμιάζει· ἐπανεῖ, καλῶς λέγει
- δύκυνμον (Hesiod. Opp. 342)· ἐνδημον·
κώμαι γάρ τὰ τοῦ δήμου συστήματα
[86, 87]
- δύλαψεν· ἐσκάλευσεν
- δύκρικαδα (cf. ἐφερδίζειν) 64 δύκρικαδα (cf. ἐφερδίζειν) 65 κεκαμένα 67 ἔξηλη
(70 cf. ἑσαρίτης) Post 71] 282 δύκτεισταις — κεκ. ἀφθαι 81 ἐπὶ 82 cf. 71 83 δύκυ-
λον 90 ἔγχλι 98 εγνυπωσθῆ Post 301] 146 8 ἡμορται (ἔγρημοι = ἀρέψω)
9 μαθόνα 16 ἐγνύμασαι (εἰδ. δυσκάλιξιον) (22 γάλλοι = ἥλοι)
- HES. 57 δύκράτεια· δόκρος 62 δύκροι· κοίλη καὶ κερῆ (ἄγκει = δύκει) Post
63] ἐνιοὶ δὲ τάμανταις (μάν cf. Exod. XVI 31) 66 δύκρις (Exod. XVI 31)· γλυκὺς ἐξ
ἔλαιον ὑδαρίς 68 δύκριτοι· τὸ αὐτό 69 δύκρυψίς (schol. Genes. XVIII 6)· ἀρτού
εἶδος, ὁ ἐποδῷ γενόμενος, τῷ μῷ εἶναι αὐλάβανον 72 δύκυνα· 73 δύκυνον·
74 δύκυνος· γυνῆ..... (241) 77 δύκυνκλήσιον· δύκαλψφ (ἴκκ— bis) 86 δύγκωπή
(I Cor. IX 12)· ἐμπόδιον 87 δύλασσας (P 166)· ὑπέμενας 91 ἔγμα (Π 549)· οχύρωμα.
στύλος (v. ἔπικα) 92 ἐκμαγεῖον· ἐκτόπωμα 93 ἔκμαγματα· τύποι 99 ἐγνῶδες·
σύν θεῷ 303 δύρεο (Κ 159)· διώτασο (v. ἐγέλεο) 4 δύρετο (Η 431)· ἐγελέτο 6 δύρη-
γορθε (H 371)· γρηγορεῖτε 10 δύρησσοντες (Α 550)· ἐγρηγορότες Ad 11: φυσῶν (v.
ἐκηργοσῶν, ἐργησσῶν) 12 δύρητα· παρακαταβόλητη, ἡ δίκης, ἡ κρίσεως 13 ἔρροας,
στόδια (Hippocr. III p. 433)· ἡ πόρου 14 δύρφεμενοι (Υ 166)· συλλεγόμενοι (ὕρη—)
17 ἔγνυφοις (Iob. XXVI 10)· περιεπέζησι πάντοθεν 19 ἔγχλιδοις· ἔγγιον (255) 20 ἔγχύ-
λης· διὰ τοῦ ὑ· εἶδος λγθός 23 δύγκεια (Δ 447 al.)· δόρατα 26 δύγκει (B 359 al.)· δόρατα
27 δύγκέταις (Γ 345)· δόρατα, λόγχαι 30 δύγκειροι (B 818)· δόρασιν Ad 31: ἀδελα. ἡ
(ἱκηρειρίας) 32 δύγκειροις (LXX)· διφλίων μικρόν. ἡ τμητικὸν ὄργανον 34 δύγκει-
ρίσω· 35 δύγκειρισις· 36 δύγκειρημα· τόδημηα (Ierem. XXX 20). ἐπιτηδευμα

δύλιειάμην (Plato)· ἐπειθύμησα, δπὸ τοῦ
γλίχεσθαι

ἐγγύλωττογάστορες (Αρ. Αν. 1696)· οἱ
ἀπὸ τοῦ λέγειν βιοτεύοντες [91–93]

δύμεν· ἔχειν

ἐγνάμφθη· ἐκάμφθη. ἐκλάσθη

ἐγναψεν· ἐπιειν. ἐκαψεν

ἐγνυπωμένον· ταλαίπωρον. κατηφές

ἐγνυπώθη· τρυφᾶ. καὶ τὸ δναντίον [99]

10 ἐγνωσθειράνην (Herod. III 251)· ἐαντοῦ

κατέγνων, μὴ δυναμένον μάρεοθα πρὸς τοὺς
δντπάλον

ἐγρεμάχας (Soph. OC. 1054)· ἐγερσιμάχας
[303. 4]

ἐγρήγορεν· ἀγρυπνεῖ

ἐγρήγορος· εὐγρήγορος

ἐγρηνται (Aeoles)· μηρηται

ἐγρήσασα (Aeoles)· λαβούσα [10]

20 ἐγρήσσων (Aeoles)· ἐγρηγορώς. [] ἀγρυ-
πνῶν [12–14]

ἐγρυπνεῖ (Aeoles)· δυροπνεῖ

ἐγνυμασθάμην· ἐγνυνήτενσα [17]

ἐγχαδές (—λέι?)· νέον ἀράτον [19, 20]

ἐγχατλεῖν· καταχασμάσθαι. [Λάκωνες

† ἐγχαλίδες· διαπεπαρμένοι ἥλοι

ἐγχάσκειν (Ar. Vespa. 721)· καταγελαν
[25–27]

† ἐγχεῖδαι· τηρηταὶ δανείσων

30 ἐγχείγ (B 530)· δόρατι

ἐγχειρίας (Hippocr. de art. p. 8, 7?)· []
ἐπιχειρηματα [32]

ἐγχειρίδια· σκεύη, καὶ δργανα σκενῶν.
ἥγουν δόρατα. καὶ τὰ ἐν χειρὶ (μαχαίρα)
[34–36]

ἔγχειροῦντας τολμῶντας
ἔγχειρογάστορες οἱ δὲ τῶν χειρῶν
γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες·
λέγοντα δὲ καὶ γαστρόχειρες
†Ἐγχειος· Ἀφροδίτη. Κύπροι
ἔγχεος (cf. Ar. Eqq. 118) ἀπαρξαὶ θεοῖς
ἔγχεσιμαργος· ἔγχει μανόμενος
ἔγχεσίμωροι (II 134) περὶ τὰ δόρατα
μεμορημένοι, τουτέστι πεπονημένοι [43]
ἔγχεσίπαλλοι· οἱ τὰ δόρατα πάλλοντες.
πολεμισταὶ [45—47]
ἔγχηλος· ἐπίθεμος λατρικός (ἔγκ)—
ἔγχημώμενοι· ἔγχασκοντες
†ἔγχηρωτύλει· ἐπιχαλονον
ἴγχιαμα· ταῦρον (ὑπέρ) ὄνομα
ἴγχλιει (Aesch. Suppl. 914?) ἐντρυφᾶ
ἴγχλοσσοις (ἀπό τι?) ἐψύναι
—εγ κοδαῖα (Cyprii) δέρδα
ἔγχος· ἔγχειριδιον. δόρυ, (διὸ τοῦ ἐν τῷ
χειρὶ εἶναι)
ἔγχουσα (Ar. Thesm. fr. VI) φίλα τις, (γ.)
παρειὰς ἐριθραινονται αἱ γυναικες
ἔγχουτον· (ἄρτον) στεάτινον. Λάχωνες
[58. 59]
ἔγχριει (Plat. Phaedr. 251 D) τύπτει· ἔγ-
κεντρίζει. (ἐπιπλέτει)
ἔγχριπτων (Hippocr. III p. 177) προσπε-
λάζον (Herod. III 85)
ἔγχριμπτεται (Herod. V. Hom. 30) ἐγγίζει
[63] 30
ἔγχριμφθῆναι· ἐνερεισθῆναι. προσπελα-
σθῆναι
ἔγχριμφθήτω (Ψ 338) ἐμπιλασθήτω
ἔγχριμψαι· πλησιδαι. ϕαῦσαι. ἐγγίσαι [67]
ἔγχρονος· πρόσκαιρος

COD. 42 μειωθῇ 44 παλοι (Philol. IV 619) 50 ἔγχηρώ· τύλη ἐπὶ χερσίν (Do-
rice?) 55 ἔγχόδα 55 διπλ. κτλ. post 58 56 παρῆς (70 ἔγχτα?) 86 57 ἔγχον, τὸν
πτάται, ἐπιπλειται (70 ἔγχτα?) 86 58 ἔδεις 89 Intra ἐνδάναι; ἐδαμίλαν, ἐσημίλα Cyp.
Dr. 302. 3 ἐδαπτον· ἐδαπτνεν (4 εἰδαρ. ίδαρ; cf. εἰδαρ.) 5 ἐδάρθη (8 ἀδανῶς.
δανῶ)

HES. 43 ἔγχεσιμωρος· πολεμικός (paraphr. B 692) 45 ἔγχεσίπαλος (Ξ 449).
πάλλοντος 46 ἔγχεσιν ἀμφιγύοσι (Ν 147) γνόν, ποὺς· ἐξ ἱκατέρου δὲ μέρους κατε-
πήσετο τὰ δόρατα 47 ἔγχεσίπαλος (Ο 605 Ξ 449) πολεμικός. δορύπαλος 58 ἔγχος·
λογοῦ 69 ἔγχος ἐξ δεκάπηχυ (Θ 494) τὸ πλῆρες ἐν δεκάπηχυ ὅδεν ἐκ δύο συμβεβλη-
μένον δυοκαιεικοστήχυ 63 ἔγχριμφθεις· ἐμπιλασθεῖς (Η 272), ἐγγύ γενόμενος 67 ἔγ-
γρος (Θ 298). εἰς χειρα 73 ἔγω δέ κε (Α 137) ἔγω δὲ οὐν 76 ἔγω δὲ μὲν· ἔγω δὲ
[ταῦ] 79 ἔγων αὐτὸς (Ψ 579) ἔγω 81 ἔγω σου ὄντα μην (Paul. ad Philem. 20) ἔγω
σου ππολαύσας (huc peritellit val) 82 ἔδαεις· ἔδειξας (ad δέδαες), ἔμαθες (ad ἔδειγις) 88 ἐδάη
(Γ' 208) · ἔμαθεν 87 ἐδατήσεο· κατεκόπτετο. ἔμειξετο (Ο 629) 88 ἐδατννυτο (Η 477).
ἡσθον, ευσχοῦντο 89 ἐδάατα· ἔμημια (ἐνδαμίτα ἐνδημία) 90 ἐδάειγε (Φ 147). κατέ-
κοψεν 94 ἐδάμη (B 860). ἐδαμάδη· πάλετο 95 ἐδάμνα· ἐδάμαξεν (Ε 391). ὠλλεν
309 ἐδάφησαν (Ezech. XXXI 12) κατεβαλαν 10 ἐδαφιοῦσι (Luc. XIX 44) προσκρού-
(σ)ουσι τῇ γῇ 12 ἐδαφος (gl. in Psalm.) γῆ [ἢ λαφος] (τ. ἔδος) 13 ἐδαφεν· διέκο-
ψεν (Ε 888). διῆλθεν 14 ἐδέγγην (ι 613) ἐδεξάμην, προσεδεξόμην 15 ἐδεδίειν· ἐπο-
ρούμην

ἔγχρωσας· χειρας
ἴγχυματα· πλακούντων εἶδος
ἐγχυτριεῖς (Ar. Vesp. 289) πλοκτενεῖς·
μετενήνεκται δὲ διὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις
ἐκτιθεμένων παῖδων
ἔγχυτριεν· ἐκτιθεται βρέφος ἐν χύτρᾳ
ἔγχωριον· τόκος. δάνειον
Ἐγχώ· ή Σεμέλη οὐτως ἐκαλεῖτο. [75. 76]
ἔγώγιον· ἀρχαῖον (ἀγύνιον)
10 ἐγχματις· ἔγω οἷμαι, νομίζω [79]
ἔγών· ἔγω. Λάχωνες [81—83]
ἐδάην ἰμαθον (Eur. Hec. 77) ἐγνωτ, συ-
τῆκα, ἐνόρσα
ἐδάης· ἐμαθες
ἐδάης· ἐκάης [87—90]
ἐδαισεν (Herod. I 162) εὐώχησεν
ἐδακτύλιον· ἐδακτυλοδείκτουν
†ἐδαλάχθη· ἐδήκθη [94. 95]
ἐδάμην· ἐδάμασθη
20 ἐδαμον· ἐδάμαζον
ἐδανά· ἐδώδιμα, βρῶσιμα
ἐδανοτς· βρωσιμοις. Αιαζύλος (fr. 415)
†ἐδάνη· ἐδος ἀμπίλουν
ἐδανόν (Ξ 172) εὐώδεις. ηδύ. λετόν
ἐδαπτον· ἡδον
ἐδαπτεν· δμοισ
ἐδαρ· βρῶμα
ἐδαρθεν· ἐκομήθη (τ. ἐδραθεν)
ἐδάσθη· ἐμερίσθη ππεχοῦθη
ἐδάσαντο· ἐμερίσαντο
ἐδανασεν (Aeoles) ἐκομήθη [309. 10]
ἐδαφισθησαν· εἰς ἐδαφος ἀνηρέθησαν
[12—15]
ἐδεατρος· προγεύστης βασιλέως (Artemido-
rus). ἐπιμελητης δειπνουν

ἔδεδήει (Hesiod. Scut. 165) · [18] ἔξεκέκαντο
[19—22]
ἔδησέ μου· χρειαν μου ἔσχεν
ἔδει· ἔχρην, ἐπενεν [25—28]
ἔδειλόμαν (Boeot.)· ἰβουλόμην [30, 31]
ἔδειν· ἕσθειν· παρά (παρ' δ') τούς ὄδην-
τας (εἰδόντας Αεοίς?) [32]
ἔδεινολογεῖτο· δεινοὺς λόγους ἔλεγεν
[35, 36]
ἔδειτο· ἔχρησε, χρειαν εἶχεν, ἔδειτο
ἔδελθν· ἀνθος [39]
ἔδεννασεν (Eur. Rhes. 925)· ἔχλεννασεν,
ὑβρισεν
ἔδεξιούτο (Achaei fr. 39)· ἔξεναγώγησεν
ἔδεος· Θεσσαλικὸς θρόνος (Hippocr. III
p. 143 K) [43]
ἔδεσθον· ἔφαγον
ἔδεσιν· λεροΐς
ἔδεσμα (Call. Dian. 148)· βρῶμα
ἔδεσματα· φάγια. βρῶματα
ἔδεσμενοσάσθην· ἔδεσμενασν. δυτικᾶς
Ἐδεσσαῖος· δ' Ἡρακλῆς ἐν Ἐδεσσῃ
ἔδεστή· βρῶτή
ἔδεστός· βρῶσει υποπλεπτων καὶ τροφῆ
ἔδεται· ἔσθειν [53]
ἔδεύησεν (ι 483)· ἐνδεῆς ἔγένετο. (537)
ἐνέλιπεν. ἡγγισεν [55]
ἔδειν οικιῶν [post 56]
ἔδη· καθέδραι, τὰ λερδ. ή τὰ ἔδαφη
ἔδηδών· φαγέδανα [59]
ἔδηην· εὐρέν (cf. δεῖν. δήεις δήετε)
ἔδηληγάσαντο (A 156 x 459)· ἔβλαψαν, διέ-
φθειραν
† ᔁδηλώσαντο· ἥκολούθησαν [63]
ἔδηληγω· ἔκαποποίησας, ἔβλαψας [65, 66]

COD. 17. 18 διφέτι εἴρκει η ἔξεκέκαντο
λερεῦσιν 51 τριηγῷ 61 | ατο, | εν bis 62 ἔδηλοντο· ημουλήθησαν? 67 ἔδειν 89 εἰ-
λην 93 ἔδων· ἔδοσα 501 λασις· βρέτας

HES. [18] διφειι λίφαι (h. ε. ἔ δειει· ἔδεδοιει) 19 ἔδετμαον· ἔδεικνυον (δέ-
δαον) 20 ἔδειμετο (N 683)· ἔδειδονθη 21 ἔδεε (Ω 129)· ἔδειται 22 ἔδειετο·
ἔπολεμειτο 23 ἔδει (O 636)· ἔδηθειν, η δοθειν 26 ἔδειγμάτησεν (Coloss. II 15)· ἔδη-
μοσιεύεν 27 ἔδειδειμεν (Z 99)· ἔφοδονθεδα 28 ἔδεικανόσωντο (O 86)· ἔπαδησοτο
(476) 30 ἔδειμεν (Η 436)· ἔδοδημησαν, ἔκτισαν 31 ἔδειμεν (I 319)· δημοιος 32 ἔδει-
ναζον (II Macc. IV 35)· δεινώς ἔφερον 35 ἔδεισεν (A 33)· ἔφοδημη 36 ἔδειραν
(A 459)· ἔδειραν, ἔκδεραμάτισαν 39 ἔδειμ (Genes. II 8)· τρυψή 43 ἔδεοτν· λερεις (445)
53 ἔδενες (P 142)· ἔλπεις 55 ἔδειντο (A 468)· ἔκριντυτο. ἔπανετο. πιρραιντετο. ἔβριχετο
(P 361?)· ἔνδεηη η (B 431), ἔχρησεν (v. 534) Post 56: καθεδρών (A 581) 59 ἔδηδώς
(P 542)· καταβέβουσας 63 ἔδημηγόρησε (paraph. A 385)· τῷ πλήθει εἰπεν, ἔβληρεν
65 ἔδησεν (X 398)· ἔνδησαν 66 † ἔδητυεν· διεῖλεν, δηγεις (δ' ἔντυνεν) 68 ἔδητυς·
τροφῆ· βρῶσις 70 ἔδηνεν (X 495)· ἔδερεν. ἔμόλυνεν (ordo δέλανεν) 71 ἔδιδον· κατέ-
μαδων 73 ἔδηδηνεν (X 495)· ἔβρεσεν 74 ἔδηνεν (X 495)· ἔθρεσεν (ἔμόλυνεν) 76 ἔδι-
κανόσωντο (O 86)· ἔδειούντο (428) 78 ἔδικοντο (paraph. B 602) 80 (ἔδι-
νεισθην)· ἔδινοντο, περιεστρέφοντο (paraph. P 680) 82 ἔδινον (Σ 494, 605) ὠρχοῦντο
84 ἔδηαιναι (Δ 345)· ἔσθειν 94 ἔδονται (Δ 237)· φάγωσιν 95 ἔδονται (letem.
XIX 9)· τὰ μέλη φάγωται, τὰς σάρκας

ἴδητύος (A 469)· βράσσεως, τροφῆς. δηδ
τοῦ ἔδειν
ἴδητασαν· ἐπολέμησαν [70, 71]
ἴδιηστα· ἐμεωτύτον (Heraclit.)· ἔδητησα
ἔμαυτόν [73, 74]
ἴδικαιαίθη (Hippocr. III p. 456 K)· Ισως
ἔμερισθη [76]
ἴδικεν· ἔβαλεν, ἔρριψεν [78]
ἴδινενον (δ 19)· ὠρχοῦντο [80]
10 ἔδινήθη· περιπνέθη [82]
ἴδισσεν· ἔξεσσεν [84]
ἴδνα (Apoll. 62, 16)· φερνή, τὰ ύπο τῶν
μηνητήρων ταῖς μηνητευομέναις διδόμενα.
Μελία δὲ τὰ ύπο τῶν γονίων ταῖς γα-
μουμέναις
ἴδνας· ή ἀπὸ τῶν ἔδνων ἔδητύς
ἴδνεύεν· ἔνεχναρδειν
ἴδνιον· χιτών· δν πρωτον ή τύμφη τῷ
νυμφοι δίδωσιν
20 ἔδνοπλίζεν (Δ 472)· ἀνήρει. ἀνέτρεπεν.
ἔργονεν. ἔσκυλεν. ἔκαποπει. ἔτινασ-
σεν. εἰλκεν
ἴδνωτήην· ἔγγαμιστην νυμφίρ
ἴδόκαζεν· ἀπέδεχετο
ἴδουμήθησαν· φύκοδημήθησαν
ἴδον (Hesiod. Theog. 30)· ἔδοσαν [94, 95]
ἴδοξεν· ἔνομισθη
ἴδοξοει· δύγαματοποιεῖ
ἴδοξώθη (Herod. VIII 125)· ἔδοξάσθη
† ἔδοργύνευσεν· ἔσφαξεν. ή ἔπλεανεν
ἴδόρησαν· ἔδειπνησαν· δόρπος γαρ δ
δεκπνος
ἴδος· ἔδαφος (Ω 144), γῆ. λερόν (Plat. Phaed.
p. III B). δύαλμα. θρόνος. λόγος. φρόν-
τισμα, σῆρα. ή βάσις. βρέτας. βάθρον. τέ-

ἔρσης· δρόσου
† ἔεισθην (Σ 517?)· ἡμαράνθη
ἔσθιο· ἡμισύσθιο [post 92]
† ἔεισθε· εὐχερῶς· εὐκινήτως
λεχμένη· συνεχομένη
ἔζαλωσεν· ἥμαρδόσεν
ἔζατωσαμην· διενοίθην
ἔζατόθη· ὑσθετο
ἔζελεν· ἥπαλη [post 600]
ἔζεται· καθέζεται
ἔζηλωσεν· ἀρθόνθην
ἔζεινεν· ἀπεσθένθην
ἔζεγον· δάντας συνελάβθαν
ἔζημένοι· παρόντες· ἔτοιμοι
ἔζημένον· ἔζημένον ἡώηρ [15—19]
ηνος· σεαντού (Α 393). δγαθού (Τ 342).
νεανίον προσηνοῦς [21]
ηνόσον· ἥσασον
† ἔητέν· δγαθότες (ἴντης ή ἐπητές?) [24, 25]
ἴθάδας· ἰθίμους, συνήθεις
ἴθάδων· ἰθίμων [28]
ἴθαλπον· ἔθεματον
ἴθάμβη· ἔξελάγη, ἕθαμβήθη
ἴθάμβησεν· ἔθαμάσθην, ἔξελάγη
ἴθάμιζεν (Θ 451)· ἔπύκνασθεν
ἴθάς· ἔθιμένος
ἴθάδσατο· φίήσατο. ἔκθιμεν
ἴθεεν· ἔτρεγεν (Α 483). † θθει
ἴθει· φθείρει. ἔρεθίζει [ad 36]
ἴθειρε· κόχη τημελομένη
ἴθειρη (Φ 347)· ἔπιμελειας ἄξιωση [39, 40]

[89, 90]

ἴθειρόμενον· κοσμούμενον. ἀγαλλόμενον

[42—44]

ἴθελημοί (Heb. Opp. 118)· πρόθυμοι

ἴθελήμως (Callim. Dian. 31?)· προθύμως

[47, 48]

ἴθελοχάκων· τῶν κακὰ θελόντων [50]

ἴθελοντάς· τὸν βουλομένους (Demosth.

247, 24). ἡ χορηγούς (Thebani sp. Aristot.

poet. c. 5)

ἴθελοντῆρας (β 292)· ἴθελουσίους, θέ-

λοντας

ἴθελοντής (Herod. V 110)· ἴκουσίως, αι-

τοβουλήτες

ἴθελοράχένος (Thuc. III 70, 3)· ἔκών

πρόξενος

ἴθελοργός· ἔτοιμος, δι κατὰ θέλησιν ἔρ-

γαζόμενος

ἴθελονσίως (Xen. Hier. XI 12)· ἴκουσίως,

παρὰ τὸ θέλειν [52, 53]

20 οἱ θέμωσεν (non i 486)· γνάγκασεν. ἐποίησεν

(λγγίσαι)

ἴθεν· ἔκλινόμενον μὲν αὐτοῦ, αὐτῆς (Γ

128), δροθονούμενον δὲ λαυτοῦ (Ε 96)

καὶ λαυτῆς [61]

ἴθεον· ἔτρεχον [63]

ἴθερόμην· ἔθεμανόμην

ἴθεσπισεν· προεῖπεν [66]

ἴθεται· [] πειράται [68]

ἴθη δγαθού [70—73]

30 οἱ θήκεν (Α 2)· ἐποίησεν

ἴθημων· [] ἔπιμελος. [] συνήθης

COD. (91 ἡμαράνθη ad 596 l.) 97 ἔζαλησεν, cf. ἡλιῶ 98, 99 Cf. ἡγωσαι, ἡατῶ-
σαι, ἡατίσατο 600 Cf. ἡγκαζεῖν 18 ἔζημένοι ἔκθεμονεο C Dr. 14 ἔζωμενον
[τῇ ίδιᾳ] ἡ. 5. 20 λαυτοῦ 26 ἔθάδας 31 ἔθαυμάσθη (35 οἱ θει αν εἰσθει = θώθει
Herod. I 11?) 46 cl. 675 51 Ath. XIV 621 F 59 cf. θέμασε

PES. 89 ἔεργο (ο 459)· ἔκρεμαν(το) 90 ἔξεστατο· ἔνεδυσατο (Κ 177). περιεβάλ-
λετο (Κ 23) Post 92; ἔκθεδντο (Μ 464) 95 ἔψφρει (δ 693)· εἰργάσατο, (τ) πεπονήσει
96 ἔξανθη· ἔξηρανθη (ἡγάνθη). Post 600: ἥλαθεν 601 ἔχεο· καθέζον (Ζ 354) cf. εἶχεο
λέπον ιέσο· 2 ἔξεσθαι (Σ 247). καθέζεται 3 Ἐξελας· χάρτους δεού 4 ἔξειθην
(Θ 74). ἔκαθέθεσθαι δυϊκάς (κατεπάσθησαν) 6 ἔξετο (Hom.). ἔκαθέξετο 8 ἔξων
(Ε 92). νίτων καὶ ἀκμαίσιν 10 ἔξομενοι (Ψ 78 αι). καθέζομενοι 11 ἔξον (Ω 522).
καθέζον, καθόσο 15 ἔη ψάρχη (Μ 300). (τῇ ίδιῃ Ι 148) 16 ἔης (Ε 371). ίδιας
17 οἴκεν (Α 48). ἔπαρηκε, προήκατο 18 ἔηλακεν· ἔληφθη 19 εην· υπάρχειν (Β 217).
ἢ ίδιαν (Ι 420). 21 ἔη (Ω 165); ταῖς λαυτοῦ 24 θα πάλιν (Hesiod. Theog. 772) 25 θα-
γεν· ήπάτα (Φ 276) 28 θαγενής· ἔγχαρος, ἔντοπος (ν. αἴθαγ— s. v. αἴγενοτόμοι) Ad
36 τρέχει (μ 407) 39 θειρηγήν (Θ 42). ψοῖς τῇς ἔπιμελειας δέσουμέναις 40 θεῖν·
ἢ θωνς ἔρχεσθαι (ν. Ι 536) 42 θελεται· ἔπιθυμει (—CEEΛΑΙΕΤΑΙ ι 35) 43 θελ-
γεν· ήπάτα (Φ 276). κατεπόνει (cf. ἔδαγεν) 44 ἔθελεν (Φ 366). ἔδνατο 47 θελέζειν
(x 319). εἰς μεταβολὴν ἤγαγεν 48 ἔθελοθρησκείαν (Colass. II 23). θελοσίβεται (—ρ)
50 θελοχωφάσιν (Sirac. XIX 12). θελόντων ωφειτών 52 θελώ (Α 116). βουλομεν
53 θει εν· έκτον, αντον, αντήν. ἀνθεθεν 61 θεντο (Β 750). ἔποιησαν 63 θερηγήθη
(LXX). ἔπιτσθη 66 έθεσταν (Α 290). ἔποιησαν Ad 67: κατεται (ad αἴθεται γε θέρεται).
συοτοι 68 έθετο (Θ 274). ἔποιησεν 70 θηγεύμεθα (ι 218). θεωρούμεν 71 θηγσαν
(Α 290). ἔποιησαν 72 θηγσατο (Ω 58). θηγλασεν 73 θηγησαντο (Θ 17 τ 235). θει-
σαντο Ad 73: έθῶν. ἡ — πρόθυμος (ad θελήμων)

ἐθημοσύνη συνήθεια
ἐθησεν· τέφασεν. ἐθήτευσεν (Panyasis) [78]
ἐθίζει· θοις ποιεῖ [80, 81]
ἐθλιβόμην· διπενοχωρούμην
τέθμη· ἀτιός, καπνός λεπτός, τέθμη
τέθμοι· πολλοί, δεσμοί, πλάκαμοι
ἐθνισταλ (—ται)· οἱ ἐν τοῦ αὐτοῦ ἔθνους [86]

ἐθόαζεν· ἱκαθέζετο
ἐθοντες (Π 260)· ἐθόδμεροι (ν. ἐντες)
ἐθοινάτο· ἥσθιεν, εὐωχεῖτο. ἐτρύψα
ἐθόρυστο (Soph. fr. 738)· ὠχεύετο [91—93]
ἐθρακεν (Plat. Phaedr. 32, 14 Bk.)· ἐτρα-
ρακεν. ἐνυξεν. συνθηκεν [95]
ἐθρεξεν· ἐπῆλθεν. ἐθαμεν [97, 98]
ἐθριστεν (Aesch. Ag. 536)· τέφραξεν [700—2]
ἐθρύπτοντο· ἐφλυάρουν
ἐθρωσκεν· ἥλλετο, ἐπῆδα
ἐθρωσσεν· ἑκινεῖτο [6, 7]
ἐθυιεν· ἕνεμαίτο. ἐτρεχεν [9]
ἐθώκατε· εἰώθασον (ν. εὐέθωκεν)
ἐθώκισε· κατήτισεν
ἐθώμιξεν· ἐπίδησεν
ἐθω (Ι 536)· [] φθειρων. [] ειθισμένος.
τῷ ἔθει αύγμενος, η ἐξ ἔθους παραγινό-
μενος
ἐθώκευσεν· ἰκολάκευσεν
εἰ· πορεύον
εἰ (h. Hom. I 13)· ψάρχεις
εἰδέων· εἰα πικελεύων. Εὐριπίδης Χερ-
σίππη (fr. 841)

COD. 76 ἐθυμοσύνη (77 ἐθίξεν· τέφασεν?) 83 καμπτός (84 (δ) εθμοί, πολύ-
δειοις πλ.!) 96 ἐθρησεν (701 ίθρις Hes. ἄδης Suid. ὅδης Ζον. c. 1428, cf. Th. Benfey
Orient I 1 p. 187—90) 12 ἐπῆδι 20 εἰλακέναι 23 Cf. εἴρη ναρα λαρα 24 Cf. ηερο-
πότης λαροπότης δεροβλεῖ 46 Cf. δας (Ahrens II 385) 48 ειδύλλος EM. 295, 30 51 ει-
δειν h. e. ίδειν 56 ἐνδήσιο

HES. 78 ἐθειρατ (Π 795)· τρίχες κεκομημέται 80 ἐθίζοντας· 81 ἐθλα-
σεν (σ 96)· συνέτριψε, ἐκλασεν 86 ἐθνεα (e. c. B 91)· ἐθνη 91 ἐθορεο (Ο 573)· ἐη-
δησην. ἐηη 92 ἐθος 93 συνήθεια 93 ἐθδοσα (Ι 327)· ὁγύνη 95 ἐθρασσεν (Exod. XIX 6).
ἐπανεσεν 97 ἐθρήσκευον (Sapient. XI 15)· ἐτοίμας ἐπενοντο (ἐτίμωτ, ἐτίβ.). 98 ἐθρια·
εύδιος (αλ—) 100 ἐθρηγκωσεν (§ 10)· ἐπέγιαστος· γείσασος δι ἐστι τῶν οικοδουμάτων η
διντωτά στεφανής 1 ἐθρις· ταλμίας, κριός 2 —εθρυλίθη περιεδρέφεθη (Ψ 396.
395). ἀπεύρη (ν. θυγαλλίθη) 6 ἐθνειν· ἄρεεν 7 ἐθνήσεν ἐκρουεν 9 ἐθνευεν ἐδιω-
κεν (εύθυνεν, διφέκεν. Cyt. 171). Αδ 13: μασθόν (ν. ειθειν). — ἐθισμός Αδ 18: [ἀγελοι.
καὶ ἀλεσαι] 21 εἰαμένον· νηνεμον. κοιλον. βοτανόδην 25 εἴα· λέγεται δὲ καὶ διυλά-
βως εια. Επισκεπτέον δέ, ει ταντον ἔστιν ἥτι· καὶ εἴα· ὅταν γάρ το ἡ γίνηται βρώμα, ὅταν
δέ το ἔ, οι βρώματα, ἀλλ ἡ (ἀλλά) χόρτος, καὶ ἡ παρθέναις (ἢ καὶ γράστις) 26 ειλανοῦ
(Π 9)· εύδιαχνουτο 27 ειλανο (v 106)· ήσαν 28 ειαρινησιν (Θ 307)· λαριναις 29 ειλα-
σεν (Κ 299). εασεν 30 ειεσκεν (χ 427)· συνεχαιρε 31 ειαται (B 137)· κάθηνται
33 ειλυχοῦν (Ε 343)· βοσθαι (αν βριαχον) 35 ειη (δ 153)· ἐσται. καὶ τὰ δομαι 36 ει
γάρ ειθε δη (Morris) 37 ειγε (ε 206). ειπερ 38 ει δ' ἀγε (Ζ 376 Callim. Dian. 81).
ἀγε δη [ει δ' ἀγε δη] 39 ειδα ἀδη (μ 112). ἀγε δη 40 ει δ' ἀγε την (Π 667). ἀγε
δη δρει 43 ειδάλλεται· φαίνεται (ινδ—) 49 ει δε ἀγε (Ζ 376)· ειγε δη 50 ειδει·
δλανει. κυλει (αδ ειλει). κλετει. κατέχει (αδ ειλει). η κάλλος, η μορφη (αδ ειδει) 52 ειδε-
μων· γνωστικος

ειατ· τῶν ὀσπρίων τὰ ἀποκαθάρματα (ἡα,
cf. ειλα, ειοι)
τειλακέν· ασθενειν
ειλαμεναι· τόποι κάθυδροι [21]
ειλαμενη (Δ 483)· τόπος, ὅπου πόα φιεται
ποταμοῦ διοδάντος· η ἔλος παραποτάμιον
κάθυδρον. η διαβολοι) ποταμοῦ φιτά διχονα
ειλαρ· αιμα (Salaminii). η ψυχη (Callim. Ni-
cand.)
ειλαροπότης (Τ 87?)· αιμοπότης. ψυχοπό-
της [25—31]
ειλατο (Callim. Del. 61)· ικαθίζοντο [33]
ειλβει (Τ 323)· δακρυει. στάχεις κλαιει. τη-
κεται [35—40]
ειλαλις· δορις ποιος (ν. ιδάλιμος)
ειλαλιμας (ω 278)· καλάς, ευώφεις. ἐπ
τοι ειδους ειμιόφουν, ειπρεπεις [43]
τειλαλιγεται· ικαλιγεται
ειλαρ (Callim.)· βρώμα, σιτιον. σφελος
τειλας· εις αύροιν
ειλαται (Apoll. Iex. 63, 23)· βρώματι
τειλανος· λόγιος [49, 50]
ειλειεν· ἐφοβεῖτο. ηνιατο [52]
ειλέναι· γνωναι
ει δεον· ει πρέπον
ειλεος (Callim. fr. CXXIV)· θάλπους, καν-
ματος
ειλεος ινδοιο (Callim.?)· καύματος με-
σημηριον
ειλεος η κα σέλας (Callim.?)· μορφης ἀφηκε
φως

- εἰδεταί (*A* 228)· φαίνεται, δοκεῖ [59] εἰδ' οὐτως· μετὰ ταῦτα [4]
 εἰ δέ τῷ· εἰ δέ τινι εἰδύνοντα· δρμῶντα
 εἰδεχθέσεις· δειδές, αἰσχρὸν τῷ ίδειν, ὅτιον
 δμωρφον
 εἰδεχθέστατος· μυσαρώτατος, δυσ(ε)ιδέ- [68]
 στατος
 † εἰδηθμός· συστροφή· φυγή (*εἰλ-*) [65, 66]
 εἰδημόνως· ἐπιστημόνως
 εἰδη παντοὶ γ (Herod. IV 21)· ἀντὶ τοῦ
 ὑπηρ. Αἰολεῖς (*xai*) *Ισνες* [*e*] ίδας τὰς ὄλας 10 εἰκαδάρχους· προστάται τινὸς συστήματος
 (*v.* ἔξικάδαι)
 εἰδησις· γνῶσις
 εἰ δή τοι· εἰ δή σοι. ίδν τοι εἰδίσον (*Ιδον*)· νεανισμένον, ύγρον
 εἰδίσω· ἰδρω. ἀγνωτό [73, 74]
 εἰδομένην· δμοιωθεῖσαν [76]
 εἰδοποίος (*Arist. Nic. Eth. X* 3)· ἀναμορ-
 φωτής
 εἰδος· καῦμα: σθμα. χρῶμα. (*δψις. πρόσω-*
πον)
 εἰ δὲ οὐν (*Soph. OT. 851*)· εἰ δὲ οὖν [80—82]
 εἰδάς· φρόνησιν. δψιν
 εἰδωλον· δμοιώμα, εἰκὼν, σημεῖον χαρα-
 κτηριστικὸν σκοιεῖσε
 εἰδῶμεν· μάθωμεν. [post 86] [87]
 εἰειος (*Syracusani*)· εἰλιγος
 εἰεν· ὑπάρχοντεν. † θῶσαν (*εἰλησαν?*). [*z*] καὶ
 ταῦτα μὲν οὐτως. [*z*] η δραφώνησις [90—92]
 † εἰειω· † ἐκπολεμιστοῦ νεανίσκουν [*δραφώ-*
ηνης] [94—96]
 εἰη· λοτὸν ἀφεισι. καὶ ἔξετων
 εἰδάρ δέ· ταχέως δέ, [*z*] ηδη κατ' εὐθύν,
 ὅδεως. καὶ † χρέος (*εἰδῆς*)
 † εἰθεῖν· μαθεῖν (*v.* ιθών) [800—2]
- εἰδεταί (*A* 228)· φαίνεται, δοκεῖ [59] εἰδ' οὐτως· μετὰ ταῦτα [4]
 εἰ δέ τῷ· εἰ δέ τινι εἰδύνοντα· δρμῶντα
 εἰδεχθέσεις· δειδές, αἰσχρὸν τῷ ίδειν, ὅτιον
 δμωρφον
 εἰδεχθέστατος· μυσαρώτατος, δυσ(ε)ιδέ- [68]
 στατος
 † εἰδηθμός· συστροφή· φυγή (*εἰλ-*) [65, 66]
 εἰδημόνως· ἐπιστημόνως
 εἰδη παντοὶ γ (Herod. IV 21)· ἀντὶ τοῦ
 ὑπηρ. Αἰολεῖς (*xai*) *Ισνες* [*e*] ίδας τὰς ὄλας 10 εἰκαδάρχους· προστάται τινὸς συστήματος
 (*v.* ἔξικάδαι)
 εἰδησις· μέρος τινὰ φυλῆς
 εἰκάζειν· σκοπεῖσι. ἐοικάζειν (*γελοιάζειν*).
 τὸ λέγειν. δμοις εἰ τρόπε
 εἰκάζομεν· δμοιοῦμεν
 εἰκαδέομεν· παραχωρήσωμεν (*cf. Moer.*)
 εἰκαιοβούλια· ματαιότης
 εἰκαιολογία· ματαιολογία
 εἰκαιομυθεῖ· ματαιολογεῖ, φλυαρεῖ
 εἰκαῖον· ἀνωφελές, μάταιος, ἀργός, μωρόν
 20 εἰ καὶ τις ἀλλος (*Trag.*)· ᾧ οὐδεὶς ἀλλος
 εἰκασία (*Xen. Mem. III 20, 1*)· δμοιότης [22—25]
 εἰκειν· ὑποχωρεῖν [27—31]
 εἰκῆ· μάτην, δθεν καὶ εἰκαῖος ὁ μάταιος.
 η δκαιόσι, η ὡς ἐτυχεν
 εἰ κη λῆσ (*Carm. pop. fr. 17*)· ίδν τολμήσης
 (αἱ κα λῆς)
 εἰκαεῖ· δειπνεῖ
 εἰκλον· δειπνον (*v. ἐξ εἰκλω*)
 30 † εἰκεινεῖται· ἀλλος αὐτὸν εἰσφέρει [37]
 εἰκομεν· ὑποχωροῦμεν, ἀνωφροῦμεν
 εἰκόνα· χαρακτῆρα, τύπον
 εἰκός· τάχα. λσως. εὐλογον. ἀκόλουθον.
 ἐνίστε καὶ σημανει τὸ μη πάρτως δν [41]
 εἰκδος ην· ἐνεχώρει

COD. 68 παντοία 79 εἰδ — ίδε 83 χαρακτήριον 806 ἐπίπονον 8 Pausan.
 Euseb. 1413, 38 13 c. έκραξιν 15 [έσοιμεν] [ίσωμεν] 33 εἰκήλας 33 εἰκλόν 40 η
 συμβαίνει

- HES. 59 εἰ δέ ἐτεόν (*H 359*)· εἰδε ἐλήθεται 63 εἰδη (*i. εἰ δη*). εἰδος· καῦμα.
 χρῶμα. δψις. πρόσωπον 65 εἰδηλήγε (*π 317 αἱ νηλεῖς*). ἀναμάρτητον 66 εἰ δή
 δμοιον· εἰ δή άμα (*i 456?*) 73 εἰδωλον· σκάν (*schol. Eur. Ph. 1543*) 74 εἰδομένη
 (*B 280*)· οἰκονία, δμοιωμένην 76 εἰδόμενος· εἰκώσις, δμοιωθεῖς (*E 462*) 80 εἰδένει
 (*T 71*)· καθεύδει 81 εἰδυνή (*A 365*)· εἰδνια, εἰπατεμην 82 εἰδυνησια (*A 608*).
 ἐμπείροις, ἐπιστημοσι, συνεταῖς, ἐπισταμέναις Post 86: θεασώμεθα (*K 97*) 87 εἰδώς.
 ἐμπειρος (*A 395*), ἐπισταμενος (*G 202*), γνοις· Ad 89; η ἄγε δη (*Moeris*) — [η ἐσμέν]
 90 εἰεσθαί· ακολονθησα (*z 324*). δμοιωθεῖσα 91 εἰ ετεόν (*E 104*)· αληθές 92 εἰετο (*θ*
 301) ἐπεθύμει. δμοιο 94 εἰεις (*N 281*)· καθέξεται 95 εἰξεο (*Γ 162*)· καθέξον 96 εἰη-
 γένοιστο (*A 189*), εστω Ad 98; ειθέος (*E 337*) 800 εἰθε· δφειον. μακάρι. αιθε. εὐκτικόν
 εἰπέρηρημα 1 εἰθέσθων (*E 834*)· εἰπέθωτο. 2 εἰθεῖα (*Ψ 580*)· δκαιωσινή 4 εἰθύ-
 ἐπ· εὐθέλεα (*T 99*) 7 εἰθυπτισαν· ἐπ· εὐθέλειας φρεσούμενος (*F 169*) 9 εἰεν· ἐπορεύεται
 (*Hesiod. Scut. 254?*) 10 εἰημι· πορεύομαι 22 εἰ κε (*E 131*)· ίδν πως 23 εἰκε.
 υποχώρει (*E 348*), δίδου χώραν 24 εἰκήης· τυχούσης 25 εἰκει· παρεγένετο 27 εἰκεν.
 ηλθεν. η ίαν πως 28 εἰκειον (*N 330*)· δμοιον 29 εἰκεσθαι (*A 19*)· παραγενέσθαι
 30 εἰκετο· ηλθε, παρεγένετο (*θ 149*) 31 εἰκεται (*A 509*)· υποχωρεῖται, δώται χώραν
 37 εἰκοι (*σ 373*)· υποχωρησοι 41 εἰκοσαδβοιον (*χ 57*)· εἰκοσι βων ἀξιον. εἰκοσαπλον

εἰκόσιι· χαρακτήρισιν
εἰκοσιεινήσιτ' ἀποιτα (X 349). εἰκοσα-
πλᾶ, πρὸς εἰκοσιν ἔξισούμενα. Έργειειν
γάρ τὸ ἔξισοῦσθαι [45]
εἰκότα· ὅμοια. πρέποντα, ἀριστόντα
[post 46]
εἰκοτολογῆσαι· ἐστοχασμένως εἰπεῖν
εἰκότως· πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως
ἔκτην (A 104). ὅμοιούμενοι ἡσαν
εἰκούς· εἰκόνας·
εἰκόνις τῶν ἔγχελεων

Ἀριστοφάνης (Nubb. 659) τοῦτο φησι, δυσ-
χεράντων ἐπὶ τῷ ἀλλοι ποιηταῖς ἀφορ-
μᾶς παρασταῖν. ἐν γάρ Ἰππεΐσι (864) φη-
σιν·

ὅπερ (γάρ) οἱ τὰς ἔγχελεις θηράμενοι
πεπονθασι

εἰκονῖα (Γ 386). ἑοικνῖα, ὅμοια
[εἰκώ] εἰκὼν· χαρακτήρ. δψις [53. 54]
εἰλα· δοσρίων καλάμη (cf. εἰαι et 881)
[56—59]

εἰλαπίνη (Apoll. 63, 31). θυσία. ἕορη.
παὶ τοῦ συνειλεῖσθαι εἰς αὐτὴν πίνοντας.
εὐωχία [61]

εἰλαρ (ε 257). ἀλέξημα. βοήθημα. φυλακή.
δοσφάλεια (II 338). (ἄγκος)

εἰλας· ἀγέλας. ἡ πυκνή. τὸ ἄγαθη. σκοτεινή
(ad εἰλάς) [64]

εἰλατο· ἥλαβεν. ἥγιδησεν. ἥθέλησεν [66]

εἰλεα· τὸ ἀθλία (φαλία). χαλινοί. δειποι.
φιμοι. δέραια [68. 69]

εἰλέοντες· στρέφοντες
εἰλεός· ἡ τοῦ θηρίου κατάδυσις. καὶ στρό-
φος (788) [72]

εἰλεσιάς (Theophr. h. pl. IV 11, 13). εἴδος

καλάμου

COD. 49 εἰκήν 50 εἰκοσιστῶν — ἐπὶ τῷ — πειρώμενοι πεπόνθασιν
60 πεντῶτας 63 σκοτεινή ἔρχος; cf. κατειλάς 75 εἰλεταὶ, ἀπορθήσαται
εἰλεούσται [ται] 82 καὶ θ. legebatur post 81 90 εἰλεῖν, συστροφεῖν
ἱλεως ἦ (ab ἱλημι?) 95 ἥλαχος 902 εἰλασκότωσις

HES. 45 εἰκόσιοροι (ε 322). εἰκοσακόπων
ὑποχωρῶν 54 εἰκώς (Φ 254). ἑοικός 56 εἰλαδόν (B 93). ἀθρώσ. κατὰ συστρο-
φήν (cf. Herod. I 172) 57 εἰλαπιζάνων (Σ 241). εὐωχούμενος 58 εἰλαπίναι (Σ 491).
εὐωχία 59 εἰλαπιναστής (Ρ 577). συνψότης, συνευψόγης, ὁμοτράπεζος 61 εἰλαπί-
νησιν (Κ 217). εὐωχίας. ὅμοιος 64 εἰλάτινον (β 424). τὸ ἐπὶ τῆς τρόπεως τοῦ στοῦ
ἐλατίνων ἔύλον 66 εἰλεν· κατίλαβεν (Π 607). ἔχειρώσατο (Ε 677) 68 Εἰλληθνίας.
ἐνίστε μὲν τὰς θεάς, (Α 270 — Τ 119) ἐνίστε δὲ τὰς δύνας (ἀδένας). δὲ ποιητής δὲ ἑοικώς,
Πρα ἐν Δημοι (Π 187) 69 εἰλεῖται· κρύπτεται, κακονογεῖ (921) 72 εἰλέονται (B 294).
συγκλεούσι, συνέγουσι (878) 77 εἰλέστο· τὸ θέσχοτο. θάβεν (B 46), φρείτεν (Z 473)
78 εἰλέωσι (B 294). συγκλείσωσι, συνέχουσιν (878) 81 εἰλη· ἡ τοῦ ἥλιον αὐγὴ, ἡ θερμα-
σία. ἡ καὶ τὸ ἄγρα, καὶ τὸν δαπέριν ἡ καλάνη (865) 83 εἰληθή· ἐστράφη (εἰλίθη intra)
86 εἰλήλουθα (Φ 81). ἥλιον 86 εἰλήλουθεν (Ο 131). ἐλήλυθεν 88 εἰληθί (γ 380).
ἱλεως γίνων 92 εἰληφεν· ἥλαβεν, ἐδέξατο 93 Εἰληθυταὶ· αἱ ἐπὶ τῶν τικτουσῶν θεαὶ
900 εἰλιθιότης· παντελέως ἀπόγνωσις (ἡλ—)

τε εἰλέτις· βλάσφημος
εἰλετε· ἀπορθήσατε
εἰλεῦντα (λ 572). συγκλείοντα [77. 78]
εἰληθερόστη· ἡλιαζόμενος
εἰληθεράσαντες· ἐν ἥλιφ θαλφθίνεται [81]
εἰληθερεῖν (Hippocr. II p. 284 K). ἐν ἥλιφ
θερμαλτεούσι· ἐλῆη γάρ φασι τὴν τοῦ
ἥλιον αὐγὴν (καὶ θερμασταν) [83]
εἰληθερούμενος· ἐν ἥλιφ θερμανθόμενος
[85. 86]

τε εἰλήιον· ἐν ἥλιφ θερματθέν (Φ 558?)
[88]

εἰλημμένον· συλληφθέντα
εἰλην· συστροφήν, πλῆθος

τε εἰλῆς εἰ· Ἰλεως εἰ [92. 93]
τε Βίλητι· Ζεὺς ἐν Κύπρῳ

εἰληχα· λέλογα, ἥλαχον, εἰληφα
εἰληγια· εἰγάντων σκοτοῦσθαι. συστρέφεσθαι
(Moer.?)

εἰληγιαῖν (Plat. Theaet. 175 D). σκοτοδι-
νισθ

εἰλιγγον (Plat. Legg. X 893 A). σκότωσιν
εἰλιγγούσις (Plat. Civ. III p. 623 B = 407 C).
σκοτοδινάσιες [900]

εἰλικρινὲς καθαρόν (Plat. Sympos. 211
Ε). δύολον, δληθές. φανερόν
εἰλιξ· σκότωσις. στρόφος

εἰλιξονται· στρίψουσιν
τε εἰλιον· παράφερον

εἰλιποδας βοῦς (Ο 547). ἐπιθετικῶς τὰς
βοῦς, διὰ τὸ ἐλασσειν τοὺς πόδας κατὰ τὴν
πορειαν. τὰς αὐτὰς καὶ εἰλιποδας ἐλι-
κας (Ι 466) διὰ τὸ οὐτε βαδίζειν λγουσι
[6]

εἰλιπόδης· ἐν τῇ ἐλιγῇ τοὺς πόδας ἔχων
εἰλιχθη· ἐστράφη (883)

55 δσπριον
761 post 872
91 εἰλησι·

Post 46: ἡ ἐλθόντα 53 εἰκων
(Κ 122). ὑποχωρῶν 54 εἰκώς (Φ 254). ἑοικός 56 εἰλαδόν (B 93). ἀθρώσ. κατὰ συστρο-
φήν (cf. Herod. I 172) 57 εἰλαπιζάνων (Σ 241). εὐωχούμενος 58 εἰλαπίναι (Σ 491).
εὐωχία 59 εἰλαπιναστής (Ρ 577). συνψότης, συνευψόγης, ὁμοτράπεζος 61 εἰλαπί-
νησιν (Κ 217). εὐωχίας. ὅμοιος 64 εἰλάτινον (β 424). τὸ ἐπὶ τῆς τρόπεως τοῦ στοῦ
ἐλατίνων ἔύλον 66 εἰλεν· κατίλαβεν (Π 607). ἔχειρώσατο (Ε 677) 68 Εἰλληθνίας.
ἐνίστε μὲν τὰς θεάς, (Α 270 — Τ 119) ἐνίστε δὲ τὰς δύνας (ἀδένας). δὲ ποιητής δὲ ἑοικώς,
Πρα ἐν Δημοι (Π 187) 69 εἰλεῖται· κρύπτεται, κακονογεῖ (921) 72 εἰλέονται (B 294).
συγκλεούσι, συνέγουσι (878) 77 εἰλέστο· τὸ θέσχοτο. θάβεν (B 46), φρείτεν (Z 473)
78 εἰλέωσι (B 294). συγκλείσωσι, συνέχουσιν (878) 81 εἰλη· ἡ τοῦ ἥλιον αὐγὴ, ἡ θερμα-
σία. ἡ καὶ τὸ ἄγρα, καὶ τὸν δαπέριν ἡ καλάνη (865) 83 εἰληθή· ἐστράφη (εἰλίθη intra)
86 εἰλήλουθα (Φ 81). ἥλιον 86 εἰλήλουθεν (Ο 131). ἐλήλυθεν 88 εἰληθί (γ 380).
ἱλεως γίνων 92 εἰληφεν· ἥλαβεν, ἐδέξατο 93 Εἰληθυταὶ· αἱ ἐπὶ τῶν τικτουσῶν θεαὶ
900 εἰλιθιότης· παντελέως ἀπόγνωσις (ἡλ—)

- ειλκετο· έτεινετο
† ειλκτής· αίτιος (ν. ειλητής) [11]
ειλλη· ειργη, κωλύη
ειλλόμενον· ειργόμενον. Αισχύλος Βασσά-
ραις (fr. 24) [14—16]
ειλούμενος· συστρεφόμενος
ειλύ· μέλαν [19]
ειλύνετο· έκρυπτετο (<—υπτε?)
ειλύνεται (Nic. Al. 18)· ειλέται, συστρέφε-
ται κρύπτεται (M 286?). κακουργεῖ. (869) 10
τεραποδίζει
Ειλλήθυια· ἐπειταγμένη τοκετῷ
ειλυρα (§ 178, Anacreo)· θνειλυρα. περι-
βλήμα σκέπασμα [21. 25]
ειλυρην (Soph. Phil. 291?)· έκρυπτόμενη
† ειλυρημός· ἔλος, τρόμος
† ειλυρηντες· καλυψόμενοι
† ειλυρηθαι· ἔλειν
ειλυρησθαι· τὸ παραπλησίως τοῖς δρεσι
καὶ τοῖς σκάλησιν λέναι 20
ειλυρηστο· συνεπάτο [32]
ειλυρησται· περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στρέ-
φονται μετὰ καμπτού
ειλυρησται· εἰλέται [35. 36]
ειλυρηφ· στρέφει. † δητεῖ. τινάσσει τὴν
φλόγα [38. 39]
ειλυρηστει· συνάγει. λχνεύει. συστρέπει
ειλυρηστει· ειλίσσεται, συνεπέρθετο
ειλυρησθων (A 165)· εἰς ειλυρων ἀγον, η
συνειλῶν τὸ φῶς μετὰ συστροφῆς [43. 44] 30
ειλυρησθαι· συστρέφονται. περιέρχονται
- ειληνο· περιβάλλων (A 432. o 330?) [47. 48]
ειληνος· ποιμένων οἰκλατ
(ειλ μάν· δντως)
ειληνην· τὸ πῦρ. η βλα, καὶ ἀνάγκη με-
μοιφανην [53—55]
ειλην (Eur. Alc. 921)· ύπάρχομεν
[post 56]
ειμένοι· περικείμενοι. περιβεβλημένοι (A
432. o 330?) [58]
ειλ μή σφας· εἰ μὴ αὐτούς
† ειλ μή καὶ λαγόνεσσοι μή τι δ' ἀν κατ' ακρι-
βολογίαν [61]
ειλι (A 169)· πορεύσομαι [63—65]
† ειλιορος· πεκρωμίνος
† ειλι· ἀντωνυμία. ἐκείνος
ειλιαι· πεφυγέναι, υπάρχειν (Z 91) [69]
ειλιάνυχες (I 470)· ἐπὶ ἐντία νύκτας [71]
ειλιας (Archil. fr. 137)· νεῦρα [73. 74]
† ειλιάτον· λοξόν (ειλιάνυχον) [76]
Ειλιατον· τόπος Αικιας, καὶ Κρήτης (Cf.
Callim. fr. CLXVIII) [78]
ειλινεκεν· ἐρενεκεν, χρδιν [80]
ειλινεις· νεῦρα (A 219?)
ειλινεια· ἐπιστολαι [83. 84]
ειλινεισ· κίνησις
ειλινειφυλλον (B 632)· σύνθενδρον. κινη-
σιφυλλον· ἐνοσις γαρ η κίνησις· καὶ ἐκ
τοῦ παρακολουθοῦντος σύνθενδρος

COD. 13 βάσσαρες 22 ειλήθυια 23 ειλημα· ἐνήλυμα 31 συνησπάτο 33 π
αντὸν τρόπον (36 ει. Ιηοι. Ιιοις. δλοις. δλειο. λυρίτης. νηρεξις) 37 ειλυφαι 40—44 =
44. 41. 2. 3. 40 42 ἥλυσιν — συνεπάτο (51 κοιμένων οἰκεια CDr.) 51b ει. 61 59 σφᾶς
(60 ει μή κατὰ κανόν· δστοι Meineke) · (61 ει μάν inser. Messen. in archaeol. Zeitscrh.
1858 p. 253, 27) (67 ιν, ἀντωνυμία, ἐκείνον Cyr. 171) 70 θν (75 ειλιατον?) 86 ἐνώσις

HES. 11 ειλ(κ) τηρεσ· ἐνώτια (ειλικτῆρες) 14 ειλόμενοι (E 782)· περιειλούμενοι,
συστραφαμένοι. η συγκεκειμένοι. η συντριμούμενοι (E 203 175). συ-
στραφαμένων ἐν πολέμῳ 16 ειλός (ειλος)· πάν τὸ ἐπιπλευτὸν βάρος. καὶ τὸ διν ταῖς πάγαις
ἐπιπλευτὸν ξύλον (cf. 1002) 19 ειλύει· κομαται (laues) 24 ειλός (Phi 318)· τέλματος
25 ειλύς· ειλών (Phi 319). ειλόπλευτος τοῦ ποταμοῦ 32 ειλινσπαμενος· ειλούμενος (Moer.
p. 205) 35 ειλύσιον (Phi 319)· ἐν ἥλιοι κρύψω 36 ειλύτος (ν. ειλεούς)· θηρίον δια προγά-
ρων σκωληκοειδές φ χρῶτας πρὸς δέλεαρ 38 ειλυται· καλύπτεται (M 286?) 39 ειλυτο·
κατεσκενάστο. κατεκενάλυπτο (Π 640) 43 ειλυφων· συστρέψων ἀνεμος (A 156) 44 ει-
λυφρηστει (Y 492)· ειλει. παραγώγως 47 ειλώ· 48 ειλισμην· ιδεκάμην 53 ειλασιν
(Γ 392). λιασιν 54 ει μέμονας (I 247)· ει προθυμη 55 ει μέν (A 135)· δάν
μέν Poin 56· έσμεν (E 873) 58 ει μή (H 106)· εδο μη 61 ειμην· δντος (η μή),
ὑπη(ρ)χον ἵγια (ημην) 63 ειμι (Z 225)· υπάρχω 64 ει μιν· ει αὐτὸν (ειμιν· ἔαντον
cod.) 65 ειμιρεται (41)· ἐπιθυμει 69 ειν dyoρη οθένος ἔξιμορει (Σ 274).
βιοιλευσόδιμα δντατως 71 ειναξ· καλός (ν. οιλαξ. γοιναξ) 73 εινάετες· ειν ἐντέα
έτη (Σ 400) 74 εικανοιοις (B 783)· Αριμά τινες τὴν κατακεναυμένην τῆς Φρυγιας
χωραν 76 ειντερεξ (Χ 473)· αι των ἀδεικνων γυναικεις, αι σύννυμφοι 78 εινατος
(B 295)· ἐννατος 80 ειν ἐλεοῖσιν (I 215)· ἐν τοῖς μαγειρικοῖς τραπεζίοις 88 εινι
θρόνωφ (Θ 199)· έν τῷ θρόνῳ 84 εινοδοιοις (Π 260)· τοῖς πρὸς τῇ δόφ τα οἰκεια
ζχονσιν

εἰξαντα· ὑποχωρήσαντα. ὑποστρέψαντα
εἰσι· δσπρίσων τὰ καθάρισα (v. εἰσι)
εἰ οἴλα τε· ἐὰν δυνατά
εἰπάδεον· ἐπίκονον [93, 94]
εἰπερ τινές· φίδιοι τινές [96—98]
εἰπόμην· ἥκολούθουν
† εἴποντα· ἀκολουθοῦντα [1001]
εἰπος (Callim. fr. CCXXXIII)· παρίς. πάγη
καὶ πᾶν βάρος (v. εἰλός) [8] 10
εἰρ· λαῖλαψ
εἰραι· συνάψαι συρράψαι
Εἰραφιώτης· ὁ Διόνυσος, παρὰ τὸ ἔρ-
ρρφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός. καὶ ἐρι-
φος, παρὰ Λάκωνων
εἰργαθεν· διεῖργεν, ἐκώλυνεν, † ἐργασσε.
διεῖλε, διέκοψεν
εἰργάσατο (Callim. epigr. LXXIII 4)· ἐποίη-
σεν, ἐργάζατο
εἰργε (Callim. Del. 60)· κώλυε, κάτεχε
εἰργεσθαι· κώλυεσθαι, συνίχεσθαι
εἰργματι· † ἡρξάμην
εἰργυμός· κώλυσις. δεσμός. σύνσχεσις
[14—16]

† εἰρέβαδε· εἰς ἐρεβος (v. 356?)
† εἰρεθύρη· όροσθύρα. ὁ στροφεύς
εἰρετις· πνίγεις [20]
εἰρερον (θ 529)· δουνειαν (1119)
εἰρεσισθνη (Αr. Plut. 1055 Vesp. 399)· κλδ-
δος ἐλαίας 30

εἰρεσιας· κωπηλασίας [24]
εἰρεται· ἐρωτηῇ, πυνθάνεται
εἰρετο (i 251)· ἐλεγεν. ηρώτα, ἐπινθά-
νετο
εἰρεύντα· ἐρωτῶντα
εἰρεύσαι· λέγουσαι. Εἰρω γάρ λέγω, οὐ
δὲ μέλλων ἔρω. Ησίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ
[29—32]
εἰρη· ἐρωτησις. φήμη, κληρόν
† εἰρήδεται· ἐρίζεται [35]
εἰρήνη (Herod. IX 85)· κύρος τέλεος
† εἰρηνάζει· κρατεῖ
εἰρηνεύσομεν· εἰρηνικῶς διάξομεν [39, 40]
εἰρήσθω· λέγεσθω [42]
† εἰρητης· αἰτιος (910) [44, 45]
εἰρις· ή ἐκ τοῦ ἡλίου γινομένη ταῖς νεφέλαις
χρόα, τὸ καλούμενον τόξον
εἰρκται· ἐάλω. κεκόλυται
εἰρκτη· φυλακή, δσφάλεια. [η κωλύει]
εἰρκός· [51—55]
εἰρξαι· κώλυσαι. κατακλεῖσαι, συγκλεῖσαι
εἰροντες· λέγοντες. σπείροντες [57—73]
εἰρυσθαι· εἰδόνται·
χαλεπόν σε θεῶν αἰειγενετάσων
δῆνα εἰρυσθαι (ψ 82)
καὶ φυλάξαι (γ 268)
εἰρύσθη· εἰλκύσθη
εἰρων· δ ἄλλα μὲν φρονῶν, ἄλλα δὲ λέγων
[77]

COD. 90 ὁστρίσων 91 εἰοιατε· δδ] (92 ἵπαλεον? ἐκτάδιον· ἐπίτονον?) 1002 πά-
γις παρι· 18 ἐρθυός ΕΜ. Cf. δ 1588 36 εἰρήνη — τέλος 46 εἰρη 47 κε, κώλυεται
(57 ἱρος· δ πτωχός C. 171) 74 εἰρύσθαι = εἰρῆσθαι

HES. 88 εἰξε δέ (Ω 100)· ὑπεχώρων δέ 89 εἰο (Δ 400)· ἔντονος. [εἰπεῖν· λέγειν]
93 εἰ πέ· (sc. τῷ τόνῳ φίς) εὑρέ. ἔλετε 94 εἰπέμεν (Η 373)· εἰπεῖν 96 εἰτερ γάρ (Α 81)-
ἐδν γάρ 97 εἰπεσκεν (B 271)· εἰπεν 98 εἰπέτο (B 675)· ἥκολούθει 1001 εἰποντο
(Ε 591 A 344)· ἥκολούθουν 3 εἰ ποτέ τοι (A 39)· εἰ ποτέ σοι 7 εἰράσων (Σ 531)·
ἐκκλησῶν, παρὰ τὸ εἰσεῖν ἐν αὐταῖς καὶ λέγειν 14 εἰρε· αἱρε (Ζ 264?) 15 εἰρεατ
(Κ 416)· ἐρωτάς 16 εἰρεαι· ἐρωτες, [λέγει. σύρει. ἐρε] 20 εἰρεον· δουνειαν. αἰγα-
λωσιαν 24 εἰρεσίν (λ 639)· κωπηλασίη 25 εἰ μή τινε 30 εἰρηκεν· εἰπεν,
λέγειν 31 εἰρημαι (Α 553)· ἐρωτάς 32 εἰρημένος (Θ 524)· λελεγμένος 33 εἰρη-
ναῖν (Thuc. I 29)· εἰρημικόν 39 εἰρήσαντο· ηρξαντο (ηρξαντο C. 171) 40 εἰρη-
σεται (Ψ 795)· λεχθῆσται 42 εἰρήσθεται (η 237)· ἐρωτών 44 εἰρητο· λέγει (i 251).
λέλεκτο (Κ 540) 45 εἰρει· λέγει. λεχθερεν (1015) 51 εἰροκόφ (Γ 387)· ἐριουργή
52 εἰροκόπος (Ε 137)· ἔρια κειρόμενα ἔχουσι. πίκειν γάρ τὸ ἔσινεν, κειρεν 53 εἰρο-
μαι (Α 553)· ἐρωτώ (v. εἰρημαι) 54 εἰρωμαι (Ζ 239)· ἐρωτᾶσαι 55 εἰροκοπώ (Γ 387).
εἰρουργή 57 εἰρος (δ 135)· ἔριον· πτωχός (Ιρος) 58 εἰρον (μ 395)· ἐπορεύοντο. μετὰ
σχολῆς ἐβάδον 59 εἰρητή· ἀσφαλεια (εἰρκτή) 60 εἰρηται· ητοιμασται (ητοιμασται)
61 εἰρύσται (Ξ 75)· δελκυστιναι, η περιφλαγμέναι εἰσιν 62 εἰρύντο (Ξ 30)· εἰλκυσμέ-
ναι ησαν 63 εἰρυμέναι (Ν 682)· εἰλκυσμέναι 64 εἰρυτο (Μ 454)· ἐφυλάσσοντο
65 εἰρύσμεθα (Φ 588)· φυλάπτοντε 66 εἰρύσατεθα (Π 104)· εἰλκυσμέναι 67 ει-
οντα (Φ 230)· ἐφυλαξες 68 εἰρύσασθαι (Α 216)· φυλάξαι 69 εἰεινσαν (Θ 226).
εἰλκυσαν 70 εἰρύσατο (Θ 144)· γνοιη. καὶ ἐρύσασθαι· γνώσαι 71 εἰρυσεν (Π 863).
εἰλκυσεν 72 εἰρύσατο· ἐκώλυσεν. ἐφύλαξεν (δ 186) 73 εἰρυσαι (Ρ 419)· εἰλκύσαι
77 εἰρωθέντα· κινδυνεύσαντα. σαλεύσαντα (αιωρθέντα)

εἰρων· προσποιητός· μή δληθεύων. ἀργός,
ἀλαζόν
εἰρωνεία· κολακεῖα. φυεδολογία. ύποκρισία.
διάτη· χλεύη
εἰρωνεία· έτοι λόγος ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ
ἐναντίον δηλών, μετά τινος ύποκρίσεως
εἰς (H 312)· ἀντὶ μὲν τοῦ πρός· εἰς ἄγα-
μένονα·

[82]
εἰσαγγελία· κατηγορία. ἐμφανισμός. μῆ-
νυσις
εἰσαγείρατο· ἀνεκτήσατο (O 240!)
εἰσαγηόχασιν· εἰσήγεγκαν
εἰσαγηόχως· εἰσενεγκών
εἰσαγωγή· δρχὴ Ἀθήνησ τῶν τὰ ἐγκλή-
ματα εἰσαγόντων
εἰς ἀγρὸν Μάνης· παροιμία, ἐπὶ τῶν εὐ-
χρήστων. ἐμφαίνει γάρ, ὡς ἐν ἀρχῇ χρη-
σίμον μᾶλλον δηνος τοῦ οἰκέτου [89-91]

εἰσατο· ἡμιφάσατο [ad 98]
εἰσας φρένας (A 337)· εὐχράτους, ἀγαθές.
ἰσοτοίχους
εἰσαφάσματα· εἰσπέματα, ἀπὸ τοῦ εἰσ-
αφίεναι ή σπαράγματα. Αισχύλος Προ-
μηθεὺς λουμένῳ (fr. 199)

εἰσβάλλει· εἰσέρχεται
εἰς βοσκός· Ἀθήνησιν ἡμέρα οὐτως καλεῖται
τοῦ βοσκούματος
εἰς βροτός· εἰς ἀνθρώπος
εἰς δέον (Ar. Nubb. 859)· οὐτω Περικλῆς
τὰ εἰς προδοσίαν χρήματα ἀπεγράφετο
εἰσδύεται (Herod. II 123)· εἰσέρχεται [1106]
εἰσδύομεν· εἰσερχόμενα [8]
εἰσδύση· εἰσελεύσει [10]
εἰσέθει· εἰσέτρεχεν· θέειν γάρ τὸ τρέχειν

[12, 13]
εἰσεκόμασεν· εἰσῆλθεν [15]

30 [41, 42]
εἰσθα (K 450)· πορεύσῃ [ad 43]
εἰσθμός· εἰσόδος [ύδατος] στενή [45-48]
εἰσήγεις· εἰσέλθης
εἰσιτι (Eur. Andr. 876)· εἰσελθε
εἰσιθμη (§ 264)· εἰσόδος στενή
εἰσιμε (Eur. Or. 1119)· εἰσερχόμεθα

COD. 81 εἰς πατρὸς εἰς αγύμενον 85 εἰσαγεώχασιν 86 εἰσαγεωχώς 88 ἔνα-
γρῶς ἐναγρῶ 99 εἰσας — λοιτούχος 1100 εἰς ἀφάσματα 4 παράκλησις 9 εἰδῆς,
εἰσελένειν Post 32 εἰσηγητήρια (v. 1154) (37 εἰσπλεῖν?) 39 εἰρησεν (cf. ἡρησεν)
48 εἰσελεῖς, εἰσέλθεις

HES. 82 εἰσαγαγόντε (M 18)· εἰσαγάγόντες. δυνκῶς (εἰσδιάγοντες) 89 εἰσαγω-
γικός· νεαρούς. δραχαίρους 89 εἰσαγωγικούς· νεαρούς. δραχαίρους 90 εἰσετο (B 215)-
δόξειν. διοιούτο (1123) 91 εἰσατο· ώμοισθη 92 εἰσατο· ώμοισθη· εἰσάγα δὲ φρονγήν
νίεια Πράμοιο (B 791) 93 εἰς ἄλα (A 314)· εἰς τὴν θάλασσαν 94 εἰσάμενος (N 45)-
διοιούθεις 95 εἰσαν· ὑπῆκον (Σ 405). συνῆκαν, ἡ εἰδόσαν (δ 772), ἡ ἐπεγίνωσκον
96 εἰσαντο· ἑδοναν. ἐράνηρον (M 103) 97 εἰσας (A 468)· ἐξ τοῦ πάπι μεριδο-
μένης Ad 98: εἰσῆλθεν (N 191) 6 εἰς Διονυσίουν πόδις Διονύσιουν (Moer. 153) 8 εἰ-
σεα· γράση (H 226), γράθη· [προσήκει, πρέπει] 10 εἰσέ (Ψ 203)· πρός ἔαντόν 12 εἰσέτω·
εἰσερχέσθων 13 εἰσέραχεν (i 146)· θέαστα 15 εἰσελάδσσων (x 83)· εἰστρέψειν
μέλλων 19 εἰσέρερον (θ 529)· εἰς δουλειαν (1021. col. 304, 5) 23 εἰσετο (B 215)-
δόξειν (1090) 41 εἰσης (A 468)· λοιμοίρου. λοις 42 εἰσηται (A 548)· παύσηται (εἰ-
σεται· πενσεται) Ad 43: η πορευον 43 εἰσι· πορευεται (X 317) η ἐρχεται (Ψ 226)
46 εἰσι· τυγχάνονσιν, ύπάρχονσιν (I 144) 47 εἰσεισατιν (Hebr. IX 6)· εἰσέρχονται
48 εἰσετεις (—ῆς)· εἰσήρχον

εἴσιον· τὸ εἰσῆρχοντο
τὸ εἰσίοντον· εἰσέρχονται (—ωσιν —ωνται)
(εἰσιτήρια (Dem. 400, 25. 552, 2)· ὅταν
ἀρχηται βουλεύειν, η̄ θύνειν)
εἰσίτω (Ευρ. El. 661)· εἰσελθέτω
εἰς κάλλος· τὸ καλλιγραφεῖν. † ὅταν δὲ
δημιλλάσθαι
εἰσκεκριμένον· ἐπειαγόμενον, η̄ ἐπεισα-
κτον [58]

εἰσκόμενον (Nic. Th. 421)· εἰκαζόμενον
εἰσκειν· εἰκάσιεν, δούοιν, δοκεῖν
Ἐλακονιανός· οἱ Ἐφέσιοι, οἱ Ἀντιμαχος
(fr. CXI)

εἰς κόρακας· εἰς τὸ σκότος
εἰσκρίνειν· εἰσχωρίειν, μερίζειν
εἰσκρίνοιτο· εἰσφέροιτο, κρίνοιτο
εἰσκυκλώσθαι· περιφέρεσθαι
εἰσκυκλήσας· περιελθὼν [67. 68]

εἰς λῆγιν· εἰς τελειώτητα
εἰς μελίτας ἔκσμασας· παρομία, ἐπὶ 20
τῶν παρὰ δόγαν ἀδρόφως κακομύνειν
εἰς νέωτα (Philem.)· εἰς τὸ ἐπιών
εἰσδία· πρόσοδοι, ἀναλώματα
εἰς ὅδὸν τῷ φρμήσθην· ἀντὶ τοῦ μετέω-
ρος πρὸς πρόσπολον
εἰσιστέαται· εἰσφέρει, η̄ εἰσφέρεται, η̄
ἰδοποιεῖται [75]

εἰσοιχεῦσιν (ι 120 Aesch. Prom. 122)·
εἰσπορεύονται, καὶ ἐνεργεύονται [77]
εἰσομαι· γνῶσμαι (Φ 532). ὑφομαι, χάσο-
μαι. ἰδρυσμαι, εἰσελεύσμαι (Φ 335)
εἰσομένας· γνωσούμενας, δρυσιθέσας
εἰσόμενον· δούοικοσθντα
εἰσον· δγαθόν
εἰσονται· γνῶσονται, μαθήσονται [83—85]
εἰσπεικακότες· εἰσπεπηρήκότες
εἰσπειοιημένη· ἔσθατην γεγενημένη

COD. 52 εἰσίοντο 54 cl. 1132 (73 ὥφον δ' εἰνόδιον τὴν γ' ὁρμισαν (δ 785
ο 55)· μετέωρον;) 92 εἰς ὁ· εἰς δή (αν δ 450?) (93 ίσων?) 94 εἰς γῆμαις 95 εἰς
τὸ 99 κανγάσασθαι (1208 [περ]ιοτάκην Aeoles 9 Philol. XII 602) 13 εἰςφέτει, εἰπῆ-
ται 14 εἰχεῖν Cretice? 19 Ιομαί 28 ἐκάθευτον· ἐπέλθοντα Post 32 γιαντο κτλ.
33 ἀττικοί· αὐτὸν μη̄ ἀπάγη, ίνα δὴ κυρία

HES. 58 ἐτοχομεν (ι 321)· εἰκάσιον 67 ἐτοχω (Ε 181)· εἰκάσιω, δμοιῶ 68 εἰς
κόνιν (Symm. Ps. XXI 29)· εἰς γῆν 75 εἰσοίσει (Iob. XXXIX 12)· εἰσενέκοι 77 εἰσό-
χειν (Β 332)· ἔως ἀν 83 εἰσορθων (Ε 183)· βλέπων 84 εἰς ὅτι (τ 144)· ἔως ἀν 85 εἰς
παραβολῆν (Ierem. XXIX 9)· εἰς γέλωτα 1202 εἰ σφῶν (Α 257)· εἰ ὑμῶν 4 εἰς ωλα
(Γ 158)· ἀντικρυς, η̄ πρὸ ωψιν 10 εἰ τούγε (Α 116)· εἰ τούτῳ 11 εἰ τοι θυμός (Α
173)· λάν σου η̄ ψυχή 12 εἰτο· ἀθέτω 14 εἰχέαι (Eur. fr. 167)· λοικέναι 15 εἰτε
χέ (Α 739)· κατεῖχε 17 εἰχεται· ολχεται· 18 εἰχόμενος· κατεχόμενος (2156) 20 εἰτω-
νεν (Ε 766)· ἔθος ἔχει 21 εἰτωθότες (Ε 203)· εἰθισμένοι, ἔθος ἔχοντες 22 εἰτωθώς
(Ζ 508)· σύνηθες (συνήθης) ἔθος ἔχων 25 εἰτοιν (Α 549)· ἔσθαι 26 εἰτως· δπας, ίτα,
ἔφ· δην χρόνον 27 ἔκ (β 433)· καὶ ἀντὶ τοῦ πρὸ 29 ἔκδεγον (Α 147)· μακροβόλον,
τοξότην 31 ἔκαθεν (Β 456)· μακρόθεν, πόρρωθεν (non Aesch. Cho. 317) 32 ἔκάθι-
ζον (π 408).

εἰσποιητόν· θετόν, νόθον
εἰσπράκτωρ· ἐπαίτης (ἀπαίτης?)
εἰσπραξμένος· μεθοδεύσας, δπαιτήσας
εἰσπράττει· δπαιτεῖ
εἰς ὁ· εἰς δή, περὶ ἐνός
† εἰσέω· λιτεύω
εἰς τέλος· ἔως γῆμης
εἰστο· ἐνεδήνοτο
εἰς τὸ διηρχέσ· εἰς χειρον, η̄ κακόν
εἰσφορά· τίλεσμα
εἰσφρῆναι (-σαι?)· εἰσάξαι, ἐνεγκεῖν
εἰσφρήσασθαι· καυχήσασθαι (Ευρ. Tro.
652), μετὰ σπουδῆς εἰσενεγκεῖν
εἰσφρήσῃ· εἰσαγῆγη, εἰσάξῃ
εἰς χάος· εἰς άίρα. ἀντὶ τοῦ εἰς ἐρήμωσιν
[1202]
εἰσισ (Η 270)· ίσω, ίνδον (Ρ 163) [4]
εἰσισμίλει· ἐκολάκεν
εἰσισποι (Ο 653)· ἐναντίοι, η̄ ἐσθων βλε-
πόμενοι, η̄ ἐνδον τῆς ἐπιφανείας ὄντες·
εἰσισποι δ' ἐγίνοντο νεῶν
κατὰ πρόσωπον εἰχον τὰς ναῦς
εἰτα· ἐπειτα, μετὰ ταῦτα
† εἰτακεῖν· ἐληλυθέναι
† εἰτισκαί· πηγή, παρὰ τῶς κλειτῶς
[10—12]
εἰφθῆ· εἰρηται [14. 15]
εἰχέσθην· ἐνείχοντο. έθαύμασον [17. 18]
εἰσ (Sophr. fr. 2)· πορεύωμαι [20—22]
εἰτος· ἔσως, μέχρι τυνός
† εἰτοσεν· δπεισατο (ν. ωσεν) [25—27]
ἐκάθενον· ἐκένθουν [29]
ἐκάρεγος (Α 479)· δ μακρόθεν εἰργων τοῖς
βέλεσιν [31. 32]
ἐκαθίσατο· Ἀττικοί. δταν τις ἀνούμερος
ει τῷ ὑπὸ κήρυκι (πι)πρασκομένων, πα-
ραχεῦμα αὐτὸν μη̄ ἀπάγη, ίνα δὴ κυρία

αὐτῷ μένη η ὄντι, καὶ ἰδρύσατο (ν. καθ—)
Callim. Dian. 233
 ἐκαίνυτο (γ 282 Hesiod. Scut. 4)· ἐνίκα
(ἐκάνιζον)· γίνεται, ἐμέμφοτο [35. 36]
 Ἐκάλεισος Ζεύς· δι' Ἐκάλη ἰδρύσατο.
 τέκαλια· πόρφυρεν
 τέκαλλιθμος· λερός, ἀριθμένος
 ἐκαλίξαντο· ἐσκήνωσαν
 ἐκάμαξεν· λειπεῖν
 ἐκαμάτενες· μετὰ κακοπαθείας εἰργάσατο. 10
 [καὶ ἐψυγεῖν (ν. καμαρεύω)
 ἐκαμένης· ἀπετίσαντες, ἐποίησαν. ήρωστησεν.
 πλέναντες, ἔκοπασεν
 ἐκάμοντο (ε 130)· κατεργάσαντο
 ἐκανεν· ἐφόνευσεν
 τέκανόμος· ἀγελάς φύμος [47]
 ἐκαραδόκουν· ἐκαρτέρουν. ἐκετήρουν
 ἐκαρβάνιζεν· ἐμαρβρίζεται· καρβάν γάρ
 διάρραβαρος. τὸ δ' αὐτὸν καὶ ἐκαρβάνιζεν
 τέκάρδικεν· οὐκάν ἀνάπη τὴν καρδίαν 20
 ἐκαρώσασ· δικεπενας
 ἐκάρκαιρεν· ἀπλήσαντες (ἔχαρ—)
 ἐκάρκαιρον· φόρον τινὰ πλετέλουν
 ἐκαρπούτο· παρεκέρδαινεν [55]
 (ἐκαρψύνοντο)· ἐξηραντοῦ (ν. καρψ—)
 ἐκάρ· σαν· ἐλπιθύμουν (<—ώθησαν?
 —ώσαντο?) [58. 59]
 ἐκάστοις· ἑνὸις, θατέροις
 ἐκάστοτε· del. παρ' ἐκαστα [61]
 ἐκαστρευον· π... φύσιν ἐπόρευεν
 ἐκάτασ· τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἐκάτης δυάλ-
 πατα. τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις (Callistr. At.
 Vesp. 804)
 ἐκατεράκις (Xen. Kll IV 6, 2)· δις
 ἐκατερεῖν· τὸ πρὸς τὰ λογία πηδᾶν ἐκα-
 τέραις ταῖς πτέραις (Poll. IV 102)
 ἐκατερόθεν (Γ 310)· ἐκατέρῳθεν τῶν δύο
 μερῶν
 ἐκάτερον· ἐπὶ δύο μεμερισμένον
 ἐκατέρῳθεν· ἐξ ὅλων τῶν μερῶν

τῆς τοῦ σπόρου καλλάμης 47 ἐκάπυσ(ο)εν (X 467)· ἐξένενοε· κάπυς γάρ το πνεῦμα. καὶ
 οντίσχειν 55 ἐκαρτύνειτο (A 215)· ϕύκουντο 58 ἐκασπόλιος· μακράν, χῶροις;
 πόρος (E 791 N 107), μακρά τῆς πόλεως 59 ἐκαστάτω (K 113)· πορφωτάτω, μακρο-
 τάτω 61 ἐκαστέρω (η 321)· πορφωτέρω, κεχωρισμένω(ς) 71 ἐκατηβέλεται (A 75).
 τοῦ μακροβόλου 74 ἐκάτοιο (A 385)· μακροβόλου 77 ἐκατόμβας (B 321). θυσίας
 80 ἐκατόμβοιον (Φ 79). ἐκατόν βων, η πολλοῦ ὁξιον 80: η ἐκατόν ποδῶν (Ψ
 164). 88 ἐκατόνηγος (Υ 247). ἐκατὸν καθέδρας ἔχουσα 87 ἐκατόμπολιν (B 469).
 ἐκατόν πόλεις ἔχουσαν 88 ἐκαπόλεων, στρούλεες ἀραρυτα (E 744). ητοι ἐκατὸν πό-
 λεων ἔχουσαν ἀνδρας ἀριστέας ἐντερονεμένους· η ἐκατὸν πόλεων ὄπλατας ἵκανην πεζοῖς.
 ἐφορμένους 92 ἐκαζεν (γ 189). ὑπῆντησεν

49 καρβάτων (50 Philol. XIII 538) 57 ἐλυ-
 ποδύμουν 66 ἐκαρτερέστο — πηδῶν 72 ἐπὶ ρ' — Πνυθοῖς 76 παράχαιοι 84 οἱ 86 παρ-
 θύροι — ἐμπρασθέντος

50 ἐκαταλαμῆσαν το (Iudic. XX 45)· ἀπεθέρισαν, ἐκ
 τῆς τοῦ σπόρου καλλάμης 47 ἐκάπυσ(ο)εν (X 467)· ἐξένενοε· κάπυς γάρ το πνεῦμα. καὶ
 οντίσχειν 55 ἐκαρτύνειτο (A 215)· ϕύκουντο 58 ἐκασπόλιος· μακράν, χῶροις;
 πόρος (E 791 N 107), μακρά τῆς πόλεως 59 ἐκαστάτω (K 113)· πορφωτάτω, μακρο-
 τάτω 61 ἐκαστέρω (η 321)· πορφωτέρω, κεχωρισμένω(ς) 71 ἐκατηβέλεται (A 75).
 τοῦ μακροβόλου 74 ἐκάτοιο (A 385)· μακροβόλου 77 ἐκατόμβας (B 321). θυσίας
 80 ἐκατόμβοιον (Φ 79). ἐκατόν βων, η πολλοῦ ὁξιον 80: η ἐκατόν ποδῶν (Ψ
 164). 88 ἐκατόνηγος (Υ 247). ἐκατὸν καθέδρας ἔχουσα 87 ἐκατόμπολιν (B 469).
 ἐκατόν πόλεις ἔχουσαν 88 ἐκαπόλεων, στρούλεες ἀραρυτα (E 744). ητοι ἐκατὸν πό-
 λεων ἔχουσαν ἀνδρας ἀριστέας ἐντερονεμένους· η ἐκατὸν πόλεων ὄπλατας ἵκανην πεζοῖς.
 ἐφορμένους 92 ἐκαζεν (γ 189). ὑπῆντησεν

† ἐκβαθάξαι· ἐκσαλεῦσαι. Σοφοκλῆς Ἀντηροφίδαις (fr. 136)
 † Ἐκβακτηρίας· Ἀρτεμιςέν Σίφνῳ [95, 96]
 ἐκβαχεύει· ἔκταράσσει. ή ἀσένως ἑορτάζει (1311)
 ἐκβασις· πέρας τινὸς ὑποθέσεως. η ἐκβλάστησις
 ἐκβεβό(λ)βισται· ἐξώρυκται, ἡφάντισται,
 ἀπὸ τῶν βράχων (1308) [1300]
 ἐκβῆναι ὅροι καὶ ποταμὸν διαβήναι
 ἐκβῆσσεται· προφήσεται. [ἐκβάνει]
 ἐκβιβάζει· ἀνένει δοκιμάζει
 ἐκβιούσει (Lacones, Boeotii?)· θρηνεῖ μετὰ
 κραυγῆς (v. ἀβίουκτον)
 ἐκβίλισαι· ἐκδίλιψαι, ποιέσαι· βλιζεῖν γάρ
 τὰ (τὸ?) κηρια ἐκθλίψειν
 ἐκβίλιστος· ἐκδιλπτός
 ἐκβολᾶς· γῆ χωστῇ
 ἐκβολοβίσαι· ἐκ ἡγῶν διασπᾶσαι (1299)
 ἐκβολὴ σίτου (Thuc. IV 1)· δ σπόρος
 ἐκβολὴ λόγου (Thuc. I 97)· παράβασις,
 μετάβασις
 † ἐκβολίζεται· εἰς βασιλέως ἡθῷ τρέπεται
 ἐκβόσκεται· διεσθεῖ, ἐκβιβρώσκει
 ἐκβρασθείη· ἀπορριφίη [14, 15]
 ἐκγειλισσαῖμι· δ(χ)λευνάσσαι [17]
 ἐκγρυτεύσαν· ἐξεγενήσαν
 ἐκδαῦθῃ· ἐκκαυθῇ. Λάκωνες [20—23]
 ἐκδεδασύνθαι· (τὸ) σώμα δασύ γεγονέναι
 ἐκδειματοῦντες· ἐκφοβοῦντες
 ἐκδείρεται· ἐκδεματοῦνται [27]
 ἐκ δεμιών (Eur. Otr. 312)· ἐκ τῶν στρωμάτων

ἐκδεξαι· ἀπάμεινον
 ἐκδέψηται· ἐκμαστιγώσηται
 ἐκ δὲ Καρδίης· Καρδία πόλις ἐν Χερρονήσῳ ὀνομασθή δὲ ἀπὸ τοῦ ἀράσαι κόρακα καρδίαν ἀπὸ θυσίας καὶ κομίσαι εἰς τὸν τόπον, ἵνα η πόλις ἐκτίσθη [34, 35]
 ἐκδημεῖ· ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ
 ἐκδιατηθῆναι· τι διατραφῆναι
 ἐκδιαίνειν· σπάν. καὶ κέραμον συντετριμμένον
 ἐκδιδιστρα· κλισμα. δ στήμων
 (ἐκδιατεθῆναι). διαπραθῆναι
 ἐκδικεῖν· ἴστιβαλεν
 ἐκδίκησις· ἀνταπόδοσις [42]
 ήκ Διοίς ὑπάτα· τὰ ὅμφοια [44]
 ἐκδοτος· προδεδομένος, ἀποδεδομένος
 ἐκδούνησαν (ἔγδούνησεν?). ἐβρόντησαν [47]
 ἐκδραχμον· ἐξάδραχμον
 † ἐκδύειν· ἐξελθεῖν
 ἐκδύνετον· ἐξέδυσαν. δυνάσεις [51]
 ἐκ δυοῖν (Soph. OT. 1280)· ἐκ δύο [53]
 ἐκ δυοῖν τρία βλέπεις (Georg. Cypr. II 29). τοῦτο διέγετο ἵπι τῶν δύο γῆρας η δλο το πάθος οὐν δξινδερχούντων οὐδὲ εἰλικρινεῖς ἐχόντων τὰς αἰσθήσεις [55—60]
 ἐκείνων· διείνοι. δυνάσεις [62]
 ἐκέκαστο (B 530)· ἐνίκα. ἐδοξάσετο. ἐκεκόσμητο [64]
 20 ἐκεκήδει· [ad 65]
 (ἐκεκρατηρίχημες· ἐμεθύσθημεν, cf. 1670)
 † Ἐκελασοί (Comici). οἱ Ἀττικοί [65—70]
 ἐκέληησεν· ἐκέλευσεν [72]

COD. 93 ἐν τῇ νορδέσ 99 ἐπὶ 1307 ἐκβολάς 9 cl. σίτον ἐκβολή (16 cl. γαλιώσης) (18 cl. ἐξεργάτησας) 19 ἐκδάβη, ἐκάνθη; cf. δαῆη 33 ἐπὶ 37 διατρο—? διαστρο—? Post 37] 1339b 40 ἐκδικεῖν (ἐξώ βαλεῖν?) Post 57] ἐκλαθέσθαι· ἐποίησεν; cf. 1368 67 Philol. XIII 538

HES. 95 Ἐκβατάνων· Περισκῶν 1300 ἐκ βελέων (d 465). ἐκ τῶν βελῶν 14 ἐκβρασμός (Nahum II 10). ἐκεστις, ταραχή, δόρυθος, ταραγός 15 ἐκγεγάμεν (Ε 248). ἐκγεγένησαν (Εγγονά) 16 ἐκ δ' ὅ διαγε (A 348). εἰσήγαγε δέ 21 ἐκ δ' ἀγαγε προφώσθε (T 118). προειγάγε δι εἰς τὸ φέρε τὸν αὐτόν (I. ἡλετόμηνον) 22 ἐκδαίνυται (d 531). ἀφῆρτο δέ 23 ἐκ δ' ἔβαν (Γ 113). ἐξέρησαν . . . 27 ἐκδέλον (A 369). ἐξόδωκεν 30 ἐκδέζεται (Jacob. V 7). προσδοκά, παραμένει 31 ἐκ δὲ Χρύσης νηός (A 439). ἐξίθη δὲ τῆς τηδος καὶ η Χρύσης 34 ἐκ δ' ἥλθεν (K 140). ἐξήλθεν .. 35 ἐκδήλος (Ε 2). φανερός. η ἡ υπερέχον (ν ἦν ἐκδήλος) 42 ἐκδίδως· προδότως 44 ἐκδότως (G 459). προδόται, ἀποδόται 47 ἐκδοχή (Hebr. X 27). προσδοκίες 51 ἐκδύειν (Prov. Sal. XI 8). 53 ἐκδύνων (Ω 437). καλόν. κομψόν 55 ἐκδύς (ξ 460 χ 334). ἐξελθών. ἐκδύναμενος 56 ἐκδωτε (Ξ 494). ἐξέστας δέ 57 ἐκέασ(σ)εν (132). ἐσχοσεν (70) 58 ἐκέδα(σ)εν(σ)εν· διεσκόρπισεν (Ξ 88) 59 ἐκεῖ· μακράν (Luc. VIII 32. Matth. VIII 30), πόρων 60 ἐκεινεν (ἐχρισεν). ἐκένητεν 62 ἐκειρον (λ 577 χ 369). ησθιον, διηλυσκον 64 ἐκέκεν θεν (ι 348). εἰχεν. ἀπεκρυπτεν Ad 65 ὑπε(κε)λωρησεν (ad ἐκεχανδει). 66 ἐλαθον· ἐπελαθοτο (ἐκλαθίσθαι ἐποίησαν B 600) 68 ἐκέλευσεν (—νεν?). ηράκηασεν. ἐλεγεν 69 ἐκέκλετο (Z 66). τὸ αντόν (non Callim. Del. 150) 70 ἐκελσεν· ἐσχισε, διέλυσε. κατέβλαψεν (ἐκέσασεν) 72 ἐκέλησμαν (ι 546). ὡρμησαμεν

- ἔκελσε· κατίλαβεν (ν. κέλσαι) [74]
 ἔκένωσεν· ἐρήμωσεν
 ἔκεραίσον· ἀπόλλυν [77—80]
 ἔκεχάνδει (Ω 192)· ἔκεχωρήκει
 ἔκέχειρον· τὸ δργύριον [83]
 ἔκηψολιας (Callim. lav. Min. 112)· προσέσεις
 τῶν βελῶν, μακροφολλαί [αδ 84]
 ἔκηβόλος· τοξότης, μακροβόλος, εὐστοχος
 (πον Α 96. 110)
 ἔκηδεν· ἀπλάνειν (δον Β 401)
 ἔκήθεον· ἐβοήθουν
 ἔκηλια· φιλοτηλία, εἰρήνη [89]
 ἔκηρισθη· ἀσκοτῷθη. ἰδανατῷθη. ἀμεινον
 δὲ σχρίσεν
 ἔκητι (ο 318)· ἔνεκα. η χωρίς (?)
 ἔκθαμπος· ἐπληκτός
 ἔκθειμασι· ἀπλάνεσαι [αδ 93]
 ἔκθέμεν· ἔκτρέψειν [95]
 ἔκθεσμοι· παράνομοι, ἀδικοι, νομοι [97]
 ἔκθηροι· μισεῖν ποιεῖ. διεγέλει [99. 1400]
 ἔκθοργύμενος· ἔκπηδων
 ἔκθοράξεις (Paphrīi)· ἔκδιώξει. [ἀπὸ τοῦ
 ἔκθοροειν]
 ἔκθοροεῖν· ἔκπηδησαι, ἔκδραμεν
 ἔκθοροών· ἔκπηδον, ἔκπηδησαι
 + ἔκθόσοντας· ἔκερχομένους (—οῦντας ?)
 ἔκθροποι· (K 95 ?)· ἔκπηδη
 ἔκθνει (Hippocr. II p. 161)· ἔκειται
 ἔκθνεσθαι· ἔκλασκεσθαι (Herod. VI 91 ?)
 ἔκθύματα (Hippocr. III p. 438 K)· ἔκα-
 θίματα
 + ἔκθύμενος· [αδ 10] ταχὺς [11]
 ἔκθύμως· προθύμως, κατὰ ψυχὴν

- [74] ἔκθύσιν· ἔκβεσιν. ἐκπίπτωσιν
 ἔκλαθεν· ἐπορεύετο
 ἔκιγχανεν· ἔτυχανε, κατελάμβανε, εὔρεν [16]
 ἔκινδαψεν· ἔψηλεν
 ἔκινδάψασι(κ)εν· ὑπέψηλεν, ἀπὸ κινδα-
 ψοῦ, ὅπερ ἔστιν δργανον πιθαριστήμαν
 ποιόν, κινδαψός [19—25]
 ἔκκαλάξαι (Macedones)· κλίναι τὸ λστίον
 (ν. ἀγκάλανον)
 ἔκκαλεῖται· προκαλεῖται
 ἔκκαλύπτων (Soph. fr. 832)· φανεροποιῶν
 ἔκκανάξειν (Eupol. fr. VIII p. 534)· ἔκκε-
 νωσειν, ἀπὸ τοῦ κανοῦ. θορυβήσειν
 ἔκκαπηλεύειν· δολοῦν
 ἔκκαυλῆσαι· ἐπιδούναι
 ἔκκαρχύσειν· ἔκον(κ)λω. ἔκτινάξειν, η συν-
 τοίφω. οἱ δὲ κρίμα
 ἔκκαέας (Ατ. Pac. 1133)· ἔκκαύσας
 20 20 ἔκκεχηρισμένη· ἔκπεπλημένη, ἔξω τῆς
 ψυχῆς γεγονοῖα
 ἔκκεκιλλακύρικεν (Comicī)· ἔκβιβληκεν
 ἔκκεκολαμένα· γεγλυμμένα
 ἔκκεκομμένος (Antall. 92, 5)· διὰ τοῦ
 κυβεύειν τὰ αὐτοῦ ἀπολέσας, ὅπερ τὸν
 ἔκκεκοττισμένος φαμέν. η ὁ ἀποκεχω-
 ρουμένος
 ἔκκεκονισθαι· τὸ εἰς κοντάνιαν ἀναλεύ-
 οθαι
 30 30 ἔκκεκρικώς· ἔκκεχωρικώς
 ἔκκεκωπήται· ἔκήρτηται. Σοφοκλῆς Συλ-
 λογοφ (fr. 149) [41—43]
 ἔκκεχιλσμένη· ἔψυγμένη. ἔκκεχεφευμένη

COD. 76 ἀπολλύων 83 Lob. rhem. 15, 3. 353 87 cf. κέαδοι κηθεῖν κηθοῖ 1402 ἔκ-
 θοράψει 7 ἔκθύξι (ἔκθύνει Erolian. p. 168) 8 col. 215, 4 et τύσσει 9 cf. ἔκκύματα εἴ-
 Εrol. p. 142 29 ἔκενάξειν 33 ἔκκαιας 34. 35 = 33. 34 34 ἔκκεκλη] 35 ἔκκελ-
 λῆρικεν, ἔκκεληκεν 36 ἔκκεκωλυμένα (em. C. Dr.) 38 ἔκκεκονισθαι 40 ἔκκεκόπται
 (ἔκκεκωπενταλι στρατός· Σοφοκλῆς συλλόγω. ἔκκεκωπήται· ἔκήρτυται κώπαις (Mei-
 nekej)) 44 |χιαλ]

HES. 74 ἔκενώθησαν (Ierem. XIV 2)· ἔρημώθησαν. μετεβλήθησαν 77 ἔκερσεν·
 ἔκειρεν. ἔτειν, ἔκοψεν (7 ἔκθύμενος (N 168) 78 ἔκερτόμεον (β 323). ἥρθιζον (Γ 453). ἔκρυπτον 80 ἔκεχειρεια· δργα, δράπανος, δροχή. φιλα (ν. 1442) 83 ἔκεια·
 διασκεδασα. κατέκαυσα (Α 40) Ad 84: εὐτοχεῖαι (Ε 64) 89 ἔκηλος· ησυχος (Ι 376),
 πρᾶος Ad 93: η ἔκθεμα 95 ἔκθεοις· ὄφειλη παλαιά, νομοθεά, πρόσταξις, δόγμα
 (novitium) 97 ἔκθετα (Act. Ap. VII 19)· ἔκρυπτον 99 ἔκθορ. ἔκθορος (Π 427).
 ἔκεπήδησεν (ν. Callim. Del. 255) 1400 ἔκθιβος· τὸ λῶμα τοῦ κιτῶνος, οἱ δὲ ἔκθροι βούς
 (ν. ἔκθύμενος; I. ὁχθοῦρος) Ad 10: λῶμα. κόμβος 11 ἔκ θυμοῦ πεσέσειν (Ψ 695).
 μπορέθεσθαι, μη ἐλαν ἀρεστόν. ἔκπειν τῆς τύχης (I. ψυχῆς) 16 ἔκιδνατο· διεσκορπί-
 ζετο (Θ 1), ἔκεδαννυτο 19 ἔκιον (Μ 138). ἐπορεύοντο 20 ἔκισσησεν (Ps. L 7)· ἔγέν-
 τηρον 21 ἔκιγχανεν. ἔλαβεν (K 180), εὔρεν 22 ἔκιγχησατο· κατέλαβεν (δ 385) 23 ἔκ-
 καιδεκάδωρα· ἔκκαιδεκα παλαιοτῶν (Δ 109). δῶρα (—ον) γάρ παλαιοτῆ 24 ἔκκα-
 κούμεν (II Cor. IV 1. 16)· ἀμελούμεν. ἀκηδίφωμεν 25 ἔκκακη· ἀδε (Greg. Naz. de vit.
 sua II p. 31) 41 ἔκ κενθυμῶν (N 28)· τῶν κοίλων τόπων 42 ἔκκεχειρια· ἀνεοι.
 δργα. συνθήηη. ἀνοιχή πολέμου, εἰρήνην (1380) 43 ἔκκεκυψεν (Ierem. VI 1)· ἀνθρωπῶθη
 (ἀτάρθωσεν cod.)

ἔκκεχοιριλωμένη (Cratin. fr. LXVI p. 199).
οὐ Χοιρίου ούσα. Ἐκφαντίδη γάρ τῷ κω-
μικῷ Χοιρίου θεράπων ήν, δις τὸ συνεπούετο
κυμόδιος (1828) [46]

ἔκκληπτεις ἐκπορεύεται

ἔκκληπος· σύνοδος, συναγωγή, πανήγυρις
ἔκκλητοι δίκαιοι· αἱ ἐπὶ ἔντης λεγόμεναι,
καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει

ἔκ κλίμακος· τοῖς πυκταῖς, ὅπότε χροο-
τριβοῖεν, κλίμακαί εἶτετο, ὑπὲρ τοῦ [μῆ] 10
μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς κώδας

ἔκκοδομενειν· τὸ δὲ ίκνῳ φρύγειν.
καθόδου τὸ φρύγειν

† ἔκκολλαβησάντα· † ἐκλακέντα. ἐκφο-
νήσαντα [58]

ἔκκομιδη· ἐκφορᾶ

ἔκκομισα· ἔξελοντος (Herod. III 43?)

ἔκκομιζονται· ἐκτρέφονται [57, 58]

ἔκκοροντα· φρέρονται (Ar. Thesm. 760
Br.), ἐκαλ(ά)λυνονται

† ἔκκοχυζειν· ἔκκοτείζειν

ἔκκόψα· πορθῆσαι

ἔκκραγειν· ἔκβοσσαι

ἔκκρινεται· χωρεῖ

ἔκκριταις· ἔκριπτεται, ἔκρει

ἔκκριταις· ἔκρευταις, ἕδρως. [ούδον. κόπρον.

ἢ τὸ φέρεοντα τινὰ διὰ τῶν ἀντω καὶ κάτω

ἔκκριτον· ἔπιλεκτον, προκεκριμένον

ἔκκρούειν· ἔκράλλει [68]

† ἔκκρυεις· ἔρθιμεις, ἔπισεις

ἔκκυκλειν· ἔκκαλπει (v. ἔγκ—)

ἔκκυλιστοι (Archipp. fr. I p. 726)· στέ-
φανοι μεγδόι, ἄδροι [72]

ἔκκυνοι (Xen. Cyn. VII 11)· νόσημα τι κυνῶν

† ἔκκονεις· ἔγχωρει

ἔκλαγξαν· ἀναφρόν ἐβόησαν, [ad 75]
ποιὸν ἥχον ἀπέτελεσαν. δετοῦ τρόπου
ἐβόησαν

ἐκλακτισμός· σχῆμα κορικὸν ὁργήσεως
σύντονον

ἐκλαμβανέτην· ἐ(ξε)λαμβανον. δυϊκῶς

ἐκ λάρνακος· νόθος

ἐκλαχῶν· διαλαχών

ἐκλεανθείης· ἐκτριβείης (1498)

ἐκλειποντα (Plat. Phaed. p. 99 D)· δύνοντα [81]

ἐκλειψεις· ύποτερησει. πλολεῖται [82]

† ἐκλελαμένον· ἐξεστραμένον

† ἐκλελαπτημένον· ἐκπενομένον

† ἐκλελισμένος· ἐξεστραμένος [83]

ἐκλεος (Ω 202 Callim. Del. 40)· κλέος
εἰχεις

† ἐκλεπει· ἐκπορεύεται (1447) [90]

ἐκλέψας· ἐκλεπται

ἐκλεψε· παρελογίσατο, ηπάτησεν [93—95]

ἐκληροδότεις·

ἐκλήτευσεν· ἐκάλεσεν

ἐκλιάναι· λεπτύναι (1480)

ἐκλιθης· ἐτράπης (τ 470)

(ἐκλινῆσαι cf. 1540) [1500]

ἐκλίνθη (ποι Homer)· κατεκλίνθη

ἐκλιπαρει· λιαν παρακαλεῖ [8]

ἐκλιπεν· ἐξέλικεν. ἐμειώθη (v. λίπει)

ἐκλιχέεις· ἐξορμάν ποιει. ἐκσοεῖ

ἐκλογήν· κάλαδον. Λακωνες

ἐκλογιστίαν· δρίβησαν (Tobiae I 19?)

ἐκλογον· δηγησιν. Αἰσχύλος ἐν Σαλαμι-

νηαις (fr. 215)

ἐκλόνειτο· ἐφθειρον

ἐκλόνεται· ἐταράσσεται· κλόνος γάρ η
ταραχή

ἐκλούνηται· ἐκνίπηται

† ἐκλυρον (Eupol. Adul. fr. XI)· χλωρόν.

δινγρον, η νοτερόν, ἐνυκρον, υγρόν (v. ἔγ-
γαρον) [14, 15]

ἐκλωπίζει· λωποδύτει

COD. 45 ἐκφάντιδη 47 ἐκκληπεῖ (v. ἐκλεπεῖ)
ὑπνωφ φρυγεῖν — φρυγεῖν legebatu post 56
σαντα 54 schol. Aesch. Sept. 1032 Poss 56 51 Post 61 71 ἐκκοιλιστοι 73 ἐκκυ-
νοι νόση μάτι κοινόν 76 χωρικόν 83 ύποτερη 92 ἐκλέψατο, παραλογίσατο 97 ἐκά-
κτωσεν 98 |δναι 99 ἐκληθης 1504 ἐκλιπει

50 πόλει τριβοῖεν 51 ἐκκομοδεύειν
52 imo ἐγκοληπτίασαντα· · ἐμφορ-
ματα 52 51 Post 61 71 ἐκκοιλιστοι 73 ἐκκυ-
νοι 92 ἐκλέψατο, παραλογίσατο 97 ἐκά-
κτωσεν 98 δσαλαμηναις 9 ἐκλόπεον; cf. κλονε

HES. 46 ἐκκήρυκτον (Ierem. XXII 30)· πλόβητον
θήκης (A 194) 57 ἐκκοπῶν (gl. mss. Apoc. XIV 13)· ἐν τῶν δικιστην 58 ἐκ κόρυθος·
ἐπ τῆς περιφεραλίας (E 4) 68 ἐκκριτος· ὁ ἐκλελεγμένος 72 ἐκκύματα (Hippocr. Ill
p. 438)· ἐξανθίματα (Ικθ—). Ad 75: ἥχησαν (A 46) 81 ἐκλέλαθον (B 600)· ἐξελά-
θοντο (v. ἐκλαδον) 83 ἐκλέλαθον· ἐκλαδέσθαι ἐποησαν (B 600), [ἀπεδωσαν (—ἐδειγαν
cod.) ἐξήλασαν] 90 ἐκ λεχέων (δ 730)· ἐκ τῆς κοίτης 93 ἐκλυδονίγετο (IV Regg.
XXII 6)· ἐμαντεύοτο ὁ δπ δκοης μαρτην δεχωνεον 94 ἐκ λήμνης (Φ 246).... 95;
ἐκ τῆς Αἴγανον (H 467), 1500 ἐκλειναν (E 37)· εἰς φυγὴν ἐγράπησαν 3 ἐκλογον ἡν-
μεταξιν λόγων (?) 12 ἐκλυειν· ἐπήκουε (A 43). καὶ ἐκλυεις, ἐκλυνον όμοιως 14 ἐκλυ-
τος· ἐνδοξος (Θ 440), τίμοις 15 ἐκλύτρισον (ἐλύτρωσον)· ἐκλύρισον. κάλυφον

ἐκλωτιζεται· ἔξανθίζεται. Ἀχαιος Ολδι-
ποδι (fr. 29)
ἐκμαγεῖσον (Plat. Legg. 801 D.)· ἐκτυπωμα
(292). ψηρογραμμός. σφραγίς
ἐκμαγῆναι (Plat. Theat. 191 D.)· ἐκτυπω-
θῆναι
ἐκμαχθεῖς· ἐκομιωθεῖς
ἐκμάσσει·
ἐκ μελάδρων· ἵξ οἰκων
ἐκμελής· ἀνάρμοστος, ἄτακτος, δρυθμος
ἐκ Μελέτης μαστίζεις· Ἀριστοφάνης ἐν
Βατράχοις (504) ὑπῆλασεν διτὶ τοῦ φά-
ναι ἐκ Μελέτης Πρακτης· μετημφε-
σται γάρ την Ἡράκλειον στολὴν. Καλεῖται
δὲ ὁ ἐκ Μελέτης Ἡράκλης Ἄλεξικακος
† ἐκμελος· ἀδύναμος
ἐκμεταιωρίζεται· μετεωρίζονται [27]
ἐκμισθοι· οἱ μισθοὶ μὲν λαμβάνοντες [29]
ἐκμηχανώματα· κατασκευάσματα
ἐκμηχανώμενος· κατασκευάσων
† ἐκμειλίσσεσθαι· καταπλανεῖν
† ἐκμειλίχθεις· ἐξημερωθεῖς
ἐκμοιούμενος (Eur. fr. 209)· δμοιούμενος
ἐκμοιλ (A 603)· ἐξῆλθεν
ἐκμυρῖ· ἐκπίγει, ἐκπίνει,
(ἐκμυρῆθ) εἰτε ἐκπιεσθεῖς, ἐκθηλασθεῖς
ἐκμυκτηρίοισμός· χλευασμός [39]
ἐκ τέας· ἵξ ἀρχῆς
ἐκνήναι· ἔξανθίσαι (1499e)
ἐκνεύσας· ἐκκολυμβήσας
ἐκνευμήκασις· παραδεδικασιν
ἐκνευμήταις· ἔξηθεν, ἕξηκται
ἐκνεφλίς (Callim. fr. XXXV al.)· (ἐκ) νε-
φελῶς τις ἀνεμος, δμβρὸς (Hippocr.).
βροχὴν διπλοφόνη
ἐκνημούντο· ἐφθείροντο
ἐκνηφίς· δπόσμης, κάθαρος
ἐκνόμιον (Pind. Nem. 1. 86)· διακριτόν
ἐκνομίως· ἐξάλλως, μεγάλως
ἐκνοον· ἐκνουν, ἀνόητον

COD. 17 ἐκλωπ] 19 |ῆσαι 20 ἐκμαϊθεῖς 26 μεταωρίζονται 32. 33: ἐκμειλ
35 ἐκποιλ 36 ἐκμύξαι, ἐκπιάζει, ἐκπιανει (cf. θυμέστο) 37 |ασθεῖς 40 ΕΚΛΙΝΗΣΑΙ
43 ἐξῆχθαι 44 νέφελον τι 45 ἐκνικοῦντο (v. ἔξεκν— διεκρ—) 46 |νησις 48 ἐκνο-
ποιοις καλῶς 52 |ῆσαι 54 ἐκδάμεν — ἐποφύμεθαι 55 ὑπενέντο 59 συνήρωσε —
νοτιαῖ — δχαιοι λιον 60 |ἴδομεν εὐρομεν 62 ὄρχον 64 ἐπεπάτο 65 ἐκνυν 67 ἐκοντή
80 ἐκπαγλοῦσθαι 83 ἐκπαθος 84 |στος 85 ἐκπ[

HES. 27 ἐκμαρτυρία· η τοις ἀπόντος μαρτυρία 29 ἐκμηνίων (A 247). δρυγίζετο
39 ἐκνεύμυκτεν (X 491). κατέβαλλεν (τὰς ὄφρος) Post 56: ἀνέλαβεν (αδ ἐκόμισε) Αδ 61:
ἐπολέστην, εἰργάσατο 63 ἐκονδύλιον (gl. ms. proprh.) ἐπωτον κονδύλοις, ἥγουν δακτύλοις
69 ἐκόπασεν (Ps. CV 30 πον Herod. VII 191). ἐπανάστασο (1842) 70 ἐκορέσσατο· ἐκο-
ρέσθη (A 561). ἐπληρώθη 77 ἐκ παγηλώ· ἐκπληκτικῶς (B 223). ἐξόχως (B 357), μεγάλως,
θαυμαστῶς. ἔξοχα 78 ἐκ πανγλόν, ἐπενέκατο (E 478). ἐκπληκτικὸν ἐκαυγῆσατο 81 ἐκ-
πλαγότατε· θαυμαστότατε. ἐκπληκτικότατε (A 146) 82 ἐκπλαγά· θαυμαστά. μεγάλα,
ἔξοχα (E 423), περιετά

ἐκνοσηλεῦσαι· ἀναρρέσσαι
(.....) ἐκ νόσου ἀναληφόμεθα
ἐκνοσφίσαι· ἐκβαλεῖν
ἐκοάθη· ἐπενοήθη. ἐφωράθη
ἐκοάμες (Dores)· ηκούσαμεν, ἀπυθόμεθα
ἐκοδομεύετο· ἐφρύγετο. ἀπενέντο
ἐκόντεν (Callim. fr. LIII)· [post 56]
ἐκοινούσιον λεῖτο· ἐκοινοῦτο
ἐκολφα (B 212)· ἐθορύβει. ητάκτει
ἐκολλός ωσε· συνήρμοσε κόλλη. καὶ γάρ
ἡ κόλλα διπλ τῶν κολλόπων. ἔστι δὲ τὰ
υποταῦα μέρη τῶν βοῦν, ἕξ ἀν γνωται οἱ
κόλλοπες (γίγνεται η κόλλα). καὶ, φ ἐπ-
τεινονται τὰς χορδάς, κόλλοπα ἐλεγον,
διὰ τὸ δεματίνοις τὸ παλαίνων χρῆσθαι.
Ἀχαιος Ιριδ (fr. 20)
ἐκομεν· ἐδομεν. ἐφρόμεν. γιθόμεθα
ἐκόμισεν· ἀνέλαβεν. [61] ἐπωμέλως ἐδρεφεν
ἐκομπάσθη· ἡπατήθη. εἰς δύκον διετέθη [63]
ἐκονιετο· ἐπέκαστο κόνιν, η δι κόνι ἐκα-
μνεν
ἐκονιον· η ίδιον (cf. κατα δῆνυον)
ἐκόντετο· δυτικῶς. βουλόμενοι
ἐκοντήν· θελήσει. ἐκονίως
ἐκοντε· ἐθελούτη [69. 70]
ἐκορθύτεο· ὑψούτο. (ἐ)κορυφούτο
ἐκορίζετο (Ar. Nubb. 68)· ὑπεκορίζετο.
παρὰ τὸν παΐδα, ὃν κοῦρόν τον φασιν
30 ἐκορυβάντιζε· τοῖς Κορύβασιν ἔτε...
ἐκορυπέλας (Ar. Eqq. 1344)· ἐγαυρίας
ἐκουσιάζεται· προσφείται· προσφέρει
ἐκούσιον· θελούσην διαν(ο)ιρ (I. καθ' ἐκ—) [77. 78]
ἐκκαγλον (Apoll. 65, 25)· θαυμαστόν
ἐκπαγλεῖσθαι· θαυμάζειν [81. 82]
ἐκκαθές· δπόληκτον
ἐκκάλαιστρος· δρανδρός
ἐκκάλαιστα· δεινά. ὑπερήφανα
40 ἐκ παλαχῆς (Nic. Ther. 449)· ἵξ δρχῆς

ἐκπαλές· ἔξαρθρον
† ἐκπάλη (Hippocr. III p. 223 K)· ἔχωροσθη.
ἀπέστη. ἐξέπεσεν
ἐκπαλήσαντες (Hippocr. III p. 129, 3 K).
ἐκπεσόντες
ἐκ παλλακίδον· οἱ νόθοι
ἐκπαμον· ἀκλήσωτον
† ἐκπαλιν κοτεῖν· ἐναντιολογεῖν [93, 94]
ἐκ παραβολῆς· ἐκ παρακινδυνεύματος
ἐκ παραλήλου· ἐξ ισότητος. (ἐξ δυοῖον) [97—99]
ἐκπάτιον (Aesch. Ag. 49 schol.)· τὸ ἔξω
πάτον
ἐκ πάτου· ἐκποδών [1602]
ἐκπανυμα· ἀνάπανυμα
ἐκπεκτούμενή· κτενιζομένη. καὶ τίλλοντα
ἐκ πεδίου· ἐκ τοῦ ἡλισμένου χωρίου κα-
ταστρέψαντος
ἐκπέλει (Soph. Ant. 478)· ἔξεστιν [7]
ἐκπεπαταγμένος (o 326)· ἐκπεληγμένος. 20
ἐκφρων (v. 1631)
ἐκπεπολέμωται· ἐκδραΐνει (cf. Herod. V
73)
ἐκπεπότημα (Eur. El. 177?)· ἐκπέληγμα
ἐκπερδικίσαι (Ar. Av. 768)· τὸ διοισοθῆ-
να καὶ διαδρᾶν, ἀπὸ τῶν περδίκων με-
ταφορικῶς· πανούργον γὰρ τὸ ἔσων, καὶ
διαδιράσκων τὸν θηράντας [12]
ἐκ περινολας· ἐξ ἐπινολας
ἐκ περινοστας (Dem. Ctes. 3)· ἐκ πλή-
θους. ἐπὶ τοῦ ὑπερέχοντος
ἐκ περιτροπῆς· ἐξ ἀποτροπῆς. ἐκ νίκης
(v. Herod. II 168)
ἐκπέρσαι· [ad 16] ἐλεῖν, λαβεῖν [17—19]
ἐκπετρίδην· παχύνειν λιμάτιον. Δάκωνες
ἐκπεφανωμένος· δισπλήκτος
† ἐκπεφάν. ωταῖ· ἀπὸ

COD. 90 ἐκπαλλακίδοι· 91 ἐκπάλιον, ἀκλήροτον
20 ἐκπετριαδεῖν (22 ἐκπεφάλωται· διόπλικτος γέγονον!) 40 ἐκπλήσσοιτο
πληγήσεσθαι 40 ἐκπλήσσοιτο 41 ἐκπλοίτον —

HES. 93 ἐκπλαγότητα· ἕκαισιότητα
97 ἐκ παράλιος (gl. ms. Iobi). ἐκπαραφαλάσσης
99 ἐκ πασσών (I 330)· ἐκ πασών
7 ἐκπελεύει· ἐξεδεῖ 12 ἐκπερι· ἔξεστον (ἐκπέλει)
19 ἐκπερσαντα (Σ 327)· ἐκποδήσαντα
19 ἐ(χ) πεσον (Δ 179)· ἐξέπεσον
26 ἐκπίλαρ (Δ 550)· λαπάρον
31 ἐκπιπαταγμένος (o 326)· ἐκπεληγμένος
1157· ἐκπετρόμενα· μανιούνειν
πλαστο (Υ 483)· ἐξεπήδησεν
φιλόσθαι· φιβλούσθαι
53 ἐκπερηγή· ἐκπρεπῆ (B 483), φραῖον, περικαλῆ
πρίον (gl. ms. Fleg. XXIV 11)· ὁρόσθαι.

ἐκπεφύκασι· βεβλαστήκασι, γεγένηνται
[24]
ἐκπηγητούνται (Ar. Ran. 578)· ἐκμηρύσε-
ται [26]
ἐκπιμπλάναι· ἀποπληροῦν
ἐκπίνειν· προπίνειν (v. ἔξεπινεν) [29]
ἐκπλαγεῖς· Θαυμάσας [31—34]
† ἐκπλήσσωρον· ἐκπεληγρωκύναν ἱατήν
10 ἐκπλήγυνανθαῖ (schol. Thuc. IV 125)· ἐκ-
πλήγεσθαι φόβῳ (cf. Moer.)
ἐκπληγῖς· ἐκφρήσαις
ἐκπλήσσειν· ἐκπλαγῆναι ποιήσειν, ἐκφο-
βήσειν
ἐκπλήσσει· ἐκφρεῖ, ἐκπλήγτει
ἐκπλίσσοιτο (Hippocr. III p. 120 K)· διά-
γοτο
ἐκπλιτον· τὸ παρὰ τισιν ἐξίτηλον καὶ
ἀμαυρὸν βάμψα
ἐκποδών ἐκ μίσον ἐξα-
λείφεσθαι
ἐκποιήτος (Isae. 65, 41)· ὁ ἐκδοθεὶς ἐτέρῳ
εἰς υλοποίησιν
ἐκποκιῶ (Ar. Thesm. 567)· ἐκτιλῶ
ἐκπολιορκεῖ· ἐκπορθεῖ, .. πολεμεῖ πόλιν
[46, 47]
ἐκπομπή· ἀποστολή (Dem. Herod.) [49]
ἐκπορθεῖ (Eur. Tro. 95)· αἰχμαλωτεύειν [51]
ἐκπορίσαι· ἐκβαλεῖν (αἱ ἐξορίσαι). ἐξανύ-
σαι [58]
ἐκπρεπές· φραῖον. παρὰ τὸ λίαν πρόπον
ἐκπρεπῶς (Thuc. I 38)· ἐκδήλως
ἐκπρηστι· ἐκπύρων [57]
ἐκπροθεν (—σθεν?)· ἐκ παλαιοῦ
ἐκπροθοράν· δρυῆσας [60]
ἐκπ[τ]ύστων· φανερῶν. ἡ πολλοῖς δκον-
τῶν
ἐκπωλήσισθαι· προγυμνάζεσθαι

1611 ἐκπερδικῆσαι
25 ἐκμυρίσειν 36 ἐκ-
πληγήσεσθαι 43 εἰς υλοποίησαν

94 ἐκπάλτιον· ἔκαλλον, οὐχ δύοιον (v. ἔκ-
πλατρίον)
98 ἐκ παράλλον· ἐξ
1602 ἐκπάτριον· ἀνόμοιον (v. 1591, 1600)
16 ἐκπελεύει· 12 ἐκπερι· ἔξεστον (ἐκπέλει)
17 ἐκπέρσαντα (Σ 327)· ἐκποδήσαντα
18 ἐκπέρσωσιν (Δ 164)· ἐκποδήσωσιν (—οντα)
24 ἐκπεμψα· ἐκγυμνώσας. ἡ περιβάλλομένος (ἐκ-
πετένας — μῆ?)
26 ἐκπίλαρ (Δ 550)· λαπάρον
29 ἐκπεφάσσειν· ἐνθουσιάν (E 803).
ἔξομαν 31 ἐκπιπαταγμένος (o 326)· ἐκπεληγμένος
32 ἐκπλαγούμεναι (Eur. Hec. 1157)· ἐκπετρόμενα· μανιούνειν
33 ἐκπλαγῶς· ἔδρος (B 357). Θαυμάστως 34 ἐκ-
πλαστο (Υ 483)· ἐξεπήδησεν
46 ἐκ πολίων (B 131)· ἐπ τῷ πολέων
47 ἐκπομ-
πούσθαι· φιβλούσθαι
53 ἐκπερηγή· ἐκπρεπῆ (B 483), φραῖον, περικαλῆ
57 ἐκ-
πρίον (gl. ms. Fleg. XXIV 11)· ὁρόσθαι (Hes. XI 11).
ἐκπετασθήσονται

ἐκπόματα (Soph. fr. 347)· διγείδ τινα, ή ποτήρια [64. 65]
 ἐκρατύναντο (A 215?)· ἐκραταλωσαν
 ἐκρατυνάσθην· ἐκράτυναν. δυκώς .
 ἐκρατων· ἔτιμων
 ἐκρατωνῆσαι· εὐχερῆ διφθῆναι
 ..εκρατηρίζημες (Sophro fr. 71)· διεθύνθημεν [71. 72]
 ἐκρήξω· ἀνοίξω [74-77]
 ἐκρόαινον· ἐπεδύμουν (τ. κροαίνων)
 (ἐκροάς, στόμα· γησον πόρους)
 ἐκροίην· ἐκροιν
 ἐκρονεν· ηθινεν
 ἐκρούσω· ἐπεκρούσω
 ἐκρούναι· παύσασθαι. παρὰ τὸ ὑδωρ τὸ ἐκρόνον [83. 84]
 ἐκρενα· τὰ παρεπόμενα πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς [86. 87]
 ἐκστέφας· λόγον γυμνάσας, ἐκνευώσας [89]
 ἐκ σῶν· ἐκ τῶν σῶν
 ἐκταθῆναι· ἀπλωθῆναι
 ἐκταθῆναι (K 134)· μεγάλην, ὥστε διπλῆ
 χοῆσθαι
 ἐκταῖον· αἱ δύο κοτύλαι
 ἐκταῖον· τοὺς ἐκ χοινίκων ἐξ [95]
 ἐκτανθαρύ(;)ω· τρέμω [97]
 + ἐκταλος· ἀκάνθης εἶδος [99. 1700]
 ἐκτεθῆλυσμένον (Hippocr. III p. 216).
 ἐκτετηκός
 ἐκτεθῆλυσμένοι· μαλακισθέντες. κεκοπι-
 ωτες. η ὡς θήλαις γεννήμενοι
 ἐκτεθυμένα· ἐκτετυφωμένα
 ἐκτεθύμεθα· ἐκτετυφωμέθα
 ἐκτείνας· ἀπλάσας, ταῦνσας [8]
 ἐκτείνεται· ἀπλούται
 ἐκτείνου· ἀπλώθητι

ἐκ τε κονίης· ἐκ τῆς κόνεως
 ἐκτενεῖ· ἐπικελεῖ
 ἐκτενές· διατεταμένον
 ἐκτέν(.)ια· ἀπλωσις [18]
 ἐκτενῶς· προθύμως. η διατεταμένως
 ἐκτένον· ληπτέον [16]
 ἐκτεταμένως· διλωμένως
 (ἐκτεταρθημένον· ἐπεισημένον (cf. 1699)
 ἐκτεταρθεντο· ἐξώρικτο
 10 ἐκτετικότας· διποληρώσαντας. καταβα-
 λόντας
 ἐκτετραμ(μ)ένος· διπεστραμένος
 ἐκ(τε) τρυχωμένον· καταπεπονημένους.
 ἐκνευνθρισμένους
 ἐκ τεφρωδέων (Hippocr. I p. 182 K)· ἐκ
 τεφροειδῶν (1772)
 ἐκτήμορος· οἱ ἐπτερ μέρει τὴν γην γεωρ-
 γοῦντες [24]
 20 ἐκτη, τρίτη, τετάρτη· νομίσματα δρυγ-
 ρίου καὶ χρυσίου καὶ χαλκοῦ.
 ἐκτικῶς· σχετικῶς. η κατά ἐξιν· ἐξις δὲ
 ἐστι δυσμετακίνητος τρόπος, ητοι διάδεσις
 [27]
 ἐκτιλωμένοι· συνθημισμένοι, συνήδεις
 [post 28]
 ἐκτιμα· τὰ ἐπιτεταμένα τῷ τιμῇ^η
 ἐκ τιμημάτων· τιμημα· διανέμησις τῆς
 πολιτείας. Διηρητο γαρ η πολιτεία κατὰ
 Σόλωνα εἰς τέσσαρα· Πεντακοσιομεδίμοναν
 (Ιππέων, Ζευγιτῶν, Θητῶν) [31]
 ἐκτινύς· ἀποδιδόντις τιμωρίας [33. 34]
 ἐκτιστων· ἀποδιωσων [post 35]
 ἐκτιστής· ἀποδότης [37. 38]
 ἐκ τόκων· ἐκ τοκετῶν
 ἐκτολυπεύσας (Hesiod. Scut. 44). τε-
 λειώσας

COD. 70 ἐκρατηρίζηθημεν cf. ἐκεκρ— 78b cf. ἐγροάς 88 Paus. Eustath. 1402, 61
 93 δέκα 1701 |ισμένον 2 |ισμένον — θηλία 5 ἐκτείνειν (18 ἐτετρέφεντο?)
 19 ἐκτετηκότας 22 ἐκτεφ| bis 30 |μέδιμνον

HES. 64 ἐκράτενεν· ἐπλήσει, ἐτελίον (E 508) 65 ἐκραταίωσεν (Ps. CII 11).
 ἰδνάμωσεν 71 ἐκ δεθέων (P 856)· ἐκ τῶν μελῶν 72 ἐκρήμνησαν (II Mosc. VI 10).
 κατεκόπησαν 74 ἐκρησσαν· ἐγρηγορῶν. φυσῶν (ad ἐγρήσσων et ἐκρήγσσων) 75 ἐκρέθη
 (Act. Ap. XXVII 1). ὠρίσθη 76 ἐκρίνατο (δ 778). ἐπελέξατο. νηρόμησεν 77 ἐκτινεν
 (A 309). ἐξελέξατο 83 ἐκεσοβημένον (Sapient. XVII 9). ἐκτεταμένον
 84 ἐκσιφωνισθείη (Iob. V 5). διασκορπισθείη 86 ἐκ σπειρός (Act. Ap. X 1). ἐκ τάγματος.
 ἐκ τουμέρου 87 ἐκστασιν (Genes. II 21). ὑπνον. φόρον 89 ἐκστυψης. ἐκκανήση
 95 ἐκταμῆσιν (Γ 62). ἐκτεμεῖν 97 ἐκταν (K 526). ἐκτεναν 99 ἐκταρθημένον·
 ἀπτομένον 1700 ἐκτάσσοντα (IV Regg. XXV 19). χαράσσοντα, γράφοντα 6 ἐκτε-
 λέουσιν (B 28). ἐκτελουσιν 13 ἐκτεναν (Act. Ap. XXVI 7). συνεχῶς ποιεῖ τὸ αὐτό
 16 ἐκτεμπορο· προσμένοντα 24 ἐκ τῆς δσφύσος (Genes. XXXV 11). ἐν τοῦ σπέρματος
 27 ἐκτῆλαι (Ps. L 7). ἐκτινάξαι Post 28] (ἐκτελωμένος) δύσιος 31 ἐκτινάξαι
 (Iob. XXXVIII 13). ἀποκινησαι 33 ἐκτισαν (λ 262). φύσαν. κατεσκενασαν 34 ἐκτίσει
 (Iob. II 4). ἀποδωσι Post 35] ἀποδωσας 37 ἐκ τοῦ (A 493). ἐκ τούτου 38 ἐκτοθι·
 ἐκτός, ἐγωθεν (O 391)

ἐκτομάδα· εἶδος δόρατος
ἐκτομάς· περικεφαλαῖα, ἡς οἱ ὄφθαλμοι
διαλάμπουσιν
ἐκτομένης· τομένης, τμητῆς
ἐκτομίας· εὐνοῦχος, σπάδων
ἐκτομὸν (Hippocr. II p. 730 K. Theophr. IX
10, 4). ἐλλέβορος· καὶ ἀτητος λιθαντός

[46]

ἐκτοπα· ξίνα
ἐκτοπον· ἔξοδον
ἐκτοπον· χαλεπόν. ξίνον
ἐκτοπώτατον· ἔξεστραμμένον
ἐκτόπως· υπερβολικῶς, μεγάλως, ἀπρεπῶς
Ἐκτόρειοι κόμαι (Timaeus Poll. II 29).
φύς Δαύνιοι καὶ Πευκέτιοι, ἔχοντες τὴν ἀ'
Πλού τοὺς ὅμιους περικεχυμένην τρίχα [53]
ἐκτοριμῆν· ἀπὸ τοῦ καπιτήρου, ἢ τοῦ συμ-
παντος δρόμου [55, 56]

† ἐκτορεῖς· [ad 57] Σαπφὼ δὲ τὸν Δία.
Λεονίδης τὸν κροκύφαρτον

ἐκτός· δίκη, πάρεξ, ἢ ἔξω (Ψ 451) [59, 60]
ἐκ τούμπαλιν (Thuc. III 22). ἐκ τοῦ ἑνα-
τίου

ἐκ τοῦ παραχρῆμα (Xen. Hell. VI 4, 11
Plat. Conv. 394, 4 Bkk.). ἐκ τοῦ αὐτομάτου

ἐκτραγυφεῖ· διποικόει, διποικηνεῖ
† ἐκτραγα· ἐν ψυμφῷ πάσσασος

ἐκτραχηλισθῆναι (Demosth. 121, 7). ἐκ-
πεσεῖν

ἐκτρέπειν (Thuc. V 65, 5). ἀποστρέψειν
ὑδρωρ

ἐκτριβήναι (Herod. VII 120). ἀπολιφθῆ-
ναι. φθαρῆναι [68]

ἐκ τρίτης λόγους

ἐκ τριτημόρου· ἐκ τεσσάρων ἡμιεκτέων

ἐκτροπαί· πτύσιος (Eur. Rhes. 881). προ-
φάσεις. χωρισμοί (Aesch. Prom. 913). καὶ
δφθαλμῶν τι πάθος

ἐκ τροφωλέων (Hippocr. I p. 182 K.).
σποδοειδῶν (1722)

COD. 41 | δια εἰ. ἀποτομάδα 42 ἐκτομᾶς· περικεφαλαῖας 45 ἐκτομὸν 52 κώ-
μως, Δι 57 σαμφορ 91 ἔκφρσσαν 1801 ἐκφαντα 2 ἐκφανττίσματα 7 μη-
ματος διέρχεσθαι 8 ἀφέρεται 13 φυναμοῦ

HES. 46 ἐκ τὸν ὄνομαζε (Hom.). καὶ ἔλεγεν. ἐπείθετο, 53 Ἐκτόρεον δέ (B 416).
τὸν δὲ τοῦ Ἐκτορος 55 ἐκτορημῖν· ἐπετράφθαι τοῦ δρόμου (Pausan. Eustath. 598, 26)
56 ἐκ τορηνης· ἐκ μέθον. ἐκ τοῦ καθήκοντος. Αδ 57: πάσσαλοι ἐν ψυμφῷ (Ω 272) 59 ἐκτο-
σθεν· ἔξθετεν (H 341). 60 ἐκ τοῦ δή (Ο 69). ἐξ ἕπεινον τοῦ χρόνου 68 ἐκτριβαί-
τριβαί. χωρισμοί. προφάσεις 77 ἐκτρωμα (I Cor. XV 8). παιδίον τεκρόν ἀσφορ. ἐκβολὴ
γυνακῶς 80 ἐκτύπειν (Θ 75). ἐρρόντει 81 ἐκτύπωμα· ἀλλοίσμα. διοισμα (τ. ἐκμαγείον)
87 ἐκνυρά (Γ 172). πενθεραί 95 ἐκφάδην· φανερώς 96 ἐκφάδηνα (Sirac. XIX 25).
φανερώσαι 97 ἐκφαντει (Sirac. XXII 19). δηλοῦ, φανεροποεῖ 1803 ἐκφαντις· ἀπό-
δειξις 4 ἐκφερεν (ο 470). ἐξφερεν 5 ἐκφάντωρ 10 ἐκφοριαν (Levii. XXV
19). καρπούς 11 ἐκφορει· ἐπανίζει (σπα—) ὑπάρχοντα 12 ἐκφρασις· ἐπιθυμία (αδ-
εφεσι?). λόγος ἐναργῆς

ἐκτρόχαλον· ἐκτροχον (ν. ἐπιτρ—)
ἐκτρόπηνται (cf. At. Eccl. 337). ἐξελθεῖν
λεληθότεις· (εἰσ)τρυπῆσαι δὲ τὸ πα-
ρ(εισ)ελθεῖν
ἐκτρύχωσαν· ἐκτριφον
† ἐκτρυπθεις· φθάρεις [77]
ἐκτυφῆναι· ἐκτυφθῆναι
ἐκ τύμβοιο θορών· ἐκπηδῆσας μεγάλως
ἐπ τοῦ τάφου, καὶ τῆς γαστρός [80, 81]
10 ἐκτυπώτερον· κυριωτερον. φανερώτερον
ἐκυσκετο· ἐν γαστρὶ ἐλάμψανεν
ἐκυκάτο· ἐταράσσετο
ἐκύκων· ἐτάραττον
ἐκύπατον· † ἐκπλήρωτον
ἐκυπτασον· † ἡλογήθητον [87]
ἐκυρός (Ω 770). ἀνδρός πατήρ. [πενθερός]
ἐκυρά (Ω 770!). ἡ μήτηρ τοῦ ἀνδρός. [πεν-
θερά]
ἐκύρησα· εύρον. ἐτυχον, ἐπέτυχον
ἐκύρσεων (Ν 145). τὸ αὐτό
ἐκύρωσαν· ἐβεβαίωσαν
ἐκύσεων (Θ 371). ἐφίλησεν
ἐκυψεν (Archilochi!). ἀπήγατο (ν. κύψαι) [95—97]

ἐκφάνδηρ· φανερώς. ἡ ἐξειπεῖν
ἐκφαντον· φανερόν
ἐκφαντει· μηνύεται
ἐκφατα· πολλά
ἐκφατνίσματα· τὰ ἐκβαλλόμενα, ὅτε κα-
θαρώσω τὰς φάντας [1803—5]
† ἐκφονιζεις αι· διαγνωσαι
ἐκφορον· ἔξδον. ταφήν. ἐκ τοῦ ἐπι μηνής
ἐκφέρεσθαι
ἐκφρηται· ἐκφέρεται
ἐκφροντιζεων (Thuc. III 45). βουλ(ευ)ό-
μερος [10—12]
ἐκ φραγμού· ἐξ ἐπαρμοῦ
ἐκφρων· ἐκτὸς φρενῶν. μωρός
ἐκφυλάσσαι (Soph. O. C. 285!). ἐκσπάσαι
ἐκφυλον· τὸ μὴ συγγενές. ἀλλόφυλον

ἔκφύναι (Eur. *Phoen.* 419) · ἔκβλαστησαι.
γεννηθῆναι [18]

ἔκφυσις· βλάστησις. ἐντερον (δ) ἐνισι πυ-
λωρόν (Poll. II 207)

ἔκφυσήματα· πέτραι ύπερέχουσαι τῆς γῆς
[21]

ἔκχαρέων· μαγευρέων (*Λάκωνες*)

ἔκχαυνῶν (Eur. *Suppl.* 412) μεταλόων [24]

ἔκχεον· ἔκχυσον (I' 296?)

ἔκχέων· περιχέων [27—29] 10

ἔκχυμωθῆναι (*Hippocr.* III p. 268 K) · ἔκ-
κυψαι [31]

ἔκχυμωματα (*Hippocr.* III p. 61 K) · αι-
κυψεις συλλογαί

ἔκχωνεν· ἐκκλινεν. *Λάκωνες* [34]

ἔκψυχουσι (*Hippocr.* II p. 170 K) · λυπο-
θυμοῦσιν

ἔκσθωντίσοντο· περιβόήτοις έγένοντο

ἔκστασίσεν· ἰδούμασεν [38]

ἔκσωμφδησεν· διέπαιζεν. διευρόλλησεν [40]

ἔκσώνη (*Laced.*) · ἵστρεφεν [42]

ἔλα· [43] ήλιος, αὐγή (1976), καῦμα. *Αἴ-
κησεν*: βάδιξε. λέγε (*Pind. Isthm.* V [IV]
38. 39) [44. 45]

ἔλαετος· ἀμπέλου εἶδος

ἔλαγετο (*πον E 371*) · ἔκυλινδετο (ν. λύσει)

ἔλαθερες· ήλιοθαλπές

ἔλαθρο· (*Cretice*) · ἐλαφρά. [η] ἐν ἐλαφ-
έρφα

† Ἐλαθύσ. · Διὸς λεόντην *ἐν Κύπρῳ* (ν. 1814.
1858)

ἔλαια· διφρενον *Κυρηναϊκοῦ* μέρος [52]

Ἐλαιάσεσσα νηδύς· *Σοφοκλῆς* 'Οδύσσει
δκανθοπλῆγι (fr. 419). ήτοι λαιάσεσσα
ἀντὶ τοῦ σκαιά, ἄγρια, η ἀπὸ τοῦ ληι-

COD. 19 ἔτερον ἔτοι πυλωρόψ 23 ἔκχαυνων Post 27. 28 *Λάκωνες*;
cf. 1822 30 ἔκχυμιτωθῆναι, ἐκποῆσαι 32 ἔκχυρώματα· αἱ ποιωδεῖς 41 ἔκώνη
43 cf. βίλα 44 ἐλατό — ἴλοι (ἐν Δ?) 45 ἐλαέος 48 ήλιοθαλές (*έλαιθερές?*) 53 ἐλαί-
δεσσαν. ήδύς — σκαιάργυρα 56 (*έλαιωδευτος* Cyr. 171) 57 ἐλαίστρωγον (*58 Forbiger
Geogr.* II p. 1044) 67 ἐλαναψεῖν (*sorte* ἔλαναν *άψεῖν* Dorice, coll. ἐλένη) (69 *έλαιόπεδον*)
(71 cf. ελαρ *λαρ*) 73 ἐλάργει — ἐπόρησεν (77 cf. λασθ —) (83 Bergk. til. Arcad. p. XI)

HES. 18 ἔν φυραμάτος (*Rom. IX 21*) · ἕκ σπλέματο 21 ἔκφοιτα (*Eur. El. 720*).
ἔξιρχεται 24 ἔκχειρημα· τόλμη (*έγκ-*) 27 ἔκχοιρηξες; (*έγχυτρις*) 28 ἔκχοι-
ρητωμένοις; (*έγχειροιρητωμένη*) 29 ἔκχυθήσεται (*Ios. XII 14*) · ἀπλωθήσεται 31 ἔκ-
χύτριζεν· ἔκβαλλε (*v. 1827*) 34 ἔκ χώρης· ἐν τῆς χώραι, ἐν τοῦ τόπῳ (Z 516)
38 ἔκσθωντίσοντο (*Esther* III 15). εἰς τὰ μεγάλα ἐπινοι, ἐμεύσακοντο, ἔχόρευον 40 ἔκστη-
θίλων (*K 372*), βουλόμενος (*Ψ 434*) 42 ἔκπασεν (*Psalms. CV 30*) ἐπάνσατο (1569). Ad
43 [*έκριναμεν*, καὶ] 44 Ἐλα· τὸ τοῦ διος λεόντην, η ἀποδίη (2150) καὶ οἱ λεένες Ἐλλοι
45 ἐλάδαν (*E 366*) · ἔλανεν 52 ἐλατεν· ἔλεπτυνεν (*έλανεν*) 63 ἐλαμαν (*Ezech.
XL 25*) · ὑπέρθυρον 64 Ἐλαιίται (*Act. Ap. II 9*) · Πάρθοι 65 ἐλάμπος (*Ezech. I. c.*)·
οὐδός 70 ἐλλαπίνησιν (*G 217*) · ἰστραῖς 75 ἐλάσσασκεν (*B 199*) · ἐνέλλητεν
76 ἐλάσσαι· ἐν χειρὶς ἐτρωσον (*H 821*). δακανεν (*I 349*). ἐπλήθειν (E 41) Ad 80: [*ῆλασεν*]
81 ἐλασμα (*Ezech. XL 25*) · ὑπέρνυρον 82 Ἐλαιίται (*Act. Ap. II 9*) · Πάρθοι 85 ἐλα-
σσεν· διέτεμεν 86 ἐλασσεν· ηλασεν (Z 158). ἐπιρασεν (*P 519*) 87 ἐλασσω· δι(ay)άγωσιν
88 ἐλάσσωσιν (*μ 55. II 388*) · διώσωσι. δι(ay)άγωσιν

- ἐλάστρει· ἔκαπονάθει. + ἐδιωκεν. ἐκυνήγει.
ἡλαυνειν
ἐλαστριῶν· διαιγνώσκων [91]
ἐλαστρεῖται· ἡλαύνεται. διώχεται
ἐλάται· ήλιούται (cf. βελασῆται)
ἐλάτη· λαζάνου εἶδος (Ephesart. Ath. 71 A).
καὶ κάπῃ
. . . ἔιστηρις ἐλάτρου (H 5)
καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον, ἀφ' οὐ η κάπῃ. καὶ
πόλις τῆς Φωκίδος μεγαλεῖ (Herod. VIII
33 Dem. 69, 18), καὶ τοῦ φοίνικος η πράτη
ἔκφυσις (Theophr. fr. 4 de odor. 28, Diosc.
I 150)
ἐλατήρ· τὸ πλατὺ πόλανον (Ar. Eqq. 1182),
διὰ τοῦ ἐλάτησθαι εἰς μέγεθος, η πέμπα.
καὶ ήνίσχος (Aesch. Pers. 32)
ἐλατήριον (Pirroct. III p. 563 K). πάρ-
μακον καθαρικόν
Ἐλάτης· δι ποτεδῶν ἐν Ἀθήναις
ἐλάτησι (H 5). καπαίς, ὅτι ἐξ ἐλατίνων 20
ξύλων [99]
ἐλατικαὶ κύνεις· θηρατικαὶ [1901]
ἐλατρα· πέμπα πρὸς θυσίαν [καὶ] πλασ-
σόμενα
ἐλατράβιζον· τὸ βωμολοχεύειν καὶ πα-
νουργεῖν λατραβίζειν ἐλεγον [4]
ἐλατρεύεις· δι τρίτην πύρων ἔχων τοῦ σι-
δήρου παρὰ τοῖς μεταλλεύσιν
+ ἐλατρον· Εὐκράτης ἐν Ροδιακοῖς ἐνδυμα,
κατάζωσμα (ἐλυτρον?)
ἐλαττον· μικρόν, ήσσον, ἥττον [6]
ἐλάττωσις· σμικρότης
ἐλαύνει· ποιεῖ παραβάλλει [11]
ἐλαύνοντες· διώκοντες [ad 12] [13, 14]
ἐλαύνωσιν θερίζωσν
δύγμον ἐλαύνωσιν (A 68)
..... ἔλσαί γάρ τὸ ἐκ χειρὸς πλῆξαι
ἐλαφιαι· οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι
- ἐλαφίνης· νερβός
ἐλάφιον· κένειον (Diosc. Noth. IV 28)
ἐλαφηβόλος (Σ 319). κυνηγός. ἀπὸ εἰδούς
ἐνδὲ τῶν κυνηγουμένων
ἐλαφοβοσκός· εἶδος βοτάνης (Diosc. III 80)
ἐλαφογενές· τῆς ἐλάφου δι μυελός [21]
ἐλαφος· νερβός
ἐλάφους πηροὶς (Nic. Ther. 585). οὐτος δο-
κεῖ βρωθεὶς πρὸς συνουσίαν ἀρμόσειν
ἐλαφρά· τὰ μὴ βαρέα. η κοῦφα
ἐλαφρία· μωρία [26]
ἐλαφρίζων (Archil. fr. 86b). παρασκευα-
σόμενος ὄφιδως
Ἐλαφρός· εὐβάστακτος. κοῦφος. η Ζεύς ἐν
Κρήτῃ
ἐλάχαινον (ω 242). ξοκαπτεν. ὄμαλιζεν.
ἀφ' οὐ καὶ τὸ λάχανον [ad 80] [31]
ἐλαχία· ἰδάρη. Κρῆτες (v. λαυξία)
ἐλαχίζει· πλανᾶται
ἐλαχιστος· μικρὸς πάνυ, υπερος, ἐσχατος [33]
ἐλαχύν· εὐτελή. η μικρὸν
ἐλαφα· δύμφειρα. Κύπροις [38—40]
ἐλδωρ· ἐπιθυμία [42]
ἐλεά· καρεα, πλέγματα [ad 43]
ἐλέαγνος (Theophr. HPL. IV 10, 1). φυτὸν
θαυμῶδες
ἐλεαλρει (B 27). οἰκτείρει, ἐλεεῖ
ἐλεαίρεις· ἐλεεῖς (Z 407), οἰκτείρεις (Ar.
Egg. 803)
ἐλεάς (Ar. Ann. 302). δρνίου εἶδος
ἐλέατ(ο)οι (Artemidorus). οἱ δειπνοκλή-
τορες [49]
Ἐλεατ· η κατὰ μὲν Ἀπολλώνιον Ἐλεατι-
κός, διὰ πόλεως Ἐλέας, διὰ τὸ Φωκαίων
είναι τοὺς Ἐλεάτας ἀποίκους
ἐλέβιορον· δηλητήριον φάρμακον. η τοι
βρῶμα [52]

COD. 92 ἐλαστροῦται 94 ἁεοτῆς ἐλάτη, καὶ (96 Schol. Aesch. Cho. 963)
1909 σμικρότως 16 ἐλάφιαι 18 κάπνιον (20 —όφισκον?) 24 πέμψι 25 βαθία
(33 cf. ἐλαχίζει, ἐλλυχάται) 47 ἐλέας 48 ἐλεατοι 51 δηλτη]

HES. 91 ἐλαστρον (Σ 513). ἡλιανον (1904). 99 ἐλάτη (ε 239). εἶδος δένδρον
1901 ἐλατόν· ἐλασιν. η ἡλιαμένον (ἀλετόν· ἀλεσιν. η ἀλλεσιμένον) 4 ἐλάτρευον καὶ
ἐλάστρευον· ἰδίσκον (1890) 8 ἐλαττούμενον (Sirc. XXV 2). λειτόμενον 11 ἐλαύ-
νετον (A 575). μικρὸν ποιεῖτε. [ἴλαινητον]. ἴνποιεῖτε. κινεῖτε Ad 12: τύπτοντες (H 6)
13 εἰρεσίαν· κωπηλα[τη]σίαν 14 + ἐλαυτατον· δεινότατον (cf. ἐλλύτατον; forte ἐλεώ-
τατον· ἐλεινότατον) 21 ἐλαφον κεραόν (Γ 24). δρόνα. δι γάρ δρόνην ἔχει κέρατα
26 ἐλαφοι (Il Cor. I 17). κονφότης (—ει Σγ. 17). Ad 30: η τὸ μεγάλον καίνον, η
καύνον 31 ἐλαχια (ι 116). μικρά. η βαθυγειος, καὶ εὐγειος (v. λαχεια) 35 ἐλάχον.
ἐκληρωσάμην (I 367). ἐκληρωσαντο (K 430) 38 ἐλγόνταται. ἐλπίζουσιν 39 ἐλδεται
(E 481). ἐπιθυμεῖ 40 ἐλδομαι (ε 219). [ἐλδῶ]. ἐπιθυμισ. θέλω 42 ἐλε· λάβε (ε 272).
κάτασχε. η ἐλαφεν (A 197). Ad 43: [κατάκλισι. κρύψις (ει δλέα)] 49 Ἐλεαλή (Num.
XXXIII 37). θεοῦ ἀνάβασις, ἐν υπερηφανειᾳ 52 ἐλεγεινή. καλεκή (A 398)

- ἐλεγεῖται· τὰ ἐπιτέφρια ποιῆματα (1966)
 ἐλεγεῖται· εὐμελῖαι [35]
 ἐλεγεῖται· ἐπονεῖδιστα, ἐλέγχους ἀξια, εἰωξέ-
 λεγκτα
 ἐλέγχεις (I 522)· ὄνειδει περιβαλεῖς ή
 ἐλέγχω [38, 59]
 (ἐλέγχεις· ψηφαφῆ εἰ. ἐλέχει)
 ἐλεγχέμεν· ἐλέγχειν
 † ἐλεγχέσ· αἰσχόδην [62]
 ἐλεγχθεῖσας· αἰσχυνθεῖσας
 ἐλεγχεῖη (Ψ 342)· ὄνειδος, μέμφεις, αἰσχύνη
 [63–69]
 ἐλεδώνη (Arist. HA. IV 1 p. 525. 17)· ὁ
 πολύπονος, (օσμυλλας ἰχθύς) [71, 72]
 Ἐλειήμων· ἐν Κύπρῳ καὶ Χαλκηδόνι Ἀφρο-
 δίτη
 ἐλέησεν (Φ 147?)· ἐλέησεν
 † ἐλεθαίνομένη· ἀκολαστάνουσα (1877)
 ἐλεῖα. η ἐλα· η τοῦ ἡλίου αὐγὴ (1843). η
 πόμα (πόλις;?). η ὑδωρ ἀλας ἔχον. καὶ εἰδός
 τι μέλον. καὶ Ἡρα ἐν Κύπρῳ. καὶ Ἀρτεμις
 ἐν Μεσογύην
 ἐλεῖην (Galen. lex. 464)· ἀγρία νόσος [78]
 ἐλειθερεῖ· εὐδία
 ἐλειθερεῖς· ἐν ἡλίῳ τιθέμενοι, η θερμοί
 ἐλειογεύεις· ὅρυζα
 ἐλειόρ(ρ)ος· ζυν· κύπεικος
 ἐλειός· είδος ἱρακος
 ἐλειόν· ἀρισταρχὸς φησι γίνεσθαι ἐν τοῖς
 φρυγανοῖς ὡς σαύρας. δὲ Καλλίστρατος
 σκωληκοειδές τι, φ χρήσασθαι εἰς δέκαρα
 τοὺς ἀμεῖς· εἶναι δὲ ἐν ταῖς δρυσοῖς. οὐκ
 (εὐ). έστι γάρ ζῶν τετράποντος ὁ ἐλεῖς
 καλούμενος μῆς, δ σκιουρος (ν. εἰλός)
 [85]
 ἐλεεῦ (Callim. fr. CCCCX)· ἐπιφύνημα πο-
- λεμικόν. οἱ δὲ προαναφώνησις παιανισμοῦ.
 τιθρι· δὲ αὐτὸς Αισχύλος ἐπὶ σχετλασμοῦ
 ἐν Προμηθεῖ δεσμώτη (877)
 ἐλελιξομένη (cf. Arist. fr. XIV p. 1153).
 σειωμένη [88, 89]
 ἐλέλιξεν· διέσεισεν, ἐκίνησεν (Α 530), ἐκρά-
 δανεν. συστραφῆναι ἐποίησεν (cf. λέλιξε,
 ηλήλιξον)
 ἐλελιστροφε· εὐστροφε. δόλστροφε (La-
 clant. I. r. I 7)
 ἐλελιστραφος (Theophr. VI, 1, 4 Nic. Ther.
 84)· πόλις τις δημοτικάτη
 ἐλελιχθέντες (Α 587)· συστραφέρτες. συν-
 αγθέντες
 ἐλελιχθημα· σεισμόν
 ἐλελιχθημαῖς· συστραφῆναι, † μεταβάλλε-
 οδαι [96, 97]
 ἐλένεν· [98] ἐνίκησεν
 ἐλένε(ι)ει· ἕρτῃ ἀγομένη ὑπὸ Λακώνων
 ἐλένιον· βοτάνη τις, ἦν φασιν Ἐλένην
 απειραι πρὸς τοὺς ὄφεις, ὅπως βοσκόμενοι
 αναιρεθῶσιν [2001]
 ἐλένη· λαυράς, δετή (1867)
 ἐλένιος· δγγείον. χωροῦν τέταρτον (Poll. X
 191) [4]
 ἐλενο· κλήματα τὰ τῶν ἀμπελῶν (Ἐλινοι?)
 [6]
 ἐλεξάτην· ἔκοιμησαν. δυνάκως [8]
 ἐλεξεν· εἰπεν (Callim. LM, 91). ηρθιθμησεν.
 κατέκλινεν. ἐπιλέξεν
 ἐλέξω· διελούσω [11]
 ἐλεοῖσι (I 215 § 432)· μαγειρικοῖς τραπε-
 σίοις. καὶ οἱ μὲν δασύνουσιν, ἵνα γὰρ τοῖς
 ἐκ λύγων πελεγμένοις τῶν ἐξ Ἑλους λη-
 φθίστων· οἱ δὲ φιλοῦσιν, ἐξ ἐλαίνων εἶναι
 ἔκλινον τὰς τραπέζας λέγοντες
- 30
- COD. 57 ὄνειδη (70 ν. δελεδώνη) 73 χαλκηδονία (75 ἐλευαινομένη?) 76 μεσίη
 (in his nonnullis spuria) 79 εὐδία 80 ἐλειτερεῖς 81, 82 ἐλειο] 84 σκίουρος
 86 ἐλέεν 87 ἐλεμοσόρχομα (v. 2238. 2100 et EM. 333, 34) (2002 ἐλάνη Amerias al.
 Ath. 699 D. 701 A; cf. σελαίνα) 5 EM. 330, 39 7 ἔκοιμησόσα
 9 ἐπλέξεν 12 ὀδούς
- HES. 55 ἐλέγξει (Iob. XIII 10)· βασανίσει. ἐργάσει. ἐργάσεται. 58 ἐλεγεῖς (Iob. XXI 4)· ὄνει-
 δισις, ἀπίσια, ὑδρίς 59 ἐλέγχεις (Δ 242)· ἐπονεῖδιστοι 62 ἐλεγχθεῖς (Δ 212)· ἐπονεῖδι-
 στοι 63 ἐλέγχιστος (Δ 171)· ἐπονεῖδιστος, αἰσχιστος 66 ἐλεγοι· μῆθοι. φίδαι, θρῆνοι.
 ἐνθεν καὶ ἐλεγεῖται τὰ ἐπιτάφια ποιῆματα (1953) 67 ἐλεεῖ· οἰκτείρει (1945) 68 ἐλεινά-
 οικτρά. οἰκτρώς, ἐλεινώς (B 314) 69 ἐλεινοι· ταλαιπωροι 71 ἐλεῖν· λαζεῖν (Θ 319).
 διελεῖν (Ε 118) 72 ἐλειστή (I 408)· λεπτή 78 ἐλεψατο (Eur. Tro. 866). ἐξεχμα-
 λόστενος (ν. ἐλη—) 85 ἐλεινύειν (Akr. Thesm. 598). στραγεύεισθας (2102) 88 ἐλέλιχτο
 (Α 588)· συνέστραπτο 89 ἐλεῖς ἀμένος σεισας. ιπσαστρέψεις (B 316). συστρέψας 96 ἐλε-
 λιχθησαν (Ε 497)· μεταβάλλομενοι συνεστράφησαν 97 ἐλέμος (Aristoph. fr. XI p. 1112).
 στέμμα, ὅπερ ἐνθεντες λάκωνες ἔσθιονσιν
 2001 ἐλέννας· ἐλενάζεν, οὐριζεν (ἴδενταζεν) 4 ἐλεικαναν (gl. sacr. XII proph.)· πλου-
 σιαν ἐποίησαν 6 ἐλεντύν (ξ 82). Σλαιον 8 ἐλέξατο (Ι 662). ἔκοιμηθη 11 ἐλεό-
 θρεκτον (B 776). τὸ ἐν ἐλει τραφέν, η ἐλοτρεφεις (non Nic. Ther. 597)

- ἔλεον (Δι. Epp. 152)· μαγειρικὴ τρόπεξα,
ἰκρίον, κανοῦν [14]
- ἔλεποκεσι· ιχθὺς ὁμοιος φυκίδη (ν. λεπερίς)
ἔλεπόδιον· εἰδός τι φάνανσος
- ἔλεπόλεις· μιχαγήματα, οἱ κριοὶ, ἡ ολα-
δήποτε, δὲ ὁν αἱ πόλεις καθαιροῦνται.
παρὰ δὲ Κρητὶ τὰ τῶν πολέμων δύγανα
ἔλεπουν· οἷον ἐλείποντο τύπτων καὶ μαστι-
γῶν
- ἔλεσθαι· θέλειν [ad 19] [20]
- † ἔλεταιον· ἐπαιον, ἐπάτασσον (ἐλεπον) [22]
- ἔλετην (E 576)· εἴλον, ἔλαβον (A 328).
ἀπέκτεναν (H 8). δυνκῶς [24]
- ἔλευθεραι αιγεις ἀρότρων· τοῦτο πα-
ροιμωδῆς ἐλέγετο ἐπὶ τυνος ἀπο(ε)λυμέ-
νουν [26]
- 'Ἐλευθέριος Ζεύς (Thuc. II 71)·
τῶν Μῆδων ἑκφυγόντες ἰδρύσαντο τὸν
'Ἐλευθέρων Δια. τοῦτο δὲ ἦντος καὶ Σω-
τῆρα φασὶ τιμᾶται δὲ καὶ ἐν Συρακούσαις
καὶ παρὰ Ταραντίνοις καὶ ἐν Πλαταιαῖς
καὶ ἐν Καρῷ δὲ Ἐλευθέρως Ζεύς
- ἔλευθερον ὑδωρ (Antiph. fr. I vol. III
p. 11)· ἐν Ἀργει ἀπὸ τῆς † συναγείας (Κυ-
ναδεῖας) πίνουσιν κρήτης Ἐλευθερούμενοι
τῶν οἰκετῶν, διὰ τοῦ καὶ τοῦ Κέρφερον
κύνα ταῦτη διαδικανοῦσι καὶ Ἐλευθερούμενοι
'Ἐλευθέρος (—νθερέν?)· Διόνυσος ἐν
'Αθήναις, καὶ ἐν Ἐλευθεραῖς
Ἐλευθεροστομῷ (Tragici)· παρρησιάζουσαι
[31]
- 'Ἐλεύθω (Callim. Del. 276 non Pind. Ol. VI
41)· ἔρχομαι. Εἰλ(ε)θυια. (καὶ μὰ τῶν
Εἰλειθυιῶν καὶ ἐπάνυμον Δῆμητρος παρὰ
Ταραντίνοις καὶ Συρακούσαις)
- 'Ἐλευσίνι· ἀγών θυμελικὸς ἀγόμενος Δῆ-
μητρι. Παρὰ Λάκωνις καὶ ἐν Σικελίᾳ τι-
- μάται Ἀρτεμις, καὶ Ζεύς' Ἐλευσίνιος παρ'
Ίασιν
- ἔλευσις· οἰσσω
- ἔλευσομαι (non Hom.)· ἔρχομαι, ἔπανιλθω
ἔλεφαίρειν· ἀπατᾶν
- ἔλεφαίροντα (cl. τ 565)· ἔξαπατάντα.
βλάπτοντα. ἀδικοῦντα [38, 39]
- ἔλεφαντα (Δ 141)· τὸ ἔλεφάντινον στοῦν·
οὐδὲ δὲ τις (τ') ἔλεφαντα γυνῆ
οἱ δὲ λευκὰ ἥρια, καὶ φυτὸν τρεῖς χόας
ρούσον. ἔνιοι δὲ καὶ τούς ὅδόντας. καὶ
τὸ σφαματικὸν [ῆ] πάθος
- ἔλεφάντινα· λευκά (E 583?)
- ἔλεφῆραι· ἀπατῆσαι
- † ἔλεφηρά· ἡ βάφαν. ἡ βλέφαρα
- ἔλεφηράμενος (Ψ 388)· β(λ)άφας. δια-
φευσόμενος [45—57]
- † ἔλευσέαν· τὴν βρυσσιλαν
- ἔλεφεν (A 236)· ἔλεπιστν
- Ἐλεών· πόλις τῆς Βοιωτίας (B 500). καὶ
θάμνος (ἐλαύον?). καὶ δφις, ὃν ἔνιοι σκυ-
τάλην (q. v.) καλοῦσιν
- ἔλεώτερον· ἔλευσιτερον
- ἔλη· σύνδενδροι τόποι
- ἔλητζοντο· διηρπάσοντο
- ἔλητσατο (Eur. Tro. 866)· ὑχαλωτευσεν.
- διηρπασεν, ἀφειλατο, ἔληστευσεν
- ἔλητζοθη· ἔληστευθη [56]
- ἔληλάμενον· ἄλαμενον [58, 59]
- ἔληγαν· ἴπανσαντο [61, 62]
- ἔλθετῶς· διντὶ τοῦ ἔλθε. Σαλαμινολ (—νιοι)
[64, 65]
- ἴλιανθη· ἔχιανθη [67]
- ἴλιασθη (O 543)· ἔκλιθη, ἵστραφη, ἔψυ-
γεν. ὠλετο. ἔπεσεν. ἀπεχωρίθη (ν. ἀλιά-
σθη λιασθη)
- ἴλιθοτρυς· ἀμπελός (Eur. Bacch. 651?)·
τις μέλαινα [70, 71]

COD. 13 ἡκρίον (Poll. IV 123), καροῦ; cf. ἔλεα 17 ὄντα (18 ἔλεπον?) 20 |σθαι
ter cod. 23 cī. διελέπην 27 Καρίας (schol. Plat. p. 466 Bkk.) 32 cī. ἐπιλυσαμένη
32 θεμέλικός 44 ἔλεφηράμενος· βάφας 54 ἔλισσατο 63 Curtius Z. f. vgl. Spr. VIII
4 p. 294 Th. Bergk de l. Arcad. p. IX, 16

HES. 14 ΕΛΕΟC· οἰκτος, ἡ ἔλους (A 483), συνδένδρου τόπου, ἡ καθύδρου Ad 19:
λαβεῖν (K 501) 20 ἔλεσθε· λάβεσθε (E 529). παρασκευάσασθε (H 370 Σ 298) 22 ἔλετη
(I 409)· λητηή, αἱρετή (ν. ἔλεισθη) 24 ἔλετο· ἔλαρε (II 58), ἀφιλετο (I 368) 26 ἔλεύ-
θερον· ήμαρ· τὸν ἔλευθεριαν (Z 455). περιφρατικῶς 31 ἔλευσεως (Actt. Ap. VII 62).
ἀφίξεως 38 ἔλεφαιρεῖται· βλάπτει· ἀδικεῖ 39 ἔλεφαντίσις· εἰδος λεπας 45 ἔλε-
χει· φηλαφῆ 46 ἐλέ· χθῆ (Γ 188). ηριθμῆθη 47 ἔλεγχυμην (ι 335). ἔληγχομην
56 ἔληγχακότες (Ιωαν. VI 19). διαπεράσασθε, δδένσασθε 58 ἔληλατο (K 153). ἔλη-
λασθεν. ἡ ἔμοιστο. ἡ (ἔ)πειρεφόντη 59 ἔλελάται· συνέχεται (Π 518). περεφώνται 61 ἔλη-
ται (H 11). πορθησται 62 ἔλθεμεν (Δ 247). ἔλθειν 64 ἔλθητον (K 444). ἔλθητε.
δυνκῶς 65 ἔλθούσα (Γ 162). ἀπελθούσα (παρ—) 67 ἔλασεν (Aristarch. Ψ 879). ἔτι-
ταξεν 70 ἔλυγεν· ἀλισθεν (ν. ἔξειλον) 71 ἔλιγαιον (Δ 685). ὅξεν ἀνεβόσων (ν. λιγ—)

†Ἐλυγενός· Διόνυσος ἐν Σάμῳ
ἐλύγματα· φέλλα
ἐλύγμόν· γύρον
Ἐλλεύς· Ζεὺς ἐν Θήβαις
ἐλίκη· κυκλον. ἐνώπια. η δακτύλιοι. η τὰ
περὶ τοὺς καρποὺς φέλλα
ἐλίκης (Σ 425)· ἐλικοκερδάτους, ἐπικαμπῆ
ταῦ νέρατα ἔχοντας
ἐλίκης· τῆς ἀμπέλου τὰ κληματώδη. η ἐνώ-
πια. η φέλλα. η δακτύλιοι. η ἐλύγματα
Ἐλίκη· πόλις (B 575) []. καὶ η ἱερά (Αρ-
ιάδεως ap. Theophr. III 13). τινὲς καὶ απέρα
τοῦ θυσιάμου [αδ 79]
ἐλικηδόν (Theophr. III 1, 13)· κυκλοειδεῖ
στροφῇ [81]
ἐλικοβλέφαρος (Pind. Pyth. IV 305 t).
καλλιβλέφαρος
ἐλικοειδῆς· κυκλοειδῆς [84]
ἐλικοῖ· οἱ δαρφοδελοί
ἐλικόν· δρόσον. καὶ μέλαν. περιφερέες [87]
ἐλικτά (Ευρ. Andr. 448)· στρεβλά, σκαμβά
[89—92]
ἐλικτῆρες (Aristoph. fr. VI 14 p. 1079).
ἐνώπια (911)
ἐλικτοτέρας· πολυπλόκους
†ἐλίκινων· ἀπὸ χειρὸς τῆμα τὸ φερόμενον
ἐν τῷ στράτῳ
Ἐλικτινίδων μουσεῖα. [ὡς ἐπὶ τὴν γῆν
†Ἐλικώπας πλοκάμους· ἀντὶ τοῦ ἐλλ-
κούς
ἐλικωπεῖς (Γ 190)· μελανόφθαλμοι. η ἐλικοὶ
κατὰ πρόσοψιν, ἀνακελλασμένα ἔχοντες τὰ
βλέφαρα. η περιφερεῖς τὰ πρόσωπα
ἐλικωπῆ· εὐδοθάλμῳ [2100]
ἐλικαρ· κέχροφ δμοιον
†ἐλίνη· η μελινή [ὑπὸ Λακωνῶν
ἐλινύειν (Ατ. Thesm. 598)· σχολάζειν, λῆ-

γειν, δκνεῖν, δναπαύεσθαι (2161), στραγ-
γεύεσθαι (1985), η διατούθειν (ex ονομα-
τασικοῦ?)
Ἐλινύμενος· Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ [5]
ἔλιξ· τέος κλάδος. μέλας. καὶ δ αγιλιώψ (2167. 1860). καὶ η κατάγραφος καὶ η δια-
γύρη παρὰ τοῖς δρυτέτεοις (Ath. V 206 B).
† καὶ ὁ καρπός. καὶ φέλιον. καὶ τοῦ φτεᾶς
η περιοχή. καὶ δεσμός τις. η τύλιγμα. η
† παράλησις [7]
ἐλίξιας· (πλέξας. [8] (αν)στρέφας (Eur.
Phoen. 22)
ἐλιξικόνερως· στρεβλόκερως [10]
ἐλιπαρεῖ· ηξίου, ἑκολάκευε, παρεκάλει
(2428)
ἐλιπάρησεν· δμοίως
Ἐλιπεύς· δ Ἔντενδη ποταμός
ἐλιπτεῖν (schol. Nic. Th. 126)· ἐπιθυμητικῶς
ηδούειν [15, 16]
20 ἐλισσεῖν· πλέκει [18]
ἐλισσετο· (ἐλιτάνευε Φ 71) η παρεκάλει
(A 15), ἕδετο
ἐλισσοθεάτι· στρέφεσθαι [21]
ἐλισσομένου· εἰλουμένου
ἐλισσων· πλέκων. φευδόμενος, οὐκ ἐπὶ ευ-
θείας λέγων. η τοινόν. Εὐθιπλῆς Σισύ-
φος (fr. 675)
ἐλιστερεον· ἐστράτευον (ἴστράφενον?)
ἐλιφαμησεν· ἔξαμος ἰγνέτο
30 † ἐλιχάξει· πλανᾶται (ν. ἐλαχίζει) [27]
ἐλιχνῶντο· τοῦτο πέπακται ἐπὶ τοῦ λιχ-
νεύειν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ελρήνῃ (verso
756)
ἐλιχρυσος· τὸ δρενικόν οἱ μὲν (τὴν βοτά-
νην) οἱ δὲ τὸ ἀνθος τῆς ἐλιχρύσου βοτά-
νης [30]
ἐλκανα· τραύματα

COD. 74 ἐλιγρόν· ύγρον 78 ὄμματαδη 80 ἐλίκηδον κυκλοειδῆς τροφή
69 ἐλικνιᾶ, μονετα 2103 στρατεύεσθαι 6 καλός (κλάδος Σγγ. Dr.) — περιαγωγή
Poll. II 86 11 |ευσεν 13 ἐλιπεν Post 13 ἐλις μόρος καὶ ὄλος (cf. Ἑν. 19 εἰπά-
ρεκάλει 22 ήλουμένου 28 ἐλίκινων — πεποίηται 29 οἱ μὲν τὸ δρενικόν οἱ δὲ —
ἐνχρύσουν

HES. Ad 79: [Βοιωτίας] — [ἐν η Ποσειδῶν τιμᾶται] 81 ἐλικι (XLIX 11). κλήματι
ἀμπέλου 84 ἐλίκας βοῦς (Hom.). ητοι ἀπὸ τῶν κεράτων, η ἀπὸ τῶν ποδῶν ἐλικοειδεῖς.
ἐλικὸν γάρ τὸ συνεστραμμένον 87 ἐλίκος βοὸς διμφὶ φονήσι (O 633). περὶ (μελανῆς)
βοὸς (én) φόνοις κεκενέντης 89 Ἐλισθιον ἀμφὶ ἀνακτα (Y 404). 90 ἐλί-
κωπας (Γ 234). εὐδοθάλμος 91 ἐλικωπεῖς (A 390). οὐλότριχες 92 ἐλικώπιδα (A 98).
εὐδοθάλμον. ενειδῆ 2100 ἐλιλιχθησαν (Z 106). συνεστραφῆσαν 5 ἐλινύσων· ἀνα-
πονετας (Moer.) 7 ἐλιξάμενος· ἐπιστραφεῖς (M 408). Ad 8: κάμφας (Ψ 466)
10 ἐλικαρας (Ps. XXII 5). ηλιεμόνας. ικαλόννας. πολισταν ἐποίησας 15 ἐλισμός (θε-
λεμός?). ησυχος 16 ἐλισθεις· ἐλίσας ἔαντὸν (Ω 510). 18 ἐλισθη (Ψ 393). ἐπεσεν (cf.
ἐλισθη, ηλιύθη, δλισθε) 21 ἐλισσομένη (A 317). εἰλουμένη (ηπλ—cod.) 27 ἐλιχ-
θέντων (M 74). συστραφέντων 30 ἐλιτέσθμενος (X 95). στρεφόμενος;

- ἔλκανωσα· ήλκωμένη, η ἡλκοποιημένη ύπδ
πυρός [33—40]
- ἔλκη· λύπα. Σοφοκλῆς Τριπτολέμφ (fr. 553)
- ἔλκης· η λιθόργυρος [43. 44]
- ἔλκοποιον· κανθάρις
- ἔλκυσσον (Plat. Parmen. p. 135 D)· σύρον
- ἔλκυστάξιν· ἔλκων (Ψ 187), παρασύρων
- ἔλκυστήρα· φρεβάν, ητοι καπίστριον
- ἔλκυστρον (C. I. 2719, 21)· λείφ
- Ἐλλάδα (1844)· κατέδρα. Λάκωνες. καὶ Διὸς 10
Ιερὸν ἐν Διωδώνῃ (καὶ οἱ λερεῖς Ἐλλοὶ [51])
- Ἐλλάς· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ (B 683). καὶ τὸ
ἴθυος (Thuc. I 6). η Ἀχαΐα. καὶ η αὐτό-
θεν γυνή [53]
- Ἐλλέβορος· βοτάνη, ην εὐθίουσιν οἱ δρυγες.
η κόσμος γυναικείος χρυσοῦς (Aristoph. II
2 p. 1079)
- ?Ἐλλεσίη· η Ἀθηνᾶ (ἀγελείη ?)
- ?Ἐλλειν· ἔλλειν. κατέχειν (2173. 2250)
- ἐλλεδανοί· δεομοί, σχοῖνοι [58] 20
- ἐλλερα (Callimach.)· ἔχθρα, πολέμια. ἀδικα
τέλλειχοντα τῶν Ἀθηνῶν. οἱ δὲ
δτεικίσσοντα, δ καὶ ποιοῦσσιν οἱ πρόσωγροι,
ίνα φαίνωνται δοτοί. Ἐλλειχοντα δὲ
έμφορούμενον, πὰ τῶν τὸ μέλι λειχόντων
- Ἐλληνες· οἱ δὲ τοὺς Ἐλλήνος, τοῦ Διός.
η φρόντιοι, ητοι οὐροί
- Ἐλληνοδίκαι· οἱ (τι) κριταί, οἱ καθημενοί
eis τοὺς ἄγαντας (v. διάρχοι)
- Ἐλληνοτακίαι (Thuc. I 96)· οἱ τοῦ κο-
μιζομένου φόρον παρὰ Ἀθηναίοις ταῖαι [64]
- Ἐλλήσαποντος· ποταμὸς ἐπὶ τῆς παραλίας.
η μεταξὺ Τροίας καὶ Χερονήσου θάλασσα
- ἔλλισθων· τίλλων (v. col. 340, 24. 26) [67]
- ἔλλοβια· ἔνώτια [69]
- ἔλλοστας· τοις πορθμοῖς τοῦ ποταμοῦ τοῦ
Λάκωνες 54 δρυγές (Poll. V 101) 55 ἔλλειν 60 ἐπὶ τὸν Δ. τ. Ε. 65 πόντος
— ἀλιας 70 γραμματοῦ 72 ἔλλοι 73 περικλειόμενα 75 ἄφωνοι καὶ δασεῖς 76 ἔλλοπο-
δες EM. 331, 53 Post 77; ἄφωνοι καὶ λεπιδωτοί 79 ἔλλοπίνες — δρίται παρὰ χαρκί^δ
84 ἔκλινος κρύπται 86 ἔλλυτις 88 ἔλλωτις 89 ἔλλωτης εὐρώπης 90 ἐνηλήματα
- 91 ἔλμακηνη
- HES. 33 ἔλκεα· τραύματα (Θ 419) 34 ἔλκει· ἀνδρεῖ, σύρει (Ω 52) 35 ἔλκε-
μεν· καθίλκειν (B 152) 36 ἔλκεο· ἔλκε (Α 210) 37 ἔλκεος· τραύματος (Α 812)
38 ἔλκεσιπέλκοντας· ἔρελκομένας (Ζ 442) τὸν πέπλον 39 ἔλκετο (Α 194). ἔλκυσσεν
40 ἔλκεχίτωνες (Ν 685). τοῖς δεσμοῖς 43 ἔλκεθάμοιο (Ζ 465).
ἔλκυσσεως 44 ἔλκος· πάν τραύμα 51 ἔλλαδψεως· φωτισμοῦ 53 ἔλλάσσαι· συγκλεῖσαι.
κωλύσας (Α 409) 55 ἔλλειδανοισις (Σ 553). τοῖς δεσμοῖς 64 ἔλληνεύει· ἔστρατει.
παύεταις ἀργεῖ (ἰλινέτε) 67 ἔλλήθεεις· οὐχ αἱ ἀργεῖσσαι μέλσουσι (αἱ δέλλεισσαι), ἀλλὰ φυτῶν
δ αγιλίσθω (τ. ἀλιας, ἔλξις) 69 ἔλλογος. (epist. ad Philem. 18). καταλόγουσαι 71 ἔλλοδ-
νοισις, (Σ 553). δεσμοίς Ad 77; ἄφωνοι. καὶ οἱ λεπιδωτοί 78 ἔλλοπίς· εὐόφθαλμος.
χαροπή 81 ἔλλωσιν (Ν 315). δέλλεσσιν Ad 91: [καὶ λευκῇ] 92 ἔλξεις· ἔλκυσσεις
(Moeris)

- ἔλλογιμος· γεγραμματισμένος [71]
Ἐλλοι· Ἐλλῆνες οἱ ἐν Διωδώνῃ, καὶ οἱ λε-
ρεῖς (Π 234 ?)
- ἔλλομενα· περικλειόμενα (2158)
- ἔλλόνι ἀγαθόν (Creles). γλαυκόν. χαροπόν.
ἐνθαλάττιον. ταχύ. ἄφωνον. υγρόν. ἔλα-
φον νεογόνον (τ 228)
- ἔλλοπες· ἔλλοπόντες τῆς δόπος, τονέστιν
ἄφθονοι, ἄφωνοι (Creles). καὶ οἱ λεπιδω-
τοί καὶ δασεῖς. καὶ τραγεῖς. [καὶ ποικι-
λοὶ τ 228]
- ἔλλοπίδας· η λέγις παρὰ Κρατινῷ (fr. LX
p. 197). γέγονε δὲ παρὰ τοὺς ἔλλοντας, καὶ
λέγει κοινῶς τοὺς νερβούς καὶ τοὺς στρον-
θούς· η νεοτούς δόφεως ἀπὸ τοῦ ἔλλοπος
Ἐλλοπίεις [ad 77] [78]
- Ἐλλοπίης (Callim. Del. 20)· οἱ τοῦ Όρεi-
τα, παρὰ Χαλκιδεύσν
- † ἔλλοπώ· δγαθήν [81]
- Ἐλλόπος· τὸ ἔγονον τῆς ἔλαφου νεογόνον, ὁ
νερβός, καὶ Διωδωνίος, καὶ δ ἐνθαλάττιος
ἔλλονταις· γάνα ἐν τῷ † Σμαργδύφ ποταμῷ
(Έμενες)
- ἔλλοσιν· ἔλκυσσεν. Κρήτες
- † ἔλλύτατον· οἰκτρότατον (1914)
- ἔλλυτης· πλακοῦς τις
- † ἔλλυχάταις· πλανάται (2126). διατρέψει
- Ἐλλώτια· ἐορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ
- ἔλλωτις (Seleucus Ath. 678)· Εὐρώπης
στέφαρος πλεκόμενος, πηγῶν είκοσι
- ἔλματα· διμήματα. δινεήματα. δινελήματα (Cyprii pro σέλματα)
- ἔλμακηνη λειμῶνος· η λεπτή [ad 91]
σχοῖνος [92]
- ἔλξινη· η περδίκιος βοτάνη (sch. Nic. Th.
537)

- COD. 32 ἔλκομένη — ἔλκος ποιημένη 48 φορβία 50 καθέδρα καὶ — Διωδώνη
λάκωνες 54 δρυγές (Poll. V 101) 55 ἔλλειν 60 ἐπὶ τὸν Δ. τ. Ε. 65 πόντος
— ἀλιας 70 γραμματοῦ 72 ἔλλοι 73 περικλειόμενα 75 ἄφωνοι καὶ δασεῖς 76 ἔλλοπο-
δες EM. 331, 53 Post 77; ἄφωνοι καὶ λεπιδωτοί 79 ἔλλοπίνες — δρίται παρὰ χαρκί^δ
84 ἔκλινος κρύπται 86 ἔλλυτις 88 ἔλλωτις 89 ἔλλωτης εὐρώπης 90 ἐνηλήματα
- 91 ἔλμακηνη
- HES. 33 ἔλκεα· τραύματα (Θ 419) 34 ἔλκει· ἀνδρεῖ, σύρει (Ω 52) 35 ἔλκε-
μεν· καθίλκειν (B 152) 36 ἔλκεο· ἔλκε (Α 210) 37 ἔλκεος· τραύματος (Α 812)
38 ἔλκεσιπέλκοντας· ἔρελκομένας (Ζ 442) τὸν πέπλον 39 ἔλκετο (Α 194). ἔλκυσσεν
40 ἔλκεχίτωνες (Ν 685). τοῖς δεσμοῖς 43 ἔλκεθάμοιο (Ζ 465).
ἔλκυσσεως 44 ἔλκος· πάν τραύμα 51 ἔλλαδψεως· φωτισμοῦ 53 ἔλλάσσαι· συγκλεῖσαι.
κωλύσας (Α 409) 55 ἔλλειδανοισις (Σ 553). τοῖς δεσμοῖς 64 ἔλληνεύει· ἔστρατει.
παύεταις ἀργεῖ (ἰλινέτε) 67 ἔλλήθεεις· οὐχ αἱ ἀργεῖσσαι μέλσουσι (αἱ δέλλεισσαι), ἀλλὰ φυτῶν
δ αγιλίσθω (τ. ἀλιας, ἔλξις) 69 ἔλλογος. (epist. ad Philem. 18). καταλόγουσαι 71 ἔλλοδ-
νοισις, (Σ 553). δεσμοίς Ad 77; ἄφωνοι. καὶ οἱ λεπιδωτοί 78 ἔλλοπίς· εὐόφθαλμος.
χαροπή 81 ἔλλωσιν (Ν 315). δέλλεσσιν Ad 91: [καὶ λευκῇ] 92 ἔλξεις· ἔλκυσσεις
(Moeris)

Ἐλέξω· ἐλκύσω, ἀπρᾶξω	† ἐλύμνυναι δοκοῖ· ὄφροφηναι
ἐλογίζετο· ἔροειτο	ἐλυμοῖς· τὰ πρῶτα τῶν αὐλῶν, ἀφ' ὧν ἡ γλωσσίς, οἱ δὲ ἀπλότεροι αὐλῶν (Soph. fr. 409. 581), καὶ στάθμες σπέρμα (Aristoph. Νησ. fr. IX). [καὶ η τῆς κιθάρας καὶ τοῦ τέξσον Θήκη (αὐτὸν τοῦ?)
ἐλοιμεθα· ἐπιλεξούμεθα [ad 96]	ἐλυμορ· (στέργα, ὁ ἔψοντες οἱ Λάκωνες ἑσθίουσιν (1997. 2100)
ἐλοιμεθα· ἀναλόγως τοῦ θεοῦ	ἐλυσάμην· ἀπέδωκα [38–40]
ἐλοιμεθα· διέλοι, ἀπόρθησαν	ἐλύσασθει· εἰλεῖται
ἐλόντας· διέλοντας, λαβόντας, τικήσαντας	ἐλύσθη (Ψ 393)· παρελύθη, συνειλήθη.
[ἐλόντες]· ἐλόμενοι· ἀφελόμενοι, λαβό-	ἔπεσεν (2118). ἐγενούθη [48]
μενοι	ἐλύστροις (Hippocr. III p. 195)· καλύμ-
ἐλόντες· [ad 2203] αἰελόντες, πορθήσατες,	μασι, σκεπάσμασιν
χειροφοράμενοι [2204]	† ἐλυστα· ἀπέλεπος μέλανα
Ἐλος· σύμφυτος τόπος, ἥ χειλος ποταμοῦ.	† Ἔλύτιος· Ποσειδῶν ἐν Λέσβῳ (2233)
καὶ ὁ τελιατώδης τόπος, καὶ πόλις ἡ Λα-	ἐλυτρα (Soph. fr. 936)· κυρίως τὰ ἐνελή-ματα, ἥ τὰ καλύμματα· καὶ πηγαὶ καὶ σωλήνες, δίρματα (Herod. IV 173)
κεδαιμονίᾳ (B 584)	20 ἐλυτρον· δέρμα. Θήκη, λέπυ(ρ)ον, ἐνειλήμα,
ἐλού (Eur. fr. 139)· λάβε, ἐπλέξαι	καλύμμα, σκέπασμα
† ἐλούπησεν· [ad 7] ἀσισθη	(ἴλιον τρωσον· καλύνθον cf. 1515)
ἐλοῦσαι· ἀρ[χ]έ[σ]αμεναι [post 8]	ἐλφος· βούντυρον. Κύπροις
ε Λουσία· Ἀημήνη παρὰ Τελφουνοίος [10]	ελπει· κατέχω (2156), πιάσω (v. d.λᾶ) [post 50]
ἐλόχα· ἴηνθρονεν	ἐλπειθήσαντο· ἐβλαψαν
ἐλοχεύθη· ἐγεννήθη. [ἴγαμιθη]	ἐλπωμα· πορθήσω. [52] λάβει
ἐλόχισεν (Herod. I 103)· εἰς λόχους ἡγανεν	ἐλων (Ω 696)· ἥλιανον. [post 53]
ἐλπει· (β 91)· ἐλπιδοποεῖ [15]	ἐλόγη (Doricē)· Εὔγενες
ἐλπεον· ἥλιπον	Ἐλώσ· δὲ Ήφαιστος παρὰ Διοφενίου
ἐλπετας· δοκεῖ, [ad 17] προσδοκᾶ	ἐλωρ· ἔλκυσμα, λύμη, ἅρρα. θοίην·
ἐλπις· προσδοκία [19. 20]	μη δή με ἔλωρ (E 681)
ἐλποντας· ἐλπίζουσιν [22]	εἰλημμα, θοίναν, ἅρρευμα.
ἐλπος· ἔλαιον, στέαρ, εὐθηρία	ἐλωρα (Σ 91 ann Soph. Al. 830)·
ἔλπωρθη (β 280)· ἔλπις, δόκησις	ἐλώρια (Α 4)· ἔλκυσματα. καταστρέψει δὲ εἰς σπαράγματα, βρώματα [59]
ἐλπωρησιν· ἔλπισιν [26]	Ἐλώριος· διγών· τελούμενος ἐπι Ἐλάρον ποταμοῦ
ἐλσαι (Α 409)· συσχεῖν, συνειλάσαι (Φ 225).	† ἐλώριθη· ἐφοβεῖτο. ἐμαλακίσθη
συγκλεῖσαι (Σ 294) [28. 29]	
† ἐλσούς· τὰς μνίας [31]	
ἐλυμα (Pessiod. opp. 428)· τὸ τοῦ ἀρότρου	
† πέριον, νύσσα, καὶ τὸ ιμάτιον, καὶ τὴν δίων	
Ἐλύμνιος· Ποσειδῶν ἐν Λέσβῳ (2246). καὶ νῆσος τῆς Εύβοιας (Soph. fr. 401)	

COD. 2209 ἰλονσία, ἀρμητὴ π ἀφουσίου 13 ἐλόχησεν 14 legebatur post 17
 24 ἐλπικῷ η 25 ἐλπορῆσιν 33 cl. ἐπιλινίος 34 cl. ὀλυμπία 36 ἐλυμόσπεργμα

44 ἐλύστροις	53 ἐλωγή· ἔλεγον (Theognost. 138, 33, 149)	56 θῆην — θύναν
HES. Ad 96 λαβόμεν (B 127)	99 ἐλόμην (Θ 108) · δρειλόμην	Ad 2204 λαβόν-
τες (Γ 316) 4 ἐλόντων· ἐλαυνόντων, καὶ τὰ ὄμοια (ἐλάντων)	Ad 7: ἐψόφορεν Post	
8: λαβοῦνται (Θ 436) 10 ἐλόφορόν (Ζ 469) · τὸ ἀκρον τῆς περικεφαλαίας	15 ἐλπεο-	
ἔλπικε (Υ 432 Greg. Naz. LVIII 116) 19 ἐλπομαί (Η 199) · ἐλπίων 20 ἐλπομαί (Θ 526)	εύχομενος; καυχῶμαι ἐλπιδοποιούμενος	22 ἐλποντο (Μ 261) · ἡλπίζον 26 ἐλπτέοντες
(Herod. VIII 168) ἐλπίζονται 28 ἐλσαν (Α 413) · συνήλσαν 29 ἐλύμην· ἐλτρωσάμην	(Φ 80). ἐλτρωθῆν 31 ἐλυμήνατο ύσ τὸ δρυμοῦν (Ps. LXXXIX 14) · κατέθημε κύοις	(Φ 80). ἐλτρωθῆν 31 ἐλυμήνατο ύσ τὸ δρυμοῦν (Ps. LXXXIX 14) · κατέθημε κύοις
ἐξ ὑλῆς 38 ἐλυσεν (Α 106) · ἀπελύρεσσεν	38 ἐλυσθεῖς (ι 433 Ω 510) · κουφισθεῖς	39 ἐλυσθεῖς (ι 433 Ω 510) · κουφισθεῖς
2116) 40 ἐλύσατο (Φ 42) · ἐλτρωθαστο	(2116) 40 ἐλύσατο (Φ 42) · ἐλτρωθαστο	43 ἐλυται· ἐργεται (ΔΥΕΤΑΙ) Post
50: ἐλάστο (Moer.)	Ad 52: δρέλον (Α 324)	Post 53: ἐλορεντο. ἡ λαβσθ (Η 56), ἡ
ἀρξάμενος (Θ 500). ἡ ἀφειλόμενος (Β 210)	59 ἐλωρήγη πλεώη	

- ἔλωσι: [62] ἔλαύνωσιν (Aesch. Eum. 75!)
 Ἐλωτεῖς μισθωτοί, ἐν τῷ ἔλει ἐργάζομενοι
 ἐλώφησεν (Soph. Al. 61). ἔληγεν κυρίως
 ἐπὶ τῷ λόφῳ [65—67]
 ἐμαλαχθῆν· ἴνεδωκα [69]
 ἐμαργήμαντο· ἴνεπερόφρητο [71]
 ἐμαρχυμάτο· ἐμαστό
 ἐμαρφα· κατέλαβον
 ἐμαρφας· ἐκράτησας
 ἐμασάμην· εὐρὸν
 ἐμασθε: ήνωχλει
 ἐμάσταξεν (Dores). ἐμασησατο
 ἐμάτησον (Π 474). ἐματαιώθη. ἐλήρησεν.
 υστέρησεν. ἡμαρτεν
 ἐμαντῷ βαλανεύσω (Ar. Pac. 1103).
 [post 79] [80]
 ἐμβαδόν (Ο 505). πεζῇ διὰ θαλάσσης
 † ἐμβαθυνούς· σεοφυσμένους, σοφούς [83]
 ἐμβάδια (Ar. Plut. 847!). τὰ υποδήματα [85]
 ἐμβακανήτης· τὸ μετὰ τοῦ ταρίχους καὶ 20
 στέατος σκεναχόμενον βρώμα
 ἐμβαλε κύλλῃ· οἱ αἰτοῦντες κατὰ παιδιάν
 τὴν κείρη ποιον περιμόντες καὶ κοιλοῦντες
 παρακαλοῦνται ἐμβάλλειν
 † ἐμβαλλεῖν· κατακλίνει. Λάκωνες [89]
 † ἐμβάλλοντες· βλεσόπους
 ἐμβαρος· ήλθιος, μωρός. ή νουνεχής. Με-
 νανδρος Φάσματι (fr. II p. 219)
 ἐμβάς (e. e. Eubul. fr. I p. 220). εἶδος ύπο-
 δήματος, καὶ μέρος τι τῆς χελώνης (h. e.
 scabellii) [93]
 ἐμβατεύσας· ἡγητήσας. ἐπιβατεύσας (v.
 ἐπιβατεύσουσιν)
 ἐμβατήρ· παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτονοι τόποις
- COD. 63 ἔλωπες 71 ἐμόσημην 73 ἐμάσταξεν 76 ἐπιφόρητο 69 — 72.
 73 — 78 = 73 — 78. 69 — 72 81 παιδεῖ 87 ἐμβαλλεκύλλη — καλοῦντες 97 ἐμβαφί-
 δει? 2307 δωρῷ καὶ δεξῷ (sorte ἐρβλεῖν, polrix) 9 ἀσφάλεια 11 περίθετοι 14 πα-
 δ — λαμη — σηρ (ex atticis) 20 ἐμβράται, ἡμαρται
- HES. Ad 62: Λάρβωσιν (Π 128) 65 ἐμὰ δάκρυνα (Α 42). τῶν ἐμῶν δακρύσω
 66 ἐμαίμασσος (Iob. XXXVIII 8). προεωθείτο, ή προεδυμέτο. ἐκνυματούτο (Cyt. 39. 11).
 ἐκλονέτο (gl. mss. sacr.). ἵταρτετο 67 ἐμετός: ἐξέσαις (—σμα cod.) 69 ἐμα-
 ρανεῖτο (Ψ 228). ἐβέντρυτο 71 ἐμαρανδῆ (Ι 212). ἐμάχοντο (P 382). Post 79:
 ἐμαντῷ διακονήσω. Λίγεται δέ, ὅταν ὁ βαλανεύς νωθρεύεται, καὶ ἑαντή (τις) λαμπάτων
 τὴν δρύταιναν διακονή. ή ἀπό τῶν τάς βαλάνους ἐγχυρόντων εἰς πῦρ 80 ἐμαντῷ
 συνεπιστοματι (Iob. XIX 26). ἐν λαντῷ ἐπισταμαι 83 ἐμβάδιον. παιζει ἐπὶ τού-
 τον 85 ἐμβαίη (Π 94). ἐμποδὼν γένηται. ἐναντιωθῆ 89 ἐμβάλλεο θυμῷ (Κ 447
 Ψ 313). ἐνθυμοῦ κατὰ φυχήν 93 ἐμβατεύσας (Ioua: XI 49). τὸ κατέγειν καὶ καρ-
 ποῦδας χωρίου η οικίαν η ὄλον τὸν κλήρον. η ἑητῆσαι 2300 ἐμβεβίθεν· τέθνηκεν
 (ἐκβεβίσκεν) 1 ἐμβεβρυττόμενος· ἀνασθητος 5 ἐμβην (Π 94). ἐμποδοστάτην. ἐμ-
 ποδῶν γένηται (cf. ἐμβάνος). 6 ἐμβλανος. Άρης (Ἐνοιδάλος). 14 ἐμβολα. Εὔροιδης
 Παλαιμῆδη (Ιfr. 593) καὶ Σκελώνη (fr. 682) ἐμβολα. τὸ δὲ πολὺ ἀρρενικῶς λέγουντο τὸν ἐμ-
 βόλους (Περοδ. I 165 cf. τοὺς ἐμβόλους). Post 15 ex atticis: ἀρρενικῶς δέ φασι τὸν τῆς
 νεώς ἐμβολον, τὸ χάλκομα, τὸ περιεδύμενον κατὰ τὴν πρώθων. καὶ ἐμβολον τῶν θηλών (τοὺς
 θεούς cod.) 18 ἐμβραχεῖ· μικρόν. η καθόλου, ὀλως· συντρόμως. ἀπλός 19 ἐμβριον·
 θεῖον (ἀμφροτον) 21 ἐμβρέμεται (Ο 627). ἐμπίπτει ἐμψυσ 24 ἐμβριμῆματι (Thren.
 II 6). κινηματι 26 ἐμβριμώμενος (Iouan. XI 38). μετὰ δπειλῆς ἐντελλόμενος

ἐμβατήγητον· εἶδος αὐλῆματος
 ἐμβαφίας· λοπάδες βαθεῖαι. ἀπὸ τοῦ βά-
 πτειν ἐν βάθει
 ἐμβάφιον· ὁδύβαφον παρὰ Ἰππό(sic)νακτι
 (fr. 112, imo Hippocr. II p. 711)
 ἐμβεβροντημέρος· ἀνασθητος. ἐμβρόν-
 τητος [2300. 1]
 † ἐμβεκανεῖται· ἐμπέπλεται
 ἐμβεβώσις (Eur. Phoen. 2). ἐμβεβηκώς
 10 ἐμβείη· ἐμβῇ (Apoll. 67, 11), ἐμποδίη,
 χωρῆση (Π 94) [5. 6]
 ἐμβλώ· πλέλασται παρὰ τὸ ἐμβλέπειν·
 ὡς η θωφῷ καὶ δεξῷ
 † ἐμβλωκυνᾶν· ἐν τῷ ἀνδρὶ ἡδούσαν
 ἐμβολα· μοχλον. ἀσφάλειαι (2314)
 ἐμβολήν· πληθύν. οὐμήν (Eur. fr. 690).
 ἐνθήκην. πλόθετον χρῆμα
 ἐμβολίδεις· αἱ περιθεταὶ
 ἐμβολιμα· ἐπη· τὰ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν
 ὡς δλλότρια καὶ νόθα διθεούμενα
 ἐμβόλιμον (Herod. II 4). τὸν μῆνα, καὶ
 τὴν ἡμέραν. † καὶ ἀνδραποδισμόν [14]
 ἐμβολον· Αριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζού-
 σαις (fr. I p. 1076) τὸ αιδοῖον [post 15 ex
 atticis]
 ἐμβολος· εἶδος θηρίου ἐν λαχάνοις
 ἐμβραμένα (Sophro., Lacones). εἰμαρμένη [18. 19]

ἐμβραται· εἶμαρται [21]
 † ἐμβρεος· ἐνεός. μωρός
 30 ἐμβριθές (Plat. Phaed. 81 C). βαρύν. σιρα-
 ρόν. στερεόν. πλατύ [24]
 ἐμβοιμῆσαι· ἐπιτιμῆσαι. κελεύσαι, προσ-
 τάξαι μετ' ἤσουσις; [26]

ἔμβροντη θέντες (Xen. Hell. IV 7, 7).
 ἔνεσι γενόμενοι, μωφανθέντες
 ἔμβροντη σιας· μανίας, φρενοβλαβ(ε)ιας.
 Θάμβους
 ἔμβροντη τη τοις (Antiphon. fr. XLIV p. 149).
 παραπεληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος
 τὸν εὔπυλλας· ἀγνὰ ήμέραι. καὶ γῆς ἐντερα
 ἔμβροντη νεογνὸν βρέφος, τὸ ἐν γαστρὶ^{τηνακὸς} ἐνδιάλασμα [αδ 31] [32]
 τὸν εὔπυλλον τοιν· μικρὸν καὶ ἀπόρφυρον λιάν-
 τον Τίβερικόν
 ἔμβρύσας· ἐμπλήσας [35—37]
 ἔμειο· ἴμον· ἔστι δὲ (d) σύναρθρον [39]
 ἔμειδια· ἕντα
 ἔμειλλεν (Hom.). ἐψκει
 ἔμέλλετε (A 817). ἐψκειτε. ἐφαίρεσθε. οὐ-
 δαμοῦ γὰρ ἐπὶ χρόνον κέρηται τῇ λέξει
 ἔμέλησεν· ἐφρόντισεν [44, 45]
 ἔμεσ (A 88). ἴμον
 ἔμενυν· ἴμον
 (ἴμη πεντόδιφ φειρι ἴμη)
 ἔμησατο· ἐπετήνατο. ηπάτησεν. ἐμηχανή-
 σατο. ἐψουλένατο (Z 157). ἐποίησεν
 ἔμηχανησάσθην· ἐμηχανήσαντο. δυνάκως
 ἔμιανεν· ἡ μίζεως διέφθειρεν
 τὸ μειάς· διαχρήματα. ξαντούς;
 ἔμιγνυτο· ὠμίλει
 ἔμιν (Ar. Asch. 699). ἴμοι
 ἔμινυνθεν· τέραθεν, ἐπρασεν [56]
 ἔμιο (Rhintho). ἴμοι
 ἔμισγομεν· ἐμιγνόμεν
 ἔμιστυλλεν· εἰς δλίγον διγέρει
 ἔμιχθεν (Γ 209). ἐμίχθησαν. πληθυντικῶς
 [61]
 ἔμια· ιμάτιον (ν. γέμια). ή καθαπτόμενον.
 καὶ ἀπομασσόμενον
 ἔμιακεδονικέιαι· χρήσασθαι
 τὸ μιμαλάξαι· τὸ μιμεῖναι, τῇ χειρὶ ἐπιλα-
 βίσθαι

ἴμιαπέως (E 836 § 485). ἐπουδασμένως.
 ταχέως, ἄμα τῷ εἰπεῖν. προθύμως
 ἔμιανθες· δργίλως. ἐκθύμως
 ἔμιασαι (Hippocr. III p. 193 K). ἐνερεῖσαι
 ἔμιατάξιν· ματαιολογῶν
 ἔμιατέεται (Hippocr.). ἐνερεῖται. ἐνλαμ-
 βάνεται. ἥπτει κατά μέρος (Galen. Iex 462)
 ἔμιατέων· φηλαφῶν. τὸ φιλονεικῶν. δρμῶν
 ἔμιελές· ἐπιμελές. ἔμιετρον
 10 ἔμιελέεσσος· τοῖς φροντίζουσιν
 ἔμιελέστατος· κηδεμών
 ἔμιελέεια· εἰδος ὁρχήστεως. καὶ Πλάτων
 (Legg. VII 816 B) ἐπανει τὴν ὁρχήστην, καὶ
 φησιν η ἀπὸ τοῦ μέλους ὀνομάσθαι, η
 διὰ τοῦ πρὸς τὰ μέλη γίνεσθαι. Τραγῳή
 δὲ η δργίσται. Ἀργυρίος (ἀκύρωτος?) δὲ Αι-
 σχύλος (Ic. 19) δινε τοῦ σατυρικῆ, η ἔστι
 σίκιννις
 ἔμιελής· καθηκων. προσηνής
 20 20 ἔμιελέσ· προθύμως. ἐρρωμένως. συνετός [77]
 ἔμιεμηνότα· μαινόμενον [79]
 τὸ ἔμιενεν· προδημεῖται
 ἔμιμέναι· τὸ καθίζεσθαι. εἰναι [82]
 ἔμιμενθες (Pesiad. Theog. 712). προθύμως.
 βαῖσις
 ἔμιμεντος· προθυμούμενος. ἐρρωμένως
 τὸ ἔμιμεντρωτος· μέτρος
 ἔμιμεται· ὁρχίται (φέμεται?)
 30 30 ἔμιμηλάδας αλγας (Callim. Ap. 51). τὰς
 μετὰ τῶν προβάτων νεμομένας
 ἔμιμηντοι· αἱ καταμην(ια)ται λεγόμεναι θυ-
 σαι
 ἔμιμηροις (Com. II 2 p. 877). ἐρωμήρεις
 ὄνταις. παρὰ τοὺς διμήρους τοὺς ἐπὶ συμ-
 βάσει διδομένους (2455)
 τὸ ἔμιμόνται· συνθήκαι (άρμ—) [91]
 ἔμιμόρατι (Dores). τετεύχασιν
 40 40 ἔμιμορεν· ἐτυχεν (A 278), ίλαχεν (O 189),
 ἐκλήρωσεν

COD. 31 δν διαπλ[ι] 34 ἔμησας 38 ἔμειεν 42 φαίρεσθε 43 ἐφρόνησεν,
 ἐφρόντισεν 47 ἔμηρη 48 cf. 59 51 ἔμιλεν 55 ἔμηνυθεν 57 ἔμης 58 ἐμιγνοῦ-
 μεν 59 ἔμιστυλλεν· — διαρέι Post 59 legebatur 48 ἔμηπεντόχω 69 ἔμιαται αἰδινῶν
 74 ὀνομάσθη — σατουρική — σικήνης (80 ἔμιενεν· προθυμῷ καὶ ...?) 84 ἔμιενάδως
 82 γενομένας 89 ἐνομηρευον

HES. Ad 31: η δλίγον 32 ἔμβαχον· ἴμβουν 35 ἔμέγηρε (Ψ 865). ἐφθόνησεν
 36 ἔμέθεν (A 525). ἴμον 37 ἔμειο· ἴμοι 39 ἔμειρετο· ἐπεδύμει (ἴμ—) 44 ἔμει-
 νον (E 522). παρέμενον 45 ἔμεμυκαν· ἐπέξεσαν (ἐπιμυκαν) 56 ἔμιμησάτο· ὠμοω-
 σατο (Dem. 420, 21?). 61 ἔμειώσεν· ἐψδείμεν 77 ἔμεμαώς (Hom. E 330 al.).
 δμοίως 79 ἔμεμυκεν (X 491). καταμύκται. η ἐπικέληται. παρὰ τὸ μενικένται. τινὲς δὲ
 ἔμημυκεν 82 ἔμενες (K 381). διαλείπ(τ)ως. προθύμων· ἐώς αντοῦ. η ἐπικεντα
 (ἐπιμόνως) 91 ἔμμονος (Levit. XIII 51). ἐπιμένοντα δεί, ητοι ἀδιαλείπτως

- ἔμμορον· εἰμαρμένον
 ἔμμορος (Aesch. Suppl. 86)· τετευχώς [2401]
 ἔμμοτος (Foes. Oec. Hipp. p. 125)· τραυ-
 ματία(ς). νοσάδης [3. 4]
 ἐμόγύησα· ἔκαμον, ἔκακοπάθησα
 ἐμογύησατο· ἔκακοπάθησεν [7. 8]
 ἔμμοιν· ἥλθεν
 ἐμμορίδαι· μέτοικοι
 ἐμμορτεν· ἀπέθανεν (v. ἰσήμορτεν)
 ἐμμορολύτετε (Crates fr. I p. 235)· ἐδε-
 δίτεσθε
 ἔμπα γε μήν (Apollon. Dysc. adv. 564, 26)·
 ὅμως μέντοι
 ἔμπα δέ (Callim. epigr. XIII 3)· ὅμως δέ,
 δλλ' οὖν [15]
 ἔμπάξεσθαι· ἐπιστροφὴν πουεῖσθαι. καὶ
 σύβεσθαι. λιντέπεσθαι. φροντίζειν
 ἔμπάξεται· σύβεται
 ἔμπασον (v 370)· ἐμπειρον. μέτοχον. η ἐπέ-
 σιτον
 ἔμπαις (Cratin. fr. CII p. 209)· ἐγκύμων [20]
 ἔμπατοντι· ἔμπαζοντι [22]
 ἔμπαλάξαι· ἐμπλέξαι
 ἔμπαλάγματα (Aesch. Suppl. 305)· al
 ἐμπλοκαί
 ἔμπαμον· πατρούχφ
 ἔμπαν (Pind. Pyth. V 54)· πάτως. ὅμως
 [27. 28]
 ἔμπαροινοῦντας· ὑβρίζοντας
 ἔμπαρος· ἐμπλοκτος
 ἔμπάσεις (Aeoles)· λυκτήσεις
 ἔμπασέντας· δρεχόν τι ἐν Λακεδαιμονί^α
 ἔμπαστήρας μύνων πιστωτάς, μάρτυρας
 ἔμπαστήρια· μελίπη(κ)τα
 ἔμπατον· καταθύμιον
 ἔμπεδα· ἐπιτελῆ. δληθῆ (τ 250?). βέβαια,
 λσχυρά. ἀμετάλλακτα. δσφαλῆ (N 512)
 ἔμπεδης γάμορος μάρψεν Ἀΐδης· ἔμ-

- πεδον ἔλεγον τὸν Ἀΐδην, φις Ἰππάναξ.
 διτὶ τού σὺν ἐμπέδου χθόνιος καὶ δσφα-
 λῆς. Οι δὲ οὐτως· ὁ Ἀΐδης ἐπιμελῆς ἐστι
 γάμιορος, οὐκά μελῶν οὐδενός, δλλ' εἰς τὴν
 γῆν λαμβάνων τὴν μερίδα, οἷον τὴν γῆν
 μεριζόμενος;
 ἐμπεδορικέν· εὐορκεῖν. παιζει δὲ Ἀριστο-
 φάνης (Ir. inc. CLXII) παρὰ τὰς πέδας
 [39. 40]
 10 ἐμπεδος· βίβαιος (Y 183), δσφαλῆς (d 314).
 δραφῶς. ἀκίνητος
 ἐμπέλα· ἐμπέλαξε. πρόσαγε. ἔγγιξε
 ἐμπέλαν· πότανο (Bergk. Alcm. fr. 69)
 ἐμπελάσσαι· προσεγγίσαι [45]
 ἐμπέλωρος· ἀγρανόμος. Λάκωνες
 ἐμπεπαρμένον (Acr. Ach. 796)· ἐμπεπερο-
 νημένον. ἐγλωσμένον
 ἐμπεπέσθαι· ἐνυπάρχειν. κεκτῆσθαι
 ἐμπεπεράχαται· ἐμπεπόδισται
 20 ἐμπέπται· πλάγια τὰ (πλακούντια?) πύ-
 ρινα, εἰς δὲ ἐντίθενται τὰ διὰ τυφοῦ
 'Ρόδιον (Seleucus Ath. XIV 645 D) [51. 52]
 ἐμπέραρον (Callim. Iov. 71)· ἐμπειρον
 ἐμπερής· ἐμπειρος. Σοφοκλῆς Ὁδυσσεῖ μα-
 νονέρα (fr. 422)
 ἐμπεράχασονσαν· ὑποθάλ(λ)ουσαν. μελα-
 γίσονσαν
 ἐμπεράχινονται· ἐμποικιλλονται
 ἐμπερονατρίς· Ιμάτιον διπλοῦν
 30 ἐμπερονήσαι· διατρήσαι
 ἐμπεσεῖν· εἰς δεσμωτήριον (Plat. Civ.
 VIII 553 B). ἀχθῆναι
 ἐμπεταλίς· ἐδεσμα διὰ τυροῦ σκενεαζόμε-
 νον [61]
 ἐμπηνός· ἥλος (ἐμπηκτος?)
 ἐμπήκτης· ὁ τὰ δικαιοικὰ γραμματίδια
 παρὰ τού θεσμοφόρου λαμβάνων ψηφρέτης,
 καὶ πήσασν εἰς τὴν καρνίδα

COD. Post 2407 ἔστι δὲ σύναρθρον
 12 | υγτατε | οθαι δὲ 16 σέρεσθαι 20 | ται | 23 ἐμπαλέξαι (schol. Thuc. VII 84, 3
 Eustath. 527, 18) 24 ἐμπαλούγματα 25 ἐμπαγμῷ· πατρώσων (v. ἔκπαμος, ἐπίπαμος)
 32 ὄρχον (35 ἐμπατον θυμῷ κακόν· καταθύμιον Meineke) 37 ἀντλον 41 ὄραρης
 42 ἔθεται (49 ἐμπελέπαται ἐμπεπόληται Poll. VII 9) 50 ἐμπιπον 56 ἐμπέρονται 57 ἐμ-

(10 cf. ἐμπορίσαι, ἐμπόριοι, ἐμποριδονήτας)
 23 ἐμπαλέξαι (schol. Thuc. VII 84, 3
 Eustath. 527, 18) 24 ἐμπαλούγματα 25 ἐμπαγμῷ· πατρώσων (v. ἔκπαμος, ἐπίπαμος)
 32 ὄρχον (35 ἐμπατον θυμῷ κακόν· καταθύμιον Meineke) 37 ἀντλον 41 ὄραρης
 42 ἔθεται (49 ἐμπελέπαται ἐμπεπόληται Poll. VII 9) 50 ἐμπιπον 56 ἐμπέρονται 57 ἐμ-

πορονάτρεις 58 ἐμπερωνήσαι διατρηθῆσαι

(10 cf. ἐμπορίσαι, ἐμπόριοι, ἐμποριδονήτας)

HES. 2401 ἐμόρμησεν· ἐπενόησεν (εἱμ' ὡρηγην) 3 ἐμνήμυνεν (X 491)· εἰς ὑπό-
 μησιν ἦνεγκεν 4 ἐμνῶντο (B 686)· μνημήτηνόντο 7 ἐμοί (A 563)· ἐμοῦ 8 ἐμοῖο
 (Σ 118)· ἐμοῦ ἔστι δὲ σύναρθρον 15 ἐμπάξεο (a 271)· φροντίζει 20 ἐμπα· ὅμως 22 ἐμ-
 παλιν· εἰς τὰ ὄπιστα. ἐξ ἐναντίας. η ἐπὶ τὰ ἔτερα 27 ἐμπα πόλιος (II 549)· στηριγμα-
 τῆς πόλεως (v. ἔγμα) 28 ἐμπάρει· παρεκάλει (2110) 39 ἐμπεδοῖ· διδάσκει. βέβαιοι,
 πιστούται, δσφαλέται (ex onom.) 40 ἐμπεδον· βίβαιος, δσφαλές 45 ἐμπεπαιχα
 (Exod. X 2)· ἐνέπακια, ἔκλεύσας 51 ἐμπειρος· υπονομητικός 52 ἐμπεῖσεν· ἐμπλετειν
 (ἐμπίσειν· ἐμπιπειν) 61 ἐμπεφυῖα (A 513)· περιπλεκομένη

ἔμπηρα· ἀνέξοια
 ἔμπηρος (Com. II 2 p. 877)· θημήτρως
 ἐν Σκιλλά·
 ,Αλκεδαιμόνιοι θ' ἡμῶν τὰ τείχη κατέ-
 βαλον,
 καὶ τὰς τρητήρεις ὑλαθον ἔμπηρος· δύπος
 μηρέτης θαλαττοκρατοῦντα Πελοποννήσου.
 Ἐμπηροι οὖν οἱ ἔνουσῆς ὄντες· τοὺς γὰρ
 ἵπλι συμβάσει διδομένους, ὥσπερ ἐνέχυρα
 τῶν ἀμολογημένων, ἐνθεν (ἴθος) ὁμή-
 ρον τοις λέγεσθαι (238)
 ἔμπηρος (A 562)· δύμας, πάντως ὅμοιας
 ἔμπιδος (Ar. Nubb. 159, 160)· εἶδος κωνώ-
 πων
 ἔμπινειν (Comici)· πίνειν
 ἔμπιπλατα (Eubul. fr. III p. 224)· πλη-
 ροῦται, χορτάζεται
 ἔμπιπλαται· καλέται, ἔμπνοιζεται
 ἔμπιπταν (Plato)· ἀπορὸν
 ἔμπις· κάρωφ, ἢ εἶδος ὅπου παρὰ τοῖς
 ὅδαις γενόμενον, ὅμοιος κάρωπι, μειζὸν δὲ
 τὸ ἐμπλοῖον· καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ δαψιλῶς
 πιεῖν
 ἔμπισον· πότισον
 τὸ ἔμπαθερεῖς· φεύγη δικρίτως
 ἔμπλακεις· περικρατήσας, περιλαβὼν
 ἔμπλεος· πλήρεις
 ἔμπλεω· ἔμπλεταις, πλήρεις
 ἔμπλευρον· ἐνάλλον εἰς τὰς πλευρᾶς. Σο-
 φοκλῆς Αλχαλωτίσιν (fr. 50)
 ἔμπληγδην (v 132)· ἔμπληκτικῆς. δικρίτως,
 εὐμεταβόλως
 ἔμπληκτον (Plat. Lys. p. 214 C)· μανο-
 μένους, μεμηρότας. εὐμεταθέτους. κατα-
 πληκτικούς
 ἔμπληκτον· εὐμεταβόλον. μανισθεῖς, καὶ
 τὰ δύοις
 ἔμπλην· χωρὶς (Archiloch. fr. 110). ἐγγύς,
 πλησίον (B 526)
 ἔμπληγδαι· ἔμπεσεῖν. ἐγγίσαι
 τὸ ἔμπληγδεύνην· πεπλησμένην

COD. 63 μεθ' ἡμῶν — ἔμπηρος — ἔμπηροι — ἐν ὁμηρείᾳ 79 ἐναλούεις — αλχα-
 λέτησιν 81 ἔμπληκτικῇ 86 ἔμπλοκια 88 μον, ἐραίμου πόθη 91 ἔμπνεύσιος
 92 καὶ ἐφρόνησεν 93 ἀπεβίσσων 96 τοὺς μασθούς 98 ἔμποινὴ 2500 |έμια Suid.
 9 καταστοχάσιν (cf. πομπεύει)

HES. 87 (Iessai. III 18)· τὸ σὸν ταῖς θριξὶ πλεκόμενον γυναιξὶν 89 ἔμπνεῦ-
 πεπληρωμένος Ad 91: [ῆ δρανῆς] 92 ἔμπνυθή (E 697)· ἐν αὐτῷ ἐκείνετο, καὶ ἀνεβίσσων
 (v. ἐπνύθη, ἐπενύθη) 93 ἔμπνυτο (X 475)· ἐφρόνησεν 97 ἔμποιεῖ (Sircac. XXXIX 11).
 κταῖται 99 ἔμποιον (<—νον>)· τὸ γαλακτώδες ὑγροῦν (<—όν>) 2500 ἔμποδοσθαῖς· βε-
 βαῖονθαῖ, δσφαλίζεσθαι Ad 4: οἱ δὲ τὰ φορτία (Moer.) Post 5: ὀνησμένοι (Moer.)
 7 ἔμπολόστων το (455)· ἐπεβόλων. περιεπολούντο Ad 11: ἐπιβάται 15 ἔμποροπούσθαῖ
 (I Macc. XIV 44)· φιλούσθαι

'Ἐμπλόκια· ἰσορτή παρὰ Ἀθηναίοις. φέ [87]
 ἔμπνεῖ μοι· ἤρᾳ μον, ποθεῖ με [89]
 ἔμπνευσεν (K 482)· ἀγέπτευσεν
 ἔμπνευστος· ἀφρων [ad 91] [92, 93]
 ἔμπνοια· δραπτοῖ (δημ—)
 ἔμποδίζειν· μασσᾶσθαι. οἱ δὲ λαχάδας μα-
 σσᾶσθαι ταῖς μελίσσαις, η ὑλίζειν τοῖς ποσὶ^μ
 τὰς λαχάδας 10 ἔμποδίζων λαχάδας (Ar. Epp. 755)· μα-
 σσῶντος. τοῦτο δέ φασιν εἰρῆσθαι ἵπλι τῶν
 μασθῶν ταῖς μελίσσαις λαχάδας μασσῶντος
 τοῦτο δέ φασι τινες εἰδος εἶναι παιδίας [97]
 ἔμποινιμον· τὸ ἐμ ποιῆ [99, 2500]
 ἔμπολῆ· περιέχεται πραγματεύεται (Soph.
 Tr. 93)
 ἔμπολαῖος (Ar. Ach. 816)· ὁ κερδῶσς Ἐρ-
 μῆς
 ἔμπολεμα (Herod. VI 56)· τὰ εἰς πόλεμον
 εὑθέτα
 ἔμπολή· κερδος [ad 4]. η τὴν ἀργυρόέην
 (ἀργοράϊν?) ἀλλαγήν
 ἔμπολήσαντες (Ar. Pac. 563)· πριμένοι
 [post 5]
 ἔμπολεις· ὁ πατρίδα ἔχων (Soph. O. C.
 1156?) [7]
 ἔμπολωντο· ἐνεβάλλοντο
 ἔμπομπεύσων· θριαμβεύσων. κατασχολάζεων
 ἔμπορευμα· πραγματεία, ἴμπορία
 30 τὸ ἔμποροίσαι· μέτοικοι. [ad 11] (v. ἔμποροίαι)
 τὸ ἔμποροιδονήτας· ἐνοικίου πρακτήρας
 (-ίον σ্ব—)
 τὸ ἔμποροις· μέτοικος
 ἔμπορος· πραγματευτής. καὶ ὁ ἐπ' ἀλλο-
 τριας τεώς πλέων μισθοῦ, ὁ ἐπιβάτης (φ
 300, 1).
 η ἔμπορος εἰλήλουθας
 τηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης; [15]
 ἔμπορημα· ύψασματος εἶδος
 40 ἔμπορος (Arist. fr. XIII p. 1073)· ἔμπορος.
 δυνικός

- Ἐμπονσα· φάσμα δαιμονιθέδες υπό Ἐκάτης
ἐπιπεμπόμενον καὶ ὡς τινες ἐν ποδὶ χρώ-
μενος. Ἀριστοφάνης (Ran. 293 et fr. XV
p. 1153) δὲ τὴν Ἐκάτην ἐφη Ἐμπονσαν
[19]
- ἐμπρέπον· ἐπιπρέπον, πρέπον. ὅμοιος
ἐμπρέποντα· διατρέποντα (Aesch. Ag. 6?)
ἐμπρῆσσαι· καῦσαι
- ἐμπριόνετα (Nic. Al. 533). τραχύν
ἐμπύλαι· αἱ νύμφαι (v. τιτύπαι) [25] 10
(Ἔμπυλον v. 2499) Soph. Phil. 1378
ἐμπυνος· δὲ ἐμπυνίς παρὰ Μενάνδρῳ (fr.
CDVI)
- ἐμπυρα· τὰ καιόμενα λερδ
ἐμπύρευμα· λείφανον (2721)
- ἐμπυρία· ὄρκος ὁ δημόσιος. καὶ μαντεία,
παρὰ Βουστοῖς [30]
- ἐμπυριβήτης· οὐτῶς Εὐκλος (δὲ) χρησμο-
λόγος ἔκαλετο. λέγεται δὲ καὶ τρίπους δ
ἐν πυρὶ τιθέμενος
ἐμψάλιν· ἐψρεχεν
ἐμψάζο· ἐψρέζετο
- ἐμψήνεν· ἐστενεν (Hippocr. III p. 547 K.).
δρεψήλαξεν
- ἐμψήην· ἐμυσταγωγήθην
ἐμψήενεν· ἐλεγεν [37. 38]
- ἐμψάκτο (Ar. Ran. 662)· ἐψώνει
ἐμψάλλανεν· ἐμυκτήρισεν
ἐμψήσατο (Nic. Al. 482)· ἀγδισθη
- ἐμψύς (Arist. HA. II 15). ὅσων ἐν λίμνῃ καὶ
ἐν πηγῇ γινόμενον. οἱ δὲ χελώνην τὴν
ἐχουσαν σύραν
ἐμψάκτετο· ἐψρελύσσετο. ἐμψάττετο
ἐμψάσσα(σ)σον· ἐψλ(κ)χαίνον
- ἐμψάττετο· ἐψρέζετο. ἐψρελύσσετο
ἐμψεσ· συνῆλθεν (ψυλης)
ἐμψφαινειν· ἐψρεκυνοθα, σημαίνειν
ἐμψφινων· δεικνύων, σημαίνων
ἐμψφανές (Ar. Lys. 261). φανερόν
ἐμψφανέστατα· ἄγαν φανερώτατα
ἐμψφανίσων (Xen. Cyr. VIII 1, 26). φανε-
ροποιῶν
ἐμψφανισθήσονται· φανήσονται
- ἐμφαντικῶς· ἐννοθητικῶς
ἐμφανῶν· δηλαυγῶν ἐμφάσει τεκμη-
ρίων [35]
- ἐμφαρυξάμενος· ἐμφαγῶν
ἐμφάσεως· [αἱ 57] ἐννοήσεως
ἐμφασις· δήλωσις. τὸ μέγεθος (Theophr. de
sens. 36). νόησις [59. 60]
- ἐμφατικώτερον· δηλωτικώτερον
ἐμφατον· αἰνιγματοειδῶς εἰρημένον
τὸ ἐμφατον· πλακοῦντα τετυρφωμένον
ἐμφερέσ· ὅμοιον
ἐμφέρεται· ἴψεται. φέρεται. περιφέρεται.
[ὅμοιος (αἱ ἐμφερεῖς)]
- ἐμφερής· ὅμοιος [67. 68]
- ἐμφῆναι· δέξαι
- ἐμφιλοχωρεῖ· σχολάζει [η] τὴν χώραν
φιλῶν
- ἐμφιλοχωροῦντες· ἐνοικοῦντες ἐν παρα-
μοναῖς
- 20 τὸ ἐμφορα· προσβεβλημένα (Hippocr. III
p. 664?). [δύλη προβάτων
ἐμφόροβιον· τελώνημα
- ἐμφορηθέντες· κορεσθέντες, χορτασθέν-
τες, πληρωθέντες (v. ἐνεψ—)
ἐμφορούματι· χορτάζομαι, πληρούματι, καὶ
τὰ ὄμοια
ἐμφραξις· πόνος ὥτων
ἐμψφον (Pind. Ol. IX 74). ἐχίφρονι, συν-
εψφ, φρονίμῳ
- 30 ἐμψφων (Alexid. fr. 18 p. 495). συνεψοῦς,
φρονίμως
ἰμψύλιον (Soph. O. T. 1406). συγγενικόν,
η τῆς αὐτῆς φυλῆς
ἐμψφυλον (οἱ 273). τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς
οὐ πολέμιον, δλλ' ἐμψύλιον
ἐμψφύται· πάδος περὶ τοὺς ὀφθαλμούς
ἐμψφυτον (Eur. fr. 773). ἐν τῇ φύσει
ἐμψφησαι· ὅταν δανειστής ἀποδιδόν-
τος χρεώστον μὴ εὐθέως ἀναλαμάνη εἰς
δψλημα
- 40 ἐμψφίσσα (Aesch. fr. 50?). ἴψεγματα δι-
δούσα
ἐμψφωλεύει· κρύπτεται

COD. 20 ἐμψρεποι, ἐψπρεποι (cf. πρέπον) 23 ἐμψροιέντα, ταγύν 26 ἐμποι-
κος 29 μαντ' Post 31 ἐμψάλακεν cf. 2540 32 ἐψραχεν 33 ἐμψάσατο· ἐψλετο 35 ἀψ-
λιθαζεν (v. ἀψύσαι, μψει) 36 ἐμψηήην 42 ἐμψύς — λίμνη — γενόμενον (v. ἐλλύει,
κλεψμύς) 45 ἐμψάσατο 61 δηλοι

HES. 19 ἐμψρεον (ἐμψαιον)· ἐψψρον 25 ἐμψκυμάτοισιν (Δ 65). ἐν ἐσχάτοις
20 ἐψψυριβήτην (Ψ 702). τὸ (v) ἐψτιθέμενον τῷ πυρὶ 31 ἐμψενόμην (β 172). ἐλε-
γον 38 ἐψψκεν· ἐψψρησεν (E 749). ἔχανεν (Θ 393) 55 ἐμψφανώς ἦψει (Ps. XLIX [L]
3). φανερώς ἐλθη. Αἱ 57: [ἐννοθητικῶς] 59 ἐψψαντικῶς· ἐννοητικῶς. ἐμψφανώς 60 ἐψ-
φαντικός· ἐμψφανής 67 ἐψψφεια· ὅμοιότης 68 ἐψψφετέρῳ (Σ 236). ἐν τῷ φορίῳ

εμψυχον (Antiph. com. III p. 75)· γῶν
εμωλύνθη (Hippocr. III p. 684)· ἐπαύσατο.
ημβλύνθη. [ad 87] [88]
εμώσατο (Dor.)· εύρεν. ἐτεχνάσατο. θῆ-
τρον
ἐν· αὐτῇ τοῦ εἰς (Dor.). καὶ διαρακτοῦντος
ἐπιφόνημα. καὶ πρόθεσις
ἐναβρύνεσθαι· σφαίζεθαι ή ἐντρυφάν-
δρος γάρ δ τρυφέρος
ἐναβρύνεται μεγαλοφρονεῖ. ἐντρυφᾷ. σε-
μνένται λαμπρύνεται
ἐναγές· μυσαρός, διάθαρτον
ἐναγής· πονηρός [95, 96]
ἐναγίζειν (Herod. I 167 Hippocr.)· τὸ γόδες
ἐπιφέρειν, ηθὺντος κατοιχομένους, η
διὰ πυρὸς (δαπανᾶν,) η φορεύειν. Ἀγος
γάρ τὸ μίσαμα
ἐναγίσματα· δλοκαντώματα
ἐναγίσμοι· τὸ αὐτό [2600]
ἐναγκωνιεῖς· δποκλινεῖς
ἐναγοράζειν· ἐν(α)θροίζεσθαι
ἐναγούς· ἀκαθάρτους [5]
Ἐναγρος· ἐπαγρος. καὶ Ἀπόλλων ἐν Σιρφῳ
(2717)
ἐναγχος (Menand. fr. CCCXII)· πρόφων. προ-
σφάτως, πρὸ μικροῦ, ἀρτίως, νῦν, ἔγγυς,
πρὸ βραχέος (onomast. ?)
ἐναγῶν· ὑπωρῶν [7]
Ἐναγόνιος· δἘρμῆς
ἐνάδες· σύστημα [10]
ἐναερίζει· μετεωρίζει
ἐνάξω· λιτανεύοντος τοῦ ναοῦ (2726) [13]
ἐναθρεῖν· ἀτενίζειν (3068. 72)
ἐναθρόντες· παλίσοντες

COD. 87 ἰμολ¹ 90 ἐρ — εἰς (Suid. ἐνευ) 97 φονεύς; 2603 ἐναγούς 4 σιρφ^ω
5 δρει φε 9 ἐναδές 11 μεταιώ 16 ἐμπλέξας (26 Psalm. XC 15) 31 διοσμία
35 δχ² 41 ἐναλίσαι, ἐγκυλίσαι (v. ἐξαλίσαι) 45 cf. ἐπαληγσαντες 46 ἐναλλόντα
47 ἐννάματι 48 ἐγκεκωμένος 50 ἐναπονυκίσαι ἐκχ³

HES. Ad 87: μενέων ἱμῶν ἐπιθυμιῶν η προδυμῶν 88 ἵμῶν μενέων ἀπερφενεύς
(Θ 391). τῶν ἴων προδυμῶν ὃ κωλυτῆς 95 ἐναγής· μεμιημένον 96 ἐναγές· με-
μια(σ)μένον 2600 ἐν ἀγονίγραιν (Λ 268). ἐν ταῖς ἀγκάλαις 7 ἐν ἀγωνίᾳ (Luc. XII
44). ἐν μερίπνῳ 10 ὁνάδοντες· ἴμπεοντες (2645) 13 ἐναθλοῖς (II 590). ἀθ-
λον. Post 17: φκει (Z 13) 20 ἐν αἴρῃ (Γ 20). ἐν τῇ δινῃ 21 ἐν αντίματι (Deut.
XXVIII 37). ἐν παρεκασθα, ἐν παραβολῇ 22 ἐναλίος· ἐπληκτος (ἰερός) 24 ἐναίος·
ἄνελε, φονεύ (K 481). σκλένε 25 ἐναλίειν (N 483). τὰ αὐτά 28 ἐναίσιμα (Q 425).
ἀγαθα, καὶ καθήσοντα 29 ἐναίσιμοι (Q 40). μαρτυρικοί. καθήσουσαι 30 ἐναίσιμον.
καθῆκον. πρόφαν. ήδυν. αἰτον. καλόν. ἀγαθόν. ἀληθές (ex onom.). Ad 32: τὰ καθήσοντα, προσ-
ήκοντα εἰδῶς (Z 521). η Post 32: καὶ καθήκων 33 ἐναίσαρι· στερεοῦ. οἱ δὲ ἐνάσαρι
Post 35: ἀκαρή· δικαρή· ἀνακαρή· η, ἡ, διθρογον 37 ἐν διλαγαμψ (Pv. XLVI [XLVII] 6).
ἐν εὐθυμφω βούῃ 39 ἐναίσαι κορώναι (E 67). αἰνίσαι 40 ἐναλίγκιος· ὅμοιος. ἐκτάσε⁴
42 ἐναίμος· ἀνήρ ζώος (ad διερος. συγγενής. καὶ δ Ζεύς (2632) 49 ἐναθρον· κενῶν
ἀνδρῶν 52 ἐναντίη (Z 251). ἐν ἐναντίαις 54 ἐναντίοις δλλήλοισιν (A 67). ἐρίζοντες
πρός δλλήλους Post 56: καὶ ἐναντίοις δλλήλοις (A 67). ἐρίζοντες 59 ἐν-
περερή(ει)σασθαι (Il Macc. IX 4). ἐμπήξαι. στήσαι

ἐναθύρσας· ἐμπαίγας;
ἐναίεν· ἐμενεν [post 17]
ἐν αἴδηγ· ἐν τῷ σκότῳ
ἐν αἰθρίᾳ· ἐν τῷ φανερῷ [20—22]
ἐναίρει· ἀναιρεῖ, φθείρει [24, 25]
τὴναίρεσει· ἐνθλίψει
ἐναίσασθαι· φθαρήγαλ. γηράσαι (v. δράσ-
σαι, ἐνασθαι) [28—30]
τὴναίσιμα· διοσημία
10 Ἐναίσιμος· [ad 32] Ζεὺς ἐν Κορωνείᾳ [post
32] [33]
ἐναίχμάσαι· ἐμμαχίσασθαι
ἐν δικαρεῖ (Ar. Plut. 244). ἐν ὑπῇ [post 35]
ἐν αὔκη (Thuc. IV 2). ἐν δυνάμει [37]
ἐνάλια· τὰ θαλάττια [39, 40]
ἐναλίσαι· ἐγκυλίσαι [42]
ἐναλλάξαι· δούναι, ἀμείψαι
ἐναλλονται· ἐπιηδῶσιν
τὴναλλοντας· ἐπηδῶσιν τας. η ἐπεσοντας
20 (2610)
ἐναλόντα· συλληφθέντα, κρατηθέντα
ἐν ἄμματι· ἐν φλογί⁵
ἐναμπλένοντος (ἐνημ—). ἐγκεκαυμένος [49]
ἐναμπυκίσαι· ἐγχαλινῶσαι
ἐναντα· φανερός (Y 67?) [52]
ἐναντίζιος· ἵναντιαν δύναμιν ἔχων [54]
ἐναντίον (Aeschin. Ctes. § 43). ἐνώπιον.
[ιμπρός]
ἐναντιότης· ἔρις. [post 56]
30 Ἐναίεν (φ 122). ἐσαΐεν. ἐπίλισσεν. συνε-
πλήρωσεν. ἐπιμελώς ἐμέστωσεν
ἐναπείληπτο· ἐγκατέλιπτο [59]
ἐναπέψυξε· τέθηκεν
ἐναπιλλάτημένος· διακρατηθέντας (3149)

† ἐναποθέρομαι· ἐνδέχομαι
ἐναπομάξασθαι· τὸν τύπον ἀνατιθεῖν
ἐναπομάξεται· ἐναποτυπώσει
ἐναπομάττεσθαι· ἀναλαμβάνειν. μανθά-
τειν
ἐναποματτόμενοι· ἔντυπούμενοι
ἐναρ· εἰς τρίτην. Λάκωνες
ἐναρα (Hom.)· ὄπλα. σκῦλα (N 268), λά-
φυρα (Z 480) [69—71]
ἐναραγή (Soph. Tr. 224)· δῆλα, φανερά. βέ-
βαια, δασφαλῆ [73]
ἐνάρδος (ε 236?)· ἐνηρμοσμέτος
ἐναρθρον· εὐέρμοστον. η ὑπὸ γράμμασι
δηλονυμένη φωνή [76]
ἐναρίζειν· [ad 77] σκυλεύειν· ἐναρα γὰρ
τὰ σκῦλα.

οὐδὲ μιν ἔξερδης (Z 417)

καταχρηστικῶς δὲ ἀναρεῖν·

‘Ητοι βέλτερόν τι κατ’ οὐρεα θῆρας
ἀναιρεῖν (Φ 485)

ἐνάριζεν (Π 731)· ἀνεῖλεν, ἐφύνευεν (E
155). ἐσκύλευεν (X 323) [79, 80]
ἐναρίθμια· φίλα, συνήθη [82, 83]
ἐναρίσασθαι· ὄπλοσασθαι
ἐναρχεῖται· ἐνδέχεται
ἐναρχεύειν· φρονεῖν. καρίνει
ἐν ἀρχυσι (Eur. Bacch. 231): δικτύους [88, 89]
ἐναρχοκτάντας

δὲ φρονοῦ... κότος ὑψοῦ

τίλος διθαράτων ἀπόλε(ι)ψει

Αἰσχύλος δὲ Νηρπᾶν (fr. 117). οἱ υπο-
μνηματισταὶ παρὰ τό (χ 412).
οὐχ ὅση φύμιεροισι ἐπ’ ἀνδράσιν
εὐχετάσσουσι·

ἴτα γ δ τοὺς· δ δὲ ἐναρχοτάντας Θά-
ρατός μοι ἐπικαυχώμενος τὸ ἐκ τῶν θεῶν
τέλος ὑψοῦ ἀπολείψει, τὰ τῶν ἀθανάτων
ὑψη, καὶ ἐπὶ τοὺς ἔχθροὺς ἥξει

COD. 63 |άγεσθαι| 64 |ζεται| 77 μην — εἰσ τὰ κατ’ 90 ἀπόλεψει — τηρεῖσιν
— ἐπαρδάσιν — θάρατον μη ἐπικ| (κταμένοισιν;) 94 ἐν ἀς 95 |γένων| 97 ἐθάσσαστο
ταῦσσαστο τάσσαστο 2700 ὀστείμενας — ἀλφεστίοις ὑστοτάς 4 ἐναυλος EM. 338, 1 (12 cf.
ἔγγαρος) 14 ἐναυλόχων 15 cf. σπανόν

HES. 69 ἐνάρας· ὑγιᾶναι (ἀναραῖσαι) 70 ἐναράνει· ἐντρυψᾷ (ἐναρθύνεται)
71 ἐναρα βροτόεντα (Z 480). τὰ σκῦλα τὰ ἀνθρώπινα (—ωπίνῳ) αἵματι μεμασμένα
73 ἐναρεῖν· κνισκεσθαι διαλέγεοθαι (ἀναιρεῖ — διμέλεοθαι) 76 ἐν αρίζει· συκοραντεῖ
(ἐρινάζει) Ad 77: συκοραγεῖν 79 ἐναρίζοι (A 191). φονεύον. καὶ τὰ ουοια 80 ἐνά-
ριζον· λοκύλευον (M 195). ἀνεῖλον (I 526) 82 ἐναρίθμιος· συμψηφισθεῖς, καταριθμη-
θεῖς (B 202) 83 ἐνάρεσθαι· ἀπολεύειν. φθονεύειν. ἐρείπειν. [ἀπολανεῖν] 88 ἐν ἀρξάρ-
εις· ἐδρόησει (ἴνατειν νελ ἐναράξει) 89 ἐναρα φόρος (Hes. Scul. 192?)· σκυλοφόρος
92 ἐνάρω (Z 68?)· κυλος 96 ἐνασπίδος, ἀντιγύπαλτο (O 645). ἐνεπλάκη τῇ δοπίδῃ
1703 ἐν τῷ μηφ, ἐν κιτήματι (I Cor. XV 52)· ὧν τάχει 5 ἐνανάγησαν (I Tim. I 19).
ἔκινονύνεσσαν 6 ἐνανάξεις· ἀμφιβάλλει (ἐνδυόσει) 13 ἐναύλους· ποταμοὺς χειμερ-
ρούς (Φ 312). διώρυχας (Π 71) Ad 19: η μεταβαλεῖν (ad τεάσαι) Ad 21: μετάλλησις

ἐναρος· ἐνοχος (cf. Dem. 404, 4)· ἐπικατά-
ρατος [92]

† ἐναρῶν· ἐπαύσατο σκύλων
ἐνας (Theocr. XVIII 14)· εἰς τρίτην
ἐνασελγαίνων· πορνεύσων

† ἐνάσθιαι· φθαρῆναι γηράσαι (2027)
ἐνάσθη (Callim. CCLXXII 1)· φκλεθη
ἐνδοσσατο· φκισατο [96]

ἐναστρος· ωστε μαινάς· Ἀχαιός· Ἀλεπο-
βοιά (fr. 15) ἀντὶ τοῦ 'Υάς· τὰς γὰρ Βάκ-
χας 'Υάδας ἔλεγον

ἐν ἀστειν (Callim. Ap. 40)· ἐν πόλεσιν
ἐναστείζομενον· ἐνοικοῦντα [1703]

ἐνανδος· ψυπονος· φωνηεις [5, 6]
ἐναντίζεσθαι (Herod. I 181?)· ἐνδιατρί-
βειν

ἐναντιοςθήσεσθαι· ἐνοικισθήσεσθαι
ἐναντιοσμα· νεωστι γενόμενόν τι ολημα

ἐναντιοι (Apoll. Iex. 68, 25)· αλ ἐπὶ τῶν
χειμώρων ποταμῶν καταβάσεις, τινὲς δὲ
ποταμοὺς χειμάρρο(ο)υς. η διατριβάς

ἐναντιον (Aeschin. Cle. § 62)· νέαν
την εὐεργεσταν, ου πρὶ πολλοῦ. η διατρί-
βοντα

ἐναντιος (Plat. Menex. 235 B)· δ ἀκουομέ-
νος, παρὰ τὸν αὐλόν [18]

ἐναντιόχουν (Herod. VII 192)· κατὰ πλοῦν
ἔλλων

† ἐναντον· ἐνθει. Κύπριοι

ἐναντιοντει· ἀνάπτοντες πυρι. τὰ γὰρ ομήνη
τῶν μελισσῶν διάσκονται διά πυρδος καὶ κα-
πνοῦ

*Ἐναυρος· δ Ἀπόλλων (2604)

ἐναύρω· πρωι. Κρῆτες

ἐναύσαι· ἐνάφαι

ἐναύσασθαι (Cratin. fr. CXVIII)· ἐξάφαι
(non Axioch. 371 E)

ἐνανσμα· λείφανον (2528) [ad 21]

- ἐναύσματα· δρός. ἐμπυρέύματα (2528).
 φαγτάσματα
 ἐναυχῆσαι· ἐλλαμπρύνασθαι
 ἐναυχοῦσα· ἐλλαμπρυνομένη. σεμνυνομένη.
 καυχωμένη
 ἐναύχη· ἰσάχθη. ἐπληρώθη. ἐπιλώθη
 ἐναύσων· τὸ ποταῖ δάγαν ἵκτευσων [27]
 τὴν βενερος· νέλλοισείδης [29]
 τὴμβρῆσαι· ἐν φρόφῳ
 ἐν γε δή· ἐν πρόθεσις, γε, δή σύνδεσμοι 10
 . [32]
 ἐνγηράσσασθαι· [ἐν] γῆρᾳ χρήσασθαι [34]
 τὴν γλαυσιν· ἐγράλαικεν [36]
 ἐνγράφει· ἔγχαράπτει
 ἐνδαχοῦσα (Aesch. Suppl. 874)· κατεσθίουσα
 τὴν δαγεῖ· ἐμμανεῖ (φρενοδαλεῖ)
 ἐνδαμάρι· ἐνδημίᾳ
 ἐνδανδαλνει· ἀτενίζει. κατατολμᾶ (ν. δανδ—)
 τὴν δαέται· ἐν διανοίᾳ ἐκδστον [43, 44]
 ἐνδάπιον· ἔγχωριον [46]
 ἐνδασσαι· μέρισμον
 ? ἐν διλητία· οὐτως Ἀθηνᾶ τιμάται παρὰ Μεγαρεὺν· ἀπειδή εἰς αἴθιναν ἀπεικασθεῖσα οὐπό τα πτερά ἔχουντα τὸν Κέρκοπα, καὶ διεκόμιστεν εἰς τὰ Μέγαρα (Lycoph. 359)
 ἐνδατεῖται· διονερίζει
 ἐνδατουμένη (non Lycoph. 155)· ἐπιλαμπανομένη, μερίζουσα
 ἐνδατούμενος· μεριζόμενος. καὶ οἰονελ κακοῖς λέγουσα σφροδῆς (Soph. Tr. 791). ἀπὸ τῆς δατοτός
 ἐνδαυλον· λοχμῶδες, δασύ [53, 54]
 ἐνδεεῖ· χρείαν ἔχοντι πτωχῷ
 ἐνδέειν· ἄλλετειν (2764)
 ἐνδεια· πενία, πτωχεία. πενία
 ἐνδεικτο· ἴσημην (ν. ἐνδ—)
- 20
 ἐν δέονται· ἐν μέρει (καυφῇ?)
 ἐνδέοντες· δανειζόμενοι [79—83]
 ἐνδευκέα· ἐμφερή, όμοια
 ἐνδευκές· όμοιον
 ἐνδεῶς· ἐλληπτις
 ἐνδῆδεις· αἱ νύμφαι ἐν Κύπρῳ (ν. Ἐννησσόδεις)
 ἐνδῆλοι· φανεροί
 ἐνδημία· παρουσία
 ἐνδήμουν· συγγενικοῦ [91]
 ἐνδια· [ad 92] μεσημβρία (ἐνδία), διατριβαλ (ἐνδία)
 τὸν Ἑνδιαγρος· Ἀρτεμις (ἐν Ἀγραις?)
 ἐνδιάθετος λόγος· πᾶς λόγος ἐν νῷ λαμβανόμενος
 ἐνδιαδέτως· δλοψύχως. ἡ διηνεκώς
 ἐνδιάδηχος λόγος· πᾶς ἔγγραπτος
 ἐνδιαιτάται· σύνεστι. διατρίβει

COD. 25 ἐντήθη (ν. νέκας) 26 ἐναῦ 28 ἐνβεννοειδῆς· ὑέλλο ηδης Συρ. Dr. 37 ἐγγράφει 40 ἐνδάγαϊ· ἐρημία (cf. ἐδαία) 48 ἐνδαρδνία — κρύφαι — διεκομησεν 52 χολῶδες 54 πρὸ 56 ἐνδεείν 66 ἐνδεκαδίκρο 67 τήνδε καπην 68 πυκνάζει Λάχωνες (72 Bkk. AG. III 1370) 73 ἐνδενειλῶν 92 διατριβή

HES. 27 ἐν βένθεσιν (A 358)· ἐν βαθεσιν 29 ἐν βουλῇ (Ps. I 1)· ἐν φροντίδει. ἐν συναγωγῇ, ἐν δόφ 32 ἐνγείνονται (T 26)· ἐνγενήσωσιν 34 ἐν γῆρᾳ πίονι (Ps. XCII—XCIII)· γῆρας λιπαρός 36 ἐν γούνασι (Hom.)· ταῖς φρεσι. καὶ τιμέσοι 43 ἐν δ' ἀνεμος πρῆσαι (A 481)· ἐνεργήσαι δὲ ὁ ἀνεμος. ἐνεφύσησεν, ἐγέμησεν, ἐκόλπωσεν 44 ἐν δαπέδῳ (λ. 577)· ἐν τῷ ἰδάρει 46 ἐν δ' ἀρ̄ ἐβη (A 311)· ἀνέβη δέ 53 ἐνδέναι· γνώναι (εἰδέναι) 54 ἐν δέ (η 95)· πρὸς τούτους δέ, ἐν αὐτῷ δέ (ε 256) 64 ἐνδειν· τέλλεται (ἐν del. ἐντ—?) 62 ἐνδεικομαι (T 83)· δπολογήσομαι 64 ἐνδεῖν· χερήσειν, (ἐν) ἐνδειά είναι, καὶ ἄλλετειν 69 ἐνδελεχισθεσεται (Sircac. XX 19, 24). ἐνβραδονει (—νεια cod.) 75 ἐν δεξιᾷ (A 597)· ἐν δεξιῶν 79 ἐν δέ οὐ τορ (A 183). ἐν δέ τοις στήθεσιν αὐτοῦ η φυκή 80 ἐν δέ πεσειν (A 134)· πεσειν 81 ἐν δέ φυτῆσι (Π 475). τοις λάροις 82 ἐν δέ σθένος ὠρσεν (B 451)· ἐκατοντορρώνυσεν 83 ἐνδέεις· συνεχές (ν. ἐνδυκές) 91 ἐνδημησαντων (II Thes. I 6)· ἐλδόντων Αδ 92: δδύνη (ἀντα). λειφις πράγματος (ἐνδεια) η

ἐνδιαιτᾶ· τὰ δρόκους (δρέσκειν αὐτῷ?)
ἐνδιαιτημα· διατριβή. οἰκητήριον, οἰκημα
ἐνδιαιτηθεών (Thuc. VII 81, 4). ἐπιμένων
[2801]
ἐνδιάλω· μεσημβρίας ώρα
† ἐνδίδας· ἐνδίδασε: διαγνωστον
ἐνδιεσαν (Σ 584). ἐπεδίσχαν, ἐπώτρυναν,
ἐσπούδασαν
† ἐνδίεις· ἐνυδρον
ἐν δικῇ (Ατ. Εργ.)· δικαίως [7]
ἐνδικον· διηγέσ. δίκαιον, ἀξιον [9]
ἐνδίως· δικαίος, ἀξιώς, διηγήσ [11]
ἐνδιοις· δρθίνοις
ἐνδισματα· ἐναλισματα (ἐνάσματα· ἐν-
διάσματα?)
ἐνδιστηται· μεσημβριδίσουσιν
ἐνδιστοτόν (Ηίροστ.)· ἀμφιβολον, ἀμφι-
δοξούμενον (2840. 41)
ἐν δοιῃ (Callim. Ιον. 5). ἐν δισταγμῷ, ἐν
φροντidi [17]
[18] { ἐνδοιεῖτιναι· οἱ ἀπὸ ἐπεὶ πατέρων καὶ
μητέρων ἀστῶν κατάγοντες τὸ γένος
ἐνδοιέμεναι· όσοι ἀπὸ ἐτέρων πατέρων
καὶ μητέρων
ἐν δοκῇ· ἐν ἐπιβούλῃ
ἐνδοκία· ή μῆτηρ παρὰ Ἀθηναῖος
ἐν δόκοις (Archil. 68, 3. ἐν) ἐνδόρρα [23]
ἐνδομενία· κτήσις. ή διποκενή
† ἐνδόθρας· τὰς πλοκοπὰς τῶν νεοδόρων
δερμάτων (ει. νεοδόρας)
ἐνδομυχι· ἐν ἀποκρύ(φ)ῳ τόπῳ
ἐνδόμυχοι· κάτοικοι
ἐνδόν (*—σσα*)· ἐσθωτεν [29]
ἐνδόσιμον· τὸ πρὸ τῆς φθῆς κιθάρισμα
ἐνδοσις· δμοις
ἐνδούμενοι· ἐνδεσμεύοντες, η δεσμούμενοι
[33]

ἐνδρατα· τὰ ἐνδερόμενα σὺν τῷ κεφαλῇ
καὶ τοῖς ποσὶ¹
ἐν δριῶνας· δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαι-
μονι (Meinek. Theocr. p. 326) [86]
ἐνδρομίδες (Callim. Dian. 16). ὑποδή-
ματα
ἐν δρόμῳ· Δημήτηρ ἐν Ἀλικαρνασσῷ
ἐνδρυον· καρδία δένδρου. καὶ τὸ μέσον (αρ)ον [40. 41]
[43]
† ἐνδυδαν· ἰσθεν
ἐνδύκιον· πιστόν φύλον. ἐμφερές (ἐνδευ-
κίς), βέρασιν. δηπόρυφον (ἐμμύγχον)
ἐνδυκές· συνεχές (2783 Nic. Ther. 163).
συνετόν. [ἀφελές.] δασφαλές (Hippocr. II
p. 141). γλυκύν (ει. Nic. Al. 328). πρόθυ-
μον. εὐ[π]νοιον. πιστόν. ἐπιμελές (Nic. Ther.
263) [46]
† ἐνδύλω· ἐνδοθεν [48. 49]
Ἐνδυμίστα Κάρα· Ἀριστοφάνης τὸν Ἐν-
δυμίστα Κάρα φησι διὰ τὸ περι τὸν
Λάτμον δοκεῖν αὐτὸν τεθάρφθαι
ἐνδυσις· κατάδυνοι
† ἐνδύτας· αὐλωτὸς στάμνος
† ἐνδωδρότερον· ωμότερον. ἀκρατέστερον
(—ειν ἀσφ—)
ἐνδώστω· ὑποσημανῶ. παρέξω. δηλώσω
ἐνεασμός· ἐπιαγμός. πανουργία (ν. κιμβρ-
κεία), δόλος [56]
ἐνέβρυον· ἐνεκόνον
30 ἐνέγκασθαι· ἐνέγκαι (3114), φέρειν
ἐνεγκον· ἐνεγκε
ἐνεγκοῦσθαν· τὴν μητέρα. η πατρίδα. η
πόλιν
ἐνεγλαύκωσε· φοβερῶς εἶδεν
ἐν (ε δ) ἐ δ ε ε κ τ ο· ἐνεσήμηρεν. ἐνετελλατο
(2759)
ἐνεδιάσθη· εἰσενεπλάκη (2813) [64—66]

COD. (2802. 3 διαγνωστον refer ad Creticum ἐνδίαλον; cf. διαλον)

δικη [12] δρθρηνοις (h. e. ὁρθρηνοις) 18 cf. ἐνεδιάσθηται h. e. ἐνδιάσθηται
18 επι ζ — δοτων 19 legebatur post 25 20 ενδοκῃ 21 η μηρ' 22 cf. ες δόκον
24 κτισις Post 25] 19 33 ενδρωνας — Λακεδαιμόνη (cf. τριώλας διωδόνες διουν-
σιάδες) 37 cf. εντροπίδες 38 ενδρωμός

HES. 2801 ἐνδειγμα· δποδειξις 7 ἐνδιεις ἵπποι· ἐν τῷ Ἀδρία ίπποι· (οι) λυκο-
σπάδες καὶ λυκορόδοι (Ενετίδες) 9 ἐνδοις (δ 450). μεσημβρινός 11 ἐνδικην (Ψ 806).
τῶν μελῶν. ἀπὸ τοῦ ἐνδύσασθαι τῷ θύρακι καὶ τοῖς ἀλλοῖς ὅπλοις 12 ἐν δοιῇ δὲ
(I 230). ἐν δισταγμῷ δὲ 23 ἐνδομορια· η κτίσις. η παροια 29 ἐνδόσθια (Sirac. X 9). ἔγκατα 33 ἐνδούπησα (μ 443). ἐνέποσα 36 ἐνδροια· καρδία δένδρου καὶ τὸ
μέσον 40 ἐνδάχει· ἀπορεῖ διστάξει (ἐνδυούμενη) 41 ἐνδυασμός· διυφράδια. δισταγμός.
καὶ δηροια (ἐνδοι) 43 ἐνδεικαίς· φιλορόφων. ἐπικελώς (Ψ 90) 46 ἐνδυν· εἰδοῦ-
νται. εἰσελθεῖν 48 ἐνεβάτευεν· κάτεχεν 49 ἐνδυτεν (B 42). ἐνεδισταο 56 ἐνε-
ργειήσατο (Ιοανν. XI 33). ὠργίσθη. ἐτάραξεν 64 ἐνδίδον (Genes. VIII 3). ἐγα-
νούστο· 65 ενέδρα· ἔγκρυμα, δολερὸν ὑποχάσιμα 66 ἐνεδρεύει· δόλον μηχανάται.

ἐνεκάθηται (cf. Ps. IX 30). κατατηρηται

- ἐνέδρη· ἐνέδρευσις [68—73]
 ἐνέδροεν· ἐνεπήδησεν (ρ 233?) [75. 76]
 † ἐνέθριξεν· προσωφυλασθη
 ἐνέθριψαν· θρῖν οὐκίσαν, ὥπερ ἔστι
 βρῶμα
 ἐνέθυμι [a]ζον· ἐνεθυμούμην (ν. ἐνθ—)
 ἐνει· Απτικοί· ἐνθέν (ν. νεῖν)
 † ἐνειλῆται· ἐγνίμισται
 † ἐνειδημένους· πορθήσαντας
 ἐνειμάδην· ἐμερισάμην [84. 85] 10
 † ἐνειματισν· δ τὰ ἐπάσματα (ἐνυφ—)
 τοῖς ἀνδράσιν (ἴστον ἐπε—) ἐκτιθεῖς
 ἐνειρα· ἐνέβαλον, ἐνεπερόησα [88]
 ἐνείρων· ἐναρμόσων. συνάπτων
 ἐνεις (Eur. Bacch. 851)· ἐνθέμενος [91—95]
 ἐνεκολάβισ (cf. Ar. Eqq. 263)· κατέλιεν.
 δπὸ τῶν ἀκόλων. η καὶ ἐπέρανεν, ὡς τινες.
 οἱ δὲ ἐνεκολήβασεν [97—99]
 ἐνεκρίκωσεν (Hippocr. I p. 521)· ἐνέδησεν
 [2901. 2] 20
 ἐνέλειπεν· εἰσεν
 ἐνέλειψε· παρέλειψε
 ἐνελήκησα· ἐπλησα. ἐφόφησα
 † ἐνελήκισεν· ἐνεκύλισεν
 ἐνελίκανεν· ἐπλησεν. ἐπλήσεν
 Ἐνελυσκίς· Δημήτηρ ἐν Σάμφ [9]
 ἐνεμεν· ἔδοσκεν. εἶχεν [11]
 ἐνένητο (Hdt. I 77)· ἐνενότη (-ωτο) [13. 14]
 ἐνέντος· ἐμβαλόντος
 ἐνέξεται (Aesch. Suppl. 169)· ἐ(ν)σχεθή- 30
 σεται [17. 18]
- ἐνεόν· κωφόν. καὶ μωφόν. ὅθεν καὶ ἀμνή-
 μων
 ἐνεός· τυφελής. μετέωρος. κωφός. σκαιός.
 μωφός. οἵσ οὔτε δκούει οὔτε λαλεῖ
 ἐνεόχμωσεν (Iones)· ἐκίνησεν. ηλλοίσσεν.
 ἐκανοποίησεν [22. 28]
 ἐνεπάρησαν· συνεπλάκησαν (ν. ἐμπεκαρ—) [25—27]
 ἐνέπει (Acarnanes)· λέγει. κελεύει. λατορεῖ
 ἐνεπιδημεῖν· ἐνδημον είναι
 ἐνέπνεον· ἐβίουν [31. 32]
 ἐνεργεῖ· πράτει
 † ἐνεργεῖς· η εἰς γλουτούς κάθεσις τῶν
 χειρῶν
 ἐνεργεῖται· κατασκευάζεται [36. 37]
 Ἐνεργίδα· Δημήτηρ
 ἐνεργυός· κρούσμα μουσικόν· τὸ δ' αὐτὸ
 καὶ ἐνεργής
 ἐνεργοί (Herod. VIII 26)· ἔτοιμοι πρὸς ἐρ-
 γασίαν. η [ad 40] αἱ μὴ δργαῖ [post 40] [41]
 ἐνεργεῖσας· ἐμπῆξας, στρηγᾶς, η ἐμβαλάν
 ἐνεργεῖσομεν· ἐμβλέψομεν [44]
 ἐν ἐρκεσι (Eur. Bacch. 958)· περιφράγμασι,
 τείχεσι (αἱ φ 238?)
 ἐνεργοί· νεκροί. ὑποχθόνιοι. ασθενεῖς [47]
 ἐνεργον· κατώ
 ἐνέργατον· κατάτατον
 ἐρέτεροι· οὐτώ λέγονται οἱ Τιτᾶνες διὰ
 τὸ κατατεταρφῶσθαι [31. 52]
 ἐνεσιλανεν· ἐπτυνεν, ἐνέπτυνεν [54]
 ἐνεσκίμβηκεν· ἐρεστήρικται. ἐνεσκειρωται

COD. 2910 ἐνελεν, ἐβόσεν (ν. νέμει) 12 cf. νένωται, ἐνώσατο 15 ἐνβαλλ] 20 βαιός
 29 ἐνεπιδημεν 30 ἐνέπλεον 55 ἐνεσκίμβηκεν

- HES. 68 ἐνεγκεν (Ψ 564)· ἡγεγκεν
 (δ 784)· ἡγεγκαν 71 ἐνείκω (Ζ 258)· ἐνέγκω
 θούσα (Philo VM 3 p. 178, 14). ἡμάντετο
 (Greg. Naz. Arc. IV 19 ?)· ἐν διαφοραῖς
 147· ἐδωκεν 88 ἐνειρας (Iob. X 11). ἐνέραφας. ἐνέβαλας. θρυσσας. συνῆφας
 91 ἐνέσποι (Ξ 107)· ἐπει 92 ἐνείγον (Genes. II 23)· ἐχόλουν. ώργιζοντο
 93 ἐνέκα (A 110)· τοιύεκα, τούτον χάρον 94 ἐνεκές· εἰς τούτον (ἔνη καὶ ἔνης) 95 ἐνε-
 κήψαντα· ἐνορμήσαντα (ἐνοσκ—) 97 ἐνεκοπτόμην (Rom. XV 22)· ἐνεποδεζόμην
 98 ἐνεκότουν μοι (Ps. LIV 13)· ἐντρίχον. ἐμνησιάκον 99 ἐνέκοντεν, προσεδηλεν.
 ἐπλάχεν (I. Θεον. II 18) 2901 ἐνένυρσεν· ἐνέτυνεν (N 145). ἐπλησίανεν 2 ἐν ἐλ-
 λαδάνοις δέοντο (Σ 553)· ἐν τοῖς δεομένοις ἐδέσμουν 9 ἐνέλος· νεβρός (Ἐλλός,
 hinnulus) 11 ἐνεμέσα· ἐμέπετο (Ν 16)· η ἐμεμφαηη (ἐνεμέσσα) 13 ἐνένηκεν·
 δέπληξεν (II 616). ἐλουδόρησεν, φειδησεν. ἡπείλησεν 14 ἐνέμοντο (ε. c. B 496). φύων
 17 ἐνεοί (Actl. Ap. IX 7)· ἄφωνοι 18 ἐνεόλαξ(ον)· λοδόροπον (ν. ἐνθολή pro ἀνθόποιον)
 22 ἐνεπάγγησαν (Psalm. IX 16)· ἐηηλώθησαν 23 ἐνεπαρφνησαν (Ioseph. c. Ariop. 18).
 ἐνύθρισαν 25 ἐνέπασσεν (Γ 126)· ἐνεποκιλεν, οὗτον καὶ παστός. [η ἐνέτασεν. η ἐπο-
 κιλλεν] 26 ἐνέποντες (Α 642)· λέγοντες 27 ἐνέπονσι (α 413?)· λέγουσιν (α Nic.
 Ther. 10) 31 ἐνεπνήθη (Ε 796)· ἀνέβωσεν. ηγέρη 32 ἐνέπρηθον (Ι 585)· ἔκασον
 36 ἐκέργεν (gl. mss. I Cor. XVI 9)· ἕτοιμος πρότετον 37 ἐνεργής· δυνατός, λαχύρος
 (fictum) Ad 40: [ἐνεργούμενη (Iacob. V 16)] Post 40: [εσακουούμην, τελουμένη]
 41 ἐνερθεν· κατώτατον, ψυκάτω (Α 252) 44 ἐνεργείδοντες· ἐμηγγύνεσ 47 ἐν-
 οροις (Ο 188); τοῖς ώδ την γην τόποις 51 ἐνεργερος (Ε 898)· κατώτερος. ἐν κατωτέρω
 52 ἐνεσαν· ησαν (Ζ 244). ἡνεσαν (ad alneσαν) 54 ἐνεσίσιον (Ε 894)· ἐννοίας, καὶ βουλῆ
 31 *

- ἐνεσκίμφθη (Π 612 P 528)· κατεπάγη
ἐνέσκιμψεν (Pind. Pyth. III 58)· ἐνέπεσεν
ἐνεσκειρωμένη· ἐρρυπωμένη (v. ἐνσκ—)
ἐνεσκειρωμένον· τὸ ἄχαν ἔχον
ἐνεσκενάσατο· καθωπλίσατο (v. ἐνσκ—)
ἐνέσταται (β 271)· ἐνεστιν κατά τι μέρος
ἐνεστιν· ἔξστιν· ἔξν [63]
'Ενέτας· τοὺς ἐνοὶ(κ)υνύντας
- 'Ενετδν· ἔκκειτ .. (schol. Eur. Hipp. 231.
1131)
- ἐνετεῖλατο (Herod. I 156)· παρήγγειλεν.
διετάζατο. ἵσαφηνιστο
- ἐνέτηρσι (Σ 180 Call. str. CXLIX)· περόν(αι),
ἀπὸ τοῦ ἐνεισθαί, η πόρπας [68]
- 'Ενετίδας πώλους (-δος πώλω) στε-
φανηφόρω· ἀπὸ τῆς περο τὸν Ἀδρίαν
'Ενετίδος· διαφέρει γάρ ἐκεὶ
- ἐνετός· ἔγκάθετος [71]
- ἐνετύρευσεν· ἐνετάραξεν. ἐνεσκεύασεν [73]
- ἐνευναλούν· ὕγοιτον [75]
- 20 ἐνευναχτοί (Theopomp.)· οἱ παρθενιαὶ
ἐνευνοι· ἐπιτήδειοι τόποι εἰς τὸν Κύπροις
[78]
- ἐν εὐφήμῳ· ἐν εὐδοήτῳ
- ἐνεύχεοθαί· τὸ δεδμενόν τερος τυχεῖν
ἴσορησαι (exorare) τὸν ἀξιούμενον
† ἐνέφει· ἐρείδει
- ἐνέφηνεν· ἐνέδειξεν
- ἐνεφλεβετόμει (Hippocr. I p. 521)· πολ-
λάκις διεῖτε τὰς φλέβας
- 30 ἐνεφόρησεν· ἐνεπλήρωσεν [85. 86]
- ἐνέψυ· ἐνελάβετο
- ἐνέχεεν· ἐνέβαλεν
- ἐνέχει (Περιδοτ.)· μυησικακεῖ. ἐγκείται
ἐνεχείρησεν (Ar. Plut. 717)· προέθηκεν
ἐν ἐχεγγύψ (Thuc. III 46?)· ἐν βεβαίῳ
- ἐν Ἐχελιδῶν· Ἐχελος ἥρως, ὃς δὲ ἐνιοι
ἐπιθετον ἥρωσι, ἀπὸ τοῦ ἑλος παρακεῖσθαι
τῷ ἥρφῳ. ἐστι δὲ ὁ Ἀθηναῖσιν ἴπποδρο-
μος ἐν Ἐχελιδῶν ἐν φιλιπποι τοῦ ἡγονοτού ἀγῶ-
νες καὶ ναὸς Ἐχέλου
ἐνέχεσθαί· ἔγκαλεισθαι. πρατεῖσθαι, συν-
έχεσθαι· ἔγκαλεισθαι. πρατεῖσθαι, συν-
έχεσθαι (Herod. II 121, 2)
- ἐνέχεται· συνέχεται
ἐν ἔχθεσι (Crete)· ἐν ἐκρίψει
ἐνέχομενοι· πρατούμενοι
ἐνέχοριμφθη· ἐνέπεσεν. ἐνεβλήθη
ἐνέχρισεν· ἐνεκέντριαν (1360)
- ἐνέχυρο· ἀρραβώτες (Ἀττικῶς) [3001. 2]
- ἐνηδούτο· ἀφελούτο. χαίρουν. φαιδρούτο
ἐνηγέας· προσηνεῖς. διαδούσ. συνετούς. ἐπει-
κεῖς
- ἐνηγέι· ἔσωρεν (v. νηγεί) [5]
- ἐνηγής· σωφρων. ἀγαθός. προσηνής. πρᾶσος
(3211)
- 20 ἐνη καὶ ἐνης· τὸ μετὰ τὴν αὐριον [8. 9]
- ἐνη καὶ νέα (Ar. Nubb. 1197)· ἡ τριακάς
[11-13]
- ἐνηλατον· μέρος νεώς
† ἐνηλεγείς· ἐν ἐπιθυμίᾳ φν (235)
- † ἐνηλευσαί· δογματίσαι [17]
- ἐνηλινδήθημεν· ἐνεκυλισθημεν
- ἐνηλινδούντο· ἐνεκυλιλοντο
(ἐνηλούμενος· κατεχόμενος cf. 3037)
- ἐνηλύσιος· ἐμβρόνητος. κεραυνόβλητος
- ἐνηλύσια (Aesch. fr. 17)· τὰ κατεκρήνετα
χωρία (ἐνηλύσια λέγονται· τοῖς δὲ εὐ-
κίνητα, παρὰ τὴν (ἡλων την) ἐλευσιν·
ἄλλοι δὲ τὰς ἐν τοῖς ἀβάτοις χωρίοις διφ-
ρημένας τύμφας [22]
- ἐνηνήρην· χρῆν. ἡ δυνατὸν ἦν [24. 25]
- † ἐνειρέεις· συναλλαγάς [27]

COD. 56 κατεπάγε (v. ἐνσκιφθη, ἐνισκηφθη) 58 ἐνεσκαὶ 59 δυαρ 67 ἐπι—
αλνεσθαι (cf. δυνται, δέται) 69 στέφαν. ἐνιφόρω. ἀπὸ τὴν Α.— διαφέρει (v. ἐρδεις)
70 ἐγκαθεστος (72 cf. τυρενεται τυρενοι τυρωθενται) 70 ἐνειροησω 87 ἐνεψυ, ἐπι—
92 ἐνεχελιδῶν — ἐπι — τῷ ἥρωι — ἐνεκελιδῶν — Πλον 95 ἐνει dis 97 ἐνεχρή |
— ἐσερ | 3002 χαλροιο; cf. ἐφήδοιτο 3 ἐνηέους 7 cf. ἐνεκέ 8 cf. δυνηθειη 10 ἐνη—
ττ
καινατο 20 κεραπο

HES. 63 ἐνετέστα (III Estdr. IX 6)· παρόντα. προκείμενον 68 ἐνέτησεν (Σ 180).
ἐπερόνησεν 71 ἐνετειληξεν (Math. XXVII 59)· ἐνελησηεν 73 ἐνετων (B 852). τε-
λειων. ἡ ἐπι γένους τοῦ ἱμούσων 75 ἐνεύναιον μέγα καὶ πολύ (§ 51). ἔγκοιτον 78 ἐν
εν σήμφ (Ps. LXXX [LXXXI] 4)· ἐν καλῇ καὶ δυαδῇ 85 ἐνεφορέιτο· ἔχοταστο 86 ἐνέ-
φραξει (II Macc. II 5)· συνέκλεισε. περιετέλισεν 3001 ἐνη· τριακάς. Ἀττικῶς 2 ἐρηά-
τεκ (Num. XIII 34). ὅνομα κύρων 5 ἐνηέον (Φ 11). ἐκολύμβων 8 ἐνήη (P 670).
διμίλα. διγάθοτς (Greg. Naz. C. XVI 28) 9 ἐνηλύσιον (P 524). ἐτοις σπλάχνοις
11 ἐνηκαμεν (μ 401). ἐνεβάλουεν 12 ἐνηκας (I 700). ἐνεβαλας. ἐναπέθουν 13 ἐνη—
νεικα· ἐντίθασι 13 ἐνηλας· ἐρητη τοῦ Ἐγναλιον (v. 3109) 22 ἐνημετέρον (Γ 233).
παρ ἥμιν, ἐνη μην 24 ἐνειον. πράσον, ἡ πράσα 25 ἐνειρατο (E 43 λ 519). διέκτη-
νεν (v. κατενηθατο) 27 ἐνηριψαν το (Y 234). διηρηπασαν ἐκ τῆς γῆς

- ἐνηρχταί (Eur. El. 1142)·
 [ἀρχήν ἐποίησεν. ἐνηρχθετο ωρι. ?]
 + ἐν πορτήν γεννῶσιν [30]
 ζῆταις (Ar. Nubb. 1197)· τριακάδος [32]
 ἐνηρχθομέτερα καθῆσομεν. καθελκύσομεν (β
 295). ἴμβαλούμεν [34]
 ἐνηρχθαί· ἐνηρχθεται (cl. ἐξηρταί)
 ἐνηφί (Hesiod. Opp. 110); εἰς τρίτην [37]
 ἐνηρχούμενος· ὁ ἐτέρωθεν ἥχον ἐκδεχό-
 μενος
 ἐνηρχοῦντος· ἐπιφροῦντος. ἴμβαλλοντος
 ἐνθά· τότε, χρονικόν (E 1· A 22). καὶ ἐν
 τόπῳ (γ 109)
 ἐνθά· ὅτε. η ποῦ. η ἐνταῦθα. η ἐπὶ τόπῳ.
 η ἔκει
 ἐνθάδε· ἐνταῦθα (A 367). ὅδε. εἰς τούτον
 τὸν τόπον
 ἐνθάδιος· ἐντόπιος [44]
 ἐνθαλάμια· πλάσματα ἵκ μήκωνος καὶ
 σημάνμης
 ἐν θαλάμοις (Eur. Tro. 854)· ἐν οίκοις
 ἐνθ' ἀλλως· οὐδὲ ὅρθως [48]
 ἐνθαλάγξας· σφροδρῶς πατάξας
 ἐνθεμένων· ἐνθέμενος. δυκῆς
 ἐνθεων· αὐτερών. ἐσωθεν. ἐκείθεν (A 725).
 η τότε. η ὅδε. η ἐν τούτον
 ἐνθεν αρτίζει· ἔχειρει (—ίζει) [53]
 ἐνθεος· ἐνδορρος. ἐντυμος. θεος
 ἐνθεσιόδονλος (Com. fr. CXXVI p. 636)·
 φυσιόδονλος
 ἐνθεσις (Heripp. fr. IV. p. 399)· ὁ φυσός
 ἐνθεσμον· νόμιμον, ἐννομον
 ἐνθορεῖν· ἐνροήσαι [59]
 ἐνθορίσκει· ἐνθρύπτει
 + ἐνθοργάζει· πονεῖ
 ἐνθους· ἐνθουσιαστής. παινόμενος. πνευ-
 ματοφόρος
 ἐνθουσια· ἐπληγις
 ἐνθουσιάζουσι· θαυμάζουσιν
 ἐνθουσιασμός ἐστιν, διτε η φυσή ὅλη ἡλ-
 λαμπται ὑπὸ τοῦ θεοῦ
 ἐνθουσιων (Xen. Cyt. 1, 4, 8)· παινόμενος,
 όρησιν. ή παινίαν ἔχων

ἐνθραδέες· ἐμμανές
 + ἐνθρετεῖν· φυλάσσειν
 ἐνθρια· δύδια
 ἐνθριάζειν· παρακινεῖν. διὰ τῷ μαντικῷ
 θριαν
 ἐνθριάκτος· ἐνθουσιῶν. καὶ ἐνθέακτος.
 Σοφοκλῆς Στρων (fr. 499)
 ἐνθριάζειν (Hippocr. III p. 199 K). + ἕτα-
 τενίζειν. νύσσειν

10 ἐνθριματίς (Ανακανδρ. fr. I 42 p. 184).
 οἱ μὲν πλείους διὰ τοῦ ι, έπιοι δὲ διὰ τοῦ
 υ· ητοι διὰ τοῦ θρύσου, η ἀπὸ τοῦ θρύ-
 βεσθαι
 ἐνθρυπτα (Dem. 311, 1)· τὰ ἐκ πεμμάτων,
 η τὰ ἐνθυμηθετα βρώματα, εἰδὼ πεμμά-
 των. ἔπιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ προσον-
 κειοῦσιν. καὶ Ἀπόλλων δὲ παρά Ἀθηναῖος
 Ἐνθρυπτος

ε(ν)θρυπτον (Pherecr. II 2 p. 255)· λάγα-
 νον, κάρδη δύοιον, φέρει δὲ καὶ ἄνθος;
 πώτε εἶναι καὶ βρωτόν καὶ στιφανωτόν
 (Theophr. VII 7, 1)

+ ἐνθριντων· ἐρωτικόν [77]

+ ἐνθριμάζω· ἐνπλητω. καὶ ἐνορμῶ
 ἐνθριμάζοιν (Herod. II 175). + ἀπειρον.
 ἐνθρινον

ἐνθύμιζε· ἐνθυμοῦ

ἐνθυμιζόμενοι (Thuc. V 31, 1)· ἐνθυμού-
 μενοι

30 ἐνθύμιον (Herod. VIII 54). ἀπορον. σεμνόν
 + ἐνθυμόν· ἐνθυμοῦ (Isocr. p. 12 C) [84. 85]
 ἐνθύμιον· μέρος τι τῆς τελείας
 ἐνθύσκει· ἐντυγχάνει
 ἐνθύσκος· δασφαλός, τὸ δργεον
 ἐνθωκεύσας· ἐμφωλεῖσαι, ἐγκρύπτεσθαι
 ηντι· ἐνεστιν ἐν τῷ, την τῇ, ἐν(ε)ισιν
 ἐντι· [] ἀπτα [] τινά
 ἐντιάσιν· ἐμβάλλονται
 ἐνταχοῦ (—οῖς)· εἰς τινας τόπους [94]
 ἐνι δαιτός (Callim. Cer. 55). τῆς εύσχισις
 ἐνιδρύσασθαι (Herod. II 178). δασφαλώ-
 κισθαι
 ἐνίδρυται· ἐνκαθέζεται. στερεοῦται

COD. 47 ἐρθαλῶ; 70 παραβάλνειν
75 χαρίσ (86 Poll. 190 — εὐθυντήριον?)

HES. 30 ἐνηροεν (Σ 167). ἐνηροσεν (ν. ἐπήροσεν, ηροσεν) 32 ἐνήσει (ο 198). ἐμβολίαι 34 ἐγηνηλισμένον· κακαθαρισμένον (ν. ἐννλ—) 37 ἐνηχούμενος· κατεχόμενος (ν. γηλώμενος) 44 ἐνθα καὶ ἐνθά (B 462). τρῆπε κακεῖσε 48 ἐνθ' ἀν (Ε 1). τότε 55 ἐν οὐδε (Ζ 326). ἐθρον 59 ἐνθολή· λόσφορον (2918) 77 ἐνθύμημα 84 ἐνθυμιῶν· καταθυμάν 85 ἐν θυμῷ μεματέεις (Γ 9). ἐν καὶ τὸ αὐτὸ φρονοῦντες Αδ 91: [προσηρῆ (P 204)] — [ἄττινα] 94 ἐν βένθεσιν (Greg. Naz.)· ἐν τοῖς βαθεσίαι

(71 ἐνθεαστικός;) 74 ἔκπέμπατα — πέμπατα
92 ἐντασιν

Digitized by Google

- ἐνιεῖς· ἵπαψεις
ἐνιεῖσα· ἐμβάλλοντα [3100]
ἐνιεῖντα· ἐμβάλλοντα. ἔγκελευόμενον
ἐνί(ε)ται· ἐμβάλλεται [4]
ἐνιεῖσαι (Thuc. VI 29)· ὑγαθίσαι
ἐνιεῖσαι τατα· ὕγαθίσαντα. ὕγαθήμενον [7, 8]
ἐνιηλίζειν· τὴν Ἐν(υ)άλιον ἔσρην ἀγεν [3017] [10, 11] 10
ἐνιησειν (μ 65)· ἐμβάλλει. ἐπιμέπει
ἐνικλᾶν (Θ 408, 422)· ἐμποδίζειν. ἔγκό-
πτειν. ἀπὸ τῶν κατασομένων, μεταφορι-
κῶς (Collim. Iov. 90) [14—18]
ἐνὶ λ(λ)ώ πτειν· κεκλευμένῳ τῷ δύματι
ἐμβλέπειν. καταπωκάσθαι
ἐνιλλάθφασι· καταπωκάμενος. Ιλλοὺς
γάρ φασι τοὺς ὄφθαλμους [21]
ἐνὶ ναι· ἐν πλοίῳ [23—25]
ἐνιπάσων· τύπτων (cf. Apoll. Rh. I 492)
Ἐνιπένες (Thuc. IV 78, 3)· ποταμὸς Θεσ-
σαλίας
ἐνιπή· ἐπίληξις. λοιδορία. ὅργη. φόρος.
πληγή (ονοματ.?) [29]
ἐνιπῆσαι· ἀπειλῆσαι. βοῆσαι [31—34]
ἐνιπτειν· κακοῦν. φέγειν. λοιδορεῖν [36]
- ἐνιεῖται· 3 ἐνιεῖται 5. 6—9 ἡσ— 13 ἐνιηλᾶν — ἐπὶ 19 κε-
χλασμένῳ cod. Ael. Dionys. Eustath. 206, 32 37 ἐνισχήφθη, προσπελασθῇ προσεγγισθῇ
(52 ἐνιχώρ· — χορῷ 53 ἔξει) 60 ὕγαταυτῇ 64 ἐνιατελέτησαν 65 γλυφοῖς (εἰ-
κόσου?) 67 ἐνικέστις, — ἐγκέστις — κηρύσσουσεν 73 δεῖται
- IIES. 3100 ἐνιθέμενος (β 300)· δέροτας 4 ἐνιεῖτες· ἐγκελευόμενοι (Thuc. VI
29, 37) 7 ἐνιηλαῖ (Θ 408)· καλύπται 8 ἐνιημι· ἐμβάλλει. ἐναποτίθημι 10. εἰνηλος
(Collim. Iov. 63)· ἀνόθητος 11 ἐνὶ ήνοπι (χ 360)· ἐν κατόπτρῳ. ἐνηχώ. λαυπόφ 14 ἐνι-
κασθαῖ· ἐνέχειν (2858) 15 ἐνικεν (Ο 705)· ηνεγκεν, ἐφερεν 16 ἐνίκεον (Σ 498).
ἔφιλονίκον 17 ἐνικαντῷ (Ν 608)· ἐν τῷ δόρατι 18 ἐνὶ Κυνωσφ (Σ 591)· πόλει τῆς
Κονήτης 21 ἐνὶ μεγάροις (Ζ 91)· ἐν τοῖς οίκοις 23 ἐνοι· ταῖς. η φανεροφ (recens)
24 ἐνὶ οἴκῳ (Ξ 30)· ἐν τῷ οἴκῳ ἐν τῷ Αρογε 25 ἐνιοτεποπόμφ (Ψ 316)· ἐν τῷ
μεγάλῳ (Ι. μελανῷ) θαλάσσῃ 29 ἐνιπή (Ξ 104)· τῷ διὰ λόγων ἐπιπλήξει, η απειλῇ 31 ἐνι-
πλήξαντες (Ο 344)· ἐμπελάσαντες, πλούσαντες. η ἐπιπλήξαντες 32 ἐνὶ προδόμῳ
(Ι 473)· ἐν τῷ πρὸ τοῦ οίκου σπῶ 33 ἐνὶ προμάχοισιν (Δ 458)· ἐν τοῖς ἐμπροσθεν
μαχούμενοις 34 ἐνιπτεν (Γ 438)· ἐπέλπασσεν. ἐκοιδέρει 36 ἐνισχιμψαντες [ε] (Ρ 437).
ἐνερείσατος 39 ἐνισπειν (γ 93)· εἰπεῖν, ἀγεῖδει 42 ἐνισσέμενος (Ο 198)· ἐπιπλή-
τειν 43 ἐνισσων (Ω 238)· ἐπιπλήσσων. λοιδορῶν 44 ἐνὶ σταδίῃ· ἐν τῷ συστάδῃν
μάχῃ (Η 240) 45 ἐνιστάμενον· 46 ἐνὶ ισφ· δύσις 47 ἐνισταθαι· δύνα-
σθαι (ἐπι—) 48 ἐνὶ στρατῷ (Α 91)· ἐν τῷ στρατοπέδῳ 50 ἐνὶ φρεσοῦ θήκῃ (Κ 46).
κατὰ τοὺν ἴσχειν Ad 51: ἐν τῷ κιβωτῷ 52 ἐνὶ χώρῳ. ὅτε τῷ χώρῳ (χ 271 non Collim.
Asth. 73 Ε) 53 ἐνιφει· (λ)ίξει (Η 447). ἐπιπλήξει. καὶ ἐρεῖ 54 ἐνισν· ημῶν (Anti-
mach. fr. LXV ΕΠΙΩΝ· ΗΛΙΩΝ) 55 ἐν καθέξει (Sirac. IV 167)· ἐν κατοχῇ Ad 58:
παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν (εν) εὐτελέσι τᾶς πειρας ποιουμένων 59 ἐν καρός αἰσχῃ (Ι 378)· ἐν θα-
ραπόρῳ μοίρᾳ. Κῆρες γάρ αἱ θαραπόροι μοίραι (ν. ὑψ—) Ad 67: παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν οὐκ
εὐγνωμοντων· οὐδὲν γάρ οὐδὲν ἐν Κέρῃ, τις ημέρα· διτοι οὐδὲ έστασιν αἱ ημέραι, δλλ· ὡς
ἔκστοις θλίουσιν άγουσιν. οὐδὲν λέγεται· σεαυτῷ νομηντην κηρούσσεις 68 ἐν κημῷ
(Ezech. XIX 4, 9)· ἐν κουρκούμφ 69 ἐν κηρος, αἰση· ἐν καρος μοίρα· (Appr.
prov. II 60, 61) 70 ἐν κηρήφ (Deuter. XIX 14)· ἐν μερίδι· 71 ἐν κονιγ (Ε 75)· ἐν
μάχῃ. η ἐπὶ γῆς 74 ἐνικομβώσασθαι (Petr. I 5)· ἐπισωρεύσασθαι στολίσασθαι 75 ἐν-
κομον· ἐν τῷ μαριφ λουν θείας κελεύσεως

- ἐνισκιμφθη (Π 612)· προσπελάσθη, προ-
σηγγισθη. ἐνεπ[λ]άγη
ἐνισπεν (Β 80)· ἐγείπεν, εἰπεν * [39]
ἰενισπέσθαι· ὁ νῦν μῇ καταπίνων
ἐνι σπλάγχνοισιν (Empedocl. 57 Stn.)· ἐν
τοῖς ἐντέροις (an Greg. Naz. C 17) [42—48]
† ἐνισχημένων· κεκρατημένων (2661) [50]
ἐνι χηλῇ· [ad 51] ἐν τῷ πλοίῳ [52—55]
ἐνκάθετοι· ἐνδρεύσοντες
ἐνκάθετοι· ἐνδρεύσων, ἐπιτηρῶν. ἐντόπιος
ἐν Καρὲ τὸν κινδυνὸν (Cratin. p. 30, Phi-
lemo p. 8). [ad 58] [59]
ἐνκαταλέξαι· ἐντίμους ποιῆσαι
ἐνκαταλόσαρτες· (ἐν)εργατες
ἐνκατασφράζειν· ἐνυρήσειν (—συβρι—)
ἐνκατασκήψασαν· ἐμπεσσόναν
ἐνκατελέγησαν (Thuc. I 93, 2)· ἐνφροδο-
μήσαρ
† ἐν κέστιν· ἐν τύποις. ἐν γλυφαῖς
20 ἐν κεφαλαῖφ (Thuc. VI 87?)· ἐν συντόμῳ
ἐν Κέφι τις ημέρα; (Cratet. fr. 1 5 p. 244)
[ad 67] [68—71]
ἐνκολάψας· ἐγχαράξας
ἐνκομβωθεῖς· δεθεὶς [74, 75]
ἐνκόπτων· ἐμποδίζων, διακωλύων
ἐν κόσμῳ (Demosth. 1400, 13)· ἐν σεμνότητι

COD. 3102 ἐνιότα 3 ἐνιεῖται 5. 6—9 ἡσ— 13 ἐνιηλᾶν — ἐπὶ 19 κε-
χλασμένῳ cod. Ael. Dionys. Eustath. 206, 32 37 ἐνισχήφθη, προσπελασθῇ προσεγγισθῇ
(52 ἐνιχώρ· — χορῷ 53 ἔξει) 60 ὕγαταυτῇ 64 ἐνιατελέτησαν 65 γλυφοῖς (εἰ-
κόσου?) 67 ἐνικέστις, — ἐγκέστις — κηρύσσουσεν 73 δεῖται

IIES. 3100 ἐνιθέμενος (β 300)· δέροτας 4 ἐνιεῖτες· ἐγκελευόμενοι (Thuc. VI
29, 37) 7 ἐνιηλαῖ (Θ 408)· καλύπται 8 ἐνιημι· ἐμβάλλει. ἐναποτίθημι 10. εἰνηλος
(Collim. Iov. 63)· ἀνόθητος 11 ἐνὶ ήνοπι (χ 360)· ἐν κατόπτρῳ. ἐνηχώ. λαυπόφ 14 ἐνι-
κασθαῖ· ἐνέχειν (2858) 15 ἐνικεν (Ο 705)· ηνεγκεν, ἐφερεν 16 ἐνίκεον (Σ 498).
ἔφιλονίκον 17 ἐνικαντῷ (Ν 608)· ἐν τῷ δόρατι 18 ἐνὶ Κυνωσφ (Σ 591)· πόλει τῆς
Κονήτης 21 ἐνὶ μεγάροις (Ζ 91)· ἐν τοῖς οίκοις 23 ἐνοι· ταῖς. η φανεροφ (recens)
24 ἐνὶ οἴκῳ (Ξ 30)· ἐν τῷ οἴκῳ ἐν τῷ Αρογε 25 ἐνιοτεποπόμφ (Ψ 316)· ἐν τῷ
μεγάλῳ (Ι. μελανῷ) θαλάσσῃ 29 ἐνιπή (Ξ 104)· τῷ διὰ λόγων ἐπιπλήξει, η απειλῇ 31 ἐνι-
πλήξαντες (Ο 344)· ἐμπελάσαντες, πλούσαντες. η ἐπιπλήξαντες 32 ἐνὶ προδόμῳ
(Ι 473)· ἐν τῷ πρὸ τοῦ οίκου σπῶ 33 ἐνὶ προμάχοισιν (Δ 458)· ἐν τοῖς ἐμπροσθεν
μαχούμενοις 34 ἐνιπτεν (Γ 438)· ἐπέλπασσεν. ἐκοιδέρει 36 ἐνισχιμψαντες [ε] (Ρ 437).
ἐνερείσατος 39 ἐνισπειν (γ 93)· εἰπεῖν, ἀγεῖδει 42 ἐνισσέμενος (Ο 198)· ἐπιπλή-
τειν 43 ἐνισσων (Ω 238)· ἐπιπλήσσων. λοιδορῶν 44 ἐνὶ σταδίῃ· ἐν τῷ συστάδῃν
μάχῃ (Η 240) 45 ἐνιστάμενον· 46 ἐνὶ ισφ· δύσις 47 ἐνισταθαι· δύνα-
σθαι (ἐπι—) 48 ἐνὶ στρατῷ (Α 91)· ἐν τῷ στρατοπέδῳ 50 ἐνὶ φρεσοῦ θήκῃ (Κ 46).
κατὰ τοὺν ἴσχειν Ad 51: ἐν τῷ κιβωτῷ 52 ἐνὶ χώρῳ. ὅτε τῷ χώρῳ (χ 271 non Collim.
Asth. 73 Ε) 53 ἐνιφει· (λ)ίξει (Η 447). ἐπιπλήξει. καὶ ἐρεῖ 54 ἐνισν· ημῶν (Anti-
mach. fr. LXV ΕΠΙΩΝ· ΗΛΙΩΝ) 55 ἐν καθέξει (Sirac. IV 167)· ἐν κατοχῇ Ad 58:
παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν (εν) εὐτελέσι τᾶς πειρας ποιουμένων 59 ἐν καρός αἰσχῃ (Ι 378)· ἐν θα-
ραπόρῳ μοίρᾳ. Κῆρες γάρ αἱ θαραπόροι μοίραι (ν. ὑψ—) Ad 67: παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν οὐκ
εὐγνωμοντων· οὐδὲν γάρ οὐδὲν ἐν Κέρῃ, τις ημέρα· διτοι οὐδὲ έστασιν αἱ ημέραι, δλλ· ὡς
ἔκστοις θλίουσιν άγουσιν. οὐδὲν λέγεται· σεαυτῷ νομηντην κηρούσσεις 68 ἐν κημῷ
(Ezech. XIX 4, 9)· ἐν κουρκούμφ 69 ἐν κηρος, αἰση· ἐν καρος μοίρα· (Appr.
prov. II 60, 61) 70 ἐν κηρήφ (Deuter. XIX 14)· ἐν μερίδι· 71 ἐν κονιγ (Ε 75)· ἐν
μάχῃ. η ἐπὶ γῆς 74 ἐνικομβώσασθαι (Petr. I 5)· ἐπισωρεύσασθαι στολίσασθαι 75 ἐν-

- ἐν κοτύλῃ φέρειν. [ad 78]
 ἐν κτητον· κτώμενον (non Levit. XXII 11)
 ἐν λαμπτήρι· ἐν τῇ λυχνίᾳ
 ἐν λαπ[ε]· Τάχεις σθαι· μαχίσασθαι λαπ-
 θαις. ή ἐνθυμηθῆναι (ἐνθοιν—)
 ἐν λέκτραις· ἐν στρῶμασιν (non X 503)
 [83]
 ἐν λιμενίσειν· τελωνίζειν τὰ ἀπὸ λιμένων
 καὶ θαλάσσης [85]
 ἐν λευκώμασιν (Dem. 707, 11). [Ad 86]
 ἐν λόβια· ἐνώπια ε [88]
 † ἐν μαχατεύειν· ἐγκεκλεῖσθαι πυετονούν [90]
 ἐν μύρτου κλάδῳ (Scol. Ar. Lys. 632)·
 ἐν μυρσίνῃς κλάδοις
 (ἐν νέα· εἰς ταῦν) cf. 3209 [93]
 ἐν νέα ἄρχοντες (Thuc. I 126, 8)· ἀρχὴ
 διὰ ἐνέρα ἀρχόντων [94]
 ἐν νεάρχοσθον· πολλοὺς κροσσούς ἔχον
 Ἐννεάρχοντος· κρήνη Ἀθηναῖς, ἣν πρό-
 τεος Καλλιρόην ἔλεγον· τῶν δὲ τυ-
 ράννων οὐτως αὐτὴν κατασκευασάντων
 ἐκλήθη Ἐννεάρχοντος, ὡς φησι καὶ
 Θουκυδίδης (II 15, 4)
 † ἐννεάπον· λοξὸν (cf. elevatōn)
 Ἐννέα δόδοι (Thuc. I 100, 2)· ή νῦν Ἀμ-
 φίπολις
 ἐν νεάμυκλος (Antimach. fr. CXIX)· ισχυ-
 ρός, εἰναέτης (Callim. fr. CXXX) [3200]
 ἐννεάψυχος· δύ κύνων παρομιωδῶς
 † ἐννεεν· ἑξέτενεν [3. 4]
- ιν νεοίσησι (E 891)· βουλήσεσιν. ἐννοήσε-
 σιν [6]
 ἐννέωροι (λ 310)· ἐνναετεῖς· ὥρος γάρ
 ἐνναυτός [8]
 ἐν νεῷ· ἐν ναῷ. [3192b] ή εἰς νεοττούς (ἐν
 νέῳ Dor.)
 ἐνηγ· ἐνέα, Κυρηναῖοι [11—14]
 Ἐννησιάδες· Νύμφαι παρὰ Λεσβίοις
 † ἐννήσεις· φεδεῖσι. δμοιοῖ
 10 ἐννήσακλοι· ὑποδηματα Λακωνικῶν ἐφῆ-
 βων
 Ἐννιοῖς· ἐν Χίῳ δὲ Ἐρμῆς
 ἐννιον· κώπης μέρος, τὸ ἐπὶ τοῦ σκαλιοῦ
 ἐνδον ἐν τῇ νηὶ (ἐννησον?) [20—23]
 † ἐννοσια· δλογία. ἀργία [25, 26]
 ἐννοσις· κίνησις [28, 29]
 ἐννοια· βουλή
 † ἐννοιαῖς· πηγα (τ. νόδα)
 ἐννύειν· ἐνδύειν
 20 † ἐννυθεν· ἐκέχυντο
 ἐννουστάταις· φρονίμοις [35]
 ἐννύχιον· διὰ τῆς νυκτός
 ἐννύχιον κρύπτεις (epic. inc.)· σκοτει-
 ρῶς καὶ δολιώς· τινὲς δὲ ἐμμύχιον ἐν
 τῷ μυχῷ [38]
 ἐννυχοῖς (Eur. Hec. 69 Rh. 55)· νύκτερος.
 αὐτονύχιος [40, 41]
 Ἐνοδία· Ἀρτεμίς, καὶ κυνηγετικά (Xenoph.
 Cyn. VI 9), ὡς Ἀνδρομενίδης (Poll. V 27)
 30 Ἐνόδιος (Theocr. XXV 4)· Ἐρμῆς, παρ' ὅ
 (ἐν δόδοις ἰδρυθη) [44—46]

COD. 80 λαπτηρίᾳ 83 (ἐν Λίμναις)· ἐν τῷ Διονυσιακῷ Θ. Meineke 84 τελωνί-
 σειν 86 νηδρατίδων 98 ἐννεάδοσις 3209 ἐννεέ 10 ἐν νήθ, κυρωτοί 17 ἐν-
 νησκλοι (ν. ἐπτακλον ὑσκλος) 43 πάρω (schol. Plat. p. 377)

HES. Ad 78 παιδιᾶς εἶδος, δὲ γάρ φέρων τινὰ ἐν κοτύλῃ, ἐποιεὶς ὄπιστας τὰς χεῖρας, καὶ
 δὲ αἱρόμενος ἐντεῖλε τὰ γόνατα, καὶ οὐτως ἐβαστάζετο 83 ἐν λιμένι (a 186 μ 305). τῷ
 ἐν τῷ γυμνικῷ δεάτρῳ 83 ἐν λιπεῖ· διαφωτεῖ (rec.) Ad 86 θόσ ην τὰ πιπασκόμενα
 χωρία η σώματα δημοσίες ἀπογράφεσθαι ἐν σανοῖς λευκαῖς, οἱ δὲ πυξίοις κεχρισταῖς μενοῖς
 λευκῇ τὰ δύματα καὶ τῶν κτημάτων καὶ τῶν ἀνδραπόδων καὶ τῶν πραιτέρων αὐτά, ίν,
 εἰ τις βούλησθη αἰτίασθαι ἐν διεσίας ἔχοι ἐντυχοῦν τῷ λευκῷται 88 ἐν μαχρύμασιν
 (Est. IX 1. 11). ἐν ἀποστασίαις 90 ἐν μεγάροισι (A 418); τοῖς οίκοις 92 ἐννεοῖς
 (Act. Ap. IX 7). ἀφωνοί 94 ἐννεάδοιον (Z 236). ἐννέα βοῶν ἀξιον· ή ἐννάβυμοσον. δὲ
 βοῶν νομίσμα 3200 ἐν(ν)εάχιλοι (E 860). εἰνακούσιοι ὅ ἐν τούμενοι (A 480). ἐν
 συμφύτῳ 4 ἐννεεπεν (B 761). ἔλεγον 6 ἐννεεπεν (ἴνεπεν). ὀνείδισεν. ηπειλήσεν:
 ἐπετήρωσθεν 8 ἐννέωρος (τ 179). θέτης 11 ἐν νήγης· σώφρων. δληθής. δγαδός. πα-
 τρόδος (3006) 12 ἐννύμαρ (A 53). ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας 13 ἐν νηπίονι· ἐν νηπίσιαν. τὰ γάρ σύμμετρα
 τῶν σωμάτων τοῦ πλάτους τοῦ μήκους καὶ τετραπλάσιον ἔχει 20 ἐννοδίῳ (δ 785). ἀγκυ-
 ροδολίῳ 21 ἐννομον· ἐνδέσμον (ex onomastico) 22 ἐνναετείρας· ἐνδιδυσκούσας (?)
 23 ἐννοσέμεν (O 198). ἐπιλήπτειν 25 ἐννοσίγαιε (Υ 20). σίτων καὶ κυρῶν τὴν γῆν
 26 ἐννοσίγαιος (Θ 410) κυνηγοίας. ἐπίθετον Ποσειδώνος 28 ἐννοσίχθων (H 446).
 ὁ τὴν γῆν σείων 29 ἐννοσίψυλλον (B 632). κυνησίψυλλον 33 ἐννύστηγ (Ψ 338).
 τῷ καμπτηρῷ 38 ἐννύχιος (Φ 37). νυκτερίδος 40 ἐννυτο (e 229). ἐνεδύνετο 41 ἐν
 ξυνοχῆσιν (Ψ 330). ἐν ταῖς συμβολαῖς 44 ἐν δόδῳ (Ps. I 1). ἐν ἔργοις. ἐν πίστει. ἐν βίᾳ
 45 ἐνοειδεῖς· ἐν θῶ δμοῖοι 46 ἐνόησεν (Hom.). εἰδε κατὰ τοῦν

ἔνοια (Dem. 775, 25)· οἱ περυσινοὶ ἀρχοντες [48]
 ἔνοια· συνάπτει, ἐκ δύο ἀποτελεῖ ἐν
 ἔνοιαδες (Boeoti)· αγεις, αἱ μὴ κορώνητουσιν
 ἐν ὅλῳ φεύγεις τὸν ἄνδρα. [ad 51] [52, 53]
 ἔνορόν· ἐνυπάρχον. η̄ δυνατὸν ἔστι (ad aeol.
 ἔνορον) [55, 56]
 ἔνόπαις· ἐνωτεῖοι (τῷ προσφύρᾳ ὡς φιλό-
 παις. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτιον fr. 51)
 ἔνόπλιον (Callim. Del. 137, 241)· ἐνοπλον 10
 ἔνοπτα κάποτα [ad 59]
 ἔνοπτειλίσειν· ἐμβλέπειν
 τένοντες τὰς νεοστασίας. Κρήτες
 ἔνορμοισθήσομαι· προσομοίσω
 ἔνορμος· η̄ τῷ φα παρὰ Θετταλοῖς [64]
 ἔνορχην λαόν· τὸν ἐπὶ θῆβῃς ἀφ' οὐ καὶ
 τὸ σέρχηδόν
 ἔνρεχης (Lycophr. 212)· Διόνυσος ἐν Σά-
 μφ [67]

ἔνος· ἐνιαυτός. [68] ἐπίτειος καρπός
 ἐνοσηλεύτο· νοσῶν δερπάτο
 ἐνοσίς (Apoll. Iex. 68, 21)· κίνησις
 ἐνοσφύλλων· (dpl) τῆς τῶν φύλλων κι-
 νήσεως
 ἐνοσίχθων (Hom.)· δ τὴν γῆν σείσων
 ἐνόστησας· ἐπανῆλθες. προσέπιπτες [74]
 ἐνοσφίσθησαν· ἀπεστράψησαν. ἀπεχωρί-
 σθησαν
 ἐνοσφίσω (Archiloch.?)· δηπλοτρίσωσας
 ἐνούσιος· συμφυής. πολυκτήμων
 ἐν οὐχ ἐν· ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται

(ἐνοφθαλμισμών)· [ad 79] θεαμάτων
 ἐνοχλεῖ (Demosth. 228, 24)· διοχλεῖ [81, 82]
 ἐνπαλιν· ἐναντίον
 ἐν παραβύστρῳ (Aristot. Top. VIII 1, 22)·
 ἐν μυστηρίῳ, ἐν κρυπτῷ, λεληθότως, λα-
 θρα [85, 86]
 ἐν πλίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνω (Ari-
 stoph. Plato Gorg. 514 E)· [ad 87]
 ἐν πέντε κριτῶν (Epicarm.)· [ad 88] [89]
 ἐν πλάδῳ· ἐν χαλάσματι, καὶ ἐν δνέου
 ἐνπλατεῖας· ἀσασα· ἐν πλατείας τύπουσα
 ταῖς χερσί. η̄ τυφερο(εν)ομένη
 ἐνπλην· πλησίον (v. ἐμπλην)
 ἐν προβλήματι·
 ἐν προσχήματι· ἐν προφάσει. (ἐν ὑπο-
 κρίσει)
 ἐν πλίθῳ κέδαις· [ad 95]
 τένραβας· ἔγγραφας
 ἐνρεγισκάνειν· ἔργιον
 20 ἐν ὁύπῳ· οἱ ψυχῶντες
 ἐνσ (Argiv. Cretes)· μόνος. καὶ ὅλος (2114))
 ἐν Σάμφ κομήτας· ἐνοι Πυθαγόραν τὸν
 ασφόρον φασι τὴν πυκτικὴν ἀσκήσας καὶ
 ἀπ' αὐτοῦ τὴν παροιμιαν λέγεσθαι, ἀμαρ-
 τάνοντες
 ἐνς δε (Creles)· αὐξιον
 τένσευδήψας (εὔσαι· δνάψαι?) [8801]
 ἐνσευδανετας· ἐπιδείκνυται
 ἐν σηκοῖς (ἰδρύμενα)· ἐν ναοῖς (ἀνατε-
 θέντα)
 τένσεις· ἐπιλαλεῖς [5]

COD. 50 ἐννοιάδες (v. Pausan. IX 13, 2) 51 ἐν νάσφ (53 cf. ἐνώταις) 60 ἐνο-
 ευ
 πηλίζειν (cf. ἐνωπάλιζεν) 57 — 60. 68. 59. 57 62 ήσιον 64 ἔρημα 65 ὁρχί-
 διον 69 τόσῳ 78 ἐνουδὲν 84 μαστηρίῳ — κύπρῳ 87 πιθ ἐν χειρι. δεικνύεσθος
 88 χρίτον — τοις κωμικοῖς Post 93 ἐν υποκρίσει 95 σχέσεις — ἐρόους 98 ψυχῶντες
 3200 ἐνοσας

HES. 48 ἐνοιστρον· τὸ ἐσωθεν τῆς κοιλίας, ἐν φ' η κόπρος (ἡνυστρον) Ad 51:
 οἱ μὲν "Οὐδον μάρτιν φασιν" οἱ δὲ τοὺς ἐν ὅλῳ φοιηθέντας μαντικούς γίνεσθαι 52 ἐν
 ὅμιλῳ· ἐν ἀδροίσματι (P 471) ἐν μάχῃ (P 471) 53 ἐνομόρχοστο (Greg. Carm. XIII 57).
 κατέπαιξεν, ἐνέβαλεν 55 ἐν ὄνειρῳ (X 199)· ἐν ὑπνῳ 56 ἐν ὅπι (Γ 2)· φωνῇ, βοῇ Ad 59: ἐσοπτρον. ἐνηχον (ad ἡνοπα) 61 ἐνορχα (Ψ 147)· δρεχεις ἔχοντα, ἔφρα 67 ἐν ὁρ-
 σας (O 62). μεταλλεύειν Ad 68: [ἐπέτιος] 74 ἐνοσφίσατο (Act. Ap. V 2). ἐκλεψε. μετέ-
 σχεν Ad 79: [ἐν ὁρθαλμοῖσιν (A 587 ποι Eur. fr. 458). ἐν τοῖς δημασιαν. η̄] 81 ἐνο-
 χος (gl. I Cor. XI 27). χρεωστης. υπεύθυνος. υποκειμενος 82 ἐν παλάμασιν (H 105).
 ἐν ταῖς χεροῖν 85 ἐν πέρατι (Ψ 243). ἐν τῇ δύσει τῆς γῆς 86 ἐν πελογ (v 23). ἐν
 ημιγλα. ἐν χώρᾳ. ἐν πεισονῃ Ad 87: παροιμια, ἐπι (τῷ) τὰς πρώτας μαθήσης ὑπερβα-
 γόντων, ἀπομέγων (δὲ) εὐθέως τῶν μεγάλων καὶ τελείων· ὡς εἰ τις μανθάνων κεραμεύει(ν),
 ποιη μαθεῖν πινακας η̄ ἀλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πιθ ἔγχειρει. Δικαίαρχος δὲ φροι, ἐπε-
 ρον τι δηλοῦν τὴν παροιμιαν, οἰοντε τὴν μελέτην ἐν τοῖς οἰκείοις ποιεῖσθαι· ὡς κυρερήνης
 ἐπι τῆς νεώς, καὶ ηνίοχος ἐπι ποιεῖσθαι· Ad 88: ἐν δάλλοτρα ἐξουσια ἐστιν· πέντε δὲ κρι-
 τα τοὺς κωμικοὺς ἐγρινον (v. ποιεῖσθαι), 89 ἐνπισηρη (ψ 327). εἰτη Ad 95: Πεισ-
 στρατος φύδομεν τὸν ἐν Πυθίῳ ταον· τῶν δὲ ἀθηναῖων παριόντων... μισούντων αὐτὸν,
 οὐδὲν ἔχοντων ποιεῖν, ἐνίοντις προσονρεῖν τῷ περιφράγματι, καὶ πλησίον ἀφοδεύειν τῆς οἰκοδο-
 μῆς, οὐστε διοχλεῖσθαι τοὺς ἐργαζομένους 8301 ἐνσείσεις (IV Regg. VIII 12). διασείσεις
 5 ἐν σικυκράτῳ (Iessl. I 8). τόπος σικυδίστων

- ἐνσκειρωθεῖσης· ἐμπαγεῖσης· σκείρωμα
γάρ λέγεται τὸ ἀντανον πάθος
ἐνσκῆψαι· ἐνερεῖσαι
ἐνσκῆψαντες· ἐφορμήσαντες (ν. ἐν—) [9. 10]
ἢ ἐνσκυθεῖν· σπαράττειν (σκύλλειν?)
ἐνσπουδοι (Thuc. I 31, 2)· οἱ μετέχοντες
σπουδῶν
ἐνστασις· ἀνταγώνισμα
ἐνστάτης (sch. Soph. Ai. 104)· ἔκθρος ἐν-
στάμενος, καὶ μὴ ἀναχρῶν
ἐν στέρνοις· ἐν στήνοσιν
ἐνστρενισάμενος· περιπτυξάμενος
ἐν] στερονιμάντιες· ἐγνωστίμυθοι. Σο-
φοκλῆς Αἰχμαλώτισιν (fr. 56) [18]
ἐνστρηνές· λαχύρων, η σαφές
ἐνστροβιλίσας· συνστρέψας
ἐνστρωφάσθαι (Hippocr. III p. 228)· ἐν-
στρωφεοσται
ἐν σφαῖρῃ· ἐν κλιναρίῳ (ν. σφάριον)
ἢ ἐν σων· Ὄχων
ἐνταχεῖς· ἐμφυεῖς [25]
ἐνταλθέντα· ἐπιτραπέντα
ἐν ταμιευόμενον· ἐνθησαυριζόμενον
[28. 29]
ἢ ἐντάραντον· ἐν τῷπ τῆς Σικελίας, καὶ
ἐν πόλει τὸ εἰσέρχονται [31. 32]
ἐνταχεῖς (Crete?)· ἐμφυεῖς
ἐντεα· τεύχεα, ὄπλα (O 343)
ἐντεα δατίος (θ 232)· σκεῦη· τὰ μὲν γὰρ
ἐν τεα ὄπλα, τὰ δὲ ὄπλα σκεύη
ἐν τεγέεσιν· ἐν οὐκοις
ἐντεθετταλισθαί (Eupol. fr. XXIV p. 507).
ἐντεχλαμυδώσθαι. σύνηθες γὰρ Θετταλοῖς
χλαμυδοφορεῖν
ἐντεθηλότος· θάλλοντος
ἐντεθρίσκεν (cl. Soph. fr. 14)· ἐνελήκην
η σκεύανεν, δρὸ τῶν θρίων. [Δηλοὶ δὲ
καὶ τὸ βακχεύειν, ισως ἀπὸ τοῦ Διορύσου·
- Θρίαμβος γάρ ἐλέγετο διὰ τὴν τῆς συ-
κῆς καὶ τῶν θρίζεισαν εὔρεσιν (αἱ ἐντε-
θρίακεν)
(ἐν τει· ἐνδον λάκωνες; cf. ἐννει)
ἐντεῖλασθαι (Hippocr. epid. VI 7, 7)· προσ-
τάσαι
ἐν τελαμῶνι (II 803)· ἐν τῷ αναφορεῖ,
ἐπιδέσμῳ [42]
ἐντελεῖαι· τάξις ἀρχοντική [44. 45]
ἢ ἐντελειθέσ· ἐνσαρώθεσιν ἐντάγματα
ἐντελεστρέφω· τελειοτέρῳ
ἐντέλλεται· παραγγέλλει
ἐντελέχεια· ἐνέργεια
ἐν τέλμασιν (Atr. Ann. 1593)· ἐν βορβό-
ροις· τέλμα γάρ ἐνωδῆς καὶ κάθυγρος
τόπος [51]
ἐντελῆ· τετελεσμένα [58]
ἐντελομίσθοντος (Demosth. 1212, 12)· τί-
λειον μισθὸν λαμβάνοντας
ἐντελῶς· τελείωσι
ἐντέμνουσι (Thuc. V 11, 1)· τοῖς ἡρωσιν
ἐναγίζονται
ἐντεομήστωρ· ὅπλων ἐμπειρος (3363)
ἐντεριώνη· τὸ ἐντὸς τοῦ δυγρίου οικοῦν,
η τὰ ἐνδον
ἐντερόνεια· ἐντεριώνη, τὸ μεσατατὸν τῆς
νεάς· ητοι τὸ μέσον τοῦ ἔσλου, καρδία,
οἱ δὲ μελός (Theophr. I 2, 8) [60]
ἐντεσα (Laconia)· ἵσθετν
ἐντεσιρογόν (Ω 277)· τὸς μὴ φιλῶς τω-
τοφόρους, ἀλλ' ἀμάξαν ἔλκοντας
ἐντεσιμήστωρ· ἐμπειρος ὅπλων (3357)
[64—66]
ἐντέταται· τὸ πᾶσαι ἐντεῖνα φασι
(3351)
(ἐντετεύχισται· ὥπλισται)
· ἐντέτηκεν (Soph. El. 1311 Plat. Menex.)·
ἐντεκόλληται
ἐντετηκότος· ἐμπεπηγότος

COD. 10 περιπτενοι 17 |ιας |οις |ιώτησιν (19 cf. στρηνὲς ἐστρηνὲς ἀστρηνὲς)
20 συνέστρεψας 40 ἐνειλικην 42 ἐντι· — ἐπὶ δέσμῳ Post 43: ἐνθεταλίασθαι, ἐν-
κεχλαμυδόσθαι 50 ὑλώδης 57 ἐντεομίστωρ 59 ἐντερόνια, ἐντεριώνη τὸ μεσατατὸν
(61 v. ἔξσα ωδοσα σύνοσα βένασα) 62 ῥοτο] 68 cf. post 75 69 ἐντέτεικεν

HES. 9 ἐνσκευάσσασθαι· καθοπλασθαι 10 ἐνσκιρθη (Π 612· ἐνεπάγη 18 ἐν
στῇ θεσιν· ἐν ταῖς διανολαις (A 83) 25 ἐνταλάροισι (Σ 568)· τοῖς κορίνοις, τοῖς καλαθί-
σκοις τοῦ τυροῦ 28 ἐντραοι (Z 253)· τότε δὲ αὐτὸν 29 ἐνταράοιφιχειρι (Z 253)·
ἐν τῇ χειρὶ κατέσχεν, η ἐλάβετο τῆς χειρός αὐτοῦ 31 ἐνταυθα· καὶ τὸ χρονικόν, καὶ τὸ ἐπὶ
τόπουν, καὶ ἐνθα δῆ, η ὥδε 32 ἐνταυθοῖ (Φ 122)· ἴγαυθα 42 ἐντελέσσοιν (Η 380).
ἐν τοῖς τῶν στρατιωτῶν τάγμασιν 44 ἐν τίλεις· ἀρχοντας (τοῖς ἐν τίλει Ηεροd. III 18)
45 ἐντεθόρυκον· ἔνσαξον (?), 51 ἐντεῖναι· πληγὰς δούναι (3367) 53 ἐντελέστα-
τοι· ἐντιμόταοι 60 ἐντερόνιος (φ 408)· αἱ χορδαὶ 64 ἐντεσιν (A 730)· ὥπλοις.
σκεύεσιν 65 ἐντεσιουργούς (Ω 277)· σκεύεσιν ἐργαζομένους, οὐ νοτοφόρους 66 ἐντεσ-
μένας· κεκοσμένας

ἐντετηκός· ἐμ(πε)πηγός
ἐντετύλικται· ἐμπέλεκται. ἐνελῆκται
[73—76]

ἐν τῷ ἐτέρῳ (Plat. Soph. p. 226 A). ἐν τῷ
δριστερῷ [78, 79]

ἐντί (Dor.). εἰσίν
ἐντιθέσσο· ψωμίζου
† ἐντίν· ημῖν
ἐν τίσιν· ἐν ποίοις
ἐντιτόν· ἐνδικον
10 ἐντομα (Herod. II 119 VII 191). δρκια. καὶ
καθάριατα
ἐντομίαι·
ἐντομίας· εὐρώῦχος [88]

Τὴν τομίδες· ἔνομαλ ὄφεως γινόμεναι, καὶ
τοῖς λοιποῖς † σώμασιν ἐντεμόνεναι. τοι-
αῦτα δὲ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς νεκροῖς
αὐτῶν οἱ διποιοι

ἐντομοι· ἔνορκοι
ἐντονον· ἵσχυρόν. δξύ 20

ἐντός· ἐνδον, ἐσω
ἐντὸς· ἐβδόμης· [ad 93]

† ἐντόσαρκες· ἐντὸς τοῦ σώματος [96]

ἐντὸς ὁπλῶν (Ατ. Αν. 390). [97]

† ἐντραγεῖ· ἐντρυφᾶ

ἐντραγαῖν (Comici). ψωμίσαι. ψωμίσασθαι
ἐντραγοτύμενοι μασθενοι

ἐντραγών· φαγών
ἐντραγῆ τόνον· ἵσχυρόν

ἐντρέπεται· μετατροπήν λαμβάνει. ἐπι-
στρίφεται (Ο 554 & 61). κάμπτεται. λόγον
ἔχει (Plat. Phaedr. 154 A)

ἐντρέπονται· δαχημονούσιν (ad οὐκ ἐντρ—)
ἐντρεπτικῶς· ἀλεγκτικῶς
ἐντρέχειν· ἀναρρόζειν
ἐντρεχέστερον· γοργότερον
ἐντρέψασθαι· τὸ εἰσω τρέψαι τὸ Ιμάτιον
† ἐντριβάσαι· ἐναντίαν τύφαι

ἐντετύχη· ἐντυγχάνει ἀπλισται. cl. 3368 et ἐντύχη [82] ἐντί τι (φν-
τοίοις) ήμίν;) 84 ἐνδύκτοι 97 |ήδεια 3400 — 2 = 3402. 0. 1 3400 μασούμετοι
2 ἐντραγήτονον (8 Theophr. Char. p. 24, 26 Foss) 16 μεταβολῆς 19 εὐμεταβόλως
δξύης 20 ἐνδύσαι 24 ἐντύεσθαι, ὀπλίσθαι κεκομειόθαι 31 ἐντυπαδία

30

ἘΝΝΑΛΙΟΣ· ὁ Ἄρης, ή ὁ τούτον νίος· διὰ
τὴν Ἐννώ. η πολεμικός, η ὁ πολεμιστής [40]
[42]

COD. Post 75 ἐντεύχη· ἐντυγχάνει ἀπλισται. cl. 3368 et ἐντύχη [82] ἐντί τι (φν-
τοίοις) ήμίν;) 84 ἐνδύκτοι 97 |ήδεια 3400 — 2 = 3402. 0. 1 3400 μασούμετοι
2 ἐντραγήτονον (8 Theophr. Char. p. 24, 26 Foss) 16 μεταβολῆς 19 εὐμεταβόλως
δξύης 20 ἐνδύσαι 24 ἐντύεσθαι, ὀπλίσθαι κεκομειόθαι 31 ἐντυπαδία

HES. 73 ἐντευε· παρεσκεύασεν 74 ἐντεύθεν (568). ἐνθεν, παραντά, ἐκ τού-
τον 75 ἐνευξίες (1 Timoth. II 1). ἀπάντησις κατὰ τῶν πλημμεληπάτων. δέσσις εἰς
ιεδίκησιν 76 ἐν τῷ ἀδόλεσχίᾳ (Ps. LIV [LV] 3). ἐν λύπῃ 78 ἐν τῷ σαρκὶ (Rom. VII
5). ἐτοῖς πάθεσι τῆς σαρκός 79 ἐντῆσθαι· ὀπλισται (3424) 88 ἐντομίδας (Levit.
XIX 28). μαλιμδόμα (recens), ψαλίδα Ad 93: ἀπέλορτο ἀθήνησι στρατείαν ἔβάγειν πρὸ^τ
τῆς τοῦ μηνος ἐβδόμης 95 ἐντοσθεν (K 262). ἐσώθεν 97 ἐντοσθίδια· τὰ σπλαγ-
χνα Αδ 3411: ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων ἔλεγον, ἐπειδεὶς ὅτι τρόπος γενόντες οὖν οὔτε,
ποιεῖ χρήστης ὁδός 23 ἐντυεν (Ε 720). ὀπλίσεν 25 ἐντύνασαν (Ε 162). κομησα-
σαν 28 ἐντυνον· ἐτομάσον, εντρέποσον (I 203) 29 ἐντύνοντο (Ω 124). πηρέπι-
σον 32 ἐντυπάς (ex Ariston. ad 163). πεντικῶν, μάτε τὴν τύπον τοῦ σώματος φα-
νεσθαι 35 ἐντυπάς ἐν χλαδινῃ· ἐντεπωμένος τῷ Ιματίῳ 40 ἐν τῷ ἡδ σφι (A 637).
ἐν τούτῳ δή αὐτοῖς 42 Ἐνναλίφ (B 651). τῷ Ἄρῃ

† ἐνυαίνειν· τρυφᾶν (ἐν ὑαντὶ· ἐν τρυ-
φῇ)
 ἐνυβριζων· ἐκπλήττων
 ἐνυγροθηρευτής (Plat. Legg. VII 824).
 ἀλιένς
 ἐνυδρεῖς (Herod. IV 109). ζῶν ποτάμιον
 ἀμφίβιον, ὅμοιον κάστορι
 ἐνυδρώθη· ὑδρωτικὸς ἔργοντο
 † ἐνύειν· ἐνδον. Λάχωνες (ν. ἐντεῖ)
 ἐνύλαις (-οις)· ὑλικαῖς
 ἐνυλιμενον· κεκαθαρμένον (3034) [51]
 † ἐνυον· ἐφρον
 † ἐνυρεν· ἐτρουεν
 † ἐνυρήσεις· θρηνήσεις [55]
 ἐν ψέσειν· ἐν ίλατ(τ)ώσειν
 Ἐνυώ (Callim. Del. 276 E 333). πολεμικὴ
 θεά. ή μάχῃ, ἐστι δὲ πλατόνιον πρόσωπον,
 φις Φόβος, καὶ Ἔρις, καὶ Κυδοιμός [58]
 ἐν φρέατι κυνομαχεῖν (Plat. Theat.
 165 B). παρομιαὶ ἐπὶ τῶν δυσφε(ύ)κτων
 ἐν Φρεαττοῖ· ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἐν φ
 (Ι)δικάστορῳ ἐπὶ δικούσιῳ φόνῳ [61. 62]
 ἐν χορείᾳ· ἐν χορῷ
 ἐνχριμφθεῖσαν (E 662?). ἐνπελασθεῖσαν
 [65]
 ἐν χρῷ κονυρῷ· ἡ ψιλή, καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ
 χρωτὶ¹
 ἐν χώσιοι· ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου ὄντες
 ἐν φ· ἐν φύαις. ή ὅταν
 † ἐνωδάς· ἐν φ δικούσιος ἐπιγίνεται
 ἐνωδεῖς· ἐν καὶ τῷ αὐτῷ γενόμενος
 ἐνώμα· ἐστρεφεν [ad 71]
 ἐν ώμοις μάντεις· ὅταν δὲ αὐτῷ τῷ
 σφαγῶν μαντεύονται· οἷον οἱ ήπατοκο-
 πόνμενοι ἐν ώμοῖς λέγονται μαντεύονται
 καὶ ἐνωμοτεῖν

ἐνώμοτον· φρκισμένον, η τοῖς ὄρχοις ἐνο-
 γκ[λ]ον
 ἐνωμοτιται (Thuc. V 68, 3). τάξις τις διὰ
 σφαγῶν ἐνώμοτος [75. 76]
 ἐνωπῆ (E 374 Φ 510). ἐς ὄψιν, προσόψει,
 φανερῶς [ad 77] [78]
 ἐνώπια· εὐθεῖα, οἱ καταφτειζόμενοι τοῖχοι
 [ad 79] [80. 81]
 † ἐνωπάλιταις· ἐνέτεινεν, ἐνεδίδον
 10 ἐνωπῶς (ψ 94?). ἐμφανῶς
 ἐνωρος· ἐναπο. δῶν (ν. ἐναπος) [85. 86]
 ἐνωσας· συνάψας
 ἐνώσατο (Callimachi?). διενοιήθη
 ἐνωσις· μῆσις, σύγενεις [90]
 † ἐνωτελα· αὐλέδαια (εὐσφρία?) [92]
 ἐνώτισε (Eur. Phoen. 654). τὰ νῶτα περι-
 σκέπασεν [94]
 έξ· η πρόθεσις
 ής ἀκαλαρρείαν βαθυρρόδου (II 422) [96]
 20 ἐξάγειν (Thuc. VI 89, 5). παροξύνειν
 ἐξάγγελος (Thuc. VIII 51). ἀγγελος, δ τὰ
 εσω γεγονότα τοῖς ἐξω ἀγγέλλων [99]
 ἐξάγεσθαι· τὸ οὐ δεδύτως εἰσενεχθὲν εἰς
 λερόν· η τὸ ἀκάθαρτον
 ἐξαγέτης· καλαμίνθη (νέπιτα)
 ἐξαγίστα (sch. Soph. OC. 1526). πάντα τὰ
 λερά καὶ ἀφωσιωμένα, ἀ οὐχ οἶον τε ἐκ-
 κομίζεσθαι τῶν λερῶν. ἔνιοι δὲ ἀγνά ἀπέ-
 δοσσαν
 30 ἐξάγιστος· διάθαρτος· πονηρός
 ἐξαγυρωθεῖσαι θύραι· ἐκτροφάσαι
 ἐξαγορεύοις· φανεροῖ
 ἐξαγορεύων· πᾶσι δηλῶν, λέγων
 ἐξαγρεῖν· ἐξάγειν. ἐξαιρεῖν
 ἐξάγων· ἐκβάλ(λ)ων. προφέρων (Ατ. Ερρ.
 282)

COD. 46 ἐνυδρος 49 ύλικὸν ύλικαῖς (52 ἐνον ἐφρον?) 56 ἐνυφέσει
 ἐνυλατόπει 59 ἐνφρέατι — δυσφέκτων 60 ἐνφρέατ.. 66 κονυρᾶ 67 ἔγχι
 72 ἐνώμις, μάτις, (78 ἐνωπῆθι lo. Ath. XIV 601 B). 79 καταφοριζόμενοι (83 ἐν-
 πίω Suid). 84 ἐνωμος 95 ἐκακαλάρειτα. βι η πρόθεσις 3302 οἰονται 3 πόρνος
 4 ἐξακιντάσαι 7 ἐξαίρειν

HES. 51 ἐνύπνιον (B 56). δναρ 63 ἐνυπτρον· τὸ μέγα ἐντερον τῶν ἥσθων. ή
 κοιλία (ν. ἐνοιστρον, ἐνωπτρον) 58 ἐν φιλότητι (B 232). εἰς συνουσιαν 61 ἐν φρεστῃ.
 ἐν τῇ διανοίᾳ 62 ἐν φρέσιν θυμὸν ἐχοντες (N 487). διονοσούντες (cf. ἐναργέει θυμόν)
 65 ἐνχριμψας (Ψ 334). ἐνπελασας Ad 71: ἐκνει (Γ' 218). 75 ἐν ώμῳ γήραι (ο 357).
 ἐν χαλεπῷ γήραι· ωμὸς γήρα ὁ χαλεπός 76 ἐνωπα (O 320). ἐν δφει Ad 77: ἐν μάχῃ
 (Γ' 2 ἐνωπῆ) 78 ἐνωπηται· τεταπείνωται (νεκτηται). Ad 79: ἐμπρός 80 ἐνώπια
 (Θ 435). τὰ κατ' ἀντικρὺ τοῦ πυλῶνος φαινόμενοι μέρον, ἀ καὶ διεκόδιμον τὸ τῶν παρωντων.
 ὁ δὲ Κράτης τὰς φιλάς παρέδωκεν [εἰνόνοχος] 81 ἐνώπιον (Rom. XII 17). ἐν ὄφαλοις,
 ἐν τῇ προσφει 85 ἐνωρειν· διέγερεν (Z 499) 86 ἐνώρτο (A 599 Ζ 326). ἐνώπιησε.
 διεγήγετο 90 ἐνώταις· ἐνωτοις. τῇ προσωδίᾳ ως ως φιλόπαις. Σφοκλῆς Αἴχμαλωτιν
 (3257). 92 ἐνωτίσου (Iob. XXXIII 1). ἐν τοῖς ὀπίοις δέχου 94 ἐνωχλήθη η (I Regg.
 XXX 13). ηρωστησα 96 ἐξάγαστον. ἀξιον θαυματος (ἀξιάγαστον) 99 ἐξαγε κούρηη
 (A 337). ἐξαγε τὴν κόρην

ἔξαγωνιζεσθε (Eur. Herc. f. 155)
 ἔξαγωνιοις· ἐξ δυάνων πόνον ἔχουσιν (ἢ
 τοῖς ἔξω τοῦ δύνατος)
 ἔξαγώνιοις· ἔχω τοῦ δύνατος ὡν
 ἔξδυτος χωλὸν τραγίσκον· παιδιᾶς εἶδος
 παρὰ Ταραντίνοις
 ἔξελπτίης (Archil. fr. 56)· ἐξ ἀνελπίστου
 ἔξαέρου· ἔγανέου
 ἔξαηρμένον (Herod. VII 162)· ἔξηρμένον
 (ἔξαρμένον)
 ἔξαθελγόμενα (Hippocr. oss. nat. 280,
 17)· ἔκθλιβμενα [2517]
 ἔξαίνυται· ἔξαρται [19]
 ἔξαίγαντες· ἔξορμήσαντες
 ἔξαιρεῖται· ἔνυραιρεῖται
 ἔξαρτειν· λαμβάνειν. ὑφουν
 ἔξαρτεται· ἐπιλεκτα
 ἔξαρτεταρ· ἀρράγη, ἢ ἄρπαξ ὁ πρός τὰ
 ἀντιλήματα [25, 26]
 ?ἔξαιρησαντες· πορθήσαντες [28]
 ἔξασια (cf. Iob, IX 10. XXXVII 15)· ὑπέρμε-
 τρα, οὐκ ἐπέτηδα, ἢ παντὸς ἐπέκεινα
 (θαύματος), ὑπερβάλλοντα
 ἔξασιοι· κωλυτικοί, ἢ πολλοί, μεγάλοι.
 ἀνυπέρβλητοι. ἐπέκεινα παράδοξοι
 ἔξασιοις οἰωνός· ἀσύμφορος· ἀλέστη γαρ
 δύον ἀλλότριος
 ἔξατον· ἔξαιρετον (M 320). μέγα. καλόν.
 ἀγαθόν [33, 34]
 Ἐξακεστήριος (Solo)· δὲ Ζεύς, καὶ ἡ Ἡρα
 [36—38]
 ἔξακολον θροῦσθαι· ἐκθρούγεσθαι [40]
 ἔξαλδαντεις· ἐκβλαστάνει
 ἔξαλλασθαι (Pesiad. Opp. 92 = 105. Nic.
 Th. 121)· ἐκκλίνει
 ἔξαλλεινεται· ἐξκλινεν [44]
 ἔξαλλιμενος· α[πο]λειφθεις [ad 45]
 ἔξαλιζεται· συναθροίζεται

ἔξαλισαι (Ar. Nubb. 32)· κυλίσαι. ἐκκομί-
 σαι [48]
 ἔξαλλα· διάφορα. λαμπρά. διλόφυλα. ἡ
 ἔξόχως
 ἔξαλματα· πηδήματα [51]
 ἔξαλ..πτερον (Ατ. Ach. 1063)· σκεύος δε-
 γυρούν, φάλλη παραπλήσιον, ἐξ οὐ τοῖς
 συμποσίοις ἥλειφον τὸ μύρον [53]
 ἔξ αλός (λ 134)· ἐκ τῆς θαλάσσης, ἡ ἔξ
 τῆς θαλάσσης
 ἔξαλύξεμαι· φυλάξεμαι. Σοφοκλῆς Αἰαντι
 Μαστιγοφόρῳ (656)
 ἔξαλφεις· ὑψησεις
 ἔξαλφήσεις· ἐκτ(ι)μηθήση μεγάλως. ἀπὸ
 τοῦ ἀλφαίνειν, καὶ γάρ ἀλφηστής ὁ
 ἵντυπος· τινὲς δὲ ἐκλάμψεις
 + ἔξαμαρτανα (Pind. Pyth. II 37)· ἔξαρψης
 ἔξαμαρτάνει· πλημμελεῖ
 ἔξαμβλισκοντα· διαφθείροντα
 20 ἔξαμβλεψει (Hippocr. III p. 681. 646)· δια-
 φθείρει. ἔγχυμονει
 ἔξαμβλωθεις· ἐκτρωθείς
 ἔξαμβρακονται· ἐκλύεται. ἀπὸ τοῦ ἀμ-
 βρακεύειν, ὁ ἔστι καρπερεῖν (cf. πλα-
 βρακοῦ)
 ἔξαμειψει (Eur. Or. 272)· [ad 64] πορεύε-
 ται. ἐναλάξει (gl. ἔξαμενοις)
 ἔξαμοιβάς· ἔτερας καὶ ἕτερας
 ἔξαμοντ· ἐκθερίζειν (ν. ἀμοναί)
 30 ἔξ αμφοῖν· ἐξ ἀμφοτέρων
 ἔξαμφοτεροιας· τὸ ἀμφιβολον ποιῆσαι,
 καὶ τὸ δύο πραγματων ἐκτεσεῖν [69]
 ἔξανάξεις· συνάξει πρὸς τὸν ἥλιον
 + ἔξανδρήσοντο· ἐκπέρασον
 ἔξανδραποδίζεται· αἰχμαλωτίζεται
 ἔξανεμονθα (Theophr. VIII 10, 3)· ἐπαι-
 ορεθαι. ἡ ἔηραινεσθαι. ἡ μετεωρίζεσθαι
 + ἔξανέσσασα· ἐπιστρέψασα (—αν—τρι—)

COD. 9 | σθαι | 11 ἔξαγωνιος, τοῖς ἐ. τ. ἀ. ἢ ἔξω | 12 ἔξαγώχωλον τραγί-
 σκοιον | 13 αελπτόης | 14 ἔξαεσδον | 15 ἔξαφεγγόμεναι | 16 ἔξαφθεγγόμεναι | 21 ἔξινφρεται
 27 ἔξαιρησαντες (Lob. Phrynic. 217) | 28 ἔξαιρούμενος (LXX e. Iob. V 4)· ἀποκωμδόμενος. ὑνόμενος
 42 ἔξαλλειν | 43 ἔξαληνεν | 52 ἔξαλγυρον | 53 56 55 | 59 60 legebantur
 post 63 | 61 ἔγγυμονι | 63 ἀμβραβενειν (63 cf. ἔγημοιβα) — | 64 | 73 μεται

HES. 3517 ἔξαιρετο· ἀφρητετο (A 531) | 19 ἔξαινυτο (A 531)· ἐξρέπει | 25 ἔξ-
 αίρετον (Genes. XLVIII 22)· ἐπιλεκτον. προηγούμενον | 20 ἔξαιρεύμην (A 232)· ἔξαιρετα
 αίρεμβανον (3757) | 22 ἔξαιρούμενος (LXX e. Iob. V 8)· ἀποκωμδόμενος. ὑνόμενος
 33 ἔξαιφνης (P 738)· ἔξαπτης | 34 ἔξακεσαιο. ἔξιάσαιο, θεραπείον(ε)ιας (A 36) | 36 ἔξ-
 ἀκούστων (Symm. Ps. LXV 8)· περιβότον | 37 ἔξαιροβάξει (Iob. XXVIII 3)· ἔξιγναθει
 38 ἔξακτων· ὁ ἀπάτων τὰ δημόσια (exactor) | 40 ἔξαλαπδαῖς· ἐπαρθῆσαι | 44 ἔξαλι-
 φησαν (Genes. VII 23)· ἀπόλλοντο Ad 45; ἡ κεχρισμένος (Moer.) | 48 ἔξ δκαλαρεί-
 ται (H 422)· ἐκ τον πραως ὑέοντος | 51 ἔξαλονται (Iob II 5)· ἐκπηδησουσιν | 53 ἔξ-
 αλμένος· ἔξαλμενος Ad 64: ἐκτελέσαι (ἴξανθσαι) | 69 ἔξαναβλούμεν (Eur. Andr.
 356)· ἐκτιρωσκομεν

ΞΕΑΝΕΧΩΡΕΙ (Thuc. IV 28, 3)· λεληθότως
νόμιμεν γενεύειν

ΞΕΑΝΘΗΣΑΙ· ἔκεσαι [17]

ΞΕΑΝΘΙΨΙΟΣ (Menand. fr. CCCCVI)· ὅντος
πατέρες αλλήλων ἀνεψιοί, ή αἱ μητέρες

ΞΕΑΝΗΣΑΣ· ἔξαντήσας

ΞΕΑΝΙΨΙΟΝ (Callim. Del. 207)· ἀναπέμπει [81]

ΞΕΑΝΤΕΣ· ἔξεναντλας. δὲ τὸ δὲ τὸ ὑγεῖς

ΞΕΑΝΤΗΣ (Hippocr. III p. 565 K)· ὁ τῆς
νόσου ἔξει ψών

ΞΕΑΝΤΩΝ· ἀπειδέων τῆς κόρης καὶ τοῦ
πάτερος, οἷον ὑπογενεῖς λάγοι. η σύντοις.

ΞΕΑΝΤΩΝ· κατὰ τῆς ὕγειας αὐτοῦ ἔξορ-
κῶν· τὸν ὑγιαίνοντα γάρ ἔξαντην (ανον.
com. fr. LXIII) ἐλεγον

ΞΕΑΝΤΥΓΩΝ (Eur. Rh. 564 Soph. El. 746)·
ἐκ τῶν περιφερεῖς εἰσῶν τοῦ ἄρματος

ΞΕΑΝΤΩΝ (A 365 Y 452)· ἔξαντών. ἐκτελέσω.
κατεργάσσομαι

ΞΕΑΝΤΩΝ· ἀναθεν [ἴκειτε, ἔξενέγκειν

ΞΕΑΠΑΛΛΑΓῇ (Thuc. IV 28, 4)· ὑποχωρήσῃ
[89]

ΞΕΑΠΑΤῇ (Cratin. fr. XLIX p. 191)· χλευά-
ζει. δελέαζει. φενακίζει

† ΞΕΑΠΑΤΕΡΘΕΝ· ἐκ τοῦ ἔτερου [92]

ΞΕΑΠΑΦΩΝ (Eur. Ion. 705)· ἔξαπατήσας [94]

ΞΕΑΠΑΙΩΛΕΙΣΘΑΙ· παραλογίζεσθαι

ΞΕΑΠ(Ο)ΕΙΡΗΘΑΙ· πειράσθαι [97, 98]

ΞΕΑΠΟΛΤΟΥΝ (Soph. Philoct. 467)· ἐπὶ τοῦ
ὑψηλοῦ τόπου, θεν ἔστιν περισκοπεῖν τὰ
ὑποκείμενα [8600]

ΞΕΑΠΟΤΟΡΘΟΥΝ (Aristoph. fr. LXXXVIII p.
1197)· ἐκ περιθόμου

ΞΕΑΠΡΟΣΕΞΙΑΣ· ἔξι ἀμελεῖας [3]

ΞΕΑΡΑΙΣ· οὐτως λέγεται, ὅταν τι τῶν δρνέων
εἰς μετέωρον ὑψοῦ αἰρεται

ΞΕΑΡΓΑΚΑΘΩΝ (Aeoles)· ἐκ φιαλῶν

ΞΕΑΡΓΑΚΑΝΤΕΣ· φορφοράντες, κρούσαντες

† ΞΕΑΡΕΣΘΑΙ· διώξαι (v. δραχθεῖς)

COD. 83 ἔξει 84 τὸ ὑπόγυρος — ὑπογενάζων 88 | γεῖ | σει 93 | φῶν 95 post
3597 ΞΕΑΠΟΙΝΑΣΘΑΙ 3605 post 13 ΞΕΑΡΧΙΑΤΩΝ (v. δράκαν) 6 | σαντες 8 ΙΞΑΡΕΙ
13 ΞΕΑΡΧΕΙΝ Post 13] 3605 17 ΞΕΑΡΤΙΔΩΝ 23 ΞΕΑΣ 25 ΞΕΑΝΑΙΝΕΤΑΙ 26 ΛΙΓΓ —
ηγιασον 88 ΞΕΠΟΝΗΣΤΑΟ 40 ΞΕΔΙΕΤΕΙ, τὸ 41 έδιψησεν 41—43 = 42. 3. 1 ΞΕΕΔΙΩΣΕΝ
(43 cl. ΞΕΙΔΕΙΣ)

HES. 77 ΞΕΑΝΘΗΣΕΙ (Ps. CII 14 al.)· ἀνθῆσι
ΞΕΙΝΩΜΕΝΟΝ 89 ΞΕΑΠΑΛΛΑΞΕΙ (Y 30)· ἐκπορθῆσαι, ἐκκενώσαι
ΞΕΑΠΑΤΙΩΣ 94 ΞΕΑΠΙΝΓΣ· αἰρνιδίως, ἔξαιρνης (E 91) 97 ΞΕΑΠΙΝΑ γαῖης (A 270)
ἀλλοτρίας, η ἔνης η μακράν ονσης 98 ΞΕΑΠΙΝΑ· (Marc. IX 8) 3600 ΞΕΑΠΟΙΩΘΗΝΑΙ
(II Cor. 1 8)· ΞΕΑΠΑΝΘΗΓΑΝ. ἐν ἀπορίᾳ γενέσθαι 3 ΞΕΑΠΤΕΘΟΔΑ (Θ 20)· κρατεῖσθαι τοῦ
ἄρματος (ε—ε τοῦ ἀμ—) 15 ΞΕΔΙΞΑΤΕ (Ps. CXLVII 7)· προκαταίρεται, καταλέκεται
16 ΞΕΑΡΟΝ (Sirac. XXXIII 9)· ἀρον. ΞΕΔΙΞΕΙΦΟΝ 30 ΞΕΑΝΤΙΤΑ (A 223)· μετὰ ταῦτα. ἐκ δευ-
τέρου 32 ΞΕΑΦΟΛΕΧΤΗΣ (ΞΕΑΦΟΡΟΝ· lectica) 33 ΞΕΞΒΛΩ· ἔξτρωσεν (ΞΕΗΜΒΛΩ) 44 ΞΕ
ΞΔΡΕΩΝ (A 533!)· ἐκ τῶν καθεδρῶν 45 ΞΕΔΗΣ (T 77)· ἐκ καθέδρας. η ἐκπρεπής (Eur.
Bacch. 928!)

ΞΕΑΡΓΕΡΕΝ· ἔκτος ἵστων

ΞΕΑΡΘΡΟΣ (Hippocr.?)· ἔκμελης

† ΞΕΑΡΗΞΑΙ· ἔχφορησαι

ΞΕΑΡΧΕΙ (Eur. Hipp. 278)· ἐπαρκεῖ

ΞΕΑΡΧΕΣΕΙ (Hippocrat. bis)· ἔκποιησαι

ΞΕΑΡΧΗ· ἀρκούσαι

ΞΕΑΡΗΟΣ (Herod. III 66 Ar. Nubb. 1230)·
ἀρνούμενος [15. 16]

ΞΕΑΡΤΗΔΩΝ· μετὰ τοῦ ἔκχρεμάσθαι

10 ΞΕΑΡΤΙΕΣ· πληροῦ τελεῖ

ΞΕΑΡΤΙΔΑΙ· ἔκχρεμάσαι (αδ ΞΕΑΡΤΗΣΑΙ). τε-
λειώσαι

† ΞΕΑΡΤŪΕΙΝ· παιδεραστεῖν

ΞΕΑΡΥΣΑΙ (Piirrosc. II p. 134)· ἔξαντλησαι
(v. δρῦσαι)

† ΞΕΑΡΩΜΕΝΑΙ· ἔξι ἀγκώνος φλεβοτομού-
μεναι

ΞΕΑΣ· εἶδος παρὰ Συρακουσίοις

† ΞΕΑΣΕΛΛΑΝΩΜΕΝ· ἀναπληρώσθων

20 ΞΕΑΝΑΙΝΕΤΑΙ (Arist. fr. inc. XLVI)· δπο-
θησκει

ΞΕΑΝΔΑ (A 363 Eur. Pec. 183)· ἔξεπον,
λέγε. φώνησον. βόησον

ΞΕΑΝΔΑΣ (cf. Plat. Com. p. 627)· ἔξελειν

ΞΕΑΝΤΗΡΩ (Aesch. fr. 417)· κρεάγρα

ΞΕΑΝΤΗΣ (Cratin. fr. IX p. 36)· παρατίκα [30]

ΞΕΑΦΑΓ΢ΩΝ· ἔξι ἔτοῦ γιγνόμενος. καὶ πε-
οιβλέπων [32]

† ΞΕΑΦΟΡΗΣΤΩΣΙΣΙΝ· εύπορίσθωσιν

30 ΞΕΑΦΟύΟΝΣΙΝ· ἔξαντλησουσιν [33]

ΞΕΑΦΟύΕΤΟ (Herodot.)· ἔξεποίσεις

ΞΕΓΥΡΕΤΟ· ἔξηγρεθη

ΞΕΓΡΟΗΣ· ἔξηγρεθης

ΞΕΓΡΟΥΤΕΥΣΑΣ· ἔξηρεύησας (cf. ιχγρ—)

ΞΕΘΕ (εδ)ΙΓΡΗΤΗΤΟ (Thuc. I 73)· ἔξι τῷς
ρο-
μίου διατῆς ἔγενεται

ΞΕΘΕΔΙΓΩΣΕΝ· ἔπορθησε. κατέκοψεν

ΞΕΘΕΔΙΓΤΗΣΕΝ· κακῶς ἔδιγήσεν

ΞΕΘΕΔΙΦΗΣΕΝ· ἔξεγήτησεν [44. 45]

81 ΞΕΑΝΘΟΜΕΝΑΙ· ἔκκενουμεναι (v.

ΞΕΙΝΩΜΕΝΟΝ) 92 ΞΕΑΠΑΦΩ (ψ 79)

ΞΕΑΡΧΕΙΝ 94 ΞΕΑΠΙΝΓΣ· αἰρνιδίως, ἔξαιρνης (E 91) 97 ΞΕΑΠΙΝΑ γαῖης (A 270)

ἀλλοτρίας, η ἔνης η μακράν ονσης 98 ΞΕΑΠΙΝΑ· (Marc. IX 8) 3600 ΞΕΑΠΟΙΩΘΗΝΑΙ

(II Cor. 1 8)· ΞΕΑΠΑΝΘΗΓΑΝ. ἐν ἀπορίᾳ γενέσθαι 3 ΞΕΑΠΤΕΘΟΔΑ (Θ 20)· κρατεῖσθαι τοῦ

ἄρματος (ε—ε τοῦ ἀμ—) 15 ΞΕΔΙΞΑΤΕ (Ps. CXLVII 7)· προκαταίρεται, καταλέκεται
16 ΞΕΑΡΟΝ (Sirac. XXXIII 9)· ἀρον. ΞΕΔΙΞΕΙΦΟΝ 30 ΞΕΑΝΤΙΤΑ (A 223)· μετὰ ταῦτα. ἐκ δευ-
τέρου 32 ΞΕΑΦΟΛΕΧΤΗΣ (ΞΕΑΦΟΡΟΝ· lectica) 33 ΞΕΞΒΛΩ· ἔξτρωσεν (ΞΕΗΜΒΛΩ) 44 ΞΕ

Digitized by Google

- ἔξεδρον· τὸν οὐκ αἰσιον οἰστονόν, οὐκ εὐ-
θετον δρυν, οὐκ ἐν δίοστη τῇ ἔδρᾳ ἔχοντα
(Ar. Av. 275 Soph. fr. 588) [47]
ἔξεθανεν (Hippocr. III p. 565)· ἀλιποθύ-
μησεν
ἔξέθει· ἔξέτρεχεν
ἔξεθιας· χορειας ἐπετέλει [51]
ἔξεθιασθὲν· λαμπρυνθέν (3516a)
ἔξέθρωσκεν· ἔξεπήδα (4322)
ἔξέθυσεν· ἀνέλεν. (ἴξπενυσεν Eur. Or. 10
496)
(ἴξεθυψεν· ἔξεκανεν cf. 3847)
ἔξέθωψεν (Soph. fr. 772)· ἔξεθάπενυσεν
ἔξει· ἔξω. Λάκωνες
ἔξεια· τὰ ἔξῆς
ἔξειδος, περισσολ. ἐκπρεπεῖς (3645)
ἔξειν· [ad 59] κέρδος [60]
ἔξεικάδιοις· οἱ ἔκτης (τῆς) αὐτῆς εἰκάδος,
καὶ τάγματος τοῦ ἀντοῦ [62]
ἔξεικλω (Dores)· δῶρο δείπνου
ἔξεικονισταμένον· μεμορφωμένον [65]
ἔξειλεγμένων· ἀκλεκτῶν
ἔξειλλειν· ἰκβάλλειν (ἴξιλλειν)
† ἔξειον· ἐπιζήμιον τὸ καταδικάζειν τοῖς
ἐκονοῖς. οἱ δὲ ἀπόλυτιν ἐγκλήματος
[66. 70]
ἔξειρα· σκορπίος, ὁ ἵχθυς [72. 73]
ἔξειρύσας (Herod. II 38)· ἐλκύσας [75. 76]
ἔξειται· δρείς
ἔξειτι (Dores)· ἔξειλευσεται
ἔξεικρυκεύθη· φύσοικηθ καὶ συνεκόπη·
καρόκη γάρ ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκε-
μενον [80]
ἔξεικέδασεν· ἔξεπέτασεν
† ἔξεικελέμησεν
ἔξεικήλησεν· ἔθειλεν
- ἔξεικήρανεν (cf. Aesch. Eum. 128)· ἔξ-
έφθειρεν
ἔξεικηρισας· ἔξεστησας
ἔξεικημωθη· ἔξεφθάρη
ἔξεικοδόκαιεν· ἔξέχεεν (210)
† ἔξειδούάεν· ἔξήνεγκεν (ἴξωδιακεν ?)
ἔξεικόμπησεν (—ασεν)· ἔξεπληξεν [89]
ἔξεικρήθη· ἔξεκαλλυνθη [91. 92]
ἔξεικώμασεν (Eur. Andr. 603)· ἔξεπόρ-
νευσεν [93]
ἴξειλ(α)θῆναι· ἔκδιψχθηναι
ἴξειατέοντος· ἔκδιωκτέοντος
ἴξειλασθμεν· ἔκβάλωμεν [98]
ἴξειλειπεν· ἔπαισατο
ἴξειλέσθαι· σῶσαι
† ἔξειλιπον· ἔξωλισθον
ἴξειλεύθρεοι· οἱ τῶν ἐλευθερουμένων νιοί
† ἔξειλεθεῖν· ἔξωθειν (ἴξπελενειν)
ἴξειλεψεν· ἔξέλυψεν. ἔξειλέψεν
ἴξειλιγμός· κίνησίς τις παρὰ τοῖς τακτικοῖς
ἢ ἴνόπλιος
ἴξειλισσον· ουσια (Eur. Tro. 3)· κινοῦσαν
[3707—9]
ἴξειλύτρωσας· ἰγύμωνας (ab ἔξειλυρώσ)
ἴξειλώπισεν· [] ἔξεσκύλευσεν, ἔξειδυσεν
(Soph. Tr. 925)
ἴξειλωτισεν· ὡς ἐπὶ τοῦ λωτοῦ, ἔξειόρθη-
σεν, (δημήθισεν) [18]
ἴξειμεν (E 473 Δ 141)· ἔξαφείναι (cf. ἔξιμέναι)
30 ἔξειμετρει· ἐπὶ ἀλωνος ἐμέτρει
ἴξειμήμεκεν· δημάσεν. ἔξιχεεν [17]
ἴξειμολεν· ἔξηλθεν (v. ἔξιμόνω)
ἴξειμούντες· δποθάλλουτες
ἴξειμούστωσεν (Eur. Bacch. 825)· ἔξει-
δευσεν
ἴξειμπαλιν· ἔπαιμιστέρως

COD. Post 52 ἔξεπνευσεν 56 ἔξει (v. ἔξειθισ, ἔξηπέτριπται) 63 ἔξεικλω 67 ἔξ-
ειλεῖν· ἔκβαλεν 77 ἀφεις 82 ἔξειλησεν 83. 84 = 84 (ἴξεικρυμασας) 83 83 cf.
κηραίνει 85 ἔξεινυμωθη 90 | η θη· ἔξαλλυνθη 11 [ἀπήνθησεν] 12 cf. 3676
15 ἄλσων (16 cf. 3698)

HES. 47 ἔξεδύοντο (Γ 114)· ἀπεδίδυσκον 51 ἔξεδροεν (Φ 539)· ἔξεπήδησεν Ad
59· ἔξοδος (ad ἔξειση) 60 ἔξειης (A 448)· ἔφεκῆς 62 ἔξεικοιτο (Ω 481)· παρεγένετο
65 ἔξειλατο (LXX)· ἔρούσατο 69 ἔξειπο (I 61)· φανεροποιήσα 70 ἔξεινισ(α)α
(Γ 207)· ἔξεισα 72 ἔξειρετο (Ω 361)· ἥρωτα 73 ἔξειρεινσων (μ 259)· ἔξερενων
(3753)· 75 ἔξεισιν (ν 130)· ἔξιρχεται 76 ἔξειλωτήσειν· ὡς ἐπὶ τοῦ λωτοῦ, ἔξεπόδη-
σεν (v. ἔξει—) 80 ἔξεικλυνθω (Eur. Tro. 957)· ἐκ τῶν προμαχώνων 89 ἔξει. ν.θη.
κατητλήθη (v. ἔξηπηθη) 91 ἔξεικλησίασε (Num. XX 10)· συνηδρούσεν 92 ἔξ-
εικλίθη· ἔπεον (Z 42). ἀπερόη (Rom. III 27) 94 ἔξειλάαν (θ 527)· ἔξειλάσαι· ἀπο-
διδξαι· 98 ἔξειλα· ἔξηρα (ἴξέχεα· ἔξηρα cf. 3716) 3707 ἔξεικόμενος (Iac. I 14).
περιαγέμενος· περιαυρόμενος 8 ἔξειλον (Δ 626)· ἔξαρτον ἔδωκαν (ἴξεδωκεν cod.) 9 ἔξ-
ειλύθη (v. I. E 293)· ἔπανστο τῆς δρυῆς (an I Macc. IX 8) 13 ἔξειμεθεν (A 525)· ἔξ-
έμου (Greg. Naz. C. IV 161) 17 ἔξειμορεν (ε 335)· ὥλαχεν

εἰς ἐναντίων· εἰς αντικειμένων [23—27]	εἰς ορέω (Soph. Ai. 423, Λ 212)· λέξιον [ad 58] [59—62]
† ἔξεντισμέναι (Ar. Lyg. 43)· πεκοσμημέναι
(cf. ἔντεντα)	† ἔξερεκτα· ἔκπλοση
ἔξεπάλησσον (Hippocr. III 129)· ἔξεπεσσεν	ἔξεριπη (Ξ 414)· ἔκπλοση
ἔξεπαλξεσσον (Eur. Tro. 957 Phōn. 1012)·	ἔξερπειν (cf. Xen. An. VII 1, 6)· ἔκπλεται
ἔκ τῶν προμαχώνων	[67. 68]
ἔξεπαλτο· ἔξεπήδησεν	ἔξερπύσσαι· ἔκολυσθῆσαι
ἔξεπατδυγησαν· ἔξερφωνησαν	ἔξερρον· ἔκπορευντο
ἔξεπατδχητο· ἔξεπλάρη (1608)	ἔξεργευσαν· ἐν' ἐμῷ ἀρίζαι. ήτοι ἐπὶ τῶν
νεύρων (ξέργωντας) [72—74]
ἔξεπαφῆς (Aesch. Suppl. 17)· ἔκ φυλαργήσεως	ἔξεργον· (Κ 490)· † ἔκφύναι
ἔξεπερ(ο)σεν· ἔξειλεν. διόρθησεν [36]	ἔξερος· ἔξ(τ)άχω
ἔξεπηλην· ἔξεγένετο (<—ελεν>)	ἔξεσα· ἔξωθεν. Λάκωνες (v. ἔντεσα) [78]
ἔξεπιδρομῆς· ἔξαιρψης	ἔξεσας· πρεσβετας
ἔξεπινεν· προπένειν (v. ἔκπινεν)	(ἴξεσκληπτοες· ἔηρανθέντες, cf. 3893)
ἔξεπικολῆς· ἀνωθεν, ἀρρυζος	ἔξεσκον· ὑπῆρχον [81]
ἔξεπιτάξ· ἔξεπιτηδες [42]	ἔξεσμων (Herod. III 148)· ἔσμηχον. καλ-
ἔξεπλάρη (Eupol. fr. XXXVII p. 561)· ἔθαυ-
μασεν. ἔξεστη (3787)	ἔσμων δὲ τὸ αὐτό
ἔξεπολεμοῦντο· τὰ πολεμίων καὶ ἔχθρων
ἔπραττον	ἔξεστακότα· εἰς δίκην κεκληρότα
ἔξεπολέμωσε· πολεμίους εἰργάσατο [46]	ἔξεστηκώς οὖν· ὁ σύγινης [85. 86]
ἔξεπράκατο (Eur. Hec. 515?)· ἔφονευσεν	ἔξεστην (Philippid. fr. V p. 476)· ἔθαυμασα.
(ἔξεπυρχήσεις)· ἔξεθλιψεν	ἔξεπλάρην [3742] [88]
ἔξεπνύρωσεν (Eur. Herc. I. 421· ἔξθυψε)	ἔξεστησεν (Eur. fr. 267, Carcini)· εἰς ἔστα-
σιν ἥγαγεν
ἔξιράνου· ἔρωνος εὐωχία	ἔξεστρεψεν· μετέβαλεν
ἔξεργδηση (Eur. Hipp. 607)· διαφθείρη [52]	ἔξιστις ἄρχεσθαι· παροιμία
ἔξερεινων (μ 259)· ἔξερενων (3673)	ἔξετάχεται· δριμεῖται † οὐ δεόντως
ἔξεργεν (Callim. fr. LXVII 4)· ἔξηγη ...	[93—97]
ἔξερενεν· ἔξερενεν	ἔξέτελον· ἐκ τούτου τοῦ ἔτους, οἷον ἔπε-
τειον [99—3801]
ἔξερευκα· ἔξερενηκα	
[57] 30	

COD. 29 legebatur post 43: ἵξεν λη 36 προμαχόνων 31 ἕξπαλτον· ἔξπιδοσαν
 34 ἵξει ἐκψ 34 ἐπόθησαν (37 cl. ἔξηπλει, ἔπλει) 38 ἕξ ἐφόδουν· ἕξ πυροῦσαν
 Συρ.) 41 ἔξεπταξεν Post 43: 29 45 πολέμους 51 σοι δις 55 ἔξερενει (τ.
 ἔρειν) ἔξερειν 56 ἔξερενεα 66 ἔξερπετεῖν· ἔξειναι (ἔξιναι?) 67 ἔξερευσατ
 70 ἔξερον 71 ἔξερωσας 77 ἔξεισα 80 ἔξεσιν 83 ἔξεστηχότα 84 ἔξε-
 στηχός 86 ἔξεκουσαται

HES. 23 ἐξενάριξας (ΠΙ 573) · ἑσκύλευσας (3875) · 24 ἐξενάριξεν (Δ 488) · ἑσύ-
λευσεν. δηλέτενεν 25 ἐξενδρων (Ι 188) · ἐκ τῶν σκύλων 26 ἐξ Ενετῶν (Β 852) ·
πόλες Παφλαγονίας 27 ἐξ ἐνοπῆς (ΠΙ 782) · ἐν τῇ μάχῃ, η βοής 36 ἐξεπίτασεν
(Prov. XIII 16) · ἡ πλαστεν. ἀνέψεχεν 42 ἐξ ἐπιθειράδος τοῦ πυμάτης (Κ 475) · ἐξ ἀράς
τῆς ἀντυγος τοῦ δίφρου. ἐκ τῆς ἱμβάσιας, τοῦ παραβάτου γάρ. τοῦ δίφρου καὶ τούτῳ [τοῦ]
μέρος 46 ἐξεπελθομέν (Α 125) · ἑξεπορθόσαμεν 52 ἐξερήνην (Ι 672) · ἥστρους
57 ἐξερεύνην (ξ 232) · ἔβαστο ἀλιμβανον (3526) Ad 58: [η] τὴν ἐπιθυμίαν δηλώσαν
(3765) 59 ἐξ ἐρέβενς (Θ 368) · ἐκ τοῦ σκότους 60 ἐξ ἐρέβενσιν (Ι 572) · ἐκ τοῦ
ἐρέβους, οἱ ἐόντες σκότους 61 ἐξέρημος (ΠΙ Petr. II 22) 62 ἐξερεύνεται (Exod. VIII 3) ·
ἐξενίκηρ (διενέγκει cod.) 65 ἐξ ἔρον ἐντο (Δ 242) · ἐγήγεγκαν τὸν ἔρωτα, τοντίστες τὴν
ἐπιθυμίαν ἐπήρωαν 67 ἐξερύσατε (Ε 666) · ἐξαγεύεν. ἔκνυσαν 68 ἐξέροτο (δ 119).
+ Ἑπτών. καὶ δηρώτα 72 ἐξερύνσαν (Ι Macc. IX 6) · ἐψυχον 73 ἐξερύνοι (Κ 505).
ἐξέλκοι 44 ἐξερύνσασκεν (Δ 490) · ἐψείλεν 78 ἐξεσίη (Ω 235) · η κατὰ προσειλαν
ἔξοδος 81 ἐξεσίην (φ 20) · δημοσιαν ἐκπομπήν[ον]. χρεαν. δηρώαν. λημμα. προσειλαν.
δημητροφαν. δηλαθην. χρηματα 83 ἐξεστον το. ἐψωμησεν (Η 1), ἐψηροτεν 86 ἐξεσται
(Ι Macc. XIV 44) · ἐπ' ἐψωνας ἔσται 88 ἐξεστι· δηνατον 93 ἐξέταμον (Δ 460).
ἐξέκοναν 94 ἐξετανόθη (Η 271) · η πλάθθη 95 ἐξέτασις (Sapien. I 9) · βασανισμός
96 ἐξετασμός (Prov. I 39) · χρισι. ἐψωτησι 97 ἐξετελειον (Ι 493) · ἐψωγρωσαν
99 ἐξετησαν (Ps. XXXVIII 12) · ἀψώλτας 8800 ἐξετηγεν (Ps. CXVIII 139) · ἐψετεν
1 ξετι τοῦ (Ι 106) · ἐξ ἐψίνον τοῦ γρόνου (Greco. Naz. C. XIII 57 π. 65 Dr.)

ἔξετμηθη· διεκόπη
 ἔξετρόξενσεν (sch. Eur. Andr. 364)· ἔξε-
 πεσεν (τοῦ προσήκοντος) [4]
 ἔξετρίβετο· σφόδρα ἱκοσμεῖτο
 ἔξενασμένον· τεθνεῶτος, (αὐνού) γενομέ-
 νου (ἔξην—)
 ἔξενγενίσω· ἰλευθεροποιήσω
 ἔξενδιασεν· εὐδίαις ἐποίησεν [9]
 ἔξενετηρίας· ἔξενδιασεν [11]
 ἔξενμαρισθη· παρεσπενάδη
 ἔξενμενίσασθαι· ἔξελεώσασθαι, ἔξιλάσκε-
 θαι
 ἔξενμενίσονται· ἔξελεώσονται [15]
 ἔξενπατριδᾶν (Theocr. XVIII 53)· ἔξεν-
 γενῶν
 + ἔξενχοιαι· ἀφίξομαι (ἰλεύσομαι?) [18—20]
 ἔξεφαινον· ὑπέραινον [22]
 ἔξεφαύλιζον· ἔξεντελιζον (v. ἐφαύλιζον) [24]
 ἔξεφθιτο (ι 163 μ 320)· ἔξεφθαρτο. ἔβε-
 δαπάνητο
 ἔξεφόρον· ἔξεφερον
 ἔξεφρηκεν· ἀρῆκεν (v. ἐπίφεραν)
 ἔξεψυ (Eur. fr. 594· ἔξεβλάστησεν [29, 30]
 ἔξεχαρβδαάνθη (—οἰσθη)· ἀνεπόθη
 ἔξεχεαν ὄρχια· οἰον παρέβησαν
 ἔξεχειν (Demosth. 1071, 3)· ἀνατέλλειν
 ἔχιον
 ἔξεχ· ἐμεύνη· χωρὶς ἴμου. Λάκωνες
 ἔξεχεσθαι· ἔξεχεν [36]
 ἔξεχμενος (Aeoles)· κατασχών. περιπλα-
 κείσ (v. ἔχωμα)
 ἔξεσαν (Thuc. II 90, 5)· ἔξώρισαν, κατέ-
 βαλον, ἡ ἔξιβαλον
 ἔξηβος (cl. Aesch. Sept. 11)· ἔξω τῆς ἥβης.
 τριάκοντα πέντε ἔτσων

COD. 3806 τεθρεάτον 7 | ἡσω 9 ἐνέρριψε 10 ἐνετησίας 16 εύπατρί-
 δων 25 |ητο, δ—ετο 27 (ἀπέρρησαν, εἰσόρησκεν)
 42 διοσημείων 49 ἔξεχασμένοι· 50 |ηδης 51 ἔξεποικος 52 ἔξηκεστομαλ-
 κίδαι περι 61 ἔξηλοιάμεν 62 ἔξηλοισεν 63 ἔξημενσαι, προκινῆσαι 70 lege-
 batut ἔξηποιδον post 3881

HES. 4 ἔξετράπησαν (I Timoth. I 6)· ἔξέκιναν 9 ἔξέτρωσεν (Symm. Job. XXI
 10)· ἔξημβλωσεν, ἔρωψε τὸ βρίφος 11 ἔξενηγεσίης (τ 114)· ἔξενδιαμονίας 15 ἔξ-
 ενηνῆς (Σ 336). ξοίης 18 ἔξενωνύμων (Matth. XXV 33)· ἔξενοστερών 19 ἔξ-
 εφαάνθη· ἔφάντο (Δ 468) 20 ἔξεφάνη (Σ 248)· φανερῶς ἔγνετο 22 ἔξέφαο· δέδα-
 πάντο (3825, ποι ἔξεπλατο) 24 ἔξεφηρλας (Luc. I 5)· ἔξενοσυνεχοῦς 29 ἔξ-
 εφύρθης (Ierem. III 2)· ἴμανθης 30 ἔξεφύσησος (Hogg. I 9 Mal. I 13)· διεσκόρπισα.
 [ἴξεφυσίσα]· ἔβελυνέκαμψα 36 ἔξενύθησαν (Thren. IV 1)· ἴμφανόδησαν 41 ἔξηγη-
 σαστο (Ιoann. I 18)· ἴμηνενσε 44 ἔξηγοριαν (Job. XXII 22)· ἔπαγελαν 45 ἔξηγο-
 ρηκώσι· ἔξειρημάς 46 ἔξηγηται· ὥστηται. κρύματα (3884b) 47 ἔξενθυψεν· ἔξεκανεν
 (3654b) 55 ἔξηλέκατα· φανερῶς γενόμενα (ἴξελεγκτα) 56 ἔξηλατον (M 295)· φιλῶς
 μὲν ἔξελαμάτων καὶ πτυχῶν συγκειμενῶν· δασέως δὲ ἔξαπτυχον 63 ἔξημεροι· πραύνει
 68 ἔξημοιρά (θ 249)· ἄλλακτα διά τὸ πλῆθος

ἴξηγεῖσθαι (Thuc. I 71, 7)· ἡγεῖσθαι [41]
 ἔξηγητής· (Eupol. fr. XXIII 545)· δὲ περὶ
 λεπίσιν καὶ δισημιώτης ἔξηγομενος
 ἔξηγοῦ (Aesch. Eum. 609)· καθηγοῦ [44—47]
 ἔξηγα· θυμιάματα (κήτα?)
 ἔξηγασμένοι· διοιωθέντες
 ἔξηγεστιδής (Phrynicb. com. II p. 588)-
 μωχθῆρης συνοφράντης
 ἔξηγεστος (Com. fr. CXXVII p. 636)· ητα-
 ρηκώς. ὅθεν καὶ τοὺς πρωκτοὺς ὁμωνύμως
 ἔξηγεστον ἔλεγον
 ἔξηγεστιδαλύδαι (Comic. IV p. 636)·
 παρὰ τὸν ἔξηγεστιδην καὶ Ἀλκ(ε)ιδην
 τοὺς κιθαροφόδους
 ἔξηγατον (M 295)· εύποιητον. ἡ ἔξεν-
 χας ἔχον
 ἔξηγατος· συντετριμένος [55]
 ἔξηλενθέρωται δὲ δοῦλος, δὲ πράγματος
 ἀπολυθεῖς ἡλενθέρωται [57]
 20 ἔξηλιασμένον· κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου
 (II Rigg. XXI 14?)
 ἔξηλιθοτήτος· ἔξενασθησίας
 + ἔξηλιμβωρ· ἔβλεπε. λάκωνες
 + ἔξηλιφαμεν· ἔξεκαθάραμεν
 ἔξηλυκεν (Eur. Hec. 1194)· ἔξεφυγεν (v.
 ἦλα) [63]
 (ἴξημβλωρ· ἔξετρωσεν) v. 3635
 ἔξημβλωσαν (Plat. Theat. 150 E)· ἔξι-
 τρωσαν. ἔξεφθεραν· οὐ διέσωσαν
 30 ἔξημενσαι· ἀπο(κε)κίνησαι
 ἔξημμέν(υ)οι· ἔκδεδυμένοι. ἡ ἔνδεδυμένοι
 ἔξημερῶσαι (Herod. I 126)· ἡμεροποιησαι [68]
 ἔξημοιβαι· ἔτεραι (v. 3565)
 ἔξημπέδον (Xen. Cyr. III 1, 21)· ἔλευ τὰ
 ἔμπεδα
 ἔξην· ἔξεγένοτο (recte). ἡ δυνατὸν ἦν

ἐξιτήριον· ἵνα κτικόν		ἐξοχετευόμενα· ἔκφοντα, η ἔκτος ἔχοντα τοὺς υδηγούς	[81]	
ἐξιτήρος· ἐποφευόμενος		ἐξοχάτας (Eur. Suppl. 889)· υπέρτατος		
ἐξιχνεύει· ἑξερνῆ, ἀναζητεῖ	[40]	ἐξόχως· υπερβαλλόντως. καλλίστως. πάντα [81, 85]		
ἐξεμετρεῖ· ἑξάμετρα		ἐξυδαροῦται· ἑξυδατοῦται		
τέξεβλητον· ἑξάλιτον. ἀπόβλητον	[43]	ἐξυδατισθέν· φένδηρος		
ἐξοδῆσαι· ἑξοδεῖσαι	[45]	ἴξι· υμάλων (Aeoles).		
ἐξόδιοι νόμοι (Orat. fr. CLXX). δὲ ὁν πάντες ἑξελένουνται	[47]	(ἴξι υμοιών)· ἔξι δομών Aeoles		
ἐξονομαλήδην (X 415)· ἔξι ὄνθματος καλῶν		ἴξι υπαρχῆς (Soph. O. T. 132)· ἔξι δρῆς		
ἐξονομάσεις· ὄνθμάσεις	[50]	ἴξι υπερθέμενον· ἔξι υπεροχῆς, ἔξι κορυφῆς		
ἐξοντες· ἔχοντες		ἴξι πισθα (Alcaeus)· ἐκ τοῦ ὅπισθ		
ἴξι δυνυχος· παροιμία		ἴξι πογύνου (Plato Menex. 235 C)· ἐκ τοῦ σύνεγγυς		
ἴξι πολίτας (Herod. VII 100)· ὀπλισσθαι καλέντας		ἴξιν· δοκήσασα (Σ 179)· ύφαντα		
ἴξι όπερς· ἐκ τῆς φωνῆς		ἴξιον· ἰδημιούγησεν		
ἴξιοριζειν· ὕδων ἐπειγεῖν τυφοῦ	[56]	ἴξιν φήνας· κατασκευάσας		
ἴξιοριζομαι·		ἴξιω διμέλεγεται (Hippocrat. III p. 56 K)· ἐνθλίβεται		
ἴξιοριστος· τῶν ὅρων ἔκτος		ἴξιωβάδια· ἐνώπια. Λάκωνες		
ἴξιοριμα· ἐπητρά. ἑξεισιν. ἐπειρίχει		ἴξιώγκουν· θατόπιον (Eur. Or. 402). ἴμεγάλυνον		
ἴξιοριμείρεις (cf. Soph. fr. 294)· ἐπηκενάληκας. ἑκμένουαι	[61]	ἴξιώγκωσεν· ύψωσεν		
ἴξιορχήσομαι· χλευάσω, ψήρισω		ἴξιώγυρον· εὐκαταπρόστου [ad 4000]		
ἴξιοσιοῦν· δικαιοῦν		ἴξιω γλαύκη·	[2]	
ἴξιοσιοῦνσθω (Eur. Bacch. 70)· ὄσιος γινεσθω		ἴξιώκειτεν· ἑξέπεσεν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλοίων		
ἴξιστραχισθῆ· ἑξιρισθῆ· ἐπειδὴ εἰς διστραχον ἔγραφον τὰς ἑξόριας	[67—70]	ἴξιώκελ(λ)ον· ἑξήλθον		
ἴξιονθα (Cyprii)· ἔκτος		ἴξιώκοιτος· ἑξι κοιταζόμενος		
ἴξιονθενεῖ· παρακρίνει		ἴξιώκοιτος (Clearchus)· εἶδος ιχθύος. (ό) καὶ ἀδωνις		
ἴξιονθνούμενον· κατευτελιζόμενον		ἴξιώκωλαμας· οὐκ αἰσιός (ἴξιώλεας)		
ἴξιονλάς· ἐκβολάς (<i>vulva electicia</i>)		ἴξιώλης· κίναιδος		
ἴξιονλής δίκη (Phrynic. com. fr. IV p. 596)· ἑξούλης δικάζεται τις, ὅταν φάσῃ κατέχεσθαι αὐτοῦ κτήμα τι ἐπιβάλλον αὐτῷ· ὅπερ ἡλεῖν λέγεται, τουτέστιν ἐπιβάλλειν		ἴξιώλιγκε· ἀλισθεν [10, 11]		
ἴξιούριον· ἔξι πιτηθελον ἀνέμον	[77]	ἴξιμις· γιτάων ὅμοι καὶ ιμάτιον. τὴν γὰρ ἐκατέρου χρείαν παρείχεν· καὶ χιτώνος μὲν διὰ τὸ ζώννυθα, ιμάτιον δὲ ὅτι τὸ ἐπερον μέρος ἀνεβάλλετο. παρ' ὃ καὶ οἱ κωμηκοι (ἀπον. ΣΧVIII) ὅτε μὲν ἔνδιθι τὸ δὲ περιβαλοῦ		
ἴξιφρινωμένος· ἐπηρήμενος. ύπερηφανοι (ἴξε—)	[79]			
COD. 37 ἔκταχον	38 ἔξιτητος	46 ἑξοδιονόμοι	53 ἑξοπλήγασ	55 ὄρον
66 ἑξωστραχισθη, ἑκωρίσθη	71 ἑξουθᾶ	75 ἑξουλῆς bis ἐπιβάλλων — εὔλλειν		
76 ὄρουν (3956) 78 λουένοι	81 ἐνάριστος	88 ύμαλων	91 ἑξουλίθα	
6 post 2 9 ξει, ωλη	12 γιτῶν — ιμάτιον — ἐράλλετο παρα καὶ οἰκονομικο	3 ἐξελένων — εὔλλειν — εὔλλειν	3	
HES. 40 ἔξιχνασαδύμην (Iob. V 27)· ἔξηρηνησα, ἀνέρητησα		43 ἐξ οὐ δή (A 6)·		
ἀφ' οὐ δή χρόνον	45 ἑξοδην (III Esd. IV 23)· ἐκστρατείαν	47 ἐξ οὐδον· λοον (εξεριπτην)		
50 ἑξινομήνης (Γ 166)· ἐξ οὐδαμοτοι εἰτῶν, η ἑξερητην	61 ἑξορύξειται (I Reg. XI 2)· ἐκφερετην	56 ἐξ ορίουν· ἑξι οτολον· φαρερόν (οὐν ἑξιτηλον)		
6 post 2 9 ξει, ωλη	68 ἐξ ού (β 27)· ἀφ' οὐν (3943) 69 ἑξον δένθωσα (II Reg. XII 10)· δεποκιμασας	69 ἑξον δένθωσα (II Reg. XII 10)· δεποκιμασας		
70 ἑξονερωχασι (I Reg. VIII 7)· κατευτελιναν	77 ἑξονιν (N 51)· ἑξιονιν	77 ἑξονιν (N 51)· ἑξιονιν		
79 ἐξ χέων (Γ 29)· ἐκ τῶν ὄρματων	81 ἑξοχος (Σ 118)· ἑδοξος, ινάρετος	84 ἑξοχον (B 483)· ἐκπερητην		
		85 ἑξιτοιν τον ...	85 ἑξιτοιν τον ...	Ad 4000: τοὺς ζεμαζομένους ἐν θαλάσση φασι λέγενται. παροιμίας δέ πει δοκει δι γλαύκος φανεις ζεμαζομένων
			2 ἑξώδια· ἑξοδος.	
ἴξεωδα 10 ἑξωλυται· διόλλυται		11 ἑξώμβρεισεν (Sirc. I 19)· ιπηγασεν οξειτηνεγκεν		

- ἴξωμος· χιτῶν δουλικός
ἴξωμόσατο· ἀπηγόρευσεν
ἴξωμοσία (Δτ. Eccl. 1026)· ἀρησις μεθ' ὄφουν
ἴξ ὡνίων· ἔξω τῶν πρασίων πραγμάτων
ἴξωπαξεν (cf. Pind. Isthm. I 11)· ἔξεπεμπεν
ἴξωπιον· ἔκπονον. ἔξω
ἴξωραῖσμένον· κεκασμημένον, κεκαλλω-
πισμένον
ἴξωργης σα· ἔξεγήμυνσα [ad 20] 10
ἴξωροις· γραίαις, η γέρουσιν
ἴξωρον· τὸν παρηκμάκτα, ἀκαιρον, η πα-
λαιόν [23—25]
ἴξωσ· ἀπώσ, ἐκβαλῶ
ἴξωστρα· ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ ἐκκύλωμα
ἴξωστραχισθή·
- ἴξω τε πάγγης· (καὶ) ἔξω παγίδος
ἴξω τριαχάδος· οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες
παῖδες η ἀγχιστεῖς κλήρου τελευτήσαντος
τυνος Ἀθήνηντον ἀκαλοῦντο
ἴξωτικάς δίκαιες· τὰς ξενικάς [32]
ἴξωτρυνεν· ἔξεπειν
ἴξωφελλον (ο 18)· ἐπιπολὺ ηγέησεν
ἴξωχτεντα· [ad 35]
ἴξφοντο· ἔξεπορεύοντο
ἴοι, ἕοις· θεν· ταῦτα ισοδυναμεῖ· καὶ
δροτονούμενα δηλοὶ ἑαυτοῦ η ἑαυτῆς,
ἐγκλινόμενα δὲ αὐτοῦ αὐτῆς
ἴοι· έσται. εἰλ. (Ξ 333 Call. Iov. 1), γένοιτο,
νπάρχοι: [ad 38]
ἴοικεν· [ad 39] δοκεῖ. φρασται
[40]
ἴοικός· πρέπον. δημοιον [42, 43]
ἴοιμι· ἐμβάλλομι
ἴοιο (B 662)· τοῦ αὐτοῦ. η ἑαυτοῦ
ἴοισι (A 83)· τοῖς ἑαυτοῦ [47]
ἴόληται (Mosch. II 74?)· τετάρακται. ἐπόν-
ται, ὠδύνηται [49]
- 20
ἴξωγη· ἀστερώθη. ἐπήχθη (K 374 X 276).
ἴνερτεύθη. ἀντεπλάσθη. ἔγένετο. οὐς καὶ
δραματοπηγὸς λέγεται
ἴξαγίνηκεν· ἐπήγειν
ἴξαγκοριμίζεσθαι· ἐπανάγεσθαι [77]
ἴξαγοριαν ἔχει· ἐπίκωμός θετιν
ἴξαγορον· ἀγρευτικόν, ἄγριον. ἐν τῷ ἀγρεύ-
ειν ευτυχῆ
ἴξαγχάλικον· ἀχρατον ἐπίχεον (ἐπεγε—)
30
ἴξαγχάσασθε· ἐπαναχωρήσατε [82]
ἴξάγω· ἐπιφέρω
..... ἐπαγόμενα. τὰ ἐπαγδέντα. ἐφολκά
[Thuc. IV 88, 108, 4). η διατητικά
+ ἐπαγωγές· αλχαλωσίας [86]
+ ἐπαγώγιον· ἀνηρτισμένον
+ ἐπάγων· ηάφνηδος. κασάνδρα
ἴξαγωντείται· φιλονεκήσει
ἴξάρδοντος· φαρμακοῦ

COD. 16 ἔξωνέφν 30 ἔξωστρο [ad 20] 30 ἔξωργης (denudavit glandem) 26 ἐκβάλλω 29 ἔξωται
30 ἔξωστρο· ἐκαλεῖτο 33 ἔξεπον 34 ηγέησθαι 35 ἔξωχεντεται 45 αὐτοῦ
50 [τας, εἰλημένον 57 ὅργις 60 η ἔροδος 65 ἐψωλ; Cyt. Dr. ἐψχμόν 75 ὥηται
76 ἐπαγκωνίζεσθαι (cf. ἐπαναχθέντα) 79 ἔντυχεν 80 ἐπαγλαΐζον· — ἐπίχεον
81 [θαι 89 φιλονεκέι

HES. Ad 20: ἔξώροις 23 ἔξώσθη (v. I. II Paral. XXVI 21)· ἔξεβλήθη 24 ἔξ-
σθησε· κατεβλήθη. κατέπειν 25 ἔξωσον (Pa. V 12)· ἀπωσαι, ἐκβάλλαι 32 ἔξ ὠτει-
λῆς (A 140)· ἐκ τοῦ τραύματος Ad 35: ἐπιπολὺ ηγέησθη Ad 38: αὐτοῦ, αὐτῆς Ad 39:
ωμοισται πρέπον τοι· 40 ἔοικέ τοι (I 70)· πρέπει σοι 42 ἔοικότα (γ 125)· καθῆ-
κτον. πρόφρα. φύωσμένα 43 ἔοικάς (B 20)· δημοιμένος 47 ἔοισιν (M 222)· ίδίοις.
οικείοις 49 ἔολον· πρόσφορον. χρηματιστόν (ἐσλόν — χρηστόν). 51 ἔολπεν (φ 317).
ἴλλαι[ι] προσδοκά· οἰται 52 ἔό (K 256). ίδιοι. τὸ ἑαυτοῦ. ἑαυτον. οἰνος γένος (π 216)
53 ἔοντα· ὑπάρχοντα (A 541), οἴτα (A 352) 54 ἔόντες (Π 216). ἔξ ιδούν ἐπιφοτῶν-
τες 55 ἔοργας (Γ 57). ἐργάσω 63 ἔοι (e. c. M 403). τοῦ ἑαυτοῦ 64 ἔοχμόν (Ξ 465).
..... 67 ἐπαγγαλιάσθων 73 ἐπαγείρειν (A 126). ἐπισυνθροίζειν 77 ἐπα-
γλός· κατθόρις (Philol. XIII p. 539) 82 ἐπατασσομένη· ἐκπλαγίσα 86 ἐπαγωγή
(LXX). συμφορά. πειρασμός. ητοι τὸ διώσον κακῆς ἐπαγόμενον

- ἐπάρει· ἐπάρει ἀρά (ἐπαλεῖ δρᾶν?)
 ἐπαειλεις (Ar. Vesp. 516)· ἐπακούεις
 ἐπαιειράμενον· ἀφαιρούμενον
 ἐπαειρας (Herod. I 87)· ἐπεγείρας
 † ἐπαεσσούριον· κατήρογον [96, 97]
 ἐπαιγιέσσοντα (o 293)· σφροδρότερον πνέοντα
 ἀνεμον· καταγείδες γάρ αἱ τῶν ἀνέμων
 ἐμβολαὶ [99]
 ἐπαιειέντατο· τὸν υἱὸν δι πατήρ, ἐπαι-
 δενσε δὲ δεδάσκαλος
 ? ἐπαινέσσαντος· εὐφημησαντος [4102]
 ἐπαιτειν (Plat. Civ. VII p. 522 E)· αἰσθά-
 νεσθαι [4]
 † ἐπαιμονες· διόγονοι (4173) [6]
 ἐπαινους· τὰς ψηλες, καὶ τὰς συμβουλλας.
 καὶ τὰς ἀρχ(aρ)εισας. Σοφοκλῆς Θύεστη
 Στενωνίφ (fr. 232). καὶ ἀλκείοις (Aic. fr.
 129, p. 731), ταῖς ἐπαινήσασιν [8]
 ἐπ' Αἰνύρων· Αἰνυρα χωρίον τῆς Θάσου 20
 διδ Αἰνύρου δυομαθέν
 ἐπαιτοις· αἰσθάνοντο. ἐπακονού (4213)
 ἐπαιτοντα (Plat. Prot. 314 A)· ἐπακούοντα [12, 13]
 ἐπαιτρων· κουφίζων. ύψων (Soph. O. T.
 1276)
 ἐπαιτσαι· αἰσθεσθαι. ἐπακοῦσαι. πεισθῆναι
 ἐπαιτσας· ἐτυφας, ἐπάταξας, ἐπλήξας, ἐπει-
 ρας. ψασ, ἐψαλας (ad ἐπέισας)
 † ἐπαιτσοι· καθήκοντες. ἐπιβάλλοντες (v.
 ἐπέισοι) [18]
 ἐπαιτστος (Herod. III 15 VIII 128)· φανε-
 ρός. κατάφωρος
 (ἐπαιτια· ἐπιτίμα. v. 4271)
 ἐπαιτων Plat. (Civ. Xp. 610 A)· ἐπακούσας [21]
 ἐπ' αἰκινήτοισιν (Hesiod. Opp. 750)· ἡ
 τάφος. ἡ λίθος
 ἐπαικρόνιος· Ποσειδῶν ἐν † Βοιωτίᾳ
 ἐπακοντισμός· βόλου δυομα
- ιπάκοοι· οι μάρτυρες. καὶ οἱ ἐπισκοποῦν-
 τες, τὰς δικαιοτικὰς ψῆφους (v. ἐπίκοοι)
 Ἐπάκριος (Polyzel. fr. I p. 869)· Ζεύς. ὁ
 ἐπὶ τῶν ἀχρων τῶν ὄρων ἰδρυμένος. ἐπὶ
 γὰρ τῶν ὄρων τοὺς βωμοὺς αὐτῷ ἰδρυον
 ὡς ἐπιπολύ [27]
 ἐπάκρισται (cf. Aesch. Ch. 932)· ἐπέδραμεν
 Ἐπακταῖος· Ποσειδῶν ἐν Σάμῳ
 ἐπακτήρ (Nic. Ther. 668)· κυνηγός [31]
 ἐπακτήρες (P 135 τ 438)· κυνηγοί, οἱ τοὺς
 κύνας ἐπάγοντες καὶ δίκτυα καὶ δόλους [33]
 Ἐπάκτειος· δι Ερμῆς ἐν Σικυώνῃ
 ἐπακτέδης ὄρκος (Isocr. I p. 5, 18 Cor.)·
 [ad 35]
 ἐπακτούς· ἐπηγμένους
 ἐπακτρίδας (cf. Xen. Hell. I 1, 7)· τὰς
 ἀλιάδας· ἐπακτρεῖς γάρ οἱ ἀλιέις καὶ
 καθόλου οἱ κυνηγοί. καὶ ἐπακτροκέλης;
 (Aeschin. Timarch. § 191) δὲ εἶδος πολού
 ἐπακτρίς· παροιμία·
 δοῦραι μὲν εἰς ἐπακτρέων, λαβεῖν δὲ μή
 [ad 38]
 ἐπακτών· ἔξωθεν προσγινομένων (Aristoph.
 fr. IV p. 1099). ἡ ἐπὶ τῶν αἰγαλῶν ἡ
 τῆς πέτρας· ἀκτὴ γάρ η πέτρα καὶ ὁ αι-
 γαλός
 ἐπακτωσαν (Herod. II 96)· ἐκλεισαν, ἐφρά-
 γτο
 ἐπαλαζονευόμενον· καταθραστυόμενον
 ἐπαλαστήσασα (a 252)· σχετλίδασσα, δει-
 νοταθήσασα, ἐπιχαλεπήσασα (v. ἀπάλ—)
 ἐπαλεῖναι· ἐπαλεῖψα (τι τοίχῳ)
 ἐπαλείφων· γυμνάζων
 ἐπαλείφοντας· γυμνάζοντας
 ἐπαλλακεύετο (Herod. IV 155)· παλλακῆ
 ἔχορτο
 ἐπαλλαδέξαντες (N 359)· ἐφαματίσαντες.
 ἐπιπλέξαντες. ἐναλλάξαντες. ἐξ αντεμβολῆς
 ἐπεκτείναντες

COD. 92 ἐπαειλεις 4101 |ισαντος 7 σικυνιώ 8.9 ἐπ' Αἰνυρών όδόν·
 Αἰνυρά χ. τ. Θράκης ἀ. Αἰνυ| ὁ. 15 ἐπαιτσαι 24 ἐπακοντιστης Poll. VII 204 28 ἐπά-
 κτεισεν (ἐπελάκτισεν Meinek) 30 ἐπάκτηρον 34 θερμῆς 35 εὐθέρετος 37 ἡ
 κυνηγοι ἐπακτροκέλης 41 παναλα| 42. 43 post 4179b; cf. ἀλείναι, ἀλίνειν, καταλείναι
 46 post 4143; παλαχῆ χρῆται

HES. 96 ἐπαιταν (Ψ 742)· ἐπιγείαν 97 ἐπαῖχδην (P 599)· δοσον ἐπιφαῦσαι
 99 ἐπαιγιέσσων (B 148)· ἐπικαταγιέσσων, τονέστι ἐπιπλέτων 4102 ἐπαινή (I 457)· ἐπαιτεή.
 ἡ δεινή, καὶ φοβερά 4 ἐπαίας· μετασφῆσας (ἐπράσας) 6 ἐπαίξας· ἐπιδραμών (Γ 369),
 ἐφρομῆσας (B 146) 8 ἐπ' αἰννεια ὄδῶν (Thuc. I 100)· χωρίον τῆς Θράκης 12 ἐπαι-
 ρας· προτρέψαθας 12 ἐπαίσαοι· λαβεῖν 18 ἐπαιτσσων· δόμων (Κ 369). ἐπεργαστος
 21 ἐπαιτοι (A 335)· αιτοι 27 ἐπ' αἰχροτάτῳ (B 312)· ἐπ' αἰχρῳ 31 ἐπακτηρεσιν·
 ἀλλεπαλλήλοις, συνερέσαν (ἐπασοντερουσιν) 33 ἐπακτόν· ἔξωθεν (v. 4139) Ad 35: (οὐκ)
 χυγμωσις, ἀλλ' διό ξένης ἐπηγμένος· ἡ ἐφ' ὃν ἐπέρος ἀγει, οὐκ αὐθαίρετος Ad 38: καὶ οἱ
 κυνηγοι ἐπακτρεῖς 47 ἐπαλλάσσετο (A 169)· κατεπιπλατο (v. παλάσσετο)

- ἐπαλλαχθεῖσα· ἐπαλλάξασα. Σοφοκλῆς
Κολχίσιν (fr. 321)
- ἐπαλλήλων· δμοίσιν
- ἐπαλλέν· τὸ στησεν [52, 53]
- ἐπ' ἀλλοδαπῆς· ἐπὶ ξένης [55–57]
- ἐπαλῆις (Aesch. Ag. 365)· πύργος. οἱ τῶν
τειχῶν προμαχῶνες [59]
- Ἐπαλουσία· ἡ Ἀθηνᾶ
- ἐπάλταξι· παλτῷ ἔβαλον
- ἐπάλτανεν· διεύκανεν (K. T). ὑγρανεν, δνέ-
δευσεν. ἢ ἐπεπάσθη. ἢ ἀπὸ τῆς πάλης,
ἔλευκανε χιῦν
- ἐπαλτό· [ad 63] ἐκραδάνθη. ἵσεισθη
- ἐπα(μ)βλήδην· ἀναβαλλόμενος. ἀναχρονό-
μενος
- ἐπαμειβόμενον· ἐπαλλαττόμενον [66]
- ἐπαμέτραιον· μέτρον τι παρὰ Κυρίοις
- τὸ ἐπαμετροφανίσ· ἐπὶ ήμέρ... φ.... [69]
- ἐπαμησόμεθα· ἐπιφρήσομεν
- ἐπ' ἀμνηστειά· ἐπὶ δμητρικαίᾳ [72]
- ἐπάμονες· τὸ πόγονον. ἀκόλουθοι [74]
- ἐπαμφιλησης (Hippocrat. fr. 131)· ἀθάν-
ατος. περιβλήθατο
- ἐπαμφιάσοντες· ἐπενδύοντες
- ἐπαμφίσαι· ἐγκρίνηταις
- ἐπαμφίσκοντες· ἐνδύοντες
- ἐπ' ἀμφω· ἐπὶ τοῖς δύοις
(ἐπάμων (Clitarch.) δύοις, λάτροις) [80]
- ἐπάναγκες ἔχω (Attici)· δνάγκην ἔχω
- ἐπαναγνώσαι· ἐξαναγνωσσαι
- ἐπαναγένεσαι· ἐπανελθεῖν
- ἐπαναθένεις· μεταθένειαι
- ἐπανακροῦσαι (Ar. Ayy. 648)· εἰς τού-
πισ χωρῆσαι ἐπὶ τῶν κωπηλατούντων,
ὅταν στρέψαντες τὴν πρύμναν ἀνακρούνω-
ται, ἵνα εἰς τούπισ χωρῆσῃ τὸ πλοίον
- ἐπαναλήψομαι (Xen. Lac. XIII 2)· ἐπανα-
λάβω ἄνω(θεν)
- ἐπαναλύσανται (Thuc. I 81, 2)· ἐπιφέρουσι,
βαστάζουσιν
- ἐπαιοιδία· φαρμακεία, γοητεία
- ἐπαιοιδοί· φαρμακοί, γόθες
- ἐπαναλύσων· ἐπαναστρέψων
- ἐπαναπτήσιμον· ἐπαναπτῆναι θέλοντα,
καὶ πορευθῆναι
- ἐπαναρρ(ρ)ύεται· μετὰ κρίσιν (in Areo-
page) θύνει, κρέα δίδωσιν
- ἐπανάστασις (Thuc. VIII 21)· ἐπανεγερσις
- ἐπανατείνειν· ἐπανατείνεται. ἐφῆπλωσται
[92]
- ἐπαναχθέντα (? Herod. VII 194. VI 98?)·
ἐπανακομιδέντα [94]
- ἐπανειπαν (Thuc. VI 60, 4)· ἐπεκήρυξαν
- ἐπανελέσθαι· ἐπαναλαβεῖν
- ἐπανελθεῖν (Herod. II 109)· ἀναβῆναι [98]
- ἐπανέρεσθαι (Hippocr. I p. 90 K)· ἐπερσ-
τῶν [4200]
- ἐπαναστρέψιν, δραχάμπτειν
- ἐπανέρχεται· ἐπανατρέψει. ἐκ δευτέρου
ἐρχεται. (ἐπάνεισν)
- ἐπανέστησαν· μετ' αὐτούς δνέστησαν
- ἐπανέχειν· ύψον [5]
- ἐπανήγαντο (Thuc. VIII 48)· ἐπανέλαβον.
παρὰ τὸ δραι
- ἐπ' ἀνθεσιν (B 89 Mosch. II 72)· ἐπὶ τὰ
ἄνθη
- ἐπανθρακίδες (Ar. Ach. 670)· τὰ ἐπ' ἀν-
θράκων ὀπτώμενα ἤθνδια (v. ἀπα—)
- ἐπαντίτεον (Plat. Civ. VII 532 D)· ἐπανο-
δευτέον
- ἐπανιών (Plat. Legg. III 693 C)· ἐπαν-
στρέψων
- ἐπαντέλλων (Eur. Phoen. 105)· δναφέρων.
δνατέλλων
- ἐπ' ἀντολαῖς (Eur. fr. 485)· ἐπ' ἀνατολαῖς
[13]
- ἐπάξονται (Thuc. I 81, 2)· ἐπιφέρουσι,
βαστάζουσιν

COD. (62 Thes. VI col. 109) 63 ἐπέπασιν 65 ἐπαβλήδην 69 ἐπ' ἀμεροφάντῳ?
cf. ἐφαμεροφαίρω? 74 cf. 4105, 4155 cf. Clitarch. Ath. VI 267 C 75 | δῆσεν 79b legi-
balur post 4154 ἐπαλλών 81 ἐπανάγκης 84 | φῆναι 86 | λαμβανω (91 ἐπαν-
τέταται· ἐφῆπλωσται?) 4201 pro (...): ἐπάνεισν 11 schol. l. e. addunt δναβιθάζεων

HES. 52 + ἐπάλθημα· 53 ἐπαληθεῖς (81)· πλανηθεῖς 55 ἐπάλ-
λησεν· ἐφθάρη (ἐξεπάλησεν) 56 ἐπάλμενος· πηδήσας (A 421), ἐφορμήσας, ἐφαλόμενος
(II 260 non Nic. Ther. 207) 57 ἐπάλξις (M 258)· οἱ προμαχῶνες τοὺν τείχων 59 ἐπα-
λούης· σπουδῆς (ad ἐπειγωλῆς), ἀνταποδόσεως (gl. Sirac. V 10) 60 ἐπαλλάξων (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-
τραστο (e 482)· ἐπεβάλετο 72 ἐπαμειψωμεν· ἀνταλλάξωμεν (Z 230), ἀντιθέμεν 69 ἐπαμή-

ἐπ' ἀπειρα (Xen. Mem. I 1, 14!) · δυσορότα.
πολλά [18]
† ἐπαποδρόμιον · ή λέραι παρὰ Κρησίν
ἐπαπόρησις · ἀπορία
ἐπάρας (non Eur. Or. 286) · κονφίσας. ὑψώ-
σας [22, 23]
ἐπαράσσασθαι (Eur. I. A. 60. Dem. 1268,
25) ·
† ἐπαρδμενοι· οἱ παρὰ μοῖραν δπολλύμε-
νοι (4240) [26]
ἐπάρατος (Aeschin. Ctes. p. 69, 34) · ἐπι-
κατάρατος
ἐπάργει γε μος · ἀποκενυμένος. η τόσος
ὅφθαλμων. Ἐπάργεια γάρ λέγεται τὰ δυ-
ματα, ὅταν η τετυφλωμένα ὑπὸ λευκωμά-
των· καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλά καὶ ἀφ-
τιστα οὐτῶς λέγονται
ἐπάργεια (Aesch. Prom. 499) · ὅμματα τε-
τυφλωμένα
ἐπάργυρον · μισθωτήν (v. ἐπάρουρος)
ἐπάρη · ἐκεντήθη [32]
ἐπαρήγει· βοηθήσει [34]
ἐπαρίστερα· κακά. δηδῆ
ἐπαρκεῖ · ὑπουργεῖ. χρηστεῖ. βοηθεῖ
ἐπαρκές (Nic. Al. 564) · αὐταρκεῖ
ἐπάρχοις · τὴμπειροι. βοηθοὶ¹
ἐπάρισμα · δφανῆ. ἀσημα (I. ἐπάργεια)
ἐπαρμένοι· οἱ παρὰ μοῖραν δπολλύμενοι
(4225)
ἐπαρμον· σῶμα κάθηγον [42, 43] 30
Ἐπαρόγητοι (Xen. Hell. VII 4) · τάγμα Ἀρ-
καδικὸν μαχιμώτατον. καὶ οἱ παρὰ Ἀρκάδι
δημόσιοι φύλακες
ἐπαρσις · υπερφανία
ἐπαρτέας (τ 289) · ἔτοιμος. ἀπηρτισμένος
ἐπαρτῷ · ἐπικρεμάζει
† ἐπαρτεῖν· εἰπρεπήνη [49, 50] 40
ἐπαρτήσας · κρεμάσας.
ἐπαρυστρίδες · ἰλαιοχύται. η ἀντλητῆρες
(Zachar. IV 2?)

ἐπαρχία · φυλὴ. η πατρίς
ἐπαρώμενοι καταρωμένοι [55]
ἐπάσαντο [ad 56]. ἐκτήσαντο [57]
† ἐπάσιοι· καθήκοντες (v. ἐπαίσοι)
ἐπασκεῖν· σύβεσθαι. ἀγνεύειν
ἐπασκηταί · ἀθληταί
ἐπάσκοιν · η κώνη. Σικελοί
ἐπαρσμα ·
ἐπ· δσπιλδα (Xen. Cyrop. VII 5, 3) · eis
εὐδύνμα
ἐπασσεν (X 441) · ἐποίκιλλεν. ὑφανεν
ἐπασσύτεροι (A 383) · ἀλλοι έπ· ἄλλοις
[66]
ἐπ· ἀσφαλοῦς · μσφαλεῖς
ἐπάσω · ἐκτήσω. Αισχύλος Πρωτεῖ Σατυ-
ριχφ (fr. 24) [69]
† ἐπάτερθεν· ἐπέκεινα (ἀπάτερθεν)
ἐπαττα (Solo Poll. VIII 22) · ἐπιτίμα (v.
ἐπαττα)
ἐπαύλια (-la) · η δευτέρα τῶν γάμων ήμέρα
οὗτος καλεῖται, ἐν η κομίσουν δσρα οι
οἰκεῖοι τῷ γέγαμούτοι καὶ τῇ νύμφῃ. Ιστος
δπο τοῦ ἐπανλίξεσθαι τὴν νύμφην
ἐπανλίξ· μάνδρα βοῶν. η αὐλή. η στρατο-
πεδ(ε)ια. καὶ η πομενική αὐλή
ἐπανλος · ἐπισκηνος. ἐνοικος. χαράδρα
ἐπαύλους (ψ 338) · ἐπαύλεις. μάνδρας
ἐπαύρασθαι (Hippocr. I p. 3, 1 K) · δπο-
λανσα. ἐπιτυχεῖν. [ἐπιτελεῖν]. ἐπιψάνσ
† ἐπανρεθέντα · ἐπιβάλλοντα [78]
ἐπανρεῖν (A 572 Ψ 340) · δπολανσαι [80]
ἐπαύροι (Herod. VII 180?) · δπολάροι. με-
ταλαμβάνοι
† ἐπαύρους· τοὺς χειμάρρους ποταμοὺς
[83, 84]
ἐπ· αὐτοφώρφ · έπ· αὐτόπτη. έπ· θέσι
† ἐπαντοφάδες · έπ· αὐτοφώρφ. Επ· αὐ-
τοφώρφ δὲ τῷ φανερῷς καταληφθέν, ὑπε-
θυνος γεγόμενος, η έπ· αὐτῷ κλέματι εὐ-
ρεθείς, έτι κατέχων αὐτό (v. ἐπέφανη)

COD. 37 ἐπάπειρα (25, 40 δτεράμεροι — παρ' ήμέραν) 38 ἐπάρκειοι 41 cf.

ος
ἐφαρμόν 46 |τημένους 49 cf. ἐπάργυρος 64 ψφάνειν 72 η δὲ δι 74 ἐπίσχη
79 ἐπανριν, δπολέσαι (πελάσαι?) 85 έπ· αὐτόπτον, έπ· αὐτοφώρφ 86 έπ· αὐτοφώρφ δις
HES. 18 ἐπαπήνην (Ω 590) · τημάκεν 22 ἐπαράς (Ι 456) · κατάρας 23 ἐπά-
ρσαις · κονφίσαι (I. ἐπάραι) 26 ἐπάρασις (Ψ 78) · δπέδν, ἐπαίλησας 32 ἐπαρήγουσαν
(II Macc. XIII 17) · βοηθούσαν 34 ἐπαρρήγει (Μ 456) · εψήρμοστο 42 ἐπαρέξμενοι
(A 471) · σπείσαντες ἐποτάντες 43 ἐπαρέξμενος (η 183) · ἐπαρχάς ληρόμενος 49 ἐπά-
ρουρος (λ 489) · ἐπίγεος. η κηπουρός τ· ἐπατμίσθιος 50 ἐπαρτηίαν· παρασκευήν (ἀπαρτίαν)
55 ἐπάσαι (Ierem. VIII 17) · ἀσμα εἰπεῖν. ψητικόν ἐπιλαήσοι Ad 56; ἐγεύσαντο (A 464)
cf. 4460 57 ἐπασθμαίνων (IV Macc. VI 11) · πνευτιών 66 ἐπασσύτερον (d 423).
δλλεπάλληλον 69 ἐπαταξαν (LXX) · ἐτυψαν. ἐτροπώσαντο. ἐνίκησαν 78 ἐπαύρη (A 391.
N 694) · ἐπιτυχρ. ἐπιφανή 80 ἐπανρίσκονται (N 733) · ἐπιτηχγάνονσιν 63 ἐπαντα-
τον (X 153) · παρ' αὐταῖς 84 ἐπαύρονται (A 410) · ἐπαισθονται

ἴκανος εἰς ἐπεύχεται
ἴκαφάται· φηλαρῆ, ἐπιφαύει
ἴκαφήκεν· ἐπαπέλυσεν. ἐπέσκεψεν. ἔξι-
βλυσεν
ἴκαφησαμένη· ἀφαμένη
ἴκαφησεν· ἐπαφῆστο
ἴκαφίησιν· ἐπαπόλ[α]νει
ἴκαφώμενος (Mosch. Id. II 50)· φηλα-
φῶν
ἴκανθεῖς· ἐπίπονοι. ἀγένεις
ἴκανωθη (Apoll. Rh. IV 1279?)· ἡνιάθη,
ἐλυπήθη
ἴκανωθη (v)· τὰ αὐτά
ἴκανωσεν (Hesiod. opp. 360)· ἐλύπησεν,
ἡνιάσεν [98, 99]
† ἐπεβάρος· ἐπανέκαμψεν [4301—5]
ἴκεγκενάξαι (<—καν—)· ἐπεμπιεῖν. η̄ ἐπι-
ζέαι
ἴκεγκλδσας (Aesch. Ag. 1137)· τοῖς ὅμ-
μασι πως διανεσσες
ἴκεγναφαν· ἐπικατέκλασαν. ἐπέκαμψαν
ἴκεγνω· μετενόησεν [10, 11]
ἴκ' ἐδάφους· ἐπὶ γῆς
ἴκεδετο· ἐδέτο, ἔχρησεν [14]
ἴκεδάρηκεν· ἐπεβάρυνεν

ἴκεγάρει (Eur. Rh. 441 Phoen. 45)· ἐπεβά-
ρει. ἐπέκειτο. ἐπεκράτει
ἴκεγήτε (Xen. Cyr. VIII 1, 6)· ἡνόχλει.
ἐπεχειρει. ἐπετῆρει
ἴκεγήτουν· τὰ αὐτὰ
ἴκεγύγωσε· προσέκλεισεν (Poll. X 26)
† ἐπεθελγον· κατεδαπάνων
ἴκεγίασεν· ἔχρονεν: ἴθαμάζειν φς θεόν
(ad ἐπειδείσαν)

10 ἐπεθρωσκον· (ἐπ)επήδων [23]
ἴκει· λέγει (cf. Nic. Th. 508). ὅτι η̄ ἐπειδή.
η̄ ἐπειδάν. η̄ ἐπειτει. η̄ ει δὲ μή [25—28]
ἴκειγε (Soph. El. 1435)· πορεύον. σπεῦδε [30]
ἴκειγεται (Aesch. Cho. 660)· σπεῦδει, σπου-
δάσει
ἴκειγωλή καλ ἐπειξις· η̄ σπουδή [33, 34]
ἴκειδήπερ· ἐπειδή [36—46]
† ἐπεικτάς (<—ύς>)· υπόσχεσι. σπουδή [48—56]

20 † ἐπεικασθαι· ἐξειπεῖν
Ἐπειός· [ad 58] [59, 60]
ἴκειρατιζεις· ἐπειραζεις [62, 63]
ἴκειρη· ἐπειράτο
ἴκειρών (Callim. Epigr. XXXIX 1)· ἐπι-
βοήσας [66]

COD. 94 ἀληθεῖς 95 ἐπαχ.φ.η· ἡνιάσθη ἐμπήδη 4305 ἐπεβάρησεν. Ἐπελήσθην
.... ἐπετον. Ἐπέβεις ... ἐπέβρυσεν. ἐ. Ἐπεγκενάξαι Ἐπελήχεον. Ἐπεστόχα-
ζον 8 ἐπέγκαψαν — ἐπέγκαμψαν 15 ἐπεξάρυκεν 16 ἐπεξάξει 18 ἐπεξί-
τουν (20 ab ἀθλωγι) 22 ἐπεθρωσκον, ἐπήδουν 47 ἐπεικτής· σπουδαῖος CDr.
58 συνήδος — δηλότερος — δήλων σημανεῖν

HES. 98 ἐπεα· λόγοι, δήματα 99 ἐπεα πτερόσεντα· τὰ ἐπίπτηρα είπε, διὰ τὸ
ταχὺς προσφέρεσθαι τοὺς λόγους, τὰ ἀρμοστά· πτερ(ῶν) γάρ οὐδὲν εὐαρμοστοτερον... ἐπεά-
νυδα (A 201)· λόγους 4301 + ἐπέβεις (I 546)· ἐπιβατα (<—εις ἐποίησε>) 2 ἐπέβησαν
(χ 423 ψ 13)· ἐπέργοντα 3 ἐπεβήσατο (K 513)· ἐπίρη 4 ἐπέβησεν (Θ 129)· ἐπιβῆ-
ναι ἐποίησεν 5 ἐπέβοισεν (M 414)· ἐπεράρον 10 ἐπέργαμψεν (Δ 139)· ἐπέχαραζεν.
ἐπέλυσεν. ἐπίξυσεν 11 ἐπέγρετο (K 124)· ἐπεγίρετο 14 ἐπέδησεν (X 5)· κατέσκεν,
ἐδουμευεν 23 ἐπέθεντο (Ps. LVIII [LIX] 4)· ἐπέκειντο. ἀντέκειντο 25 ἐπει· ἀφ οὐ
χρόνον ἐπει Τροίην λέρον πτολεμόν ἐπεραον (ε 2) 26 ἐπει ἀρ τινα (Θ 269)· ἐπάν τινα
27 ἐπει ἀρ τιάγεν (II 374)· ἐπει δεεχαράσθησαν 28 ἐπει βούλευσιν· λοιδορστ, ἐφυ-
ρίσισαν (ἐπεορθων ει cf. 403) 30 ἐπείγει· κατάληκει (M 452) 33 ἐπειγω-
σπουδάζειν (ἐπεορθων ει cf. 461) 34 ἐπειδήνεον (Γ 461)· ἐπινοι, καλ συγκατετίνετο (paraph.) 36 ἐπειδή
(Hom.)· ἐξτον 37 ἐπειδή πρωτα θεῶν λότητι δαμάσθη (T 9)· εὐθίσθις διπο τῆς
γενεσίστος υπὸ τῶν μορών κατεριώη 38 ἐπειειώ· υπειζουεν 39 ἐπειή (A 156)· ἐπειδή
40 ἐπιλέθετο (A 33)· ἐπελάθη 41 ἐπειδή πρωτα (A 235)· ἐπειδή ἀπάξ 42 ἐπειδή
πολὺ φέρτερος (A 56)· ἐπειδή πολὺ κρείττων 43 ἐπει κεν (ξ 153)· ἐπειδάν 44 ἐπει
κτώμεν πολέμοι (T 402)· ἐπειδάν πληρωθώμεν τού πολέμου 45 ἐπειλημμένη (Gen.
XXV 26)· κρατοῦσα 46 ἐπει μάδον (Z 444)· ἐπει έμαδον 48 ἐπει μ' ἐτεχεις (A 352)·
ἐπειδή μ' λγένησας 49 ἐπει κέκλητο (I 454)· ἐπει ἐκαλέστο 50 Ἐπειοι· οι ήμοι (I.
οι Ήλειοι B 619), καλ οι πλαισιωροι (Hesiod. opp. 318 πτοι) 51 Ἐπειός· δήλος, διπο
πόλεος 52 ἐπει οὐδὲ δοκειν (A 119)· ἐπει οὐδὲ πρέπει 53 ἐπει οὐ δεεν (A 114).
ἐπει οὐκ αὐτῆς 54 ἐπει οὐ κοθε (E 441)· ἐπειδή ουποτε 55 ἐπει οὐτι μοι αἴτιοι
ει τοι (A 153)· ἐπει οὐδει ποι αἴτιοι 56 ἐπει ον τοι (A 515)· ἐπει ουδαμοι ους 57
58· οὐτως ἐκαλειτο Κρατονος ὁ Κωνικός· ους διπο τὸ καταιρχησαι της Οινηδος φυλῆς καλ
δειλότερος φανηναι. καλ γάρ δ' Ἐπειδης δειλος ην. [σημαινει] 59 ἐπει ζα (A 458)· ἐπειδή
60 ἐπειραον (A 465)· ἐπηγαν 62 ἐπειράτο (δ 5)· ἐπειραζεν. ἐδοκίμαζεν 63 ἐπειρεν
(Y 479)· ἐπέρα. ἐνειρην. ἐκεντησεν 66 ἐπειρῶντο (φ 181)· ισπουδαζον. ισρουλοντο

ἐπεισάκτον· διλοτρίου	[68-70]	ἐπεισκρινόμενον (cf. Hippocr. 380, 49).
ἐπεισοχρήμενον. (Adde 5207, 8)
ἐπεισθέναστα· ἐπεισθόντα	[72]	ἐπεισφρήσαστες· ἐπεισεγκαντες
ἐπειστητα· μετὰ ταῦτα. τάχιστα. αὐτὶ τοῦ δῆ	[76-78]	ἐπειτα· μετὰ ταῦτα. τάχιστα. αὐτὶ τοῦ δῆ
ἐπ(ε)ιχθῶμεν· σπουδάσωμεν	[80-83]	ἐπέκεινασ· ἐπέκειραν
†ἐπέκεικατο· ἐπωειδίστο (4863b)
(ἐπεκλινήσας· ἀπέλθων λάθρα; 4874)
ἐπέκλυνον (Nic. fr. 104, 3)· ἐπήκουνον [86. 87]		ἐπέκονιθη καταργυγή θη·
ἐπεκονιθη· καταργυγή θη·		ἐπέκρανεν (Aesch. Suppl. 619)· ἐπετίλαι
ἐπεκρήψαντο· ἐπετέλεσον (B 419?). ἐπεκύ-
ρωσαν, ἐβεβαλοσεν
†ἐπεκώλυσα σεν· ἐπεκώλησεν. ἀπὸ τῶν διαρ-
τιζόντων, οἱ καταλείπουσιν σταῖς, ἵνα
τῷ δοξονύτι μικρῷ προστίθηται. καὶ τοῦτο
ἴστως †ἐπικοκλύσαται		†ἐπεκώλυσεν (Menand. fr. CCXXXIV)· ἐπε-
κώλησεν, ἐπήλθε. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κώ-
μου, ὁ ἔστι ἐνθουσιώτως πλήθους
ἐπελάνθανεν· μις λήθην ἦγεν
ἐπελαύνειν· ἐπιεύπειν	[95]	ἐπελαχεν· ἐκληρώσατο
ἐπελέξατο (Herod.)· τὰ γεγραμμέτα ἀν-
γυνωσεν
ἐπελέτο· ἥρεντο. ἥραντ (v. ἐπελετο)		ἐπελήκηεν (ρ 379); ἔχρότουν τοῖς ποοι [4400]
ἐπελει(γ)ην· ἐπίδραμεν (v. πελήγαι) [2]
ἐπελάψενον (ρ 323)· ἐπειμών. διέπαιζον
τοῖς λόγοις. λίσκωπτον. θῆρισον (v. ἐπει-
βουλεύων)		ἐπελάψενον· διέπαιζον
τοῖς λόγοις. λίσκωπτον. θῆρισον (v. ἐπει-
βουλεύων)
ἐπεμαίετο (Κ401 al.)· ἐφήπτετο, ἐπέψανεν.
ἐπεθύμει		ἐπεμαίετο (Κ401 al.)· ἐφήπτετο, ἐπέψανεν.
ἐπεθύμει
ἐπεμάρφε· κατέλαβεν	[6]	ἐπεμβάλλεται· τρώγει
ἐπεμβάλλεται· τρώγει	[8]	ἐπεμβάλλεται· ἀναβαλλει
ἐπέμεινεν· ἐπεκάθισεν
ἐπεμάνηη (Ατ. Verpp. 1469)· ἡράσθηη [13]		ἐπεμάνηη (Ατ. Verpp. 1469)· ἡράσθηη [13]
ἐπεμένηαν (Δ 20)· ἐπεμικτησαν. ἐπεμύ-
χισαν. ἐξφαύλισαν		ἐπεμένηαν (Δ 20)· ἐπεμικτησαν. ἐπεμύ-
χισαν. ἐξφαύλισαν
10 ἐπεμένυάτο· ἐπετέραειτε, ἐπεγόγγυσεν
ἐπένιαρ· εἰς τετάρτην. λάκωνες		10 ἐπεμένυάτο· ἐπετέραειτε, ἐπεγόγγυσεν
ἐπένιαρ· εἰς τετάρτην. λάκωνες
ἐπενάσθηη· ἐπρισθη (v. ἀπ—)	[18]	ἐπενάσθηη· ἐπρισθη (v. ἀπ—)
ἐπενδλεσαν· ἐπηφίεσαν (Σ 584)		ἐπενδλεσαν· ἐπηφίεσαν (Σ 584)
ἐπενδόμενοι· ἐπεριδόμενοι		ἐπενδόμενοι· ἐπεριδόμενοι
ἐπενε(i)ματο (Thuc. II 54, 5)· ἐπήλθεν	[22. 23]	ἐπενε(i)ματο (Thuc. II 54, 5)· ἐπήλθεν
ἐπενήνεον (II 428)· ἐπεσώρευον. [ἐπεσώ-
ρειθησαν]		ἐπενήνεον (II 428)· ἐπεσώρευον. [ἐπεσώ-
ρειθησαν]
ἐπενήνοθεν (θ 365)· ἐπήνθει. ἐπέσητη.		ἐπενήνοθεν (θ 365)· ἐπήνθει. ἐπέσητη.
20 ἐπήν
ἐπενώχετο· ἐπεκολύμβα. ἐπεφέρετο
(ἐπ· ἐννέα ὁ δεν· χωρίον τῆς Θράκης) cf.
5108	[27. 28]	20 ἐπήν
ἐπενώχετο· ἐπεκολύμβα. ἐπεφέρετο
(ἐπ· ἐννέα ὁ δεν· χωρίον τῆς Θράκης) cf.
5108
ἐπενώτισεν· ἐφάρμησεν. Ἀμφιτρύῳσι δεν-
τέρω (Archipp. II p. 716)		ἐπενώτισεν· ἐφάρμησεν. Ἀμφιτρύῳσι δεν-
τέρω (Archipp. II p. 716)
ἐπεξέλεντισισ· ἐκδίκησις	[31. 32]	ἐπεξέλεντισισ· ἐκδίκησις
ἐπεπαίνωσιστο (Thuc. I 50)· ἐπεφήμιστο		ἐπεπαίνωσιστο (Thuc. I 50)· ἐπεφήμιστο
ἐπιπαστο (Xen. An. I 9, 19)· †ἐπεπλήγωτο.
ἐκτήσατο		ἐπιπαστο (Xen. An. I 9, 19)· †ἐπεπλήγωτο.
ἐκτήσατο
30 ἐπέπηλεν· ἐκλήρωσεν
(ἐπ)επλήξατο· ἐπαισεν	[36. 37]	30 ἐπέπηλεν· ἐκλήρωσεν
(ἐπ)επλήξατο· ἐπαισεν
ἐπεπολέμωστο· πολεμίων διέκειτο
ἐπεπωλεῖτο (Δ 231)· ἐπεπόρευτο
ἐπέρασα· ἐπάλησα		ἐπεπολέμωστο· πολεμίων διέκειτο
ἐπεπωλεῖτο (Δ 231)· ἐπεπόρευτο
ἐπέρασα· ἐπάλησα

COD. 84 ἐπικήστον ἐπορειδίστον Eustath. 1402, 53 (88 καταρχύθη!) 91 τὸ δοκοῦντι μικρόν (ἐπεκύλλωσε? cf. ἐπικύλλωμα) 14 ἐπέμυζαν, ἐπελη̄ησαν 19 ἐπεφεσαν

29 | ησεν — ἀμφιτρίσων β' 33 ἐπεβαιώνιστο 39 | ητο 40 ἐπυλεῖτο 41 ἐπε-
οντα. ἐπέγνωσ

HEs. 68 ἐπει σε λέοντα γυναικίν· (Φ 483) 69 ἐπεισιν (Α 29). ἐπειδεσται.
 ἐπέρχεται 70 ἐπέρχονται· ἐπικαταλαμβάνουσιν 72 ἐπειστέπειν ἐπακολουθοῦντας ἔχειν
 76 ἐπει φίλον ἀιῶν ή τὸ (Ο 252). ἐπει μόθονται τῆς ψυχῆς ἀλγήσασις 77 ἐπειχεῖ
 (Acti. Ap. III 5). προσέδοκα, προσείγεν 78 ἐπειχεομεν πολέμου (Τ 402). ἐπειδα πλη-
 ρωθεῖν τού πολίν. πάρα τὸ ἐξεράνετο (Α 469) 80 ἐπειχον (Ψ 190). ἐπεικετο
 81 (Ἐπεισιν (Α 737). Ἡλέτη) εἰ. ἄινον 82 ἐπέχελ(ο)εν (ν 114) ἐποκειλεν 83 ἐπέ-
 κειρα (Iesai. XVIII 1). παρεκει ἀστοτον. ἐκστίσον 86 ἐπέκλωσα (γ 208). ἐπήγαγο
 87 ἐπεκλώσαντο (α 17 Ω 525). ἐπικατέλυσεν (—σωτ). ἐπειούρσαντο. ἐκύρωσαν. ἐπεκλή-
 ρωσαν. [ἐπειούρασαν] 95 ἐπέκτασις ή ἐπιπολὺ τρόποις 4400 ἐπελήσθην (Ρε. XXX 12).
 ἐπηγράψην 2 ἐπέλυσας (Sirc. XXVII 19). ἐξείλον 6 ἐπεμάσσατο (Υ 425 al.).
 συνεργάζεσαν. ἐφήφατο. ἐψηλάφησεν 8 ἐπεμβεβάσις (Ι 578). ἐψημήκως 11 ἐπεμήνατο
 (Ζ 160). ἐψήνη[ι] 13 ἐπεμήνειν (Ν 460). ἐπωγήτεο 18 ἐπεναύσων (Σ 77). ἐπι τῶν
 ἀγυρῶν (4509) 22 ἐπενγκειται (ερ. Iudea 9). ἐπενγκειν 23 ἐπένει (ι)μεν (Ι 216).
 ἐπέβαλλεν 27 ἐπένοντο (Ω 124). ἐνεργοῦν 28 ἐπέντυνεν (Θ 374). ηγέρεπειν 31 ἐπεκ-
 ἔρχεται (Sapient. XIV 31). ἐκόπει 32 ἐπέοικεν (Χ 71). προπονεις εἰστιν 36 ἐπεπ-
 θ(μ)εν (Β 341). ἐπεποτεκευεμεν 37 ἐπέπληγον (Ε 504). πλάσσονται τη τῷ τοξεύων

ἰ πέραστος· ἐπιβυμήτος, ἐφάσμιος
ἰ περειδόμενος· ἐπιστηριζόμενος [44]
ἴ περεψα· ἐπεκενύασα, ἐπεκόσμησα, ἐπεστί-
γυα (non *A* 39)
ἴ περηγεισιμένα· ἐποικοδομηθέντα
ἴ περιθρασθαι (—εῖσθαι)· ἐπιστηριζθῆναι
ἴ περιδετη (Boeot.)· ἔμπηγντατα, εἰσβατεῖ
[49–52]
ἴ περρόθησεν (Soph. Tr. 264)· τέσσερες,
ἴ πραξεν
ἴ περρόθωντο (v. 107)· ἥλουν· καὶ ἔστιν
οῖον μετὰ φῶμης ἐκινοῦντο καὶ ἥλουν, καὶ
ἴ πραξούσθων
ἴ περρώσσαντο (*A* 529)· ἐρρωμέτως ἐπεσ-
θησαν. η̄ ὥμων καὶ ισχὺν ἐπέβαλον. η̄
ἴ πρωμένως φέρχοσαν
(ἴ πέρρωσεν)· ὑγιαστεν, ἐποίησεν (ὑγιά)
ἴ πέρρωπτην· ὑπρέπεν [57–59]
ἴ πεσαν (το Aeoles?)· ἐγένσαντο [61]
ἴ πεσβολαι (δ 159)· λοιδορίαι, ἐπιτ(ι)η-
σεις, πολυλογίαι, κακολογίαι
ἴ πεσβόλος (B 275)· λόιδορος, πρόγλωσσος,
τοῖς ἐπει βάλλων [64–66]
ἴ πεσκεμμένως· συνετώς
ἴ πεσκεψαν (Callim. Del. 43?)· ἐπιβλεψαν,
ἐπείδον [69]
ἴ πέ(σ)περξα· ἐφάρμησα
ἴ πεσσενόντο (N 757)· ἐπήσαν, ἐρρώμων
(O 593). ἐπηκολούθουν μετὰ σπουδῆς (B 86)
ἴ πέσ[σ]ηθον· τέπελεκον. ἐπελέπτινον
[73–78]

COD. 46

ἴ περγίρισμα 48 | ται, ἐπίγνυται

ἴ πεστέφαντο (*A* 470)· ἐπεστεφάνωσαν.
ἴ πλήρεις ἐπώησαν, ἐπλήρωσαν [80]
ἴ πεστιασώμενα· εὐτριχώμενα
ἴ πτ(ε)τιον· ἐποικον [ad 82]
ἴ πτοτράτευσαν (Eur. Tro. 22)· ἐπολέ-
μησαν [84]
(ἴ πτεται)· ἐπακολουθεῖ (*g* 276)· συνεπάγε-
ται πρέπει
ἴ πτεται· ἀκόλουθοι, θεράποντες. οἱ φέται,
οἱ τὰς φρονικὰς δίκαια δικάζοντες
ἴ πτ(ε)τακτο (*Xen. Hell.* I 6, 30)· ἐν τάξι
η̄ ὅπισθεις φιλούσθει [88]
ἴ πτεταξεν (Ar. Versp. 69)· ἐνετεῖλατο [90]
ἴ πτετέλλετο (non Hom.)· παρηγγειλε, παρε-
τίθετο
+ ἐπετέμετο· [ad 92] ἐπετίησεν (v. τίμειν) [93]
ἴ πετιμήσατο· τιμωρίαν ἐπέθηκεν [95–96b]
ἴ πτετριψαν· ἐπῆγαν (*instigariunt*)
10 ἴ πτετιον· ἐπίτυνων [99–4503]
ἴ πτετωθαξεν· ἐπενέβη, ἐπεπληττεν, ἐπέχαι-
νεν [5–5]
ἴ πεινα (χ)ταλ (*Theopomp.*)· οἱ συγκομη-
ται [9–11]
ἴ π' Εὐρυγύη ἀγών. Μελησαγόρας τὸν
Ἄνδρογονον Εὐρυγύην εἰρηνᾶται φησι τὸν
Μίνωον, ἐφ' ω̄ τὸν ἄγωνα τίθεοθα εἰπ-
τάριον Ἀθηναῖσιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ, καὶ
Ἱσιόδος·

30 Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναῖσιν
λεράσων

(v. διερο—) 55b post 53 (*56 γίρωπος, γερωπός, γεροπός* Cyt. 319, 212, 11, 171; διερω-
πός· ὑπεροπενής) 59 ἐπερρώησεν 63 ἐφειδὸν 81 εὐχάριεδα (97 cl. ἐπιτριψε-
τοι) (98 ἐπετον· ἐπιτυν Dorice?) 4504 ἐπετόχαξεν 8 cl. ἐνεύραχτοι 12 ἀνδρό-
γενον εὐρύν — μῆνως — τερά

HES. 44 ἐπέρεισαν (*M* 414)· ἐπεράφοσαν
50 ἐπέρχουαι· τολμῶ, ἔγειρω 51 ἐπέρροον· ἰδαπτον, ἰκήδενον (*ἐπάρρον*) 52 ἐπέρ-
ρισεν· ἐρεστίσατο (*ἐταίροις*) 53 ἐπέρεν (a 2)· ἐλλεν, ἐπόρθησεν: ἐδαπτεν, ἐκήδενεν
(5610, 4451) 58 τέπέρετερα· μείζω, καὶ ὑψηλότερα (*ὑπέρτερα*) 59 ἐπερόνησεν· διέ-
τησησεν 61 ἐπέσαχεν (*Genes. XXII 3*)· ἐτρωσεν 64 ἐπεσθαι (*Hom.*)· ακαλούθειν
65 ἐπεσι (*I 170*)· λόγοις, λέξειν 66 ἐπέσαχεν (*Genes. XXXII 31*)· ἐχώλενεν 69 ἐπε-
σι(π)εν (*y 16*)· ὑγκολούθησεν 73 ἐπεσον (*ἐπισενον*)· ἐτάβλιζον, ἐδαπάνιζον 74 ἐπε-
σούμενος (*a 428*)· ἐπελθωτ, ἐπ' ὄρους, ἐφορημας 75 ἐπεσούμενον (*d 527 al.*)· πορεύ-
μενον, προδυναμένον 76 ἐπεσούτατο (*Z 361*)· ἐφομάται 77 ἐπεσούτο (*E 438 al.*)·
δρμά, ἐπῆλθεν 78 ἐπετενάστο (*A 154*)· ἐπέτενον, καὶ ηγει 80 ἐπεστιν (*K 124*).
ἴ πετυχεν Ad 82: κατάλυμ[μ]α (*g 265*) 84 ἐπ' ἴσχαροφιν (*e 59*)· ἐπι ἴσχαρο 88 ἐπέ-
τειον· ἐπι τοῦ νῦν ἔτους 90 ἐπετελεῖν (*Z 207*)· ἐπετελέτο Ad 92: παρηγειλεν
93 ἐπετήδενασεν (*Malach. II 11*)· ἐπηχανήσατο, ἐπούδασεν 93 ἐπετοξάσοντο (*I 79*).
ἴ τόξενον, ἐστοχάσθοντο, ἐφω(ο)μων τόξοις καὶ δόρασι βάλλειν η̄ τιτρώσκειν(y) 96 ἐπέτρε-
ψει (*I 116*· ἐπιτεψε) 96 ἐπέτρεπεν (*I 79*)· ὑπεγάρει 99 ἐπέβεις (*I 546*)· ἐπι-
βάται ἐπίζησαν (*4301*) 4506 ἐπέρησαντο (*χ 423*)· ἐπήγροντο 1 ἐπεβήσατο (*K 513*).
ἴ πιθη 2 ἐπέρησαι (*θ 129*)· ἐπειθῆναι ἐποίησεν 3 ἐπέβρυνοσεν (*M 414*)· ἐπεβάρυσεν
(4305, 4444) 5 ἐπεν (*K 146*)· ἐκου, ἀκολούθη 6 ἐπενδύμεθα (*I 524*)· ἡκονομεν
7 ἐπενκτη (*Ierem. XX 14*)· ἐπιθυμητή 9 ἐπ' εὐνάσων (*S 77*)· ἐπι τῶν ἀγκυρῶν (4418)
10 ἐπενῆσατ (*A 449*)· ἐκαυχήσατο 11 ἐπ' εὐρέα (*B 159*)· ἐπι τὰ πλατεά

ἐπ' εὐσεβίη· ἐπ' εὐσεβείᾳ [14, 15]
 τὸ ἐπεφάνη· ἐπ' αὐτοφόρῳ. (4286) [ad 16]
 ἐπευφῆμησεν (Aesch. fr. 340, 4)· ἐν εὐ-
 φήμῳ βοῇ εἶπεν [18]
 ἐπέφλυσε· βλαστῆσαι ἀποίησεν [20, 21]
 πέφραδον· εἰπον. ἐπέγνωσαν (non K 127)
 ἐπέφρασαν· διεσήμαναν. εἰπον
 ἐπεφύοντο· ἐπήρχοντο [23, 26]
 ἐπέχει· ἐπιμέλ(λ)ει
 ἐπέχεται· κυλένται [29—31]
 ἐπέχωριας εἰπεῖμει [33]
 ἐπέχρασον (Π 352 β 50)· ἐπέθετο. σῷμη-
 σαν. ἀθροὶ ἐπέστησαν
 ἐπεψεν· ἐπανύνθη [36]
 τὸ ἐπεβαλλομένη· ἐνθεαζομένη (ἐπεναδδο-
 μένα?) [38]
 ἐπήβολος (β 319 Archipp. com. fr. III p.
 726)· ἐμπειρος. ἐπιστάτης. δεσπότης. μέ-
 τοχος. ἐπιβολὴν ἔχων. δεσπόσων (Herod.
 IX 94)
 ἐπηβόλους (Aesch. Prom. 444)· ἐπιευ-
 (χτικούς, ἐπιπρέπους, η ἐπιτυχεῖν μάλ-
 λοντας. βάλλειν γαρ τὸ ἐπιτυχάνειν
 (Herod. VIII 111))
 (ἐπηβόλως· φρονίμως) cf. 4665
 ἐπήγαγεν (non Sirac. XLVI 3)· ἐπήρεγκεν
 [42, 43]
 ἐπηγγειλλόμην· παρεκάλουν. ἐπίστελλον.
 Σοφοκλῆς Ἰλέκτρα (1018)
 ἐπήγετο (Xen. S VIII 34)· ἐπεφέρετο
 ἐπηγγενίδεις (ε 253)· τὰ διηγηκή τῆς σχε-
 δίας ξύλα. αἱ εἰς μῆκος καθηλούμεναι σα-
 νίδες. οἱ δὲ τὰ παραθυματα, η πλάγια [47]
 ἐπηγορίαν· ὄνυμασαν
 ἐπήιει (Xen. Hell. IV 1, 11)· ἐπήρχετο
 ἐπήεσσαν (Xen. Hell. V 1, 12)· ἐπήρχοντο
 (non λ 232)

ιπηγετανόν (δ 89 al). συνεχές. ἀδιάλειπτον.
 παρατεταμένον διὰ παντὸς τοῦ χρόνου. δα-
 ψιλές
 ἐπηγετα(v) ὅν· ἀδιάλειπτων
 τὸ ἐπειθανίς· λεπτὸν πρόβατον
 ἐπ' ἥτα (epic. inc.)· ἐπ' οίτια
 ἐπήκοοι (Aesch. Cho. 980)· κριταί· καὶ οἱ
 δικάζοντες (v. ἐπάκοοι)
 ἐπήκοοι· ἀφροδίτη ἐν Καρχηδόνι [57]
 10 ἐπιειδισεν (Aesch. Cho. 931)· ἐπ' ἀκρων
 ἡγανεν. τέλος ἐπέθηκεν [59]
 ἐπηγήθισεν (Thuc. VIII 52)· ἡλήθευσεν [61]
 ἐπηγήθε· κατέλαβεν
 ἐπηλις (Soph. fr. 939)· τὸ πῶμα τῆς λάρ-
 γακος
 ἐπηλύγαιον· ἐπινεφές. σκοτεινόν
 ἐπηλυγασ (ἀμένος Plat. Lyg. 207 B)· ἐπি-
 προσθεν (ποιησάμενος)
 ? ἐπηλπιζον· ἡλπιδοκολουν
 20 ἐπηληγίζονται (Thuc. VI 36, 2 an Hippocr.
 658, 55). ἐπισκάζονται. ἐπικρύπτονται
 ἐπηλητα (Aesch. Suppl. 195)· νεωτερὶ ἐλ-
 θόντας ἐξ ἑτέρας γης. ἐπιλεκτούς η οὐκ
 ιθαγενεῖς
 ἐπηλυς· ξένος, νεωτερὶ ἀλθών, ἀλλοθεν ἑλ-
 θών
 ἐπηλυσα· ἐπφῇ φαρμάκων. η ἐφοδός
 τυνος
 ἐπηλυσις· ἐφοδος. ἐπαγωγή [72, 73]
 30 ἐπ' ἡματος· τὸ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ποιησαὶ τι
 ἐπηηοιθοι (M 456 ξ 513)· ἐνηλαγμένοι
 [76]
 ἐπημοιθοι (Nic.)· διπλοὶ. παράλληλοι. ἀ(λ)-
 λασσόμενοι
 ἐπημένει (B 148)· ἐπικατακλίνει. [ad 78]
 ἐπιπτει
 ἐπημυνον· ἰβογήθουν [80, 81]

COD. 16 αὐτοφόρω 17 ἐπεφ[ι] 32 ἐπεχο[ι] 34 δθο[ι] 35 ἐπεμψε[ι] 40 ἐπι-
 βόλον[ος] 44 ἡλέκτρα 50 ἐπηεσσαν, ὑπηρχο[ν] 52 ἐπηγετάσων 54 ἐπή[τα] 56 ἐποντο[ν]
 56 καρχηδόνος 63 post 73 64 ἐπιφανές 65 ἐπηλυγάς 70 ἐπη λόντα vel ἐπιλυσια
 et ἐπηλυση

HES. 14 ἐπεύχεο (ψ 59)· καυχοῦ (—ω) 15 ἐπεύχεται (P 450)· καιχάται Ad
 16 φθῃ (Ep. ad Tit II 11) 18 ἐπεφησσαν (Crotin. fr. XI p. 66)· ἐφηκαν 20 ἐπεφρεν·
 ἐφόνευσεν (Π 785)· διελεν, ἀπίτενεν (Κ 488) 21 ἐπέφραδεν· διεπάρησεν (ο 423)· εἰπεν
 (Δ 705) 25 ἐπεχε (LXX)· ἐπίκειο. πρόσεχε. κάτεχε. ἐπήρετε 26 ἐπέχερον· ἀκόλουθον
 (ἐπισχερόν?) 29 ἐπεχείρεον (α 386)· ἐπειθεσσαν ἐπεχείρουν 30 ἐπεχισμένον·
 βάρος βαστάζοντος (v. ἐπηχ—) 31 ἐπέχοντες (ad Philipp. II 16)· κρατοῦντες 33 ἐπε-
 χράσσοντο· ἐπεβάρησαν. ἐπηλθον (Π 356) 36 ἐπέον· λίξεων, λόγων (A 703) 38 ἐπηβολή·
 μερος. η ἐπιβολὴ (q. v.) 42 ἐπηγαγον (ξ 392)· ἐπηραγμητη εἰς τὸ πῆσαι 43 ἐπη-
 γνιδεις (Rhian. 253)· ἐπηνύματα 47 ἐπηγμένως· καταπονδαζόντως (ἡπειγμένως)
 51 ἐπηκονιγα· βοηθεα. συμμαχια 59 ἐπιλλεγεν· ἐπήρετε. ἐκίνησεν 61 ἐπηλάθε μοι
 (Sirac. XXVI 21)· ἥλθε μοι 72 ἐπηγλυθεν (Θ 488)· ἐπηλθεν 73 ἐπηλυντος (Iob. XX 26)·
 ἐποικος. προσήλυτος 76 ἐπ' ήμοστι (β 284 non Theocr. XII 5)· ἐν μιᾳ ἡμέρᾳ Ad 78 ἐπιστε-
 μάξει. ἐπηγογγήσει (v. ἐπιμύεται) 80 ἐπήη (A 168)· ἐπειδάν 81 ἐπηγνεον (d 380)· ἐπηγνοιν

- ἐπήνθησεν· ἐβλάστησεν
ἐπήνυσεν· ἐπετέλεσεν
ἐπήξε (Callim. Apoll. 58)· ἐστησεν
(ἐπήροα· κρεμάμενα, μετέωρα) cf. 4621 [87]
ἐπήρατε· (ἐκ)καλέσατε [89, 90]
ἐπήρει· βιάζει
ἐπήρεια (cf. Thuc. I 26, 3)· βία
ἐπήρεν (Soph. OT. 1328 Ar. Nub. 42)· διτείνεσεν
ἐπήρετο (Xen. An. III 1, 5)· ἐπηρώτα [95, 96]
ἐπηρέσσατο· εναρέστους ἐποίησεν
ἐπηρεφέας (κ 131)· ἐπεστεγασμένας
ἐπηρεφέος· ἐπεστεγασμένους [4600]
ἐπήρησεν (568)· ἐποήθησεν
ἐπήρει· κατήρειν
ἐπήρεσ (Σ 339)· ἐφήρμοσεν. τὸ ἐπέρασεν
(ἐπήρτα· ἐκρέμασεν)
ἐπηρετημένην· ἐπικειμένην. ἐπικρεμαμένην [6] 20
ἐπήρωσεν· ἔκάχωσεν
ἐπησθεῖν· ἐπιχαρεῖν
ἐπησθέτες· χαρέτες
ἐπησθέτο·
ἐπησκηται (ρ 266)· ἐπικεκαλλώπισται. κεκόμηται [12]
ἐπῆρται· τὸ ἐπιλέυκται ἐφδῆ
ἐπητέος (Arist. φ 306)· εὐλογιστοῦ. εὐγνώμονος, συνετοῦ. πρέπουν
ἐπητέος· αἰσιον
ἐπητής· σωφρων. λόγιος. εληθής. δικαιος.
φρόνιμος. παρὰ τὰ ἐπη. πρᾶος. χερστός (ν 332)
ἐπητριμα (Σ 552)· ἀλλα ἐπ' ἀλλοις πυκνά (ν. ἐπητριμοι)
ἐπητριος· λόγιος. πανούργης (ἐπίτριπτος)
ἐπηύδων (Philoct. 395?)· ἐπεφάνουν
ἐπηύρουν (Aesch. Prom. 28)· ἐπέτυχον.
παρὰ τὰ ἐπαυρεῖν [21, 22]
- [83, 84] 10
[27] 15
[29] 16
[31, 32] 17
[33] 18
[39] 19
[40] 20
[2294] 21
[30] 22
[48] 23
[50, 51] 24
[8] 25
[8] 26
[8] 27
[8] 28
[8] 29
[8] 30
[8] 31
[8] 32
[8] 33
[8] 34
[8] 35
[8] 36
[8] 37
[8] 38
[8] 39
[8] 40
[8] 41
[8] 42
[8] 43
[8] 44
[8] 45
[8] 46
[8] 47
[8] 48
[8] 49
[8] 50
[8] 51
[8] 52
[8] 53
[8] 54
[8] 55
[8] 56
[8] 57
[8] 58
[8] 59
[8] 60
[8] 61
[8] 62
[8] 63
[8] 64
[8] 65
[8] 66
[8] 67
[8] 68
[8] 69
[8] 70
[8] 71
[8] 72
[8] 73
[8] 74
[8] 75
[8] 76
[8] 77
[8] 78
[8] 79
[8] 80
[8] 81
[8] 82
[8] 83
[8] 84
[8] 85
[8] 86
[8] 87
[8] 88
[8] 89
[8] 90
[8] 91
[8] 92
[8] 93
[8] 94
[8] 95
[8] 96
[8] 97
[8] 98
[8] 99
[8] 100
[8] 101
[8] 102
[8] 103
[8] 104
[8] 105
[8] 106
[8] 107
[8] 108
[8] 109
[8] 110
[8] 111
[8] 112
[8] 113
[8] 114
[8] 115
[8] 116
[8] 117
[8] 118
[8] 119
[8] 120
[8] 121
[8] 122
[8] 123
[8] 124
[8] 125
[8] 126
[8] 127
[8] 128
[8] 129
[8] 130
[8] 131
[8] 132
[8] 133
[8] 134
[8] 135
[8] 136
[8] 137
[8] 138
[8] 139
[8] 140
[8] 141
[8] 142
[8] 143
[8] 144
[8] 145
[8] 146
[8] 147
[8] 148
[8] 149
[8] 150
[8] 151
[8] 152
[8] 153
[8] 154
[8] 155
[8] 156
[8] 157
[8] 158
[8] 159
[8] 160
[8] 161
[8] 162
[8] 163
[8] 164
[8] 165
[8] 166
[8] 167
[8] 168
[8] 169
[8] 170
[8] 171
[8] 172
[8] 173
[8] 174
[8] 175
[8] 176
[8] 177
[8] 178
[8] 179
[8] 180
[8] 181
[8] 182
[8] 183
[8] 184
[8] 185
[8] 186
[8] 187
[8] 188
[8] 189
[8] 190
[8] 191
[8] 192
[8] 193
[8] 194
[8] 195
[8] 196
[8] 197
[8] 198
[8] 199
[8] 200
[8] 201
[8] 202
[8] 203
[8] 204
[8] 205
[8] 206
[8] 207
[8] 208
[8] 209
[8] 210
[8] 211
[8] 212
[8] 213
[8] 214
[8] 215
[8] 216
[8] 217
[8] 218
[8] 219
[8] 220
[8] 221
[8] 222
[8] 223
[8] 224
[8] 225
[8] 226
[8] 227
[8] 228
[8] 229
[8] 230
[8] 231
[8] 232
[8] 233
[8] 234
[8] 235
[8] 236
[8] 237
[8] 238
[8] 239
[8] 240
[8] 241
[8] 242
[8] 243
[8] 244
[8] 245
[8] 246
[8] 247
[8] 248
[8] 249
[8] 250
[8] 251
[8] 252
[8] 253
[8] 254
[8] 255
[8] 256
[8] 257
[8] 258
[8] 259
[8] 260
[8] 261
[8] 262
[8] 263
[8] 264
[8] 265
[8] 266
[8] 267
[8] 268
[8] 269
[8] 270
[8] 271
[8] 272
[8] 273
[8] 274
[8] 275
[8] 276
[8] 277
[8] 278
[8] 279
[8] 280
[8] 281
[8] 282
[8] 283
[8] 284
[8] 285
[8] 286
[8] 287
[8] 288
[8] 289
[8] 290
[8] 291
[8] 292
[8] 293
[8] 294
[8] 295
[8] 296
[8] 297
[8] 298
[8] 299
[8] 300
[8] 301
[8] 302
[8] 303
[8] 304
[8] 305
[8] 306
[8] 307
[8] 308
[8] 309
[8] 310
[8] 311
[8] 312
[8] 313
[8] 314
[8] 315
[8] 316
[8] 317
[8] 318
[8] 319
[8] 320
[8] 321
[8] 322
[8] 323
[8] 324
[8] 325
[8] 326
[8] 327
[8] 328
[8] 329
[8] 330
[8] 331
[8] 332
[8] 333
[8] 334
[8] 335
[8] 336
[8] 337
[8] 338
[8] 339
[8] 340
[8] 341
[8] 342
[8] 343
[8] 344
[8] 345
[8] 346
[8] 347
[8] 348
[8] 349
[8] 350
[8] 351
[8] 352
[8] 353
[8] 354
[8] 355
[8] 356
[8] 357
[8] 358
[8] 359
[8] 360
[8] 361
[8] 362
[8] 363
[8] 364
[8] 365
[8] 366
[8] 367
[8] 368
[8] 369
[8] 370
[8] 371
[8] 372
[8] 373
[8] 374
[8] 375
[8] 376
[8] 377
[8] 378
[8] 379
[8] 380
[8] 381
[8] 382
[8] 383
[8] 384
[8] 385
[8] 386
[8] 387
[8] 388
[8] 389
[8] 390
[8] 391
[8] 392
[8] 393
[8] 394
[8] 395
[8] 396
[8] 397
[8] 398
[8] 399
[8] 400
[8] 401
[8] 402
[8] 403
[8] 404
[8] 405
[8] 406
[8] 407
[8] 408
[8] 409
[8] 410
[8] 411
[8] 412
[8] 413
[8] 414
[8] 415
[8] 416
[8] 417
[8] 418
[8] 419
[8] 420
[8] 421
[8] 422
[8] 423
[8] 424
[8] 425
[8] 426
[8] 427
[8] 428
[8] 429
[8] 430
[8] 431
[8] 432
[8] 433
[8] 434
[8] 435
[8] 436
[8] 437
[8] 438
[8] 439
[8] 440
[8] 441
[8] 442
[8] 443
[8] 444
[8] 445
[8] 446
[8] 447
[8] 448
[8] 449
[8] 450
[8] 451
[8] 452
[8] 453
[8] 454
[8] 455
[8] 456
[8] 457
[8] 458
[8] 459
[8] 460
[8] 461
[8] 462
[8] 463
[8] 464
[8] 465
[8] 466
[8] 467
[8] 468
[8] 469
[8] 470
[8] 471
[8] 472
[8] 473
[8] 474
[8] 475
[8] 476
[8] 477
[8] 478
[8] 479
[8] 480
[8] 481
[8] 482
[8] 483
[8] 484
[8] 485
[8] 486
[8] 487
[8] 488
[8] 489
[8] 490
[8] 491
[8] 492
[8] 493
[8] 494
[8] 495
[8] 496
[8] 497
[8] 498
[8] 499
[8] 500
[8] 501
[8] 502
[8] 503
[8] 504
[8] 505
[8] 506
[8] 507
[8] 508
[8] 509
[8] 510
[8] 511
[8] 512
[8] 513
[8] 514
[8] 515
[8] 516
[8] 517
[8] 518
[8] 519
[8] 520
[8] 521
[8] 522
[8] 523
[8] 524
[8] 525
[8] 526
[8] 527
[8] 528
[8] 529
[8] 530
[8] 531
[8] 532
[8] 533
[8] 534
[8] 535
[8] 536
[8] 537
[8] 538
[8] 539
[8] 540
[8] 541
[8] 542
[8] 543
[8] 544
[8] 545
[8] 546
[8] 547
[8] 548
[8] 549
[8] 550
[8] 551
[8] 552
[8] 553
[8] 554
[8] 555
[8] 556
[8] 557
[8] 558
[8] 559
[8] 560
[8] 561
[8] 562
[8] 563
[8] 564
[8] 565
[8] 566
[8] 567
[8] 568
[8] 569
[8] 570
[8] 571
[8] 572
[8] 573
[8] 574
[8] 575
[8] 576
[8] 577
[8] 578
[8] 579
[8] 580
[8] 581
[8] 582
[8] 583
[8] 584
[8] 585
[8] 586
[8] 587
[8] 588
[8] 589
[8] 590
[8] 591
[8] 592
[8] 593
[8] 594
[8] 595
[8] 596
[8] 597
[8] 598
[8] 599
[8] 600
[8] 601
[8] 602
[8] 603
[8] 604
[8] 605
[8] 606
[8] 607
[8] 608
[8] 609
[8] 610
[8] 611
[8] 612
[8] 613
[8] 614
[8] 615
[8] 616
[8] 617
[8] 618
[8] 619
[8] 620
[8] 621
[8] 622
[8] 623
[8] 624
[8] 625
[8] 626
[8] 627
[8] 628
[8] 629
[8] 630
[8] 631
[8] 632
[8] 633
[8] 634
[8] 635
[8] 636
[8] 637
[8] 638
[8] 639
[8] 640
[8] 641
[8] 642
[8] 643
[8] 644
[8] 645
[8] 646
[8] 647
[8] 648
[8] 649
[8] 650
[8] 651
[8] 652
[8] 653
[8] 654
[8] 655
[8] 656
[8] 657
[8] 658
[8] 659
[8] 660
[8] 661
[8] 662
[8] 663
[8] 664
[8] 665
[8] 666
[8] 667
[8] 668
[8] 669
[8] 670
[8] 671
[8] 672
[8] 673
[8] 674
[8] 675
[8] 676
[8] 677
[8] 678
[8] 679
[8] 680
[8] 681
[8] 682
[8] 683
[8] 684
[8] 685
[8] 686
[8] 687
[8] 688
[8] 689
[8] 690
[8] 691
[8] 692
[8] 693
[8] 694
[8] 695
[8] 696
[8] 697
[8] 698
[8] 699
[8] 700
[8] 701
[8] 702
[8] 703
[8] 704
[8] 705
[8] 706
[8] 707
[8] 708
[8] 709
[8] 710
[8] 711
[8] 712
[8] 713
[8] 714
[8] 715
[8] 716
[8] 717
[8] 718
[8] 719
[8] 720
[8] 721
[8] 722
[8] 723
[8] 724
[8] 725
[8] 726
[8] 727
[8] 728
[8] 729
[8] 730
[8] 731
[8] 732
[8] 733
[8] 734
[8] 735
[8] 736
[8] 737
[8] 738
[8] 739
[8] 740
[8] 741
[8] 742
[8] 743
[8] 744
[8] 745
[8] 746
[8] 747
[8] 748
[8] 749
[8] 750
[8] 751
[8] 752
[8] 753
[8] 754
[8] 755
[8] 756
[8] 757
[8] 758
[8] 759
[8] 760
[8] 761
[8] 762
[8] 763
[8] 764
[8] 765
[8] 766
[8] 767
[8] 768
[8] 769
[8] 770
[8] 771
[8] 772
[8] 773
[8] 774
[8] 775
[8] 776
[8] 777
[8] 778
[8] 779
[8] 780
[8] 781
[8] 782
[8] 783
[8] 784
[8] 785
[8] 786
[8] 787
[8] 788
[8] 789
[8] 790
[8] 791
[8] 792
[8] 793
[8] 794
[8] 795
[8] 796
[8] 797
[8] 798
[8] 799
[8] 800
[8] 801
[8] 802
[8] 803
[8] 804
[8] 805
[8] 806
[8] 807
[8] 808
[8] 809
[8] 810
[8] 811
[8] 812
[8] 813
[8] 814
[8] 815
[8] 816
[8] 817
[8] 818
[8] 819
[8] 820
[8] 821
[8] 822
[8] 823
[8] 824
[8] 825
[8] 826
[8] 827
[8] 828
[8] 829
[8] 830
[8] 831
[8] 832
[8] 833
[8] 834
[8] 835
[8] 836
[8] 837
[8] 838
[8] 839
[8] 840
[8] 841
[8] 842
[8] 843
[8] 844
[8] 845
[8] 846
[8] 847
[8] 848
[8] 849
[8] 850
[8] 851
[8] 852
[8] 853
[8] 854
[8] 855
[8] 856
[8] 857
[8] 858
[8] 859
[8] 860
[8] 861
[8] 862
[8] 863
[8] 864
[8] 865
[8] 866
[8] 867
[8] 868
[8] 869
[8] 870
[8] 871
[8] 872
[8] 873
[8] 874
[8] 875
[8] 876
[8] 877
[8] 878
[8] 879
[8] 880
[8] 881
[8] 882
[8] 883
[8] 884
[8] 885
[8] 886
[8] 887
[8] 888
[8] 889
[8] 890
[8] 891
[8] 892
[8] 893
[8] 894
[8] 895
[8] 896
[8] 897
[8] 898
[8] 899
[8] 900
[8] 901
[8] 902
[8] 903
[8] 904
[8] 905
[8] 906
[8] 907
[8] 908
[8] 909
[8] 910
[8] 911
[8] 912
[8] 913
[8] 914
[8] 915
[8] 916
[8] 917
[8] 918
[8] 919
[8] 920
[8] 921
[8] 922
[8] 923
[8] 924
[8] 925
[8] 926
[8] 927
[8] 928
[8] 929
[8] 930
[8] 931
[8] 932
[8] 933
[8] 934
[8] 935
[8] 936
[8] 937
[8] 938
[8] 939
[8] 940
[8] 941
[8] 942
[8] 943
[8] 944
[8] 945
[8] 946
[8] 947
[8] 948
[8] 949
[8] 950
[8] 951
[8] 952
[8] 953
[8] 954
[8] 955
[8] 956
[8] 957
[8] 958
[8] 959
[8] 960
[8] 961
[8] 962
[8] 963
[8] 964
[8] 965
[8] 966
[8] 967
[8] 968
[8] 969
[8] 970
[8] 971
[8] 972
[8] 973
[8] 974
[8] 975
[8] 976
[8] 977
[8] 978
[8] 979
[8] 980
[8] 981
[8] 982
[8] 983
[8] 984
[8] 985
[8] 986
[8] 987
[8] 988
[8] 989
[8] 990
[8] 991
[8] 992
[8] 993
[8] 994
[8] 995
[8] 996
[8] 997
[8] 998
[8] 999
[8] 1000

- πιβλημα· πώμα [ad 54]
 ἐπιβλής (Ω 453)· μοχλός
 ἐπιβλήτης (*Lysias Πατρ.*)· δοκός. μοχλός
 ἐπιβλυξ (Pherect. fr. 14 p. 316)· συννεφής
 ἐπιβόα τὸ Μύσιον (*Aesch. Pers.* 1054).
 σταθμηρώσων αἱ Μύσαι, τὸ Μύσιον τὸν
 "Υλαν" απακαλοῦνται
 + ἐπιβλατ· περόναι [60]
 Ἐπιβολεύς· ὁ Ἡρακλῆς παρὰ Θουρόποις
 ἐπιβολή· δρμή. ἔγγραφή. ἡμίμια (*Lysias* 10
 Nicom. § 3), (μέρος)
 ἐπιβούσκειν· δρμά. ἡμίοι
 ἐπιβούλος· ἐχθρός. ἐπηρέαζων (ex ono-
 mast): [ad 64] [65, 66]
 ἐπιβοῶντας· ἐπικαλοῦνται
 ἐπιβρέμοντες· ἐπηχοῦντες
 ἐπιβρέχεις· ἐπαγαγεῖν. βρέχαι [70—73]
 ἐπιβρέχονται· ἐπαγαγεῖν. ἐπελθεῖν. ἐπιστῆξαι.
 ἐπιβραπεῖν. ἐφορμῆσαι. βιάσσασθαι
 ἐπιβυστάσταν· φραξάτωσαν. φιμωσάτωσαν 20
 ἐπιβυστίζονται· θύνονται [77, 78]
 ἐπιβύθορι μήλων (ν 222). βοσκήτορι τῶν
 ποινίων. θυντάρη. ἡ ἐρυπαστήρων. οἱ γάρ
 τῶν βασιλέων εἰοὶ πρώτον ἐπὶ τῶν κριών
 ἐπενειν ἐμδυθανον
 ἐπιγαμία (*Xen. KII* 1, 5, 3)· συγγένεια. ἡ
 τὸ παρ' ἀλλήλων ἀγεσθαι
 + ἐπιγαμος (*Menand. fr. CXIV*)· πατρός
 ἐπιγάννιον· χαλέρων
 ἐπιγαυρον· λαχνόρων (ν. ἐπλαυρον)
 ἐπιγαυρωθείς (*Xen. KII* 1, 18 (30)).
 ἐπαρθείς [85]
 ἐπιγελαστάρ· δι καταγελῶν. Λάκωνες
 ἐπιγλωσσώμεναι· ἐπιλαλοῦσαι
 ἐπιγλωσσῶ· ἐπονεῖσον διὰ γλωττῆς. Al-
 σχύλος. Ἡρακλεῖδαι (fr. 72)
- 57 ἐπιβληξ 58 τὸν — Μύσαι — "Υλαν" 62 cf.
 ἐπηπολή (Polyb. III 100, 6) 63 ἡμιεῖ 66 ἴνορχή 71 ἐπιβιούσει — (ἐπιστῆξαι τε
 ἐποιήσαι?) 79 ἐπιπαστῆρι 86 ἐπιγελαστικά (h. e. — CTIIC) 88 ἐπιγλώσσω —
 ἥρακλεῖδες 90 ἐπιγνάλω 99 ἐγεστηκῶς 4708 λυμικόν 9, 10 Ἐπιδαύριον, τ. T.
 Ἐπιδαυροι, ε. II. 12 ἐπιχορηγή πλ. post 4713
- 60 ἐπιβόλαια (*Ezech. XIII 21*)· ἐπιβλή-
 ματα Ad 64: λοιδόρος (ἐπεσθόλος) 65 ἐπιβόλως· φρονίμως (ἐπηρόλως) 66 ἐπιβότορι
 (ν 222). ποιμέν, βοοκήτορι: ἐνόρχει, μὴ ἐτετμημένω, ἐπιβάλωντος (ἐπιβήτορι) 70 (ἐπι-
 βρεχμόν E 586). ἐπὶ βρέμα. ἐπὶ στόμα καὶ κεφαλῆρη 71 ἐπιβρόλει (E 91). ἐπισχύσει
 ἐπιβραπεῖ (4648) 72 ἐπιβρέθων (*Iob XXIX 4*). ἐπιβαῶν 73 ἐπιβριεῖ· ἐπιφρεῖ
 (*Eur. Bacch.* 151) 77 ἐπιβύθωμα (οἱ 378 β 143). ἐπικαλέσουσαι, ἐπιβρήσσουσαι 78 ἐπι-
 βυθτος (—ατός). λεῖση, ὄμαλός 85 ἐπιγεινούμενοις (K 71). ἐπιγενούμενοις 91 ἐπι-
 γνωθι (Genes. XXXVII 32). μάθε, γνωσίων 95 ἐπειγούμενων (E 501). ἐπὶ πάντων σπεν-
 δούτων 96 ἐπιγονή (Απος VII 1). γένηται 97 ἐπὶ γούνασι (X 500). παρὰ γόνεσιν
 7402 ἐπιγράψαι (N 553). + ἐπιτελεῖν. ἐπιζήσαι

ἐπιδειπνίς· κώθωνος ἡδονμα. [ἱθισμός]
Μακεδονικῶς (Ath. XIV 658) [19. 20]
ἐπιδεκτικός· ἐπιδέκτης
ἐπὶ Δελφινίῳ· τοῦτο δικαστήριον, ἵψ' οὐ
οἱ ὄμολογοῦντες πεποιηκέναι φόνους ἐκρί-
νοντο
ἐπιδέξιος· καλός, ἀγαθός, εὐμορφος
+ ἐπιδέξιοπολίης· ἐκ τῶν δεξιῶν μερῶν
περιστρέφας
ἐπιδεσον· ἐπιστρεφον (v. δεῖν) [26—29]
ἐπιδένσαι· ἐπιστρέψαι [31. 32]
ἐπιδέχεμεθα· προσδοκῶμεν
ἐπὶ Δηλίῳ μάχη (Lycurgus). Δηλιον, τὸ
ἐν Βοιωτίᾳ τοῦ Ἀπολλώνος λεόντος, ὃ ἐτεί-
χισαν Ἀθηναῖοι. καὶ περὶ αὐτοῦ Βοιωτοῖς
μαχεθέντες ἤττηθησαν Ἰπποκράτους στρα-
τηγοῦντος
ἐπιδημεύεις (π 28)· ἐν τῷ δῆμφ ἀναστρέ-
φεις
ἐπιδημια· παρουσία [37. 38] 20
ἐπιδημον· [39] η τὸν ύπὸ δήμου τεταγμέ-
νον. η ἐν τῷ δῆμφ δν
ἐπιδικάσται· ἀντιποιεῖται
ἐπιδικός· ήτις οὐκ ἔστιν ἀνεν δικασίας.
παῖς, τὴς πλεονος συγγενεῖς ταὶ οὐσιας
εἰλον δικάσοντες [42]
ἐπιδιφρια (ο 51. 75)· τὰ ἐπὶ τῷ ἀρματειφ
διφρο [44]
+ Ἐπίδναι· πέλειαι η πλαι (v. πεδιαῖτες
πύλαι)
ἐπιδόκα· προσδοκία
ἐπιδοκίδεις· προσδοκίαι
ἐπιδοξα (Herod. I 89)· προσδοκῶμενα
ἐπιδόξος (Широц.)· προσδόκωμος
ἐπιδορατίς· ὁ σιδηρος τοῦ ἀκοντίου, τὸ
δν.....
ἐπιδορπίσασθαι (Comic.)· ἐπιδειπνῆσαι

COD. 18 post 4733 22 post 4732] ἐπιδέλφιος (32 cf. ἐπιχιλές, ὑπεροχειλές) 22] 33 [18
34 ἐπιδηλίω — μαχαθέντες 39 ἥττον (v. 4742) (41 ει — κατ !) 43 |τίω 51 |ησασθαι
bis 52 |ησματα 63 ἐπιδότας 66 ἐνγυώμων — εὐφυη (71 V. ἐπιεισται) (73 ἐπὶ
ετι Budaeus) 78 Λάκωνες post 77

HES. 19 ἐπιεινήσας (II 269)· συστρέψας. συσείσας 20 ἐπιδεικνύ-
σεν ίμαντι (a 442)· τὴν δὲ κλειδα παρογγαγε τῷ ίματι 26 ἐπιδευεῖς (N 622)· ἐνδεῖς,
χρήσοντες 27 ἐπιεινοιτο (Ω 385)· ἐποδής, η ἐλλατης ην 28 ἐπιδεύσων (E 816)·
ἐπικρύψω 29 ἐπιδέψονται (Δ 63)· ἐπακολουθήσονται 31 ἐπιδειτον· ἐπίσημον. μέγα
(ἐπιλ—) 32 ἐπιδέχα· σκύφον τὸν μὴ κενον (ἐπιχειλῆ) 37 ἐπιδημιον (a 194)· καινόν,
δημόσιον. η ἐψύλιον 38 ἐπιδημιον (I 64)· ἐνδήμουν. ἐμψύλιον καὶ ποδὸς πολέμουν γυνο-
μένους Ad 39 ως ἐπὶ πολὺ (ad ἐπὶ δηρόν) 42 ἐπὶ δη (I 415)· ἐπὶ πολύ 44 ἐπιδι-
φριάδος (K 475)· ἐπὶ τῆς πεμφερείας τοῦ ἀρματος (v. έπι επι—) Ad 60 κατωφρέζ, καρ'
οἱ ἔστιν ἐπιδρασεν κατερχόμενον ἀπὸ τον τείχους. οδ· καὶ ἐπιδρομον ἐπλετο τείχος (Z 434) καὶ
64 ἐπιειεν (II 510). ἐξεπιασεν 68 ἐπιεικτα (θ 307)· φορητα, ὑποχωρητά 69 ἐπιει-
κένσασ (Esd. IX 8)· ηγάθωνεν 72 ἐπι(.).εικας· ἐπιδεικνύων. κειδοσῶν 73 ἐπιει-
σαμένη (Φ 424)· ἐφορημήσασ, ὄμοιωθείσα 79 ἐπιεπετα· ἀκολουθεῖ

ἐπιδορπίσματα (Philippid. IV p. 473)·
τραγήματα, ἐπιδειπνα
ἐπιδοσιες· η προϊε. καὶ αὐξησις
ἐπιδούριτον· ἐπιπαραστροφίδα (v. ἐπιει-
λον ει λέγηη)
ἐπιδραμέτην (Ψ 418)· ἐπεδίσκον. ἐπήρ-
χοτο
ἐπιδράμωμεν· ἐπιδιώξωμεν
ἐπιδράττονται· κρατουνται
10 ἐπιδρομάδην (Nic. Ther. 481)· παρέργως.
κατὰ σπουδήν
ἐπιδρομή· ἔφοδος. ἀρπαγή. ἐπιβασις
ἐπιδρομον· [ιδ 60] τὸ λοτίον τὸ ἐν τῇ
πρώνη πρεμάμενον, οἱ καλού..σιφάρον καὶ
ἔλασσον
ἐπιδυσ(ω)χειν· ἐπιτωθάζειν
ἐπιδύμεθα (X 254)· ἐπιδώμεν θεούς,
ιδωμεν
Ἐπιδώτας· Ζεύς ἐν Λακεδαμονι [64]
ἐπιεικέα (Ψ 246)· τὸν στειον. η τὸν
(ά)φευδη. ἀλλοι τὸν ἐγχωροῦντα καὶ πρέ-
ποντα
ἐπιεικές (Apoll. 73, 4)· καθῆκον, πρίλον
(T 147), προσῆκον (Δ 547), ίκανόν (Πίρ-
ρος.), ἐπεικός. προσηνές. εὐγνωμον. μέ-
τριον. εὐφυές. σπουδαιον. πρόνον. ἀγαθόν
(ex onomastico?) [68. 69]
ἐπιεικώς (Xen. Hell. V 4, 50)· πάνν, λίαν
πρώτος
30 ἐπιειμένε (A 149)· ημιφιειμένε, ἐνδευ-
μένε [72. 73]
ἐπιεισεται· ἐπελεύσεται
ἐπιειστορε· ἐπιμάρτυρας. δυϊκώς η λέξις
(Greg. Naz.?)
ἐπιεινα (Thuc. IV 96, 5)· ἐπελθεῖν
ἐπὶ ἐπὶ τούτο· υπέρθουσι
ἐπιεισσαν· ἐπήρχοντο (Λάκωνες) [79]

ἐπιέσασθαι γῆν (Xen. KII VI 4, 6). τα-
φῆναι
ἐπιεσσόμενος: ἐπιβαλόμενος
ἐπιέψω: ἐπιτελέσω
ἐπιξα: ὁρνεα. Κύριοι
ἐπιξάξῃ: ἀπλ τὰ ἀριστερά, καὶ ἐπ’ εὐθεῖας.
καὶ ἐπλ τὴν σύντομον, καὶ ἐπίτηδες. ἐκ
πλαγῶν. η συντομώς. Ἀθηναῖοι
ἐπιξαφελέσ: θυμόδες, δρυλον. χαλεπόν.
ἰσχυρόν. ἐπικοτον
ἐπιξαφελέσ (I 512). ηδημένως. ἄγαν
ἐπιξευκτήρη σπεῖρα. καὶ σειρά
ἐπιξιγύιον μέρος τῆς νεώς
ἐπιξιγυνχ (λ.) εἴν: ἐπικαρδαμόντειν. ἐπιστέ-
νειν. ἐπικατακλᾶν (ν. Ὑγκλεῖ)
ἐπιξιγκλούσσα: ἐπικλείουσα. μύσυσα
ἐπιξιγών: ἀπολαμβάνων. συνιχών [92]
ἐπιξιλεν (χ 49). ἐπεξέτενεν. ἐπεμφεν. ἐπή-
γανεν. ἐπηγέσην
ἐπιξηρα: τὴν μετ’ ἐπικουρίας χάριν μεγάλην,
η ἐκ τῆς περιουσίας: ὡς Ἀντιμάχος (Ιτ.
ΧΙΙΙ)
ἐπιξηραν: ἐπικουρητικά τῆς ψυχῆς
ποδῶν ἐπηραν θυμῷ ποδάντηρα (τ 343)
ἐπιξηραν (ος): ἐπικουρος. ἐπιθυμητός. (ἐπι-
μελητής, ἐπιχαρις)
ἐπιξηρος: βοηθός. χάριν ἀποδίδους
+ ἐπιξηρεα: ἐπιχαρίτα [4800]
Ἐπιθαλαμίτης: Ἐρμῆς ἐν Εὐβοίᾳ
ἐπιθαλέσ: τερπνόν (ν. ἐπιαλές)
ἐπιθαλύνωντι (Dorice). ἐπιφλεγματωσιν
[4. 5]
ἐπιθάνατος (Dem. 1225, 1). προσδοκώμε-
νος πλοθανεῖν
ἐπιθάξει (Pherecr. X p. 314). θεούς ἐπι-
καλεῖται
ἐπιθετικάσσας (Thuc. II 75). κατευξάμενος.
(τὸ θεῖον δεξάμενος. θεοφροθητές)
ἐπιθεος: σημεῖον ἐν θυτικῇ (cl. θεός)

ἐπιθεσις: ὁ τῶν δύο ἀριθμὸς παρὰ τοῖς
Πινθαρούσιοι
ἐπιθετα: τὰ (μῆ) πάτρια λεπά παρὰ Ἀθη-
ναῖοι
ἐπιθετον: η στοιβή [13. 14]
ἐπιθέτωσαν: ἀντικείσθωσαν
(ἐπιθήγοντας: ἐποιήνοντας)
ἐπιθήχη: φεονή
μειζων δ’ ἐπιθήκη (Hesiod. Opp. 380)
10 ἐπιθῆμα (Herod. Hippocr.) πῶμα [19]
ἐπιθήσοντας: ἀπερέρωντας
ἐπιθηγάνει: ἔρπτεται (4800)
ἐπιθλάσσας: συντόμως εἰπὼν
ἐπιθολούσιν: ἐπισκοποῦσιν. ταράτευονταν
ἐπιθορύμεναι: σπερμαίνουσας καὶ δισο-
γονούσας. θόρος γάρ το απέρα
ἐπιθράνιον: μέρος τη νεώς
ἐπιθράξαι: ἐπιθρύσαι. ἐπινύξαι
ἐπιθρέξαντος (N 409). ἐπιθραμόντος. ἐπι-
νύσαντος
ἐπιθριδάκια: ἑορτὴ + Ἀπόλλωνος
ἐπιθρώσκει: ἐφάλλεται, ἐπιτηδῆ [30. 31]
+ ἐπιθυμελίας δυῶνα τὴν τῶν διαφραγ-
μάτων στάσιν
ἐπιθυμίδες: τὰ παντοδαπά στεφανώματα
[34]
ἐπιθύώ: ὅρμημα
ἐπιθωτας (Thuc. I 64). σπουδάζουσιν.
ἐπιτίθεται
30 + ἐπιθωτάς οντες: ἐπιχλευάζοντες
(—τωθ—)
ἐπιθωτοσειν: ἐπικελεύεσθαι [39—41]
ἐπικαγχάθων: ἐπιγελῶν
ἐπι κάρ (II 392). ἐπλ κεφαλήν: δί’ οὐ δηλοῖ
τὸ κατωφερὲς τοῦ φεύγατος. ἐπλ κάραν]
ἐπικαίρος (Soph. Ai. 148). εύκαρος
ἐπικαρπία: + καρποφορά
Ἐπικάρπιος (Arist. de mund. 7). Ζεὺς ἐν
Εὐβοίᾳ

COD. 81 λαβόμενος 83 ἐπιξα (σπιξα?) 84 cl. ἐξεπιεδξ, ἐπιτάξ 90 ἐπιξιγ-
κουσα 91 ἐπιξητών 94 |ρος 95 θυμοποδ; 96 ἐπιθυμητης; cl. 4909 97 ἐπιξι-
ρος (4801 Ἐρως Meineke) 2. 3 = 3. 2 3 ἐπιθαλάμουτι, |ένωσι Post 7] 4811
ἐπιθιτα 7 ἐπιθεάψαι 8 cl. post 20 11 cl. 7 16 cl. 20 20 ἐπιθέσοντας.
ἐποξύνοντας, ἐπιφ| Post 20 ἐπιθειάσας, τ. θ. δ. θ.; cl. 8 24—20 = 25. 27. 24. 26
(28 Ἀδώνιδος?) 33 cl. ὑποθυμίς 37 cl. θωτάρει cl. schol. Plat. Axioch. p. 464 Bkk.)
43 ἐπικαγ — κατοι 46 προσπι

HES. 92 ἐπιγορέων: κατηγορῶν 4800 ἐπιθαγγάτει: ἐφάπτεται (4821) 4 ἐπλ
Θάτερα (Thuc. I 87, 2). ἐπλ τὰ ἔτερα 5 ἐπιθαρίνων (Δ 183). προτρέπομενος 13 ἐπι-
θεμα: τὸ ἐπιτθήμενον 14 ἐπιθείνατο (Θ 395). κλίσαι 19 ἐπιθήσαι (Δ 190). ἐπιβα-
λλει 30 ἐπιθρώσκοντας (E 772). ἐπιπηδῶσιν 31 ἐπιθρωμοπεδίοιο (Κ 160). δόρ
πεδον μῆ ἐπιδόμωρ 34 ἐπιθυμῶν (Luc. XVI 21). ὁργόμενος 39 ἐπισθίνετες. ἐπι-
χαρέντες (ν. ἐπησα—) 40 ἐπιεικελον (Α 265). ομοιον 41 ἐπιστορα (φ 26 Gr. Naz.)
ἐμπειρον

† ἐπικάρπον· καρόν (ἐπίκ— εύκ—)
ἰπικάρδια· ἐπικαρδία δὴ προπεσοῦμαι
(Απολ. συν. ΣΧΙΧ)· πλάγια, οὐ κατ'
εὐθεῖαν φερόμενα
ἴπικαρυκεύεται· ἀρτὺει
ἴπικαχλάζεται· δικινέται [51]
† ἐπικέλια· ἐπεργα, λάτια
ἴπικαταδαφεῖται· ἐφιντωσας
ἴπικεῖρα· διακόψαι διαφεῖραι [55]
ἴπικεκόνημα· ἰζέφθαρμαι, ἀπόλωλα
ἴπικέλλαντες (ι 138)· ὅρμαστες, η ἐπὶ
τὸ δηρὸν αγαρόντες τὴν ταῦν [58]
ἴπικεύσων (Ε 816 Aesch. Ag. 766)· κρύψω
ἐπὶ κεφαλῆν ταχίσ
ἴπικέφαλον· τὸ ἐπικεφάλιον
ἴπικεχήνασι· προσέχουσιν
ἴπικήδειον (Ευρ. Tro. 614)· ἐπιθανάτιον
(ἴπικήκαστον· ἐπονείδιστον cf. 4384)
ἴπικηρα· ἔπινοσα, † μοίρα. η ἐπιθανάτια
ἴπικηραλειν· ἐπιδυμενεύεσθαι
ἴπικήραν· † ἐπιμοίραν. ἐπιθανατίαν (4998).
σαθράν
ἴπικηρότατοι (Theophr. ?)· ἐπισαθρότατοι
ἴπικηρυκεύεται (Ar. Thesm. 336)· προ[σ]-
κηρύσσεται [69]
ἴπικιδνανται· ἐφαπλούνται
Ἐπικιχράδας· δὲ Ζεὺς ἐν Κῷ
ἴπικλασθῆναι (Thuc. III 69)· συμπαθῆ-
σαι, ἑλήσαι
ἴπικλειδεῖα· ἔργη Δήμητρος Άθηνησι [74]
ἴπικλέπτοιο· ἐπιθυμοίη
† ἐπικλειστιδόνα· ἐπικληδόνα
ἴπικλη· η ἐπικλητις παρὰ Ἀττικοῖς
ἴπικλη· ἐπωνυμία
ἴπικλημα· μέριμνα. η ἔγκλημα
ἴπικληρος· ἐνούσιος. γυνῇ δίσποινα, εἰς
ἥν κατήντησαν πολλοὶ χλῆροι
ἴπικλητος· ἐπίζενος [ad 81]. διατυμών
(υπέρτας). καὶ οἱ σύμμαχοι

ἴπικιλινεῖς· ἐπιπλτων. προσφέτων
Ἐπικλόπειος· Ζεὺς οὐτῶς καλεῖται
ἴπικλοπος (X 281 u 291)· δόλος, πανοῦρ-
γος, η ἐπιθυμῶν τοῦ κλέπτειν
ἴπικλυσις (Thuc. III 89)· ἐπιρροή
ἴπικλυτόν· ἐπονείδιστον. ἐπιδοξον
ἐπὶ κοινῆς· ἀτὶ τοῦ κοινῆ
? ἐπὶ κνάφους ἔλκων (Herod. I 92)· [ad 88] [89]
10 Ἐπικοίνιος· Ζεὺς ἐν Σαλαμῖνι
ἴπικομπᾶν (Thuc. VIII 81, 3)· ἐπικαυχά-
μενος
† ἐπικόκκουρος· ὁ παρατηρητής ἐν στα-
δίῳ παρὰ Λάκωσιν
ἴπικοπος· χάραμα ἐκ δευτέρου πληγέν
(Aristot. Oec. II 20)
† ἐπικιορον· ἐπίκοπον. Πάμφιοι (5202 ?)
ἐπὶ κόρης· ἐπὶ κεφαλῆς, η γνάθου
† ἐπικιορρι· ἐπὶ κονδύλιφ
20 ἐπικόρροιστον· κατακονδύλιστον
ἴπικοτα· ἐπίουμφα, δ πᾶς δν τις μέμφατο.
Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ καταπλέοντι (Ιτ. 392)
ἴπικότω (Aesch. Prom. 162) † ἐπιστρεψώς
[4900]
ἴπικουρίας (Thuc. I 32)· βοηθείας, συμ-
μαχίας [2, 8]
ἴπικράδιον· ἐπικάρδιον
ἴπικρανα· προσκεφάλαια, καλύμ(μ)ατα. ἐπι-
στύλα (τυλεῖα)
30 ἐπικρανεῖς· ἐπιτελέσιες. ἐπιμελήθηση
ἴπικρανής (—άντης)· ἐπιμελήτης
ἴπικράναι (Aesch. Suppl. 624)· τῇ κεφαλῇ
ἐπινεῦσαι. τελέσαι [9]
ἴπικρατεῖ (Archil. Ιτ. 71)· ἔξουσιάσει
ἴπικρατιδίον (Πίρρος. I p. 84 K.)· στη-
μονικὸν κάλυμμα [ad 11] τῇς κεφαλῆς
ἴπικρατύειν· ἐπισχύειν, όχνοσύνη
ἴπικρήναται· ἔφτη Δήμητρος παρὰ Λά-
κωσιν

COD. 53 ἀφι[56 |ιμαι 65 ἐπικρήνευειν (75 ἐγκλεπίς ἐηλεπίς κλέπει)
(83 ἐπικλώπειος ?) 87 ἐπικοινῆς (ἴπικόνα?) 88 ἐπικνάφον — τοὺς σωροὺς 90 σα-
λαμῆγη (96 ἐπικρορριώ· ἐπικονόνιλώ ?) 98 ἐπιμορφα ἀπασάν τις — ταυκλίῳ καὶ
πλέοντι 4 ἐπικάρσιον 6 ἐπιτελεῖς 8 ἐπικραναῖ 13 ἐπικρήναι (5194)

HES. 51 ἐπικελαβῆσιν (I 324)· ἐπάν λάβῃ 55 ἐπικεκλιμένας (M 120)· ἐπι-
κεψένας. ἐπικεκλιμένας 58 ἐπικερτομῶν (II 744)· ἐπικόπτον 69 ἐπικλιναται
(B 850). σκορπίζεται, ἐφορμᾶται (ἴπικρενεύεται?). ἐφαπλούται 74 ἐπικλεινύσας ἀπελθόν
λάθρα (4485) Ad 81: ἔξιθεν ἐπεισερχόμενος (gl. mss. XII proph.) Ad 88: διαφείρων.
τὸ γαρ πότερον οἱ γναθοὶ ἀκανθῶν πορφοὶ συστρέψαντες, ταὶ λιάτια ἐπὶ τοῦ σωροῦ ἐκναπον·
δὲ δὲ σωρος ἐλλέγει γνάφος. δὲ οὐν Κροῖσος τὸν ἔχθρον περιέζα(ι)νε ταῖς ἀκανθῶσι καὶ οὐτῶς
ἔφθεισεν 89 ἐπικοινητηριάσσαθαι· ὑπηρετικὸν ὄνουμα (Byzant.) 4900 ἐπικουρος
(Γ 183). βοηθός 2 ἐπικρούρησον καὶ τὰς ἔνδινοι (ad ἐπικροφοι) 9 ἐπικρανος· ἐπικε-
λητής. ἐπίκαρπις (ἴπικρανος) Ad 11: χωρὶς

ἴπικρηνον (Eur. Hipp. 201?)· κεφαλόδε-
σμον
ἴπικρήρωμεν· ἐπιτέλεσμεν
ἴπικριδόν· ἐπίλεκτον
ἴπικρίνασθαι· ἀριθμῆσαι καθ' ἓνα ἔκαστον
ἴπικρον· ἐπανδιστόρ
ἴπικρουμα· ἐπίτληγμα, ἡ ἐπιχάραγμα· διὰ
τὸ παρωνυμίσθαι τῷ Αργῳ·
ἴπικρουμα χθονὸς Ἀργείας

Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ (Ιτ. 267)

ἴπικτένια· τὰς ἥλακτας, καὶ τοῦ ποδὸς
τὸ πρὸς τοῖς δακύλοις μέρος [21]
ἴπικτητον· ἔξωθεν ἐπανελθόν
ἴπικτιδέστερος (Attici)· ἐπικρατιστερος,
ἰνδοξιδέτερος
ἴπικυθριον (Iones)· τὸ πῦμα τῆς χύτρας
Ἐπικυνλίκειος (Athen).· Ζεὺς
ἴπικυθρῶμα· ἐπικρυψώμα (ἐπικυνλ—)
ἴπικύψι· ἐπικύψος
ἴπικωλος τὸν πόδα· σκάζων
ἴπικωμάς· χλευάζω, μυκτηρίζω
ἢ ἐπικωμαστας· κρατήσαις ταῖς φριξέν
ἴπικωμος (Aristias fr. 3)· ὁ ἐπάδων τῇ φιλῃ.
ἡ ἀπὸ οἰνου ἄδων, ὑβριστής. συγχαιρων
ἴπικωπα· ἐπίμετρο (489?)

ἴπικωπητήρ· τροπωτήρ
ἴπικλα(μ)φθέρτες· φωτισθέντες
ἴπι λέαν (Dor.)· ἐπὶ λροτείαν
ἴπιλεγόμενος (Herod. VII 47)· ἐπιλογιζό-
μενος

ἴπιλειψάσης· καταλ[ε]ιπούσης. παρελθού-
σης [38]

ἴπιλεξαμένη (Aesch. Suppl. 47)· ἐπικα-
λεσαμένη
ἴπιλεξάμενος· διαλεγείς. ἐνθυμητεῖς [41]
ἴπιληδες· οὐτός τῶν ἐσπερίων τινὲς ἕκα-
λοντα (ν. Πλοαδές)
ἢ ἐπιλήκητος· ὁ τετυφλωμένος (οὐπική-
λητος)

ἢ ἐπιχυμένος· κατέχων. τετυχηκοί

ἴπιληπτικός· πασχικός, κατεχόμενος
ἴπιληπτος· καταφανής (Soph. Ant. 406).
καὶ ὁ τῇ λερῇ νοσφ συνεχόμενος
ἴπιληπτεφ· ὑπαιτίφ. δαμονιζομένῳ
ἐπὶ ληγαῖτι ἀγών (Ατ. Ach. 501). έστιν
ἐν τῷ ἀστει Ληναῖον περιβόλον ἔχον μέ-
γαν καὶ ἐν αὐτῷ Ληναῖον Διονύσου λεόπτη,
ἴν φι ἐπετλοῦντο οἱ αἵδεις Αθηναῖσι,
πολὺ τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι

ἢ ἐπιλησμονεῖη· ἐπιλαθεῖη [50]

ἴπιλγυδην (P 599). [ad 51] (όσσοι) ἐπι-
ψασαι, ἐπιζύσαι, ἐφάσασαι εἰς ἐπιπολῆς.
ἴπιγράδην, ἐξ ἐπιγραφῆς

Ἐπιλίμνιος· Ποσειδῶν (-μένιος?)

ἢ ἐπιλίγμιος· ἐπιτρέπω
ἴπιλινδν· ἐπιπορεύεσθαι τὰ ἔστατα λιτά
καὶ ἐπιβλέπειν

ἴπιλιπές· ἐλλατές
ἴπιλίτραις· τὸ μέσον τοῦ Συγοῦ
20 ἐπιλλέζουσα· καταμωκυμένη (Nic. Th. 163)
ἐπιλλέζουσι (σ. 11)· διατεύουσιν. ἐγκε-
λεύονται

ἴπιλλοι· οἱ τοπολοί
ἴπιλλος· παράστραβος, ἡσυχῇ διάστροφος·
παρὰ τοὺς ἐλλούς, οἱ εἰσιν οἱ σφραλμοί·
(I 180), δενδύλλων ής ἔκαστον⁴

ἴπιλοβις· μέρος τοῦ ἥπατος
ἐπὶ λύκ(ε)ιον· ἀρχεῖον τοῦ πολεμάρχου
Ἀθηναῖσαν [63. 64]

30 ἐπιλυσαμένη· ἐλευθερία [ad 63] [66]
ἐπιλύγεον· τὸ τιμέα ἄχυρον (225 et
λογήγη)

ἴπιμαλεσθαῖ· ἐπιζητεῖν. ἐπιλαμβάνεσθαι.
ἴπιμανειν

ἴπιμαλαθά· ἀγαθά. προσηπνῆ. η μαλακά. η
δαθενή λαν [70]

ἴπιμασσάμενος (ι 302)· ἐφαψμένος, φη-
λαφῆσας
ἴπιμασσεται· ἐπαύγεται ἐπὶ πλέον, ἀπὸ

τοῦ μάσσονος, ὃ ἔστι μαχοτέρου [ad 72]

COD. 19 ἐγρφ 22 ἐπικτιτον — ει ἀνέλθων 23-26 = 26. 24. 23. 25 24 ἐπι-
κτόριον 26 ἐπικυνλίδιος 27 ἐπικύν· 35 ἐπιλεᾶν 39 ἐπιμαλεσο[48 ἔστι
μέγα Post 50] 57. 58 ἐπιλι[51 ὅσον ἐξ ἐπι[(53 ἐπὶ δ' ἵητι c. 4628) (58 ἐπὶ
λίτραις οccus. acolic.) 61 ἐπιβολ[59. 60. 61 = 61. 59. 60 60 ἐπιλλο, παράστραμος
62 ἐπιλύκιον 66 Αἴηνηθεν 68 ἐπιμάλθα

HES. 21 ἐπικτέρεα (Ω 38)· ἐντάφια 38 ἐπιλεψει (Hebr. XI 32)· καταλεψει
41 ἐπιλεησμένη (Ies. XXIII 16)· ἐπιλαθανομένη 50 ἐπιλήσσονται (H 452)· ἐπιλα-
θάνονται Ad 51· ἐπιληδην ἐπιδρομῆς (cf. ἐπαγδηρ) 63 ἐπιλύγεον· ἐπινέφελον, σκο-
τεινόν (ἐπη—) 64 ἐπιλι[65ον (ἐπη—) Ad 65· καὶ μία τῶν Ελευθυνῶν, καὶ ἐπωνυμον
Διῆπτρος, παρὰ Ταραντίνοις καὶ Συρακουσίοις (cf. Ελευθώ) 66 ἐπὶ Λ(ε)ιψοδρίῳ μάχη·
οι φυγάδες Αθῆνηθεν, (ών) οἱ ἀλκμασσοίδαι ήγουντο, κατέπει θέλοντες, πολλακίς ἐπταοι,
καὶ Μετιρύδην τεχίσαντος (χριον ὑπὲ Πάρνηθος, ἐπολέμουν Ηειστρατείδαις) 70 ἐπ-
μάστακα (δ 287 ψ 76)· τὸ στόμα. ἐν τῇ Οδυσσείᾳ Ad 72· οἱ δὲ ἐφάψεται, φηλαφῆσει (δ 190)

ἢ οἷον οὐ λιπόσ(α)ει, ἀλλὰ καὶ προσεπι-
μάσσεται πλείω. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν
(fr. 52)

ἐπίμαστον (ν 377) ἐπάιτην, ἴηγητοῦντα
τροφὴν. [αδ 73] ἐνδεῖ τὸν ἀναγκαῖον []
ἐπίμαστον κακόν· ἐπισπαστόν, ἐφειλκυ-
σμένον. δεινόν
ἐπίμαστος: ἐπίληπτος, σχληρός. † δραπέ-
της. † ποιεινός, τροφὴν ἐπιγῆτων, ἐνδεής

ἐπιμαχία (sch. Thuc. I 44). η τοις δυν-
τομένοις βοήθεια
ἐπιμαχοι· ἐπίκουροι, βοηθοί
ἐπιμαχον χωρεον (Thuc. IV 31), φ ού
δύναται τις προσέσθαι μαχόμενος
ἐπιμέλεια· σπουδή [82]
ἐπιμελείας οίκος. ἔνθα τὰ δημόσια ἐγ-
γραφα ἔκειτο
ἐπιμελώς· συνεχῶς. σπουδαῖς [85]
ἐπιμερής· δρυμός ούτω λέγεται, ὅταν ὁ
μείζων τον ἐλάττονος υπερέχῃ μέρι τινί
(cf. ἐπιμόριος)

ἐπίμερος μοιχεύεται (Ιονίας)
ἰπλιμεστα· πλήθη, τοιτέστιν ἐπὶ κεφαλῆς,
καὶ μὴ διπλημένα. Φερεκράτης (fr. XXXIV
p. 530)· βριθουμένης διαθῶν ἐπίμε-
στα τραπέζης [89]
ἐπιμετρέΐδα· τὸ ἐπίμετρον, ὁ προσάπτεται
τῷ χιτῶνι (χοίνικι?) [91]

ἐπιμηλίς· πόρη, καὶ ἀπίου γέρος
ἐπιμήνιοι· οἱ λεροποιοι. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ
θυσία τις ἐπιμήνια, ἡ κατὰ μῆρα τῇ
νουμηνίᾳ συντελουμένη (2288) [94, 95]

πικίς (Δ' οὐ) ἀραιμέμηντος
πέπιμονοι· πάτοχοι [98]
πιμόριοι· ἀριθμὸς ὑπερέχων ἐτέρον μέρει
πιμόρτος· σπόδιμος γῆ. [η] ἐπιμεριστή.
λύγεια οὐτῷ καὶ ὁ (ἐπι) μέρει ἔργασμόν
τος. Μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἕκαλετο καὶ
ἔκτημοοι οἱ τὸ ἔκτον τελοῦντες

ἴπιμορφάνται· σχηματίζονται [5001]
ἴπιμορφῆσαι (Callim. Dian. 61)· σὺν μόρφῳ
ἴπιτονῆσαι

(ἐπιμύξεις· ἐπιστενάξει, ἐπιγογγύνει) cf. 4578
ἐπιμυλίδας· ἐπιγοντίδας
ἐπιμυξίς· στεναγμός
ἐπιμύσας· καμύσας, κλείσας [7]
ἐπινάξαι· ἐπικατέσσαε
ἐπιναχτον· τὸ ἐπιδιόδηρον ἔξωθε ναῦτην
10 ἐπινειμάτῳ· ἐπαγγώνῳ
(ἐπίνειον Thuc. I 30· προσομοιστήριον, τό-
πος παραθαλάσσιος) cf. 4583
ἐπινευσταται (Callim. 13?)· ἐπελεύσεται
ἰπινέμποις· ἐπικερμός
ἐπινέναξαι· (.....
.....) τέρψται, συντέρπιται τὰς φρέτας
ἐπινεύχθαι· παραφρονεῖν
ἐπινευγγυμένον· τὸ ἐλέγχιτον (<νυχ>) [112-119]

20 ἐπὶ τέσσατες εἰς ἑτερον ἔτος
τὴν πινῆτα τοῦ θεοῦ λαμπάται
ἐπινήσιον (Herod. VI 116). μικρὸς λιμὴν
καὶ αἱ περὶ αὐτὸν στοά
ἐπινητούσιν· ἐφ' φύῃ τὴν κόκκινην τρίβουσιν
ἐπινίκιον· νικητήριον. βασιλέως σύμβολον
ἐπινοια· ἐπιτίθεμα
ἐπινομίς· ἐπὶ τοῖς ναυτικοῖς λεγεται
ἐπινομόνοις αὐληρούσοις (C. I. Pl. 23, 37)
30 ἐπινυκτίς· φύλακι δοκούστι δίδειται
ἐπινύσκειν (Callim. Dian. 152)· διδάσκειν
ἐπινύσειν (Σ 249)· ἐσφρόνισεν
ἐπιξενοῦμαι (Aesch. Ag. 1320)· ξενοδο-
κοῦμαι. ἐπιμαρτύρομαι
ἢ ἐπιξενός· πειζόντος
ἐπιξενοῦσθαι· μαρτύρεσθαι. πορεύεσθαι.
Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν Συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος
Κρήσ(ο)αις (fr. 115)
ἐπιξηνών· ἔβλον, ἐφ' οὐ τὰ κρία τιθέντες
ἔκποτον, οὐος τὸ κρητικόντον ἔβλον. καὶ
τὸ παρ' ἔντος ἐπικόπταντον)

COD. 77 αιχαλωτησιν 88 δημημένα — βριθομέρων — ἐπὶ τῷ (89 ἐπιμήκας?)
 90 φ 93 ἐπίμηνον, ol — τις. ἐπιμηνία (v. λεπονοιο) 98 μόφον Συγ. Dr. 99 μέ-
 ρους 5004 ἐπιμήλας, ἐπιμηνίας 9 ἐπίναχτιν (—άκτην?) ἐξονάντην 12 ἐπίνι-
 μεσις 20 τοῖτον 22—24 = 23. 24. 22 23 επίνιον — λιμὴν λιμανία παρ' αὐταῖς
 28 ἐπινεκτίς 31 ἐπικενοδόκευμα: ἐπίκι 84 ἐπικείνον — κρεδοκόπον

HES. 82 + ἐπιμελύαις δοῦναι (ἐπιβλύς δοῦναι?) 83 ἐπιμέμφεται (A 65, 93)·
ἔγκαλαι. ἐπιδέται. ἐπαιτάται 89 ἐπιμάζας. ἐπισπάσας (1972) 91 ἐπιμηδεακήρεις
(Π 120). τὰ βουλεύματα ἐπικόπτει, ή τὰ ἔργα ἐπιτίκευει κετρί 94 ἐπιμηρόν (Genes. L 23)·
95 ἐπιμίλεια καὶ δώσω (I 147). τὰ ἀπόκτεια χρῆματα (1982) 98 ἐπὶ μοι-
ραν. ἐπὶ θάνατον (4866) 5001 ἐπιμοχθον. ἐπίσπονος (Sapient. XV 7 Greg. Naz. C. LVIII
71 p. 45. 204) 7 ἐπιμωρήσων. ἀδικονημένος ἐψιθόσυν (επιμώρεος) 17 ἐπινεφρίδιον
(Φ 204). τὸ ἐπὶ τῶν νεφρῶν λίπος 18 ἐπὶ τῆς (A 12). ἐπὶ ταῖς ναῦσι 19 ἐπὶ τηγόν
(A 39). ἀπὸ τῶν ναῶν

- † ἐπιξενοδίκη· η συνηγορή, καὶ ηττηθεῖς
ἀπόλλυται
ἐπιξομεν (Megaric). ἐφήξομεν
ἐπίξυλον· τὸ ἐπὶ παραστροφίδα τοῦ ὑφαι-
νούντος ἱματίου (cf. ἐπιδούρτον) [38]
ἐπὶ ξυροῦ· ἐπὶ κινδύνου (K 173 Aesch.
Cho. 883). η ἐπὶ τοῦ ὁγνάτου, η δρο-
τέτον [40]
- 'Ἐπιορα' χωρίου μέρος ἐν Σικελίᾳ
† ἐπιοραντές· τερπνόν. δραπάλεον
ἐπιορχία· φεῦ(σ)μα
ἐπιορχοῦ· δρκον (At. Ran. 150) μὴ φρον-
τίζοντα
† ἐπιορεξάμενος· ἐπιδών
ἐπιόσσομαι· ἐφορῶ. προσαγορεύω. ἐπιση-
ματίνωμαι [47]
ἐπὶ ιουροὶ· ἐπίσκοποι, καὶ ἡλοὶ ἔβλινοι
(4903)
ἐπιούρος (v 405 o 39). εἰ μὲν προπερισπω-
μένος περισσή η πρόθετος· οὐδός γάρ ὁ
φύλαξ. εἰ δὲ προκαροξινόντως πάλιν ὁ φύ-
λαξ, διὸ ξυλίνου ἐπιούρου [50]
ἐπιοψάμενος· ἐπιδών. ἐπιλέξας
ἐπιόψονται· προχειρίσονται. προϊδωσιν.
ἐπιλέξονται
ἐπιπαγος (Attici). τὸ ἐπὶ τῶν ἐψομένων,
η γραῦς
ἐπιπαγεῖν· τὸ μὴ θύειν φρατρίαν [Αά-
κρωνες]
† ἐπικαιμα· ἐπίκαιασμα, πρόσκομμα
ἐπικαιωνίζοντα· ἀλλάζοντα
ἐπὶ Παλλαδίῳ· δικαστήριον, ἐνθα ἐδικα-
ζονται οἱ ἐφέται τοῖς ἀκούσιοις φύσιν δικα-
ζομένοις
ἐπι(πα)ματέδα· τὴν ἐπικληρον
ἐπικάξ (Com. inc. LXXI Callim. fr. CCCXXVII
ἐπιτάξ). συντόμως. ἐπίτομος ὅδος, καὶ η
ἐπ' εὐθείας. καὶ εἰκῇ (Eur. fr. 294). η ἐπὶ
τὰ δριστερά
ἐπιπακός· ὁ τοῦ πάπκου πατήρ [40]
- ἐπὶ παρατάξεως· ἐν πολέμῳ (Thuc. V
11, 2?)
ἐπιπαστάς· ἕταρας ἐπώνυμον
ἐπιπαστα (Ar. Eqq. 103). τὰ ἐπιπασσό-
μενα τῷ ἐπει τὰ λάφιτα. οὐτως γὰρ ἡσθιον
αὐτά
(ἐπίπαττορ· πλακοῦντος εἶδος) cf. 5081 [64]
ἐπιπεδον· ἐπὶ τὴν γῆν. χαμόγαυον. λούπε-
δον [66, 67]
- 10 ἐπὶ πειρα (Ar. Adv. 584 Menand. fr. II p.
101). ἐπὶ διαπειρα. η ἐπὶ λροτειρ καὶ πει-
ρατική βλάβη
† ἐπιπελέσι· μοιχεύεται, η μοιχεύει
ἐπιπελάνται (-α?). ὀδα. καὶ πόλατα [71]
† ἐπιπεται· φθείνει. καὶ συμπλέτει
ἐπιπετρον· εἶδος βοτάνης παρά Θεοφρά-
στο (VII 7, 3)
ἐπιπηχυ· τῶν πηχάν τὸ ἄνω
ἐπιπλοσειν· ἐπιπλάσσειν [76, 77]
ἐπιπλα (Soph. fr. 6). ἴματα γυναικεῖα. η
χρήματα, η σκεύη, τὰ μὴ ἔγγεια, διλλ'
ἐπιπλάσαι
† ἐπιπλαδον· φέρεσθαι [80]
ἐπιπλατορ (Lacones). πλακοῦντος εἶδος
† ἐπιπλέγοι· ἐπόφεται (v. 5051. 52)
ἐπιπλεῖ· ἐπιπλέει
ἐπιπλευρα· τὰ παρὰ τοῖς μαστοῖς ὑπὸ τὰς
μασχάλας [85]
ἐπιπλον· ἐπιπλοιον (Philetaer. fr. II p.
298). ὁ πιμελώδης υμήν ἐπὶ τῆς κοιλίας
καὶ τῶν ἐντέρων, ἐπιπλοὺς λεγόμενος (5101)
ἐπιπλομένων (Hesiod. Scut. 87). κυκλου-
μένων. ἐπερχομένων [88]
ἐπιπνείηται· ἐπιθυμῆ
ἐπιπνεονται· ὁσα πνέουσιν (Callim. Del.
318)
ἐπιπνεῦσαι· ἐφροτάν, ἐπισκοπήειν
ἐπιπνεύσων· ἐπιβλέπων. Αἰολικές. καὶ Αλ-
καῖδος (fr. 66). ηκουσυναγανδρωνδασμένειν
στρατὸν νομισμένοι πνίσια

COD. (35 ἐπὶ ξενίᾳ δ—ἐπωλεῖτο?) 36 ἐπιξομεν, ψπεικομεν Post 87 καὶ —
ἐπικόπως, cf. 5034 42 ΕΠΙΘΑΛΛΠΕΣ? 46 ἐπιψόμαι (προα—?) 54 Λάκωσιν?
57 ἐπιπαλλαδεία — ἐδικάζομεν 59 ἐπίπαξ 62 ἐπιπόστας 68 ἐπιπεῖραι,
ἐπιδιαιτεῖαι η ἐπιλρτεῖαι —[κη] 72 ἐπίπετε Dor. pro ἐπίπετε? 73 ἐπιπτερον 74 ἐπι-
πηχῆ — τῶν ἄνω (77 Fallitir. Schneidew. Beitr. 100) (81 ἐπιπαττορ) 86 ύμιν
89 ἐπιθυμεῖ

HES. 38 ἐπιξυνῶ (M 422). ἐπικοινῶ † γάρ ἔστιν τὸ ξανθόν 40 Ἐπιοι (B 619).
οἱ Παιον. 47 ἐπιούρια (K 351). οὐρα 50 ἐπιοῦσα (Prov. XXVII 1). ἐπερχομένη (cf.
η ἐπούσσα) 64 ἐπίπαστον· τὸν βρόχον (Eur. Hipp. 783). ὅταν γάρ ἐπιπασθή στοινίον,
συνάγεται καὶ ἀποκνίγεται 66 ἐπικελθη (A 218). πισθη 67 ἐπιπεῖν· καταλαβεῖν
71 ἐπιπλούσει (M 168). ἐπὶ τραχεῖα 76 ἐπιλίσσασα· δείσασα (σει—). διατινάξασα
77 ἐπιπειθεῖη· διαπεισμονῆα 80 ἐπὶ πλακός (Proverb. III 3). ἐπὶ μνήμης πάσης
85 ἐπιπλήξειν (Ψ 580). ἐπελθεῖν. ἐπιτιμῆσαι. υβρίσαι 88 ἐπιπλώσας (Γ 47). πλεύσας

ἐπικνοίας· ἐπικρεούσης	† ἐπίρεγμα· ἐπιδυμία
ἐπικνοί (Plat. Convit. 181 C)· οἱ ὑπὸ θεοῦ
κατεχόμενοι [95]	† ἐπιριφέων· ἐπισκεψύδων [28]
Ἐπικνοί αὐτῶς ἐν Δακεδαίμονι ἡ Δημή-
τηρ ἰδομένη τιμᾶται	Ἐπιρρυντίος· Ζεὺς ἐν Κρήτῃ
ἐπικπολάρεις· ἐπιπλέους	ἐπιρρήξας (Theocr. XXV 97)· ἐπιθύσσει.
ἐπικπολαῖστέρω (cf. Hippocr. III p. 371
K)· τῶν μη βαθίσων	ἐπαγαγεῖν [31]
ἐπικπολάρατες· ἐπάνω τοῦ ὑδάτος περι-
φερόμενοι [5100] 10	ἐπιρρήματα· οὕτω προσαγορεύεται τὰ μετὰ
τὴν παράβασιν τασσόμενα τετράμετρα, ὑπὸ
ἐπικπολῆς (Alexis, Thuc. VI 96, 2)· ἀντ-
τάτις, [ad 1] ἐπικλέον	τοῦ χοροῦ λεγόμενα μηδὲποτε τοῦ ἕκῆς
μέλους εἰδηπλωτότος, ἀλλοὶ δὲ ἐπόφια με-
ταξὺ τῶν χορικῶν μελῶν λαμψεῖα βραχέως;
Ἐπικπολιαῖς· Ἐρηνῆς ἐν Ρόδῳ, ὡς Γόρ-
γων ιστορεῖ (5105. 7)	ἐπιλεγόμενα καὶ ἐφύματα
† ἐπικποληῆδες (-πορπίδες)· αἱ περύναι,
αἱς ἀ γυναικεῖς περιφυταὶ	† ἐπιλογῆς· ἐπαγαγών [36]
ἐπικπόλισσον· ἐποικοδόμημαν	ἐπιρρήσσειν· ἐπικλεῖει
ἐπίπονον· καμαρηρόν. [v] Ζεὺς ἐν Μιλήτῳ	ἐπιρρήσσεις. εσκον (Ω 454)· ἐπει(σ)πώτεο.
Ἐπιποντία· ἡ Ἀρροσθίη	ἐπεβάλλοντο. ἐπέκλειον μεθ' ὅρμης
ἐπικπόρωμα (-αμα?)· τὸ ἐπάνω τῆς πόρ-
ωης (Plat. Com. p. 617), καὶ τῶν ἵππων ἡ
τὰς χλαιμύδας συνέχουσα πόρη. [ἐπειδὴ
τῆς πόλεως	ἐπιρρηγησίς (Archil. fr. 40)· φόγος [40]
ἐπὶ ποσσόν ·	ἐπιρρηγητα (Callim. fr. CXX?)· ἐπίτακτα
ἐπὶ πότιμῳ· ἐπὶ θαράτῳ	ἐπιρρηγητον· ἐπίγονον, αἰσχρόν
ἐπικρηνές· ἐπικάτω καὶ(τε)στραμμένον	ἐπιρρηγήτως· ἐπὶ κακῷ λεγόμενος, ἐπ' αἰσ-
χρότητι
ἐπικρηνής· ἐπὶ στόμα. λοξός. ἐπικλινῆς
ἐπ' ὄψιν	[44]
ἐπικρηνήν· αγάδις ἡλικία	ἐπιρροοήν· ἐπίρρουσαν ὄδάτων
ἐπικριτῶν· τοὺς ὁδότας τρίζων [14] 30	ἐπιρροοῖταιν· ἐπιστέειν. ἐπισεύειν. ἐπεγκε-
λεύειν
ἐπικροικος· ἐπὶ προικὶ ἐκδοθέεσα	ἐπιρροθησαν (Eur. Hec. 553)· ἐπήγησαν,
ἐπεβόησαν
ἐπικροικα· τὸ δεύτερον ἐπὶ προικὶ δῶρον	ἐπιρροδηθητα· ἐπίφογα
[17]	ἐπιρροθος· ἴσχυρός. ἐπίχωρος, βοηθός (A
390)
ἐπικροσθεῖ· ἀντιπ(ιπτ)ει	ἐπιρρόχανον· διάμακτον (v. δόχαρον)
ἐπικρώδους· τὰς μῇ κατά πρόμναν προσ-
εσχηκυίας	ἐπὶ ρροπῆς· ἐπὶ μικρού
ἐπικτάρ(υ)ματ· μετακαλῶ. κατέχω. ἐπι-
σχετικῶν γὰρ ὅ πτανθίς πολλάκις [22]	ἐπιρρύσσασα· ἐπιθεμένη (Soph. OT. 1244 ?) †.
ἐπιστάξασα
ἐπικτάρυξις· ἐπερίσσαι	ἐπιρρωγολογούσι· καλαμψιμένοις τὸν ἀμ-
πελῶνα
Ἐπικταργύτεις· ἡ Ἀθηνᾶ οὐτῶς ἐν Ἀρδή-
ροις ἐπαλέτο [25]	ἐπιρροοννύσ· ἐπισχυρῶν, ἐκ τῆς ὥστεως ἡ
θωμῆς
	ἐπιρρόχωντας· ἴσχυροποιεῖ
	ἐπιρρωστεις· βεβαίωσις, δύορθωσις. ὑγεία.

COD. 94 ἐπικρνοι 96 ἐπικολλά 98 ἐπικολαῖω | (5100 Com. V p. 83) ὁ πε-
ράνονται 8 ἐπίσκοπον 9 ἐπίποτμα 13 ἐπιφρήνων (30 cl. ἐπιφρέσαι, ἐπιφρῆσαι)
34 ἐπιληγλή ιδύμια 39 ἐπίρρεσις 41 ἐπίρρηται, ἐπικάτακτα 50 ἐπιρρόγανον
(52 ἐπιρρύσσασα ἐποιήσασα?) 53 καλυψώματος 54 ἐπιχωνύ 57 ἐπιρρυνθεὶ

HES. 95 ἐπιποθ (Rom. 1 11). ἐπιθυμῶ 5100 ἐπιπόλαιον· τὸν ἐπίπλουν ὑμέρα
 {5086} . Ad 1: ἐπάρω (Moeris) 14 ἐπιποθῆθεν (A 627). ἔξτεινε, παρθέκειν 17 ἐπα-
 κούνη· ἐπικαλοῦν (A 108; ἵνα 'Ηλίου?') 19 ἐπιπόρυνεσιν (N 762). ἐπὶ ἀραις 22 ἐπι-
 πέσθαι (A 126). ἐπιτήναι 25 ἐπιπλεύσαι (Γ 196). ἐπιπρέπεται 28 ἐπιπρέσσον

(ρ. 211). ἐπειδήσαν, ἵθυον 31 ἐπιρρεεῖ· ἐπιβαρεῖ (Ξ 99), ἐπικρατεῖ, ἐπιστῇ, ἐπακρέψει-
ται 36 ἐπιφρηγμίνη (Α 437), ἐπὶ τῷ αἰγαλόῳ 40 ἐπιρρήσεσκοντο (Ω 454), ἐπά-
(χ)τουν, ἐπέκλειον 44 ἐπιρρεισκοντο (Ω 454). ἔργατον (ἔργατον)

ἐπιερυσμίζει· διατυποῦ· ἐπανορθοῦται
ἐπιερύσμιον (—σιμον?)· ἐπι(ρ)ρέων
ἐπιερύζειν κύρας (cf. Ar. Vesp. 705)· ἐκα-
φίνειν· καὶ παρορμᾶν
ἐπὶ ὁσπια· ἐπ' εὐτελῆ
† ἐπιερωσθῆναι· ἀκινθόται. ἐπισωθῆναι
(ad ἔνθηται?). ἐπείγεσθαι [62]
† ἐπισαλονήξ· ἐπικενούμενή
ἐπισαμον (Eur. Phoen. 805?). λευκόν
ἐπισαχθῆς (—εἰς?). χρεωφειλέτης
ἐπισειειν· ἐκφοβεῖν. ἀνατείνεσθαι
ἐπισειούσης· ἐπικελευούμένης, ἀπὸ τῶν τὰς
ἡνίας ἐπιχαλάντων. Σοφοκλῆς Ἀχαιών Συλ-
λόγων (fr. 151)
ἐπισειον (Archiloch. fr. 139)· [ad 68] τὸ
αἰδοῖον ἀνδρός τε καὶ γυναικός
ἐπισειστος· εἶδος κουρᾶς (Poll. IV 146)
† ἐπισέπτυλον· ἐπίτασθν
ἐπισέληνα (Plat. com. p. 674)· πόπανα μη-
νοειδῆ
ἐπισημα· τὰ ἐπὶ προσώπῳ σημεῖα· η εὐ-
φωνα. η εὐμορφα (v. δῆμα)
ἐπισημος· ἐπιφανής (v. διαφανής). ἔνδοξος.
προφανέστερος [74]
ἐπισθ(υ)λον· σκίπασμα περὶ τὸν τράχηλον
ἐπισιγμα· ἐπεγκέλευ(σ)μα κνοίν [77, 78]
ἐπισινές· βλαβερόν
ἐπισινής· δαθενής
† ἐπισινιος· ἐπιβυνδος
ἐπισίξαι (cf. Ar. Vesp. 704)· ἐφορμῆσαι
ἐπισίξας· ἐπαφεῖς ἐπὶ δρυῆν [ad 83]
ἐπισίτιος (Eubul. fr. I p. 216)· ὁ τροφῆς
χάριν ἴργαζόμενος
ἐπισιτισμόν (Dem. 280, 11)· ἐφοδιασμόν
ἐπισίτειν (Boeot.?)· κυνηγετικῶς παρορ-
μᾶν
ἐπισιφλον· αἰσχρόν. μωμητόν
ἐπισκαλμίς· τὸ ὑπὸ τῷ σκαλιῷ σανίδιον
(Poll. I 87)
ἐπισκαφεύς· διετά τὸν ἀροτῆρα ἐπισκά-
πτων

COD. 59 ἐπιερύζειν 60 ἐπιεροψία, ἐπιτελῆ 67 | λέντων 76 ἐπισηγμα 86 ἐπι-
σιτεῖν 87 ἐπισίδιον 90 | φία 94 | μονίοις 5202 ἐπίσχοος, ἐπίσκοπος 9 ἐπισκή-
νιον 10 σκαριαμός 12 | οίεσσα 15 ἀνθερετινον 18 Μυκήναις ἐπὶ 23 ἐπισπείραι

HES. 62 ἐπισακτον· δλλότριον (v. ἐπεισ—) Ad 68: ἐφῆβαιον. καὶ (Moeris) 74 ἐπι-
σθέντες· ἐπιχαρέντες (cf. ἐπιφθέντες) 77 ἐπισίδιον· ἐπιστιχόμενον 78 ἐπισιν· ἐπρ-
χεται (N 482). ἐπιτρέχει. ἐπινυᾶ Ad 83: η ἐπιστάξαι (Moeris) 98 ἐπισκενασδμενοι
(Act. Ap. XXI 15)· εὐτρεπθέντες 5204 ἐπισκοπή (LXX). ἐκδίκησις Ad 5: φύλαξ
(Ω 729). ἐπόπτης (θ 163). κατάσκοπος (K 342) 6 ἐπισκύδονται (I 370). δργίσσονται
7 ἐπισκυλλειν· εἰσφέρειν. συνάπτειν 8 ἐπισκυλλίσας· συνάξεις 11 ἐπισηγεῖν·
ἐπικόπτειν. ἐπικωλύειν (ἐπιτμ—) 15 ἐπισομαι (A 367)· ἐπελένουμαι 16 ἐπὶ οοι (E 244).
κατὰ σον 18 ἐπισκόδωθ (I Cor. VII 18)· ἐλκυνέτω τὸ δίρμα 20 ἐπισπείραι
21 ἐπισπε (δ 642)· εἰπε

ἐπισκάφεια· ἕορτῇ παρὰ 'Ροδίοις
ἐπὶ σκέλος· εἰς τὰ σόλον
ἐπισκέπτει· ἐπιβλέπει, ἐφορᾶ [93]
ἐπισκηνα· ἕορτῇ ἐν Λεκεδαίμονι
ἐπισκήνιον· τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταγά-
γιον
ἐπισκήπτει· σημειοῦται μέμφεται. προ-
νοεῖται. ἐντέλλεται. ἐπιτυμᾶ
ἐπισκηπτέτω· ἐπιμεμέθω
ἐπισκήπτω (Soph. OT. 252)· ἐπαρθμαῖ
καὶ ἐνεργεῖσθω τὴν γνώμην, ἐπισκηρπτω
ἐπισκῆψα οὐθαῖ· ἐπιβαῆσαι
ἐπισκηφάμενον· ἐπισημειωσάμενον
ἐπισκιασμόν· κάλυμμα
ἐπισκοπος· ἐπίσκοπος
ἐπισκοπα (Herod. III 35)· τυγχάνοντα τοῦ
σκοποῦ [4]
ἐπισκοπος· βασιλεὺς. ἐπήκοος [ad 5] [6—8]
ἐπισκύνιον (P 136)· τὸ ἐπάνω τῶν ὄφθαλ-
μῶν ὄφρύδιον, η τὸ μεσόρουν
ἐπισκυρος· διετά πολλῶν σφαιρισμός.
καὶ ἄρχων, βραβευτής. βοηθός. ἐπισκοπος,
ἐφόρος, ἐπήκοος (Callim. fr. CCXXXI) [11]
ἐπισκῦμη (Ath. Theom. 396 Cratin. p. 71)· ἐπι-
τριβεῖ, ἐπὶ τοῦ σμήχειν η τρίβειν η πλύ-
νειν· λοιδορεῖ, πλήγει· σμάξει γάρ τὸ
κατάξαι· ἐνθει σμᾶδιξ αἰματόεσσα
(B 277)
ἐπισ(ι)μυρεως (γ 195)· ἐπιπόνως
ἐπισμυκτόν (Cyprii —ύν?). ἐπιμυκτηρισ-
μόν [15, 16]
ἐπισπάσει· ἐπιτεύξεται. Σοφοκλῆς (fr. 138)
Ἀτρεῖ η Μυκηναίας, ἀπὸ τῶν τοῖς λίνοις
λαμβανόντων [18]
ἐπισπαστον (σ 73)· αὐθαίρετον, ὅπερ ἐν-
τῷ τις ἐπισπάται κακόν [20, 21]
ἐπισπαστον (Eur. Hipp. 723?)· βρόχον
ἐπὶ σπειρα· σχονίον τὸ ἀναγκαῖόταον.
ἐν γάρ χειμώσῃ τοῖς σχονίοις πιστεύσοι.
δηλοῖ οὖν τοὺς ἀναγκαῖους φίλους
ἐπισπέρχειν· (Soph. El. 467)· ἐπείγειν

ἐπισπέρχουσαι· ἐπισπεύδουσαι. ἐπεγό-
μεναι
ἐπισπερχώς (Xen. KΠ IV 1, 2)· μετὰ σπου-
δῆς
ἐπισπέσθαι (Ξ 521)· ἐπακολουθῆσαι
ἐπισπομένη· ἐπακολούθοσσα [29]
ἐπισπορά (Theophr. VII 1, 2)· τὰ λάχανα
ἐπισ(σ)α· ὑστερον γενομένη. νεωτέρα
ἐπισσεύσας (ξ 399)· ἴροφμήσας
ἐπισσεύσουσα· παρακελεύοντα
ἐπισσον· τὸ ὑστερον γενόμενον
† ἐπισσον· ἴροφμήσας (—σοῦ· ἴροφμήσαι)
† ἐπισσον· ἀκόλουθον
ἐπισυντέρη· δρμητικωτέρα. ταχεῖα. (συν)-
τομοτέρα
ἐπισσωτρά (Ε 725)· τὰ ἐπικείμενα τοῖς
τροχοῖς οιδήρα, ἐπὶ τὴν γῆν σούμενα
ἐπισταδόν (μ 392)· ἔφεστότες. η ἴριστά-
μενος ἐμπέρως. η κατὰ τάξιν ἔστωτες [40]
ἐπισταθμεία[ε]ια· ὑπόδοχη ἔστων
ἐπισταμαι (ν 207 Soph. fr. 803)· δύνα-
μαι. οἷομαι [43]
ἐπισταμένως· ἐμπελρως. δυνατῶς. ἐπιστη-
μόνως (Η 317), συνετός [45]
ἐπιστασις· γνωσίς. η μέρος τι τῆς νεώς
ἐπιστατέον· ἐπανοδευτέον. γνωστέον
ἐπιστάτηρ (ρ 455)· μεταίηγ. ἀπὸ τοῦ ἐφι-
στασθαι τῇ τραπέῃ
ἐπιστατήρ· τὸ στόμα τῆς νεώς
ἐπιστατήρης· δυοράνομοι. καὶ οἱ τῶν
πλοών νομεῖς (q. r.)

'Ἐπιστατήριος· Ζεὺς ἡ Κρήτη
ἐπιστάτης· ἐφέτης η ἐπαΐτης, διὰ τοῦ
ἐφεστασθαι. η ἐπίτροπος. η διδάσκαλος
(Antiph. Com. fr. LXXXI). καὶ δὲ τακτικός
(Aelian. c. 5). καὶ δὲ βραβευτής (Xen. Lac.
VIII 4). καὶ ἀρχων τις Ἀθήνης (Demosth.
596, 4). καὶ δὲ ἐφεστηκώς
ἐπιστῆ· ἐφιστῆ

COD. 25 ἐπει| 28 | ωμένη | είσα 53 ἐπιστεῖ, ἐφιστεῖ 55 ἐπιστεῖλει
57 οἰνφ | ἐπι| 58 χρειάμενον 59 οἴδες 66 γινώσκεται 67 ἐπιστήγματα — ἐπισκα-
λάματα 68 ἐπιστῆξαι 70 κόλυμα (72 schol. Plat. p. 463) 73 φιμόνων, cf. φιμοί
74 ἐπιστη| 75 ἐπιστρατα, ἀπ| 76 πιστράθ. χημα 78 η μη (82 Eustath. 1561, 38)

HES. 29 ἐπισπη (B 359 al.)· ἐπισπάσθαι. πληρώσῃ. καταλάβῃ 40 ἐπισταδόν
(σ 425)· ἐφεστηκώς. [η προστασία] η κατά τὸ ἔξης 43 ἐπιστάμεθα (N 223)· δυνάμεθα
45 ἐπιστασία (Greg. Naz. Arc. VI 24 p. 204)· προστασίαν. παραμονήν Αδ 55: [μέμψει.
η] 60 ἐπιστηθεὶς (gl. ascr.)· γνώθι 69 ἐπιστιχα (Γ 113)· κατὰ τάξις. η κατὰ τὸ
ἔξης 71 ἐπιστόδιον (ξ 265)· ἐπισόιμον 77 ἐπιστρατόν (Hom.)· ἐπιστρατάν 78 ἐπι-
στροφάδη (Κ 483)· ἐπιστροφίμονος [ισχυρός]. η μετὰ ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος, οἷον ἐπε-
στραμμένως. καὶ ἐνεργῶς 80 ἐπιστροφός (α 177 θ 163)· ἐπιστροφὴν ποιούμενος, καὶ
φροντίζων. η εἰς ἐναντίον ἐπιστρέψων τοὺς ἀνθρώπους. η ἐπικελητής 83 ἐπιστύξῃ· ἐπαρθῆ
(ἐπιστέηρ πρὸ ἐπιστῆ) 86 ἐπιστάσθητε (Ierem. ΛΧ 10)· συνάρχητε 87 ἐπιστώθῃ (Ρε.
LXXVII 8)· ἐπεισθῆ. ἐπληροφορηθῆ

ἐπιστείβοντες· πατοῦντες
ἐπιστελεῖ· [αδ 55] πέμψει
ἐπιστέφει· κερανγνύει. οικοδομεῖ
ἐπιστεφέας οἰτοιο (Θ 232)· ἐπεστεφα-
νωμένους
ἐπιστεφές· πλῆρες κενραμένον [60]
ἐπιστηρή· εἰδῆς
ἐπιστημα· στήλη (sepulcralis)
ἐπιστήμης· γνῶσεως
10 ἐπιστημονικώτατος· ἀκριβής. εἰσηγητής.
νηφηγητής
ἐπιστήμων (Xen. Απ. II 1, 6)· σοφός
ἐπιστῆναι· φανῆναι † ἐπικήδει
ἐπιστηται· πινθηται
ἐπιστηγματα· ἐπικελεύσματα. Σοφοκλῆς
Ἀθάμαντι (fr. 8). ἐπιστάλματα
ἐπιστήξαι· ἐφορμήσαι [69]
ἐπιστοιν (Herod. V 72. 73)· οἰκημα. κα-
τάλυμα [71]
20 ἐπιστολαί· ἐντολαί, ἐπι[σ]ταγαί. Αἰσχύλος
Προμηθεῖ (3). διαγράμματα. καὶ ἐπιστά-
σεις
ἐπιστομίζων· φιμῶν. ἐλέγχων
ἐπιστιχεῖσαν· παραημειωθεῖσαν † δημή
† ἐπιστεῖ· τὰ δποπίποντα τῶν πεμμάτων.
καὶ ἐρματα
ἐπὶ στράβης δχημ· ἀκινδύνως φέρων
(Irag. inc. fr. 170) [77, 78]
ἐπιστρέφομαι· πλανόμαι. φροντίδα ποιοῦ-
μαι [80]
ἐπιστροφαῖ· διατριβαί. δίαιται. Αἰσχύλος
Φροξίν (fr. 265)
ἐπιστροφίς· τοίχες συνεστραμμένα. η ὅταν
η δσφνς η στρεβλή [83]
† ἐπιστυνής· ἐπισυνής. η ἐπιμελητής
ἐπισυρόμενοι· προκυλινδούμενοι [86, 87]
ἐπισπαλής· βλαζερός. ἐπικινδυνός.
ἐπισφατον· ἐπικωμητόν. η † συνομαλητόν.
η ἐπὶ κακῷ φνομασμένον

ἐπισφελτης· δὲ θρανίτης· σφέλας γάρ
τὸ ταπεινὸν διφρόν, τὸ υποκόδιον. τοιοῦ-
τος δὲ καὶ δὲ θράνος, ἔχει δὲ τὴν ἀνθ-
έδραν [91]

ἐπισφραγίζω· σφραγίζω
ἐπισφρύτια (Γ 331 αλ.)· τὰ καλύπτοντα τὰ
σφρύτα [94, 95]

Ἐπίστροφος· ἐπέχουν

Ἐπίστροφες

Ἐπιστροφέδον· σύνεγγυς. (διγοῦ b. Apoll. 3)
Ἐπιστροφέρω (Α 667 αλ.)· ἴρεξῆς, κατὰ τὸ ἑξῆς
Ἐπιστροφή (φ 71)· πρόφασις [5301, 2]
Ἐπιστροφόντος (Crete). ἐπικούρους [4, 5]
Ἐπιτά (Boeot.). εἰδ' οὐτῶς, η μετά ταῦτα
Ἐπιτάδης· δὲ ἔραστης (C. I. 1840, 3, 2060,
21) [8]

[ad 8] τοῖς ἐπιτηδείοις

Ἐπιτάλον· πολυχρόνιον

Ἐπιταλαιπωρεῖν (Thuc. I 123)· ἐπικά-
μψιν. η ἐπικονεῖν

Ἐπὶ τὰ Μανδραβούλον· [ad 11]

(Ἐπιτάξ· συντόμως — ἀριστερά) cf. 5059
Ἐπιταξίδεις· οἰδηρᾶς τινες, ὡς ἀγκυραί·
Ἐπιτάρροθος (Ε 808 αλ.)· Ισχυρός. βοη-
θός, σύμμαχος

Ἐπὶ τὰ πρόσω· ἐπὶ τὰ ἱμπροσθεν (τ. τὰ πρ.)
Ἐπιταρχον· ἐπιτάφιον [16—20]

Ἐπιτεθνί(μ)ενών (cf. Plat. Phaedr. p. 280
Α)· ἐκκεναμένων [22]

Ἐπιτείναις· μεγαλῦναι, μακρῦναι
Ἐπιτείνεται (Nic. Th. 325)· ἐπὶ τῷ δυτὶ
πλεονάγει, η αὐξεῖ, η εἰς ἐπίδοσιν ἀγεται
Ἐπιτειχίζοντος· ἐποικοδομοῦσιν
Ἐπιτεκταντῆρες· οἱ παρακενεασταί
Ἐπιτέλλεις· ἐντέλλεται. ἐπέρχεται
Ἐπιτέλλειν· ἐντέλλεσθαι [29]

Ἐπιτελώμα (Lycurgus)· τὸ ἐπὶ θυσίᾳ γι-
νόμενον

Ἐπιτελεώσαις· ὥπερ νῦν ἀφιερώσαι λέγομεν
Ἐπιτελείσθαις· αὐδῆσις
Ἐπιτερα· ἐκπιάσματα ἐλασθν
Ἐπιτέρεναι· εἶδος δρτῶν
Ἐπιτέρμιον· ἐπὶ τοῦ τέματος, οἷον ἐπὶ
τοῦ τέλους

Ἐπιτέρμιος· Ερμῆς

Ἐπιτετανύσθαι· ηλασθθαι (τ. περιτε-
σθαι) [38]

Ἐπιτετράφαται (B 25)· ἐπιτετραμένοι
εἰσιν

Ἐπιτέταται· αὔξει (λ. 19?)

Ἐπιτέτατο· ηγανεν. ἡκμαζεν (Ο 413?)

Ἐπιτέτροφεν· ἐπιπληγεν (ψ 237?) [43]

Ἐπιτενύμα· ἐπιτυχία
Ἐπιτενύκται· ἐν ἐπιτυχίᾳ ἔστω

Ἐπιτενύμενος· ἐπιτυχών

Ἐπιτεχνήσεως (Thuc. I 71, 3)· μηχανῆς
Ἐπιτήδες (Thuc. III 112, 4)· ἔκουσιον. ἐπι-
μελές. ὀξυτόνως δὲ καὶ ἐπιτηδείος (A 142)

Ἐπιτήδειον· ἔτοιμον. σφέλματον
Ἐπιτήδειος (Thuc. IV 78)· δὲ φύλος· ἀνε-
πιτήδειος δὲ ἐχθρός

Ἐπιτήδειος (ε. c. Thuc. I 19)· ἐπιμελῶς.
ἀρμόδιος

Ἐπιτήδευμα· ἐπίνοια. ἔργον (Xen. Cyn. II
2), πολῆμα

Ἐπὶ τῇ ἐμῷ αἰτίᾳ· δὲ νῦν τῷ ἐμῷ κινδύνῳ
(Ἐπιτιθασεύοντες· ημεροῦντες) 5389)

Ἐπιτιμᾶ· τιμωρεῖται. η τὴν τιμὴν αὔξει
Ἐπιτιμή(ρ)ος· βοηθόν (cf. Aesch. Suppl.
42), τιμωρόν [56]

Ἐπιτίμιον· [ad 57] τιμωρία (Antiphro)

Ἐπιτίμιον (Dem. 534, 15)· πλούσιον. τιμω-
ρόν. τιμητόν

Ἐπιτιμήγειν· ἐπιτέμνεσθαι. σπειδεῖν

Ἐπιτίτονος (μ 423)· δίρμα, φ κατησφράλισται

τὸ ιστίον τῆς τεθῆς

[61, 62]

COD. 97 Ἐπίσχεται, ἄγχου 99 cf. Ισχερός 5303 cf. ἐπισκύρους (β ἐπιτά Συγ. Brem.)
ἐπειτα 7 | διος 10 ἐπικαμένειν 11 ἐπιταμυναβούλον — μανδρὸς βούλου 26 ἐπι-
τεκνη] 39 | φαντασια 44 ἐπιτίθμα (ἐπίτεγμα Συγ. Br.) 46 corr. ex. περιτενύμενος
60 cf. περιτόνεον. τὸν λατόν

HES. 91 ἐπισφοραῖς· δῶρα, ξένια. καταδίκαια (τ. ἐπεισφρ—) 94 ἐπισφρή-
σας· ἐπ(ει)σεγκών (ν. ἐπεισ—) 95 ἐπίσχειν (P 465)· κρατεῖν. η κωλύειν 5301 ἐπι-
σχοίης (Σ 241)· ἐπιβάλλους) 2 ἐπισχόμενον (χ 15)· κατασχολαζόμενον (<—στοχ—)
4 ἐπισχόν (Ι 489)· προσάγων 5 ἐπίστρητα (Ε 725)· η ἔξω τοῦ τροχοῦ ἐπιφάνεια (ν. δι—
ετ σωστρεύματα) Ad 8: ἐπὶ τὰ κανά (5317). Ad 11: παρομια ἐπὶ τῶν δὲ τὸ χειρὸν
τρεπομένων, ἀπὸ Μανδραβούλου τινός 16 ἐπιταυρον· Ισχυρόν (4683). 17 ἐπὶ τὰ χει-
ρόνα· ἐπὶ τὰ κανά (Α 576). 18 ἐπιτελῆς· φραία γαμεῖσθαι 19 ἐπιτεῖλαι (Δ 64).
ἐντελεσθαι 29 ἐπιτελὸν (Ω 112)· ἐντελὸν, ἐπίταξον, πρόσταξον 22 ἐπιτιμήτωρ
(ε 270)· ἔδικος, τιμωρός 29 ἐπιτέλλειο (Ε 290)· ἐντέλλον 38 ἐπιτέτρακται (Ε 750).
ἐπ' ἔξοντας ἔστων 43 ἐπιτεκτυφωμένον· ἐπικεναμένον (Moer.) 56 ἐπιτείλον (Ψ 112).
παράγυειλον Ad 57: πρόστιμον (Moer. p. 150) 61 ἐπὶ τὸ αὐτό (Act. Ap. II 1 non Thuc. VII
101, 1)· διμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον 62 ἐπιτοχάεις· κολακεύει. ἐπιγελά (ἐπιτ—)

ἐπιτολή· ἀνατολή δάστρου, η το φανερώσεως
ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος· ἐπὶ τοῦ παρόντος, η τοῦ ἐνισταμένου
ἐπὶ τούτοις· πρὸς τούτους
ἐπιτραπεζόματα (Plat. Com. p. 641).
τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρόματα
ἐπιτραπεζίδιοι· ὁ παράστος [68]
ἐπιτρέχων· συντόμως
ἐπιτρέψαι (φ 279 χ 289). ἐπιτροπὴν δούναι [ad 70]
ἐπιτρέπεται· ἐπιφέρεται
ἐπιτριβόμενοι· ἐπαρόμενοι
ἐπιτρίμ(μ)ατα· τοιχίσματα [74. 75]
ἐπιτροπάδην· ἐπιθέτως, οὐκ ἔχ ψυχῆς [ad 76]
ἐπιτροπή· τὸ φόδος
ἐπιτροπος (Thuc. II 80, 6). ὁ προστατῶν χωρίσται καὶ ὅλης τῆς οὐσίας καὶ ὀρφανῶν [79]
ἐπιτρόχαλον· πυκνός, καὶ ταχέως
ἐπιτροχον· ἔβδομον. ἑπτομον. γοργόν (ονομ.)
ἐπιτρύγουσιν· ἐπιγογγύσουσιν. ἐπιλέγουσιν
τὸ επιτρύγουσσειν· ἐπίμεινον. Λάκωνες
ἐπιτρυφή (Ατ. Lyg. 221. 22). ἐπικαῆ. ἐπιπνωθῆ
ἐπιτύφω· ἐπαπολύτω. Συρακούσιοι
ἐπιτυφώσαι· ἐπιτυφίασσα (<—σαι>)
ἐπιτυχόντων· εὐτελῶν
ἐπὶ τῇ δῆμφα (Ατ. Epp. 236). ἐπὶ τῇ τοῦ δήμου καταλύσαι
(ἐπιτυθάξει· κολακεύει λευνάζει ἐπεγγελᾶ) cf. 5362
ἐπιτυθάξοντες· κλενάζοντες (cf. ἐπιθ—), ἐπεγγελάντες [ad 89]
ἐπὶ Φαληρίου (Ατ. fr. XIII p. 1161). τὸν Άλκυβιδην φησιν ὁ Αριστοφάνης ἐπὶ Φαληρίου γεγενήσθαι, σκωττών παρὰ τὸν φάλητα· ἐπασχητία γάρ [δο φαλῆς]
ἐπιφάμεναι συγκαταθέσθαι·

τὸ ἐπιφατος· ὁ πρὸς εὐμορφίαν φαινόμενος, ἐπιθέτης
ἐπιφάτνιος· ὁ ἐσαφόρος δασῆρ [94. 95]
ἐπιφερομένονς· φρυγήτας
ἐπιφέρει· προσήκει
ἐπιφέρεται· ἀλαζονεύει (ν. περιφ—)
ἐπιφημητῆρες· οἱ εὐφημούντες, η ἐπιφωνούντες, η συγκατατιθέμενοι
ἐπιφημίζουσα· εὐφημουμένη, ἐπιφημιζομένη [10]
ἐπιφημίσμασιν (Thuc. VII 75). οἰωνίσμασιν [5402. 3]
ἐπιφοιτᾶ (Herod. II 73). παραγίνεται
ἐπιφοιτήσεως· ἐπελεύσεως, παροντας
ἐπιφοράς· καταδίκας (ν. ἐπιστρ—)
ἐπιφορήματα (Aristoph. CLXIV). τραγήματα μετὰ τὸ δεῖπνον
ἐπιφόρια· ἐπίδειμα
ἐπιφορον· τὴν φέρουσαν τὸ σύγγονον Λάκωνες καὶ τὸ ἀμέλιον δυομά
ἐπιφορος· τοῦ τεκεῖν ἄγνος οὐσα
ἐπιφράγματα· τὰ ὑπὸ τὸ στόμα (ἐπιστροφα?)
ἐπιφραδέστερον· τὸ συντομώτερον. συντετρέπεται [13]
ἐπιφράσσασθαι (Herod. I 48 Β 9). ὑπονοῆσαι, η ἐπινοῆσαι
ἐπιφράδμαν· φυεδολόγος
ἐπιφρενα· ὑποχόνδρια [17]
30 ἐπιφρονο· (π 242). φρόνιμον, συνετόν [19]
ἐπιφροσύνη (ε 4371). σωφροσύνη, ἐπιλογισμός
ἐπιφρωτον· φρόνιμος
ἐπιφυέσθω· βλαστησάτω
ἐπιφυ(λ)αίσ (Ατ. Ran. 92). βοτρύδιον μικρόν, ἐπὶ τέλει βλαστάνον
ἐπιφυσιντο· ἐπιγίνοντο
ἐπιφωνει· βοϊ, κράξει
τὸ ἐπιχαλαί· τὴν τὸ κανοῦν φέρουσαν εἰς τὰς θυσίας τὸ θεραπαινίας
40 ἐπιχαλκίται· ὄπλιται

COD. 67 [εἰδίος] 72 ἐπερόμενοι
85 [ν φω] 89 ἐπιγελ] 90 ἐπιφαλιτον
89 — γάρ δ φαλῆς 99 ἐπιφημητέρες
διον — ἐπέτελει [νων]

HES. 68 ἐπιτραφερήν (Σ 308). ἐπὶ τὴν ἕποδαν γῆν Ad 70: η ἀπολίσαι (ἐπιτριψαί) 74 ἐπιτριψιμον (Σ 211). δίλεκάλληλοι 75 ἐπιτρέψεις (Ρο. ΧCII 3 gl.). συντριψεις. συντελέσεις Ad 76: ἐπεσκευμένος (79) 79 ἐπιτροχάδην(ν) (Γ 213). ταχίς Ad 89: η μηρούντες (ad ἐπιτασσεύοντες) 94 ἐπιφανοχοντα (Iob. XXXI 26). ἀνατέλλοντα, φωνοντα 95 ἐπιφημισμοῖς· οδύνωμοις 5403 ἐπ' ἰφθίμῳ (Γ 336). ἐπὶ τῇ ισχυρῇ 3 ἐπιφλέγει (Β 456). ἐπικαλει 18 ἐπιφρασαμεθα (Ν 741). σκεφαλμεθα 17 ἐπιφρεσοι· σὺν ταῖς διανοίαις 19 ἐπιφρονεύοντες (α 351). ἐπακούοντας

76 ἐπιτροπάδες 83 cf. εὐτρόσσεσθαι — δρόσταρχος ἐπι φαλινίου — περὶ τὸν σφραγίδα 5408 ἐπιφρέμια, ἐπι φρέμια, τὸ δέρμα 23 βοτρύδιον

ἐπίχαλκον· τὸ σόμα τῶν αὐλῶν, διὰ τὴν φορβεῖάν, οἰοντος ἐπιστομίδα
 ἐπίχαλκος δεσπός (Ar. Vespr. 18). ἔχει γάρ χαλκῆν τὴν ἐπιβολήν· ἵναι δὲ βόειαι εἶσιν
 ἐπὶ Χαριξένης (Cralin. fr. IX p. 98)· ἐπει
 ἐπὶ μωρίας ἡ Χαριξένη διεβρέποτα, δραχαία οὐσα αὐλήτροις· ἵναι δὲ καὶ ποιήτραιαν αὐτὴν ἴρωτικῶν λέγουσιν. 'Εστι δὲ καὶ παροιμία οὐα τὰ ἐπὶ Χαριξένης
 ἐπίχαρις· ἡ παρὰ Ἀττικοῦ ἀθρα
 ἐπίχαρις· [ad 32] ὁ ἐπίχαρτος (Posidipp. fr. XVII p. 528) [33]
 ἐπίχατες· ἑνδεῖς
 ἐπίχειρα· τὰ ὑπέρ τὸν μισθὸν διδόμενα τοῖς χειροτέχναις [36]
 ἐπίχειρεῖ· τολμᾶ [38. 39]
 † ἐπίχειρα· χάριν ἐπιφέρουσα
 ἐπίχητια (Crelleic?)· ἑνδεῆ
 † ἐπίχιλάδιον· τὸ χιλιοστόν
 ἐπίχιλές· [ad 43]
 ἐπίχιλοντες· πληροῦντες (ν. περιχ—)
 ἐπίχιοντα (Hippocrat. I p. 329 K)· ἐπεσκοτιμένον
 † ἐπίχθεῖσθαι· βεβαιούσθαι [47]
 ἐπίχόν· κατάγνας
 † ἐπίχρονος· ἐπίχαρτος
 ἐπίχριστας· περιχέας
 ἐπίχριστος· αἱ ἐπιχριόμεναι
 ἐπίχριστος· χρία (ν. ἐγχρωσας)
 ἐπίχυσις· κονιάσις
 ἐπίχυτον (Nicoph. fr. II p. 852)· εἵδος πέμπατος, καὶ νομίσματος ἐξ ἀργύρου ἡ μολύβδου κεχυμένον
 ἐπίχώνια· κάρβα
 ἐπίχώριον· ὑπάγ(αγ)ε. μείσων
 ἐπίχωρια (Ar. Ach. 522)· συκοφαντικά.
 εἰς τοῦτο γάρ Ἀθηναῖοι κωμῳδοῦνται [58–60]

ἐπιφανῖσαι· ἐφάφασθαι
 ἐπιφανῆ (θ 547)· ἐπιθήγη, ἀφῆται
 ἐπιψίσει· ἐπιψιλή, ἐπιψιμιεῖ
 ἐπιψηφιεῖται·
 ἐπιψηφιζόμενος· ἐπικρίνων. (ψῆφον παρέχων καὶ νίκην)
 ἐπιψυγαῖ· (ε 404)· οἱ διειμένοι τόποι καὶ ἀλλιμένοι, ψυαρωγάς δὲ ἐχοντες καὶ ψυσκίπηρι καὶ καταγωγάς
 10 ἐπιψυγάς· διειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύναται η ναῦς ἐπέρχεσθαι [68]
 ἐπιλάγγιθην (cfr. Aesch. Sept. 784)· ἐπιλα-
 ρήηδη
 ἐπιλαζόμην· ἐπλανώμην
 ἐπλάδα· κατέδενεν
 ἐπλακίζετο· τὰς κοιλαὶς εἶλεν (ν. πλάκες)
 ἐπλατάγησεν· ἐψόρησεν, ἕνθεν τὸ πλα-
 ταγύνιον παγύνιον ἐύλινον, φ ψοφούσιν
 ἐπλεῖ· ἐπορεύετο [75]
 20 ἐπλετό (B 480)· ἐγένετο. ἤνυτο. ψηπήρεν (K 531) [77]
 ἐπλήγην· ἐμάνηη [79. 80]
 ἐπλινθεύθησαν· οἱ αλχμάλωτοι πλινθοῦς
 ἐβάσταζον, ἐώς τοῦ λύτρα εἰσενεγκείν [82–84]
 ἐπλόγδοον· τόνος μουσικός
 ἐπόγκιαι· αἱ τοῦ πλοίου παραθήκαι [87–89]
 'Ἐποικιδία· Δημήτηρ ἐν Κορινθῷ
 30 ἐποικιτίσας (Soph. O.C. 1473)· οἰκιζόμενος [92]
 ἐποινωσεν (dnoi—)· λύτρους διπότο. ποι-
 νήν ἐλαβε τοῦ νεκροῦ [94]
 ἐποισθήσεται· ἐπενεγχήσεται
 ἐποιπνύοντα (inc. epic.)· ἐνεργοῦντα
 ἐποιχετα· ἐ[ο]ικορεύεται. ἐργάζεται [96]
 ἐποιχόμεναι· διακονοῦσαι. ἐπιπορευόμε-
 ται. ἐργάζομεναι. ὑφαλούσαι. αἱ γάρ ἡρω-
 θες ὅρθι ὑφανον
 ἐποιχνεῖ· ἐπιφοιτᾶ

COD. 30 ἡ X. διαβῇ 31 ἀθρα 34 ἐπιχαταλ 41 ἑνδεῖς 43 cf. 4730 45 ἐπι-
 χνοῦν 56 ἐπιχώριον 61 ἐφανῖσθαι 63 ἐπιψίση Post 64] ψῆφον — νίκην
 66 καὶ ἀμενοὶ 69 ἐπλαγγέν 70 ἐπλανόμην 79 ἐπλήνετο 90 ἐποικιδίη

HES. Ad 32: χάρμα, φ τινι χάρει τις (Sirac. XVIII 31). καὶ δ 33 ἐπιχάρειν
 (Ar. Pac. 1311). συγχάρειν 36 ἐπεχείρεον (ω 385). ἐπετίθεσαν 38 ἐπιχειρον·
 ἀνταπόδοσις (cfr. φιλεψιφ. b. e. τούπιχειρον) 39 ἐπιχειρεονούντες (Philo II p. 371, 41).
 ταῖς χεισιν ὡς τόμοις ἔρομενοις (sic). Ad 43: τὸ ἐλλιπές (4957) 47 ἐπὶ χθονὶ (A 88).
 ἐπὶ γῆ 58 ἐπὶ χώρας (Exod. XIV 27). ἐπὶ τόπον 59 ἐπιχωρεῖ· ἐπιχειρεῖ. 60 ἐπι-
 ψάμμοις (A 486). ἐπὶ ταῖς παραθαλασσίαις ψάμμοις 68 ἐπιών (Σ 546). ἐπιπορεύομέρος
 75 ἐπλεον (A 418). ἐγένετο (I 54). ἐγένετο 79 ἐπληνετο (Δ 449). ἐπιλησταζον,
 ἥγιστον 80 ἐπλήνετο (Y 156). ἐγειτοθη 84 ἐπορεύεται (Plat. Legg. XI 921 D). τόκος (ἐπει-
 85 ἐπνυτο (X 475). ἐφρόνησεν 84 ἐπορεύεται (Plat. Legg. XI 921 D). τόκος (ἐπει-
 87 ἐποι· λόγοι 88 ἐποιθετο· ἡρώτα 89 ἐποιθόμην· ἡρώτων. ἐμάνθανον 92 ἐποι-
 μένον (Σ 421). διπόνουν. ἐπορεύοντο. θεράπευον. ἐνηγρουν 94 ἐποισει (A 89). ἐπε-
 νέκαι (*—κη*) 98 ἐποιτο (Γ 255). ἀκολουθεῖν

- ἐποκεῖλαι· ἐπὶ τὸ ἔχορδν ὑλεῖν
ἐπολμίς· εἶδος μάντεως (3251) [5502]
ἐπολολύζει· θρησκεῖ [4]
ἐπόμενοι· ἀκολουθοῦντες [6]
ἐποπος· δρυεον
ἐπόπται· θεαται [9]
Ἐπόπτης· Ζεύς. η θεατής [11]
†ἐπορθεῖται· φθονεῖ [13, 14]
ἐπ' ὄργῃ· ἐπὶ τῷδε
ἐπορεῖθμένος (E 335)· ἐφορημήσας. ἐπελ- 10
θῶν. ἐπιλαβόμενος
†ἐπόρθησεν (Soph. El. 1267)· διεπέρασεν
ἐπόρθησεν· ἐπλευνεῖν [19]
ἐπορθ(ρ)εῦσθαι· ἐπαγρυπ(ν)ησαι [21, 22]
ἐπορσύνετο· ἡτομάζετο
ἐπος· φῆμα, λόγος. φωνὴ [25]
ἐποσσόμενος· προσορώμενος
ἐποστραχίζειν· ὀστράκοις παῖσιν
ἐποτούδιξε· κατέβαλεν ἐπὶ γῆν
ἐπ' ὅτεν (Herod. IV 45)· διατι. η ἐπὶ τίνος [30]
ἐπον (Aesch. Eum. 142)· δχολούθει
ἐπ' οὐδας· ἐπὶ τὸ ἔδαφος
ἐπονδαῖς· ἐπιχθόνοι [34]
ἐπονύμιας (sch. Eur. Andr. 601)· ἐφώ-
μησας
ἐπονύμισεν· ὠρημησεν. ἐπέπειψεν
ἐπονρος· εἶδος ἰγθύος [38]
ἐπονση· πονομένη. φοιτώσῃ [ad 39] [40]
ἐποντις· οὐσία (θυ—) παρὰ 'Ροδίος
ἐπορθύδιον· μέτωπον
ἐποχοι· οἱ ἐπὶ τῶν ὀχημάτων διαβαίνοντες [44, 45]
ἐποχος (Xen. Kll I 4, 4)· ὁ ἐπὶ τοῦ δχῆ-
ματος
- 15 ἐπόργη, ἐπιτρύπω 16 περιελθών
τεν 35 ἐφομησαι 36 ἀπέπειψεν
53 | ωσε (-ιες?) Post 55] 5580 ἐπορησεν
κώς 75 δεπτάχορδον ἥδομενα 76 ἐπταπέκτιος
- (1 EM. 344, 37)
26 ἐπισσόμενος 28 ἐποτούδιξε 29 ἐπό-
(41 cf. ὑπόδευτον) 42 ἐποφονδήν, μετάπο-
62 Σαράπην, cf. γρῦμαθ ἐπά 66 ἐπτο-
78 | γύει (79 Ad τερύσκομαι?)
- 7 ἐποτος (sch. Ag. Av. 58)
9 ἐποπτεύοι 29 ἐπόρη-
11 ἐποπτήσαντες (1 Petr. III 2). θεωρήσαντες 13 ἐπ-
δρει (Greg. Naz. C. I 2 p. 31). ἐπὶ τῷ ὅρει 14 ἐπορευ 27 ἐδόκει, ἔχαρισατο
19 ἐπόρθουν· κατέσκαπτον (Δ 308). ἐδίσχον (Galat. I 13) 21 ἐσόρχιον (Γ 279).
ἐπορισαι, ἐποριη 22 ἐπορσον (E 765). ἐφομησαι ποίησον 23 ἐποστέφας ἐκ τ'
δν ὄμαξε· τὸν τε λόγον εἶπε καὶ τὰ μέρη αὐτοῦ διεῖλη 30 ἐποτρύνει· παροξύνει (Υ 171). παροροη (Ζ 439) 34 ἐπ' οὔρει (Greg. Naz. I 2 p. 31). ἐπὶ τῷ ὅρει 38 ἐν ουσεν.
ἐπ' εὐθεῖας ἥγανεν ηπειρ οὐδεναν (κατέσκαπτο) 39 ποιουμηνη 40 ἐπουσιν (O 555). ἐνερ-
γοῦσιν. ἀκολουθοῦσιν 44 ἐποχτέρα· ἐπιμοντέρα 45 ἐπόχεται· ἐπιτορεύεται (εποι—)
51 ἐποινεσαθ (ἐπὶ τὸ σ—)· ἐπὶ τὸ βλαπτειν 56 ἐπορησαι (Σ 357). ἐπλεσαι, ἐπλήσ-
σαις 57 ἐπρατο (Prov. XXXI 16). ἥγαρσαις 58 ἐπρησεν (Θ 217). ἔκανσεν 69 Ἐπτά-
πορος (Μ 20). ποταμὸς ἐν Τροιᾳ 77 ἐπτερυισεν (Genes. XXVII 36). ἐσκέλισεν

- HES. 5502 ἐπολωφρησας (Ps. XI 9). πολὺ ἐφύλαξας 4 ἐπόλια (B 474). αγί-
δια 6 ἐποιήσε(ο ε116). ἐντέλεων. ἐνιστρίφον. κατασκευαζε. φυλάσσου 9 ἐποπτεύοι
(ιπο—). ὑπολάβου. νομίσοι 11 ἐποπτήσαντες. φυλάσσου 9 ἐποπτεύοι
δρει (Greg. Naz. C. I 2 p. 31). ἐπὶ τῷ ὅρει 14 ἐπορευ (Z 168). ἐδόκει, ἔχαρισατο
19 ἐπόρθουν· κατέσκαπτον (Δ 308). ἐδίσχον (Galat. I 13) 21 ἐσόρχιον (Γ 279).
ἐπορισαι, ἐποριη 22 ἐπορσον (E 765). ἐφομησαι ποίησον 23 ἐποστέφας ἐκ τ'
δν ὄμαξε· τὸν τε λόγον εἶπε καὶ τὰ μέρη αὐτοῦ διεῖλη 30 ἐποτρύνει· παροξύνει (Υ 171). παροροη (Ζ 439) 34 ἐπ' οὔρει (Greg. Naz. I 2 p. 31). ἐπὶ τῷ ὅρει 38 ἐν ουσεν.
ἐπ' εὐθεῖας ἥγανεν ηπειρ οὐδεναν (κατέσκαπτο) 39 ποιουμηνη 40 ἐπουσιν (O 555). ἐνερ-
γοῦσιν. ἀκολουθοῦσιν 44 ἐποχτέρα· ἐπιμοντέρα 45 ἐπόχεται· ἐπιτορεύεται (εποι—)
51 ἐποινεσαθ (ἐπὶ τὸ σ—)· ἐπὶ τὸ βλαπτειν 56 ἐπορησαι (Σ 357). ἐπλεσαι, ἐπλήσ-
σαις 57 ἐπρατο (Prov. XXXI 16). ἥγαρσαις 58 ἐπρησεν (Θ 217). ἔκανσεν 69 Ἐπτά-
πορος (Μ 20). ποταμὸς ἐν Τροιᾳ 77 ἐπτερυισεν (Genes. XXVII 36). ἐσκέλισεν

- ἔπτηξεν· ἐπεσεν, ἐκρύβη (ν. πτήσσων) [81]
 ἔπτης· [ad 82] [83]
 ἔπτηόμαι· πεφόβημαι [85]
 ἔπτοχασεν (Salaminii)· ἐκάλυψεν
 ἔπτυσσοντο (Boeoti)· ἀνδρείον υπάδημα
 ἔπτύκασεν (Sapph. fr. 96 Ahr.)· ἐκράδινοντο [89]
 ἔπυλασεν (Ar. Ran.)· στίχοις
 ἔπυστιατο· ἐπυνθάνετο
 ἔπωφάγουσι (Cratin. fr. II p. 82)· πεοτ- 10 τενούσιν. ἐπὶ τοῖς φύσις βαθῶν
 (ἐπωβείλαι· τόκος) cf. ἐπορ—
 ἔπωβελία· παραβόλαιον τῆς δίκης. έστι δὲ τὸ δικόλυμαν τῷ τῆς καταδίκης τιμῆματι δόφημα, ὡς Διόνυμος, τὸ ἔκτον μέρος τοῦ τιμῆματος· οἱ δὲ τὸ + τ'
 ἔπωδος· ἡ ἐπάδευσα τοῖς νοσοῦσι παισιν (Ἐπωνυμος Eur. Hec. 1272)
 ἔπωγειν· ἐπικαθήσθαι τοῖς φύσισι (sp. Moer. p. 151). Λιστύλος Νιόρη (fr. 152) μεταφορικῶς· 20 ἐφημένη
 τάφον τέκνους ἐπωγε τοῖς τεθνήκοσιν
 ἔπωμάδιον· τὸ ἐπὶ τῷ ὄμφῳ [98]
 ἔπωμιδα· ὡς λέντιον, λερατικὸν περιβόλαιον [5600]
 ἤ ἔπωνασθαί (cf. Pind. Nem. V 87)
 ἔπωνυμοι (oratores)· οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι ἥρωες, οἰτε ἥσαν δέκα
 ἔπωπο (Aesch. fr. 297)· ἀλεκτρυόνα ἄγριον
 ἔπωπᾶ (Aesch. Eum. 275)· ἐφορᾶ, ἐποπτεύει 30
 ἔπωπάξι· τὰ αὐτά
 Ἐπωπετής· Ζεὺς παρὰ Ἀθηναίοις
 + ἔπωπει (ἐποπει)· ἐπόπτη, ἐφορῶντι
 ἔπωπιδες· ἐπίσκοποι. ἀκόλουθοι παρὰ Λα-
 κεδαιμονίους
 Ἐπωπῖς· Δημήτηρ παρὸς Σικυωνίοις [ad 9]
 ἔπωρεον· ἐδαπτον (4451. 57) [11]
 ἔπωρεύει· φραῖα συντελεῖ
- ἔπωροιδεις· μεριμνᾶν
 ἔπωρουσσαν (Δ 472)· ἐφώρημσαν
 + ἔπωρουδόν· ἐπρρέοντος
 ἔπωρούετο· ἐπένθει. ἡ φωνὴ θηρίων
 ἔπωροράχαται (ι. ἐπορωρέχαται cf. II 834) [18]
 ἔπωστρογίδες· αἱ κατὰ Σάμον ταῖς γυναιξὶ τὴν δεξιὰν γείρα ἐπέχουσαι κατὰ τὴν ὄσσων ἐπωφέλης· δικαίουμενος ἐφιάλτης (4625) (ἐπωστράτος)· ἐπικεκλημμέναν ἥσαν (Μ 340) [21]
 ἴρρη εἰσπνεῖ. ἡ κοιλία, γῆ καλή, γῆ ποθεῖν.
 ἐπιθυμεῖ [23]
 ἔραδος· παρὰ τὸ ἔριζεν. + παιδίον, νεῖκος.
 συνδρομή. λοιδορία. δινεξικατα [25]
 ἔραξε (Callim. fr. CH)· καμάξε. εἰς τὴν γῆν (II 459). καμαί [27, 28]
 ἔραμαι· ἔρω (Γ 416), ἐπιθυμῶ (Eur. Hipp. 219)
 ἔραμενος· ἐπιθυμήσας
 ἔρανα· ἐκ συνεισφορᾶς δῶρα. ἡ δόσις πολ-
 λῶν + αὐτῶν γινόμενα συμπόσια
 + ἔραναι· βιωμοί
 ἔρανεμπολοι· οἱ ἔρατων ἐμπολῶντες [35]
 ἔρανίσταται· συλλέγει
 ἔράντον· ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον. (ἡ ἀντα-
 πόδοσις)
 ἔρανης (I 527, 573)· ἐπεράστον. καλῆς
 τιμίας
 ἔρανος· συνεισφορά. δῶρον. εὐσφία. ἡ ἀνά-
 μέρος δεῖπνον. ἡ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον (Cal-
 lim. ep. LXX 2)
 ἔράνου· συλλογῆς (ν. ἐξ ἔράνου εἰ διάτα
 τούρανον) [40]
 + ἔραπιδα (ἔραπεδα)· ἡ ἡμεῖς ἔλαπεδα
 (ι. e. γῆπεδα) [42]
 + ἔραπτήρ· θηρευτής (βραπτήρ) [44]
 ἔρας· γῆς

COD. 80 cf. 55 84 πεφόβημαι 87 ἔπτύσκν 90 ἔπύκλισεν 94 ἑλεῖα,
 περὶ τὸ τ. κ. τίμαρα τι δῆμα 95. 96 = 96. 95 95 cf. 5601 96 ἐψάμέτη 99 ἔπω-
 μέδια· λεράται 5603 διλεπύνων 6 περὶ 7 ἐπόπτει (15 ἐπιρρούδορ, ἐπορρεόντως)
 16 ἐπορύετο, ἐπέθη 19 ἐπέχουσαν 22 Ad ἔρα, ἀραιῇ, ἔρα (ἥς τις ἐπιθυμεῖ) 24 ἀλεξ|
 30 ἔραμος (Welcker. Mus. Rhen. VI p. 88, 89) 36 η d. post 37

HES. 81 ἔπτηξαν (θ 190 Iob. XXXVIII 17)· ἐκρύψαν. ἐπεσαν. ἐκρητῆσαν Ad
 82 ἔπτηξαν 83 ἔπιστην· ἔξεπλάγην (ἴξεστην) 85 ἐπτολίσθαι· τὸ οὔγανον πρὸς συνου-
 σίαν (ν. πτοιάσθαι) 89 ἔπύθετο (P 408). ἥσουεν. ἥσωτα. ἥμανθε. + τὸ αὐτὸν καὶ τὸ
 τὸ ἐπιθύμος 99 ἔπωχ(ε)ιλαν (gl. Act. Ap. XXVII 41)· ἐπανέπαυσαν 5600 ἐπ' ὄμυσην
 (A 46)· τὸ τῶν ώμων Ad 9: καὶ ἔπωτις (cf. EM. ἔπωτιδες) 11 ἐπωρεῖν· πεντεῖ,
 καλατεῖν (πωρεῖν) 18 ἐπωρώθησαν (Rom. XI 7)· ἐπωρώθησαν 21 ἐπφέτο (A 50).
 ἐπορεύετο 23 ἐράσθε (II 208)· ἐπιθυμεῖτε 25 ἐραδιούργησεν..... 27 ἐραζεν·
 ἐθασεν. ἐποίησεν (ἐρεξεν· θενσεν) 28 ἐρατισθη (II 339). ἀπώλετο. διεσκεδάσθη. διεκω-
 φισθη· 35 ἐράντης (E 155). διήρει. ἐσκύλευεν 40 ἐραζε· εἰς γῆν. καμαί 42 ἐρά-
 πτομεν (π 379). ἐβουλεύομεν

ἐρᾶσσαι· κενῶσαι
ἐρασίχημά τον (Xen. Mem. I 2, 5)· φιλαγύνοντος
ἐράσμιον (Aesch. Ag. 583)· ἐπίδοξον, ἐπέραστον, ἀμαρτήτον
ἐραστής· φίλος, ἐπιθυμητής, η (τὸν) παρὰ τὸν μικρὸν τοῦ ποδὸς δάκτυλον
ἐρατά· ἐραστά. [ad 50] ἐράσμια
ἐρατιζων (A 550 P 660)· ἐρών. ἐπιθυμῶν
ἐρατεινή· ἐρασμία. ἐπιθυμητή
τέρατεινεύειν· στρατεύεσθαι. η δυσφορεῖν
Ἐρατινοί· ἔθνος ὑπεράνω Ἀράβων
ἐρατινόν (Boeot.)· ἐπέραστον. ἐνδόξον
ἐρατόν (h. Ap. 380)· ἐράσμιον. ηδύ. ποθεύνον, ἐπιθυμητόν
ἐρατοθεῖν (Cyprii B 99)· ἀνεπαύσαντο
ἐρατήτην (Boeot.)· οἱ δεσμεύοντες
ἐραχος· τὸ δράμα. Βοιωτοί [60] 20
τέραθει· φθέγγεται
ἐρβως (Cyprii ?)· εὐρώς [63, 64]
Ἐργαῖος· δέρος Ζεύς (Ἐρσαῖος?)
ἐργανα (Boeot.)· ἐργαλεῖα, σκεύη χειρῶν
ἐργαλεῖον· ἐργατῆρων παρὰ Ταραπενίους
Ἐργάνη· ως δαπάνη, ἐργασία. ἐργατική,
ἢ δόρυν. τεχνίτης, ἐργάτης. παρὰ δὲ Σαμίοις
η ἀθηνᾶ ἢ ἐλεώς
ἐργαστῖναι· αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι
ἐργάται· οἱ παρ' ήμιν ἐργαστικοὶ παρὰ
Ἀττικοῖς, τοὺς παρ' ήμιν ἐργάτας ἐκεῖνοι
μισθωτούς
ἐργάτε(ε)ια· ἐργήτη Ήρακλεῖ τελουμένη παρὰ
Ἄλικον
ἐργατίναι (Theoc. X 1)· ἐργάται [73]
ἐργάτες (Archiloch. fr. 184)· τὴν Νεοβου-
λεῖαν λέγει, ως παγέαν
ἐργατῶνες· οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι, ἐνθα
οἱ οἰκέται κοιμῶνται, οἱ παρὰ Ἀττικοῖς
ἐργατῶνες· παρὰ δὲ Κηφσὸν ἐργάτω- 40

COD. (46 recte, cf. εἰλιμ κεράσσαι· ἔνθασαι) 53 cf. ἀρατειχεύειν, ὁμαλιχεύειν; ἐρα-
τειχεύειν Phot. 12, 7) 55 ἐράτινον 58 ἐραχάται 62 εὐρώς 68 τέχνησις 70 ἐκε-
τοῖς (83 v. ἐργυνύειν) 90 εὐκατα] 97 cf. ἐρέεσφι

HES. Ad 50 καλά. ἐρωτά (ad ἐάρτερα), ἐνέρωστα (Γ 64) 60 ἐραται (I 64)· ἐπιθυ-
μεῖ, ἐρᾶ 63 ἐργα (Exod. XX 9). ποτὲ μὲν τὰ περὶ τὴν ταλασιονοργάνην· ποτὲ δὲ τὰ κατὰ
τὴν γεωργίαν. η ἐργάζει (ad ἐργῆ) 64 ἐργαθεν (Α 437)· ἐκώλυσεν 73 ἐργᾶ (Exod. XX
9). ἐργᾶν 78 ἐργεῖ... οἱ ἐπί αὐρῷ οἰκέται (v. ἐρχόμενοι) Αδ 83 διόρθωσα, στήριγμα.
βάσις, ἐνωπίον, ὅχημα (omnia ad ἐργά) 96 ἐρεσαι (a 405). ἐρεντά 98 ἐρεβενηγή (Ε
659). σκοτεινή 5102 ἐρει· ἀνταπλολύει (τείρει?) 3 ἐρέειν· ἐρωτάν. ζητεῖν (ad ἐρεύ-
ειν); ἀγειν (sc. φῶς) 4 ἐρέεινεν (δ 137). 5 ἐρεεινῶν (λ 233). 7 ἐρεζεν
(B 400). ἐθνειν. ἐρατεεν 9 ἐρεθε (Γ 414). ἐρέθιζε 11 ἐρεθέντα (Φ 282). ἐν νόσοι
ἀποπνιγέντα (ἐρχθ—) 12 ἐραθέντι· ληφθέντι (ἀλρεθέντι) 13 ἐρέθιζε (Α 32 Ω 560).
παρόξυνε Ad 14 [νηρνεται]

ἔρεθισμός παροξυσμός
 Ἐρεθύμιος ὁ Ἀπόλλων (*Robigus*) παρὰ
 Λυκίους, καὶ ἐορτὴ Ἐρεθύμα
 ἔρεθοιμεν ἐρεθίζουμι [ad 17] [18. 19]
 ἔρει· λέγει, ἐρωτᾶ
 ἔρειδε· συντόνως ἔσθιε (Αρ. *Pac.* 32). ή
 μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἔρεσσόντων
 ἔρειδει· ἐπιστηρίζει, ὑποστηρίζει [23. 24]
 ἔρεικόμενος (*N* 441)· περι(σ)χιζόμενος [26] 10
 ἔρεισματι· υποβασταχτῆρι
 ἔρεισαι (*Eur. Rh.* 487)· ἐπερεῖσαι, ἐπιστη-
 ρίσαι [29—31]
 Ἐρεμβος· ρομάδες (ad ἔρημοι). *ΑΙΘΙΟΝΕΣ*,
 Ἄραβες, Τυδος Ἄραβοι
 ἔρεβενη· σκοτεινή, μέλανα. οἱ δὲ
 ἔρεβενη παρὰ τὸ ἔρερος, καταπληκτική [34]
 ἔρεξα (*I* 453)· ἐπραξα. ζένυσα (δ 352) [36]
 ἔρεοι· εἶποι [38—40]
 ἔρεπτόμενοι (*B* 776)· ἔσθίοντες, ἀπὸ τοῦ
 τῆς ἔρας τοινέστι τῆς γῆς ἀπειθαίρουν. ἐπὶ
 γάρ των νεμομένων τετραπόδων τάσσεται
 ἡ λέξις [42. 43]
 ἦρεσιμήτρην· τὴν γεωμετρίαν
 Ἐρέσιος· Ἀπόλλων [46]
 ἔρεσμει· καταπλεῖ
 ἔρεσμει· κωπή
 ἔρεσμιονες· αἱ χεῖρες (*Eur. Med.* 4?)

ἴρεσ(σ)ει· [54] ἐλαύνει πώ
 ἔρεσσον (*i* 490)· ἡλαυνον. ἐκωπηλάτου
 ἔρεσχελει· ἀδίζει, ἀδολεσχεῖ, χλενάζει,
 [παιζεῖς (*Moer.*)], σκώπελος, διαμάζεται
 ἔρεσχελα· φιλονεικα, φιλαριά. ἐντασις
 (ἔρεσχελοντες· φιλούντες)
 ἔρετη (*Aeoles*)· ἐπιθυμητή
 ἔρεταις· κωπηλάταις. τὰ κατασκόλοις

ἔρετάν (*Callim. Iov.* 75)· ναύτης [58]
 ἔρετμόν (λ 77)· κώπη, καὶ τὸ ἀνθρεπὸν
 αἰδοῖον
 ἔρετο (*Boeoti?*)· ὠραήθη (τ. ἔρσεο, ἔρση)
 ἔρετμόσας (*Eur. Med.* 4)· κώπαις ἀρμό-
 σαι
 Ἐρίτρια· πόλις
 ἔρετριάσει· σκώπτει· ἡ παῖξ
 Ἐρετριακός κατάλογος· ἐπὶ Διφίλου
 (Οι. 84, 3), φήμισμα ἔγραψε ἐξ Ἐρετρίας
 καταλέγει ὄμηρους τοὺς τῶν πλουσιωτά-
 των ιλίους, τούτο οὖν τὸ φήμισμα ἔχει
 ἐπιγραφὴν Ἐρετριακός κατάλογος
 Ἐρετριέων ὁδός· Ἐρετριεῖς τῷ υ κατακό-
 ρως χρωταῖ
 ἔρεττε τὰν τᾶν· ἡλαυνε (ε—) τὴν ταῦν
 [67. 68]
 ἔρευγομένη· βράττουσα
 ἔρευε· ἔρεύνα (τ. ἴξερεύειν)
 20 ἔρεύθει (*h. Apoll.* 21)· ἐρυθρὸν ποιεῖ
 [72]
 ἔρευθεται· πίμπλαται (*Iunia*). λάμπεται
 ἔρευθιστντες· ἐρυθριώντες
 ἔρευθος (*Callim. LM.* 27)· ἐρύθημα, αἰδώς.
 ἄνθος [76]
 ἔρευνταν· ὥστειν
 ἔρευσαι (Σ 329)· ἐρυθρὰν ποιήσαι τῷ αἰ-
 ματι, η βρέξαι
 ἔρεύσομεν· ἥητησομεν
 30 Ἐρεχθεύς (*Lycoph.* 158)· Ποσειδῶν ἵν
 Ἀθῆνας [81. 82]
 ἔρεψα (*ψ* 193 *A* 39)· ἐστεφάνωσα, ἐστεψα.
 ἰστέγασα. φύκοδόμσα. ωρόφωσα
 ἔρεψιμον· στεγάσιμον, η βοσκηματώδες χω-
 ρίον
 ἔρέψομεν πρὸς ἀετόν (Αρ. *Av.* 1110).
 στεγάσομεν πρὸς δέτωμα [86]

COD. 5716 ἔρεθυμη 20 ἔρετῶ 21 ἔρειδε συντόμως; ἔσθεις 32 Ἰρδιοι 33 εἶπει
 (44 ὁρευμετρίων?) 45 |ειος 51 ἔρέσειον 52 ἔρεσχει 57 post 66: ἔρετάνης
 66 ἔρετανεν 71 ἔρευθει 83 δρόφησα 85 προσαετόν — προσαετώμα

HES. Ad 17: ἔρωτίσουμι (*λ* 228). 18 ἔρεθοται (*Γ* 108). πρέμονται 19 ἔρεθων
 (ε 83. 157). διακόπτων, κατεπείγων. ἐπὶ τούτοις ἔρεχμός ὁ κύανος ὁ διαπεκούμενος
 23 ἔρειδε (*N* 131). στριζεῖ 24 ἔριθος· ἐριθοτής; παροξυτικός 26 ἔροιο (*λ* 610).
 ἔρωτησον 29 ἔρειαδιμενος· ἐπεριθεῖς (*M* 457), ἐπατηριζεῖς (*Θ* 496). 30 ἔρεχρον ωρ.
 στηρίζων 31 ἔρειομεν (*λ* 62). ἔρητησομεν· ἔρωτησομεν 34 ἔρεμοισιν· ἀποκλεισμασιν
 (ἔργυμασι) 36 ἔρεοντο (*Α* 332). ἔρωτων 38 ἔρεοντα· ἔρωσα, λέξινσα (*Α* 419), φέρουσα,
 ἀγγέλλουσα (*B* 49). 39 ἔρεπτα· τροφεῖα (*θρ—*) 40 ἔρεπτε· τρέφει (*θρέπτη*· τροφεῖ)
 42 ἔρεσσάμεναι (*I* 361). κωπηλατεῖν 43 ἔρεσθαι (*α* 405). πυνθανεθαι· ἔρωτᾶν
 46 ἔρεσκήν· θρησκία (*θρησκητη*· θρησκεια) 58 ἔρετμαίς (*οῖς*). κώπαις· ἔρετμαί
 67 ἔρευεται (*e* 438). ἀναβάλλει 68 ἔρευγετο (*i* 374). ἐρύχετο. ἔρωνεν 72 ἔρεύ-
 γεται (*Oseae XI* 11). βρύσεται 76 ἔρεύθων (*A* 394). ἐρυθριών, φοινίσσων, ἐρυθριάνων
 81 ἔρεχθομένη· σαλενεμένη. [ξ]λαμβανομένη. βαρυνομένη ὑπὸ τῶν διέμων (*Ψ* 317), ταρασ-
 σομένη 82 ἔρεχθων (*e* 83). διακόπτων (*5719*) 86 ἔρεψ· λέξισ (*E* 816). ἀπαγγελῶ
 (*N* 735). σημαίνω (*Ψ* 326). ἐπερωτῶ

ἴρεων· μαντευσόμενος (χρέων?). ἐρωτήσων,
Σητήσων (Apoll. Iex. 76, 1) [58]

† ἐρημαῖ· βούλουμαι, ἐρωτήσω
ἴρημη· μονομερῆς δίκη, ὅταν μὴ πλαντῆ-
σας ὁ δισκόπευνος ἐπὶ τὴν κρίσιν διατηθῇ
ἐρήμηγησιν· νομάσιν
Ἐρημησίος· Σεύς ἐν Λέσβῳ
ἐρήμησον (<—σου>)· ἀποκέδασσον
ἐρημία (Eur. Tro. 26)· η ἐκπύρωσις [96]

ἐρημόθωκος· ἐρημοπλάγος
ἐρημον· μάταιον, καὶ τὸ πλανᾶσθαι
ἐρήμους· διεριστάσις
ἐρήμους λόγον· τοὺς ἀπόρους, ματαιούς
ἐρημέδαται (Ψ 284. 329)· ἐρημεισμέναι
εἰσαλ
ἐρημεῖσθαι· ἡρμόσθαι, ἡσφαλίσθαι
ἐρημεισμένος· δασκαλής, πεπηγμένος
ἐρημειστας (Tim. Locr. 97 E)· πέπηγεν
καὶ ἴνηρμοστα [5805. 6]

ἐρήμηριπται· πέπτωσεν (cf. Σ 15) [9]

ἐρήμηρι(σ)ται (Hesiod.)· ἐρίζει
ἴρημασι· ἐρωτήσεις
ἐρημομαῖ σε (Ar. Nub. 1409)· ἐρωτήσο-
μαλ σε [12]

ἐρητύειν (B 75)· παύειν, κωλύειν, πραύ-
νειν, κατίχειν
ἐρήτυθεν (B 99. 211)· διακατέσχον [15]

ἐρητύσαι· πραῦναι, δνακόψαι, δναπαῦσαι,
κωλῦσαι
ἐρήτη· πολὺ, μέγα, λαχρόν
ἐριαύχενες (A 159)· [ad 18] γαῦροι, μεγα-
λαύχενες, μεγάλοι, ἀπὸ μέρους
ἐριβρεμέτης· μεγαλόφορος, μεγαλόχος
[20]

ἐριβοια· νῦξ, καὶ μεγάλως τιμωμένη

ἐριβρομον (Anastreο)· μεγαλόχον [23]
ἐριβροτος· μεγαλόφορος [25]
ἐριγδούποιοι· μεγαλοκύποις [27]
ἐριγηρυς· μεγαλόφωνος
ἐριγνύειν· κρύπτειν, κατακλείειν (ἴρη—)
† ἐριγεν· ἐφριττον [31]
Ἐριδάντας· Ἡρακλῆς παρὰ Ταραντίνος [33]
† ἐριδεται· μαντάνει, ἐξετάζει [35. 36]
10 Ἐριδιμιος· Ζεὺς ἐν Ρόδῳ [38. 39]
ἐριδμανιονοιν (cf. Theocr. XII 31)· ἐρε-
θίζουσιν
ἐριδόμενος· ἐπιστηρίζων, ἐπακολουθῶν
ἐριδων· βαστάζων
Ἐριέντης· Ἀφροδίτης· ἐπώνυμον [44]
ἐριδώσιοις· πάνι ζῶσιν
ἐριηρες· μεγάλος τιμωμένος, ἀγαθοί, πρό-
θυμοι, εὐχάριστοι, [] μεγαλωφελεῖς [ad 46]
ἐριθάδη (Aristot. HA. V 22)· η ὑπὸ τῶν
20 μελισσῶν (...) παρατιθεμένη τροφή, καὶ
τὸ ἐγκοίλιον τῶν ἰχθύων τῶν μαλακῶν.
καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἔμβρυα
ἐριθαίς· εἶδος δένδρου
ἐριθάλλων· πολυθάλλων (cf. Simonid. fr. 54)
ἐριθαλεῖς· μεγάλως θάλλουντες
† Ἐρισαθεύς· Ἀπόλλων ἐν τῇ Ἀττικῇ
ἐριθεύεις εἰκῆ (Boeotii)· ἐργάζου μάτην
ἐριθεύς· δ ἐριθακός, τὸ ὄρνεον
ἐριθηλέα (Theocr. XXV 132)· μεγάλως θάλ-
λουνσαν [55—57]
30 Ἐριθοι (Σ 550?)· οἱ γεωργοί, παρὰ τὸ τὴν
ἐρατ ἐργάζεσθαι, ητὶς ἐστὶ γῆ, καταχρη-
στικῶς δὲ καὶ οἱ ἐριουργοί, η μισθωτοί [59]
ἐρικάνην· φραγμόν (v. ὀρικάνην)

COD. 88 δειλεί 90 διετηθῆ 5801 ἐρημεδαπαί Post 1] καὶ ἐνήρμοσται cf. 5804
2 ἡρμοσθή ἡσφαλεῖσθαι 3. 4 legebantur post 7: ἐρημοισθαῖς· πέπηγεν, ἐρημησμένος κτλ.
14 cf. ἐράτοθεν 21 ἐριβοιανύξ 24 |λος 28 ἐριγήροις |ώρωις (30 ἐρηγίεν?)
32 ἐριδανάτας (37 Bergk Monatsh. 68) 38 cf. ἐριωδία, ἐριωδία 41 ἐριζέ] (43 ἀρι-
της Lycoph. 832? ἐριέντης?) 45 ἐριζωσις 46 εὐάρμογοι, μεγαλωφελεῖν (47 cf. κήριαθος)
49 |αλλοῦ 52 |θεύῃ 54 ἐριθαλέα 58 ἐριουργοί.

HES. 88 ἐρημα (E 140)· ἀφύλακτα, δειλά, οἰκτρά 96 ἐρημικῆ (Ps. CI 6)· εἰς
τὰς ἐρημους διαγοντι 5803 ἐρίηρες (Γ' 378)· εὐάρμοστον 6 ἐρημετλάται (Ψ 284)·
ἐρημασμένος εἰσίν 9 ἐρισαντες (N 109)· φιλονεκησατες 12 ἐρητυε (B 164)· [παρε-
σκεύαζεν] 15 ἐρήτυον (B 97)· ἐπείγον, ἐκώλουν Ad 18 [μεγάλοι] 20 ἐριβρεμέτης
(N 624)· μεγάλα βροτεώντος 23 ἐριθωλακι (A 155)· μεγάλω, βόλω, εὐγείφ, δεῖ
τῶν βροτωτῶν 31 ἐριδα (E 861)· ἐριν, μάχην 33 ἐριθαίνωσιν (Π 260)· ἐρισωα, φι-
λονεκοῦσιν 35 ἐρημησασθαι (Ψ 792)· ἀμιλληθηται, φιλονεκησαι 36 ἐριδι (A 8)·
φιλονεκια 38 ἐριδιαν ἀμαξα 39 ἐριδας· τὰς ἐν οὐρανοι ιδιασ. Ἀττικῶς (v. ἐρισηκηα)
44 ἐριθέμεναι (A 277 al)· ἐριζειν, φιλονεκειν Ad 46 εὐάρμοστοι (Γ 378), μεγάλως θάλ-
λοτες 55 ἐριθηλες (P 53)· μεγάλως καὶ καλῶς η πάνι θάλλον[tes] 56 ἐριθηλέσν
(Ε 90)· μεγάλως θάλλουσσών 57 ἐριθηλαι (II Cor. XII 20)· ἐργασια, ἐρεθισμοι 59 ἐρι-
θοισιν (Σ 560)· ἐργάται, γεωργοι

ἔρικέας· ὁ ἔρεγμός, Κρήτες + δὲ ὀστριμάς·
λέγουσι δὲ οὐτω (Hippocr.) καὶ τὰ ἱτρία,
τὰ ὑπὸ τινῶν λάγανα
ἔρικέα· φράγματα
ἔρικει· σχίζει. πρίζει. δηγγύει. ἵσθιει
ἔρικεος· φραγμοῦ
ἔρικευθέας· πυθμῆν
Ἐρίκη· θυγάτηρ τοῦ Ἀναύδου [67. 68]
ἔρικη· εἶδος φυτοῦ [70]
ἔρικτον· κοπανιστόν
ἔρικνδέα· λίαν ἐνδοῖα, μεγάλως ἐνδοῖα
(G 85)
+ ἔριμη· ἔξοδος (ν. ἔξισμη, ἔρμη) [74]
ἔρινάδες· ὀλυνθοί (Macedones). η συκαῖ..
ἀρρενεῖς
ἔρινδειν· συκᾶς περιάπτειν τοῖς ἔριοις
εἰς τελεοφορίαν
ἔρινάς· νέας βοῦς (λαονάς?)
[ad 78] ἔρινάσαι· ἀπὸ (τῶν) λεγομένων
(ἔρινεν). οὐτω δὲ λέγεται συκῆ φέρουσα
όλυνθος, ἔξ ὡν οἱ φῆνες γίνονται. Φῆνες
δέ εἰσι τὰ ἄνθη (αἱ ἄνθρηναι;) τῶν ἔρι-
νῶν. γίνονται δὲ (καὶ) ἐπὶ τῶν φουνίκων
ἔριοι
+ ἔρινδεις· ἐρωτήσει. ἐρευνήσει
† ἔρινεμος· ἀνεμος μετὰ συστροφῆς [81]
ἔρινέος· ἀγρία συκῆ [83]
ἔρινός· τεθέος. η σύκον ἀρρενεῖς (Soph. fr.
183)
ἔρινύας· τὰς δμαρτίας νῦν
Ἐρινύς· δαίμων καταχθόνιος. η Ἀφροδί-
της. η εἰδῶλον [87]
ἔριοι· ἔργάζεται
ἔριονύης (Y 322). μεγάλως ὠφειλῶν,
η μεγάλην δημοσιαν καὶ ὠφέλειαν τοῖς dv-
θρώποις παρέχων
ἔριονύιον πόρον· τὸν ὑποχθόνιον
ἔριονύιος (Y 72). πολυωφελῆς. ἀγαθός
ἔριπει· καταβάλλει

COD. 61 κρῆται 65. 66 = 66. 65 73 c. gl. δ 347 (76 συκαῖς — τοὺς ἔρωνάς?)
92 ἔριπει, καταβάλλει 93 ἔριπεια 96 φθονεῖν Post 92] 5897 (5901 ὅρη?) 10 νέας
14 cf. κύπειος 15 πολύνητον 17 κατεχόμενος 18 ύψηλοφόρος 22 χείμαχός 26 χευ-
σίου προσδῆ 27 ἔριψυλλον 30 ἔριψαι

HES. 67 ἔρικνωμένον· ὑπίδας ἔχον (ν. ἔρρ—) 68 ἔρικόμερος (N 441). σχι-
ζόμενος 70 ἔρικτά (Levit. II 14). σῖτος πεφρυγμένος καὶ κοττόμενος, ωἱ ἀλφι(τ), σχιστό-
δλεναρο 71 ἔριμσν (Y 497 Ψ 775). μεγαλοφωτῶν. η μικτώμενος, μεγάλως μικῶν Ad
78 [ἔρινάξαι· τὸ λεγόμενον] 81 ἔρινε (Soph. Al. 586). ἔρωτα (αἱ H 31?) 83 ἔρινον
(e 281). νέφος 87 ἔριξει (Φ 62). κωλύσει 96 ἔριπεος ὑστα (E 357 al.). πεπούσα
5901 ἔριπονδα (E 357 al.). καταπεσσόσα 2 ἔριπε (E 68). κατέπεσεν Ad 5: καταπεών
(ad ἔρωτιν E 309) 7 ἔρισαι· πιᾶσαι (ἔρσαι) 9 ἔρισεν· ἐπεσεν (ad ἔριπεν). ἥρετεν (ad
ἔρεσσεν) 12 ἔρισμασιν (Theocr. XXI 12). εἰρεοίαις 13 ἔρισμα (Δ 38). στήρημα 16 ἔρι-
στήρη· μαρσίπιος, σάκκος (ad δερραστήρη). η ἔρκτης καὶ πράκτης (ad ἔρκτηρη) 21 ἔριτο·
λαμβανέτω (αἱρετίτω) 23 Ἐριφός· ὁ μικρὸς αἴξ, ὁ ἐν τῷ ἕαρι φαινόμενος, ηγουν ὁ πρόδιμος·
χίμαρος δὲ ὁ ἐν τῷ χειμῶνι margo. Ad 30: στεγάσαι (ad ἔρέφαι)

ἔριπεῖν· καταπεσεῖν
ἔριπες· δαλοί [96]
ἔριπεσθαι· φθίνειν
ἔριπια (Eur. fr. 268). σκηνώματα ἐπιτέδα.
καὶ τὰ ἐπὶ τὴν ἔρων καταπεόντα
ἔριπιον· τὸ ἴμιπτωτον οίκημα. η πτῶμα
ἔριπισιν (Aesch. Pers. 425). πτώσεων τῶν
τειχῶν
ἴριπνας (Eur. El. 210). ύψηλά μέση [5901. 2]
ἴριπναι· αἱ διερρωγίαι πέτραι
ἴριπνη· κορυφὴ ἄκρα. κρημνός
ἴριπνον· ἀνατρέπετον [ad 5]
ἔρις (Apoll. 7b, 18). φιλονεκία. μάχη [7]
ἔρισει· υποστηρίξει, στερεώσει: παίζει: φι-
λον(ε)ικήσει [9]
ἔρισθενέος (N 54). μεγαλοσθενοῦς. + με-
γαλονυμίας (ad ἔμωθενετα?)
ἴρισθενές· μέγα. ισχυρόν [12. 13]
ἴρισκηπ(τ)α· λερά βοτάνη, εἰς ην ἀν ἔρις
ἐπισκήψῃ
ἴρισταφύλον· καλλιστάφυλον. πολύν. η
τὸν ἐπί εὐγενούς σταφύλης η μεγάλης [16]
ἴριστενθη· ὁ ὡς κονιορτός: καταχέομενος καὶ
ἀφανίζων τὸν σίτον
ἴριστράγος (Pindar,?). μεγαλαύχην. ύψη-
λόφων
ἴριταρβής· μεγάλως δειλός
ἴριτιμον (B 447). ισχυρήτον τετιμημένον,
ἄγαν ἐντιμον, μεγαλότιμον [21]
30 ἔριφέας· χιμάρος
ἔριφιγματα· ἔριφοι. λάκωνες
Ἐριφ(ι)ος· ὁ Διόνυσος [25]
Ἐριφύλης· τῆς χρυσίφ προδεδωκυτας τὸν
ἴδιον ἀνδρα
Ἐριφυλλος· τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἐρυ-
θρίφυλλος δρῦς. η πλατύφυλλος. καὶ η
καλουμένη φελ(λ)ός
† ἔριφ· σωμάτιον
ἴριψαι· ἀφανίσαι. [30] καταρ(ρ)ιψαι

ἴριψιμα· πτώσιμα
† ἔρισθλα· ἄμαξα (ν. ἐριδίαν)
ἴρισθνυνον· μεγαλάδυνον
ἴρισθων· μεγάλους ἔχων ὀδόντας
ἴρισθλαὶ· ἀνέμων συστροφαῖ, αὐραι, πνοαὶ
ἴρισπικοδος· εὐθύποδος [37]
Ἐρισπις· μεγαλόθυλαμος. καὶ η Ἀγχίσον
γυνή (schol. N 429)
† ἔρηκος (ἔρκος? ἔρμα?)· τεῖχος ἐπιπτεν
ἴρησθειν· σκώπτειν
ἴρηστὴ (-άνη?)· φυλακή
ἴρηστος· φραγμός [43—45]
ἴρησιον Διός (χ 334 Plat. Euthyd. 302 D).
τοῦ δασφαλίου. η τοῦ κατὰ τὴν οἰκίαν.
ἐστι δὲ ἔρησιος Ζεὺς παρὰ Ἀθηναῖος
(Eur. Tro. 16. Ατ. fr. IV p. 1048)
ἴρησεις· δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθέμαντι β'
(fr. 2)
ἴρητη ὄπλα. Σοφοκλῆς Τρωιλφ (fr. 568)
ἴρητον· κύκλος αὐλῆς (σ 102). οἰκία. τει-
χίδιον. στεφάνη δώματος
ἴρηται (Macedones)· ol ἐν ἀγρῷ οἰκεῖται
ἴρητεξε· τὰ τῷ νεῶν ἔργοθεν περιτιθέ-
μενα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβατά εἶναι ἀκανθώδη
ἔντλα
ἴρητος· δασφάλεια. τεῖχος. περιφραγμα· φέ τῶν ὀδόντων τὰ κελητὰ ἔρκος
ηγουν φραγμός, ω' (204)
αίμασις λέξοντες ἀλώῆς ἔμμεναι ἔρκος
καὶ λίνον·
ἔρκης ἐνικλήσισιν (χ 469)
Ἐρηνύια· ἐρητὴ Δήμητρος
ἴρημα· ἐρεισμα. [ad 53] η τὸν πετρώδη καὶ
ἐπικυματιζόμενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον
τῆς θαλάσσης· καὶ Ἀναχέων (fr. 39)
δασήμων ὑπὲρ ἔρημάσιν φορεῦμαι
καὶ τὸ τὴν ναῦν στηρίζον ἐρεισμα. καὶ τὸ
τὰ σκήνωμα τῆς νεώς
(ἴρημα· διόρθωμα, στήριγμα, βάσις, ἐνώτιον,
ὄχημα) εἰ. ἐργον

ἴρημαῖ· παραφυάδια δένδρων ἀρχηστα, οἵς
παῖζονται ἔρμομαχεῖν λέγουσιν
(ἴρημαῖ· παιδῶν ἀγῶν παρὰ Συρακουσίους
schol. Plat. Lys. p. 319)
ἴρημαῖον· εὐθῆμα, η κέρδος [57]
ἴρημακες· αἱ ὑφαλοὶ πέτραι [ad 58]
ἴρημακον· ὅρνεον (ἔριθακον?)
ἴρημασαι (Hippocr. p. 808 G?). ἐλαφρῶς
περιελίξαι
10 ἴρημασει· τὰ μαλασσει στηρίξει
ἴρηματα· περιφράγματα. ὑπερείσματα (B
154). ἐνότια, ἀπὸ τοῦ εἰρεσθαι (σ 297).
καὶ ὑφαλοὶ πέτραι
Ἐρημειος· ἀπὸ δήμου. λέγονται γέροι τινες
Ἐρημειοι τῆς Ακαματίδος φυλῆς
ἴρημεών· σωρὸς λίθων
† ἔρημη· ἔσοδος (ν. ἐρήμη) [66]
† ἔρημην· Σειληνοί
Ἐρημῆς· κήρυξ
Ἐρημῆς· ἀμύνητος· Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκρο-
πόλει
Ἐρημῆς (Stratis fr. I p. 771). τὸν Ἐρημῆν
ἐπὶ πόσεως ὕδεις ἔλεγον, καθάπερ Ἀγαθοῦ
δαίμονος καὶ Δίδης σωτῆρος. καὶ ἐν τοῖς
κήλησις· οἷον δυαδὸς οἰστρός. καὶ πέμμα-
τος εἰδὸς κηρυκεῖοιδές
Ἐρημῆς τρικέφαλος· Ἀριστοφάρης ἐν Τρι-
φάλητι (fr. XI p. 1166) τοῦτο ἔφη παῖζων
κυμικῶς, παρόντον τετρακέφαλος. Ἐρημῆς ἐν
τῇ τριόδῳ τῇ (ἐν) Κεραμεικῷ ἔδρυτο
Ἐρημῆς στροφαῖος (Ατ. Plut. 115d). ὁ
παρὰ στροφήσῃ τῆς θύρας ἔδρυμένος [73]
ἐρημῖνα (ψ 198). πόδες κλίνης. ἀπὸ τοῦ ἐν-
εἰρεσθαι τῷ ἐνηλάττῳ. η ἀπὸ τοῦ Ἐρημᾶς
ἔγεγλυνθαι
Ἐρημίσιν· καὶ η Δημήτηρ καὶ η Κόρη ἐν
Συρακουσίαις [ad 75]
ἴρημις· τόρνος. ποὺς κλίνης
ἴρημοκοπίδαι (Ατ. Lys. 1094). οἱ περικό-
40 φαντες τοὺς Ἐρημᾶς Ἀθήνησιν, ἐπὶ Ἀρειανή-

COD. 31 ἔριψημα 34 ἔρισθων (40 εἰκάζειν? ἢ ἔρχαζειν = σερχάζειν, σαρκά-
ζειν?) 42 cf. ἔργετος ἔρχατος 49 ἔρχιον 50] post 47 ἔρκηται; cf. ἔργεται εἰ Ath. VI
267 C 51 τῶν (νεφι ἀν νεῶτι?) 52 εἰ 53] post 50: ἔρκηται (Lycoph. 153) 54 ἔρημα
νέργημα — ἀσίμων — ἔρημα στηρίζων 55 ols παῖζοντες ἔρμομάχην 64 ἔρμεον 70 πτώ-
σεως — διοσπότηρος 72 περὶ 74 ἔρμινa

HES. 37 ἔρισπικόμην· η τεχνητευόμην. η σύμμικτα σχῆματα εἰχον (ν. ἔρρωπλο-
μεν) 43 ἔρηκει χαλκείω (Ο 567). τῷ τῶν ἀσπίδων κυκλώματι 44 ἔρκηται· οἰκλαι.
τείχη· φραγμοί. σκηναὶ 45 ἔρητοις· τειχίοις. Ad 58 [η ἔρημα] 57 ἔρημαῖος λόφος
(π 471). τοὺς σωροὺς τῶν λλέων ἔρμᾶς, τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς γυνομένους εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ.
ἴρόδιος (q. v.) γάρ Ad 58 η αίμασια (Ducang. app. c. 74) 66 ἔρημηνεύσοντες· φράζοντες
73 ἔρημια· πόδες κλίνης Ad 75 καὶ πόλις ἐν Αργει (B 560). καὶ η θυγάτηρ Μενελάου
(δ 14)

- στον ἀρχοντος, τοῦ Πελοποννησιακοῦ συνεστῶτος πολέμου
 Ἐρμος ἡ Φερμοι· δῆμος Ἀττικῆς, καὶ ποταμὸς [ad 78]
 Ἐρμοῦ κλῆρος (Εὐτ. fr. 40)· ὁ πρώτος
 ἐκάμενος αἱρῆσος Ἐρμοῦ νομίζεται
 Ἐρμοχοίνιος γῆ· ἡ Αἴγυπτος τὸ πρότερον οὐτως ἐκαλεῖτο
 Ἐρμοῦ ψῆφος· τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἔρματα
 Ἐρμών(e)ιος χάρις· παρομία [post 82] 10
 ἐρνατις· ἀναθενδράς
 ἐρνη· κρέα (κιράτα)· ἡ βλαστήματα
 ἐρνοκόμιλος· παραδεισαρίων
 ἐρνος· κλάδος, στελέχος, δένδρον εὐθαλές
 (P 53? Call. Del. 262), βλάστημα, φυτόν
 ἐρνυτας (Aristot. Poet. XXI 9)· ἐρνη, βλαστήματα, κλάδοι
 ἐρξεν (ψ 312)· ἐπραξεν
 † ἐρξιν· ἡ ἐρδία (ἐλξίνη· περδίκιον?)
 ἐρξον· ποίησον, πρᾶξον (Δ 37). δῆσον. 20
 πνίξον. θύσον. κάλυσσον
 ἐρόσεντα (Eur. fr.)· ἐπέραστα
 † ἐριοι· κανοι
 ον
 † ἐρόδανα· ἔργον ἐρυάσει
 Ἐροιδδαι· δῆμος τῆς Ἰπποθοσυντίδος φυλῆς [95]
 ἐρόμενος (Ατ. Eqq. 574)· ἐρωτῶν, πυθομενος
 ἐρομένη· [] ἐρωτῶντι [98] 30
 † ἐρόντι· μέλα, λίται, πάνυ
 ἐροτιν (Eur. El. 625)· ἐροτήν [6001a]
 ἐροτις· ἐροτή, πανήγυρις
 ἐρούα (B 179)· πορεύον. δναπαύον (X 185.
 Κύπρου)
 ἐροψ· ὄρνις ποιός
- Ἐρπετότος (80 ἐρμοχήμιος vel χένιος St. Byz.) (87 ἐρυνγας Ατ., sed cf. επιρρύτιος) 6000 ἐροτήν 1a λέγοντες Κύπροι 1] post 4 ἐροτή 6 cf. ἀπεδέσσα
 20 ἐράρται 22 cf. δναπαύεται 26 ἐρράς; cf. schol. Lyc. 1316 44 ἐρρήγασι 49 cf.
 ἐρυκνωμένον 50 ἐρροιον
- HES. Ad 78: Λυδίας Post 82: ἀπὸ Ἐρμωρος, τῆς Λιμνού τυγάντων, διεπελθόντων τῶν Ἀθηναίων, μὴ δνάμενος αὐτοῖς ἐναντιούσθαι, ἐφ' τὰ προστασόμενα ὑπάντων διὰ χάριν ποιεῖν. τδοσεται οὖν ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην το ποιούντων, καὶ προσπουνημένων χαρίζεσθαι 95 ἐροιτο (a 135 γ 77). ἐρωτήσειν, ἐνύδετο Ad 97: φιλφ 98 ἐρον (d 469), ἐρημιαν (B 432), Αἰολικῶς. ἐρωτα 6001a (ἐροντες· λέγοντες) εἰλερντες 7 ἐρπετά (Philopon. Genes. I 20). τὰ ἀπόδα, παρὰ τὸ εἰς τὴν ἔραν πεπτωκένας καταχρησιώς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν διόγων σώσων καὶ ἀνθρωποι· γῆνα γάρ καὶ ἐπίγεια πάντα 13 ἐρυνα·
 φρούρων, διεράλισμα. καλύμα 14 ἐρυμα (Δ 137). ἀπράλιμα 15 ἐρρα· διδάρια (αλρα) Ad 16: ἥροιςθ (IV Regg. ΧΧV 4) 17 ἐραδάται (v 354). ἐρραμένοι εἰσὶν 18 ἐρράδατο (M 431). ἐρραντο. πέρφρον 19 ἐρραδάται (6031). ἐρετ δέ, ὥθῃ ὥδε (ἐρρ' ὅδε) 23 ἐρραισθ (Π 339). διεράδηρη 24 ἐρρετς· ταχέως 25 ἐρραγέως· ταχέως (διεράλισμα) 28 ἐρράπτομεν (π 379). ἐρρυλένομεν (τ. ἐράπτομεν) 32 ..εἰδῶν· τύπτων 33 ἐρεξα (Ι 453). ἐρραξα 36 ἐρρεσθ (Π 339). διεράδηρη 37 ἐρρεται (Ω 239). φιδαρεται (Greg. Naz. Αrc. I 35) 43 ἐρρηγη (Η 114). φοβεται, φρίται 47 ἐρρικεν·
 ἥκει (ν. ἥρρηκεν) 48 ἐρριξονται (η 122). ἰδρυται

ἐρπετ (Callim. ep. XLII 6)· βάδιζε
 ἐρπετός(ε)σσα (aeol.?)· ἐπικέδος
 ἐρπετ· βαθίζει (P 447). τῇ κοιλίᾳ περικατεῖ
 (Nic. Th. 481). παραγίνεται (Callim. LP 3) [7]

- ἐρπύζει· ἐρπυστάζει· [παρὰ τὸ πορεύεσθαι]
 ἐκ μεταφροφῇ, βαδίζει ἢ πορούνεται
 ἐρπυλλίς· τέττικ
 ἐρπύσηρ· βαδίση
 ἐρπυσμός· ἡ φωνὴ τῶν χοίρων
 † ἐρυγετ· τὸ ἔρχος τῶν πρασιῶν [13—15]
 ἐρράδη· ἐπασθη· ἐσχισθ [ad 16] [17—19]
 ἐρραθάγει· ἐκρότει
 ἐρραθάμησε· † ἐρρόφα
 ἐρρεθαίνεται· ὑγρανεν, κατέβρεχεν [23—25]
 ἐρραος (Callimach. fr. CCCXXXV). κριός
 ἐρράχιζον· δένκοπτον [23]
 ἐρράχησης· ὑβρισθης, ἐρραπισθης
 ἐρρε· φθειρον (Θ 164). δπαλάσσον
 ἐρρει (ex Aesch. Ag. 419). δπάλωλεν, ἐρθαρ-
 ται. ol δὲ ἐρρα (6019) [32]
 † ἐρρεγένοντο· ἐρεψαν
 ἐρρεις (Eur. I. T. 379). ἐφθάρης [35—37]
 ἐρρετός· φθόρος
 ἐρρέτω· δπίτω. οιμωχίτω. ὁδεσάτω
 † ἐρρέξομαι· φθέγκομαι
 ἐρρήνετα· δροσώδη. καταψυκτικά
 ἐρρησει· ἥξει, εισελεύσεται
 Ἐρρηφόροι· ol τῇ Ἐρρῃ ἐπιτελούντες τὰ
 νομιμόνεα
 ἐρργασιον· φοβούνται, ειλαβούνται [45]
 ἐρρίγοι· φοβηθειη, φοβέσειν [47. 48]
 ἐρρικνωμένον· ἐσπιλωμένον. (ὕπτιδας
 ἔχον)
 ἐρρ' ιστων (Eur. fr. 1009). εἰς φθόρον, εἰς
 διερχον

- Ἐρρειπτο· ἔκειτο (Σ 15?)
 Ἐρρον·
 Ἐρροντα (Dores)· διπλώλασιν
 Ἐρρος· δ Ζεύς [55]
 Ἐρρόθμισμαι schol. Aesch. Prom. 241 [57]
 Ἐρρύξει (Arist. Eqq. 294)· κράξεις [59—61]
 Ἐρρωματι· νηγάτων. νήφω
 Ἐρρωμενέστερον [64]
 Ἐρρωγότες (Comic. fr. CCLXV)· διεσκορ-
 πισμένοι. διεστῶτες [66, 67] 10
 Ἐρρωπίζουμεν (ἡτεχνιτεύομεν ή σύμμικτα
 χρώματα εἰχοντα)· Ἰων Ὁμηράλη (Ιτ. 31).
 Τινὲς ὁ πατέρειν διπλοσαν τὸ ἀτεχν(ιτ)εύ-
 ομαντινούσθαι, κακῶς· ἐστι γὰρ
 φῶπος δ λεπτὸς φόρτος καὶ ποικίλος καὶ
 τὸ βέβαιος, καὶ τὰ ἐκ τῶν φωτῶν πλέγματα,
 κανᾶ καὶ σῆστρα κυρίως [68]
 Ἐρρωσθανα φράσσας (Dem. 419, 12)· οὐκώ-
 σιν εἰπών [70]
 Ἐρσαί (ι 222)· οἱ ἐν τῷ ζειμάντι γινόμενοι
 ἥριφοι, καὶ τὰ διπλὰ τῶν προβάτων, καὶ
 αἱ δρόσους
 Ἐρσαία· ἑαρινά. νέα. διπλά. δροσώδη
 Ἐρσαίη· δροσώδης
 (Ἐρσαίος· δέριος Ζεύς) cf. 5665
 Ἐρσει (Boeoli)· διεγέρουν (ν. Ἐρετο)
 Ἐρση· δρόσος. νοτία. διμήλη
 Ἐρση (Boeoli)· δρυμῆσῃ [77]
 Ἐρσην· διπλόν. δροσώδες. (νεαρόν) [79]
 Ἐρτις· κρημνός
 Ἐργαλι· ἔργεντος
 Ἐργάστερο (HP Nic. Al. 34)· μεγαλογά-
 στωρ
 Ἐργυγάνοντα (Eupol. fr. XIV p. 505)· ἐρευ-
 γόμενον
- Ἐρυγεῖν· φωτεῖν φωτῆσαι
 Ἐρυγή· ἔκροασις
 Ἐρυγήτερο· βοτητής
 τὸ ἐρυγεῖα· ἡσον. στάχυς. βοτάνη
 Ἐρυγηλή (com.)· ἐπιθετον ἡσφάνου
 Ἐρυγμαίνοντα· η βοῦς. καὶ δ ταῦρος ἐρυ-
 γματων, δπὸ τῆς ἐρυγμῆς
 Ἐρυγμὴν (Σ 580)· ἐρευγμένον. καὶ με-
 γάλως μυκώμενον, μεγαλόφωνον (6114). καὶ
 μέγα πρόβατον τέλειον
 τὸ ἐρυγμός· πόλεμος (ν. ἐρυσμός)
 Ἐρυγεσθαί· σώζειν [ad 91]
 Ἐρύειν· ἐλκειν [post 92] [93]
 Ἐρυθαίνει (Theoph. III 15, 3)· πυρρὸν
 ποιεῖ θήνει καὶ ἐρυθημα η ὑδα η λεγο-
 μένη ἐρυθρόδανον [95, 96]
 Ἐρυθίνοι· πόλις καὶ χώρα ἡ Παρθαγονία
 (Β 855), καὶ εἶδος λχθός (Henioch. Com.
 III p. 561) [98—6100]
 Ἐρυθραίνετο· ἐρυθρὸς ἐγένετο, πυρρός [2]
 20 Ἐρυθρόποντος (Ατ. Ανν. 304)· ὄρνειον εἶδος
 Ἐρυτοκετο (Archil. fr. 141)· ἐρρεεν. ἔχειτο
 Ἐρυκειν (Herod. IV 125)· κατέχειν. κωλύειν
 [6—8]
- Ἐρυμα (Δ 137 Callim. fr. CXLI 2)· δχύ-
 ρωμα. φυλακή. κάλυμμα. φύλαγμα
 Ἐρύμανθος· πόλις Ἀρκαδίας. καὶ ποταμός
 (Callim. Iov. 18), καὶ ὄρος (ξ 103)
 Ἐρυμόν (Thuc. V 65)· λισχρόν. μέγα. ὑψη-
 λόν, καὶ ὄχυρόν, οὐ ταχέως οὐδεὶς ἐπιβα-
 νει [ad 11]
 τὸ ἐρυμνῶδις· λύπην καὶ φλεγμονήν πα-
 ρέχων. η ὑπερήφανον
 Ἐρυμός· Ζεύς. καὶ ζυγός. καὶ ζεύγη [14—18]

COD. 53 Ἐρρωτι (cf. Anth. Pal. VII 692)

68 ἀματεύεσθαι — χόρτος — ἐσφ — σι-

στρα 69 φράσαι 72 Ἐρσει, cf. ἑρινάς 76 ὀρμά (cf. Hom. Il. I 699) 78 (νεαρόν)

post 77 78 ἐπαλόν 83 Ἐρρύγανον 88 ἐρύγαινον 97] post 92 Ἐρυθινοι 98 | μησεν
 6103] post 7 4 ἐρυκειτο, ἐρεεν φίχετο

HES. 55 Ἐρρύσταν (Prov. III 20)· ἐρρουν 57 ἐρρόθρα· πυρρό

60 ἐρρύσμενος (Α 141)· ἐρχωμενεν. φυλάξμενεν, σώσομεν

61 ἐρρύσιν· ἐρχόσθησαν (Ios. IX 19 [13]). ὑγαίνοντον 64 ἐρρῶσθαί· ὑγαίνειν 66 ἐρ-

ρων· μετά φθορᾶς παραγνιόμενος (Θ 239). η μόλις παραγινόμενος (Σ 421). η φθειρόμενος

67 ἐρρώσθιτο (Ψ 367)· κίνησιν ἐλάμβανον 68 ἐρρῶσθαντα (Ω 616)· ἐτάχυναν 70 ἐρ-

ρωσσο (Actt. Ap. XXIII 30)· ὑγαίνον (<—νε) 77 ἐρσήτεις (Ω 757)· δροσώδης 79 ἐρ-

σήτειτα (Σ 348)· καλόν (ἀπαλόν?). ἐνίκημον (ἐνικημον). δροσινόν (ν. ἐρρηντα) Αδ 91 σῶ-

σαι (ad ἐρροθαται) Post 92 πλήθειν (ad βρύειν) 93 ἐρυτότο (Ζ 403)· ἐφύλασσον 95 ἐρυ-

θηλα (les. LXIII 1)· βαρῇ 96 ἐρυθῆμας (Sapient. XIII 14)· βάφας 98 ἐρυθμισεν

(les. XLIV 13)· ἐκανόντεν 99 ἐρυθρά (B 499)· πόλις η Βουωτία 6100 Ἐρυθραι

πόλις Ιωνίας (o schol. B 499)· 2 ἐρυθροδανόμενα (Exod. XXV 5)· πυρρά. κόκκινα. πυ-

ροειδή 6 ἐρυκέμεν (Θ 206)· τὰ αντα 7 ἐρύκοις (δ 599)· δποκωλούοις 8 ἐρύκε-

σθαι (ρ 17)· κωλύειν 11 η σκοτεινόν (ἐρευμόν) ἐπιβαίνει 14 ἐρύμυλον· τὸν μεγά-

λως μυκώμενον ταῦρον (ἐρύγηλον) 15 ἐρυνόν· σκοτεινόν (ἐρεμόν). ησφαλισμένον (ἐρυ-

μόν) 16 ἐρύξας· ποιήσας (σ 196). κωλύσας 17 ἐρυξας· κατέσχον (Ζ 217). ἐκάλυ-

σας 18 ἐρύοντα (Δ 467)· ἐλκοντα. κυρίως λύντα

- ἔργουσιν (*O* 351 *X* 67) · ἐλκύσουσιν. ἐλκύ-
σουσιν. ἵξ οὐ τὸ κατέδονται· οὕτω γὰρ οἱ
γῆπες (κύνες;) ἐσθίουσιν [20—26]
ἔργουσιν· ἐλκύσουσιν [post 27]
ἴρυσιβη (*Plat. Civ.* X 609 A)· τόσος τις (ἔξ)
ἀέρος ἐπιγνομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς
ἴρυσιμον (*Theophr.*)· κάρδαμον ἀγριὸν
ἴρυσιπτολίς· σωσίπολις [31]
† ἐρυσμός· πόλεμος (cf. ἐρυγμός)
ἴρυσονται· περιποιήσονται. ἐλκύσουσιν 10
ἴρυσος· σπυρίς, κάλαθος
ἐργοταγέν· εἰλκεν [36]
† ἐρύφασε· κατεπάτησεν. ἐτόξευσεν [38]
ἐρχανήντα πυλῶνα· τὸν πεπυκνωμέ-
νον, καὶ συνεχόμενον
ἐρχασ (Ἀταδ.?)· ἐρχον. πορεύου [41]
ἐρχατος· τραγού
ἐρχατόντων (cf. § 15)· συνέχονται
Ἐρχεια· δῆμος φυλῆς τῆς Αιγαίδης [45]
ἐρχθέντα (*Φ* 282)· ἐν ὑδατι πνυγέντα (v. 20
ἐρεθ—)
ἐρχομαι· ἀπέρχομαι: λέξιν. μέλλω λέγειν
(*Herod.* I 5. II 11)
ἐρώ· λέξιν, εἰπω, λέγω
ἐρωάζει· ησυχάζει
† ἐρωγάς· [ἐρωδίς]
ἐρωδίος (*K* 274)· εἰδος ὄρνέου
ἐρωή· [ad 52] ὑποχώρησις. κεύσις. κώλυσις
† ἐρωδία· ἀμάκη
ἐρωηται· ησυχάσαι. χωρῆσαι. κωλῦσαι 30
[post 54] [55, 56]
† ἐρωτι· ἔχοντι (ἐρωτι σ 212?)
ἐρωτια· ἐρωμένη (*Theoct.* IV 59)
- ἐρωκη· πέπανται πνεών. λεβέσθη
ἐρωητε· εἶδος ποτηρίου (... *Ταραρτίνοις*)
ἐς βόθυνον (*Cratin. fr.* VII p. 138)· εἶδος
παιδίας [91—95]
ἐς δῆριν· εἰς μάχην
ἐς δόκον· εἰς ἐνέδραν
ἐσδραμύλιξον· εἰσδραμε [99, 6200]
ἐσεμάσα (ατο) θυμόν (*P* 564)· καθῆψατο
τῆς ψυχῆς· κλύπησεν εἰς τὸν θυμόν. ἐμά-
στιξεν
ἐσεμάχθην· ἐβλάβηρ. ἐκολάσθηρ
- COD. 28 ἐπιγει· 30 |λος (32 ἐρισμός) 34 ἄρνος *Theognost.* 35 ἐρύστα-
σεν 42 cf. ἐργετος, ἐρκατος; 44 Ἐργεια 52 κόλλησις 53 cf. ἐριδιαν, ἐριωδία 60 ἐρω-
τῶσαι 61 προεπωλοῦμεν 90 ἐσροθύν, ἐ. π. *Ταραντίνοις* 97 δοκόν 6201 ἐσε-
βάσατο
- HES. 20 ἐρυπομένη (ἐρυκη—)· κατεχομένη. κωλυούμενη 21 ἐρύσατ (*P* 419)· καθελ-
κύσαι. [κατασχεῖν (ad ἐρύξαι)] 22 ἐρύσατο (*P* 581)· φυλάσσαι 23 ἐρυσ. δμενος·
ἐκστάσας (*A* 190), ἐλκύσας (*M* 190) 24 ἐρυσάρματες (*P* 370)· ταχεῖς. ταχεῖαν. καὶ οἱ
ἐλκυόντες τὰ ἄρματα 25 ἐρύσατο (*Y* 450)· ἐσωσεν 26 ἐρυσεν (*N* 598)· ἐλύθεν *Post* 27
[φυλάξειν] 31 ἐρυσιπτολίς· δυομένη τὴν πόλιν (*Z* 305), καὶ φυλάσσουσα 36 ἐρυτο-
φρύσατο (*E* 23). ἐσωσεν. ἐφύλαξεν (*P* 518) 38 ἐρχαντο (*P* 354)· καθειργένοι ήσαν 41 ἐρ-
χαται (x 283 Π 481)· πέφρακται, αντέχονται 45 ἐρχεο (*Z* 270 al.)· ἀπέρχου. ἐρχου *Ad* 52
δρυμή (*O* 358). *Post* 54 ὑποχωρησαι (*N* 776) 55 ἐρωηται· χωρῆσαι. θεύσαι (θ 303), καὶ
τὰ ὅμοια 56 ἐρωτει· ὑπερχώρει (μ 75?). ὑποχώρει (*B* 179) 61 ἐρωμεθα (θ 133). ἐρω-
τησομεθα, πυθωμεθα. ἀγαπωμεθα *Ad* 63 ἐρωτήσας *Ad* 64 ἐρωτώντας 69 ἐρόσει·
ὑέντες (ἐρωτησει) 77 ἐσδκονσεν (*Θ* 97). εἰσήκουσεν 80 ἐσαν· ήσαν (*A* 321). ἐπορεύοντο
80a ἐσα· ειμαρμένη (αλοα) 82 ἐξ Αὐλίδα (*B* 303). ἐς τὸν λυμένα 84 ἐσαῶθεν (*y* 185).
ἐσαύθηρ 86 ἐσάωσεν (*O* 290). ἐσωσεν 87 ἐσβη (y 182). ἐσβέσθη 91 ἐς γειτας
(*B* 379). κατὰ τὸ αὐτό 92 ἐξ δ' ἀγε (*A* 616). εἰσηγαγε δέ 93 δέ δέ· εἰς δέ 94 ἐς
δεκάδας (*B* 126). εἰς δεκαρτας 95 ἐς δ' ἐρέτας (*A* 142). εἰς ταύτην δὲ καστηλάτας
99 ἐσεβάσθησαν (*Rom.* 1 25). οεβάσμασαν προσεκύνασαν 6200 Ἐσεβών (*Num.* XXXII 3).
διαλογισμός. καὶ πόλις Μωαβιτικῆς. χωρία ἀκαρκα (*Basil. Esa. XVI* 611 E)

ἐσένας· εἰς τρίτην
ἐσεργυῦσι (Herod. II 86)· ἑγκλείουσιν [5. 6]
† ἐσεναν· ὥρχητο. ἐσπούδασον
† ἐπεσφάσσεται· λαθεῖν. Λάκωνες
ἐσέφθην· θεμάσθην. ησύχασα. ησχύνθην.
Σοφοκλῆς Δαιδάλος (fr. 168) [10. 11]
ἐς ἡγάθεον (Z 133¹)· ἀγαν θαυμαστὸν
ἐσήκασθεν (Θ 131)· συνεκελεύθησαν, κατὰ
σηκοὺς ήλασθησαν κυρίως ἐπὶ προβάτων
ἐσήλατο· εἰσῆλθε λαθών. η ἐσειν. κατέ-
βαλεν. ἔτιναξι. κατέπεσεν (M 438¹) [15. 16]
ἐς θατύν (Dor.)· εἰς θεωρίαν
ἐσθενεν· λαχνεν
ἐσθήματα· ἱμάτια [20—22]
ἐσθλαί· ἔνιλινα πάγνια. Ἀμαθούσιοι [ad 23]
[24. 25]
ἐσθος (Ω 94)· περιβλῆμα. ἱμάτιον. οὐδε-
τέρως
ἐσθ' ὅτε· ἐστιν ὅτε. η ἰστις. ἐνίστε. πολ-
λάκις [28] 20
ἐσιάλλοντι (Boeoli)· ἐκταίνουσιν. ἐκπέμ-
πουσιν
ἐσιάθη (Eur. Phoen. 349)· ἐσιωπήθη
ἐσιναμφέον (Herod. VIII 35)· ἐσίνοντο.
μεμφωγμένοι ησαν
ἐσινέτο (Herod. IX 13)· ἐβλαψεν
† ἐσινευσεν· ἐσιμηνεν
ἐσιτήριον· τὸ ἐν μέσῳ αὐλῆμα [35]
† ἐσίχνατ· συγχράξαι καὶ συμπυκτεύσαι.
Ἄλκωνες
ἐσιώθην· † ἐσώθη (ἐδεώθην; ἢ ἐσασθη?)
ἐς λιωνάν· εἰς κοπρῶνα
ἐσκάχεν· ἐχώλαινεν
ἐς καιρόν (Herod. VII 144)· εὐκαίρως
ἐσκάλενεν· ἐκνείτο. ωρυσσεν. ἀνελογήσετο
[42]
ἐς κάλλος γράφειν· καλλιγραφεῖν
† ἐσκατάμιζεν· ἐσκάριζεν (6313)
ἐσκεν (Γ 180)· ην, υπῆρχεν
ἐσκέφαντο· ἐγνωσαν

COD. 4 εἰσερονύει 9 παιδάλῳ
17 εἰς Θάτυν (ν. Θατύς) Post 30] 37. 38 31 ἐσηγάθεον 14 ν. εἰσήλατο, σήλατο
εἰγ[?] 39 |νον 43 ἐσκαλλοσγράφειν (ν. εἰς κ.) 46—49 = 49. 47. 48. 46 46 ἐσχή|
47 ἐσκεβ[49 ἐσκε] 56 ἐπιτ. 57 ν. ἐσιατήροι 59 |σθαι 66 L. σκόροδοι 75 ἐσθλών
HES. 5 ἐσεθαί (Ε 644)· γενήσεσθαι
· ἐδιώξα. εἰς φυγὴν ἐτρέψα (Υ 189) 10 ἐσέχυντο (Μ 470 Φ 610). διδρός προσῆσαν (προ-
ησαν cod.) 11 ἐσηρ (τ 254). γίνη (ἐσηρηνη cod.) 15 ἐσημείσαντο (Η 175). ἐφανερο-
ποίησαν 16 ἐσημειώθη (Ps. IV 7). ἐτυπώθη 20 ἐσθήτα· ὄρατά (al—) 21 ἐσθέε
(ξ 80. 443). ἀνάλισκε, τρώει 22 ἐσθλά (Hom.). ἀγαθά 23 καυλαεσθλά, ὄρθρ
24 ἐσθοντο· ἐγνωσαν 25 ἐσθορει (Μ 462). ἐσεπήσαν 28 ἐσθων (Ω 476). τρώων
35 ἐστίσκοντο (ω 209). ἀμέτρουν τὸν σῖτον. ησθιον (cl. σιτέσκοντο) 42 ἐσκαλλον (Ps.
LXXVI 7). ἀνηρηνουν 48 ἐσχήνωσεν (Genes. XIII 12). φίησεν 51 ἐσκί-
δνατο· ἐσκορπίσετο (Θ 1). ἐσκεδάζετο 40 46 ἐπιτ. τὸν προσῆγραιονέων 67 ἐσκον-
λεόν (Α 220). εἰς τὴν ἐιφορθήκην

ἐσκευώρησεν· ἐβλαψεν. ἐπειθούλευσεν [48]
ἐσκήνιψε (Nic. Ther. 193)· διέφθειρε. διε-
σκέδασεν
† ἐσκίδαμαν· ἐπέτυχον. Λάκωνες [51]
ἐσκιμψεν· ἐνέσκηψεν
ἐσκί(μ)ψαν· ἐστηρίχησαν
ἐσκλεις· εἰδογει
ἐσκλεπεν· διέτριψεν (ἐσκληκει?)
ἐσκληκότα· ἀντὶ τοῦ προσπικαρούντα
(προσεκαληκότα. μετήκται δὲ) διὸ τῶν
προσηγραιονέων· † οἱ δ' ἀφινήσουν-
ταν εἴδαν ἐσκληκότα [ad 56]
† ἐσκλόπτηρο· δοκιμαζόμενος
† ἐσκλητός· η τῶν ἐξόχων συνάθροισις ἐν
Συρακούσαις
ἐσκνᾶσαι (Βοεοτι?)· ξυρῆσαι
ἐσκον (Η 153)· ημην, ύπηρχον
ἐσκολυμμένον· διποσευριμένον
ἔσκρακας· εἰς ἐρημον. εἰς τὸ σκότος. εἰς
δλεθρον
ἐσκοράχισεν· ἐλουδόρησεν
ἐσκορδιενήθη· ἐχασμήσατο
ἐσκορδοσιμένος· σκόροδα βεβρωκάδι. Ἀρι-
στοφάντης ἐν Ἀχαρονεύσι (165) παῖσι ἀμα
μὲν δὲι σκορδοφαγούσιν οι Θρῆκες, ἀμα
δὲ διτι παροξύνονται οι δλέκτορες πρὸς
τὰς μάχας, ὅταν ἐμφάγωσι τῶν σκορόδων
† ἐσκόροδοι· τόρμοι (ν. σκόρδοι) [67]
ἐσκύνοντο· ἐμέμφοντο
30 ἐσκυθισμένης· κεκαρμένης
ἐσκύ[λ]ηνται· διεσκεδασμένοι εἰσίν
ἐσκύλατο· διεσπάσατο
ἐσκύλευον (Herod. IX 80)· ἐγύμνουν τῶν
ὅλων
ἐσκύλευσεν· ἐρήμωσεν (ἡρ—)
ἐσκύλωσεν· διὸ τοῦ σκυλούν. τὸ κεκα-
λύθας (ἐσκυλισθαι?)
ἐσλῶν (Dor.)· ἀγαθῶν
ἐσμασσόμενος (Hippocr. III p. 198 K).
40 ἐρβαλλόμενος

- ἐσματενόμενον (Πίρρος. III p. 183)· ἡγ-
τούντα· δρευνῶντα· κακοπαθοῦντα (κα-
τωθ—) [78—80]
- ἐς μέσον συνίεσαν (trag. inc. fr. 171)·
εἰς τὸ φανερὸν ἀλλήλους ὥμολόγησαν (ἀμι-
λησαν) [82, 83]
(.....) ἀδροίσμασιν
- ἔσμιον· νόστιμον (dulce)
- ἔσμόνω (Boeoti). ἐξελένουμα
- ἔσμός· ἀλλος· πλῆθος· συναθροισμός· κυ-
ρίως δὲ ἐπὶ μελισσῶν (Xen. Hell. III 2, 20)
- ἔσμος· τὸ δόδος· τὸ δεσμός· πλῆθος. [Κῦῆτες]
- ἔσμυξα· ἐφθιμα
- ἔσμυριγμέναι (Archil. fr. 29)· μεμυριμέ-
ναι [90]
- ἔσμυρνισμένον· χρισμάτα ἔχον· σμύρνη
ἐπεστομένον
- ἔσμωξεν· ἐπάταξεν, ἐπαισεν [93]
- ἔσσο (Boeoti). ἐξ ὄσου
- ἔς δρῦδην (Callim.)· εἰς ἐμφάνειαν 20
- ἔς δλεθρον (Timocr. fr. I 8)· εἰς ἄδην [97]
- ἔσομένοντος· γενησομένους [99]
- ἔσοπτρον (Pind. Nem. VII 14?)· κάτοπτρον
- ἔσσορα· δύσθεν, δύσις (βλέπε) [6302]
- ἔς οὐ ἀν (Herod. II 143 Sandrost.)· μέχρις
οὗτοι. ἄχρι
- ἔσοφιςάμεθα· ἑτερασάμεθα
- ἴσπάθα (Ar. Nubb. 53)· τὸ μὲν γάρ
ἴστι σπάθῃ χανθαίνειν· τὸ δὲ διαφορεῖν
τὰ οἰκεῖα. Εἴτιν οὖν ἀδιφεύεται. η ὑφα- 30
- νεν, ἀπὸ τῆς σπάθης
- ἴσπαθημένος· πεπικνωμένος
- ἴς πάνδοκον· εἰς τὸν πάντας δεχόμενον
- ἴσπαραξαν· δύφεθειραν [9]
- ἴσπαργων· ἐν περιστάσει ησαν
- ἴσπάρθαι· οὐ συγκεκρισθαι
- ἴσπάριξεν· ἐσπαρεν [13]
- ἴσπασμένη· γεγυμνασμένη
- (ἴσπειραται· συνειληται, συνέστραπται) 15
- ἴσπερέθοντα· ἐσπερον. ἐσπειφον
- ἴσπειρα· δυτικά μέρη
- Ἐσπερίδων μῆλα (Aristocrates)· ἐν Α-
κεδαιμόνι ἄβρωτά τινα μῆλα
- ἴσπεριον ἔνον (cl. Hor. Sat. II 4, 17)·
τὸν ἐσπέρας ἥκοντα
- ἴσπερίος· ἐσπερος (Σπείρας?)
- ἴσπερεξάμην· ηπειλησα. φργιόθηη
- ἴσπερον κέλευθον (Eur. Or. 1003)· τὴν
.... ἐσπέραν ὄδον
- ἴς περ ὅπισθ εἰς τὸ μίλλον
- ἴσπερος· δο ἀστήρ
- ἴσπερος, δο κάλλιστος (X 318)
- ἴσπερχεν· ἡπιειν. ἡλιαννεν
- ἴσπετε· [ad 26] ἴξηγεισθε. ἀκολουθεῖτε.
- ἰστορεῖτε. τὸ δικούσατε [27]
- ἴσπενεσεν· ἐτάχνειν [29]
- τὸ ἐσπινθεντο· ηῆσθροντο [31, 32]
- ἴσποδ· ἐρπες· ποθὲν ἡκεις. Πάφιοι [34, 35]
- ἴσπομένον· ἀποσπούντος. ἀράζοντος
- ἔς πόδ· ἡρεν· ἡσφάλισεν
- τὸ ἐσπόχεται· ἑκτένισεν
- ἴς πυρτχοριζομεν· εἰς πῦρ ἴξαινομεν [40, 41]
- ἴσσασαθαι· περιβαλλόσθαι
- τὸ ἐσσεσθαι· ἐνηρέχθαι (v. ἐσσούσθαι) [44, 45]
- ἴσσεναν· ἔδικον (v. ἔσεναν)
- ἴσσενάνται· ἐρχονται (v. σεσενάνται) [48]
- ἴσσενται· φρηηται (x 484?) [50]

COD. 77 ἔσμαντ— (84 ἔσμοις· ἀδρήμασιν? EM. 383, 18) 85 cl. ησμά
86 έσμονθ 86b post 83 88 ἐφθάρη (ἐφθάρκε?) 89 |χμέναι 91 ομύνης ἵν-
95 ἐσόδην 6307 ἔσπανδοκόν 10 ἔσπαργον 11 ει 12 ἐσπειφον (16 ἐσπε-
ρένται· ἐπέριον) 17 δικτεά 18 Λακεδαιμονία βρωτά 23 ἐσπερ· δπισθ 24 ὁς
25 ἡπιειν 32 ἐσπαρεπτες· ποθὲν — πάφιος (38 ἐσπωμένον, πλοσπώντος?)
37 ἐσπόδηρεν, ἐσφάλησεν 39 cl. κορηγεν

HES. 78 ἔσμέσον (Ψ 574)· τὸ δίκαιον 79 ἐς (μὲν) Μενέλαιον (γ 317)· εἰς Με-
νίλαον 80 ἐς μέσον διμοτέροις (Ψ 574)· μειολαβήσατε τὸ πρᾶγμα, η τὴν δίκην
82 ἔσμέν (ο 197)· ὑπάρχομεν 83 ἔσμιλενμένος (Greg. Naz. II p. 250 B)· κατακρο(α)-
μένος 90 ἔσμυρνισμένον (Marc. XV 23)· διαμυρησοντα 93 ἔσσο (a 302)· γενοῦ
97 ἔσόμεθα (β 61)· βιώσομεν 99 ἔσονται (A 546)· γενῆσονται 6302 ἐς δρῦμην ἔγ-
γεος ἐλθεῖν (E 118)· ἐντὸς βίλους γενέσθαι 9 ἐσπαργάνωσε (Luc. II 7)· περιεπίλεξεν,
ἔδησεν, ἐσφυγει πρὸς τὴν ζωνην 13 ἐσπάσατο (A 530)· ἐλκυσαν 15 ἐσπερο (K 285)·
ηκολούθης Αδ 26 ἐπατε (A 218) 27 ἐσπετο (Γ 376 al.)· ηκολούθησον 29 ἐσπήλη.
ἴκέτευσε (II 574)· πρὸς πολλὰ διφύκετο 31 ἐσπιε· προσήνεγκεν, ἐθυσεν 32 ἐς πλή-
σιον ἀλλον (B 271)· εἰς ἀλλον τὸν ἔγρυς, πρὸς τὸν πλησιον 34 ἐσπόμεθα (A 158)·
ηκολούθησαμεν 35 ἐσπομένοι (K 246)· ἀκολουθοῦντες (—οιο — τος) 40 ἐσσαξ (ξ 396)·
ηδίσεας 41 ἐσδμενος (β 3)· ἐνδυσμενος 44 ἐσσει (A 176)· ὑπάρχεις 45 ἐσσει
(II 680)· ἐνέδυσεν, εἰσεν (A 311)· ἐκάθισεν 48 ἐσσενάντο· ἐτρεχον (O 272 Callim.
Dian. 98). ἔδικον (A 518). ὠρμων (B 808) 50 ἐσσήματο (P 564)· ἐλληπησεν

ἔσσοδην (cf. Collim. Iov. 66). βασιλεὺς, ήγεμών
† ἔσσηται· ἔκχει
ἴσσεις (Boeoli). ἔκχυση
† ἔσσητοι· μάντεις [55, 56]
† ἔσσεινεσεν· ἰσμηνεν (6235)
ἴσσεταλ (Boeoli). πρόσοδος, ἐμπολή [59]
ἴσσον· ἴμπιον
† ἔσσομένον· τεθορυβημένον, ὠρμημένον [62]
† ἔσσοῦσθαι· ἐνηρχθαι (6343) [64, 65]
ἴσσυντο· ἐπορεύοντο, ὀῷμων [67]
† ἔσσυτερον· λοχψότερον
† ἔσσυτερον· βλοσυρόν, δοκερόν [70]
ἴσταθεμένος; (cf. Ag. Eccl. 127). ηρέμας
ὑπὸ πυρὸς ὀπτημένος, σταθεῦσας γὰρ
τὸ τῷ πυρὶ ισυχῇ χλιᾶναι κρέας ή ὅπιον
ἴστα· ἐνδύματα [78]
ἴσται μῆν· ἔσται δῆ
ἴστακε· κεῖται
ἴσταλαξεν· ἔσταξεν [77] 20
ἴστα, λάπια· η τῶν ἴμπιῶν ἀγορὰ ὑπὸ^{ταραντίων}
ἴσταλατο (Hesiod. Sc. 288). ἔστολισμένοι
ἡσαν
ἴσταλμέναι· ἔστολισμέναι ή οὐσαι
† ἔστάμενον περίστειλον
ἴσταξεν· ἔργανεν
ἴστη· ἀν (Herod. VII 141). ἕως οὐ. ὅτε ἀν.
[post 83] [84, 85]

ἴστασαν· ἔδρεισαν σταθμῷ
ἴστατο· ἔκθητο (v. σῆσαι)
ἴστε· ύμετς (B 485). ὑπάρχετε ὁγντόρως,
βαρυτόνως δὲ γίνεσθε (P 185) [89]
ἴστελλατο· ἔπειψεν [91, 92]
ἴστελσεν (Aeoles). ἔστειλεν [94—97]
ἴστεφθαι· κεκομησθαι, ἔστεφανθοδαι

ἔστη· στολὴ. ἐπάριου, ἡγέρθη, ἔστατο
ἔστηλιτενται· δεδημοσίενται
ἔστηλωτο· εἰστήκει
ἔστηξεται· σταθησται
ἔστηριξαντο· ἐνήρεισαν [6404]
† ἔστησαν· ἐλοντο
ἔστια· βιωμός, ή οὐκία
ἔστιαθη· εὐώχημη, εὐφράτηθη
‘ἴστια· η πάλαι Ταλαρτία ὄνομαζομένη
(v. B 537 schol. D)
ἴστιαθ θυόμεν (Theopomp. fr. IV p. 801).
ησάν τινες θυσίαι, ἀφ' ὧν οὐχ οἰόν τε ἦν
μεταδοῦναι ή ἔσενεγκεῖν
ἴστιαν· τρίφειν, ἀμιστοποεῖν
ἴστιασεν· ηδφανεν [ad 11]
ἴστιασις· εὐωχία, τροφή [ad 12]
ἴστιας χῶρος· μέρος τοῦ ἥπατος ἐν θυ-
τιῇ
† ἔστιατηρ· δοκιμαζόμενος (6257) [15]
ἴστιάτωρ· δ δεινήνδων, ὁ εἰς εὐφρασθήνην
καὶ εὐωχίαν καλῶν. ηγουν τροφεύς
ἴστιάχος· οἰκουρός, οἰκωνώας, καὶ •Ζεύς
παρ· †Ιωσιν
ἴστιβακα· πεπάτηκα
ἴστιβεν· ἐπάλυνεν
ἴστιγμένην οἰκιαν· ὑποκειμένην χρεώ-
σταις (v. ἀστικτον)
‘ἴστιη· πῦρ, καὶ η θεός
ἴστιν ἀρα· ἔστιν φίς εοικεν
30 30
ἴστιχαται· ἔρχεται [24, 25]
ἴστιώμενοι· ἐθίλοντες, εὐωχούμενοι
ἴστιῶν· δριστοποιῶν
ἴστιώται· δριστοποιῶντος [29, 30]
ἴστη· ὄχα· ἐντε παρα Ταραντίνοις
ἴστομφασα· ἥλαζονευσάμην· στόμφος
γὰρ η ἀλαζονεία

COD. 53 ἔσσητη, (em. Cyr. 39, 63) ἔχουσῃ, 54 ἔσσηροι Theognost. (61 σεσοβη-
μένον?) 71 ηρέμως 74 μίρ Post 77] 80 ἔσταμεναι 79 ἔσταλάπτα 79 ἔσταλ-
δατο (ut Herod. VII 89) 82 ἔσταξεν, ἔσανεν 6108 ἔστιατα — Παλαρτία 9 ἔστια
θυμέναι — οἰνται 10 ἀριστείνειν 11 ἔστησεν 13 ἔστιάσχωρος 16 ἔστιάτων
22 ἔστιτροτι 31 ἔστοκα 82 δλαζονία

HES. 55 ἔσσεται (A 239). γενῆσται 56 ἔσσεται (A 573). ἔσται 59 ἔσσο
(π 199). ἐν(εδ)έδυσο 62 ἔσσομεμένοις (B 119). μεταγενεστέροις 64 ἔστιμενον (Z
518). προθυμούμενον 65 ἔσσομενως· ταχέως, προθύμως (O 698), ηπειρυμένως, (Ψ 364)
67 ἔσσυτο· ψῆφων (P 678). ἔθανεν 70 ἔσσυλλα· ἀφῆσι (Z 28), ἐπονηρεύετο, ἐσκύλευεν
(E 184). ἔγύνουν. ἔλλημανεν 73 ἔστας· γενῆσται (A 212). η μέχρι τέλους (ἔσταν A 535) 84 ἔσταότα
(N 261). ἔσταμεν 85 ἔστασιν (E 196). ἔστηκασιν Post 83: η ἔστησαν (ἔσταν A 535) 89 ἔστειρωται· συνέ-
στραπται (6314b). 91 ἔστειλεν· ἔστειλεν, ὅμοιος (6393) 92 ἔστειλλαντο (Sapien. VII 14).
ουνέστειλαν. η πλέστειλαν 94 ἔστελλετο· ητομάζετο 95 ἔσταλμένον· ἐξεφθαμένον
96 ἔστελθη (I Regg. XVII 16). ἔταγη 97 ἔστεφάνωται (Σ 485). περιέχει 6404 ἔστη-
ροστατο (Ies. LIX 16). ἔστερδωσεν Ad 11: +η τροφή Ad 12: οὐκία 15 ἔστιατορία
(LXX). εὐωχία 24 ἔστιχον (Π 258). ἔβασιν 25 ἔστιχοντο (B 602). ἐπορεύοντα,
ηκολούθουν (Σ 577). είλοντα στοιχηδόν 29 ἔστο (Ψ 67). περιβέβλητο 30 ἔστοιβασμένη
(Iosu. II 6). συγκειμένη σύνθετις

δεστόν· τὸ δέστιν. ὑπάρχετε, ἵστε (Δ 259)
ἢς τὸν λιμένα· εἰς τὸν λιμένα. Ἀριστοφά-
νης ἐν Βαβυλωνίοις (fr. XII p. 976). παρὰ
τὴν παρομίαν· Ἀττικός ἐς λιμένα. οἱ
γάρ Ἀθηναῖοι συντόνως ἥλαυνον κατα-
πλέοντες διὰ τὸ θεωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐκ
τῆς γῆς

ἔστορα (cf. Ω 272)· τὸ κοίλωμα τοῦ ἀρμα-
τίου, ἡτοὶ Ἑγγοῦ, ἐνθα δὲ τράχηλος τῶν ἵπ-
πων ἐντίθεται, ἢ τὸν πόδα τοῦ κρίκου τοῦ
ψυμοῦ (τόπον)· οἱ δὲ κατὰ Ἀρισταρχον
τὸν πάσσαλον τὸν πεπηγότα περὶ ἀκρον
τῶν ὅμιλων, περὶ δὲ δεσμεῖται καὶ εἰλεῖται
τὰ Ἑγγόδεσμα

ἔστορέσσαν (Ω 618)· ἔστρωσαν
ἔστορέσθη· ἔστρωθή, ἔστρωθή
ἔστροχαζον· ἔκλειον (ν. στορχάζειν)
ἔστροβλον(ν.)· ἔβασάνιζον [40. 41]
ἔστρυγμα· κατεστύγνωμαι
ἔστρυγεν· κατεπλάγη (πον P 694) [44] 20
ἔστυφέλιξε (ρ 234)· διέσιεσ. προσεκτῆ-
κανεν
ἔστω· [ad 46] ίσον (οὐδατα?), ὑπάρ-
χεις
ἔστωρ· σφήν. ἐμβολος. γόμφος. στῦλος, ἐν
φ ὁ Ἑγγός προσθέται
ἔστύλα· ὕμνουν (ν. ἔστύλλα) [ad 48] [49]
ἔσφράδαζον· δηπρόρουν. ἐφρόντιζον
ἔσφράλιξεν· ἔσφηλεν. ἔδησε. σφαλδός γαρ
δ δεσμός
ἔσφαλτο· διημαρτήκει
ἔσφαράγιζον (Hesiod. Th. 706)· ἔδόνουν.
μετὰ φόρου ήχουν
ἔσφηκωμένον· ἔσφιγμένον
ἔσφηκων (P 52)· ἔδένετο, ἔσφιγμένοι
ήσαν, συνεργιμένοι
ἔσφηλεν (Eur. fr. 275)· σφαλῆναι ἐποίησεν.
κατέβαλεν [57]
ἢς φοινικιδα (καταξῆναι Ar. Ach. 319)·
αίματόρρυτον ποιῆσαι

COD. 34 περὶ — διττικῶς — συντόμως
47 ἔστρωσθιν 52 δια] 53 ἔσφρ[ι] 54 ἔσφημένον
58 ἔσφοι[ι] 61 ἔσχαλᾶ 62 ἡστία — ἢ ποροφόρον
κατεστύγνωσαν Λα 46 γενέθω (Hom.) Ad 48 δηγρέτο (O 624)
58 κατεστύγνωσαν Λα 46 γενέθω (Hom.) Ad 48 δηγρέτο (O 624) 47 ὁύλευνον
(Ε 48)· ὁύκιλενον 57 ἔσφικωνται (P 62)· καταπελεγμένοι ησαν, καὶ συνεργιμένοι
64 ἔσχατογοράσων· ἔσχαδος ἀγορέων, δημηγορῶν 65 ἔσχαριτη (Il Regg. VI 19)· φω-
μ(ι)ον ἐπὶ κλιβάνου Λα 72 ἢν ἐγηγούνται οὔτες· Μετὰ (τὰ) Τρωΐκα λοιμὸν καὶ διαρροίας
76 ἔσχεν. διάσε 80 ἔσχελινασεν, |ισεν 84 προει[σ]ει[σ]

HES. 40 ἔστρατος τοντο (Γ 187)· ἔστρατοπεδεύοντο
στρηγνές· στρηγνές, ἐνστρηγνές, στρηγνές·
κατεστύγνωσαν Λα 46 γενέθω (Hom.) Ad 48 δηγρέτο (O 624)
47 ὁύλευνον (Ε 48)· ὁύκιλενον 57 ἔσφικωνται (P 62)· καταπελεγμένοι ησαν, καὶ συνεργιμένοι
64 ἔσχατογοράσων· ἔσχαδος ἀγορέων, δημηγορῶν 65 ἔσχαριτη (Il Regg. VI 19)· φω-
μ(ι)ον ἐπὶ κλιβάνου Λα 72 ἢν ἐγηγούνται οὔτες· Μετὰ (τὰ) Τρωΐκα λοιμὸν καὶ διαρροίας
76 ἔσχεν. διάσε 80 ἔσχελινασεν, |ισεν 84 προει[σ]ει[σ]

ἔς Φρεδτον· ἐν τι τῶν ἀρχαῖσιν δικαστη-
ρίων Ἀθήνησιν ἐν Φρεδτον λεγόμενον,
ἐνθα ἐκρινοντο οἱ φυγάδες οἱ δράσαντες
ἐν τῷ φυγῇ ἀκούσιοι φόνον ἐστῶτες ἐπὶ
πλοίου

ἔσφυται (ἴσφοιτά?)· εἰσερέμπεται
ἔσχαλᾶ (—διά? Αεολε?)· λυπεῖται
ἔσχαρα· βιωμὸς ισόπεδος, οὐκέ τι λιθον
ὑφούμενος. ἢ ιστία (Apoll. lex. 78, 2).
σιδηρᾶ φακαραῖα· τὸ πῦρ, καὶ δ τόπος
αντού, χνερό..., η πυρφόρον σκεῦος

ἔσχάραι πυρός (Aesch. Eum. 108)· ἐπὶ
έδάρους αὐθρακιᾶ· καὶ αἱ τῶν γυναικῶν
φύσεις. ἔξωστρας τετράγωνα [64. 65]

ἔσχαριον (Arist. fr. XXX p. 1156)· κοιλον
θυματήσιον

ἔσχαρος (Mnesim. III p. 570)· ιχθύς

ἔσχαριτης· ἀρτος ἐγκυωτος

ἔσχατιδ· ἄκρα, τὸ ἔσχατον μέρος χωρίου,

τὸ συνάπτον τοῖς δρεσιν (Callim. Del. 139).

ἔρημια

ἔσχατιη· ἔρημια. ἄκρα. τελευταῖα

ἔσχατον· ἔσωτατον (φ 9). πρώτον. τελευ-

ταῖον. ὑπέρον, ὑπάτον

ἔσχατος Μυστήν (Menand. fr. CCCCLXXXI)·

παροιμία [ad 72]

ἔσχατως (Menand. fr. CCCXVIII)· ὑπερα-
γόντως. ἄκρως

ἔσχε (Menand.)· ἐπέσχεν

ἔσχε διάζομεν· ἡγγίζομεν

ἔσχε διάσε· δισχερές τι διέλυσεν. ἔτοιμος
εἶπεν [77. 78]

ἔσχεν (Apoll. 78, 5)· [ad 79] ἐπέσχεν, κα-
τέσχεν

ἔσχε λύνασεν· ἐφλυάρησεν (cf. σχελυτάζει,
γελυνάζει)

ἔσχετλίαζεν· ἡλγει. ἐλλάστετο

ἔσχετο· [ad 82] ἡχολούθει (ν. ἔχεται)

ἔς χεῖρα (Achaei fr. 5)· παραχρῆμα

ἔσχον· προσέσχον (δ 352?). κατήδησαν

35 πρότον κρίκον — περὶ δύν· 45 προσει[σ]
55 |οντο 55 ἐσφειλεν
56 |οντο 56 ἐσφειλεν
55 |οντο 55 ἐσφειλεν
63 ἔσχαρα, πυρα — διθρα-
καν — ἔξωστρας; cf. Phot. 63 ἔσχαρος 73 |ης |ητης 74 ὑπαίσχεν
76 ἔσχεν. διάσε 80 ἔσχελινασεν, |ισεν 84 προει[σ]ει[σ]

41 ἔστρηνες· σειρῆνες (ἐν-
στρηγνές· στρηγνές, στρηγνές·
κατεστύγνωσαν Λα 46 γενέθω (Hom.) Ad 48 δηγρέτο (O 624)
44 ἔστυρον (x 113)· διευσαν. βιωτη-
σαν. κατεστύγνωσαν Λα 46 γενέθω (Hom.) Ad 48 δηγρέτο (O 624) 47 ὁύλευνον
(Ε 48)· ὁύκιλενον 57 ἔσφικωνται (P 62)· καταπελεγμένοι ησαν, καὶ συνεργιμένοι
64 ἔσχατογοράσων· ἔσχαδος ἀγορέων, δημηγορῶν 65 ἔσχαριτη (Il Regg. VI 19)· φω-
μ(ι)ον ἐπὶ κλιβάνου Λα 72 ἢν ἐγηγούνται οὔτες· Μετὰ (τὰ) Τρωΐκα λοιμὸν καὶ διαρροίας
76 ἔσχεν. διάσε 80 ἔσχελινασεν, |ισεν 84 προει[σ]ει[σ]

- ἓσχοντο (Apoll. 78, 6)· κατεσχέθησαν. ἐκαύ-
σαντο
ἓσω· ἔντος [ad 86]
ἓσωληνευόμην· συμπεριεφερόμην
† ἐσωματώσασθαι· εἰσηγήσασθαι (ἴσουμ-
μενο-) [89]
† ἐσωρῆαι· ύπουργῆσαι τοὺς αὐτούς
[91, 92]
- ἢτα (poeta ap. Ioann. Alex. 29, 5)· ἀληθῆ.
δγαθδ
ἢτάζεσθαι· ἀριθμίζεσθαι. χρίνεσθαι. βασα-
νίζεσθαι
ἢταῖροι· συνήθεις. πολῖται (II 674).
δημόται. φίλοι. ἐπίκουροι
ἢταὶρα· φίλη. πόρη. καὶ ἐταιρεύοντα
ἢταὶρας λερόν (Philetaer. III p. 293)· τῆς
Ἀρροδίτης Ἐπίθημαν. ἀπὸ τοῦ ταῦς ἐταῖρας
καὶ τοὺς ἐταῖρους ἄγειν
† ἐταὶρήσας· προνεύσας
Ἐταιρεῖος (Diphil. fr. I p. 384)· Ζεὺς ἐν 20
Κηρήῃ
ἢταιρίζειν· συνεργεῖν
ἢταιρικῆς· πορνικῆς
ἢταιρικός· πράταρος εὐφυής [3. 4]
(Ἐταιρίσεν· ἴφεστασατο, cf. 4452)
(Ἐταιρίσσας· φιλοποιῆσαι, Ω 335 cf. 4449)
[5. 6]
- ἢταιροι (μ 271)· φίλοι·
κακὰ περ πάσχοντες ἐταιροι
καὶ συνεργοι. ναῦται (A 179)
ἢταιρον· συνεργόν. φίλον. παράνυμφον
ἢταιρος· δ φίλος [10. 11]
† ἐτάηφ· διέρρευεν
ἢταθη· ἡπλωθη. ἐκρεμάσθη
ἐταλαιπωρήθη· ἐκαπονθήσαν
ἐταλάντισα· τάλας. δθλος· παρὰ τὸ ύπο-
μένειν τὰ δθούλητα. Ἰθρήησα (ν. ταλαν-
τίσειν)
ἢταλασ(σ)α· ὑπέμεινα
- ἢταλασ(σ)α· ὑπέμεινα
- ἢτάλα(σ)α(σ)εν (Apoll. 78, 7)· ἐτόλμησεν.
ὑπέμεινεν
[17—19]
- ἢτανθάρυξον· ἐτρέμον (1696)
ἢτανόν· δληθᾶς σφόδρα
ἢτανταλίχθη· ἵεναθη
ἢταντάλιχεν· † ἐτρέμεν
ἢτανύ(σ)α(σ)θη· ἐξετανύσθη, ἥπλωθη
ἢτάρθει· ἐδέδει [26. 27]
ἢτάρη· ἐπιλησθη, ἐκορέσθη
ἢτας (non Hom.)· τοὺς κατ' ἀπιγαμίαν οι-
κεῖσαν. καὶ πολίτας
† ἐτασσον· Ζεὺς. ἡ βάσανον
ἢτασμός· ἐξετασις. ἡ δ ἀριθμὸς παρὰ τοῖς
Πιθαγορικοῖς
ἢτατυτῶς· δληθῶς
ἢταφεν (cf. Call. Dian. 103)· ἰθαύμασεν.
ἰδμίβησεν
ἢτεδ (Democrit.)· [34] δγαθδ. δληθῆ
ἢτετ τύχη· δγαθὴ τύχη
ἢτετ τύχαι· ἀληθεῖς τύχαι
ἢτετήλει· ἔθαλλεν [38]
ἢτεθήπει· ἐξεπληηκτο. ἐ(τε)θαυμάκει
ἢτετα· ἐπίτεια. νέα
ἢτετ(ι)ον· τὸ κατ' ἔτος, ἐτήσιον [42]
ἢτεχμήραντο (Z 349)· ἐπὶ τέλος ἡγανον
ἢτεχμήριωσεν· ἐβεβαίωσεν
ἢτεχνώθη (Eur. Phoen. 868)· τέκνον ἐσχεν
ἢτεκτήνατο· κατεσκεύασεν
ἢτεκτόνουν· κατεσκεύασον οι τέκτονες
30 ἢτελεθεν· ἔγενετο
ἢτέλει· ἐτέτακτο (γ. τελοῦντα) [50—53]
ἢτέλεσεν· ἐλάβεν. ἐπλήρωσεν [55]
ἢτελεσιούργει· ἐτελεον. ἐτελλεν
ἢτέλει· ἐλάμβανεν. † ἐπλήρων
ἢτελις (Aristot. ΗΑ. VI 13)· χρύσοφρος δ
ιχθῦς
ἢτειεν· ἡμελγεν
Ἐτεοβουτάδαι (Alex. fr. I p. 476)· γένος
Ἀθηνησι πάνυ λαμπρὸν

COD. 87 ἐσωλι· 93 cf. 6521. 6532 φίλη. ἡ 14 v. Nicet. ad Greg. 63, 25) 16 cf. οὐκ ἐτάλασσεν 20 |όριζον (ἐτονθόρι-
ξον?) (82 ἐταύμας?) 44 ἐβεβαίωσεν 47 ἐτέκτονον

HES. Ad 86: ἔνδον (Ω 155) 89 ἐσοπτρον· κάτοπτρον. καθρύπτην 91 ἐσωσεν
(Tit. III 5)· ἐρρόστατο, ἐλντρώστατο 92 ἐτράβιλιξον· ἐτρωγον 6503 ἐταιρίδων (Sym-
mach. Ose. IV 13)· πορνῶν 4 ἐταιρίσαιτο (N 456)· συνεργὸν λάβοι 5 ἐταιρίστρια
(Plat. Symp. p. 191)· τριβάδες (Moer. et διεταρίστρια) 6 ἐταιρίσοιτο (N 456)· προσλάρυστο
(συνεργόν) 10 ἐτερόφθαλμος· μονόφθαλμος (Moer.) 11 ἐταῖ(οη) I 2)· φίλη. ἡ Περ-
σερφόνη (ad ἐπανή) 17 ἐταμεῖον (Δ 155)· ἐποισαμῆν (δροκούς) 18 ἐταμιον (Δ 156).
δμοίως 19 ἐτανθηγέτη (Θ 70)· μακροκομητον 26 ἐτέρη (Δ 441)· φίλη· ἐταρο-
συνεργός 27 ἐταροσσατο (N 456)· ἐταῖρος, συνεργὸς γένοιτο Αδ 34: (B 328 ο
Суt. 39) 38 ἐτεθήπειa (§ 166)· ἐξεπληγη. ιθαύμασεν (—α) 42 ἐτειρε (μ 332).
κατεπόνει. ἡνία 50 ἐτελέστη (Α 6)· συνετελέτη 51 ἐτελλεν (Δ 326)· ἐπεσεν (ἐπι-
τασσεν) 52 ἐτελέσθη (Ο 228)· ἐνέρων 53 ἐτελέσθησαν (Ps. CV 28)· μετέσχον.
ἐκοινώνησαν 55 ἐτελλεν· ἐλεγεν (Δ 25). ἐπίσασεν, προσέπτατεν

- Ἐτεόχρητες (τ 176)· οἱ αὐτόχθονες
ἐτεόν (Hom. Call. Del. 83)· ἀληθές: ἀπέτεον.
ἡ νέον. πρόσφατον (ad ξτεον) [63. 64]
- ἐτεραλκέα τίκην (H 26)· ἔτεροικαινή,
ἔτερορρεπή. τίν τοῖς προτέροις νευκημέ-
νοις ἀλκήν περιποιούσαν
- ἐτερεγκεφαλᾶν (Aristoph. fr. CLXV). πα-
ραφοροῦν
- ἐτερῆμεροι (λ 302)· διηλαγμένοι. παρ'
ἡμέραν ὅστετε [68] 10
- † ἐτερήρησθμος· οἷον μονότροπος
ἐτερῆρησ· ἀμφίβολα (Maxim. κατ. 165) [71]
- † ἐτερόβλεπτες· ἵψι ἔτέρων κειμενον
κατόντι. ἑκατέρωθεν βεβλημένοι καὶ συν-
έχοντες
- ἐτερόγυγαθος (Xen. E. I 9)· σκληρόστο-
μος. πλειδής. ἐπὶ τῶν ἵππων
- ἐτερόγυγοι· οἱ μη συγνοῦντες [75—77]
- ἐτερόθρον· διλοφύλον
- ἐτεροῖον· διλοῖον 20
- ἐτεροῖος· ἄλλως πως
- ἐτεροκλινέας (Hippocr. III p. 168, 1)· πλά-
γιον. καταρρέπες (6572) [82]
- ἐτερον· ἄλλον. ἡ διλοῖον. ἡ ἐπὶ τῶν δουῶν
(H 250). ἡ δριστερὸν. νέον. δεύτερον
- ἐτερομάσχαλος· χιτών δουλικὸς ἔργατι-
κός· ἀπό (τοῦ) τὴν ἔτέρων μασχάλην ἔχειν
ἔργαμένην
- ἐτερον πόδα (Ar. Vesp. 1163. 4)· τὸν ἔτα
πόδα, τὸν εὐώνυμον
- ἐτερορρεπές· ἐπὶ τῷ ἔτερον ύψον καὶ
βαροῦν
- COP. 62 ἴδιον pro ἡ νέον 65 ἔτεροριπή 66 ἐτερεσκεφαλᾶν 67 ἐτερήμε-
ροι 74 ιοσύγιοι 81 καταρρέπες 86 ἐτερορεπή — ψαροῦν 88 ἐτερόμυρος
91 ἐτερότυχα (92 ἔτεον ad 94?) 96 ἐτέρυπατο 97 ἐφόβησεν 6606 ἐτεμε
16 πρεισεν 17 ἐτεωγεῖ 22b post 6638 27 ἰσσατο 28 ἐτιθεσεν — λισατο
- HES. 63 ἐτεοδιμάσιον (τ 305)· τῶν ἔργησίων δουλεύοντων 64 ἐτεραλκέα δῆ-
μον (O 738)· τοῖς ἐτέροις τὴν ἀλκήν διδόμεντα. ἡ τὸν παρεχόμενον ὄχλον εἰς βοήθειαν
68 ἐτερήμερος (Greg. Naz. C. XIV 31 p. 60)· ὁ μὲν παρὰ μίαν ἡμέραν ὅσῳ 71 ἐτερή-
σας· πορνεύσας (ν. ἕταιρος) — 75 ἐτερογενές· ἀλλογένες, ἀλλόφυλον 76 ἐτερόδεξιος·
οἱ αλεπικός 77 ἐτεροδοξία· τὸ ἄλλως δοξάζειν ἥπερ ἔχει τὸ δῆλθεια 82 ἐτεροχειλίης
(A 386)· τοῦ ἔτερον κλέους 89 ἐτέροντεν (A 236)· ἐπυπηγεν. ἐνέγλυφεν. ἐπειγεν. ἐπρασσεν.
ἴξιετε 90 ἐτέρωσε (O 306)· εἰς τὸ ἔτερον μέρος 93 ἐτερόφθαλμος· μονόθραλλος
(Moer.) 98 ἐτέρσετο (A 267)· ἑκηραντετο 99 ἐτοῦ ἔναντιον (Y 164)· Αδ 6600
ώσαντως ἐτέρωθεν (H 430), ἀλλοχοθεν: εἰς τὸ ἔτερον μέρος (ad ἔτέρωσε) 1 ἐτέρωσε
(Θ 306)· εἰς τὸ ἔτερον μέρος 2 ἐτεσιν (A 3)· ἑταῖροις. πολίταις 4 ἐτεταλ· (O 16)· οἱ
πολίται (I. — Ετεται) 7 ἐτετδχαντο (Thuc. V 6 VII 4)· τετραμένοι ἥσαν, ἡ τεταγμένοι
(Moer.) 8 [ἐτετάχοντο· δημοτος] 9 ἐτετένχατο (A 808)· πελοίκην 10 ἐτεττυχεο-
κατεσκεύαστο (E 78). ἡ (Ψ 455) 11 ἐτέτυχο (M 161)· ἐτύχαντες 12 ἐτέτυμος (A 558)·
δῆλθές. ἡ δῆληθώς 15 ἐτενχεν (N 209). ἐποιει 19 ἐτεών (B 497)· πόλις Βουτίας
20 ἐτηγ χρόνοι 22 ἐτήτυμος (X 438)· δῆληθής 25 ἐτιαρχύσωσιν (H 85)· θαυμός
θάψωσιν (ν. ἀρχύσωσι) 30 ἐτιμογράφησεν (IV Regg. XIIII 35)· ἔγραφες καὶ ομισμέ-
νως αὐτοὺς ἐξημίσωσεν 31 ἐτιναξην (N 243)· δισσεισεν 32 ἐτιομεν (E 467)· ἐτιμώσεν
33 ἐτισας (A 244)· ἐτιμησας 34 ἐτισατο (B 743)· ἐτιμωρίσατο 35 ἐτιταινεν (Θ 69)·
ἐτ(ε)ινεν. ειλ(ε)ιν 36 ἐτιταλλον· ἐτιφερον (Ξ 303) 37 ἐτιτιει (I 238)· ἐτίμα (ν. τιτει)

- ἐτερόστροφονυσμα· ἀνόμοια
ἐτερομόλιος δίκηη (Zenob. III 88)· εἰς ἡν
διτιδικοι οὐκον ἡλθον [89. 90]
- ἐτερόστοιχα· δισμυφωνα [93]
- † ἐτερουιδα· τρυπλιον κερόν [93]
- ἐτεροφυές· διλοφυές
- ἐτερόφυλος· διλόφυλος
- ἐτέρηφατο (Aeoles)· ἐξηράνθη [98]
- ἐτερσεν· ἐφοβήθη (O 586?) [98]
- ἐτέρωθεν· διλαχάδεν [ad 99]
- ἐτερώνιον (Aeoles) [ad 6600] [1. 2]
- † ἐτεστράφησαν· ἔκλιναν [4]
- ἐτέταλτο (λ 523)· ἐντεταλμένον ἡν, ἐπετί-
τραπο (B 643)
- ἐτετμε (α 218)· κατέλαβεν, εύρεν [7—12]
- ἐτεύγατο· ἔτιχε. κατεσκεύασεν
- ἐτεύξε· τὸ αὐτό [15]
- ἐτέφρισεν (—ωσεν)· ἐνέπρησεν
- ἐτεωνει· ἀληθεύει
- ἐτεώνια· ἀληθή [19. 20]
- ἐτησιον· κατ' ἔτος γινόμενον
(ἐτήτυμα [Sophocl. Phil. 1290]· ἀληθῆ) [22]
- ἐτητύμως (Trag.)· ἀληθῶς (ν. ἔταυτῶς)
- ἐτι (schol. Sophocl.)· πάλιν. ἀκρήν [25]
- ἐτιασεν· ἐτίμησεν
- ἐτιθηγήσατο· ἐθρεψεν
- ἐτιθηγήνεσεν· ἐτρόφησεν (—ευσεν). ἐτιθη-
γήσατο
- 30 ἐτιμησαδην· τιμῆς ἀξιον ἡγησάμην [30]
(ἐτιμώρεον [Herod. I 18]· διδοκονμένοις
ἐβοηθουν) cl. 5007 [31—37]

- ἰτιτρωσκόμεθα· ἥβαλλόμεθα [39—40]
 ἐτμαγον· †ἔροβήθησαν. ἔτευον
 ἐτηγένεν· διεῖλεν. διεσκέδασεν
 ἐτνήρουας (Itr. inc. CLXVI)· ἐπαιξεν Ἀρι-
 στοφάνης; διτὶ (τοῦ) φάναι τὴν σανίδα
 τὴν ἐτνήρουσιν εἰπών· παρὰ τὸ ἐτνος. ἐστι
 δὲ ἐτνήρουσι
 ἐτρίτας ἄρτος (Selenc.)· οὐτως δ λεκι-
 θίτας
 ἐτρος· ἐρεγμός. ἐψημα (ἀ)θηρώδες. καὶ εἰδος
 ὀσπρίου [post 45]
 ἐτειμος· εὐτροπος. ημέτεριμέρος. ταχὺς
 ἐτοθόριοις· ἐψηθύριζον
 ἐτόπαχον· υπενόουν. υπώπτενον
 ἐτορεν (A 236)· ἐτρησον. ἐτρωσον. διέτρη-
 σον. (ἐτρύπησον. ἐνέγλυφεν. ἐτεμεν. ἐφρα-
 σον. ἐψυσεν (6589))
 ἐτος (a 16)· ἐνιαυτός
 ἐτος· μάτην (v. οὐκ ἐτός)
 †ἐτονσα· σταλαγμός [53]
 ἐτραπεν· ἐνίκα [53]
 ἐτρεψεν· [ad 56] ἡπάτησεν. παρέτρεψεν.
 Ἀρχιλοχος (Itr. 166) [57]
 ἐτριθον· κατανήλιακον
 †ἐτριεκοφεν· εἰς τριμάδας ἐνγράφε. Σι-
 κελοι [60—63]
 ἐτρύγη· ἐξηφάρθη, ἐπὶ λίμνης (v. Nic. Th.
 368)
 ἐτρύφη· ἐκλαδόθη. διέπεσεν [66]
 ἐτρωθη· ἐλλήη
 ἐτρωσεν· ἐβλαψεν. ἐψθεισον (a τρώω)
 ἐττακαν (—σαν Lacones)· ἐστησαν
 ἐττημέρα (Com. V 29)· σεσημένα
 ἐττια (Lacon). ἐστια
 ἐττών (Cretes)· ἐκ τῶν
 ἐτύγχανε (ξ 231)· ἐπετύγχανεν
 ἐτύθη· ἐσφάγη
 †ἐτυκτον· ἐτύγχανον
 †ἐτυμᾶναι· αιτοποιησαι
- 10 ἐτυμιθοχόησεν· ἐθαψεν
 ἐτυμοδρυς (Theophr. III 8, 2)· ή τὰς γλυ-
 κειας βαλάνους ἔχουσα
 ἐτυμον· ἐτήτυμον, δληθίς
 ἐτυμάσιον (Aeoles)· δληθίς
 ἐτύμως; δληθῶς;
 ἐτύψωσεν· ἐνέρησεν
 ἐτύχθη· ἐποιηθη. [ad 86] ἐτελειώθη: ἐποιη-
 θη (ad δτύχθη)
 10 ἐτύχθης· ἐγένου. καὶ τὰ δημοια
 ἐτυφεν· ἐψηγεν
 ἐτώσια· μάταια (P 633). ἀπρακτα [ad 89]
 εὐ· καλᾶς (B 253). λαχυρῶς. δασέως δὲ αὐ-
 τοῦ (Υ 464) η αὐτῆς
 εὐά· ἐπιψημασμὸς ληναῖκὸς καὶ μυστικός. καὶ
 ἵα (ἴνα Syracusani)
 εὐαγγέλια (Ar. Eqq. 617)· μηηνύματα. κη-
 ρύγματα
 Εὐάγγελος· δ' Ἐρμῆς
 εὐαγές· ἀγνόν, καθαρόν, ευσεβές, ὄσιον.
 εὐοπον (Aesch. Pers. 466 Eur. Suppl. 652).
 ἄγυον
 εὐάγκαλιν (Aesch. Prom. 350)· εὐβάστα-
 κτον. εὐφροσαγκάλιστον
 εὐαγούς· διστάτης
 εὐάγωγον (Menand. fr. IV p. 175)· εὐχερές.
 καλᾶς, εὐκόλως ἀγόμενον
 εὐαδεν (Ξ 340)· ἡρεσκεν. η· ἀρέσκει
 εὐαδές· εὐπνοον
 30 εὐαδής· εὐήνεμος. οι δὲ εὐαής (Soph.
 Phil. 828)
 εὐαει (Herod. II 117 Opp. 599)· εὐκράτῳ
 εὐάζει· θρηνει καλᾶς, ὑμνεῖ, ἐπιφθέγγεται
 εὐαής (Soph. Phil. 828)· εὐήνεμος
 εὐαῖσιν (Soph. Phil. 828)· εὐγήρως. ευμοίρως
 †εὐαλῶς· εὐχερῶς θηρώμενος
 εὐαλδή· εὐανδή
 Εὐαλωσία· Δημητηρ, ὅτι μεγάλας τὰς ἀλως
 ποιει καὶ πληροῖ

COD. 38 ἰνβ] 43 ἐτμοξεν 43 ἐδνήρουσιν — ἐθρος — ἐτνήρουσις 46 cf. εὐτρεπής.
 — εὐτρη] 47 ἐψν] 48 ὑπο] 49 cf. ἐτέροφεν — ἐτρισεν — διέτμασεν 56 ἐπάτροσεν
 (δρόσταρχος Ruhnk.) 64 ἐτρυγεν 65 εὐλασθη 70 ἐτηημένα, σεσεισμένα 73 |εν
 78 |ολόχησεν 85 |οισεν 86 |εποίησεν 91 |ιασμός ηλιακός (cf. gl. ε 65) 96 θειοτάτης
 99. 00. cf. εὐδές, περιαδεῖς 6700 εὐάδης — εὐάης 4 εὐαγήρως 6 εὐαλδή, εὐάζη
 (cf. διανχηρ)

HES. 39 ἐτήτυμα (I. ἐτιτ—). δληθῆ. η (I. η) δλαχοῦ 40 ἐτλης (Φ 150)· ὑπέ-
 μειας Post 45 ἐτνη δὲ πύρ ωσει ποταμὸς χεόμενον ἐν Σικελίᾳ 53 ἐτύπητην (Ε 187).
 παρέτρεψεν δλαχόσει 55 ἐτράπετο (Φ 468)· ἐτρέπετο Ad 56 ἐπέτρεψεν (Σ 469)
 57 ἐτρεμεν (Κ 390)· ἐψοβήθη 60 ἐτρεψατο· ἐψράδενεν 61 ἐτριβην· συντερβην
 62 ἐτρύπωσεν (Ind. IV 23)· ἐνίκησεν κατέβαλεν 63 ἐτροφορρογεσεν (Deuter. I 31).
 ἐψρεψεν 66 ἐτρύχοντο (Sapient. XI 12)· ἐταλαιπώρησαν. κατεπονούντο 76 ἐτύλιξεν
 (Math. XXVII 59)· ἐνέλλησεν 83 ἐτυμπανισθησαν (Hebr. XI 35)· ἐψρεμάσθησαν. λαψα-
 ρισθησαν 84 ἐτυρωθη (Ps. CXVIII 70)· ἐσκαληρύνθε (v. οὐκ ἐ—) Ad 86: ἐγένετο (B 155),
 κατεσκενασθη (d 471) Ad 89: δληθη (6618)

- εὐάλωτον (Plat. Phaedr. 240 A) · εὐήρατον
 εὐαμερία · θεοσημία
 εύάν· δ κισσός υπό Ινδῶν
Εύάνασσα· ή Δημήτηρ [6712]
 εύανδρία (Xen. Mem. III 3, 12) · πλῆθος
 νέων
 εύανδρίας δγών ·
 (.....) · βάραθρον ούτως ἔκαλετο ἐν τῷ
 Θεσπρωτ[ε]ΐᾳ
 εύ ἀν ἔχοι (Plat. Theatet. 145) · καλᾶς ἄν 10
 ἔχοι
 εύανθεμον (Πίρρος. II p. 726 K) · η ανελ-
 βόνη
 εύάνιος · δη μηδεὶ λιμάνιον. πρᾶξος. πει-
 θήνιος
 εύάντητος · καλᾶς ὑπαντῶν
 εύαπόδεικτος · φανερός
 εύάρεστον · πάνι δρέσκοντα
 τεύάρητος δνειρος · εύτακτος
 εύαρχιώ · ἀρξομαι
 εύαρχισασθαις 20 [24]
Εύας· Διόνυσος
 εύαφες (Theophr. Cpl. II 17, 10) · εύμάλα-
 κτον
 τεύ [ad 27] αύτας λαχυρόν
 τεύάσκεται · εύσθεται
 εύ βεβηκότι (cf. Soph. El. 979) · εύσταθεῖ
Εύβοιας μυχόν (Eur. Tro. 84) · τὸ ιερό-
 ταν τῆς Εύβοιας
Εύβοεύς δο Παλαμήδης, δ πολλῶν εύρε- 30
 τῆς · η ἐπίρθουνος
Εύβοιης δύομεν τῆς Τυχίου μητρές
 εύβοικά · τὰ καστάνια
 εύβοισης · εύτροφιας
 εύβοιος · εύτροφοις εύανθετες
 Εύβουλεύς (sch. Nic. Al. 14) · δ Πλούτων.
 παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς δ Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ
 εύβουλια (Sophocl. Ant. 1050) · φρόνησις,
 σύνεσις
 εύβουλος (Eur. Rh. 105) · φρόνιμος, συν- 40
 ετός
 εύγδλακτες · εύτροφοι
 εύγαμος · ἐπίθετος Ἀθηναίων
- εύγε ε καλᾶς. θείως
 εύγενής · ἡλεύθερος τῷ γένει
 εύγένιος (Boeot.?) · εὐγενής. καὶ εἶδος αμ-
 πέλου
 τεύγενέστατος · εὐγενέστερος τῷ γένει
 εύγροτάτος · καλῶς γηρῶν [46]
 (εὐγμαλέτων εὐτυχημένων) v. 7256
 εὐγμένος · εὐγάμενος [48]
 εύ γνοῖης · εύ μάθοις
 εύγνωμόνως (Xen. Ag. II 25) · εύδιαθέτως;
 εύγνωμος ὁν (Herod. II 172) · εύνοια
 εύγνωστος (Soph. Al. 704) · δῆλος, φανερός
 εύδαιμονει (Soph. Ant. 506) · εύ πράττει
 εύδαιμονες (Plat. Civ. 354 A) · θεῖοι. μα-
 κάριοι
 εύδαιμονία · πλοῦτος, μακαριότης, εὐτυχία
 εύδαιμονίζει · μακαρίζει
 εύδαιμον γῆ · ἔχοντα πλοῦτον, Ἀραβία
 τεύδαλαγήνες · αἱ Κάρτες
 εύδάμηνας · εύδάμαστος
Εύδάνεμος · ἀγγελος, καρὰ Ἀθηναίοις [61—63]
 εύδαρκής (Soph. Phil. 844 ?) · εύόρθαλμος
 εύδειελον (i 21) · εύδηλον. εύ πρὸς δεῖλην
 κείμενον, οἷον πρὸς δύσιν. εύπ(ερι)όριστον [66]
 εύδείπνοις (Aesch. Cho. 484) · θνατία τις
 τεύ παρὰ Ἀθηνησιν. ταὶ δη τριτογενῆς. καὶ
 αἱ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμεναι σπονδαί,
 γῆγον τι πνοαί [68. 69]
 εύδια · εἰρηνικά
 εύδιάθολον (Plat. Legg. 914 B) · διαβολῆς
 ἀξιον
 εύδικον · τὸ γυναικεῖον μόριον · ἀπὸ τῶν
 ἐν τοῖς πλοοῖς γυρούμενων τρημάτων διά
 τοὺς δύμρους, οἱ δὲ τὸν πρωτότον, η τότε
 γειμαρον, εὐφημιδόμενοι
 εύδιάλλακτος · ταχέως καὶ καλῶς διαλ-
 λαττόμενος
 εύδικλας (τ 111) · δικαιοπραγίας. δικαιοσύ-
 νης (—ας)
 εύδιενά · πράα, κατεσταλμένα
 εύδιον · διν ἡμεῖς σκεπηνὸν τόπον

COD. (6712 Saupp. inscr. panath. p. 8) 15. 16 = 16. 15 16 ἔχει bis (21 εὐαρ-
 κτος Aesch. Pers. 193) (28 εὐ βάσκετε · εὐδεῖτε?) 31 δρέπης 33 εὐδόια (cf.
 λόριμα); εύδαιδης EM. 41 δσιως (43 εὐγένεως?) 43 καλὸς γέρων 49 εὐγροίης,
 εύμαθης 67 EM. 42, 3 72 cf. ενολαιον ὄπλοις — βρόκτον — χειμαρρον ἐπιφ[...] 75 bis
 πραέα 76 σκεπτινὸν

HES. 6712 εὐάνδρειας (II Macc. VIII 7) · καλῆς λαχύνος 24 εὐάρης · εὐοπτος Ad 27
 [αφήδισεν ἄφρων τις ἐν] 46 εὐγματα (χ 249) · καυχήματα 48 εὐγνάπτοις (σ 293) ·
 καλῶς κατεσκευασμένον 61 εὐ δ' ασπίδα θέοσθ (B 382) · εὐθετισάτω τὴν ασπίδα 62 εὐ
 δὲ καλῶς δὲ 63 εὐδέ (I 662) · ἐκουμήδη 66 εὐδειν · καθεύδειν (B 24), κουμάσθαι
 68 εὐδεις (B 23) · κοιμᾶ[σαι] 69 εὐδεισι (B 524) · ησυχάζει

- εὐδιάσσαν· γαληνισσαν [78—80]
εύδοξιμεῖ (Xen. Cyr. I 6,19). [82]
εῦδοντει δ' αἰρεῖ πρωτός· παροιμία
ἀπὸ τῆς εὔδοντει κύρτος αἰρεῖ. λέ-
γουσι δὲ ὅτι, διαν τοὺς κύρτους καθῶσιν,
αὐτοὶ μὲν καθεύδουσιν, δὲ κύρτος αἱρεῖ
τοὺς ἵχθυς. Κρατίνος Ἀρχιλόχοις (fr. X)
[84]
- εὐ δρῶσι· καλῶς ποιῶσιν
† εὐδυνχήμερος· εὐδοκος
Εύδωρον σέλας· λερόσυλος δὲ Εύδωρος
† εὐεδρνα· ἀγλαία
Εύδωσσι· η Ἀφροδίτη ἐν Συρακούσαις
εὐέδρως· εὐθέτως. βεβαιώσ
εὐδρωκεν (Dor.)· εισθεν
εὐειδέα· εὐμορφα (ον Γ 48?) [93]
εὐείκαστος· εὐκολος εἰς τὸ μικασθῆται
εὐεικον· εὐπειθῆ
(εὐειρον· προπονον μαλακόν) cf. 6921
εὐεκτεῖ· εὐρωστεῖ, ὑγιανει
εὐεκτικῶς· σχετικῶς
εὐ εἰμένος· εὐ ἡμερομένος (ο 330?)
† εὐέλιον· ἀλλπὲς ἐν λεγείρ
† εὐέιρω· εἴτω (—ε Felow)
Εὐελιδής· αὐθάδης. καὶ δ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ
† εὐελιέστερα· εὐλαγωγός
εὐελον (Ατ. fr. CLXVII)· εὐήλιον
εὐέμπτωτος· εὐχερῶς .. πλετων [6805. 6]
εὐεξος· εὐφυής
εὐεπής (Xen. Cyr. XIII 6)· εὐλαλος
εὐεπιστούλευτος (Xen. Cyr. VIII 4, 21)·
φρδίως καὶ εὐχερῶς ἐπιβούλευμενος
εὐεπίγνωστος· εὐκατάληπτος
εὐεργέα· καλῶς κατεσκευασμένα (non Hom.)
Εὐεργεστα· Ἡρα ἴν Αργει [13]
εὐεργέτης· ἀγάθοκοις. η διονύσου ἐπίθετον
εὐεργια· τορύνη (Callim. fr. CLXXXVIII?)
[ad 15]
- εὐερχειας· δεσφαλειας [17]
εὐερχεις· δεσφαλεις
[ad 15]
- 10 εὐερμία· εὐτυχία. ἐμπαλιν δὲ δυσερμία
δυνατυχία
εὐερμής· εὐτυχής
εὐερνέσ· εὐθαλέσ, καλῶς βλαστησαν
εὐερνέστατα· εὐτελέγη
εὐερνεῖς· καλῶς βλαστάνοντες
εὐερνής· εὐμήκης
εὐεστώ (Herod. I 85)· εὐθηνα· ἀπὸ τοῦ
εὐ ειρνα· καὶ εὐδαιμονια· δπὸ τοῦ εὐ
εστάναι τὸν οίκον. η δπὸ τοῦ δαψιλεῖν
τὰ πρὸς τὸ ἐσθείεν, εὐετηρία
εὐετηρία (Theophr. de sign. I 24)· εὐθηνα.
καλός ἐνιαυτός. η καλῶς διακεισθαι. καλο-
καρια [27]
- εὐζηλος· δπὶ καλῷ ζηλουμένη
εὐζωτα (Aristot. Nic. Eth. I 8)· καλῇ ζωῇ
εὐζωτον· καλῆς εὐ [31. 32]
εὐζωνος· εὐτοκος. καλῇ
εὐζωνως· εὐστόλως. μὴ ἔχων φορτίον
εὐζωρον· εὐκέραστον [36]
εὐηγενέων (Ψ 81)· εὐγενών. εὐδαιμόνων
εὐηγεσίη (τ 11)· εὐαρχία. εἰ μὲν δασέως
παρὰ τὸ εὐ ἡγεισθαι· εἰ δὲ φιλῶς εὐ-
δαιμονίας. Ἡγον γάρ τὸν εὐδαιμονα Ιωνες
λέγουσιν
εὐηγορεῖν· εὐλογεῖν
εὐηγορα· καλολογία. καλορρημοσύνη
εὐηθεια· μωρία, δνοια
εὐηθεις· ἀπλοῦν. μωρόν [42] δσνετον
30 εὐηθης· βλάξ. χρηστοφθης. αὐότης
εὐηθης γυνή· ταλά θέ· ταντὸ ἔχουσα
διατριβᾶς
εὐηθως· δνοήτως [46]
εὐηκει· εὐήκοον. δξύ. εὐ ἡκονημένον. εὐ-
εκτον. εκμάζον. εὐρωστον. εὐπλευρον
εὐηκέτατοι· εὐ ἡκοντες
εὐηκης· δκρδζουσα. εὐεκτούσα. εὐήκοος
(Empedocli. 374)
εὐ ήκων (cf. Herod. V 62)· πλουτών. εὐ
40 πράττων. (σωζόμενος. εὐδαιμων)

COD. 83 εὐδοντι, δαιρι πρῶτος — κυρτός αἱρεῖ — κάθωσιν αὐτοὶ δὲ — κυρτοὺς
αἱρει — ἀντελύω 85 ποιῶσιν (87 σέβας απ Εύδωρος ἐλέπ;) 91 post 84 97 εὐει-
κεῖς 6811 κατασ| 23 εὐ έστω, — ἵν τοι εὐ έσταναι 27 cf. 6699 34 εὐστόλως
40 κακ| καλορη| 47 εὐεκτον εὐ ηκ| 48 εὐηκοντες Post 49: σωζόμενος κτλ.

HES. 78 εὐδητον· εὐ κατεσκευασμένον (A 416), εὐ φικοδομημένον 79 εὐδόκησαν
(Rom. XV 26)· ἴβουλοντο, ηδέλησαν. ηγάπησαν 80 εὐδοκία (sacr.)· παρὰ τὸ καλῶς καὶ εὐ
δεδόχθαι προσαγορεύεται 82 εὐδον (B 2). ἔλεγον (ad ηδων). ἔκομοῦντο, ἄκαθευδον
84 εὐδράτεια (Sapient. XIII 19). λαγός 93 εὐίους· διουστακούς 6805 εὐ ἐντύνα-
σα (τ Σ 162). εὐ κομησσαν(v) 6 εὐεξία (Sirac. XXX 14). ὑγεία. εὐφυία 13 εὐερ-
γέος (Ε 585). εὐ εἰργασμένον Ad 15: εὐποτία (v. εὐοργία) 17 εὐερχέος (I 468).
εὐστίχον. εὐτεριβόλον 27 εὐδές· εὐντον. εὐήγενον (εὐάεις non εὐδαέις) 31 εὐζωροι
(Ios. IV 13). εὐοποιοι. εὐοποιοι 32 εὐζώνοι (A 429). καλῶς. δπὸ μέρους 36 εὐηγενέος
(A 427). εὐγενος 42: ἀνόητον (Moer.) 46 εὐηκέας (X 319). τῆς καλῶς οικου-
μένης [η]

εὐηλάχατος· περὶ βέλη η ἔργα (cf. Theocr. XXVIII 22) ἐκπρεπής [52] εὐηλάτον· καλῶς ἐληλαμένον, η ἐλαυρό-
μενον
εὐηλάτος (Xen.)· ὁ πεδεινὸς καὶ εὐάροτος
χῶρος [ad 54]
εὐημερία· εὐδαιμονία (Xen. Hell. II 4, 2 Pherecr. p. 351)
εὐημονία· ἐμπειρία (v. ιμοσύνη) [57]
εὐήντιον· καλῶς ήνιοχούμενον (Empedocl. 10 343 Sz.). ἐπὶ μηδενὶ ἀνώμενον, πρᾶον
εὐηνέμους· εὐδίνους, καλούς, ἀγειμάστους
εὐήνορα· μαθαρά, λαμπρά. ἀνησμα
εὐήνορα χαλκόν (ν 19)· τὸν εὐ τοὺς ἄν-
δρας διατεθέντα ἐ τῷ καθοπλίζεσθαι εὐ-
όρατον. καλὸν. λαμπρόν, στιλβοντα
Εὐηνός· ποταμὸς Αἰτωλίας
εὐήνυτα· εὐκατόρθωτα
εὐηπελεῖς· πρᾶοι, εὐήνοι
εὐηπελία (Callim. Cer. 136)· εὐθηρία. εὐ- 20 εξειλα
εὐηρέας ἕπποντος· εὐαγώγους καὶ εὐ ήρμο-
μένους
εὐήρεια· εὐπλοια. εὐχέρεια [68]
εὐηρό (γ) ημένοντος τετρούνημένοι
εὐηρότατον· εὐδίον
εὐηροτον· εὐγειον. καλὴ γῆ [71—73]
εὐηρτον· εὐκοῦλον [75]
εὐηχές· εὐφωνον, εὐφημον
εὐθαλέοντι· εὐδαιμονοῦντι
† εὐθαλεῖς· εὐθησαυροφύλακες
εὐθεῖν (Creates)· ἔλλειν
εὐθενεῖν (Attici, Dem. 94, 26)· εὐπαθεῖν
εὐθενής (Attici)· εὐπαθοῦσα. λοχυρά [82]
εὐθέρα· μέρος τι τῆς νεός
εὐθετίζει· εὐ διατηθσιν, ὅρθως
εὐθημονα· εὐθετον. εὐσχήμονα [86—88]
εὐθρόοισιν· εὐηήκοις

30

COD. 51 εὐπρ] 59 εὐδίοντος — ἔχει μαστονός 30 εὐ εἰσ 61 εὐ ηρέας 67 post 76 70b κ. γ. εὐηροτον εὐ. Post 76 εὐηχέρεια· εὐηρό, εὐπλοια cf. 6867 77 εὐ 8] 80.81 εὐ-
ασθ] 89 εὐθρό όησιν 93 |ώπτη (εὐθέημον?) (93 εὐρίκελα insra) 97 εὐθυκτέ-
σαν, εὐ; cf. Ιων] 98 εὐδημοσύνη (επομ.?) (6901 Meinek. exx. Ath. II p. 4) 5 κυ-
βερνεῖ 7 εὐθύντιον 13 εὐθυημος [όλογος]

HES. 52 εὐημικτον· εὐπαγές (εῦκηπτον) 52 εὐέλατος (v. 6867) 57 Εὐηρί-
νης (I 557). Εὐηρον θυατρός 68 εὐηρέεις (λ. 129). εὐέλαστον. εὐ πεποιημένον πρᾶος τὸ
ἔρεσσιν 71 εὐέλθι· καλῶς γινώσκε (6924) 72 εὐ ησκηται (I 438). καλῶς κατεσκεύ-
ασται 73 εὐητηρόη· εὐδαιμονία. καλὸς ἐνιαυτός 75 εὐηφενέων (v. 1. Ψ 81). εὐλογο-
τούντων 82 εὐθεῖη· ηρει 86 εὐθηνόν (Iob. XXIII 24). καλ εὐδαιμονῶν, πλοντῶν 87 εὐ-
θ(ι)χι τως (II Macc. XV 38). εὐφηλαρφήτως 88 εὐθραυστα (Sapient. XV 13). δασθενείστερα
6900 εὐθυμος (§ 63). καλόψυχος. εὐψυχος Ad 3 [E margine]: Άριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ.
Δαυβάροντι δὲ καὶ παρέδρους ὡς τε ἀρχων καὶ ὁ πολέμαρχος, δύο ἔκδετος οὓς ἂν βουλητας,
καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν, καὶ εὐθύνται διδοσσιν ἐπάν πα-
ρεδρεύ(σ)σωσι]

εὐθύνται διπλοῦν. ἀπλοῦν. ἔγγυς. παραχοήμα.
εἰς εὐθείαν
εὐθυβόλωφ· πλεομένῳ ἐξ εὐθείας
εὐθυβόλως· εὐστόχως. εὐσκύπως
εὐθυδήμονα· ἀπλοῦν δημότην. Εὐριπίδης
Ἀντιόπη (Ιε. 228)
εὐθυεπείλαις· ὄρθολογίας
εὐθυκαΐρα· η σχοῖνος· διὰ τὸ εὐθέως
κτείνειν. καὶ δύναται εἶναι εὐθυ-
κταίνα
εὐθυκρέων· παχύς
εὐθυκτείαν· λθύ πεφυκιῶν, εἰς δρόσον
εὐθυμια· εὐθημοσύνη. ἀμεριμνία. χαρά
εὐθυμον· ἀπλοῦν. εὐπνον. εὐμενή. καλῶς
διακείμενον [6900]
εὐθύνα (Dem. 717, 20)· δικαία διόρθωσις.
ἔξετασις
εὐθύναι· ἔξετάσαι. διορθῶσαι
εὐθύνας· τιμωρίας. δίκαιας (Xen. Ath. III 2).
τὸ δοῦναι λόγον ἐφ' ἔκάστῳ διμαρτήματι
[ad 8]
εὐθυνθῆ (cf. Thuc. I 95, 5). δικασθῆ
εὐθύνει· διοικεῖ. ἐλέγχει. δημοιοῖ. κυβερνᾷ
εὐθύνοιτο· κρίνοιτο
εὐθυνόμενον· εὐτάκτον. εὐπιθέσις
εὐθύνονται· κρίνονται. ἐρωτώνται. δίκαια
εἰσπράττονται, η διαιτούνται. η ήγιοχούν-
ται
εὐθυνος (Aesch. Pers. 828)· εὐθυνηρό.
δικαστικός. χρεωστής. κυβερνήτης. διορ-
θωτής
εὐθυντής· τὰ αὐτά. καὶ εὐθυντήρ
εὐθυντηρία· τὸ ἐν τῷ ἔδαφει σύμμαγμα
ὑπὸ τῶν δοχειτεκτόνων. καὶ μέρος τι τῆς
νεός (Eur. I. T. 1356)
εὐθύνω· τιμωροῦμαι
εὐθυρρήμων· ἐτοιμολόγος
εὐθύνει· ἀντίον

εὐθύτροιχας· δρθότρυχας		εὐκολίδες (cf. Callim. fr. LXXII)· εὐ τῆς
εὐθυμερές (Plat. Legg. 815 B)· εἰς δρθὸν		εὐκολίας ποιητική
φρεσκεμένον		εὐκομιδής (cf. Herod. IV 53)· εὐ ηγμένος.
εὐθὺν φέρεσθαι· ἐναντίον δρμάν		εὐκόμιστος ἐν ἐπιμελεῖᾳ
εὐτὰ (cf. Eur. Tr. 451)· † δέδια		εὐ κόμιστος· ἐπιμελεῖας εὐ τετυχηκώς· κο-
εὐτάδες· ἀμπελοι	[21]	μιδὴ γάρ η ἐπιμέλεια
εὐταλασία· εὐπ(ε)ιστία	[21]	εὐκομοι· εὐτροφοι· καλλίκομοι [53, 54]
εὐτατος· ήδεια	[23]	εὐχράτης· εὐκέφαλος· εὐκρατος (Eur. fr. 197.
εὐτασθι· καλῶς γνῶθι		506)
εὐτίσιν (Eur. Bacch. 791)· Διονυσιακῶν	10	εὐχρινές· εὐχερές· σαφές· εὐδιαίρετον
(6793)		εὐχρινή (Xen. Hipp. 3, 3)· εὐχόλα
εὐχαλεῖτε· ἀτερμείζει		εὐχρινής· δὲ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμβάνων.
εὐχαλεῖα· ήσυχία		καὶ δὲ νεκρός (Attici) [59]
εὐχαλον· δῖσιν (σῶον?)		εὐχτάζον· εὔχου
(εὐχαμία [Doric]· ήσυχία)		εὐχταῖον (Plat. Legg. 687 E)· τὸ κατ' εὐχήν
εὐχατάπογοτον· εὐκανθοτον, εὐχεροθς και-		ἀποδιδόμενον [62—64]
δμενον		εὐχτόν (Eur. Ion. 642)· εὐχῆς ἄξιον
εὐχατάροχος· εὐκατάφορος	[31]	εὐχυβεῖν, ὥπερ τῦν εὐβολεῖν, Ἀμφις
εὐχέατον· ἔγραν. εὐσχιστον. εὐκανθοτον		λέγει Γυναικομανία (fr. III)
εὐχηλα· εὐπρεπῆ		20 (εὐκυκον· εὐχορος) cf. 6945 [67]
εὐχηλήτειρα (Hesiod. Opp. 464)· ήσυχά-		εὐλάβεια· σεμνότης [69]
στρα		εὐλάβειτο· ἴροβεῖτο. ἐφυλάσσετο
εὐχηλον· δρυός (Ion. fr. 28)· εὐσχιστον.		εὐλάβεις· καπρᾶ· σκωληκῆ [72]
εὐξιλον. εὐκαυστον		Εὐλάβεια· Ἀρτεμις
εὐχηλος· [ad 36] πρᾶος. σῶος. εὐδύμιλος.		εὐλάδες (T 26)· σκαλήρας
στάσμος	[ad 36]	εὐλάδειν (Herod. III 16 IV 205)· σκωλήκων
εὐχλέα· ἑνδοξα (or Soph. OT. 161)	[38]	εὐλάδη· ατεῖ· λήματος καὶ ἀνθρεπας εὐ ζει.
εὐχλεια· εὐδοξία· ἑνδοξότης		Αἰσχύλος Κέρκυρόν σατυρικῷ (fr. 101)
εὐχληρία· εὐημερία. εύτυχία	[41]	εὐληνής· εὐέριος
εὐκλής· δὲ φῆς· καὶ ὀνομαστός. καὶ εὐειδῆς		εὐληρα (Ψ 481)· λιμάντες, ήνται. λέγεται
(ad εὐκλεῖς)	[43]	παρὰ τὸ εἰλεῖθαι ταῖς χερσὶν
†εὐηλος· Διὸς λερὸν ἐν Μεγάροις καὶ ἐν		εὐληρον· λιμάς (v. ταῦληροντε)
Κορινθῳ	[45]	εὐληρωσιων· πληρῶν
εὐ(χμ)ητον· εὐπαγῆ (6852)	[47]	? εὐληρητον· εὐκόλως λαμβανόμενον
Εὐκολος· εὐχερής. καὶ δὲ ἐναντίος τῷ δυσ-		? εὐληρητότερον· εὐχερέστερον
κόλῳ. καὶ Ἐρμῆς παρὰ Μεταποντίους		εὐλητο· ἐπέφυρτο. ἐτετάρακτο [84, 85]

COD. (18 εὐτὰ δαδία?) 20 εὐισατία 22 εὐίλατες, ίδια 26 cf. εὐσταλεῖ, εὐτα-
λεῖ 27 εὐ. ή. εὐκαμία cf. EM. 392, 4 28b post 6940; cf. 6927 34 cf. κηλήτειρα 35 post 41
(37 εὐκλεῖ? 40 εὐμορια?) Post 40 6928b 42 αἰδης (διε ειλήτης βενε obseratus) 48 π μ
ποτετοιος 55 εὐκραζ 60 εὐκταζε 61 ευκτέον 66 ευκολεῖν — Ἀμφεῖς δὲ γυναικομα-
νίαν 71 κάπραι, σκωληκίας 73 |αχία 76 εὐλήματι — εὐέχει — κεκυνόντη 77 εὐλή-
ρης 78 ήνται δὲ παρὰ 80 |οιοσν (83 H. e. ἐόλητο)

HES. 21 εὐρον· ποδάτον. μαλακόν (εὐειρον) 23 εὐλατεύειν (Deuter. XXIX 20
τ. I.)· εὐμενή είναι 31 εὐδέατοι (ε 60); ξηρᾶς Ad 36 ήσυχος (A 554) — εὐδόξος (ad
εὐκλεῖς) 38 εὐκηλία· ήσυχία 41 εὐλήγεις ἀραρυῖς (Ω 318)· εὐκλειστος καὶ ἀσφαλῆς
43 εὐκλειώς (X 110)· εὐφανῶς 45 εὐηλος· εὐχωρος (εὐκυκλοθς· εὐχορος) 47 εὐ-
κηημιδας (Γ 156 οι). εὐόπλους. η ευοπλοις ἀπό μέρος τῶν ὅπλων, ηγουν τῶν κνημιδων
53 εὐκλείζεσθαι (εὐκλεῖ·)· ἑνδοξαζεσθαι 54 εὐηραξ (Λ 251)· πλάγιον 59 εὐκτεώσ·
ηγρα (εὐεκτώς) 62 εὐκτικον (B 592)· καλῶς κατεκενασμένον, εἰν (ἐκτικαμένον) 63 εὐ-
κτικεύην (E 543)· εὐ οικουμένην 64 εὐκτίπενον (B 501)· εἰν οικουμενον 67 εὐκύ-
κλον (E 453)· στρογγυλας 69 εὐλαβεῖσθαι· φυλάττεσθαι (Μοερ.) 72 εὐλαΐ
(X 509)· οι ἐν τοῖς τραύμασι γνόμενοι σκωληκες 84 εὐλογείτω (Ps. CXLIV 21 non Eur.
Ph. 967)· ἐπαινείτω 85 εὐλόγησεν· ὑψησεν (Luc. II 28). εἰσηγειται δὲ παρὰ τῇ γραφῇ καὶ
κατὰ αντίστροφαν διτὶ τοῦ ἐβλασφημασεν (Theodorei, I Regg. XXI 10)

φύλογιστία· εὐθυνλία
εὐλογήειν (Democrit.)· εὐμοιρεῖν
εὐλοφος· ἥδιος. εὐχερῆς
εὐλωστοι· εὐνηρεῖς
εὐ μάλα· καλῶς πάντα
εὐμέρεια· εὐχέρεια: ησυχία: διάποτας
(Herod. II 35)
εὐμάριδες· εἴδος οὐποδήματος
εὐμαρξές· εὐχερές. ὑγιές. ἥδιον. δασφαλές
εὐμερέος· εὐφυής (-οῦς) τοις αἰδοῖοις
εὐμειλές· εὐμελικτον [98]
εὐμενέεσι· φίλοις
εὐμενεῖα· φίλα. διαλλαγή. συγχώρησις
εὐμενές· διαθόν. σπουδαῖον
εὐμενέτειαι· εὐμενής [7003—7]
Εὐμενής· Ἀρφο....
τεύμιλιχοι· εὐμ(ε)λικτοι. εὐφαρεῖς. μ(ε)ι-
λιχος γάρ δ ήδυς
εὐμέρδης· εὐρσότος; (7205)
εὐμολπία· εὐφωνία. τὸν εὐμενία
Εὐμολπίδας (Soph. OC. 1053)· οὗτος οἱ
ἀπὸ Εὐμόλου ἐκαλούντο, τοῦ πρώτον λε-
ροφαντήσαντος. πολλοὶ δὲ γεγόνασιν θυμώ-
νυμοι Εὐμολποι
εὐμοιρησεν· εὐτύχησεν. ἐκληρώσατο
εὐμόχθων· τὸν ἐν διαθῷ ἰδρωτῶν
εὐμωλα· εὐθετα. εὐοπλα
εὐμωλος· ἀγαθὸς πολεμιστής. εὐοπλος
εὐμωλότατον· ἀπαλόν. νεώτατον
εὐνάτι· ἀγκυραι
 ἐκ δ' εὐνᾶς ἔβαλον (A 436)
καὶ κοιτη
εὐναῖαι (Trag.)· αἱ ἀγκυραι, ἀπὸ τοῦ εὐ-
νάζεσθαι αὐτᾶς· εὐναὶ
εὐναῖος· λαγώς. Σοφοκλῆς Άλοιφι (fr. 177).
κατεπετηχώς [19]

[87] εὐναστήριον (Aesch. Pers. 160)· συνοικησιν
εὐνάτορα (Eur. Andr. 1041)· κοιμητερον
Εὐνεῖδαι (Lysias)· γένος διὸ Εὐνεω κε-
κλημένον, τοῦ Ιάσονος οὐεῦ, οἷον γένος τι
δροχηστῶν καὶ κιθαριστῶν. οἱ δὲ γένος τι
Ἀθηναῖς κιθαριστῶν. ἴνταθμα γὰρ φίκσαν
οἱ δρογοῖς αὐτοῦ [28]
Εὐνεως· Ιάσονος καὶ Υψηπύλης οὐδὲ τὸν
[25—27]
εὐνήτης· ἀνήρ [29. 30]
εὐνιδες (Empedocles. fr. CIV)· χῆραι
εὐνικές (Antimach. fr. CIV)· εὐκρινές
εὐνίκητον· εὐλίκημον
εὐνίκηφ· εὐκρινεῖ. πολὺ τικάση
εὐνίς (X 44)· ἵστερημένος. δρφανός. ἐνδεής
εὐνοια (Eur. Tro. 7)· φίλα
εὐνοι(i) καὶ· φίλικώς
εὐνομία·
(εὐνομηνομένη)· καλῷ, ἀγαθῷ τόμῳ διοι-
κουμένη (Dem. 744, 2)
εὐνοστος· ἀγαλμάτιον εὐτελεῖς ἐν τοῖς μί-
λωσιν, δοκεῖ ἐφορᾶν τὸ ἐπιμετρον τῶν
ἀλεύρων, ὅπερ λέγεται νόσος· φίς κέρων
διπό τοῦ κερδού
εὐνουν· συνετόν. γηήσιον. η φίλον
εὐνούχια (Theophr. IV 11, 4)· κάλαμοι
εὐνούχος· σπάδων, τομίας. κάλαμος
εὐνως· προσηνῶς [44—46]
Εὐξεινος· εὐμενής. καὶ ὄνομα πελάγους [48]
30 εὐέσος· καλῶς ἔξεσμένος
εὐέσον· εὐποίητον
εὐδοία (Aesch. fr. 34)· εὐπραξία
εὐδόμος· εὐώδης
εὐόδων· ἡδέων [54—56]
τεύοδότων· προθύμως εἰς τὸ παρέχειν
εὐόμενοι (I 468?)· φλογιζόμενοι [59]

COD. 88 εὐλογεῖν 90 εὐλαστοι 92 διόπτατος 93 εὐμαριδες 95 post
2007] εὐμάζεται, ἐφυεῖς 96 | λαέε (cf. διμήλη) 10 | βιστος 12 ἐπαγαθῶν 16 ἐκδεμάς
17 εὐναῖαι· λιαν κύρβαι 18 εὐναῖος — καπτηχής 22 Εὐνεων 24 λάσων καὶ ὑψηπύλης
ησσων 28 εὐνήτις 30 νερι 33 εὐκηπητο, εὐλιμητον 39 εὐμονοστος — τὸ ἐπὶ
μετα 41 εὐνοιοι 43 εὐνοιως 47 εὐγενής 52 εὐδόμοι 55 εὐώδημον [59]
HES. 87 εὐλύτωσον (noic.)· ἀπάλλαξον 98 εὐμελίω (Δ 47)· τοῦ εὐ ποτε τῇ
μελία χρησαμένου, οἶον πολεμικοῦ· μελία δὲ εἶδος δένδρου εὐθέτου εἰς δόρατος κατασκευήν.
η καλού, ἀπὸ τῶν μελῶν τοῦ σώματος. η εὐκτήμονος, πολυχοιματος 2003 εὐμερέτησι
(δ 185). φίλοις. προσηνέσ. τοῖς οἰκείοις ἔχουσι, καὶ ἴδιοις 4 εὐμενῶς (Sapient. VI 16).
πράσ. λαρός 5 εὐμελίτης (P 9). ινοπλος, ἀπὸ τῆς μελίας 6 εὐμελίω (Δ 47). πολε-
μικῶ 7 εὐμετάβλοτον· ἀλλο πρόσ ἀλλο 19 εὐνάς· κοιτη. η ἀγκύρας 23 εὐνεο-
μένων (Π 572). καλᾶς οἰκουμένων 25 εὐνή· κοιτη (Σ 340), στρωμή, κλίνη. ἀγκυρα
26 εινηθ θέντας (θ 292). κοιμηθέντας 27 εὐνηθήνα (Σ 331). κοιμηθῆνα 29 εὐνητον
(Ω 580). εν κατασκευασμένον 30 εινηθ θέντας (Greg. Naz. IV 28. p. 216 Dr.). καλᾶς γενθημένων
44 ειν θη (θ 32). κοιριθ δέ 45 εινην (Χ 44). ἀστερημένον 46 εὐδατο· ἔκαυχησατο
(θ 254). 48 ἔξεστη (Ω 280). καλῶς ἔξεσμένη 54 εὐδόμος (Prov. XI 9). διαθή 55 εὐ-
δώματον (Genes. XXIV 40). κατευθυνεῖ 56 εὐδώδωθη (I Paralip. XIII 2). ἔτουμασθή 59 εὐ-
οτατον (ν. εὐδιατον). οὗτος εὐφημιζόμενοι λέγουσι τὸν καλούμενον χείμαρρον, τὸ τῆς νεώς
τρῆμα

- εὐομφα· δύόματα
εὐόργυτος (Eubul. fr. I p. 217)· ὁ τῇ θερῇ
εὐχρήμενος
τενθρηγία· ἀπιστία (v. 6815)
εὐόργοις (Bergk. Lyr. p. 1082).
 † ὅσος γάρ εὐδέτεσιν εὐόργους ἔπος.
 τὸν ἐπὶ φύσον, τοῖς μὴ ὄργιζομένοις ἐφ'
 οἷς δεῖ, δλλὰ πάντα εὐ φέρουσιν. ἐσθ' ὅτε
 δὲ ἐπὶ ἰγνωμάτου
(εὐοχθεῖ)· εὐδωχεῖται, εὐφραντεῖται [65] 10
εὐοχθεῖν· εὐ ἔχειν, εὐθυμεῖν. πλήρη εἶναι.
 εὐτροφεῖν· ὅση γάρ η τροφή
εὐπαλές· ἥδαν (v. εὐσπαλενός)
εὐπαράφοροι· ἑξεστηκότες. ὅμοιοι
εὐπαθεῖν· εὐθερεῖν
εὐπαθείας· εὐθαροίας [71]
εὐπαρακολούθητοι· ώξεῖς εἰς τὰ πράγματα, καὶ οὐν τωρχεῖς [73]
εὐπάροιστοι· εὐπάραγωγοι [75]
εὐπάρυφοις· [ad 76] 20
εὐπαρύφων· † εὐμεταχειρίστων
εὐπατέρειαν· ἀγαθοῦ πατρὸς θυγατέρα (Z 292?) [79, 80]
εὐπεκθύοντες· πειθηρίους [82]
εὐπέκτων· εὐπόκων [84]
εὐπέταστον· πλατύ, εὐρίπιστον
εὐπετές· εὐχερές
εὐπετώς· εὐχερώς. ἥδατος. εὐκόλως, εὐθέτως. ἀρτίως
εὐπηγής (Φ 334)· εὐ τεθραμμένος. εὐπαγῆς
 τῷ σώματι
εὐπηκτος· εὐπλαγής, καλῶς πεπηγμένη
εὐπιλή· (μετρίως) πεπινωμένον [91]
εὐπλούσιον κανοῦν· εὐ ἔχον πλούτουν,
 διὰ τὰς ἐπ' αὐτῷ ὁλάς, πλοῦτον γάρ ἐλεγον τὴν ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν
 περιουσίαν· καὶ οὐλοχύτας τὰ κανᾶ, ἀ
 ολ Διωρεῖς ὀλβακήια
εὐποιοῖ· εὐποιητικοί. δίκαιοι
- Εὐπορία· ἡ Ἀρτεμις ἐν Ρόδῳ
 τε εὐπορητος· ὁ καλῶς διοικῶν
εὐπότερος· εὐτυχῶς
εὐπραγία· εὐποία
εὐ πράσσειν· εὐ πράττειν, εὐτυχεῖν
εὐπρέμνοις· εὐστελεχέοις
εὐπρέπεια· εὐμορφία
εὐ πρεπεῖς (Eur. Alc. 161)· εὐκόσμως
εὐ πρόκτον· † ἑξέργαζον [7103]
εὐ προστον (Σ 471)· εὐφύσητον
εὐ προιρον· εὐπρόσωπον. εὐκέφαλον
εὐ προστοτοι· εὐχερεῖς, εὐπρόσοδεκτοι
εὐ πρόσοιτος· φ τις εὐκόλως προσέρχεται.
 ἀπρόσιτος δέ, (φ) ἀμήχανος προσελθεῖν
εὐ προσφατέγκτοις· εὐηκόσιος
Εὐπυριδίας· δῆμος καὶ τόπος Ἀθήνησιν
εὐ πρωτος δημόρος (Alcætī?)· εὐπότος
εὐραι· αὐραι [12, 13]
εὐράξ (A 251 Ar. 1258)· ἐκ πλαιού.
 ἐκ δεξιῶν [15]
εὐρεῖος (Hesiod. Strab. p. 342)· καλῶς φέοντος, μεγάλως [17]
(εὐρείτα Eur. Tro. 809)· τῷ καλῶς φέοντι
εὐρειεπείας· εὐρεσιλογίας. ἐτυμολογίας
εὐρεῖσιος· φλύαρος
εὐρέσφι· γυναιξίν (= ἔρεσφι)
εὐρημα· ἐπιτυχία, ἐπιτόπια
εὐρήματα· βουλεύματα. η τὰ ἐν τοῖς μετάλλοις εὐρισκόμενα
εὐρημον· καλλιτέρε
 † εὐρήσει· λοιδορήσει
 † εὐρητοῖς· τοῖς ἀτιμήμασιν [26, 27]
εὐρινος (Soph. Al. 5?)· † εὐμυρος
εὐρινοτάτην· εὐσοφραντικοτάτην
Εὐρίπ(ε)ιος· Ποσειδῶν
εὐριπος· Θαλάσσιος τόπος πολύχροος † ἐπλάτος τῆς μεσότητος τῶν ὑδάτων. η ὁ εὐχερός μεταβαλλόμενος

COD. **62** εὐορκία, εὐ—?) **67** εὐπαλες **68** εἰ. παράφορος **78** εὐπατρίαν
— θυγάτηρ **79** δεξ· — ἐπιλύδες **87** εὐπότως **89** εὐπαγῶς **92** ὀλάς **7105** εὐπρόφρον
ον (εἰ. προληγ.) **8** εὐήχοις **9** εὐ πηγή (**10** v. πρόπων, γακουπώνεις) **18** εὐρεσιν,
ἐπίας **19** |ιάργος (**21** Callim. Apoll. 87?) **28** εὐπνούς! **29** |ιωτάης **31** εὐριππος

HES. **63** εὐόρμον (Φ 23)· ἐπιτηδεῖον (εἰς δρομον) **71** εὐπαθοῦντες (Ps. XCII 15).
εὐρωστοι (v. ἐν γῆραι πίονι) **73** εὐπάρεχον (I Cor. VII 35)· καλῶς παραμένον **75** εὐ-
πάρυφα (Ezech. XXIII 12)· καλῶς ὑφασμένα **Ad 76** διαδού πατρὸς θυγάτηρ, η νιός
79 εὐπατρίδαι (Eur. Alc. 920)· αὐτόχθονες, οὐχὶ ἐπήλυδες (Moer.) **80** εὐπρέδεις· οἱ
αὐτόχθονες οὐχὶ ἐπιλύδες **82** εὐπειχήπαγος (Eur. Andr. 1010)· καλῶς τετευχμένης, καὶ
 ἐπ' ἕτερη κειμένην **84** εὐπερίστατον (Hebr. XII 1)· εὐνόλων, εὐχερῆ **91** εὐπλοκαμέ-
δεις (β 119)· καλλιπλόκαμοι **7103** εὐπρήσσεσκον (θ 259)· ὑπηρέτον **12** εὐπυργον
(II 71)· εὐ τετευχμένην **13** εὐπωλον (E 551)· καλῶνς πώλους ἔχονταν **15** εὐρεῖα·
μεγάλη, πλατεῖα (A 740) **17** εὐρύταο (Z 34) **26** εὐριζῶν (Ps. XLVII 3)· πλατύνων
27 εὐρίζων ἀγαλλιάματι (Ps. XLVII 3)· καλῶς φίγας ἔχοντι καὶ χαροποιοὺς

- εὐρίπονς· δοχὸς ὑδάτων [33]
εὐροῖα· τράπεζα ἐπιψήκης, ἐν τοῖς κῆδεσι
παρατίθεμένη
εὐρος· πλάτος (λ. 312). καὶ ἀνεμος ἀπλιώ-
της (B 145) [36—39]
- Εὐρύάλος· ὁ Ἀπόλλων
Εὐρυάρασσα· ἡ Ἡβη [ad 41]
Εὐρυβάλιερδος· ὁ Διόνυσος
Εὐρυβάτης· πανοψγος, ἀπατεών, κέρφωφ
Εὐρυβάτον πρᾶγμα (Dem. 233, 9)· δει-
νός τις ἦν ἀνθρωπος ὁ Εὐρυβάτης 10
- Εὐρυθίων· τάφος ἐπ' Εὐρυθίωνι. καὶ
ἴσορη Δημητρος. καὶ παιγνάτια ἐν τοῖς
σκοτοταρίοις [46]
- εὐρύκλετα· σχοῖνος παχέα ἔχουσα τὰ ἄκρα
Εὐρυκλῆς (Ar. Vesp. 1019). ὁ ἐγνατόριμυ-
θος. ἦν δὲ γένος μάντιεων, οὓς ὅμωντο
Εὐρυκλεῖς ἔλεγον
- εὐρυκόδας· μεγαλόνος. μίγα λαχών. εὐή-
κος. εὐνοος· εὐτονος (q. vid.). εὐμενής
εὐρυκόδωσα (Euphor. fr. LXXXVII). εὐρυ-
τόμος. ἡ πολυάστερος ων ἐγ. ἡ μεγάλη. ἡ
πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα· κόσοις γάρ οἱ
φρεαῖοι τὰ κοιλώματα ἔλεγον [51. 52]
- Εὐρύμας· Θλέρος τὸ γένος, διάβολος δέ,
οὗτος ἀγρόπολης πολιούχος. κεῖται ἡ
Ιεροτία παρὰ Φερεκύδη (ρ. 202)
- Εὐρυμέδων· ὁ Ηεροεὺς (Euphor. fr. XVI).
ἡ Ποσειδῶν. ἡ δετός. καὶ Ἐρυῆς [55]
- τε εὐρυμνάσαι· ἔρενησαι [57] 30
- εὐρυναν (B 260)· πλατύτερον ἐποίησαν
εὐρύνειν· αὔξειν. τι λχνεύειν
- Εὐρυόδεια· μεγαλάμφοδος. καὶ ἡ Δημητρῷ
οὐτῶς ἐν Σκαρφ(ε)ιᾳ. καὶ ἡ γῆ [61—63]
- εὐρύοπα (Apol. 79, 19). μεγαλόφθαλμον.
ἡ μεγαλόφων. ἡ τὸν μεγάλως ἐφορῶντα.
οἱ δὲ τὸν μεγάλους ἤχους ἀποτελοῦντα διὰ
τῶν βροντῶν
- COD. 34 εὐροῖα — |κεις — σκῆδεσι περὶ 43 πλατεὸν 44. ἡ (ἢ ἀρόσιος?)
47 ταχέα (cl. 6895 εἰ δροιχάναι) 53 κείτον 56 ΕΜ. 397, 11 60 φρέδα 64 post 76
72 |ερον 75 εὐρός |δραπε.. αμένα Post 76] 64 (78 Unger par. Theb. 428) 93 εὐ-
σελαρύδον
- HES. 33 εὐρεόντα (ω 10)· πλάτια. σκοτεινά 36 εὐροως (Φ 130)· λαχνρός ὁσιων
37 εὐροον (H 329 Eur. Hec. 650). καλῶς θέοντα 38 εὐρόν· μεγάλως. πλατεῶς (Ε 545)
39 εὐρυάγνια (J 52). μεγάλη καὶ πλατεῖα ὑψη· πλατύ ἀμφόδον Ad 41; καὶ ἡ πλατεῖα,
καὶ ἡ μεγάλη ἐν τῷ πλανάσθαι ὁδός 46 εὐρυν κείειν κωλύειν (Ε 262 al.), κατέχειν
51 εὐρυκαῆσσειν (γ 144). κωλύειν, κατέχειν 52 εὐρουκρίσων (Α 102). μεγάλως βασι-
λεύων 55 εὐρύμναν (θ 260). εὐρυχωφον 57 εὐρόν· πλατύ. μέγα 61 εὐρυοδείης
(Π 635). ώμοις 62 εὐρυκακέων (νον πιθili). κωλύω, ἐπέχω, κατέχω 63 εὐρυμέττωπον
(Κ 292). πλατυπωνον 66 εὐρυπελεύς (Ψ 74). μεγαλοπονον 70 εὐρυνθενές· μεγάλως
ἰσχυντος, μεγαλοδύναμον (Π 455), μεγαλοσθενές 71 Εὐρύνθενς (Τ 123). Σθενέλον καὶ Νι-
κηπτης (Ιππης) υἱός 74 εὐρύχωφον (Ιεσι. XXX 23). μεγάλως πολυχωφον 87 εὐρω-
τιῶντες (Ιον. IX 11 [5]). σαπίντες 95 ἐνσέλμοιο (B 170). εὐκόπου. εὐκαθιδρον. εὐδα-
δότον 96 ἐνσέλμον (μ 358). ώμοις 97 ἐνσέλμων (Η 419). τὰ αὐτά 98 εὐσεν
(ι 389). ἱμάδισεν (εὐδάμισεν cod.) 99 εὐ σημον (I Cor. XIV 9). εὐδηλον, φανερόν

εὐσθένεια· δύναμις
εῦ(ε)καιροι· ταχεῖς (v. κοῦφον)
ἐνσκαρφθμοι (N 21)· εὐποδες, εὐκίνητοι,
ταχεῖς· σκαρφθμός γάρ η κίνηται, τὸ δὲ
σκαίρειν τὸ κινεῖσθαι
εὐσκοπος* ἀνετος
τεύσμαλον· εύχαρι
εὐσμερδής· εύψωτος (cf. εὐμερδής)
εὐσμιλευτα· εὐ κατεσκευασμένα· διὸ τῆς
λατυπικῆς σμιλῆς· δύναται δὲ καὶ τὰ
σμιλάκια (ad εὐσμιλῶτα) τεύβαρα
εῦσοια (Soph. O. C. 390)· εὐθηνία. σωτηρία
εὐσοοι· δασφαλός σωσόμενοι
εὐσοντας· ἐκδέροντας
Εὔσους· ὁ διευτυχῶν. καὶ ηρως ἐγχάριος.
καὶ εὐκίνητος. εὐφόρος [221]
τεύσπαλεύς· εὐτελές [13]
τεύσπαρτεος ιστός· οὐ μήτε ἀραιός,
μήτε πυκνός ὁ στήμωτα τυγχάνει
εὐσπολον (Aeoles)· εὐέμονα. εὐσταλέα [16] 20
εὐστάθεια· παγιότης ἐρημειμένων
εὐστάθισν· θεισν· ηδονῶν
εὐσταθέος· καλώς βεβηκότος (non Hom.).
εὐποιητον (Σ 374)
εὐσταθής· βέβαιος
εὐσταθήσονυσιν· ησυχδσουσιν
εὐσταθῶς· ἔδραιως. καλώς ἐστώς
εὐσταλεῖς· καλῶς ἐσταλμένους
εὐσταλής· κατοικισμένος
τεύστασιν· εὐσχήμονα τὸ γάρ εὐστοιλιμένα
εὐστείλεον· καλής λαβής ἔχουσαν
εὐστέφανος· εὐ(κέ)φαλος. εὐκοσμος (σ
192)· γυναικέος γάρ κόσμος η στεφάνη·
καὶ ἐπὶ πόλεως μεταφορικός εὐπυργος, εὐ-
τειχος. καλὸν στέφανον ἔχων
εὐστέφες· καλῶς πεταπημένον, τετριμένον
εὐστόν· τὸ τείσιμενον (cf. gl. Θ 969)
εὐστομοι· ἀπὸ μέρους, εὐπρόσωπον
εὐστρα· βόθρος, ἐν φούς ήσ εὐνοι. καὶ
ὅ στάχυς, ὅταν μήπω πέπιπος ὡς ἀπο-
φλοιοσθῇ [32, 33]

εὐσύμβολον· εὐσυνάλλακτον [35]
εὐσύνωπτον (Arist. Poet.)· φανερόν, εὐ-
θεώρητον, σαφές
εὐσφυρος· καλλισφυρος. ἀπὸ μέρους, καλὴ
εὐσχήμονες· εὐσχημόνως καὶ εὐ σχήματα
ἐν δρχήσει ποιούντες
εὐσχημόνως· εὐλαβεῖς [40]
εὐσωπία (Dor.)· ησυχία
εὐστερχον· εὐκύλιστον· σωὴ γάρ η ἐφορμὴ
καὶ φορά, ης εἶδος η κύλισις
εὐστέρχον (Hesiod. Scut. 273)· εὐδρόμου
(7211)
εὐτή· ἄν (A 242)· ὅταν ὁπόταν [ad 44] [45]
εὐταξία· εὐκοσμία
εὐτε· (Hom.)· ηνίκα, ὅτε [ad 47]
εὐτέ κεν εἰο (epic. inc.)· δόπτε αὐτοῦ
εὐτέκμαρτον· καλῶς τυπούμενον
εὐτελές· δηλγῆς δαπάνης. καὶ σύντομον
εὐτελής· σύντομος (δόδαπανος)· πολυτε-
λῆς τὸ γάρ (δὲ?) δ πολλὶν σκευωθὲν ἔχων
χρόνον καὶ ἀνατομάτων
εὐτέλεια· ταπείνωσις, πενιχρότης
εὐτή· ἐπικάσθη (inc. epic.)· ὅτε ἐσκεδοθη
εὐτή τις (Empedocl. 4 Sz.)· δόπτε τις
εὐτεχνία· σοφία, σύνεσις [56]
εὐτεμήτοις· εὐ κατεσκευασμένοις
εὐτονία· περιεικαία. καρτερία. υπομονή
εὐτονος· εὐμετής. γενναῖος
εὐτόνως· λαχνφος. ἐλαφρᾶς (λαβρῶς?)
εὐτραπελία· κονφότης [ad 61]
εὐτράπελος· γελοιώδης
εὐτρεπή· ητοιμασμένον
εὐτρεπής· ητοιμος. δίκαιος [65]
Εὐτρηΐους· τοὺς ἀπὸ Εὐτρήσεως, τῆς
πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Δωρικῶς δὲ εἰρηκε
Τηλεκειδῆς (p. 378). Θέλει γάρ εἰπεῖν
Εὐτρηΐους [67]
τεύτροσσεσθαι· ἐπιστρέφεσθαι. Πάφιοι
εὐτρόχαλον· εὐκυκλον. ταχιόν
εὐτυκάζον (Aesch. Sept. 149)· εὐτυχον
ἔχε. έτοιμον

COD. 7206 εὐσμηλωτα, εὐ κατα| — λαπυπικῆς σμύλας 10 εὐφρορος (12 εὐσπα-
λές = εὐπαλές Cyprii!) 13 ενέμειον 16 ει. εὐκαλεῖ 17 ἐφεριμένον 23 εὐστ| 26 εὐ-
στελον 27 ἐπιπόλαιως 28 εὐστειβές 37 καλῆ| 42 σάθη — σφορομή — κύλησις
48 εὐ τέκεν οίο 57 κατα| 59 ει. εὐρυκόδας 66 εὐτερηίους, — εὐτρης — εὐστριστους
68 ἐπάφωι (cf. ἐπιτρύσσειν) Post 69] εὐτυχές, εὐεργές 70 εὐτυκάζον, εὐτυκτον

HES. 7211 εὐστέρχον· εὐδρόμου (εὐσ—) 13 εὐσπλαγχνον· εὐηλον (εὐλεων?)
16 εὐσταλεῖ· ἀτρεμει (v. εὐταλεῖ) 32 εὐτρεπτοισιν ίμασι (β 426)· σειραις δερματι-
ναισιν 33 εὐστρόφφ (N 599)· καλῶς λατραμιένφ 35 εὐσυναλλάχτως (Prov. XXV
10)· εὐμεταδότως 40 εὐσχολῶ· σοχολην ἀγό (Moer. p. 138) Ad 44 εὐγε 45 εὐταλεῖ·
ἀτρεμει (7216) Ad 47 καὶ καλῶς 56 εὐτραδιέτων· εὐτυχημένων (εὐγμαλέων) Ad 61
μωρολογία, αισχρολογία (Ephes. V 4) 65 Εὐτρη· πόλις Ἀρκαδίας 67 ιὐτρητοισι
(Ξ 182)· καλῶς τετριμένους

(εὐτυχές· εὐεργές.) εὐχερές. εύποιητον.
ἔρδιον
εὐτυχίστων· εὐτυκή ποιήσων
εὐτυκώς· ὁρδίως καὶ τὰ ὅμοια
Εὖπνος· ὁ Ζεὺς [ad 74] παρὰ Δελφοῖς
εὐφάλαρα· λαμπρά [76]
Εὐφάμιος· ὁ Ζεύς
εὐφάρμακον· εὐχροον [79, 80]
εὐφρεγεῖς· λαμπρούς
εὐφερόμενοι (sch. Thuc. III 15)· εὐδοκι-
μοῦντες

εὐφῆμα· καλά, ἐπαινετά
εὐφῆμει (Coll. Ap. 18)· καλά λαλεῖ, η ἐπαινεῖ
εὐφῆμησα· βοήσα μετ' εὐφῆμιας
Εὐφῆμος· ὁ Ζεύς ἐν Δεσμῷ
εὐφῆμοντι· στένουσι, κωκύουσι, κατὰ ἀν-
τίφρασιν
εὐφήμως· ηδίως
εὐφήμοις γύροις· δυσφήμοις, κατὰ ἀντί-
φρασιν. Αἰσχύλος Γλαύκη Ποτνιᾶ (fr. 38)
εὐφλεκτά (Xen. Kη ΙΙΙ 5, 22)· εὐκαή ἔνδια
εὐφορία· εὐθηνία. καλὸς ἵνιαντος;
εὐφορίν· καλῶς φέρων
Εὐφράδης· Πάταικος ἐπιτραπέζιος
Εὐφράτης· ποταμός, παρὰ Ίουδαοις Ἐδ-
βεκλ., καὶ ἤχθυς
εὐφρόνη· νήδης. καὶ εὐφροσύνη
εὐφρονίων (Dor.)· εν τὰς φρένας διακεί-
μενος. φρόνιμος, καρδιῶν
εὐφροσύνη· εὐθυμία
εὐφρων (O 89)· ηδίς. αἰδέσιμος. Ιλαρός.
καλόσφρων [99]
εὐφύτης· ὄξυντης. γρῶσις
εὐφύτης· ὁ ἔξ ἐτοίμου λίγων, καὶ σκάπτων.
μέτριος. σπουδαῖος. ώραιος. ἐπεικής
εὐφύτης· τάγματα
εὐχατήσαι· ἐπικαυχήσασθαι
εὐχατότερον· πλούσιωτερον (εὐχαῖ—)
εὐχεαί· [7305] ἀψέεις. λέγεις
εὐχειλον· εὐτροφον. εὐχορτον [7]
εὐχερής· εὐκόλος. εὐτομος (εύντ—)
εὐχέρεια· κονφότης

COD. 72 εὐτυχήσθων· εὐτυχῆ 75 |ραλα 78 ἕχειν (Eustath. 1416, 2) 87 κο-
λέουσι 89 γλαύκοποτεν· 93 παταικὸς ἐπιτραπέζιος (v. Γιγγάνων) 96 |ιῶν 7327 ἀξιος
31 cl. φτι ἀνασσα 39 γάμος (ώραιος!) 48 cl. επ' ἀμεροφάγτη

HES. Ad 74: η καλὸς ὑπονος 76 εὐφαλον· ἐπιθαλάσσιον (B 538). βραχυθάλασσον
(B 584) 79 εὐφημιαν· σιωπὴν. εὐλογίαν 80 εὐφαπτον· ὑπὸ θεοῦ κατεξόμενον (v.
ἐφαπτός); 99 εὐφρονίων (A 73)· καλῶς φρονῶν Ad 7305: καυχᾶ (A 388) 7 εὐχεο·
ἴκανχω (Π 814). ηγόνοι (A 101) Ad 10: καυχάσθοις (Φ 501) 11 εὐχεται (E 173). καυχάται
12 εὐχετάσθαι (Z 268). εὐχεσθαι 16 εὐχομένης (A 397). καυχωμένης Ad 17: καύ-
χημα (E 654) 24 εὐθωδει (I 382). εὐσέμω 26 εὐθολον· συνετον (ἀλόλον) Ad 38: η
ώρως. η ὀλίγωρος 42 ἐφαλον· δηρόνεον (ἐφλίδων) 45 ἐφαλον (B 538, 584).
ἐπιθαλάσσιον. βραχυθάλασσιον (v. εὐφαλον) 47 ἐφαλλόμενος· πηδήσας (ἐφαλάμενος)

εὐχεσθαι· ἱκετεύειν. [10] αὐχειν. λέγειν
[11, 12]

εὐχετίαζον· ηγόντο
εὐχήμονα· εὐχῆς ἀξιον
εὐχόμεθα· φαμέν
εὐχος· [17] βούλησις. νίκη
εὐχον· χῶνη. Σαλαμίνου
εὐχρηστος· χρήσιμος
εὐχωλή· εὐγή (A 65). καύχησις (A 450).
θυσία. νίκη. τέρφις. χαρά
τευχώλησην· ἔχωλησεν (Cyt. Dr.)
εὐψυχος· ίλαρός
εὐψω· καίω, φλογίζω [24]
εὐώδια (Xen. Symr. II 3)· εὐοσμία [26]
εὐωνον· εὐπρατον, εὐαγόραστον. η δ μή
δξιον λόγου
Εὐώνυμον· δριστερόν. καὶ δῆμος φυλῆς
της Ἐρεχθίδος
εὐώνῳ· εντελεῖ
εὐώπα (Soph. OT. 189)· εὐόφθαλμον. φί-
λον
τευχώπιον· πυρὶ παρθενική, ἐν Τροιζῆνι
εὐωρεῖν· παίξει
εὐώρεῖν· τὸ μηδενὸς ἔχειν λόγον, η μηδε-
νός φροντίζειν
εὐωρία· ὀλιγορία, διαλέια
εὐωριάζειν (Soph. fr. 514)· ὀλιγωρεῖν, μὴ
ἔχειν φροντίδα. παρακόνειν
εὐώροιο· δικαιαίς
εὐωρος· καταφρονητικός. η φροντιστής
εὐωρος· γῇ η τὰ φραΐα ἔχουσα [ad 38]
εὐωρος γάμου· Σοφοκλῆς Ἐριδί (fr. 191).
ητοι φροις. η ὀλιγωρος. οὐτω γάρ λέγουσι
κατὰ ἀντίφρασιν· ως δ αὐτὸς ἐν Σκυρίοις
(fr. 514) κονῆται τῷ εὐωραίκειν
εὐωχηθέντα· εὐφρατέντα (7426)
εὐωχία· εὐφροσύνη [42]
ἐφαιδύνθησαν (Allice)· ίλαροι η λαμπροί
ἔγενοτο
ἐφανετο· εδοξειν [45]
ἐφαλῶν (Dor.)· προσηλῶν [47]
τεφαμεροφαρίφ· δηεφημέρωφ. Ταραντίνοι

- ἰφάμην· [] ἐλεγον. [] ἰδόκουν
ἰφάμιλλον (or. Alt.)· ὅμοιον
Ἐφάμιος· Ζεύς (v. Εὐφρ—) [52]
ἰφάπτεται· προσεγγίζει
ἴφανεν (Dor.)· ἔδειξεν, ἔφανέρωσεν
† ἔφαντίδας· πόρνας
† ἔφαπτός· ὑπὸ θεοῦ νεχαρισμένος
ἴφάργυνσαν (Cret. Sicul.?)· ἔφραξαν
ἴφαρδομόν· δροβεντὸν πεδίον (4241)
† ἔφαριξαντο· ἔφήσαντο
ἴφασαν· διγούντο. ἐλεγον [61]
ἴφάτισαν (Herod. V 58)· εἰπον. διεφήμισαν [63]
ἴφαύλιξον· εὐτέλιξον [65, 66]
ἴφ' αὐτάς· πρὸς αὐτάς
ἴφαψαι· δῆσαι λιμάντα (calcei)
ἴφασθεν· ἔγελασαν. διεχνήσαν
ἴφ' ἐν τοῦ· καθ' ἐαυτόν [71]
ἴφεγρήσσων· διγυρνων (επ—)
ἴφειρες· ἐπίπεδον, ταπεινόν, χαμαλ
ἴφεδτα(ι)· δρόγη τις ἐν Σάμῳ
ἴφέδρα· πία τις, ἢν καὶ ἵππουριν κα-
λοῦσσι
ἴφέδραν· ἐφ' ὧν καθῆτο (οἱ) τὰς λύρας
ἔχουσι. Φρύνιχος Ταντάλῳ (fr. 7). καὶ κίο-
νος μέρος. καὶ οἱ γλυντοί (Aristot. ΗΑ. I
13), καὶ δρυγατα λατρικά εἰς καταρτι(ο)μούσ
ἴφεδριχεν· ἔδισκενεν. ἐπαιζεν
ἴφεδριχειν· παῖσιν τὴν λεγομένην ἐφε-
δριασθεὶς παιδινί, ὅταν πειραγαδῶν τὰς
χειράς τις κατέ νάντον, ἐκ τῶν κατόπιν
βαστᾶντι τὸν νικησαντα. ταῦτην δὲ τὴν
παιδιάν Ἀττικοὶ ἐν κοτύλῃ λέγουσιν.
ἄλλοι δὲ τὴν συναφήν τῶν χειρῶν,
παρὰ τὸν κρικίδον
ἴφεδρισσων (—ησσων)· παρακαθήμενος
ἴφεδριστῆρας· τοὺς ἐπικαθημένους ἐν τῷ
εἰλημένῃ παιδιῷ
ἴφεδροι· ἐπιτροποῦντες
ἴφεδρόν τι (Hippocr. III p. 79 K)· δστοῦν 40
τι ἐν ἡμῖν

COD. 54 ἔφαμεν

62 [μησαν 69 cl. εασθεν Post 75] καὶ κίονος —

τις τι (95 cl. σουνεπτάθαι)

εποχεῖν — επεξις 7403 ἔφεσπεκεν

γμασιν 13 ἔφεεις 16 ἄσκι, κατάσκι, αἰσ — δ μὲν ἄσκι — αἰσ αὐτὸς

HES. Ad 49 φίθην (E 190). ψλέλαβον (O 251)

σκεν (μ 275)· ἔλεγεν 63 ἔφατο (Π 518)· εἰπεν

φαύλον, φαύλον ἥγησαμην 66 ἔφαύλισσον (Genes. XXV 34)

(Ε 527). ἔφενυον 85 ἔφηβια· νεότης 86 ἔφειλατο (Ε 61)· ἔφιλησεν

πρότωτο 88 ἔφειστο· ἐπενέγκω. ἐπιβάλω (Α 567)

πέμψω 7400 ἔφειται· ἐπικαθήσεται (7384)

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

- ἐφεδρος· ταβλιστῆς τρίτος. ἐνεργειῶν (Cal-
lim. Del. 125). καὶ δ ὑφ' ἡμῶν ἐπίκλη-
ρος (Herod. V 41). καὶ διφρος τις. καὶ δ
ἐπιδίφρως [καὶ] χειροτέχνης
ἐφέσεται· ἐπικαθήσεται (7400) [85, 86]
ἐφεῖτο (Aesch. Prom. 4)· ἐνετέλατο [ad 87] [88]
ἐφέλης (Aeoles)· ἐπίαλτος (4625)
† ἐφελγύνοντες· ἀλγύνοντες (v. ἀφελγύ-
νοντα) [91]
ἐφέλκυσον· ἔλκυσσον
ἐφέμεν· παρεῖναι
ἐφενάκιζον· ἔχεινασον
† ἐφενάπται· ἐπακολουθῆσαι. Λάκωνες
ἐφέξεις· σταθῆ. ἀποκαθῆσει. παύσει
ἐφεξις (Ar. Βερ. 338)· χάριν. ἐνεκα. κε-
λυσσων. η πρόφασιν
ἐφεξις· χάριν, ἐνεκα. ἐποχήγ. πρόφασιν.
Ἐύριπίδης Πειρίθω (Ιτ. 602). ἐπεξῆς (ad
ἐφεξῆς) [99—7401]
ἐφεπεν· ἐφεπε. κατήπειγεν
ἐφεπεσκον (μ 330)· ἐπεπορεύοντο
ἐφεπόμενον· ἐπακολουθούντες [6, 7]
ἐφεπόντες (ι 121)· ἐπερχόμενοι. ἐπιδιώ-
κοντες. ἐπιπορεύμενοι ·
ἐφερβεν· ἐφεφεν
ἐφ' ἐργμασιν· ἐργοις
ἐφερσεν· ἐκύησεν
30 ἔφες· ἀφες· ἐπιβαλοῦ [ad 12]
ἐφεσεις· ὄρέξει
ἐφεσεως· ἐπιθυμιας, δρέξεως
Ἐφέσια (Thuc. III 104, 3)· δύῳν ἐν Ἐφέσῳ
ἐπιφανῆς
Ἐφέσια γράμματα (Αποχι. fr. I p. 345).
ἢ μὲν πάλαι (σ')· ὑστερον δὲ προσέθεσάν
τινες δπατεώνες καὶ ἀλλα. Φασὶ δὲ τῶν
πρότων τὰ ὄνδρατα τάδε· ἀσκιον, κατάσ-
κιον, λίγ, τετράς, δαμναμενές, αἰσιον.
Δηλοὶ δὲ τὸ μὲν δσκιον σκότος, τὸ δὲ
κατάσκιον φῶς, τὸ δὲ λίγ (γῆ, τετράς

56 v. εὐφαπτος 58 εναρδμον?)

76 ἐφ' ἐδρανα 83 δι-

φρας τι 98 ἐφέδρεις, 98 ἐφέξεις —

εποχεῖν 9 ἐφέρεις 10 ἐφέρ-

εις 52 ἔφαν (Γ 161)· εἰπον 61 ἔφα-

σκεν 65 ἔφαύλισσα (Iob. XXXI 34)· ἀπέβα-

42*

Digitized by Google

λον, φαύλον, φαύλον ἥγησαμην 66 ἔφειλατο (Ε 61)· ἔφιλησεν

πρότωτο 88 ἔφειστο· ἐπενέγκω. ἐπιβάλω (Α 567)

πέμψω 7400 ἔφειται· ἐπικαθήσεται (7384)

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

πόδας ἐπὶ δώδεκα 7 ἔφεπτεν (Α 177)· ἐπεδικεν

τεθνεῖν. ἐπιτροπεύονται 6 ἔφ' ἐπταπόδην (Ο 729).

Συγάν έως, η θρόνον, η ώπολόδιον ἐπτά

<div data-bbox="500 2403 882

δὲ ἐνιαυτός, δαμναμενεὺς δὲ ἡλιος,
αλισον δὲ ἀληθές. Ταῦτα οὖν λεγά ἐστι
καὶ σύμα
ἔφεσασθαι· ἐπικαθῆσθαι (I 455 ?)
ἔφεσταν· ἀντικοίσιν. ἀνιδυμίαν
ἔφεσι(α)ον· ἐκκλητεύσαντον
ἔφεσις (Demosth.)· ἐκκλησις. ἐπιθυμία,
δρεγίς. καὶ ἡ ἐκ δικαστηρίου εἰς ἔτερον
δικαστήριον μεταγωγή
ἔφεσπερενέσθαι· ἐσπέρας ἐγρηγορέαν
ἔφε(σ) πόδευθα· ἀκόλουθούμεν [23—25]
ἔφεστιασ(ά)μενος· εὐωχθείς, εὐφραν-
θεῖς
ἔφεστιοι· [ad 27] ἔνοι, ἐπίδημοι. οικέται
(Ικ—?). Σκυθῶν βασιλέων ἀποστάται
ἔφεστιος· αὐτόχθων. ἡ πολίτης [ad 28]
ἢ ἔφεστα· τὸ ἐσπερινὸν δίκτυον
ἔφεστρις· χλανίς
ἔφεστριδες· τὰ επιβληματα
ἔφέται (Dem. Aristocr. § 37)· δικαστῶν ει-
δος Ἀθήνησι, τῶν ἐφ' αἰματι δικαζόντων
ἔφέτας· τοὺς ἡγεμόνας τῶν Περσῶν κατα-
χρηστικῶς (sch. Aesch. Pers. 79). κυρίως
δὲ οἱ τὰς φυνικὰς δίκας Ἀθήνησι δικά-
ζοντες
ἔφετην· καταληπτήν
ἔφετινδε (Cratin. p. 184)· εἶδος παιδιᾶς,
ὅταν σφαῖραν ἀλλὰ προτείναντες δλαχῆ
βάλλωσι, καὶ πεποίηται παρὰ τὸ φενακίεν
ἔφετις· παιδισκή. δάκονος (ἐπέτις?)
ἔφετημή (Σ 219)· ἐπολή, ἐπιστολή, νοιυθε-
σία, πρόσταγμα
ἔφετμων· τὰ αὐτά
ἔφευξαν· ἔφυγον
ἔφέψει· καταλήψει
ἔφεψιώμενοι· ἐπιταξούτες, ἐπικωπτούτες
ἔφεψιώνται (τ 330)· ἐπιπαίζονται. ἐπι-
καταλαμβάνονται. ἐφήδονται
ἔφέωται· ἐφέται
ἔφη· εἶπεν. ἔδοξεν. δικερίθη [45]

COD. 19 ἔχαλ| 21 ἔφεπορεύ| (cf. ἐπιεσάμενος) 26 οἱσμένοις 32 διωκομένων
43 ἔφεσται, ἔφῆται 52 |ρισθή Post 52] 7474 ἔφηδεις 56 περνῶν (v. ἔφαντίδες)
(57 L. εὐφαλος. ὑψηλόδοξος) 58 ἔπατησεν 59 ἀμετ[ἄφθ] 65 βελτίστων φήμης (v.
ἀφαμιτται) 74] post 52 77 ἔφθαται ἐμάλασα 78 εφθαλεῖς 83 cf. ἔφισθη 85 ἔφθο-
νοτ, τὸ δι

HES. 23 ἔφεσσατο (Greg. Naz. Arc. VII 115 p. 16)· ἐπεβάλλετο 24 ἔφεσσατ
(v 274)· ἐπικαθίσαι τῇ νηὶ 25 ἔφεσσεσθαι (I 455)· ἔφέσσαθαι, καθέκενθαι Ad 27 ἔνοικοι,
ὅσοι ἔστιαν καὶ οίκον ἔχουσι (B 125) Ad 28 ἡ ἔνοικος (γ 234) 45 ἔφηβιαν (II Macc.
IV 9)· νεωτέραν 48 ἔφήβων (II Macc. IV 12)· νεωτέρων Ad 64 ἐπειφερ (Ψ 524)
57 ἔφηλος· [έφυλος. ὑψηλόφορος. π] ἔφηλιδας ὡς ἡλιος ἔχων εἰς τὴν ὄψιν (Levit. XXI 19)
61 ἔφημερια (LXX)· ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία 69 ἔφηνεν (B 318)· ἔδειξεν, ἐποίησε
φανερόν (v. ἔφανεν) 70 ἔφησεις (A 618)· ἀναπείσεις Ad 71 ἐπίκειται (B 15) 72 ἔφησθα
(A 397)· εἴπας 79 ἔφθης (λ 68)· προέλαβες. ἔφθασας 82 ἔφθατο (A 251)· ἔφθάρησαν
84 ἔφθιτο· ἔφθάρη (Σ 100), ἐτελεύτησεν

ἔφηβοι· οἱ ηθῶντες. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ
παρθένων
ἔφηβος· παῖς μικρός, ἐν τῷ ἀκμῇ [48]
ἔφηδεσθαι· ἐπιχαίρειν, ἐπιτέρπεσθαι
ἔφηδοι(το)· τέρποιτο
ἔφηδομενοι· χαρούντες
ἔφηθη (Cretic.)· συνεχωρήθη (ἡφεισθη)
ἔφήκατο· ἐνετέλατο
ἔφήκηε· ἐξεκαλέσατο. ἔφρωμησεν [ad 54]
10 ἔφήκηε (Soph. Ant. 1257)· ἔφρωμη. ἐπέρ-
χεται
ἔφηλιδες· περόναι. καὶ πάθος δὲν προσώ-
πουν τραχύτερος (Hippocr. I p. 217). καὶ
αἱ τοῦ ἡλίου ἐπικαύσεις, αἱ καὶ ἔφηλεῖς
[57]
ἔφήλωσεν (Aesch. Ag. 492)· ἡμάτησεν
ἔφήμερα (Thuc. II 53, 2)· μετάβολα. φθαρτά
ἔφημέρα· ἔφημέρας ἔφημέρας [61]
ἔφημέριοι· ἀνθρωποι θητοί, ἐπιθετικῶς
ἔφημεριών· ἀνθρωπῶν
ἔφήμερον· τὸ κάνειον (Nic. Al. 250). καὶ
μύρον τι. καὶ ζῶν οὔτε καλούμενον, ὅπερ
ζῆ μίαν ἡμέραν (Aristot. ΗΑ. I 53 V 231)
ἔφημιας· ἀγροί. καὶ βίττους ἀφημήνης
ἔφημοσύνη (Apoll. 80, 3)· ἐντολή
ἔφημισθν· ἐν τοῖς χρόνος ἡμῶν
τέφημιστος· εὐφήμιστος [69, 70]
ἔφηπται· περιήπται πρόσκειται [ad 71] [72]
ἔφησθειεν· ἐπιχαρεῖν
30 (ἔφησθεις· ἐπιχαρεῖς)
ἔφησθης· ἔχαρης
ἔφησομαι· ἐπιθησομαι, ἐντελοῦμαι (Ψ 82).
ἐπισκήψω. ἐπισκέψομαι. πέμψω, πλοστελῶ
ἔφθά· μαλακά, διὰ τὸ καλεσθαι
ἔφθαλέον· (όπτον) [79]
τέφθια· διέθανεν (483)
ἔφθιται· ἔφθιται. τεθνάσιν (ad ἔφθιται)
[82]
ἔφθισθη· ἀπέθανεν
[84]
40 ἔφθισθη· ἀπέθανεν
ἔφθον· τὸ ωπτημένον

ἔφιαλεν· ἐπεχείρησεν
ἴφιαλτης· ὁ ἐπικῆδων
ἴφιγμένοις· ἐπιτυχόντας .
ἴφιγμένοις· ὑκνεῖν [90]
ἴφιεις· ἐπιβάλλων, συγχωρῶν
ἴφιεμαι· ἐπιθυμῶ, καταλαμβάνω
ἴφιεμεναι· ἐνδίδοναι
ἴφιεμενοι· ἐπιθυμοῦντες
ἴφιεντα· ἐπιθυμοῦντα
ἴφιεμενος (v 7)· ἐπιθυμῶν. ἐντελλόμενος
ἴφιέρεια· τὰ ἐπὶ τοῖς λερεοῖς αἰδούμενα
ἴφιγδειν· ἐπικαθῆσται
ἴφιημι· ἐφίειν κελεύω, ἐπιτρέπω
ἴφιησι· ἐπιτρέπει
ἴφικέσθαι (Plat. Hipp. m. 432, 17)· κατα-
λαβέσθαι (—βεῖν)
ἴφικνεῖται· καταλαμβάνει
ἴφικνούμενος· νοῶν, φθάνων. ἔγγιζων.
παραγένομενος. ἦ γνῶς
ἴφικοιτο· παραγένοιτο. νοήσει(ε)
ἴφικτόν· δυνατόν. καταληπτόν
[ad 7506] φίλον ἐποίησατο (αἱ ἐφιλιώσατο?) [7]
ἴφικνους· τὰς ἐπὶ τὸν ἴντον σάρκας
Ἐφικνος· Ζεὺς ἐν Χίψ
ἴφικπος· δγῶν γυμναστικὸς παρὰ Λικανῶν
ἴφι· ἵππων· ἐπὶ τῶν ἵππων [12]
ἴφικτενουσιν· ἐκγητοῦσιν
ἴφικτορεῖν· ἐπερωτᾶν
ἴφικτυσεν (Aesch. Suppl. 47)· ἐγείνατο, ἐγέν-
νησεν
ἴφιλα (Ar. Plut. 718)· ἐμάλασσεν. συνεμίσ-
γετο, συνῆν
ἴφιλεγεν· ἔκατε σφοδρῶς
ἴφιλιβεν· Ἐθλιβεν
ἴφιλιδεν· διέρρεεν. ἔρρηγνυνεν (—γη)
(ἴφιλιδων· διέρρουν λερεῖον) v. 7342
(ἴφιλιφεν)· ἔθλιψεν

COD. 86 cl. ἔφελεν, ηγίαλεν
σει 6 cl. ἔφελατο 8 ἔφίνοις — ηντον
34 ἔφόλκεον (40 cl. ἔφορος, σπάτηρ) 42] post 47
225, 16) 54 ἀνεγνωσθη post 55

HES. 90 ἔφιε (O 444)· ἐπιτέπει

ἴφιλησην (E 61) 7 ἔφιληθεν (B 668)· ἔφιληθησαν
23 ἔφινιδιως· ἀδρόως, ἀφρω 25 ἔφιβηθεν· ἔφιβηθησαν (E 498), ηλαβήθησαν
δευσάτωσαν (Deuter. I 22)· κατακοπτράσωσαν 29 ἔφρατη· δετίληψις τῆς κεφαλῆς
καὶ ἔφραίμ (Ps. CIVII 9)· παράκλητος· κεφαλὴ δὲ ή δάινοια 38 ἔφομαρτεῖον· ἐπιδιώ-
κετε (Ψ 414)· ἐπισπεύδετε, ἐπακολούθετε (Θ 191) 50 ἔφοιδ, βάρ (I Sam. II 18)· λερατικὸν
ἐνδημα· τὸ δὲ μικρὸν λέγεται 51 ἔφοιδ· Ἐλληνικὴ ἐπωμοὶ προσέσκει, γίνεται γάρ τοῦ-
τον τὸν τρόπον· ἔφανθεν ἐπὶ βάθος πτηγαῖσιν, ἐπὶ τρομάτων παντοῖσιν, καὶ χροῦσιν συμπε-
ποικιλέντου, ἀπερόπευκτον τὸ μέσον τοῦ στέρουν καταλιμάνει, χειρίσι τε ἡσημένον, καὶ τῷ
παντὶ σχήματι τριών εἶναι πεποιημένον, τούτῳ τὸ ἔφοιδ ἦν, τὸ ἔχον τοὺς δώδεκα λίθους·
καὶ εἰς αὐτὸν ἐπηρώτων, ὅτε ἀπήρχοντο εἰς πρᾶγμα 53 ἔφρασάμην (ρ 161)· συ-
ῆκα, ἔγνων

ἴφιλυεν (Φ 361)· διέβαλλεν. ἐστι δὲ τῶν
πεποιημένων
ἴφιλυάρει· ἐλήρει
ἴφιλυήρει (Iones)· ἐλήρει, ἐμωρολόγει [23]
ἴφιόβει· εἰς φόβον ἤγειν [25]
ἴφιόβησα· ἐδιστᾶν [27]
ἴφιόδια· ἀρμόδια εἰς ὄδον [29]
ἴφιοδεῖα· τὸ ἐπίεινα τὰς φυλακὰς τὸν ἄρ-
χοντα
10 ἴφιοδος (Xen. An. IV 2, 6)· ὅρμη. ἄφιξις.
ἐπιδρομῇ. παρονστα. βλάβη
ἴφιοτησε· παρεγένετο
ἴφιολκα (Thuc. IV 108)· τὰ ἀγαγεῖν δυνάμενα
ἴφιόλκαιον (§ 350)· ἔφολκίδα. πηδάλιον
ἴφιόλκιας· μικρὰ καράβια, παρὰ τὸ ἐλκε-
σθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν ἡ τῶν μεγάλων
πλοιῶν
ἴφιολκίδα (Eur. Andr. 200)· ἔπαχθελαν.
σκάφος
20 ἴφιόλκιον· διδ τοῦ ἵ τὸ πηδάλιον, ἀπὸ τοῦ
ἴφιόλκεσθαι [38]
ἴφιομαρτεῖτον· δμοῖσηγεῖτε
ἴφιοπλίζει· παρασκενάζει, ἐτοιμάζει
ἴφιόπτης· θεατῆς. αὐτόπτης
ἴφιορενειν (Aesch. Pers. 7)· ἐποπτεύειν,
ἀπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἔφιόρων
Ἐφόροις· Ζεὺς ἢ ἐνκιτανοτάματι
ἴφιορμήν· ὅθεν ἂν τις πολεμ(ι)φ ἔφορμή-
σειεν
30 ἴφιορμήσαντα (Soph. Al. 1143)· ἐπελθόντα
ἴφιορος· ἐπλοκοπος, ἐπιστάτης, θεατῆς. θεός.
ἴφιόπτης
ἴφιορμῶ· νεολκῶ
† ἔφιοστριδες· είδος λιματον
ἴφι· ὅτφ· ἐφ' ὃ τινι, ἐπὶ τινι [50, 51]
ἴφιραδεν· ἐδήλωσεν (πεφρ—) [58]
ἴφιράσθη (Eur. Hec. 546)· συνηκεν, ἔγνω,
ἐνόησεν, ἀνεγνώσειν

89 cl. ὅφιδευεν ει Theognost. 7, 30 18 ἔθλιψεν ἔθλιβεν; v. 7519b 42] post 47 47 ἔφιρφ, νεολκφ 7500 ἔφιγ-
σει 6 cl. ἔφελατο 8 ἔφίνοις — ηντον 18 ἔθλιψεν 30 ἔφόδια
34 ἔφόλκεον (40 cl. ἔφορος, σπάτηρ) 42] post 47 47 ἔφιρφ, νεολκφ 30 ἔφόδια
225, 16) 54 ἀνεγνωσθη post 55

Ad 91 ἐπιτέμπων (A 51) Ad 7506 ἔφιλατο·
ἴφιλησην (E 61) 7 ἔφιληθεν (B 668)· ἔφιληθησαν 12 ἔφισεν· ὅφησαι (ἔφεσαι)
23 ἔφινιδιως· ἀδρόως, ἀφρω 25 ἔφιβηθεν· ἔφιβηθησαν (E 498), ηλαβήθησαν
δευσάτωσαν (Deuter. I 22)· κατακοπτράσωσαν 29 ἔφρατη· δετίληψις τῆς κεφαλῆς
καὶ ἔφραίμ (Ps. CIVII 9)· παράκλητος· κεφαλὴ δὲ ή δάινοια 38 ἔφομαρτεῖον· ἐπιδιώ-
κετε (Ψ 414)· ἐπισπεύδετε, ἐπακολούθετε (Θ 191) 50 ἔφοιδ, βάρ (I Sam. II 18)· λερατικὸν
ἐνδημα· τὸ δὲ μικρὸν λέγεται 51 ἔφοιδ· Ἐλληνικὴ ἐπωμοὶ προσέσκει, γίνεται γάρ τοῦ-
τον τὸν τρόπον· ἔφανθεν ἐπὶ βάθος πτηγαῖσιν, ἐπὶ τρομάτων παντοῖσιν, καὶ χροῦσιν συμπε-
ποικιλέντου, ἀπερόπευκτον τὸ μέσον τοῦ στέρουν καταλιμάνει, χειρίσι τε ἡσημένον, καὶ τῷ
παντὶ σχήματι τριών εἶναι πεποιημένον, τούτῳ τὸ ἔφοιδ ἦν, τὸ ἔχον τοὺς δώδεκα λίθους·
καὶ εἰς αὐτὸν ἐπηρώτων, ὅτε ἀπήρχοντο εἰς πρᾶγμα 53 ἔφρασάμην (ρ 161)· συ-
ῆκα, ἔγνων

- ἔφρικα· πεπλήρωτο (πέφρικε?)
ἔφριξεν [ad 56] ἰδεματώθη. ἀπερράσθη [57]
ἔφρεύγη· ἡμιφλεκτος ἐγένετο
ἔφρυνκτε ωρήθησαν (Thuc. III 80). ἵπυρ-
τρύδαντο
ἔφυν· ἐγένετο
ἔφυγον κακόν, εὔρον ἀμεινον (Demosth.
cor. § 259). [ad 61] [62, 63]
ἔφυδρος (ξ 458). ὑδωρ ἀγων
ἔφ' ὑδωρ λαχεῖν· λαγχάνει τις υδωρ πα- 10
ρατηρήσαν τὸ ἐν ταῖς δίκαιαις
ἔφυμνεις· ἐπάρδεις. Σοφοκλῆς Ἀλεάδαις (fr.
88)
ἔφύμνια· φύδαι [68]
ἔφυκνωσσαι· καθευδῆσαι
Ἐφύρε· ἡ νῦν Κόρινθος, καὶ Κίχυρος κα-
λουμένη ἐν τῇ Ἰπερῷ, καὶ ἡ Οἰνόη
ἴφυρον· Ἐρέχειον (Ω 162 non Aesch. Prom.
450). ἴμόλυνον. ἐπλυνον
Ἐφυρούς (Ν 301). τοὺς Ἀκαρνάνας 20
Ἴψυς· ἥβλατήσας. ἐγένουν
† ἔφυσαν· ἐπάτησαν
ἔφυσασεν· ἀνέπνευσεν
ἔφυσισεν· ἀνέπνευσεν
ἔφυσισα· ἢ πυροήσα. ἀπερράσθην [78]
† ἔφύσσει· ἀπέληγε. Δακτυνες [80, 81]
Ἐφωδίων (Ατ. Vesp. 1186). Ἐφασισθέντος
διὰ τοῦ ἡ Ἐφωτίωνα ἀναρρόφει, Μαινά-
λιον περιοδοντικὴ παγκρατιστήν· δὲ δὲ
Πολέμων (ρ. 95) διὰ τοῦ δὲ [83] 30
ἐφωπλίζοντο· παρεσκόναστο
ἐφωράδῃ· ἡλέγχη. ἔθραμβενθη
ἔφωρμησεν· ἐνέσκηψεν
† ἔφωσια· τὰ τομέδμενα [88—92]
ἔχάλασσεν· ἐνέδωκεν. αρῆκεν
- ἴχαλέφθη· ἔχαλέπηνεν
ἴχάλεψεν· ἐκάκωσεν
ἴχάνδανεν (εἰ. σ. 344). ἔχώρει [97]
ἴχάνη· σκεύος τι ὁδοιπορικόν [99, 7600]
ἴχάσσατο· ἀνεχώσησεν. ἀπέστη
ἴχε· ἐγεγαμήκει
ἴχεαι (σ. 122 u 200). συνίχη
ἴχέγγυος (Eur. fr. 646). ὁ δσφαλῆς ἐγγυητής
ἴχεγγύψ (Eur. Andr. 192). πιστός. βεβαίψ.
ἴξ αὐτοῦ ἔχοτε τὴν ἐγγύην
ἴχέγγυοι· δξιόπιστοι
Ἐχεδημία· ἡ νῦν Ἀκαδημία καλουμένη
Ἐχεδωρίδεις· αἱ νύμφαι [9]
ἴχει· κατέχει, κρατεῖ. νέμεται. διείργει. τη-
μελεῖ. αἴσιοι. βαστάζει, φέρει. ὑπομένει [11]
ἴχειμάσθη (ν Soph. Ant. 391). ἐταράχθη(ν).
τὴν ἕαλην ὑπέμεινα
ἴχειμισθν· ἐρρίγων. καὶ ἔχειμων. (Λάχθ-
νες)
- ἴχει τέλος· τετελεύτηκε
ἴχειρονύγει· ἐπρατεν
ἴχεκήλην· κηλήτην [17]
ἴχευυθεῖ· ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον σιωπῆ
ἴχεμυθεῖν· σιωπᾶν, λόγους στίγματα
ἴχεμυθος· ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον, ἡτοι
κρατῶν τὸν λόγον σιωπῆ
ἴχενης· εἶδος ἤχος
ἴχεπευκές (Α 61). ἔχον πικρίαν
ἴχέπωλοι· ἱππικολ. ἱπποτρόφοι
ἴχερμάσθεν· τὴν γῆν ἐργαζόμεθα
ἴχεσαμι· ὅτε θέρους ὄντος φακάδην, ἡ
βροντήσῃ
ἴχέσκει (Aeoles?). δινάται [27]
ἴχεσφιν (Boeot.). ἀρμασιν
ἴχεται· ἐπειτα. ἀντιλαμβάνεται

- COD. 72 διάδονας (79 ἐλώφη?) 82 Ἐφώδιον — ἐφώτιον — μέναλον περιοδικόν
97 cf. ἥχανεν 7602 ἐγεγαμέκει 4 ἐγκήτης 8 |σφίδες 13 ἐρρίγουν Post 14 Αδ-
κωνες 21 ἔχεντις 19. 20. 21 = 21. 19. 20 (24 cf. νεωδερμός) 25 |ξει ἡ βροντή
HES. Ad 56 ὁρθὸς δόρατα ἔσχεν (Ν 339) 57 ἐφρύναξαν (Ps. II 1). ἐκινήθησαν.
ἴκα(ῆ)ρθησαν. συνή(χ)θησαν Αδ 61 νόμος ἡν Ἀθήνησαν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀκάνθαις
μετὰ δρυεών στερέων στέρεσθαι, καὶ τὸ λίκνον ἀρτων διαλαμβάνειν πλήρες, εἴτα ἐπιλέ-
γειν. ἔφυγον κακόγι, εὔρον ἀμεινον· τὸ γάρ ἐκ τῶν δρυῶν καὶ ἀκανθῶν κάμηα
κακὸν ἔλευσεν 62 ἐφ' ὑγρὴν (α 97). ἐπὶ τὴν θάλασσαν 63 ἐφύγα (I 2). ἐφύσα (7610)
68 ἐφύπερθεν (ι 383). ὑπεράνωθεν 78 Ἐφυροι· ἔθνος 80 ἐφώδευσεν (Iudith. VII 7).
ἐπέρασεν 81 ἐφωδιάσθημεν (Iosua. IX 12). τὰς χρείας τῆς ὁδοῦ ἐλάρπουεν 83 ἐφ' ὁ
πάρει (Matth. XXVI 50). ἐπὶ ποίη σκοπῷ πάρει, καὶ παραγένοντα ἐνταῦθα 88 ἐφώτισεν
(IV Regg. XII 2). ἐδόξεν 89 ἐφώτιω, ἰρανεῖ. ἐπετίνει (ἐφ' ὁτιφ' ἐφ' φι, ἡ ἐπὶ τίνι)
90 ἔχαδε (Θ 461). κατέσχεν. ἔχωσθεν (Δ 24). 91 ἔχαξετο. ὑπεχωρεῖ (λ. 585), ἀνεχωρεῖ
92 ἔχάξετο κεραλεείνων (Γ 32). ἀνεχώρεις τὸν θάνατον ἔχλινων 97 ἔχανεν. ἦροιξεν
(Genes. IV 11). ἔκαλε. συνείχεν 99 ἔχαράχωσεν (Ierem. XXXII 2). ἔκυλωσεν. ἐπολιόρ-
κησεν 7600 ἔχαραξαν (IV Regg. XVII 11). ἥρεκαντο 9 ἔχειν (Ζ 419). ἔχωσε,
χώμα ἥγεισεν 11 ἔχεις· ἔχει, η ἔχεις (Φ 441) 17 ἔχεμεν (Δ 302). ἔχειν 27 ἔχεσκε
(Ε 126). κατείχεν

ἴχετλαις· δροτριάμασιν. αδλαξιν
ἴχετλη· δικαίει δροτήρι τοῦ δρότρου.
καὶ ηὐαλαξ. καὶ ηὐαπάθη τοῦ δρότρου
ἔχετλεύειν· δροτριᾶν [33—40]
ἔχεων (Plat. Euthyd. 290 A)· ἔχιδνῶν
ἴχη (ι 6)· κατέχη [43]
ἴχθαίρειν· μισεῖν
ἴχθεται (Aesch. Ag. 417)· μισεῖται
ἴχθειδας (Cretic.)· μεγάλως θαυμάσας
[47, 48]
ἴχθιμα· μισήματα. Σοφοκλῆς Τυροῖς α' (fr. 584)
[50, 51]
ἴχθιδοδοπός (Ar. Ach. 226)· ὁ ἔχθραν ποιῶν
ἴχθοις (Cret.)· ἰσω
ἴχθραίνειν· μισεῖν
ἴχθος· πόνος (= ἀχθος). μισος
ἴχθρασμα· ἔχθρα
ἴχθυσαι (Cret.)· ἐξεμέσαι
ἴχθυση (Cret.)· ἐκφυσήσῃ. ἐκπνεύσῃ [59]
ἴχινος· μικρὸν τῆς θαλάσσης ὥστον, η τὸ πετευόν
[61]
ἴχινοι· πέμψαντος τηνησιτικόν, ὡς πλακοῦς. καὶ κοιλίας μέρος τῶν μηρυκαζομένων ὥστων (Callim. fr. CCL), καὶ τῶν πτηνῶν η κοιλία. καὶ σκεῦος μαγειρικόν (Callim.). καὶ τῶν δρυῶν οἱ κύπταροι. καὶ τῶν πλατάτων ὁ καρπός. καὶ τῶν κιονοκράνων μέρος. καὶ τοῦ χαλινοῦ μέρος (Xen. Eq. X. 6). καὶ οἱ τῶν τειχῶν ἀγκώνες, καὶ λοπάς. καὶ δῶσιν θαλάσσαιον ἐδώδιμον καὶ εἶδος φισῶν. καὶ μῆς (Herod. IV 192). καὶ οἱ ἀκανθόχιροι
ἴχλυσεν (Cret.)· ἐκλυσεν

COD. 42 |ει bis 49 τυράννοις 53 ἔχθοι 58 ἔχθυση — ση — σης 62 μυριαζομένων 65 cl. κατέχασον. κατέστησεν 69 ἐγρόειν 71 φρύγισεν 83 ἔχρας, ἐψυ 90 ἐπεσαν 96 |ησαν bis 98 |ησαι (δι ἐνεργοῦν?)

HES. 33 ἔχετο (Z 398)· ἔγαμετο 34 ἔχετος (σ 84)· ὄνομα βασιλέως τυράννου. οὔτος βασιλεὺς Ἡπειρωτῶν ὠμότατος. Ἀγύγνορος καὶ Φλογίας παῖς, γνοὺς τὴν θυγατέρα ἐφθέρθια, ἐτύφλωσε, καὶ ηύάκασεται ἀλεῖ σηδονῶν· τινὲς δὲ γαλκᾶς κριβᾶς· ἐκαλεῖτο δὲ Μετωπῆ, καὶ εἰς τοσοῦτον φωτάστης ήρ, ὥστε καὶ τὰ ὅτα διφαιρεῖται καὶ τὰς ὅντας καὶ τὰ αἰδοῖα τῶν παιούντων. μέμηται καὶ Ἀπολλώνιος (Arg. IV 1092) τῆς λατοφλάσας 35 ἔχεναν· ἔχεαν (I 174), κατέρρευσεν 36 ἔχεντα το (II 63). ἐξεζύθη, διεζύθη 37 ἔχενε (I 215); κατέρρευσεν 38 ἔχε φρεσί (B 33). μηνημόνευεν 39 ἔχε φρωτον (I 341). συντέος, ἔχων φρένας, σωφρῶν 40 ἔχε φύγα (I 2). ἐφύσα. ἔχε φυγεῖν (ν. ἐφύγα) 43 ἔχθεα (Γ 416). ἔχθρας, μίση 47 ἔχθιδο ποιήσεις. ἔχθροποιήσεις 48 ἔχθιτων (Canlic. 3 puer. 8). μεμισημένων, μυσαρῶν, ἔχθροτήτων 50 ἔχθματα (M 260). στρογγυλατα 51 ἔχθοδα πησαι (A 518). διεχθρέουσαν 59 ἔχιγγος· σκότωσις (εἴλιγγος) 61 ἔχινάτων (B 625). τῆσσαν, αἱ καλούνται ἔχινάδες 71 ἔχολάσσατο (O 155). ὠγύλοθη 73 ἔχόμενος τριβόνων (Ps. CXXXIX 5). πλησίον, ἔγγυτώτων 74 ἔχόμενοι (Ps. XCIII 15). ἔγγιζοντες 75 ἔχόμενος (Ezech. I 15). ἀπετρέμενος. πλησίον 77 ἔχον· εἶχον (A 463). ἥλανων. ἐψύλασσον (I 467) 80 ἔχραεν (E 396). ἐπέβροσσεν 81 ἔχραει κῆδειν (P 369). ἐπεβράσσης πρός το βλάπτειν 82 ἔχραον (B 50). ἐπέκλινσαν. ἐπέθεντο. ἐβάρρησαν κατὰ βίαν. διθόροι προσῆλθον (ν. ἐπέχραον) 83 ἔχρηματα σθη (Actt. Ar. X 22). προεφυτεύθη 84 91 ἐπήλειψεν (γ 466) 93 ἔχροστο· ἐλάμβανον. ἔξελάμβανον

ἔχμαδει· κωλύει. ησυχάδει. στηρίζει. κρατεῖ. δεσμεύει
ἔχμασον· ἐπίσχεις, κατάσχεις
ἔχματα (M 260)· κωλύματα, διπό τοῦ ἐπέχειν, ἐρείματα ὑδάτων
† ἔχμανος· ὑποτεταγμένος (ἄτμενος?)
ἔχνανον· ἐπέκνησον (περιέ—)
ἔχνοά ζεν· πρῶτον ἡκμαζεν
ἔχοιτο· συνέχοιτο. δυτέχοιτο [71]
ἔχόλωσεν (Soph. Tr. 1035)· εἰς ὀργὴν ἡγανγεν [73—75]
ἔχοηην (i 435)· ἐξειχόμην. δπειχόμην [77]
ἔχον(α)· ἔχουσι. Κρῆτες
ἔχον (Soph. fr. 25)· μεταποιοῦ. φρόντιζε [80—82]
ἔχραε· ἐφη
ἔχραυσεν· ἐπέτυχεν
ἔχραύτιζεν· Ιζενεν
ἔχρηζεν (Soph. OT. 1274)· ἐδεῖτο. Ικέτευν [87]
ἔχρηην· ἐδει. ἐπρεπεν
ἔχρησεν· ἐμάτενεν. ηθέλησεν. ἔδω(κε) ζηρομόν
ἔχριμφαν· ἐνέπεσαν. ἐπλησίασαν
ἔχρισεν· ἐκέντησεν [ad 91]
ἔχρωματισθη· συνεχρώσθη. Σοφοκλῆς Ἄθαμαντι (fr. 9) [93]
ἔχρωτισθη· ἐχρωματίσθη
ἔχνη· ἐχνύθη
30 ᔍχύμισαρ (Ar. Thesm. 162)· ἡρτυσαν
ἔχνρά· πιστή, καὶ βέβαιος, ἀσφαλής, Ισχυρά, δχνρά
ἔχνρισαι· τῷ διὰ χειρὸς ὄρκῳ συνθέσθαι
καὶ κρατηθῆναι (—τῦναι?)

ἔχυρόν· δυσαντίρρητον. δασφαλές
ἔχυρόφρονες· αἱ σπουδαῖαι φρονοῦσαι. ή
δασφαλεῖς ἐν φρονήσει
ἔχυρῶς (Thuc. V 26). ἴσχυρῶς, δασφαλῶς

[7702]

ἔχώμεθα (Ξ 129). ἀπέχόμεθα. αντεχόμεθα.
ἀντιλαμβανόμεθα

[4. 5]

ἔψαθήλατο· ἔκνήστο

ἔψάκασεν· ἔσταξεν

ἔψαλάσατο· ἔψανσεν. τὸ ἔκνήθη

ἔψάναι· αἱ τῶν λαχάρων δέσμαι

ἔψάνη· ἔψητήρων. λοπάς (ονομ.)

ἔψατο· ἔχολούθησεν

ἔψεις (Ω 733). ἐπακολουθήσεις

ἔψεια· παγύνια

ἔψειη (Nic. Th. 880). γίλως. παιδιά

ἔψειν· τὸ τὰς τρίχας βάπτειν

ἔψημα (Hippocrat. I p. 685). ὄπερ ἔνιοι σι-
ρασον καλούσιν, ἄλλοι γλυκύν

ἔψεο· ἀκολούθει, ἔπου [18] 20

ἔψεινθη· ἡλιαγήθη. ἀπέτυχεν

ἔψητήριον· ἔψάνη. ή λοπάς (ονομ.)

(ἔψητοι Eupolis). τὰ μικρὰ ἤχθύδια

ἔψητοῖς (Ar. Vesp. 677)

τὸ ἔψητεται· καταπαίζεται (ἔψη—)

ἔψιλα· γίλως, παιδιά, χλεῦνη. ἐφοδος· ἀπὸ
τοῦ ἔπειθαι. δημιλία. Σοφοκλῆς Ἀθά-
μαντις δευτέρφ (fr. 3)

ἔψιλασθων (ρ 530). παιξίτωσαν. τὸ ἀκο-
λούθειτωσαν

ἔψιλαται· γελᾶ. παίζειν. γυμνάζεται

ἔψιλατέον· παικτέον

ἔψιλατικόν· γυμναστικόν. παιγνιάδες

τὸ ἔψιλάσταις· ἀκολουθήσωσιν (7703. 32)

ἔψιλεν· ἔλαυσεν (Theogonist. 13, 11)

ἔψιλωμένη· ἔλαν μὲν μαρκῶς, ἔσται κεκαρ-

μένη καὶ φιλή, ὄπερ ἔνιοι ἔτερόμαλ-
(λον). ἔλαν δὲ βραχέως, ἔσται δασεῖα, ἐπει-
τὰ φίλα τοὺς κροσσούς περὶ τὰ ἀκρα

δηλοῖ

ἔψιονται (Cret.). ἀκολουθήσουσιν

τὸ ἔψιωνται· ἀκολουθήσουσιν (7728. 31)

ἔψιόσντο (Callim. Cer. 39). ἐπαιχον

ἔψιστεν (Pirpon. fr. 32). ἐψώμιστεν

ἔψισθη· ἀπέθανεν (ν. ἐψισθη)

ἔψιμεντο· παίζοντες (δυνάκτης)

ἔψόμενον· ἀκολουθήσουμενον

ἔψυθεν· ἐψεύσατο

ἔψυξεν· ἀπέπτυσεν. ἀπεδίψεν

ἔψυχαγώησες· παρεμψθήσω. ηψφαρας

τὸ ἔψυχοις· ἀκολουθήσω, διαδήσω

τὸ· εἰ φιλούμενον τὸ ὑπάρχω (A 119). ἀνα-
τολήν [ad 42]

τὸ· [ad 43] παραχωρῶ, ἀψῶ

ἔψα· αἱ νατολή· καὶ η τοῖς προβάτοις περιπ-
θεμένη διφέρεια (δέα, ψά). καὶ θυσία ἐν
θυπρῷ

ἔψθεν· (ἄμ) ημέρᾳ, δρυθρού. πρωΐμα

ἔψθενη· δικη· ὡς μὲν τινες η ἔως τινες
τιμήματος· φέ δέ τινες ἔως τόπου· ἔνιοι
ἀπὸ τῆς ὥρας, τῆς ἔω, διὰ καὶ βέλτιον

ἔψθεντος (Soph. fr. 459). ὄρθινός [48. 49]

ἔψωλορχασα (Dem. 242, 12). ἔθεσιν μέθη.

ἔψωλος κράσις, η παρ' ἀθηναίοις κατεχείτο
τοῖς παννυχίζοντοι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
στέγειν τὸ παννυχίζειν

ἔψωλον· χθόνων, ἔχθεσιν [ad 51] δεὶ δα-
σέων λέγεται ψυχρόν [52]

ἔψημεν (T 402). ἀδην ἔχωμεν, κορεοψθώμεν.
ἀψῶμεν (B 236) [54. 55]

ἔψημηντον (Plat. Civ. 563). ἀγόρασάντων,
η ἡγορασμένων

ἔψνοχέοις· διηκόνει

[ad 57]

ἔψν περ· καίπερ όν

ἔψν χαλεψίν· παραπεμπόμενος

[61]

ἔψξεν· ἀνέψηεν

[63]

ἔψφος· ὄρθινός, πρωΐνός

ἴσωρηθήτω· κρεμασθήτω

ἴσωριζεται· μετεωρίζεται διαπατεῖ

ἴσωρούμενος· κρεμάμενος. υψούμενος

COD. 14 ἔψειη 15 ἔψειν 16 σειραὶ 27 ἔψιάτιμον (28 schol. Apoll. Rh. I 457) 29 ἡκουσε; cf. ψιζομένη, ψίτεσθαι 30. 31 = 31. 30 30 ἔψηλ — γεγραμένη — περὶ — ψιλά — ἐπὶ 31 cf. 7728. 32 30 post 41 ἔψωμένω 38 ἀπόπτευσεν 42 ἔώει 43 ἔω 44 παρατ 45 cf. ηψθεν 50 ἔ· — ἐ| κράσις 51 διὰ δ. δὲ ψ. 57 διεκόνει

HES. 7702 ἔχσλανταν (Ps. XVII [XVIII] 46). ἔχλιναν 4 ἔχστρο· φίρστρο (Γ 17).
οἰκῶν. κατέχων (Α 14) 5 ἔχσσατο (Α 64). ὄρχισθη, ἔχολάθη 18 ἔψεται (Δ 415).
ἀκολουθήσαιει Αδ 42 η ἰδιο (Α 47) Ad 43 τὸ ἔαντο (Κ 204). συγχωρῶ (Θ 428) 48 ἔψκει
(Β 58). ὀμοιότω 49 ἔω· τῷ ἔαντο (Κ 204). τῷ ἰδιο (Α 47) Ad 51 [ον. ἀνατολικότ,
οὐθρυνότ] 52 ἔχλαπει (Τ 328). ηψλιζεν 54 ἔωμοῦ (ἰαροῦ). λιατίον γυναικείον 55 ἔων
ἴδιων αὐτῷ δασεῖα (Ω 211). φιλῶς δὲ ὑπάρχων (Α 131) Ad 57 ἔρεχει (Δ 3) 61 ἔώρα-
νος (ψφα?) 63 ἔψργεν (Β 273). εἰργασται

ἔωρτο· ἐκρέματο
ἔως· ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα
ἔως· δρόδος, ἡμέρα. ἀπὸ τοῦ ἔως ταύτης

ἡμᾶς κατακεκλισθαι, ἡ διὰ τὸ ισθαι ἐν
αὐτῷ [70]
† ἐώσσας· τὸ χαλᾶν τὸ αἰδοῖον [72]

Ζ

Ζā· μέγα. λαχυρόν. πολὺ. ὅθεν καὶ ζα-
πλουτός ἡ μεγαλόπλουτος;
† ζάβατος· πίναξ ἰχθυηρὸς παρὰ Παφίοις
ζαβάττλειν (Aeoles)· ἴξαπατάν
ζαβλεμέν[ν]ως· μεγάλως πεποιθώς
ζάβροτον· πολύφορθον. πολύκηηνον
ζαβρόν· πολυφάγον
Ζάγκλη· δρέπανον. καὶ ὄνομα πόλεως
(Ζάγκλον· [Callim. fr. XXII. CLXXXII] δρέ-
πανον) cf. 25

ζάγρη· βόθρος, λάπαθον

Ζαγρεύς· Διάνυσος (Callim. fr. CLXXI).....
δοκεῖ γάρ (δὲ Ζεύς) μιγῆναι τῇ Ηρεσφόρῃ,
εἴ τις ζθόντιος Διάνυσος [10]

ζάετε· † βινεῖ. καὶ πνεῖ. Κύπριοι

ζαέντες· πνέοντες [13]

ζαές· μέγα, πολὺ. λαμπρόν. λαχυρόν [15]

ζαής (M 157)· μεγάλως πνέων, πολύπνους [17]

ζάθεον· ἀγανθεῖον. εὐάθες

ζαθέον (cf. Eur. Bacch. 121)· ἀγανθεῖον.
θαυμαστοῦ

ζαθερές· μεσημβρινόρ. λαχυρῶς θερμόν [21]

ζαίσ· εἶδος ἰχθύος (faber)

ζακαλλές· περικαλλές

ζακελτίδες (Nicand. fr. 132)· κολοκύνται.

ἡ γοργούλιδες [25]

ζακόρεια· θυσία Ἀρφοδίτης

ζακόρος· νεωκόρος. λερεῖς. παρὰ τὸ τὸν
ναὸν σαροῦν (ν. ὑποδ—)

ζακόρων· νεωκόρων. λερέων

ζάκοτον (Γ 220)· ἀγανθόγιλον

ζακυνθίδες (Lydi)· κολοκύνται [31. 32]

ζάκτις· κρίμουν ἐν ἔτναι ἐφθῆ

ζάλ· μέγα. λαχυρόν. πολὺ (ν. τάλα)

ζάλα· θόρυβος

ζάλαινε· μάραινε

ζάλαικες· ἱζηνοι

ζαλαύδα· κινοῦ [39]

ζαλεῦ· (Dor.)· μιμοῦ

ζάλη· συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων. ἔνιοι δὲ

10 μετὰ δύμηρου πνοή (Aesch. Ag. 656), τα-
ραχῇ ὑδάτωρ, ἢ κλόνος

Ζάλμοκις· τούτον Ἡραδότος (IV 94) μὲν

φησι τοὺς περὶ τόδι Πόντον οικοῦντας Ἐλ-
ληνας λέγειν δούλον Πυθαγόρου γενέσθαι,

είτα ἐλευθερωθέντα καὶ πλεύσαντα ἐπα-
νελθεῖν, καὶ σωφρονεστέραν μαθόντα δια-
ταν καὶ Ἐλληνικήν, τούς πρώτους τῶν

Ἄστων συνάγειν καὶ εύσειν, λέγοντα, ὡς
οὐτε αὐτός, οὐτε οἱ συμπόται τεθνήξον-
ται, ἀλλοὶ δὲ (τὸν αὐτόν) τῷ Κρόνῳ είναι
λέγονταν

ζάλον (Nic. Th. 568)· πηλόν

ζαμάτιον· τρύπλιον

ζάματος· πίναξ ἰχθυηρὸς παρὰ Παφίοις (2)

ζαμβύχη· μουσικὸν ὄργανον

ζαμέλης (Aeoles)· [ad 47]. μέγα μέλος ἤσων

ζαμενής· [ad 48] σφοδρῶς πνέον (πνεύμα)

ζαμενής (sch. Pind. P. IX 39)· ἀγαν λαχυρός

ζαμενήσιον· σφοδροῖς

ζαμῆτα· μεγαλουργοί [51a]

ζαμία (Ar. Ach. 737)· βλάβη. δημία

Zāν (Ar. Av. 570)· Ζεύς

COD. (68 ἀπότο ζορτο ἡμέρτο) 69 | κλεῖσθαι — οἰσθαι Z 2 ιθυηρὸς π παφίας
(v. ζάλματος 4 cf. ζαελῆς ει βλεμεαλειν) Ρανγ. XX 8? 11 κινεῖ? 22 ζαῖος Συρ. Voss.
ζάζεος — οὐτως Ὄπιαιανός Συρ. Alb. 23 ζακαλθέες 24 cf. θικέλιον 25 ζακορία
30 ζακανθίδες 33 κρημοῦν ἐν ἔθναι 43 ζαλμάτιον, cf. γάμβαθον, γάμβριον
44 ζάλματος — ιθυηρός — παφίας Post 45] 42 ζάλμοξης — ἀπελθεῖν — σφρονεστέ-

ραν — ἀστῶν — τεθνήξαντο — τῷ Κρόνῳ 46 ζαμβίκη 51 μεγαλούρη 52 ζαμίη

HES. 70 έως ḁ δ· οὐτω δή (ῶς φα) 22 έωσφρός (Ψ 226)· ἀνατολικὸς ἀστήρ, δ
τὸν δρόθον φέρων. λέγει δὲ τὸν φωσφρόν 23 ζαγωσας (ζατ—)· ὑποπτεύσαι. Δωρικὴ
ἡ λέξις: ἀντὶ τοῦ ἐπωνύμου, κατασχεῖν (ζυγωσας) 13 ζαβούλων· ὁνσις νυκτερινή, τούτουσι
ζύσις σπάτους 15 ζαῆν ἀνεμογ (μ 313)· σφροδόσα, μεγάλως πνέοντα 17 ζαθήν· ἀνά-
θειν (Α 38). θαυμαστήν (Α 452) 21 ζάθροι· θελαν 25 ζάτικλον· δρέπανον 31 ζά-
κανθίδος (ι 24)· νησος. καὶ πόλις 32 ζακρεεῖς· εὐχρηστοι (80) 39 ζαλειης (Δ 103).
πόλις. καὶ θάλασσα Ad 47: μεγάλως πεποιθώς. ζμψιος (ad ζαβλεμῆς) Ad 48: μεγάλως
ζμψιος 51a ζάμολξις·

ζανίδες· ηγεμονίδες
† καροῦν· καθεύδειν
ζαπεδον (Xenophanes). μέγα δάφος
ζαπιμελόν· μεγάλως πάνω, λιπαρόν
ζάπλουτος (Eust. fr. 287, 6). πλούσιος πάνω
ζαπότην· λογυοπότην
† καρικές· ἐπίθετον πελαγῶν
Ζαρητίς· ἀρτεμις. Πέρσαι
ζαρτός· κουνή τριπός
ζατές (Cyprii). ζητεῖς
ζατήσασθαι· αἰσθάνειν
ζατράπης· διβασιλέν
ζατρεφές· ε(ν)τραφές
ζατρεφέων (II 223). [ad 67] μεγάλως τε-
θραμμέων
ζατρόσαι· υπορθόσαι. [ad 68] ύπονοῆσαι
(ὑποπτεύσαι. Διρωκή ή λέξις)
Ζανάνας· θεός της ἐν Σιδῶνi [70]
ζαφεγγεῖς· λαμπροὶ καὶ ἐπιφανεῖς πάνω
ζαφελές· ἄγαν σκληρὸν. ή μεγάλως ηὐκή-
μίνων. [ad 72] ἄργιον. θυμῷθες. Ισχυρὸν
ζαφελώς (I 516). μεγαλοκότως
ζαφλεγέες (Φ 465). σφόδρα λάμποντες.
εὐθαλέες. μεγάλως πνέοντες [ή μεγαλο-
φεγγεῖς]
ζαφλεγής· σφοδρῶς, Ισχυρῶς
† καφορῆσαι· μεγάλως φορτηθεῖαι
ζαφόρος· πολυφόρος
† ζαγμά· ηνία
ζαχραῖς· ἔξαπιναίους
ζαχρεῖς· Ισχυρὸν (ad ζαχρηῖς). εὐχρηστὸν
(32)
ζαχρηῖν· Ισχυρῶν ἐν ταῖς μάχαις. Ισχυρῶς
πνέοντων (E 525). μεγάλως ἐμπελαζόντων
[82, 83]

ζβίχ (Thespis). λευκόν

Ζέα· ή † ἔκατε παρὰ Ἀθηναίοις. καὶ εἰς τῶν
ἐν Πειραιῇ λιμένων, οὗτα καλούμενος ἀπὸ
τοῦ καρποῦ τῆς ζειᾶς· ἔχει δὲ ὁ Πειραιεὺς
λιμένας τρεῖς κλειστούς

COD. 55 ζαω (sic) καθεύδω Cyt. Voss.
τεῖ 64 ζαττίσασθαι ἐσεσθαι (ν. ζετατήθη)
cf. 10 Post 70] 75 ζαφαεγής — Ισχυρῶς
81 ζαχρεῖσν — πνέοντος
γάρη (h. e. σιγηρά) 93 ζειναμεν 94 ζειποτης
Ζοναρ. c. 953 96 έρπτειδης 98 ζειρίς Phot. Ηε.,
Α. Ζ ένδυματος Phot. 3 αιδής 4 χωρ[ι] 5 cf. έγκαζειεν έγελε καζέλη δέλλει
helus, zelije 15 ζεῦγοι 16 ζευγηλάτος

HES. Ad 67 εντραφών (paraphr. H 223)
70 ζακκιτροφον (Byzant.). τὸ σεμνόν Ad 72 [τολύφλογον (ad ζαφλεγέες)]
εῖς (N 684). πάνω χρειώδεις (ζαχρεῖς) 83 ζαχρειών (E 525). μεγάλως ἐπικειμένων
(ζαχρηῖν) 88 ζεῖ (Φ 362). ταράσσεις(τα). Ισχυρός καίται 106 Ζέλεα (B 824). πόλις
Τροιας 12 Ζεῦ ἄνα (Γ 351). ἡ ἀράξ. κατ ἀποκοπὴν

ζέβυτα· σίσακται
ζευρεῖαι (Herod. IV 192). μυῶν γένος [88]
ζειει· φλέγει
ζειά· οἱ μὲν σίτον εἶδος, οἱ δὲ τὰς ὄλύρας
ζειγαρά· δι τέτικ παρὰ Σιδήταις
ζειδωρος (B 548). βιόδωρος, ή (τὰ) πρὸς
τὸ ζῆν δωρουμένη γῆ. ἀρονρα
ζείνυμεν· φέρεννυμεν (col. 197, 7)
† ζειπίτες· δι περιχύτης
10 ζείουσαν· ἀφίκουσαν
ζειρά· οἱ μὲν εἶδος χιτώνος, οἱ δὲ ζώνην.
βέλτιον δὲ ἄλλο τε ἐπιβόλαιον κατὰ τῶν
ώμων φορούμενον, ἐοικὸς ἐφαπτίδι· καὶ
Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ ἐν ζῷ (c. 69) καὶ Θεό-
πομπος δι Χίος
† ζειρατεῖς· ιμάτιον τι Σύρων
ζειρεῖν (Arist. fr. CCXXVII). ἀφωματοποιεῖν
(ἀρρωμά τι ποιόν)
ζειρή· μίτρα. τανία. διάδημα. † πέρα, ηγουν
ποδεῖ
Ζειρήν· ή Ἀφροδίτη ἐν Μακεδονίᾳ
ζειρόν· ποικίλον
ζειρός· εἶδος σταφυλῆς
Ζειρόφρόρος· δι Αἰδής παρὰ Ἀντιμάχῳ
(fr. XCIII)
ζειροφόρους· ζωνοφόρους
ζέλλαιεν (Arcades). βάλλειν [106]
ζέλλαια· λάχανα. Φρύγες
ζέλλειεν· βάλβαρον ἀνδράποδον. Φρύγες
30 ιζέσις· θεμότης
ζέρεθρα (Arcad. Maced.). βάραθρα, κοῖλοι
τόποι
ζέσειν· θυμωθη. ὑπερεπόλασεν [12]
ζεύγελα· διάβροχα ξύλα. καὶ τῶν βοῶν η
ημιώσων ζειτάτα. καὶ τέμαχος ἐκ πλευρᾶς
ἡλισμένης
ζευγελάτης· γηπόρος
ζεύγη· βρόχοι ὄργνιθων
ζευγηλάτης (Soph. fr. 554?). μεταβάτης.
40 ηνιοχος

(ζαροῦν = πνεῦν Apoll. lex. 81, 1) 63 ζη-
65 ζα.άπης 67 μεγάλων 68 φρωδαῖ,
ο

71 ζαφλεγῆς Cyt. 39. 63. 171 79 ζαχρά-
σεις 81 ζαχρεῖσν — πνέοντος 84 ζαβίχ 88 ταράσσεις (οι βαράζει Φ 362?) 91 ζει-
γάρη (h. e. σιγηρά) 93 ζειναμεν 94 ζειποτης Cyt. Dr. ζειπητης; ζειποτης, ζειποτης
Ζοναρ. c. 953 96 έρπτειδης 98 ζειρίς Phot. Ηε., 100 ζειρήνη,
Α. Ζ ένδυματος Phot. 3 αιδής 4 χωρ[ι] 5 cf. έγκαζειεν έγελε καζέλη δέλλει 3 H. e.
helus, zelije 15 ζεῦγοι 16 ζευγηλάτος

Ad 68 φράσαι. ζημιώσαι (ad ζαμιώσαι)
Ad 72 [τολύφλογον (ad ζαφλεγέες)] 82 ζαχρη-
εῖς (N 684). πάνω χρειώδεις (ζαχρεῖς) 83 ζαχρειών (E 525). μεγάλως ἐπικειμένων
(ζαχρηῖν) 88 ζεῖ (Φ 362). ταράσσεις(τα). Ισχυρός καίται 106 Ζέλεα (B 824). πόλις
Τροιας 12 Ζεῦ ἄνα (Γ 351). ἡ ἀράξ. κατ ἀποκοπὴν

- †**ζευγήτης**· μεταβάτης
ζευγύας· βοηλάτας (ζευκτάς novic.)
- ζευγίσιον· τῆς ἐν Ἀθηναῖς πολιτείᾳ τίμημα οὐτών καλούμενον. ἦν δὲ διηρημένη ἡ πολιτεία εἰς τέσσαρα τιμῆματα
- ζευγλας· ζυγοῦ, ἢ μέρη τοῦ ζυγοῦ. καὶ ζευκτήρες λιαντόδεουμοι, καὶ τροποτῆρες μεταφορικῶς. Εὐρωπίδης (Σ) Σκυροίς (fr. 636)
- ζευγλή· ζυγός. ἢ τὸ ἀρχὸν τοῦ ζυγοῦ, καθ' ὃ ἐντιθησι τοὺς τραχήλους τὰ ζῶα (Τ405) 10
- ζευγλόδεσμον· ὁ λιμὸς τοῦ ζυγοῦ
ζευγος· πᾶν τὸ ζευγμένον. καὶ δῆμα. καὶ ἐπὶ τριῶν, καὶ τεσσαρῶν ἔτασ(ον)
- ζευγος τριπάρθενον· Εὐρωπίδης Ἐρεχθεῖ (fr. 359), καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ (fr. 500). Χαρτεων· †ζυγῶν. Αριστοφάνης Ζεραίς (fr. XI) καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζευγός ἔθηκε, ζευγος τριδούλον. παραδοταί δέ, ὅτι καὶ τριζύγοις ἀρμαστοῖς ζερήσαντο· καὶ ὅτι τάσσονται τὸ ζευγός ἐπὶ γ' καὶ δ'
- Ζευξαντίδαι· γένος θιαγενῶν παρὰ Ἀθηναῖς
- ζευγίλλεως· ζευκτής λαοῦ. ἢ φ' υπεζευγμένοι εἰσι λαοι. Σοφοκλῆς Άνδρομέδᾳ (fr. 129)
- ζεύμαν· τὴν πηγὴν. Φρύγες [28]
- ζεύσασθαι· γενόσασθαι
- ζεψύρια (Aristot. ΗΑ. VI 2)· ὑπηρέμα φά [31]
- ζέψυρος· ἄνεμος, δὲ καλούμενος λίψ ζηψήνη· ὀλοσύδηρον ἀκόντιον (ζιβύνη?)
- ζηλήμων· φθονερός. ζηλότυπος
- ζηλοῖ· φθονεῖ. ἐρίζει, μισεῖ, μιμεῖται
- ζηλοτυποῦ· ζηλοῖ
- ζηλοτυπία· ἐπὶ γυναικὸς ἀντιζῆλου
- ζηλοτύπως· ὁ ἀντιζερός
- ζήλον· μισοῦ. μεταδικεῖ
- ζηλῶ· μακαρίζω. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ ἐν Τροίᾳ (fr. 635)
- ζηλῶ σε (Ατ. Ach. 1008 al.)· μακαρίζω σε. 40 μιμοῦμαι σε
- ζηλωτής· ἀρεβιστής. μιμητής
- ζηλωτός (Aesch. Pers. 710 al.)· μακαριστός
- ζημία· θυσία τις ἀποδιδομένη ὑπὲρ τῶν γυναιμένων ἐν Θεσμοφορίοις [45]
- ζητεῖν· βούλεσθαι. Αττικοί
- Ζητήη· Ζεῦς ἐν Κύπρῳ
- ζητόρων· ζητούντων· γράφονται δὲ ἐνισι
- ζητητόρων
- ζητερεῖον Ευρολ. fr. XLVI p. 563)· τὸ τῶν δούλων καλαπήριον
- ζητερόν· τὸν δημόκοινον
- ζητηθή, ἡ σίτου γένος
- ζιβύνη· ὀλοσύδηρον ἀκόντιον ἢ λόγχη ἢ σπάθη ἢ μάχαιρα
- ζιβύννια· λογχίδια μικρά
- Ζεβρ. Ζήδεις· αἱ Θράσσαι, ἢ Θράκης γυνήσαι ζιγγος· ὁ τῶν μελισσῶν ἥχος, ἢ τῶν δμοίσων τζιγγλας· κάλλα
- ζιγνίς (Arist. ΗΑ. VIII 23, 3)· ἡ χαλκίς, σάύρα
- ζετεται· ζητεῖ(ται)
- ζικνῶσσαι· σκυθωπάσσαι
- ζίλαι (Ευρολ. V p. LXXXVII)· ὁ οἶρος παρὰ Θραψαῖς
- ζιραΐ· χιτῶνες ἀνάκτολοι
- ζιτάνα· καταπίγονα
- ζιζάς· σιβέσις
- ζιζόες· ζῆ
- ζόασσον· σιβέσον
- ζοάσω· ζήσω
- ζόβη· τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος (222) 30
- ζόδης· λαχυρός. ἢ σφοδρῶς πνέων [69]
- ζόρ(ξ)· ήλικια ἐλάφου, ἢ δορκάς
- ζορωτέρα· ἀκροτερεστέρα
- ζούγωνερ· βόες ἐργάται. Λάκωνες (198)
- ζούνον· ἡ ζούνον (Thessali, Cyprii)· θηρόιον. ἡ ἐρυσίπελας
- ζούσσαι· δραχμαῖς (κινητούς)
- ζούσθω (Cyprii)· ζωννυσθω
- ζόφεον· μέλαν. σκοτεινόν
- ζοφερή (Apoll. Iex. 81, 4)· σκοτεινή
- ζοφοδιορπίας (Alcae. fr. 38)· σκοτόδειπνος, λαθροφάγος
- ζοφοειδές (Hippocr. II p. 658)· σκοτοειδές
- ζοφομηνία· ὅταν κρυψῇ τι ἡ σελήνη

COD. 13 ζευγήσιον 24 ἐπὶ τὸ γ — τριδούλων 26 ζευκτός λαός — σοφᾶς
27 ζευμαντήν 33 ιος ἀκόντις (ζιβύνη) 36 ζῆλον 41 Ζεῦ 48 ζητητόρων 53 ζι-
φύνια 57 χαλκή 59 ζιγνῶσσαι ΕΜ. CDr. 60 ζειλά Phot. ζελᾶς Choerob. 61 ἀνάκτολοι
62 καταπυ..α.. (68 ζαῆς?) 70 δορκός 71 ζορωτέρα· ἀκροτερεστέρα 72 ζούνωνερ·
74 δραγματ 78 ζοφοδερκίας 80 κρύθηται

HES. 28 Ζεὺς καταχθόνιος (I 457)· δὲ Αἴδων, ἥγουν ὁ Αἴδης 31 ζεψύρη
(η 119). ἢ πτον τοῦ ζεψύρου 45 ζηνίψορον ἐρέουνσα (B 49)· σημαίνοντα τῷ Διὶ τὸ
τοῦ ἥλιου φάσ. Τρεῖς δέ εἰσι σημαίαι τοῦ φωτός· ἴωσθρόρον, ημέρας, ήλιου 69 ζοπαδ-
σπιδας (Alc. fr. 38)· λαθροφάγους (178)

ζόφον ηερόεντα (Ο 191). τὸν δίδου τόπον ὁμιχλώδη. Λέγει δὲ ὁ ποιητής καὶ τὸ σκότος, καὶ τὴν δύσιν, ἔδφον
ζόφος· σκότος, ἀχλύς, ὁμιχλη. δυσθυμία.
δυσμή

ζυγά· τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς αὐχέσι τῶν ζωῶν.
καὶ οἱ πῆχεις τῶν κιθαρῳδικῶν ὅργάνων,
εἰς οὓς οἱ κόλλοις ἐνένται. ἐστι δὲ ἐν τῷ
(ι) τῆς Ἰαϊδος (187). καὶ τὸ κατά τι μετώ-
πους τοῖς χοροῖς τοῖς τραγικοῖς τάγμασι

ζύγαινα (Arist. H.A. II 16). βοῦς θήλεια.
ιχθύς πούς
ζυγάστρ(ι)ον· κιβώτιον
ζυγάστρος (Eur. fr. 1110)· κιβωτός. σορὸς
εὐλίνη

ζυγεῖς· γαμήσας (monost. 197)

Ζυγία (Panay. fr. XXXIII)· η Ἡρα. καὶ ελ-
δος κώπης

Ζύγιος· Ζεὺς. καὶ δ ὑπὸ ζυγὸν Ἀπόπος (Atr.
Nub. 122). καὶ δ τρίτος ἐρέτης

(ζυγίς cf. ζώηγη)

ζυγκλεῖ· μύει. ὅρμη. σκυθρωπᾶς

ζυγόδεσμον (Ω 270)· δικαίας τοῦ ζυγοῦ,
δινένιος ζυγοδέτην

ζυγομαχεῖς (Menand. fr. CXXVII)· τὸ τοῖς
οἰκείοις διαφέρεσθαι. η δηλητεύεσθαι

† ζυγοήσεις· βότρους

ζυγός· τροντάνη τοῦ ζυγοῦ. καὶ δ περικεί-
μενος ἡδαῖς τοῖς δακτύλοις ἐπὶ τῶν σανδα-
λίων (Agr. Lys. 418)

ζυγούμενον· ἔξιστόν μενον

ζυγοφορούμενον· ἐν ζυγῷ σταθμιζόμενον

ζυγωθρισμόν (Agr. Nub. 745)· ζυγωσον. η
κινήσας διάστησον [98]

ζυγώσω· δαμάσω. κλείσω. καθέξω. Αἰσχύ-
λος Κίρκη βατυρικῷ (fr. 110)

ζυθιον· ἀλφίτου πόδις

ζύθος· οἶνος διπλοῦ κριθῆς γινόμενος

? ζυγηή· η κλείς (iusgulum?)

ζύμη· φύρωμα
ζυμίζεις· ἄρτος. Άθηνησοι ζυμίτης ἄρτος οὐ-
τως καλέται

COD. 81 ζωφονη αἰροντα 84 καὶ δχθάν 86 ορος ζυγός 90 ζυγηλει (cf.
ε 4789. 90) 91 |δεσμος — δέτιν 93 ζυγόεις· βούτυρος Cyr. 171 Post 93] 97 ζυγό-

θρισμον 95 παραχ| 96 ζηλ| 99 κιρκησατυρι 204 ζυμήεις 5 δ. θ. υράμματα —
δδοις — κρεῶν 6 τονεῖν 7 ζωανηρές, ἀγήρ 13 πιάζεται 20 ζωεύς 22 μέλι
24 βρώσιμον 29 ζώμα ζωστερι 31 δισδωνυματι 34 γυναικιον 37 |αι

HES. 98 ζυγόνερ· τοὺς ἐργάτας βοῦς. Λάχωνες (172) 17 ζωή (Apoll. lex.)· η πρὸς
τὸ ζῆν χορηγία 18 ζωγρον· ἐρημηρον (ζώπυρον) 23 ζωή (π 429)· οὐσίαν 25 ζωιλ-
λος· στρόφη (ad ζώνιον) 27 ζωμα φαεινόν (ξ 482)· τὸν χιτῶνα. διπλὸν ζῶντυν σθατι.
ἄλλοι τὸν θάρακα, οἷον τὸ ζώμα 33 Ζωιλλος· δνομα κύριον 34 ζωνιον· γυναικεῖον
ζώμα (Moer.) 36 ζωνυνσκέτω μιτρην (Ε 857)· ζωνυνσκέτω τὴν χαλκην λεπίδα

ζωάργια (Σ 407)· λύτρα θαράτου ζωῆς
ἀγρεύματα, καὶ οἱ ζωὴ δηρεύεται. δόθει
καὶ (όδοντάγρα καὶ) κρεάργα καὶ πυράργα,
οἰς λαμβάνεται πῦρ, δόθυς, κρέα

ζωάργια τίνεεν (Σ 407 Callim. fr. CLXII)·
τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα δῶρα παρέχειν

ζωαρκές· ἀρκούν πρὸς ζωὴν
ζωᾶς (Pind. N. IX 68)· ζωῆς

ζωγη· εἶδος βοτάνης (ζυγίς)
ζωοροίτης· διπλὸς τοῦ [δοπο]βαλσάμου

ζωγρεῖ (Ζ 46)· ζῶντα λάμψανε, ἀγρεύει
ζωγρεῖ· ζῶντας λαμβάνει

ζωγρεῖται· ζῶν βιάζεται, λαμβάνεται
ζωγρησται· ζωογονήσεται

ζωγρια· Θῆκαι νεκρῶν
ζωγριαν· ζῶντας (II Macc. XII 35?) [17. 18]

ζωγρος· τόπος ἐφ φθηρίᾳ ἐμβάλλεται
ζωγνύς η ζωτής· θώραξ

ζωδιωτός· χιτών
20 ζωη· τὸ μέλιτες ἐφιστάμενον καὶ τῷ γάλακτι
(167), δικαίεται γραῦς. καὶ η πρὸς τὸ
ζῆν χορηγία (ξ 96). η χρόνος τοῦ εἶναι
[23]

ζωθάλμιον· ζώσιμον. βιώσιμον. + ζωπαρ.ν.
θάλλειν ποιεῖν [25]

ζωμα (Δ 187)· θώραξ, χιτών [27]

ζωμεύματα (Agr. Eqq. 279)· ὑποζώματα,
σχοινία κατὰ μέσην τὴν ναῦν δεσμευόμενα

ζωμηρουσις (Philem. fr. I p. 68)· ζωμάρυ-
στρις [28]

ζωμιλη· ἀνηθος

ζωνας τε συλλαβδας πέπλων (Aesch.
Suppl. 466)· ἀντὶ τοῦ αἰς ζῶντιματι καὶ
τοῦ πέπλους συλλαμβάνω

ζωνη (Ξ 181 A 234)· διπλὸν τὴν γαστέρα
τόπος. καὶ δ τόπος, δι ζωντιμενα. καὶ
τοῦ θώρακος η λεγομένη θωρακοςζωνη
[33. 34]

ζωνυνσθαι (A 15)· καθοπλιζεσθαι [36]

ζωνογάστρεις· οἱ τὰς γαστέρας ζωνύ-
μενοι

ζωντιον (Aristoph. fr. XXXI p. 983)· τὸν

μύλωνα, οἷον ἀεώντειον, ὅπου τὰς ἔνεις
ἔκοπτον

ζωογόνος· ζωοποιός

ζωοδότειρα· ἡσήν παρίχουσα [41. 42]

ζωοπλάτας· ὁ τὰ λεφά ζῶα παράσκων. καὶ
ὁ τόπος ζωοπλάτιον

ζωοφρόφος· ζωοποιόν

ζωοφθόρος· καὶ σαλαμάνδρα. καὶ ἄγγειον
νεκροῦ (αἱ ζωοφόροι)

ζόπισσαν· τὴν Ἑράλη δῆτινην

ζωπύρα· βοτάνη, ὑπὸ ἐνίσων κλινοπό-
διον: ἡ αὐθαδραῖα. φυστήρας

ζώπυρα· φυστήρας, [ζωτικάς] δύνειν οἱ χαλ-
κευται τὸ πῦρ ἐκφυσώσι

ζωπύρει (Menand. fr. VII p. 90)· ἀναζην
πολει

ζωπυρήσεις (Ar. Lys. 682)· ἐκκάνθεις
[51]

Ζωπύρου τέλλαντα· Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ
(fr. XII). Ζώπυρος ὁ Πέρσης, βασιλεὺς χαρι-
ζόμενος, μαστιγώσας ἁντόν, τῆς φιδὸς καὶ
τῶν φτων δηρελόμενος, εἰσελθὼν εἰς Βα-
βυλῶνα, προύδωκε τὴν πόλιν

ζωρόν· ἀκρατον (cf. Empedocl. 148)

ζωρός· ἐνεργῆς. ταχύς

ζωρότερον (I 203)· ἀκρατότερον. ἕντος δὲ
τάχιον, καὶ ἀμεινον ἐπιστεφέστερον νοεῖν
[57. 58]

ζῶς· ζῶντας

Ζωστειρα· Ἀθηνᾶς ἐπίθετον ἐν Βοιωτίᾳ

Ζωστήρ· φλάνω τοῦ θωρακος ἐχρῶντο
(A 186). ζῶντα, ζῶντα. περίζημα, τὸ ἀπὸ
τῶν μηρῶν καὶ μέχρι τῶν βουβόνων συ-
γενγνύμενον τῷ θώρακι. καὶ Ἀπόλλων παρὰ
Ἀθηναῖς, καὶ τόπος, ἐνθα Λητῶ ἐλλαστο
τὴν ζῶντην (Euphorio fr. LXXXIX). καὶ τὸ
φύκος (Theophr. IV 6, 1)

ζωστρα (ζ 38)· τὰ ζώματα, καὶ ζώντας. ἡ
ζυτῶντας ζωστούς, ἡ χλαίνας ἀνθρέοντος. τι-
νὲς δὲ τὰ ἐνδύματα

† Ζωτεράς· Ἀπόλλων ἐν Ἀργει, ἀπὸ τόπου

† Ζωτελειστής· Ἀπόλλων ἐν Κορίνθῳ

ζωτικός· οἶος τε ζῆν
ζωντικός· μικροὶ ζώοις. ἡ κνωδάλοις. ἡ
πτηνοῖς. ἡ σφηξῖν

[67]
ζωσάς· ζωοποιήσας

H

Η· φιλούμενον καὶ περισπέμενον σύνδεσμον
δηλοῖ παραπληρωματικὸν ίσον τῷ δῆ (A
169), καὶ ἀντὶ πλορηματικοῦ τοῦ ἀρά (I
339), καὶ ἔγμα ίσον (τῷ) δηφ (A 528).

ἡ "Ομρός μὲν ἐπὶ προερημένοις
λόγοις ἐπιφέρει τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἐφη

ἡ· φιλούμενον καὶ βαρυνόμενον δηλοῖ σύν-
δεσμον διατεντικόν (B 253), καὶ συναπτι-
κὸν (Ισον τῷ εἰ (Γ 215).

ἡ· δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον δηρθρον δη-
λυκόν προτακτικόν (X 151). καὶ ἀντωνυ-
μίαν ἀναφορικήν· καὶ σύναρθρον τρίτου
προσώπου ἀπὸ συνύιας τῆς ἐμή, σή, δη-
λοῖ

ἢ· δασυνόμενον καὶ περισπέμενον ἀρθρον
θηλυκὸν ὑποτακτικὸν δοτικῆς πτώσεως ση-

μαντικόν (A 162). ἡ καὶ ἀντωνυμίαν σύ-
ναρθρον τρίτου προσώπου ἀντὶ τοῦ ἔη
(Σ 163)

ἢ· (Α 2)· ἡτις

ἢ· εἰκεν δληθῶς, ὄντως. ἡ γένηται. ἡ ἐφη.
ἡμην

ἢ· ἡμην καὶ ἐγενόμην (Callim. fr. CCCXLII):
ἡ ἥλιον. ἡ ὑπῆρχον (αἱ ἡ)

ἢ· ἡρ (Dor. fr. 218)· αἷμα. ψυχή

[9]
ἢ· βῆ (Eur. Or. 696 al.)· ἀκμάζει

ἢ· βαῖόν (e. e. B 380)· μικρόν, οἷον ἀβαιον,
(οὐ) οὐκέτιν ἐπιβῆναι διὰ σμικρότητα.
ἢ ὀλυμπορέων. τὸ δὲ αὐτὸ δηλοῖ καὶ τὸ

βαῖόν

ἢ· βᾶν (Scol. 8)· [ad 12] νεάζειν. εὐωχεῖσθαι,

μεθύσκεσθαι

COD. 43 ζωπύλας — ζωόπωλος
φυστήρα (αἱ ζωπύλα)
48 ζωπύρας, φυστήρας —
52 ζωπύρον — πιλαία — Ζωόπυρος
66 κνωδάλοις Η 1 ίσον τὸ δῆ — ἀπορῇ
7 ἡλθεν ἡ ὑπῆρχεν (8 cl. ἔαρ εἴαρ laq)

45 | φόρος 46 ὁητήνην 47 καιροποδίων —
φυστήρας — ἐκφύσουσι 49 | ύψοι — ποεῖ
ἐπιστρεψι (63. 64 Τενέάτης), 63 οἰστερεῖν
3 ἐμή σῆ 4 τοῦ ἦν 6 ἡ γένηται ἡ ἐφῆ-
μεν 11 τὸ βέβαιον

HES. 41 ζωόν (E 515)· ζῶτα 42 ζώοντες 51 ζωπυρροῦν·
ἐξάπτεν ποεῖ (Moer.) 51 ζωσατο· τὴν ζῶντην (Σ 181 σ 66) περὶ τὴν ὁδφῶν ἐσφιγξε.
κατὰ γὰρ τοὺς Ὁμηρους χρόνους οὐδέποτε γυμνοὶ ἤγουντο, ἀλλ' ἀπὸ τῆς μὲν Ολυμπιαδος
58 + ζωστες· ζῶτας (ζῶντας Συρ.) 67 ζωροπόται (Greg. Naz. Arc. VI 77 p. 206)· με-
θυσταλ ἀκρατούσται Η 9 ἡιατο (Ω 89)· ἐκάθετο Ad 12 ἀκμάζειν (Moer.)

ἡ βάσικοντες· ἐκ δευτέρου *νεδύοντες*, ἢ
αὐξάνοντες
ἢ βῆ· *νεότης*, ἀκμή·
καὶ δὲ ἔχει ἡβῆς ἀνθος (*N* 484)
καὶ ή θεός·
μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἡμῆ (*A* 2)
ἔστι δὲ Διὸς καὶ Ἡρας θυγάτηρ, γυνὴ Ἡρα-
κλέους. καὶ ἀκολαστα. καὶ ἀμπελος (*Theocr.*
V 109)
ἡ βῆσις· τριχώσας
ἡ βῆτης· ἀκμάζων, *νεανίας*, ἥλικ
ἡ βολεῖν· ἀργεῖν
ἢ βῆτηρια· ἑταπτήρια. καταλύσεις
ἡ βολον ἡμαρ· καθό δάπα(τ)ωσιν εἰς ταῦ-
τον. ἢ εὐκαιρον. *ιερόν* [20]
ἢ βρέτας· ἀνδρὸς ἄγαλμα, ἔσανον [*22, 23*]
ἡ γάστροι· θαύμαζον
ἡ γαθότοις· τοῖς πάνι θεοῖς
ἡ γάδεον (*Z* 132)· ἀγαν θεῖον. εὐδαιμον,
μακάριον
ἡ γαλέον· κολοβόν. κατεαγός. κοῖλον. εὐθλα-
στον
ἡ γάλλοντο (*Herod.* I 143)· ἔγαρισιν
ἡ γάμαν (*Xen. Symp.* VIII 8)· ἀπεδεξαμην
ἡ γάνεα (*Iones*)· πέμπατα τὰ δάπι τηγάνου
ἡ γανές· καθαρόν. νέον (*v. διη—*)
ἡ γάν(ε)ος· *νεανίσκος* [33—39]
ἡ γάσθη· θεαύμασεν. [*ad 40*] δυσηρέστησεν
ἡ γαστο· ενεμέσθησεν, ἐφθόνησεν, ωργίσθη.
ἐθαιμάσεν. ἐνεράπτη
ἡ γ(υ)νᾶτο· δ λαμβάνων [43, 44]
ἡ γεῖ· ἀρχεις
ἡ γειρεν· ἀνέδειξεν. ἀνέστησεν
ἡ γεισθαι· δοκιμάζειν. δοκεῖν [48, 49]
ἡ γεμάχος· πολέμαρχος
ἡ γέ μιν· ἡγαγεν αὐτὸν
ἡ γεμονεύεσθαι (*Thuc.* III 61)· δροχεσθαι
Ἡγεμόνη· Ἀρτεμις (*Callim. Dian.* 227 *Nicand.*

COD. (13 δυνθάσικοντες?) 16 ἡ βῆτης — ἥλικε 18 ἰστρατήρια καταλύσις 21 ἡ βρή-
τας (*cf. loβρίτας*) 30 ἡγανέα Post 42] ἡγετο; cf. 43 51 ἡγέμην (*λ* 324?) 61 ἡγε-
σακής δόηγοις 68 ἐρτη παραπλ. 73 ἡγύρον, πύχον 76 πειθητής 80 ἡπειθης
81 οὐτοι

HES. 20 ἡ βάσικοντα (*I* 446)· ἀκμάζοντα 22 ἡ βάσικοιμ (*H* 157)· ἀκμάζομι. ἀκμάσεσιν
23 ἡ βάσικον (*e* 69)· ἀκμάζουσα, θάλλουσα 33 ἡ γαρ οτι δέ (*ατ τι γάρ*). αὐτη γάρ. ὄντως
γάρ. 34 ἡ γάρ (*B* 242)· ἐπει δν 35 ἡ γάρ κεν δειλός (*A* 293). ὄντως (γάρ ἀν) δειλός
36 ἡ γάρ με (*A* 355)· δντως γάρ με 37 ἡ γάρ διομαι (*A* 78). ἴπολαμβάνω γάρ 38 ἡ γάσ-
(σ)ατο (*G* 181). ἐξελάγω 39 ἡγαλλάσσατο (*Ioann.* VIII 56). Ad 40 [ἐχαρη]
43 ἡ γε· αὔτη (*Z* 373). ἡτις. ἡγετο (*λ* ἡγετε *B* 631). 44 ἡγειρέθοντο (*B* 304 al.). συν-
ηθοιζόρτο. ἀνήγοντο 48 ἡγεισθη (*v* *B* 731). είχεν (*λ. ἡρχον*) 49 ἡγειτο (*Sapient.* VII
12). ἡδίνεται. ἡρχεν 56 ἡγειν (*Φ* 36). ἐφερεν 57 ἡγεομην (*E* 211). ἡγούμην. ἡρχούμην
58 ἡγέθεντο (*B* 304 al.). ἡγεροντο. συνηθοιζόρτο 59 ἡγέρεσθαι (*K* 127). συναθροι-
ζεσθαι 60 ἡγερθεν (*A* 57). συνηθοισθησαν 71 ἡγιατο· ἐνεκάλει (*γιατο*) 72 ἡγι-
λάξει· διάγει 78 ἡγηικότες (*I Peter.* I 22). καθαρίσαντες

fr. 38). καὶ ἀφροδίτη. καὶ ταῦς τις οὐτω
καλεῖται

ἡ γεμονικόν· ὁ τοῦς [56—60]

ἡ γεμών· ἀρχων. δόηγός

ἡ γεσίς· δόηγιας

ἡ γεσθ· ἀεί· ἐφέρεσθ' διε

ἡ γετο· ἡγετεν. ἡρέστο

ἡ γήλασαν· συνήγαγον

ἡ γηλάζει (*ρ* 217)· ἀγεται. ἡλαύνει. ἐπιμε-

λεῖται. θεραπευει. ἀγ[χ]ει

ἡ γηλάζειν· ἀγειν. ἡλαύνειν

ἡ γήσατο· ἡγειν. δόηγός ἐγένετο

ἡ γητηρία· παλαθη σύκων· ἐν γάρ τῃ ἐρητῇ

Πλυνητηρίων φέρουσ παλάθην συγκεμένην

ἴει λαζδῶν διὰ τὸ τοὺς αὐτόχθονας ἡμερον

καρπὸν φαγεῖν πρῶτον τῶν σύκων· παρὰ

τὸ ἡγήσασθαι οὖν τῆς τροφῆς

κέλητης ἡ γητηρία

ἡ γητηρί· ἡγεμών. ἀριστος

ἡ γήτορες· ἡγεμόνες. βασιλεις. δόηγοι. ἀρ-

χοντες [71, 72]

ἡ γίνεον (*Σ* 483)· ἡγον

ἡ γηλάζοντο· ἡλάμβανον (*v. δυκ—*)

ἡ γηλαίσμενον· φωτεινόν. λαμπρόν

ἡ γέμενος· τεθρημένος. πειθήνιος

ἡ γέμενος· ἀγομένους

ἡ γηνόει (*—οει*)· ἡπειθει. ἡγανάκτει

ἡ γηνοίεις· ἡπειθεις

ἡ γηνοίησεν (*B* 807)· ἡπειθησεν. ἡγηνόησεν.

ώς (*τό*)

Ἐκτερ δ' οὐτι θεᾶς ἐπος ἡγονίσθεν

ἡ γηνωσειν· ἀδυνηθη

ἡ γομεν· ἡνέξομεν (*v. ἀνηγμένον*)

ἡ γον (*—ός*)· κατεαγός

ἡ γωνιάσεν· ἐφοβήθη

ἡ γοντο· ἡλαύνοντο

ἡ γόμην· δηγον. Σοφοκλῆς Θυέστη δευτέρῳ

(fr. 234 et OT. 775)

- ἡ γέρεν ενεν· ἐδημηρόει [89]
 ἡγοῦ· παρακελευ(σ)τικός (Ατ. Lys. 254).
 ἀρχε, ἡγεμόνευε, διάκρινε
 ἡγοῦμεν· ἡγεμονεύω, τομέω, ψυλαμβάνω,
 λογίζομαι, προκρίνομαι [92]
 ἡγεμονεύομενόμην· ἀρχοίκως ἔπραξα [93—97]
 ἡδ' ἄκρας· καὶ τὰς ἑξοχάς
 ὅδ' ἀν· ἥτιν δὲ ἄν
 ἡδαξήσατο· ἔκνήσατο
 ἡδάφωται· κατφύσται
 ἡδέ (Δ 258)· ἀντὶ τοῦ καὶ·
 ἡδὸντος ἐπὶ ἔργῳ [ad 102]
 ἡδεα (Callim. fr. CCXCVII)· ἡδειν, ἐπιστά-
 μην [4. 5]
 ἡδεις· ὕδεις
 ἡδεις· τέρπει
 ἡδεῖ κελώνης κρέα φαγεῖν, ἡ μὴ φα-
 γεῖν· [post 8] [9]
 ἡδεσαν· ἡπισταντο, ἐγίνωσκον
 τὸν ἡδέσθη· ἐπεθύμησεν
 ἡδεται· εὐφραίνεται, τέρπεται [13]
 ἡδη· ἐπὶ μὲν παρφημένου χρόνου ἀσρί-
 στου·
 ἡδη γάρ ποτ' ἵγιος καὶ ἀρείοσιν ἡπερ
 ὑμίν (Δ 260)
 ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος·
 ἡδη γάρ τον ἔλπομ· Ἀρην γε πῆμα
 τετύχασ (Ο 110) [15—17]
 ἡδημόνησεν· ἐξεκάησεν
 ἡδημόνως (Boeot.)· αἰδεσίμως [20]
 ἡδέα· γλυκέα (ἡδα cf. 127)
 ἡδεκησεν· ἐβλαψεν
 ἡδεκηστες· ἀδεκησαντες [24]
 ἡδενας· ἡδυτέρας
 ἡδεστα· ἡδεια
- 20 ἡδέως· εὐθύμως, γλυκέως. ἡ καταθύμιον
 (ἡδίως cf. 121) [28. 29]
 ἡδομαι· (Αρ. Pac. 291)· τέρπομαι. ἐσθίω
 ἡδονή· ἐπιθυμία
 ἡδονται· τέρπονται
 ἡδονή· ἡδονή· καὶ ὁφελος (Aeginetae, Α 576).
 καὶ ἔφη ἐκεῖνος. καὶ ὅξος (Chalcidenses,
 Attici) [34]
 ἡδρασα· ἐθεμελίωσα, ἀστήριξα, ἐπηξα [36]
 10 ἡδύγεως· δ σικυός [38]
 ἡδυεποῦς· τοῦ γλυκεροῦς λόγους ἔχοντος
 ἡδύκωμος· ἐλδός τι φθῆς
 ἡδυλίσαι· συνουσιάσαι
 ἡδυλισμός· συνουσία
 ἡδυμον (Simonid.)· ἡδύ. εὐώδεις. τερπνόν
 [44]
- 20 ἡδυτηρες· οἱ ἀλει. Ἐρατοσθένης
 ἡδύομος· δ σρωματίης κάλαμος
 ἡδύ πῆμα· δ θάνατος
 20 ἡδυπαθεῖ· μιανται ἡδονῆ
 ἡδυπαθής· πάθει, καὶ ἡ χαίρων, καὶ
 ἡδύμερος· τῷ πάθει
 ἡδυπαθῶν· ἐν ἡδονῇ ὥν
 ἡδυπαθης· πόσα, καὶ ἡ λιθαντίς
 ἡδυπνον· ρεογνόν καὶ ἀπαλὸν πρόβατον
 γαλαθηόρ, τῷ μήπω πόσα γενσάμενον, Πο-
 λέμων (p. 148) φησιν ὑπὸ τοῦ Ποθίου
 κηληθῆναι
 ἡδυπότις (Epigen. fr. II p. 539)· ἔκπωμα
 30 ποιόν, καὶ τὸ κρόμμυον
 ἡδυραβδον· κινάμωμον
 ἡδύς· γλυκύς
 ἡδυσματα (Hippocr. II p. 866, 1)· δρεύ-
 ματα
 ἡδυσμός· ἡδιαιρός (ἡδυλισμός?)
 τὸ ἡδυτεραι· αἱ τρυγόνες [59. 60]

COD. 94 ἡγροκησάμην, ἡγρ[
 108 ἡδει 14 ἀρειοσύνη περ (121. 127 Cretice!) 96. 97 ἡδημονη· ἡδημόρον (?) 99 ἐντιων
 39 ἡδυκωμος 42 ἡδυμων Post 43] 33 ἐφ· (ad ἡδος, ὅδ' ὅς, ἡδος)
 52 ἡ δέστων

HES. 89 ἡγροδώντω (Δ 1)· διελέγοντο 92 ἡγουν· ἡτοι. ἡγουν ἡγοδαμων: β'.
 95 ἡδω· εὐθραβδομαι. τέρπω 96 ἡδαίμων (Α 41)· αγυδίσων 97 ἡδ' αγιῶν (Α 41).
 ἡ αἰρεδίων. ἡδαμόνον Ad 102 καὶ αὐτη ἡδει· ἐφη δή (ἡδ') 4 ἡ δὲ βιηφι· τῷ αὐτοῦ
 λογιν (M 256)· 5 ἡδεις· ἡδει, ἡπισταντο ἡ δὲ αι ματουματι· (B 832) ἡ μάταις· (ad
 ἡδει) Post 8 τῆς χελώνης ὀλγα κρέα βρωθεῖτα στρόφους ποιει, πολλὰ δὲ καθαρει· δύθεν
 τῆν παροιμιαν λέγεσθαι 9 ἡδ' ἐπίκονοιο (B 815)· καὶ βοηθοι 13 ἡδη θαστρενέ-
 εσθαι (Ο 512)· ἐπὶ πολὺν διαβάλλεσθαι (v. θαστρενεσθαι) 17 ἡδη μοι (Z 361)· πρὸ τούτου
 μοι 20 ἡδησθα· ἡδεις (Moeris) 24 ἡδικτών· συνδοκινων 28 ἡ δόκωσις (Eccles.
 X 18)· ἡ στέγη 29 ἡδολέσχον (Ps. LXXVI 6)· ἐμελιών, ἐμελέτων 34 ἡδ' ὁσ· κατὰ
 τοῦτο δέ, οὔτως, ὀφέλημα. ἡδυσμα, ἀπὸ τοῦ ἡδειν· τινὲς δὲ ἡδονῆς. καὶ ὅξος 36 ἡδω
 (Iob. XXXVII 30)· ἡρις, ἡριν τόσον 38 ἡδυεπής (Α 248)· ἡδυλόγος 44 ἡδυνθείη
 (Ps. CIII 35)· γλυκαρθείη 59 ἡε· ἡε (M 371) [ἡττω· ἡσσω] ἡ τις αὐτόν (Ε 766) 60 ἡες
 επηρχεσ

ἥε (θ 507)· βαρυνομένης μὲν τῆς προτέρας
ἀντὶ τοῦ ἡ συνδέσμου δηλοῖ διαξεντικόν·

ἥε διατυῆξαι κοῦλον δόρυ
περισπωμένης δὲ ἀπορηματικὸς ἔσται σύν-
δεσμος·

ἥε ἔκών μεθίεις (δ 372)

ἥέα (Εμπεδοcl. 314)· ἄγαθδ [63]

ἥειδετο· ὀμοιοῦτο (εἰδετο)

ἥειδος· πνῖγος (εἶδος) [66. 67]

ἥεισεν· βράσταξεν

ἥέλδεται· λιείρεται (ἥ ἐλδ—)

ἥ λιεσσιν (Callim.?)· ἀντὶ τοῦ ἡ λέουσιν

[71. 72]

† ἥ ἐ κροσσούν· λοξόν

ἥειλοιο πύλας (ω 12)· τοὺς κύκλους, δι'
ῶν τὰς πορείας ποιεῖ δῆλοις. οἱ δὲ ἀλλη-
γορικῶς τοὺς ὄφελαλους (Pythag.) [75—77]

ἥέγετο· νῦξτο [79—83]

(ἥερέθησαν· ἐκρεμάσθησαν) cl. 267

ἥέρθη· ἥγερθη (Ἒπικήθ?). ἀρμητος [85]

ἥεριη (A 497)· ἑωθινή· ὁρθινή· βλάβη [87]

ἥέριον· μέγα. λεπτόν. μέλαν [89—91]

ἥεροειδέα (Ψ 744 β 263)· μέλανα. ἡ ἀνα-

πεπταμένα. σκοτεινά

ἥεροειδές (Ε 770)· δερθδες. μέγα. διὰ τοῦ

ἄέρος ἔκτασιν τῶν ὄφελαλων μηδενὸς ἐμ-
ποδίζοντο, ώστε καὶ τὰ διεπτάτα ἐκ πολ-
λοῦ δράν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ γοφθδες, καὶ

σκοτεινόν, καὶ δερθδες τῇ χροιφ

ἥερον· δερθδες. σκοτεινόν [95. 96]

ἥερόπομπα· κατὰ τὸν δέρα φαινόμενα
(φερ—) [98]

ἥεροφοῖτις Ἐρεινύς (I 571 T 87)· ἡ ἐν
τῷ δέραι φοιτᾶσα, ἡ δέρα ἡμιφεισμένη, ἡ

COD. 62 ἥεα 64 ὀμοιοῦται 70 ἡ ελέεσσιν — ἱεροῦνσιν 89 μεταίωροι — ἐω-
ροῦνται 200 ἐρεινύς (1 cl. ἔρετο, ἥρτο)
Post 31 ἥθημένος ε ditto. 33 ἥθιεραι, τρίχες 33 ἥθιεραι, τρίχες 33 ἥθιερην (—ιν Byzant.?)

HES. 63 ἥει (Κ 286)· ἐπορεύετο, ἥρχετο
67 ἥεικτο (δ 796)· ὀμοιώτα 71 ἥλιμεθα (Ω 662)· συνήμυμεθα 72 ἥ καθαλέων (Ρ
755)· ἡ τῶν κολεῶν. εἰδὸς δρένον, καὶ ίχθύος
ὑπὸ τοῦ ἥλιου τόπος, δυοῖς δὲ ἔχει καὶ τοῦ πυρός (Ι 206) 77 ἥειν (Ηομ.)· ἦν
πον 81 ἥ ἐπιοῦντα (Prov. XXVII 1). ἡ αὐδονὸς ἐρχομένη 82 ἥερα· αρασιάν (Ε 776).
οὐμιχλή (P 649). σκοτία (Υ 446) 83 ἥερέθοντο (Β 448)· μετεωρίζοντο, ἐκρεμώντο 85 ἥερι·
ἀρασιά (Γ 321). δέρι 87 ἥεριοι (ι 52). οὐδοινοί 89 ἥερέθονται (Γ 108)· μετέωροι
εἰσαν, εἰς ἀρία αἴρονται, ἡ ἥερέθονται. οὐμισῶν. [Ἄθροιζονται (ἥερέθονται), αἴρονται, πλα-
νώνται 90 ἥερέθοντο (λ 227)· ηθροῦντο. καὶ τὰ ὄμοια 91 ἥερεθον, γάρ (Γ 108)·
εἰς ἀέρα διαίρονται 95 ἥερόεντα (Θ 13 al.) σκοτεινόν. δερώδη 96 ἥεροποιταν· ἐπι-
τιμώσαν 98 ἥεροπότης· αἰμοπότης (εἰαροπότης) 201 ἥεροτο (ο 459)· ἐκρέματο 3 + ἥερ-
χαται· οὐμισῶνται (ἥεικται) 5 ἥει τεν (Ν 252)· ἥ τινος 6 ἥει τα (Ν 327)· ἥ τιν 10 ἥην
(Α 807). ήν, ἥηρα 18 ἥθει διφέντων (Π 747)· ὅστερες ζητῶν 20 ἥθεις (Κ 37)· ὥθει,
ώ φαιμασίε 21 ἥθειη (Ψ 94) 23 ἥθικηῆς φιλοσοφίαται· διορθωτικῆς θῶν 24 ἥθι-
κόν· κατηχητικόν (245) 25 ἥθέμις (Β 73)· ᾧς δεῖ, ᾧς δίκαιον, ᾧς πρόπει, ᾧς χρη-
27 ἥθέσει (Α 365)· δηθεῖ. ἀγνοεῖ. παρορᾶ 28 ἥθη· ἀληθῆς δη. ἀλλ ὄμως. πλήγ.
ούν 30 ἥθημέν (Ο 288)· δόου αὐτη

ἀρότρως φοιτᾶσα, ἡ δεροπλάνος. οἱ δὲ ὅτι
ἐν ἁδου ἐν σκοτίᾳ

ἥ(ε)ρο φάνων (Σ 505)· μεγαλοφάνων. πλη-

ρούντων φωνῆς τὴν δέρα [201]

ἥεριζων· αἰρων (Callim. fr. CCXI?) [3]

ἥεσαν· ἐπορεύοντο, ἥχοντο (268) [5. 6]

† ἥέψεα· οἱ δὲ γῆ τι διάρρα

Ἡζακας· γένος στικτὸν παρὰ Πάρθοις

ἥάνθη· ἔγρανθη (ν. ἀξ— ἔξ—) [10]

ἥ(η)ρο (Hippoc.)· διμίχλη

† ἥητει· ἐπιφεγμα

ἥάδες· συνήθεις. τιθασοι

ἥάδες· τιθασός. γνώριμος, συνήθης (Soph.
El. 372)

ἥθατο· ἐπεκαίετο. ἐμελαίνετο

ἥθε (Boeot.?)· [μαχάρι] δφελον

ἥθεα (Ζ 511)· τοὺς συνήθεις τόπους, καὶ

διατριψίς (Callim. Del. 297) [18]

ἥθει (Ζ 618)· προσφάντης νεωτέρου δεδε-

φου πρὸς πρεσβύτερον. οἱ δὲ ἀδελφέ, ἥδι-

στε, φίλατε [20]

[21] ὥραλα (α ὥθεος)

ἥθειος· δελφός. συγγενής. φίλος. ἡ καὶ

πηρός. ἀδελφός. ἡ σεπτική προσαγόρευσις

πρὸς πρεσβύτερον [23—25]

ἥθεος· ἥθους [27. 28]

ἥθημένος (Epileyc. fr. I p. 889)· διυλισμένος [30]

ἥθηνιον (Hellanic.)· ἥθάνιον. ἥθμός

ἥθησεν· ἐφθάρη (ν. ἔθει)

ἥ θιρη (Boeot.?)· αἱ τρίχες

+ ἥθλιομας· αἰολάστως διαγήρα

ἥθμάριον· διυλιστήριον

ἥθμοις· καμίνους (κοσκίνους?)

ἡ θολόγος· θεατριστής
 ἡ θοοποιεῖ· λόγους ἀραιόντας ἡ ἥθη ποιεῖ
 ἡ θοοποικα· πρὸς ἥθος μιμήσασθαι
 ἡ θοος· γνῶμως τρόπος, διαστροφὴ
 ἡ θροικεν· συνῆγεν
 ἡ ἡρύβη· (συνέλεγε)
 ἡ θυρον· ἔπαιδον
 ἡ θυσσεν· ἐρπίζεν, ἵνυσσεν
 ἡ θωὴν· ἡ ἡμίαν [45]
 ἡ ἱα· βρώματα·

Θώων πορθαλίων τε λύκων τ' ἡια πέ-
 λοντα (N 103)

καὶ ἀχνα
 ἡῶν θημώνα τινάξῃ (ε 368)
 καὶ ἑφδία (ε 266) καὶ ἐπορευόμην·
 ἡῖα πολλὰ θεοὺς γουρούμενος (δ 433) [47, 48]

ἡ ἰδημεν (ἥδεμεν)· ἡπιστάμεθα, ἥδεμεν
 ἡ ἰδημεν (Σ 593?)· ἄφθονοι, παῖδες ἀγαμοι
 ἡ ἰδεος· δ ἀκμάζων rearlus, ἀγένειος [ad 51]
 παρθίνος (Eupol. fr. XL, p. 561) [52, 53]

† ἡ ἵκανος· δ ἀλεκτρων
 ἡ ἵκτο· ἐφίετο [post 55]
 † ἡ ἴλλοντο· ἱστράβιζον, ἡλλοντο [57, 58]
 ἡ ἴον (χ 146?)· ἐπορεύμητρ· καὶ παρειάν, ἡ
 γράθον (αδ ἕινον')

ἡ ἴσεντι· ἡίόνας ἔχοντι (Ε 36). ἡ λοιδεῖ. ἡ
 καλδες † ἔχων φωνάς [61]

ἡ ἴσνες· ἀκταί (P 265), αγιαλοι. ὅφθαλμων
 τὰ ὑποκάτω. διὰ τὸ (δὲ ἀντῶν) φέρεσθαι
 τὰ δάκρυα, ὡς καὶ κατὰ τῶν τῆς θαλάσ-
 σης αγιαλῶν τὰ κύματα (259)

ἡ ἴσνησαι· καταντλήσαι (—ησε)
 ἡ ἴος· πορεύμως, παιανιστής
 ἡ ἴσσιν ἀρματεύσας (Eur. Or. 989)· τῷ

COD. 41 ἡ. ἐθρύβη. συνῆγεν 43 ἡ θυγεν, ἐρύπιζεν 43 ἡ θυγεν, ἐρύπιζεν — θιμω-
 νατιράξ — τοούμερος (55 ad dīσσω) 59 cf. 262 60 λοιδῆ (ad ἡ λόεντι) (64 ἕινος)
 69 ἡ ἴσην ταῖς 74 ἡ ἴσχυντεν — ἐπαρήνει 78 δύθα 81 |ομένην 85. 86 = 86. 85
 95 κοχκή, ἐπιδοματίς

HES. 45 ἡ ὁσν· κατηγήσεων (224) 47 ἡ ὁδεῖ (ι 206)· ὃδει (166) 48 ἡ ἱεν (A 47).
 ἐπορεύετο Ad 51 πατρὸς ἀδέλφος καὶ μητρὸς (δ θείος) φίλος (ἥθειος). νίος, ἀπειρος, ἀγαμος
 (A 474) 52 ἡ θιασας· ἔδοξας. ἐπύθου (ἥισας) 53 ἡ ἰθεσαν· ἐπορεύοντο. ἐπυνθάνοντο
 (ἥιεσαν ετ ἥισας) Post 55 φωνίστο (δ 796) 57 ἡ ἴμερ (χ 251 λ 23). ἐπορεύμεθα
 58 ἡ ἴξεν (δ 78)· σῶμησεν 61 ἡ ἴστρα (418). διτίς, αγιαλλός 66 ἡ ἴρει· κατελάμ-
 βανεν (δ 23) 67 ἡ ἴσερ ἡ σαν· ἐκρίθησαν, ἐκρεμάσθησαν (183b) 68 ἡ ἴσαν (K 197).
 ἐπορεύοντο (non Aristoph. fr. XXII p. 1012) 69 ἡ ἴσι (Σ 430). ἐν ταῖς ἑαυτῶν 71 ἡ ἴσιν.
 ίδιας αὐτῶν [272] Ad 72 ἡσιν ἐν φρεσίν (Σ 430) 75 ἡ ἴχθητην (Ω 97). ἐφάνησαν.
 ὄφημασαν 76 ἡ ἴσσεν τις· ἀφωδει (ἀφωδεῖ) 79 ἡ ἴθδμην· ἡκουσα (ἥσθ—) 83 ἡ καίεν.
 δύτης γάρ (H 125), ἡ ἐνδάλεν, ἡ ἐπεμφεν (Σ 151) 81 ἡ ἱεν (H 214). ὄντας διν 90 ἡ κεν.
 ἀρήκην (δ 498), ἐβαλεν, ἐπεμφεν (Ο 575), ἐπαφήκην (Κ 274) 93 ἡ κέσσαστο (Ε 402, 901).
 ἴδαστο, ἐθεραπεύετο 94 ἡ κέστας· ἀκεντρίστους (Ζ 275). ἀδαμάστους (Ζ 94) Ad 302 πα-
 ροιμία, πρᾶς τοὺς μῆτρες αὐτοὺς χωμένους, μῆτρες ἐτέρους ἔστωται 98 ἡ λαίε (β 243). μάται
 4 ἡ λαίτερον· τὸν ἡλίφ τεθερμασμένον

ἀρματι σύρας, ἐν τοῖς αιγαλοῖς ἵλαντων [68—69]
 ἡ ἴσεν· ἔσεν [71]
 ἡ ἴστα (ωτα)· ἐφθιτο [ad 72]
 ἡ ἴστωσας (Soph. Ai. 515). δφανη ἐποίησας
 ἡ ἴσχυντεν· ἐπαροίησεν. ἐλυμήνατο. ἐπαρφ-
 νει [75, 76]
 ἡ ἴσω· ἀτηή. φάμιος. δχθη [79]
 10 ἡ κα (Γ 155)· πράως, ἡσύχως. προῆκα, ἐπεμψα
 (ἥκα)
 † ἡ κάδα· ἥδρομενη γυναικα [83]
 † ἡ καῖν· ἀσθενές
 † ἡ καῖος· ἀριστερίας. Ισχυρός
 ἡ καλέσ· γελώθωσα (Callim.?)· πράως, οὐκ
 ἐκνηφαλακνία
 ἡ καχεν (Π 822 π 427)· ἐβλαφεν. ἐλύπησεν [87]
 ἡ κέα· ὁξέα
 ἡ κει· ἔχεται; ἡ ἡλθεν ἡ ἡκει (Sapph. 2, 8) [90]
 ἡ κέε· ὁξέα [93, 94]
 ἡ κή (Archil. fr. 42). ἀκωκή, ἐπιδορατίς, ἀκμή
 ἡ κιστα· οὐδαμώς, οὐδ' ὀλως. ἐλάχιστα
 ἡ κιστος (Ψ 531)· ἐλάχιστος. ἐλάσσων. βρα-
 δύτατος
 ἡ κοντα· παραγενόμενον, ἐλθόντα
 ἡ κοιβωμένος· ἐμπειρος
 30 ἡ κοιβωτο· ἀκριβώς ὃδει
 ἡ κρωτηριασμένον· τῶν ἀκρων ἀφηρη-
 μένον
 ἡ κύων ἐν τῇ φάτνῃ [ad 202]
 (ἥλα [Seleucus]· ἀκρόδρυα) cf. Ιηλα [3, 4]
 ἡ λαίνει (cf. Call. Dian. 251)· μωραντει

ἡ λακάτη· τὸ δεκτικὸν τῶν ἑρίων ἐργαλεῖον·
ἡ λακάτη τετάνυστο λοδνεφές εἰ.....
(δ 135)

καὶ ἀτρακτος·

ἡ λάκατα στρωφῶσα (ρ 97)

καὶ τὸ βίλος, ἐν συνθέτῳ·

χρυστήλακατος κελαδεινή (Υ 70)

διὰ δὲ τοῦ ἐ ηλεκάτη

ἡ λακατῆνες (Menand. fr. V p. 154). Θα-
λασσινοὶ λεύψινοι ἐκτάσεις

ἡ λακάτη (Aesch. fr. 7) δόραξ. ὅμοιως καὶ
πολυνήλακατα τὰ τῶν ποταμῶν κελῆ·
ἔνοι δὲ κοινῶς τὰ γόνατα ἔχοντα, ὡς στά-
χνη, ως κάλαμον (Theophr. II 2, 1)

Ηλακάτη· ἀγών ἐν Λακεδαιμονίῳ ἀπὸ
Ἴλακάτου, διὸν ἐρώμενος Ἱλακάλεονς,
ῶς φησι Σωσίβιος

ἡ Λακεδαιμονίων· ἡ Μεσσηνία τῷ Λα-
κεδαιμονίῃ προσετέθη [11]

ἡ λακέν· ἥμυνεν, ἐβοήθησεν [13]

ἡ λασαν (Μ 6). ἐσκαφαν [ad 14] [15]

ἡ λασακάζει (ι 457). ἐκκλινει. κρύπτεται.
πλανᾶται περὶ τὸν αὐτὸν εἰλούμενος τόπον

ἡ λάσκειν· κρύπτειν. ἀποδιδράσκειν. πλα-

νᾶσθαι

ἡ λάσκονοις (Β 140). περὶ τὸν αὐτὸν εἰλοῦν-

ται τόπον, ἐν κύκλῳ πλανώμενοι (Εμπρ-
οσικ. 20 Sz.)

ἡ λάσκωσι· πλανῶνται

ἡ λάστει· ἐγαλέπαινεν

ἡ λάστεον (Ο 21). ἰχαλέπαινον, ἐδεικοπά-
θον

(ἡ λάστερον (Eur. I. T. 931. 971.) περιε-
φέροντο

ἡ λάτο· [ad 23] ἐδραμεν, ἐπῆδησεν (Eur. Io.

1402)

ἡ λαυνε· τὸν στρατὸν ἥγεν

ἡ λαύνομεν· ἐκακολογούμεν

ἡ λυγησεν· [post 26]

ἡ λδανεν· [ad 27] ηῦξανεν (πον σ 69) [28]

ηῦξανεν (πον σ 69) [28] 40

ἡ λεγέεν· ὕσχυνεν
ἡ λεέ·, φρένας ηλεέ (Ο 128). μα-
ταιοποιέ [31. 32]

ἡ λεκάτη· ἐργαλεῖον γυναικῶν
ἡ λεκτρον (Soph. Ant. 1038). ἀλλότυπον
χρυσίον

ἡ λεκτρος· μεταλλον χρυσίζον. Φασὶ δὲ
αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Κελτικῇ χώρᾳ Ἰρι-
δανοῖ τοῦτο κομίζεθαι. τῶν (ν) αιγαλόφ(ν)

10 τὸ δάκρυνα τῶν Ἰλιάδων (σταζουνόν)
ἡ λέκτερω (Τ 398). ὁ ἥλιος ἐπιθετικός. ἦτοι
ὁ λαμπρός, παρὰ τὴν τοῦ ἡλέκτρου οὐσίαν,
περὶ οὐ φησιν· χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου

τε (δ 73). η οίον ἀλέκτωρ, ἀλεκτρός, ἀμέ-
τοχος τῆς κοιτης

ἡ λέλικον· ἐτίνασσον
ἡ λέματος· μάταιος [39. 40]

† ἡ λενομένωφ· ὀδυνομένωφ

ἡ λεής· ἄφρων, ἡλίθιος (770)

20 ηλεός (Callim. fr. CLXXXIII). ὁ μωροποιός.
μάταιος, ἄφρων, ἡλίθιος

ἡ λεύχωφην· [ad 44] ἀπέφυγεν. ἐφυλάξατο.
ὑπεκώφησεν

ἡ λεώτερος· ὁ μάταιος [46—47b]

ἡ λιάδες· αἱ κατάχρουσι κλῖναι

ἡ λιαίης· θέρμης. αὐγῆς

ἡ λιαία (Agr. Epp. 847). τὸ δικαστήριον.
διαφέρει δὲ ἐκκλησία καὶ βουλὴ καὶ λιαία

ἡ λιάδασι· ἐν τῷ ἡλίῳ μπλῶσαι, η ὑθεμαί-
νεσθαι ἐν ἡλίῳ

ἡ λιβατον (ι 242). ψυφλήν, ἀβατον, ης ἐστιν
εἴλετεν βαίνοντα, δυσπρόσαπτον. ἀλλοι δὲ

ην ἥλιος πρότην βάλλει. οἱ δὲ τὴν ἀλλή
βιβήκυναν. Στησίχορος (fr. 83) δὲ Τάρ-
ταρον ἡλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. ἐνισι
ἡλίφατον ἀποδίδασιν, ἡλίριον

ἡ λιβατος (Ο 619). ύψηλή

ἡ λιβάτοισιν (Aesch. Suppl. 351). ύψηλοις
η λιγρύς· ὁ καπνός

ἡ λίζοντο· ηθροίζοντο

COD. 306 λοδνεφέει — στρωφῶσα 9 ηλακατολα — λακεδαιμονία ποιηλακάτου ὡς
ην ἐρώμενος Ἱλ. II. 10 ηλακεδι μεανα 11 ηλάλησα 16 λούμενος 20 ηλα-
σται 23 ηλατο σκιρτῶν· ἐπῆδα ἀγαλλόμενος Συρ. 171 30 ηλεέ, [τὸ ἐκ] 36 ηλέ-
κτρων — οὐσίαν η ἡλέκτωρ — κοῆσιν τῆς ἡλέκτρου τε οὐσίαν, η ὁ ἀλέκτωρ 37 ηλή-
λιξον 42 ηλίθεος 48 καινα 52 δλη βεβι ηλιφανόμουν (54 ν. πέτραι ηλ..)
55 ηλιγυνυς

BES. 11 η λαλιά σον (Matth. XXVI 73). η λάλησις 13 ηλασσάμεσθα (Α 681).
ηλάσσαμεν, ἐπὶ ἀπλάσσως Ad 14 δηγλάσσων (Α 154) 15 ηλασεν· ἐκ χειρός ἐτρωσεν (Ε
584), φωρην (I 319). Ad 23 ἐπλανάτο (γ 302). Post 26 ὠδύσσεας, ἐλύπησεν (ηλε—) Ad 27
[ηλλοίσιν] 28 ηλδόμεναι (Ψ 122). ἐφιέμεναι 31 ηλέσος, ὁστ' ἐφεγής (ε 464)
32 ηλείτεν (Ι 375). ημαρτεν 39 ηλεμίστραι· θρηνήτραι (ηλη—) 40 ηλέμυνια· η
φαυμακός (Dem. 793, 27). Ad 44 ἐξέλινεν (Ν 184) 46 ηληθυμφ (λ 333). κηληθυμφ
47 ηλιλατο (Ε 400). ἐπεπήγει. ἐμπέπηγεν 47b ηλθε· παρεγένετο

† ἡλιηνεν· κατέκλυσεν
ἡλιθα (ε 483)· διθρόσ, δαφιλός, χύδην
παρὰ τὸ ἀλις. οἱ δὲ μάτην (Call. LM. 124),
εἰκῆ

ἡλιθιον· μάταιον (Aesch. Ag. 366), ἀναι-

σθητον, μωρόν, [εδ 59] ἄφρονα

ἡλιθιοτης (Plat. Theat. 176 Ε· η) παν-

τελῶς πλόγνωσις

(ἡλιθιωματι εἰ. ηθλοματι)

ἡλικα· ίσα τῷ χρόνῳ

ἡλικεις· δρκεις (v. γίτονας) [63]

ἡλικην· μεγάλην. τηλικαύτην [65]

ἡλικιον· ποταπόν. μέγα, δοπον

ἡλινδησε· κατεπ(ἀλ)αισεν

ἡλινδημενη· γεγυμνασμένη

ἡλιξ· ἡλικιστης

ἡλιόκανυστος· κεκαυμένος ἐν τῷ ἡλιφ [21]

Ἡλιος· διθεός, καὶ τὸ ἀστρον. καὶ η αἴγην.
καὶ τόπος, ἐξ οὐ καὶ η λίος ἀνατέλλει.

δεῖ δὲ τὸ μέρον τρισυλλάβως (θ 271) 20
ἐνίστε· τὸ γάρ πλεῖστον τετραυστράτως

Ἡέλιος [73]

ἡλισκοντο· ἰλαμβάνοντο (Xen. KII Υ 4, 4).
εὐρισκοντο

ἡλιτεν (Call. Disn. 255)· [εδ 75] ηδικησεν,
ηδιβησεν

ἡλιτηκας· ημάρτηκας

ἡλιτόμηνα· ηλιαττωμένα τοις μησίν
ἡλιτόμηνις· δι μάτην ἐγκαλῶν

ἡλιτόμηνος (T 118)· πρόσφρον. ωμόν. οὐκ
ἐν τῷ δέοντι μηνὶ τεχθέντα· λαπόμενον,
τὸν ἀλιτόντα, καὶ διημαρτήκτα τῶν μη-
νῶν ἐν τῇ κυήσει

ἡλικάζοντο· ημύνοντο (484)

ἡλικησεν· ηλικοπίησεν. ηλικασεν. καὶ οδύ-

ηποε τὴν ψυχήν· η μετά βίας καὶ υβρεως
εἴλκουσε, καὶ ἐβιάσατο (λ 579)

ἡλιαξεν· ἀλλον ἔξ ἀλλον ἐποιησεν [83]

ἡλισα· ἐπιτε, δράματα ἐτριβεν

ἡλοι· περόναι. ἐπίσουλοι (εδ φηλοι)

† ἡλον· κατακεκαυμένον. λάγνον

ἡλοι· καρφία σιδηρᾶ

COD. (57 ἡλιηνεν· κατέκαυσεν ?) 58 ἀλὸς — μετὰ τὴν 60 ἡλιθιστης (ει.
ειλ—) 73 ἡλητεν (332) 76 ἡλιτησας, ἀμαρτησας 77 ἐλατόμενα 78 περῶναι
(v. επιβολαι) 404 ἡλακεν 11 | ωης 12 ἀμαθιαν — η παρορέει η μαθόης ποτε η 15 ημα-

θον, ημιωθέλιον — π κυκηῆται

HES. Ad 59 ἀνόθτον (Moer.) 63 ἡλισκεν· ἐπεσεν 65 ἡλικία (Math. VI 27).
μέγεθος σώματος, μέτρον τον 71 Ἡλιες (B 615)· δρομα πόλεων 73 ἡλιογημένον (Malach.
1 7)· μειούμενον, θρημένον· Ad 75 ἡμαρτεν (I 75)· ἡμαρτεν 73 ἡλιος· ἡλιος, λόγχης, καρ-

φίλα, κέντρα 94 ἡλυθον (E 607)· ἡλθον, παρεγένοντο 96 ἡλυστων· φυγών 402 ηδ-

ρον· (Φ 79)· ἡλφον Ad 3 ἐληφθη (Moeris), ἐκρατηθη (χ 230) 5 ἡλιώμην (δ 91)· ἐπλα-

νέψην 6 Ἡλώση (B 739)· πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ 10 Ἡμαθηη· τὸ αντό (Ξ 226) 14 ημα-

(Σ 104)· κάθημαι 16 η μάλα (H 197)· δυντως λίαν

ηλος· τόπος οὐτώ καλούμενος, ἐν φ οὐδὲν
φνεται. καὶ τὸν μαυρόμενον (εδ ηλός) καὶ
ἐπιβουλον (385). καὶ σύμπτωμα ἐν σώματι
γενόμενον (Nic. Th. 272)

ηλυ...· ἐφοίτα
ηλύγη (Ar. Ach. 684)· σκιά. καὶ ἐπηλυ-

γισμός ἐποκασμός, σκότος
ηλυγισμένος· κεκρυμμένος. ἐπεκασμένος.

ηλύγη γάρ η σκιά καὶ τὸ σκότος
10 10 ηλυγ(i)· ὁρέων· ἐ σκότῳ κατεχομένων
† ηλυκυσσαι· σπαράξαι. φράξαι [94]
ηλυξεν (A 476)· ἐξέφυγεν. ἐξικλινεν [96]
ηλυσθη· ἐπεσεν (Ψ 393, col. 514, 12)
ηλυσιη· δόδος

ηλύσιον· παράρων νῆσος (δ 563). εἰρηται
δὲ ἐν Ισφ τῷ οὐ λύσιον· όπου οὐ δια-

λύνονται ἀπὸ τῷ σωμάτων αἱ φυκαὶ, καὶ
οἱ μὲν φυσι περὶ Λίγυπτον εἰναι, οἱ δὲ
περὶ Λίσσον. Ἀλλοι κεκεφανωμένον χω-

ριον η πεδίον· τὰ δὲ τοιαῦτα εἰσιν ἀβατα,
καλεῖται δὲ καὶ ἐνηλύσια. Πολέμων δὲ
Ἀθηναίους φησι ταῦτα καὶ ἄλλοι τινὲς (καλεῖν)
τὸ κατασκηφθὲν χωρίον η ἱερόν. Καὶ πα-

ράδεισος

ηλυσιες (Eur. Iles. 66)· εἰλευσις. πορεια.
σύνδοδος

ηλφεν· εἰρε τειμήν [402]

ηλω· [ad 403] ἐφωράθη, ἐκλάπη
ηλωκεν· ἡττηται [5. 6]

30 ηλωσαν· ἐνικήθησαν. ἐλήφθησαν
ημά· ἀκόντισμα

Ημαθία· Μακεδονία [10]

ημαθόεις· ἀμμώδης

ημαθόεντος (B 77)· τὸν φαμιώδη, ητοι
πολλὴν ἀμάθον ἔχοντα· έξ οὐ διολαμ-

πος δηλούται. η παρ' δν δέει Ημαθόεις
ποταμός. η μεσημβρινού. η ἀπὸ Ημαθού
ηρως

ημάθυνε (Lycoph. 79)· διέφθειρε. κατέσκα-

10 ψεν [14]

ημαιθον (Phoenic. Col. fr. I 3?)· ημιωθό-

λιον. διωβολον παρά Κυζικηνοις [16]

ἡ μάλα ψε κρίψαι, ἀφανίσαι. Σοφο-
κλῆς Ὁδυσσεῖ μανομένῳ (Ιτ. 423)
ἡ μάλδυνεν· ἥφασεν
τὴ μάλιζεν· ἥώρει. ἐπιγεν
ἡ μάλιον' μέγα (ν. Ιμάλιον)
ἡ μαρ (Hom.)· ἡμέρα [22, 23]
ἡ μαρτεν· ἀπέτυχεν. ἡγρόησεν [25]
ἢ ἡμάρατα σεν· ἑστήρησεν. ἡμάτου
ἡ μαστιν· δικτύαμασιν (Ψ 891). ἡμέραι
ἡ ματα· δασίσως μὲν βλήματα, δίματα, δικό-
τια· φιλᾶς δὲ ἡμέρας, ἡμέραι [29]
ἡ ματιή (β 104)· δι' ὅλης ἡμέρας
ἡ μάτιοι· ἡμερινοι, αὐθημερινοι [32, 33]
ἡ μαυρόθη· ἡμβλύνθη. ἥφανισθη
ἡ μβλαχεν (Ibyc. p. 214)· ἡγρόησεν [ad 35]
ἡ μβλυνεν· ἔτυφλωσεν [37—40]
ἡ μεδαποι· ἐπιχώριοι. ὁμόφωνοι. ἐνθάδιοι
ἡ μεδαπής γης· ἡμετέρας γης
ἡ μεδαποῖο· ἡμετέρου
ἡ μεδαπόν· τὸ δινικελμένον τῷ ἀλλο-
δαπῷ. τὸ ἐπιχώριον. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ
ἡμετέρον [45]
ἡ μειφθη· ἡλλάζθη (534), ἡλλάγη
ἡ μεψα· ἡλλάξη (539) [48—50]
ἡ μετετε· δυσφορεῖ
ἡ μεν· εἰμεν· υπάρχειν (Thuc. V 77—79)
ἡ μένη (Simonid. Amorg. 7, 5)· ἐν κόπῳοις
καθημένη. τὰ βαστάζουσα [54]
ἡ μένη πελειάς [ad 55]
ἡ μέν κλέος ηδὲ καὶ η σθα· παρουσία ἐπὶ
τῶν δημοιν τῇ περὶ αὐτῶν φήμη [57—60]
Ἡμέρα (Callim. Dian. 236)· Ἀρτέμιδος ἐπί-
θετον [62]
ἡ μέριον· ἀνθρωπον. ἡ ἀνθρώπινον

ἡ μερις (ε 60)· ἀμπελος· διὸ τοῦ ἐξημεροῦν
ἡμέσ. καὶ ἡ κνίδη. τινὲς δὲ ἀναδενδράδα
καὶ ἔλαιαν (Arist. Ach. 987) [66]
ἡ μερίσιν· ἀμπέλοις
ἡ μερόδρυς· εἶδος δρυός (Theophr. III 9)
ἡ μεροδρόμοις· ἀλληγορικῶς ὁ ἥλιος
ἡ μεροῖ· πραῦνει
ἡ μερόκαλες (Oratin. I 5 p. 73)· τῶν σπο-
ρίμων ἀνθρ. ἡ στεφάνωμα. οἱ δὲ ἕριον
βάμμα φοιτεικοῦν. οἱ δὲ ἀνθροὶ πρὸς μίαν
ἡμέραν ἀκμάζον. οἱ δὲ τὴν τάρκισσον βο-
ταῖην
ἡ μερόκοιτος (Hesiod. Oppr. 605)· ὁ κλέπτης
ἡ μεροδόγυιον· μέρος τι τῶν περὶ τὴν τήν-
στην
ἡ μερον· τὸ ἔλαιον
ἡ μερος ὑλη· ἡ λεπτόφυλ(λ)ος δρῦς
ἡ μερότητος (Plat. Civ. III 410 D)· πλευ-
τητος
ἡ μεροῦν· Κράτης. τὸ τὴν γῆν ἐξημεροῦν
καὶ ἐργάζεσθαι. τιθίσαι δὲ καθάδουν ἐπὶ
τοῦ γεωργεῖν τὴν λέξιν
ἡ μερσεν· ἑστήρησεν. δεῖτελο. τὸ δὲ αὐτὸ
καὶ ἡμάρτιεν (426)
ἡ μερτον· ἐπέραστον (== ἰμερτόν)
τὴ μερωλας· τοὺς ἐν αἰλῇ διακόνους
ἡ μερωρεῖν· ἡμεροφυλακεῖν
ἡ μερωσάμενοι· πραῦνατες [82, 83]
τὴ μηνεεν· ἡμάξεν (380)
30 (ἡμι· φημι, ἐνίμι) cl. 533
ἡ μιάρτιον (Sophro 56, 57)· εἶδος ἀρτοῦ
ἥμικυκλῶδες [86, 87]
(ἡ μιδάξιτος· ἡμιθανής) cl. 598
ἡ μιδανάκιον· νόμισμα ποιόν [90]

COD. 17 ἡ μαλάψαι (26 cf. ἡμερεσεν ει ἐμάτησεν) 31 ἀνθη] 35. 36 = 36. 35
41 |φρονο| 55 πηλειάς 64 κνίδος 64 cf. 467, 474 ει μορία· ἡμερίς 70 |οκαλές
74 ἡ μερις· ἀμπελος η ἔλαια καὶ πάσι ἡμερος ὑλη οὐτω καλείται Cyt. Dr. 75 ἡ μερώ-
τατος, πραῦτος 80 |κτειν| 85 ἡμιάρτον

HEG. 22 ἡ μάν (N 354)· ἀληθῶς δή 23 ἡ μαρ ḍ (να)γκαῖον (Π 836)· τὴν εἰς
δυάκην δουλείαν ἀγονασαν, τοιτίστιν ἀναγκαῖαν, η κίνδυνον 25 ἡ μάρτανεν (R 372).
ἀπετύχασεν 29 ἡ ματα πάντα (Θ 539)· πάντα γρόνον (Callim. Del. 190) 32 ἡ ματι-
τ φ (Φ 5)· ἔκειτρ τῇ ἡμέρᾳ 33 ἡ ματος (86)· ἡμέρας Ad 35 ἔτυφλωσεν 37 ἡ μ-
βροτον (Π 336)· ἡμαρτον 38 ἡ μβροτεν (η 292)· ἀπέτυχεν, ἡμαρτεν 39 ἡ μβροτες
(Ε 287)· ἀπέτυχες τοῦ σκοκοῦ 40 ἡ μέας (Ο 221)· ἡμάς 45 ἡ μείβετο (Α 292)· ἀπεκρι-
νετο 48 ἡ μειημένω· διδύμω (Basil. II p. 435 A) 49 ἡ μειβον· ἡλλάσσον 50 ἡ μεθα
(Ο 740)· καθήμεθα 54 η μεν ἀν... (N 329).... Ad 55 παρουσία ἐπὶ τῶν διπλουστάτων,
κατὰ ἀντεξέσασι τὴν πρὸς τὰς παλευτρὰς πελειάδας 57 η μέν μοι (Α 77)· διντως μέν μοι
58 ἡ μενα, ολά τε φύλλα μαχενής αιγειοτο (η 106)· οὐτως ἐφη, ητοι ἐπει τὰ φύλλα
τὰ αιγειον ἀλλήλων τέλεστραται, οὐτω καὶ (al) Ἀλκιν(ό)ου θεράπαναι προσεΐχον τοῖς ἐργοις
πάνω, ἀλλήλων απεστραμμέναι· η φώση πυκνὰ τὰ τῆς αιγειον φύλλα, οὐτω κάκεναι θιλβό-
μεναι ἐκθέροντο (ἴκαδεξιον?) 59 ἡ μεμάσα (Κ 208)· προδημονταται 60 ἡ μενον
(Α 330)· καθημενον 62 ἡ μέρα (Iob. III 1)· τὰ γενέθλια 66 ἡ μερίσιν (Greg. Naz. C.
IV 252 p. 217)· ἀνθρώπων 82 ἡ μέσων (Γ 101)· ἡμών 83 ἡ μην (Ι 57)· ἄλλ· οὐν. ἀλλ.
ὅμοις. οὐτως δη. η ἀκαθημεν (Ζ 336) 86 ἡ μειβετο (Α 292)· ἀπεκρινετο (vix latet Boeot.
ημιβετο) 87 ἡ μιδαχις (Π 294)· ἡμικανστος 90 ἡ μιδαπός· ἐπιχώριος. ἡμέτερος (441)

ἡμιδεῖα· τὰ οὐχ διόκληρα

ἡμιδιπλοίδιον· λιμάτιον μικρόν· οἱ δὲ
ἀναβόλαιοι γυναικεῖον σύμμετρον (Ἄγ.
Ecccl. 318), ὥπερ ἔνδοθεν ἐφόρουν

ἡμιδιωδέκατον· τὸ ἡμίχονυ

ἡμιεκτον· τὸ τετραγοίνικον, ὁ ἑστιν ἡμισυ
τοῦ ἑκτίως, ὃ γάρ μεδίμορφος χοινίκων τεο-
σαρακοντακοστός· οὗτος ἑκτον ὀκτώ χοινί-
κες, καὶ τὸ ἡμιωβόλιον

ἡμιεκόλλιον· μέτρον οἰρου. οἱ δὲ ἡμιχοί-
νικον (ν. κοιλα)

ἡμικίσκον· ἡμιλευκόν

ἡμικρανα· ἡμιφεράλιον. σιαγόρος τὸ ἡμισυ

ἡμικύχλιον· ἡμισφαίριον

ἡμικύριον (Πίρρονας)· ἡμισυ μεδίμον

ἱμιλάμιον· μέρος Μεσαπίσων

ἡ Μεμαλλόνες· μανάδες νύμφαι, αἱ βάχαι

ἡμιμέγιστον· ἡμιμυαῖον

ἡμιμιτρον· ὑφασμα, φ ἐκαλύπτετο (τὰ
ἄπορρητα)

ἡμινα· κοτύλη (ν. ίν ήμίρα) [504—6]

ἡμιτύρδον· οἱ δύο χοεῖς

ἡμιοιλα· ἡ δίκροτος ναῦς. τὸ ἡμισυ τοῦ
κεφαλίου

ἡμιόλιον· πλοῖον μικρόν

ἡμιόλιος· ἡ δρικητής, καλεῖται δὲ καὶ δρι-
θμός τις, καὶ λόγος ὃ τὸ ἡμισυ ἔχων (καὶ
ἄλλων δὲ)

ἡμιότιον (Theophr. IX 19)· πόσας εἶδος, καὶ
δρινες ποιός [12]

ἡμιόποιο (Anacr. fr. XVIII 2)· οἱ μὴ τέ-
λειοι αὐλοί· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων μὴ
τελείων

ἡμιόπος· αὐλὸς ὁ ὑποτεταγμένος τῷ τελείῳ.
μεταφορικός (Aesch. fr. 86) δὲ ἡμιόπος

ἢ σιασός

ἡμιπλέκει(κ)α (Ψ 883)· τὰ μὴ ἐκατέρωθεν
ἐστομωμένα

ἡμιπλέκει(κ)ον· τριμναῖον ἡ τετραμναῖον
ἡ πεντάμνουν· τὸ γάρ δεκάμνουν πέλεκυν

καλεῖται παρὰ Παφίοις [17]

ἡμιπλολον· τὸ ἡμισυ τοῦ πόλου [ad 18]

COD. 90 ἡμίδεα 93 τετραγωνίκον — ἔκτεος — κυνίκων μὴ — ἐτῶν χοινικῶν —
ἡμιωβίλιον; (cf. μυσημίεκτον) 500 ἡμιμάλλονες 1 ἡμιόματον 2 |εκτρον — δ 3 ἡμίνα
14 θράσσος 19 factum ex ἡμίσιας (ἡμίσια Tyrtaeus) 20 |εκτος — |υομένον ibid. τάσ-
σονται (sic) μεθυόντων ποσι κιτήσεις 22 νομίσματα 24 ἡμισύτροτον 30 |ανι-
στής 35 |φωσιον — φάκκος 43 ἡμοιρικοί 44 δρχιοτα 46 ἡμορξεν (426.
477) 47 ἀμορος 50 ἐπιφορία 52 ἡμιπιέχετο 53 ἡμιπιέσχετο 54 ἡμπε[

HES. 504 ἡ μιν ἀνοιγει (N 329)· ἡτις αὐτόν (male) 5 ἡμῖν ἀπό (A 67)· ἀφ'

ἡμᾶν· ἡμᾶν. λέγεται δὲ καὶ τὸ αὐτός

μοιλα 17 ἡμιπέλεκας (Ψ 883)· πελέκας μονοστόμος Ad 18 ἡγουν τοῦ ἀνον 33 ἡ μι-

φημιλα 34 ἡμιπερθη· ἡλλάζηθη (446) 39 ἡμιψιφ· ἡλλάξη (447) Ad 44 ἡγηρες

(ad ἡμίμονες) Ad 48 ἡμίνα (A 475) 49 ἡμιων (Σ 551) 65 ἡθερίδον Ad 50 ἡμπιερία (ad

δαμησούνη) 51 ἡματι τῷ δε (ν 116) ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ

ἡμισ.ας· τὸ ἡμισυ μέρος

ἡμισάλευτος· ἐξ ἡμισεος σεσαλευμένον.
(τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν μενόντων). σαλεύον-
ται γάρ αἱ κιτήσεις (τούτων)

ἡμισάκλιον· τομισμάτιον

ἡμισιν, ἡ ἡμισιν· τὸ ἡμιεκτον· καὶ συνημ-
μένως ἡμισυ τὸ ἡμιεκτον· στειτικόν

ἡμισιύθαστον· τὸ ἡμισύσταυλον

10 ἡμισιυ τρίτον (fr. 167)· δύο ἡμισυ. Ἀρχι-
λοχος (-ειον?)

τὸ ἡμιτεύς· ἡμισενῆς

τὸ ἡμιτίον· τετράχονν

ἡμιτρομος· ἐπιπομα

ἡμιτύβιον (Ατ. Plut. 729)· λινοῦν ἐνδυμα,
ἡ σινδόνιον δίκροσσον

τὸ ἡμιτυγια· τὰ ἡμισυνδελφάδη. λάκωνες
ἡμιτυμάντιστος· ἡμιθανής

ἡμιφρότοιον· ἡμισυ λιατίου [33, 34]

ἡμιφιλεκτος· ἡμικανστος

ἡμιφωσσώτιον (Ατ. fr. inc. CLXX)· σινδό-
νων ἔρας

τὸ ἡμιχε· ἡμιστατῆρα

ἡμιχον· μέτρον μεδίμνου (εἰκοστὸν) τέ-
ταρτον [39]

ἡμι(ω)βόλιον· τὸ ἡμισυ τοῦ ὅβολον

τὸ ἡμίοπον· ἔξωμίδα

ἡμιμένοι· συνημμένοι· κατέχοντες

30 ἡμοιρηκότες· μὴ μετέχοντες

ἡμονες (Ψ 886)· ἀκοντιατα [ad 44] ὁρ-
χοτα

ἡμορις· κενή· ἐστερημένη. Λισχύλος Νιόβη
(fr. 160)

ἡμοριξεν· ἀμοιρον ἐποίησεν

ἡμορος· ἀμοιρος

ἡμος· [ad 48] ὀπηνίκα, ὅτε [49]

ἡμοσύνη· βλῆσις, δκόντισις [ad 50] [51]

ἡμπισχε· περιέσχε. περιβάλλεν

40 ἡμπισχετο (Ατ. Theom. 165)· ἐτεδύσατο.
ἔφρόησεν. περιεβάλλετο

ἡμπισχόμενον· περιβαλλόμενον

- ἡ πνυσεν· ἥχησεν. ἐσάλπισεν [11]
 ἥξεν· τὸ δαρ (Alcm. fr. 72) [ad 12]
 ἥρα· ἥτοι. δύτως. ἥ χάριν, βοήθειαν (μετ')
 ἐπικονυφίας·
- πατρὶ φίλῳ ἐπὶ ἥρᾳ φέρων Διῖ (A 578)
 ἥ ἔφη. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρὰ (Alcm. fr. 54).
 καὶ ἥρᾳ τὸν δέρα. καὶ τὴν γῆν. ἥ + δάκῃ
 καὶ οὐνος [14]
- ἥραδβησεν· ἥχησεν
 ἥραλνει· ληρεῖ (ἥλανει)
 Ἡραῖον· Ἡρακλεα [18. 19]
 + ἥρακεν· ἥντασεν
- Ἡράδκλεια· λίθος, ἦν ἔνοι μαγνήτιν λέ-
 γουσον· οὐκ ὁρθῶς. διαλλάττουσι (γάρ.)
 καὶ ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σόληρον Ἡρ-
 ακλεα ἕστιν, ἡ δὲ ἐτέρα παραπλήσιος δρ-
 γύνωφ. ὥστε Πλάτων μαρτάνει τὴν αὐτὴν
 νόνταμβάνων μαγνήτιν καὶ Ἡρακλεῖν ἐν
 Ἰωνι (p. 363), καὶ γάρ αὐτὸς διλαχοῦ ἐτέ-
 ρως καὶ ἐτέραν φησι. κέκληται δὲ οὐτως
 ἀπό Ἡρακλείας, τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως. διὸ
 καὶ Σοφοκλῆς (fr. 728) Λυδίαν λίθον
 αὐτὴν καλεῖ, οἱ δὲ σιδηρῖτιν, οἱ δὲ Ἡρα-
 κλεῶτιν
- Ἡράδκλεια λουτρά· Ἡρακλεῖ πολλὰ μογή-
 σαντι φασι τὴν Ἀθηνᾶν θερμά λουτρά ἀνα-
 φηται, οἰς χρήσασθαι αὐτὸν· τινὲς δὲ καὶ
 αὐτῷ τὸ Ἡρακλέα κατασκευάσαι φασιν
 ἐντρέ τὰ λουτρά θερμά· δλλοι δὲ Νύμφας
 αὐτῷ ποιήσαις ἐν Σικελίᾳ
- Ἡράκλεις (Ατ. Rann. 298). ἑκάλουν τὸν
 Ἡρακλέα εἰς βοήθειαν [λίθον] γενομένης
 βίας
- Ἡρακλεῖος θυσια· παροιμία, ἐπὶ τῶν
 εἰκῇ ταῖς θυσιαῖς χρωμένων
 ἥραντέων· βοηθῶν. χαριζόμενος
- [11] ἥραντισθην· ἥρανον συνήγαγον
 ἥρανος· βασιλεύς, ἀρχων. σκοπός, φύλαξ
 ἥραντο· ἥρωντο [ad 28] [29. 30]
 ἥραξεν· ἔσχασε. συνέτριψεν. ἔρρησεν
 ἥραρεν· ἥνφραδνθη (ε 95). ἥρμοσεν (Ψ 712).
 εὐτρέπισεν
 ἥραρομεν· ἥμοδαμεν. + ἥρησαμεν
 ἥραρον· ἔρφαξαν. ἔδησαν. ἥρμοσαν [35. 35b]
 Ἡράσιος· μῆτρα παρὰ Λάκωσιν [37]
- 10 ἥ ἔδε τι οἱ· ἀρά τι αὐτῷ
 ἥ ἔδε τι ... οὐχ δι το δήποτε [40]
 + ἥρατον· τὸν ἥρεαστρατόν ('Ἡρά τὸν
 Στράτιον')
 ἥργανθη· ὑλευκάνθη. ἐπιάνθη
 ἥργαμενον· ἀρβάμενον [ad 43]
 ἥρδαλωμένος· λεπρός. μεμασμένος [45. 46]
 ἥ ἔδε· ἥτις ἔδε, ἥτις ἔδε
 ἥρειδε (Ατ.). σφοδρῶς κατηγόρει. ἐκ μετα-
 φορᾶς τῶν ὑλανθόντων [49]
- 20 ἥρέμα· ἀτρέμα. ἥσυχος. σοκολαίως
 ἥρεμει· ἥσυχότει
 ἥρεμον· ἥσυχον. πρᾶσην, ἥμερον
 ἥρεμών· ἥσυχάκων
 ἥρεν· ἐπῆρεν
 + ἥρεσεν· ἥπελλησεν (ν. Soph. Al. 251)
 + ἥρεσθαι· κόπτεσθαι τὰς τρίχας
 Ἡρεσίδες· κόραι αἱ λουτρά κομιζούσας τῇ
 Ἡρᾳ [58—60]
- 30 ἥρευεν· ἰμυκάτο. ἴβρυξεν
 + ἥρέχθεται· πλανάται. μηχαρεῖ
 ἥρήκασιν [ad 63] πεπορθήκασιν
 ἥρηχότων· πεπορθηκότων [post 64]
 ἥρηκας· νευκηκάς [post 65]
 ἥρημένος· ἐκλεγεγμένοι. θελήσαντες. ἐπι-
 κριθέντες [67—69]
 + ἥρης· σφράων (342. 716)

COD. 12 ἥ..: Post 12] καὶ τὸ — οὐνος 715 13 ἥρα τὸν δ' ἥρα (conflusa sunt ἥ ἔδε,
 ἥρα, ἥρα = ἔρα) 13 ἥρα — ἐπὶ ἥρα 16 ἥραινει 17 ἥρωα τὸν Ἡρακλέα Σγ. 171
 γρ. ἐν Ιωνι 21 |εια, λίθος τὴν — μαγνήτην — μαγνήτην — ἐνίστηται — ἐλύδει (h. e. ΕΛΥΔΙΑΙ) — σιδερ-
 την — |εστηη 23 ἥρακλέα ὡς καλὸν (24 cf. εἰκῇ τῷ 'Η.') 31 ἥρυξεν 32 ἥρωσεν
 εὐπλειαν 33 ἥραρον· ἥρωοι 38 δατι· — ἀρα τι 50 σοχολεῶς (56 κειρεσθαῖτ;) 61 ἥρεκεν (62 ἥρέθεται?) 64—66 ἥρη]

- HES. 11 Ἄπντιδης (P 324). Ἄπντον υἱός Ad 12 καὶ τὸ πρωτὸν 14 ἥ ἔδε ἀν
 (ν. 1. η 22). ἀρα ἄν 18 ἥρα καὶ (A 419). δὴ οὐτως εἰπεν 19 ἥρα, καὶ ἔξ ὅχων (A
 419). οὐτως εἰπεν, καὶ ἐν τῶν ἀρμάτων Ad 28 ἥρωτων 29 ἥ ἔδε νν. αρα γε 30 ἥ
 ἔάντοι (K 401). ἀληθῶς; δὴ ποι 85 ἥρασάμην (Ξ 317). . . . 35b (ἥράσατο Π 182).
 ἥράσθη 37 ἥ ἀτικησι (E 421). ἀληθῶς δῆμοι. περὶ (ἀρά) τι μο 40 ἥρατο (Ξ 510).
 προπαροδούστων μὲν ἐλαθεν, ἀπρέκατο. προπερασπωμένος δὲ ιοάτο (Ε 114) ηὔστετο, κατη-
 ράτο Ad 43 εἰργόμενον. κωλύσμενον 45 ἥρέα (—μα). ἥσυχη. πρόσως. ἵλαρες 46 ἥρει·
 ἀρεῖ (ἥρει). κατελάμβανεν (A 23). 49 ἥρειτο (I Regg. XIX 2). ἥγαπα 58 ἥρ· ἐτεόν γε
 (Ο 63). οὐτως [μεγάλως] μετ' ἀληθείας 59 ἥρετισάμην (Ps. CXVIII [CXIX] 30). ἥγαπησα,
 ἐπεθύμησα, ἥθελησα, ἥρασθην 60 ἥρετο (A 513). ἥρωτα, ἐπύθετο Ad 63 εἰπον (ad
 εἰρήκασιν). Post 64 εἰποντων Post 65 εἰπών 67 + ἥρηντο· ἀρμόστως πράττειν (εἰρειν-
 το) 68 ἥρηρει (M 66). + τέκρατει 69 ἥρηρειστο· ἥρμοστο (H 252). ἥριξεν. ἐπέπηκτο

ἡρησατο· [ad 71] κατηρδασατο (Herod. III 124)
 ἡρθρωσας· ἀτράνωσας
 ἡρι [I 360]· πρωτ. αὐρυν. ἔαρι. δρθρφ (Ibyc. I 1)
 ἡρία· μημεῖα
 ἡριγένεια (Hom.)· ἡ τὴν ἡμέραν γεννῶσα·
 ἡ τῷ ἡρὶ γεννωμένη καὶ παρ' Αἰσχύλῳ
 (Tr. 418) ἡ λαίνα ἡριγένεια ἡ ἡ ἐν τῷ
 άέρι τίκνωσα, ἡ ἡ ἐν τῷ ἔαρι
 ἡριγέν (ε)ιν· τὴν ἡρύ(γ)ιον πόαν
 Ἡριδανός· ποταμός (Atticae)
 ἡριεργής· τυμβώνυχος
 ἡριέν· νεκρός [80]
 ἡριεμένων· πεφιλοτιμημένων
 ἡρικεν (Soph. Tr. 158)· ἐράγη, διεσχισθη
 (P 295) [ad 82]
 Ἡρικεπαῖος· διλόνυσος [84]
 ἡριμον· τέον
 ἡριμος· ὁρθριός [87]
 ἡρισάληγξ (Callim. Ar. Av. 884)· δρνέου
 τι εἶδος
 Ἡριν· τῇν Ἱριω
 ἡρινόθεμον· τὸ ἀνθεμον
 ἡρινολόγοι· οἱ τέττυες
 ἡρινοῦ πόκον (Com. Tr. CXXXa)· ἀπὸ τῶν
 ποικιλῶν, τῶν (συμμάχων) κατ' ἔτος φόρον
 τελούντων ἔαρι
 ἡρινος· λαρινῶς
 ἡριον· [W 126]· μνῆσα. τάφος [96]
 ἡριπότην· ἡμέρας ἐξ ἡμέρας (πίνοντα) [98]
 ἡρισμένος· ἐπιριγμένος (ἡρει—)
 ἡριτριον· ἱατόνιον ἡρινόν [ad 800]
 ἡριφακον· Θαυμίσκον. Λάκωνες
 ἡριψε· [] κατέβαλε [] [ad 2]
 ἡριχθη· ἐρράγη [4-6]
 ἡριμαλώσατο· συνίλαβεν
 + ἡριμανίζετο· οὐκ ἡν ἀρμόδον
 ἡριμαξεν· ἐσκέπασεν. ωχύμωσεν

COD. 73 ἡριον 75 ἡριγένιαν — γεννῶντα — γεννομέγη — ἥλε· τα 78 τυμβό¹
 83 ἡρικέπανος 84 ἡριμα 88 ἡρι· σάλπυξ — τὸ 89 ἡριν — ἥψιν (90 cf. βη-
 ράνθεμον) 92 ἡρινοτόκον — κατεφόρους 94 ἡρις, ὡς Επ. Cyr. 171 803 ἡριχθη
 ἐρράχη 13 ἡρινυετ, ἡριβίστα 24 ἡρισεν 25 ἡρια 28 κρουπτάξων· ἐνέδρεύ-
 σων 31 ἡριηρεν· απόλλυτο 82 εική (cf. ἐρψικεν) (37 ἐσπάραξεν, διέσχισεν?) 39 ἡρ-
 άρι
 ταριάσμον (h. e. ἡριαζόμεν) 40 ἡρτή| 45 ἡρτυλιμένος

HES. Ad 71 ἡέστα (A 351) 80 ἡριθεύετο (Tobies II 11)· ειργάζετο Ad 82
 ἐπεσεν (ad ἡριπε) 84 ἡρι μά (λα I 360)· ὁρθρου 87 ἡρινε· χωρίσε (κρίνε) 96 ἡριπε
 (A 462)· κατέπεσεν 98 ἡρισεν· ἐσχισεν, ἐρηγκεν (ad ἡριεν). ἐπεσεν (ad ἡριπεν). ἡγάπτεσε
 (ad ἡριέτο). συνέβινεξεν, ἡριμοσεν (ad ἡριην). Ad 800 ἡριπτεσεν Ad 2 καὶ ἡριεν ... κατέ-
 πεσε 4 ἡρισμεν (A 62)· ἐητούμεν 5 ἡρικεσεν (Z 16)· ἐβοήθησε. καὶ ἡρικεσεν 6 ἡρ-
 κται (Iob. XIII 15)· ἡριετο Ad 10 ἐπικριθεις 12 ἡριξατο (ψ 310)· συνεφώνησεν 20 ἡρο-
 πᾶν ἡμαρ (T 162)· δὲ δῆλος τῆς ἡμέρας Ad 32 παρ' Ομήρο (x 72) δὲ μετὰ δυσαρελεας·
 ἐρ̄ ἐκήνησου θάσσον, ἐλέγχιστε σόντων 43 ἡρτει (Σ 379)· παρεσκεύασεν

ἡριμένος· [ad 10] κρεμασθεις
 ἡριμοσμένον· εὐ κατεσκευασμένον [12]
 ἡρινεν· ἐκυβίστα
 ἡρινυτο· ἐποιουν
 + ἡριοικάχαλ· κοιλώματα τῆς γῆς
 + ἡριοησεν· ἀπεσόβησεν
 ἡριού· ἐρώτηρα
 ἡροντο· ἡρώτων [20]
 10 ἡροι· συνθηκη· ἐκεχειρια: ἔαρος
 ἡροσα· ἡφοτρίσα
 ἡροσάνθεια· ἀνθολογία. ἐορτή γυναικεια
 λαμπρά, ἀγομένη ἐν Πελοποννήφ κατά
 το σέαρ
 ἡροσεν (Soph. O. T.)· ἐγένησεν
 ἡρόχα (Callim. fr. CIII)· τὰ θεοδαίσια. ol
 δὲ ἐσφτήν· ol δὲ λερδ
 ἡρου· ἡφωτησας
 ἡροῦ (Cyrpri)· κατηροῦ
 + ἡρούστασιον· ἐνήδρευον
 ἡρούτο· ἡροτράπατο. ἐ(σ)πειέρετο
 Ἡροφίλη· Σιβύλλ(λη)ης ὄνυμα
 ἡροει· Δπώλλυτο
 ἡροηκεν· ἡκει, dφικται [ad 32]
 ἡροεν· ἡρμοσεν (798)
 ἡροα· ἐπότισαν. ἡμιοσαν (v. ἀδσαι)
 ἡροα· ἐκρεμάν(γ)νεν
 ἡροαλέοντο· ἀπλίζοντο (col. 235, 20)
 ἡροαμησεν· ἐτράξεν. + διοικησεν. ἡρτυσεν
 ἡρηται (Plat. Legg. 631)· κρέμαται
 ἡρητάσμοεν (Ar. Plut. 816)· ἐπαίδουεν
 ἡρητάσαντο· + ἐτάραξαν. ἡρμόσαντο
 ἡρητοται· ἡρμοσται. + δινήρηται
 ἡρτο· ἀντὶ τοῦ ἐπηρτο [43]
 ἡρτύνετο (B 55 K 302)· παρεσκευάζετο,
 ἡτομάζετο. ἡρμόζετο. κατηρτίζετο
 ἡρτυμένος· ἡρτυμένος
 + ἡρύγμεν· αι καμπιλότητες τῶν σκελεν.
 [καὶ πόας είδος ad 848]

- † ἡρυγγαῖοντο· δεδάσυτο (ἡλυα—)
 ἡρύγγιον· λεπτὸν τι κάρφος ἀκανθῶδες, δ
 καὶ ἐπὶ τοὺς σωροὺς εἰώθασιν ἐπιτιθέναι
 τοῦ σίτου (816)
- ἡρυγεν· [ad 49] ἐπτυνε^v
 ἡρύγετο· ἐπτύνετο (i. 374 ?). ἐμυκάτο
 ἡρυγήμεθα· εἰμεφορήμεθα. εἰλήφαμεν
 [52. 53]
- ἡρυθροδάνωται· πεπιν(ρ)ωται· κεκοκκί-
 νωται [55]
- ‘Ηρύκαλον· τὸν Ἡρακλέα Σάφρων ὑποκο-
 ριστικῶς
- ἡρυκεν· ἔκσιλον
 ‘Ηρυλλον (Trag. adesp. fr. 493). ὑποκορι-
 στικῶς τὸν Ἡρακλέα
- ἡρύσατο· ἡντλησεν [60. 61]
- ἡρυτεν· ἐπὶ τῶν λουομένων. ἥτελει
 ἡράτο· καθείρκτο
 ἡρχεν· ἥγετο. κατῆρχεν. σφέλει
 ἡρχεν (Lyrias)· ἐπὶ τοῦ ἡρξατο, χειρῶν 20
 ἀδίκων
- ἡρωαὶ· αἱ λεγόμεναι Ἐννοιαι (Ποῖεαι?)
 ἡρώειον (Herod. V 47?)· μυρμεῖον
 ἡρωες· οἱ διαφέροντες δρεπῇ. ἡμίθεοι. (B
 256). ἀνδρες γενναῖοι (T 78)
- ἡρώησαν· ἀνεχώρησαν, ὑπερώη-
 σαν, ἐξεχώρησαν [70]
- † ἡρώπτει· σκώπτει
 ἡρωεῖς· δύνατός, λαχυρός. γενναῖος. αειρός
 ἡρωες ποικίλοις· ἐπὶ τῶν μεμαστιγωμένων.
 30 ἡρφις
- ἡρώτιζον· ἡρώτων
 ἡρώων· πάντων τῶν κατ' ἔκεινον χρόνον
 ἀνδρῶν·
 τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσ(σ)ατο Μού-
 λιος ἥρωας (o 423)
- ἡρ· ἀρθρον θηλυκὸν ὑποτακτικόν, ἀντὶ τοῦ
 τῆς συναρθρου ἀντωνυμίαν δηλούσης.
 ἡς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλ-
 κὸς ἔχεν (T 222)
- καὶ τῆς ἱαυτοῦ καὶ τῆς ἱαυτῆς·
 ᾧ οὐδὲν γλύκιον ἡς πατέρδος, οὐδὲ το-
 κήν (i. 34)
- ἡσαί· παύσαι [ad 77] (ἡ λάσασθαι καὶ θε-
 ραπεύσαι)
- ἡσαν· ὑπῆρχον [ad 78]
 ἡσαν πότ’ ἡσαν ἀλκιμοι Μιλήσιοι (Anacr. fr. LXXXVI). παρομία Δηλ χρησμοῦ
 ἐπὶ τῷ προγενότων (629)
- ἡσας (Attici). ἥδύνας. ἡ χάριν ἐποίησας
 ἡσατο· [ad 81] ἡσθη (i. 353), εὐφράνθη,
 διεχύθη
- ἡσειν· πέμψειν. + θεραπεύσειν. ἀφήσειν (θ
 203). τέρψειν (Attici) [ad 92]
- ἡσεν· ὑμητεν
 ἡσεν (ῆσεν). εἰασεν [85]
- ησθε· ὑπῆρχετε. καθέζετε
 ἡσθεις (Eur. fr. 187). τερφθεις, γαρεις
 ἡσθετο· ἐπειράσθη ἔγνω. θεωρει
- ἡσθην· ἔχαρη (Ar. Eqq. 696) [ad 89]
- ἡσθον· ἔνστας, ἔγνως
 ἡσή ἡ φησι· λέξει (Hermipp. fr. VI p. 382)
 [ad 91]
- ‘Ησιόδος (Alex. com. p. 444). ποιητοῦ
 ὄνομα
- ἡσκαιρεν· ἐσκέρτα
 ἡσκεις· ἐθεράπευεν. ἐπονεῖτο. ἐκόσμει [ad 94]
 ἐπεμελεῖτο [] [95]
- ἡσκαμένος· μεμελετηκός. πεπαιδευμένος
 ‘Ησιονεῖς (Callinus?). οἱ τὴν Άσιαν οι-
 κούντες ‘Ελληνες
- ἡσὶ πέπον· εὐτραφές
 ἡσιχερ· δαψιλῆς (v. ἀσιχῆ)
- ἡσοι (Soph. Al. 1133?). ἀρα σοι
 ἡσπαιρεν ἐσκάρτιζεν (Eur. El. 843). [ad 4]
 ἐσπαρεν
- ἡσπικότες· βοηθήσαντες
 ἡσπήθη· ἡττήθη [7]
- ἡσσωμένων (Aesch. Sept. 516). ἐλαττόνων.
 40 ἡττόφων. ύστερων (926)

COD. (51 ἡρύγμῃ αἱ ἡρυγή —?) 56 Ἡρ[ο]ι ἐπικοο[ι] 58 ἡρυλλον 65 ἡρχθη —
 χαίρων 71 v. ἡρωπτει, κρούστει ει EM. 427, 27 72 ἡρῶς et quater |οις 73 ἡρῶς
 ποικίλως — ὅφεις 75 κρατῆρα 76 μὲν κατὰ χαλκὸς 77. 80 ἡ — θεραπεύσαι post
 ἥδύνας 81 ἡσατο 83 ἡσεν 86 υπάρχετε 88 ἡσθατο 89 .σθαι 90 ἡισθω

HES. Ad 49 ἐμυκάτο (Y 403. 4) 52 ἡρύγων· μικώμενος (ἐργαῖν) 53 ἡρυ-
 θεύετο· ἐφιλοπετεῖ (ἡριθεύετο) 55 ἡρύκακεν (E 321). ἐκώλυνεν 60 ἡρυσεν· ἐβόησεν
 ἥ ἕβα. ἐμικάτο. ἴδομα πονῆς (ἡρυγεν) 61 ἡρυτο· ἐρυσσατο (εἰρυτο). 70 ἡρυθήσαυσιν
 (Ξ 101). μεθύσουσιν Ad 77 καθεῖη (B 255) Ad 78 ἐκάθισαν (ἴσαν). ἡ ἐσαν (ἔρσαν). Ad
 81 ἐκτισεν, ἰδρυσατο (ἴσατο). ἐκηράσατο (μηρατο). Ad 82 κορέεις (ἄσαι) 85 ἡσθα-
 ης (Moer.). ὑπῆρχες (E 898) ἐκάθισεν (ἴσεν) Ad 89 ἐκάθισοντο διῆκας (d 21). Ad 91 υπάρχει
 (φ 580) Ad 94 ἐμελεῖτο — εἰργάστετο (Γ 388) 95 ἡσκειν (Γ 388). ἐργάσθαται, ἐπιμελε-
 οδαι 900 ἡσμένισαν (I Reg. VII 19). ἐχάρησαν (v. οὐκ ἡσ—) 1 ἡσμα· νόστημα (ἔσμα)
 2 ἡσο (B 200). καθέξον Ad 4 ἐστιλθεν, ἐλαυπεν (ad ἡστραπτεν). ἀπένιγεν (ad Δηρεσεν)
 7 ἡσσόνων (Iob. V 4). ἐλαττόνων

- ἡ σσον· ἡτον, γεῖρον. ὑστερον [10—11]
 ἡ στην (Ar. Eqq. 982. 3). [ad 12] ὑπῆρχον
 τὴστήνειν· ἐρᾶν, ἐρᾶσθαι
 ἡ στην· ἥδυ
 ἡ στο (A 512 Callim. Del. 67). καθέξετο
 ἡ στόχησεν· οὐκ ἐπέτυχεν
 ἡ συχλα· γαλῆτη, θρεπτια
 ἡ συχος· ἀπράγματο
 ἡ στραφεν· ἔλαμψεν [20]
 ἡ συχαῖον· τὸ μεθ' ἡσυχίας
 'Ησυχίδαι (Callim. fr. CXXXIII). γένος Ἀθη-
 νησιν λιθαγενεύσων
 ἡ σχαλ(λ)ον· ἐλυποῦντο [24]
 ἡ σχολή ημεν· σχολὴν .. ἐποιήσαμεν [26]
 ἡ σην· δρῆσον, ἔάσω [ad 27]
 ἡ τάκτησεν· μετὰ ἀταξίας ἐπράξειν
 ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τῷ (Loc.) ἡ ταύτην ἡ ἐπὶ ταύτῃ
 ἡ τας· ἥλυνας
 ἡ τ' ἀν (E 201 Ar. Ran. 34). ἐπει ὡς [32. 33]
 ἡ τάχα κεν (xa Callim. LXIII 5). ἡν τάχα
 ἀν, λισας ἀν [35. 36]
 • ἡ τει· παρεκάλει [38]
 ἡ τέρα στροφή· ἐπὶ τῶν ἐξ δνάγκης ἐπο-
 μένων ἐν τοῖς μέλεσιν
 ἡ τερράγωνος ἐργαστα (Thuc. VI 27).
 οἱ ἕρμαι [41]
 ἡ τιγδυνον (τιτιγ—). τέττυι ὅμοιον, καὶ δ
 κέρκωψ
 ἡ τιηδη· ἵκνισθη
 τὴτιζουσιν (αἰτιά—) αἰτισνται. ἐπιφη-
 μίζουσιν (ηήδ—)
 ἡ τιμασεν· ἀταμον ἐποίησεν
 ἡ τιμωμένων· ἡφανισμένων [47]
- ἡ τιος (Dor.). βολῆς [49]
 ἡ τοι· σύνδεσμος λοιδυναμῶν τῷ δέ τινες
 δὲ καὶ δντε τοῦ μὲν χρῶνται [51]
 ἡ τοι ὁ γε (A 68). οὐτος δὲ [53]
 ἡ τορ· ἡ ψυχή, θυμός, στῆθος
 ἡ τρεμεῖ· ἡσυχάζει
 ἡ τρον (Ar. Thesm. 509). ὁ περὶ τὸ ὑπογά-
 στρον τόπος, ὁ ὑπὸ τὸν ὄμφαλον
 ἡ τριον· ὑφος λεπτόν
 10 ἡ τρεις ἔξι, ἡ τρεῖς κύβοις (Pherecr. com.
 p. 315) παρομια [ad 58]
 ἡ ττα (Plat. Lach. 196 A). ἡ τροπή
 ἡ ττον· μικρότερον. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως
 ἡ ττονεοι· καταδεέστεροι
 ἡ ττοσιν· ἐλάσσοσι, καταδεεστέροις
 ἡν· δγανον. λαχυρόν [ad 63] [64]
 ἡ γένειος (Theocr. XIII 61). μέγε τὸ γέ-
 νειον ἔχων. [ad 65] ἡ εύγορος, ἡ εὐγενής.
 ἡ καλογένειος [66]
 20 ἡνδάκτον· ἔχοσεν (Euphor. fr. XLIII).
 ελπε (Herod. V 51) [68]
 ἡνθέμιλον· ενθέμιλον [70]
 ἡ θυνεν·
 ἡνκομος (A 36). καλή, ἀπὸ μέρους. εὐκο-
 μος, καλιπλόκαμος [ad 72]
 ἡνλητα· πεφύσηται: λελύπηται. τετρα-
 κτα, στρφεται [74—76]
 ἡννασας· ἱκομισας. ἐπανσας [78]
 ἡνς· καλός, δγαθός (A 221) [ad 79] [80]
 30 ἡντε· [] ὡς (B 455) [ad 81] [82. 83]
 ἡνχει (Aesch. Suppl. 329). ἥλπιζεν
 'Ηφαιστία (Hyperides). Ἀθηνᾶ. καὶ πόλεις
 τῆς Αἵμουν

COD. (18 εἰσπονεῖ?) 21 ἡ σύχατον
 την 30 ἡ τας 43 ἡ τίηδι cf. τετεμίνος
 58 ἡτρι, ἔξιτρος (78 πηληται ετ ενδηται = ἔξιτραι)

HES. 10 ἡσσόνων· ἐλαχιστοτέρων
 20 ἡ σφιν (J 444). ἡ τοις αὐτοῖς· 24 ἡ σχάτισεν (Iudic. V 28). ὑστέρησεν
 30 ἡσσωμένων (908). Ad 27 ἀκοντίσα (P 515). 32 ἡ τασεν (Genes. XII 17). ἐβασάνη-
 σεν 33 ἡ τάχα (s 338). οὐτω γαρ λισω 33 ἡ τε (K 258). ἡ τις 36 ἡ τειν (E 358).
 η

ἡ τεισεν 38 ἡ τεόν (A 138). ἡ το σόν. ἀληθές (B 300). 41 ἡ τ' ἐφάμην (Γ 366). ὑπέ-
 λαβον 47 ἡ τιμασεν (A 11). ἡτιμασεν. ὑβρισεν 49 ἡ τις· δστις 51 ἡ τοι· καὶ δη
 σύντος 53 ἡ τοι ὁ μέν (E 537). καὶ δη σύντος Ad 58 ἐπὶ τῶν ἡ ἐπιτυχανόντων ἡ δπο-
 τυχανόντων. πάλιον γρά τιοις ἐγώντο πρὸς τάς πανδάς κιβοις, καὶ οὐχ, ὡς οι τῶν, δύο. Εστι
 δὲ δμωνυμα. Ad 63 τασσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὡς (ad ἡτε) 64 ἡγει (Iob. XXIX 3). ἐλαμ-
 πεν Ad 65 ἡ ενθονος 66 ἡνδα· ἐλεγεν ελπε (A 92). 68 ἡνδόκησεν (Ps. LXVII 17).
 ἐδηλησεν 70 ἡνθηδη (I Regg. XVIII 20). ὑπὸ ἔχηλημα ἐπεσεν Ad 72 [εὔκομος, καλη]
 74 ἡνχόμοιο (B 688). καλλικόμοιο 75 ἡνλησθησαν (Nehem. XIII 20). ἐσκηνωσαν. οικισ-
 σαν 76 ἡνν· δγαδόν (E 628), καλόν 78 ἡνπόρησεν (Sapient. X 10). ἐπλούτησεν Ad 29
 μέγας, γενναῖος (B 653). ἀνδρεῖος 80 ἡνστερον (A 27). μετὰ ταῦτα Ad 81 καθάπερ.
 ὠστε. ωσπερ, δτε. καθά 82 ἡν ἡτε ὄμιχλη (A 359). καθάπερ ὄμιχλη, σοκτία, θά-
 τωδης ἡ παχὺς δηρ 83 ἡντομόληγσαν (Iosu. X 1.). προσέθροντο τοις πολημίοις

Ηφαίστειάδαι· Αθηναῖοι ήφαίστοδαπτα· πυρίκαντα	ηχθετο· ζέρωθεν. ἐτεμνεν (ἔγεμεν). ηνιέτο [Ad 17]
Ηφαίστοι (B 426)· τοῦ πυρός	ηχθισμένην· βεβαρημένην
Ηφαίστος· ὅτε μὲν ὁ θεός·	ηχλαντα· ἐνθάδε, ἐν φ τόπῳ ηχλαντα· τὴν λυτηράν
Ηφαίστος ποιήσεν λδ(υ)ίησιν πραπί- δεσ(σ)ιν (Y 12)	ηχλυσεν (μ 406)· ἴσχοτισεν. όμιχλης ἐπλη- ρωθῇ, ἐκαλύψθη ἀλλύ· [22]
ὅτε δὲ μετωνυμικός τὸ πῦρ. παρὰ τισι δὲ οὐδὲν	ηχος· φωνή. κτύπος, ἔκφώνησις [24—26]
ηφαίσσεν· ἐψηλάφα	ηχώ πετραίαν χυτρόπωλιν (Com. an.
ηφειδηκότες· μη φεισάμενοι. καταπτύ- σατες	CXXXb)· λέγει [οι] δὲ τὴν Αἰγαίαν, ἐπειδὴ ἐκεῖ στρακα πολλά εἰσι· νῆσος γὰρ η Αἴγανα
ηφειδούντες· οὐκ ἐποιοῦντο φροντίδα, οὐκ ἐφειδούτο	ηψατο (A 512)· ἐλάβετο. προσέφυγεν. πα- ρεκράτησεν (Thuc. I 97)
ηφειδη· εἰλάθη. συνεχωρήθη [94]	ηψήσατο (Com. Gr. IV p. 680)· ἐψητῷ βάμ- ματι ἐθάψατο [30]
ηφίαλεν· ἵπεζειρησεν	ηψα· ή κέδρος, ἐθνικῶς [32—34]
ηφίει· ἐπειπεν. ἀπέλυεν	ηψωκοιτων· ὁρθριών ὕπνων
ηφίεσαν· ἐπειπον. εἰλον [98. 99]	ηψών· παραδαλάσσοις (τόπος)
ηφυσάμην (η 286)· ἐφειλκυσάμην	ηψός· ὁρθρινός
ηφυσεν· διέτεμεν κόλον. διπήντλησεν. διέκο- ψεν (N 608)· ἐπειν. ἐξεφύσεσεν. ἐκήνθησεν ηχάραξ· τὴν ἀμπελον· παροιμία	ηψωρεῖτο· ἐκρέματο. ἐκυνεῖτο
ηχανεν· εἰπεν	ηψωρτο· διεκρεμαντο. ἀπήρτητο
ηχει (Soph. Tr. 866)· φωνεῖ, φοφεῖ	ηψέα· ήμέρα, τὸ πρώτον φῶς, ηγουν αὐγὸς φως (λυκόφως?). τὸ αὔγος. ανατολή. ήμέρα. καὶ δ ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι μεσημβρίας χρό- νος·
ηχεῖον· τὸ χαλκίον. οἱ δὲ μουσικοὶ τὸ πρὸς τὴν μαγάδι κάλλομα	οφρα μὲν ηψες ην καὶ δέξετο λερὸν ημαρ (θ 66)
ηχέται (Hesiod. Op. 580)· ηχητικός	καὶ δὴλη ημέρα·
ηχέται· ηδύφθογγοι τέττιγες ηδὲ δέ μοι τῦν
ηχή· φωνή, ηψος (N 837; Moeris), βοή [1009]	ηψεις· ἐνδεκάτη (Φ 155)
ηχήεσσα· ηχώδης, εὐηχος. θορυβώδης	καὶ τὸ λυκόφως·
ηχήεται (Archil. 76, 8)· εὐηχα [30]	πανυχίη μὲν δ' ηψε καὶ ηψε πειρε κέ- λευθον (β 434)
ηχήεται· κενοὶ πτωχοὶ	
ηχηταῖ· κήρυκες. κράκται. φδοὶ τέττιγες	
ηδύφθογγοι	
ηχθαι· τεθηρεῦσθαι [15. 16]	

Θ

Θαάσσει· κάθηται. διατρίβει
Θάβαχον (Lacon.)· Θάκον. η Θρόνον [4]

θαγγ· τηξιες
θάεο (Anycle)· θεώρει

COD. 86 |άδες ει. Υφιάσται 87 |αμα, περίκαντα 90 ηφασεν εἰλαφα 95 ηφια-
λεν ει. ιφίαλεν 97 εἰον 1001 πόλον 3 ει. ζχανεν, χδνουμι (η χάνεν) 5 τὸν χαλκὸν —
μουακὸν — μεγάδι 11. 12. 13 = 13. 11. 12 (12 v. δεχηγες, δχηγες, κτεανηχῆς) 18 ει.
ιπεχητε 21 ηχλησεν — αχλαΐ 22 ηχωπτερέαν 36 ηιῶν 37 ηιῶσ 38 ηώρετο
39 ει. ιπερτο 40 ἄξετο — ηδεδεμοινεν ηψε η ἐνδι — πανυχιλη ημέρηγε Θ 2 θαάσει
3 θαβαχόν, θακόν η δμορόν

HES. 94 ηφερ. φων· ἔξι ἀμφοτέρων τῶν μερῶν στεγάσσων 98 ηφιστοῖο (B 426).
τοῦ πυρός 99 ηφρο(ν)εύσαντο (Ierem. X 21)· ἐμφράγαν 1009 ηχησεν (I Reg. IV 5).
ἴψφησεν 15 ηχθαλεν· ίμοισει (P 270) 16 ηχηηηευ· ἐμισησεν (Y 306) Ad 17 έβα-
ρύνετο (A 400) 22 ηχθετο (N 352)· ἐκυποτο. έθνυσοῦτα 24 ηχον· ἐνθάδε (ηχι. ον)
25 ηχώ (Sapient. XVII 19)· μαρά φωνή, δραχλωμενη ἀπὸ στεργῶν καὶ ἀντιτύπων, ἐπὶ τὸν
προέμενον πάλιν ἐπανούσα 26 η ρωηη (Ξ 164)· τῷ ἐαντηγη χρωτι 30 ηψησεν (I Reg. IX
24). ιμαγειρευσεν 32 ηψηματι (Z 422). μία ημέρα 33 ηώθεν (H 372)· πρωτ, ἀμα ημέρα,
ηψθρο 34 ηώθι πρό (A 50). οὐκ αὐτὸν τὸν δρόσον. προ ημέρας, πρὸ τῆς ἀνατο-
λῆς Θ 1 θαάσει (I 194)· έκαθιζετο 4 θαβωρ· θρος Συρίας

† θαξόμενος (Plat. Civ. 474 A ?) · σκώπτειν
† θαίβει· ἐλαύνει

† θαῖμός · τοίχα. σπόρος, φυτεία

Θαιροδύται· οἱ ἐν τῷ ξυγφ δακτύλιοι, δι'
ών οἱ θυτῆρες [11]

Θαιρός (M 459) · διηκνων ἀπὸ τοῦ ἀνω
μέρους ἔως κατὰ στροφεῖς τῆς θύρας. ἡ
δέσμων. Σοφοκλής Τριπολέμωρ (Ιερ. 536)

Θακεύοντος· καθητηραί εἰς τὰς χρείας

Θᾶκος (Cratin. fr. IV p. 18) · καθέδρα, θρόνος

Θαλάμη (ε 432) · τρώγλη, [ad 15] κατάδυσις

Θαλάμαι· στήλαι ἐπικείμεναι τοῖς αἰδοῖοις
τῶν πλοκόπων

Θαλαμηπόλος (η 8 ψ 293) · ἡ περὶ τὸν
κοιτῶνα ἡ περὶ τὸν θάλαμον διατρίψουσα
ἡ ἀναστρέψουσα. Ἀπλίων δὲ κοιτωνοφύ-
λαξ, νυμφαγωγός, τοῦ θαλάμου ἐπιμελου-
μένη

Θαλάμιαι καπται (Thuc. IV 32) · αἱ κατω-
τάτῳ. καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν κάρπαν
Θαλαμιοὶ λέγονται [18b]

Θαλαμιός ἐρέτης · δι κατωτάτοις ἐρέσσων
ἐν τῇ την θαλαμιός λέγεται, δὲ μέσος
ζύγιος, δὲ δινώτατος θρανίτης [20]

Θάλαμος· οίκος. μυχός. νυμφικός οίκος

Θαλάμων ἀνασσός. Ἀφροδίτη

Θάλασσα κοίλη (Com. an. XCIV) · ἡ χει-
μέριος. καὶ τὸ θάτερον

Θαλασσεύς· ἀλεύς [25]

Θαλάσσιος Ζεύς· ἐν Σιδῶνι τιμάται

Θαλασσωθεῖς· δυνσάμενος [28]

Θαλαττοχολεῖς (Ατ. Ερρ. 830) · ματαιο-
λογεῖς

Θαλαττοπορῆσαι· πλεῦσαι διὰ θαλάσσης

Θαλέει (—θει)· θάλλει, δινθεῖ

Θαλέεσσι (Callim. ??) · πιόττη, λικαρίαις [33]

Θαλέοντα· θάλλοντα, βλαστάνοντα, δι-
θουντα. ὑπροφούντα

Θαλεία· (ώς) παιδεία. εὐθυμία. ηδονή. καὶ
ἡ Μούσα (Θάλεια)

COD. (7) Lobeck. Path. El. 150) 19 bis θαλάμιος; 19 ἐρετρέūς — την. Θαλή δι δεσμός 20 κατασκήνωσης, ὑπούλος. ἐνδόξους ἔχων ήγειμόνας Cyt. 171 49] post 39; et cf. 56 50 σάκου 55 σόρους, πομπεύων ὁ

HES. 11 θαιροδύτης· δι δακτύλιος τοῦ ξυγοῦ 18b θαλάμιος· δι κατωτάτω 20 θαλάμιοι νέοιο (P 36) κατεκενασμένον νεωτέρι· ύπο γέρο τοὺς γάμους αὐτοὺς τῶν ημέρων θαλάμους ἐπήγυνον· (ii) φίσ οὐκ ἐκπαλαι αὐτοῦ γεγαμη-
κότος 25 θαλάσσαις ἐργα (A 614). παντικά 28 θαλάσσαις· τὰ τῆς θαλάσσης 33 θα-
λέοντες, (I 467). θάλλοντες 37 θαλείη (I 143). εύδαμοντα, εὐθυμία. ἀκμή. εὐφροσύνη
41 θαλερόν δάκρυνος (Ω 9). τὸ πολὺ καὶ (μῆ) ἐπραινόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὄφθαλμῶν δὲ
θάλλον Ad 42 ιχυρός (Z 430) 43 θαλέων (X 405). τῶν ... θάλλειν ἐπιτηδείων Ad 53
κλάδος θάλαις· θάνος. γένημα (εἰς θάλος). καὶ 56 θάλπει· ἀκμάζει, ἀνθεῖ (49) 57 θαλ-
πίω (Cant. IV 4) · ἐπάλξεις

θαλείας· πότους, μέθας. λινᾶς πήρας [37]

† θαλεῖον· καθαρόν (θάλειον ?)

θαλεραῖ· οίκτραι

θαλεροί· ἀκμάζοντες (Γ 26), ἀνθούντες.

πολλοί. πρόσφατοι. ἀθρόοι. υγροί. οίκτροι [41]

θαλερός· ταχύς [ad 42] [48]

θαλέων· τῶν θάλλειν ποιουντων. ἥδοντων.
παιγνίων. ἥδεων. τῶν πρὸς τὸ θάλλειν
ἐπιτηδείων (X 405)

θαλία· εὐθηνία. εὐσχία. πανήγυρις. τέρψις,
εὐφροσύνη

θαλίη (I 143 ?) · τὰ αὐτά

θαλαττούοιοι· οἱ τὰ τὴν θατούμενα κιβωτία,
καὶ τοὺς δερματίνους δίσκους ἐργασόμενοι

† θαλιπόδονες· οἱ πολλοίς καὶ ἐνδόξους
ἔχοντες, ἡ γένος ἐν ὅποις ἐνδόξον
(θάλλεις [Soph. O. C. 681] ἀκμάζει, ἀνθεῖ)

θάλλικα· σάκην εἶδος

θαλλίς· μάρσιππος μαρός

θαλλόν (ρ 224 ?) · δι θεθλουσιν οἱ βόες

θαλλός· [ad 53] πᾶν τὸ θάλλον. κυρίως δὲ
κλάδος ἐλαίας, ἡ φοίνικος βλάστημα (Poll.
1 244)

θάλλουσα· αὐξάνουσα

θαλλοφόρος (Ατ. Βερ. 544) · δι πομπεύων
Ἀθήνηος, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων. λέγει
δὲ καὶ γέροντας θαλλοφόρους, πρὸς οὐδὲν
ἄλλο χρησίμους, ἡ πρὸς τὸ θαλλοφόρον [56. 57]

θάλπος· καῦμα. π(α)ραμυθία

θάλπω· θερμαίνω. παραμυθοῦμαι

θαλπωρή (α 167) · παραμυθία. σκέπη. χαρό.
σωτηρία. [ad 60] ἐπλίς. δεσφάλεια. ἡ διά-
χυσις

θαλυχρέονται· φειδούσται

θαλυχρόν· ιταμόν. λαμπρόν. βλοσυρόν.
δραδές. πανούργον. θερμόν. χλιαρόν

θαλύνει· θάλλει ποιεῖ (ν. ἀλύνει)

40 θαλύ(πτ)εσθα· φλέγεσθαι

θαλύσια (I 534). αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαὶ
θαλύσιος ἄρτος· ἀπὸ τῆς ἀλω πεττόμε-
νος πρῶτος
θαλυσσόμενος (Aeol.)· φλεγόμενος
θαλύψας· θάλψαι. πυρώσαι
θάλωμεν· βλαστήσωμεν· βλαστάρωμεν (ad
(θάλλωμεν) [70]
θαμάκις (Pind. N. X 71)· πλειστάκις, πολ-
λάκις [72]
θαμαρρόχει· οὐχ ἡσυχάζει
θαμβαλέον· φοβερόν. θαυμαστὸν (v. 143)
θαυμᾶς· ἔκπληττες (—τετα?)
θάμβος· θαῦμα. ἔκπληξ
θαυμάς (§ 12)· πυκνός, συνεχεῖς
θαυμέεις (K 264) καὶ θαυμεῖαι (A 52)· τὰ
αὐτά· καὶ θαμ(ε)ίας (M 44)
θαυμίζεις (S 368)· συνεχῶς ἔρχη, πυκνάζεις
(Plat. Civ. 5, 18 Bkk.)
θαυμίζεται (Soph. fr. 480)· δύμιλει
θαυμίζη· συνεχῶς διατρίβη καὶ παραμένῃ 20
(τὴν) ἐαυτοῦ ναῦν φυλάσσων
θαυμινά· πυκνά, πολλά
θαυμινῶς· συνεχῆς, πυκνῶς
† θάμιξ· δλώπηξ
θάμνος † ας· δενδρώδεις τόπους, δασεῖς (ε
476?)
θάμνισον· δποκάλυψον (ἐπικ—?)
θάμνοις (A 156)· δασεῖς καὶ πυκνά δένδρα.
καὶ οἱ σύνδεσθοι τόποι
θάμνος (ψ 190)· πυθμῆν δένδρου. η̄ δίδα 30
πολλοὺς κλάδους ἐκπέμπουσα. η̄ καθ' ἔνα
τόπον τῆς ὑλῆς συ(σ)τροφή καὶ η̄ συνεχῆς
φυτεῖα (cf. 9). καὶ η̄ περιωχῇ τῆς ἐλασ. καὶ δρμενοι. καὶ οἱ σύμφυτοι η̄ δενδρώδεις
(τόποι): η̄ βάτος. η̄ δύλον ἀκανθώδεις
(θάμνος?)
θαυμιντεροι· πυκνότεραι
θαύμυρις· πανήγυρις, σύνοδος, η̄ πυκνότης
τινῶν. καὶ δόσοντος θαυμράς τὰς λεωφό-
ρους. ἔστι † τὸ καὶ κύριον δόνομα (B 595) 40
θαυμνήσεις· ἀθροίζεις, συνάγει

θάμυρις μαίνεται. [ad 92] [93]
θάνατος· ὁ τε θεός· καὶ ὁ πάσχομεν, τέ-
λος δν τοῦ ἐκ τοῦ βίου. ὁ ψωρισμὸς τῆς
ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. καὶ ὁ σωματοει-
δῆς θεός. καὶ η̄ δυσωδία
θανατῶν· θανάτοις ἐπιθυμῶν
θανεῖσθαι· ἀποθανεῖσθαι (d 12?) [96]
θάξει· μεθύσαι
θάνοντα· διδάσκοντα. θεωροῦντα
θαοῦνται· δύοις
θάπαν· φάσιν (cf. φάβα)
θάπτα· μιὰ. Κρήτες [103]
θαρρήλια· Ἀπόλλωνος ἕρετη. καὶ δλος δ
μὴν λερὸς τοῦ θεοῦ. ἐδὲ τοῖς (θαρρη-
λίοις τὰς ἀπαρχὰς τῶν φυομένων ποιεῦν-
ται, καὶ περικούλισον· ταῦτα δὲ θαρρηλιά
φασι· καὶ μὴν θαρρηλιών. καὶ τὴν εὐ-
τηρίαν ἐκάλουν θάρρηλον. καὶ θαρρηλο-
χός φησιν.
† ὡς φαίε νῦν ἀγει † τὰ θαρρηλια (φα-
τε — ταρρηλα)
καὶ ὁ θάρρηλος (Timoccl. III p. 594) χύ-
τρα ἐστιν ἀνάπλεως σπερμάτων. καὶ παρὰ
Μιλησίοις φθορέμην ἐπὶ φρονήσει (Com. IV
p. 720)
θαρρηλια· ἐστιν η̄ θαρρηλια Μιλησία μὲν
τὸ γένος, εὐπρεπής δὲ τὴν δψιν, καὶ τὰλλα
σοφή, ὥστε στρατηγεῖν πόλεις καὶ δυνά-
στας. διδ καὶ πλειστοῖς ἐγήματο τῶν δια-
σημοτάτων
θάρρηλος (Timocles l. c.)· χύτρα λεροῦ
ἔψηματος
θαρρεύει· ὀχεύει. σπείρει φυτεύει
θαρρεῖ· τραπά
† θάρρην σθαῖ· ὀχεύειν (θόρρ—)
† θάρρην ταῖς· περὶ συνυσταὶν δύμιλετ. θάρ-
ρην σθαῖ γάρ τὸ κυνίσκεσθαι. τούτῳ δὲ νῦν
δηλοῖ τὴν δια λόγων ἐντευξιν καὶ δυ-
λιαν. σημαίνει δὲ καὶ ὀχεύει
θαρρεῖται· μετεωρίζεται (θαρρ—)
[12—15]

COD. 65 θαλύσιαι (68 v. ἀκροθάλυπτα, ὁμοθάλυπτα) 71 | χεις 81 | ζει —
| βει — | ρει 85 θαμνας est lora 88 η̄ δίδα — σῆμοι (θάμνος· §. d. βάτος Cyr. 171)
90 θαμύρας (v. δημύρας) 99 θαόντα = δαόντα Crelice pro διδάσκοντα) 104 φαινομένων
— βιετηρίαν — αγομένη ἐπιφράνησις 5 πλειστην 7 οχλεύει. οχεύει 8 τρασία 9 οχλεύειν
(ροσσία μαζλεύειν) 10 θάρρην ταῖς· μεταιωρίζεται, θ. — διαλόγων ἐντευξιν 11 θαρρού-
νεται, περὶ συνυσταὶν δύμιλετ

HES. 70 θαμά (O 470)· θαμινά, συνεχῆ 72 θαμά (fistic). τὰ πυκνά. καὶ θαμέα
τὰ αὐτά Ad 92 παρούσια, ἐπὶ τῶν κατὰ συνεσιν παραίσχον τι πραττόντων 93 θανά-
τοιο μέλαν νέφος (d 180)· πειρφραστικῶς αὐτὸς ὁ θάνατος 96 θάνοιεν (z 472)· δπο-
θάρουεν 103 θαρραλέις· εὐθαρσῶς. ἀνθρεπός 12 θάρρος· θάρσος (Moeris) 13 θαρ-
ραλέον (E 602)· ἄθροιν 14 θαρραλέως (e. c. a 283)· ἄθριν 15 θάρσος η̄ θάργος·
τὸ θράσος. δυθρετία. δυναστεία

- Θαρσός· θρασός (?) [17. 18]
 Θαρρῶ· θρασύνομαι (θαρσῶ οτδο)
 Θασία· ἀλμη (Cratin. fr. III p. 17), εἰς
 ἥν ὅφα πλήτιμα εἴβαπτον. καὶ φασάνου
 εἶδος. οἱ δὲ βάμμα τι [21]
 Θασίος πάτερ Ἀγλαοφῶντος (cf. Simon.
 epigr. 162). ἔστι δὲ σεμίδαιος, τὸν τοῖς
 ἔργοις γενομένη, πᾶς Ἀγλαοῦ, τοῦ τοῦ ἀρ-
 χῆς ποιήσαντος, Θασίου ὄντοςθεῖα
 Θᾶσσε· κάθισιν (καθῆσο;) [24. 25] 10
 Θᾶσσοντας· καθημένους
 Θᾶσσοντα· σπεύδοντα (θᾶσσον ιοῦσα?)
 Θᾶσσων· παρακαθέζομα [29]
 Θᾶτας· θῆτας, τοὺς δούλους. Κύπριοι
 Θάτερα· τὰ ἀλλα, ἐκάτερα, ἔτερα μέρη
 Θατέρου (Eur. fr. 656)· ἔνος
 Θατῆρας (Dor.)· θεατᾶς
 Θᾶττον· εὐθύς, τάχιον, ταχέως
 Θᾶττον· ἡ Βούτης [ad 36].
 (Θατίς· ικρίον θεωρεῖον) [38]
 Θαύλια· ἰόργη [ad 39] ἀχθεῖσα ὑπὸ Κεά-
 του· παρ' ὁ καὶ θαύλιζειν τὸ λέγεν τοὺς
 Δωρεῖς;
 Θαυλωνίδαι· γένος Ιθαγενῶν Αθηγῆσι [40]
 Θαῦμα· ἔκπληξ. ζένισμα
 Θαυμαῖνει· θεωρεῖ. θαυμάζει
 Θαυμαλέον· φοβερόν. θαυμαστόν (v.74) [44]
 Θαυμανέοντες· θεωμένοι, ὄφομένοι·
 ἀέθλα θαυμανέοντες (θ 108)
 τὸ δὲ καθ' ἥμας θαυμάζειν θηγεῖσθαι λέγει·
 θηγεῖται δὲ κούρη (ζ 237)
 καὶ θηγεῖς (Hes. Th. 31) ὁ θαυμαστός
 Θαυμάσιος· θαυμαστός
 Θαυματάτη (Plat. Legg. 658 B Xen. Conv. II
 1)· ἀ δὲ θαυματοποιοί ἐπιδεικνύνται
 Θαυματίζομαι· ἐκπλήττομαι
 Θαύμος ἡ Θαύλος· Ἄρης Μακεδόνιος
 Θαῦνον· θηρίον
- 20 Θέαμα (Aesch. Prom. 69)· θεώρημα
 † Θεανὴ ἡ νῆσος (θεία νόσος?)· ἡ ἐκ Θεοῦ,
 θεία. Σοφοκλῆς Τυροῦ ἀ (fr. 555)
 Θεανθάται· οἱ ξυστῆρες ὑπὸ Θετταλῶν
 Θέα παρ' αἰγείρῳ (Cratin. fr. XXXVII)·
 τόπος αἰγειρῶν ἔχων, ὅθεν ἐθεώρουν. εὐτε-
 λῆς δὲ ἴδοιν ἡ ἐπενθετεν θεωρία· μαρκό-
 θεν γάρ ἡ καὶ εὐώνου ὁ τόπος ἐκδεῖτο
 Θεατόν· τὸ ἐκλεκτόν. δρατόν, καὶ θεωρητόν
 Θεατροῦ· θέαμα. ἡ σύναγμα [60]
 30 Θείειον (μ 417)· θείον
 (θειείσθω [χ 482]· καθάρω) [12. 23]
 Θεηγόρων· θείον: ἡ ἐκ θεοῦ λαμπάνων
 Θεηλατον (Soph. OT. 219)· ὑπὸ θεοῦ πε-
 π(λ)ηγμένον, ἡ πεμφθίν [36]
 Θειαρχόντων· μανιομένων [38]
 Θειασμοῦ· εἰνωγιαζ. ἐνθουσιασμοῦ
 Θειασμῷ· εἰνωγιαζ. μαντελαῖς [81]
 † θεία· λύδια. καὶ θεοῖς ἐοικότα. Κύπριοι
 † θείειν δρομαῖς· [84]
- COD. 20 θαστία — δητσιμένα — βαμμάτιον 22 παῖς 31 θύτας 37 legebatur
 ante 153 θανογήροι, cf. ἐς θατύν 39 θαντία 40 [ιδες] 46 [νώτες] θεάσιμενοι — καὶ
 ὥητστος ὁ (52 Latet Creticum αὐκαλα = δίλκα) 53 θαχυῆγραι 64 τυροὶ φιτοῦ
 66 παρεγέρως 74 alterum θεηγορῶν 81 θιασάσται 82 Η. ε. θοείδια· λύδια Κύπριοι
 (= θνείδια) εἰ θεοειδέα· θεοῖς ἐοικότα
- HES. 17 θαρσόν (N 823 II 70). τεθαροηκώς 18 θάρσει (θ 39)· θάρρει. θρόσει
 (Z 126) 21 θασώοντεν· καθημέθα 24 θᾶσσον· θᾶττον, τάχιον, ταγύτερον 25 θάσ-
 σοντας (N 819 Call. D. 94)· ταχίονας Ad 29 ταχίτερος (O 570) 30 θαστρεύεσθαι
 (O 512)· αναβάλλεθαι (cf. gl. o 824) Ad 36 παρομίᾳ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ στοᾷ μαρ-
 μένων τις ἦν, φέπεγίραπτο Βούτης. Τάσσεται οὖν ἡ παρομίᾳ ἐπὶ τῶν ἥδισις συντε-
 λουμένων· καὶ γάρ ἡ Βούτης ὑδίσις κατεκενάστο, ἀπε οὐχ ὄλοκλήρου τοῦ σπονδοῦ (σῶ—)
 γεγραμμένουν 38 θανταλίζειν· μετά δοῦς διαιτεῖται τι (I. θυλακίσσεις q. v.). Ad 39 Τα-
 ραντίνοι 40 θαυμάζειν (π 203). θέασισθαι καὶ μανδάνειν (ἐκμ—) 44 θαυμακή
 (B 716)· πόλις 56 θεῖ (α 1)· μόνα 69 θέει (N 147). τρίχειν 72 θέειν (B 183).
 τρόχειν, δραμεῖν 73 θέειν (Z 118). ἐτρέχειν 76 θέσεις (X 23). τρέχει 78 θιασος.
 χορός 81 θιαστάται· χορευταί (gl. ms. in Dionys. Δεορ.) 84 θείης (Z 432)· ποιήσεις

- Θειητόν (f. l. Hes. Th. 31). θαυμαστὸν
θειλόπεδα (η 123). ὁ τόπος, ἐν φίληραι-
νεται ἡ σταφυλὴ εἰργται δὲ ἀπὸ τοῦ θέ-
ρεσθαι ἐν τῷ ἥλιῳ καὶ τῷ πέδῳ
θεῖν· δραμεῖν. ἡ δὲ αἰγαλός
θειμωνιαί (Boeoli?). οἱ σωροὶ τῶν δρα-
γμάτων [89, 90]
- θείειναι [αἱ 91] κτείνειν. παίειν
θείεινες (Apoll. 86, 24). οἱ σωροί, ἣντι βου-
νοὶ τῆς φάμου [93] 10
θειρῶν· αἰγαλόν [95]
θείον ἀπνυον· θεάφιον ἀκανθον [97]
θείος νόος μεν· ἔθεον μοι νοῦς [99–203]
θεῖται [5, 6]
θέλγειν· ἀπατᾷ. θάλπει, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ θέ-
λεν ἄγειν. μαλάσσει. κηλεῖ. τέρπει. ἀδει-
(Plat. Sympos. 197 E). κομίζει (Ω 343)
θέλγητερα· εἰς ήδονήν ἄγοντα
θέλγημα· θάῦμα
θέλγητες· οἱ Τελχῖνες. γόγητες, πανούργοι, 20
φραμακευταί
θελγόμενον· ἀπατώμενον. λέγεται δὲ ἐπὶ
τῶν ἡδυνομένων τοῖς ἀμασιῖς
θέλειν (Apoll. lex. 86, 33). δύνασθαι
θέλεμον (Aesch. Suppl. 1026). τὸ οὐκτρόν.
ῆσυχον
θέλεμψις· ηνύχως. τὸ οὐκτρός
θέλεμυνον· ὅλον ἐκ φίλων
τὸ θελερόν· θελεκτόν [16] 30
θέλλαρ· θίλημα (356)
θέλλετρον· φίληρον. χαρά. θαυμαστόν. καὶ
τὸ ἐφρῆδον μετά τυνος ἀνάγκης (καὶ τὸ
θέλλιον) τὰ δύματα ἐπὶ κακώσει
θέλλητροι (Ευ. Πίρρ. 478). θεραπευτε-
κοί, ἀγοντες εἰς ἀπάτην
θέλξας· καταπονήσας
θελεινία· (η) Ἡρα τιμᾶται παρὰ Ἀθη-
ναῖος (Θελχινία? θελεινή?)
- θειλόπεδα [204] ἀδειαὶ κομίζειν 7 Addidi ἀδειαὶ κομίζειν. Cl. 204 13 θελέμον [16 θέ-
λεον, θεληματικόν] 18 θέληκαλ 19 θέλητρον; (καὶ ... κακώσει) legebant post 216
θέμεμα 30 θεμειλωθέντα 34 θεμαρύνεσθαι 36 θεμερόπτης 49 θεμιστός [58]
- θειηταί (Δ 26). ποιῆσαι 90 θείειναν (gl. Sapient. XII 5). βρῶσιν, δρά-
λωσα Αἱ 91 ποιεὶ τρέψει 93 θεινομέρην (A 588). τυπομένην 95 θείσμεν (A 143).
ποιησιμεν 97 θείος μοι (B 56). ἐν θεών μοι 99 θείος ὁ νειρός (B 22). θέπεμπτος
200 θείον δύσσονται ἀγώνα (H 298). τὸ τῶν θεών δύρωσμα, ἐν φίλωτρον τὰ λέρα
1 θείονται (ψ 50). θείον καθαίρεται; 2 θείον· τὸ ἐκ θεοῦ ἀφιγμένον. καὶ τὸ ἀξιον
λόγον, ὥστε θαυμάσθαι. καὶ τὸ θεάφιον 3 θείον πλήτω (μ 17). τὸν κεφανίον πυρὸς λέγει.
όδηγην γάρ ἔχει ὁ κεφανίδης θῦ (θείον) 5 θειέασω (χ 482). καθάρω 6 θέκλεον (Ψ 107).
θαυμαστόν 16 θειλήτης (Mich. VII 18). προαιρετικός 23 θεμάν (Πατα. III 3). ἀπειως
νότος. ἡ διατολή 43 θεμιστεύει (ι 114). ἀρχεῖ, κελεύει ἢ βούλεται, δικάζει 45 θεμι-
στεύοντα (λ 568). δικάζοντα 46 θεμιστῆ (Υ 4). τῇ δίκῃ 47 Θε [μι]στιάδεις.
Νύμφαι 51 θεμιστισιά· δάσα 54 θέμηλα· θεμέλαι ἔδραι, βάθρα, θεμέλια 58 θε-
μωσεν (ι 486). γηγίσεν. ἐγγίσεν. ἡγγίσειν.

COD. 86 θηλ_ 87 .εῖνιν 88 θειμωνεία (-η?) 91 πταίει 96 θεδφιον
ἀπνυρον Post 204 ἀδειαὶ κομίζειν 7 Addidi ἀδειαὶ κομίζειν. Cl. 204 13 θελέμον [16 θέ-
λεον, θεληματικόν] 18 θέληκαλ 19 θέλητρον; (καὶ ... κακώσει) legebant post 216
25 θέμεμα 30 θεμειλωθέντα 34 θεμαρύνεσθαι 36 θεμερόπτης 49 θεμιστός

HES. 89 θεῖναι (Δ 26). ποιῆσαι 90 θείειναν (gl. Sapient. XII 5). βρῶσιν, δρά-
λωσα Αἱ 91 ποιεὶ τρέψει 93 θεινομέρην (A 588). τυπομένην 95 θείσμεν (A 143).
ποιησιμεν 97 θείος μοι (B 56). ἐν θεών μοι 99 θείος ὁ νειρός (B 22). θέπεμπτος
200 θείον δύσσονται ἀγώνα (H 298). τὸ τῶν θεών δύρωσμα, ἐν φίλωτρον τὰ λέρα
1 θείονται (ψ 50). θείον καθαίρεται; 2 θείον· τὸ ἐκ θεοῦ ἀφιγμένον. καὶ τὸ ἀξιον
λόγον, ὥστε θαυμάσθαι. καὶ τὸ θεάφιον 3 θείον πλήτω (μ 17). τὸν κεφανίον πυρὸς λέγει.
όδηγην γάρ ἔχει ὁ κεφανίδης θῦ (θείον) 5 θειέασω (χ 482). καθάρω 6 θέκλεον (Ψ 107).
θαυμαστόν 16 θειλήτης (Mich. VII 18). προαιρετικός 23 θεμάν (Πατα. III 3). ἀπειως
νότος. ἡ διατολή 43 θεμιστεύει (ι 114). ἀρχεῖ, κελεύει ἢ βούλεται, δικάζει 45 θεμι-
στεύοντα (λ 568). δικάζοντα 46 θεμιστῆ (Υ 4). τῇ δίκῃ 47 Θε [μι]στιάδεις.
Νύμφαι 51 θεμιστισιά· δάσα 54 θέμηλα· θεμέλαι ἔδραι, βάθρα, θεμέλια 58 θε-
μωσεν (ι 486). γηγίσεν. ἐγγίσεν. ἡγγίσειν.

Θένει (cf. Aesch. Sept. 382)· κόπτει, τύπτει
! Θένιοις· οἱ προσήκοντες

Θεοβλάβειαν· οὐτως Αἰσχίνης (p. 72, 32)
εἶναι [63]

Θεοβαῖσιος· Διόνυσος (Cretice) [65, 66]

Θεόδωρος (Com. ap. CXXXI a)· Θεοδώρους
λεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς πρωτοῦς, ἀπὸ¹
Θεοδώρου τινὸς οὐν εὐ τῆς ἑαυτοῦ χρη-
σμένου

Θεοειδὲς τέρας· θεῖον εἶδος ή δομοφά

Θεοειδῆς (Homeric.?)· καλός, θεῖον εἶδος
ἔχων

Θεοεικελα· θεῖα, θαυμαστά, θεῖοις ὅμοια
[71, 72]

Θεόθυτα· λερόθυτα (Cratin. fr. CXXXII)

Θεοὶ Μολοττικοὶ [ad 74]

Θεοίνια (Lycurgus)· θυσία Διονύσου Ἀθη-
νῶν, καὶ θεῖς θεοίνιος Διόνυσος (Aesch.
fr. 397)

Θεοὶ ἔνεικοι· παρὰ Ἀθηναῖοις τιμῶνται,
οὓς καταλέγει Απολλοφάνης ἐν Κηρσί (fr. III)

[77]

Θεοκήρυκες· γένος τὸ ἀπὸ Ταλθυβίου,
παρὰ Ἐλευθερίου

Θεοκλυτεῖτε· παρὰ θεῖον ἀκούετε

Θεοκλυτήσαντες· θεῖον ἀκούσαντες. θεῖον
ἐπικαλεσάμενοι

Θεοκλυτούσαντες· θεῖον ἐπικαλούμεναι

Θεοκλόδος· λέραια

Θεοκυδῆ· δόξαν θεῖαν ἔχουσαν

Θεομήτι· θεόφρονι

Θεόμορος [ad 85] [86]

Θεοξένια· κοινῇ ἔορτῇ πᾶσι τοῖς θεοῖς

COD. 60 Ιmo θείνει 64 θεοδέσιος Post 66] 73 θεόδυτα 67 οἰκονομικοὶ

68 θεοειδεστέρας 70 θαύματα 71 ψυχοπόμπιον 75 θεοίνιος διόνης (ἢ Διώνης?) 78 | νθεὶς

ἐ — δποταλούψιον π — 79 | εῖται — ἀκούει 82 θεόκολος 83 θεοχυνεῖ 84 θεο-

μητεῖ· θεοφράται, θεῖα φρονεῖ 90 | κτας 91 θεοειμπεῖν 93 θεοπρέπειον

98 θέρερ· προχόμενον δεν Cyr. 171 (99 Stat. Theb. V 176) 301 θεῖν λέγειν ἐπενφρ|

6 θεοτάρτεσοι (θεοτερέπειος — |ros Cyr. 171) 23 θεόφρα

Θεοφραδίας· θεοῦ γνώμαις, λόγοις, φράσεσι
Θεόφρονος (*Thebaic cycl.*)· θεῖον
Θεοφροσύνη· αἱ περὶ τὸ θεῖον διατριβαῖ·
καὶ τὸν μαντεῖα
τὸ θέπτανος· ἀπτόμενος
Θεραπαινίς· δούλη
Θέραπες (*Eur. Io. 94*)· διμητῆρες
Θεραπευτής· λατρός
Θεραπίς (*Plat. Menex. 244 E*)· θεραπεύουσα 10
Θεραπήσας· τὰς βιωμολογίας
Θεραπναῖς (*Eur. Herc. 370*)· αὐλῶνες. σταθμοί
Θεραπνίδες· ἐριθοί
Θεραπνίδια· ἔργη τα παρὰ Λάκωνις
? Θεράπην (sch. Nic. Th. 486)· θεραπαινίς,
δούλη
Θεράπνιον· θεραπαινίδιον, δουλίδιον [37]
Θεράποντες (*Apoll. Iex.*)· οἱ ἐν δευτέρᾳ
τάξει φίλοι· ἀπὸ τοῦ θεραπεύεντος· δούλοι
τε καὶ ψηρέται
Θεραπονόσα· θεραπεῖα, ἰκετεία
Θέραψ (*Crel.*)· θεράπων, οἰκέτης, δούλος,
δχλούδος
Θέρει· ἡ φροντίδα. θερμαίνει
Θερελίμιον· τόπον δρομα. καὶ Ἀπόλλων.
καὶ Ζεύς
Θέρεσθαι (τὸ 64)· θερμαίνεσθαι, καλεσθαι,
θάλπεσθαι, πρὸς ὥλιον γλαινεσθαι
Θερέσιμον· θερεστικόν (Θέρεσ— θερε—?)
Θερηγανόν· μέρος τῆς ἀμάξης· οἱ δὲ τὴν 30
ἀμάξαν τὴν ἄγουσαν τὰ θέρη
Θέρηγνον· τὸ ἐπὶ τῶν ἀμάξων παράπλευμα,
τὸ ἐπὶ τῷ ἀσταχύῳ παρακομιδῇ γινόμενον
[46]
Θερίζεις· ἐνδιατρίβει τῷ θέρει, καὶ ἀλοᾶ [48]
Θερινή (ἄρα). θέρος
Θερίσας (cf. Soph. Al. 239)· τὸ θέρος ἀγαγῶν
[51. 52]
Θεροίχθων· θερμαίνων, γῆν καίσων
Θέρμα (*Menond. fr. VIII p. 98*)· πυρετός· 40
ἀδεια (*Elei*). καὶ ἐκεχειρία (pro θερμά—
— ἀλωπάξεις)

COD. Ante 30 θεραπευσία; cf. 339
41 cf. Ἐρεθύμιος, Ἐριδίμιος (*Θερεμναῖον Meinek.*)
μόργος 51 καὶ πάντων ποιὶ 55 57 θέρμαστραι
63 νόσμα (θερμοπλάν?) 65 γναίρονται

HES. 37 θεράποντες Διός (λ. 255)· βασιλεῖς
καλεται 48 θερίκλειον· ποτήριον. κόρδου (Θηρ—),
νήστρα, θερινὸν λάτιον καὶ τὸ ἐπάνω ἐν τῇ κλίγῃ πάντων 51 θέριστρον (gl. LXX). λεπτὸν
θέριγμα, θερινὸν λάτιον καὶ τὸ ἐπάνω ἐν τῇ κλίγῃ πάντων 52 Θέρσιτης· ὄνομα κύριον
56 θέρκταρ. θέλγμα (θέλκταρ) 63 θερόμενος· θερμαϊδόμενος (*Moer. 183*) 66 θερ-
σόμενος (τὸ 507)· θερμανθροσόμενος. ἀπὸ τοῦ θέρον ἐνεστόν, 71 θέσατο (Γ 23). ἐνε-
δύσατο 73 θέσιθ (Β 382). εὐτρεπιζόσθω Αδ 74 θαυμαστά (Γ 130) 78 θεσμῶν (ψ 296). θείων νόσμων. έθος νόσων 84 θέσπιν (α 328). θειαν φωνὴν 86 θεσπέσιος (Ο 637). θειώς. θαυμαστός 87 θεσπεσίη· μεγάλη, πόλει. θεία. τῇ ἐκ θεοῦ βουλήσει

θερμαστός (ρ) ἦθεν· ἐκ καμίνων [56]
θερμάστραι (*Callim. Del. 144*). κάμινοι
θέρμαστρις· σκεῦος παραπλήσιον καρκίνῳ,
φι χρῶνται οἱ χρυσοχοῖ. καὶ (θερμαν-
στρίς) ὅρχησις ἐντονος καὶ διάπυρος τά-
χους ἔνεκα
θέρμει· θερμαίνει
θέρμεσθαι· θερμαίνεσθαι
θέρμης (—ίης?)· ὁ θέρος πνέων
θερμόν· τὸ θέρος. Βυζάντιοι
θερμόπλατα· ἵππον νόσημα περὶ τοὺς πόδας [63]
θέρονται· καλονται. χλιαίνονται, θερμαί-
νονται
θέρος· σίτος. τοῦ θεριζειν ἡ ὥρα [66]
+ θερούροτέρος· ὁ χλωρὸς σίτος τὸ μητήρις
θερτήρια· ἕσπει τις (ἀνθεστήρια?)
θέσαι· θησαυρίσαι [71]
θέσθαι (ν 207)· ὑποθίσθαι. θησαυρίζεσθαι
[73]
θέσκελα· [αδ 74] θεοεικέλα. ἡ θεοκλει-
στα θεῖα. θαυμάσια
θέσεις· πράξεις, καὶ θεῖναι ποιῆσαι
θεσμοῖς (*Aesch. Ag. 1584*)· δίκαιον
θεσμοθέται· ἀρχοντες. νομοθέται. νομο-
φύλακες, οἱ τῶν νόμων ἐπιμεληταί [78]
θεσμοῖς· νόμοις
θεσμοποιεῖς (*Eur. Phoen. 1645*)· νομοθετεῖς
θεσμούς (*Aesch. Eum. 751*)· νόμους (ρ) θείους.
ἡ τὰς ουνθάσιες τῶν ἔντλων
θεσμοφόροι· τὰ μυστήρια τῆς Δημήτρας.
ἡ ὄνομα ἑρτῆς
θεσμοφόρος· ὁ θεσμοὺς φέρων, ἡτοι νό-
μους [84]
θεσμόποιον· θεῖον, παραγώγως. δταν δὲ
λέγη (Β 387).
γνώσεις εἰ καὶ θεοπεσίη πόλιν οὐκ ἀλ-
πάξεις.
τῇ θεότητι λέγει, εἰ μὴ κατὰ συνεκδοσήν
δκονιμεν θεοπεσίη, τῇ ἐκ θεῶν βου-
λῆσει [86. 87]

33 θεραπαινίδες 35 θεραπατατίδια
42 γναίρονται 44 cf. θρήτανον,
θέρηταρ 51 θέριστραι 59 θέρμει 62 Βυζάντιοι
52 Θέρσιτης· ὄνομα κύριον 63 θεσ-
μονερος (τὸ 507)· θερμανθροσόμενος. ἀπὸ τοῦ θέρον ἐνεστόν, 71 θέσατο (Γ 23). ἐνε-
δύσατο 73 θέσιθ (Β 382). εὐτρεπιζόσθω Αδ 74 θαυμαστά (Γ 130) 78 θεσμῶν (ψ 296). θείων νόσμων 84 θέσπιν (α 328). θειαν φωνὴν 86 θεσπέσιος (Ο 637). θειώς. θαυμαστός 87 θεσπεσίη· μεγάλη, πόλει. θεία. τῇ ἐκ θεοῦ βουλήσει

46 θέρηται (Ζ 331). θέρεται
καλεται 48 θερίκλειον· ποτήριον. κόρδου (Θηρ—),
νήστρα, θερινὸν λάτιον καὶ τὸ ἐπάνω 51 θέριστρον (gl. LXX). λεπτὸν
θέριγμα, θερινὸν λάτιον καὶ τὸ ἐπάνω 52 Θέρσιτης· ὄνομα κύριον
θέρκταρ. θέλγμα (θέλκταρ) 63 θερόμενος· θερμαϊδόμενος (*Moer. 183*) 66 θε-
ρσόμενος (τὸ 507)· θερμανθροσόμενος. ἀπὸ τοῦ θέρον ἐνεστόν, 71 θέσατο (Γ 23). ἐνε-
δύσατο 73 θέσιθ (Β 382). εὐτρεπιζόσθω Αδ 74 θαυμαστά (Γ 130) 78 θεσμῶν (ψ 296). θείων νόσμων 84 θέσπιν (α 328). θειαν φωνὴν 86 θεσπέσιος (Ο 637). θειώς. θαυμαστός 87 θεσπεσίη· μεγάλη, πόλει. θεία. τῇ ἐκ θεοῦ βουλήσει

- θεσπεσιώτερον· δειολογώτερον
θεσπιαίδος· πουητής [90]
- θεσπικάς (M 177)· θείως καιώμενον, ἡ
δαιόμενον [92]
- θέσπιζει· θυσίαι. θεοσύβειαι
θεσπιζει· μαντεύεται, προφητεύει, ἐνθ(ε)ά-
γει, νομοθετεῖ
- θέσπιν (a 328)· θείαν, ἡδεῖαν, θαυμαστὴν
φωνὴν
- θεσπιόφημον· παροιμίαν τινὰ
θεσπισμού· προστάξαι μαντεύασθαι
θέσπισμα (Eur. Ion. 405)· θείον δόγμα.
νομοθεσία
- θεσπισμάτα (Aesch. fr. 81)· μαντεύματα.
καὶ τὰ ὄμοια
θέσπις· ἀγαθή, ἀληθής, λιχνρά. ἡδεῖα
θεσπισθός· διληθής μάτις
- θέσπιος· ποταμός Βοιωτίας [403]
- θεσσαλία· αἱ Κιναὶ παρὰ Φιληππ. καὶ αἱ
φαρμακίδες
- θεσσαλὸν (Eur. Phoen. 1407)· τούτο
παροιμῶδες, τασσόμενον ἐπὶ ἀπάτης
- θεσσαλώτας· ἐναγασμός τις παρὰ λάχωσι
θέσσαλον (Pind. N. V 18)· ἐγγῆτησαν. [ad 7]
ικέτευσαν []
- θέσσεσθαι· αἰτεῖν. [ad 8] Ικετεύειν
- θεσσόμενος· δεόμενος. ἡγητούμενος. Ικε-
τεύων
- (θεοτιάδες· Νύμφαι) cf. 247 [10]
- θέσφατα (λ 297)· θέσφατα. μαντεύματα
ἐκ θεοῦ λεγόμενα. εἰμαριέναι ἐκ μαντειᾶς
λεγόμεναι
- θέσφατον· πολύφατον. ὑπὸ θεοῦ πεφατι-
σμένον. θεῖον. μέγα: ἀργόν, ἀπρακτόν τὸ
ἐκ θεοῦ μάντευμα (sch. Eur. IT. 121). προ-
φητεία
- θεσφατοῦται· θεσφατίζει, μαντεύεται.
περισσὸς λαλεῖ
- θετή· πουητή θυγάτηρ
θετήρ· τολμητής. πράκτης
- θέτης (Isae. 82, 18)· ὁ προθέμενός τι
(ὑποθ—)
- θετικῶς· το ὅφειλόμενον γενίσθαι
- θέτις· ἡ μῆτηρ Ἀχιλλέως. καὶ ἡ Θάλασσα.
ἡ δὲ γῆ λίγεται Τηθύς
- θετόν· εἰσποιητόν, οὐ γνήσιον
- θετταλικά πτερά· τούτο εἰρηται διδ τὸ
πτέρυγας ἔχειν τὰς θεσσαλικάς χλαμύδας.
- Πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἑκατέρωθεν
γυνίαι διδ τὸ διευκέναι πτέρυξι
- θετταλική ἐνθεσις (Hermipp. fr. IV p.
399)· ἡ μυάλη
- θετταλικὸς δίφρος (Eupol. fr. VI p. 442).
διάφοροι εἰσι τῷ κάλλει οἱ θετταλικοὶ
δίφροι· ίδιοι γάρ τι γένος αὐτῶν κατε-
σκευάσται
- θετταλίς (Lyssipp. com. p. 744)· ὑπόδημα
κοινὸν [Κρῆτες]
- θετταλὸν σόφισμα (Eurip. Phoen. 1407).
[ad 23]
- θεῦ· δεύρο. τρέχει (v. οὐνει)
- θεύγεσθαι· θέλγεσθαι. Κρῆτες
- θευμορία· ἀπαρχή. θυσία. ἡ δὲ λαμβάνου-
σιν οἱ λεπτές κρέας, ἐπειδὸν θύηται. θεοῦ
μοίρα (Callim. Ep. XXXII 4)
- θευμοριαζέτω· θεφ γέρας διαφερέτω
- θευξένια· Ἀπόλλωνος ἱροτή
- θεύσεσθαι (A 700)· δραμεῖσθαι. διώξεσθαι
[31]
- θευσόμεθα (Menand.)· δραμούμεθα. φευ-
ξίμεθα. πλευσόμεθα
- θεῦτιν· τὸ σκαράδιν. Ἰππόνας (fr. 115) [34]
- θεώματα· τὰ περικαθαρτήρια
- θεών δύορά· [ad 36] [37]
- θεῶν ἐν γούναισι κεῖται (P 514)· παρδ-
κεῖται τῷ θεῷ, καὶ ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ
καὶ ἔξουσίᾳ κεῖται
- θεωρία· ὄψις, θέα
- θεωρίδες· αἱ περὶ τὸν Διόνυσον Βάχαι
- 40 θεωρικά χρήματα (Dem. Ol. 3, 11)· τὰ

COD. 89 θεσπιαίδος (96 προοιμίον τι; 402 θεσπιαί· πόλις?) 4 θεσπά-
λαι 6 θεσσαλῶπις ἐραγασμός 7 ἐγγῆτησαν; cf. θησ— 23 θετταλίς 27 οὐσία

33 θεύτιν (= τευθίδα) 36 συνεργεθῆναι προσαγορεύεσθαι 38 θεῷμενγ| 41 π ἀθη-
ραιοῖς — μισθομένου

HES. 90 θεσπέσιοι· θεῖον 92 θεσπιδαῖρο (M 177)· τὸ θείως καιώμενον πῦρ
403 θεσπρωτοί (ξ 315)· ἔθνος παρὰ θεσσαλίας. Αδ 7 ικάθισαν — ἴνεδισαντο (ad θεσ-
σαθαι)· Αδ 8 καθῆσαι 10 θεστορίδης (A 69)· θεστορος παῖς ὁ Καλχας. Αδ 24 πα-
ροιμία ἐπὶ τῶν σοφίζουμενων λεγούσητο καὶ μῆ ε(ν)θυμασχούντων 31 θεύπεε (Ψ 623)· δρα-
μεῖ 34 θέων (Z 54 εἰ.)· βαδίζων, τρίχων. Αδ 36 παροιμία ἐπὶ τῶν τολμώντων λέγειν ἐν
τοῖς τοσούντον περίχοντιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀιθρώπων. καὶ τόπος ἀθήνησιν ἀπὸ τοῦ συνα-
γερθῆναι προσαγορεύεθεις 37 θεῶν ἐπὶ κάλλεικόλωντι (Y 53)· τόπος ἐστι τῇ Τροίᾳ;
ὑψηλός

- εἰς θεῶν τιμᾶς καὶ ἐρητὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. ἀτινά ἐν τῷ θεάτρῳ ἔδιδοτο, καὶ ἐκ τοῦ θεάτρου συνήγετο ἀπὸ μισθωμένου τόπου
- Θεωρικὸν ἀργυρίτων (Theophil. com. p. 631)· τὸ εἰς θεῶν τιμὴν καὶ ἐρητὴν διδόμενον, θεωρίας ἑκαταὶ, τοῦ καὶ τοὺς πένητας μετίχειν τῶν θεωρῶν, καὶ πάντα τὰ διανεμόμενα θεωρικὰ ἔλεγοτο
- Θεωρικῶς· ὡς θεωρὸς ἐστι εφαρμόζειος· θεωροῦς δὲ ἐκάλουν τοὺς τοῖς θεοῖς τὰς διαρρήχας ἀπάγοντας, λατερισμὸν γὰρ οὗτοι τὰς απήνας
- Θεωρίος· ὁ Ἀπόλλων
- Θεωρίεις· κύριον δυνα· καὶ θεωρία· καὶ ἡ Σικινωνία τὸ γένος (Σοφοκλέους) ἐρωμένη θεωροῖς· οἱ θεωρόποι· καὶ οἱ θεώμενοι, ἢ οἱ φροντιζοντες περὶ τὰ θεῖα. [λέγοντα δὲ καὶ τὴν ὅδον, δι' ἣς Ιανοὶ ἐπὶ τὰ λεπτὰ θεωρίδα· καὶ τὰ διανεμόμενα ἀργύρια ἐν ταῖς ἐργαῖς] [43, 48]
- Θηβαῖας (Aristot. de vent. 973, 8)· ἀνεμος θῆβαντις· † θῆρα (αὐρα?) ἐκ τοῦ Πλακίου κόπον πνέοντα [51]
- Θῆβας· θαῦμα
- Θηγάνει (Aesch. Ag. 413)· δέξνει
- Θηγάνεον· δέξν, ηκονημένον
- Θηγάνη (εἰ. Soph. Al. 820)· ἀκόνη. λέγουσι δὲ καὶ θηγανὸν
- Θηγεῖν (Eur. Or. 1036)· ἀκονᾶν, δέξνειν [57]
- Θηγὴ (Democritus)· θῆκη. θίσις. τάξις
- Θηγὸν· οἱ δὲ δέξν, ἀκονητούν [60]
- Θηεῖσθαι· θαυμάζειν
- Θηεῖτο (ε 75)· ἔωρα. θεαύμαζε
- Θηεύμενοι (Herod. VII 146)· θεωροῦντες [64—66]
- † θῆγημος· ζθημος
- † θηγήμων· έθημων
- Θηήσασθαι· θαύσασθαι. θαυμάσαι
- Θηήσεται· θαυμάσεται [71]
- θηητής· [αδ 72] θεωρός
- θηητόν· θαυμαστόν. καλόν. καταθύμιον. περικαλλές. σύμφορον
- θηητός· θαυμαστός;
- θηηκα (Thuc. III 104)· οἱ ἀπόθετοι νόμοι. η σοροί [16]
- † θηηκια· τὰ ἐντάφια. δηλοὶ δὲ καὶ θηησαρούν· καὶ τάφον (Lacones). καφίον. γλωσσοκομείον
- 10 θηηκτόν (Eur. Med. 40)· δέξν, ηκονημένον θηηλατο· τῶν μαστῶν τὰ ἄκρα. καὶ τῶν χειλῶν τὰ ἐκτυπωσόμενα
- θηηλαμιού· τεογονοῦ
- θηηλαμάν (Lycoth. 31)· τροφός
- θηηλαντο· ἰθήλασαν (θήσαντο)
- θηηλάστρια· τροφός. ἔστι δὲ ίακόν. Σοφοκλῆς ἀλιξάνδρῳ (fr. 95)
- θηηλε· ίανταν τὰ τετρημένα, εἰς δὲ διωθεῖται τὰ ὅδεα. καὶ τῶν απονθύλων τὰ κοῖλα
- θηηλή (Plat. Cratyl. 414 A)· μαστός
- θηηλητήρ· κυρηγός (θηηρήτηρ)
- θηηλυ· (Eur. Med. 928)· ἀσθενές. γυνή θηηλυγειής (Eur. Bacch. 117)· ὁ ἐναντίος τῷ ἀρρενωπῷ (<έτεος)
- θηηλυδρίας (Herod. VII 153)· δ τεθηλυ(μ)-μένος
- θηηλυδροτέδες (Ar. Thesm. 131)· τὸ κατακεκλασμένον
- 30 θηηλυμανεῖς (non Antimach. fr. 16 Bgk.)· πόροι [92]
- θηηλύνει· μαλάσσει
- θηηλυτεράων (ψ 166 λ 385)· θηηλεών, τῶν μόνων ἐγκυμόνων πλησιαζουσῶν ἀνδράσι. μόνατ γάρ οι γυναῖκες ὕγκναι οὐσαν πλησιάζουσαν ἀνδράσι, τῶν δὲ ἀλλων ἥσων οὐδέν“
- θηηλυφόν (ον)· τὸ δικόνιτον
- θηηλω· τροφός, τήθη
- 40 θηημα· θῆκη. τάφος. ἀνάθημα. Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ (fr. 495)

COD. 43 θεωρικούς δὲ (44 Paus. II 31, 6) 45 σηκιωνία 46 θεοπρεποί 49 θη-
βαῖς 50 θῆβαντα — πλαγίου 51 θῆβα 58 θῆγος; v. Suid. ε. τ. βύσμος 63 θη-
μενοι 73 κατὰ θυμὸν 74 θηητός 75 σωὶς 77 καμψίον (hoc θῆβη αρ. Cypr. 171)
81 τάρος 83 ίακκον 84 τετρημένα (cf. ἀρρενεν ε ε 2315) 97 ἀκίνητον 99 ανθημα —
σαλμονεῖ

ΠΕΣ. 47 θεωρούς (II Mac. IV 19)· θεωρητάς, ἐπόπτας 48 θηβαῖος· έθνος
51 θῆβη· πόλις Βουτίας, καὶ κιβωτίου (ἡβαῖον) 51 † θῆγετα· θαυμαστά. φευδή (θηητά)
60 θῆγει (N 474)· δχοντά, δέξνει (v. δχοντά) 64 θηηνόντα (H 444)· έθαύμαζον 65 θηη
(M 26)· ποιήσαι 66 θῆης (Z 432)· ποιήσεις 71 θηητήρ (φ 397)· θαυμαστής. θεα-
τήρ Αδ 72 ἀπατεών (αδ θηητής) 76 θηηκατο (K 31 Σ 187)· ἐπέθηκεν 92 θηηλύματα·
μέλιται βεβρεγμένα ἀλφίτα (θηηλήματα) 94 θηηλυσε ἔρση (ε 467)· η τὰ φυτὰ θάλλειν ποιούσα
δρόσος, καὶ θηηπετική 95 θηηλυτεραι (θ 620)· αι γυναῖκες

Θημονιαὶ· οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων (θημο—) [501]
 Θημόν· πᾶν τὸ σεσωρευμένον, οἷον ἀχύρων
ἢ πυρῶν
Θημῶνες· Θημονιαὶ
Θήν· τὸ διὸς ή πον (P 29)
Θήνιον· γάλα
Θῆξαι· ὅξινα, δκονῆσαι
Θῆξις· φύση στιγμή. τάχος
Θηπαλέος· βωμολόχος
Θήπει· φεύδεται
Θηπητής· ἀπάτεων (472)
Θηπητόν· καταθύμιον. θαυμαστόν
Θήπων· ἐπιθυμώ. θαυμάζω
Θηπων (Hippop. fr. 14)· ἔξαπατών, κολα-
κεύσων. θαυμάζων
Θήρ (Ο 536)· θηρίον. ὁ λέων· διὰ τοῦ θοῦς
φρούειν
Θήραι· κυνηγία, ἄγρα
Θήραμα· εὔφερα
Θηράν· δητεῖν. εὐρεῖν. μηχανᾶσθαι
Θηράσ· τοὺς απευθίσκους
Θηράτρον· δέλεαρ. ἀγκιστρον (q. v.)
Θηράτρων· Θηρατικών [21]
Θηρέον (<—αυον>) πέπλον· τὸ ποικίλον. οἱ
Ἄττικαι· δοκεῖ δὲ ἀπὸ Θήρας τῆς νήσου
προσηγορεύσασθαι
Θηρία (Call. Dian. 12)· τὰ ἡῶα. καὶ ἐπὶ τῶν
ἴλιπων οὐτῷ λέγοντι [24. 25]
Θηρίκεια (Com. V p. 463)· κυλίκων εἶδος·
διὰ Θηρικέων χεραμέως (Theophil. com.
p. 803)
Θηρίον (Hippost. II p. 134)· πάθος τι σώ-
ματος, δὲ καὶ καρκίνος καλεῖται
Θηρίτας· ὁ Ἔρυθρός παρὰ Λάκωνιν
Θηριάθης· δύγμανόμενος
Θηροειδεῖς· ἴφαπτίδες ποικίλως διηγθι-
σμέναι
Θηροθῆραι· Θηρευταὶ
Θηρόλεξις· ὁ τὰς λίξινς Θηρώμενος [33. 34]
Θηροσύνας· κυνηγία
ἢ θηρότις· Θηρεύτρια

Θηροφόνος (Eur. Herc. 378)· Θηροκτόνος.
Ἄρτεμις
Θηρόμενοι (Ατ. Eqq. 864)· Θηρῶντες,
ἀγρεύοντες
Θήσ· δούλος, μισθωτός. παράσιτος. ηδὲ τὴν
τι μερητικὴν ἐγγαδόμερος παρὰ Ἀθηναῖς
[40]
Θῆσαι· Θρέψαι, Θηλάσαι [42]
Θησάμενοι (cf. Archil. fr. 11)· αἰτησάμε-
10 τοι. Κρῆτες
Θῆσαν το (Herod. III 23)· ἔθαύμασαν
Θῆσασθαι· δεάσασθαι. Θηλάσαι [ad 45]
Θησάσθω· κομηθήτω [47]
Θῆσατο (Heracleenses)· ἔδουλευσεν
(Ω 58)
Θησαυρίσασαν· συνάξασαν
Θησαυρός· εἰς δγαλατών καὶ χρυμάτων
[η] λερῶν ἀπόθεσιν οίκος
Θῆσει· ὑποθήσεται. ποιήσει
20 Θησεῖα (Ατ. Plut. 627)· ἐργῇ Ἀθήνησι
Θησεῖον (Ατ. fr. p. 1172)· νεώς Θησέως,
ιερὸν δὲ καὶ φυτὸν τι πιον (Theophr. VII
12, 3)· καὶ τὸ δεσμωτήριον παρὰ Ἀθη-
ναῖοις
Θῆσεται (Eur. Ion. 75)· ποιήσεται
Θήσω· ήσω. αἰτήσω. Βοιωτοί
Θησόμενοι· αἰτούμενοι [57]
ἢ θηταλά· θαυμαστά, φεύδεσιν ὄμοια
30 Θῆτας (Herod. VIII 137)· μισθωτούς
Θητεῖα (Soph. OT. 1029)· μισθώσις, μι-
σθοδουλ[ε]ία
Θητεῖν· δουλεύει (ἐπι) μισθῷ
Θητεικόν (Aristot. Pol. II 10)· τὸ ἔσχατον
τίμημα παρὰ Ἀθηναῖοις
ἢ θητόν· βθμόν [65]
Θιαγόνες (Aetoli. ap. Nicand. fr. 136)· ἀρτοί,
οἱ παρεπιθεντο τοῖς θεοῖς
ἢ θιαχά· ἀνὴρ ἐν Σικυώνῃ
40 Θιάλλαι· θῆμνες (v. Θίλα)
Θιάρατος (Crel.)· εὐκτός
Θιάσαι· χορεύσαι

COD. 503 Θημόνες (4 Διὰ η?)
(v. Θητόν) 13 Θηπῶν 18 σατυρικούς
οἰλεῖο, κυλίκων — Θηραλέονς (28 Pausan. III 19)
32 Θηρολέξης 40 δ Θηριώς (53 Θήσειν Herodianus)
61—65. 60 67 Θιαχά — συκώνι (ιπο ειάκχα, λάχα)

8 Θηράλαιος, βομολόχος 11 καταθυμίαν
20 Θηράρης Cyr. Dr. 23 Θήρεια 26 θη-
ρολέξης (28 Pausan. III 19) 30 ἐφεπτίδες — δηγυνωμέναι
60 μισθωτάς 60—65 =
69 εύητος

HES. 501 Θημοάνη· ἀπόθεσις 21 Θηραυλοῖς· ἀγρός τις (θύραυλος· ἀγράστης)
24 Θηρητήρ (A 292)· κυνηγός (486) 25 Θηροί (Γ 449)· λεοντί· 33 Θηρολέτης (Greg.
Naz. C. XVI 7 p. 232). κυνηγός 34 Θηρός (Η 184)· λεόντος 40 θήρ ὡς (Eur. Iec. 1173).
οἵ θήρ 42 Θησαίτο (σ 190)· θαυμαστειν Ad 45 εὐθηγήται. μεθυσθῆται (θώσασθαι)
47 Θήσ.αν (Eur. Alc. 2)· δουλικήν 51 Θήσω (I Cor. IX 18)· ποιήσω 65 θιασε· χρέευσε

Φιασεῦσαι· σπεῖσαι. προσενέγκαι
Θιασον· εὐωχία(ν), καὶ πλῆθος, οὐ μόνον
τὸ Βακχικόν, δλλά (καὶ) τὸ ἐρυτακόν
Θιασος· χοροῦ σύντασις, ἡ σύλλογος. καὶ
τὸ φιλὸν πλῆθος· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸ Βακ-
χικόν· ἡ ἱμέδη γυναικῶν

Θιασῶνες· οἶκοι, ἐν οἷς συνιόντες δειπνοῦ-
σιν οἱ θιασοι

Θιασῶται (Ar. Ran. 326)· χορευται

Θιβεῖς· γυναικεῖς τινες [77] 10

Θιβήνος· κιβωτός. Κύπροις

Θιβήνης· φιλόκουμον, καλλυτικήν, ὑπερή-
φανον, καταφερῆ, καὶ θρασείαν. καὶ παρὰ
μὲν Νεκάρδῳ (Theor. 35) τὴν ἐμπυρον, καὶ
καυτικήν· τινες δὲ χαλεπήν

Θιβρόν· τρυφερόν, καλόν, σεμνόν, ἀπαλόν
Θιγεῖν· φανερᾶν, ἄψαθαι: ἀπτεσθαι (θιγεῖν)

Θιγυμάτων· μασμάτων

† Θιγωνος· κιβωτοῦ

Θίημι (Cret.)· ποιῶ

Θιδρασίνην· θιδρασ καὶ θιδρᾶς

Θιήσιον· θεῖον τὸ ὄρυκτόν. Κρήτες

Θιησαι (Cret.)· ποιησαι. φιλησαι

Θικέλιον· τὴν γογγυλίδα. Λάκωνες

† Θιλα· δ θημώ (568)

Θιμπάνες· θιμωνιαλ

Θιν· δ αἰγαλός, ἀπὸ τοῦ θεινεσθαι. καὶ
Θῖν· (ἀλ.) δι πολλάκις τὸ αὐτό δέγει. καὶ
ἀρσενικῶς Ὀμηρος δ θιν, καὶ δ σωρός·
πολὺς δ ἀμφ' ὀστεόφιν θις (μ 45)

καὶ ἄμμος

Θινες· φάμιοι. ὑψηλοὶ τόποι. καὶ αἱ τῶν
καρπῶν συγκυμιδαί [93—95]

Θιξεσθαι· ἀψεσθαι

Θιξις· ἔψαψις

Θιός· Θεος. Κρήτες

Θιπόβρωτος [ad 99] καὶ Θριπόβρωτος·
δι πλὸν οητῶν βεβρωμένος

θις (sch. Ar. Vespr. 696)· δχθος. βουνὸς ἀμ-
μώδης. αιγαλός. θάλασσα. σωρὸς κυμάτων.
τὸ κάτω βάθος τῆς θαλάσσης. ἡ στισίων
σωρὸς (μ 45)

θις· ἀνάχωμα σωροειδές, (καὶ οἱ τῆς φάμ-
μου σωροί)

† θισπάσαι· εἰκάσαι (v. σιπτῶναι)

θιλαδίαι· εὐνοῦχοι

θιλάσσαι· κλάσσαι, συνθλάσσαι

θιλάσπις· πόνα· ἥρις σαύριον

θιλιβεῖ (Ar. Pas. 1239)· ὀθεῖ, πιέζει

θιλιβεται· πατεῖται. τούτο νό δὲ πλι σταφιλῆς
λέγεται γάρ καὶ ὅτε τις δλιγορεῖ. πέσεται

θιλιβίαι· θιλαδίαι, σπάδων [609. 10]

θιητίδια (-άδαι)· νεκρωματα [12]

θοδεῖς (Eur. Tro. 307)· τρέχει. μαίνεται.
σκρητῇ πιέτειν (ἀκτινίει), σπλεύει. τα-
ράττει. πάθηται. χορεύει. ἀνένει. ηδεται.
τελεῖ. πλάττει. φοβεῖται. πλανᾶται. θεο-
φορεῖται

† θόάξος· Ἀπόλλων

θοδάς· δηγειας. ταχείας τῆς Λακωνικῆς ὁρ-
μάς. [ad 15]

(θοείδια· λύδια, Κύπροι) cf. 181

θοή· ταχεῖα, ἡ νύξ μέλαινα. δεινή. ὁδεῖα.
ἰσχυρά [17. 18]

θοηῆς· τεταραγμένος ἔστιν (θολερός)

θοῆσι· ταχεῖαι·

νηνοι θοῆσιν (N 84)

ὅταν δὲ εἰπῃ·

νυκτὶ θοῆ (M 463) [ad 20]

θοάς (Cret.)· ζεύγος ημιόνων

θοινάται (Eur. fr. 790)· ευσχεῖται

θοινάσθαι (Eur. Alc. 545)· ευσχεῖσθαι

θοίνη (Xen. KII IV 2, 39)· εὐωχία, τροφή,
καὶ τρυφή. ἡ τράπεζα

θοινητήρειον (Eur. Rh. 515)· κατάθρωμα,
τροφή

COD. (76 Θιβεῖς· γάρτει;) (78 ΕΙΒΗΝΟC = θηνος) 86 θίκιον — θρεκτόν
(88 v. δακελίδες) 91 γίνεσθαι καὶ θίνος — διμοποτροφύνθ — ἄμμος 92 θίναι, φάμαι
96 ἄψαθαι 97 ἐπονος 98 θῖος 99 θικόβριθός κακός — θιπόβρατος — σιτῶν
600 κυμάτων 1 θίσανα, χώνα. Verba καὶ ... σωροὶ post 603 3 Cl. 601 5 θιλ-
ασπις (10 cf. Aesch. Ag. 539 Bergk Mummner. 2, 10) 11 θιντίδια 15 ταχεῖας τῆς
Λακωνικῆς ὥρας (de cane?) 15b 16 θόη δὲ ἡ θινία λέγεται Cyt. 171 20 νανοί — νυκτὶ
θοῆσι ταῖς τιναῖς ἡ ταχεῖας — ἔστιν αὐτῇ γάρ ηνοειδῆς

HES 77 Θιβη (Exod. II 3?)· πλεκτόν τι κιβωτοειδές, ὡς γλωσσοκομεῖον (πανα) 93 θιρί
(A 248)· αιγαλό 94 θινομένη (A 588, πον Βοεοι.)· τυπομένη 95 θιρῶν (Genes. XLIX
26)· αιγαλόν ἡ σορφῶν (σωρῶν) πιρῶν Ad 99 κακῶς δίχα τοῦ φι λέγεται 609 θιλίψις
(N. F.) στένωσις λιπῆ 10 θιλάραι· ἀποθνητεῖν (θιάναι Cyt.) 12 θιησκοντας· ἀπο-
θηγμοκοντας. Ad 15 ἡ ηγεμὼν Ιταλίας (A 527), ἡ τάς ταχεῖας ταῦς
17 θοὴν διει νυκτὰ (K 391) δεῖται. ταχεῖαν. δηγεῖται 18 θοὴν ἀλεγυνέται δαλτα
(θ 38)· τὴν ἀγαθὴν Ad 20 [ταῖς στειναῖς, ἡ τροχεῖας (o 299)]· ἔντον δὲ κατὰ σχῆμα
δέξια(τι) της γάρ γῆς σκά ισται ἡ νύξ· αὐτῇ γάρ κινοειδῆς. τὸ δὲ θοὸς δέγνεται 22 θολ-
ματίον (Αλικι τὸ) ιμάτιον (Moeris)

θολία· πέτασσος εἰς ὅξυ συνηγμένος. σκιάδειον
† θολερεῖν· ταραχίζεσθαι
θολερόν (Thuc. II 102)· ταραχάδεις. ἀκάθαρτον, βιοβροῶδες, τεταραγμένον
θολερῶς προβαίνει (Com. ap. CXXXI)· [ad 30]
θολερόφρον· μέγα
θ' ὀλκάζει· χαλιναγωγεῖ (εἰ. ὀλκ—)
θολόν· τεταραγμένον
θόλος· στραγγιλοειδῆς οίκος, δὲ ὀστράκων εἰλημμένος: η τὸ τῆς σηπίας μέλαν (θολός)
θόλος· κυρίως μὲν καμάρα· καταχρηστικῶς δὲ οίκος εἰς ὅξυ ἀπολήγουσαν ἔχων τὴν στέγην κατεσκευασμένος· η δύον οἱ πρωτάνεις καὶ η βουλή συνειστῶντο. θηλυκῆς δὲ ἔλεγον τὴν θόλον. καὶ τόπος, ἐν φ' τὰ συμποτικά σκεύη ἀπόκειται
θολούσα· σκοτοῦσα
θολώσαι· πληρησάι, στεγάσαι, ταράξαι.
σκοτίσαι
† θοναντία· δέξαια
θόνον· ὅξυ. λαμπρόν. σκοτεινόν. λαχυρόν.
ταχινόν [40]
θοράνδις· τὸ ἔξω. Πάφιοι
θοράτις (<—ταρ>)· Ἀπόλλων παρὰ Λάκωσιν [43]

θορεῖν· πηδῆσαι, δρμῆσαι, δχεῦσαι
† θορινεῦσαι· ὁ ξιφίας λχθύς
θορικός (Isaeus)· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. ἀνομάσθη δὲ ἀπὸ θορίκου
θόρυαξ· ὑποπόδιον Κύπρου. η λεφόν Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λακωνικῇ· ἀπὸ τε Θόρυκος Θορυάκιος Ἀπόλλων
θόρυνυσθαι (Eustath. 1057, 4)· γεννᾶν, αἰγνυσθαι. δχεῦσθαι, σπερματίνειν [γεννᾶν]
† θόρισμα· δέλεαρ ἵχθυσι
θόροιο· δχευτοῦ
θόρος· βάτειν, ἀφροδισιαστής. δχεια, η [40]
ἐκκριτικοῖς τοῦ σπέρματος (θορός)
θόρυβος· δάλη, ταραχή

[53. 54]

COD. 21 θολία, πέτασσος — σκιάδιον
32 εἰ. λαθρακάδων 33 κατασκή συνειστόντο τε θορεῖν 43 θράνις? Plin. HN. XXXII 11, 53 θόραξ — ἀπὸ τεθόρυκος θόρυαξ, ΑΙ 33 39 ταχεινόν 41 θοράνας (cf. θύρα) 44 εἰ. θόραγξ — 46 θόρυκος 47 Κύπριος legebatur ante 52 θόρρος 58 θοντά, η 61 βατ.. 63 θορήτρα 51 θορροῖο, ὄχετοῦ 50. 51 = 51. 50 68 ήρηι 73 εἰ. δθῶς 76 θούτατος 77 θεραλεῖν 55 θήρες 66 φασιν εἰσ γρό 78 θραίκια 81 εἰ. 690 (84 θραίται, θόμβοι (comicus)?) 85 σανιδόμενον Cl. ἐπιθράνιον

HES. Ad 30 μη καθεσταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορειαν ἔχων, διλ' ἀστάτως καὶ τεταραγμένως προῖσιν (Zenop. IV 31) 40 θορᾶ (Θ 320)· κατεπήδησε 48 θύρε (Ψ 509)· ἐπιθρησεν 53 θορών (Κ 528)· πηγήσας, δρμῆσας, δοαμών 54 θού (Pn. CXLI 3)· θές. ἐπιθρησεν 70 θοωθεῖς· πλασθεῖς (θωχθεῖς) Ad 72 πλησθεῖς. έστιαθεῖς — εὐωχηθεῖς (θωχθεῖς) 73 θοψ (Γ 325)· σφροδρῶς. ταχέως 74 θόψα (α 71)· μήτηρ Κύκλωπος

θουκυδίδης (Thuc. I 1)· λιστοριῶν συγγραφεῖς. ὄνομα κύριον
θούλκότατον· βαρύτατον (ν. δλκός)
† θοῦπος· λόγος, μῦθος. ἐστίασις
θουραίη· ὀρετικῶς ἔχουσα, καταφερήσις
καὶ θουραία
θουραίην· ἀνδρείαν. θραστεῖαν. λαχυράν
θουρήνετος· λάγνον
θούρη... βάτην (θούρην)
10 θουρηταῖς (<—ητες>)· αἱ τῶν δώσων μίξεις
θούρητρα· δρεῖα
θούριδες· νύμφαι. μοῦσαι. † Μακεδόνες
θούριδος δλχῆς (Δ 234)· τῆς πολεμητῆς.
ἀπὸ τοῦ θορεῖν, ὁ ἐστὶ πηδῆσαι· ἀρ' οὐ
καὶ θούρος Άρης (Eur. Suppl. 579 Call. Del. 64)
θουριομάρ (τεις Ατ. Nubd. 332)· τοὺς περὶ Λάμπωνα. φασὶν γὰρ εἰς Σύβαριν τὴν ἀποικίαν Λάμπων(α) ἀγαγεῖν· τινὲς δὲ μάντιν ὄντα
θουριῶν· ἐνεργῶν
θούρον (Ο 127)· πηδητικόν, δρμητικόν.
πολεμικόν. θρασύ. μέγα. ληρωμένον
† θούσχοινοι, η θόσχοινοι· ἀρπαγες.
πλανήτες [70]
θούκους· συνθέρια
θωθεῖς· [ad 72] παροξυνθεῖς [] [73. 74]
θοψαῖς· ὅξιναι. λαμπρῦναι. (ὅξιν) ποιῆσαι· τινὶς
30 θοψατος· ταχύτατος, τάχιστος
θραλεῖν· λοιδορεῖν. λάχωντος
θρακία· Άρφοδίτη
‡ θραννομένη· προορθῆσαι
‡ θραννεύεται· συντρίβεται (700)
θρακτικόν (Dor.)· πορευτόν (<—ικόν>)
θραμβόν· καπνόν
θραμίζει· κρίως
θραντίας· θρόμβοις
θραντίον· διφρος. ύποποδιον. πάσσαλος (Ατ. Ran. 121). θρόνος. καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ φατωθῆσαι σανιδῶνα. καὶ λάσανα. καὶ τερψ μέρος. καὶ τὸ (τῶν?) ὑπὸ τὴν δοκόν τι

(31 — ονα· μετὰ ταραχῆς φρονοῦντα?)

39 ταχεινόν 41 θοράνας (cf. θύρα) 44 εἰ.

46 θόρυκος 47 Κύπριος legebatur ante

51 θορροῖο, ὄχετοῦ 50. 51 = 51. 50

63 θορήτρα 55 θήρες 66 φασιν εἰσ γρό

78 θραίκια 81 εἰ. 690

Θρανογράφους· τοὺς εὐπρεπεῖς (ἀπρεπεῖς)
τοιχογράφους
Θράνον· δίφρον
Θραν(ι)τιδες κώπαι· αἰς οἱ θρανῖται
χρῶνται ἐν ταῖς καταφράκτοις ναυσὶ¹
Θρᾶξαι· ταράξαι (sch. Aesch. Prom. 628).
λυπῆσαι. Εὑριπίδης Πειθώ (fr. 603)
Θραξεῖται (Dor.)· ταράξεται. πορεύεσται
Θρασεῖαν· ὄξειαν
Θράσις· θραῦσις. φθορά. θάνατος. ἀρρω-
στια. ἡτταὶ ἐν πολέμῳ (706)
Θράσκειν· ἀναμιμησκεῖν
† Θρασύτην· τὸ ἀποδημοῦντα θρασύνεσθαι
Θράσος· δαίμων. ἀλλαζον(ε)ία, φρύγαμα.
όξειται, μάχη
Θρασυνάρδιος· εὐτολμος, θρασύς [ad 96]
Θρασυνέμυνονα (Ε 639 λ 2ii6). θρασύν
κατὰ τὸ μένος. γενναῖον. εὐτολμον [ad 97]
ἀλλαζόνα. τραχύς. σκληρόν. ἀπηνή. φλύα-
ρον, ταραχόνη. υβριστὴν
Θράττειν (Attici)· ἔνοχλεῖν, ταράττειν
Θράττης· ὁ λίθος ὃν πόλη Θρακῶν
Θράττομαι· συντρίβωμαι, συγκόπτομαι
† Θράττον· ὑπερον. κόλουφον (703)
Θραύει· συντριψει
Θραύλον· κόλουφον. † ἄπυρον (701)
Θραύρον· τραγανόν. θραύμανον
Θραύσει (Αρ. Αν. 466)· πραύνει. † δημήσει.
ἀπολεῖ
Θραύσις· [ad 706] πληγή. σφύρα ἢ τοὺς 30
βάλωνς θραύνοντα
Θραύσμα· λίπη. πληγή. κατάπτωμα γῆς.
καταστολή. πάνημα, πάνις
Θραχθεῖς (Attici)· ταραχθεῖς
Θρεκτικώτατος· ὄξειτας (681)
Θρέκτος· δρόμος, ταχαῖος. ἀπὸ τοῦ θρέξαι
καὶ δραμεῖν
Θρεκτοῖσιν ῥόμοις· ἀντὶ τοῦ τροχαῖος
Σοφοκλῆς Ὁδύσσει μαινομένῳ (fr. 424).
ἴνιοι δὲ κρεκτοῖσις (i)
40 Θρέξατο· ἐφυλάξατο. ἱεράσθη [13—15]

Θρέξατες· ἐλαφρῶς ἐπελθόντες
Θρεόμενον· δλοφυρόμενον
Θρέπτα (Δ 478?)· τροφεῖα. τροφῶν ἀμοιβαὶ
(ε 5739)
Θρεπτήρες· τρίφορτες [20]
.....· τροφός (ε 5740)
Θρεπτός· τρόφιμος, ὑπὸ τῶν τρεφουσῶν
[23. 24]
Θρέπτε (Αρ. Eqq. 17)· τὸ ἀνδρεῖον. ἡ θρασύ²
Θρεφθῆνται· τραφῆναι. παγῆναι
Θρέψαι (i 246)· πῆξαι. [ad 27] καὶ τὸ σύ-
νηθεῖς
Θρηνεῖ· πενθεῖ, ὀλοιύζει, ὀλοφύρεται [29]
† Θρηπική· ὑποδημάτων εἰδος Περσικῶν
Θρῆνος· γόνος [32]
Θρῆνυν ἵφ' ἐπιτάποδόν (ο 728)· τόπος;
τῆς ῥῆς ... βάσιν ἔχων
Θρῆνυς· ὑποπόδιον. καὶ ἡ ἐν τῷ μέσῳ πλοίον
σανίς, ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον [35]
Θρησκεύει· σιέται, θεραπεύει. προσε-
ρηεῖν. ὑπηρετεῖ, τῷ θεῷ λατρεύει
(Θρησκήν τον θρύν') ει. 762
Θρησκός· ἐπερόδυσος. εὐσεβής
Θρησκῆ· τόφ· (762)
Θρησκόμενος· † θερισθόμενος. θερμανθησό-
μενος
Θρηττανον· τῆς δμάζης, ἵφ' φ τὰ ἀγόμετα
ἐπιτίθεται
Θρῖα (Eusang. com. IV p. 572, 7)· φύλλα συ-
κῆς, ἡ ἀμέλουν· καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς δεσμού-
μενα βραμάτα
Θριάζειν· φυλλολογεῖν. ἐνθουσιᾶν, ἐνθου-
σιάζειν. Εὑριπίδης Λικυμνίφ (fr. 481) καὶ
Σοφοκλῆς Ὅδυσσει μαινομένῃ (fr. 425)
Θριαλ (Callim. Ap. 45)· αἱ πρώται μάντεις.
καὶ νύμφαι. καὶ αἱ μαντικαὶ θῆφοι
Θριαμβεῖναι· θορυβήσαι. βοήσαι
Θριαμβεῖσας· πομπεύεσσας
Θριαμβός (Cratin. p. 36)· πομπῇ. ἐπιδειξις
νίκης. ἡ Διονυσιακὸς ὑμος, Ιαμβός
† Θριάτιον· ἀπλωτέρα τροφή

COD 87 Θᾶνον, δίφρων 89 Θράξαι cf. ἐπιθράξαι 90 Θραξεῖται 97 Θρα-
σύμνονα — ἀπεινῇ 700 Θρατεύονται (Θράττομαι Συρ. 171); cf. 680 4 ὥραγον
5 Θραύει — ἀπώλλει 6 βάλους (10 Θρεκτοδρόμος· τροχαῖος!) 11. 12 legebantur
ante 723 11 τροχαῖος 18 ἀμοιρῶν 19 τριφόμενοι 25 θρέται cf. θρίτται 26 πα-
τήσαι 30 ὑπὸ δημάτων 33 ἐφαπταπόδην 37 θρῆσκος — εὐγενής 37 θρῆσκων
νοῦσος (40 cf. θεφῆγανον) 41 θρία 42 λυκυμνίων; cf. ορθιάζειν 44 μιβάσαι

HES Ad 96 τολμηρός (K 41) Ad 97 τολμηρός (paraphr.) Ad 106 δρόη (Num. XVI
49) 13 † θρειτεῖν· θροεῖν 14 θρεομένη (Eur. Med. 51) θρηροῦσα 15 θρέμματα
(Ioann. IV 12)· βοσκήματα, πρόβατα. τέκνα 20 Θρεπτήρα· (Greg. Naz. Arc. VIII 70 p. 28
Drc.) 23 Θρεσκή· ἀγρῆ. πάντα εὐλαβουμένη (5746 ε) 24 Θρεσκός· περιπτός. δεισιδαι-
μων (737) Ad 27 ἐκτρέφειν 29 θρῆνυν (Ξ 240). υποπόδιον 32 Θρῆς· ήμίονος (θρῆς
—οι) 35 Θρησκεία (ep. Iacob. I 27)· σιέθασμα (763)

Θριάσιαι πύλαι ουδετονται Ἀθηναῖσι
θριγχός (η 87)· ή στεφάνη τοῦ τείχους.
περιφραγμα, ὡς περιβολος. ήγουν τὸ ἀνά-
στατον τοῦ τείχους, [οἰκοδομῆς] ἐφ' οὐ
καὶ ή στέγη κεῖται. καὶ ὁ ὑπὸ τὸν κλινό-
ποδον τοῦ τοίχου τόπος. η περιχαράκωμα.
καὶ τριγχός [50]

Θριδαῖναι· εἶδος μάζης παρὰ Ἀττικοῖς.
καὶ αἱ παρὴ ήμεν θριδαῖες [αἱ 51]

Θριῆσαι· καπνίσαι
† θριληδεῖν (θρυλλιδην?) θρυλλεῖν
† θριτοῖσι· λ-ριτ̄s [55]

Θριταξ· πτυνόν σίτου. η τρίαινα

Θριντα· ἀμπελος ἐν Κρήτῃ

Θριτυμός· γογγυσός

Θρίον (Ατ. Ερρ. 955). βροῦμα σκευαστόν.
διττή αὐτοῦ η σκευαστα· η μὲν διὰ ταρ-
χου, η δὲ ὁδὸν ἐπιχειρένου μίλιστος.
συκῆς δὲ φύλλα οὐχ ἀπλὰ ἐπετίθετο·

ἔχουν γάρ τινα δωμὴν. διὸ καὶ θρίον

ἐκλήθη

Θριοῦς· δῆμος φυλῆς Οἰνηῆδος

Θριπόβρωτος· οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν
ἔχρωτον, ἔχοντος υπὸ σητῶν βεβρωμένους,
κατασηματινούμενοι[ς] δόπτε βούλοντο. Φι-
λοστέφανος δέ φησι πρῶτον Ἡρακλέα χρή-
σασθαι [2-64]

Θριπήδεστον (Hyperides). έχοντος υπὸ θρι-
πῶν βεβρωμένον. οι γάρ έν τοῖς έχοντος
σῆτες οὐτῶς ἔχαλοντο

Θρίτε (Ατ. Ερρ. 17). ἀνδρεῖον. θρασὺ. δεσπό-
της δὲ μετάφραστον

Θριψ· γλίσχος, φειδωλός

Θριώ· τλίος ἐνορῇ Ἀπόλλωνος· καὶ η
σύντροφος αὐτοῦ (ν Θρώ)

Θριψές (Thuc. I 114). εἰς Θριάσιον πε-
δῶν

Θροεῖ (Soph. Al. 864). λαλεῖ. φοβεῖ. θορυ-
βεῖ. ηχεῖ

(Θροεῖται) ἐκπλήττεται

[71]

Θρόμβοι· αἷμα παχὺ πεπηγός
Θρόνα (X 441). ἀρθη. καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων
ποικιλάτα Κύπρου

† Θρονίτις· πρόσιτος [76]

Θρόνον τετράποντον (Anaxil. fr. I 25 p.
348). καὶ τὸν λερὸν δίφορον καὶ ἐκπεπο-
κυλιένον

Θρόνος· ἀνάκλιτος δίφορος

Θρόνωσις (Plat. Euthyd. 277 D). καταρχῇ
περὶ τὸν μυστικόν

Θρόσ· σκληρὰ φωνὴ. λαλιά. θροῦς. θόρυ-
βος (Δ 437). φθόγγος. φόρος. η τεθρα-
σμένη φωνὴ [82. 83]

Θρόνος (Χεν. ΚΠ VI 1, 37). δ διὰ στόματος
ηνος. λαλιά. φιθυραμός

Θρυαλλίς· ἐσχάρα. λυχνος (Philyll. p. 866).
άκτες (Νικ. 585). καὶ τῶν φυομένων τα,
ἴε οὐ ἐλλύχνα γίνεται. η στυπίν ἐκ βο-
τάης. ηνον τὸ ἐλλύχνιον [86]

† Θρυαλλός· φωνή

Θρυγανᾶ (cf. Ar. Eccl. 34). κνάται. ξύνει

† Θρυαρίς· φασθής [90]

Θρυλεῖ· ταράσσει, ὥγλει [92]

Θρυλίχθη (Ψ 396). συνετρίβη. συνεθραύ-
σθη. πλεθρόφη

Θρύλοις· φιθυραμοι. διμίλαι

Θρυματίς (Autiph. com. fr. V 4 p. 101). η
ὑφ' ημῶν ἐνθρυματίς

Θρυμίς· ἰχθύς πούσ

Θρύματα (Aristoph.). κλάσματα ἀρτου
Θρύνον (B 592). πόλις ἐν Αρκαδίᾳ, ην
θρυόσεσσαν Όυρος (Δ 711) λέγει. καὶ
εἶδος βυτάνης (Φ 351) [99]

Θρύπτακον· κλάσμα ἀρτου. Κρήτες

Θρύπτεται· μαλαχίζεται, τρυφᾷ, στρηνᾷ.
κλάται

† θρημανεύεται, ὑπερηφαρεύεται

Θρύψαι· θραπταν. κόψαται κλάσαι. καὶ ἀν-
κλάσαι. μαλάξαι

Θρύσκα· ἄγρια λάχανα (ἐνθρυσκα)

COD. 48 Θριασίαι (52 Θρίσαι· καρπίσαι;) 56 Θρίναξ (57 cf. δρινίαι
60 α Θριώ) 61 θριπτόβ· — | νοι δὲ φασὶ (cf. θιπόβοτος) 65 θριπηδεστόν — θριπτών
65 θρίτται 69 θρίση (72 Choerob. orph. p. 218, 22) 74 Κυκριοι legebatur post 72;
cf. schol. Theocr. II 59 θρόν, ἀρθη — ποικιλάτων; cf. θρόνα, τρόνον 80 θρόον 85 θριαλ-
λίς 88 Cf. θρυγανάν 91 θρινάει 93 θρινάει 94 θρύλλοι

HES. 50 θριχθοῖς (ο 267). φραγμοῖς
55 θριναχία (λ 108). ιερὰ Ήλιος, η νῦν Σικελία, τρία ἄκρα ἔχουσα ταύθαιον,
σανύον, Πελωπάδα· ην η φασ τάς Ἡλίου βούνος έται 62 θρίσκειν· τός θροῦν (θρησκήν
τον θρύν· ...) 63 θρισκεία· λατρεῖν (θρην·) 64 θρόος (sch. B ad X 441). ἀρθη-
πόδ τον θρᾶν (θρην·) διω 71 θρόδακα (Byzant.). θριδακα 76 θρονεῖον (B 533).
πόλις 82 θρισκεία· πηδᾶ, σκιρτᾶ 83 θρόμβος (θρωμός). ηνψήλος τόπων, φι βουνοι
86 θριαμβοι· τρόπαια 90 θρύπεσα (Δ 711). ἀπὸ τῆς θρίου πόλεως 92 θρύλλημα
(Iob. VII 6). ἀσημοι φωναι 99 θρεύσιον (B 533). πόλις Δοκρίδος. η θρόνιον

Ad 51 ητοι μαϊούλια (μαρούλιν τεστε Συρ.

Voss.) 55 θριναχία (λ 108). ιερὰ Ήλιος, η νῦν Σικελία, τρία ἄκρα ἔχουσα ταύθαιον,

σανύον, Πελωπάδα· ην η φασ τάς Ἡλίου βούνος έται 62 θρίσκειν· τός θροῦν (θρησκήν
τον θρύν· ...) 63 θρισκεία· λατρεῖν (θρην·) 64 θρόος (sch. B ad X 441). ἀρθη-

πόδ τον θρᾶν (θρην·) διω 71 θρόδακα (Byzant.). θριδακα 76 θρονεῖον (B 533).
πόλις 82 θρισκεία· πηδᾶ, σκιρτᾶ 83 θρόμβος (θρωμός). ηνψήλος τόπων, φι βουνοι
86 θριαμβοι· τρόπαια 90 θρύπεσα (Δ 711). ἀπὸ τῆς θρίου πόλεως 92 θρύλλημα
(Iob. VII 6). ἀσημοι φωναι 99 θρεύσιον (B 533). πόλις Δοκρίδος. η θρόνιον

Θρύψιχρος· τρυφερός, μαλακός. αἰσχρός.
χαῦνος

Θρύψιχρος· τρυφερός

Θρώτακει· πηδᾶ, ἀφάλλεται. κολυμβᾶ [8]

Θρώναξ· κηφήν. λάκωνες

Θρώπτει· σκώπτει

Θρῶσις· διαίρεσις. σπαρτίον, σειρά. καὶ ἡ
κάτω σχοῖνος τοῦ δικτύου

Θρώσκει· πηδᾶ, σκητᾶ, τρέχει. ἀλλεται.
πίπτει. ὅχεύει, ἔγκυον ποιεῖ, γεννᾷ

† Θρώσκει· γεννᾷ. φοβεῖται

† Θρώσκων γνῶμα· Καλλίστρατος δντὶ τοῦ
αἰσθάνομαν νῦν κεῖσθαι λέγει τινὲς δὲ δντὶ

τοῦ ὄφουσι κατὰ τὸ πληθυντικόν

Θρώσκων κνώδαλα ἐκθορίζουν. καὶ σπερ-
ματίζουν. γεννῶν. Αἰσχύλος· Αἴμωντη (fr. 15)

Θρωσμός (Λ56)· ὑψηλός τόπος βουνοειδῆς,
ἀφ' οὐ καταβαίνοντα θορεῖν ἔστι

† Θρόσσον· τὸ ὅξεον

Θύα· δρόματα. κύπρου. ἔντοι τὰ ἀράματα. 20

Καλλίσκος (fr. CCCLIV). Εὔπολις (fr. XXII
p. 470) τὰ πέμπατα. λέγεται δὲ καὶ τὰ θυό-
μενα τὴν θεήν

† Θυαλόν τὸ θυτοῖς διαλαβεῖν. θυμιάσαι
θυάματα· τὸ θύμον. καὶ θυμιάματα

Θυᾶν· καπρᾶν. ἐπὶ ύδων

Θυάνον· τὴν θυτήν. πέμπα δέ ἔστιν δντὶ
βοός

Θυάρι· πηδήσας

Θυατίριδη· ἔγοντα. θυγάτηρ θυγατρός

Θυατίριδοι· τέκνα θυγατρός
Θύει· μαίνεται (Δ 341?). διπλάχεται. ἐν-
θυσιᾶ

† Θύεται· ἐνθύνει. εὐφραίνεται. θύηται 29

Θύελλα (Ψ 366)· ἀνέμου συστροφή, καὶ
ὅρμη, ἡ καταγύις

Θύελλαι (δ 727)· τῶν ἀνέμων καταγύιε-
δεις πνοιαί, καὶ συστροφαί

Θύεσσι (Hesiod. Opp. 337)· θυσίαις. ἡ θυ-
μάσιος

Θύεστον· ποτὸν τὸ ἀπὸ δρωμάτων [ώς
Πρόδοτος (VII 167)]

Θύεται· λερούχοπει [35]

Θύη (Aesch. Eum. 835)· θυάματα. δράματα
θυητέντων [Iles. Theog. 557]· εὐόδυμων [38]

Θυηκόσι· λερεῖς

Θυηλήν· θυσίαν [41]

Θυηπόλος· ὁ περὶ τὰς θυσίας ἀναστρεφό-
μενος λερεὺς (Greg. Naz. Arc. II 75 p. 192?)

Θυιάς· θαυκή· οἱ δὲ Μαιάς

† Θύιος· Ἀπόλλων ἐν Μιλήτῳ

Θυιόεν· πλήρες

Θυιόεντες· ἀρθοῦντες

Θυιώθετες· μανεῖς. δρήμησας

Θυλάκια (Herod. III 152)· ἀσκοὶ δερμάτινοι

Θυλακίειν· τὸ (μετὰ βοῆς) ἀπατεῖν τι
ἐπόμενον μετὰ θυλάκου. Ταραντῖνοι (—ιο-
σειν)

Θυύλαξ· προπηκάλαιον

Θυλακοτρώξ· μῆν. οἱ δὲ ἀκρίς

Θυλακοφόροι (Arist. inc. CLXXV)· οἱ με-
ταλλεῖς. θυλάκοις περιφέροντες τὰ δρώ-
ματα, καὶ πήραις· ὅθεν ἐκαλούντο καὶ
πηροφόροι

Θυλήματα (Ar. Pac. 1039 Plat. com. p. 675)·
βιβρεγμένα μέλιται ἀλφίτα, ἡ θυμιάματα
ἐπὶ βωμῶν [54]

30 Θύλλα· ἀλάδους, ἡ φύλλα (Cretice?). ἡ
ἐργητὴ θυροδίτης

Θυλλίς· θύλακος. γωφτός. ἐλυτροφός [57]

Θύμα (Eur. IT. 598)· λερεῖς, σφάγεις, ὀλο-
καύτωμα

Θυμαδέστων· ἀθυμῶν

Θυμαίνεται (—νεῖ?)· ὀργίζεται

Θυμαγέα· λυπηρός, τὴν ψυχὴν ἀλγεῖν
ποιοῦντα (Herod. I 129). χαλεπόν (Δ 513)

Θυμάλωπες (Ar. Ach. 320)· οἱ ἀπὸ τῆς
θυμιάσεως σπινθῆρες

COD. 805 Θρύψιχος 6 Θρύψιχρῶς [ώς]; 7 Θρώσκει 9 cl. καφάν (Drohne)
10 cf. θώπτει ἥρωτει προύπτει δρώπτειν 11. 12 = 12. 11 11 Θρωμός· φάδικτην
Theognost. 20, 28 18 ἀράματα Κύνι (Cyprii θύεις dicebant) 20 cf. θυμάτα, θύων
21 Θύαν, καπραν 24 Θύασσει· ἐπήδησε Cyt. 171 26 θυγατρι 27 θύη 33 θυευ-
τός οὐέροιμην ποταμός Theognost. 20, 17 34 πείται 36 θυάματα 39 κύλοι Theognost.
20, 18 43 θύ...ας, βάκχ. 47 θυωθεῖς 49 cf. θυλακίειν εἰ σουλάδ 52 μετάλλοις
— πυροφόροι 53 βεβρηγμένα (cf. θυμάτα, θηλύματα) 54 αἱ θύλα (35 αἱ θυσθλα?)
56 Θύλλεις — ελιτρον (59 θυμαχέων Μεινέκε)

HES. 808 Θράσ· λιμός (Θρειώ· δήμος) 29 Θύεις (θυσίεις)· τεθυμένος. τεθυμιαμέ-
νος 35 θυσῶν (ο 261). θυσῶν 38 θυηλάς (Ι 220)· ἀπορχάς. ἡ τὰς διὰ θυμάτων
μαντείεις 41 θυμάτα· τὰ ἐπιφερόμενα ἀλφίτα εἰς θυοῖαν (θυλη—) 54 θυλήδεις
(θυλλ—)· οἱ θύλακοι 57 θύλον· ὀλεθριον (οδλον). δριμον

Θυμάλωψ: ή λιγνυώδης τοῦ πυρὸς ἀναφορά. τινὲς δὲ ἔνδον κεκαυμένοι, δαλὸν Θυμαρογύας· η νόσος. Ἐρετρεῖς (—εὺς Achaeus?)

Θυμαρέα (I 336). τῇ φυχῇ ἀρεστά
Θυμαρέα (ρ 199). εὐάρεστον: εὔκρατον (κ 362)

Θυμάρδην (Nic. Al. 590 Callim.). καταθύμιον. ήδύ

Θύματα (Thuc. I 126 Soph. El. 634). αράγια. ἀπαρχαὶ λερεῖα. ὅργα

Θύμβρα: τόπος τῆς Ἰλίου παρὰ τὸν Θύμβρον (—ιν?). λεγόμενον ποταμὸν οὐτως δνομασθεὶς τῆς ἀρχαίας πόλεως ἀπέχοντα σταδίους δέκα, δύοντες καὶ λερὸν Ἀπόλλωνος Θυμβραίου (E 430)

Θυμβρίς (Eur. Rhes. 224). Ἀπόλλωνος ἐνίδετον ἀπὸ τόπου

Θύμβρις: ὄνομα ποταμοῦ

Θυμβρόφαγος (Ar. Ach. 253). ἀντὶ τοῦ δρυμὸς· η γάρ θύμβρα δρυμί ἐστι βρῶμα
Θυμέλας: οἱ βρωμοὶ καὶ τὰ ἀλφίτα (Pherecr. inc. LXIII) τὰ ἐπιθυμόμενα

Θυμέλη: οὐτως ἔλεγον ἀπὸ τῆς θ(υ)ηλῆς τὸν βρωμόν. οἱ δὲ τὸ ἐπίτυχον, ἵψ' οὐ ἐπιθύμουσι, η ἀνάρος λερόν

Θυμηρέστων (η 283). ἀνατέμενος τὴν φυχήν, καὶ τὸν θυμὸν συλλέγων [26]

Θυμηδᾶ (Eupol. Ir. V 4:488). ηδύτης, τέρψις. δρέσκεια. παρὰ τὸ ηδύνειν

Θυμήρος (έα· καταθύμια, ἀρέσκοντα

Θυμήρης: ηδύτερος, ἀρέσκων φυχῇ. θυμός γάρ η φυχή

Θυμία: προθυμοῦν. δργίζουν

Θυμικιστέρος: ὀγκιλτέρος μετὰ θυμοῦ

Θυμικήθεις: πυκνανθεῖς

Θυμοβρόδον (cf. Aesch. Ag. 111). χαλεπόν. ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἐσθιόμενον, η τὴν φυχὴν κατεσθίοντα

Θυμοβρόδοιο (H 301). φυχοφθόρον

Θυμοδακής (θ 185). [ad 86] ἀφικάρδοις. λυπῶν τὴν φυχήν

Θυμοειδής (Plat. Civ. 375 A). ὁργίλος. θυμόδης

Θυμοιτάδης: δῆμος φυλῆς Ἰπποδοσιτίδος τῆς Ἀττικῆς [88]

Θυμόσαμντις (Aesch. Pers. 224). ὁ τὸ ἀποβησμένον συλλογιζόμενος καὶ προγνώσκων. φυχόμαντις, καὶ συνετῶς προορῶν τὰ ἀποβησμένα [90-92]

Θυμοραϊστής: θυμοφθόρος (Π 414). φαιστοί σαι γάρ τὸ φθεῖναι καὶ ἥψαι

Θυμός: φυχῇ. η προαιρέσεις. οξύτης. πνεῦμα. ἀνθυμία. ὅργη. λογισμός

Θύμον (Antiph. com. p. 133). τὸ σκόρδονον

? **Θυμόσσοφος** (Ar. Nubb. 877). ὁ ἐκ φύσεως ευμαθής, καὶ εὐφυής, ὁξυμαθής, ἐκ φύσεως σοφός [97, 98]

Θυμόσθις: [ad 99] ισχυρός. θυμούμενος

Θυνάδσαι: τέμενιν, κόπτειν ἀφειδῶς (θυντο—)

Θυνάται (Boeot.). ευσχέται. κατεσθεῖται [902]

Θύνει: ἀθέται. φέρεται. τρέχει. χαίρει (σκαλορεῖ?). ὄφρα

Θυννάδεις (907). τεμάχη ταρίχου

Θυννάζοντες (Ar. Vesp. 1087). κεντοῦντες. τοὺς γάρ μεγάλους θυννους τριβόουσιν ἐλάμβανον [6]

Θυννίδεις: θυννων τεμάχη, ὑποκοριστικῶς (904)

Θύννον, τὸν ὄχυρον λέγουσι· τὴν δὲ πηλαιδὰ θυννίδα

Θύνος: πόλεμος. δρμή. δρόμος

Θυνδόκοι (Eur. Io. 513). βρωμοί, οἱ τὰ θυμάματα δεχόμενοι

? **Θύνει**: χωρίον ἐν Εύβοιᾳ (cf. Ὁρεστη) [18, 14]

? **Θυνοκόχθεις**: μάντεις (θυηκόοι)

Θύον: ὄνομα δένδρου

Θύος (Aesch. Ag. 1409). λερὸν θύμα

COD: 63 λιγνιώδης 64 ὄργας 67 θυμαρέον 69 περὶ — ὄνομασθέντα — Θυμβράκον 72 δραυψφάγος η 73 θυμάλαι 77 ἀρεσκία Ante 80] 87 (ad θυμηρέστερος) 86 θυμαδῆς 87 θυμοτάδης, cf. 80 92 93 |ρετης — ἥψαι 94 λογδωμός 96 Spuria? cf. app. proverb. 99 θυμοδίσας 903 θύναε 8 ὄρκινον 10 θυνοσπόλεμος; cf. οὐνον 17 θύος

HES. 76 θυμηδέα (η 389). θυμῷ ἀνδάροτα Ad 86 λεοντόφυχος 88 θυμο-λέοντα (E 639). γενναῖον, ητοι ἀνδρεῖον κατά τοὺς λέοντας, η λεοντόθυμον 90 θυμὸν ἔδων (x 379). λυπούμενος πάνν, καὶ δακνόμενος τὴν φυχήν 91 θυμὸν ἀγέν (Σ 461). τὴν φυχήν λυπούμενος 92 θυμοραϊστέων (Σ 220). της φυχῆς φθαρτικόν. ἀνθρωποφθάγον 97 θυμοφθόρα (Z 169). τὰ τῇ φυχῇ διαφθείροντα 98 θυμῷ (A 24). ἐν φυχῇ Ad 99 θυμῷ δρέσας (ad θυμαδῆς) καὶ 902 θύνε (Ε 250). δρμα. ἄγγα[γε] 6 θυννον (B 446). σπεῦδον. ἔτρεχον 13 θυόεν (Ο 153). ευσθές. τεθυμαμένον 14 θυόεν νέφος (Ο 153). δρεψδες. τεθυμα-μένον, ευώδες

Θυσοσκεῖν (Aesch. Ag.)· λεροῖς παρέβεσθαι,
ἡ θεοῖς

Θυσοσκός (χ 318)· εἶδος μάντεως διὰ σπλάγχνων τὸ μίλλον δηλοῦντος. οἱ δὲ τὸν δι' ἐμπύρων λεών τὰ σημαντόντα νοοῦντα

Θυσοσκόπος· ὁ διὰ τῶν σπλάγχνων ἡ θυμάτων μαντεύομένεος

Θύπτης (Thespis)· ὁ τυρός (ι. χθύπτης) [22, 23]

Θύρας· Κάρες· παροιμία [ad 24] 10

Θύραθεν· ἔξωθεν

Θυραία· ἀλλοτρία, ἔντη

Θυραία (Menand fr. XI p. 184)· καὶ ἡ μεταξὺ δύο οἰκιστῶν Θύρα

Θυραῖος (Eur. Andr. 422)· [ad 28] ὁ ἔνος, ὁ ἀλλότριος, καὶ ὁ ἔξωτικός

Θυραῖων· ἀλλοτρίων, καὶ μῆ συνοίκων

Τυραγμάτα· δροφεύματα

Θύραν· τὴν πάνχας ἔχουσαν

? Θύραξ· πύγος, χιτών (v. Θύραξ)

Θύραυλοι· τῶν ποιμένων οἱ διάδοκοις [34, 35]

Θυρανᾶν· κρούειν (κνύειν)

Θυρανιδῆς· δῆμος (....) τῆς Ἀττικῆς

Θύραδα· ἔξο. Ἀργάδες

Θυρεατικοί· στέφανοι τινες παρὰ Δακεδαιμονίοις

Θύρεθρα· Θύραι

Θυρεός· δασίς, καὶ ὁ ἐπικείμενος τῇ Θύρᾳ τοῦ Κύκλωπος λίθος (v. 240) 30

[32, 43]

Θυρετρέας· φλιᾶς

Θυρηθόλιον· τὴν ἐπ' ἀγρῷ οἰκησιν

Θύρηθ· ἔσα (ξ 352)· ἔξο ημένην

Θυρίς· ὅπῃ μικρά. Θυρίδας Ἀττικοῦ τὰς τῶν γραμματείων πτυχάς, καὶ διθυρὸν λέγουσαν, οὐ τριθυρὸν, ἀλλὰ τρίτυχον

Θυροιγόν· θυρωρόν [49]

COD. 18 cf. Θεοσκεῖν 21 Θύρα, ἐν Θύρεσιν μενοι 28 Θυραῖος 33 ποιημένων; cf. Θήραυλοι 38 Θηρανῆς 40 Θυρεός Θυραῖος d. ἡ σκουπιδία 47 γραμμάτων 48 Ιουροφ. Post 49 οὔτως ἐκάλειτο 55 Θυροσκούνη — τῆτος.. 56 Θύραιοι, κλάδοι (πυρροί). λ. λ. ? cf. Panoska archäol. Ztg. 1847 S. 141) 62 δικράδαμαῖνοι — Θύμα μεναι 69 Θυστα, θυσια 72] ante 63

HES. 22 Θύραθεν, Θύρασιν· ἔξωθεν, ἔξω ἐπι θύμα, η εἰς τὴν θύμαν, η εἰς τὴν γῆν (αἱ ἑράζε, ἥραζε) ἵπι θύμας, η εἰς τὴν θύμαν, η εἰς τὴν γῆν (αἱ ἑράζε, ἥραζε) (Com. an. p. 676); οἱ οἱ μὲν διὰ τὸ πλῆθος οἰκετῶν Καρυκῶν εἰρῆσθαι φασιν, οἱ ἐν τοῖς ἀνθεστρηφοῖς ενωχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων Αδ 28 εἶδος ἀσπίδος (θυρέος), 34 Θυράξαι· ἔξω τῆς θύρας (θύραξ) 35 Θυραυλᾶσι (Philo 1 p. 306)· πρὸ θυρῶν διατριβούσι 42 Θύρετρα (B 415)· θυρῷματα 43 Θυρετραί· θύραι 49 Θυροκοπιστικὸν (—πητικὸν?) η θυροκοπικόν 66 Θυσανόεσσα (E 738)· κροσσωτή, αἰθερία· Θυσσανός γάρ δικροσός 67a Θυσσα· ὄπλα νήσα (οὐσα schol. Lycoph. 20) 71 Θυσῶν· Θηριωδῶς δρμῶν (v. Θωσσεῖν)

Θυροποιός· οὐτως ἐκάλειτο Ἀριστομένης, ὁ καμικός ποιητής, σκωπτικῶς

† Θυρούλλειν (—αυλεῖν)· ἔξω θυρῶν αὐλίζεσθαι

Θυροποιῆγες· οἱ ἐν τοῖς Βακχείοις ἐνθεαζόμενοι

Θύρος· ἔβδος, βακτηρία βακχική, ἡ κλάδος, καὶ αὐλητῆς οὐτως ἐκάλειτο

Θύρος· αὐλητῆς ἦν γυναικα ἔχων ἐτάραν

Θύρος· γονή· Ἀριστοφάνης ἐν Νήσοις (p. 1113) οὐ τοῦ αὐλητοῦ μημονεύον, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους

Θύραφ (Eur. Bacch. 188)· κλάδοφ: λαμπάδες, λύχνοι

Θυρῶνας (Soph. El. 328)· τὰς σανίδας καὶ τὰς εἰσόδους

Θυρωρός· ὁ παράνυμφος, ὁ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου κλείσων

Θύσαις (I 219)· ἀπάρκεασθαι. Θυμάσαι. Θυσίαι

Θύσανοι (B 448)· κροσσοί, κόρυφοι.

Θυσάρουρος· δασύκερκος, ἀρσην

Θύσθαλα (Z 134)· αἱ κράδαι. ἔνοι μὲν τὰ φερόμενα τοῖς βωμοῖς Βακχικά. οἱ δὲ τὰ φύλλα τῆς μηλέλους. ἀλλοι κλάδους, οἱ δὲ ἔβδοντος, νάρθηκας, θύματα, χοάς

Θύσκα· κύρια (Θυσκάρια?)

Θυσπολλαῖ· θυηπολλαῖ

Θυσπόντων· κροσσοῖς (non E 181) [67a]

Θυσπόντες· τιτάσσεται

Θυσσόμεναι· σειόμεναι, τινασσόμεναι (v. εὐπτόν)

Θύστα· Θύεια

Θυστάδες· Νύμφαι τινές, αἱ ἐνθεοι, καὶ Βάχαι

Θυστάδες· ἐνθεοι. τὴν τὸν Βακχῶν φωνὴν Θυστάδα (Aesch. Sept. 269) φασίν. ἰδέοντο δὲ καὶ αἱ τῇ Περσεφόρῃ λερωμέναι

21 Θύρα, ἐν Θύρεσιν 24 κάρες παροιμία οὐκ ἔτ' ἀλλα τινασσόμενοι;

36 κρήτειν; cf. Θυρηανῆ 37 | αντίθηται 38 οὐκετίαν 40 Θυρεός θυραῖος d. ἡ σκουπιδία 44 | εἴσας 46 θυρηθία 52, 53 = 53, 52 52 βακχιοῖς ιθι

Αντε 63] 72 θυσιάδες — θυσιάδα — λερωμέναι 69 Θυστα, θυσια 72] ante 63

23 Θύραξ· (εἰς) τὰς ἔξω τῆς θύρας Αδ 24 οὐκέτ' αἱ θεστήρηια

αἱ θεστήρηια (Com. an. p. 676); οἱ οἱ μὲν διὰ τὸ πλῆθος οἰκετῶν Καρυκῶν εἰρῆσθαι φασιν, οἱ ἐν τοῖς ἀνθεστρηφοῖς ενωχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων Αδ 28 εἶδος ἀσπίδος (θυρέος), 34 Θυράξαι·

ἔξω τῆς θύρας (θύραξ) 35 Θυραυλᾶσι (Philo 1 p. 306)· πρὸ θυρῶν διατριβούσι 42 Θύρετρα (B 415)· θυρῷματα 43 Θυρετραί· θύραι 49 Θυροκοπιστικὸν (—πητικὸν?) η θυροκοπικόν 66 Θυσανόεσσα (E 738)· κροσσωτή, αἰθερία· Θυσσανός γάρ δικροσός 67a Θυσσα· ὄπλα νήσα (οὐσα schol. Lycoph. 20) 71 Θυσῶν· Θηριωδῶς δρμῶν (v. Θωσσεῖν)

θύστας· δὲ λερεὺς παρὰ Κρήτης
θυστηρίοις· θυμιατηρίοις
† θύστινον· τρίχινον. οἱ δὲ μεσοτριβῆ
θύτης· μάντις, λεροσκόπος
θύφαι· τὸ ἐπικλῖναι· ἀφ' οὐ τὸ τεθυμιέ-
νον. ἄλλοι τυφώσαι, καῦσαι
θύφαντα· πῦρ ἀνάφαντα
θυάδεα (ε 264)· εὐάδη, εὐοσμα, θυμιάμα-
τος σόμην ἔχοντα
θυάεν· εὐώδεις
θύσμα (Herd.)· μύρον. ἀρωμα
θύσιν· σπειρίνων. θυσιάζων [83]
θυάνη· ή Σεμίλη (v. Σλv)
θυαντίδας· δὲ λιόννος παρὰ Ροδοῖς. τοὺς
συκίνους φάλητρας
θυαρεῖσθαι· † θυσθεῖσθαι. ευθυγένεισθαι
θυαρίτης (Lycoph. 93)· τραπεζῆτης
θυαρών (Callim. Dian. 134)· τραπέζαν τὴν
τὰ θύη φυλάσσονταν. καὶ τὸς λερεῖς καὶ
μυρεφούς οὐτω [89] 20
θωας· [ad 90] ξημίας. θήρας ἐξ θανίης καὶ
λύκου γινομένους [91]
θωητ (N 669)· ξημία, βλάβη, δθεν δ ἀξημίος
ἀθώος
θωθῆται· φαγεῖν. γεύσασθαι
θωκεῖ (Ionek)· κάθηται. διειλεῖ
θωκος (Θ 439)· καθέδρα, θρόνος. σύλλο-
γος
θῶμα (Herd. V 43)· θαῦμα
θωμένους· θοινωμένους, εὐωγουμένους
θωμεῖσθαι· συμμίξαι συνογγεῖν
θωμιγξ (sch. Aesch. Pers. 461)· λεπτὸν σχοι-
νίον
θωμιγγες· δεσμοί, ὁρμαί, σχοινία, χορδαί,
επαρτία κανάβινα
θῶμις· δὲ Κάνωντος πόλις
θωμίστει· νύσσει. δεσμεύει
† θωμίστον· τὸν μισθόν
θωμιζθεις (Anast. fr. 21, 10)· μαστιχθεις

COD. 74 θυτ — θυμα — 77 θύσαι, τὸ ἐπικλῖναι — τεθυμομένον — τυφλώσαι
78 πύρα ἀψ[!] 84 σεμηνή 88 μυρετός 90 γινωσκομένους (ad θωᾶς ει θώας) 96 θω-
μάρους, θοινωμένους 98 συνταγεῖν 1000 ὄρμι.. κανάβητα 1 καρωτ (alii Θώνις)
6 θοινωται 9 ηγωνες 12 σκόλπιοι (cf. θρόπτει) 16 θωμικος — ποικίλον — ζητήσουσι
— γύσαλον οἱ δὲ δλ[!] 21 θωρηκίων 24 δύρασθαι· θωράσθαι — ιουλκοις 25 Αἴθηνας
(ad Ζωστηρία ?) 26 v. έπιθωτάσθοντες 27 εὐθηνεῖται θωράται

HES. 83 θυθεις· εὐωχηθεις (θωθεις) 89 θωμάς (Ιοανν. XI 16)· ἀθυσος. ή
λιόννος Ad 90 ταχείος (ad θωᾶς) 91 θώεις δρεσφιν (A 474)· θηρία † πικρά ἐν τοῖς
δρεσις Ad 207 θηριωθώς βησσαι (ad Eur. Hipp. 219 θωθεις) 11 θωπεια (Ευρ. Or. 669).
κολακεια 13 θωρηκτάσων (M 317)· όλιτῶν 15 θώρηκες (N 265)· τὰ αὐτὰ Ad
16 θωρικηις (Φ 429)· τεθωρακισμένοις 17 θωρητήσι (Φ 429)· τεθωρακισμένοις Ad
19 τοῦ θωρακος 20 θωρηχθηαι (A 226)· καθοπλισθηαι Ad 23 μεθυσθηαι Ad
27 τρέχει (ad σθται)

θωμός· στροδες σταχύσθων, ή κοροδές
θώνται· θοινώνται, εὐωχούνται. εὐθηρεύν-
ται
θώξαι (v. θάξαι)· μεθύσαι. πληρώσαι
[ad 207]
θώξις· δρην ποιός
θώπεις· κόλακες, εἰρωνες
θωπικός (cf. Ar. Lys. 1037)· κολακευτικός
[11]
10 θώπτεις· σκόπτει. θεραπεύει
[13]
θώραξ· ὅπλον. πύργος. χιτών. στήθος. σώ-
μα. λωρίκων. σφρογιδοφύλαξ. καὶ ἔρετ
στέμματα † καὶ τὸ στήθος ημέν [15]
θώρηκος γύναλον (E 99)· περιφραστικός
τὸν θώρακα. τικές δὲ τὸ κοίλον τοῦ θώ-
ρακος, ή τὸ κύτος. Γύαλον δὲ λέγεται τὸ
κοίλον. [ad 16] Ζητοῦσι δέ, πῶς πληγέντες
κατὰ τοῦ ὕμνου τὸν Διωμῆδον φησι· θώ-
ρηκος γύναλον; πρὸς οὓς λεκτέον, διτὶ πάν
τὸ κοίλον γύναλον λέγεται. τὸ δὲ θώρη-
κος γύναλον, διτὶ ἀλισθιωτοί, ή λεπιδω-
τοί. διάργη γάρ τοὺς λεπιδωτοὺς καὶ κοί-
λους λέγει (O 530).
τό(τ)ρι ύψηφόρει γυάλοιοιν δρηρότα, θαῦ-
μα ίδεθαι [17]
30 θώρηξ (Hippocrat. II p. 218 K)· οἰνοπο-
σία. καθόπλισις
θωρησ(α)εσθαι (A 714)· καθοπλιζεσθαι,
δπλ μέρους. [ad 19] μάχεσθαι. έτομάδεσ-
θαι [20]
θωρυκίων (Ar. Ran. 363, 381)· οὐτος τε-
λώνης ήν
θώς· εἶδος θηρότου, λύκωρ δμοιον
θωσασθαι· εὐωχηθηαι [ad 23]
θωσασθαι· δαίνωσθαι. θοινάσθαι. Αἰσχύλος
Δικτυούλκοις (fr. 48)
θωστήρια· εὐωχητήμα. καὶ δνομα
θωτάζει· ἐμπαιζει, κλενάζει
θσται· εὐθηνεῖται. θοινάται [ad 27]

Θωνέσσειν· βοῶν. μέλπειν. κηρύσσειν. θη-
ριώδεις δρυᾶν
Θωχθεῖς· Θωρηχθεῖς. μεθυσθεῖς. Σοφοκλῆς
Διονυσιακῷ (fr. 176)

θώψι (Eur. fr. 688)· κόλαξ, δι μετὰ θαυμα-
σμοῦ ἐγκωμιαστής
θώψεις· θωπεύσεις. Αἰσχύλος Σιεύφρος πε-
τροκυλιστῆς (fr. 230) [32]

I

'Ια (Φ 569)· μία, καὶ μόνη, καὶ αὐτη. καὶ
φωνή, καὶ βοή (Eur. Rhes. 553). καὶ τὰ
άρθη τὰ πορφυροειδῆ (carm. pop. fr. 12).
ἡ βίλη (Υ 68) 2-7]
†ιαίειδος· ἄνθος βοτάνης [9-12]
ιαθενεῖ· διαπορεὶ ἐπὶ τινι κακῷ. Κάδοι (361)
ιαθός· πρόδημος (i. q. ιηθόος)
ιαθύμος· κοίτη. ὑπνος. καὶ ὅπου τὰ κτήνη
κομιάται. καὶ αὐλή. οἱ δὲ ιανθύμος
ιανέσθαι· διαχειδίθαι
ιανεται· χολούται, πικραίνεται. παρὰ τὸν
λόν. Φρύνιχος Αλγυπτίος (fr. 1) [18. 19]
ιακαίς (Μακεδον.?)· βοάς
ιάκα· οτεράνιμα εἰώδες ἐν Σικελίᾳ
ιάκαζει· φυλολογεῖν. καταφοῦ
'Ιακχον· τὸν Διόνυσον. ἡ μίαν ήμέ-
ραν τῶν μυστηρίων, ἐν ᾧ τὸν 'Ιακχον ἐξά-
γουοι. καὶ ἡ φίδη, ἥν οἱ μεμνημένοι ἔδουσι·
καὶ ἥρως, (οὐ) καὶ ναός ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ
ἄγαλμα. τινὲς δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Διόνυσον 20
οὐτως ἔλεγον
ιάλας· εὔρειν, ἐντυχεῖν, πέμψαι [25]
ιαλεμίζειν· θρηνεῖν
ιαλεμοι· θρήνοι, δραμόμενοι. θρη-
νητικοί. ἀνάρθροι. δυστυχεῖς
'Ιαλεμος· υἱός Καλλιάπης. καὶ ὁ κακοδα-
μων. [] καὶ ὁ στερόμενος, καὶ ὁρφανός.
ἐνιοὶ δὲ οὐδενὸς ἄξιος [ad 28]
ιαλεμώδη· ψυχρά, οὐδενὸς ἄξια. καὶ πα-
ροιμία· ψυχρότερος καὶ οἰκτρότερος 30
'Ιαλέμουν

ιαλέμων (Eur. Or. 1382)· θρήνων. δυστή-
νων, αἴθλισν
†ιαλλαί· φωνή. Κρῆτες (τ. ιωλία)
ιαλλιον· ἱερίβινθον. η τὴν θάλασσαν. Κρῆτες
†ιαλλίς· χών ἐθνικώς (ιαλίς ορδο)
ιαλλε· προπέμπε
ιαλλει· παρέχει. ἔκτείνει. πέμπει. ἐπιβάλλει.
εὐρίσκει. διδει
ιαλλοις· ἐμβάλλοις. πέμποις
10 ιαλλον· ἐμπον. ιερέτεινον (I 91) [39]
(ιαλον)· ἔκτεινον
'Ιαλύσια· τὰ ἐν Ιαλυσῷ νομίσματα
ιάλω· προπέμψω
ιαμα (v. I. Aesch. fr. 343)· θεραπεία
ιαμβαύλειν· τό δὲ αὐλοῦ παριαμβίζειν τῷ
κιθάρῃ καὶ φίδῃ
'Ιαμβή (Nic. Al. 132)· γυνῆ τις, ἐφ' ᾧ ἡ
Δημητηρίη ἐγίλασε πενθόσα. ἀφ' ἧς [ad 44]
ιαμβίζειν (Gorgias)· τό λοιδορεῖν, κα-
ρυγούειν [ad 44]
ιαμβίς· Αἰσχύλος Θεωροῖς ἡ 'Ιαθμασταῖς
(fr. 76), τοῖς κιθαρίζουσιν δι αὐλὸς συγήνε-
καὶ αἱ τοιαῦται κιθαρίσεις ἐλέγοντο πα-
ριαμβίδες
ιαμβοι· χύμοι τινες, καὶ μέλη, καὶ † δά-
κτυλοι καὶ (—ικοι) στίχοι. εἶδος ποιήματος
'Ιαμβος· δύομα πόλεως περὶ Τροίαν
ιαμβύκαι (Ευρολ. p. 481)· δργανα μουσικά,
ἐν οἷς τοὺς λαμβους ὥδον. ἡ δὲ ομβύκη
ἔτερον ὑψὲ εὐρημένον
(ιαμβύλος· λοιδορητικός)

COD. 29 cf. Θωθεῖς Θυθεῖς

13 ιαηθέρει — κακῶς (h. e. λαθετεῖ); ιασινῆι, ἀπορεῖ Θεογnost. 18, 2 15 αὐλός — αὐθ-
μός 17 ἐπιχρ. 21 συκιῶν (cf. θιακά εἰ λάγχετον) 24 ιάλαι 29 ιαλέμον φίδη —
δξια 36 ἔκτεινον] ποιτ. ἐπεμπον 40 ιαλύσαν νο] 41 ιάλλω, προπέμψω 43 ιαμβον-
λεῖν — αὐτὸν παραβάζειν ἐν τῇ 44 ἐγκοίσεις Ante 45] 49 ιαμβηλός 45 ιαθμίας ταῖς

HES. 32 θώσων (N 103)· εἶδος θηρούν, ὡς λύκος I 2 Ιά· δασυνόμενον τὸ ἀλφα,
καὶ ὁργούμενον τὸν θεὸν σημαίνει καθ' Εβραϊούς (πα) 3 Ιάκωβος (Marc. III 17)· πτερυ-
στής. πόνος. καὶ Ιωάννης καὶ Ιάκωβος Βοανεργές ἰκαλοῦντο, ὅ ἐτινι υἱοι βροντῆς 4 Ια-
κάρρο· δι κύων δαστήρ (elchabar) 5 λάγχετον· στεφάνωμα (cf. gl. 8 567) 6 ιάδεις· κα-
θευδεῖς (ιανεῖ) 7 ιάδος· στρεβλός (ιλλός) 9 ιάειρε (Λ 637)· προσφέρει 10 ιάδετο·
ιδρυτο (ιζετο) 11 Ιαηήρ (Iessi XVI 9)· ιαχύς 12 ιακάλητι· πλευρά (Ιαηή) 18 ια-
νομα (τ 537)· εὐφραίνουσι 19 ιαιφόνος (Ε 841)· ιαιφόνος 25 ιάλασι (Ν 572)·
δεομοῖς Ad 28 καὶ ὁ καλός (αἱ ιδάλιμος) — καὶ ιαλέμος χρόα. οἱ δὲ οὐδενὸς ἄξια 39 † ιά-
λοι· θάλασσαι Ad 44 [ιαμβίζειν] — [ἀπὸ Ιαμβῆς τῆς λοιδόρου]

- † *Ιάμοις*: ἔβοια (*Ιάβεις Theognost.*)
Ιαμεναῖς: οἱ όλαδεις καὶ ἐνυδροὶ τόποι, καὶ
 πόσα ἔχοντες· ἀπὸ τοῦ αἰνέναι τὴν ψληφ.
 τενάγη, τέλματα
Ιαμενάς: τὰς τὸ πόλεις [53]
Ιαυνοί (*Nic. Th. 538*): θάμνοι. κοῖται. νομοί
Ιαναῖς: τὰ βαλλόνεντα· ἀπὸ τοῦ λέναι· (*Υ 68?*)
Ιανθη (*O 103*): ἔχαρη. διεχθή. ηὐφράνθη
 [57]
- Ιανθον*: ἄνθος, καὶ χρωμά τι πορφυροει-
 δές
- Ιανναῖς*: ἐν μίν *Αιγαλαστοῖς* Σοφοκλέους
 (*fr. 53*) ἀπέδοσαν Ἑλληνικής, ἐπειλ. *Ιάνας*
 τοὺς Ἑλληνας λέγουσιν· ἐν δὲ Τριπολέμῳ
 (*fr. 555*) ἐπὶ γυναικός, ὡς καὶ ἐν *Ποιητοῖς*
 (*fr. 474*). τινες δὲ τὴν Ἐλένην. ἐπιεικῶς
 δὲ οἱ βάρβαροι τοὺς Ἑλληνας *Ιαναῖς* λέ-
 γουσι τὸ μὲν. καὶ ἐν *Τρωίῳ* (*fr. 569*) βάρ-
 βαρον *Θρηνημα* [*τὸ λαῖς*] ἢ δύναμα γυναικός
Ιανοκρῆδεμον: λοῖς ὅμοιον τὸ ἐπικρά-
 τικα
- Ιανόχροκα*: λεπτά [62]
- Ιακάρτης*: ὁ *Τάναις* ποταμός. ζετι δὲ τῆς
 Σκυθίας, ἐμπίπτων εἰς Μαιώτιν λίμνην
Ιάνεις (*N 685* Ατ. Ach. 106): Ἀθηναῖοι.
 οἱ *Ιάνεις*, ἀπὸ *Ιάνεις*, καὶ οἱ ἀποικοὶ αὐ-
 τῶν. ἔνιοι καὶ τοὺς Θράκας καὶ Ἀχαιοὺς
 καὶ Βοιωτοὺς Ἑλληνας
- Ιακετός* (*At. Nubb. 998*): ἐπὶ διασυρμῷ,
 πρεσβύτερος, δυχηρός
- Ιάπτειν*: σπαράσσειν, αἰχλεύεσθαι. βοῶν. βλά-
 πτειν
- Ιάπτεις*: βλάπτεις
- Ιάπνη* (*Aristot. de mund. 4*): ἀνεμος ἰλα-
 φρός (*λαβρός*)
- Ιαρ* (*Boeol.*): αἷμα, ἡ μοίρα (*ad Ipa*) [30, 71]
- Ιαραξ* (*Epicharm. fr. 45*): λχθὺς ποιός, Δω-
 ρυκτήρον· διὰ τὸ ἐοικέναι τῷ πτηνῷ. καὶ
 λύχνος ὁ πρὸς τὰ *Ιερά* [73]
- Ιαρεῖον* (*Dor.*): πρόθατον. βοῦς
- Ιαριγμόν*: χαράν. καὶ θροῦν. Κρῆτες
Ιαροπότης (*—πώνεις Βοειτ?*): αἰγαλόπότης
 † *Ιαροχρεῖαν*: τὴν δαφύν. Ιταλοί
Ιαροχήν (*Dor.*): καθαρός. Θύσιος
Ιαροάλαμος: ἀκρόζευρος (*homicida*)
Ιαρωμα: κοινωδίων παιδικόν. μητίσκοι, καὶ
 τὰ τοιαῦτα
 † *Ιασθων*: ἀφελέμενος
Ιάσιμα (*Plat. Gorg. 525 B*): δυνατὰ
- 10 *Ιασιν* (*H 160*): [ad 83] οἰχοντας
Ιασις: θεραπεία [ad 84]
 † *Ιασκειν*: ἀγεν [86]
Ιάσπιδος: ἔλος λίθου (ι) *Ιασπις*
 † *Ιασεῖν*: θυμούσθαι. δάκνειν (= *Ιάπτειν*)
Ιαστή: Ἐλληνιστή
Ιασώ: παρὰ τὸ *Ιασθαι*. φησι δὲ Ἀριστο-
 φάνης (*Plut. 701*) καὶ Ἀμφιαράου θυγα-
 τέρω εἶναι *Ιασώ*
Ιαταῖ: θεραπεύειν
- 20 *Ιατρα* (*Iatropia?*): μισθοί θεραπείας
Ιατροί: νύμφαι τινὲς καλούνται περὶ Πλείαν.
 καὶ θεραπεύοντες
Ιατρός: θεραπευτής. ἢ †*έφαπτης* (ν. *Iatropi-*
 δης), ἡ πρώτης Αθηνῆς αὔραῖος (*Dem. 419*,
 22), καὶ ὁ Ἀπόλλων (*At. Av. 584*)
Ιαταταΐδης (*At. Eq. 1*): φεῦ
Ιατύι: θεραπέα
Ιανεῖ (*Eur. Rhes. 740*): κοιμᾶται
Ιανθοῖς (*Lycoph. 606*): ὅπου τὰ κτήνη αὐ-
 λιζεται. καὶ κοιτη. καὶ ὑπνος
30 *Ιανέιν* (*Soph. Ai. 1204*): ἀναστρίφεσθαι.
 κοιμᾶσθαι. διατρίβειν (*T 71*). νυκτερεύειν
 [100, 1]
- Ιανος*: κοιτη. ἀπὸ τοῦ *Ιανείν*
Ιανων (*S 259*): κοιμώμενος. διάγων, δια-
 τίβων
Ιανθεῖς: φθαρεῖς
Ιανθῆναι: ἀποθανεῖν. πεσεῖν. φθαρῆται
Ιαχεῖ: φάνει, φόφει [ad 6]
40 *Ιαχνόν*: θαλπεινόν. βαλρόν (*110*)

COD. 51 *Ιαμβοῖς* 55 *Ιανναῖς* 59 |*Ιάτησοι* — *Ιαναῖς* 60 |*κριδεμος* 63 *βοτάραις*
 ποταμοῦ — παιάτην 69 *Ιαρα* (ν. *Ιαρ* ἡγαρ εἰλαρ) 74 *Ιάρειον* 78 *Ιαρόχοης* 82 *Ιά-
 σημα*, δυνατά 90 ἀμφιαράων *Αιτο* 91] 98, 95 93 |ται καὶ περὶ ιατείαν θεράποντες
 95 *Ιαταΐδης* 96 *Ιατοῖ*, θεραπεῖαι 97 *Ιαν*, ἐγκομάται 107 *Ιαχεον* σάλπινον (*μαίο*
Ιαχρόν)

HES. 53 *Ιαμενῆ* (*A 483*): καθύδρῳ τόπῳ 57 *Ιάνθην* (*ψ 47*), *Ιανθης* (*Greg.*
Naz. C. IV 253). τὰ αὐτά 62 *Ιανον*: *Ιαταΐον* (*τανόν*) 70 *Ιάκωβος* Αλφαιον [*δ*] καὶ
 Θαδδαῖος, (*δ*) καὶ Λειν παρὰ τῷ *Μάρκῳ* (*H 14*) παρὰ δὲ τῷ *Ματθαίῳ* (*X 3*) Λεβαῖς, παρὰ
 δὲ *Δουκᾶ* (*VII 16*). Ιούδας *Ιακώβον* 71 *Ιασονύ* (*Iesai. VII 3*): ἐπιστρίψων 73 *Ιάδα-
 νος* (*H 135*): ποταμός ἐν *Πελοποννήσῳ*, ἡ Ἀρκαδίας, ἡ *Ιλείας*, .. παραρρέει τὴν *Πύλιων*
 χώραν *Αιδονίων* q. v. Ad 84 γνώσις 86 *Ιασον* *Ἀργος* (*σ 245*): ἡ *Πελοποννήσος*.
 ἀπὸ *Ιάδον* βασιλεών, καὶ ἡ Ἀχαία 100 *Ιανον*: ἐποικωτόν (*ξ 18*). ἡ ἐκομάθην (*I 325*)
 1 *Ιανεσκον* (*i 184*): ἀνεπάνοντο. ηὐλίγοντο *Ad 6 ηχίσε* (*A 482*)

- Ιαχεν.* [ad 8] ἑβόησεν, ἔκραύγασεν (Callim. Cer. 40)
- Ιαχήσω*· θρηνήσω
- Ιαχρόν*· εὐθειεύον (107)
- Ιάψαι*· φθείραι (Ιψαι?)
- Ιάψειεν*· προθάλπιεν, φθείρειεν
- Ιαψε(ν)*· προύθηκεν. [ad 13] ἐπερφεν. ἑβαλεν. ἔδουκεν. ἔδησεν. ἔφειρεν. ἔνικησεν
- Ιάψεται*· τικήσει, βλάψει (B 193?) [15]
- ἢ *Ιβα*· σιώπα (*intermissio cantus*)
- Ιβανῆ*· ἀντλεῖ
- Ιβανατρεὶς*· σχοινίον λυτήριον
- Ιβάνη*· κάδος, ἀντλητήριον
- Ιβανον*· κάδος, σταμνίον, χαλκίον
- Ιβην* (<ηγον>)· σορόν
- ἢ *Ιβάρβιον*· χαλεπόν. ἀνυπόστατον
- ἢ *Ιβηρα*· τὸν οἰρον Κηφῆτες. οἱ δὲ βῆλα
- Ιβηνοις*· σοροί, θύκαι διστράκισαι. κιβωτοί.
- ἢ εὐθυμοι. νηροί
- ἢ *Ιβηνος*· πλησμονή
- Ιβηρ*· δερσαῖον τι θηρον· ἀφ' οὐ καὶ *Ιβηρες*
- Ιβιβύς*· παιανισσός
- Ιβικτήρ*· ὁ παρὰ Κηφον *Ιβριος* ἐμβατήριον
- ἐποίσει μέλος, ὅπερ ὁ ἀδων οὐτω καλεῖται
- Ιβινος*· δερός (cf. Ιζηρες)
- Ιβρίκαλοι*· χοῖροι (ὅδηρ—)
- Ιβύ* (Teleclid. p. 378)· τινὲς τὸ βοῶρ· οἱ δὲ
- τὸ πολὺ. ἔστι δὲ Λιδῶν
- Ιβυνήρας*· τοὺς εὐφημοῦντας. *Ιβὺς* γάρ
- ἢ εὐφημία
- Ιβύει*· τιπτει. βοᾶ
- Ιβύκη*· εὐφημία
- Ιβυκιεησαι*· ἐπευφημῆσαι, βοῆσαι
- Ιβυκιεησατες*· ἀπὸ γάρ τοῦ
- Ιβην παρήκται η λέξις. καὶ ἔστιν *Ιστικὸν*
- ἐπιφορμα, καὶ δηλοὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα.
- τινὲς δὲ τὸ βιωάρ· οἱ δὲ τύπτειν. οἱ δὲ
- εὐφημεῖν. οἱ δὲ τὴ δηλοῦν. ἔστι δὲ καὶ ὄρκος *Ιστικός*
- 30
- Ιβύλιμον*· εὐειδές
- Ιδάλιμον* καῦμα (Hesiod. opp. 413)· τὸ
- ἰδρωτοποιόν
- Ιδαλίς*· δρις ποιός
- Ιδανή* (Callimach.)· τρυφερά. εὐπρεπής
- Ιδανόν*· εὐειδές. καὶ τὸ ήδύσαμον. καὶ *Αχιλ-*
- (λε)ιον* ώξιον
- Ιδαρ* (Boeot.)· βρῶμα
- Ιδάρνας*· ὁ ἱερωμας (Callistratus). οἱ δὲ
- βάρβαρον· οἱ δὲ μάντεως ὄνομα· οἱ δὲ
- 40

COD. 10 εὐδιόρον 13 ἔδεισεν 17 *Ιβανεῖ* 18 *ιμήριον* 19 ἀντιπλήριον (20 *Ιβανῶγ-*
 κάδον? 22 pro ὑπέρβοιν?) 24 cf. βῆνος θιβῆρος 27 *ιβιβύος* 28 *ιβητήρ*; *ιβα-*
κτηρ lex. mss. [ν ποιηδάμενος, ὅ] 31 *ιβρι* 32 [ήνας — ιδης; *ιβυληνας* — ιδος Cyt. 171
 35 *ιβυκηνίσαι* ΕΜ. 464, 45 36 *ιβυκηνίσαιτες* ΕΜ. 37 *ιβυνή* 39 *ιβυς* (40 *ιβύος*
 et ιβων Borolice = ιβῶν) 44 cf. 154 et 184 45 *ιγδής*, θυία 48 η λικαλός post 46
 50 *ιγνητες* (51 L. Φύη. η) 52 *ιγνύει* — *ιγνύην* 55 *ιστρω* 60 *ινδη* 61 *ιδρωτο-*
ποιές; cf. καινάτος *ιδαλίμον* 62 *ιδάλιμος*; cf. *ιδαλίς* (64 *ιδαλιματα*· εἰδη ἀτινα Mei-
 neke) 65 *ιδάνη* — ευπερπή 66 cf. φιδνα ει Diodor. IV μδ': *ιδαίς* ήξια

HES. Ad 13 [*Ιαχῆς* (O 275)· φωνής, βοῆς, κραυγῆς] 15 *Ιαωλόχος* (B 712)· πόλις
 Θεσπολίας Ad 51 [*Ψυχή* (III Regg. XVIII 21). η] 53 *Ιγνυτο* (B 809)· ηγούντο
 56 ἢ *ιδα*· μάχη (εριδα· μάχην) 59 *Ιδαίος*· ἐπιθετικῶς οὐτως ἐλέγετο Ζεύς (Π 605), ἀπὸ
 ιδίστον ὄρους Τριγωνῆς· καὶ κυριον ὄνουα τοῦ Τριών κηρυκος (Γ 248) καὶ τοῦ δάρητος, τοῦ
 λεπτος τοῦ Ηφαίστου ιλοῦ (E 10) 63 *ιδάλλεται* (Ψ 460)· φαίνεται (ινδ—) 64 *ιδάλτα*
 (Catin. p. 93)· *ιδιά* τινα (ιδι· ἀττα)

- πόλιν τῆς Καρίας εἶναι Ἰδάρην, καὶ ἀπὸ ταύτης τοὺς μάντεις λιγεσθαὶ
ἰδας. [ad 69] πάντα τὰ ὑψηλὰ
ἰδεῖ ἵον [ad 70]
ἰδέ [ad 71] σύνδεσμος ισος τῷ καὶ (E 3)
ἰδέα· ἡ ὁμοιώτης, μορφὴ, εἶδος. καὶ τὸ
 ἐλάχιστον ὄψιμα. θεωρία
 † *ἰδέατος*: καλὸς ἀνήρ. *Σικελοί* (188)
ἰδέν (Dor.)· *ἰδεῖν* [ad 74] [75, 76]
ἰδεῖ πῦρ ἀφύτη: παρομία [ad 77]
ἰδεῖ φῶτος· ὅμια τῷ *ἰδεῖν* ἔρων [79]
ἰδεῖ σκευή· ἔδεκν
ἰδέεις σοι (Theopis). καὶ σοὶ [82]
 † *ἰδέων*· φαινόμενος, καὶ εἶδος *debetōν*
ἰδη· [ad 84] ὑλὴ. [] δηλοὶ δὲ καὶ τὸν ὑψη-
 λὸν τόπον. [] Ἰωνεῖς δὲ δρυμῶν δρός
ἰδημα· ὕπειρος, γνωστικός [87]
ἰδηράτος: καλός, φάραος (173)
'Ιδηφιν' *Ίδης*. Βουστοί. † καὶ δὴ δυνάλλος
 διὰ τῆς διφθόργου
ἰδεχθῆς: ἀπεριῆς. ἀσθενῆς (*εἰδεῖ*)—
ἰδεῖ· τὰ *ἰδωτικά* [92]
*ἰδεῖ*σται· τοσφίζεται, μόρφη προσφωνεῖ
ἰδιαῖον· καὶ *ἴδιαν* ὄμιλον
ἰδιαῖτας· *ἴδιος*, ὑπερθετικός [96]
ἰδεῖ ἀττα (Cratin. p. 98): *ἴδια τινα* (164)
ἰδεῖ (Ατ. Ran. 237)· *ἴδροι*. ἀγωνιὰ. δέδοι-
 κεν
ἰδεῖτεν· *ἴδρον*
ἰδικῶς: καὶ καταμόνας
 † *ἰδικόκοιτον*: *ἴδιοφροῦ*μον
ἰδιούξενοι: οἱ κατ' *ἴδιαν* ἔνοι τινῶν, ἢ
 πάλαι, ἢ ἀπὸ πατέρων ὅντες ἔνοι [203]
ἰδιούξενος: *ἴδιος* φίλος
ἴδιοπραγεῖ: τὰ *ἴδια* πράσσει. ησυχάζει
ἰδιόρρυθμον: *ἴδιοτακτον*
- 30 *ἴδρων*· νοτῶν
ἴδυο (Arist. fr. XV 3 p. 103f): μάρτυρες.
 ἢ οἱ τὰς φυκιὰς δίκαια κρίνοντες. οἱ δὲ
 συνίστορας
ἴδυίσαι (Σ 380): ἐπιστημονικᾶς;
 † *ἴδυβολαι*: προφαίνεται
ἴδύνεμα: μάρτυρα
 † *ἴδυλιτρίχες*

COD. 71, 72 = 72, 71, 73 καλός. ἀνήρ *Σικελός* 74 *ἰδεν* (86 εἰδημον απ *ἴδμων*?)
 89 *ἰδηφιν*, *ἰδεῖ* 93 *ἰδιάγεται* 95 [κος] 209 *ἰδίσαι* 17 cl. *τομη* 25 *ἰδομα-*
 λίδαι Post 41 *ἴδρον* 42 νοητῶν 43 *ἴδιαι* 44 *ἴδυιαι* 47 *ἴδναι* Cyril.
 αἰδοῖαι?

- HES. Ad 69 *εἶδος* (*ἰδέα*). καὶ *Ἄδ 70 ἐθεάσατο* (Ε 241) Ad 71 ἀντὶ τοῦ ὄψως (ad
 ως *ἰδεῖ*). καὶ *Ἄδ 74 ἐθεωρῆσεν* (B 82) 75 *ἰδεῖς*: πρίγονος (cl. *εἶδος*, *ἡέδος*) 76 ἡ ἐ-
 νυοῖ (Ω 166). αἱ σύντημφοι *Ἄδ 77* τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν ὅξυν τέλος λαμβανόντων. ἐπιδή
 καὶ τὴν *δρψ(ύ)ην* τάχιστα ἐψεύσθας συμβαίνει 79 *ἰδέσθαι*: ὀράσθαι, *ἰδεῖν* 82 *ἰδέω* (π.
 236): γνωσσοιαι *Ἄδ 84 θεόνη* (Α 203) ἡ ὥρας *Τροπας* (Ν 13). ἢ — παρὰ δὲ *Ροδίος* τὸ
ξηρούπολιον (*ἴδη*) — καὶ μορφὴν 87 *ἴδουμαία* (Ps. LX 1): τόπος. φησὶν γάρ, ἐπὶ τῷ
Ίδουμαίαν ἐκτενῶ τὸ ὑπόδημά μου τοιτέταν. ἐπὶ τὴν ἐκλείπουσαν οἰκουμένην ποι-
 σουμα τὴν πορείαν 92 *ἰδιών*: *ἴδιοτικῶν* 96 *ἰδάσαι* (Philol I p. 197, 1): καὶ *ἴδιαν*
 διαλήσαι 203 *ἴδιον*: οἰκεῖον 8 *ἰδιωτ(ε)λας*: *δυροικίας*. *διαθίας* *Ἄδ 11* ὀπλίτας
 12 *ἴδιον*: *ἀργορεστάτους* 15 *ἴδμεν* (Α 124): *οἴδανεν* 16 *ἴδμεναι* (Ν 273): *εἰδέναι*
 21 *ἴδωνθείς* (Μ 206): *καμφθείς*. *τανυσθείς* 23 *ἴδολατο* (Σ 524): *βλέψουεν* 24 *ἴδοι-*
δοπεῖ: *ταράσσει* (*κυδιοδοπᾶ*) 26 *ἴδουμαίαν* τόπον 27 *ἰδόμην* (Κ 47): *ἐθεασάμην*
 30 *ἴδρετει* (Η 359): *ἐμπειρία* 32 *ἴδριες*: *ἐπιστημων*, *ἐμπειρος* 33 *ἴδριες* (η 108):
ἐμπειροι 35 *ἴδρεν* (Β 191): *κάθιζε*, *ἴδραζε*

- †ιδυναγής· μάντις
ιδύονται· μάρτυρας. συνίστορας (243)
ιδών· [αδ 50] δποψηφισάμενος [51]
†ιδωνόν· όμοιον
ιδωνται· φαίνονται (228)
ιε· βάθιζε, πορεύον
ιει· αφίει (Coll. Apoll. 103). δπέπεμπεν (Γ 221)
ιειη (Τ 209)· πορεύονται, διὰ φιλης
†ιειας· τὰς κυριας. οἰκογενεῖς 10
ιεις· βάλλουν. ἡ πέμπων
ιεισα· δποράλλουνα [60]
ιειος (Syracusani)· ὁ τῶν ἐντέρων ταραγμός
ιειμας· προδυμούμαι, βουλομαι. δριμ. τὰ
αὐτὰ καὶ ιειμένη [63]
ιειν· υπάρχονται (Boeoli). ιεσαν (Ιεν Μ 33)
[65]
ιειντα· πέμποντα [67—69]
ιειντας· δριμέντας. ιξάγοντας. ἀκοντίζοντας [ad 70] 20
ιειρδ· θυσία. κειμήλια. ἡ συκῆ ἐν τῇ εἰς
Ἐλευσίνα μάγονη ὄδῳ
ιειράγγελοι· θεωροι, ἀγέλλοντες τὰς παν-
ηργίεις
ιειράθετα· ἀγια ἐπιθύματα, μηρία, καὶ
δμοια θυσίαις θύματα
ιειραι· ἀρχουσαι
ιειράμοιβοι· προφήται θεῶν
ιειρά νόσοις· ἐπιληφία
ιειράσιδος· ποιητής 30
ιειρά παρθένος· ἡ † Δημήτηρ [79, 80]
ιειράσθαι (Thuc. V 1)· ιερουργεῖν. καὶ τὸ
ιερωσύνην ἔχειν
ιειράται· ιεροσκοπεῖ
ιειρέα· θύματα
ιειρέα· ἄγια, ἡ οὐ θίμις ιεναι πρὸς ἄρδα,
παρθένος [85]

COD. 55 *ιεον* Post 57 η ἀπέπεμπεν 61 ει. ειελος 71 ἐλευσιν ἀγονοιν 82 ιερο-
αποκει, ιεράται 84 ιερεια, ἄγια ἡ 82 ιερείτην 92 ενπολισαιξινπόνικονκόπτων
300 ιερεις 4—7 = 5—7. 4; (γ ηρώντα γηρόλαν λέγει? 8 ιωροι, μ. ὁ.?) 10 ιερο-
μηστον — μαντευμένους 11 οσιον ει. τὸ ιερόν 12 συμβουληστήν — τοι ίδει
13 ιερός λχθνς 16. 17 = 17. 16

HES. Ad 50 θεασάμενος (A 330) 51 ιδωματι (A 262)· θέασματι 60 ιέχεο (Callim.
Iov. 81)· ἑκαθίδιον (350) 63 ιεμένη περ (χ 409)· καὶ περ προδυμούμην, οἱμωσιήν, [κα-
θημένην] 65 ιέναι (A 227)· πορεύονται 67 ιεννά· πορφυρο (ἰόντα) 68 ιενται (χ
301)· δριμών 69 ιενεσθαι· ενφρανεθαι (lai—) Ad 70 η παραγωμένους (ἴόντας)
79 ιέρας· ομητον (τέρεας) 80 ιεράς (γ 144)· ἄγιας 85 ιερειαν (IV Regg. X 20)· θυσίαν,
θίμια 88 ιερένα· ἀπλά (τέρενα) 93 ιερευσεν· έθυσεν (B 402), έθνοισεν 94 ιερώ-
σαι· ἀφιερώσαι θεῶν 95 ιερή (Ο 39)· μεγαλη. ἀγαθη 96 ιερῆα (A 23)· ιερέα 97 ιερή
ις Τηλεαχοιο (β 409)· δ Τηλέμαχος. έιρηται δε πειριφραστικος 98 ιερήν (A 99)· ιεράν.
μεγάλην 99 ιερηι (χ 159)· κωδίον 301 ιερει· ἀρι (ηρι) 2 ιερια· θυσίαι (285)
6 ιεροιο δόμοιο (Ζ 89)· ναοῦ. μεγάλου οίκου Ad 12 ἐπὶ τῷ δεῖν καθαρῶς συμβουλεύειν
15 ιερόν μίνος Ἀλκινόδιο (η 167)· δ Ἀλκίνους 19 Ιεσσα (Iesai. XV 4)· γερονία
ἐντολη καθ' υπόκρισιν

Ιερὸς γάμος (Menand. fr. II p. 162)· ἰορτὴ
Δίδος καὶ Ἡρας

Ιερὸς λόχος· ἐν τοῖς τακτικοῖς. ή πρότη
γ
τάπολο

Ιερόσυλος· τὰ Ιερὰ κλέπτων [25, 26]

Ιερουργεῖ· θύει. Ιερὰ ἔργασται [28]

Ιεροφάντης· μυσταγωγός, λερεὺς ὁ τὰ μυ-
στήρια δεικνύων [30] 10

Ιερωματίς· τὸν κόρον Λάκωνες, ὃν τινες μαλ-
λὸν (ἢ) σκόλιν [32]

Ιερόσυλη (Thuc. II 2)· Ιερατεύουσα

Ιερῶν (x 351)· θεῖων. Αττικῶς ἐπὶ τῶν μελ-
λόντων βουλῇ λέγεται, καὶ ἱκκλησία (878)

Ιερῶν δάνη· ἀπὸ τῶν θυσιῶν μερίς

Ιερῶσθαι (Thuc. V 1)· θύειν καθαρούς

ὄντας

Ιερόσυνα· τὰ τῷ Ιερεῖ διδόμενα Ιερεῖα

Ιεσσαν· ἐπορεύθησαν (ε 4778)

Ιεσσαν· βαδίζουσα

Ιεσθαί· προθυμεῖσθαι. χωρεῖ(ν) [41, 42]

Ιέττας· πατέρας (τέττας). Κρήτες. ή τοὺς
ἀγρίους τράγους

Ιέσσαις (Sapph. fr. 2, 1)· ἐπικάθηται

Ιέσσανος· ἐπεπλέπτον [ιδ 45] [46, 47]

Ιέσσελα· ἄγαθῃ τύχῃ. Μακεδόνες

Τιέσσελος· ὁ Θαλάττιος σκορπίος

Ιέσσες (Callim. Iov. 81)· ἐκαθένους (260)

Ιέσσες (—ῆνες?)· οἰωνοί, όρνιθες· προχόοι,

λέβηται, τρίποδες

Ιέσσαντα· καθίσαντα

Ιέσσηνα· βοστάσας (Ιέσσανα)

Ιέσσον· καθίσον (Ιέσσεν?) [55]

Ιέσσες· σχῆμα δρχήσεως [57]

Ιή (Herod. I 85, 2)· φωνή, βοή

COD. 31 Ιερόβατον, κόνον — μᾶλλον (34 λαχῶς?)
(39 ut κιεσσα) 43 i. q. Ιέξτας, ιβίces 45 Ιέσσαν, ἐπέσπιπτον
τίρπτος 52 Ιέσσαντα 55 Ιέσσομενίων καὶ 60 εἰδόντα
εὐρύτερες ὡς αἰλίνων λάλεως 64 Ιέσσος — τινούς — ηδύποδες
ὅ
ιητητη 78 Ιητηρίη 86 καθαραῖς — λευκεῖαι 87 τιτήνων 88 εἰ. 379 89 εἰ. δέστη.
οθίζα

HES. 23 Ιεροσυλημάτων (II Macc. IV 39)· τῶν κλοπῶν τοῦ Ιεροῦ
θεούτων. ἅγιος 28 Ιερουργοῦντα (Rom. XV 16)· προσφέροντα θυσίαν
ματα· σχυρωματα (308) 32 Ιερώματα (II Macc. XII 40)· θυσιαὶ θεῖαι, θαυμασταὶ (—ας)
41 Ιέσθην (Σ 501)· ἐπεθύμουν 42 Ιέτται (β 327)· βαδίζει, προθυμεῖται, πορεύεται. θέλει,
ἐπελγεται, δρμάται Ad 45 ἐκάθιζον (ω 208) 46 Ιέσες (N 281)· καθίζει 47 Ιέσει (C 218)·
ἐκάθισεν 55 Ιέσσομεν (Σ 89)· λαχῶς, κακὰ ὑπομένωμεν 57 Ιή (Greg. Naz. C. XIV 93)·
μία, μόνη 62 Ιήθεος· ἐρημος· ἀγέρος (ηθεος) 65 Ιηλα (O 19)· ἀκρόδρυα (ν. ηλα.
οινηλα) 69 Ιής (Π 173)· μᾶς 70 Ιήλλα (β 316)· ἐπιβάλλω 71 Ιηνή (Ω 119)·
διαζεῖται, εὐφράνθη 72 Ιητητη (Ε 874)· βουλήσει 73 Ιησιν (I 701)· ἐπει (δπιη)
74 Ιητηρ (Δ 190)· λατρός 75 Ιητηρος (Δ 194)· λατροῦ 79 καὶ ορθή· μαρχ. στενή.
δικαια (ιθεα) 81 Ιηγαεύσσοις (ξ 203)· γηνησίος τέκνους καὶ καθαροῖς, οὐκ ἐκ παλλακίδος
83 Ιηθακος καὶ Νήριτος καὶ Πολύκτεω (ρ 207)· οὐλοὶ Πτερελάου

758
τιηγορεῖν· ἐγρηγορέναι. Λάκωνες
ιηδόνες· εὐφρασύνη. ἐπιθυμίαι, γαραι
ιηδενέοντα· ἐκπεληγμένη, καὶ διπορῦσα
[62]

Ιηίος· δασέως μὲν ὁ Ἀπόλλων πλὴ τῆς άρέ-
σεως καὶ τῆς τοξείας, ψλῶς δὲ ἀπὸ τῆς
λάστεως· λατρὸς γάρ ὁ θεός. Άλλα καὶ θρῆ-
νοι σημαίνει, φέ Σοφοκλῆς Τρωιλφ (fr.
570) καὶ Ιων Εὐρυτίδαις (fr. 12)· φές αλ-
λον, λάλεμος

Ιηόυς· καμάτους· τοὺς κατὰ τὸν τόκον,
ἐν φέ λαστ φωνάς διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς
ώδηνας αἱ τίκτουσαι. τινὲς δὲ τοὺς θρηνη-
τικοὺς πόνους· πλὴ τοῦ λαλέμον. Σοφο-
κλῆς Οἰδίποδι Τυράννῳ (174) [65]
Ιηλεν· ἐπεβάλεν. περιέβαλεν. ζόδησεν (θ 447).
ἔγραψεν. ἐπεμψεν

Ιηλεμίστριας (Aesch. Cho. 424)· θρηνη-
τριας
20 Τιηλενές· πορφυροῦν. μέλαν (Ιεδνεφέ?) [69—75]

Ιήτης· τοξότης, λοβόλος

Ιητωρ· λατρός

Ιητορή· λατρική

Τιθα· ή θήλα τῶν ύδατων φύσις [ad 80]

Ιθαγενής (Aesch. Pers. 306)· αντάρθων.
γνήσιος [81]

Ιθαίνειν· εὐφρονεῖν [83]

Ιθανα· σοροντα

Ιθαρ (M 353)· εὐθέως, ταχέως

Ιθαραῖς· [ad 86] Ιλαραῖς, καλαῖς, καθαραῖς
ή κονφάραις, γλυκελαῖς, ταχεῖαι

Τιθάς· δ τῶν Τιτάνων κήρυξ Προμηθεύς.
τινὲς Ιθαξ

Ιθεῖα (Ψ 580)· δρθή. (μαρχ. στενή. δικαλα)

Ιθείη· ἀμάξα. Θεσσαλοί

35 Ιερωνδάνη 37 Ιερό²
51 εἰ. ἀσθηνοὶ ἀγηνοὶ Ιθιος.
61 εἰ. λαθενεὶ 63 οξειας —
67 εἰ. ηλεμιστρια 72 h. e.

26 Ιερώτατος·
30 Ιερομνή-

ματα· σχυρωματα (308) 32 Ιερώματα (II Macc. XII 40)· θυσιαὶ θεῖαι, θαυμασταὶ (—ας)

41 Ιέσθην (Σ 501)· ἐπεθύμουν 42 Ιέτται (β 327)· βαδίζει, προθυμεῖται, πορεύεται. θέλει,

ἐπελγεται, δρμάται Ad 45 ἐκάθιζον (ω 208) 46 Ιέσες (N 281)· καθίζει 47 Ιέσει (C 218)·

ἐκάθισεν 55 Ιέσσομεν (Σ 89)· λαχῶς, κακὰ ὑπομένωμεν 57 Ιή (Greg. Naz. C. XIV 93)·

μία, μόνη 62 Ιήθεος· ἐρημος· ἀγέρος (ηθεος) 65 Ιηλα (O 19)· ἀκρόδρυα (ν. ηλα.
οινηλα) 69 Ιής (Π 173)· μᾶς 70 Ιήλλα (β 316)· ἐπιβάλλω 71 Ιηνή (Ω 119)·

διαζεῖται, εὐφράνθη 72 Ιητητη (Ε 874)· βουλήσει 73 Ιησιν (I 701)· ἐπει (δπιη)

74 Ιητηρ (Δ 190)· λατρός 75 Ιητηρος (Δ 194)· λατροῦ 79 καὶ ορθή· μαρχ. στενή.
δικαια (ιθεα) 81 Ιηγαεύσσοις (ξ 203)· γηνησίος τέκνους καὶ καθαροῖς, οὐκ ἐκ παλλακίδος

83 Ιηθακος καὶ Νήριτος καὶ Πολύκτεω (ρ 207)· οὐλοὶ Πτερελάου

Ad 86 ταχεῖη
48 *

Ιθέως (Herod. II 121, 3)· δρθῶς
Ιθῆ· εὐφρασύνη
Ιθῖ· [ad 93] ἡκε, ἔρχον
Ιθίτας· δι βλέννος καὶ μωρός
Ιθμαίνων· δαθμαίνω (931)
Ιθματα (Ε 778)· δρμάς, βήματα. ἀπὸ τοῦ
δι' αὐτῶν λέναι, καὶ λύγη (Call. Cer. 59)
Ιθυμία· ὥ τῶν μελισσῶν ἐρυθρὰ κόπρος
[98, 99]

Ιθρις· σπάδων, τομίας, εὐνοῦχος
Ιθύ (Υ 99)· εὐθέως. Ιθύς· ἐπ' εὐθείας, καὶ
εἰς ὄρθον, μεθ' δρμῆς [403]
Ιθύει (Δ 551?)· βουλεται. ἐφορμῇ, φέρεται
Ιθυκτέανον· τὸ ιθὺ πεφυκός καὶ ὄρθον
δένδρον
Ιθυμβος· γελοιαστής, καὶ τὸ σκωμμα. ἀπὸ
τῶν ιθύμβων, ἀτινα ποιηματα ἣν ἐπὶ χλεύη
καὶ γέλωτι συγκείμενα, καὶ φόη μακρὰ καὶ
ὑπόσκαιος
Ιθύν· ὄρθον. φρόνησιν. τρόπον. δρμήν (Ζ
79). βούλησιν. διάνοιαν (π 304)
Ιθύνει· διορθοῖ, ἔξισον. διοικεῖ, εὐθύνει
(Ρ 632), κυβερνᾷ
Ιθυνομένων (Ζ 3)· κατ' εὐθὺ προλεμένων,
καταστοχασμένων
Ιθυνοῦμεν· εὐθυνοῦμεν
† Ιθυνπετεῖν· ἐπ' εὐθείας ὄρμῆσαι
Ιθύντατα (Σ 508)· δρθότατα, δικαιότατα
Ιθυντήρ· γαλινός. πηδάλιον. δόηρός. δρμη-
στής [14] 30
Ιθυντήριον· δι φέρουσιν οἱ μάντεις σκη-
πτρον ἀπὸ δάφνης. (καὶ εἰ τι ιθύνων, κα-
νονίζον, καὶ λούτητα παρέχον)
Ιθυπτιώτα (Φ 169)· τὴν ἐπ' εὐθείας πετο-
μήνη καὶ κατ' αντικρύ. καὶ ὄρθοβολον,
κατ' εὐθὺ φερομένην

COD. 92 ιθη 96 cf. οιθματα 400 cf. ιθρις (ab ινεις et θρισαι) 5 ιθὺ κατέα-
νον 6 ὑπόκυνος 10 ιθυνοῦμεν 15, 16 = 16, 15 15 καὶ — παρέχον post 413, h. l.
Cyr. Dr. 16 βουλον 18 (αι)θ' νος(τατα) cf. Callim. fr. XLIII? 23 ιθυτανες — τετρα-
μένων 24 διαν μὲν τετραμένων τὸ ἐν αἰδοῖον (cf. ειθ—) (25 ιθών et ιθων) 28 διολ-
34 ικάνει 35 ικάην 46 Ικαριεύς — αιγηνίδος 47 ικάριοι (Ικαρίοιν Call. Del. 14)
52 ληλυκέναι

HES. 91 ιθείην· εὐθεῖαν. θαυμαστήν (θείην)
περιστόμιον. περιτραχήλιον. ὥ στεφανίς (ισθμιον)
403 ιθυγενέσ· εἰς εὐθύτητα τεταμένων (ιθυτ—) 99 ιθαίνεσθαι· θερμανίσθαι (αι—)
ἐγένοντα Ad 18 μακάρι· 20 ιθυσεν (Ο 693)· εἰς ὄρθρον ὠρμησεν 14 ιθυνθητήν (Η 475)· ἐπ' εὐθείας
μένων (Ρ 227)· ἐπ' εὐθείας ὄρμῶν 30 ικάνει (Α 254)· καταλαμβάνει 22 ιθὺς τετρα-
τελάμβανεν (Β 171). ἡρχετο, παρεγένετο (Α 431), αφίκετο (Ξ 288) 32 ικάνεθον (Ι 197).
ἀπέφθον Ad 36 ικετεύειν (Σ 457) 38 ικανον (Γ 145)· παρεγένοντο 40 ικανων·
ἴπιθυμων (Θ 228) 45 ικαρ· ἔγγυς, καὶ παρ' διλογον τοῦ ἐφικνειθαῖ (Ικαρο) Ad 48 αὐτος,
φησιν τε, ικάσαστο τὴν τεκτονικὴν· ἐποίησε δὲ τῷ νιφι αὐτον πτερά ἁυλινα, καὶ ἐκόλλησεν
αὐτὰ κηρῷ, καὶ ἐπετάσθη κατὰ τοῦ ἡλου, καὶ ἐθέμανεν ὃ ἡλιος τὸν κηρόν, καὶ ἐλυσεν αὐτὸν,
καὶ ἐπεσεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἐπνηγη. οὗτον ἐκλήηδη δ τοπος Ικάριον πέλαγος 50 ικατο·
ἔλαβετο (παρην. Λ 88)

ιθύρο (Lacon.)· τὸ σιδήριον τοῦ ἀξονος τὸ
τριβόμενον
† ιθύς· εἰδε [ad 18] αἰδε
ιθύς· εὐθύς. ὄρθος [20]
ιθύς νηθών (Μ 251)· εὐθεῖαν, ὡς (τὸ ιθύς
πολιος [Φ 540]) ἐπὶ τὴν πόλιν [22]
ιθυτενες· ἐπ' εὐθείαν τεταμένον (403)
ιθυφάλλοις· οἱ † ἐπίορχοι καὶ δκολουθοῦν-
τες τῷ φαλλῷ, γυναικειαν ἔχοντες στολὴν·
λέγεται δὲ ὅτε μὲν τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον·
ὅτε δὲ τὸ ποιημα τὸ ἐπὶ τῷ ισταμένῳ
φαλλῷ φύσιμον
ιθύω· ἐπιβάλλομαι
ιθών· πυηγή. λαγαρός καὶ πρωκτός. ἀλλοι δὲ
ἀλλ' αὐτά (ἀλλ' ἄττα)
† Ιθών· ἡ πόλις Θεσσαλίας
ικάχει (εικ—)· στοχάζει. ψυλαμβάνει
ικανε (B 17)· παρεγένετο [30]
ικανέμεν· ικετεύειν (πον Hom.) [32, 33]
ικανην· λάθη. παραγένηται
ικανην· ἀρκούσαν. πολλήν
ικανόμαι· [ad 36] δφίγυαι (cf. Ξ 309)
ικανόν· διαρκές (Call. Cer. 133). δόκιμον [38]
ικανότης (Lysias)· δύναμις, ισχύς [40]
ικαντι (Dor.)· ἥκονσιν
ικάντιν (Dor.)· είκοσιν
ικάνω· καταλαμβάνω. ικετεύω
ικαντος (Herod. VII 11)· δυνατῶς. δρκετῶς [45]
'Ικαριῆς· δῆμος Ἀθήνησι, φυλῆς Αιγαῖδος
'Ικάριον (Soph. Al. 702)· ὄνομα πελάγους
'Ικαρος· νήλος δαιδάλου [ad 48]
ικασθείς (Boeot.)· δμοιωθείς [50]
ικει (Sapph. fr. 2)· ἦκει (Ο 328?)
ικειν· ἐληλυθέναι

Ad 93 πορεύον (Β 8) 98 ιθυιν·
99 ιθαίνεσθαι· θερμανίσθαι (αι—)
14 ιθυνθητήν (Η 475)· ἐπ' εὐθείας
ἐγένοντα Ad 18 μακάρι· 20 ιθυσεν (Ο 693)· εἰς ὄρθρον ὠρμησεν 22 ιθὺς τετρα-
τελάμβανεν (Β 171). ἡρχετο, παρεγένετο (Α 431), αφίκετο (Ξ 288) 32 ικάνεθον (Ι 197).
ἀπέφθον Ad 36 ικετεύειν (Σ 457) 38 ικανον (Γ 145)· παρεγένοντο 40 ικανων·
ἴπιθυμων (Θ 228) 45 ικαρ· ἔγγυς, καὶ παρ' διλογον τοῦ ἐφικνειθαῖ (Ικαρο) Ad 48 αὐτος,
φησιν τε, ικάσαστο τὴν τεκτονικὴν· ἐποίησε δὲ τῷ νιφι αὐτον πτερά ἁυλινα, καὶ ἐκόλλησεν
αὐτὰ κηρῷ, καὶ ἐπετάσθη κατὰ τοῦ ἡλου, καὶ ἐθέμανεν ὃ ἡλιος τὸν κηρόν, καὶ ἐλυσεν αὐτὸν,
καὶ ἐπεσεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἐπνηγη. οὗτον ἐκλήηδη δ τοπος Ικάριον πέλαγος 50 ικατο·
ἔλαβετο (παρην. Λ 88)

ικέλη (Call. Del. 232)· δμοία [54]
+ ικενάς· ορχήσεις [56]
ικέσθαι· [ad 57] ικτεύσαι
ικεσίας· προσείας. Ικετηρίας. παρακλήσεις,
δεήσεις
ικέσιος (Soph. Ant. 1230)· Ικέτης, πρόσφυ-
γος, ως λεόν καταφεύγων δουλος [ad 60]
ικέτευσεν· μετεψιθή [ad 60]
ικέτην· πρόσφυγον, δξιούντα, δεόμενον [62]
ικετηρία· παράκλησις
ικετήσιος· ὁ ἐπὶ τῶν Ικετῶν Ζεύς· ἡ δ
τοὺς Ικέτας ἔλεων
Ικέτο· [ad 65] ἥφατο (e. c. γοῦνα)
ικετορεύσομεν· Ικτεύσομεν (Ικτ—)
ικετώσυνα· καθαρτήρια, λυτήρια. Ικτοία [67]
Τικάδες· αἱ ἔξι Ικοῦ τῆς νήσου [70]
ικμάδα· σταγόνα, υγρασία (Ar. Nubb. 233)
ικμάδεις· τατασκενάσι. κατασκελετεύει
ικμάδειν· τατασκελετεύειν
ικμαζούμενην· ύγρασινούμενην παλασσούμενην
ικμαίνειν· ύγρανει. παλάσσει
ικμαλέον· χλωφόν. ύγρον. στερεόν (τ. λυμ—)
ικμᾶν· λικμᾶν, σίτον καθαίρειν
ικμάρ (Locones)· νοτίς
ικμάς (Aesch. fr. 216)· νοτίς, [ad 79] ύγρο-
της, ύγρη σταγών
ικμασία· ὁ ἐνδροσος δῆρ, υγρασία
† ικμάσαι· ἴφρωμησαι [82]
ικμη (Theophr. IV 11)· φυτὸν τι γενόμενον
περὶ τὸν Ὄρχομενόν
ικμῶντο· ἰσείοντο. ἐπνόοντο
ικνά· τροφεῖα
ικνεῖται· ἔρχεται. ἢ νοσεῖ (νοστεῖ?). κα-
θάπτεται. δεῖται, Ικτεύει
ικνείλαν· τροφείαν [ad 87]
ικνεῖσος· τροφεύς. Ρόδιοι
ικνοτέρους· ἐσταλμένους (ψύχ— συνερετ—)
ικνούματι· Ικτεύω (Soph. A. 588). ἔρχομαι.
παρακαλῶ

[54] Ικνουμένως (Herod. VI 65)· προσηκόντως [92]
[56] Ικνυον· κονίαν (487). ομῆμα [94]
Ικόμαν· παρεγενόμην
Ικόμενον· Ικτεύοντα, παραγενόμενον
Ικούτες (Boeoli)· ύπακούοντες. παραχ-
ωῦτες
Ικούτο· Ικτεύον [ad 98]
Ικός (Boeoli)· τάχα, λαως
Ικόσιν· εὐπρεπέσιν (Ικότεσσιν?)
Ικρία· η καθέδρα τοῦ κιθερηνῆτον. οἱ δὲ
τὰ πλάγια καὶ τὰ μακρὰ σανιδώματα τῆς
νεώς (Ο 685). η τὰ ἐπὶ τοῖς γύλοις κατα-
σκενάσθιενα θεωρεῖται. καὶ τὰ ὄρθδα ξύλα,
τὰ ἐπὶ τῆς πρώμης καὶ πρώτας, καὶ τὰ
καταστρώματα αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλινα, οὐ-
τας ἐλέγοντο Αθήνησιν, ἀφ' ὧν ἐθεωτο,
πρὸ τοῦ τὸ ἐν Διονύσου θέατρον γενέσθαι
(Ar. Thesm. 395)
20 Ικταρίον· σαν(ι)δώματα. η ξύλον, ἵν φ οι κα-
κούργοι ξένται
Ικταῖ· ἥκει, ἥλθεν
Ικταίνοντο· τὴσθάνοντο (ψ 3 ησθί-
νουρ)
Ικταρ (Her. Th. 690 Plat. Civ. IX 575 C)·
ἐγγύς. δἰπλὸ τοῦ ικνείσθαι. πρόσφατον, ἀρτι,
ταχίσ. πυκνώς. ἔξαπτης. καὶ παρούσια·
(οὐδ) Ἰκταρ βάλλεται
Ικτάρα (Callim. fr. XXXVIII 1)· ιθυκάς
30 Ικθός (x 4282)
Ικτεῖα· ἀκνεῖταιν (Ιτεῖα?)
Ικτερος (Hippocr. II p. 301)· πόνος σχροε-
δῆς, δἰπλὸ θυμοῦ ἐπεγειρόμενος
† Ικτεύ· κρατεῖ. λάκωνες
Ικτῆρες· Ικέται θαλλοί
Ικτης· δ Ικέτης, πτωχός. ἐπηλυς. οἱ δὲ
Ικτῆροι
Ικτίς· ὁ Ικτίνος. Περγαῖοι
Ικτορεύσομεν· Ικτεύσομεν. Σοφοκλῆς
40 Αἰχμαλώτισιν (fr. 55)

COD. (55 cf. σικανοί, σικανεῖς) 64 οικέτας 69 Ικον (72, 73 Ισχνάζει;) 83 παρά
πό (87 Ικνιλαν, τροφιαν;) 88 Ικνον? cf. Theognost. 15, 33) 93 κόνιον 99 ισος
501 ιρφ· — ιθεον — διονύσφ 3 Ικτᾶ 5 Ιδικταρβάλλει 7 cf. αίκτεα 10 θαλλοεται
(Eur. Suppl. 10) 11 Ικτης, οικέτης 12 Ικτός, οικτίνος 13 Ικτερεύσομεν (v. Ικτ—)
— |ωτοις

HES. 54 Ικελον (E 450)· δμοιον 56 Ικεοβολιας· ματαιολογίας (εἰκασιοβου-
λίας) Ad 57 παραγενόσθαι (A 19) Ad 60 Ικέτης ἐγένετο (Π 574) 62 Ικέτης· παῖς,
δύλος. παράστος (οικέτης) Ad 65 παρεγένετο (Θ 149) 67 Ικηται (Ζ 143)· παραγένηη
70 Ικιών (Μ 353)· ποιευθείς Ad 79 υγρασία (P 392) 82 Ικμενον (schol. A 479).
οἱ μὲν δασέως τὸν Ικτικὸν λέγει, οἷον πορευτικόρ, τὸν Ικνείσθαι ποιούντα, οἱ τοι πορεύεσθαι.
οἱ δὲ φιλῶς τὸν Ικματωδὴ (-δωδή) καὶ Εικιμον, οἷον ἐνυγρον Ad 87 κονίαν (493) 92 Ικνῶ-
μαι (X 123)· Ικτεύσω 94 Ικοιτο (Γ 233)· φθάσοι. παραγένοιτο Ad 98 περεγένοντο
(A 484)

Ἴκωμαται· [αθ 514] παραγένεται (Α 139).
δό δέ κεν κεχολάσσεται ὃν κεν ἵκωμαι
καὶ ἰκετεύσω (Χ 123).
μή μιν ἐγώ μὲν ἵκωμαι ἵστη· δό δέ μ' οὐκ
ἰλέσσει
† ἡλάγματα· ἱμάτια
ἱλαδόν (Β 93)· ἀδρόσις, κατὰ τάξιν, κατὰ
συστηματα ἐπορεύοντο
ἱλάειρα σελήνη (Empedocl. 149) [18]
ἱλάντες· ἔξεμενειζόμενοι, ἔξελουμενοι [20] 10
(ἱλαρά εἰ. 537)
ἱλανον (Ι 639?)· Ἱλεων, εὐμενῆ [22]
ἱλάτως· Ἰλέων, Ἰλαρῶν, εὐμενῶς
ἱλαστή· Ἰλαρφ, Ἰλέφ
ἱλαπίνας (Callim. Cer. 85)· θυσίας, ἱορτάς
ἱλαρ (Βοεοτ.)· ἀσφαλεία, κώλυμα, φυλακή
(ν. ἔλλα)
ἱλαρός· περιχαρής τῇ φύῃ
ἱλαρῶς· εὐθύμως· φαιδρῶς [29]
ἱλασμός· εὐμένεια, συγχάρησις, διαλλαγή, 20
καταλλαγή, πρότερης [31, 32]
‘ἱλάστων’ ήρως, Ποοειδῶνος νίλος, δρ' οὐ Αρι-
στοφάνης ἐν Τριφύληι (fr. XIV) Ἰλάνος
ἔφη τοὺς μεταφράσων, ὡς ὑπερ-
βάλλοντας τῷ μεγέθει· σύστη ἐλεγε Ττευ(οῦ)ς
ἢ τινας τοιούτους· ἀλλοι δὲ θεὸν πριατώδη
φασίν [34—36]
ἱλαξ· ἥ πρῖνος, ως Ῥωμαῖοι καὶ Μακεδόνες
[38]
ἱλεοι· εὐμενεῖς· καὶ σταφυλῆς εἶδος (εἰλεοι
Ath. I 31 B)
ἱλεός· θηριών φωλεός, τίθεται ἥ λέγεις καὶ
ἐπι· τὸ διάλεκτον. ἥ δ τῶν ἐντέρων σπαρα-
γμός (ν. ἶλεος) [41—45]
ἱληδόν· ἀδρόσις, ἀδρόσις
ἱλήκοι· ἐν εὐμενείᾳ ἐστο
ἱλην· δχον συναναστροφήν ἐν τάξει ἵππικῆ

COD. 14 ἵκωμεν καὶ ἰκετεύσομεν μηνῆμην
δέξιαν 19 ἡλάντες· ἔξεινόμενοι (37 Μεξ?) 30 (15 εἰλίγματα· ἱμάτια?) 16 κατ'-
κεω? 46. 47 = 47. 46 47 ἡλιον 49 δῶρα cf. 562 51 cf. ἴλη 52 ἡλίγυρος
συστροφή 54 συστροφοῦσθαι 55 ἡλιξ· Ἰλεος· ως πάραιος 56a ἰδιφ 60 ἡληοι
— ἀρναν· μυντειον (cf. gl. ε. 936, 1984) 62 ἐφῆβον 63 ἡλιος, μύστης (71 κονάς,
ἀγέλαιας κατά σ?) 73 ἡλιον· δεσμοι· θεογν. 15, 22

HES. Ad 514 [ἰκετεύω] 18 † ἡλεός· ἡλαρός (535) 20 ἡλασμοιος· λιταῖς (ἱλασ-
μοῖς) 22 ἡλάονται (B 550)· ἡλάσκονται 29 ἡλάσκεσθαι (A 386)· ἡγέλεοῦσθαι
31 ἡλάσσεα (A 141)· ἡξιλεώσαι (-ωσης) 32 ἡλαστήριον (LXX)· καθάρσιον. θυσασθή-
μον 33 ἡλέντο (Φ 8)· ἐπτέρεφοντο 33 ἡλεον (Boeckh. C. I. II p. 411 B), Ηλον,
ἱλλεον (518)· τριχώς, τὸ ἡλαρόν 36 ἡλεθμός· ἀθροισμός (ειληθυός) 38 ἡλέως· εὐμε-
νής. ἡλαρός 41 ἡλεκρινεῖς· καθαροί (ειλ—) 42 ἡλέων (B 291)· ηγχων 43 ἡληῖον
(Φ 558)· τὸ Ἡλακόν, ἀπὸ Ἡλον· τὸ τῆς Ἡλον πεδίον 44 ἡληθεί (380)· χαῖρε, θεος λοιδί-
45 ἡληκοις (φ 365)· θεως εῖης 50 ἡλιάδης (Zenodot. N 203)· ὁ Ἡλέως παῖς 56 ἡλιγ-
γίφθογγοι (β 6)· ἡδύπωνοι Ad 56a ἐν Ἀθηναις (απ. Διπολίεια) 57 ἡλικρινές· ἀμακτον
(ειλ—) 59 ἡλιόι (φρό·) πρὸ τῆς Ἡλον πόλεως (Φ 557) 61 ἡλιον εἰσώ (A 71)· εἰς
Ἡλιον εἰσω 64 ἡλιξ· (577) 65 ἡλικρινῶς· φυλᾶς. οὐ καλυψάμενος 69 ἡλι-
μένοι· διωκόμενοι (ειλημενοι) 73 ἡλασιδός· ἐπιμυλίδιος φόδος (ἰμ—)

ἱλια· μόρια γυναικεῖα (562) [50]
‘ἱλιεις· τὸ Ουήρου σωμάτιον, καὶ δρυς, ἡ
κιχλη· Ἀριστοτέλης (h. a. IX 18, 2)
ἱλιγγοι· συστροφῆ· καὶ τὰ ὄμοια
ἱλιγγιαν· τὸ ἱσκοτάσθαι, καὶ δοκεῖν περι-
φέρεσθαι, κυκλιφ συστρέφεσθαι
ἱλιγγιαν· συστροφεῖσθαι, σκοτοῦσθαι
ἱλιγγος (Nic. Ther. 218) καὶ ἡλιξ· ὁ τῆς
κεφαλῆς σκοτισμός. ὁ γάρ τῶν ἐντέρων
θόρυβος ἡλεός λέγεται, ὁ σπαραγμός. λέ-
γουσι δὲ οὕτω καὶ τὴν τῶν πραγμάτων
ταραχὴν [50]
‘ἱλιεια· ἕορτη [ad 56a] ἐν Ἐλίφ Ά θην ἄς
ἱλιάδος (Eur. Hec. 1008) καὶ πομπή καὶ
dyaw [51]
ἱλιξ· συστροφή ὑδάτων (ειλιγξ) [50]
ἱλιοι· θηρία δια φρυγάνων, ἡ σκιληκες ἐν
ταῖς δρυσίν, οἰς χρῶνται εἰς δέλεαρ. Ἀντί-
γονος δὲ ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ ἡών τὸν
καλούμενον μῦν ἐλειόν [61]
ἱλιον· τὸ τῆς γυναικεᾶς ἐφῆβαιον δηλοῖ
(549), καὶ κόσμον γυναικείον παρὰ Ιωίως
ἱλιοις· μύς τις [64, 65]
† ἡλισσαι· κατωχῆσαι (ινάσαι· καταχύ-
σαι?)
ἱλισπῶντες· συνε(i)λοῦντες
ἱλιτενής (Theocr. XIII 42)· κισσός ἀκαρπος [69]
ἱλκα· γλοιός. ϕύπος
ἱλλάδας γονάς· τὸ ἀγελεῖδας καὶ τὰς συστρο-
φάς. Εὐρυπίδης Φριξό (fr. 834), καὶ Σο-
φοκλῆς Ακρισίφ (fr. 73)
ἱλλάδας (N 572)· σειρᾶς ἐξ ἱμάντων ἡ
σοκιών. παρὰ τὴν εἰλησιν
ἱλλάσαι· τάξεις. συστροφαι· δεσμοι· ἀγέλαι
(λαι)
ἱλλάδεις· δεσμεύει. συστρέψει. ἀγελάδαι [75]

Ιλλικον· τὸν τραγίσκον. θύτικᾶς
ιλλίς· στρεβλῆ, διεστραμμένη (584)
ιλλός (Ατ. Θεσμ. 84θ). στρεβλός, [αδ 78]
διεστραμμένος [79]
Ιλλυρίς γενή· διτὶ τοῦ Ἰλλυρίς γενέα.
γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίστερας
γῆ, ἀντὶ τοῦ γῆ· χρῶται γάρ οὐτως.
Σουφοκλῆς Τριπολέμη (Ιτ. 541)
Ιλλώπτειν· στραβίζειν, ἀπὸ τῶν Ιλλων
τῶν φρδαλιῶν. ἐμπλέτειν, τὸ καταμύειν
† Ιλάος (γλυδός?)· ίλιος, βρόβρορος, γλοιός
[83—86]
Ιλύας (Cyprii?)· ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζεται,
πωλεοί
Ιλύει· [αδ 88] κρύπτει (579). συστρίψει
[αδ 88]
Ιλύθυματα (Aeoles). πέταλα
† Ιλύμενον· ἔχομενον, προβάλνοντα [91]
Ιλύμωμα· ἔρρυπτοι
Ιλύς· πηλός, ὑποστάθη [94]
Ιλύσαι· κρύψαι, καλύψαι
Ιλυσκάσθαι· τὸ παραπλήσιως τοῖς δρεσιν
ἡ σκωλήξιν λέναι, κυλίεσθαι. ελεῖσθαι
Ιλύσω (Φ 319). ίλιν περικαλύψω, κρύψω
Ιλυταί· κέρκυραται, καλύπτεται
Ιμαῖος (Callim. sch. Ατ. Ρωμ. 1332). φίδη
ἐπιμύλιος, καὶ ἀπαντλάος, καὶ ἐπίνυστος
Ιμαλιά· τὸ ἐπίμετρον τῶν διεύσων. ἐπιγέν-
νημα ἀλετρίδος. καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἀχύρων
χροῦς. καὶ περιουσα
Ιμαλίην· ἵκανήν
Ιμαλίοις· πολλοῖς, δαψιλοῖς (τ. ἥμ—)
Ιμάλιον· πολυνόφορον, καρποφόρον. τόστι-
μον. [καὶ σταφυλῆς εἶδος εἰ. gl. seq.
Ιμαίς· ἡ ἐπιμύλιος φύη, ἡ σταφυλῆς εἶδος
Ιμαίς· νόστος, δύναμις. ἐπικαρπία. ἥδονή,
διαρρήγη τῶν γυνομέρων
Ιμᾶν· ἀντεῖν· ίμονια γάρ τὸ ἀντλημα
Ιμαντρία· ἐν ταῖς ναυσὶν οὐτω καλεῖται
τανα

COD. 80 γονή — γονέα 89 κτυπεῖ ἐκτρέφει 92 ίλύσομαι ἔρρυπσματι Ante
599) 604 601 legebalur post ἀλετρίδος 4 cf. 589 5 ν. ιμαλίς 11 ίλδοιδος (q. v.) —
μία — αὐλήματι 12 ίμαον 13 δὲ τέρθεν ὑποεισειν — παραλήμιδας ίματις — δοκεῖν
— εὐδημῆτον 18 cf. γυμάσαι 23 ἀποτι· 34 cf. ίμερα et Theognost. 14, 24 37 κλύσαι
38 ίμια γύνιξ ίμι

HES. Ad 78 στραβός (Moer. 205) 79 ίλύει· στρίφει. κρύπτει (εἰλύει) 83 ίλού-
μενος· περιστρεφόμενος (v. εἰλ—) 84 ίλου σῆμα (A 166). ίλου μηῆμα 85 ίλύατε
(v 352). περιλημενε 86 ίλιγγιδόμενον· συστρεφόμενον (= ἡ λυγγόμενον) Ad 88 κοι-
μάτα· διατρίβει (αδ λανεῖ) 91 (ιλλύδεσσι Greg. Ναζ. I 37). ίλυώδαις. βορβορώδεσσιν
94 ίλύος (Φ 318). ἀλόδους; ἡ σύστασις ποταμός 614 ίμασεν (A 280). ἐμάστιξεν
17 ίμασι (R 475 non Soph. El. 747). λώροις 21 ίμάσσων (O 17). ίμάντι πατάξω. ίλάσσω
25 ίμειρεται (α 41. 59). ἔρη, ἐπιθυμεῖ, ποθεῖ 26 ίμειροις· ἔρωτας, πόθοντος 29 ίμειν·
βαδίζειν, πορευθῆναι (A 170) 30 ίμενος· πολύσαρχος (ιμάλιος) 31 ίμερτόν (B 751).
ἐπίραστον (paraphr.), καλόν, ποθεινόν, ἐπιθυμητόν (paraphr.), ἔρασμιον

'Ιμάντες· λᾶροι, κάλοι ναυτικοί. καὶ έθνος
οὗτος προσαγορευόμενον. καὶ τὰ κύκλῳ
τῶν τροχῶν οὐδήμα
Ιμάντιον· τῆς ἐν τῷ στόματι κυονίδος ἔκτασις
Ιμάντεσις· σύνδεσμος τῶν κορυγίσων (corti-
rigiorum) τοῦ ὑποδήματος
Ιμάσιδος· ὁ πρὸς τὴν μύλφην καὶ τῷ ἀντλή-
ματι (δλ—) ἄδων
Ιμάδην (Cyprii)· πάταξον
Ιμάς· λᾶρος (i 388).
οἱ δέ (τ' ἔνερθεν ὑποσείουσιν ίμάντι
καὶ ἐπὶ τοῦ καρονίου τοῦ συτέχοντος τὴν
Θύραν (δ 802).
παρὰ κληῆδος ίμάντα
ἐπὶ τῶν μυρμήχων (Ψ 634).
δόκει λάντας ἐντιμήτους βοὸς ἀγραῦλου
καὶ τὰ ὄπλα, οἷς τὸ κέρας ἀνάγεται τῆς
τείς [614]
Ιμάντιλας· μάστιγας
Ιμάσθη (Apoll. 91, 7). μάστιξ. ἀπὸ τοῦ
ιμάσσειν, ὃ ἔστι τύπτει τῷ ίμάντι [17]
?ιμάσαι· πατάξαι, πλῆξαι, μαστίξαι
Ιμάστα· μάστιξ
Ιματα· ίματα [21]
Ιμβησις· ἔχειλος. Μηθυμναῖοι
'Ιμβριος· οἱ Λήμυνιοι· οἱ τάς διαίτας ὑπο-
φεγγούντες ἐσκήπτοντο ἐν Λήμυρῳ ἢ ἐν Ιμ-
βρῷ εἰραν. Ιμβρος δὲ τῆς Θράκης
Ιμερεῖς· ἐπιθυμητοί, θέλαι [25, 26]
Ιμερόδεντα· ἐπέραστα
Ιμεροί· ποδηνοί, ἐπιθυμητοί, δγαθοί. ἐρα-
στοί, ἀγαλοί, δγαστοί [29—31]
'Ιμερτή (Callim.)· τὸ πάλαι ἡ Λέαρος
Ιμέρων (-τῶν?). ἐραπιών, ποθειών
?ιμερερά· τὰ πρὸς τοὺς καθαρούς φερόμενα
ἀνθη καὶ στεφανώματα
† Ιμεροτε· δικη Σικελή
Ιμητόν· ἀντλητόν
Ιμησαί· ἀντλήσαι. ίλκύσαι
40 Ιμίνα· ζοῖνεκ (680)

ιμίνη· κοτύλη
ιμίτραδν· ύπόδωσσον. Πάφιοι
ιμμούς· βούς. Λυδοί
ιμονάδ· ὡς χρωτας πρός τὰς ανιψήσεις τῶν
ὑδάτων. Κύπριοι δὲ τὸ ίματος, ήγουν τὰ
σχονία τῶν ἀντλημάτων (Com. IV p. 438)
τὸ ίμορος· πόλεμοι
ιμπάταδν· ἐμβλεφόν. Πάφιοι
ιμπόλης· ληπτής
ιμφέτις· βλαφθέτις. τὸ θαυμηθέτις. νυχθέτις
ιμφας· γεύσας. Θετταλοί (v. γυμβάραι)
Ιμψιος· Ποσειδῶν δύγιος
ιν· αὐτή· αὐτήν. αὐτόν. Κύπριοι
ινα· ὄπον (K 127). ὄπως (A 203). καὶ ἐπίρ-
ημα. η νέφρον (P 522) [51]
ιναία δύραμις
ιν Ακριταν (Cyprii)· εἰς Ακριταν
ιν ἀμμαντί· (Cyprii)· εἰς κρόνον [ad 54]
ιν ἀνάτοις (Cyprii)· εἰς εὐπορίας
ινάρει· μαστεῖ (v. νάρει) 20
ινάρετος (Cyprii)· Ιχανός. ένάρετος
ινας (Archil. fr. 137)· νέφρα
ινάσαι· καταχέαι. καταπλάσαι. καταβαλεῖν
(v. Ιλίσσαι)
ινάσατο· κατέχεεν. ἔκαθαρεν [ad 61]
ιν ἀσθαί· εἰκνεύσθαι καὶ προτεσθαι [62, 63]
ιν αὐτῷ (Hesiod)· αὐτὸς αὐτῷ
Ινάχεια· ἵστηται λευκοθέας ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ
Ίνάχου
Ίναχος (Callim. L. M. 50)· ποταμός
ινδάλλεται (Ψ 460)· δροιοῦται (Nic. Th.
153), [ad 67] δοκεῖ στοχάζεται. Ιοսτᾶται
(Nic. Th. 259). σοφίζεται [68]
ινδάλλονται· φαινονται καὶ τὰ ὅμοια
ινδάλλαπται (cf. Sap. VIII Greg. Naz. C. LVIII
75)· φατάσματα. δημοιούματα, εἰκότες
ινδέα· μητριβία. Μακεδόνες
Ίνδος· δὲ τὸν ἐλέφαντα ἄγων δηλὸς Αἴθιοπις
ινδουρος· ἀσπάλαξ [74] 40

COD. 42 Ιμόνια — ἀνευησεις [44 cf. ινχαπάταδν] 46 pro ιρθείς 49 cf. εἰν)
53 ιναχριαν 55 ἀπορίαις 59. 60 ινάσαι] 62 ἐσηγ 63 συνφαντων 64 ιν' αὐτῷ.
Cf. Apoll. Dysc. prou. p. 106 A 9 65 ιναχία (80 ιν ιμίνα· ήν ήμίνη?) 84 ινκα-
τάπανον cf. 614 85 cf. φωτεύει 86 ινηγην Post 86] 91 ιννοιεν· 88 ήμιόνιον
ἀρσενα — ινρὸν δὲ — τομήσαντες — προγόνον (h. e. προσορον); cf. ιντρον 89 νευρός
90 ιντρους 93 cf. τοιίν 94 ιννύ] 95 ιννύκινος (97 = ινγξ) 98 cf. ένυρησεις,
οὔτερησεται (μην— κιν— τι) 700 ινραος 1 |σδή ισχρόν

HES. 51 ινα γνώσσιν (Ψ 610)· ινα ἐπιγρόσιν Ad 54 [ινα λέγωσιν] [ινεδήσ] Ad 61
ἐκαθάρη 62 ινατι (Ps. II 1)· διά τι ἵσ τι 63 ινατέρων (Z 378)· συννύμφων λέγονται
δὲ καὶ αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες ινάτεραι Ad 67 φαίνεται (163) 68 ινδάλλετο (P
213)· φωιούτο 74 ιν' ἐκδήλος (E 2)· ιν' ἐπισημος ὡς (v. ἐκδήλος) 79 ιντα· λάρα (ἡμια)
702 Ιντω· Κάδμου θυγάτηρ

† ιν' ἔκεσθαι (ιν' εἰσεσθαι)· μαθεῖν
ινεῖς (λ 218)· νεῦρα
ινεύει· τείνει (Galen. lex. p. 534)
ινηθεῖσα· καθαρθεῖσα, κενωθεῖσα [79]
ινιμίτρα (Sophro?)· τὸ ένημίτρου
(Ε 73), καὶ η συναγωγὴ τῶν χειρῶν πρὸς
ἀλλῆλας. η μέτρον (Aegyptii). η ιτόν (ινιν)
† ινιπίσας· κροιμάτα ποιά
ινιτις (Eur. Tro. 571)· νίδος νέος, παῖς, βρέ-
φος, ἀπόγονος, νήπιος
ινκαπάταδν (Cyprii)· ἔκαταβλεφόν
ινκαφότενε (Cyprii)· ἔκαταφύτενε
ιν ν· τὸ οὐρην μικράν· καὶ τὴν ἐν τῷ
οὐφαληνό
ιννός· δὲ πῶλος, ὁ ἐκ ίππου πατρὸς καὶ μη-
τρὸς ήμιόνον, ἀλλοὶ δὲ ονον. Ἀριστοτελῆς
(HA VI 24) δέ φησιν ιννόν ἡμιόνειν ἀρ-
σεν, τοντέταν ὄφεα, τὰ ἐπὶ θηλετας ἀνα-
βαίνοντα γέννον δὲ ἐξ ίππου νοσησαν-
τος. ἀλλοὶ δὲ ήμιόνον η ίππαριον ἀνανέξ. Ἀριστοφάνης (Byz. p. 108) δέ τοις ιννούς
γίνεσθαι ἐξ ίππου πατρός, ονον δὲ μη-
τρός
ινούλεονς (Callim.)· τεβρός. ένικας (έθρι-
κος?)
ιννούς· παῖδας (μικρούς)
† ιννοῦνται· γάσσων (704)
(ιννονεν· ἔκαθέστο) cf. post 686. 699
30 † ινρρογούρας· ἔναντιος
ιν τυῖν (Cyprii)· ιν τούτῳ (ιν τυῖν· ἐν τῷ)
ιννέται· κλαίει, δδύρεται (698)
Ιννικίνος οιρος· διδόν Ιννούκον τῆς Σικελίας.
ζατι δὲ πολίχινον εύοι(ρ)ον
Ιννίνια· ἕρθητ ἐν Αἴγινω (Μινυητια?)
ιννική δροέων τι, φ χρωται αι φαρμακίδες
ιννύκη 24 μέφετο (694)
ιννέσθαι (Ιννοθατ?)· κοσμεῖν. Ιδρύνεσθαι
ιν φασ (Cyprii)· εἰς τὸ φῶς
ινώδες· ισχρόν, εύτονος, νευράδη [702]

- Ινώμενος· ἔξελών. ἐκκενούμενος, τουτέστι προσιμενος, ἀφ' οὐ καὶ υπέρινος (Πίρρος. III p. 610 K) λέγεται [5]
- Ιξινταῖς ζῶσιν (691) [5]
- Ιξ (Alcm. fr. 31). θηρίδιον τι, ἀμπέλους έθισιν
- Ιξαι· δηθῆσαι (ad ὑλιξαι?). ἥκειν
- Ιξαλῆ (Πίρρος. III p. 112 K). αἰγὸς δορά. ἡ πηδητική
- Ιξάλων (Δ 105). πηδητικοῦ, ὁξεῖς· ἀπὸ τοῦ Ιξαι καὶ τοῦ ἄλλεος θαλ. δηλοὶ δὲ καὶ σέξεις ἀλλομένου [10]
- Ιξε· [ad 11] ἐνίβαλεν. ἥθεν
- Ιξευτής· στροφωπάστης
- Ιξις· παρονότα. ἀφίξεις. ἵκετελα
- Ιξιλας· κιρσός ὃ ἐν τοῖς μέλεσιν. διμωνύμως δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς δένδροις. καὶ πότι τις. ἡ χαμαλέων (Dioca. III 10). καὶ ἔτερα, ἀφ' ὧν καὶ Ιξός
- Ιξιντα· ρεῦγα (col. 215, 11)
- Ιξοῖ (Aristoph. fr. CLXXXVII). οἱ γλίσχοι, καὶ φειδωλοί [17]
- Ιξόμενθα (Aesch. Suppl. 158). ἵκετεύσομεν [19]
- Ιξός· εἶδος φυτοῦ, καὶ κάλαμος ιξευτικός ιξοφόρονς δρύας· τὰς Ιξόν φερούσας.
- Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ (fr. 389)
- Ιξύας· ἤθυς τις [23]
- Ιξύος· δασφύος
- Ιξύς· δασφύς [26]
- Ιόραχος· διόρυσος, ἀπὸ τῆς βακχείας ιόραμα· κάλαμος παρὰ Κηφανίου [29]
- Ιοβλέφαροι· καλλιβλέφαροι
- Ιοβόρον (<—λον>). παλιγκοτον, ἥγουν ὄργιλον. σκοιλιών. ἔχθρον
- Τιοβρέτας· ἀπὸ Ιοὺς τοὺς βροτούς ξουσα
- Τιοβρυζένευσα· αἰνισμένη, πικραινομένη
- Ιογλήναι· μέλαιναις γῆγναις ξουσαι
- Ιοδνεφές (δ 135). μέλαιναι ἀθειοι παραπλήσιοι οἱ δὲ πορφυρίζον
- Ιοδόκον (Θ 444). τὴν φαρετραν, τῶν Ιῶν οὖσαν δεκτικήν (Call. Dian. 213)
- Ιοειδές· μέλαν, ἢ αὐθηρόδην ἐν τῷ δρᾶσθαι πορφυροῦν
- Ιοειδέος (ε 56). μέλανος [39]
- Ιόξωνος· πορφυρόχωνος
- Ιοι (Δ 387). τὰ βέλη. ἀπὸ τοῦ Ιέναι· ἢ ἀπὸ τοῦ Ιοῦ. ἔχριστο γάρ φαρμάκων τινὲς αἱ αἴδεις αὐτῶν
- Ιοι· διέλθοι, πορεύοιτο. εὐκτικῶς [43]
- Ιοιτο (Altici). πορεύοιτο
- Τιοιάδα· Ιοειδή χρώματα (cf. Ιωλον) [46]
- Ιούμωροι (Δ 242 Σ 479). Ιοὺς ὁξεῖς ξουστες, καὶ δὲ αὐτῶν ἡ ἔξι αὐτῶν μόρον, ὁ ἐστιν θάνατον, ἐπιφέροντες. βέλτιον δὲ οἱ περὶ τούς Ιοὺς μεμορημένοι ἡτοι πεπονημένοι (τ. Ιωροὶ)
- Ιον· ἀρίστοντο. ἀνθος [ad 48]. εἰρηνον. καὶ βίλος τοξικόν. καὶ μόνον (ἢ σκάλης αερugo vermicularis)
- Ιονθάδος αἰγός (ξ 50). Απίστων τῆς Ιούσης θῶσις· ἢ λόρθους ξουστης, οἷον ἐκφύματα σκληρᾶ [50]
- Ιόνιον πέλαγος· δ τὸν Αδρας [52]
- Ιοπλόκαμος· μελανόθροιξ
- Ιοπλόκον (Aisch. fr. 55), Ιόπεπλος· ἀπὸ τοῦ χρώματος
- Τιόππα· μισθόης
- Ιορκης· τῶν δορκάδων ζώων. ἔνιοι δὲ ἡλικίαι ἐλάφουν
- Ιότητις (Ε 874 al.). βουλήσει, θελήσει. αλεία· δρυγ. χάρτει
- Ιότητος· βουλήσεως
- Ιοτόκος· δι κατασκευάσσων ὄργην. καὶ τὰ Ιοβόλα θηρία. καὶ δι τὴν οἰκείαν βουλήν λατῶν
- Ιού· σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, ὡς τὸ φεῦ, καὶ τὸ παπαλ [61]
- Τιούκηι· πεπόρευται (Soph. OC. 467?)
- Ιού γέρον (ingerunt?) [61]
- Ιουλοις (λ 318). αἱ πρώται τῶν τριχῶν ξεφύσεις. ἀπὸ τοῦ Ιέναι αὐτῆς οὐλας.
- Τουλοις δὲ καὶ οὐλοις αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων

COD. 8 Ιξάλη — [ικός (ad Ιξάλη)] 9 Ιξάλον 12 cf. καλαμοτύπος 13 cf. ήξις
(in Eur. Tro. 396 var. lect.) 14 Ιξια Poll. Phot. 16 δύλισχοι 25 μελαινει 36 Ιώνων
42 θουτο 49 θωσή Post 49 ἡ σκάλης, cf. 48 51 διδρίας (cf. Ιώνως) 56 δειδ

υν δραγάδων (cf. Ιωρης) 58 Ιοτήτυος 65 ἔκφρ — ἀπὸ

HES. 5 Ινώσατο· ἐπιεν. Ιόδεστο. κατέπιε. κατεκαύθη (L. Ινώ δέξατο (ε 461). ἐπιεν κατέπιεν κατέκλινεν) 10 Ιξάνει· ἐπικάθηται (v. Ιάνει) Ad 11 παρεγένετο (Z 172)
17 Ιξομαι (Z 367). παραγενίσομαι 19 Ιξον· διφύλακον (Ε 773), ηλθον 23 Ιξύ (ε 231).
δασφύος. λαγόν 26 Ιξών· φέρων (δέκων) 29 Ιοβλαῖος· χρόνοις τεσσαράκοντα ἐννέα
39 Ιοδόχη· βελοθήητη 43 Ιοτίον (Γ 80). Ιοῖς· βέλεσιν 46 Ιουαλίς· δύναμις (ιωαλίς)
Αδ 48 πούθατον (οἰν) 50 Ιονέντα (Ψ 850). 52 Ιοντά (schol. A 27). παραγινόμεντα.
ἴπανερχομεντα 61 Ιουβάλ (Genes. IV 21). κύριον δύορα τοῦ καταδείξαντος
κιθάραν 64 Ιούδας (Genes. XXIX 35). Εξομολόγησε θεού

- των συναγόμεναι δέσμαις, καὶ ζῶν πολύ-
πουν, διπερ ἡμεῖς λέγομεν δυν. τινὲς δὲ
καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς υδρίαις γνόμενον δυν
πολύποδα καὶ συστρεφόμενον λουλούν
καλούσιν [66]
- Τοφάσσα· ἡ Χαλκιόπη, ὡς φησι Φερε-
χύδης
ιοχέαίρα (Ε 53)· τοξοφόρος. ἡ ίονς χέουσα.
ἡ Ισχυρά. ἡ βίεστις χαίρουσα
- Τοφάφος· Ἀπόλλωνος ἐπίθετον 10
τὸ Ικαμα· κάμην
Ιπέτης (φ 395)· θυρίδια σκωληκοειδῆ, ἀ κα-
τεοθεῖ τὰ κέρατα καὶ τὰ ἔνδα
ἰπνή· ἐφιπτής. Σικελοί
Ιπνια (Callim. fr. CCXVI)· τὰ καθάρματα
τοῦ Ιπνοῦ
Ιπνήτασία· γαστήρ παρὰ Ταραντίνοις
Ιπνοδόμαν· τὴν φρυγιαν. Κρῆτες
Ιπνοκήνην· φρύγιον. οἱ δὲ τὴν ύπόκαυσιν
τοῦ Ιπνοῦ
Ιπνός· κάμινος. φοῦρνος. φανός (Ατ. Pac.
839). κλίβανος. μαγευεῖσον (Ατ. Plut. 815).
καὶ μέρος τη νεάς. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κω-
κάλῳ (Ιτ. IX) καὶ τὸν κοπρώνα οὐτως εἶπεν
Ιπός· τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυοῖς ἔνδον
Ιπούμενος (Ατ. Eqq. 924). πιεζόμενος
Ιππαγρέτας (Xen. Hell. III 3, 9). ἀρχὴ
ἐπὶ τῶν ἐπιλέκτων ὀπλισθῶν
Ιππάδα· τὰ τῶν Ιππέων τρίγματα. τινὲς δὲ
στολὴν Ιππικῆν (Herod. I 80). καὶ θνάτιαν,
ἢ τοῖς Ιππέων απλένειν. καὶ πύλαι
Ἀθήνησιν Ἰππάδες ἐκαλοῦντο [81]
- Ιππάκη (Aesch. fr. 192). Σκυθικὸν βρῶμα
εἰς Ιππον γάλακτος. οἱ δὲ ὅψυλα Ιππέων,
φρόντων Σκύθων. πλενταὶ δὲ καὶ ἐσθίεται
πηρυσμένον, ὡς Θεόπομπος ἐν τρίτῃ αὐτοῦ
λόγῳ. καὶ μάνδρα Ιππων παρὰ Λάκωνων
Ιππαλεκτρυών (Ατ. Ran. 932)· τὸν μέγαν
διλεκτυόνα, ἡ τὴν γραφόμενον ἐν τοῖς 40
Περικοῖς περιστρώμασι. γράφονται δὲ οἷον
γεύπτες. ένιοι γύπα
- Ιππάριον· ὄφενον ποιόν, παραπλήσιον χη-
ναλώπεκι [85]
- Ιππάρχειος· Ἐρμῆς (Com. an. CXCI). Ἰπ-
πάρχειος Ἐρμᾶ, ἀς ἀνέστησεν Ἰππαρχος
στῆλας ἐγγράφας εἰς αὐτὰς ἐλεγεῖα, ἐξ
ῶν ἐμέλλον βελτίους οἱ ἀναγνώσκοντες
γίνεσθαι
- Ιππαρχος· ὁ τῶν νέων ἐπιμελητῆς παρὰ
Λάκωνων
- Ιππάρχου πίναξ· [αδ 88]
Ιππάς· παρὰ Αθηναίοις μερὶς τῆς πολιτείας
διηρημένης εἰς τέσσαρα, πεντακοσιομέδι-
μον καὶ αἱ θυσίαι δὲ αἱ περὶ τῶν
Ιππέων ἐπετελούμεναι Ιππάδες ἐλέγοντο.
καὶ ἡ εἰς τὴν θυσίαν λαμβανομένη βοῦς
Ιππάς· καὶ τὸ τέλος, ὁ ἐτίθεσαν οἱ ταῦ-
της τῆς τάξεως, Ιππάς ἐκαλεῖτο (Aristot.)
Ιππαστὴ καθίζειν· ὅταν οἱ παῖδες ἐπὶ
τῶν ὕμων περιβαθῆνται καθέζονται
- Ιππεῖαν· τὴν Ιππον. ένιοι δὲ τὴν τόξων
νευρὸν τὴν ἐξ Ιππείων τριχῶν (807)
- Ιππειον· τὸ Λργος (Eur. I. T. 700). ἀπό
Ιππης τῆς Δαναοῦ
- Ιππειος δρόμος· τετραστάδιος τις (810)
- Ιππειος Ποσειδών· φυσικῶς φασι. διὰ
τὸ λέγειν τὸν ποιητὴν (δ 708).
αἴδε' ἀλλὰς Ιπποι
- ἀνδράσις γίγνονται
- (γ) κατὰ τὸν μῦθον, ὃι Ιππονες ἐγένετο
Ποσειδῶν, [95] Ἀρίστων Σκυφίον Πήγασον
Ιππειον (Ar. Nubb. 74). Ιππικῆς ἐφωτα (781).
(πάδος τι τῶν ὑπὸ τὸν ἵκερον συμβανόν-
των (785))
- Ιππειούματι· ηγάντισμαι. Λάκωνες
Ιππεὺς· φυγάς. καὶ εἰδος κοροκούμιον (814).
καὶ ὁ Ιππικῆς ἐπιστήμων [99]
- Ιππηλάτας (Aesch. Pers. 126). Ιππον ἐλαύνων
(Ιππηλάτος)· πλατεῖα δὸς [αδ 802]
- Ιππημολγών (Ν 5)· Ιππονος ἐλαυνόντων,
ἢ αμελόγοντον· διὰ τὸ τροφῆ γρήσασθαι
τῷ γάλακτι (cf. Call. Diana. 252)

COD. 68 ξυνοσα 71 σκληροειδῆ 73 κατάγματα 77 μαγείριον — κολάκω — τὸ
κοκρόνα 78 ιπούς Post 78 ιπούμεν εἰ ποιημένος δεινοῦ; cf. Ιππ— 80 ίπνοις ἀλ-
83 δὲ οἱ γρὶ 81 ἱπηκι 88 ένιοι Ιππ[η] 94 ποῦ τὴν τ' αἰθαλός — ἢ ὅτι — ἀριστρασκυφὶ
(Ιππειμα, ἀγώνισμα!) 98 δὲ ἐπὶ Ι 801 — ήλατος Post 801] 811. 812 2 δόδ
(Polluc. IX 37) 3 Ιππιμολγων

HES. 66 ιονής (Α 482)· πορευομένης 81 Ιππάρειον· τὸν ἐπὶ τοῖς Ιπποῖς ἐφωτα.
Ἀριστοφάνης (Nubb. 74). Η Ιππειον 85 Ιπαρος (Ιππειος). πάδος τι τῶν ὑπὸ τὸν ἵκερον
συμβανόντων. Ad 88 ἐπει οἱ (παρὰ Συραχανούσιοι) Ιππάρχαι ἐν πίναξι τὰ ονόματα τῶν ἀτα-
κούστων γράφονται περεσημωντο (Zenob. IV 42) 95 ίππεις· ἐφιπτοι, Ιπποι 99 Ιπ-
πίκιατο δ' ὀλίμετρ' ἔσχιλανθον (Α 52). οἱ γάρ Ιππεῖς μετ' ὅλιγον ἐπορεύοντο καὶ σχολαῖς
μετὰ τῶν πεζῶν Ad 802 καὶ λεῖα, εὐρυχωρος, καὶ ἡ μεμαλαγμένη (ν 242)

Ιππής· Ἰππεῦσιν (vers. 225).

ἀλλ' εἰσιν Ιππῆς ἀνδρεῖς δγαθοὶ χλιοὶ· σύστημα πολεμικῶν ἀνδρῶν χλιῶν Ιππους τρεφόντων. Φιλόχορος δὲ ἐν τετάρτῳ εἰρηκε, πότε κατεστάθησαν χλιοί. διάφορα γάρ την Ιππέων πλήθη κατὰ χρόνον Ἀθηναῖς. Λέγονται καὶ μύρμηκες οὐτως (Arist. ΗΑ. VIII 27, 3)

Ιππία· Ἀρσινόη, η τοῦ Θιλαδέλφου γυνὴ Ιππίδειον· λχθῆς ποιός (Ath. 304 E) Ιππική βάσις· ἡ νευρὰ τοῦ τάξου, διὰ τὸ ἔξ Ιππεισιν γίνεσθαι νευρᾶν. οἱ δὲ θώμιγγα νευρῶν πικήν ἔχαλούσιν Ιππικὸν τόρμου· διακαμπτὸν Ιππικὸν χλίδος· Ἰων Ἀγαμένον (fr. 3). διετοῦ τοῦ χλίδημα, φόρμα. οἱ γάρ ἐποχύμενοι τοῖς Ιππους ἔχρωντο κόσμου χάριν πλατέος χιτώνιν, ἀς καλασίριδας καὶ ἔυστίδας τινὲς λέγουσιν

Ιππικόν· τὸ στάδιον (793)

(Ιππικός· φυγάς

Ιππικώτατος [Ατ. Lys. 678]· εὐδρομος) Ιππικοχάρμης (Ω 257 λ 258)· δ ἐφ' Ιππους χαίρων, η μαχόμενος· χρέμη γάρ η μετά χαρᾶς μάχη

Ιππικος· ἐπίθεμα κεφαλῆς. η γυναικεῖον κόσμουν

Ιππίτας· Ιπποφορβός

Ιπποβάτης· Ιππεὺς [17]

Ιπποβότον (Γ 75 al.)· Ιππους βόσκειν δυνάμενον. μεγαλόβοτον, καὶ εγείρον. τὸ γάρ Ιππος δύοντα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται

Ιπποβούκλον τον (Eur. Phoen. 28 Soph. fr. 949)· τοὺς Ιππους νέμοντας

Ιππογνώμων· Ιππους διαγνώσκων ἔγκυνους η μῆ

Ιπποδαμάντ(ε)ιος· οίνος ποιός ἐν Κυδίνῳ

Ιπποδάμεια· [αδ 22] Ἀφροδίτη

† Ιπποδάμηνος· ἐφίππων

Ιπποδάμου· ἐφίππου. η πολοδαμασταῖ. η

Ιππους ἑλαύνοντες

Ιπποδάμου νέμησις· τὸν Πειραιά Ιππό-

δαμος, τοῦ Εὐρυβόοντος παῖς, δ καὶ μετεσφολόγος, διεῖλεν Ἀθηναῖοις. οὗτος δὲ τὴν καὶ δ μετοικήσας εἰς Θουριακούς, Μιλήσιος ὁν

[26]

Ίπποδέτης· Ἡρακλῆς δ ἐν Ὁγχηστῷ τιμώμενος· οἱ δὲ ἐν Θήβαις

Ιπποδιώκτας (cf. Theocr. XIV 13)· ηνέοχους

Ιπποδρομία (Thuc. III 104)· ἀγὼν Ἀθηναῖοις Θησεὶ διδόμενος

Ιπποδίσκων·

.....· η τοὺς Ιππους θηλάσσασα (Aristot. ΗΑ. VI 23)

Ιππόθοος· Ιπποδιώκτης

Ιππόθοος (Arist. fr. XXXII)· ὄρος Ιππους βιβάζων

Ιπποδόρον ἥβην· τὴν μεγάλην τὴν εὐωχίαν Ιπποθοούντειον· τὸ τοῦ Ιπποθοούντος ἥφασον. ην δὲ νίλος Ποσειδῶνος

† Ιππόχαμπος· στρουθίον τι Ιπποκάμπα· στήλην λλαν μεγάλην Ιππους τελεκεμπέντων. [οἱ δὲ ἔσων αδ 36?]

Ιπποκέλευθος· Ιππους κελεύσων. Ιππεύς. η δ πολλὴν ὅδον πορευόμενος

Ιπποκένταυρος (Xen. ΚΠ. IV 3, 17)· Ιππόμορφος ἀνθρώπος

Ίπποκλειέδης· οὐτω κακοσχόλως τὸ τῆς γυναικὸς μόριον Ἀριστοφάνης (fr. inc. CLXXX) εἶπεν (850)

30 Ιπποκόμων τρυφαλειῶν (M 339)· ἐξ Ιππεισιν τριχῶν τὸν λόφον ἔχουσῶν Ιπποκορυσταί (B 1)· Ιππους διλίζοντες, Ιππικοί [43]

Ιπποκορατία (Xen. ΚΠ I 4, 24)· τὸ τοὺς Ιππους νικᾶν

Ίπποκούριος· ηρως (Paus. III 14)

Ιππολήπτρας· τὰς τριχίνους σειρὰς Πάρθοι οὐτω καλοῦσιν

Ιππολούστρας· ἐνθα τοὺς Ιππους δένειν σον

Ιππομανές (Theocr. II 48)· τούτῳ χρῶνται πρὸς τὰ φίλτρα αἱ φαρμακίδες [49]

COD. 4 Ιππήν, Ιππεῦσιν — εἰπεῖς — γειμῶν — φιλόχωρος (sorte Ιππηνοὶ· ἔθνος. Ιππῆς· κτλ.) Verbi λέγονται — οὐτως ροΐ τρεφόντων 7 θεόμυγγα (Ιππικὴν ο — κάστιν?) 9 Ιππεῖοις — πλατύσι — αἰς καλὰς εἰρίδας 10 τῇ 12 | τατα 14 γυναικεῖον, cf. 798 15 | φορμός (16 —βώτας —βότης?) 18 ὀροματὶ τοῦ 22 Ιπποδαμία (23 cf. paraphr. K 43!) 25 δηῆλας — σατυρικούς M. 27 | δίτης (Paus. IX 28, 1) 29 Ιπποδρομεῖ 32 Ιπποθόος 34 Ιπποθοούντημην 35 | βόντος 37 Ιπποκαρπάς, υλῆρ — Ιπποκελεκεμαιανήν 39 ἀδρῶποις 40 | σχόλη 41 | λιτῶν — ἔχουσης 42 | κρισταλ 43 Ιπποκόριστοι 44 | τεια 45 Ιπποκόριος· ηρως 46 | λήμπρα

HES. 17 Ιπποβάτοιο (B 287 al.)· Ιππικοῦ Ad 22 η Βρισηῖς (schol. A 392). καὶ 26 Ιπποδασεῖης (Γ 369)· Ιππειον λόφον ἔχουσης τρίχας 43 Ιπποκόριστοι· ἐν ταῖς περικεφαλαῖς τρίχας Ιππους ἔχοντες 49 Ιππομαχοῖς· ἀπὸ τῆς κόρυθος ἐπεὶ Ιππουρις (ad 43) 49 *

Ἴππον· τὸ μόριον καὶ τὸ τῆς γυναικός (cf. Arist. H.A. VI 17 p. 286) καὶ τοῦ αἰδρός.

καὶ τὸν μέγαν θαλάσσιον ἵχθύν (Akh. 304 E) Ἱππόνομα· μισθός· Ἱππόκος, καὶ τῶν ήμιόνων Ἱπποπόλεων (N 4)· τῶν ἡνιοχούντων, η̄ ἵφ' Ἱπποῖς πολουμένων, η̄ περὶ Ἱπποῖς διαστρεφομένων [ad 52]

Ἴππορ· τὸν τε Ἱππον, καὶ τὸν τε τετράχαλκον, καὶ τῆς ὁρης τὸ στήθος. Λάκωνες + Ἱππόπορι· κοιλάς, αὐλή, δῶμα 10 Ἱπποσόν· Ἱππαστηγα. (μαστίξ)

Ἴππος, λειμῶνος ὀλεθρος

Ἴπποσύνη (Eur. Or. 1392).

(Ἴπποσύνη)· τὸ ἱππεῖν [58] Ἱππότα (Hom.)· Ἱππότης, Ἱππικός. οἱ δὲ νεώτεροι φυγάς, οὐκ εὖ, κάλλιον γάρ ἐπιστήμων Ἱππικῆς, Ἱππικότας, ἄλλοι Ἱππηλάτης [60]

Ἴπποτακτικά· Ἱππον τάξεις μισθοφόρων [62, 63] 20

Ἴππότης (Aesch. Sept. 80 f.)· Ἱππεῖς [65, 66] Ἱππονοιν· Ἱππεῖς θρᾷς κεκοσμημένη, η̄ τὸν λόφον ἔχοντα περικεφαλαία τοιάντη κατεσκευασμένη (I 336). καὶ πάς εἶδος (Diosc. IV 48)

Ἴππον τροχός· τοῖς γεγραπτοῖς Ἱπποῖς ἔχαρτον ἐπὶ τὴν γνάθον σημεῖον, τροχοῦ σχῆμα ἔχον. ἐκαλέστο δὲ καὶ τρυσιππιον (q. v.)

Ἴπποφορβός· Ἱπποτρόφος

Ἴπποφόρβιον (Herod. IV 110)· [ad 70] δύλῃ Ἱππον [71, 72]

Ἴπταται· πίτεται

Ἴπνα (Cyprii)· οιπνά

† Ἱπφαρμος· ἀρχή τις (Ἱπφαρμοστάρ?)
Ἴρα· θύματα. [ad 76] θυταί (B 420 f.) [ad 76]

(ἱραι·) συνέδρια

(ἱραις· λόγοις)

Ἱρατεῖς· οἱ εἰρευες. οἱ ἀρχοντες (v. αἱ ἥδι τε)
ἡλικιωτας. Λάκωνες

Ἱράστων (Σ 531)· ἐκκλησιῶν. ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς εἰρετιν, δέ ἐστι λέγειν

Ἱρέρον (θ 529)· δοιλειαν. οἱ δὲ εἰρερον·
διὰ τὸ κολύτεσθαι τοὺς δούλους λέγειν

Ἱρεσσιν· ἐσικότες (A 27)· (οὐδὲ τῷ χρώματι,
ἄλλᾳ τῷ σχήματι. δῆλοι γάρ εἴλισ ανεστραμμένοι

Ἱρεύει· μαγειρεύει. τὸ λέγειν [83, 84]

Ἱρετη (Boeot.)· εἰσείσται. συνάπτεται

[ad 86] ἐρέτησις [87, 88]

Ἱρήτε(ι)ρα· λέρεια, θύτις

Ἱρικάν· Ἱππος οἰνωπός χρωμάτι

† Ἱρήτες· μελλέτησι

Ἱρειον· τράγος. κριός (ἱριονος)

Ἱρεις· η̄ θεὸς (—ων) ἀγγελος. καὶ η̄ ἐν οὐρανῷ σώτηρ. καὶ η̄ έρις, καὶ φῆμη. καὶ ποπάνων τι εἶδος. καὶ τοῦ ὄφθαλμοῦ δέ περὶ τὴν κόρην κύκλος. καὶ τὸν θεωρητικὸν καταλλώδης (Plin. h. u. XXXVII 9), καὶ δρωματική τις πόλις (Theophr. VII 12) [94, 95]

Ἱρέμος (Boeot.)· ἀκολουθία [97]

Ἱρος· πλαγήλαστον. πτωχός, πένης, γυμνός,
μηδὲν ἔχων [99, 900]

Ἱρώ (Boeot.)· Ἱρω. λέγει (ἱρω)

αι

† Ἱρωσιτος· ἀδυοις πεσίν

† Ἱρών· εύχων (ἀρόντι?)

Ἱρωνελα· ὑπόκριας (εἰρετο—)

Ἱρωτατι (Απαρ. Ιτ. CXVIII Theocr. XVIII 48)·
θεοπρεπῶς

Ἱε· λαχύς, δύναμις. τευρά. βία [7]

Ἱεάζων· ισον ποιῶν. δύοιονύμενος

COD. 50 cf. 840 53 Ἱπποπορ — (ἀρόητης τὸ θέρος?)

56 λαμένος δ. μάτεις 57 Ἱππόσυνα, τὸ ἱππεῖν

76 Ἱρά· θ. αινέδρια. τ. 9. 9. 77 εἰσωρες — δισκοντες (891)

79 ισιων 80 Ἱερόν — Ἱερογον (col. 304, 5, 479, 28)

ται· εἰσιεται 86 Ἱρη. Ἱφα 93 cf. Ἱφιές

6 τεῦρα 8 οὐρούμενος

55 ὕροον, Ἱππάστρα

63 πησάσαρ 73 Ἱππάται, πέταται

77 post 80 Ἱρεες· λόγοις

81 ἄλλ· οὐδ 85 Ἱρε-

ται· εἰσιεται 96 cf. εἰρημάς

900 ἀλιτέρος 5 Ἱρᾶς τι

HES. Ad 52 Ἱππικῶν (Σ 227) 58 Ἱπποσιτησ· ταῖς Ἱππικοῖς ἐμπειρίαις 60 Ἱπ-
ποτάδης (z 2)· Ἱπποτον ιλος 62 Ἱππουδάμος· Ἱπποις δαιάκον 63 Ἱππουκρήγης·
τῆς ἐν (το) Ἐλικώνι, ἣτις σύνομαδη ἀπὸ τοῦ Πηγαδον Ἱππον, ὃς διψήσας ἔκρουε τὴν γῆν τῷ
ὑλῆρ· η̄ δὲ τὴν πηγὴν ἀνήκειν. Ήσιοδος ἐν τῷ Θεογορία (6) 65 Ἱππούμεν· πιζονεν (v.
ιπούμεν) 66 Ἱππούμενος· πιζονενος. (ἰπος γάρ η πατίς), η̄ τὸ ἱππίτον σύνον τοῖς
μνιῶν Ad 70 καπλατον (φροβια). η̄ 71 Ἱπποχαίτην (Z 469)· ἔξ Ἱππειν τρυφῶν
72 Ἱπτα· ὅ δρυμοσθλαφ ἐθνικῶς· καὶ Ἡρα (v. Ἡτα ει Ἱπνία) Ad 76 [τημα (οδ γέρα)]·
[θαύματα (οδ τέρα)] 83 Ἱερέυς [LN 604 non Call. LM. 37]· Ἱερεύς 84 Ἱερεύς λέγειν. καὶ
Ἱρις δὲ ἀπὸ τούτον Ad 86 Ἱερό (d 46) 87 Ἱερησος (Φ 494)· Ἱερακος 88 Ἱερησον (N 62)
ἵερες 94 Ἱερισι (d 27)· ταῖς Ἱεραι τοῖς φαινομέναις ἐν τῷ οὐρανῷ 95 Ἱερισειν· ἔκπο-
λινοτο 97 Ἱερομάσην (II Cor. XI 2)· ἔνημφενομάρην 99 Ἱερος Ἱερος (σ 72)· ἀπτυχης
Ἱερος 900 Ἱερος ἀλητοβορθος (Greg. Nsz. XIV 94 p. 87)· Ἱερος πάνης ἐκ πλάνης τρε-
ψόμενος (cf. a 3099) 7 Ἱεσα· ἄλεις. θάλασσα (L. εις ἄλα (A 314)· ις θάλασσαν)

ἰσαία (Call. Iov. 63)· μερίς. (οἱ δὲ δυαδὶ)
καὶ ἵση μοῖρα) [10]
ἰσαι ψῆφοι (Aeschin. Ctes. § 252)· ἀπο-
λύονται οἱ διωκόμενοι ἐν τοῖς δικαιηγοῖς
ἰσων γενομένων ψῆφων (cf. κάν *ἴσαι*)
ἰσαμι (Epicharm. fr. 98)· ἐπίσταμαι. Συρα-
κούσιοι [13]
ἰσαν· ἐπορεύοντο (A 494). ὥδεσαν (δ 772)
ἰσάναν· ἰσάνιον. ἡγήτην
ἰσασιν (Ζ 151)· [ad 16] γινώσκουσι [ad 16]
[17—19]
ἰσηγορεῖ· ἐπ' Ἰσης λέγεται, [ad 20] *ἰσολογεῖ*
ἰσήν (Boeot. ίσοι, ισάζει) [22]
ἰση μοῖρα (Ι 328)· ἀγαθὴ μερίς. † καὶ κύ-
ριον ὄντομα, ἡ τοῦ Ἄιλον γυνῆ
† *ἰσήμορτεν* ἀπέθανεν
ἰσθι (β 356)· γίνωσκε, γνῶθι, ἐπίστασο
ἰσθι· [ad 26] ἔσο (Aristoph. Byz. 217), γί-
νωσκε
ἰσθλῆ· αἰγεία μηλωτὴ. † ἀμφίς [28]
ἰσθμα· ἀσθμα [ad 29]
ἰσθμαίνοντα· διγνωστά (1046), πρεν-
σιῶντα
ἰσθμαίνων· δεθμαίνων. φροντίζων, ἀνιώ-
μενος
ἰσθμια· περιτραχήλια
ἰσθμια καὶ Πύθια· πανηγύρεων ὀνόματα
(ἰσθμιον· περιστόμιον, περιστραχήλιον ἢ
στεφανίς) 398
ἰσθμιον (σ 299)· περιτραχήλιον κόσμημα.
περιστόμιον (Moer. 193), καὶ γῆ στενὴ με-
ταξὺ δύο θαλασσῶν ὅθεν λέγονται τὰ τοῦ
διθρόπον παρίσθμια (q. v.) μεταξὺ ὄντα
κεφαλῆς καὶ κοιλίας, αὐχὴν τε καὶ τράχη-
λος (Nic. Al. 191) [ad 34] [35, 36]
† *ἰσινδίη*· καθίνη

† *ἰσιον*· ἴσον, ἀμεινον. μεριστὸν (ἀλισοντ?)
ἴσις· ἕνωι ὁμοίωτες τὴν Ἰαν ἐξ ἑτοίμου
ἐνόσουν. ὅθεν Ὁφελίσων (Com. III p. 381)
(ἢά) τὸ συνεχὲς τῶν νόσων ἔχρησατο τῇ
λέξει
† *ἰσκάνδιον*· βαλπίγγιον
† *ἰσκανδότον*· σαλπιγγωτόν
ἴσκε (τ 203)· ὥκαζε. ώμοιον
† *ἰσκει*· ἐφ' φ εἰς τόπον οίκιαν ἔχοντι
10. *ἴσκλας*· κίλας. καὶ αἱ αἴγειαι μηλωταὶ (927)
ἴσκός· κλέπτης (cf. κικκός; an pro ἱερός)
ἴσκω· εἰκάσιον. δημοικ
ἴσμα (Lycoiph. 731)· ἔρημα. κτίσμα
ἴσμαίνει· δραψίζει. † ὅγει. ἀποψύχει [49]
ἴσμασιν· ἀναψύχασιν (—ξειν)
ἴσμερα· τὰ εἰς τοὺς καθαρουμένας (φερόμενα
ἄνθη καὶ στεφανώματα)
ἴσμή· πρόσφασις. σύνεσις, φρόγησις
† *ἴσμηνας*· [ad 53] ἀκόλουθοι
20. *ἴσμήνιος*· δ' Ἀπόλλων
ἴσμηνός (Call. Del. 77)· ποταμός
ἴσοβοιον· ἀρδες ὅμοιοι μήκουν
ἴσοβόλων· ἰσοστασίων. ἔριοι δὲ διπλῶν
ἴσοδαίτης (Hyperides)· ὧν ἔνιστον ὁ Πλού-
των· ὑπὸ δὲ ἀλλων ὁ Πλούτωνος υἱός
ἴσοδιαιτος· δ' αὐτοῦ κοινωνός
ἴσοδύγον· ἴσον ζυγῷ, ἀτίσηκον
ἴσοθεος· ψυχῇ διθάρατος [62]
30. *ἴσοκλία* καὶ *ἴσοκλῆ*· ἰσόδοξον [64]
ἴσοκτιτον· ἴσον κατεσκευασμένον
ἴσοματῳρ· δ' τῇ μητρὶ ἴσον. † Κρῆτες
ἴσομοιροι· ἴσαζοιτο, μερίζοιτο [ad 67] καὶ
ἰσόθητα ἐξ ἴσον ἔχοι
ἴσομοιροίη· ἴσαζοιτο
ἴσομόρφ· *ἴσομοιρφ* [70]
ἴσον· ὄμοιον. καλόν [72—74]

COD. 9 *ἰσαία* (οἱ μοῖρα) post 907. 18 *ἴ..ον* 20 *ἴφ'* 21 *ἰσεῖ* 24 cf.
ἔμποτεν 27 *ἰσθλῆ*, αγία 28 |ασι 31 v. αἴλυθομαινει 34 γῆς γένη Post 36| 42 *ἰσικε*
εἰλαζε δημοιοῦ 39 *ἴσις* — λην — ὀφελίμων — ἕρξ 41 |γοτόν 44 Cf. Λιδία, ξῆλα
45 Συρ. Dr. hoc et *ἰσχρ*· κλέπτη habet 51 Cf. Ιμερα (634) 52 cf. 217 53 *ἰσπιλάι*·
ἀκόλουθοι Theognost. 14, 25 55 *ἴσμηνος* 58 *ἴσοδετης* 60 |γιον — ισικον 63 *ἰσό-*
κελον 66 δήμητρα 67 ἔχει

HES. 10 *Ἰσακίφ* (IV Macc. VII 14)· ἀνδρείωφ 13 *ἰσάμμιορος*· δύσηρος (χάμμιο-
ρος) Ad 16 οίδας (Moer. p. 205) — παρείνονται (*ἴσαν*) 17 *ἴσατο* (B 791)· οὐκισθη
18 *ἴσεον*· γνωστέον. *ἴστεον* 19 *ἴση*, μοῖρα (Ι 328), ἡ τῆς αὐτῆς (Α 703). δημια Ad 20 δη-
μότιμος 22 *ἴσηγορία* (Dem. 555, 16)· *ἰσολογία* (Moer. 203) Ad 26 γινώσκων 28 *ἰσθμιά-*
σαι· παρομία ἐπὶ κακοῦ βίου. ἐπίνοος γάρ ὁ καρδός, ἐν φ' τὰ *ἴσθμια* ἀγεται Ad 29 καὶ
κόδιμον περὶ τράχηλον Ad 34 καὶ στενὸν χωρίον μεταξὺ δύο θαλασσῶν 35 *ἴσι* (τ 313).
γνῶσιν 36 *ἴσιγέον*· παρείτεον (*ἴστεον*) 49 Ιμαρος (i. 40. 198)· πόλις Θάρκης, ὡ-
νῦν Μαρώνειας Ad 53 θῆκαι (ad οἱ αἴγηναι) 62 *ἴσον* (B 332)· ἔως ἀν 64 *ἴσομας*
(Θ 532)· γνώσομαι Ad 67 η μερίζεται 70 *ἴσο...ομυθοῦντες*· ἀκριβολογοῦντες (1073)
72 *ἴσον* ἐμοὶ πράσθαι (Α 187)· *ἴσον* ἐμοὶ εἰπεῖν 73 *ἴσον* ἔχω γέρας (Α 163)· *ἴσην*
τιμὴν ἔχω 74 *ἴσοντα*· *ἴσοτιμημα* (*ἴσωτια* Ar. Pac. 1227)

Ισονόμον· Ισομερές
 Ισονται· Ιδούσονται: πορεύσονται (εἰσον-
 ται)
 Ισοξ (esox)· Ιχθῦς ποιὸς κητώδης
 Ισοπαλεῖς (Thuc. II 39)· ἐς Ισον ἐμμένον-
 τας. Ισος
 Ισοκαλή· Ισα ἐν αληφ· πάλος (γάρ δ'
 αληφος)
 Ισόπαλοι· Ισοι
 Ισόπεδον· Ισον τῇ γῇ, δμαλὸν (N 142) 10
 ἔδαφος, ισόχωρον
 Ισοπέλεθρον· μέγα. Ισόμηκες
 Ισόπτεροι· Ισότυμοι
 Ισόρροπον· Ισοβαρές. Ισον. ἐκ μεταφορᾶς
 τῶν μῆι ψεπόντων ζυγῶν. καὶ Ισόσταθμον,
 ἡ ὄμοιον
 Ισοσθενές· Ισοδύναμον
 Τισόσμους· συνωμοσία
 Ισόσταθμος· Ισον σταθμό
 Ισοστάσιον· Ισον τῷ σταθμῷ
 Ισοστάσιον μύρον· ἡ στακτή, σμύρνα
 Ισοστάσιος· Ισος χρυσός κατὰ δλκήν, τίμιος
 Ισοτάλαντον· Ισοδύγον
 Ισοτίλεια·
 Ισοτελεῖς· μέτοχοι. Ισα τοῖς δστοῖς τέλη
 διδόντες
 Ισοτελής· ὁ ἔξελευθερος, καὶ μετέχων τῶν
 τόμων μετοίκων δὲ οὐ φέρων
 Ισότης· φύλαστης, διὰ τὸ Ισότητι τὴν φιλίαν
 ἐπενθασία
 Ισονγάρ· Ισα ἔργοις, Ισα ἔργαδόμενα
 Ισοῦται· ὄμοιούται
 Ισοφαρίζειν (Z 101)· Ισοῦσθαι, ἐξ Ισον
 τινὶ φέρεσθαι
 Ισοφαρίζοι (I 390)· Ιξισοῖτο
 Ισοφαρόρι (σ 372)· Ισον ἔχοντες, καὶ Ισον
 ἔλκοντες
 Ισοφυά· Ισα (cf. δνισοφυές)
 Ισσα (cf. Lycoph. 219)· ἡ Λέσβος τὸ πρό-
 τερον
 Ισσᾶσθαι· αληροῦσθαι. Λέσβιοι (?)
 Ισσέλα· διφθέρα
 Τισσος· γαλήνη

Τισσωρια· ἡ Ἀρτεμις. καὶ ἑορτὴ. καὶ τόπος
 ἐν Σπάρτη
 Ιστάκη· δρέπανον. Βοιωτοι
 Ιστάμεθα· δανειζόμεθα [9]
 Ιστάνειν· δανειζειν [11]
 Ιστασθαι· δανειζεσθαι
 Ιστασο· ἀνεγείρουν
 Ιστε· [ad 14] ολδεται
 Ιστέον· γνωστόν [ad 15] [16]
 Ιστημι· Ιξιστημι [18, 19]
 Ιστία· ἔσχάρα. καὶ τὰ ἄρμενα τῆς τηῆς
 Ιστία· ἡ ψφαίνουσα γυνή. καὶ οἰκία. καὶ
 δεῖπνον
 Ιστιάτορες· οἱ δειπνιζόντες
 Ιστιατόρια· δειπνητήριον
 Ιστιέων (Herod. I 176)· ἐστιών [25, 26]
 Ιστιοφόρος· ἀρμενοφόρος. καὶ Ιστο-
 φόρος
 Ιστοφοεύς (Hesiod. opp. 429)· δεσμός ζυγοῦ
 ἐν τῷ ἀρότρῳ. δάλοι δὲ μέρος αὐτοῦ, ὅπερ
 ἐστελόρδην ἐστώς ὥσπερ Ιστός
 Ιστοδόκη (A 343)· Ιστοθήκη. τὸ διὰ μέσον
 ... νεώς φράγμα, εἰς δ κατακλεισμένος ὁ
 Ιστός ἐντέται
 Ιστοῖν· ἐποιχομένην (A 31)· ύψαλονοσαν.
 ὅρθαλ γάρ ψφαίνον
 Ιστοπέδη (μ 51 al.)· ξύλον ὅρθον ἐπὶ τῆς
 τραπέζης, φ προσδέδεται δ Ιστός
 Ιστορας (Eur. I. T. 1431, Hippocr.)· ἐμπει-
 ρους μάρτυρας. συνετούς. συνθηκοψίλακας
 [ad 32]
 Ιστορεῖ· μαρτυρεῖ. μιθεύει. ἐρωτᾷ. τέρπ.
 πνθεται, διακρίνει. δρᾶ
 Ιστορία· μαρτυρία. καὶ τὰ δομοια
 Τισόρον· μύρον εἶδος (κρόκον)
 Ιστός· τὸ ὅρθον ξύλον τῆς νεώς. καὶ τὸ
 ψφαντούρον· ἀπὸ τοῦ ἐστάναι. καὶ τῆς
 Ιστραξ· δρνις ποιός (τέρπας?)
 Ιστριανά· Ἀριστοφάνης ἐν Βαθυλανοίσι (fr.
 III) τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν Ιστριανά
 φησιν, ἐπεὶ ἐστιγμένοι εἰσίν. οἱ γάρ παρὰ
 τῷ Ιστρῷ οίκοιούτες στίζονται καὶ ποικί-
 λαις ισθήσεις χρῶνται. Διονύσιος δὲ φη-

COD. 27 κοιτώδης 79 | πάλη, Ισα
 1003 Ισσᾶσθαι 7 cf. βισθη 13 |ρη Post 15] 1024 Ιστέων, Ιστών
 24 cf. 1015 (32 cf. schol. Soph. O. T. 1154) εἰστιανά
 εἰρησθω

HES. 9 Ισταμένοιο (ξ 162)· ἐνεστῶτος, ἡ ἀρχομένου
 Ιστη (Γ 217)· Ad 14 γυνώσκετε (Ψ 276)· Ad 15 πορεύοντος (936, 1091)· 16 Ιστιώ· ἐξιώ
 18 Ιστην (A 347)· ἐπονέοντο 19 Ιστήρ· σφράδα (δαυτήρ)· 25 Ιστινος· ψύκος (πίνος)
 26 Ιστιον (A 481)· ἀρμενον Ad 32 Ισωτας (Eur. Or. 380)

87 σταθμός 89 Ισόστασις, μ. Ισαχτίς
 Post 15] 1024 Ιστέων, Ιστών 21 cf. γιστια
 εις 38 Ιστριανά φησιν — π τῷ — φικοῦντες —

11 Ισταχεν· Ιστατο (Σ 160).
 12 Ισταχεν· Ιστατο (Σ 160).
 13 Ισταχεν· Ιστατο (Σ 160).
 14 Ισταχεν· Ιστατο (Σ 160).
 15 Ισταχεν· Ιστατο (Σ 160).
 16 Ιστιώ· Ιστη
 17 Ιστην· Ιστη
 18 Ιστην· Ιστη
 19 Ιστήρ· σφράδα (δαυτήρ)· 25 Ιστινος· ψύκος (πίνος)
 20 Ιστιον (A 481)· ἀρμενον Ad 32 Ισωτας (Eur. Or. 380)

COD. (38 cf. Poll. X 191 et ἡμίκυρτον
 (47 ἵσφατατον· βλαύον Theognost. 14, 27;
 λειν — ἐπὶ τῇ — ἐκκλίνειν 60 cf. ιὐθέδει
 66 cf. post 1048 δεῖσχενεύειν Ante 81
 λιδῆσιν — ἰψεν δεῖσχενόν 92 ιταῖαι
 63. 65) 93 ἀττηλον† 93 λοτῶν 98 Ι

HES. 43 *ιστευλόν*, τὸ (B 602) στυχοῦ
Ισχανόν, *Ισχυρόν* 55 *Ισχανέονται*
 καὶ τὰ δύοις Ad 59 *κατέχειν* (O 456)
 αἰδάς καὶ δέως *δίλληστρον* (O 657)
 κοτύλη στρέψεται (*Moer.* 193) 74 *Ισχυρό-*
έπει— τὴν φωνὴν 80 *Ιταβήνυρον* (*Odes*
 πινελ. Λοτὶ δὲ εἰς τὴν *Λαγιλαίαν* τὸν *Ιουνδαλα*
 ρεθεῖσον 91 *Ιτέον*: πορεύετον

-) 45 μάρτυρος οἰκουμενᾶς 46 cf. Ισθμί-
coni. δηρΕΙΩΤΑΝ q. v.) Post 48] 1066 τοχά-
51 cf. σχαλίσαι 52 δεδαρι] 61 τοχερός
1088 Ιταλα (83 Ιτανα Laconice?) 84 Ιτα-
Post 92] 1112 Ιτη· συρ. φ. (cf. Oppian. Hal.
τανα Laconice?)

ἡδὸν Αδ 44 γινωσκότα (H 411) 50 ινώδες,
χατέργοντα (η 161) ἐμβούλωνται. χωλύνονται.
62 ἵσχεσθαι (σ 347) πανεύσθαι Αδ 63
Αδ 65 καὶ τὰ κοίλα τῶν γουπτῶν, ἐφ ἡ
φυνος (Exod. IV 10). λεπτόφωνος. διπεχόμενος
ε V 1). δρός, ἔγον πηγὴ μάλι ὅδεν τὰ θύρια
89 Ιτε (H 372). πορευέτω 90 Ιτεν· πο-

ἴτρια· δέδορα. κλάσματα. η καπυρθόν πλάσματα. [αδ 99] πέμπατά τε καὶ τραγή-
ματα (Ατ. Ach. 1092)
ἴττα (Cyprii) δὲ δρυοκόλαφ, ἴθνικῶς (ε Cal-
limachos)
†ίττεον· οὐσια. Ἡλεῖο
†ίττον· ἐν. Κρῆτες
†ίττυα· ἐπληπτικά. Αλαχύλος
ἴτνιος· μόνος, ὄρφανός. τίνος, ἀπαλός (cf.
τ 521)
ἴτνιος (Ε 724). η ἐσχάτη ἀψίς, η περιαγῆ
τῆς ασπίδος, καὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ παντὸς
περιφεροῦν τὸ τελευταῖον μέρος
ἴτω· ἔστω, γενέσθω (Eur. Med. 798). πο-
ρευεσθω (Η 372), πλοχωρείσθω
Ἴτσωνία (—ιάς Call. Cer. 75). Ἀθηνᾶ ἐν
Βοιωτίᾳ
ἴτυγι (Ατ. Lys. 1110). ἐπιθυμία
(ἴτυγι τινι ἐλκομένη· ἐπιθυμία τινι)
cf. 143
ἴνγυοδρομεῖν· ἐκβοηθεῖν. Βοιωτοί
†ίγγυγι· διάστημα
'Ιγγινής· διάστημα
ἴνγυνη· φωνή (Herod. IX 43), κραυγὴ, βοή.
(συριαμός. διόσης)
ἴνγυμός· τὰ τοιαῦτα καὶ αὐτό
ἴνγκτόν· τορόν
ἴνγυμδι τε (Σ 572). ποιὰ φωνῆ
ἴνγξ· φίλτρον· ἀπὸ ἴνγγος τοῦ δρένου.
τὸ γάρ ὅργον τούτῳ φασιν εἶναι ἐπιτή-
δειον εἰς τὰς μαργανείας, καλέται δὲ καὶ
κιναΐδιον. φασι δὲ καὶ Ἀρροδίτην αὐτῷ
χρῆσθαι. ἀπὸ δὲ τοῦ δρένου καὶ τὰ κατα-
σκευάσματα εἰς ἔρωτας ἴνγγας καλοῦσιν
ἴνδει· κραυγάζει, βοᾷ, ποιῶς φωνῇ (Ρ 66)
ἴνδρες· αὐγεῖς ἀγροί, ὑπεριχίδες
†ίνχμφ· λαχῆ, φωνῆ (Σ 572?) [1120]
ἴφθιμη (Ε 415). δυαδή. λοχυρά. μεγδλη.
λοχυρόφυγος. δερδεία
ἴφι· λοχύτη
ἴφια (Ε 558). μεγάλα μῆλα. λοχυρά. ἀπὸ
τοῦ ἵεναι σφοδρῶς, η σκιρτάν

Ίφιαλος· δὲ Ἐφιάλτης (Ineubos) [25. 26]
Ίφιγένεια (Hermionenses). η Ἀρτεμίς
Ιφικρατίδες (Theophr.). ὑποδήματος εἶδος
†ίφικλος· δυσχερῆς
†ίφιν· καλὺν
†ίφιντάν· κρύφα λαλοῦσαν, αἰνιγματώδες
ἴφιον· λαπάν
†ίφις· ταῦς
Ίφιστιος· ἥρως τις Ἀθηναῖος· ἀφ' οὐ καὶ
δῆμος Ίφιστιάδαι (τῆς Ἀκαμαντίδος;
φυλῆς)
†ίφιτην· ἀγρίτην (λερίτην?)
ἴφλημα (ἴφλωμα Cyprii). τραῦμα
ἴφνα (Aristoph. Phoen. fr. IV). η λυχνίς,
ἀνθος. ἔνιοι λάχανον, δημεῖς λαβαντίδα
(lavanantulam) καλοῦμεν. οἱ δὲ ἀνθός ἀγρά
τῶν σπειρομένων (Ιφνα Theophr. VI 6, 11)
ἴχανῶ· ἐπιθυμεῖ (Ρ 572?)
ἴχανῶν· ἐπιθυμεῖν, γλίχεσθαι, θέλειν, ἡδεσθαι
ἴχανόν· ἀδικητῶν, πτενστιῶν. ἐπιθυμῶν
(v. l. θ 288), γλιχόμενος [41]
ἴχανῶσα· ἐπιθυμοῦσα (Ψ 300?)
ἴχανῶ· ἐπιθυμῶ
ἴχθυνται· ἀλιεύει
ἴχθυοβολεύει· ἀλιεύεις (cf. Call. Del. 15) [46]
ἴχθυόνεν· ίχθυοτρόφον. ίχθυς ίχον
ἴχθυσκεντρον· τρίαιναν
ἴχθυολκός (—ουλκός?). ἀλιεύεις
†ίχθυόνερ (Laced.). ίχθυαγωγοί
ἴχθυοπτής έσχάρα
ίχθυς (ε. c. At. Vespr. 789). Ματικοὶ τὰ
ίχθυοπώλια σύντοις ἐλεγον
? ίχθον· ἀστρον. ἐγχειράδιον. ἐνλοφάτιον
ίχλα· κίχλα
ίχληλ· ήπαρ ύδος, ἐσκευασμένος ίχθυς· η
κίχλη τὸ ὄνονον
ίχματα (Aeoles, h. Ap. 114). ίχνα
? ίχνια· ὑποδήματα. σημεῖα
? ίχντας· ίχνοσκοπεῖ
Ἴχναίην χώραν· τὴν Μακεδονίαν, ἐνθα
τὸ μαντίσιον ὁ Ἀπόλλων κατέσχε, καὶ ειπά-
ται Ίχναίη Θέμις (h. Apoll. 94)

40 Ίτολος· 5 περὶ αὐ-
(8 ἀτυχῆλά?)
12 λυγι; cf. 149. 1093 13 αὐτά 14 τυ-
ρόν 15 (ιγμωσεῖται), ποιὰ φωνὴ 10 col. 308, 37 16 κηραίδιον 17 λύζει, κραυγαγεῖ — πουσσῶ
18 cf. λορκες 22 λοχύτης 28 Ιφικρατῆρες 31 κρυφά 33 παχεῖς C. Dr. Suid.
34 cf. 1126 37 ίφια 40 λαχρόστρων, δοθμένων 47 ίχθυτρόφον, ίχθυόνεν ίχθύν
51 ίχθυοπέτης (Poll. VI 88 X 95) 52 ίχθυς — ωλεῖα 53 cf. Ducang. ἐνλοφάς 55 η
πάρυος (ίχλη — λέρον. ίχθυς η?) 59 ίχνέμη

HES. Ad 99 η τὰ ὑπογάστρα (αδ ἦρον) 1120 ίφι· λοχυράς (Α 38). μεγάλως
25 Ίφιάνασσαν (schol. I. 145). οἱ γεώτεροι ταῦτην ίφιγένειαν λέγουσιν 26 Ίφιστας
(Ίφιστιάδαι). δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς 41 ίχθανῶν. ἐπιθυμῶν (Greg. Naz. C. VII 5
p. 223 Dr.) 46 ίχθνά (μ 95). ίχθνας ἀλιεύει

Ιχνεύει· ἔρευναι, ὅητει
Ιχνεύτας (Herod. II 67)· οἱ τὸν ιχνεύ-
μονες λεγόμενοι
Ιχνηλατῆσαι· ἐκ τῶν ιχνῶν δητῆσαι τινα,
φθηλαφῆσαι, η τὰ ιχνηλατῆσαι τινα,
Ιχνιππος· ὅπου οἱ λίθοι τριβονται. διάνη
Ιχνος (Call. Ap. 12)· σημεῖον, ποδὸς τύ-
πος
Ιχώρ (Ε 340. 416)· αἷμα, κατὰ συμβεβηκός,
ξυπνον, σηπεδών
Ιψή εἶδος σκάληκος κερατοφάγον
Ιψαῖς φθεῖραι, βλάψαι
Ιψαντο· ἔβλαψαν, ἐμίσησαν
Ιψαν (Α 454 II 237)· κατέβλαψας, ἐφθει-
ρας
Ιψαῖς ἀδύνησας, καὶ τὰ ὄμοια
Ιψεται· βλάψει, κακώσει, ἐνοχλήσει, καὶ
τὰ ὄμοια [72]
Ιψόμενον· φθίνοντα
Ιψόν· τὸν κισσόν. Θ(ο)ύριοι [75]
Ιψόν· δευτερήμον
(Ισ [Aesch. fr. 339]· θεράπευε, λάτρευε) 1215
Ιψή· ἐν (Ζ 422)
οἱ μὲν πάντες ιψή κλον ἡματι [ad 77] [78]
Ιώγα· (Αρ. Ach. 864)· ἔγωγε. Βοιωτοί
Ιωγή· σκέπη. [ad 80] αἰγαλός, καταγωγή¹
εὐδένιν βορέφιον ιψή ιωγή (§ 533)
Ἀρίσταρχος σκέπη [81. 82]
Ιωή· † ἀποφορά. πνοή (Δ 276). φωνή (Κ
139). † αὐγή, † ψυχή. † καλνός. [ad 83]
κραυγή [84]
Ιωθεῖς· ὁξεύθεις
Ιωθη· ὁξεύθη. ἔχολθεθη [87]
Ιωκά· διώξεις, δρυή [89]
Ιώ καλλιθύεσσα· καλλιθύεσσα ἔκαλειτο
ἢ πρώτη λέρεια τῆς † Αθηνᾶς

COD. 65 μετασυμ| 70 εἰ. γιαλ 21 εἰ. λάφεται 76 Ιψον· δεσμῷ τήρησον
77 κισιώματα 80 εύδινον βορέων ὑπ. γωγῆ 86 ιωθην· δύνθη ⁸⁶ δύνθη δύνθη
94 λοκάδ., εμ. Συρ. 63 95 λοκός 1200 Ιω — συντόνως 4 Ἐλληνικῶς 5 ἔκαμ-
δοῦντο οἱ ίνες 6 ιωνδος (εἰ. κινώσις) Alh. 328 C 11 ιωρος 12 κερέα 13 ιωχάδος

HES. 72 Ιψεται (B 193)· βλάψει 75 Ιψαῖς (paraph. A 454)· ἔβλαψας Ad 77 καὶ
τῷ βέλει (Θ 82). Ιω (Π 245)· δὲ βαδίζω 78 ισ· η δύναμις (paraprh. E 521), βοή (Κ
139) Ad 80 ησυχία (σιωπή). φωνή. πνοή. βοή (ιωη) 81 ισ μός δύρβος (1213)
82 ιωεῖ· βέλει (Θ 82). Αδ 83 δρυή (ιωκή) 84 ιωήμαν (Ζ 422). ἐν τῷ αὐτῷ ἥμεις
87 ιωθῶς· συνήθως ίθος (εἰωθός· σύνηθες —) 89 ιωκάς (Ε 521). δρυάς. διώξεις
93 ιωκάζ· διώξεις. δρυάς 99 ιψή εμφ· βέλεις τῷ εὐφ· Ad 1201 ὅητει
δρισθεν (εἰ. ίδουες) 7 Ιώνιος· πλάγος, δ' Ἀδρίας 12 ιωτα (Mall. V 18). τὸ στοιχεῖον.
κεραία. καὶ γράμμα 13 ιω (Aesch. fr. 339). θεράπευε, λάτρευε 16 Ιώ (ι. ιωάννης). χρέις.
ἢ ἔχοριστο 17 Ιωαθάμ· ιαὼ συντέλεια 18 Ιωηλ· δγαπήτος κύριον. δρχή 19 Ιο-
νᾶς· ἔρμηνευεται ὑψίστον πονοῦντος. η περιστερά. προφήτης παρ· Ερβαλοις.

Ιωκάδην· πολέμου ἐπιφορδην. καὶ παλινδιώκτον
βοήν. πόλεμον
Ιωχή (Ε 740)· διώξεις. μάχη. βοή [93]
Ιωλία· αὐλακα
Ιωλάχις· πόλις Θεσσαλίας
Ιωλον· μέλαν
Ιωλία· φρημη. δειλή (τ. λαλία)
Ιωνέν (Carm. pop. fr. 18)· βαδίσωμεν, πο-
ρευθδμεν, ἔλθωμεν [99]
10 Ιών (Hom.)· πορευόμενος, βαδίσας, συντελι-
κός ἔλθων
Ιωνες (Herod. I 147)· Αθηναῖοι. οἱ Ιωνες
ἀπὸ Ταρος καὶ οἱ ἀποικοι αὐτῶν. ἔνοι καὶ
τοὺς Θράκας, καὶ Ἀχαιούς, καὶ Βοιωτούς
..... "Ἐλλήνας" [ad 1201]
Ιωνιά (Ατ. Pac. 775)· ὥσπερ όδοινια λέ-
γεται, δην τὰ φόδα φύονται, οὐτως καὶ
Ιωνιά, υπον τὰ λα φύεται καὶ δυομα
πόρρων
15 Ιωνιδης· δπὸ δήμου. εἰσὶ γάρ τινες Ιωνι-
δαι, φυλῆς Αλγηδος
Ιωνιδος· Ἐλληνικής
Ιωνικόν· τρυφερόν· η ἐπὶ τοῦ κατεαγότος,
καὶ Θηλυκοῦ. ἐπὶ τούτη φρέ δικυρφδούντο
οἱ Ιωνες (Menand. fr. I p. 206)
Ιωνικόν (Ephesii)· ιχθύς ποιός [7]
Ιωξις· διώξεις
Ιωπει (Hippoxa)· δεῦρο. Λυδοι
† ιωπάτερ· τὰ ἐν τοῖς ιωατίοις σημεῖα.
30 Αδικωνες
Ιωρός· τὸ ὄρ(ε)ινὸν χωρίον, καὶ τὸ δρός.
καὶ οίκος· καὶ δ τούτου φύλαξ [12]
Ιωχανός (Θ 89. 158)· μάχη. διώξεις, διωγμός.
δόρυθος. δρυή. κοπή
Ιωψ· ιχθύς ποιός παρὰ Καλλιμάχῳ (fr. 38)
[15—19]

K

- Κααρτίας** βάτραχος
καασσανρεῖον πορνεῖον
† κλάσσεται ἀρχεται. Συρακούσιοι [4]
κάβαισος (Cralin. fr. VII p. 79). ἀπληστος·
κάβος γάρ μέρον οιτικόν
καβάλλης· ἐργάτης ίππος
καβάλλιον καβάλλης. καὶ η πρώτη τοῦ
τρικλίνου κλίνη διὰ τὸ δνάκλιτον
Κάβαροι (Antimach. fr. LVII). οἱ τῆς Δή-
μητρος λερῆις, ὡς Πάριοι
κάβασι· κατάβηθι. Λάκωνες [10]
καββλήμα· περιστρωμα. Λάκωνες
Καβείρια· ἔργη δυομένη
† καββιόρνους· κατεσθίων
Κάβειροι· καρκίνοι. πάνυ δὲ τιμῶνται
οὐτοὶ ἐν Αἴγινφ φίσ θεοί· λέγονται δὲ εἶναι
Ἡφαίστον παῖδες (Callim. ep. XLII 1)
† κάβειρος· νέος. Πάριοι [16]
Καβησός· πόλις Θράκης, η καὶ Γάργαρος·
καὶ ἀπληστος (Boeot. pro κάβαισος) [18] 20
καβλέει· καταπίνει [20]
καβλῆς· μάνδρας τῶν θυρῶν. Πάριοι
κάβος (cf. IV Reg. VI 25). μέρον οιτικὸν
χοινικάπιον. οἱ δὲ σπυρίδα [22, 23]
(καγάϊοι· βολβοί cf. 290)
καγκαίνει· θάλπει. ἔγραινει (673) [25]
καγκαλέα· κατακεκαμένα
κάγκαμον· παρ' Ἰερῷς ἔνδου δάκρυον,
καὶ θυμόμα
καγκής πτυνέλουν· (ἀπτυστον)
καγκομένης· ἔγρας τῷ φόδῳ
καγκύλας· κηκίδας. Αἰολεῖς (3194)
- 10 καγρᾶς· καταφαγᾶς. Σαλαμίνιοι
† καγριλαί· χειμεριναί
καγχαλάδα· χαῖρει, γελᾷ, ηδεται. δπὸ τοῦ
ἐν καλάσματι τὴν ψυχὴν ἔχειν
καγχαλάντ· χαῖρειν. γαυρᾶν
καγχαλίζεται· χαῖρει. Ιλαρνεῖ
καγχαλός· κρίκος ὁ ἐπὶ ταῖς θύραις. Σι-
κελοί
καγχαλόσσα (ψ 1). χαρφουσα [39, 40]
10 καγχαλώ· χαλωμαὶ ύπὸ χαρᾶς ανέμαι
καγχαμος· κισσός ύπὸ Κροτωνιατῶν
καγχαρμον· τὸ τὴν λόγχην ἀνω ἔχειν.
Μακεδόνες (?) [44]
καγχάται· γελᾶ δτάκτως
καδαλίσνη· κωλοβαθριστής (*grallator*)
κάδαλοι· κοιλώματα. κωλόβαθρα
† κάδαμος· τυφλός. Σαλαμίνοι
καδαρόν (Maced. οὐ) θολερόν [49]
κάδ· ἐθορε (d 79). κατεπήδησεν [51]
κάδδιχον (Heracleenses). ἡμεκτον, η μέ-
τρον. καὶ οἱ τοῖς θεοῖς θυμόμενοι ἄρτοι
κάδδιχοι [53—55]
καδδρα θέτην (o 493). ἐκομιμήθησαν. Άττι-
κοὶ δὲ κομιμθῆναι
καδία· Σαλαμίνοι θύριας (148)
καδίσκοι· σινύαι, εἰς δὲ τὰ λεπὰ ἐτίθεσαν.
καὶ τὰ ἀγύεια, εἰς ἃ τὰς ὑψίφοντις ἐφερον
Καδμεῖοι· οἱ Πραιτεῖς, ὡς Ἐλλάνικος· η
οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ Κάδμου [ad 59]
30 κάδμος· δόρυ. λόφος. ἀσπίς. Κρῆτες
κάδος· κεράμιον [62]

COD. 1 Forte κάρτας pro σκάρτας 2 καασσαύριον (*malo κασαυρεῖον*) 5 cf. βακδίον
7 καβαήλιον — τρικλίνου καὶ μῆρος 8 πάρειοι cf. Κάδαρνοι 9 καβάσι 11 καβλή
12 κάββηλος 16 ιημέρος — ὄνουμα (cf. κανθήλιος) 19 Philol. XIV 284 21 κάβλη
21 καὶ οινικός 27 κάγκαλον (cf. κωμακόν) 28 πτυνέλος cf. πολυκαγγέας 30 κηκίδας
31 κάγκατα, ταφυράς. σαλμοροι 33 καγχαμᾶν 36 κίρκος 42 κάρχαρον, cf. col.
26, 38 46 (cf. κάνδαλοι) κωλοβάθραι 47 σαλαμινον' (καλάσ· Hom. θ 195) 50 κάδ· δέ-
θορε 56 ἐκομιμθη· Ἄτ. δ. χ. post 56 57 υδρίαν 58 σπύνα εἰς δ — ψήφας 59 κάδ-
μιοι — ἐμανκός — διλυσιτελεῖν

HES. 4 κάσανχα· περιθέραια. πλόκια (*κάλυκας*) 10 κάβαλεν (I 206). κατέβαλε
(583) 16 κάβηλος (l. βακηλος). δ ἀπεσκολυμένος τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ οὖος (v. κάληβος)
18 κάβηλος· πηλός (*χηλός* cf. 21a) πλεκτός 20 κάβις· στρωχωρία. κάβις 22 καγα-
θῆσαι (καθαρίσαι). νεκροῖς θῦσαι 23 κάδυη· κάν (L. κάγκαν' h. Merc. 136) 25 κάγ-
κανα ἔνδα (*Φ 364*). ξηρά, ίλαφρά 39 καγχαλωτον· γελῶ (Z 614), χαίρων (K 565)
40 καγχαλώτοι· χαίρων (I 43), γελῶσιν 44 καγχαλίζειν (Aquil. Iob. LXI 23). ἀθρώσις
γελᾶ 49 κάδδα (*Ω 268*). κατήλθε (αἱ κάδδοι) 51 καδδί κεν (B 160). καὶ δῆ
ἄν η ἐνύχωταιν 53 καδδίαθε· κάθισον (v. Apoll. Iex. 91, 5) 54 καδδί δὲ εἰσε (Γ 382).
κατεκάθισε 55 καδδόνας (T 25). καταδυνάθαι. Ad 59 τὴν δὲ οἰκήην τὴν Καδ-
μείαν ἀποιδόσιν ἐπὶ τῆς διλυσιτελούς νίκης. οἱ μὲν ἐπεὶ ἕτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομα-
χῆσαντες περὶ τῆς νίκης μαφότεροι διπλοκτόνοι· οἱ δὲ ὅτι τῶν ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας στρατευμένων
πάτεντας ἀπολομένων οἱ πλέον ἐπιστρατεύσαντες εἰλον τάς Θήβας, ὡς ἔχειν αὐτοῖς ἀλυσι-
τελῆ νίκην 62 καδῆς (Ps. XXIX 8). ἀγιασμός

- † κάδουσα· είλος σταφυλῆς
καδρανές (καπρό—)· κατωφερές [65]
καδύρος· κάπρος ἀνορχις [67]
Κάειρα (Δ 142). Καρίνη [ad 68] [69, 70]
κάζελε (Aeoles). κατέβαλε
κάηνα· τὰ εὗ καιόμενα ἔντα
(καθαγίσας· τεκροῖς θύσας) cf. 21a
καθαγίσω· [ad 73] καθιερώσω (Ατ. Ly. 238) [ad 73]
καθαίρει· καταλαμβάνει
καθαιρεθήσοντας· καταστραφήσονται
καθαιρεσις· κατάλυσις, καταστροφή
καθαιρομας γῆρας· ἐκδύσμας. Αἰσχύλος
Δαναοίς (fr. 44)
καθαιρῶν· τὸ καθιστών καταδικάσων: οἱ δὲ
μαστιγῶν (καθαιρῶν; cf. 86)
καθανύσας (Xen. Hell. VII 1, 15). συντε-
λέσαι [80]
καθάπτεσθαι· λοιδορεῖσθαι, ὀνειρίζειν.
πράννειν (A 582?). ἐφάπτεσθαι. ἔγγιζεν
καθάπτομαι· πράννω. ὀνειρίζω. ἔγγιζω [83]
καθαπτος, τῷ τόνῳ φις μόναρχος· λίγει
δὲ (Εur. fr. 752) τὸν καθημένον, καὶ
ἐπερραμένας τὰς δοράς καὶ τοὺς θύρσους
ἔγεοφρηκμένους φοροῦντα
καθάρβυλος χλανίς (Soph. fr. 560). πο-
δήρης ἔως τῶν ἀρθυλῶν
καθαρθῆναι· παστιγωθῆναι (78)
καθαρμα (Ατ. Plut. 454). τὸ γορδίων, φ
τὴν ἐστίαν ἐκάθαιρον ἐν ταῖς ἐκτροπαῖς.
οἱ δὲ ἐπειτελῶν δημοσίως περιστίαρχος ἐλέ-
γετο [88]
καθαροποιεῖ· βαίρει
τικαθαρίζων· κομψεύμενος
καθαρῶς (Ατ. Vesp. 1045). σαφῶς, ἀκριβῶς
καθανύσαι· ἀφανίσαι
† κάθε· ἐπίδος
- καθ' ἔαντό (v Aesch. Prom. 890!). αὐτὸς
δὲ λαυτοῦ [95]
καθεδοῦμαι (Menand. fr. CCVII). καθε-
σθήσομαι [97]
καθέδρα· θυσία Ἀδώνιδος
καθέδραι· πένθους ἡμέραι ἐπὶ (τε)τελεύ-
τηκόσι
καθέξεσθαι· ἰδρυθῆναι. καὶ οἰκήσαι [101]
καθείλει (Bocollis?). πρέπει [ad 2] [3, 4]
10 καθείλεις (Philem. Com. fr. XVIII p. 40).
κατέλυσας. ἀπίκτεινας. [κατέβαλας]
καθειμένον (Ατ. Nubb. 538). [ad 6] κερ-
λασμένον
καθειμένον· τὸ κοῖλον καὶ δμαλὸν χω-
ρίον καὶ πεδὸν [8]
καθείναι· (ἐπὶ τῷ) κάτω ἀπολύσας (Pell. I
103)
† καθειπται· καθήφατο
καθειργμένος· ἐγκεκλεισμένος
20 καθείργυνται (Crasin. fr. IV p. 64). συ-
χλείεται
καθείρχται· [ad 13]. ησφάλισται
καθείρχτο· ἐπεψυλάκιστο
(καθείρχθω). πεψυλακίσθω. παρὰ τὴν εἰρ-
κτήν
καθειστόν· είλος φιλήματος
καθεικόν· ἐφικτόν. καταληπτόν
καθειλεῖν σελήνην (Ατ. Nubb. 749. 50).
ἔδοκουν αἱ Θετάλαι τὴν σελήνην κα-
τάγειν [18]
καθέλκει (Hegesias). καταβάλλει
καθέλκομαι· παρασύρομαι
καθέντος· καταχαλάσσαντος (152)
κάθεμα (Antiphon. fr. LXXXVIII p. 157). δ
κατὰ στήθους ὅρμος
καθέμεν· χαλάσαι
καθέξει (non Hom.). κρατήσει
καθέξομαι· [ad 25] ἀνέξομαι [26]

COD. 67 cl. καιέτα, κήτα, νέπιτα et Apoll. lex. 99, 19 68 Verba ἐπὶ τὴν μιαίνουσαν
legebantur inter ἐναντίων et τέτακτα gl. 73 71 καεῖλη cl. ἔγκαρδειν, δίλλει, ἔχελεν, σέλειν
73] ante 71 73 δαισ· 84 καθημένου καὶ ἐπερραμένως — θυρὸς ἐξεσφρηκμένους 85 ἀρύλων
cf. καταρρῇ 87 ὁ — ἐκτροπαῖς 93 καθέται 102 καθήκει Post 4 κάθεικται,
παραγένται, π. cl. καθίκται 5 καθείλας 6 καθημένον cl. καθιέμενον Post 6 κα-
θημήσαντες, κανθίνεται; cl. καθίμῃ 7] post 41 καθημένον Post 9] καθειχόμενον·
καθανᾶ] cf. 154. 169 καθῆ] 14 καθείρχτω 17 καθείρχτω

HES. 65 † κάδροι· κάθισον (53) 67 κάεια· καλομίθα Ad 68 ἐπὶ τὴν μιαίνουσαν
69 καέτην (Δ 27). ἔκαυον 70 καείλετο (Ζ 287). κατεκέλεύτο Ad 73 συτελέως. καὶ (ad
καθανύσω) — παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ (Ant. 1081) ἐπὶ τῶν ἐναντίων τέτακται 80 καθάπαξ (φ 349).
συλλήθητο, παντελῶς 82 καθαβαλνεῖς (cf. Eur. Hipp. 671). ἐπὶ τῶν δυσλύτων τι ἐπιχειρούν
των λιένων (Zenob. IV 46). 88 κάθαρον (Κάθ—). λειπεῖ Δῆμητρος. ή σωροί (κορδέλαι) 93 κα-
θεδεῖται (Ατ. Aeh. 1818). καθίσαι (Moer. 12). 97 καθεδοῦται (Ezech. XXVI 16). καθεοθή-
σονται 101 καθειργμένοις· κατελθών (καθιγ—). Ad 2 ή χάσσαι (163). 3 καθεῖκρος
(Ξ 104). καθήψω, ὑβρίσαις 4 καθεικοντες· καθήψαντες (163). Ad 6 κατερχόμενον 8 κα-
θειμένον· κάθοδον (κάθομον Phrot.) Ad 13 καθήφατο 18 καθελεῖς (β 100). κατενέ-
κτες Ad 25 ἀνέχομαι 26 κάθεις (Zach. XI 13). κάλασσον

καθεσάμενος· χαλάσσας
καθεσαν (Aeoles)· κατέθηκαν
κάθεσιν· καταπυγήν. οίχησαν
καθεστηκότος· παρεστηκότος
καθέστηκεν· ἔστη
καθεστός· παρεστός. αὐτόθεν ψιάρχον
καθέτο (Aeoles)· κατέθετο
(καθέτος) μελβόδος [34]
καθηγεμών· δύογός. διδάσκαλος
??καθ'· ηδυπάθειαν· τὴν σαρκικὴν ἐπι-
θυμίαν
καθῆκαν· [ad 37] ἐνέβαλον
καθῆκαντο· κατεβάλοντο
καθῆκοντα· προσήκοντα. δικόλουθα. ἀρμό-
ζοντα
καθηγόντως· δεόντως, πρεπόντως, προσ-
ηρόντως
καθήκουσιν· δρόπτονται
καθήλωσε· τοῖς ὑλοῖς ἐσφριγεῖν
καθήπτετο· ὑβρίζειν, σινείδειν
† καθηρῶν· καταπτήσων (καθαί—) [45]
καθῆστο (Eur. Bacch. 1102)· ἐκαθέστο
καθηγμένον· κατελθόντα, καταντησαντα.
φθάσαντα· ή καταγύμνειν
καθιδοὶ· ύδριαι. Ἀρκάδες (57) [49]
καθιδρῆσαι· καθηρᾶσαι. στήσαις [51, 52]
καθιεροὶ· θεῷς ἀνατιθησοι [54, 55]
καθικέσθαι· ἐφάψασθαι. τύφαι
καθικνεῖσθαι· καθάπτεσθαι. καταβαίνειν
καθικομένοις· ἐλθοῦσι
καθίκοντο· καθήφαστο [ad 59]
καθίκται· παραγεγένηται, παρεγένετο (cf.
post 104)
† καθιλύσας· δθροίσας
καθιμά (Agr. Vespr. 396)· καθίσαι, χαλᾶ
καθιμήσισθω· καθιστάσθω
καθιμῆσαντες· καθέντες (cf. post 106)
καθιμῆσε· κατήνεγκεν ή κατήντησε
καθιμονεύει· καθίσαι (cf. κατιμ—)

COD. 31 ἐπηρ (ἐποτίν?) 32 παραστός — ἐπάρχον
θηδι· 38, 39 = 39, 38 καθήκοντο Post 41] 107 Post 42] 163; καθήμεισε 36 schol.
Plat. p. 495 65 καθιμαι 66 καθήσαι 70 καθίζον 73 καθίσαν 77 κατά-
λογον post καθομον, καθ'· — προσήκουσαν post όμοιον (78 παωτικά?) (82 καθοπτον-
εύόρατον?) Post 85] 203 καθδοι 88 forte κόδουριν vel καθφρην 90 καθυλομέντων

92 | λήν 96 καθυφαίνειν 99 καθυφεῖς — καταλι

HES. 34 καθεύδειν (v 141)· κοιμᾶσθαι. ψλ[ο]γοῦν Ad 37 κατέβαλον, ἐχάλασαν
(Act. Ap. IX 25) 45 καθίσον (A 565)· καθίζου 49 καθιδρος (Ierem. VIII 6)· κεκυρ-
κώς 51 καθιέμενον (Act. Ap. X 11)· καχαλασμένον (106), κατερχόμενον 52 καθίν-
τος· καταχαλάσσαντος (121) 54 καθιέμενον· καθαψάμενον (post 109, 169) 55 καθέ-
λοιμι (Agr. Nubb. 749)· ἀπολύν (cf. 117 et 109) Ad 59 ἐδάσσαν (καθῆκαν) 68 καθί-
ζεσθε (Exod. XII 22)· καθάψασθε, κρατήσατε Ad 75 καθίστα (I 202)· 84 καθορμα
(Pose. II 13 [15])· τὰ ἐνορμα, περιθέματα ἀρραβωνικά, η κόσμα πειτραχήλια 85 καθός·
σπυρις (κάρδες et 667) 89 καθίσειν· ἐξίθετο 93 καθύπερθεν (B 754)· ἀνωθεν,
ὑπεράνωθεν

καθιμόσι· χαλάσσιν [68]
καθιέδμενον· καθαψόμενον (cf. post 109)
κάθιξον (Dor.)· κάθισον
καθίπταται· † ἐπάνω πέτεται
καθίπταξις (καθιπ—)· πομπῆς δύναμι
καρφ· λακεδαιμονίος
καθίσαν (Allīi)· καθίδρυσαν
καθίσατο· ἰδρύσατο (v. ἐκαθ—)
[ad 75] στήσαι. ποιήσαι
καθιστῶ· δείκνυμι. ποιῶ
καθόδοις· ἀγωγαῖς. κύκλοις
(καθ' οίμοι)· κατά λόγον. καθ' ὅδον τὴν
προσήκουσαν (Eur. El. 218?)
† καθολικά· συγγενικά. λάχωσες
κάθομα (Callim. fr. CCXCI)· κατὰ τὸ αὐτό
καθομον· καθ' ὅμοιον
καθοπτεύει· καθορῇ (1842)
† καθοπτρον· ἀράτον (1844)
καθορίζει· δρίζει [84, 85]
20 καθ' ὅσον· ὅσον
καθ' ὅσον οἶδον τε· καθόσον δυνατόν
ἐστιν
† καθυσοφήν· ἀλάσκεια [69]
καθυλομαρεόντων· ὑλην ἐχόντων πολλὴν
καθ' ὑπαρ· κατ' ὄναρ
καθ' ὑπερβολάν (Soph. O. T. 1196)· ὑπερ-
βιλλόντως [93]
καθυπερτέρους· πλεονεκτοῦντας
καθυπισαντίτο· ώμολογεῖτο
30 καθυπειναι (Demosth.). ἐνδούναι, ὑποχω-
τρεῖται, καθυποβάλλειν (—αλεῖν)
καθυπηκάμην· ἀφήκα, ε(l)ασα
καθυφήκεν· ἐνδέδωκεν
καθυφῆς· προδόψ (Demosth. 343, 3t). κα-
ταλίτης
καθυπηρευμένα· καθ' Ομηρον εἰρημίνα
καθ' σφραν (Theocrit. XVIII 12)· ἐν πάσῃ
σφρᾳ. κατά καιρὸν
καθώς· ωσπερ, καθάπερ

33b legebatur post 32 36 κα-

θηδι· 38, 39 = 39, 38 καθήκοντο Post 41] 107 Post 42] 163; καθήμεισε 36 schol.

70 καθίζον 73 καθίσαν 77 κατά-

λογον post όμοιον (78 παωτικά?) (82 καθοπτον-

εύόρατον?) Post 85] 203 καθδοι 88 forte κόδουριν vel καθφρην 90 καθυλομέντων

π

χαθωσιωμένος· διακείμενος
χαθωσιτσε· κατέθυσεν. Εύριπιός Μελεά-
ρηφ (fr. 543) [205. 6]
κατατα· δρύματα. ή τα ύπο σεισμῶν κα-
ταρραγέντα χωρία [8—11]
καὶ δή· ἐπὶ τοῦ ἡδη
καὶ γάρ τοι (Dem. pr. coron.)· τουγαροῦν
[14. 15]
καὶ ἐν δᾶι (epic. inc.)· καὶ ἐν τῇ μάχῃ [17]
κατέτα (Nic. Ther. 60)· καλαμίνθη. Βοιωτοὶ 10
καὶ ὃ φησι· καθὼς λέγει (288)
καικάσει (*—ση* Βοεοῖ)· καταγελάσαι
καικίνης· ὁ (*κεκίνησο?*)
Καικίλας· ἀνεμός, ἀπὸ τοῦ Καικοῦ ποταμοῦ
† καὶ κλάει· κατάζει (κακκλάει· κατάζει)
Καΐκης (Aesch. fr. 139. 140)· ποταμός
καικύλην (Callim. fr. CXL)· τὸν κεφα-
λῆν [26—29]
καὶ μάλα δικαῖως (Menand. fr. II p. 227).
καὶ πάνυ εἰκότως
καὶ μάλ' ἐν δικῇ δικαίως [32. 33]
καὶ μὲν τὸν· καὶ τούτων μὲν [35—38]
καινεῖ· φονεύει. κτείνει
καινία· νίκη
καινίσας· καινῶς χρήσασθαι. καὶ ἔγκαι-
νίσαι
καινίτα (Cyprii)· ἀδελφή
καινίτας (Cyprii)· ἀδελφούς, καὶ ἀδελφάς
καινός· νέος, νεαρός [45]
καινοτομῆσαι· καινὸν ποιῆσαι
καινοτομεῖν· καινὴν λατομίαν τέμνειν
[48—50]

καινυσθαι· νικᾶν. [ad 51]. σχοινεύεσθαι,
μετρεῖν ἀγόρι
† καινυμένα· διαφθείρουσα
καινυται· νικᾶν. προφέρει
καινύτω· νικάτω [55. 56]
καὶ πολλόν (Call. Apoll. 109?)· καὶ πάνυ [58]
† καιπετος· ἄξινη
καὶ πρόκα τε δή (Herod. VI 134)· ἀντὶ¹
τοῦ ἀφνω [61. 62]
καιρόμα· μέρος τεός. η δμφίεσμα (Callim.
fr. CCXCV)
Καιράτοις· οἱ Κρωσσοί, ἀπὸ ποταμοῦ
(Call. Disc. 10) [65]
καιρία· τὰ μέρη τὰ λεπτά. [ad 66] αφέ-
λημα· η ἐπικινδυνα· θανάσιμα· η ἐπιτη-
δεια [67]
καιρός· χρόνος. η τόπος καίριος. η δ τῶν
ἐπτὰς ἀριθμός
καιροσσέστων (η 107)· μεμιτωμένων· και-
ρὸν δὲ τὸ μίτον φασίν· οἱ δὲ τὰς παρο-
φὰς τῶν διμερότων. οἱ δὲ εὑ κεκαιρωμέ-
νων, τουτέστιν εὐ ὑφασμένων· καιρώ-
ματα γάρ τὰ διαζωματικά τῶν σημύδων
πλέγυματα
καιρότερον· ἐνωρότερον. Ἀχαιός (*tragicus*)
καιροψυλαχῆσαι (Demosth. 678, 18)· και-
ρὸν ἐπιτηρῆσαι [72]
καιρωταίνει· τοῦ στήμονος τοὺς συνδέσμους
καιρωτρίδες (Callim. fr. CCCLVI)· ἐγρα-
30 στρίδες. ὑφαστρίδες [75]
† καισεκπρώπιον· δρέπανον. ἔηρονόπιον
(Poll. X 128) [77]

COD. 203 καθοσ] 4 κατέληπνεν κατεύθυσεν (7 καιάτας?) 16 ἐνδᾶι 18 cf.
κάεια, κήτα 19 ὥφησι 22 καικοῦ (v. αἰολέν, ἀπάκαψινος) 33 καὶ καὶ μὴ
39 ἐκτείνει 41 καινῷ 42. 43 καινῷ 47 καίνειν. λατοεῖν 51 cf. ε 7147 60 προ-
κατέδη 63 καὶ ϕάμα 64 καὶ ϕάσι· οἱ καθεῖσις 69 μεμπτομέγων 70 ἐνωρότερον,
ἐπ

ἀχαιεί 71] post 74 καιρωψυλαχῆσαι 74 καιροστρίδες 76 Π. e. καισε κρωπίρ ε
Pherecyde

HES. 205 καὶ ἄλλως (Γ 408 I 699)· καὶ ἀρεν τούτων 6 καιεντο (I 88)· ἐκαίοντο
8 καὶ αὐθίς (Α 140)· καὶ αὐτίς. καὶ πάλιν 9 καὶ αὐτῷ (Z 338)· καὶ ἴων αὐτῷ 10 καὶ
ἀχνύμενοι περο (B 270)· περιπλούνεινον 11 καὶ γάρ ὑ (Α 113)· καὶ γάρ δή 14 καὶ
δή μοι· καὶ δή ἡροὶ 15 καὶ εἰς (Γ 408)· καὶ αὐτῷ 17 καὶ ἐπετηρίας (Ps. XXXVII 2).
ἀργισθης. η ἐπετηρίας 26 Κάιν (Genes. IV 1)· κτήσις 27 καὶ λεπτυνώ (Ps. XVII 42).
συντρίψω 28 καὶ... ὑφασμάτις. Ρωμαῖοι 29 καὶ μάλα (Α 217)· καὶ λιαν, καὶ πάνν
32 καὶ μὲν πεῦ (Α 273)· καὶ δὲ ἐμοῦ 33 καὶ μέτοι καὶ ἐτι καὶ μήν (236) 35 καὶ
με πρὸς μῦθον ἐειπε (B 59)· καὶ προσεῖπε με τῷ λόγῳ 36 καὶ μήν (λ 582)· καὶ ἐτι
37 κατεγε· καίτοι 38 καὶ μιν (Α 201)· καὶ πρὸς αὐτήν 45 καινοτάφια· νεκροτάφια
48 καινονρυηκότα· νέα πράγματα ἐγγαμένον (κεκαι—) 49 καὶ νῦ κε (π 71)· καὶ ἄν
50 καὶ νῦ κεν (Α 750)· καὶ δή ἄν Αδ 51 ἀφανεῖσθαι (ad αινωθαι) 55 καιοντων
(Θ 521)· καιέσθων 56 καὶ οὐ διεφωνησεν (1 Regin. XXX 19). οὐ διεφυγεν 58 και-
ποτέτοι (Α 213)· καιποτέσσι 61 καὶ ϕά· καὶ δή, αὐτάρ 62 καὶ ϕ̄ ἐπεισαμένη
(Φ 424)· καὶ δή ἐπελθοῦσα 63 καιρατιοῦσι· τοῖς κέρασιν πληγουσι (κερουτιᾶσι) Ad
66 βέβαια (ad κύρια) 67 καιροθεοῖσι (Α 291)· κρατουσι. προτρέχουσιν 72 καιρϕ̄.
ροπλάφ (κερϕ̄) 73 καισάραι (Byzant.)· περικεφαλαῖ 77 καὶ συμβιβάσεις (Deuter.
IV 9)· καὶ διδάξεις

καὶ σφῶιν (Callim. Ep. XIII 3?). καὶ αὐτοῖς [79, 80]
 καίτοι γε (Αγ. Ach. 617).
 καὶ τοὺς εἰς ἐνην· καὶ τοὺς εἰς τρίτην
 καίτρεαι· ὥπλα Ἰβηρικά· οἱ δὲ κυρτίας
 (q. v.)
 καὶ τῶν· καὶ ἐκ τῶν, κατὰ συναίρεσιν καὶ-
 καὶ τῷ πόδε· καὶ τοὺς πόδας, δυπέκτης
 [86, 87] 10 καὶ ὡς φησι· καὶ ὡς λέγει (219)
 κάκα· κακά: ἢ ὅρνεον (Dorice κάκα)
 κάκαοι· βολβοί (καγδίοι?)
 κάκαλα· τείχη. Αισχύλος Νιόβη (fr. 161)
 κακαλίς· τάρκωσσος (cf. ἀκακαλίς) [98]
 κακανδρίας· ἐπί κακῷ δυνάμεως
 κάκας ἐπιβάθρας· τὸν τῆς κακίας ύπη-
 ρέτας· ἐπιβεβηκότας [96, 97]
 κακεστοῦν· κακή κατάστασιν. ἢ ἀπραγίαν
 κάκη· δειλία (Eur. I. T. 676). ἢ κακία
 δὲλλα τῆς ἡμῆς κάκης (Eur. Med. 1038)
 κακουχίας
 κακιγορος· κακώς λέγων, κακολόγος
 κάκην (Aesch. Sept. 192). κακίαν. κακέμ-
 φατον φαδ κάκηη). ἀδοξον, δισκλεή (αδ
 κακήν B 114)
 κακίζει (cf. Herod. III 145). κακολογεῖ
 η κακή κόντες· κακὸς ὀλεθρος (v. κάκονες)
 κακιζόμενος (cf. Thuc. V 75). ταπεινο(υ)-
 μενος
 κακιθά· λιμηρά
 κακιθής· ἀτροφος, †ἀμπελος
 κακιθές· χαλεπόν (Nic. Ther. 152). λιμηρές
 (—θαῖς —ραῖς)
 †κακιθην (κακηθήν ?). τὴν ἀτυχῆ
 κάκιον· εὐτέλεστερον
 κακιτ· ἰδροῦν ἀρχοματ. Λάκωνες
 κακκάβα· πέρδις

COD. 82 ἐρης 84 Cretice καττῶν pro κακά τῶν? Sed cf. Greg. Naz. de vita sua p. 31 A 89 κακά 94 κακανδρείας — κακά (95 cf. III Macc. II 31 (23)) 99 πελλά 301, 302 κακήν, κάκων δικέφατο δυσκλεή legebantur post 97 6 cf. Arcad. 49, 25 Choerob. An. Oxx. II 229, 22 7 Forte ἀπέλος κακιθές (νυμια infestum) 11 ἀρχόμενα (—κηκίω) 20 κάκαλον 20—21] 21, 20 22 κακκός; cf. ἀκαρές 23 ἡβῶν 27 κακοδαίδων — ἐπαχθείς 29 κακοδιέβολος 34 cf. ἀκμηνος· ἄσιτος 35 κα-
 κοτερής; κακούπτων 36 κακολή· κακοδέρηη (41 κακοπάνης· μεθυστής) 46 κα-
 κόρας — εὐήλω

HES. 79 καὶ τάν· στοάν (v. κλίτα) [καὶ τοι] 80 καὶ τί αἰρήσομαι; (ερ. ad Philipp. I 22) καὶ τί βουληθῶ; 86 καὶ χερσί (A 77 Eur. Hec. 837). καὶ ἔργοις 87 καὶ
 ὡς (Hom.). καὶ ὄμως 93 κακαμηνατο (K 52). κακά ἐβουλεύσατο 96 κακεσόντες
 (A 606). κατακομη(ηθ)ησόμενοι 97 κακελέγχεα (B 235). κακά ἐλέγχει Ad 314 ἡ πέρ-
 δεξ (κακκάρη) 18 κακειόντες (A 606). κοιμηδέντες, κοιμ(ηθ)ησόμενοι 24 κακορα-
 φίγης· κακομηχανίας 30 κακοεργός (σ 54). ὁ τὰ κακά ἐργαζόμενος 31 κακοειμονας
 (σ 41). κακοδύτους 32 κακοηθίας (Rom. I 29). κακοτροπίας 42 κακονες· κακός
 δλεθρος (304) 43 κακοπάθεια· μοχηρία

κακκάβη· κρίκον. ἢ χύτρα, ἢν ἡμεῖς κάκ-
 καβον (Arist. fr. VIII p. 1029)
 κάκκαβος (Antiphon. vol. III p. 99). †ἢ λο-
 πᾶς [εδ 314]
 κακκάζειν· τὰς ὅρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν
 φθεγγομένας Ἀττικοί
 †κακαλέα· κατακεκαύμένα (κακή—)
 κακκεῖαι· κατακαῦσαι (λ 74). (κατα)κοιμη-
 θῆναι [18]
 κακκεῖναι· κατακόψαι. Πάφιοι
 κακάνη· χόπρος (Αγ. Pac. 162). ἢ κάθευδε.
 Λάκωνες
 (κακκάδει· κατάξει) cf. καὶ κλάει
 κακκλαδὸν (Cyprii). κάταξον
 κακκόρ (Lacones). ὁ μικρὸς δάκτυλος
 κακκάντιον· σκαφῖον [24]
 κακόβας· ἐπὶ κακῷ ἤκων
 κακοδαίμονιαν· ἀτυχίαν
 κακοδαιίμων (Αγ. Ach. 105). δ θεῷς πεπεθῆς
 κακοδεκτεύοντα· κακῶς δεχομένη
 κακοδιάκονορ· κακοκονόμος. Λάκωνες
 [30—32]
 κακοί· ἀνανδροι, δειλοι, δυστυχεῖς, κακο-
 δαιμονες
 κακόκηνημος (Callim.?). κακόφθαρτος. κα-
 κόσιτος
 κακοκτερής· κακῶς θάκτων
 κακολαῆ· κακοδερκῆ
 κακομήτης· κακόθυνος
 30 κακομήχανος· κακόθουλος
 κακόνοια· υδρις
 κακόνο(υ)ς· κακονοῶν
 κακοπινής (Soph. Ai. 381?). κακός· με-
 θυστής [42, 43]
 κακοπράγμων· παροῦργος
 κακοπραγοῦς· κακοεργοῦ
 (κακοπάνης cf. 341)
 κακορμίάς· κατακόψας. παρὰ Εὐκληφ

† κακόρδας· ἀπεχώρει [48. 49]
 κακορραφέας· κακοποιούς, κακοπράγματος
 κακορροθεῖ (Eur. fr. 713 Αγ. Ach. 577)·
 κακολογεῖ λιονταρέ, ώβρίζει
 κακός· δειλός, δεινός, πονηρός (Apoll. 94, 12)
 κάκης· δοσύμενος (A 105)· δεινῶς ἐμβλε-
 φάμενος
 κακοσχόλους· κακοῦ κατὰ τὴν σχολὴν
 κακότατος (Soph. El. 236)· κακότητος
 κακότης· κάκωσις, βλάβη
 † κάκουλοι· κακοὶ σκληροὶ, † κύαμοι
 κακουργεῖ (Menand. IV p. 245)· κακὰ ἐρ-
 γάζεται
 κακούργος (Menand. IV p. 253)· δόλιος,
 κακὰ ἐργαζόμενος, κακοήθης, κακότροπος
 κακουργίς (Alexid. fr. III p. 415)· ασθένεια,
 διμέλεια, ἀθεραπευσία
 κακόχαρτος (Hesiod. opp. 23. 193)· δ κα-
 κοῖς χαίρων [62]
 κάκτος (Philetas Ath. 71 A)· ἀκανθα, ψφ'
 ἢς ἔαν πληγῇ νεφρός, ἀρρεῖα λεῖχε τὰ δστᾶ
 εἰς αὐλούς
 κακὸς τῶν (Αρ. Eq. 769)· καὶ ἐκ τούτων
 κακυκία· ὄφοφαγα (ν. καρκινεῖα)
 † κακύναι· ὄφοφαγῆσαι
 κακυνεῖ· κακῶσι (—ύνει· κακὸς εἶ?)
 † κακυάδαι· λαχνόφρωνοι (cf. σχαῦδαι)
 κακχάζει· δτάκτως γελᾶ, † δσμένως, ἀδρό-
 ως, δπαιδεύτως
 κακχαρτος· κατάχαρτος
 κακχαρεῖ· δραπετεύειν, κακουργεῖ [72]
 κακώς (Dor.)· δειλός [74]
 κακώς· δεινός, ταπεινός
 ? κάκωσις· ταπεινωσίς, δεινωσίς
 καλα· ὁδεύτων τὸ σύνηθες, καὶ ἀντὶ ἐπιφ-
 ῥήματος τοῦ καλῶς (o 10) προπερισπομέ-
 νων δὲ τὰ ἔντα (Callim. fr. CCCCLXIX,
 Io. trag.)
 καλαβίς· τὸ πειριστὸν τὰ λοχία (καλλ—)
 καλαβούδια (Eupol. fr. XVII p. 494)· ἐν
 τῷ τῆς Δερεάτιδος λεφθ' Ἀρτέμιδος φόδομε-
 νοι υἱοί
 Καλαβρίαν· τὴν Μεσαπίαν χώραν. *Piv-*
θων [81]
 καλαβρός· βάρβαρος

COD. κακορα[(54 schol. Aesch. Ag. 201) 57 cf. κανρός 64 cf. καὶ τῶν (71 κακω-
 ρεῖ?) 73 κακός 77 καὶ αὐτὸς — παροξυτόνος 79 καλαβούτοι — αἰδόμεναι (409) 80 με-
 ραντίαν — ἀλέθω 82 cf. καλλαροί 87 καλάδη, πατατεῖς 90 παροιμία (ν. σκαλ—) 93 πα-
 ράθεσιν (94 καλᾶς τὸ λιστίον?) 98 συγγενείας — ἀλιτῶν 403 κερυνήται — καλαμίνδας

HES. 48 κακοραφίας· κακοσυνθεοίς, κακοθυλίας
 μηχανία, κακοθυλία, κακουργία 62 καχτενε (Z 164)· φόνευε, ἀνέλε, κατάτενε
 καχτερον (o 312)· χείρον 74 κακὸν δὲ φέρτερον εἰη (P 105)· οὐ τῶν κακῶν τὸ
 κρέπτον 81 καλαβρισθείσαν (lob. V 4)· γολενασθείσαν

καλαβήτας· καλαβστῆς
 καλαβύτας· τούς κωλώτας. Ἀργεῖοι
 καλαδία· φυκάνη
 † καλαβώτης· ἵζθūς ποιός, καὶ σαῦρος
 (Levit. XI 30?)
 καλὰ δὴ παταγεῖς (Ατ. fr. XXIV p. 994)·
 καλὰ λαλεῖς
 καλάδει· ὄγκονται. Ἄγαιοι (395)
 † καλαθα· † λαλαβοι. οἱ δὲ ἀνθη (ad ΚΑΛ-
 ΛΕΑ)
 καλάθαρβα· παροινία
 καλαθηφόροι· οἱ τὰ † παγειρικά (Δημη-
 τρακά) φέροντες
 καλαθίσκος (Eupol. fr. XXXV p. 520)· ελ-
 δος δρηγεσος. καὶ σκεῦος γυναικείον παρὰ
 Μενάνδρῳ (fr. CCCCVIII)
 καλάθος· ποτήριον, δ καὶ ψυκτήρ. καὶ τὰ
 ὑπὲρ τὸ πρόσωπον μέρη, καὶ ἀγγείον, ἐν ὃ
 γυναικούσιν οἰδηρον. καὶ γυναικείον σκεῦος
 εἰς τρίων ἀπόθεσιν
 Κάλατς· τὸ λιστίον. καὶ ὄντα κύριον
 † καλαμα· δύκος (388. 638). ἵζθūς
 καλαμαία· ἔλδος ἀκρίδος, ἦν καὶ μάντιν
 καλούσα (schol. Theocr. X 18)
 καλαμάται· τρυγὴ τὰ δυντερα μέρη τῶν
 ἐλαῶν (cf. Deuter. XXIV 22)
 καλάμη· τὸ τίλος † φίρεν τοὺς παροίκους.
 δηλοὶ δέ, ὡς τινες, καὶ ἀκαρποὶ ἥλικιαν
 (ξ 214 T 222). ἄλλοι ἐπὶ τῆς εὐγενείας τοῦ
 σώματος· ἄλλοι τι λείψανον. ἔστι γάρ κα-
 λαμη κυρίως τὸ ξυλάδες τῶν σταχύσων,
 ἢ τὰ ἐπὶ τῶν ἀμητῶν λείψανα, ἐξ ὃν πε-
 ρισσευμάτων ἔσται γνῶναι πόσος ἦν ὁ καρ-
 πός (ν. καταμηγγές)
 καλαμητρίδες· αἱ τὰ δράγματα συλλέγουσαι
 καλάμια· τὰ στελέχια
 καλαμίνδαρ· πλάτανος † ιδονυεῖς
 καλαμίνθη (Ατ. Eccl. 648)· πόα, ὁμοία
 ήδουσμφ
 καλαμίς· κοσμάριον τι περὶ τοὺς πλοκά-
 μους. ἔνιοι σύνηγγα. ἄλλοι χρωσοῦν περι-
 τραχίλιον καὶ γραφίσων θήκη... δὲ τῶν
 τοῦ γάλακτος ταρσούν. καὶ ὁ ἀλευτικὸς κά-
 λαμος. Κερυνίται δὲ τοὺς μικροὺς τέττιγας
 καλαμίδας καλοῦσι

57 cf. κανρός 64 cf. καὶ τῶν (71 κακω-
 ρεῖ?) 73 κακός 77 καλαβούτοι — αἰδόμεναι (409) 80 με-
 ραντίαν — ἀλέθω 82 cf. καλλαροί 87 καλάδη, πατατεῖς 90 παροιμία (ν. σκαλ—) 93 πα-
 ράθεσιν (94 καλᾶς τὸ λιστίον?) 98 συγγενείας — ἀλιτῶν 403 κερυνήται — καλαμίνδας

49 κακοραφή (μ 26)· κακο-
 μηχανία, κακοθυλία, κακουργία 62 καχτενε (Z 164)· φόνευε, ἀνέλε, κατάτενε
 72 κα-
 κτερον (o 312)· χείρον 74 κακὸν δὲ φέρτερον εἰη (P 105)· οὐ τῶν κακῶν τὸ
 κρέπτον 81 καλαβρισθείσαν (lob. V 4)· γολενασθείσαν

καλαμός· ὄδοφος (q. v.). Καύσι. καὶ τὸ ἐπι-
τιθέμενον τῆς λύρας ὑχεῖον (Soph. fr. 36).
καὶ τοῦ αἰτου δὲ καυλός. καὶ αὐλός
καλαμοτύπορ. ἵξεντής. Λάκωνες
καλαμώμενον (Cratlin. fr. CXIX p. 213).
καλαμᾶσθαι λέγονται, ὅταν ἐκ τῶν τε-
τρυγημένων πλοιείματα τινὰ συνάγωσιν
ἢ στάχνας

καλαμῶται· εἶδος ἐσχάρας
καλαοίδια· ἀγῶν ἐπετελούμενος Ἀρτέμιδος
παρὰ Λιδώνιον (379) [410—12]

καλαρίνες· όχεται. Λάκωνες
καλαρρυγαλ· τάρφοι. Αμερίας
καλάσιρις (Herod. II 81). χιτών πλατύση-
μος, ἡ ἡνυοχικὴ καὶ ἱππικὸς χιτών. ἔνιοι
δὲ λινοῦ καὶ ποδήρη χιτώνιον ἴσχρόν.
Ἄριστοφάρης Θεσμοφοριαζόντας (fr. VI
p. 1080)

† καλασίριτα· τὰ λογία, δὲ καλούσιν φά-
† καλαυνεῖ· τρυφᾶ. ἐμπίπλαται

† καλαυρεῖ· τρυφᾶ
‡ καλαυρόφις· βακτηριοφόρος [20]

καλαύροπα (Ψ 845). ἔνδον, φ τοὺς βόας
βάλλουσιν

καλαύροψ· ποιμενικὴ

κάλαφος· δασκάλαφος. Μάγνητες [24—26]

καλέοντι (Callim. ?)· καλοῦνται

Καλέος· ὄνομα, καὶ μοιχός [29, 30]

καλέστο· [ad 31] δινέλαθεν ἐκ λειπού-
χίας

καλεύειν (Aeoles). λιθοβολεῖν

† καλέχει· κατέκεισο. Πάφιοι [34]

† καλημνεῖ· καλεῖ σαφῶς [36]

καλήτισθωρ (Ω 577). Ἰδαῖος κήρυξ

καλιαῖ (Call. Dian. 96). νοσσιαῖ ἐκ ἔνδον.

καὶ ἔνδονά τινα περιέχοντα δύλματα εἰ-
δότων. δηλοῖ δὲ καὶ σκηνὴν (ἢ) οἰκίαν
[ad 38] [39]

κα λεῖδια· ἐντερα. Κύπριοι (cf. γάλλια)
[41—43]

καλεήν (Hesiod. opp. 299. 372). τὸν οἰκον.
κυρίως δὲ τὸν ἀπὸ ἔνδον οἰκον· καλα-

γάρ τὰ ἔνδον

καλιθοῖς· οἶρος. Ἀμερίας

† καλικον· βόθρον

καλινα· ἔνδοντα

καλινδεῖσθαι· κυλέσθαι

καλινοί· δοκίδες

καλιοί· τὰ εὐελῆ οἰκήματα

καλιον· ἔνδραγον. βακτηρίδιον

καλιός (Cratlin. p. 63 Eupol. fr. V p. 442).
τὸν δεσμωτηριον. καὶ ἔνδον, φ ἰδεόντο. καὶ
οἱ μικροὶ οἰκοι καλιαὶ (—οι) καὶ καλι-
δια

20 καλίς· σκέπαρον (pro σκαλίς)

καλιστρεῖν (Callim. D. 67 Cer. 98). καλεῖν
(490)

καλίομαι (Dor.)· καλοῦμαι

καλιώσαι· τὰ πρόξει. πατάξαι

καλκαίνεται· φροντίζει. ταράττεται (pro
καλχ—)

καλλά (male) ἡ κάννα· κάλαμος

(καλλαβίς· τὸ περισπάν τὰ ισχία [cf. 378]
ἡ γένος ὁργήσεως δασημότις τῶν ισχίων

κυριούσιων [471])

καλλά (ατ. Ερρ. 497). οἱ τῶν ἀλεκτρυό-
νων πώγονες

† Καλλαῖς· γένος ἰθαγενῶν

καλλαροι· βάρβαροι (v. καλαβροί) [63]

καλλεῖ (σ 192). τῷ μύρῳ τῷ τῆς Ἀφροδί-
της [65]

καλλή· ἀνθη. πορφυρᾶ. (καὶ πᾶν πορφυ-

COD. 4 ληρω 5 ἡχίον 6 | τύπον 7 ἀκολήματα 15 ἡνοχικόν — (χιτωνί-
σκον) 21 καλαύροπον 22 καλάβρωψ 23 μαγνή 33 cf. λεύχεται (35 καλῆ-
ύμνει κ. λάκωνες Μεινέκε, καλῆμι· καλώ Σαπφώ?) 37 ἡδίες 38 οἰκίαν 45 I. q.
χάλις 49 καλιοί 51 κυράδον 55 καλίσματι· κολοῦμαι 59 καλλαιοί (v. 424)
63 τὸ 65 καὶ — ἥρα] post 459 μορίου — καλλαῖ τὰ

HES. 410 κάλαον· καλὸν. ψιλοπόδιον (v. κάλλον) 411 καλαός (θ 195). τυφλός
412 κάλοι (q. v.). σχοῖνος 20 καλαύροπα (paraphr. Ψ 815). ποιμενικὴ ἄράθον, καὶ βού-
κολικήν 24 καλέα· τὸ γένειον τοῦ διάκτορος (κάλλαια) 25 καλεούμην (A 293). καλη-
θείην 26 κάλεον (Δ 477). ἐκάλουν 29 καλεσαμένη (Ξ 188). καλέσασα 30 κα-
λέεσθαι (η 313). εὐχέσθαι. καλέσασθαι. Αd 31 ἐκάλουν (Δ 54). 34 καλήβος· ἀπεκο-
λημένος τὸ αἰδοῖον (βάκχης) 36 καλήν τ' Ἐπικάστην (λ 270). ἢν οἱ μεθ' Οὐρανοῦ
Τοκαστην καλούσιν. Αd 38 κυρίως νοσσιαῖ ἐκ ἔνδον 39 καλῆγυναῖκα (B 638). καλᾶς
γυναῖκας φέρουσαν 41 καλιδόνη· περιβόλαιον βασιθαρικὸν (κάρδυν) 42 καλλιεργεῖν.
καλᾶς τοῖς λεόρις χρήσασθαι 43 καλίζωντοι (Η 139). ἀπὸ μέρους (καλαῖ) 63 καέλλειπε
(Μ 92). κατέλλειπεν 65 καέλλειπον (I 364). κατέλειπον

ροειδές χρώμα. ἐνιοι δὲ τὰ ποικίλα (Aesch. Ag. 932), καὶ παρ' Ἁγυπτίους χρώμα καλαΐνον. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ μύρου. καὶ τὰ βαπτά ἔρια Καρολ. fr. XLV p. 563)

καλλη· εἶδος ἀνθοῦς ποιὸν πρὸς βαρῆν δρμόσχον [67]

† καλλής· καρπίου

καλλιαρ· πιθηκός. παρὸς Λάκων [70]

καλλιβάντες· δμοια σμιλίοις καὶ φαλίων, ἐν αἷς τὰς ὄφρες κοσμοῦσιν αἱ γυναικεῖς [ad 71]

Καλλιγένειαν (Aristoph.)· οὐ τὴν γῆν, δλλὰ τὴν Δημητραν. οὐδεὶς γάρ οὕτως ἔφη τὴν γῆν καλλιγένειαν. οἱ μὲν τροφοὶ αὐτῆς· οἱ δὲ ἕρεμοι· οἱ δὲ ἀκόλουθοι

? καλλιέπεια· καλλιεξία

† καλλιδέρφα (θ 439?)· καλλιονύμφη

καλλιερεῖν· θύειν, λέρουργειν, καλῶς τὰ λερά ποιεῖν. (καλῶς τοῖς λεροῖς χερσασθαι) cf. 442 [76]

καλλιέρημα· θυσία εὐπρόσδεκτος

καλλικόμων· εὐπρεπῶν

† καλλικριτα· χελώνην. οἱ δὲ φάσκην [80]

Καλλινικος· δύναμα κύριον. καὶ εἰδὸς δρῆσεως ἐπὶ τῷ τοῦ Κεφέρου ἀναγωγῇ (Agr. Ach. 1231). ή νυκτῆς (cf. Eur. Med. 765)

† καλλινοτάτη· κρήνη καλᾶς φέουσα [83]

καλλιπρωτον (Aesch. Sept. 533)· εὐπρόσδεκτον

καλλιπυργον (Ar. Nub. 1021)· καλὰ τείχη ἔχουσαν

καλλιπλάσε· Ιππότα

Καλλιρόη· κρήνη (ἐν τῷ Ἀττικῷ) [88]

Καλλιστη· ή Θήρα τὸ πρότερον (Collim. Ep. XXVII 1). καὶ ή ἐν τῷ Κεφαμ(ε)ικῷ

Ιδρυμένη Ἐκάτη, ήν ἐνιοι ἀρτεμιανέγουσιν [90]

Καλλιστώ (Empedocl. 13)· γυναικεῖα θεός ἐρωτική, διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτω

COD. 66 καλλῆδος, d. μιὸν σ^ο

85 ἔχον 86 καλλιπόρε· ἵππικότα 94 |φεγγεῖς 98 cf. ἀλοσούριος δλοθούριον φαμ-
μοῦτης) 500 καλλινεσθαι 1 καλλιντήρια 2 |τις, κον| 19 cf. σκαλαπτῆς ετ
σκαλαπτεῖν (δέυποδει Συρ.)

HES. 63 καλλειπε (M 92)· κατέλλειπεν

67 Καλλιρόη· κρήνη 70 Καλλιάρος (B 531)· πόλις

όρχησεως δεγημώνως τῶν λεχίων κρατουμένων (ι. χυρτουμένων; εδ καλλαβίδες)

καλλώνη (Υ 53)· χωρίον λεροπρεπές 80 καλλίμος (λ 639 Greg. Naz. C. VI 19 p. 221).

καλλιστος· ή λύρα τὸ ἥρειον. οἱ δὲ καλλίμοις (q. v.) 83 καλλιπρᾶρος (Z 298)· καλᾶς παιεῖται ζύγουσα. εὐπρεπές 88 καλλιέρδοιο (ε 441)· καλῶς φέντος 90 καλλιστρεῖν.

καλεῖν (466) 97 καλλειψιν (Σ 89)· κατάλειψιν

9 κάλλος δὲ δρόχθον (Greg. Naz. de vita sua 135)· σχοινία δὲ ἐτίνασσον

11 καλούσσοντες (Σ 14)· διώκοντες. θορυβοῦντες

12 καλλονή· εὐπρέπεια

πούς· ευφυθάλμους (542)

καλλισφυρος (ε 333)· καλή, διὸ μέρους. εὐρυθμος

καλλιτόκου· καλῆς τεκούσης, εὐτόκου.

καλλιφεγγεῖς· λαμπροί

καλλιχέλωνος (Eupol. fr. IV p. 482)· δρόλος. εἰχε γάρ τὸ νόμισμα χελώνην ἐπιχειραγμένην

Καλλιχορον· ἐν Κνωσσῷ τοῦ Αδριανοῦ τοφ [97]

10 καλλιώνυμος (Arist. ΗΑ. II 11, 7 VIII 15, 1)· εἶδος ἤχθος. μεταφέροντες δὲ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου ἐτασσον ἀνδρός τε καὶ γυναικός

καλλύν· καλόν (Dor.) υποπόδιον (Aeol.) cf. 410

κάλλος· τὸ τῆς Ἀφροδίτης μήρον καλλεῖ μέν οἱ πρόσωπα (σ 191)

καὶ τὸ σύνηθες καλλύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι (q. v.)

καλλυντήρια· κοσμητήρια καλλυντήρις· κορείς

καλλυντερα· σκόλοπες, χάρακες. κοσμητήρια

καλλωπίζεσθαι (Xen. ΚΠ VII 4, 14)· κοσμεῖσθαι (500)

† καλός· βασιλεὺς (cf. κοαλδεῖν) [506]

καλλοι· τὰ σχοινία, δι' ᾧ ἀναπτάται καὶ κατάγεται τὸ κέρας, καὶ τὸ ἀρμενον

καλοκαγαθι· δυαδότης καλοκοπῆσαι· εὑλοκοπῆσαι. η σχοινο(κο)-πῆσαι [9]

καλοκοπῆσαι· εὑλοκοπῆσαι. η σχοινο(κο)-πῆσαι [11. 12]

καλόντης· εἰρων. Ρόδιοι

κάλος (cf. ε 260)· σχοινιον. καὶ καλώδιον (554) [15]

καλοτιθηνα· καλότροφα

καλότριχον (καλλί—)· τὸ δόλαρτον

καλοτύπος· δρυοκολάπτης

καλπάξει· δέξιπόδης σακκάξει (δαριζει?)

COD. 71 σμηλίοις — σφαρψ 72 Δημητραν γῆν — γεριαν

σ^ο 98 cf. ἀλοσούριος δλοθούριον φαμ-

μοῦτης) 2 |τις, κον| 19 cf. σκαλαπτῆς ετ
σκαλαπτεῖν (δέυποδει Συρ.)

65 καλλειπον (I 364)· κατέλλειπον

Ad 71 ἀνθη (ad καλλί) γέ γένος

σχοινών (Υ 53)· χωρίον λεροπρεπές 76 Καρλι-

καλλιστος· ή λύρα τὸ ἥρειον. οἱ δὲ καλλίμοις (q. v.) 83 καλλιπρᾶρος (Z 298)· καλᾶς παιεῖται ζύγουσα. εὐπρεπές 88 καλλιέρδοιο (ε 441)· καλῶς φέντος 90 καλλιστρεῖν.

καλεῖν (466) 97 καλλειψιν (Σ 89)· κατάλειψιν

9 κάλλος δὲ δρόχθον (Greg. Naz. de vita sua 135)· σχοινία δὲ ἐτίνασσον

11 καλούσσοντες (Σ 14)· διώκοντες. θορυβοῦντες

12 καλλονή· εὐπρέπεια

κάλπη· ἵππος βαδιστής. καὶ εἶδος δρόμου
κάλπις· ύδρια, στάμνος
κάλπος· ποτηρὸν εἶδος
κάλτος (κάλτια Rhinthus)· ύποδήματα κοῖλα,
ἐν οἷς ἵππεύονται
καλύβη (Herod. V 16 Thuc. I 133)· σκηνή.
πατάς
καλυβίς· πατάς
κάλυγες· τὰ ἔμβρυα [27]
† καλυδίλα· γένιφρα
Καλυδναίη· παλαιά
Καλυδναῖον· ἀρχαῖον, παλαιόν
Καλυδναῖος· Αἴδινον· καὶ † πρωτῖνος. καὶ
ἀρχαῖος, παλαιός [32]
Καλυδώνιος αἰξ (Comic). Καλυδώνιον
ἔνθοξον ὅν. αιγα δὲ διὰ τὸ ὄθωδίναν φαῦ-
λον, δαῦνον ὄντα
κάλυκα· κάλυκιν
καλυκᾶς δρόμοις, (Σ 401) περιτραχηλίους
κομμους (περιθέραια, πλόκια) cf. κάλυκα
καλύκειος λιθος· ὃ ἐν ταῖς σάλπαις γινό-
μενος
κάλυκες· γυναικεῖος κόσμος
καλυκίζειν· δυθεῖν
καλύκιον· μικρὸν ἕδον
καλύκων· τῶν ὄμματοφύλλων
καλυκωπός· εὐόφθαλμος [43]
κάλυξ· τὸν ἀνθος τοῦ ἕδουν, τὸ μῆ ἐπεπα-
σθὲν ἀνθος. ἡ σύμφη. καὶ τὸ ἐνθετον. καὶ
ἡ χρυσὴ σύμφη· ἡ τοὺς πλοκάμους περιέ-
χουσα. ἔτιοι ἔμβρυοι (526) ἀπόδιδόσι κά-
λυκας, οἱ δὲ βλαστήματα. σημαῖνει δὲ
καὶ τὴν θαλασσίαν πορφύραν (κάλχη?)
καλύξις· ἕδον καλύκα
κάλυξις· κόσμος τις εἰς ἕδον
καλύπτειν· σκεπάζειν, κρύπτειν
καλύπτειρα· [ad 48] κεφαλῆς καλύμμα τι
καλύφιον· ἐνύπνιον [50]
καλχάνει (Tragici)· ταράσσει. πορφύρει.
στένει. φροντίζει. ἀχθεται. κυκῇ. ἐν βυθοῦ 40
ταράσσει[τα]:

COD. 20. 21 = 21. 20 20 κάλπις 21 κάλπη (22 κάλπιον Ath. 475 C)
 24 στηλῆρη 25 καλυβός, παστός 26 καλυγίσ 29 καλύδρας. ἡ (31 Λόνιος?) 35 κά-
 λυψιν κάλυκα ἀντιστρόφως (v. προσελθών) 37 ἀλπαις 40 καλυκὸν 42 καλύκοντος
 (v. καλοπούν) 48 καλυπτρα· καλύμματα 49 καλύριον, ἐνύπνιον 51 cf. καλ-
 ει καχλάνει (52 Κάλχης νεῦ Καλχηδών?) 55 καλῆς λαμπάνεις τὸ (57 καμασοὶ Μεινεκ.)
 58 ὥρασσει 60. 61 = 61. 60 [62] post 73 καμάσαι; cf. ἔκαμαξε; 635 64 κρι-
 τῶν (65 Coraet Strab. vol. IV p. 235 66. 67 cf. ἔκαματεν εἰ καμωρέων 72 cf. κα-
 μακίς, καλαμίς) 75 | στένεις cf. κεμασῖνες 76 βάραδρος 80 καματήρον
 HES. 27 Καλυδάι (B 677)· al. νῆσος πλησίον Ρόδου 32 Καλυδών (B 640)· πό-
 λις 43 κάλυντρα· κόσμητρα (—λλ—) Ad 88 κόσμητρα (κάλλυντρα) 50 κάλυντρα·
 σπάδαι φοινίκων (Levit. XXII 40). σκόλοπες, γάρμακες, σταυροὶ (503) Ad 61 καὶ τὰ ὑπὸ
 ταῖς ἀπαδενδράσι ἔντα 63 κάμαξις (Σ 563 Hesiod. Scut. 298)· τοῖς ὑποβαστάζουσι τὰς ἀμπέ-
 λους ἔντα 73 καμάρ· κοιτῶν καμάφαν ἔχων (563)

Κάλχας· Στράτεις (fr. IX p. 790) τὸν πο-
ταμόν φησιν, ὃς ἐστι τῆς Χαλκίδος
κάλχη· † ἀρχέρα. πορφύρα. ποτάνων ἀν-
θροφόρον (Alcman. fr. 30). μέρος κεφαλῆς
κύονος (C. I. I p. 282 A)
καλώδια (Eupol. fr. XVIII p. 556)· σχονία
(514)
κάλων· κάλον. ἀπ' εὐθείας τῆς κάλως λάμ-
βανε. καὶ τὸ σύνηθες
10 κάμακας (Eur. El. 852)· κοντάρια δρόθα, ἢ
καλάμους ὁρέες
† καμάκασος· ὥσει τις λέγοι ἐν τῷ β(αρ)ά-
θρῳ, ἢ τῷ κρημνῷ, ἢ δεσμωτηρίφ (576)
κάμακες· δοφάτια ἱππια. καὶ δρόθα ἔντα
ὑπὸ ταῖς ἀπαδενδράσι
καμακίς· κοσμάριον, δι τοὺς πλοκάμους πε-
ριέχει. δινοὶ σύριγγα (v. καλαμίς)
καμάν· τὸν ἄγρον. Κρῆτες
κάμαξ (Ar. Tr. VII p. 1119)· δόρυ. σχίζα [ad 61]
 (καμάξας· σείσας) [63]
καμάρα· κοιτῶν καμάρας ἔχων (572) (ἢ ἀπὸ
τῆς ἀμάξης σκηνὴν [Hegod. IV 69]) cf. 767
καμάραι· ὁσταὶ στρατιωτικαὶ
καμαρεύοντα· φιλοπονοῦσα. πορίζουσα
καμαρεύω· σφρείνω. φιλοπονῶ. πορίζω.
κακοπαθῶ. συνάγω
† καμάρης· δέσμος
καμαρία (—άριον)· κοιτῶν καμάρας ἔχων
† καμαρινῶς λέγει· παροιμιακῶς, λέγει
ἀποτόμως· ἀνδρείως
καμαροί· στήλαι, ἐν αἷς ἀναγέγραπται δι
περιορισμὸς † τῆς Λοισίας
καμαρίς· κοσμάριον γυναικεῖον [73]
καμάσσειν· κραδαίνειν, τινάσσειν, σείσειν
† τὰ μίσω
καμαρῆνες (Empedocl. 214 HSt.)· ἀχθύες
† καμάσσος· βάραδρος (557)
καμάσσονται· πτερύσσεται
καμαστίς· μέτρον τι. Άμεριας (599)
κάματος· μόσος, ιόπος, μόχθος, πόνος
καματηρόν· ἐπίπονον, ἐπίλυκον

- καματώδης· νοσώδης
 καματῶν· κοπῶν [83]
 καμβατήθεις (Delphi)· καταπονηθεῖς
 † κάμβει· παύεται (601)
 † καμβολαίαι· καπολογίαι, λοιδορίαι (καρβολαί?) [87. 88]
 καμέιν· κοπάσαι. ή δικῆσαι, νοσῆσαι. αποθανεῖν. ἐπικελῶσαι κατασκευάσαι
 καμινοί· καμινεύτρια. τινὲς κεκμηκνήτιαι τὰς
 ἴνας, ἀπογεγραμνία·
 γρηγορίανοι (σ. 27) [91. 92]
 κάμινοι· εὐπλευροὶ βάσεις, λαχυροὶ καὶ εὐσχιοὶ
 κάμινος· μέρος εἰ τῆς νεώς (κάμιλος?) [95]
 καμμάρφαι (Aeoles)· καταλαβεῖν
 κάμμαρφις· μέτρον σιτικόν, τὸ ημιμέδιον. Αἰδεῖς
 καμμάρφως (Dor.)· τὰς ἔρυθρὰς καρίδας
 καμάστην· μέτρον εἰ (578)
 κάμματα (Nicocles Laco)· τὰ φαιστά. δμοίσις
 καὶ αἱ καματίδες φύλλα δάφνης, ἐν
 οἷς σκέπουσαν (τὰ φαιστά. Λάκωνες)
 † καμμει· καθέξει (585)
 καμμένειν· καταμένειν
 κάμμερος· δχλὺς (κέμμερος)
 καμμονίην (X 257)· τὴν ἐκ καταμονῆς
 νίκην
 κάμμορος (εἰ 160)· κακόμορφε
 † καμμορέων· καπολαθῶν (566)
 κάμμνει· νοσεῖ. ἐργάζεται, κοπιᾷ. [ad 607]
 διδοῦνταί τε
 καμμορος· μλήρων τὸ δένδρον
 καμπαλέας· καμπύλας
 κάμπειος δρόμος (cf. Eur. IT. 81). [ad 10]
 καμπεσίγουνος· ἡ Ἐρινύς, δπὸ τοῦ
 κάμπτειν τὰ γόντα τῶν δμαρτανόντων
 καμπεσίγυνα (Orpheus Clem. Al. p. 15)·
 κάμπτοντα τὰ μίλη· γυνὴ γὰρ τὰ μέλη [13]
 κάμπη· κῆτος παρὸς Ἐπιχάρμῳ
 κάμπιος· ἵπποδρόμος. Σικελοί
- καμπούλιο· ἴλαιας εἶδος. Λάκωνες
 καμπυλόχοις· δρότροις·
 καμπτεῖν (Ar. Thesm. 58. 73)· τὸ ἐν τῷ
 φίῃ καμπάς ποιεῖν
 καμπτόμενος· ἐπικλινόμενος
 καμπύλα· [ad 21] στρεβλά [22]
 καμψικίνσυσα· βαρβαρίζουσα
 καμψόν· καμπύλον
 κάν· καὶ δῇ ἀν. δλλά
 † καμῶ· ἐργάσουμαι [27]
 κανᾶ· κανίσκια
 κανάβια· κυνηγετιά, φύς γυγγαδοι. ή ὑποδήματα ποιά (Poll. VII 94)
 κανάβιος κηρός· φ χρῶται οἱ ἀνδριαντοιοι πρὸς πλάσιν
 κάναβος (Aristot. HA. III 5)· τὰ ἔντα, περὶ
 ἃ τὸ πρότον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν τιθέασιν. οὐδὲν καὶ οἱ λεπτοὶ καὶ ἀσαροὶ κάναβοι λέονταν
 κανάδοκα· γελή (χηλὴ στρατη?) ὅστοι.
 Λάκωνες
 κανάδος (Maced.)· σιαγόνες, γνάθοι
 κανακίς· ἔλφος (κινάκης)
 κανάξας (· ἔχλας) [ad 33]
 καναστρόν (Nicoph. com. p. 854)· δστρα-
 κον, τρυβίλον, κανοῦν
 καναφόρος· μεσόδημη
 καναχή· [ad 38] δύκος. ἥχος, κραυγὴ
 καναχῆδα (Hesiod. Th. 367 Call. Del. 45).
 30 ηγητικός
 καναχίει· οιμώχει
 καναχίζειν (non M 39)· ἐψόφει, ἐφάνει,
 ἐκραύγασεν [42]
 κανδαλοί· κοιλώματα, βάθρα, κωλοθάδραι
 κανδαρος· δυθραξ
 Κανδαλήλας (Hipponeat. fr. 1)· Ἐρυῆς. ή
 Ἡρακλῆς
 κανδοφόροις· μελανεμονούντας
 κανδόχα· κῆλη. Λάκωνες (632)

COD. 90 κάμινοι, καμινεύτριαι — κεκμηκνῖαι — ἴνας ἀποβεβηκυῖαι γορκάμινοι
 (93 cf. λαρινοί) 96. 97 καμαί 98 καμάρον — κανίδας 600 φεστά — καμματίδαι.
 Verba φύλλα — σκέπουσαν legebantur post καμματα; Λάκωνες post 602 1 καμνίει· κατεσθίει? 4 καταμόνας 10 καμπεῖς 11 καμπ· 12 καμπεσόγυνα 14 καμπικήτος
 16 καμπούληρ 17 καμπελόχοις, δρότροις 31 cf. σκοίπος (32 κανδόχα) 33 κα-
 νάδοισι, δύνεις 38 καλάμα 39 καναχίδα, ηγητικήν 43 κωλοθάδρα; cf. κάδαλοι

HES. 83 κάμβαλεν (E 343)· κατέβαλεν. [κατέλαβεν] cf. 10 87 καμβρίζοντα
 (Δ 223)· δμελούντα 88 κάμεν (ο 105)· ἐκοπάσαν 91 καμεῖται (B 389)· κοποῦσαν
 92 κάμετον (Θ 448)· ἐκάμετον. δυτικῶς 95 Κάμιλος (B 656)· πόλις Γόρ-
 δουν Αδ 607 ὄγυζεται Ad 10 δρόμοι τινὲς ἵσαν κάμπειοι οὐκ εἰδεῖς καὶ διλοΐ, διλά
 καμπάς ἔχοντες (α 2279. Zenob. IV 47) 18 καμπισέγυνα· δμοίσις Ad 21 ἐπικαμπή (E 97)
 22 κάμψα· θήκη, γλωσσοκομεῖον 27 καμψίον· Ad 35 ταράξας (αδ καμάξας;
 cf. 562) Ad 38 φόρος (T 365) 42 κάνδη, γυνὴ ή καν (650)

χάνδυλος (Aristoph. fr. CLXXXIII)· διὰ λα-
γῆσιν καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος
πέμπει ἐδώδιμον
(χάνδυν· περιβόλαιον βαρβαρικόν) cf. 441
χάνδυς (Xen. K.P.)· χιτῶν Περσικός, ὃν
ἐμποροῦνται οἱ στρατιῶται
χανδύταναι ή κανδύλαι (Diphil. p. 393
Menand. p. 92)· ἡσανθήκαι, ὅπου τὰ πο-
λυτελῆ ἱμάτια ἔβαλ(λ)ον
Κάνδωλος (Aeschrio)· κακοῦργος, ληστής 10
κανεῖν· κτενεῖν, ἀνελεῖν. δθεν τὸ κανοῦν,
ἀπὸ τῶν κανομένων λερίσιν (schol. Nic.
Th. 560) [53. 54]
(χάνητας· καλάθον) cf. 672
χάνιτρον (L. κανήτιον)· κανισιον
κανηφόροι (Hermipp. fr. II p. 389)· ἐν ταῖς
πομπαῖς αἱ ἀξιωματι παρένονται ἐκανη-
φόρουν, ωσπερ καὶ ἐν τοῖς Παναθηναϊοῖς.
οὐ πάσαις δὲ ἐφείτο κανηφορεῖν
κανηφόρος· ἀναφορεύεις. τῶν τυμφῶν ἡ 20
τὸ κανοῦν φέρουσα
κανθάρεως (Theophr. CPI. II 20)· ἀμπέλου
εἶδος
κανθαρίς· χρυσοειδῆς ἵχθυς (Numenius).
ἢ ἀνθρώπινον λυμαντικόν [ii] σίτον καὶ ἀμ-
πέλουν καὶ κήπων (Theophr. HP. VIII 10, 1)
κανθαροὶ Αἰτναῖοι (Ar. Pac. 72)· μεγά-
λοι, ἀπὸ τῆς Αἴτνης
κανθαροὶ· ποτηρίου εἶδος, ἀπὸ τοῦ κατα-
σκευαστοῦ (Comici), καὶ ποιός ἵχθυς 30
(Arist. HA. VIII 13), καὶ πλοίου εἶδος
(Menand. p. 174). ἡ δὲ δακτύλιος τῶν λερῶν
κανθάρου σκιά· παρομίᾳ ἐπὶ τῶν φο-
ρουμένων τὰ μὴ ἄξια φόβου
Κανθάρον τοὺς λιμήν (Ar. Pac. 145)· οὐτω
καλεῖται ἐν Περιαιτ
κανθήλιος (Lysipp. com. p. 746)· ὡμός.
μωρός. ὄρος
Κανθῆλα· τὰ ἐν τῇ πρόμνῃ τῆς νεώς ἐπι-
καμπή ἔνδια, τιθέμενα πρὸς σκηνοπήγια. 40
καὶ τὰ σάγματα τῶν ὄρων (Ar. Vespr. 170),
καὶ τὰ τούτοις ἐπιτιθέμενα λύγια πλέ-
γματα, καὶ τῆς Βιθυνίας ὄρη

κανθῆλας· τὰς δνοιοθήσεις. Αισχύλος Σε-
λαμνίας (fr. 216)
κανθίαι· σπυρίδες (-ίδες· σπυρόδες?)
κανθίς· ὄντις, καὶ ὄντος.. (ὄνθος?)
κανθός· δ τοῦ ὄφαλου κύκλος (Moschion.
fr. 10, 3), καὶ ἡ δναπνοή τοῦ καπνοῦ ἐν
τοῖς ἴπνοις, τινὲς δὲ καπνοδόχην, καὶ μῆ-
ποτε οἱ χτερόποδες, Σικελοί καὶ εἰς δ τὰς
κάχρας φρύγουσιν
κανθωνι (cf. Ar. Pac. 82)· κανθάρωφ
κάνι Ισαι (Ar. Ran. 685)· παρομία [ad 71]
[72]
κανκανον ὑλαν (Tarentini)· ἔχραν ὑληρ
κανναβίς· Σκυθικὸν θυμιάμα, δ τοιαύτην
ἔχει δύναμιν, ὥστε ἴξικαζειν(ν) πάντα τὸν
παρεστῶτα. ἐντο δὲ φυτόν τι λινῷ ὅμοιον,
ἔσι οὐ οφράσσαν ἱμάτια ποιουσίν. Πρό-
δοτος (IV 74), τούτου τὸ σέρμα θυμασίν
κανναβίσαθήναι· πρὸς τὴν κάνναβιν ἴξι-
δρωσαι καὶ πυρισαθῆναι
κανναθρα· δατράβη ἡ ἀμάξα, πλέγματα
ἔχοντα, ὡφὲ ὁ πομπέουσαν αἱ παρθένοι,
ὅταν εἰς τὴν Ἐλένης ἀπίσων. ἐντο δὲ
ἔχειν εἰδώλα ἐλάφων ἡ γυπῶν
κάνναναι· φιλοῖς, καὶ τὰ Αἰγύπτια πλέγματα,
ἀφ' ὧν καὶ τὰ κάνναθρα
καννηκες· πλέγματα ταρσῶν: καὶ εἶδος γῆς
χρυσολίθου (αἱ βάλληκες, q. v.)
Καννάνον πανδόκιον
Καννάνον πήγιασμα (Ar. Ecc. 1090).
εἰσήγεγκε γάρ ούτος πήγιασμα, ὥστε τ διε-
λημμέρους τοὺς κριτομένους ἐκατέρωθεν
ἀπολογεῖσθαι [81]
κάντορες· οἱ κρατοῦντες (κράντορες?)
κανῶν· κτείνας (Eur. Herc. l. 865). ἡ τὸ
εἶλον, περὶ δ ὁ μίτος (Ψ 761), καὶ αἱ τῆς
δαπίδος φάρδοι (Θ 193), ἀφ' ὧν δ τελαμῶν
ἴξηπτο (κανόνες ἐκαλούντο)
καπαλαῖ (Dor.)· κάπτοι
καπαλεντάς· ὄνηλάτας
καπαλίζει· γενυγλατεῖ
(καπᾶναι)· φάτναι
καπάνη· τριχίνη τυνη

COD. 48 διαλαγαστὸν (50 καρδύτανες, καρδύταλις Poll.) 52 κτείνειν 57 ἀμφορεὺς
— ἡ 58 κανθάριος 60 αἴτναι 63 κανθάρων 64 κανθάρως — δρομη 65 προ-
σκηνοπήγια 66 cf. κονθηλαὶ εἰ κονθυλούμενα 69 πάποτε ὡς 70 κανθῶν, καθαρῶ
(Αν κανθῶν ἥλαστάς ἀσφον Callim. fr. CL ?) 71 κανίσαι (cf. Ισαι ψῆφοι) 73 ςῆην 74 κα-
ναμίς — Φράσαι 76 κάνα 79 κανόνον (<κείον?>) 80 κανόνον 83 ἐξηπτεύ-
83] κάλος ἐκαλούντο post 85 84 καπαλαῖ· κ. φάτναι post 86 (καπῆλας = κάπτοις)

HES. 53 κανεῖσοις (a 147)· κανοῖς, μαγλοῖς, κανισιοῖς 54 κανεῖν (θ 69)· κα-
τοῦν Λαδ 71 μετενηγεμένη ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις φερομένων ψῆφων Ισων. ἀπολύν-
ται γὰρ τὸ ἐγκλήματος, διόταν Ισαι ἐκενεχθῶσιν αἱ ψῆφοι 72 κανίας· καλάθος (654 κάνη-
τας) 81 κανοῦν· κανισιον. δισκάρτον (lex. octat.)

καπάνια· δρπεδόνες
 καπανικάστερα (Aristoph. p. 1150)· ἀπὸ^{τῆς φάτνης, χορταστικώτερα τινὲς δὲ ἀντὶ}
^{τοῦ μείζονα. καπάνιας γάρ ἀπήνας λέ-}
^{γουσιν}
 καπαρδεύσαι (Hipponect. fr. 1)· μαντεύ-
 σασθαι
 κάπας· † μεμφρίς· ἥ φάτνας
 κάπατά· κατακόψις. Πάφιοι
 καπατάς· καθορῶν. παρὰ Εὔκλφ [95]
 καπεμβαφίσων· ὁ ἐπεμβάπτων
 (καπέτην [Dor.]· καταπέτην) cf. 748
 καπετίς· κοῖνιξ (Polyaen. IV 3, 32) [99]
 κάπετος· τάφος, σορός, ὄργυμα, βόθρος. οἱ
 δὲ σκαπετόν (Σ 567 Ω 797)
 Καπετώλιον (Simylus)· δρός
 (Καπετώλιος)· ὁ Ζεύς
 κάπη· φάτνη [703]
 κάπηλα· ἡ κρεψτωλις ἀγορά παρὰ Ταρα-
 τίνοις
 καπηλεύει· μεταπωλεῖ, οντοπωλεῖ. καὶ τὰ
 πρός τὰς τροφάς καὶ πόσεις
 καπηλεύοντες· πραγματεύομενοι
 κάπηλος· μεταπράτης, ὁ τὰ πρός τὴν κάπην
 πιπλάσκων· κάπη δὲ ἡ τροφή^{τροφή}
 κάπηνει (cf. Eur. Cycl. 418)· ἐπήνει
 καπηλοδύτης· ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ ἔδο-
 μενος
 καπηλη· (*—η*)· δόκοις ὁ κυβερνήτης κάθη-
 ται. πάσσαλος, περὶ δὲν κατειλήσαι τὰ σχοι-
 νία. καὶ τὸ δὲν τῷ πρώτῳ κοιλωμα, ἐνδια
 οἱ ναῦται πάντα δηοτίθενται [11]
 κάπηξ· ἔσλον τι ἐν τῇ πρώτῃ τῆς νεάς
 ὑπερέζον [18]
 κάπια· τὰ σκόροδα. Κερυνῆται
 καπιθή· ἀγγεῖον, χωροῖν Ἀττικᾶς κοτύλας
 δύο
 Καπιών· κιθαροφικοῦ νόμου δύομα [17]

Καπνίας (Ατ. Vespr. 151). Ἐκφαντίδης ο
 τῆς κωμῳδίας ποιητής Καπνίας ἐπεκα-
 λέπτο διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν. καὶ
 οἶνος δὲ καπνίας λέγεται ὁ κεκαπνιασμέ-
 νος. καὶ κάπνεως ἀμπελος ἡ μέλαινα [17]
 καπνίσαντες· καπνὸν ποιῶσαντες
 τὴν πανούκορυνθάζεται· σκιρτῆ παρὰ Ἐπι-
 χάρωφ
 καπνὸν· φυτόν, πνεῦμα (*ἀπος*). καὶ ὁ τοῦ
 φοίνικος φλοίος, ἐν φένερπται ὁ καρπός.
 καὶ ἡ πρώτη ἐφυσίσ. (τινὲς δὲ τὸ ἐλάχι-
 στον. οὐκ εὖ)

ος

τὴν κάπουνπλή· φάρυγξ [28]
 κάπωπα· καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ γράφεται
 κόππα, τὸ ἀνεστραμμένον Ρ καὶ Σ κα-
 20 φακητημόσ
 κάππαστον· ποικίλον (κατάπλ—)
 καππάτια· γυναικεῖα λιδία (711) [32—35]
 τὴν καπήτιον· οἱ πριενεῖς τῆς κρήτης
 καππετών (Dor.)· καταπεσών. κείμενος
 κάπρα· αἰλ. Τυφ(ρ)ηνοί
 κάπραινα (Hermipp. p. 384 Phrynic. p.
 593)· ἡ καταφερ(η)ς, ἀπὸ τῶν κάπρων
 τὴν κάπρας· ἀκολασίας [41]
 καπρίσκος (Crobil. fr. II p. 567)· λχθύς [43]
 τὸ Κάπροντα· ἐκαλοῦντο οὐτεως οἱ Θράκες
 κάπρος· σύναρπος, ὃς ἀγριός. ἡ τὸν φάρον
 λχθύν (Aristot. ΗΑ. IV 9, 3). καὶ νόσημά
 τι γενομένον ταῖς μελίσσαις [46]
 καπροφάγος· Ἄρτεμις ἐν Σάμῳ
 κάπτει [ad 48]
 κάπτοντες· διδοεδόμενοι. ἐσθίοντες
 (καπυκτά· πνέοντα cf. 725)

COD. 89 καπάσια 90 μείζονος 92 φάτρας (93 καπατά̄ς· κατακύψις? κα-
 πάτα· κάπτωψ?) 94 κάπατας — εὐηλῶν 92 τὸ σκάπτειν δρ· αὐτῶν 9 |δίτης —
 ἔρχόμενος 12 νεὸς 14 [νῆται 18 καπνὸς ἀμπελος 20 καπνὸι] (22 (κε)καπνιωμένας
 vel καπνουμένας) (25 καποκτά Cyprii?) 26 τινὲς ... εὗ) post κάπλα; cf. ἔγκαρπος 29 γάρ
 [h. ἡ γράφεται] καὶ παρὰ κόμπος — φῶτος δύμικτηροις 36 Cf. Κάδμιοι 87 καπητός,
 καταπεσινημένος (44 Καπρώντες — σκύνθρακες?) cf. καπεράγοντες

HES. 95 κάπειτα· κτηνῶν τροφὴ (capita Ammian. Marc. XXII 4; cf. καπητόν) 97 κά-
 πεσε (δ 523)· κατέπειτεν (734) 99 καπέτοιο (O 356). τῆς τάφρου, παρὰ τὸ ἐσκαφθαι
 703 κάπηις (Θ 434). φάτναις. διὸ τοῦ κάπτειν ἀ· αὐτῶν 11 καπήτια· γυναικεῖα
 λιδία (καππάτια) 13 καπητόν· παραβλημα ἀλόγων (695) 17 καπίστροιον (graeobart.).
 Φορθε(ι)α δόνον 19 καπνῆσαν (B 399) πῦο δηνῆθαν 23 καπνοδόν, τὰ (καπύοντα)
 πνέοντα 28 κάπουντις· κεφαλή. Ρομαιοί 32 κάππει· καπήθεται (κατρεῖ) 33 καπ-
 πεδίον (Z 201)· κατὰ τὸ πεδίον 34 κάππεσε (δ 523)· κατέπειτεν (697) 35 καπητήδια·
 καταβατήρια (κατιτήρια) 41 καπρία· ελδος ὑρχήσεως ἐνόπλου (καρπία) 43 Καπερ-
 ναούμ· χωρίον παρακλήσεως 46 καπροσύρη· περικάθαροις (cf. κοπροσύρα) Λαδ 48
 καπαλέσηρ (εδ καπέτη)

καπύνιοι· δχόλουθοι (= λεπτήλαι)
 (καπύνοντα πνέοντα cf. 723)
 ἀπός· πνέμα (ν. ἐκάπυσεν) [ad 51]
 καπυρός·
 καπύνσσων· ἵκνέων
 κάπηφαγε· κατάφαγε
 Κάρ· θάτατος, φθειρ. πρόβατον, γένος Κα-
 ριών
 κάρα· κεφαλή, τοῦτο Ἀττικὸν (Soph. Ant. 1)
 διὰ τοῦ ἀ λέγουσιν, 'Ομηρος (B 259) δὲ 10
 'Ιακὼν κάρη
 κάρα· αἰτὶ ἡμερος Πολυρρήγιοι, ὑπὸ Γορτυ-
 νίων τὸν ἀλλοὶ δὲ ἡ συκῆ. Ιωνες τὰ πρόβατα.
 καὶ τὴν κεφαλήν
 καραβαῖα· δίκρουν ἔυλον
 καραβίδες· γράεις. [Μεθυμναῖοι
 κάραβος· ἔδεσμα, ὡς φρουρός, ἀπτημένον ἐπ'
 δινθράκων. ὑπὸ δὲ Μακεδόνων ἡ πύλη, καὶ
 τὰ ἐπὶ τοῖς ἔγροις ἔνδοις σκολήκια (Aristot.
 HA. IV 7, 5). καὶ τὸ θαλάττιον ζῶον (Ari-
 stot. H. A. I 3, 3) 20
 τὸ κάραγος· ὁ τραγὺς φόρος, οἶνον πριόνων
 καραβάλη· ἀρμενοτήκη
 καραδοκεῖ (cf. Eur. Tro. 93)· προσδοκᾷ,
 ἐκδέχεται, ἡ ἐπιτηρεῖ τὸ κεφάλαιον τοῦ
 πράγματος
 καραι (Gortynii)· συκᾶι
 Καραιός (Cratin. fr. X. p. 85). Ζεῦς παρὰ
 Βοιωτοῖς οὐτῷ προσαγορεύεται· φέ μέν
 τινες φασὶ διὰ τὸ ὑψηλός εἶναι, ἀπὸ τοῦ
 κάρα [66. 67]

καράμβας· ἄρδον ποιμενικήν, ἡν Μυσοί
 συκαλέσθων
 καρανίνος· κεκυρφαλος. κρήδεμνον· ἡ ἐρι-
 φος; ἡ ἔημα
 καρανούσθω· τελειούσθω
 καρανώ· τὴν αλγα. Κρῆτες (schol. Clem. Al.
 IV p. 96 Kl.)
 καρανώσει· κορυφώσει
 καράξι σταυρώσω (Maced.) [74] 40
 καραρύνεις· οἱ Σκυθικοὶ οίκοι. ἔνιοι δὲ τὰς
 τὴν κατήγεις διμέξας
 τὸ καράς· ὁ ἀποσπερματισμός

COD. 54 φθεῖρον; cf. κάρνος, καρφθειρ, νίρος
 μναῖοι (cf. καυρίδες καυρίδες μναρίδες κηραφίς) 57 πολλυρὶ cf. καραγώ
 70. 69 69 |φαλλος (cf. 757. 771—841, ἔκατον φαρανοι, αὐτόκαρνος) 61 θρασύς — ποιῶν 59 μηθη-
 809 80 ἀποκεφαλήσας 85 περγαῖοι 87 μόνη πελῶν 90 εἰς δόσις — οὐκ διό —
 τόπῳ 91 καρδαμ. 96 Καρδίαι, ol. 'Ε| cf. εἰς δὲ καρδίας 804 καρδόπιον — πόμα
 — μαλάσσονται

HES. Ad 61 κήπος (ad κάλος) 66 καράμα πειθω (Zenob. III 65) 67 καράμα·
 ἡ ἐπὶ τῆς μαλέης σκηνή (καμάρα) 74 καράρα· κεφαλή 78 κάρη· ἡ κεφαλή 79 καρῆ·
 ἡ ὥρα, ἐξ οὗ καὶ δικαριαῖον 94 Καρδαμύνη (I 150)· πόλις 97 καρδίας θάλασσα
 (Ionas II 4)· τοῦ βυθοῦ

καραταΐ· κεφαλαῖ (κάρα τε?) [78. 79]
 καρατομήσας· ἀποκεφαλίσαι
 καρβάζοντες· βαρβαρίζοντες
 καρβαΐζει· Καρκωτὸς λαλεῖ καὶ βαρβάρως
 καρβανίζει· βαρβαρίζει (ν. ἐκαρβ—)
 καρβανοι· τὰ τῶν σφενδονῶν τὰ καφία, ὡς
 Σέλευκος
 κάρβανοι καὶ πισσάται (Ctesias), οἱ δλ-
 φῶν ἡ λέπραν ἔχοντες. Ἐλληνες δὲ τοὺς
 βαρβάρους, οἱ δὲ τοὺς Κάρας
 τὰ καρβάρεοι· κάραβοι
 καρβατίνη (Xen. An. IV 5, 14)· μονόκελ-
 πον, καὶ εὐτελὲς ὑπόδημα δύροικον
 κάρβις· μαστροπός (carissa· lens)
 τὰ καρβίναι· βαρβαρικαὶ (καρίναι)
 κάρδακες (Theopomp.)· οἱ στρατευσάμενοι
 βαρβάροις ὑπὸ Περσῶν· καὶ ἐν Λαίᾳ οὐτε
 καλοῦσι τοὺς στρατιώτας, οὐκ διὸ ἐθνοῦς
 ἡ τόπου, (ἀλλ' ὅτι πάντα τὸν ἀνδρεῖον καὶ
 κλωπὰ λέγουσι κάρδακα)
 κάρδαμα βλέπειν (Αγ. Vesp. 453)·
 καρδαμάλη (Albenenses)· μάζα
 καρδαμίνην· τὸ φένον (σισύμβριον), ὃ ἐστιν
 ἐμφερεῖς καρδάμηφ· γίνεται δὲ ἐν ὕδαις [94]
 καρδάμυνσσε (Hippocrat.). κατάπις (—με)
 Καρδιανοί· οἱ Ἐλληνες παρὰ Σκύθαις·
 διὰ τὸ πόλιν τὰ αὐτοὺς Ἐλληνίδα Καρδίαν
 διαφάσσαι [97]
 καρδιαλύται (Hippocrat.)· λύπαι καρδίας
 καρδίη· καὶ δι λογισμός, καὶ τὸ σύνθητες
 καρδιοβολεῖσθαι· λυπεῖσθαι
 καρδιούσθαι· καρδιουργεῖν, ἐπὶ τῶν λε-
 ρείων
 καρδιαττεῖν· τὴν καρδίαν δλγεῖν (Hippocrat. II p. 618 K). τινὲς δὲ δάκνεοθανι στό-
 μαχον ὑπὸ λιμοῦ (Siculi). τίθεται δὲ καὶ
 ἐπὶ τοῦ ναυταν
 καρδιούλκαι· πύλαι καρδίας. τὰς καρδίας
 εἴλκον τῶν θυμάτων
 καρδοπεῖον (Comici)· τῆς καρδόπον τὸ
 πόμα. Κάρδοπος δὲ ἡ μάκτη, ἦγουν ἡ
 καλύτρα (Cyr. Br.), δόνον τὰ ἀλευρα μάσ-
 σουσιν (873). ἡτοι ἀβάκην

χαρδόπω (Plat. Phaed. p. 99 B). μάκτηρ
χατακ(γ)αίει [806]
χαρέντα· καταβρωθέντα
χάρη κάρα, κεφαλή
χαρήτα· κεφαλαι (911) [ad 9]
χαρηταρεῖ· βαρύνεται κεφαλήν. ἐξ οὐνου
μεθύει. κάρην (cf. Call. fr. CXXV 1) δὲ
κεφαλήν [11]
χάρην· ἀκρα (B 735). κεφαλαι (A 158).
κορυφαι. τείχη
χαρήνων (A 44). κορυφῶν. ἀκρων [14]
χαρημού· κιτήσεις [16]
Καριτάται· ίππεις πειραταί. Κάρες
Καρικάδη μέλη (Plato com. fr. I 12 p. 638).
έλεγοτ τις Καρικάδης φύμαδες ἐκ τροχαίων
καὶ λάμπου συγκειμένους
† καρίκη· δαυνετός. καὶ ἀμπελος
Καρικόν· εὐτελές, μικρόν. δηλοι δὲ καὶ
ἀφροδίσιουν σχῆμα αἰσχρόν
† καρικάδεις· βαρβαρίζειν
Καρικού τράγοι· φέντελῶν ὄντων. Σο-
φοκλῆς Σαλμωνεῖ (fr. 496). εἰ μὴ ἀρα εἴπε
συγχέων τοὺς Κιλικίους
Καρικού φλοιόφ·

Καρικηφ σχήματι (Macho). λέγεται δὲ ἐπὶ
τῶν ἀκλάστων σχῆμα Καρικόν
χαριμούρους· τοὺς ἐν μηδεμιᾷ μοίρᾳ. η
μισθοφόρους, διὰ τὸ τοὺς Κάρας πρώτους
μισθοφόρους γενέσθαι
Καρίναι· θρηγήν ποιητικαῖ, αἱ τοὺς νε-
κροὺς τῷ θρηγήν πορατέμπουναι πρὸς τὰς
ταφὰς καὶ τὰ κιθῆρα. παρελαμβάνοντο δὲ αἱ
ἀπὸ Καρίας γυναῖκες
καριώσαι· ἀποκτεῖναι (ν. ἔκαρ—)
χάρκαιρε (Y 157). ίδιωμα ήχου
καρκαίρεις· φωφεῖ
† καρκανήρ· τάξις (809)
χάρκαρα· τὸν δὲ διήτω. καὶ τὰ ποικίλα
τῇ διέψει καὶ τὴν ποιητικὴν Σιμωνίδη. ένιοι τοὺς
μάνδρας. Ρίνων ταῖς τῷ οὐρανῷ ἦρι
χαρκαρίς· ξύλων ἡ φρυγάνων φορτίον. η
† δεινή (δέσμη?)

COD. 9 χαριᾶται 15 χαρθμός· δ ποὺς Cyt. Dr. 17 χαρῖται — κάραις 18 κα-
ρικαμ· λη 19 δουνθετος 22 υποσυγχέων (cf. κορσάκις τράγος) 24 ἀπὸ 28 καρκέ-
ραι — η 31 σιμωνίδει — φίνθονται 34 τῇ πάρυγρος 37 κάρκα, λεύκος 39 κηρυγμεῖ
40 ἐπὶ τοῦ καρητείου 41 (Καρητέος) ante 845 (44 κάρνυξ schol. Σ 219) 49 ὥν η
καρός] cf. 892 et EM. 497, 53 50 καροσαίση, καροσοίρα 51 θρακητή 53 καρούνα·
καρώνα

HES. 806 Κάρες (K 428). έθνος βαρβαρικόν Ad 9 τάξεις (A 309) cf. gl. 830
11 καρηκωντας (B 11). τάς κεφαλὰς κωμωντας 14 Καρησσός (M 20). πόλις. καὶ
ποταμός 16 κάρθμοιο Μύρινες (B 814). τραχεῖς τόπου Ad 46 στεβλός Ad 52 πλησ-
μονῆς καρούν (κόρου)

κάρκαροι· τραχεῖς (ad κάρχαροι). καὶ δεσμοί
(Σορφρο κάρχαρον)
καρκίνος· τὸ νῦν καρκίνωμα λεγόμενον.
καὶ υποδηματα κοῖλα. καὶ δεσμοί τις. καὶ
ἡ πυραύρα (Eur. Cycl. 609), ἡ εἶδος ζώου.
καὶ στόρον

καρκινῆται (Theophr. CPI. III 21, 5).
στὸν διέστουτο ὁ σῖτος, καὶ σκληρύνεται
καρκώ· λάμα

10 κάρομα· γλεῦκος. τὸ πρώτων ἀποθλιβόμενον
διὰ τῶν γειρῶν. καὶ κούρευμα
Κάρυμηλος· ὄρος ἐν τῇ Φωνίκῃ
καρμορον· τὸν κηρὸ μεμορημένον
καρνεάται· οἱ ἀγαμοι· κεκληρωμένοι δὲ
ἐπὶ τὴν τοῦ Καρνείου λειτουργίαν. πίνεται
δὲ ἀφ' ἑκάστης ἐπὶ τετραετίαν ἐλει-
τούργουν
Καρνεῖος (Callim. Ap. 71). ἐπίθετον Ἀπόλ-
λωνος· ίσως ἀπὸ Κάροντος τοῦ Λιὸς καὶ
Εὐφράτης
κάρνη· ζημία (659)
Καρνησσόπολις· Λύκτος η Κρητικὴ οὐ-
τως ἐκαλεῖτο
καρνον· τὴν σάλπιγγα. Γαλάται
κάρονος· φθειρ. βόσκημα, πρόβατον (755.
819)
καρνοστάσιον· [ad 46] δύον τὸ κάρον
Ισταται
κάρον· μεγάλη ἀκρίς
30 κάροπερ (καρδπαῖρ?)· ἐπακμος παῖς
καρός· κωφός. οἱ δὲ εκοτόδιον. βόσκημα
(845). ἐγκέραλος (ἔγκαρος). αἰνή (854. 55).
καρός. η φθορά
(κάρος· φυτὸν η κάρμιον) cf. 892
καρόδις αισγ (I 378). καρόδις μοίρα, οἷον θα-
νάτου μοίρα. (η) διὰ τὸ πρώτους μισθο-
φόρους Κάρας γενέσθαι, μισθοφόρου μοίρα
† καρορύς· ὕδρα. Κρῆτες
κάρον· τῆς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν [ad 52]
κάρονα· κάρων. Λάκωνες
καρούμενος· ὠνησάμενος (849)
καροῦσθαι· ὠνεῖσθαι

† καροῦχος· εὐχερής, εὐκολος
† καρπαλίον· κάρπημα [58. 59]
καρπάλιμον· ταχύ
καρπαθος τὸν μάρτυρα· παροιμία
[post 61]
† καρπαστῖναι (Cret. ?)· σκορπισθῆται
καρπάτινον· ἀγρος (τικενὸν ὑπόδημα μονόδεμον) (687)
† καρπεῖν· πληγέττειν
κάρπεα· δρυχησις Μακεδονική
κάρπεσθαι· καβαλέων (883)
κάρφη· τὰ σπέρματα. καὶ τήγανα δρεπισκους
ἔχοντα
καρπία· κλάνια
καρπίζεσθαι (Theopomp. Ath. 261 A)·
προσοθεύεσθαι
καρπίζονται (Eur. Bacch. 401)· ποτίζονται.
ἔνικαρπα ποιούσι
κάρπημα (Theophr. III 2, 1)· δένδρα καρ-
πὸν ᔁχοντα
καρποβόλον· τὸ σιτοβόλον ἄγγειον [73]
καρποῖς· βλαστήμασιν
καρπομανῆς· εἰς κόρον ἐξυβριζούσα. Σο-
φοκλῆς Τυρροῖ α' (fr. 586) [76. 77]
καρπός· τὸ δέρθρον τῆς χειρός. καὶ σῖτος.
καὶ τέκνα. καὶ τὰ ἔρια (Xen. KΠ I 1, 2)
καρποῦ δίκη (Lysias)· τῷ βλάφαντι καρ-
πὸν οὐτις ἐδίκαιος
καρπούματι· τρυγό^ν
καρπυραῖ (Maced. ?)· ἔύλων ἔηρῶν κοῖται 30
καρπᾶς (<—σπουδαί>)· καρποῦμα
καρπωθέντα· τὰ ἐπὶ βρωμοῦ καθαγισθέντα
καρπωματικῆδος. γένος, σπέρμα. [ad 84]
δώρα, θυσία
καρπωσίς· θυσία Ἀφροδίτης ἐν Αιαθοῦντι
† καρραβάζ· καιρός
(καρράζει· καταρράζει) cf. 889
κάρραξιν· Πάφοις κράξον

COD. (57 εὐκαρπα· λίαν κάρπημα?) et Ath. 15 F 68 κλονία 71 καρπνά — κάριτον 72 λεπτόβολον ἀργοὶ 75 τυρπάσ (Τρωιλός?) 81 |ύραι — κοποὶ 89 καρράξει· καταρράξει π. κ. 90 κρείττον κτλ. post 892 91 καρρόδον 92 cf. 849 (ἡ καρίων Diosc. III 66!) 902 λεβ — εἴ (cf. καρτητανία virilis) (3 οὐκαστήριον = Κάρρον = Γόρτυν) 7 κρατ — 8. 89 καράνται — τόνους. δρεπιμίδος καὶ οὐρτῇ καρύα 9 καρυνατόα

HES. 68 Κάρρα· πάθος· τῆσος (B 676) 69 καρπαλίμοισι (II 342)· ταχέσι Post 61 Καρπάθιος δὲ λαγὼν καὶ ἔλλειψιν τοῦ ἐπηγάγετο. διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγωδὸς ἐν τῇ χώρᾳ ἐπηγάγοντο αὐτοὶ, καὶ τοσοῦτον ἐγένοντο, ὥστε τὸν τε σῖτον αὐτῶν καὶ τὰς ἀμελέλους ὑπὸ αὐτῶν βλάπτεσθαι. ὃ γοὺν Ἀρχίλοχος (fr. 161) παρὰ ταῦτην τὴν παρομιαν ἐφέρε. Καρπά-θιος τὸν μάρτυρα 78 κάρδοπος· κάμπτρα, ὅπου τὸ δίκεντον μαλάσσεται (804) 76 καρ-
πωμένη· καρπῷ πλήθουσα 77 καρπὸν ἔδουσιν (Z 142)· σῖτον ἰσθίουσιν Ad 84 προσ-
φορά (Εκοδ. XXIX 25) Post 96 καρρός (Byzant.) 98 κάρτει (Θ 226)· δυνάμει 911 κα-
ρυθοῖσιν· τὸ μόδιον ἡχουν καὶ βοῆς τὴν κεφαλὴν ἀλλεῖν, καὶ λιγυῖαιν

καρρέζουσα (E 424)· καταφέσσα, κατα-
φαύουσα
καρρέξαι· πρᾶξαι. καταφῆσαι
κάρρον (Dor.) βέλτιον (κρείττον. ἢ λαζαρόν)
κάρρος (M 33)· κατὰ τὸ δεῦμα, κατὰ
τὸν δόσον
καρρός· φυτόν. ἢ καιρόν
κάρσιον· πλάγιον
κάρτα· πάνυ, λίαν, μεγάλως
10 καρταίνειν· κρατεῖν
καρταλλον· τὸ πλεκτὸν δυγγεῖον, ἐν τοῖς
οφάρυτικοῖς [post 96]
καρτάζεσθαι· κρατύνεσθαι. δισχυρίζε-
σθαι. καὶ διαμάχεσθαι [98]
Καρτεμνίδης· οἱ Γορτύνιοι. Κρῆτες
καρτερά· υπομονή
καρτερός· κραταύς, λαχυρός (A 280). ἐγ-
χρατής. κρατῶν, καὶ λαχύσων
κάρτη· είδος ιματίου παρὰ Ιάβρᾳ ἐν τε περὶ
δμοιοτήτων
κάρτην· τὴν βοῦν Κρῆτες. καὶ τὸν οἰκέτην
οἱ αὐτοὶ. ἢ πάνυ (αἱ κάρτη· ἦν)
κάρτητοι· λαχυροί (A 266!), κρατιστοι,
δυνατοί. ὑδοχοί
καρτοί· κεκουρευμένοι
καρτομιστής· χλευαστής (pro κερ—)
καρτούνεσθαι· δοσφαλίζεσθαι. δισχυρίζε-
σθαι
καρπα· (Hegesceio Ephesus)· τὰς δινυδά-
λους, καὶ καστάνους
(καρύα· δίνδρον). καὶ τόπος καὶ Ἀρτέμι-
δος ἐορτὴ^ν
Καρυάτεα· θυσία. Λάκωνες
Καρυάτις· ἐορτὴ Ἀρτέμιδος, καὶ λεόν [911]
κάρρυδοι (Cret. ?)· καρυδαλοί
καρυήματα· κάρνα. Λάκωνες
καρυκάζειν· ταράττειν
καρυκεύει· δρτύνει, ἥδύνει

καρυκευμάτων· ἀρτυμάτων, τραγημάτων πολυτελῶν

καρύκη (Pherecr. fr. p. 341, 359). [ad 17]
βρῶμα Λύδον ἔξι αἰματος καὶ δλλων ἡδυμάτων συγκέμενον, δφ' οὐ τὸ συνταράττειν καὶ δραδεύειν καρυκεύειν (Menand. p. 222) φασί

καρυκεία· ἡ ἡδύτης τῶν δωμάτων, δφοφαγία
καρυκείαις· μαγειρέμασιν, ἀρτύμασι ταραχαῖς

† καρυμνόν· μέλαν

καρυκῆ· κῆρυξ (Timoth. fr. 9). ἡ † καυλός

καρύσσωσι (Dor.) κηρύσσωσι

† καρυστεῖνα· κεκραγέναι. Λάκωνες (L. ζαννυτρέψιν τελ Μακεδόνες)

Καρύστιος· οἶνος (Aeliman. fr. 115). καὶ εἶδος λίθου

Κάρυστος (B 539). πόλεως Εύβοιας

καρυτίζεσθαι· ευφραίνεσθαι

καρυχροῦς· καρυοβαφοῦς Καρυκοῦ—?

καρύντων πλακούς· ἔχων κάρυντα

καρυφαλέα· κατακεκαυμένα. ἔηρα. ὅξια. κατέηρα [30]

καρυφαμάτια· ἐν οἷς θεριζούντες τοὺς ξηροὺς στάχυντας

καρυφεος σκωρία (κωρία) δέσμη χόρτου

καρυφετας (Archil. fr. 98). ἔηραντει

καρυφη· (Ατ. Αν. 641) ἔηλα λεπτά, καὶ ἔηρα

καρυφην· (Χεν. Απ. I 5, 10). φορυτόν

καρυφετος· προφάτον εἶδος

καρυφος· ἄχυρον, χόρτος. κεραία ἔλουν λεπτή

καρυφόμενος· ἔηρανόμενος

καρυφυκτοι· φρύγιοι. Ρόδιοι

καρυφύνεσθαι· ἔηραντει

καρυφυρα· νοσουσαλ θάνινοι

‡ καρυφυροι· νεοσσοι (καρφοτῆραι?)

καρυφυρα· αἱ τῶν ἔηρων ἔηλαν γυνόμεναι κοιτάσι. Εὐρυπίδης Ιωνι (175)

καρυφυτοι· καρχίτοι. καὶ † δχλοι. Σικελοι

καρχαλέοι· κατέηροι (Φ 511). † στρογγύλοι

καρχαριας (Sophro. fr. 1). ὁ θαλάσσιος κύων. καὶ ιχθύος εἶδος

COD. 18 εις κακυνία 20 καρύκινον El. Par. βαροῦς 29 ὥξεια 33 φορητόν 36 καρφθείρ; cf. καρφύκτοι, φρυνοι 41 καρφύραι 43 καρφυλάι cf. καρπύραι 49 καὶ ὀδόντες ὥξεις 51 καρχηστον 53 ἀργυρῆ 56 σιασθείς — βασθείς (53 καὶ ετ καὶ) Post 59] 58b 60 κασαρνείς 64 κασέα 65 | λάτιαι 66 κασεύρει 69 |έα 70 κασίλατος

HES. Ad 17 περέργος δωμάτος (Moer.) τάξηρον 71 κασιγνήτοι (φίλοι οι E 357). ἀδελφούν ίδιουν. καὶ κασιγνητος ὁ ἀδελφός, οἷον ὁ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς

καρχαρόδοντον· τραχεῖς, ὥξεις ὀδόντας ἔχον καρχαρόδοντας (N 198). ὅντος καὶ ἀμφώδοντας· ἀντεμβάλ(λ)οντας εἰς δλλήλους τοὺς ὀδόντας

καρχαροι· οἱ ἐσχατοι ὀδόντες, τραχεῖς τε καὶ ὥξεις

† καρχήματα· Θέλυητρα

καρχήσιον (Antiph. fr. I 4 p. 132). εἶδος ποτηρίου. καὶ τὸ ἐπικείμενον τῶν στοῶν (Ιστων) ἔηλον. καὶ ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δελτοειδές

καρχηστοι· τὰ κέρατα τὰ ἐπάνω τῶν καταρτίσων τῶν πλοίων. καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ιστῶν

καρχηνη δρυγυρεις·

καρχάδες· τραχύ (i. q. κερχνώδες)

καρχαι· ἔηράναι. φυσώσαι. δφανίσαι. γεροντοποιῆσαι

καρωθεις· τὴν κεφαλὴν σεισθείς. μεθυσθείς. η βαρηθείς

κάς· Κύπριοι αἴτι τοῦ καὶ (κατά?)· οἱ δὲ δέρμα

κάσα· οίκια, καλύβη, οίκησις. παρὰ 'Ρωμαίοις

(κασαιρήνον; cf. 967)

(κασαλβάζειν) αισχροποιεῖν ἀπὸ τοῦ καλεῖν καὶ (σ)θεῖν

κασαλβάς (Athop. fr. IX p. 1144). πόρην

κασάνεις· δνεις. Λάκωνες

30 † κάσαρη· τοὺς ὄφαλούς ἀνάστρεψε

κασανγρα· κασωφίς. πόρην

κασανρείοις· οίκους, ἵφι ἀλ ἑταῖραι ξαθέντοντο· δθει καὶ τὴν πόρην κασανράδα ἐλεγον (cf. κασανρείον)

κασίλα· (Lacon.) καθέρη

κασελαταί· καθίσαι. Λάκωνες

κασεύδει (Lacon.) κοιμάται

κασέρηνον (κασαιρήνον)· καθέλε. Λάκωνες

κάσης· ἥλικιωτης

40 Κασαναλαί (Herod. VII 183. 188). πόλεις Θεσσαλίας

καστάλωτος· (καὶ) κωρίς σιάλου [71]

κασιοβόρος· ἐν κασίᾳ γυνόμενος σκάλης

κασιοι· οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγάλης ἀδελφοί τε

καὶ ἀνεψιοι. καὶ ἐπὶ θηλειῶν οὐτεώς ἔλεγον
Λάκωνες. καὶ Εὐρυπίδης Ἐκάρη (v. 361
κάσιν τὴν δελφήν)

κασκαλίζεται· γαγγαλίζεται
κάσκανα· κασσύματα
κασκάνδιξ· ἡ γηθυνλίς
κασκός· ὁ μικρὸς δάκτυλος (v. κακχόρ)
κάσμορος· δύστηνος
Κάσος (B 676). νῆσος περὶ Κώων
κασπέλλει (Aeoles)· στορνύει
κασπολέιτος (Sappho)· ὑποστορέσθ
κάσσαν· κοττιστὴν (aleatorēm) πτωχὸν ὑπὸ¹⁰
Ἄγαιῶν

Κασσάνδρα· Ἀλεξανδρὰ ἐν Λακεδαιμονίᾳ
κασσᾶς· διφτιάπης. καὶ πιλτάτη
κάσσει· τὰ κάθετα
κάσσει· νεοσειά
κάσσον· ἥματιον, παχὺ καὶ τραχὺ περιβό-
λαιον

κάστανα· Διός βάλανοι, Εὐθοῖκα κάρυνα
κάστελλος· ὄνομα τόπου, [ἴανω φέροντος
καὶ] κάτω φέροντος καὶ μερίζοντος τὸ
ῦδωρ (dividicula)
† κάστι οὐδὲ· καὶ τόδε (κάτιδε καὶ τό-
δε?)

κάστον· ἔνδον. Ἀθαμάνες
καστόριαι (Xen. Cyneg. II 1). εἰδος τι
κυνῶν

καστοροῦνσα (ρ 32)· καταστρωνύνουσα
καστερήριαι· στήριγγες (q. v.). ἐρείσματα.³⁰
περπι...

κάστρωμα· περίστρωμα. τὸ κλυ^σ
κάστρῳ· ἔνων. ἀφ' οὐδὸρχεις καστό-
ρο(ε)ιοι

† κάσσουμα· δέρμα
κασύνας· δρκυνός. Περγαῖοι
† κασανδρήριον· ἱκεῖνος
κασύτας (Theophr. CP. II 23). Συριακὸν
βοτύνιον

κασφυράσσεται· καταπλεῖραι
κάσχετο· κατέσχετο
Κασωλάβα· οἱ μὲν πόλις, οἱ δὲ καμη. Αι-
σχύλος Ιερείαι (fr. 83)

καστωρίδεις· πόρραι
κασωρεῖον· πορνεῖον
κάτα· καὶ εἰτα
κατά· πρόθεσις, διτὶ τοῦ ἑξ (Z 128). καὶ
ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ (X 352). καὶ διτὶ τοῦ ἐν.
καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς (A 252) [1008]
καταβαλεῖ· [αδ 9] διψει. δηῆ
καταβαυκά (λαδόν). Λάκωνες. κοίμησον
καταβάπτει· κατερυθράνει ἐρυθρῷ βάμ-
ματι, ἡ ποντίζει
καταβάτης (cf. Plat. Critis p. 119)· ὁ ἀπὸ¹⁰
τοῦ ἀρματοῦ ἀποβάτης
καταβιβάζοντες· κατασπῶντες
καταβλαχεύειν· [αδ 14] φραμυμεῖν. ἡ δα-
πανᾶν φράμυμας
καταβλέθει· καταπίνει (18)
καταβλής· μάνδαλος (21)
καταβλάσκειν· κατατρέχειν, ὑποφεύγειν
καταβοή (Thuc. I 73 VIII 75)· καταβόησι,²⁰
κραυγὴ
καταβολὴ δας· κλάδους
καταβολή· θυσία, τελετὴ
κατὰ βοὸς εὐնέασθε· εὐχεσθε κατὰ βοὸς;
καταβόσκοντας (Callim.?)· τρέφονται. νέ-
μονται. δαπανῶσιν
καταβραβεύεται· κατακρίνεται. καταγ-
νίζεται
καταβράχει· καταβοῦ
καταβρίχας· κατακοιμηθεῖς
καταβρόξαι· καταπλέν
καταβρόξειε (δ 222)· καταπίοις
καταβωσομένους (Herod. VI 85)· περι-
βοσμένους
καταγαγεῖν· καταφέρειν
κατάγειν (E 26 Φ 32)· ἐπὶ τὸν ναυστα-³⁰
θμον ἀγειν, ἡ καταλῦσαι
καταγεῶται· οἱ θάλποντες τοὺς τελευτῶν-
τας. οἰκοδοσὶ δὲ ἔξι τῶν πόλεων
καταγινώσκων· μέμφομαι
καταγλήναις· καταναλῶσαι
καταγλυπτόν· εἶδος φιλήματος
καταγλωττίζειν· βλασφημεῖν. καὶ (κα-
ταγλωττίσματα)· τὰ ἐρωτικὰ καὶ πε-
ριέργα φιλήματα

COD. 76 γυθυλλίς (χάπανδιξ;)¹⁰ 79 κόαν¹⁰ 80 κασπέλη¹⁰ 81 ante 86] ύπο-
στρέφω¹⁰ 82 κάσσας, ἀμφιτάπις (86 κάσση· νεοσιά? cf. schol. Lycoph. 131)¹⁰ 87 κασ-
σον¹⁰ 88 εὐβοία¹⁰ 92 καστόριοι¹⁰ 93 καστόρυνσα¹⁰ 94 τήρηγγες (περιπήγαμα?)¹⁰
98 κασσύνας¹⁰ 1001 cf. σφύωσα, φύραμα¹⁰ 2 κατάχετο¹⁰ 4 καστωρίς¹⁰ 9 ἀποκτυνεῖ¹⁰
— δρεῖ¹⁰ 10 10 κατάβαικα — ἐποιημένοι¹⁰ 11 καταρυθράνει; cf. κατερυθράνει (ex opomast.)¹⁰
16 καταβλής, μάνδαλος¹⁰ 24 καταβοῦ¹⁰ 25 καταβρόξαι¹⁰ 26 κατα-
βράξοι¹⁰ 34 καταγλῆ, νῆσαι (cf. διαγλαύνειν, γέγλανται et col. 350, 33)

HES. 1008 κατὰ ἀγνίας (Z 391)· κατὰ ἀμφόδους¹⁰ Ad 9 πλοκτενεῖ. καταλύσεις τυχῆ-
σει (Daniel XI 12) Ad 14 [καταβλαβεῖν]¹⁰ 30 καταγγέλλεται (Rom. 18)· πηρύσσεται

κατάγματα· μηρύματα ἐφίσιον [ἢ καταπλά-
σματα
καταγγωνῶνται· ἐπιγυνῶνται, μέμφασθαι. Σο-
φοκλῆς Ἀθάμαντι α' (fr. 1)
κατάγραπτος· ποικίλος
καταγραφή· καὶ ήμεῖς λέγομεν ἐν διωγρα-
φῇ κατάγραφον καὶ κατατομὴ
κατάγρει (Sappho)· καθαρεῖ· καταλα-
βδεις [42]
κατάγχει· πνίγει, κωλύει, κατέχει· ανα-
κρούει (col. 146, 36)
καταγγή (Plat. Phaedr. 230 B)· κατάλυ-
σις, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οίκημα
καταγγύεις· ἡμάτιον ποιόν παράπληχν γυ-
ναικεῖον, καὶ σκεῦος πεντηρικόν, καὶ χρά-
σπεδον, καὶ παράλωμα
καταγωνίζεται· νικᾶ [46, 47]
καταδαρδάνοντος· κατεσθίουσιν
καταδαρδάνοντα· κατακοιμώμενον
καταδαρθεῖν· κοιμηθῆναι
καταδεῖ· ἐλάχιστα
κατα(δε)δάρθηκεν· καθύπνωσεν [54]
καταδέδασται· καταθέρβωσται, καταμε-
ρισται
καταδέδιττεσθαι· καταφορεῖσθαι
καταδέρρομεν· κατέρραμεν
καταδεέστεροι· ταπεινότεροι, ἀλλιπέστε-
ροι, μικρότεροι
καταδεικνύντων εἰδη κατέβησεν· τουτέ-
στιν
καταδέσας· φοβηθεῖς
(κατὰ δ' ἔχμάσαι· κατασχεῖν; cf. 1075.
1735) [61—64]
καταδηοῦν· κατακόπτειν [66, 67]
καταδ(γ)ώσαντες· πολεμήσαντες, πορθή-
σαντες. [ad 68] καταφανίσαντες
κατὰ διάτασιν· κατ' ἔκτασιν

κατὰ διάστασιν· κατὰ χωρισμόν
καταδιελέσθαι· καταμερίσασθαι
καταδιεστάσις· καταχωρίζονται
καταδίκη· κατάκρισις
κατάδικος· κατακεκριμένος [75]
κατὰ δίψιον [ε]λδος καύματος (Callim.?)
καταδούνησεις· καταφορήσεις
κατάδουκος· ὄργιλος, καταρράκτης (Herod.
II 17)
καταδραθήντες· κατακοιμηθέντες
καταδράθαι· καθηπνώσαι (cf. ε 471)
καταδρομή (Thuc. I 142)· ἀρπαγή
† καταδρύλην· κατέσχεν
καταδρύπτοντες· σπαράττοντες
καταδύεται (Plato Civ.)· χρύπτεται, βυ-
θίζεται
καταδύντος· βυθισθέντος [86]
καταδύναστεύω· βιάζω [88]
καταδύσεις· οἱ λάθριοι τόποι, καὶ βαθεῖς
20 καταδυσωπῆσαι· παρακαλέσαι
(καταείμενοι)· κατάσκοι η κατάστεγοι
καταείμενον (ν 351. τ 431)· περικείμενον,
περιεργόμενον
καταείνυον (Ψ135)· κατεκάλυπτον (1583)
καταείσατο· [ad 93] κατεφάνη
καταείσατο γαίη (Δ 358)· κατέδυν, καὶ
κατεπλήγη εἰς τὴν γῆν
καταέσας· κατακοιμηθεὶς
? καταέλξαι· κατακλείσαι
30 καταγήνασκε (Δ588)· κατεξήρανεν (1617)
καταγήστας· ίμάτεις οἱ τὰ σκεῦη τοῖς ἵκ-
ποις καταβαντινύντες [99]
καταγήσεται· καταπνεύσει
καταγήστας· καταλελάηται [1102. 3]
καταθεῖν· κατατρέχειν
καταθεῖναι τὴν τιμὴν· ἐνλυπήσαι [ἐκλυ-
τρώσαι] τὴν τιμὴν

COD. 37 μηρύματα 40 κατάγραφον
48 [ζει] κατὰ δ' [ζην] κατὰ δ' ἥνυνον ἥδη· τοιτέστιν κατέβασαν Meineke) 1067] 71 cf. πατερεῖλοντο 76 καταδίψιον, ε. κ. 78 [κτεις] 79] post 82 (82 κατα-
δρύψην· κατασχυνθῆναι Meineke) 83] post 77 καταδρυπούντες· ταράττοντες 85 κα-
ταδυντος 90^ο κ. ἥ κατάστ. γοι post. 91 91 |οι, κατακείμενοι |νοι 93 η κατεφάνη
post 94 95 |στας (cf. κατέσας, ἔσαι συνέδεσαι) 96 καταέλσαι? καταέργαι?] 97 καταέ-
ι δέγνασκε 1101 κατάγται

HES. 42 καταγοητεύων· ἀπατῶν (1545) 46 κατάγωσις· (1045) 47 κατὰ
δάκρυον λ(ε)ιβεις (Π11)· καταστενάεις μετὰ δακρύων. κλαίεις 54 καταδάφαι (X 339).
καταδαπανήσαις 61 καταδήσωε· καταβίβρωσεν (Moer.) 62 καταδημομερίσαι (Σ 301).
μερίσαις δήμῳ 63 κατὰ δεσταγὸν (κ 113). ἐμίσησεν 64 κατὰ δὲ φρονεῖν ἡγαγεν·
(δ 258). ἐμίσησε, μετεφρωνῆσεν 66 καταδήνεον (Φ 327). κατελάμβανεν 67 καταδη-
σας· φοβηθεῖς (1060) 68 πραδενάντες 75 καταδιχμάσαι· κατασχεῖν (cf. κατε-
χμάσας) 86 καταδυνάμεναι (Γ 241). λάθος υπεισελθεῖν 88 καταδύσασα (Θ 375).
εἰσελθοῦσα Ad 93 κατῆλθεν (Δ 358). ἥ 99 καταήθ..α (ξ 411· κατὰ συνηθείας
1102 καθάπαξ· συλλιγθῆν (h. e. καταθάπαξ)

41 καταγρεῖ 45 ππῆχυν (q. v.) — πλωμα
60 βοηθόσας
καταδηνάσκε (Δ588)· κατεξήρανεν (1617)
καταγήστας· ίμάτεις οἱ τὰ σκεῦη τοῖς ἵκ-
ποις καταβαντινύντες [99]
καταγήσεται· καταπνεύσει
καταγήστας· καταλελάηται [1102. 3]
καταθεῖν· κατατρέχειν
καταθεῖναι τὴν τιμὴν· ἐνλυπήσαι [ἐκλυ-
τρώσαι] τὴν τιμὴν

† καταθεῖς· λεζθεῖς, λαληθεῖς (1101)
 καταθελυόμενα· καταπραῦνόμενα
 καταθέοιτο· βλέποι (1110)
 καταθεώμενοι· καθορῶντες
 καταθεψτο· βλέποι (1108)
 καταθῆσαι· παρθῆναι (cf. κατθᾶσαι)
 καταθήσαντες· καταγνωσμένοι
 καταθοινήσαντες· καταφαγότες
 καταθρασύνονται· κατατολμῶσι
 καταθρέξαι· καταδραμεῖν
 καταθῆσαι· κατασκοπῆσαι, κατανοῆσαι.
 κατιδεῖν
 καταθῆσαι φάδιον· κατιδεῖν εὐχερές
 καταθύμια (Herod. IX 45)· δρέσκοντα τῇ
 ψυχῇ, ἥδεα, εὐθυμα, ἥ κατα τοῦν
 καταθύσασθαι· μαντεύσασθαι
 καταθύμαι· ἀναπλάσμαι, δημερέσθαι
 κατ' αἰλὸν (Lac. Cypr.)· κατά τὸ πρέπον
 Καταβάτης· Διός λεόν
 καταβολὴ (Dem. 118, 20)· ἡ περιοδικὴ 20
 νόσος. (μᾶλιστα δὲ τὴν λεπάν) cf. 1742
 καταγίς· ἐπιφρόδα δινέμουσι σφοδροῦ. καὶ ἡ
 τῶν ὑδάτων ἁλὴ [25]
 καταγίσας (Alexid. fr. I p. 403)· κατα-
 σχίσας, οἱ γὰρ διατιθέντες ἱμάτια κατέχι-
 θον αὐτά, ἵνα μὴ ἀρθῶσι παρά τινσι
 καταγιγμούς (Epicur. Ath. 546 E)· κα-
 ταγίδας [28]
 καταΐδεσα· κατήσχυνα (1564)
 καταΐδελμένα· κατεποδημένα (κατη—) 30
 (καταΐθε· κατάκαι) cf. 1103
 καταΐθυξ ὁ μῆρος· ὁ καταθύσσων. γρά-
 φεται δὲ καὶ καταΐφλεξ· καταφλεγόμε-
 νος καὶ δναζέσων
 κατάκης· καταποαλ
 κατανέσαι (cf. Hrd. III 53)· συγκαταθέσθαι
 κατάξι (Callim. Disn. 114)· κατάσεις. δραμή
 (καταλονάσθαι· κατατλεῖσθαι) 1737
 κατανοεῖ· καταντλεῖ (1311, 1738)
 (κατατονῶσι· καταπλάσσονται) 1739 40
 καταρέσιν· κατάλινσιν
 καταροντες· καταπλέοντες (1676) [38]

COD. 8 βλέποιτο 14 καταθροντα (forse καταθροσύνονται)
 ἥπον — ὃς; 18 ὁ ὄμια 21 καταλανὸν (cf. Scolior. fr. 12 p. 1020) 22 κατεβάτης
 23 κατεβόλη μᾶλιστα .. λερὸν post 1125 25 τροπεῖν 27 καταγγας (?) (κατάκαις ?)
 29 καταήδεσα 30 κατεπονδόμενα 31 καταθύξομερος ὁ καταθυπῶν γάρ φαίνεται
 33 κατανεύσαι, cf. κατανεῦσαι 34 κάταξι 35 κάταιον ...; cf. κατεωνέ 42 κα-
 τακάθετον 45 καταχαίρον 49 κατά — κατά 56 κατακάσαι (κατάκαις ?)
 57 | χρεσιν, δέξω (61, 62, 63 Forte ionice κατακερημένη κατακερῆσθαι εἰ κατάκηρησον·
 καταχεῖν)

HES. 25 κατ' αλυας ἀγρίλας· παροιμία λεγομένη εἰς ἀγρίλας αλυας τῷ πέπειν
 28 καταγίλειπτος (I 15)· κατά τῆς ψηφῆς, ἥς καὶ αἱ δηλεῖπται 38 κατ' αἴσαν
 (Γ 59)· κατά μοῖσαν 53 κατάκαρπος (Zachar. II 4)· πλούσιος 65 κατακείσῃ· κατα-
 κληθείσῃ (L.—κλιθῆσῃ)

καταίσια· καταίσια. ὅθεν καὶ καταίσ-
 μους ἐκευφημιζόμενοι λέγουσι τὰς ἐκ'
 δυαδῆ μαντείας
 (καταϊσχόφιλος· καταϊσχύνων τοὺς φί-
 λους) 1410
 κατατιώματα (cf. Herod. V 92, 3)· μέμφομαι
 κατατιῦξ (Κ 258)· εἶδος περικεφαλαῖς (1710)
 (κατατζημαστον· καταφόνεισον) 1736
 κατά κάθετον· ἐξεναρτίας (ad perpendicular-
 eulum)
 κατακαίειν· καταφλέγειν
 † κατακαίτιει· διποτερώ (—αίτω —έννω?)
 κατά καρόν (Λ 439)· εἰς καρίον τόπον
 κατά καρόν· κατά κρόνον
 κατακαλοῖτο (Dor.)· κατακοσμοῖτο (ad
 modestiam revocelut)
 κατακαλύπτων· κατακρύπτων
 κατακανδόν· μετὰ θαράτου
 κατάκανε· ἀπόκτεινον (cf. κατέκανον)
 † κατακάνεον· φίλτρον
 † κατάκαπτον· ἐπιτήδειον [53]
 κατακάρφει· ἀφαίξει. ἔηρανει
 κατακάρφεις· καταφλέγεις
 κατακάσαι (Callim. fr. CLXXXIV)· κακο-
 δαιμονες. καὶ αἱ διά τὰ ὀνειδὴ ὑπὸ αἰσχύ-
 νης ἐπὶ οἰκίας μέρουσαι, ἥ δέξαις κεκαῦσθαι
 κατακαρχύσω· ὥντος ἐπειλ οἱ κριθαὶ φρυ-
 γόμεναι ὥγηννυται. τινὲς δὲ συνταράξω,
 κατακάσθω (1943)
 κατακεντεῖ· τιτρόσκει
 κατακερματίζει· εἰς πολλὰ δναλίσκει,
 διατέμνει, ἥ λεπτύνει, ἥ μερίζει
 κατακερτομεῖ· χλευάζει, φλυαρεῖ
 † κατακεχρημένη· κατακεχυμένη
 † κατακεχρῆσθαι· κατακεχύσθαι
 † κατακαληρησον· κατέχον. [καὶ τὸ δπο-
 χρησθαί
 κατακερχνοῦται· τραχύνεται, διὰ τὴν
 οὐλότητα. ἔνθεν καὶ κερχυθσαι τὸ κα-
 ταστίξαι, καὶ οἰον τραχύνειται· καὶ πινα-
 κες κερχυντοι· καὶ δσπριον κέρχονται
 [65]

κατακηλούμενοι· ἔξιστρούμενοι, κατα-
θελγόμενοι
κατακισσᾶν· προσποιεῖσθαι
κατακλήδην· συλλήβθην
κατάκλειστοι· ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι τινες
κατακλησία· ὅταν μειζόν τι δέρη πρᾶγμα
ἐπικρίναι, κατακλησίας ἐποιουν τὸν ἐν τοῖς
δύροις οἰκούντων
† κατάκλιτος· τελενταία
κατακνήστις· εὐροκνήστις [73] 10
κατακοιμίζει· καταπρανεῖ
κάτα κοιρανέοντα· κατακοσμοῦντα
κατακόκκας ἡ κατακίκκας· κατάπλασμα
κατάκομον (Eur. Bacch. 1187?)
κατακονά (Eur. Hippol. 821)· διαφθορά
κατακορής· δχληρός
κατακορμίσαι· κατακόψαι (ἔύλον)
κατὰ κόρροντος· κατὰ τοῦ χροτάφου ἡ κατὰ
τῆς σιαγόνος πλῆξαι
κατὰ κόσμον (cf. B 214)· κατὰ τρόπον, 20
ἐν τάξῃ, κατὰ τὸ δέον, κατὰ τὸ καθῆκον
κατ' ἄκρας ἐλεῖν (Thuc. IV 112)· τὸ ἐξ
ἔφόδου, κατὸν αἰφρίδον [84]
κατὰ πράτος· λσχυρῶς· τελείως· ἀντι-
στάντος
† κατακρήνη· κατάκριτος [87. 88]
κατακρημνίζων· κατακρημνῶν
κατακριθεύσει· καταλαήσει· ἐπεὶ καὶ αἱ
ἄκριδες πολύφρονοι εἰσὶν. ἡ καταναστῆσι·
ἐπεὶ καὶ αἱ ἄκριδες δραστήματα γῆς καὶ
λόφοι εἰσίν. ἡ καταγελάσει (a Boeotico
κριόδεμεν) [91]
κατακριτή· κατάδικος [93]
κατακροτεῖ· ἀγανάπαινει, κατευφημεῖ [95]
κατάκτενος κόμη (comic. inc.)· κατεκτε-
νισμένη

COD. 67 κατακίσσαν 68 | κλαήδειν
75 κατακ| 77 cf. Poll. IV 139 78 κατακόνα 70 ὁ τῶν μειζόνων τι δὲ η — ἐπικρόναι
90 ἀκόρροης 82 κατακόσμον 83 κατάκρας 85 κατακράτως 89 | κρυμνοίς
90 ἀκρίδαι bis 96 κατεκτενοκόμη 97 λεοντηρός 1204 | βείς, πάσσαλος 8 πολι-
τικῶς 10 ἀποκτονεῖ καταδήσηται — καταπερ. σεις 19 καταλαγνώσας 21 cf. ἀλεῖναι
δίλιναι ἐπαλεῖται 23 κατη(?)λημένη

HES. 73 κατάκν. στις (161)· κατὰ τὴν ὕδωρ, ἦν μὴ ἔστι κνίσασθαι φύδιον
84 κατακρατήσατε (Ilegem. L 15)· νικήσατε 87 καταχριθέν· κατὰ χειράλης (II 548).
καταδικασθέν 88 κατάκρης (O 557)· κατακορυφῆς· κατακράτος 91 κατάκριμα (Sirac.,
Rom. VIII 1)· κατάκρισις, καταδίκη 93 (κατάκρως) ἀρδην. φοράδην. παντελῆς. σφόδρα
(Byzant.) 95 κατακτάμενα (I 379)· ἀποκτείναι 99 κατακνιούεσσα (Ps. IX 33).
κατακρατῆσαι Ad 1202 θρηνῆσαι 3 κατακωμῆ· καταγελῆ (1276). Ad 5 κατανοήσα-
σθαι (Ephes. III 18) 9 καταλαπάρην (Z 64). κατὰ τὴν λαγώνα 11 καταλαχισιούς.
τάξις (καταλο—) 12 καταλαλῆν (1390) 15 καταλεγείς (Lysias). καταλαχθείς (Moer.
p. 207). 17 κατειλεύεται (Eur. Tr. 605). καταρεῖ (Greg. Naz. C. XXVIII 13?). 18 κα-
τάλειμπα (I Regg. XIII 16). ὑστέρημα. μέρος Ad 19 καταλέξεις 20 καταλειφθέντες
(lesai. X 19). ὑστερηθέντες

κατάκτρια· δριουργός
† κατακυνῶν ἡ κατακύνων· ὅταν τὸ σχοι-
νιον ἐλύκας τοῦ ἄκρων προσκατακλείσης [99]
κατακυρωθεῖς (Eur. Or. 1013)· κατακρι-
θεῖς
κατακωκῦσαι· καταθρηνῆσαι
κατακωλῦσαι· [ad 1202] [8]
καταλαβῖτες· πάσσαλοι (cf. καβλῆς)
καταλαβίσθαι· [ad 6] φθάσασθαι. δρε-
λέσθαι
καταλαγνευθεῖς· εἰς ηδονάς κατενεχθεῖς
καταλαθεῖσται (Dor.)· ἐξηγηταί. ἡ ἐνει-
κύνοντες τὰ δημόσια
καταλαλάζειν· κατεύχεσθαι. ἡ πολεμικᾶς
βοῶν [9]
† καταλαπριώσει· δποκτενεῖ. καταδίξεται.
κατατρυπήσει. ἡ καταπερίησει [11. 12]
καταλύνεσθαι· λυπεῖσθαι
καταλέάναντες· κατατρίψατες [15]
† καταλέγεσθαι· δδύρεσθαι τὸν τεθνεότα [17. 18]
καταλεγνώσας· [ad 19] [20]
καταλεῖναι· † καταρίζαι (καταλίναι Phol.)
καταλέξαις· κατακομῆσας. καταριθμῆσας.
δπαρτίσας (v. κατέλεξας)
καταλευγαλέα (Soph. fr. 712)· κάθυγρος.
καταληλημένη
καταλεύει· λαθοβολεῖ (432. 1605)
καταλεῦσαι· ἐκκλίναι: λαθοβολῆσαι
καταλευσθεῖσθαι (-σθήτω)· λαθασθήτω
καταλευμένοι· εἰς τὰ μέταλλα βαλλόμενοι
καταλήγει· πανεται
καταληγέσται· διαρπάζει
καταληγμένος· λαφυραγωγήσας. κατα-
πατήσας

καταλήξομεν καταπαύσομεν
κατάλησις· παραχώρησις
ἢ καταλ(ε)ιανούσης· καταπραΰθενσης .
ἢ καταλειβόμενον· κατατάξων
καταλιπαίνειν· λιπαροποιεῖν [36]
κατάλιψ(η) (Dor.)· μεσόδημον (1756)
καταλλάγη·
καταλλαγή (Αρ. Ανν. 1588)· εἰρήνη, φιλία
κνταλλαγήν δορές· ἀνάπουλαν. μεταλ-
λαγήν. κατάλλαγμα: (τὴν δυνέ τινος διδο-
μένην δωρεάν)
κατάλληλον· ἀρμόδιον. διμαλόν
κατάλληλος· ἀρμόδιος
καταλλήλως· δικολούθως. ἀρμοζόντως
καταλογάδην (Plat. Symp. p. 177 B)· πεζῆ,
ἡ τὰ πεζῷ λόγῳ γραφόμενα
καταλογή (παρακατ—)· τὸ τὰ φοματα μὴ
ὑπὸ μέλει λέγειν
καταλογισθεῖν· Ἀττικότερον
ἀλλὰ σ' αἰδεσθεῖν οἱ θεοὶ [48]
καταλογιεῖται· καταριθμήσει

καταλόγον· ἀριθμησίν
κατάλογος· ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὀφειλόντων
στρατεύσθαι, καὶ ἔξαριθμησις. Κατάλο-
γον τὸ μύρτον
† καταλούσ· ληστεῖα [52—54]
(καταλοχαίρις· τάξις) cl. 1211
καταλυγίσεται· δεσμεύεται. στρέφεται [56]
καταλύσαι· ἀπλοῦσαι, εὐωχηθῆναι. κα-
ταμέναι. καταβαλεῖν. η τὸν ἀπαγέμενον,
οὐχὶ δὲ κατενεγκεῖν. η τὸ τὰ ἐφόμενα λά-
χανα ἐκπιάσαι
καταλύτον· ξίνουν, [αδ 58] καθαρέτου
καταμαλάσσοντα· † κατασκηναύοντα
καταμαλάσσων· καταπλαύνων
κατ' ἄμαξιτόν (X 146)· τὴν κατηματεύ-
μένην ἔδραν, καθ' ἣν αἱ ἄμαξαι διέρχονται
καταμάρφαι· καταλαβεῖν (596. 1539. 1829)

COD. 40 δοροσανάπαυλαν τὴν ... δωρεὰν post 1238
(51 κατά λόπον τὸ μυρτόν Meinek.) 52 | δία· | μαδία καὶ κατώμαδον
οὐχὶ δέκα η̄ 61 καταμακτὸν τὴν κατημαξῇ 62 | διπτήγαι· | μαδήνai Post 67
η̄ η̄ 69 ad καταβλεῖ εἰ καταμίει 70 | άνάξαρτες 66 | καθῆναι Post 67
83 κατᾶναι, κατανύσαι! 84 κατανενύσκειν Cyprii pro κατανενύσκειν?) 85 | μεμυγή|
Phot. 139, 7 Post 86 1291 87 cl. κατανεύσαι

HES. 36 καταλίθῃ· καταδύνη (<δεύη?)
κατὰ ἀριθμῷ 52 καταλοφάδεια (x 169)· κατὰ τοῦ αὐχένος· λόφος γάρ ὁ αὐχήν. η̄ κατὰ
κεφαλῆν· ώς κατωμάδιν καὶ κατωμαδὸν καὶ κατὰ τῶν σώμων καὶ τοῦ τραχύλου 53 κα-
ταλογισμῷ (III Esdr. 5, 39)· περὶ τῆς γενήσασ· 54 καταλλοθρόον (x 302)· κατὰ
τοὺς ἀλλοδαπούς, η̄ πόρων ὅντας 55 κατάλυμα (Exod. XV 13)· οἰκημα, καταγώγον Ad 58
παρόδου (Sapien. V 15) 65 καταμῆστο· ἐπεωρεύσεν. ἐπε[σ]πάσατο (Ω 165)· ἀμὴ γάρ
τὸ σκαφίον, φ̄ ἐπισπώμεδα, καὶ ἀμητῆρες οἱ θερισταὶ 68 καταμηγγέα (§ 214)· παρακη-
σώματος 71 καταμόθον (Σ 159)· κατὰ τὸν πόλεμον 72 κατὰ μοῖραν (A 286)· κατα-
τρόπον, κατὰ καιρόν, η̄ νόμον (Eur. Rhes. 545) 93 καταν(o)οῦντι (Iacob. I 23)· κατα-
βλέποντι 94 καταντά (schol. Ψ 116)· καταφέρει

(καταμεμυγμένα· ἀμυγδάς ἔχοντα) cl. 1235
καταμεμυκέναι· υποπτῆσαι, κατὰ μέρος
καταμήσας· καθάπαξ [65]
(καταμῆλούν) ὁγεῖν cl. 1267
καταμῆλωσαι· τῷ μήλῳ χρήσασθαι, κα-
θεῖναι
καταμηνύειν (cl. Herod. VII 30)· κατα-
κηρύσσειν [68]
καταμειεῖ· καταπίνει (1331). κατεσθίει.
μιεῖν γάρ τὸ ἐσθίειν
κατὰ μικρόν (Hippocr. I p. 279)· κατὰ
βραχύ [71. 72]
† καταμόνας· τὰς μαθώσεις τῶν ἴρυτῶν
εἰς χρόνον
κατάμουσον (Boeoli ?)· κατάκυψον
καταμφτοῖ· αὐλοὶ τινες οὐτών καλοῦνται
καταμωῆ· καταγελᾶ(s) (1203)
κατανᾶ· κατά νοῦν (cl. ἐγκατάνα)
καταναλίσκων· ἐσθίων, δαπανῶν
κατανάξαντες· νάξαντες (Herod. VII 36):
εἰς τούπισθαν ἀναχωρήσαντες
κατανδρίσασθαι· καταπαλαῖσαι
κατανεανύσσομενος· κατακαυχάμερος.
κατισχύων
κατανεμηθεῖσης· καταλαβούσης (c. c.
νόσου)
† κατανέναι· κατανεῦσαι
† κατανένοχε· συνονοίσκεν
κατανενυγμένα· ἀμυγδάς ἔχοντα (col. 828, 1)
κατάνεται (β 58)· κατανέτοι. ἀναλίσκεται
(κατανενύσαι) συνθέσθαι. ἐπινεύσαι. συγ-
καταθέσθαι (A 558)
κατανήση (-ηδῆ)· αὐξήθη
κατανθρακώσαι· κατακαύσαι. κατοπτῆσαι
κατανίφεται· καταφεύγεται. καταχονι-
ζεται
κατανοεῦντα· κατανοοῦντα. θεωροῦντα
κατανομεύς· † καταπηδής [93. 94]

46 | θειη, ἀτεικότερον — σὲ
μαδία καὶ κατώμαδον 57 | αρξάμενον
63 | διποτῆγαι 66 | καθῆναι Post 67
68 | εσθία 80 | εσθίεις 82 | εθείσης
85 | μεμυγή|

κάταντες (Xen. Hell. III 5, 20)· ἐπὶ τὰ
ἔμπροσθεν)
κατάντης· φάδιος, εὔκολος. η κατάκομυνος.
καταφρένης
καταντήσας· λαχών, κληρώσας [98]
κατάντηστιν (v 387)· κατεναντίον
κατ' αἴτιβολίαν (Eupol. p. 555)· κατ'
drtībl̄st̄n (1769) [1301—5]
κατανύουσι· καταναλίσκουσι
κατανύσας· συντελέσαι [8] 10
κατ' d̄ξiav· κατὰ δόξαν
καταξόμενα· καταλυσόμενα (Phot. 140, 2)
† κατασρ̄· καταντεῖ (1357?)
καταπαγεῖ· μαστίζει, τιμωρεῖται [13]
καταπάλτης· βέλη προετικὸν ὅργανον. καὶ
τὸ ἀφύμενον βέλος
κατὰ πάντα (Thuc. VII 28)· ὑπὲρ πάντα
κατάπαστος (Ar. Eqq. 502)· πεποικιλμένος
† καταπάτιον· δσαλές, ή ἀδροῦν
καταπειράσαντες· καταδῆσαντες [19] 20
(καταπειρητηρίη cf. 1334)
καταπελτάσονται (Ar. Ach. 160)· κατα-
δραμοῦνται. δπὸ τῶν πελταστῶν
καταπέλτης· εἶδος βασανιστηρίου, ως
ὅπον χαλκοῦν, ἐν φέξαρδοῦσι τὰ μέλη
οἱ δῆμοι
καταπεπεμένα· καθευμένα
καταπένθα· κατερρύπνα [24]
καταπεπτηχώς· καταπεληγώς [26]
† κατάπεμνοι· καδαπτόμενοι
καταπεριφρικότες· δειλῶντες
καταπέψανται (A 18)· καταρράνται. η ἐν
αὐτῷ κατασχεῖν. μεταφορικῶς, δπὸ τῶν
πεσ(σ)ομένων σίτων

COD. 96 εύμολος η κατὰ κρημνὸν 99 | σιν 1300 καταρ̄ bis 14 καταπάλτις·
βέλει ποιητικὸν 15 κατάπαντα 16 καταπαστός; cf. καππαστόν 18 καταπει-
ροντες (col. 520, 19) 22 καταπεμπάμενα, καθημένη 23 | οιδα 25 | ληγώς | τηχώς
(27 καταπετούμενοι· καδιπτάμενοι?) 29 | πέμψαι 30 καταπιμίνειν 32 | πιμ-
πρόσθαι 34 καταπιρ̄ τῇ, διή 40 | ἀσσεῖ 41 δεδιά 42 καταπληγμῆσεις· τὸ
— καταπλῆγμα — καταδῆσαι μετάγοντες — κατατρεχόντων — φασὶ κατακρατηδεῖ 44 κα-
ταπόδα — κατ' d̄ξiav 54 ποιήσεις 55 καταπροίξεις — ὑδωρ ἔαν

HES. 98 καταντησάτωσαν (II Regg. III 29)· φθονησάτωσαν (φθασ—) 1301 κα-
τάτικρυ (x 559)· ἐναντίον 2 καταντήσειν (v 387)· κατέαντι, ἐξ ἐναντίας 3 κα-
τανένυμα (Iesal. VI 5)· ἡσυχάσα. λελύπημα 4 κατανύγηται (Ps. IV 5)· ἡσυχάσαστε.
λυπήθη[σα]τε 5 κατάνυξις (Rom. XI 8)· ἡσυχία. η λύπη 8 καταξανεῖ (Iudic. VIII 7.
16)· παρατρίψει. βασανίσει 13 καταπάλμενος (A 94)· καταπόδησας 19 καταπελλάδες
(II 642). κατὰ τοῦ γάλακτος δύεται 24 καταπεσολτωμένα (Iosu. IX 5 [11])· καταπε-
νακούμενα 26 καταπένθη (Γ 281)· ἀποκείνη 33 κατὰ πίνα μηρὸν ἔχη (A 40).
κατίκανονα τὰ λιπαρὰ μηράδα δοτά 36 καταπλῆγμας (καταπτίξας, αἱ καταπακῶν)
39 καταπλᾶσαι· μολύναι (καταπλάδαι αἱ καταπλῶσαι?) 44 καταπούει (II Cor. II 7
V 4)· καταμαλθεῖ 50 καταπραγνέεις (Ps. LXXXII 1)· ἡμεροποιήσεις. σιωπήσεις (ἡρμο-
ποιήσεις, σιωπῶν ποιήσεις) 52 καταπροηνές· κατὰ πρόσωπον (B 414), ἐπὶ στόμα, κατω-
φρεῖς (64) 56 καταπρόκλησην (I Timoth. V 21)· καταχαρίν. καταπρόσκλησιν. κατετερο-
βαρίειν 57 καταπροτιμιστὴν (A 424)· κατὰ τὸν ὄμφαλόν

κατὰ πρωτίρανας· ἥλικις ὄνομα οἱ πρωτίρανες παρὰ Λακεδαιμονίοις [59. 60]
 κατὰ πτόλιν (Aesch. Sept. 6)· κατὰ τὴν πόλιν
 κατάπτυστον (Eur. Tro. 1024)· ἵξουθενη-μέρον
 καταπτώσις εἰς φοβίται, δειλιά· ταπει-
 ροῦται
 καταπυγοσύνη (Arist. fr. XVII p. 1000)·
 ἥδονή μεγάλη
 καταπύγουν (Com.)· κιναίδον, ἦγονν δειλ-
 γούν
 καταπύγων ὁ μέσος δάκτυλος. καὶ ὁ κα-
 τωφρῆς (v. περιπονής)
 † καταπύεις· ἐνίπλησε. κατ.γνόει
 καταπύθεται (Ψ 328?)· εὐφωτιᾶ
 καταράχτης· ὀχέτος, ὑδροῦ. καὶ ὁ δετός,
 Σοφοκλῆς Λαοκόνων (fr. 316). καὶ τὰς
 ἀρπνίας, ἐν Φινεῖ (fr. 643):
 καταράξαι· κατάξαι (καταρρέξαι)
 καταραπτίτης (—ίτις?)· Γόγγων ἐν τῷ
 περὶ θυσίαν
 καταράσσειν· κατακλάνεσθαι (—νειν)
 καταράσθαι· ἀρῦσθαι θεοῖς
 καταραψφδῆσαι· φλυαρῆσαι
 καταρρύλοις χλαίνασις· ποδήρεσιν, ώστε
 καὶ ἐπὶ τὰς ἀρρύλας χαλασθαι. Σοφοκλῆς
 Τραύλῳ (fr. 560)
 κατάρδειν· εὐφραίνειν. ποτίζειν [77]
 καταρέξαι· καταφῆσαι (889. 1388. 1673) 30
 [79]
 καταρεπτές· ἔτερορεπτές. ἔτεροκλίνες
 καταρέσθαι· καταλύει (κατελθεῖν?)
 καταριπτάσσονται· σκορπίσσονται
 † καταριστήν· ὄρθιν δουμαστήν. παρὰ
 Κα(λ)λωπάχω (fr. CCCLVII) τὴν χάλαξαν
 [84]
 κατάρρεξασθαι (cf. Ar. Av. 939) τοῦ λε-
 ρείου· τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι
 καταρράσσειν· καταρίπτειν [87] 40
 καταρράξαι (1677)· καταβαλεῖν [ad 88] [89]

κατάρρησιν· κατηροφίαν, καταβόησιν, κα-
 ταλαλίαν (q. v.), κακολογίαν (ex οπομεῖται)
 κατάρροτα (Eur. Tro. 1067)· ἀρδεύσαμα
 καταρτίσαι· κατασκευάσαι. τελειώσαι. στε-
 ρεῖσαι
 (καταρτύνοντα· κατασκευάζοντα) 1475?
 † καταρυβδήσαις· καταπιών. φορήσαις
 καταρυῆναι· καταπεσεῖν
 καταρυθμίζεσθαι· κατενθύνεσθαι, κα-
 10 τονίζεσθαι
 † κατάρροσον· κατάκλεισον (—υσον)
 καταρχής· δασφαλής: τέλειος (ad καταρ-
 χής?) [98]
 καταρρύμαται· εὐχοματι. προσκυνῶ
 † καταρρύγει· γῆγε τινα πρὸς φυτείαν ἀμ-
 πλῶν εὐθετον (κατάρρωγα?)
 κατά σαντόν (Callim. epigr. I.12)· ἐπὶ σοῦ
 κατά σέ (Ατ. Ran. 500)· ὅμοιός σοι
 κατασείειν· ταράσσειν (1409)
 κατασέσαις· σφέσαις
 κατασεσσαμέναι· κατασεεις (?) σμέναι
 κατασημήνασθαι (Plat. Legg. VI 756 C).
 κατασημείωσασθαι
 κατασίνεσθαι· καταβλάπτειν [8]
 κατασκαφής (Soph. Ant. 891)· κατεσκαμμένος
 † κατασκάφιος· κατασχύνων τοὺς φίλους
 κατασκάψαι· κατορύγαι (1686)
 κατασκεδάσαι (Attic.)· καταχέαι
 κατασκέλειν· κατασκελετέειν. τὰς σάρ-
 κας καταφαγεῖν
 κατασκευή· διασκευή
 κατασκινδαμένης· κατασκορπιζομένης
 κατασκήψαι (Ευρ. Med. 94)· † κατασπεῖραι
 κατάσκιος· πάντοτε σκιάν ἔχων
 κατάσκοποις· κατοπτεύοντες. ἐπίθυσοι. η
 δόλων ἐξηνευταί. δολεροί, δόλιοι
 κατασμῆναι (Nic. Th. 680)· μαρφάνω. καν-
 σαι (I 653). ἐμπρῆσαι
 κατασκοβεῖται· καταδιώκεται
 κατασοφισθεῖσα· χλευασθεῖσα. τεχνα-
 σθεῖσα

COD. 58 καταπρωτείρας — πρωτεῖρες (—ραι Phot. 140, 21) 61 καταπόλιν
 66 καταπυγ· 68 ἔφωτάται 69 λακόντι καὶ ταρπνίας ἐν φίνῃ 70 κατάξαι cf. 1378
 71 γοργὼν 73 ἡσοὶ χλαίνασι, cf. καθαροβύλοις 78 καταράξαι, καταρῆσαι κατα-
 ψῆσαι (93 L. καταρρούδησας αὐτ κατα(χα)ρυβδίσας) 95 καταρι· (1405 οὐδὲ εἰ
 σῆθω?) 6 ἕτερασθαι (10 cf. κατασχόφιλος) 13 κατασκελεῖν (16 ορδο κατασκιμψαι
 19 cf. σμῆσαι 21 cf. κατεσφρόθη)

HES. 59 καταπτήσει (Prov. XXVIII 14)· δειλιά, φοβεῖται 60 καταπτήην (Θ
 136)· ἐπτρίσαι, ἐφορῆσαν, διώκει 77 κατερέξατο (A 68)· ἐκαθέσθιν (1672) 79 κα-
 ταρέκτης· ὀρητικός (κατάρρης? cf. Ar. Byz. p. 273) 84 καταρρήσσων· ἐπιχροτῶν, ἐπι-
 φορῶν 87 καταρράσσοντες (Sapient. XVII 4)· περικτυπῶντες Ad 88 η καταφῆσαι
 89 καταρρεῖν (I Regg. II 33)· ἀναλοχεοθαί 98 καταρροίσομαι· φευματίζομαι 1405 κα-
 τασείειν· καταταράσσειν (1403)

κατασπάν· χαλᾶν (Hippocr. II p. 630 K).
 ἡ σιαλίζειν (q. v.) ἐπέρου εὐθίοντος ἡ
 περὶ δείπνου διαλεγομένου. καταπίνειν τὸν
 σιαλὸν [23]

κατασπέρχω τὴν [ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἥ] ἐπὶ¹
 τὴν ἑστίαν κεκαυμένη
 κατασπέρχομενος· ἐπειγόμενος. κατα-
 πλησσόμενος
 κατασπιλάζων· (κατακρύπτων, ἀπροσδο-
 κήτως φαινόμενος [Byzant.])
 (κατασπιλάζειν)· μολύνων [27]

κατασπλεκθῆσαι· κατέλασαι
 κατασπόδησον· κατέλασον
 κατὰ στάθμην· κατ' ὅρθον
 (κατὰ στάθμόν)· κατ' ἐπαντίν
 κατάστασις· ἀποδοχή· ἡ ἄκμασις. ἡ ἄθος
 καταστατήρια· ἀπολεπτήρια· ἐν σῶφ-
 τρῷ πόφ λέγομεν ἀπολεπτών κατάστασιον.
 ἡ καταπανστήρια, κατάστασιν ἔχοντα, ἀπό-
 πεμπτα, καθεσταμένα
 καταστέλλει· περικαλύπτει
 † καταστέλλεις (—σαι Αἰολ.)· καταγαγεῖν
 τὸν βοῦν
 κατὰ τετράνης (N 138)· ὅρους ἐξοχῆς,
 ἀκρωτείας. Στεφάνη γάρ εἶδος κόσμου
 περὶ τὴν κεφαλήν, ἡ περικεφαλαῖς. ὁς
 "Οὐρηρος (H 12)
 αὐχέν· ύπὸ στεφάνης ἔχαλκου
 κατάστημα· ποίημα. στάσις. τὸ δρυὶ ηπῆς
 (εἰ. στήμα)
 καταστίχων· βεβαιῶν (ad καταστηρίζων?).
 καταφηρίζον· παρ' ὅσον τῶν ἀτακούρ-
 των τὰ ὄνδηματα (παρέστιζον καὶ ἔημισον)
 κατάστικτον (Menand. fr. CCCLXIX)· ποι-
 κίλον καὶ Σώφρων κεντήματά φησι
 καταστίλβει· κατανύγειει. καταλάμπει
 κατὰ στίχας· κατὰ τάξεις (E 690 an Arist.
 fr. VII p. 974) [41]

κατὰ στόμα (O 389)· κατὰ τὴν ἀρχήν (I.
 τὸ ἀκρον). μεταφορικῶς
 καταστομίς· μέρος τι τοῦ αὐλοῦ. τὸ ἐνσή-
 μον
 /
 καταστοχάζεται· κατὰ σκοποῦ βάλλει
 καταστρέψει· σκαλεύει [46]
 καταστρώματα· τῆς νεώς μέρος, ἐν φ-
 έστωτες ναυμαχοῦσιν
 καταστύξαι· [ad 48] μισῆσαι
 10 καταστυφέλον (Hesiod. Th. 806)· κατα-
 στήρον
 κατάστυφλον· κατάξηρον. καὶ ἡμεῖς δὲ
 τὰς ἀνεγράστους χώρας καὶ σκληρὰς στυ-
 φλὰς καλοῦμεν
 κατὰ σύνδ(υ)ασμόν· κατὰ κοινωνίαν.
 κατὰ σύμπραξιν [52]
 κατασύρας· ἐλκύσαι σαγήνην. (συλλέξαι)
 [54]
 κατὰ σφέων· κατ' αὐτοῖν, ἡ καθ' ἑαυτοῖς
 20 κατασφήκωνται· καθήλωνται (c. κα-
 τεσφ—)
 κατασχάσαι· κατατυχεῖν (—μυγεῖν?). ἡ
 δημιχάς πουῆσαι [58. 59]
 κατὰ ταῦτο· οἷον δμονοοῦσιν
 κατατεθῆπτειν· θαυμάζειν. δειλιάζειν.
 ἐπελήτεοσθαι [62]
 κατατεθηπτέες· ἐκπεπληγένοι
 κατατεθηπτές· δειλιάσσαι [65]
 κατατείνεται· ἐφαπλούνται [67—70]
 30 κατατρίχιον· λεπτόν
 κατάτροπον· κάταντες (1843. 1866), πρόσ-
 τροπον (q. v.) δὲ τὸ ἑαυτὸν [78]
 κατατρύχει (Theocr. I 58)· λυπεῖ. κατα-
 πονεῖ [75]
 κατατυχεῖν (Dem. 288, 2)· ἐπιτυχεῖν
 κατὰ τῷ συῶν (Com.)· κατὰ τῷν χοίρῳν
 κατανύάσσαι· φωτίσαι
 κάταυλον· κατηυλημένον. ἀναπεπταμένον

ε
 COD. 22 π δείπνου 24 κατασπερχωτὴν 28 | υκόδαι 30 καταστάθμην
 — ἐπαύλη (hoc ad σταθμόν) 32 καταστήρας 33 καταγέλλει 35 καταστεφα-
 νῆς 37 ἀκρωταῖς 37 πάρεστι δὲ καὶ ἐξημούν ποιτοκίλον 39 καταγάγει 40 στίχους
 43 ἐνόλθιον, εἰ. ὑφόλιον 44 κατασκοπεῖ 55 κατασφεῶν 56 κατασφίκωνται,
 καθήλωνται 60 κατ' αὐτὸν 66 ἐφηπλούνται 72 κατατρόπον, κάταντες πρὸς τρόπον
 (c. Cobet NL. p. 87) 79 κατανήμητον

HES. 23 κατασπαταλᾶ (Prov. XXIX 21)· τρυφῆ 27 κατασπίδα (E 347)· ἐπ'
 δσπίδα 41 καταστήρη (Iessi. LXI 3)· περιβολὴν 46 καταστροφῆς (I Mac. II 49).
 ἐρημώσεως Ad 48 κατασύρα. συλλέξαι 52 κατὰ συγχυτῶν (Luc. X 31). 54 κα-
 τασφᾶ (B 366)· καθ' ἑαυτοῖς 58 κατασχεῖν (Genes. XLVII 11)· κατακρατεῖν. κατοικεῖν
 59 κατὰ τὰ τάξειν (I Cor XIV 40)· κατὰ κόδους 62 κατατεθῆπταν· κατεδύμασθον (1705)
 65 κατεκνήφαγο (B 317)· κατέφαγε τὰ τέκνα 67 κατατίθεσθαι· συνανίσαι (I. συγκα-
 ταδίσθαι) 68 κατατοαύτό (Act. Ap. XIV 1)· δρῦοι 69 κατατοεύω· (LXX) 70 κατὰ
 τὸ κρίμα (Ps. CXVIII 132)· κατὰ τὴν τάξιν. ἡ κατὰ τὸ πρόσταγμα 75 κατατρυφῶ κατα-
 σπαταλῶ (Prov. XXIX 21; cf. 1423) 75 κατατοιόντα· κατασκευάζοντα (καταρτύοντα)

- κατανήσαι (Aelcman)· καταντλῆσαι· καταδύσαι
 κατανυστής· καταδύστης [82]
 καταφάγοι (Menand. p. 175)· κατεθοῖοι [84]
 καταφάναι· κατεπείν
 τι καταφατικήν· δυσκάθετον
 καταφήσας (Dor.)· δροφήσας· δνιάσας (v.
 κατη—)
 καταφθατούμενη (Aesch. Eum. 398)· κα-
 ταπωμένη· κυρίως δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως 10
 καταφιλοσοφήσαντες· διὰ τῆς σιγῆς
 κυκλώντες
 καταφλάσαι· κατακόψαι
 καταφοιτήσαι· παραγενέσθαι
 καταφορήν· ὑπνον
 καταφορικῶς γαστέρας ποιῶν (—α λύσν?)
 καταφορικός· οφοδόρος
 καταφράκτοις ψυχαῖς· ταῖς ἐπεσκοτι-
 σμέναις, καὶ μὴ τῷ μίλλον εἰδούσαις. Ἰων
 Ἀλκμήνη (fr. 6). καὶ εἶδη πολεμικῶν τόπων 20
 καταφράκτου [96, 97]
 καταφρονεῖ (Eust. Bacch. 503)· ψερηφα-
 νεῖ [99]
 καταφρυγήσεται· καταξηραθήσεται
 καταφρύγει (Ar. Nubb. 390)· καταξηραίνει
 καταφυέν· γεννηθέν (v. κατέφυε)
 καταφυλαδόν· κατά έθνη
 καταφύξει· κατασβίσει
 κατάφυτος· σύνδενδρος τοπος
 καταφωνεῖ· ταράσσει
 καταφωραθεῖ· καταγωθεῖ
 κοταφωρᾶν (Thuc. I 82)· ἐρευνᾶν, ἐπι-
 δηγεῖν
 κατάφωρον· ἐληλεγμένον. φανερόν. ύπευ-
 θυσον. η̄ καταφανή γενόμενον
 κατάφωρος· φανερός
 κατά φώτα (Empedocl. 40 HSt.)· κατά ἀν-
 θρωπον
 τι καταχαλῆ· καταβραχύ [1513]
 κατά χεῖρα· ἔτουμα, εὐχερῆ. η̄ ὁ τοῦ πρὸς 40
 χεῖρα καὶ εἰς πολλὰ χρῆσμος οἰκέτης
- καταχή(νη Ar. Eccl. 627 Vespa. 573)· κα-
 ταχόδημοις. κατάγελας (καὶ ὑπὸ Πεισο-
 στράτου καλομ(α)ια ἱμφερὲς ἔσων, ἀπὸ
 τῆς ἀρχοπόλεως προθεβλημένον, ὅποια τὰ
 πρὸς βασκανίαν)
 καταχήνη· καταγελάση, μυκτηρίση, ἔξου-
 θενίση [17]
 (.....)· ὁ λιπαρὸς, ὁ τρόφιμος
 κατάχρεως· ἐπαρκῶν εἰς μαρτυρίαν [19]
 καταχήσει (Phoenic. Col. fr. 1, 21)· ἀρ-
 κέσει
 καταχρηστικῶς· ὅταν καταχρῆται τις ἀπὸ
 πράγματος εἰς πρᾶγμα καταστοχάζοντας
 καταχράται· κακῶς χρῆται
 καταχρυσόσθαι· καταλιθώσαι
 καταχύσιοις· δίῃ
 καταχύσιματα (Ar. Plut. 768)· τραγήματα.
 Ἐδος γάρ εἰχον κατὰ τῆς κεφαλῆς κάρων
 καὶ ἰσχάδας καταχέειν τῶν νεωνήστων δού-
 λων παρὰ τὴν ἐστίαν καθισάντων. κατε-
 χείτο δὲ καὶ τοῦ νυμφίου. λέγεται δὲ καὶ
 ἐπὶ διωμοῦ
 καταχυτλὸν (Eupol. fr. XIII p. 541)· τὸ
 βαλανευτικὸν (σκαιγλον
 κατὰ χρόνον (Herod. IV 201)· κατὰ φύσιν.
 η̄ ἀνήντην
 καταφαίρουσι· κιροῦνται
 καταψέφεις· κατασκοτίζεις· ψέφας γάρ τὸ
 σκότος· παρὰ τὸ ψεφάδοθαι, τὸ μεταμε-
 λεῖσθαι καὶ οὖν σκότος περιτιθέναι τοῖς
 λεγούμενοις. [αδ 29] ἐδος̄ ὅτε δὲ καὶ τὸ φρον-
 τίζειν οὐτώς λέγουσιν
 καταψηφίζεται· κατακρίνει
 καταψήχων· κολακε(ύ)σων. ησυχῆ τρίβων
 καταψιλοθήσεται· φιλόν γενήσεται
 κατεαγότα (Mnesim. fr. I p. 577)· κατε-
 σηγεγμένα. κατ(α)εθλασμένα [34, 35]
 κατεβαθλέτο· ἔτιθετο
 κατίβασκε· κατέβλαφεν (v. δάσκει)
 κατεβαυκάλησε (Com. inc. LXIV)· κατε-
 κοίμουσε

COD. 80 κατανήσαι (καταῦσαι Phot. 144, 7 καθαῦσαι Ηες.) 81 |δυστής 83 |γει,
 |ιει 88 καταφα] κατακτ[92 |ρεῖν, ὑπν.ν Post 93] 1509 κατάφορον, ἐλλαλεγμένον
 95 ἐπεσκοτ. σμέναις — δλαμῆνη 1501 |φρύσει 3 |ἀδων (Oppian. Hal. III 644) 9 c.
 1493 11 καταφῶτα 14 καταχείρα — χρονήσμος 15 καὶ — βασκανίαν post 1516
 17 καταχθονος (18 καταχρέων Ionice?) 20 |ση 21 |χρῆσται 28 καταφρονει
 29 |εφει — φεράς (cl. δψεφέις, μεταφέφειν) 31 |ψιχων 32 γενέσθαι (37 κατερά-
 σκηνε GD.) 33 κατεβαγ] |ησε

HES. 82 κατ' αὐτὸν (Iob 1 8)· ὄμοιον αὐτοῦ 84 κατὰ φάλαρα (Π 106)· κατα-
 μετωπίδα 96 καταφρένα (A 193)· κατὰ δάνοιαν 97 καταφοίτας (B 362)· καταφρα-
 τίας 99 καταφρονέων (H 70)· καταβουλευόμενος 1513 καταχέει (Iob. XLII 14)· κακο-
 λογεῖ 17 καταχθόνος (Γ217) 19 καταχθόνιος (Ι457)· κατὰ τῆς γῆς. η̄ ὁ ἄδης Ad 29
 τὸ καταψεύειν 34 κατέσδας· κατακομηθεῖς (κατασάς q. v.) 35 κατεά(ζ)θη (Ierem.
 XLVIII 25)· κατεθλάσθη

- χατέβραψε· χατέλαβεν [40] χατέδυ (Thuc. VII 34, 4)· χαταπόθη, χα-
χατέβρότωσεν· ἐμόλυνεν τεποντίσθη [71]
χατέβρόχθισε (Hermipp. fr. III p. 399). χατεζώμενεν· ἐτύρευεν ὥσπερ ζωμὸν ἔκρο-
χατέπιεν [43] φῆσας τὸ γόλα [73]
χατέγκλησεν· χατά μέμψιν. χατά πταῖσμα
χατεγοήτευσεν· ἡτάτησε. χατεμάντευσεν
— (αγαύνευσεν) [46] χατέθορε· χατεπήδησεν
χατεγκονῶν· ἐπειγμέρος χατεθήπει· ἐποεῖτο
χατεγλώττιζε· διεβάλλε, (Ατ. Ach. 380) χατεθύνθη· χατεπέλευσας (—φλευσας)
χακηγόρει [48] χατεθύπετο (Ω 794 ε 152)· διεφθείρετο.
χατεγνυπλωμένου· τὸ 10 χατέρρει [79]
χατεγνυπλωθῶν· (ὅτε μὲν ἀρρώς διατά-
σθαι καὶ τρυφᾶν, ὅτε δὲ τὸ κατηφῆ εἶναι)
χατέρρει [51]
χατέγνωσαν· χατίλεξαν
χατεγνυμάσσατο· ἐπὶ γυμνασίαν ἀνάλωσεν
χατεδάγη· χατεάη
(χατεδάριαπτε· χατήσθιε μετὰ σπαραγμοῦ
χατεδάρφε (Aristoph. p. 1148)· χατεκο-
μῆδη
χατ' ἐδάφους· ἐπὶ γῆς)
? χατεδάρθεν (Arist. fr. I 11 p. 1148).
ὑπνοσεν
χατεδάρσε (Dor.)· χατέκαυσεν. ἐπολέμησεν
χατεδύεσε· κατίφεξε. κατίφυρσε. καὶ
χατεδήδεσμενον· χατεβρωμένον (Plat.
Phaed. p. 110 F)
χατεδήδοκε (Euen. epigr. 4, 3 et Anti-
phant.)· [ad 61] χατέφραγεν
χατεδήδοκώς (Ατ. Pac. 388)· χαταβρω-
κώς
χατεδήσουν· χατέκολτορ
χατέδησα (Call. D. 230?)· χατεδέσμενα
[ad 64]
χατεδείγτησε· χατίκινεν
χατέδουπλεν· τέλυηκεν
χατέδουπον· (ἐτεῦνήμειαν
χατέδραθον· χατεκομήθησαν (—θην η
285?)
χατεδρύπτετο· χατεκόπτετο. χατεξύτετο 20 χατειλάδα· νήραν χειμερινὴν
χατειλέει· τὸ κατελεῖταιν (1588). ἐποκιλεν [88]
χατειλεῖν· χατέχειν. χαταβαλεῖν
χατειληθέντας (cf. Herod. III 13)· συστε-
θέντας. χαταληθέντας
χατειλήφθατι· προκαταλαμβάνεθαι
χατειλέα· τὰ ἐσώτερα οἰκηματα. Ἐρυθραῖοι
χατειλοχε· χατέλεξε
20 χατειλυνσπάσθαι· εἰλούμερον σπάσθαι
χατειλυνσπωμένην (Ατ. Lys. 722)· δὲ μὲν
Δικόφρων καταρτωμένην. Ἐρατοσθένης δὲ
συγκεῖθαι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ελεῖν καὶ
σπάσθαι
χατειλυτα· κεκάλυπται [92]
χατειμεν· χατεργόμεθα
χατειπών (νοοι Eur. Io. 1345)· διαβαλών
τὸ κατειργεῖ· ἐκάλυπται
χατειργάσατο· [ad 96] χατηγωνίσατο
30 χατειργυμένος· ἐγκεκλεισμένος [98]
χατεῖρες (Boeol.?)· χατηριαμένον, εὐηρε-
τμον
χατειρήκην (Plat. Theat. p. 125 A)· λά-
θρα διαβίβληκεν
(χατειρέξε· συνίκλεισεν) cf. 1787
χατειρωνύεται· μέγα φρονεῖ. ή στραγ-
γύνεται
χατεισι (Callim. Dian. 19, Eur. Alc. 74)·
χατίρχεται
40 χατεκαμάρωσεν· κατέρρυνεν (κατεύρυνεν?)

COD. 39 | βαψε (h. e. κατίμαρψε) Post 45] 1555—1557 47. 48 = 48. 47 48 κατη[
49 | πτώμερον 50 δὲ (cod. bis ὅτε) — εἴρατ post 1599 54 κατήσθιος μῆ 55 κατέδαπτε
56 κατεδοάρθαι, κατακομάσθαι 57 κατέρθεν 59 κατίφρυσε 68 κατέδραθεν
70 κατεπόθει 75 | θύπει 81 κατουλάδα |ρα |νη (cf. ειλάς, κηλάς) 64 κατίλλεται
— κατακλείειν?) 85 |βληθέντας 90 τῇ λέξι 91 cf. κατίλ— (95 Coni. κατειργαθε-
ικώλυσεν) 96 cf. κατηγάσατο 97 cf. κατείργε 99 |νοι ἐν ἐρήμῳ 1601 cf. κατηρομει 1815

HES. 40 κατεβήσατο (ο 99)· εἰσήλθεν 43 κατεγνωμένος (Galat. II 11)· κα-
τακεκυμένος (—ρυμίνος) 46 κατέδενσας (I 490)· [κατίφαγας] ἐδρεῖξας 51 κατέ-
γραψαν (I Mac. XIV 26)· κατέκιναν Ad 61 καταβίδωσκο (Moer.) Ad 62 κατηγωνία (τ.
καταδέσει ει κατήδεσαν) 71 κατέδων (Z 202)· κατεσθίων 73 κατεδειλοντο (Ioei
III 2)· κατεμέρισατο 79 κατεβρόμενον (Ο 37 al.)· διαφθειρόμενον. καταρέον (1813)
83 κατ. ειλ. ειν (Ψ 135)· συνίστελλον 92 κατειλωπτεῖν· καταβλεφαρίζειν (κατίλλ—) Ad
96 ἐκάλυψε 98 κατείρα· δάσις. πέλτη (κατηφέα, celtra)

- κατέχανον (Soph. Ant. 1340)· κατέκτεινον
 κατέκελαθεν· κατεκουμήθη
 κατεκερμάτισεν· συνέθραυσεν
 κατεκήλει· σιωπῶν (δι' ἐπῶν?) ηδυνεν
 κατεκήλησε· κατεπράύνεν (1616), ἔθελ-
 γεν. Κῆλεῖσθαι γάρ λέγεται τὸ υπὸ αὐ-
 λῶν θέλγεοθαι
 † κατεκλάδανεν· ἀνείλεν
 κατεκλάχετο (Dor. rec.)· κατεκέλειστο,
 κατακελεισμένως εἶχεν [11. 12] 10
 κατεκνίδευεν· κατίξεν
 κατεκόπησαν· ἐφορεύθησαν [15. 16]
 κατελδασι (Dor.)· κατατήξαι (*sole liquefa-
 cere*)
 κατελεγχέτω σε (Hesiod. Opp. 659 = 712).
 κατελέγειαι· καταλέξαι
 κατελέξαντο· κατεκουμήθησαν
 κατελειβάδατο (Iones)· κατεμερίζοντο
 [22]
 κατέλεξας· κατεκομῆσας. κατέβαλας (1222)
 [24]
 κατέλευσαν (Herod. I 167)· λίθοις ἐβαλον
 κατέληξεν· ἐλαύσατο [27. 28]
 κατέμαρψε (Pind. Nem. III 60)· κατέβαλεν
 [ad 29] [30. 31]
 κατεμεγαλαυχήσατο· μεγάλως ἐκαυχή-
 σατο [33]
 κατένασσε (Hesind. Opp. 167)· κατόφκισεν
 † κατενέκρουσιν· ἐρχονται [36—39]
 κατ' ἐντευξιν· κατ' ἵντυχλαν
 κ(ατ)εντευχθέντα· κατεντυχθέντα (ac-
 cusatum) [43. 44]
 κατεξανίσταται· κατεπαίρεται
- κατεξαντεις (-νύει?)· διεσθίει
 κατεξεμαριζοντος· κατευθύνοντος [47]
 κατεπάθεθαι· καταπαύνεσθαι
 κατεπάθω (cf. Plat. Meno. p. 80 A)· γον-
 τεύω. πρᾶνω
 ή κατ' ἐξορίας· ἐξ τῶν ὅρων [51. 52]
 κατεπάσσατο (Dor.)· κατεκήσατο
 κατεπίγεις· καταπεινέει
 κατέπεψε (Callim. Ap. 92)· κατέσφαξ.
 [ad 55]
 κατεπερπερεύετο· ἔχαιρεντίζετο [57]
 κατεπιαύθη· ἐλπάνθη, ἐτράφη· πίστιν γάρ
 δι λιπαρός
 κατεπιφύεται (-φοιτᾶ)· κατατρέχει
 † κατεπλάγη· κατέσκληκεν [61]
 κατεπλαύνετο· καθυπερφανεύετο
 κατέπλησσαν· ἀγέλλραν, ἀπελῆρωσαν [64]
 κατεπτήγηεν· φοβηθῆραι
 κατεπτήγησαν· τῷ φόβῳ ἐπαπεινώθησαν
 κατεπτήγύτα· καταπτήσασσα [66]
 κατ' ἐρ' ἔξει (κ 378)· κάθησαι. Πάφιοι
 κατέρ(ε)ικτα (Ag. Ran. 505)· τὰ ἐρεικό-
 μενα δοπια καὶ σχιδόμενα, οἷον κυάμους·
 ἔνιοι δὲ καὶ τοὺς πυρούς. οἱ δὲ κατερρω-
 γότα λιμάτια
 κατ' ἐρ' ἔξει (Ω 522)· καθέξου (Πάφιοι)
 κατ' ἐρ' ἔξειτο (Α 68)· ἐκαθέξετο (Πάφιοι)
 [73]
 κατερίχνωσε·
 30 κατέρειξεν· (κατηρ—) [76. 77]
 (κατερηγειμένος· πεπτωκώς) 1774
 (κατερηγυμένος· κοπτόμενος) 1774
 κατερρηγότας· διερρηγμένους

COD. 7 κατεκήδε 8 κατεκήλισε, μετε | (9 L. κατεκίκλασκε, κατέκλανεν)
 10 | ἀξέτο, κατεκίλητο 18. 19 κατελεγχώσαι κτλ. 21 | ἥβαρτο 34 | νασε 50 κα-
 τεξώλιας 59 cf. Phot. 148, 10 62 κατέπλησσαν legebatur ante καθυπερηφ | 65 κατεπτε-
 χέντας 66 κατεπτήχησαν 67 κατεπτήσοντα 69 κατέρεαι, κάθισαι 71 κατέρεει
 (Bekk. AG. III 1095 72 κατερίζετο 75 κατέρριψεν 78 διερεψη |

- HE. 1611 κατεκλάσθη (δ 538)· ἐνέθωκεν 12 κατέκεν (B 662)· ἀπέτενεν
 15 κατέκταρ (Δ 319)· ἀπέτειραν 16 κατέκπλησσαν· κατεπλαύναν (1608) 22 κατέ-
 λεγοντον (Γ 658)· κατεκουμήθη 24 κατέλεσα· ἐλπίτυνα, σύνεπιψα 23 κατεμαξενεῦην·
 κατατετρωμένην (1761) 28 κατέμαρπτε (Ε 65)· κατελαυβάντεο Ad 29 η κατβαλεν
 30 κατ' ἐμαυτόν· κατά τὴν ἐμήν δύνοντιν (A 271). η κατά τὴν αὐτοῦ 31 κατ' ἐμαυτοῦ·
 κατά τῆς ἐνής δυνάμεως 33 κατενάρχησος (II Cor. IX 8)· ἐβάρυντο (v. οὐ καταν—)
 36 κατενεγματο (Psalm. LXXXIX 14)· κατέφαγεν, ἀνήλισσεν 37 κατέρευσσεν (B 112).
 ἐνένευσσεν. ὑποσχετο 38 κατενήρατο (A 518)· ἀπέτειρε 39 κατενευτκήτην (Iob. VII
 20)· κατεντυχάνονται 43 κατενύγησαν (Genes. XXXIV 7). ἐυτηλήσσαν 44 κατενῶπα·
 κατ' ἐναντίον. κατ' ὄφιν (O 320) 47 κατεξήνασκε (λ 587)· κατεξήρατεν 51 κατεπάλ-
 μενος (A 94)· καθαλλόμενος (v. κατα—) 52 κατέπαλτο (T 351)· καθήλατο (1661) Ad
 55 κατεφόνευσε (Z 423) 57 κατε· πις (Θ 435)· κατά τὸ ἐπιρροθεύ τῶν θυρῶν μέρος
 61 κατέπλατο (T 351)· καθήλατο (1652) 64 κατεπόθησαν (Ps. CXL 7)· κατεποτίσθησαν.
 κατέπεσσεν 68 κατερρηγόν· πεπαλαιωμένον (cf. κατοργών) 73 κατέρεει (A 361)· κατέ-
 ψησεν 76 κατέροντες· καταπλέοντες (καταρ—) 77 κατέρροει (Sirac. XLVI 9)· κα-
 τέβαλεν

χατερρινημένον (Aencl. Suppl. 757)· καταπεπυκασμένον· καταδεδεματωμένον

χατερρίζειν· ἀσάπη

χατερρύκει (Π 9?)· κατέχει [83]

χατέρωτα (Sappho)· καὶ ἀλλοτε [85]

χατέρηκαψε· κατώρηξεν [87]

χατεσκλήχοτα· τὰ κατεσκληρωμένα

χατέσπασε (Soph. fr. 752)· κατέπιεν

χατεσφισθη· ἐπλαγήθη (cf. κατασ—)

† κατεστάμενος καταθύσας

χατεστέμμεθα· ἐστεφανώθημεν

χατεστήριξεν ἀρχῆ· νόμον ἀπέδειξεν, [ad 93] κατεστάλιτεσεν

χατεστιγμένος· πεποικιλμένος

χατεστόρησε (Ω 798?)· κατέτρωσεν. Ιθεάσατο (ad καθιστόρησεν) [96]

χατέστυγε· κατεστύγασεν (schol. P 694)

χατέστυγος· κατεπλάγησαν. λιμίσαν

χατεστυγημένος· μεμισημένος

χατέστυψεν· ἰσάρκωσεν

χατεσφηκιωμένον· περιεχόμενον

χατεσφήκωνται· καθήλωνται [1703]

χατέσχες· κατήλθες. περι(ε)κράτησας

χατετεθήκεισαν· ἔθαύμαζον (1462) [6, 7]

† κατετλάστο· κατετολάμιτο

χατετυμβοχόησα (Apoll. Dysc. p. 96 C)·

ἔθαφα [10]

χατευγμ(ά)των (Eur. Hipp. 1170)· καταράν [12]

χατ' εὐθύ· κατ' εὐθέαν

χατευθυνομένη· διοικουμένη

χατευκτόν· τὴν ἐπὶ τινι εὐθῆ υπόσχεσιν

χατευμαριζόντες· εὐχεριζόντες. καθιστών-

τες

χατευμεγεθεῖν· καταδυναστεύειν [17b]

χατευμεγεθ(ήσ)ειεν· καταδυναστεύειν

χατευνάζει (Soph. Tr. 95)· κοιμίζει

κατευνάζεσθαι· κοιμίζεσθαι. πρανθεοθαι

κατεύξασθαι· κατά τινος εὑξασθαι

κατευρύνεται· μεγαλύνεται, πλατύνεται [28]

κατεύχομαι· καταρώμαι

κατεύχον (Eur. I. T. 536)· καταρῶ

κατεφοίνικας· ἔβανας

κατέψυ· λιγνήθη (cf. καταψυέν)

κατεψωράθη· ηλέγχθη

10 κατεψωράτο· ηλέγχετο

κατέχειν· κρατεῖν. κωλύειν. συνέχειν (schol.

Soph. Al. 416)

κατεχειροῦτο· ἔρικα. ύπέτασσεν

κατέχεοθαι· θεοφορεῖσθαι

κατέχευε· κατίβαλεν. κατέθηκεν [ad 33]

κατεχθαίροντα· μισοῦντα

κατεχμάσας· κατασχών (1060) [36—41]

κατηβολή· τὸ ἐπιβάλλον. Εὐδριπόδης Τη-

μέρφ (fr. 570) καὶ Πελιάσι (fr. 617). (λέγε-

ται δὲ οὐτώς) καὶ οὗ τοῦ πυρετοῦ περιόδος.

καὶ οῷη· καὶ μερίς. καὶ λεά νόσος (1123).

καὶ τέλος τῶν χριστῶν. τὸ καθηκον. Θυσία.

τελετή· τὰ νομιζόμενα [43]

κατηγαλαῖσμένα· κατακεκομημένα

κατηγορευκότα· κατειπόντα

† κατήδη· καταβέρθωμένα

κατήδεσσα αὐτόν· αἰσχυνεθῆναι ἐποίησα[ν]

αὐτόν

κατηγθαλωμένην (cf. Eur. Tro. 60)· τεφρω-

θείσα [49]

κατείληκα (κατῆκα)· κατίθηκα

κατήγιξον· ύψριξον. ἔξεον

κατηγικισμένους· βασανισθέντας. ύψρισμέ-

νους

κατηγικίσατε· εἰς τὸ σῶμα ὑβρίσατε

κατήγισται (π 290 τ 9)· αἰνίη καὶ βλάβη

συρίγεται

κατηλαζονεύετο· κατεπαιρέτο αὐτοῦ

COD. 79 | ειμένην 84 κατέροτα
|έτως 1700 |ηψεν 2 |ονται; cf. κατασ| 5 κατεδηπεσαν
| 41 ἐπίβαλλεν, ἐπ| 42 κατηβολή — πελίασιν
| 55 κατηλαζω|

HES. 83 κατέρυκεν· ἐπέσχεν (Z 192), ἐκόλυσεν (Ψ 734) 85 κατερυθραίνει·
καταβάται ἐουθηρό βάμματι (911) 87 κατεσχηρωμένης (III Macc. IV 1) ... πεπαλαιωμέ-
νης Ad 93 [ἀπέδωκεν] 96 κατεστραγοπέδευσε (II Macc. IV 22)· κατεπολέμησεν
1703 κατεσφραγίσθη (Sapiens. II 5)· ἀπεκλεισθη. ἐσφραγίσθη 6 κατέτροπον· κατεκο-
μήθησαν 7 κατετήρηεν (i 31)· κατίχεν 10 κατέτυεξ (K 258)· γένος περικεραλαίας
12 κατευθικτήσας (II Macc. XIV 43)· διάμενος 17b (κατευμεγεθῶν Nicet. David. p. 89,
1 Dr.) ὑπερβάλλων. τικόν 23 κατερύσσοις (o 73)· κωφεῖ 17b πλωτος (Θ 385)
36 κατήχυαν· καταρόνευσον (καται—) 37 κατεωπάσθαι· κατατράθωσι 38 κατε-
μνεῖ· καταντλά 39 κατεωνάστη· καταμάσσονται 40 καταιωρήγηται· 41 κατέχευε·
δοξάζουσιν (σε κατεώρηνται?). ηλώσεν (Θ 385). ἀπίβαλεν. κατέρριψεν (M 158)
43 κατηγάδαστο (Callim. epige. LXV 2)· κατηγωνίσατο (1596) 49 κατηθάτην· καθωμιλη-
σάτην (1791)

91 κατεστεμένος? 99 κατεστυγμένος

32 κατέσχετε 34 |ραι-

48 κατειψ| ταφ| 51 κατε-

- (κατήλεσα· ἐλέπτυνα, συνέτριψα) cf. 1604
 κατήλιψ· μεσόδημη, μεσότοιχον, δοκός, ή
 τὸν πότινος βασταχουσα τὸν ὄροφον, οἱ δὲ
 λιρίσμα τὸ δὲ τῷ οἰκῷ ὁ καὶ βέλτιον [57]
 κατήλισις· κατέλισις
 ? κατήλεποντα· φροντίδας ποιοῦντα
 (κατήλόγτα)· κατατέρπται
 κατηλόκισται
 κατημαξενμένα· κοινά, καταπεπατημένα,
 κατατερψμένα (1627)
 κατημελής· κατήκοος (1757)
 κατήμυσσον· κατίξουν, κατεπάραττον
 κατημύθη· ἐσταράχθη
 κατήναρχε (Callim. Ap. 101)· κατέκτεινε
 κατηναριμένα· ἀπολωλότα, ἐκδεδαρμένα.
 ἐσκυλεμένα Σοφοκλῆς Λίαντι Μαστιγο-
 φόρφ (26)
 κατηνρδράφυνξας· κατέκτεινας (col. 148, 27)
 κατήνοκα (Macedon.?)· κατενήροχα
 κατηντιβόλουν· παρεκάλουν (1300)
 κατηνυσσεν (cf. Eur. Or. 89)· ἀράλωσεν
 [51, 72]
 κατήραμεν (Eur. Bacch. 1294)· ἡλθομεν
 [74]
 † κατηργμένος· κατηπειμένος, κατεστιγ-
 μένος
 κατηρέθετο· παροξύνη
 κατηρφέας (Σ 589)· καταστέγους
 κατηρφέρεις (ο 367 i 1839)· κατεστεγασμένον·
 κυρίως δὲ ίπλ τῶν ταπεινῶν στεγῶν κα-
 τηρφέας (Σ 589), οἱ δὲ πίτρας
 κατηρφέστερον· κατεστεγασμένον μᾶλ-
 λον
 † κατήρειν· κρεμαίνην (κατήρον?)
 κατηρείκοντο (Herod. III 66)· κατεαχ-
 γόρτο
 κατήρειξεν· ἀγήλεσεν (1675)
- 10 κατήρηη· τὸν κεκαλυ(μ)έρον (Eur. Suppl.
 112). καὶ κατεχόμενον
 κατήριπες· κατέπεσας, πέπτωκας [85]
 κατήροσας· ἐφύτευσας, ἐγέννησας [87]
 κατηρινκώς (Aesch. Eum. 476)· τέλεος,
 πυρίως δὲ ἐπλ τῶν ἀλόγων ἔσων, δταν ἐκ-
 βάλλε πάντας τούς δδόντας
 κατήριυδες· αἱ βριθουσας καὶ καταρέουσαι
 ἀμπελοι, λέγει δὲ τὰς χρυσᾶς ἀμπέλους,
 παρόσον οὐκ ἐκλαδεύοντο
 κατήρηη· κατεκήλησε, καθωμίλησε
 κατηράτην (1749)· κατεκηλησάτην, καθω-
 μηλησάτην
 κατηφέα (Pirrosc. Epid. 1121 D)· κατηφῆ,
 στυγνά
 κατηφέια· στυγνότης, ὄνειδος (P 556?),
 αἰδώς, αἴρια
 κατηφησας· κατηριασας (1487) [95]
 κατηφή· (Π 498. P 556)· αἰσχύνη, στυ-
 γνότης
 κατηφόνεις (Ω 253)· καταίσχυντο, κατη-
 φειας ἀξια πράττουσαι
 θκατηχίζειν· νοιθετεῖν, ἵνηχειν [99]
 κατηχθημένον· βεβαμένον
 κατηχθήσετο· ἴμωσετο [1803. 4]
 κατθάξαι· παρακονήσαι, μεθύσαι [6]
 κατθεο· κατάθου
 κάτιδε (Ατ. Ερρ. 170)· ὅρα
 κατιλλάνθη· κατεμικτηρίσθη
 κατιλλάπτω (Philemon. fr. XXXI p. 45)·
 καθορῶ (1592)
 κατελύσαντες· περικαλύφαντες (κατει—)
 κατιμονεύει· καθιεί [18]
 κάτιναζε· παρεισεις
 (κατιστόρησεν· ἴθεδαστο) cf. 1695 [15-17]
 κατισχνούν· καταλεπτύνειν
 κατιτηρία· η ἐπι καθόδῳ θυσία [20]

COD. 56 cf. κατάλιψ 59 cf. ἀνηλεγίς 60. 60a κατηλόκισται, κατατε] cf. Soph. fr. 21 61 κατηλεσ] 63 μασσαν 76 οξύνθη 78 ταπεινοστεγῶν — πέρας 82 ἀνη-
 λασαν 83 κατηρυτὸν 86 ωσας 88 τελείως 90 ιαι, κατακηλύσαι, καθωμίλησαι
 91 καμηλησάτην 97 κατήφοντες, κατηρχύνοντο 1801. 2 = 2. 1 κατηχισμένον

5 κατθάξαι πκονήσαι 8 cf. κάτιδε (Deuteronom. XXVI 15) 9 κατηλη] | ιψισεν 10 κα-
 τηλλωπτ. 11 κατηλη] 12 κατημενεύει 14 κατίραξ· παρέσει 19 cf. καπη-
 τήμα

HES. 57 καθηλέτης· ἐπίκοος (v. 1762) 71 κατηπειθοντο (E 417)· κατερρα-
 νοντο 72 κατηπιώντο (E 417)· δμοίως 74 κατηρηγμένοις· πεπτωκας, καμπτό-
 μένος 85 κατηρτίσω (Ps. LXXXII 16)· ἐποίησα, ἐτελείωσας 87 κατηρέξει συνέλεισεν
 (—είρξε) 95 κατηφῆσας (X 293)· καταν(α)θείς 99 κατηχούμενος (Rom. II 18).
 διδακόμενος 1803 κατηχούμενος (Rom. II 18)· παιδεύμενος 4 κάτθανεν (Φ 107).
 δπτθανεν 6 κατθέμειν (τ 4)· θείηαι 13 κατιβόμενον· καταρέδεμενον 15 κατηρο-
 μάει· μεγαλοφροει (κατερωνενε) 16 κατισχαθομένης (III Macc. IV 1)· πεπαλαιωμένης
 (ν. κατεσκιρ—) 17 κατισχεαι (B 233)· κατέχεις 20 κατηφύειμενον (Eur. Rhes. 378
 καλφ—)· κατακειμενον

κατ' ίχνος (Eur. Hec. 1059)· κατακολουθήσας τῷ ίχνει
κατισθίη· ἐρυπώθη [23]
† κατισμένον· κατερρυπωμένον [25]
κατοικεῖ· κατάχαλκο σκεῦη
κατοικισμόντες· στενάζοντες [28, 29]
κατοισεῖται (X 425)· κατάστη
κατοιχμένων· τεκρών, τειχεώτων, πλεύσητων, ἀποθαρόντων [32]
κατοκωχή (Plat. Phaedr. 245 A)· κατοκή [34, 35]
κατοκωχίμον (Isaeus p. 23 Schoem.)· κατόχιμον. ἐνέχυρον
κατολάζη (Hesiod. Op. 320)· αχολούσθη
κατοπάζων· δάκωσθην [38]
κατόπιν (Ar. Eqq. 632 εἰ.)· μόστερον [ad 40]
κατόπταν (Eur. Rhes. 134)· κατάσκοπον
κατοπτεύω· ἐποπτεύω, ἐπιβλέπω [ad 42]
κατόπτον· κάταντες. η φανερόν. η ἀντικρούς (5)
† κατόπτρα· δόρατον
κατοπτρίζεται· ἐν αἰσθήσει φαντάζεται,
η δρᾶ
κατοργάν· ὑπερακμάζειν
κατοργῶν· πεπλαυσμένος (1668)
† κατορφρα· η καταρός. βομβός ἐνόδιος
κατορφωδή· φοβούμαι, πτοούμαι, πτήσσω
† κατορφουβάν· η δυορά
† κατορφυχάς· θησαυρός
κατορφυτάι· σκοτεινὴν ποιεῖ
κατορχούμενος· κατατάζων
κατορχύνται (Plat. Euthyd. 288 E)· κατακέχωσται
κατ' ὅσσων (Eur. Hipp. 1396)· κατ' ὄφθαλμῶν
κατουδαῖοι (Hesiod.)· τεκροί. κατώγειοι
κατουλάδα (Soph. fr. 397)· τὴν κατίλλου-

σαρ, καὶ εἰργουσαν. βέλτιον δὲ τὴν κατόπιν— λεθρορ, η σοφώδη, καὶ συστροφὰς ἔχουσαν ἀνέμων κατ' οὐράν' κατ' ὄπιστον
κατουρίσας (Soph. O. T. 695)· ἀθρόως πάντα κάλων καθεῖς, καὶ μηδιαπελ(λ)ῆσας κατοφρυώμενος· μεγαλοφρονῶν κάτοχα· τοῦ τρυπάνου τὸ κατεχόμενον (1898) [62]
10 (κατοχεύει· πηδᾶ, ἐπικαθηται) 1899
κάτοχος· λίθοι, οἱ ἐπὶ μηῆμασι τιθέμενοι.
καὶ οἱ λερεῖς Ἐρμοῦ. καὶ οἱ ὑπὸ ρόσων κατειλημένοι. η ἐνθουσιῶντες, η ἐνθεοι [64]
κατοχεύς (Clitarch.)· δρυς ποιός
κατόροπον· κάτατες (1472) [67, 68]
† κατράγοντες· οι βάγραι. λάκωνες κατευκανδήη· ἐρράγη
καττύειν (Ar. Eqq. 315)· συρράπτειν
20 καττύεται (Ar. Eqq. 314)· συντίθεται, τὸ τῶν βυρσῶν περικόσμιον συσκευάζεται,
ὅς ἐκ τῶν κασ(σ)ψάτων καττυμα (Ar. Eqq. 315)· ἀπάτη, δόλος.
συσκευάσμα. δολιότης καττύν (Arist. fr. VII p. 1061)· διπότριμπα
δερματίου [75]
καταθήσατος· καταβαλ[λ]όντος
καταθούμενος· διατρεπόμενος
κατώχλαξας (Dor.)· ἐπὶ πτέρναν ἐκάθισας
30 κατώκαρα (Ar. Eqq. 153)· κάτω κεφαλὴν
ἔχοντα [80, 81]
† κατώλυξα· κατέξαρα [83]
κατωμαδόν (O 352 εἰ.)· κατὰ τῶν ὅμιων
[85]
κατωμιστής· διπο(ρ)εύπτων ἐπὶ τὴν γῆν
ἴπιος
κατώμορξεν· κατεσπάραξε. κατέψησεν

COD. 24 κατοιβθμενον [όμενον τωλισθών 36 κατοκωχημα, κάτοχον, ἔχυρον 43 cf. 1372. 1866 44 cf. καθή] 48 βθμενος ἐνόδιος 55 κατοσσων 57 |λλάδα· τὴν καταλούσαν (1581) 74 καττύν 38 κατωκάξας 79 κατωκάρα

HES. 23 κατιώται (Iacob. V 3)· ἐρύπτωται τὸν οίκον 28 κατοινύσαι· κατακυνθάσαι πληροφορίας πιστεύσω. η δὲ ἐν ὑπολήψει φερόμενος. καὶ ὁ ὑπεροφρανεύμενος 43 cf. 1372. 1866 44 cf. καθή] 48 βθμενος ἐνόδιος 55 κατοσσων 57 |λλάδα· τὴν καταλούσαν (1581) 74 καττύν 38 κατωκάξας 79 κατωκάρα

31 |ουμέτων 33 κατολίγον 35 cf. κατατάσθησαν 38 κατοτάει, αχολούει 42 cf. καθοὶ 49 |οδῶ 54 κατακατέχοσται 50 |όμενος |70 ορτο κατρω—>

25 κατ' οίκον (Act. Ap. II 46)· κατὰ τὸν οίκον 28 κατοιδμένος (gl. Hesac. II 5)· ὁ μετὰ πληροφορίας πιστεύσω. η δὲ ἐν ὑπολήψει φερόμενος. καὶ ὁ ὑπεροφρανεύμενος 32 κατοιδμενος (Hesac. II 5)· ὑπεροφρών 34 κατ' ὄλιγον (Sapient. XII 2)· κατὰ μικρὸν 35 κατόλισθον· κατέπεσον (cf. Apoll. Rh. I 390) 38 κατολυφρόμενος· θρηνούντες Ad 40 διποσθεν (Moer.). Ad 42 η καθορᾶν 62 κατόχημοι (Levit. XXV 46)· κατεχόμενοι ὑπὸ πνευμάτων διαδέρτων 64 κατατραχαῖμ· καταμωκήσασθαι 67 κατρός· κακός (καῦρος) 68 καταρίζειν· οἷον ποτηρῆ φίτετε (ν. κοταρίζειτο) 75 κατωδυνος (I Sam. I 10)· λυτηρᾶ 80 κατωλιγωρήσαντες· μιλησαντες 81 κατωλισθῶν· καταπεσῶν (cf. 1838) 83 κατωμαδίοιο (Ψ 431)· κατὰ τοῦ ψιου βαλλομένου 85 κατώμαλον (Ψ 500)· κατὰ τῶν ὄμιων

- κατωνάκη (Theopomp. fr. XXVI p. 821)·
 λιάτιον, ἔχον ἵκ τῶν κάτω μερῶν ράκος
 προσεργαμένον, δὲ ἔστι μηλωτὴ. Δοκοῦσι
 δὲ τούτῳ ἀμφιέπασθαι Ἀθηναῖοι τῶν περὶ
 Πεισιστράτου τυράννων ἐπαργυρασάντων,
 ἵνα ὑπὸ εὐτελείας μὴ κατώσιν εἰς τὸ ἀστυ
 οἱ πολῖται (cf. Moer.)
- κατωπιάσαι· κατηψῆσαι [90]
- κατωράξεται (Iones)· σεμιγύνεται
- κατωρήξ· κάτω φίπων [93] 10
- κατωρύχεις (Eur. Hec. 996)· κατωρυγμένοι [95]
- κατωτίδες (<—μίδες>)· ἀπερ οἱ νομεῖς κατὰ
 τῶν ώμων φρούσαι δέρματα
- κατωφερής (κατα—)· δὲ κάτω φερόμενος
- κατωχάνης· δὲ κάτοχος τοῦ τρυπάνου, κυ-
 ρίως [99]
- κατωφοντο· κατιβησαν. κατεγέροντο
- κανάζοντα (Lecon.)· ἀποκάζοντα
- καναλέον ἢ καναλές· ὑπὸ Αἰολέων τὸ 20
 αἷδος. ἢ κατακεκαμένον, καπυρόν, ἔρρον,
 θερμόν
- † καναλός· μωρολόγος
- κανάξ (Dor.)· λάρος
- κανάξαις (Hesiod. Opp. 690. 663)· συν-
 τρίψαις [1906]
- κανκαλίας· δρνις ποιός
- κανκάλος (Theophr. VII 7, 1)· βοτάνη τις,
 ὅμοια κορίφ. καὶ δρνις
- κανκάνον· καυλίον. καὶ ἄγριον λάχανον [10]
- κανλός (N 162)· τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, τὸ
 ἀπωξινμένον, εἰς δὲ ἐμβιβάζεται τὸ κοῖλον
 τοῦ δόρατος, τὸ σύνηθες, ἐπὶ τῶν φυτῶν
- καυλίον (Arist. ΗΑ. VIII 4, 3)· δὲ κατανέ-
 μονται οἱ λχέες, καὶ τῶν κιώνων μέρος
 καῦμα· κατάκαυμα. ἢ θύμα (θέρμα?). ἢ
 πύρωσις
- καύματος ἰδαλίμον (Hesiod. Op. 413)·
 τοῦ θερμοτάτου. ἢ ἰδωτοποιοῦ 40
- κανυνάκαις (Aristoph. Vesp. 1132 Menand.
- fr. DIX)· στρώματα, ἢ ἐπιβόλαια ἐτερο-
 μαλ(λ)ῆ
- Καύνιος Ἐρως (Aristot. rhet. II 25)· ἐν
 Καύνφ τιμαται. καὶ δὲ σφοδρός
- Καυνός (Cratin. p. 130 Arist. p. 1199)· [ad
 17] κλῆρος. καὶ πόλις Ρόδον
 καῦρος (Soph. Tr. 938)· κακός
 κανσαλίς· ἢ μέλαινα. καὶ ὑπέρυθρος (φλυ-
 κταία)
- † κανυμένης· ἐνυδρος
- καῦσος (Nic. Ther. 338)· δὲ πυρετός
- Καῦστεψός (Aeoles)· ποταμός
- κανυστηῆς (Δ 342)· κανυστῆς, θερμῆς.
 ὄξεις, δρ(ι)μείας. διαπύρου
- καῦστις· ἢ ἐκφυσις τῶν σταγῶν. πυροὶ
 ἀδρυνόμενοι, καὶ χόρτος. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ
 ἀμφίκαυστεις (fr. inc. XXX). καὶ ἐπω-
 νυκοὶ δῆμητρος. Κρατίνος (q. v.) δὲ ἐπὶ
 τοῦ μορίου ἔταξεν αὐτό. καλεῖται δὲ καὶ
 εὔστρα, καὶ στρώμα
- καῦ τινα· καὶ εἰς τούπισθ
- καυτόν· θυσία τις, οὕτω καλούμενη. καὶ
 ἐσχάρα, καὶ ἑταίρα, ἐνθα καίονται
- καυσαλίς (ι. καυσαλίς)· φλύκταινα
- καυχάται· κομπάζει
- κάφα· λουτῆρ. Λάκωνες
- † καφάσιος· μήν
- καφάξειν (Cyprii)· γελᾶτ
- καφάζοι· κακχάζοι. γελᾶ
- καφάν· κηφήν (cf. θρώνας)
- καχαρεῖς (Sapph. fr. 43)· δαγύς. καὶ πλαγ-
 γών. καὶ χρυσαλλίς, τὸ ποροκόδαιμον. ἢ κα-
 ριζεσθαι μὴ δυναμένη, ἢ οὐκ εὐχαρις (ad
 κάχαρος)
- καχίλα· ἀνθη. Κύπριοι (κάλχαι?)
- καχλάζει (Aesch. Sept. 110)· φορεῖ. τρύγει [37. 38]
- καχλάζει (Aesch. I. c.)· κιχλίζει. ἀθρόως
 γελᾶ. τετάρακται. γέγονε δὲ δπὸ τῶν κυ-
 μάτων. ἐπαίρεται, φλεγμαίνει
- καχλήκος· τοῦ κόκκλου

ē

COD. 88 φάκος προσεργαμένως — π. Πεισιστράτου — κατιώσιν 89 |ιάσαι 92 κα-
 τώρης Theognosi. (98 cf. 1861) 99 ἐπικάδεται 1902 ἔθος — πυρὸν 8 κανκιάλης —
 κωφίφ 9 καυκ. τον 11 ἀποξυμένον 12 καταγόντες 14 ὑδαλίμον 16 καυνίς,
 δέρως 17 cf. διακοντάσαι 18 καυρός 19 κανσαλίς, δὲ πυρετός (cf. 1927) 21 καῦ-
 σος, ἢ μ. κ. ύ| 22 |ερος 23 δρ. μείας 25 καύτιρα (τεινα?) 26 Phol. 151, 1
 27 φυλάκται; cf. 1919 29 καφά 34 δασος — 38 cf. κλέβακος 40 καχλίκος

HES. 90 κάτω (καὶ τῷ q. v.) πόδε· καὶ τοὺς πόδας. δυῖκῶς 93 κατωρυγμάσιν
 (Ierem. XXV 33 p. 370 Tischd., Amos IX 2)· ταφῶσιν 95 κατωρχήσαντο (Zachar. XII 10).
 κατεχάρησαν 99 κατωχεύει· πηδᾶ. ἐπικάθηται (κατο—) 1906 καναρόν· κακόν (ad
 καύρον). καπυρὸν (ἀδ καύρον) 10 Καύκωνες (K 429). θύμος βάρβαρον Ad 17 κακός.
 σχληρός 37 καχλάνει· ἐθορύβου ταράσσει (καλχαίνει — βυθοῦ —) 38 καχλίς·
 συμβολή (καχληγ· σ. λιθων)

καχνάζει· κακχάζει
 καχρυδίσων (Ατ. Βερ. 1306)· πεφρυγμένων
 κρυθῶν κυρίως, καταχρηστικῶς δὲ καὶ
 πάντα τὰ πεφρυγμένα, καὶ βοτάνη ἡ λι-
 βανωτίς (Theophr. IX 11, 10), καὶ τῆς πεύ-
 κης ἡ βλάστησις (Theophr. III 5, 5), καὶ
 πυροῦ τινες
 καχρύσω· συγχεῶ. ταράξω. καὶ κατα-
 (κα) χρύσω ωμοίως (1157)
 καψάκιον· γλωσσούμον
 καψάμεντος· ἐλάττωμα τῆπου
 καψιδρώτιον (Com. an. CCCXXIII)· εἶδος
 χιτωνίσκου
 καψιπήδαλος (Sophro)· ὁ μετὰ τῶν τὰ
 ἀλφίτα τὴν μῆδονταν ἀλόμενος
 τὸ καψοῖς· οἱ τοῖχοι
 τὸ κέαρος· ὅρτυς
 κεάζω· διασχίζω. ἡ κλῶ
 κέαθοι· βοηθοί
 κέαρ (Δρ. Ach. 5)· ψυχὴ διφρημένη
 κέαρνα· σίδηρα τεκτονικά, ἡ τσιτινά. ἡ
 ἀξίνη
 κεάσαι· σχίσαι (o 321). καύσαι (Callim. fr.
 CCLXXXIX?)
 κεάσσαι (poet. inc. ap. Suid. στυφελισμούς)·
 ἐλλάσθη
 κεάσματα· κλδσματα, δήγματα, διαρρή-
 γματα
 κεάσσαι (Hippocr. II p. 815 K)· διελεῖν.
 τὸ συγχέαι
 κέαται (Archil., Herod. IV 62)· κεῖται
 κεβαλή (Maced., Call. fr. CXL 1)· κεφαλή
 [ad 59]

κεβλήνη· ἡ ὄργιανος
 κεβλος· κυνοκέφαλος. κῆπος (simia)
 τὸ κέγχει· ἐπιδάκνει
 κεγχραμίς (Aristot. HA. V 15, 3)· τὸ ἐντέδ
 τοῦ σύκου σπερμάτιον

τὴ κεγγένη· τέτρωται
 τὴ κεγνάειν· τεθραῦσθαι. τετρύσθαι
 κεγχρανοπώλης· τραγματοπώλης
 κεγχρίδιον· σπερμάτιον ὅμοιον κέγχρῳ
 κεγχρῆς, τριόφθης (Ατ. Αν. 1181)
 κεγχρίτλης· δι καρπός
 κεγχρίνη· τὸ ἐκ κέγχρου ἔψημα
 κεγχρῖς· ὀρέου εἶδος
 10 κέγχρος· εἶδος βοτάνης. καὶ σπερμάτιον
 μελινή ἐμφερές
 κεγχρόμασι (Eur. Phoen. 1386)· ταῖς πε-
 φρερείας. καὶ τοῖς καταστρώμασιν
 κεδάσας· διασκορπίσας
 κέδασαν· διεκόρπισαν
 κέδαται· σκεδάννυται
 κέδματα (Hippocr. III p. 609 K, al.)· αἱ
 χρονιώτεραι διαδέσις νοσάδεις περὶ τὰ
 ἀρέβα· οἱ μὲν περὶ τὰ γεννητικὰ μόρια,
 οἱ δὲ ἐπιόκτονα (ὑποκάτω?)
 κεδνά (428)· ἀγαθά. συνετά. πιστά. φρον-
 τιστικά. κόσμια. σεμνά. στάφυρον. καλά.
 τίμια (Eur. Alc. 605)
 τὸ κέδρον· ψυγῆ, πέφρικεν [80]
 κεδρίδες (Ατ. Thesm. 486)· ὁ καρπός τῆς
 κέδρου
 κέδροις· εὐθῆδες
 Κεδρύσιες (—ίαιοι)· οἱ Κυδωνιάται [84]
 κέδρος· ἥρβδος. κιβωτός, λάρνας [ad 85]
 κέδροπα (v. I. Hippocr. I p. 384 K)· τὰ
 δσπραι (τ. κέδροπα)
 κεῖα· καθάρματα (τ. κῆπα, ἐξηία) [88a, b]
 κείανθι (Boeoli)
 κείας· καύσας [91—96]
 κείθι(α· τρύβλια) [97]
 κεικύνη· συκάμιος
 κειμήλια (Z 47)· τὰ ἀπόθετα χρήματα,
 ἀπὸ τοῦ κείσθαι· καὶ τὰ ἐν παραθέσει.

COD. 42 λιβανωτίς. Forlē καὶ καχρύς βοτάνη 43 καταχρύσω, cf. ἐκκαχρύσω (45 L.
 κανθάρεμα εἰ refer ad κάχρυς· λιβανωτίς Diosc. III 87) 46 ὄχιον 51 cf. κηθοὶ ἐκήθεον
 κήνευον κεκρᾶς 53 cf. κέρνει σκέπαρνον 56 διαρήματα 57 κεάσαι (confusum cum
 κεράσαι?) 59 cf. καικύλην (h. e. καὶ κεβλήν) 61 κῆπος (66 κεγχοιν—?) 67 κιχρη-
 δῶν, σπερμάτων — κεγχρῷ 68 κεγχρίλης 69 κέγχρον (forte κεγχρίδες) 76 cf. κι-
 διάσθαι 77 νόδεις (em. schol. Hippocr. ap. Foes. Oec. p. 202) 79 cf. κιδαλέον εἰ κιμάν
 83 |άται 85 δέδρον (pr. m.) 88—89 κειδέμενοι· καύσαντες. κειανθί· καίοντες 90 κεί-
 νας 96b cf. Eustath. 1259, 36 98 κίκυνα Theognost. 101, 7

HES. Ad 59 κύλιξ (ad κελεύη) 80 κεδράνης (Mall. V 26)· τὸ πᾶρ, ἡ λεπτὰ δύο,
 τὰ τρέφασια (κερε) 84 κέδρον· Αττικοὶ οὐδετέρως, (Moer. 232) δάρτιον Ad 85 ἦ
 δένδρον ἀκαρπὸν (Ps. XXVIII 5) 88a κειδέμενοι· καύσαντες (paraphr. I 234) 88b (κει-
 αντεις [i. 231 v. 26])· καύσαντες 91 κείατο· ἐκειντο (A 162) 92 κείνσεο (Ψ 337)· τῆ
 μάστην νύξας 93 κείθμενες· φωλεοι (κευθ—) 94 κείδεα (B 15)· κακά 95 κείεν
 (B 509. 665)· ἐπερεύνοντο 96 ἐκείσει. εἰς ἐκείνον τὸν τόπον 97 κείησε· τέθυκεν
 51

- μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ σώματι τίθεται [2000—2]
 κεινόν (Com. an. CCCXCIV)· κενόν [ad 3] [4—6]
 κείρει· τίμει [ad 7]
 Κειράδα (Demoslh. 1358, 22)· δῆμος φυ-
 λῆς Ἰπποθυστίδος [9]
 κείριδες· ὄρεα (ν. κέρις) [11]
 κεῖρις· ὄρεον. λέας. οἱ δὲ ἀλκυόνια [13]
 Κειρύλος (Ατ. Αν. 300)· τούτον ἔνοι τῇ-
 ρουν (κουριά?) λείγουσι. ἔστι τὲ ὄρνεον. δὲ
 Ἀρτίγονος τῶν ἀλκυόνων τοὺς ἄρρενας
 κηρύλους φησι [15]
 κείσθαι· ὑποκινθαὶ ἐνέχυρα [17]
 κείσομαι· τεθήσομαι
 κεῖσσα· βοτάνης εἶδος (2520)
 κεῖσσα (κῆσσα?)· κίσσα. Λάκωνες
 κεῖται (Σ 20?)· δὲ ἐπὶ κακοῦ τίθεται τοῦ-
 το, η ὅθαντον, η πλαξίας
 κεῖτο· (ἐ)πελτίκει [23] 20
 κειώδεις· εὐώδεις [25]
 κειώσασθαι· καθήρασθαι [27]
 κεκαδεῖν· χωρίσαι. στερήσαι. σκεδάσαι
 κεκαδέσθαι· φειδεσθαι. ἐντραπῆναι
 κεκαδῆσαι· βλάψαι, κακώσαι. φείσασθαι.
 στερήσαι
 κεκαδών (Α 334)· χωρίσας. στερήσας. φρον-
 τίσας
 κεκαινοτόμηται· (νε)νεωτέρισται
 (κεκαινουργήκοτα· τένα πράγματα ἔργα- 30
 σάμενον) cf. 248
 κεκαλαμινθευμένοι· † καλάμη γεγονύτες
- † κεκάλακας· καλή γέγονας. η ἐκάλεσσας [35]
 κεκαρανίς· τράγου δορά [ad 37]
 κεκαρμένον· περικεκοῦμένον [ad 37]
 κεκάρπωκε· τετελείσωκε. καὶ ἀπέκανοςε
 (κεκαρπωμένη· καρπῷ πλήθουσα) 876
 κεκάσθαι· κατεσκευάσθαι. κεκοσμήσθαι
 κεκασμέναι· κεκοσμημέναι. δεδοξασμέναι.
 τετελειωμέναι
 κέκασται (Eur. El. 616)· κεκόσμηται. κα-
 τεσκευάσται. κρατεῖ. ὑπερέχει. φύλισται.
 τέτακται. πεποιθεῖ. δεδόξασται [32—44]
 † κεκείνα· κισσός
 κεκεπφωμέναι· ἐπηρόμεναι
 κεκερόμηται· κεχλεύσται
 κέκενται· κέκρυπται
 κέκηδης (Tyrise. fr. 13, 28)· φροντίζει. ἀλ-
 γεῖ [50]
 † κεκηῆνας· λαγωνός. Κρῆτες [53]
 κεκηρωμένη· κεκακωμένη [53]
 κέκηφε· τέθηκεν
 κεκιβδηλευμένοι (Ατ. Ron. 733)· ἀτιμοι.
 ἀρχεῖοι. δόδικοι, νόθοι (2017)
 † κέκιλος· λαχνόφωρος [53]
 κεκαλαμένον· [ad 58] ἐκλελυμμένον. ἀκο-
 κεκλασμένον
 κέκλεος· κάλεσον
 κέκλει· καλεῖ. κελεύει [61]
 κέκλετο· [ad 62] ἐβόα. παρεκαλεῖτο [63]
 κεκληγός· φοφῶν
 κεκληγός· φοφῶν. [ad 65], φωτῶν [65].
 ἐπικαλούμενος [66]

COD. 9 κειρέαι 10 κειρίδεις 14 κείρυλος — δὲ 24 cf. κεῶδες, κηθῆδες
 26 cf. κεώτατα, κοιωτάτα 28 κεκάδεις, χωρίσαι 29 |άδεσθαι 31 φροντήσας 36 κε-
 καρνίς cf. καρνάσ 37 cf. ἡγρεύσαι 39 κεκαῦθαι 46 |ούτιναι 47 |ούται 49 κέκει
 58 κεκλυμμένον; cf. κεκαλμένον 60 κεκλεῖ; cf. Arcad. 158, 27

HES. 2000 κεινὴ· ἐκείνη (β 124). κενή (Γ 376) 1 κείνης (Ε 894)· ἐκείνης 2 κει-
 νήσεις· ματαίας, κεγαῖ (Δ 181). Ad 3 η ἐκείνον (Γ 408) 4 κεινοχία (Δ 160). ὅταν
 κενὸν ἄραι π. 5 κείοντες (Ξ 340)· κομηθράσηροι 6 κείδα (Byzant.)· γενεὰ η ἡλι-
 κία Ad 7 κατεσθεῖ (Α 559). 9 κειρίαι (Ioann. XI 44)· κειραῖ (κηρεῖαι) Ad 10 κηρία
 (αἱ κηρίες) 11 κειρίδον· ἐπίκερδος ἐστὶν ὁ τόπος (καίριον) οὐ ἐπίκαιρος) 13 κειροτες·
 ἀναλίσκοντες, ἰσθίοντες (Φ 204) 15 κεῖσε (Γ 410)· ἐκεῖ, εἰς ἐκείνον τὸν τόπον 17 κει-
 σιβδηλευμένοι· νόθοι (2055) 23 κείχεις· καταλάβεις 25 κείων (τ 48)· κομη-
 θράσηρες 27 κεκαδησόμεθα· διασκορπισθράσημεθα. χωρισθησόμεθα (Θ 353 παραρ.)
 35 κεκαλμένον (λ 194). ἐπὶ γῆς ἐκεπετοκός Ad 37 η κεκομημένον (εδ δ 725 Ατ. Eod.
 685) 42 κεκαυτηριασμένοι (1 Tim. IV 2)· βεβασαρι[α]σμένοι, μὴ ἔχοντες τὴν συνειδησιν
 ὑγῆ 43 κεκαφῆστα· ἐκεπενυκότα (Ε 698)· κάπνος γάρ τὸ πιεύμα· καὶ κῆπος δ
 κεριπνεύμενος καὶ εὐήνευς τόπος. [έ]ισθεν καὶ καπλήστας, ἀπὸ τοῦ διαπισθεῖσα αὐτὸς τὰς
 ἐν τῇ κεφαλῇ τρίχας ὑπὸ τοῦ πιεύματος, καὶ γάρ καὶ αὐτὴν η κεφαλὴ ὑπὸ Ρωμαίων κάποιαν
 κέληται, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτέρου εἶναι τοῦ ἀλλού σωματος αὐτῆς περιεισθαι] 44 κεκαφῆστι
 (Greg. Naz. C. XIII 7, p. 58)· ἐκεπενυκότα (Ε 698)· κάπνος γάρ τὸ πιεύμα· καὶ κῆπος δ
 53 κεκηῆσας· βοῖς 57 κεκλεγμένος (Soph. μένον (λ 194) 61 κέκλειται (Κ 259) ·.....
 63 κεκλείσται (Κ 195)· συγκλεμένοι ήσαν 65 κεκλιάται (Π 68)· συνεληλασμένοι εἰσὶν

κεκλιμένοι· [ad 67]. περιεχόμενοι [67].
προσανακείμενοι
κέκλιται (cod. Vind. Call. Del. 168)·
κείνται
κεκλόμενοι· κελεύοντες
κέκλους· κάλεσον [71]
κέκλυτε· [ad 72], ἀκούετε [73. 74]
κεκμάται· κεκοπίακεν
κέκμηκε· πεπόνηκε. τίθηνται. ἀπειρηκε
(2080). κεκόπωται
κεκμήκει· ἀπειρήκει ὑπὸ κακῶν
κεκμηκώς· κεκοπίακες
κεκηπότες· οἱ κεκοπίακες
† κέκνακεν· ὑπὸ κακῶν πεπιρήκει (2076)
κεκιπιωμένοι· ὑπὸ ἐριστήρης διε-
φθαρμένοι. η κυνοὶ τοὺς ὄφθαλμοὺς
κεκοισυρωμένη (Αγ. Nub. 48)· † ἔκπε-
πληγμένη. περιεσταλμένη (col. 459, 25)
κεκοκκυγυμένον· κεχρισμένον χρώμα(τα)
κοκκυγίριφ, ὁ ἴστι πορφυροῦν· ἀπὸ κοκ-
κυγίας δεῖνδρον
κεκολαμένη (Callim. fr. Cl.)· γεγλυμένη
κεκολάσθαι· μώλωπας ἔχειν
κεκολλυριωμένον· λευκῷ κεχρισμένον
κεκοψυμένης· κομψόν τὸ σεμνόν, η
δάστειον· ὅδεν λέγεται τὸ ὕμια
κεκορδυλωμένον· διηρθρωμένον. η κον-
δύλους ἔχων)
κεκόνηκεν· κεκακούγηκεν. η πεφόνευκεν
[90] 30 (κεκόνηνηκεν· ἔγκωκεν + διτι) [92. 93]
κεκορυθμένος (Ε 562)· καθωπλισμένος,
ἀπὸ τῆς κόρυθος
κεκορυσμένα· μεμετεωρισμένα. ωλισμένα
κεκόσμηται· τέτακται. κεκάθαρται
κεκοτήγοτι (Φ 456?)· ἀργυρίνφ, κεκόλω-
μένφ [97]
κεκραγήσει· κρανγάσει (-άσεις)
† κεκραγῆναι· ἄγριαι θρίδακες

COD. 79 κεκμηθοτοί (80 κεκμάκη?)
(82 ἐμπελεγμένη? απὸ ἐκκεκηριωμένη, ἐκπεληγμένη)
88 η ... ἔγων ποτε 92 89 κέκοκεν· ἔγωκεν ὅτι κ. η π. (εἰ. διακονῆσαι, ἐπικεκό-
νημαί) 93 καδοὶ· κορύθουν 96 ὁρῇ [99 τετρακάναι?] 2104 κεκρηγότα 12 κορυφ—
13 κέντηκε (κεκυκη Meinek.) 16 κεκρυπτάκασιν (17 ἐκκυστά· λῶρα?) 21 ἥολ—
ἴρηγηρεύεται 22 ἐξίσταται 27 κελαδίνη

HES. Ad 67 περικεκλεισμένοι (X 3) — κεκλειμένοι (Ο 740) 71 κέκλυθι (Κ 281)·
ἐπάκουσον Ad 72 ἀκούατε (Γ 86 al.) 73 κέκλυτέ μεν (Γ 86)· ἐπακούπατε μου 74 κε-
κλησμένοι (Exod. XXVI 1)· διακενησμένοι 90 κεκονιαμένος (Φ 541)· κεκοιριστωμένος
92 κεκόπακεν (Genes. VIII 8)· ἐπάνωτο 93 κέποκας (Ν 59)· ἐποκας 97 κεκράν-
ταις (δ 616)· ἐπετέλεσθαι 2102 κεκραπλαλίκος (Ps. LXXXVII 71)· εὐφραντωμένος, η ευ-
φραμμένος 6 η κέκραγε (Philemo com. p. 45)· βοᾶ· φαινερῶς διαμαρτύρεται 9 κέκροφ·
ἀπατεῖν. η πιθηκος (κέρωψ) Ad 11 σαβακάδην δεσμότριχον 15 κεκύθωσι (ζ 303)·
κρυψωσι 23 κελαδίνης (Π 183)· θορυβώδους 29 κελάδησαν (Ψ 869)· ηγησαν (τ.
κηλ—)

κεκραμένας· κεκαρμένας (Siculi). η ευκρά-
τους
κέκραγται (Eur. Io. 1010)· τετέλεσθαι [2102]
κέκρηται (Iones)· ἡρμοσται (ε. ε. φιλλα)
κεκριγότα· κεκραγότα
κεκριμένη· διακεχωρισμένη. τεταγμένη. σα-
φῆς. εῦδηλος. ἐπιλεκτή (Κ 417) [6]
Κεκροπίδας (Eubul. fr. II p. 215)· Αθη-
ναίους, τοὺς ἀπόγονας [9]
10 κεκρυμμένη· ἐνδεῖ, καὶ οὐ πλήρει [9]
κεκρυμμένην· ἐπιμνῶς κεμένην
κεκρύφαλος (Arist. HA. II 12, 6)· εἶδος
κούλιας τῶν μηρυναζομένων ὥστε [ad 11]
κεκρυφάλους· τοὺς τῶν Ἀπλων κορυφή-
στηρας, καὶ κρονυφάντους
κέκτικε· τέτοκε
† κεκτισμένοι· πεφημισμένοι. κατεσφρα-
γισμένοι [15]
κεκυπτάκασιν· ἀσχολοῦνται
20 † κέκυλται· δῶρα τὰ τῇ χειρὶ ἐλκόμενα
† κεκύηχη· καμπύλη
† κεκυσθόται· ἐκτετιμῆσθαι
κεκυφότα· ταπεινοῦνται
κεκωδωνισμένοι (Ατ. Ran. 722)· πεπει-
ρασμένοι, καὶ ἐξητασμένοι. μετῆκται δὲ ἀπὸ
τῶν περιπολούντων, καὶ τοῖς κώδωσι δια-
περιφέρωται, εἰ οἱ πρώτως ταῖς φυλ(α)αῖς
τεταγμένοι ἐγρηγόρασιν
κεκωδωνισται· πεπειρασται, ἐξητασται,
δεδοκίμασται
κεκώνγται· πεπίσσωται. κέλυνται
† κεκώπλευται· στρατός, ὁ ἐπὶ κώπης
κεκώπηται· η ναῦς· καὶ τὸ ἐν ἐτοίμῳ ἔχειν
τὰ σίφη (Eur. Oc. 1282)
κελαδεῖ (Theopomp. com. p. 801)· βοᾶ (2848)
κελαδεινή· κραυγή, βοη. η κυνήσις, ἐπι-
θετικᾶς (Υ 70) [28. 29]
κέλαδος (Aesch. Pers. 388)· ηχος μουσικός,
κραυγή, βοη, θόρυβος

Κελαδών (Φ 16)· ήχων, μέλπων. καὶ ποταμὸς Ληραδίας (Call. Dian. 107) κελαινεφές (Β 412)· δὲ μελαίνων τὰ νέφη [33] παραγόντας ἡ συρθέτως, δὲ κελαινά συνάγων τὰ τίφη [34. 35] κελαιτόν (Α 303)· μελαῖρον τὸ κελαινόλωτα περάσια κελαινῶπα θυμόν (Soph. Ai. 954)· τό μὴ φανερόν, τὸ δόλον. καὶ τῇ ψυχῇ δύσκοντι κελαιούς· ηὐάνχους· ηὔχους (κελαδούς) κελαρύζει (Φ 261)· ηὔχει· φωτεῖ. ἡ συνεχῶς φεύ. ἔστι δὲ ίδιωμα ηὔχου κελαρύζεται· μετὰ (ποιᾶς) φωνῆς ηὔχησει [42—45] κελέβη (Antimach. fr. XVII)· ποτηρίου εἶδος Θερμηροῦ. καὶ ποιμενικὸν ἀγγεῖον κελεῖς· δέσιν [48] κελένδρουν· δρυῖνον. κελέων, λέγεται δὲ καὶ μυσκένδρουν. καὶ τὸ μαρόν [50] κελέον (Aristot. ΗΑ. VIII 5, 4)· ὅρνιν ποιόν κελέοντας (Aristoph. fr. CLXXXVII Theocr. XVIII 34)· τοὺς ιστόποδας. καὶ τὰ δημοσοῦν μαρκὰ ἔνδια, δοκούς, λετούς, καὶ τὸ πτήσια οὐτών πασι. κελοὶ γάρ τὰ ἔνδια Κελέος· ἥρως Ἀθηναῖος [54. 55] κελευθείας· τὰς ἑρόδους δαίμονας κελευθείοντες· δένουντες κελευθιόσιν· πρὸς ὅδὸν ἔχων τὴν διάνοιαν κελευθός (Callim. Ep. VIII 2)· δόδος κελεύθρας· κελεύσωσες [61] 30 κελευστρα ἡ κελεύστρα· ἄμαξα ἡμιονική [63] κελευστρα· τοῖς παιδίσιοις εἶδος, καὶ τὸ δημάτιον τοῦτον τοῖς παιδίσιοις κελεύματα· παιδίσιοις εἶδος, καὶ τὸ δημάτιον τοῖς παιδίσιοις [66]

κελημοσύνας· κελεμοσεῖν κελῆτης (Ατ. Pac. 900 Xen. Hell. I 6, 26)· Ιππος, καὶ Ιππαστής. καὶ μέρος (Comici cf. 2200). καὶ εἶδος· τι τῆς τεκνῆς [ad 68] κελητιάν· κελητίζειν. Ιππεύειν κελλάς· μονόφθαλμος (2205) κελλεῖν· τὸ εἰς γῆν ἐκτιθέναι τὴν ταῦν. καὶ ἔξοχόλλειν κελλικαῖς· δημότας (cf. μέλαξ) [73] κελλόν· στρεβλόν, πλάγιον κελλώσας· πλαγάσας [76] Κελμίς· παῖς. ἡ τλιύκιθον. καὶ δύομα ἵνος τῶν Ἰδαίων δακτύλων (Soph. fr. 336) [78—81] κέλσας (ιχ 511 Aesch. Suppl. 15)· ἐκκελλαδικός. δρυίσας. καταλαβεῖν. εὐτρεπεῖσα. ἔξοχέλαδα [ad 82] Κελτοί (cf. Call. Del. 173)· ἔθνος ἔτερον Γαλατῶν κελύφαντα· λεπίσματα κελύφαρος· δάστερον λεπτόν. κυρίος· δὲ καὶ τὸ τῆς ὄπωρας, καὶ τῶν δένδρων τὸ Κελχωναῖς· ἔθνος Σκυθικόν. ἡ Κελχοί κελῶ· δρυῆσις (cf. Eur. Hec. 1048) [88] κέλσωρ (Eur. Andr. 1033)· ἔγορος, νιός. ἔποντίας, γάλλος, σπάσων κελσίστρον· παιδίον τὸ κέλσωρ· φωνή [92. 93] κεμάς (Κ 361)· νερβός ἔλαφος. τινὲς δὲ δορκάς κεμασήνας· ιχθύας (cf. καμ—) [96. 97] κεμμάς· ἔλαφος νέος κέμμερος ἀχλύς· δαιμίχη (603) τὸ κέμμης· δριόν (μόριον 2168?) Κέρμιτις (Herod. II 91)· πόλις ἐν Αιγύπτῳ κέμμορ· μέγα κῆπος

COD. 32 καλενεφές — κιλαιρά (δ pro δ) 38 κελαινοπάθιμον 41 κελαρύζεται 46 κελεύη (ι. μιλιτηροῦ. θερμοπότες) 49 κελαιόν 50 μέγα 51 κελαιόν 52 φασίν. σικελοὶ 56 θείους 57 θείουντες? (θιόσαντες?) 67 κελεῖ 71 κελλεῖν — ἔξωκελλειν (74 cf. σκελλόν) 76 νεύοντος (77 κελκοῖς — δ παῖς Suidas) 82 ἴκιδαί, δομήσας — ἴξοι. ἴλαι (cf. ἐκιλόμενον, εκελεῖσε) 89 κελσῷ 90 κελλή 91 κέλλωρ· δέ κελαδοίς τοῖς Συρ. Dr. 94 νευρός 95 |τίας 99 cf. Lycophr. 1427

HES. 33 [καλενεφές ἄμα (Δ 140)· μέλαν] 34 κελαινή (Ε 310)· μέλαινα 35 κελαινόσιν· θερμόμενος 42 κελάρυζεν· ιδίωμα ψόφου (κελαρύζειν) 43 κέλεις (κῆλει)· τέρπει 44 κιλαιρά (Α 74)· κελεύεις 45 κελέαμεν (Α 74)· κελεύειν μερ 48 κελεύρα· λεπτά (οὐ σκελυφά) καὶ νερχά ιτήην (οὐ περεψέρεια) 50 κελαινόν· σκοτεινός. μέλαν 54 κέλετο, δὲ θυμός (Κ 354)· παρικελεύεται ἡ ψυχή 55 κέλευθος (Κ 66)· ὁδοί 61 κελευσον (η 163)· πρόσταξον 63 κελευστιόσιν (Ν 125)· κελευστικῶς ἔχων 66 κελεφίζειν (Ο 679)· τοῖς ίπποις ἐπιβαίνειν (κελεφίζειν) Ad 68 καὶ μονάτωρ (Byzant.) 73 κελλιών (L. οὐλομελίη)· ἡ τῶν ὄσλων φύσις 76 κελμάς· θέρηπ (πηγῆ). ἡ νερβός ἔλαφου (cf. κεμψάς, κεμψάτις) 78 κελοῖμι (Ω 297)· κελεύομεν 79 κελοῦντη (Α 386)· ἐκέλευον 80 κέλονται (Ι 431)· κελεύω 81 κελόν· κελεύω ἡ δαιμοῖον (L. ικελον· δαιμοῖον) Ad 82 συγκελεύοι. ελήγησαν (οὐδέλασα) 88 κελωΐ πυρί (Θ 217)· τῷ καυστικῷ 92 κελωρύειν (—εύντι)· πεκραρέγειν, ποιῶν 93 κελωρύσσεις (—εύσας?)· φωνήσας, βοήσας 96 κεμαντά (κηωντα)· καθαρά, ευωδη 97 κέν (Α 60)· ἄν

κεμπός (Maced.?)· κοῦφος, ἐλαφρὸς ἀνθρωπός
† κεμφάς· ἐλαφος (2176. 2194. 2198)
κέμων· ἐτερόφθαλμος (2170) [2206]
κενέας· κενά, μάταια. Κύπριοι δὲ ἀναδενδράς
† κενέαρος· κενός, ἐλαφρός [9]
κενέβρεια (Ar. fr. inc. CIV)· τὰ θησαυρία,
καὶ νεκριάμα κρέατα
κεν(ε)ῆς· ματαίας, κενωθείσης
κενέθας· σπόγυος
κενεμβατεῖ· ματαίως πατεῖ [14. 15]
κενή δόξα· κενοδοξία [17. 18]
κενόν· τὸ κενωθέν, μάταιον [20-22]
κένσαι (Ψ 337?)· κεντρίσαι. † κτίσαι, κεντένσαι (Dor.) [24]
κενταυρικῶς (Ατ. Ραν. 38)· ἀγροίκως,
ἀγρίως
κένταυροι· λησταί, καὶ οἱ Λινῦντες, καὶ
οἱ παιδερασταὶ, ἀλλὰ τοῦ ὄρρου (—ον κεντεῖν?)
† κένταυρος· ὄρρος (ταῦρος)
κεντήματα· ἔμμωματα
Κεντόριπα (Thuc. VI 94)· χωρίον τι [29]
κεντρηνέας· εὐλειθεῖς, ταχεῖς, καὶ δητεκῶς· κεντριζομένους, καὶ τοῖς κέντροις
εἰκοντας, καὶ πειδομένους (Ε 752)
Κεντριάδαι· τῷ περὶ τὰ μυστήμα
κεντρίναι (Aristot. Ath. 294 D)· φωνὴν
(ψῆνται), γένος τι ὁποῖον
κεντρον· δόρυ, μάστιγος, καὶ τὸ ἐν σιδήρῳ
ձեμαρτυριον (Theophr. HPI. V 2, 3)
κεντρότυπος (Byzant.?)· μοχθηρός, φαῦλος, ἢ κεντροποιός, πανούργος [35]
κέντωρ· ήνιοχος [37-41]

κέπφος (Ατ. Plut. 912)· εἶδος ὑρνέου κουφοτάτου, περὶ τὴν θάλασσαν διατρίβοντος,
διεύχερώς ὑπὸ ἀνέμου μετάγεται. ἐνθεν
λέγεται ὥξες καὶ κοῦφος ἀνθυπωτος κέπφος [43. 44]
κέρα δυλαῖ (Α 385)· τὴν τρίχα λαμπρέ.
τῷ τόξῳ ἀγαλλόμενε
κεράδες· τῶν προβάτων τὰ θήλεα, τὰ ἐνδον
οὐραῖς ἔχοντα
10 κεραία (Aesch. Eum. 557)· ἐν τῷ πλοιῷ
οὐτὰ τι καλεῖται
κεραΐζειν (Π 830 Θ 516)· κτείνειν, πορθεῖν,
διαρράξειν, διαφθείρειν
κεράδικον (Herod. VII 125)· διέφθειρον
κεραΐζων· ἀναιρῶν, πορθῶν [αδ 50] [51]
† κεραίελοντα· ὃ εἰς κίρατα ἐλαῖον ἀγων
† κερέεσιν· ἀδούσιφθοραῖς [54]
κεραιοῦχον· δικαιοδότην, ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς
πλοίοις κεραιούχον [56]
κεραίς (Lycophr. 1317)· κορσήν [58]
κεραμόβηλον· κήπου πραμβοκάριον, καὶ
θηριδόν τι, ὅ περ τάς συκᾶς δεσμενόμενοι
απόδικειν τῇ φωνῇ τοὺς κνέπας. ἔνιοι
τούς κανθάρους, ὡς κέρατα ἔχοντας. τὸν
Κέραμον
κεράμιδης (Thessalii)· ὁστὸν κατάθηρ ὅμοιον
κεράμεα (—αρεά?)· ὁ παντοδαπὸς κέραμος
κεραμεῖα (Aeschlin. 70, 22)· ἐνθα τὸ στράκινα
σκενεύ πιπάσκεται
30 κεραμεικαὶ· πλατεῖαι πληγαὶ. ἀγῶν γάρ
Ἀθηνῶν εὐτελής ἐν τῷ Κέραμεικῷ, ἐν τῷ
τύπτουσι πλατεῖαις χεροὶ τοὺς μὴ τρέχοντας
καὶ τοὺς ἀλλούς δυνιστάς γέλωτος
χάριν [64]
κεραμεύς· ὁ Λυκοῦργος (λυχνουργός?)

COD. 2204 Malim κέμφος· ἐλαφρός 6 ἀπόκηρα 11 κενός; 12 κενίφας vel κένφας; Cyr. 13 |ματεῖ 26 αἰνιάρες (Τιτάνες?) — παιδαράσται 28 κενταταπίτη 30. 31. 32 = 31. 32. 30 30 κεντροὶ | ἥκοντας 34 |οτύπος· κεντροποιήσω (40 γέφος κενόν φάους ... Cyr. Dr. Est veriloquium voc. κένφας) 41 κέιτον Cyr. Voss. cf. ὑποκέιστο 42 κουφτάτων 46. 47 = 47. 46 κεραίδες; 49 |ζαν· διέφθειραν 55 ποιῶς 57 κέραται 59 κάραμβον

HES. 2206 κενά (χ 249 Ps. II 1)· διτόκενα, ἀκυρα 9 κενεαῦχες (Θ 230)· μάταια κανχώμενοι, καὶ κενῶς αὐχούντες (v. αὐχέες) 14 κενέον· κενόν, ἀπρακτόν (par. B 298) 15 κενέω· δ (Ε 856)· τὸν περὶ τὸν λαγόνων τόπων, τὸ διάκενον μέρος τῶν ὄστων, ἀρνεντήκως· 17 κενίσαι· κεντρίσαι (κένσαι από δκανίσαι?) 18 κενοῦ· αὐτὸν (col. 658, 16) 20 κενοφωνίας (I Tim. VI 10 al.)· ματαιολογίας 21 κέν πας (A 66)· ἀν πας 22 κενώσι· κενεδαί, λαγώσ 24 κενταυρίσκος· ἀρροίνος, ἀγριος 29 κεντορες (Ε 102)· κεντρίσται ἐν τῷ ἐλαύνειν, ἐλατήρες 35 κεντυρίων· ἑκατονταρχος; 37 κενωθῆ (I Cor. 1 17)· μάταιος· δποφανθῆ 38 καραϊσταί· κομῆται (ceratiae), πολεμικοί 39 καραϊστής· κομῆτης· ἀλενί, εἶδος ὄφεως, καὶ δι κέρατα ἔχων (κεράτης) 40 κερόν, φάους τυρλῶν 41 κέιτον (Herod. I 67), κέιτο (Moer.) 43 κεπφωθείς (Prov. VII 22)· ἐπαοθίς, δπατηθείς (2403) 44 κέρα· κέπα (J 109), τρίχες (Α 385) Ad 50 φθείρων (Π 752) 51 κεραία (Α 385); τὴν κέπην παλλοπιζομένη 54 κέρατινε (Ι 202)· κεράτινε, κέρασον (2273) 56 κέρατε (Ι 202), κέρασον 58 κέρατος· σταυρός (κεραός ταῦρος?) 64 κεραμεοῦν (Nico). δστράκινον (Moer. 226)

κεραμικὴ μάστιξ (Com. IV p. 638). τὸν δοτρακισμὸν λέγουσι· μάστιξ μὲν διὰ τὸ βασανίζειν τὸν δοτρακιζομένους καὶ κολαζεῖν, κεραμικὴ δὲ διὰ τὸ ἐπεφρόμον τὸ δοτρακαῖναι

? Κεραμεικὸς· τόπος Ἀθηνησιν, ἐνδια οἱ πόροι προεστήκεσσαν, εἰσὶ δὲ δύο κεραμεικοὶ, οἱ μὲν ἔξω τείχους, δὲ δὲ ἐντὸς

† κεραμίνας· δημησίους;

κεραμίνῳ· εὐτελεῖ· ἡ ἀπὸ κεράμου [70] κεραμος (E 387). πιθος· καὶ πᾶν δοτρακιον· καὶ δεσμωτήριον (Cyprii), καὶ ὄχυρωμα· καὶ πόλις Καρίας. ἥδη δὲ ἐπὶ κράματος (τελεια color)

κερανίξαι· κολυμβῆσαι. κυβιστῆσαι (3959) [73]

κερανονύντος· κιρωνώτος [75-77]

κιραξ· θρῖξ. τόξον· καὶ αἰδοῖον

κιρέας· κεφαλή· θρῖξ (Ω 81 cf. βιδος κίρας). σάλπιγξ· [ad 79] ἡ πολέμου μέρος. παὶ ἡ ἔξοχή

κεράσαι· μῆκαι. ἑρῶσαι. συνάφαι

κερασθόλα· ἄκαρπα, τὰ (μῆ) ἐντάσσεται. τὸν περὶ τῶν κηράτων βοῶν [δεσμοι]. καὶ οἱ ἐν ταῖς δραχαιαι λόγους κόλλαιοι

κιέρας ὁρθιον· ἡ νευρά. Εὔρυτλῆς λέγει Αὐγή (fr. 280)

κερασός· δένδρον, ὃ φύεται τὸ δοτρακιμένοις. σχοινίον δὲ ποιεῖ ὃ φύοις αὐτοῦ, μεγ̄ού δὲ τεῦρων δεσμεύοντον

Κεραστιάς· ἡ Κύπρου ποτέ

κερασφόρος (cf. Soph. fr. 78). κερατοφόρος

κεράσχειλοι· οἱ ἐπικαμπῆ ἔχοντες τὰ χειλη κέρατα· τῆς φάλαγγος τὰ ἄκρα. καὶ μετάποντο μέρος. καὶ ἡ τῶν κεράτων χρῆσις (cf. 2291 [1])

† κερατεσσεῖς· οἱ τοὺς ταύρους ἐλκούντες πάλι τῶν κεράτων. καλοῦνται δὲ καὶ κεραελκεῖς (non Call. Dian. 179)

κερατονυργός· ὁ ταῖς κιθάραις κέρατα ποιῶν

COD. 66 |εικὴ — δοτράμιον — |εικὴν
78 διδοῖον 80 cf. ἐρᾶσαι εἰ κεῖσαι 82 ἡ — δὲ αὐγῆν
87 φάραγγος 89 κερατοποιός 90 δ 91 cf. κερωνία 92 λαγο] 93 κερανούντενος
94 |ιοτος; Cf. Phil. 156, 16 96 cf. σκέραφος εἰ Cretic. σχέραφος 99 κερβεροκύπρινος
(cf. 2643) τρικάρπερος post 2298 2301 πορίζει 3. 4 = 4. 3 Post 3 ἡ ποικίλος
7 κερδάλη 8 κερδέα 10 κερδεῖαν 13 δσπερα

HES. 70 κεράμιον· τὸ τοῦ οἴνου ἡ ὑδάτος (Marc. XIV 13) σταυρού 73 κε-
ράν(r)vε· κέρασην (2254) 75 κερασόν· τίλειον. ἡ κέρατα ἔχοντα (Γ 24 παράρ.) 76 κε-
ραοξόος (δ 110). κεραποιός 77 κεραδός ἔλαφος (Γ 24). ὁ εὐκερωφς Ad 79 δύναις
(I Regg. II 1) 2304a κερδάλης (Κ 44) 9 κέρδεσι (Ψ 515). πανουργίαις 11 κέρ-
διον· συμφορώτερον, ὠφελιμώτερον (Ζ 410)

κέρατος φυτόν· ὁ πρὸς τὰ τόξα (τοξικά?) ἔχοντο

κερατωνία (Theophr. IV 2, 4). συκῆ Al- γύπτου

κεραβλογία (κορδύλη?). τὸ λαγωβόλον κερανίας· ὁ κεκεραυνωμένος

Κεραύνιος· ἱμνόντητος, καὶ Ζεὺς ἐν Σε- λευκίᾳ, καὶ λιάτιον ποιόν

κερανύός· ψόφος, κτύπος. βροντή. ἀρρω- στία. καὶ τὸ τοῦ Διός ἀμυντήριον. καὶ κανέστρα

κέραφος (Lacon). χλευασμός, κακολογία † κερβαλά· δασεινή. μεγάλα

κερβέροις· δασενεῖς. φασὶ δὲ καὶ τοὺς Κιμμερίους Κερβερίους· καὶ τὴν πόλιν οἱ μὲν Κερβερίαν καλοῦσιν, οἱ δὲ Κιμμε- ρίην· ἀλλοὶ δὲ Κιμμη ... ἐστι δὲ τόπος ἐν ἄδον Κερβερίους

κέρβερος· κίνδυνος. τάρταρος. ωχρός. καὶ κύων μέγας ἄδον (τρικάρηνος)

κερβούλ(ο)ῦσα (Lacon). λοιδοροῦσα, βλα- σφημοῦσα. ἀπατῶσα

κερδαίνει· πορίζεται

κερδαῖος· τὸ ἐπικέρδη τοῖς † παθοῦσι, καθόσον ἐκβέβρασται

κερδαλέον (§ 148 o 450). δόλιον, πανοῦρ- γον. ἡ κέρδη περιποιούντα (καὶ ὠφελείας.

[2304a]

30 συνετός (ἡ ποικίλος)

κερδαλέωτερον (Herod. IX 7, 1). ἐπικερ- δέστερον

κερδαλέος ἐφρων (A 149 J 339). ἐκ παντὸς; κερδαλεῖν φρονῶν διὰ δόλου. κερδοῦς φρό- νημα ἔχων, τουτέστιν ἀλώπεκος, ὅθεν ὁ δόλος

κερδαλῆ (Archiloch. fr. 89a, 5). ἀλώπηξ

κερδεα· κανονυρία(ι) [9]

κερδίαν· δλωπεκίαν [11]

40 κερδιστος (Ζ 153). συνετώτατος. φράγκιος. πανουργότατος

κέρδοπα (Cyprii?). ὁσπρια (κέρδοπα)

τὸν
(68 περγαμίλας· δημοσίους?) 69 |εινφ
83 κέρασος 84 |ιας 86 |χίλοι
87 κέρατον 89 κερανόντενος
90 δ 91 cf. κερωνία 92 λαγο] 93 κερανούντενος
94 |ιοτος; Cf. Phil. 156, 16 96 cf. σκέραφος 99 κερβεροκύπρινος
(cf. 2643) τρικάρπερος post 2298 2301 πορίζει 3. 4 = 4. 3 Post 3 ἡ ποικίλος

HES. 70 κεράμιον· τὸ τοῦ οἴνου ἡ ὑδάτος (Marc. XIV 13) σταυρού 73 κε-
ράν(r)vε· κέρασην (2254) 75 κερασόν· τίλειον. ἡ κέρατα ἔχοντα (Γ 24 παράρ.) 76 κε-
ραοξόος (δ 110). κεραποιός 77 κεραδός ἔλαφος (Γ 24). ὁ εὐκερωφς Ad 79 δύναις
(I Regg. II 1) 2304a κερδάλης (Κ 44) 9 κέρδεσι (Ψ 515). πανουργίαις 11 κέρ-
διον· συμφορώτερον, ὠφελιμώτερον (Ζ 410)

κέρδος· σύνεσις. τέχνασμα. ὀφέλεια
κερδοσύνη (ξ 31)· σοφία. τέχνη. σύνεσις.
πανουργία
κερδώ (Ατ. Ερρ. 1068)· κερδίστη. ἀλεύθηξις
[17. 18]

κερεῖ· ἔνυρει
κερεῖς· θερίεις
κερητίζει (πειρ—?)· βασανίζει
κέρικα· ἄκρις
κεροκάς· κρική τὸ δρυεον
κέρικαξ· λέραξ
κέρικαφα· ἐγγύη
κεροκέτης· τὸ μικρὸν πηδάλιον. ἀπὸ τῶν
εὐόρτων
Κερκέται· ἔθνος Ἰνδικὸν
κερκίδας· δονακίνας (<—ιτίδας ?). ἐπει ταῦς
δυθῆλας ἐχρόντο εἰς κερκίδας
κερκιθαλίς· ἐρφιός
κερκίς· ἡ τῆς πίτους κορυφή, ἡ αγειρός
(cf. 3282 εἰ γράψα), καὶ εἶδος ὅρνιθος
κέρκνος· ἥραξ. ἡ ἀλεκτρούν
κέρκος· θρόνιον τὰς ἀμπέλους βλάπτον.
καὶ οὐρά. καὶ ἀνθεῖον αἰδοῖον. ἡ ἀλε-
κτρουν. ἡ ἀρυνητὸς μῆν
κέρκυρος (Cyprii): εἶδος πλοίου. καὶ ἤχθης
κέρκυν· διπλὴ ἀντή, καὶ δικέλαδος, καὶ δι-
δύσασας. ἐχοῦτο δὲ αὐτῇ μᾶλλον ὁ ἐν Κῷ
πρύτανις
Κέρκυρα (Callim. Del. 156)· νῆσος
Κέρκυραία μάστιξ (Phrynic. fr. II p. 597).
[ad 37]

Κερκυραῖοι ἀμφορεῖς· τὰ Ἀδριανὰ κε-
ράμα
κέρκωπες· ποικίλοι. πονηροί. πανούργοι
κέρκωπίζοντες· κατασκόπτοντες
κέρκωπη (Aristoph. fr. VII p. 961): μικρὸν
τεττύλιον τὸ καλαμάκον λεγμένον. τρία
εἶναι γάρ γένη τεττύλων φασίν. οἱ δὲ τέτ-
τιξ θήλεια μῆ φωνούσας (Speusippus)
κέρκωπων· δολίων. πονηρῶν. σκωπτῶν.
κακούργων: τεττύλων <κερκωπῶν>

κέρκωψ· παιγνιωδῆς. ἡ εἶδος θηρίου μεγά-
λην οὐρὰν ἔχοντος
κέρματα· χρήματα. θραύσματα
κέρματα· εἰς λεπτὰ διαιρεῖ. ἡγουν, εἰς
μικρὰ συντρίβει
κέρμηλος· ἀρ' οὐ χαλκὸς γίνεται
κέρνα· αἴσινη (cf. κέαρνα)
κέρνεα· τὰ τῇ μητρὶ τῷ θεῶν ἐπιθυμόμενα
κέρνος· στεφανίς. ἀγγεῖα κεφαμεῖ
10 κερνοφόρος· δ τὰς θυσίας ἄγων
κεροβάτης (At. Ran. 231): δ Πάν· ὃς
οὖτις κέρατα ἔχει, η̄ οἰονεὶ κερατοβάτης, τὴν
βάσιν ἔχων κερατίνην, [52. 53] ἐπει τὰ
κάτω τράγου εἰχεν
κεροπλάστης (Archiloch. fr. 59): λεπτονε-
γός. ἡ τριχοκομητής
κερουλχός· δ τοῖς κέρασιν ἔλκων τὸ ἀρο-
τρον. καὶ δ κεραιοῦχος κάλως
κερουτιά (cf. At. Eρρ. 1343): γαυριᾶ. με-
τενήρεται δὲ ἀπὸ τῶν ὑψανχερούντων
ταῦρων
[57]
κέρσα· ἀσιανὸν νόμισμα
κέρσας· κόψαι, τεμεῖν. κεῖσαι. γαλλίσαι. καὶ
δραστήρια
κέρηης· γάμος
Κέρτα· πόλις, ὑπὸ Ἀρηνίστων
κερτομεῖ· χλευάζει, γελᾷ, ὑθρίζει
[63]
κερτομία(i)· παγία. προβασκάνια. ἐρεθι-
σμοί. παραλογισμοί
30 φεύσται, καὶ γελασται
κερύχη· εἶδος πλακούντος
κερύχαλον (Hippocr. III p. 642): σκληρόν.
ξηρόν. διψαλέον
κέρχανα· ἡ κερχάνεα· δοτέα, καὶ φίξαι
δόρτων
κέρχην (Pirrocr. II p. 498 K): τραχύνει
κέρχην· τὸ ἐκ τῆς μελίνης ἐψημα. ἡ τὰ
νῶτα τῷ τρόπῳ λεζύνων. καὶ σφρένον εἶδος (κεγ-
χῆς). καὶ ἡ μελίχρονς
κερχνώμασι (Eur. Phoen. 1391): τραχύ-
ομασι. κυκλώμασι. γαργαλισμοῖς. καλούσι

COD. 28 Κέρχεται (Κερκυραῖα Phot.) 29 κερκίας — ἐπὶ 31 ἀγειρ (32 δλκυσθ ?) Post
34) 43 33 αὐτῇ <κερκυραῖα εἰ δίκλαδος GDind.) 37 |αῖα — τὰ μεγίθη 40 κερκοπί-
ζοντες, κατασπόντες (forte ἀπατεώνεις) 41 γῆν γέρα — τέττιξ 42 σπόντων 49 schol.
Plat. p. 354 κεράμεα 52 κεροδέκα 55 κάλος 56 κεροντίαι γαυριαὶ 59 γαμῆσαι
(60 κέρσις aut γάλλος) 67 |ἀλεον 69 κερχνεῖ 70 μελανῆς — στά

HES. 17 κερέα (-αία)· ἀρχή. γράμματα 18 κέρεῖς (B 860): πορθεῖ (cf. κόραξε)
23 κερδάλια· ἐπιτάρα, ἐντάρα (<τέχνα>) Ad 27 περιττὴν τίτα τὴν κατασκενὴν εἰσῶν καὶ
Κερκυραῖα μάστιξ. οἱ δὲ καὶ διπλᾶς αὐτᾶς ἔρασσον εἰραν. εἰχον δὲ ἐλεφατίνους κάπας καὶ
τῷ μεγέθει περιττὰ ήσαν. ὑπερηφάνους δὲ [καὶ] εὐπραγοῦντας τοὺς Κερκυραῖους φρούριον Ἀρ-
ιστοτέλης [ποιεῖθα, η̄] γενέσθαι (Zenob. IV 49) 53 κερόδετα τόξα (Eur. Rhes. 33).
53 κεράμεναι (Prov. XXVI 22): λυπόμεναι. καὶ σπαρε παιδεναι 57 κερεκόφαι, ἡ σχίσαι
ξύλα 63 κερτομία (Y 202): ἐρεθιστικο(ν)ς (λόγους)

κεχηγηότας· χαύνους, χαίνοντας. ἐνεούς
κεχιλιώσθαι· χίλια ἑζημιώσθαι
κεχλαδότα· ἀνθούντα [22. 23]
κεχληδέναι· φοφεῖν. προσολαλεῖν (2401)
κεχλιαγκα· τεθέμαυγκα
κέχλοιδεν· διε(ι)λκετο
κεχλοιδιάμενον· διε(ι)λκυσμένονς
† κεχυάζει· ἀρθίζει, αὐθεῖ. ἴσταται (κάκ-
μαζεῖ) [29. 30]
κεχραμαί· είδος πορρείας
κεχραμένη· ἔρυπομένη. † παραγαπωμένη.
† παρανομένη (λ 543?)
† κεχρηματεῖσθαι· πεφρύζθαι. Άλσχλος
(fr. 421)
κεχρημένος· ἐνδεής ών, χρῆσθαι. ή † πεμ-
φθεῖς
κεχρη(σ)μφδημένα· μεμαντεμένα, προ-
φητευθέντα, λεχθέντα μετά θείας ἀποφά-
σεως
κέχρικεν· ἐγκέχρικεν. κονίακεν. ή ἐγκεκέ-
τρικεν
κεχρίσθαι· πεπλήγθαι
κεχρισμένα· ήλειμμάνα
κεχρυσωμένος· τετιμένος
† κέω· σκέψει Λάκωνες
κεώδης· καθαρός (2024)
κεώεν ὅξει· ευθεῖ· [43]
κεωρεῖν (κτε—?)· πασχητιᾶν
κεώσατο· κ(αθ)ράτο (2026)
κηδάζει· καθαίρει, κηδαλέζει
κηδαίνει· μερμηῷ (cf. κηραίνειν)
κήδα λο ν· αἰδοῖον. κέρας. σκάλαθρον
[49—51b]
(κήδεα') μέριμναι, λῦπαι, ἀνίαι χαλεπαι,
[ad 52] [53. 54]
κηδεία (Aesch. fr. 159)· οἰδεώτης
κηδεῖν (Call. Del. 231)· κακοποιεῖν, διάν
[ad 56] [57]
κηδειος· προσήκων. προντιστής
κηδείονς (T 293)· τοὺς προργενεστέρους, ή
κατ' ἐπιγαμιαν οἰκείους, ή συγγενεῖς
κηδευόντες; [ad 60] εὐέργεταις. καὶ οἱ κατ'
ἐπιγαμιαν οἰκεῖοι, ή συγγενεῖς

COD. 21 κεχλιδότα 27 κεχλοιδιάματα (31 κεγχράμας· είδος ὄρνιον AM.)
36 ἑκοντασεν 37 |ῆσθαι 43 κεων 54 κηδαι 56 κηδεῖν, κακοπαθεῖν 58 φρον-
τιστέος 61 κηδίος 63 πενθερεῖς 72 κηδῶν 74 κηδάρεια 80 κηκαδεῖ 84 πη-
δεύειν 88 ἀνεφέρειο

HES. 22 κεχλάνδαν· χάσκειν 23 κεχλαδοῦσι· χάσκουσι 29 κεχολωμένον
(A 217)· πικόν, φρύγισμένον 30 κεχολωστεῖται (A 139)· ὀργυσθεῖται 43 κέων (η 342).
κοιμ(η)θσμένος 49 κήδεα· λῦπαι 50 κήδαιειν· ήνια, ἐλλαφεν 51 Κηδάρ (Ps. CX
5)· πένθος (γρρ cf. κῦδα) 51b κηδεῖαι (Z 56) Ad 52 καλά ή καλά (Σ 8) 58 κήδε δέ
(E 400)· ἀλύπαι δέ 54 κηδει (P 550)· λυπεῖ Ad 56 λυπεῖν (I 611 παραθ. λιπεῖ) 57 κη-
δεῖαν (II Mac. IV 49)· ταφήν Ad 60 φροντισται (Ψ 163. 674) Ad 64 φροντίζει (B 27)

κηδεύος (Ψ 159)· κηδεύσιας, ύπλο κηδεμο-
νίαν πλτσων, καὶ φροντίδος ἄξιος
κηδεσθαι· φροντίζειν (Plat. Civ. 344 E).
λυπεῖθαι
κηδεσται· πενθεροί, οἱ τῆς κόσης γονεῖς.
καὶ οἱ τῶν γαμούντων οἰκεῖοι ἐκδεδόντες,
καὶ συγγενεῖς, καταχρηστικῶς
κηδεται· [ad 64] ἐπιμελεῖται. βοηθεῖ
κηδεύειν (Eur. Rhes. 883)· φροντίζειν. ἐν-
10 ταφιάζειν. ἐπιμελεῖθαι. βοηθεῖν
κηδεύονται (Eur. Or. 883)· ἐπιστατοῦντα,
κηδούμενον
κηδεύσομαι· ἐπιμελήσομαι, θεραπεύσω
κηδέσων· δινῶν
κηδιστοι· φίλτατοι. (ε I 642?) φρον-
τιστικότατοι. διαγκαύτατοι
κηδομαι (Hegod. III 40)· φροντίζω, οικτείω,
λυπούμαι, ἀνιώμαι, ὀργίζομαι
κηδός (Plat. Civ. 605 D)· κηδεία. πλέθος,
λύπη. φθορά. συγγένεια, † τηστεία. θερα-
πεία. φροντίς (schol. Dion. Chrys. VII 52)
κηδών (Ω 542)· δινῶν, κακοποιῶν
κη· τάφος
κηδεια· κηδάρα. τὰ δῖξιθαφα, ἐν οἷς τοὺς
κύβους ἔβαλλον (2573)
κηδεῖν· βοηθεῖν. συντρέχειν
Κηδείδης (Ar. Nub. 981)· διθυράγγιβων
κηδεύοντο· συνεπορεύοντο
κηδοῖ· βοηθοί (1951, col. 489, 11)
30 κηῆια· καθάρματα (1987)
κηκάδι (Callim. fr. CCLIII)
(κηκάζει') λοιδορεῖ. χλευάζει
† κηκραν· ἐκεκράγ.σαν
κηκάς (Nic. Al. 186)· κακή. τιμωρός. κακο-
λόγος. δύσφημος
κηκες· λάροι
κηκειν· πηδη, πιδει
κηκειν· ἀναφέρεσθαι. καὶ διδροῦν (311)
κηκιεν· ἀνεφέρετο, ἀνεπήδα
κηκις· ἀτμις (Soph. Ant. 1008). στύμμα. καὶ
δικαρδος τῆς δρνός. Κώσοι δὲ καὶ τοὺς
δικαρδους στάχνας, καὶ στεργητικούς
κηῆα· βέλη θεία (A 53). σημεία. ξύλα· ὁθεν

καὶ παλόπους καὶ κηλώνειον. καὶ λερὰ μγάλ-
ματα. καὶ πυρετός
κηλάδες· αἵρεται, αἱ ἐν τῷ μετώφῳ σημεῖον
ἔχουσαι τυλοειδές
κηλαίνειν θέλγειν τὸ νοσεῖν
κηλάς (Theophr. de sign. pluv. II 6 p. 791).
νεφέλη ἀνυδροί. καὶ χειμερινὴ ήμέρα. καὶ
αἴξ, ὥτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει
τυλοειδές
κηλάστραι (κοιλ-?). σκαφίδες, δύγεῖα 10
ποιμενικά. ἡ δένδρα (κήλαστραι Theophr.
I 15 III 6)
κηλεῖ· πραῦτει, θέλγει, πεθεῖ. καταμαρα-
νεῖ: (τέρπε) [94]
κηλείφ (Ο 744). κανατικῆ, λαμπρᾶ
κηλέψιφ (Θ 217). ὄμοιώς
κηλήθρα· φίλτρα. παραύθια
κηλήθυμφ (λ 333 v 2). [ad 98] τέρψει, χαρᾶ
κηλήνητη· μέλαινα
κηλήτειρα (Hesiod. Opp. 464). ησυχάστραι 20
κηλητηρίους (Eur. Hec. 535). τὰς ψυχὰς
θεραπευόντας
κηλῆσται (Plat. Euthyd. 290 A). ἡ δὲ φόδης
ἡδονῆς
κηλῆδες (cf. Aesch. Eum. 787). μολυσμοί
κηλίς· ἔλκος. οὐλή. ὄνειρος (Soph. O. C.
1131). φύκος. καὶ εἶδος αἰσχρὸν ἐν ἱματίῳ
κηλόν (Iones) ἔγρον (1902)
κηλοῖς· εὐχεταὶ θεφ
κηλούμενος. [ad 2507] τερπόμενος 30
τηλοῦν· εὖ. εσθαι [9]
κηλῶνεια (Herod. IX 119). ἀντλητήρια ἔσ-
λινα
κηλώτειον (Ar. fr. XL p. 1185). ἔύλον, ἐν
φ' ἔλκεται τὸ ὅδωρ
κηλῶν· ὁ ἐν τῇ γῇ λεγόμενος. καὶ ὀχευτής
(Archil. fr. 95). πεντεῖ. καὶ ἀντλητα
κημίψ· φλέψ. γειδεῖς ἐν μέτραις (πε—)
κημός (schol. Ar. Eqq. 1158). πλεκτὸν δυ-
γεῖον, ἐν φ' λαρβάνονται τὰς παρφύρας. 40
ἐστιν δὲ ὅμοιος τῷ μῆδῃ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ δέ-
λεαρ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τῶν

δικαστῶν ὑδρίᾳ πεπλεγμένον πῶμα, παρό-
μοιον χώρη. καὶ ὁ περιτιθέμενος τοῖς ἵπ-
ποις, εἰς ὃν αἱ κριθαὶ βάλλονται. καὶ γυ-
ναικεῖον προσόπημα. καὶ εἶδος χαλινοῦ
κημός· στοὺς τῷ χαλινῷ ἐμφερῆς
κημωσίς· φίμωσις
τηλήνειν· καθαρόν (κητεῖν) [18]
κητούνει· ἔκει
κηνοσός (v. 2019 et εὐάν)· βοτάνη τις
[ad 20]
κήνυγμα (Aesch. Prom. 157). τὸ κενὸν τοῦ
σώματος, υἱοὶ σκά, καὶ εἰδῶλον, φάν-
τασμα, ἀσθετές, καὶ ἀρχεῖον (2509)
τηνυσσόμην (ην Aesch. Cho. 196). εἰδῶλον
ἔγενομην
κητήνει· καλεῖ (v. χανύει)
κητῶ· ἔκειθεν
κήξ (ο 478). ὁ λάρος κατὰ Αἰγαίωνα. λέγεται
δὲ καὶ καῦξη. τινὲς καὶ αἰθιανὰς ἀποδιόσ-
σιν· οἱ δὲ κέπρον· οἱ δὲ διαφέροντα ἀλ-
λήλων
Κηπίδες σακέλος (Com. V p. 120). παροι-
μίδες ήν (κατὰ τὸ πέρδικος σακέλος
τηηηεύωνος· ιηηεύων κηδομένως (κη-
δεύων· δι?)
(κηπίων· ενιοι μέλος τι) cf. 716. 2573
κηποκόμος· κηπονηρός
κηπός· παράδεισος παρὰ Πέρσαις. ἡ εἶδος
κουρῶν, ἣν οἱ θυρυπόμενοι ἔκεισθον ὡς
ἔπικαιαν ἐν μιᾷ μαζαίφι (Eur. Tro. 1175
sch.). καὶ τὸ ἐφῆβαιον τῶν γυναικῶν (hinc
μανιόκηπος). καὶ ζῶν οὐμοιον πιθήκῳ (κη-
βος Arist. ΠΑ. II 5)
κηπός (Α 44 — Α 228). περισπώμενον καὶ οὐ-
δετέρως λεγόμενον ἡ ψυχή· ὁρτονούμενον
δὲ καὶ θηλυκῶς ἐκφρόμενον ἡ θανατηφό-
ρος μοῖρα, ἡ θάνατος [31]
κηραίνει· φθείρει. μεριμνᾷ, φροντίζει (2447).
δυοναταῖε
κηραίνοντα· βλάπτοντα [34. 35]
κηρᾶς· ακαθαρσίας, μολύσματα. βλάφας (Δ
11)

COD. 91 cf. εἰλάς ετ κατειλάδα 93 cf. 2143 κέλε 95 κηλείω 96 κηλεῖω, δ;
cf. κέλωι 97 κηλιτρα φιλητρα πινύθεια 98 κηλ. θμῶ — τέρψις, χαρᾶ; cf. κηληθυμφ
2500 cf. εὐκηλήτειρα 10 |νια 15 κημοστόμης — ἐμφερ. 16 cf. κιμωσις 19 cf.
κηρούνει, κηρῶ 24 κηγήτω, ἔκει 25 κάρηξ — ἐφυταν — κεπφ., οἱ δὲ διαφ [23 κηπον
ώρος· κηπάνω κηδομένος Meinek.) 29 παρὰ πέρσαις post κουρᾶς 36 κηράς
HES. 94 κηλάδησαν (Ψ 869). ηχησαν. ἐφόησαν Ad 98 θέλγω, τέρπω Ad 2507 ἐν
ιματίῳ 9 κηλύγμα (Aesch. Prom. 157). ἀρχεῖον. δοσθετές (cf. κηργύμα) 18 κηηνητεωρ.
οἱ τὴν γῆν μετρῶν (censitor) Ad 20 τὸ δὲ τέλος κινσός διὰ τοῦ ἴ 31 κηρ[α]· ψυχή.
θάνατος 34 κηραίνειν· βλάπτειν 35 κηραπινύθειν (O 10). παραφρονῶ

κηραφίς (Nic. Al. 394) · κάραβος [38] · κηρέσιον · όλιθρων. τοστρόν
κηρεσσιφορήτος (Θ 527) · τοὺς ὑπὸ τῆς
εἰμαρμένης μετεπηγεμένους ή ἀπωθησομέ-
νους ἐνθένθει ὑπὸ τῷ μιαρῶν [41—43]
κηρίναι· μάστιγες γίρονται τινες κηρίναι,
σφαρεὶ λεγομένοι κηρίνες
Κήρινθος· η λεγομένη ἐρύθρη κη. ἔστι δὲ
τροφή, ἣν παρατίθεται ἔνταξις αἱ μέλισ-
σαι (Arist. H.A. IX 27, 2) [αὐτὸς 45]
κηρίον· τὸ τῶν μελισσῶν, καὶ εἶδος πλα-
κοῦντος, καὶ ἄλλος πιον
κηριοῦσθαι· ἐπάλιγττεθαι (ε 1390. 1434)
κηρίφαται· σοις ρόσῃ τεθρήκαν
κηρίφι βύσσασα (Aet. Theom. 506) · εἰς τὸ
στόμα τῶν παιδῶν ἐθέναν κηρίον, ὑπὸ¹⁰
τοῦ μὴ βοᾶν δόπτει ὑποβάλλοντειν
κηριωθῆναι· ὑπὸ σκοτούδιου ληφθῆναι
κηρίωμα (Soph. fr. 644) · ὅμιλημα. ἔστι
γάρ το δι κηρίον, φόροιςεάζει τοὺς ὄφεδα-
μοὺς τῶν Φιειδῶν [51a]
κηρόν (προύν) · λεπτόν. νοσηρόν
† κηροπάγουσα· βαστάζουσα
† κηροσσαῖσιν· παλαισθ
κηρούες· ἔκει. Κηρήτες (2519)
Κηρουχίδαι (Archil. fr. 88a 1?) · γένος ἐν
Μιλήτῳ, διὰ Κηρούχου
κηρόφιν· ἐπὶ τῆς ψυχῆς
† κηρύτεα (Cretice?) · τὰ κέρδη
Κηρυκες· οἱ ἄγγελοι, οἱ διάκονοι, οἱ τὰς
ὑπηρετικὰς ἐπιτελοῦντες πρᾶξεις (A 391
ετ.). ἐκαλεῖτο δὲ καὶ γένος Ιθαγενῶν, Φανίας καὶ τοὺς ἐρ-
νάζοντας τοὺς ἕρμούς κηρύκας λέγοντοι
κηρυκίνη· κατηψυμένη
κηρύκ(ε)ιον· σκηνήτρον. καὶ (λίθος) ἐφ' φ
άνοβας; κηρυποι [62]
Κηρύκιον· ὅρος τῆς Ἐφέσου, ἐφ' οὐ μυ-
θεύοντο τὸν Ἐρμῆν κηρύξας τὰς γονάς
Ἀρτέμιδος

κηρύλος (Ar. H.A. VIII 5, 7) · ἀρσηνὸς δρυς
συνονιαστικός. τιτὲς δὲ ἀλκυόνα (Alcm.
fr. 21) [65]
κηρυχας (ἔχω Soph. Ant. 192) · διτὲς τοῦ
ἐκήρυχα
† κησσάν εὐδημον (κησσεν?)
κήτα· καλαμίνθη [69]
κητεῖν θυρῶν φορά
Κήτειοι (λ 521) · γέρος Μυστῶν ἀπὸ τοῦ
καραβόμενος ποταμοῦ Κήτεος. η μεγάλοι
κητήνη· πλοῖον μέγα ὡς κῆτος
κήτειον· μέγαν. [αὐτὸς 73] καὶ ἐμετήριον ἀπὸ²⁰
λαζάρου ἀγρίου, ὅπερ ἀπει περεῶν καθέ-
σας εἰς τὸ στύμα, ὡς Κητήρος ἐν Ὁραις
(ρ. 165) σημαίνει. καὶ ἥδησα καὶ τὸ νεα-
ρόν κράμψιν. [αὐτὸς 73] οὐ δέ τοῦ Οφαρτυ-
τικά συνθέντες διὰ τοῦ ὑ φασι γῆτον
κῆτος (ε 421?) · θαλάσσιος ιχθύς παμμεγέ-
θης: δηλοὶ δὲ καὶ δποιλαν (χῆτος)
κητάεσσα (δ 1 Eur. Tr. 191) · υγρὰ, κοιλῆ.
μεγάλη, εὐδημος. καλαμινθώδης: οὐ δέ, δὲ
ἐκεῖ η θάλασσα συνεχῶς κήτη ἐκβάλλει
κηφήν (Arist. H.A. IX 27, 1) · μυῖα ἀκενθρός,
ἄργη μη γεννώσα
κηφήνας· τοὺς ἄρρενας τῶν μελισσῶν,
δηράκτους
κηφήνωδεις· τετυφωμένοι. κατασεσιγ-
ασμένοι
Κηφισιεῖς· γένος Ιθαγενῶν
Κηφισίς· λίμνη
Κηφισός· ποταμός [82, 83]
κηχος (Pher. inc. XXIII Ar. fr. inc. LXXXVIII).
· τόπος. καὶ ποὶ κηχος· ποὶ γῆς. ἀλλοι
· γῆχος
† κηώ· σύνθεος
κηώδεις (Ζ 483) · εὐάδει, τεθυμιαμέτρη, ἀπὸ³⁰
τοῦ καίσθαι τὰ θυμιάματα. ἐνθεν (ἐνίστε)
τὸ δυσώδεις
κηώδεις· τεθυμιαμένον, εὐώδεις, εὐπνουν.
40 φωτειρόν

COD. 37 κηραφίς; εἰς καραβίδες εἰς κηράβιος 39 ὄλεθρον τοστρίον 40 κηρεσι
φορητούς — ἀπεισθησαμένους Post 45 καὶ ἄλλος ποιόν 51 κηροίσια — δν — φιε-
ρῶν 53 cf. χηροπλάτυνον (54 καρισσέων ἀπ' ἔλαιον ἐρις. inc) 57 κηρόφην 64 κη-
ρυλος, ἄρρεν — ἀλκυνωτα 65 ἐκηρυξας 68 cf. κείτα κοιτά κητώσσα 72 (μεγα)κῆτη
νῆ(α) Meinek. 73 πυρῶν — ηδεσμα (ἐδεσμα?) — ὄφαγτετικά 75 |έσσα 76 cf. ἀργη
δρχη θυῶνας καφάν 78 κηφισώδεις 79 κηφισι, εἰς 80 κηφισιες 87 cf. κηνεον,
κησσον

HES. 38 κηρες (Hom.) · ψυχαί. συνφοραί, μοῖραι θαραγθόροι 41 κηρί (γ 410).
ειμαρμένη 42 κηρη (Δ 46) · ψυχη 43 κηρειας (Ιοαν. XI 41) · ἐπιθαράτα εἰνταλημένα
(L. εἰνταλημάτα) Αδ 45 καὶ πολις Εύθοιας (B 535) 51 κηρωθει (I 300) · εἰς ψυχης
62 κηρηγυμα (Aesch. Prom. 175) · ἀρχειν. δασθενές 63 κηρυνξ (Hom.) · ἄγγελος, διάκονος,
πρεσβειτης 69 κητει τατει (π 35) · ἐρημια. στερησηι Ad 73 καὶ δ (L. φ) τας ψηφους διω-
θουσιν ἐν τοις αλητωτηνοις (h. e. κηθειον) — ένιοι μελος τι (h. e. Κηπισσων) 62 κηχι· ύψος
κηηλις) 83 κηχρα· δανεισηι (αχρα)

κηῶεν· μέλαν (αδ λόεν?). καθαρὸν. εῦδομον,
τεθυμαμένον
† κιατθεῖς· ἑταῖρα κιανγάλη
κιάντωρ· κιναῖδῶς (μιάντωρ· κιναῖδος?)
κιλατο· ἐκινεῖτο (ἐκειτο?)
† κιβλος· διάκονος
κιβρα· πήρα. Αἰτωλοί
κιβδηλιῶτας (Arist. Probl. II 1, 5).
σῆρπος, ύπὸ τῆς κιβδήλεως ἐνοχλουμένους. 10
ἔστι δὲ κιβδηλις ἐν τοῖς μετάλλοις σκω-
ρία, αφ' ης πᾶν φαινούν κιβδηλον, μο-
χθητόν, φεύ(σ)μα, νόθον, ἀδόκιμον
κιβδης· κακούργος. κάπληος. χειροτέχνης
[98, 99]

κιβισισ (Callim. fr. CLXXXVII). πήρα. Κύπροις
† κιβλεῦρας· στοχάσσαθαι
κίρον· ἔνεον. Πάφοις
κιβώτιον· Αλγάντιον δρομα, ἐπὶ ποτηρίου
κιβώτωτος· λάρναξ ἡ κιλνη. ή σορός
κιγκασος· κιβετικός τις βόλος
κιγκλίδεις· θύραι, ἀς ἡμεῖς καγκελλωτὰς
λέγομεν
κιγκλίζειν (cf. Theognid. 303). κινεῖν. πει-
ράσσειν
κιγκλος (Arist. ΗΑ. IX 13, 1). ὅργεον πυ-
κνῶς τὴν οὐράνη κινοῦν. ἀφ' οὐ καὶ τὸ
κιγκλίζειν· ὁ ἔστι διασελεσθαι. τινὲς δὲ
σεισοπυγίδα
κιγκρα· κίρνα
κιγκράμας (Arist. ΗΑ. VIII 14, 6). ὅργεον
[11]

κιγγάνειν· εισπράττειν. λαμβάνειν
κιγκάνω (Eur. Alc. 480). τυγχάνω [14—16]
κιδαλον· κρόμιμον
κιδαρις· πῖλος βασιλικός, δν καὶ τιάραν·
ἔνιοι δὲ κιταριν διὰ τοῦ ἡ. στρόφιον, δ
οι λερις φοροῦσιν. ἔστι δὲ ἐσμύρνης καὶ
λαβήσουν. ή δὲ λάδυνος ἔστι πολυτιμοτέρα
αὐτῇ τῇσι σμύρνης καὶ δῆσιν ἤδιστον καὶ
θυμηλά ἔστιν κάλλιστον παρὰ βασιλεῖ· ἐκ
τούτων η κιδαρις πέπλασται. η ἐκ τριχῶν

COD. 89 Ιανθίς· ἑταῖρα λίαν καλή Meinek.
96 κιρδηλις — παρφύλλον κιρδηλλον — φαινον
ει. κίκκασις 6 καγγι 8 πείσθαι — σισοπύγιδες
18 πολυτιμωτέρα — καμαλανκίου — πήλιον
22 κιδιάσθαι 25 κιδατ 27 ισεθαι 34 κιθαρος
κικαμία — κανάλδι 43 ει. κέρθερος 45 τριχολαστος

HES. 98 κιβικια (ι. e. κιμπικελα) 99 κιβινδα· κατά νότου (κιβητανδα) 2611 κιγ-
κρ. τας· κινίζεται. δόδρεται 14 κιγκλίζεις· σαλεύει. μοχλεύει. κινεῖ (κικη—) 15 κιγκλίζης·
δι τοῦ δικαστηρίου κάγγελος (2806) 16 κιγκλισμός· αισχρός γέλως μετὰ ἀταξίας (2828)
24 κιδνωτέρον· ἀσθενεστέρονς (δικιδ—) Ad 29 ἐπορεύεται (B 568) 30 κιλενεν· ἐπετε-
λεσσεν (κρήηνεν) 44 Κικινής (τ. I. Αγ. Nub. 210). δῆμος τῆς Δικαμαντίδος φυλῆς (2667)

νῆφασμα, η περικράνιον περίθεμα κεφαλῆς
εὐκόσμιον, καλὸν εἶδος καμελανκίου. τινὲς
δὲ περικράνιον πλίον
κιδαφεύειν· πανουργεῖν· κιδάφη (ν.
κινδ—) γάρ ἀλώπηξ. η ἐσθίειν, ἀπὸ τῶν
κιών
κιδαφίων (κινδ—)· πανουργων· κιδάφην
γάρ τὴν ἀλώπεκα λέγουσιν. ἔνιοι δὲ παρὰ
τοὺς κιάς φαντὶ πεποιηθέσθαι τὴν λέξιν καὶ
δηλοῦν τὸν διαβιβρώσκοντα
κιδαφος· δόλιος, καὶ η ἀλώπηξ
κιδνασθας· σκεδάννυνθαι, σκορπίζεσθαι
† κιδνόν· ἐνθάδε. Πάριοι [24]
κιδρα· αἱ ἐγχώριοι πεφυγμέναι κριθαὶ
κιε· βάδικε. παρεγένετο
κιειν· πορεύεσθαι
κιελλη· φύγεις, αὐγή, φως. πάχνη. διμίζη
κιειν· [αδ 29] παρεγένετο [20]
κιεις· θηρίδια σιτοφάγα
20 κιθαρις· κιθάρα (Call. Ap. 12. 19) κιθά-
ρια (Γ 55)
κιθαριστήριοι· αὐλοί τινες
κιθαρος· στήθος. πλευρά (Πίρρος.). καὶ
ιχθύς (Arist. ΗΑ. II 12, 13)
κιθών· πώμα πίθου
κιθωνέα· ἐπίθετον Ἀρτέμιδος
† κικαῖος· ἵσου ἐλλύχην τὸ τῶν καρπῶν
λέπος
κικαμα (Nic. Ther. 841 sch.). τῷ λαχάνῳ
κιν(κα)λίδι ὄμοιόν τε
τικις (Herod. II 94). φυτόν
† κικελος· τροζός
τικικεμον· τῆς κορώνης τὸ κόπριον
† κικερος· δι γερσαῖς κροκόδειλος
† κιβερροι· ωχοι. Μακεδόνες [44]
† κικιννα· τριχολαστης
† κικιρδης· συκῆ
κικιρρος· ἀλεκτρυών (2654)
† κικκάβιν· ἐλάχιστον. οὐδέν
κικκα· διεκτορίς
κικκασος· ὁ ἐκ τῶν παραμηρίων ἰδρως
φέσων. καὶ βόλου δρομα (ν. κιγκασος)

χίκκη· συρουσία. ή Δπδ τῶν αἰδοῖσιν δυσσομία

χικκιδας· μινδῶσσα..

χικκιλόνδεις· παιδός αφόδευμα

χικκός· ἀλεκτρωόν (2647. 49). κλέπτης. διαχωρίσις (cicus, in malo punico discrimen)

χικλην· τὴν ἄγκτον τὸ ἀστρον. Φρύγες [56—58]

χικνία· μικρὰ φθειρία

χικνωψ· θηρίον (i. q. κνώψ)

χικοβαλιτίδες· κογχυλίων τι γέρος μέλλων. καὶ τὰ ἐκ στέατος σκολήκηα

† χίκους· ὁ νέος τέττιξ

χικριβιντίς· ἀνδράχνη (2825)

χικυμύλι· (Callim. fr. CCCXVIII)· γλαῦξ

χικυμος· λαμπτήρ. ή γλαυκός. δρυός καὶ χίκυρβος

χικυμώσσειν· δυσβλέπειν (2829)

Κικυννῆς (Ατ. Νιβ. 210)· δῆμος τῆς Ἀκαματίδος φυλῆς (2644)

χίκυν· (λ. 392)· δύναμις

Κίκων· ὁ Κίκων Ἀμυνθάρος ήρ., οὐδὲν αἰσιον προθεσπίζων (Hippom. fr. 2) [30]

† χιλάριος· ὁ ἥλιος

χιλιας· στρουθίος ἀρστην

Κιλικες· οἱ Ὑπολακίους Θῆβας οἰκοῦντες (Ζ 397?)· η δημόται (2172)

χιλικιζεσθαι· κακοηδίζεσθαι

Κιλίκιοις ἄρτοι (Plato com.)· ψυκαροί, μεγάλοι

Κιλίκιοις λόγοις· οὗτοι ἀραφέρονται εἰς κύρβασιν, η κυάρβασιν (Κυβίσσην) η τράγους· δασεῖς. καὶ τὰ ἐκ τραχῶν συντιθέμενα κιλίκια

Κιλίκιοις ὀλεθρος· [ad 77]

Κιλίκιοις (Aliici)· πικρᾶς τιμωρίας

? Κιλίκιι λειμῷ (-κιφ· δεινῷ?)· ὀλεθροφ. ἔλεγον γάρ Κιλίκιον ὀλεθρον [80]

Κιλλα (A 38?)· πόλις, ἐνθα ἴερὸν Ἀπόλλωνος

κιλλας· ἀστράγαλοι: η ὅροι (κιλλοι Dores) κιλλαντήρ (Dores)· ὄνηλάτης, κυνηγός

κιλλαμαρύειν· κατιλλώπτειν

Κιλλεια· εἰδός τε λαχάρου. η ἀκάνθας τῶν ἔχιστων. η πηγή, η κρήνη. η ὄφος τῆς Ἀττικῆς χωρίου δασύ, ὅπερ διαφόρως προσαγορεύουσιν, οι μὲν Κάλλιον· οι δὲ Κιλλίαν·

ἄλλοι Κύλλους πέραν (Aristoph. p. 1058 Cratin. p. 79)

κιλλιβίαντες· τραπεζῶν βάσεις καὶ υποθέματα, η τρισκελεῖς τράπεζαι

Κιλλικίους (Herod. VII 155)· [ad 87]

Κιλλικών (Αρ. Pac. 362)· προδότης οὐτως ἐπωνυμάστο, Ἰχιός μὲν τούνομα, Κιλλίκων δὲ ἐπικαλούμενος, ὃς Μιλητον προέδιδε τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς

κιλλικης· στάμνος. η βοῦς τὸ ἐν κέρας ἔχων διευτραμένον (2680)

κιλλιν· εἰδός τι χωμάτος φαιοῦ

κιλλος· δύος. καὶ τέττιξ

κιλλουρος· σισουρηίς

κιμάς· χυμός πύρινος τρωπίνος ύπο Κυπρίων

κιμαός· χυλὸς μορίας

κιμβάξεις· στραγγεύεται

κιμβεία (Aristol.)· σκιφία. μικρολογία

κιμβερικών (Αρ. Lys. 45. 52)· χιτωνίσκου εἰδος πολυτελοῦς, διλέγεται στατός

† κιμβεύεις· δύοιπορεῖ

κιμβικεία· πανουργία. ἐνεασμός

κιμερος· τοὺς. Φρύγες

Κιμερος θεά· η μῆτηρ τῶν θεῶν [2701]

κιμμυρος (τ. κύμυνον)· μικρολόγος [ad 4]

κιμφαντες· ἐρείσαντες, στηρίξαντες [6. 7]

Κιμφνεια ἐρείπια (Cratinus)· ἐνθα η σχημόνουν περανύμενοι

κιναβεύματα (Αρ. Thesm. fr. XVII. CVI)· πανουργήματα. (ἀποκαθάρματα δύοντα 2736)

COD. (52 μινθῶν Meinek.) 53 κοχ| 54 εἰ. τσοκέτ εἰ κιεάλης 61 ιαλίον (i. q. κηκιβαλοι?) 64 μηῆς 66 |ωειν, δυσβλέπειν 67 κικίννος 68 κικνίς 71 Forte σκιαλλειος· ὁ Ἀπόλλων Macrob. Sat. I 17 74 εἰ. ἑγκιλ— 75, 76 |κειοι 82 εἰ. μελαιαι 84 κιλαμαρίειν· κατιλλόπτειν 85 κιλύπεραν 86 κιλιβάρτιες — βασις 88 κιλλινών — ως μιλητών 89 ἔχον 90 τριγώνας 91 κιλλός (2682. 3) 92 κιλλυρος, οιοι 93 χυλός Post 91 πρωινός υ. K. 94 κιμά δ — μορίας 95 στρατεύεται 96 στράτευε 97 post 2700 κιμβία 2700 κιμβήκια 1 I. q. σκεμπός 5 ἐριστετες 8 κιμωτια 9 κιναβεύμα, πανουργήματα

HES. 56 κικίσκει (χ 397)· καλεῖ 57 κικλισμός· γέλως (κιχλ—) 58 Κικονες (t. 47. 59)· γένος θρακῶν 70 κικλατει· καλεῖ (h. e. κιλαει· κιλαι; 2819) Ad 77 λογηρος· πονηροι γαρ οι Κικινες 80 κιλιβούς, τὸ ἐν κέρας εἶχον ἀπεστραμμένον (2689) Ad 87 οι ἐπιεσθόντες γεωμόροις(;) δούλοι δὲ ήσαν οὗτοι καὶ τοὺς κιρίοις ἐξβαλον 96 κιμβαξε· στραγγεύον [κιμβαξ γάρ η δαπις] 2701 Κιμερος (λ 14). Σκύθαι. καὶ ἔχον (i. έθνος) περι τῶν ὀκεανῶν Ad 4 [η μικρολόγος] 6 κιμηλία· σκεψη, δωρα, καὶ τὰ ἀποθέτα κρηπματα 7 κιμωτιες· φίμωσις (κημωτιες· φίμωσις)

- κινάβρα· δυστοκία τῶν τράγων
κινάδος (Soph. Al. 103)· θηρίον. δφις
κιναθίας· κρυπτός
κιναθίειν· ἴδιαζειν, ἀποθησαρίζειν κατὰ
μικρὸν συλλέγοντα. ἵνοι μινυρίζειν (2720).
καὶ κινέιν
κινάθισμα (v. l. Aesch. Prom. 124)· κίνημα
πλήθους, παραγώγως· ἐξ οὐ πλῆθος (, δ)
παραγίνεται, ὑπακούεται [15]
κιναύδος· δαστρῆς, πόρνος [17] 10
† κινάδρα· ἀλώπηξ [19]
κιναρύζεισθαι· θυρηῖν μετὰ τοῦ γοργύ-
ζεων καὶ κινέσθαι (2713)
† κιναυδέες· λζθές (2732 — εἶδος λχθύσων)
κιναύρον ψύζος· τὸ ἄμα ἡμίρρα. Κύ-
προι
κιναφεύειν· παρουργεύεσθαι (2619, 2709)
κινδά· πύρην δοχημούσην (κιναΐδια· πορ-
νική?)
κινδάξ· εὐκίνητος
κινδακάς· εὐκίνήτους (cf. σκινακές)
κινδαύει· κινέται, κεφατίζει
κινδάφη· ἀλώπηξ (2619)
κινδαφίσων· παρουργων. ἀλωπίκων (2620)
Κινδαφοί· ὄργεα, καὶ ὄργανα κινδαφιήμα.
καὶ Ἰδοί
κινδυνός ἡ 'προσφράσεις· οἱ πολέμοι
γάρ τὴν προσφαν εὐθύνες ἐφάλλονται. Σε-
λίς δὲ ἡ καὶ ἀρά
κινερμοί· οἱ μικροὶ λχθύες (2721)
κινηματος· κίνημας, ταραχή, ὅρμη, χό-
τος, ἡ ὁργὴ¹
κινήδος (Boeot.)· ἀσελγής
• κινηράβρις (Αναχανδριδ. fr. II p. 168)· ελ-
δος ϕρώματος ἀληθεύον, δ λέγομεν κόκκι-
νον· καὶ παψι τοῖς δωμάτιοις [36]
† κινεύθιδα· χιλία γυακείων
κινημάτωμον· ἐν τῶν λιμανιών, ἡ τῶν
δρωματικών, λιθάνιον. καὶ δρυς (Ατ. ΗΑ.
IX 14, 2). καὶ πάνα εὐθεστάτη
κινευρίδες· τὰ μικρὰ ὄρνιθρα (κινυ—)
- [41, 42]
- κινούρας· τοὺς κακούργους Ιππους [41, 42]
κινύρα· [αδ 43]: οἰκτρά (αδ κινυρά)
Κινυράδας· λερεῖς Αφροδίτης
Κινύρας· Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης· παῖς,
βασιλεὺς Κινυρίων
κινύρεσθαι (sch. Call. Ap. 20)· θρηνεῖν,
χλαεῖν
κινύρος (P 5)· ἀπαλή, νία. λεχώ, οἰκτρά,
θρηνητική
κινυρόν· λεπτόν. καπυρόν. ὅξεν. οἰκτρόν
κινυσθαι· κινεῖσθαι (αδ πίνυσθαι?). † αλ-
δεῖσθαι (αἰσθέσθαι?) ὄρμαν
κινυταῖ· τὰ αὐτά
κινύτεδος· κινητικός (ης?). † χαραδρίος
Κινύφειον· τὸν Ἄνταιον. δὲ Κινύφουν
τὸν ποταμοῦ
κινώ (Ειρεδος). κίνησις. Δωρεῖς [53]
κινώπετα (Coll. Iov. 25)· κινώδαλα, θηρία
20 κιεάλλας (Dimocitulus)· κλέπται
κιεάλλης· φαίη, κλέπτης. δλαζών
κιεάλλια· πάσα κακοτεχνία
† κιέκαντες· ἐλθύντες. πορευθέντες
κιέκατο· εύρεν. ἐλαβεν. ἡρεγκεν
κιέκιος· τέττις
κιενίδα· σταφυλήν (oris columellam, uvam)
κιούρους· ἐμδυλής οἰδιώνος, κόφινος, φ
τὸν αἰτον ἀναβάλλοντιν οἱ ναυτικοί. ἡ μέ-
τρων τι [64]
30 κιραφος· ἀλωπῆς. Λάκωνες
κιρβα· τριειγά. † φθηρά
Κιρβιαῖον· έθνος ἐχόμετον Λυδον
κιρετη (Boeoli). φθεγκάται. δαλανᾶται
Κίρις· λύχνος, Λάκωνες. ὄρνεον. ἡ Ἀδφων;
(Κύπρος)
† κιρκασμα τοὺς βότρυνες
κιρκοι· κρίκοι. ἀρπάζαι. καὶ πάντα τὰ ἐπι-
καμπή κιρκοὶ λέγονται
κιρκος· κρίκος. λέσας (ο 526). κωπηλάτης.
καὶ τῆς αιγείου ή βλάστησης)
40 κιρνᾶ (Herod. IV 66)· οἰνοχοεῖ

COD. 10 [αν τῶν τραχίων 15 cf. δκίναγμα 18 ἀλόπεξ (L. κινδάφα Dor. vel e Suidā κινάδον, Siculi) 20 Confus. κινύρεσθαι εἰ κινυρά? 22 ψύχος (cf. ἀγχουρος) 24 schol. Plat. p. 333 31 ἡ ἐν προφορις 36 Phot. 166, 4 44 κινεύν] 45 κιννυν] φαρα.. 47 κινύρα· 51 καραδόμος 52 κινύφειον 54 χρυσόφορος; cf. Iov. 20 et Ath. VII 328 C 53 κινώδαλα 55, 56 —ἀλαι, ης 60 cf. κιχεῖς 61 cf. κίκους ει κιλλος 65 Λάκωνες post 64 66 πήρα Arabes 68 κιρεται 69 κιρις cf. δκιμις ει Κύρης) 71 ἀρ- παγες. πάντα 72 cf. κερκης

ΠΙΕΣ. κιναΐδοις (—διον)· ὄργεον, Ιηγός 17 κινάκεσθαι (κιμπικεύεσθαι)· μικρο-
λογεῖν 19 κιναγκης· ἀψυχος (2722) 36 κιναβρεύματα· ἀποκαθάριμα δόσοντα (2709)
41 κινηθέντος (Α 47)· ὄργανοι θεότητος 42 κινσος (Math. XXII 19)· εἶδος νομίσματος. ἐπι-
κεφάλαιον Ad 43 ὄγανον μουσικόν, κιθάρα (I Reg. X 5?) 54 κινωσις (λωνισκος).
χρύσοφρος 64 κιρα· ἀλώπηξ

- κιρρέα (-ρίς Arist. ΗΑ. VIII 29, 3). λχθύς ποιός κιρρόν (Nic. Al. 44). πυρρόν. ἐρυθρόν. ξανθόν κίρρος· δρος (δρρος?). καὶ αἷμα. καὶ πόμα γάλακτος Λάκωνες κιχλυλος· λχθύς ποιός. καὶ δρνίου εἶδος (κηρύλλος)
- κιφρός· πάδος τι περὶ τὸ σῶμα (Hippocr. I p. 321 Κ), ὅπερ τινὲς ἤξιαν καλοῦσιν. 10 ἀλλοὶ κριτόσιν κιφρών ἀδίνατος πρὸς συνουσίαν. καὶ αἰδοῖον βλάβην. καὶ ἀπε(σ)κολλυμένος. καὶ κυρίως μὲν ὁ πάνυρος, καὶ ἐντεταμένος, ὁ γυναικίας, καὶ μὴ δυνάμενος χρῆσθαι κίς (Sappho). θωφίου ἐν τοῖς ἔνδοις καὶ τῷ στρφ γυνόμενον
- κισθήνη (Cretin. fr. V p. 136). πόλις καὶ δρος ἐν Θράκῃ
- κισθός (Eupol. p. 426). θάμνος, ἡς τὸ μὲν ἄρρεν, τὸ δὲ θῆλυ (Theophr. VI 1, 4)
- κισιρνίς (Ατ. Ανν. 1181). δύνις ποιός
- κισσαρ· πυρὸς τὸ δῆθος, παλιγκότος. Κῶοι κισσαρ· ἐπιθυμία. δρεον (Ατ. Ανν. 302). καὶ λχθύς ποιός. καὶ γυναικεῖον πάδος
- Κισσοῖς (Herod. III 91). θύνος Περσῶν κισσηρις· βούνευρον
- κισσος· δι κιρρός. Ἀχαιοί
- ? Κισσοέτοις· οἱ Κισσοῖς
- κισσός (Soph. Ant. 826). εἶδος φυτοῦ. η 30 βλάστηση ἐλισσόμενον
- Κισσός· δρος (Nic. Ther. 804) ἐν Μακεδονίᾳ. καὶ πόλις [αδ 91] [92]
- † κισσονάλλα· κισάλα. κρόμμια
- κισσούβιον (τι 346). τὸ ἐκ κισσίνου ἔνδον ποτήρου. καὶ δι σκύρος
- † κισταμα· τόξευμα. δύτος 96]
- κιστας· κυρτός (κύρτους ?)
- κιστετή· τέλη
- κιστή (ζ 76). ἀγγείον πλεκτόν, εἰς δ βρῶμα 40 ἐνειθέτο καὶ ιμάτια. κιφωτός. η †ἀπαλός κιτρίον· τὸ Ἰνδικὸν μῆλον

COD. 75 πῦρ 78 κρῶσσον 79 cf. ἀκιρῆ 81 post 85 (88 κρισσός· δι κιρρός, Αττικοί?) 91 κισσούς 93 cf. κιδαλον 94 κισσούβιον 294 κρήσερα (11 κι-
κυμίδα· γλαῦκα?) 14 καταλα 17 cf. λχλῆ 24 κιχλήακονσι μ. δώσιν 27 cf.
παγκράτιον κιχθύρια 28 δανείση (29 cf. κικηψιώττειν) 35 κιλαγγεῖν 37 κιλαγ-
γός 38 κλάδαν (Cretice?)

HES. Ad 91 Θράκης 92 Κισσης (Z 299). Κισσέως θυγάτηρ 96 κιστ.ρυα· λάκ-
κος φρέατος. βάραδρο. η βοή (ι. βυθός) 2818 κιχήνας (π 357). κιχήσασθαι. λαβεῖν 19 κι-
κήσατο· ὕψε (Ζ 498). κατέλαβεν (Δ 385) cf. κιξατο 20 κιχήσεσθαι (Ζ 341). καταλή-
ψεσθαι 32 κισών· θλάσσιον (Κ 406), βαδίζων (P 707), πορευθείς (Α 35) 33 κιλαγγή· φωνή
ηχή (Α 49), βοή η κιλαγγή ὄρνιών (Γ 3) 34 κιλαγγήδον (Β 463). μετὰ κιραυῆς 36 κιλάγ-
γέντος (Κ 276). κρέστας

χλαδεῖς· σείει, κινεῖ
χλαδαρόμ(μ)ατοι· εύσειστοι τὰ δύματα
χλαδαρόν χλάδον (cf. 3910)
χλαδαρόρυγχος· τρωχίλου είδος
χλαδάσαι· σείσαι
† χλαδάραχος· φραγμοί (2943)
χλᾶδες· ζυγά. Αἰλοτές
χλαδόνες· χλάδοι
χλάδος· ὅρος [48]
χλάεις· δακρύει (2670) [ad 49] 10
Κλασομένιοι· ούτοι κυμφωδοῦνται δοκούσι
υδρὶς ἐπικύπτοντες προστιλῶν
Κλασομένιος (Com. V p.119)· ούτος Ἰησούς
κλειδῆς ὁ Κλασομένιος τε καὶ δ βαῦς κα-
λούμενος
χλάδιοντες (Aesch. Ag. 48)· κραυγάζοντες
χλάδιστον (Soph. Ant. 112)· βοῶν. [ad 52]
χλείσων (Dor.). ή κλειδεύθων· ἀτὲ τοῦ
σημαίνων τῷ φόφῳ τὴν πορείαν
χλαήσει (Dem. 546, 21)· χλαύσεται
† χλαῖν· τὸ κανοῦν· καὶ
χλᾶτις (cf. Call. Cer. 45)· μοχλός
Τιάβακος· ὁ κάχλης
χλᾶσαι· κλεῖσαι
χλαμαράν· πλαδαράν. δοθενῆ
χλαμιδίς· δραδερόδρας (v. μαματίδες)
χλαμυστήσαι· βοήσαι, καλέσαι
χλᾶπτειν· κάμπτειν. ἐμποδίζειν. τέμνειν ἀμπέ-
λους, ὅπερ ἡμεῖς χλαδεύειν
χλανία· φέλλα βραχιόνων (v. καρπία)
χλαπάχειν· χρονίζειν (v. λαγγάζει)
† χλαραγεῖστον· ίλαφρώς καθεύδει. Σικελοί
χλάρας· φοῖτει, τὸ δένδρον
χλάγεις· αἱ ἐπὶ ἐδάφοντις ἐσχάραι
χλαρία· κληρία (Laccon.). κλήματα. ἀμπε-
λόφυλλα. [η] χωρίον. κλῆροι
Κλάριον· ἀμπελόφυτον (Hom. b. Διαν. 5).
καὶ ἐπιθετον Ἀπόλλωνος (Call. Ap. 70)

COD. 39 χλαδεῖ

41 χλαδαρῶν· χλάδων

(14 ορδο χλαδε—)

45 χλᾶδες

50 οὐτῶ — πρὸς τιλάν 56 χλαῖς (cf. πλαῖσι) 58 χλακαί (61 καλιστρῆσαι?) 70 χλά-
δοις· χλάδοι. ή κλῆροι (h. e. κλάδοι); νος. χωρίον inserto απέ δμπελόφυτον? 72 δούλοι
post 70 73 χλάσθεον κείθρον 74 θρέψῃ 84 χλεάγης, βοηθήματα (Forte λόγος
[σκελεταγῆς] β. ψ.) 85, 86 χλεῖαι] 88 ἀκρατεῖς Κύπρος 90 |λείας 91 v. κλητή
χανν

92 χλειδόνα 93 χλεῖ (2901)

96 χλειμαζεῖν

2903 αἰδοῖμι

8

χλεῖτος

HES. 48 χλαδεῖ· λοιδορεῖ· φθέγγεται (κελαδεῖ) Ad 49 χλαεῖ (Moer.) Ad 52 δια-
σχίζων (κεάσων) 71 χλαρά· Φέλια 77 χλαυκίθων (Y 172 Cretice). λαμπρούμενος
τὰς δψεις 83 χλέα (I 189). τὰς ἀνδραγαθίας. Κλέος γάρ η δόξα, καὶ η φήμη, καὶ ὁ λόγος
89 χλειθῆ· πειριτραπῆ 90 χλεῖθρα (Iob. XXVII 13). μοχλοί. δοφάλεαι. πύλαι 91 χλέει·
νεοσείει (I. ΚΑΣΣΗ) 94 χλειδοῦχος· γυνὴ (2449) 99 χλειματα (Ierem. XLVIII 32).
ὑποδήματα (2959, 2996) 2900 χλευγός· φραιδός. ἐνδοξος, ὄνυμαστός (onomast.) 6 χλειδῶν
(ω 208). πυλῶν, ὅπου δεύγειν ην τόπος εἰς στάσιν

† χλάριοι· χλάδοι [71]
Κλαρώται (Cretes). εἶλοντες. δοῦλοι
χλᾶπθρον· χλειθρον
χλάσματα· συντρίμματα. θρύμματα
χλαστήριον· δρέπανον τὸ τῆς ἀμπελού
(φύλλα τέμνον)
χλάστης· ἀμπελουργός [77]
χλαυθμυριζούμενων· χλαύντων
χλαυμαριόμενον· χλαύντα. Ταραντίνοι
χλαυμαριέται· [η] χλαίει
† χλαύσιν· ἀγώνα. ἀνθροΐς τις
χλαυτάν· ποιάν φωνήν [83]
† χλέα Γῆς· βοήματα. όγματα
χλεεντρόν (Simonid.). ὄνυμαστὸν
χλεεντρόν· ὄνυμαστόν, ἐνδόσων
χλεῖδα· ὑποδήματος είδος. Κρήτες (2889)
Κλεῖδες (Herod. V 108)· ἄκρα τῆς Κύπρου
(χλειδία· τάρχος) 2990 [89—91]
χλειδόνα (Boeot.). κληδόνα, φήμη, δόξαν
χλείει· ἐπαγεῖ, ὑμεῖ [94]
? κλούν· κλεινάριον μικρόν. Λάχωνες
χλειμάζειν (Diinaethus)· πλαίσιν. σχ(ε)λι-
ζειν. ἀπάνται (l. κλιμακίνει)
Κλειμακα· χωρίον Εύρωτας
χλειμακτήρ· χλιμαξ, βαθμός. ή χωρίον
(2995) 20 [99, 2900]
χλεῖν (Dem. 247, 11)· χλείδα. λέγειν, ἐπι-
φημίζειν
χλειτοί· οι εἰς τὰ παιδικά ἐπὶ κάλλει ἀρ-
παζόμενοι παιδεῖς
χλείοιμι· ἄδοιμι
χλείομαι· ἐπικαλοῦμαι
χλείουσαι (Call. Iov. 61 an Eur. IA. 1046?).
ὑμνοῦσαι [6]
† χλείπονται· κόσμος τις τοῦ καλουμένου
γεισούς (γείσοντι)
χλειρ (Elei)· χλειδόν
χλείσατε (cf. Ag. Ann. 1745)· εἰπατε

(κλειστιάδες εἰ. 3013)

† κλείτα· μέρη, καὶ ή σιγάριος ἀρκτος

Κλεισταγόρα (Ar. Lys. 1237)· φόδης τι εἶδος.

καὶ Λεπθία τὸ γένος

κλείται· λέγεται, ύμνεῖται, φέρεται

Κλειτήν ὑδωρ· ποταμὸς Ἀρχαδίας.

Κλείταιόν φασιν εἶναι οἱ Κρήτες (?)

κλείτει (Aclm. fr. 91)· κλίνεται, γωνία. η

διαδή τὸ δόξα. η ὄνυμαστη (αδ κλειτή)

κλειτορίς· τοῦ γυναικείου αἰδοίου η ύπο-

δορίς (επίδειξις?), ἐνθεν καὶ τὸ κλει-

τορίς (οὐκέτιν τὸ ψηλαφάν

κλειτός· ὁ ἔνδοξος [19. 20]

κλειμάδιον (Plat. Legg. 955 B)· κλοπαῖον

κλέψιν· δίφρος μνακλάτον

κλεψυδή· χειλών (col. 523, 30)

† κλεψυδύνειν· κηρύσσειν

κλεψιαὶ (ι' 299)· ἐπικαλοῦμαι, εὑχομαι

κλέος· δόξα, τιμὴ, φήμη ἀγαθή. ὁ ἑστιν

ἔπαινος, ὄνειδος (Ar. fr. inc. CLXXXVIII)

κλέπας· νοτερὸν πηλῶδες, η δασύ, η ύγρον

κλέπει· πορεύεται, ἐπιθυμεῖ. ἐξαπατᾶ[ται]

κλέπτεσθαι· θλεῖται, ἐπιθέονται, πορεύεσθαι.

Σητεῖν. ἐπιθυμεῖν (3073)

κλέπος· ὑψηλόν, ροτερόν, δασύ, καὶ φώ-

ριον (Solo), κλέψιμα (ροτα αρ. sch. Aesch.

Prom. 400) [31. 32]

† κλεπτομένου· κλευσθομένου [34. 35]

† κλευσθεμένα· ἀκούσομεν, φθεγξόμενα

† κλευτόν· τελετόν

κλέψας· κλέπτειν τὸ τῶν ἀλλοτρίων ἐπι-

θυμεῖν

κλεψιαῖς· Αριστόγενος, μέλη τινὰ παρὰ

Ἀλκαρι

κλεψιρρυτον ὑδωρ (Callim.?)· τὸ τῆς

κλεψύδρας, ἀετη δὲ ἐστι κρήνην Ἀθήνηστι,

ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως; ἐπὶ οταδίους εἰκοσιν

[10. 11]

νῦν γῆν φερομένη, εἰς ἥν τὰ ιμβαλλόμενα

πάλιν θεωρεῖται ἀρχομένων τῶν ἐπηρίστων

Κλειψύδρα· κρήνη, ἡτις τὸ πρότερον Ἐμ-

πεδώ (εἰ. Πεδώ) προσηγορεύετο, ἔχει δὲ

τὰς ὁνεις ἀνατελλούσας εἰς τὸν Φαληρέων

δῆμον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκεῦος, ἀρολό-

γιον, δραγον, ἐν φι' αι ώραι μετροῦνται

Κλεωναῖαι· ϕαφανίδων (Theophr. VII 4, 2)τὸ γένος· ἀπὸ τοῦ ἐν *Κλεωναῖς* εἶναι

10 κλήδεα· φραγμοί (2844) [44]

κλήδην· ἐλθόντα ἐπὶ τὴν ἐκάστου σκηνήν.

τὸ καλίσαι (I 11) πρὸς τινὰ ἐλθόντα καὶ

κλημοσία κηρύσσοντα

κλήδορ (Maced.)· σωρόν

κληδονίσαι· ἀκούσας φήμην τινὰ, μαν-

τεύσαποθα

κληδόνος (Eur. Andr. 561)· πρεσβείας

κληρούχος (Aesch. Suppl. 299)· γυνή, ἀπὸ

τοῦ τὰς κλεῖς τῆς οικίας ἔχειν

20 κληδόνι (Call. Ep. I 14)· φύμας

κληδός (Herod. IX 101)· κλέος, δόξα, φήμη [52]

κλήδηρος (εἰ. 239)· δέρδρον εἶδος;

κληδεῖς· τῆς τεώς τὰ δυγά, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσ-

σοντες κάθηγται (μ' 215). ἐνιστεῖ δὲ καὶ ἡ

κλεῖς κλήδες (Μ 456), καὶ δύρα· παρὰ τὸ

ἐπικλείεσθαι. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀν-

θρωπείου μέρους. καὶ παρὰ Ἐφεσοῖς τῆς

θεῶν τὰ στέμματα [55]

30 κληδέσθιον· φημιζόμενος [57—60]

κληματίδες· αἱ ἐκ τῶν κλημάτων δέσμαι

[62—64]

κληπτικοί· λαχνοί, καὶ ἀστοι [66. 67]

κληρος· τὸ βαλλόμενον εἰς τὸ λαχεῖν. η

ψῆφος. η ούσια. η μέρος, καὶ σκωλήκιον

τι (σωμῆτος (εἵ)γυνόμενον (Ar. ΙΑ. IX 27,

20)

COD. (12 κλίτα· μέρη πλάγια?)

16 κλειτ· 17 κλείτορες· αἱ υποδορεῖς — κλειτάζειν

νή Meinek.) 40 ἑστιν 41 σημαίνει — σκεῦος απεῖ ξεῖνει

τι — Κλεώρδαις 46 εἰ. χλ— 47 ἀκονῆσαι, φι]

57 κλητοῖς — κατακλήσαι 65 ισχυροί εἰ. 4030 εἰ σκληρος

15 Forte *Κλείταιον* ὑδωρ· ποταμὸν Α. φησίν

21 πρότερον (30 κλείτος

22 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

23 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

24 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

25 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

26 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

27 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

28 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

29 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

30 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

31 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

32 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

33 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

34 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

35 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

36 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

37 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

38 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

39 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

40 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

41 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

42 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

43 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

44 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

45 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

46 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

47 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

48 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

49 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

50 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

51 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

52 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

53 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

54 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

55 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

56 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

57 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

58 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

59 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

60 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

61 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

62 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

63 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

64 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

65 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

66 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

67 προτείρων εἰς τὸ λαχεῖν. η

κληροῦται· διαιρέεται
κληρούχια· δεσποτ(ε)ία
κληροῦχος (Herod. V 77)· δε δεσπότης, καὶ
δὲ γεωργός [72—74]
† κλησίασθαι· σύναξον [76. 77]
κλητεύει· καλεῖ εἰς δικαστήριον
κλητεύεις· μάρτυρεις
κλητήρα· δε εἰς δίκην καλῶς,
δὲ κλητεύσων, καὶ μαρτυρῶν τοῖς καλοῦσιν
εἰς δίκην
κλητῆρα· τὸν καλέσαντα. Ἰων Φρουροῖς
(I. 49) [92. 83]
κλητήρες (Dem. 1147, 6. 224, 3)· μάρτυρες
κλητόν· κεκλημένον
κλητός· δὲ ἐκ ὄρόματος κεκλημένος. η δὲ
ἴνδοξος
† κλητροί· κλητορεῖς
κλητρόν· τὰ καλούμεναν. κλήσαιν
κλητρῷ· κήρυξε. ἀγγελος. ψύχρετης. μάρτυς
κλείδα· τάρφος (Ath. VII 315 D)
(κλειμάχειν (ιπο κλιμακίζειν)· παλαίειν,
σκελίζειν. ἀπάταν εἰ. 2896)
(Κλίμακα· χωρίον Εὐβοίας εἰ. 2897)
κλιμακεῖς (Soph. Tr. 525)· πάλης εἶδος
κλιμακήτοφρός· δὲ ἐπὶ κλιμακίου τιθεὶς
τὸν τειχόν [93]
κλιμακισμοῖς· πάλαισμα ποιόν [95. 96]
κλίναι· τροπαὶ τῶν μαχομένων. καὶ τὸ πε-
ριζεθαι· ἔζωθεν ὑπὸ τινος. καὶ τὸ σύ-
νηθεῖς [98—3000] 30
κλινεῖς· ἐπὶ τῆς ἀμάξης νυμφικὴ καθήδρα
[2—4]
κλινοπετεῖς· ἐπὶ δίφρου καθήμενοι [6]
κλινοστήρειχον· τὴν φαλίδα (τριχώρ)
κλινεύθηρ· δίφρος διακλιτός
κλινεύθηρες· δίφροι, κλίναι
κλίνη· κράβρατος

COD. 90 εἰ. κλειδία 94 | κίσκοι; εἰ. διακλιμακίας 97 κλιναῖ (κλοναῖ?) conf.
ευ κλίναι 3011 κλινήδιον 15 κλίσις 16 κλίσια 18 πρός τὰς πρὸς στοῦν —
στάσις 21 ἐλαίας (εἰ. καὶ τὰν στοῦν) 23 κλίτυς· φῶν — ὄρολόφου 25 εἰ. κοινός
27 διεῖται 32 ἐρχεται; εἰ. ἐκλόνεον 36 τὰ τὰ δὲ

HEB. 72 κλήρων (Num. XXVI 55)· μερίσων 73 κληρώσεις (Iessai. XVII 11)· μερίσει
74 κλησιάδας· τὰς ὑπέρ τῆς σκηνῆς (κλι—) 76 κλησιάσων (B 91 εἰ.)· ακηρῶν 77 κλή-
τεσι (P. CXXVIII 3)· ταπείδοις. σπηναῖς 82 κλητεύσων (Ar. Vesp. 11131)· μαρτυρῶν τοῖς
καλοῦσι δικασσαθαι (2982) 83 † κλητή· νεοποσία (εἰ. κλέι) 93 κλιμακίας (Theophr.
VIII 7, 4)· τις τῶν πυρῶν (L. καμακίας) 95 κλιμακτήρες (Ezech. XL 26)· οἱ τῆς κλίμακος
βαθυοι (2898) 96 κλίματα (Ierem. XLVIII 32)· ὑποδήματα (2899. 2959) 99 κλίναν
(ει. 59)· ἐτρίψον(το), ὑπεχωρησαν 99 κλίνθη (Ψ 232)· κατεκλιθη. ἐπέλινειν 3000 κλιν-
θῆται (Ψ 335)· ἀνακλιθηται. διακλίναι 2 κλινήστα τάλαντα (T 223)· μεταβάλῃ τὸ
Συνά 3 κλινθήτην (K 350)· ἐκλίθησαν 4 κλητήρα· εἶδος δένδρου (ε. 239). η μοσχός
(κλῆθρα) 6 κλεινός· ἔνδοξος. δγαθός, καλός 14 [κλισία. κλισίας] 20 κλίσις·
ονομασία (κλήσις) 29 κλοιτοιμωρεῖς· ακονσταθ Θρήνους (ν. κλύνετ') 30 κλοισην (P 755).
εἶδος ὄργειν 33 κλονέονται (Ξ 59)· ταράττονται 35 κλόσεις· αἱ ἐκφύσεις τῶν δέν-
δρων (κλῶνες)

κλινίδιον· ὑποκοριστικῶς τὸ αὐτό
κλισία· κλίη. σκηνή
κλισιάδες (Herod. IX 9)· αἱ δίπτυχοι θύ-
ραι [14] αἱ αὐλεῖς πυλῶνες
κλισίη· σκηνή καθέδρα (τ 55). καὶ η ἐπαν-
λίς· δπὸ τοῦ κλίνεσθαι ἐν αὐτῇ τὸ θρημ-
ματα. καὶ πρόθερν. Νικαρδός
κλισίον· στήλη. οἱ δὲ κρηπίδα (φύπιδα?),
ἐν η ὅλῳ ὅροντο. Διονύσιος δὲ τὸ πο-
σειδῶν (ὁ Σιδώνιος?) οἰκον
κλισίον (ω 207)· πατδοχεῖον. η βάσις, ἡφ·
η τίθεται ὁ θρόνος
κλισίον· προστάς. πρόστων. καὶ βοῶν
στάσις καὶ εἰσόδος. ἐποι τὰς τοῦ πυλώνος
Θύρας πλατείας, εἰς ἃς δύναται ζεῦγος βοῶν
εἰσελθεῖν
κλισμοί· θρόνοι. η ἀράκλιτρα (2911) [20]
κλίτα· στοαι. η σείλας εἰς τὸ κατακλίνεσθαι
κλίτος· τόπος καταφρήγης
κλιτύς (cf. Η 390) καὶ κλίτυες· τὰ ἀπο-
κλίματα τῶν θύρων. η τὰ καταφρηγή τῶν
θύρατων. η κλίμακες. η ὄρων λόφοι. καὶ
αὐλώνας. καὶ φάραγγας
? κλιμαδόν· ὁ δειμάτινος δίφρος
κλοιός· μέρος τε τῆς τεις. η περιτραχήλιος
δεμός, κυλάμιον, ἥτοι μανιάκης
κλοῖστρον· κλφστρον
κλοιστά· δεσμοῖς διειλημμένα. Κλοιεδς γαρ
εἶδος δεσμοῦ περιτραχήλιον
κλοιώτης· ὁ δειμάτης [29. 30]
κλονεῖται· ταράσσει (A 526?). φθείρει. φοβεῖ
κλονεῖται· φθείρεται. σπέρχεται [33]
κλονέοντο· ἐδομπιθούντο, ἐταράσσοντο (Ε
8). καὶ τὰ δύμια [35]
† κλόνιον· λαχίον. ίάχις. ώσφυς. τὰ δὲ
αυτά καὶ τὰ δύμια (κλόνις)
κλόνος (Ε 167)· ταραχή πολέμου. η σεισμός

χλονούμενος· ταρασσόμενος
χλοτοπεύειν (Τ 149)· παραλογίζεσθαι.
ἀπατᾶν. χλεψιγμένην. στραγγεύεσθαι
ἢ κλονιστήρ· παραμήριος μάχαιρα. παρί-
σχιον
χλοτοπευτής· ίξαλλάκτης. ἀλαζών
χλύδιον· πέλαγος
χλύδων· χώρα. καὶ ἡ τοῦ ὄντος φορά, ἡ
κυνάτων σφοδρότης (μ 421)
χλυντορίζεται· τραπέτεται. παρακρούεται
χλυντώνιον· πίλαγος. γειψών. καὶ θόρυβος
πραγμάτων
χλύει· ἐπακούει
χλύειν· ἀκούειν, αἰσθάνεσθαι
μάλιστα δὲ (τ') ἔκλυν αὐτοῖς (§ 185)
(χλύετ· οἴμωγῆς· ἀκούετε θρήνου) 3029
χλύεις· πλημμυρεῖ, θέει. βρούει
χλύθει· ἀκούειν
Κλύμενος· λαρὸς ἀφνής, ὁν Ἀριστοφάνης
(fr. inc. CLXXXIX) φημίν ἀναμειχθαί τῷ
Μόρσιῳ διὰ τὸ καὶ τὸν Μόρσιουν λαρὸν
εἶναι ἀφνή. ἦν δὲ καὶ τραγοδοποιὸς ἀφνής
ὁ Μόρσιος. λέγεται δὲ καὶ κισσός, ως Ἀν-
τίμαχος (fr. LXXXI).
κισσοῦ τε κλυμένοι καὶ ἀμπελίτης

[51. 52]

χλυτοῖς (ρ 386?)· ἔνδοξοι. μαθοῖ, καλοί.
τίμοι πολὺ ἡ πανταχοῦ κηρυττόμενοι [54]
χλυτοπόλιφ (Ε 654)· ἔνδοξοπόλιφ. ἵππες
ἀγαθῶν (Π 625) [56]
χλυτὸς ὄρνις· δὲ ἀλεκτρυών [58]
χλύνων· ἐπακούειν
χλωμός· διὰ τῆς γλώττης περὶ τὸν οὐ-
ρανίσκον φόφος, ὃν λάχησιν τινές φα-
σιν, οἷον οἱ ὄντιάται ποιοῦνται κυρίως
χλώδεις· κλέπτης (Αρ. Ερρ. 79?)
Κλόδωνας· τὰς μιμαλλόνας, μαινάδας,
βάκχας
χλύσιειν (Dem. 586, 17)· τὸ ἔκβαλεῖν ἐν τῷ
Θεάτρῳ· χλωμοὺς γάρ ἐλεγον κατὰ μί-
μησιν τῶν γιγούμενων ἐν τοῖς στόμασι φό-
φοφοι, οὓς πρὸς τὰς ἔκβολάς ἐχρῶντο τῶν
ποιητῶν
χλώθει· κατασπᾶ, ῥήθει. ἐπιμερίζει. χλοά-
ζει. βλαστάνει, καλώς αὐξεται

COD. (42 κλύδων πελάγιος Soph. OC. 1686) 43 κλυδίον 47 αὐτοῦ 53 κλυταὶ —
καλλοί — πολλοί 55 ἔνδοξοι πολῶν 60 λαχησι 64 γλοδέεις deesi
65 κλώθε. 66 εἰ. ὀκύταιλαι 67 κρυπτῶδες 68 |εσσαι — ἔχουσαι 70 κλημακώδη
74 λοβᾶς — Θεατρικῶ. (88 Forte Κτακιάς. ἵππος κνακός· φαρός) 84 πυρδο; cf. κνηκός

HES. 51 κλύοις· δεσμοῖς (κλοιοῖς). 52 κλύ.. μον (A 37)· ἐπάκουειν μου 54 Κλυ-
τίδη (A 302). Κλυτοῦ παι· 56 κλυτοτόξφ (d 101). τῷ κατὰ τὴν τοξείαν ἔνδοξη
58 κλυτοτέχνης (A 571). περιβόητος διὰ τὴν τέχνην Αδ εἴ καταγαλνει 91 κναστή-
ρειον (Attici). ἔνδοκατον (v cf. 3981)

χλώθεις (η 197?)· μοῖραι
χλωκυνδά· τὸ καθῆσθαι ἐπ' αμφοτέροις
ποσίν
(κλώμακας εἰ. κλώνακα)
χλωμακόειν· κρημνῶδες. δύσβατον (4271)
χλωμακόεσσαν (B 729)· πολλὰ ἀποκλι-
ματα· ἔχουσαν· αφ' οὐ τὴν τραχείαν καὶ
φρενήν σημαίνει, ἢ κρημνῶδη, ὡς δύσβατον
κλών· αντερίζων. κατασπῶν
κλώνακα· ὅρδον [καὶ τὰ κλιμακώδη χωρία
(οὐ κλώμακας)]
κλώναξ· κλαδός
κλώντες· σπώρτες. συντρίβωντες
κλωπάσθαι· ἐπιθυμεῖν. θέλειν. καὶ τὸ
λάθρα καὶ ἀφορητή λέναι καὶ πράσσειν,
καὶ κλίπετοσθαι
κλώπεια· ὅρχησις τις, ως Ἰόβας ἐν τετάρτῳ
Θεατρικῶν
κλώπεις (Ηεροδ. I 41 Eur. Rh. 645)· κλέπται
κλωπωμένην· λάθρα καὶ δέσφοτες περθίστο-
σα, καὶ ἐφιεμένη. παρὰ τὸ κλέπτεοθαι
τὸ οὔτως τὸ προθυμεῖσθαι δὲ οὐτῶς ἐλεγον
κλώσκων· ἐπικλωθών
κλωστήρ (Αρ. Ραν. 1349)· τὸ κεκλωσμένον
ὑάμα
κλώψ· κλέπτης
(κυρλεθρα· μέλαθρα καὶ δοκούς) cf. 3128
κυητά· πεποιημένα, πεπονημένα
κναδάλλεται· κνήθεται
30 † κνάξει· βοηθεῖ (κλάγξει· βοήσει)
(κναὶ σομένων· πονουμένων)
κνακός· φαρός ἵππος
κνακόν· λευκόν. πυρρόν
κνάμπτει· κάμπτει. [αδ 85] κατίσχει
κνάξ (Thespis)· γάλα λευκόν
κνά[η]πτομαί· κακούμαι. καταπονοῦμα.
καταζύμααι
κνάπτειν κελεύω τηλώσασαν (βαλγ. dr.)·
συνίχειν ἐντὸς τῶν δδόντων κελεύω τὴν
γλώτταν
κναπτόμενον· γανόμενον
κνᾶσαι· δλέσαι λυπήσαι (3132)
[91] Λάχωνες
κνάφοι (Ηεροδ. I 92)· ἀκανθαι, αἰς κνάπτε-
ται τὰ ἱμάτια

κνάφον δίκην· ὅταν ἐν κύκλῳ οἱ κναφεῖς περιέλκωσι τὰ ἱμάτια περὶ τὸν λεγόμενον κνάφον. ἔστι δὲ τοῦτο φυτὸν ἀκαθάδες

[94]

κνέφαλλον (Ατ. fr. XIV p. 957 Eust. fr. 677). τύλη. ἦν δὲ ἡμεῖς τύλη, Ἀττικοὶ τύλειν, καὶ πτίλοι, καὶ προσφέραλαιοι [ad 95] κνέφας· ἑπέρα, αστοί τοῦ, κενῆ φάους κνέφος· αστώσις

κνέφωρον· φυτόν τι, ὁ τοῖς Θεοῖς(οφ)ορίοις ὑποστήσιται, καὶ φελεῖ κάθαρσιν χρῶνται [col. 285, 17]. καὶ γυναικεῖον μόριον κνῆ (Λ 638)· κόπτει

τὴν θήσος· αὐτῆθος [301]

κνηκίς· κνηκοειδής τοῦ δέρος κατάστασις. καὶ δέρρις λεπτή. καὶ νεφέλιον λεπτόν. καὶ μελανία. καὶ ζλαφος κνηκίς ἐπενήνοθ (Callim.?)· μελανία τις τῷ σώματι. ἀλλοι δὲ ἐπὶ τῶν γεφών εἰπον κνηκόν· τὸ κροκίζον χρῶμα, ἀπὸ τοῦ ἄνθους· δὲ δὲ ἀπὸ καρποῦ, τὸ λευκόν κνηκος· λευκός. καὶ πυρρός καὶ εἰδός τι απέρωματος (Αρ. ΗΑ. V 17, 1)

κνῆμαί τα διερειδοντα ἔγιλα τὴν γονικίδα τοῦ τροχοῦ. αἱ κερκίδες. αἱ τῶν τροχῶν φᾶβδοι·

χάλκεα ὄκτακτηνη (Ε 723)

καὶ ὅδοι ἀνθόμαλοι καὶ ἀναντώδεις. καὶ ἡμέρων κνῆμαι, ἥγουν τὰ σκέλη.

ὑπὸ δὲ κνῆματος ἔθωντο δρασαί (Υ 37)

κνῆμαργος (Theocrit. XXV 127?)· κνημοδῆς, παχύκυνημος

κνημῆ μέρος ποδός [9]

κνημία· φθοραί. καὶ τὰ ὄρθια ἔγιλα τῶν θρόνων, δύον ἐστὶν ἐπικλιντρον

κνημίλας· τὰ ἀντικνήματα. καὶ τὰ ἐπὶ τῶν θρόνων ἐκατέρωθεν ἔγιλα διὰ τὴν καθέδραν πεπηγότα καὶ τὰ ἐν τοῖς ἀρματ(ε)σι τροχοῖς. καὶ τὰ τῆς ἀμάξης περιθέματα

κνημοῦμας· φερίουμαι

κνημούς (δ 337)· δασεῖς, τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους

COD. 95 κνέφαλον — τυλίον — πῖλος cf. γνάφαλλος 99 κνεῖ (3100 κνηθμός?) 4 ὑπὸ τοῦ 5 καὶ πυρὸς ποστ λευκός (h. e. κνηκός); cf. κνακός 6 χαλκίασ καταί κνῆμα — ὑποδεκτημαριώταράσσαι 10 ἐπὶ κλίνην 15 cf. δεσκεί|κνηη|ίζεκε| 18 κνηστίς 20 κνητον, τὸ κνεψόν 21 σκηνῆφαι (sorte κνίρεα) 22 κνηδάται 25 κνιδοντες 27 κνίπα· πτίλη 28 κνίπειν, cf. σκίπειν 29 κνίπεις (31 πήρας μεδαράν?) 31 κνίσα — λεπτός 32 κνίσσασι, cf. κνέσσαι 33 περικάνω. 40 κνίξ 41 κνομαῖχον κνοῦν — ἡ κνηκήσ; cf. κνόαι

HES. 94 κνεομένων· πορουμένων

τὴν ἀκοήν (II Tim. IV 3)· ἡτοῦντες τι ἀκούσαι καθ' ἡδονὴν 17 κνῆν· κνήσειν (Moer. 234) 24 κνίζει· λυπεῖ· Αδ 26 ἡ κνίσιων· ἡ συκάλινα (Amos VII 14) τέμαν· Αδ 28 μέλαθρα καὶ δοκούς (δικαλέθρα q. v.) 34 κνίσητε (v 45)· τῆς δραθυμιάσεως. ἡ τοῦ λίπους

κνημωθῆναι· φθαρῆναι κνημῶσαι· περιχῶσαι, φράξαι. φθείραι. κλεῖσαι. ἐλθεῖν

κνηστήρ· φορεύς· ὀλετήρ [17]

κνήστις· κοπὶς αιδηρᾶ. ἔνατήρ, ἐν ᾧ ἔνουσι τό τυφόν (Λ 638) τινὶς καὶ τὴν ὁράνην ἀποίουσαν. ἔνιοι τὸ τὸ δικνεῖν (ἀκηγτεῖν)

κνηστός (Iones)· ἄρτος. ἀρτεμιδωρος

κνηστον (Πιρρος. II p. 738)· τὸ κνέφωρον

κνίδαι· ἀκαληφαι. καὶ πάσι τις

κνιδάται· δάκνεται. λιώς διὰ τῆς πόας

κνίδος· ἕντος (ἴγεν; Cyril.) Ρόδου [23]

κνιδούντες· κνίδη μαστιγούντες

κνίζων [ad 26]· λυτών [ad 26]

κνιπά (Dor.)· πτιλή

κνιπεῖν· αἰειν, ἔνειν [ad 28]

κνίπες· ὄμιλα πειριθρωμένα, καὶ ζωύφια

τῶν κνιλοφάγων (Αρ. Ατ. 590)

κνιπιάδης· πέρασμα δοράς

κνίσα· ἀτόμος, καπνός τῶν θυσιῶν (A 317).

καὶ τὸ λίπος τοῦ λερείου (v 45). καὶ ὁ ἐπίπλους (v 457)

κνίσαι· φθεῖσαι, ὀλίσαι, λυπήσαι

κνισαλέφ· πεικνίστω

κνισμός (Soph. fr. 504)· Σηλοτυπία. ἡ μίλος τοι κνιδηφι αἰλουροεον

κνισολοιχός (Sophilus, Amphis)· λίγρος

κνιστά (Antiphon. III p. 44)· λάχανα συγκομιδομένα

κνίφεα· κνίδαι (4131)

κνίψ· δῶσον πτηνόν, ὅμιουν κώτωπε

κνοῦς· ὁ ἐπὶ τοῦ ἀξιος ἥχος. λέγεται δὲ

καὶ κνοή· καὶ ὁ τῶν ποδῶν φόβος, ὡς Αἰσχύλος Σφρυγί (fr. 233). τινὲς δὲ φασιν κνοῦν μὲν ἥχον, κνοὺν δὲ περὶ ὁ μέρος τοῦ ἀξιον, ἡ κοινωνίς

κνῦν· τὸ ἐλάχιστον

κνύειν· κνίσθειν, ἔνειν

κνύσα (Theocrit. IV 25)· κν(υ)ηθμός, ἀπὸ

τοῦ κνηγεσθαί· ἐπὶ τῶν κνιθῶν. καὶ ἡ

κνύνης κατὰ συγκοπήν

κνυγεῖσθαί· μοχθεῖν. κλαίειν. ἀφανίζεσθαι

Ad 95 ἡ τύλη (Moer.) 3101 ῥηθάσενοι

τὴν ἀκοήν (II Tim. IV 3)· ἡτοῦντες τι ἀκούσαι καθ' ἡδονὴν 9 κνῆμεις (B 827)· τοῖς

τραχεῖσι τόποις καὶ δυσβάτοις 17 κνῆν· κνήσειν (Moer. 234) 24 κνίζει· λυπεῖ· Αδ

26 ἡ κνίσιων· ἡ συκάλινα (Amos VII 14) τέμαν· Αδ 28 μέλαθρα καὶ δοκούς (δικαλέθρα

q. v.) 34 κνίσητε (v 45)· τῆς δραθυμιάσεως. ἡ τοῦ λίπους 35 κνισεῖεν (x 10)· εὐώδες

κυνήθμος (π. 162). ίδιωμα ἡχου φωνῆς,
καὶ κλαυθμός (τ. κυνή—). ἢ φωνὴ κυρῶν
[σε 46] γεφρὸν φθεγγομένων
κυνήθμος ἀίρη ἐπινεφελον καὶ πνευματώδη
κυνήζοι· οἱ τὰ ὄρματα πονοῦντες
κυνήζοντεν στένοντα
κυνήζωσθ (ν 401)· συνοπάσθ. κακώσω
κυνήζωφ· λάχαρον, ὅμοιον σελίνῳ
κυνήθοντα· σημειόν
? κυνηπάσθω· θρηγκώσθω
κυνήθος· ἄκανθα μικρά
κυνώδακες· οἱ ἐν τοῖς φυστηῆσι δάκοι
κυνώδαλα (Trag. Alcman)· κυρίως, τὰ θα-
λάτταια Θηραὶ κυνώδαλα γάρ ἴστιν τὰ ἐν
τῇ ἀλλ κυνόμενα. Οὐλησος δὲ ἐπὶ χερσαίου
φηναὶ κυνώδαλον (ρ 317). Θηρίον, ἡ ἔσων
μικρόν
κυνώδαξ· κέρτρον ἀξονος, γράμμων. ὅργανον
χρυσοχοῖκον. καὶ χαλινόν
† κυνώδη· τὸ χωρία Θηρία
κυνώδων (Soph. Al. 1031)· ἡ ἀκμὴ τοῦ ἔισφους
καὶ τοῦ δόρατος
† κυνήθος· ἡ νωνία πάντων
κυνώδεσσιν· ὑπονῦν, καθεύδειν (cf. δ 809),
κομάθθαι. φέγχειν
κυνώμενος· κυνήμενοι
κυνωπεύς· ἄρπτος. ἔνιος κυνουπεύς (4613)
[64. 65]

Κυνώσια καῦλα (trag.)· τὰ ὄρμητικά
κοῦρ· δικούει, πεύθεται (3174)
κοδλεμός (Ατ. Eqg. 198)· ἥλιθος, δρόπτος
[3319]
† κοαλδέδειν· Λυδοὶ τὸν βασιλία (505)
† Κοαλιεῖν· βάρβαρον ἔθνος
κόαλοις· βάρβαροι
κόας (Ατ. R. 209)· βάτραχος;
κόαρον· ἐλάχιστον
κοᾶσσαι· αἰσθέσθαι (3167)
κόβακτρα· πολακεύματα, πανουργήματα
κόβαλα· παγιμάτα τινα) cf. 3429

COD. 46 ἢ — φθεγγομένων post 49 54 θρυγκώσθ 55 φυσι· 57 ἀξων 61 κυνώ-
σιν, ὑπεῖν 66 κυνώσια κώλωλα 67 κόδα 70 ΤΙ ΚΟΛΑΧΙΣΙΝ. ΚΟΛΑΧΟΙ! 77 το-
θαστής — κακό 78 ἀρθρωπος (h. e. ἀνος) 81 τρυβλίον 84 ἵμαξ (cf. πάξ) — περὶ
(85 1. q. κρεμαλιάζειν) 88 κόγχειν 89 κόγχης ἐπὶ τοῦ ἀξιον οὐτίλειαν 92 κογλίδης
(forte κοχλίς) 96 ιοὺς τόπους 3202 κλαδομαῖ· αἱ φρυκτωρίαι 2 ἢ λεπτὸν — νόμιμα
ἐν, ἢ — νομίσματα 4 ὑπερ 5 τῷ φρυγὶ

HES Ad 46 [ἢ κυνηζηπης] 64 Κυνωσός (τ 178)· πόλις 65 κυνωσέοντι (Greg.
Naz. C. IV 229 p 216)· καθεύδοντι 75 κούραλικας· ἀρτοὺς (κόλλικας) 81 κορελίσσον·
τρύψλιον (Ατ. Av. 387. 388) 82 κόγκαλος· κονιωρτός (h. e. ΚΟΝΙΚΑΛΟΣ) Ad 48 ἐπὶ
τοῦ ῥάδιων τι ποιήσαι Ad 89 ἐπὶ τοῦ εὐτέλους ἐπίθεσαι Ad 91 εἰσον εποίησαι 3202 κο-
ρδαντής (Mattb. V 26)· τὸ πᾶν, ἢ τὸ τέταρτον τῆς φόλ(λ)εως, ἢ λεπτὰ δύο· τὸ δὲ λεπτὸν
ἔσκαστηλιστὸν ταλάντον, ὃ ἐστι τονύμιον ἐν ἡμίσιον, ἢ κόκκοι τηλεῖς. τὸ δὲ τὰλαντον λέτραι
ἔσπατὸν εἰκοσιπέντε. ὃ δὲ κοδράντης τονύμια τρία. ὃ δὲ ἐσχατος κοδράντης τὸ τέταρτον τῆς
φόλλεως (1980)

κόβαλος (Com.)· πανούρρος· κακούρρος.
στωμίλος, λάλος, ἀφ' οὐ καὶ ὁ κομψός.
ἐγνοὶ μάταιος. ἄλλοι κροταφιστής, ἀσωτος,
τωθαστής, ἀπατεών. κακόσχολος (4374)
κόβαρος (Byz.?)· ὄνος '(millepeda)
κόβειρα· γελοιαστής, σκωπτης, λοιδοριτής
[81. 82]
κογκιλεύοντες· κογκίλιον ἐπιτάξοντες.
10 κόγκης ὅμοιως πάξ· ἐπιφύγημα τετελεσμένοις.
καὶ τῆς δικαστικῆς φήμην ἡχος, ὃς δὲ τῆς
κλεψύδρας. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς βλόψ
κογκαλίζειν· πεποίηται ἀπὸ τοῦ ἡχον τῶν
κόγχων
κόγχας· Πίρρος;)· καὶ χήμας. καὶ τὸ μέτρον
κόγχην· αἱ δύχραι
κόγχην διελεῖν (Teleclides)· παρομία
[ad 88]
κόγχης ἀξιον
[ad 89]
20 κογκίτης· εἶδος λίθου
κόγχον διελεῖς
[ad 91]
κόγχος (Call. epigr. V 1)· κοκλίας
† κογχυλιαργόντες· γυναικες, νύμφαι
κογχύλιαι· κηρίδες (cf. κακύλας)
κογχύλιαι· (—αι —ια?)· τὰ ὄστρα. καὶ
πορφύραι
κογχυλίας λιθος (Ατ. fr. XVI p. 1020).
σκληρός, ἔχων ἐν ἱαντῷ κογχυλίου τύ-
πους

30 † κόδαλα· ἰχθύς κεστρεύς
κοδαλεύεσθαι· ἐνδόν διατριβεῖν
κοδαλεύομαι· ἐνδομιχῶ
κοδαλευομένη· ἀμφεκυμένη. ἀπραγοῦσα
κοδομαῖ· αἱ φρύκτραι
[3202]
κοδομεύειν· φρύγει τὰς κριθάς. καὶ † ἔργον
οἰκοδομεῖ
κοδομεύειν· τὸ ἐν ἐπιφρ φρύγειν, ἢ τινε
δύγειν
κοδομεύεις· ὃ ἐπιτάσσων τῷ φρυγεῖ, τὰς
κριθάς φρύγειν

.

Κοδομή· ὄνομα Θεραπαινῆς. ἀπὸ τοῦ κοδομεύειν, ὅπερ ἔστιν ἐν Ἰπρῷ φρύγειν τὸ κοδομία· Ἰπρία. φυκτία. ἀλετρία [8] κόδρους· οὓς ἡμεῖς λέγομεν κροτικούς τενας, τὸ ἀρχιτόνον αὐτῶν ἐνθαρίζοντες.
Ἀθηναῖος, λαμπφός τῷ γένει κοδύμαλον· τὸ στρουθίον μῆλον (Alemant. fr. 86), οἱ δὲ κυδώνιον (Cret. Lac.), οἱ δὲ ἄνθρους εἶδος (Polemo). οἱ δὲ κόσμος περιτραχιήλιος κοδύνεα· σύκα χειμερινά (Achaei). καὶ καρύων εἶδος Περούσιν κοεῖ· αἰσθάνεται, νοεῖ κόθημα· ἐπὶ τοῦ αἰδούσου. καὶ κότιλον δμοίως κόθορρος (Xen. Hell. II 3, 47)· ὑπόδημα δμοτέρους τοῦ ποδὸς πεποιημένον. τινὲς δὲ καὶ ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν ἴσαφαρότεν φασὶ τὸ ὑπόδημα τοῦ (εἰ) κόθορρον κοθοῦρι· ἀλώπεκα κόθουρος (Heb. Opp. 301)· ἀργός, ἀκεντρός. κολοβοῦρος. αιτουρύρος. ἀχρείος. κακοῦργος. ἀλώπηκε
κοθώ· βλάβη (cf. κορθώ)

Κοψικίδαι (sch. Ar. Thesm. 620)· δῆμος [19. 20]

τὸ κολα· κλέψημα κοῖ· τὰ κοῖλα (3546) κοιάζεις· ἐνεργάζει (4766. 3824) κοίλας (Antimach. fr. LXXXIII)· σφαίρας, ἡ λίθους· κοίσασον· σύνθετος κοιάτας· λεγάτας (3280. 2026) κοιελος· τὸ ἐν τοῖς κυάμοις θηρίδιον κοῖζειν (Ar. Ach. 746)· τὰ κοιρίδια μητικῶς λέγοται [29] κοίζης· ἵερες Καβείρων, ὁ καθαίρων φορέα. οἱ δὲ κόης (3265) κόίκης (Phrerectales)· ἐν Αιδιοπίᾳ φοινίκων εἶδος, καὶ τὰ πεπλεγμένα ἐν τῶν φτίλλων τοῦ δένδρου σκεύη, φοροι (κοίκινοι)

COD. 7 ὄπνια 9 κόδρ., — Αθηναῖο. 12 κοθεῖ; cf. post κοῶν 13 ἀπὸ Cf. κόπελλα εἰ κοτίδιλν 22 κοιγά 24 κοιάς 25 σύνηγες 28 κοίζειν — μητικῶς 31 κοίκεις 32 κοῖλα 37 ἀπτικάς 38 κοίλισκον 44 ποιλορχίσιν παραξ. Theognost. 21, 27 45 κοῖλον, κοῖλον 48 cf. κολοιτέα 53 κοινάχορτος 54 κοινίον, ποργίον 60 ως — ὑδροφό.. οις πολύκωνον

HES. 8 κοδράντης (Malth. V 26)· τὸ πᾶν, ἡ λεπτὰ δύο· τὸ λεπτὸν ἐξακισχυλοστὸν ταλάντου 19 κωθωτίσαι· πεδίσατο. Κώθων γάρ τὸ μέγα ποτηρίον (4791) 20 κώθων· πεφιερές καὶ μέγα ποτήμων (4790) 29 κοίημα γέννημα (κόημα) 35 κοιλῆσι (A 26)· βαθεῖοις Ad 36 καὶ τὸ ἐν ἐνδίων οἴκημα (καλιά!) 39 κοιλάθμασι· ταπεινώσαι 41 κοῖλον λόχον (δ 27); τὸν δούλων ἔπλον 42 κοιλότερα (Levit. XIII 30)· βαθύτερα 48 κοιλάτεα (Theophr. III 17)· δένδρον τι (506. 3362) 51 κοιμηθῆναι, (η 343)· κατακλιθῆναι. Ad 56 κοινομῆδιον καὶ 66 κοιφόρος· ἔγκυος, ἔγκαστωμένην

κοιτικύλλειν (Ar. Thesm. 852)· περιβλέπειν· κοῖλλα γάρ τὰ ἐπάνω τῶν ὄφελαλμέν. οἱ δὲ τὸ περιστρέφεσθαι καὶ διατρίβειν περιβλεπόμενον. ἄλλων φθορεῖν

κοιλάδες· πεδία. λιβάδες κοιλάδες· τὸ εύδιον, καὶ βαθεῖα γῆ [35]

κοιλλία· ὀχέτος ἐν Κυρήνῃ [αὐτὸς 36]

Κοιλίες (-ῆτη)· δῆμος Ἀττικῆς

κοιλίσκον· κοῖλον (ἐκκοπέα) [39]

10 κοῖλον τοῦ ποδὸς δεῖξαι· ἐπὶ τῶν τοῖς φυγὴν τρέπουσίν τοῖς ποδίτης. τινὲς δὲ διστός

τὸ κοιλόπταν· περιζώμα κοῖλον (Alceaus)· κοῖλον

κοῖλος (Soph. OT. 1239. 1262)· θυρεώτ, οὐκέτις θύρας

κοῖλυν· τὸ καλὸν [48]

κοιμάστροις (-ατήριον)· κοιτών κοιμηθέντι (v 4)· κατακλιθέντι, οὐ πάντας τοις ὑπόσαρτι [51]

κοινίζεις (Eur. Pec. 473)· κατακλίνει κοινά· χόρτος; κοινή, δημοσία κοινεῖον· πορτεῖον κοινοβούλας· τούς; συνέδρους [αὐτὸς 56] κοινοδῆματον· τὸ δημόσιον. η τὸ δικαστήριον

κοινοτολογεῖται· κοινῆ διαλέγεται κοινοκαθέτας· συνθηκοφίλακας

κοινών· βδελυκτόν, δκάθαρτον κοινός· δεεπότης (rex Persarum), καὶ μίρος τι τῆς νιώς (3025). τὸ δῆμος. ἀδελφός. Σοφοκλῆς Ἀντιγόνη (v. 1)·

φι κοινὸν αὐτόδελφον Ισμήνης κάρα καὶ ἐν Υδροφόροις (fr. 607)·

πολιούσιον ἀμφιτρίτην κοινῶνας (Xen. KU VII 5, 35)· κοιτωνίς·

κοιτάσσαι (Thuc. II 73)· προσανεγκέντιν κοινός· Ερηνής· παροιμία ἐπὶ τῶν κοινῆ τι εὐλιασόντων

40 κοῖσον· ἐνέχυρον (v. κοῦν κῆρα κεῖα) κοισλής· ὁ λεγέας (3230) [66]

τοιούποιβα· πᾶν σπέρμα. Ἀχαιοὶ κοιχανέων (B 207 ή 250)· κοιφάνους κα-
θιστάς. ή τὰ τοῦ κοιφάνου ἕργα ἐπιτελῶν,
κελεύσων βασιλικῆς ή βασιλεύστη
κοιράνος (B 204)· ὁ ἐπικρατῶν, καὶ ἡγε-
μονεύσων, βασιλεὺς
† κοισκαί· δίκαιοι
† κοισσοί· κορμοί [72]
κοιτάσαις· κατακοιτήσαις
κοιτη· κίστη, ἐν ἦ τὰ βρώματα ἐφερον. αἱ 10
δὲ μικραὶ κοιτίδες
κοιτίς· ἡ μικρότερα κίστη, ἐν ἦ (ό) γυναι-
κευτοῖς κόκκοις ἀπειθέτο
κοίτον λαύει (Eur. Rhes. 740)· εἰς τὴν
κοίτην ἔγκομάται
κοίτος (ἡ 138 ή 138?)· ὁ ἐν τῇ κοίτῃ ὄπιος.
καὶ θηλυκῶς ἡ κοίτη
κοιτών (Ατ. IX p. 947)· τὸ δωμάτιον
† κοιφόν· κοῖλον
κοιώσατο· ἀφριώσατο, καθιερώσατο (2026) 20
κόκκαλος (Hippocr. II p. 82 K)· βόμβος.
στροβίλος πεύκης
κοκκίδα· αἴγειρον (col. 861, 19)
κοκκάξ· κορώνη
† κοκκοῦσα· συκῆ
† κοκκοβάρη· γλαῦξ
κοκκούραντης· δόρις ποιός
κοκκόνοις (κόκκοι?)· οἱ πυρήνες τῶν ἔλαιων
κόκκος· ἐξ οὐ τὸ φρουρικὸν βάπτεται (Call.
L. M. 28), καὶ αὐτὸς τὸ χρῶμα. καὶ τὸ
γυναικεῖον μόριον. καὶ ὁ τοῦ σίτου κόκκος
κόκκ.· τὴν τοῦ σίτου κεχραμίδα
† κοκκοχλύζειν· συλλαβίζειν
† κοκκοποιόν· κοκκοφαρές
κόκκυν (Ατ. Ran. 1384)· τὸ ἐλάχιστον. (καὶ
ἐπιφόρμα οἰονόμου)
Κοκκυβίλας· ὄνομα κύριον
κόκκυγες (γ' Ατ. Ach. 598)· ἐπὶ ψυνον-
θέντων πλειόνων είναι, καὶ ὀλύγων ὅντων
κοκκυγίαν· ἀκένον, οἱ Κροτωνιάται
κοκκύζειν· ταράσσειν. φωνεῖ ὅξεως
κοκκύμηλα· ὁ καρφός
κοκκύξ· τὸ δάσον (Arist. ΗΑ. IV 9, 3). η
τὸ δρυεον. καὶ ἡ βοτάνη. καὶ ὁ πρόβολος.

COD. 67 κοιρποίβαπατάρ, 68 καθιότας 75 ἀπέτεθετο 76 κοίτην 81 κόγκα-
λος — πεύκη 85 Forte κοκκοβαφῆ (3291) κοκκοβά· γλαῦξ 87 πυρίνες Post 89
καὶ ... οἰονόμου 95 |ία. ἀνέμων ἡ κροτονιάται 97 μειλα 98 τοῦ ὑψοῦ 3303 κο-
κύαι (cf. γυγαῖ, κουκᾶ, κυκοῖ) 6 καλοῖς 7 κοιλίδιον 7b κολεμίς, ἀρτιαῖς — κωλέ-
νον infra post 3327 9 — φοροῖς; cf. κορακοφοροκλείδης 16 δρυοστίνφ |γρίβαις 17 κό-
λεα (3304. 3330) 18 |τες κολυνοντες· περαίνοντες 3318) 23 στρατης (3305)

HES. 72 κοῖται· γυναικῶν ἐπιθυμίας (2781. 2802) Ad 3304 δοτᾶ. μέλη. η ὄπλα
(ὄπλαι ad κώλα). καὶ Ad 8 περαίνειν (κολεάζειν cf. col. 633, 18) 19 κολεάμος· ματαιό-
φρων (3168)

καὶ τοῦ λεροῦ ὀστέου τὸ πρὸς τοῖς ισχίοις.
καὶ λύφος, καὶ περικεφαλαία
κόκκυς· λάφος
κόκκωρες (Solo)· οἱ κόκκοι τῆς ψιᾶς. καὶ
ὅθεν ἤξις
κοκρύνδαχοι· κυλλοί
† κοκρύδων· ληστῶν. κλεπτῶν
κοκύαι· οἱ πάπλοι καὶ οἱ πηγόροι
(κοκυάτων· πάπλων) cf. 3826
κολᾶ· [αἱ 3304] εἶδος ὀρχήσεως, δὲ καὶ ξι-
φισμός
κολαβρίζειν· σκιρτᾶν (Poll. IV 100)
κολαβρέοντες· κάλοις ἀλλομένη
κολαβρόν· τὸ κοιφίδιον
(Κολαίνις [Ατ. Ανν. 872]. Ἀρτεμίς. ἀπὸ
Κολαίνου τοῦνομα λαζούσα)
† κολάζειν· [αἱ 8] ὀγκάσθαι
Κολακοφωροκλείδης· Ἰεροκλείδης, ὃν
ἐπὶ πονηρῷ κωμῳδούσιν, Ἐμοπποῖς μὲν ἐν
Κέρκυφι (p. 394), Φρύνιχος δὲ ἐν Καμα-
σταῖς (Igr. IV p. 587). ὃ δὲ Ἀσκητιάδης
καὶ (λα)εώνυμον είναι ὑπέλαβεν, οὐδὲ τὸ τέ-
λειον τοῦ ὑφάματος ἐπιστήσας
† κολάτη· κόλακα (cf. 3588)
Κολακώνυμος (Ατ. Vesp. 590)· Κλεψύνυμος
λέγεται Κολακώνυμος· κόλακ γάρ
κολάπτει· κλώθει πρὸς τῷ γόνατι, η γλύφει
κόλασις· τιμφρία
κολασσία· ἀνδράματος σπιά. καὶ τὸ εἰς ὑψος
ἀνάστημα
κολαφίζομενος· φαπιζόμενος
Κόλαφος· κόνδυλος. παρὰ δὲ Ἐπικάρημφ ἐν
Ἀγρωτινῷ καὶ παιδοτρίβον ὄνομα
κολέα· ποιά τις δρυχησίς
κολεάζοντες· ὀθοῦντες εἰς κολεόν, περαι-
νοντες [19]
κολεασμός· τὸ περαίνεσθαι. πεποίηται δὲ
ἀπὸ τοῦ κόλου καὶ ἀπὸ τοῦ καθιέντας εἰς
τὸ κόλον· τούτο δὲ κολεάζειν ἐλεγον
40 κολέαρχος· κακόσχολον ὄνομα (com. ap.
CXL)
κολεῖν· ἔλθειν
κολεάντοις· τοῦτο ἐπὶ μήκους οὖν λεπτό-
τητι εἰτάσθετο. Στράτης δὲ ἐν τῷ φορ-

τικῷ δραματίῳ (fr. VII p. 789) τὸν τούς τι
(ποὺ στίν;) οὐκ ἀξεῖ τις ἔξω τὴν ἀπούσαν
μητέρα τῶν διδύμων κολέκαν λέγων
κολεός· ἡ θήκη τοῦ ξίφους. καὶ λάρναξ.
καὶ ὑδρία (v. κιθάρα)

κόλερα (Arist. HA. VIII 12, 3)· ρόθα, ρω-
θρά. ἔτιοι δὲ πρόβατα τραχέα (μραδέα?)

[26, 27]

κολετρώσι (Ar. Nub. 552)· καταπατούσιν.
ἀπὸ τῶν τὰς ἰλαίας πατούντων, δὴ λέ-
γονται κολετρά. ἔτιοι δὲ ἐράλλονται εἰς
τὸ κόλον δ' ὅδησι τὴν γαστήρα
κοληγάζει· ἐσθίει, καταπίνει (3355).
κολία· ὄγχιστες εἶδος (κολέα Crelice), καὶ
ἡ ἐπικήδεια, καὶ μέτρον τι τὸ καὶ ἡμικό-
λιον (q. v.), καὶ τὰ ἐν μέλιτος τραγάλια
(cf. Aristoph. p. 1123) (3347).

†κολιάν· ἐρίξειν ἀγνωστείν

κολιάσαι (Creles). ὄγχιστα [33, 34]
κόλλαπες· οἱ κόλλαψοι, περὶ οὓς αἱ χορδαὶ·
τὸ γάρ ρωταιῶν, τὸ τραχηλαῖον τοῦ βοὸς,
κόλλαψ, διὰ τὸ εἰς κόλλαν εὑθετεῖν, καὶ
τοὺς ακληροὺς δὲ καὶ παρηγήκοτας παιᾶς
ἐπιτύθεν κόλλοπάς (Diphil. fr. II 22 p.
395) φασιν [36]

κολλητάς σανίδας (I 574)· τὰς θύρας, τὰ
θυρώματα

Κολλιδαῖ· γένος Ἰθαγερῶν [39]

κόλλικας (Nicoph. fr. II p. 852)· εἶδος τι
ἄρτου
†κολλικονόμοι· τὸν κόρδακα κόλλικα
λέγονται καὶ κορδακισμάτα

κόλλοπι· (φ 407. Ar. fr. LXXII p. 1193).
κολλάρι

κολλοπίζειν· †καθέλκειν

κολλοπώσαι· κατακολλῆσαι

κόλλον(ρα Lacon)· ἄρτος

κόλλοφ· τοῦ ρωτοῦ ἡ φορίνη, καὶ τῆς λο-
φιᾶς τὸ ἄκρον

κόλλυνθα (sch. Ar. Plut. 768)· τρωγάλια 40
(3330)

κολλυβιστής· τραπεζῆτης· κόλλυβος γάρ
εἶδος νομίσματος (Callim. fr. LXXXV), καὶ
ὅ ἐν τῷ χαλκῷ κεχαραγμένος βοῦς
κολλύρα· Θεόφραστος ἐπὶ τῶν ἐν τίφρας
πεπλασμένων, ἡ †ινέλκουσα

κολλυρίων (Arist. HA. IX 19, 2)· ὄρεις
ποιός (Κολλυρός· ὄρομα δήμου) cf. 3404 [51]

κολοβάρινα (Maced.)· τὰ κολοβαρῆ (ρρο
χολ—)

κολοβοῖ· ἐπικόπτει

κολοβός· [ad 54] συκρός, ὀλιγοστός, ἡ
ἐστερημένος, καὶ νόμος τις κιθαροφδεκάς [55]

κολοιδίον· παραξιφίδιον

κολοιδίορον (cf. II 117)· ἔγιλον μάχας
πουνττών ἐπεσφαιρωμένον (cf. μολονής)

κολοιηή· φωνῇ

κολοιοί· σκηνές, μικρὰ
κορώναι

κολοιός· δὲ οὐ τάχα ὄφαται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
κολοιπρῆμα· ἀληθῶν κάθαρμα

κολοϊτεῖα· δέρχοντι (506, 3248, 3118)

κολοϊτύποι· κακοί

Κολοϊφρυκ· Ταρσηγαῖος ἀλεκτρυσόν, καὶ
ὅρος Βουστίας [65]

κολοκτρύων (f. l. Ar. Ran. 935)· ἀπὸ τοῦ
†κολοροῦ, ἀλεκτρυόνος μεγάλου γέγονε
(Theognost. 29, 17)

?κολοιστι· ἐηρόν

30 κολόκυντα (Ar. Eqq. 700)· τὸ τυφλὸν κύμα.
οἱ δὲ τὸν σκώληκα καλούμενον, τὸ μα-
κρὺν κύμα

κολοκύντας· τὰς βαλβίδας τινες

κόλον (Theocr. VIII 51)· κολουστόν, μέγαν
τράγον κάρατα οὐκ ἔχοντα, καὶ ἡ τὸν κε-
ράτων ἐγρυπταὶς αὐτὸν μόνον ἔχον τὸ δῶσον,
καὶ μηδέποτε εἰς τὸ τέλειον κερασφοροῦν.
ταύτας δὲ καὶ στολόκροντος (v. λοκός) ἐλε-
γον, δηδοὶ δὲ καὶ τὸ ἔτερον· καὶ τὸ κο-
λοβόν. παρὰ δὲ Ὁμήρος (Π 117) τὸ κολο-
βόν, τὸ κεκολοβωμένον

COD. 28 κολέγραν 29 col. 533, 18

30 τι καὶ τὸ 31 cf. κοσμᾶν (κολοιᾶ?)
ηβη

35 κολλαπες· οἱ κολλάδαι — ρωταιῶν τὸ κόλλαφ — παρ. κηκότας (pr. m.) 38 cf. Κοτεΐδη
(Κολιάδαι Plut. Mor. 294 C) 45 κόλλον 46 κόλλωφ 59 cf. κορυλίων 51 καρίον
57 ἐπεισφρόμενον 58 κολοιηή 59 σκοπις — κορωνίαι (κορακίαι) 60 ταχύ 61 ἀληθῶν
63 κολοι τύποι 64 ταραγραῖς 68 μικρὸν 70 κολὺς τὸν — μόνον ἔχων

HES. 26 κολεάσα· ἀναθήματα (3374)

Κωλείνους τούγρον λαβούσσα 33 κόλλεα· περιτημάτα διρράτων, ἀρ' ὧν ἔφεται ἡ κόλλα
τοῦ βοὸς 34 κόλλα· τοῦ βοὸς τὸ ρωταιῶν δίγμα, εἴκοσι τὸ κολλᾶν 36 κόλληντα
(O 389)· καλῶς κεκολλημένα, ἡ τὰ ἐν συμβλημάτων ἥρμοσμένα 39 †κόλιξ· τὸ γαρδούμενον
(γαρδούμιον Cyril.) 51 κολλύχτιον· καρίον λέπισμα (v. κολύ—)

55 κολοιβάζειν· ἀτάκτως ἐσθέειν 65 κολοκάροι· εὐμύθεις καὶ λεπτοί (3323)

27 Κολεμής (Ar. Ann. 872)· Αρτιμις ἀπὸ

τοῦ γαρδούμιου τοῦ κολλῆτον, ἀρ' ὧν
ηβη

χόλος· χολοβός. ή μάζη ἄκερος. [ad 71] τοσθήνης. πηρός. [ad 71]
 χολοσσοι· ἀγάλματα ὑπερμεγέθη. ἀνδριάντες [73]
 χολοσσοι· ἀνδριάντος σκιά. καὶ τὸ εἰς ὑψος ἀνάστημα (3326)
 χολοσυρτεῖ· θορυβεῖ, ταράσσει
 χολοσυρτός· θόρυβος (cf. M 147). συρφέτος. κονιορτός. όχλος. ἀνάφορά
 χολουᾶν (Cyprii)· θορυβεῖν
 χολούει· κατασεῖ. σάρτει. κωλύει (Eur. fr. 93). ἐμποδίζει. χολοβολ (θ 211)
 χολούεται· ἐλαττοῦται
 χολουρή (Callim. fr. LXVI)· χολοβῆ.
 + νευτάτη
 χολουρία· τῇ διποτομίᾳ
 χολουρίτης· γῆ. Σικελία
 χόλουρον· χολοβόν. μάστιγα
 ? χόλουν (κούλον = σκύλον ?). κώδιον. Λάκωνες
 ? χολογυμβᾶ (Pamphyllii)· θορυβεῖ
 χόλους (cf. φ 222)· φωμούς
 χολούσθαι· χολοβούσθαι
 χολούσματα· κλάσματα
 χολούσων (Eur. fr. 374. 528)· μειῶν, ἐλαττῶν
 Κολοφών· δὲ χολοίς. καὶ ίχθυς Θαλάσσιος:
 ή τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν ἀνώρηκτον. καὶ ἐπὶ
 παθῶν, ἡτοι συμφορῶν, λαμβάνεται. ή τὸ
 ὄνομα πόλεως. κεφάλαιον, καὶ τὸ τέλος,
 ήγουν τὸ πέρας τοῦ πράγματος
 χολοφώνια· ὑπόδηματα κοῦλα. καὶ με-
 ταλ(λ)ικόν τι
 χολόχειρ· χειραργός
 χόλπον· αὐτεμένη (X 80)· τὸ κατὰ τὸ
 στῆθος μέρος ἀνέλκουσα, ἵνα τὸν μαστὸν
 δειξῃ
 χόλπος· κοῖλος τόπος παραθαλάσσιος;
 + χόλσασθαι· ἰκτεύσαι

χόλυβος (Aeol. καλύβη)· ἔπαυλις
 + χολυκρίζοντες· ἐκτελούντες (3403. 3733)
 χολυμβήτας· τοὺς ἐπ τῶν φρεάτων ἀνα-
 πέμποντας τοὺς κάδους
 χολυμβίς (Ατ. ΗΑ. I 1, 6 VIII 5, 8)· δρυς
 ποιός
 χόλυμβος (Ατ. Ach. 876)· αἱ χολυμβάδες,
 τὰ δρυες. η ὥσμφια ἐν χολυμβήθαις [3401]
 χολυμφάτος [ad 2]
 10 + χολυρεζοντες· ἐκκενούντες (3397) [4]
 χολύφαρον (κελ-)· φλοίος. λεπύρως
 χολυφρόν· ἐλαφρόν
 (χολύχνιον· καρύου λέπισμα) cf. 3351
 χολῶ (Attici)· χολάσω [8]
 χολώμενος (Ατ. Vespr. 243)· χολάσοντας
 [10]
 χολωνία (ώτα)· τάφος. Ήλεῖοι
 χολώνη (Λ 756)· τόπος ὑψηλός, καὶ ἐπα-
 νάστημα γῆς βουνοειδές. η πόλις μεγάλη
 20 χολωνός· τόπος ὑψος ἔχων
 χολωνού· τόπος ἐν τῷ ἀστεῖ
 [ad 15] χολφός· θόρυβος, δταξία, ταραχή.
 η μεταφορά ἀπὸ τοῦ ὁσου
 + χολσθ· ἀμφιάτωρ [17. 18]
 χομᾶ (Ατ. Plut. 170)· γαυριψ, μεγαλοφορνεῖ.
 η χλοπορεῖ. η διάλλεται [20]
 + χομαιδα· η τυχοῦσα γυνή [22]
 χομάκτωρ· η λέξις παρὰ Πίνθωνι ἐν Μη-
 δείᾳ [24]
 30 χόμαρος (Amphid. fr. VI p. 318)· φυτόν τι,
 δέρερ φέρει καρπὸν μιμαίκυλον
 χομάς· θεραπείας. καὶ τὰ συνοφόρβια
 χόμβα· κορώνη. Πολυρρήνιοι
 χομβακεύεται· κόμπους λέγει
 Κόμβη· Κουρήτων μήτηρ (cf. Σωχός)
 χόμβησαν· ποιὸν ηχον ἀπετέλεσαν
 χομβολύτης· βαλαντιοτόμος
 + χομβίζων· φυσῶν

εἰν

COD. 77 θορυβᾶν 78 κολύει (κατασσεῖ ?) 80 κολουρέη, κολοβή (μειωτή)
 82 κολουρίτης 86 καλούς 89 μῶν, ἐλαττόνων 8402 Cf. Georpon. II 4, 1 8 κο-
 λάσσαντας 10 κολωνάς 11 cf. Soph. El. 894 14. 15 = 15. 14 14 κολώπον 21 cf.
 δ

Meinek. Theocr. p. 226 23 μη (χωμάχτωρ?) (24 (γυναῖς) χομανίαν — ματίαν? αἱ κοι-
 λιουμανίαι ex Nicet. David p. 150, 17 Dr.) 27 ποιούρινοι

HES. Ad 71 [θόρυβος (χολφός)] — κολοβός 73 κολόσταθμος (Hagg. proph. I 4).
 ἔπαυλις, καταβατὸν (ι. καραρωτῶν) ἔχουσα τὸν πυλῶνα (4490) 3401 κολύρας (sch. Exod. XXIX 2). ἀρτίδια μικρά, καθαρά. Ad 2 [φλούσ. λεπίδων] 4 Κολυττός· ὄνομα δήμου (Κολ-
 λυτός). 8 Κολάσσαι· αἱ πόλεις Τροίας 10 Κολωνός· παροιμια· ὅψ' ἥλθες, ἀλλ' εἰς τὸν
 Κολωνὸν ἱσσο· (cf. Pherec. p. 321) ἐλέγετο δὲ ἐπὶ τῶν μισθαργούντων Ad 15 κολφὸν καὶ
 κολώσιον η (Λ 575) 17 κολωφών· πέρας, ἔσχατον τέλος (κολοφών) 18 κολοτεία·
 δένδρον τι (3362) 20 κομαι (P 51). τρίχης 22 κομαίονται· κομηθῆσονται 24 τκο-
 μαίαν· πορνή, δαψιλῆν ἀντίαν 29 κόμβαλα· πήγματα τινά (ν. κόβαλα) 33 κόμβομα·
 στόλισμα. σκηφωμα

κόμβος· κόσμυμβος. τὸ ἔκπωμα (*Cyprii pro
κύμβος*)
κόμβους· ὄδόντας γημφίους
κομβώματα· τὰ ἐν ταῖς φάρδοις μικρὸν
χρυσὸν ἔχοντα ὑπὸ μεταλλέων (3703)
κομβώσασθαι· στολίσασθαι
κομέειν (§ 207)· ἐπιμέλειας ἀξιοῦ
κομέειν· κομεῖν· ἐπιμελεῖσθαι, θεραπεύειν.
δέδειν καὶ κόμη καὶ ἐπιποκόμος [41—45]
κομῆται· αὐχητά
(Κόμητα [*Callim.*?] ἦν τὸν §) cf. 3459
κομήτης (*Phoenic Col.*)· εὐθυτεῖ, καλάς τρί-
χας ἔχων. ἡ ἀστήρ [48, 49]
κομέδη· ἀγαν., πάνν., σφόδρα, παντελῶς: ἡ
συλλογὴ. ἡ λῆψις. ἡ ἐπιμέλεια [51]
κομίζεται· νομίζεται, λέγεται. δόπερ ἐστιν
+ ἡ Τυμπανιστρίαι (*Naucl. Trag.* p. 215)
κομίζων· βαστάζων, ἐπιφέρων
κόμμασαι· φέρεις: σῶσαι (ad κομίσαι). θρέ-
ψαι. ἀναλαβεῖν (3445). ἀναγαγεῖν (*Call. Iov.*
33). ἐπιμέλειας ἀξιῶσαι
κομματάς (cf. Eur. *Suppl.* 25). ἐπιμελητάς
κομίστριαι· ἐπιμελήτραι. τροφός [ad 56]
κομιούμενος· αἰνηρούμενος [58, 59]
κόμμιον· κατύνον (Ατ. *Ran.* 890)· οὐ μόνον
ἐπὶ τοῦ νομίσματος, ἀλλ’ ἥδη καὶ ἐπὶ τῶν
καινῶν πολιτῶν
κομμάραι· ἡ κομάραι· καρίδες. Μακεδόνες
κομμαρεύων· θηρεύων: ποχθῶν (568)
κόμμιον (3436)· ὄδόντες γόμμιοι, ἡ κόμμιοι
(3477). ἡ κοπεῖον (κομμοί)
(κομμός)· κρότος, κόσμος
κόμμιον· ὠφάζει τὸ σῶμα
† κομμῷ· πλεκτάναι
κομμωθεῖσα· κομμηθεῖσα [68]
κόμμωσις· δὲ τοῦ σώματος ὠφαῖσμός. καὶ
ὑπὸ τῶν μελισσουργῶν, ἡ τοῦ σημήνους
διδύχρωις (*Arist. HA. IX* 27 [40], 3)

κομμῶσαι· κοσμῆσαι
κομμωτρίαι· ἡ κοσμωῦσσα τὰς τρίχας καὶ
φιλούσσα κουρίς (4877)
κομπάζει· καυχᾶται
κόμπαλος· παλαιστροφύλαξ [74]
κομπεῖ· μεγαλοφρήμονεῖ. φορεῖ
κόμποις· ὄδόντες γόμμιοι (3436, 3463)
κομποῖς· ψεργφάνοις
κομπολαχῆσει (cf. Ατ. *Ran.* 961)· προσα-
λασσεύει [79]
κομπῶδες (*Thuc.* V. 68)· διλασονικόν
κομψά (*Eurip.*)· τὰ στρογγύλα
κομψεῖα· ποικίλη λαλά, καὶ πανοργία
[ad 82]
κομψεύεται· κολακεύει. σεμνύνεται. πιθα-
νοποιεῖ
κομψόν· ἐντιμον. σπουδαῖον. γελοιαστήν.
τωθαστήν. πανούργον. λάλον. στωμύλον.
σκωπικόν. ἐπίχαρι (οποματ.?)
κομψωθεόρον (Ατ. *Aν.* 195)· βελτιώτερον.
ἔλαφοτερον
κομψούς (*Plat. Civ.* III p. 405 D)· [ad 86]
σπουδαῖον. ἐντίμον. καλούς [87]
κομώσα· γέμουσα (cf. *Pherecr. fr. LXVII*)
κοναβῆσαι· ἡχῆσαι, φορῆσαι
(κοναβῆσει· ἦχον ἐπιτελεῖ) cf. 3527
κόναβος (x 122). ἥχος, φόφος. κρότος
κοναλ· φόνοι
† κοναράιχον· γλαφυρόν
κοναράρον· εὐτραφῆ, πίστα. δραστήριον
κοναράτερον· δραστικώτερον [96]
κονδοί· κεφαῖαι. δστράγαλοι
κόνδυν (*Hiernach. com.* IV p. 431)· ποτηρίον
βαρηβαρικόν, κυμβίον [98]
κονδύλιζει· κολαφίζει
κόνδυλος· ἔτερον τι τοῦ κολάφου
κονδύλου οὐ μένει· ἀνοιδοῦσαι· καθάπτει ἐπὶ
τῶν βρασσομένων ὑπὸ τοῦ πυρὸς; ὑδάτων

COD. 36 ὄδοντας cf. col. 356, 40, 3463, 3477 et μιλαχροί 37 γρόνον — πεταλιῶν
39 κομεῖν 40 κόμμεεν 46 κομῆται 50 συναγωγῆ schol. *Plat.* p. 359 ἀημψίς 54 κο-
μίσαι 59 Κόμηται 60 κένθω· νομίσματα 61 *Col.* 805, 17 65 ὠφαῖσειν 71 κουρίσασα.
ΕΜ. 528, 4 κούρισσα *Ante* 74 κομπαλικῆσει, cf. 3178 77 κόμποις 80 πανικόν
82 κρέη 91 κόναι 93 κοραρόν (cf. σοναρόν) 2501 ἀνοιδοῦσασαι

HES. 41 κομενταρίσιος (*commentariensis*)· τὰς ἐγγαρφάς τῶν ἐγκλημάτων δεγό-
μενος 42 κόμαι (P 51)· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς. καὶ χωρίον (κώμαι) 43 κομιδή (σ. 248).
ἡ ἐπιμέλεια· δεραπεῖα 44 κόμης (*comes*)· ὄρχων, ἡγεμονός 45 κομπῆσαι· ἀναλαβεῖν
(κομίσαι) 48 κομία· εὐωχία (κομισία) 49 κομιάτον (*commealum*)· ἐξαίτησιν λαμβάνειν
τὸ (υ) ἀφεθῆναι 51 κόμης (Z 490)· ἐπιμέλειας ἀξίου· Αδ 56 ἐπιλέκτρα (ad κομιατρία)
58 κομιστή· τροφή (3775) 59 Κούιτα (*Callim.*)· ἐν τὸν § 79 κόμπος· φόρος (M 149), κτύπος,
ἥχος ὁ δόντων Αδ 82 ἡ οἱ σκόλυου. ἐνίοις τὰ τῶν κοστύφων κρέα (κονίχεια). οἱ δὲ γένος
λαχάνων, δόπερ τινὲς ἐποιεύλινον καὶ σμυρνίον (κόφειον) Αδ 86 βελτιστούς. πανούρ-
γούς (*Moer.* p. 237) 74 κομίζειν· καὶ καταλαγούνειν 79 κόμποις· φόρος (M 149), κτύπος,
ἥχος ὁ δόντων Αδ 82 ἡ οἱ σκόλυου. ἐνίοις τὰ τῶν κοστύφων κρέα (κονίχεια). οἱ δὲ γένος
λαχάνων, δόπερ τινὲς ἐποιεύλινον καὶ σμυρνίον (κόφειον) Αδ 86 βελτιστούς. πανούρ-
γούς (*Moer.* p. 237) 87 κομωδούντες· θραμβεύοντες. πομπεύοντες 95 κονάσσασιν (Σ 145).
κονιορτόν ἐγείρουσα (3629) 98 κονδύλον κατεργάτης· μισθωτός

κόνει· σπεῦδε, τρέχε
 κονεῖν· ἐπείγεσθαι. [ad 3508] ἐνεργεῖν
 Κονεῖδη (Bocot.)· γένος ιθαγενῶν
 Κονεῖδης· Θρασώς παιδαγωγός [ad 5] [6]
 κονηταῖ· θεράποντες
 κονηθλαῖ· αἱ δνοῦδησις (κανθύλαι)
 κονία· σμῆμα, σποδός
 κονίαν· μαζονόμον
 κονίασις· δεσμότωσις
 κονιαταῖ· δεσμοτήμοι, καὶ οἱ χρῖ(σ)ται
 κονίγεσθαι· κυλίσθαι. φθείρεσθαι. κονιορτοῦσθαι
 κονίη· κόνις (Ψ 365 B 150), ἀμμος. μάχη.
 ἀκαθαρσία. ἄγων. καὶ σποδός
 κόνιν· αἰθαλόεσσαν (Σ 23). τέφραν
 [ad 15]
 κονίοντες (Hom.?). ἀνύστρετος: λευκανόντες (ad κονιστέες)
 κονίποδες· ύποδηματα μοιχικά (Αρ. Eccl. 818). κονιορτόποδες. δυροῖκοι. ἐργάται
 κόνις· κονιορτός καὶ τὰ δροῦα
 κονίσαι· ἀνύσται
 κονισάλεος· κεκονιορτωμένος
 Κονίσαλοι (Plato Com. II p. 674). + δροδίσια
 κονίσαλος· κονιορτός. σκιρτησις σατυρικὴ
 ἢ τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα
 κονίσασθαι· δύωνίσασθαι [24]
 κόννα (Aeoles?). σποδός [26]
 † κονναβίζει· [ad 27] δεσμεύει (κομβίζει?)
 κόνναρον (Agathocles). καρπὸς δίνδου
 ὅμοιος παλιούρφ
 Κοννᾶς (Cralin. fr. CXLIII). αὐλητῆς πενίαν
 ἔχων καίπερ ὡν ἀμιστος
 κοννεῖν (Aesch. Suppl. 119). συνιέναι, ἐπίστασθαι. (αἰσθάνεσθαι)
 κόννος· δ πάγων, η ψλήνη. η χάρις
 κοννοῦσι· γινώσκοντον

COD. 4 κονεῖδη 7 κονῆται 9 σμῆμα 14 κόνι, η ἀγών κ. πλ. post 15
 16 λευκίνοντες 22 αἰδ. 24 κονίσασθαι (28 ἀμοῖν?) 29 cl. 2091. 3503, 32, 45
 29. 30 = 30. 29 κοννίς, δλέτης 31 cl. ἀκονδός 34 κόννον, φῆφων 39 κόντιλος

41 κόντος 43 κόντω — πρόσ. ὄγτωσεῖν 44 αἰλέτων — δαρψήματα; cl. σκόργα 45 cl.
 3222. 4885 Steph. Byz. 402, 8 47 κόπαδες 48 ἐρεο-πλητικὸν 50 cl. κούρημα, κοτύλ-
 λιν 51 cl. 4867 55 κέντρα, (sic) ὄρκινα 59 μελίπικτα

HES. Ad 3508 [αἰσθάνεσθαι (3529)] Ad 5 [καὶ μαῖστροι] 6 κόνις (I 385). τέφρα,
 σποδός Ad 15 [μάχην] 24 κονίσουσι (Ξ 145). κονιορτοῦ πληρωσόσιστ (3495. 3629)
 26 κοννάβησαν (B 334). ἥχησαν Ad 27 ἥχων ἐπιτελεῖ 35 κοννοειδῆ εἰς οὖν ἀλγυτ
 (4853) 36 κοννόφροσιν· ἀφροσιν (κενεο—) 37 κονυστόδιον· θεῖον ὄντεδρον
 38 κονσουλάριος· υπάτικός 40 Κοντινοῦσα· τὰ Γάδειρα οὐντως ἑκαλεῖτο (ν. Κοτ—)
 41 κοντός (I Sam. XVII 7). δόρυ 42 κοντούβερνάλιος· συστρατώτης Ad 44 [ξ
 αὐτῆς] 45 κοντεῖν· συνιέναι, ἐπίστασθαι (3530) 53 κοκήσονται (Ierem. XLIV 5).
 φονευθήσονται 57 κοπίης (Δ 275). ὑψηλοῦ τόπου

κοννοφρόσων· + σκολυνθρόσων
 Κόννον, φῆφων (Ατ. Vesp. 675). παρομία
 ἐπὶ τῶν μηδενός ἀξίων [85—88]
 κοντίλος (Eupol. p. 562). εἶδος δρνέου,
 η ὁρτυξ: έστι δὲ καὶ σφις (δκοντίλος)
 [40—42]
 κοντῷ πλεῖν· προσηκόρτως ὅπη
 κόννυγα· βοτάνη ἀψυλλος, τινὲς δὲ φυτόν
 τι εὑψυλον ἵκανθες, διὸ καὶ στιβάδας ἐξ
 αὐτοῦ ἐπούντιν. έστι δὲ ὅτε ἐν ταῖς στέγαις
 ἐπίβαλ(λ)ον [ad 44] ἀντὶ σωλήνων. καὶ
 ἐπὶ (επι) τὰ σαρώματα [45]
 κόσι· τὰ χάσματα τῆς γῆς, καὶ τὰ κοιλά-
 ματα (ν. κοί)
 κοπάδες (Theophr. I 3, 3). τὰ ἐπικεκομ-
 μένα δένδρα
 κόπανον· ἔντονον δρυαν πληκτικόν
 κόπασον (cf. Hippocr. III p. 634). ἡσύχα-
 σον (3544)
 20 κόπελλα· αἰδοῖα, καὶ τὰ δστάθη τοῦ σώ-
 πατος
 κοπετός (Eupol. fr. XIII p. 492). κομμός.
 θρῆνος μετὰ φόρου χειρῶν
 κόπηθρον· φυτὸν λαχανῶδες ἀγρον [58]
 κοπία· ησυχία (3549)
 κόπλιες· κέντρα δρνίδεα
 κοπίειν· φεύδεσθαι [57]
 κοπίς· μερίς, δεῖπνον, μάχα, ἀρτος,
 κρέα, λάχανον ὀμόν, ξυμός, σῦ-
 κον, τραγύμα, θερμός (Molpis Ath. IV
 140 B)
 ? κοπτά· μελίπηκτα
 ? κομπάτιον· μονόθραλμον
 κοππατίας (Ατ. Nubb. 23). ἵππος κεκα-
 μένος, ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ
 κόππα, ὃ έστι ἀπεστραμμένον Ρ καὶ Σ (cf.
 κάππα)
 ? κόπος· κοπανισμός

(Κόπρειος [Dem. 249, 13 Ατ. Eqq. 699] τῆς
Κόπρου) cf. 3570
κοπρένσαι· φυτεῦσαι (4665)
(κόπριον θάκων· σκύβαλον) cf. 3571
κόπρος· ἡ τε τῶν κτημάν ἡ εἰς τοὺς κή-
πους βαλλομένη·
τίμενος μέγα κοπρήσατας (ρ 299)
καὶ ἡ στάσις τῶν βωῶν. καὶ ἡ κόπη·
κυλινδόμενος κατὰ κόπ(ρον) (X 414)

κοπροσύρα· τὰ συρόμενα κόπρα . 10
κόπτει· πενθεῖ [67, 68]
κοπτή (Dionys. Ulic.)· θαλάσσιον πράσον [70, 71]
κοπτομένου· ταλαιπωρουμένου [72]
κοραγεῖν· τὸ ἀνάγειν τὴν Κόρην
κορακεύς· εἶδος ἰχθύος
κορακίας (Ατ. ΗΑ. IX 19, 3)· δὲ μέλας
[καὶ] κολούσ, καὶ κορακίνος ὄμοις
κορακίνοις (Ατ. ΗΑ. V 9, 5)· εἶδος ὄρνιθος
Κόρακος πέτρη (ν 408)· τόπος ἐν Ἰθάκῃ

κληθεὶς ἐντεῦθεν, ὁ(τι) Κόραξ παῖς ὁν
Ἀρεθούσης διώ(κων λαγών κατὰ κρημνοῦ
ήνεκθη καὶ δέλε)θανεν. οὐ φέρουσα δὲ
τὴν λύπην ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἀπήγετο. καὶ
ἀπὸ τούτου Κόρακος πέτρα σινομάσθη, ἀπὸ
δὲ τῆς μητρὸς κρήτην τῆς Ἰθάκης Ἀρέθουσα

Κορακοφοροκλείδη(ς)· εστι γάρ

‘Ιεροκλείδης (ν. κολ—)

κοράλλιον (Theophr. Lapid. c. 67)· λίθος
θαλάσσιος ἐρυθρός

Κέραννος· βασιλεὺς Μακεδονίας
κόραξ· τὸ γυνωκόμενον ἔσσον, καὶ ἔτερον
στεγανόποιον (Ατ. ΗΑ. VIII 5, 8), καὶ
ἰχθύς ποιός (Diphilus). καὶ τῶν ἀλεκτρού-
ων ἅπας ὁνυχη

κοράξαι· ἄγαν προστιπαρῆσαι, πεποίηται
παρὰ τοὺς κόρακας

Κορακοί (Meinek. Ηίρρον. fr. III)· Σκυθῶν

γένος. καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον

κόραξ ὑδρεύσει· παροιμία [ad 85] 40

κόρας (Soph. fr. 634 Df.)· δρθαλμούς (4768)
κοράσσει· ὀρχεῖται, καὶ ἀκλητος ἐλήλυθε
κοράττειν· κορακεύεσθαι [89]
κόραφος· ποιός ὄρνις (3659)
τικορβᾶ· ἡ τοῦ κόρματος καὶ κορυφαντίας
αλτία (Cyprii?)
κύρδας (At. Nubb. 540)· εἶδος ὀρχήσεως
σ'
ἀσέμνως κομψ

10

κορδακιζόντος· αλαχρά ὀρχομένη
κορδακισμοί· τὰ τῶν μίμων γελοῖα, καὶ
παιγνία (3341) [95]
κορδύλη· (ἀπόστημα). κορύνη. όφαλον. ἡ
τὸ ἐπάνω τῆς κλειδός [ad 96]
κορδύλος (Arist. ΗΑ. I 1, 7)· ἰχθύς ποιός
[98, 99]

κορέεις· πληροῦ, χορτάσει (Θ 379)
Κόρεια· [ad 3601] θυσία τῇ Κόρη τελον-
μένη

κορεῖν· κοσμεῖν, καθαίρειν
κορεῖον· περικράνειον [4]

κορέννυται· χορτάζεται
κορέσσαι (Soph. Phil. 1156)· διεργάσασθαι.
πληρώσαι, χορτάσαι

[ad 7] κορέσσων· ἐξυβρίζων
κόρος· καρδία. Πάφιοι

κόρη· νύμφη, ἡν ταῖς παρθένοις ἐπειπον.
καὶ παρθένος. καὶ ἡ ὄψις

κόρον· παρθένον. σφθαλμὸν. καὶ παΐδα
τικορθίλαι· σύστροφοι. σωφοί [12]

κορθίλας καὶ κόρθιν· τοὺς σωφούς. καὶ
τὴν συντροφήν [14]

κόρθιλος· ὄφης, ὃν τινες βασιλίσκον
κόρθις· σωφός

κόρθινας· τὰ κατ' ὄλγον δράγματα
κορθύνεται (I 7)· διεγείρεται, καὶ εἰς ὄφος
αἴρεται, μετεωφίζεται, φρίσει, ὑφούται
(3644) [19]

κορθώ (Crete.?)· βλαβή (ν. κοθώ)
κοριάλαι· τρίγλαι, ἰχθύες

COD. 63 φοιτεῦσαι 64 κυλινδού... 65 κοπρόσυρα cf. καπρ— 66 κόπτη 74 κά-
γειν — κόρη 77 κοραχόντοις 78 παῖς ἡν Ά. διὸ θάγεν 80 ἴρυθραῖος 82 τὶ 87 κο-
ρασσεῖ — ἀκλητα 93 μένως 96 κασίδος 97 κόρδυλος 3601 κορεῖα 7 κορδύσων
8 κορξία 12 κόριμακ· ἀλυτρον ὅ τινες σαρὸν 15 βασιλικόν (17 ὄγμος?) 21 τρίγλ. αἱ

HES. 67 κόπτε δὲ δεσμούς (Σ 379)· τοὺς ἥλους κατεσκεύασε καὶ ἐνήργει 68 κό-
προν (Σ 575)· τῆς βιουστασίας, ἦν ἐνιοι μάδραν καλούσιν 70 Κόπριος (Dem. 249, 13).
τῆς Κύπρου 71 πόπτριον· θακῶν σκύβαλον 73 κόπτων (σ 28)· τύπτων, ἀλαύνων Ad
85 ἐπὶ τῶν δυσχερῶν τινων τυγασάστων 89 κοραύλη· ἀπόστημα. κορύνη. όφαλον (κορ-
δύλη) 95 κορδάξις· ὀρχήσεως (3592) Ad 96 ἡ πανούργος (αδ κερδαλῆ) 98 κόρδυς·
πανούργος (κερδ—) 99 κόραξ· πόρθει (κερδίζε) Ad 3601 θεραπεύεται, καλλύνη (αδ
κορε—) 4 κόρεν (κόρων)· κορυφή, ἐπαλήξις τικαιή Ad 7 κορέσων 12 κόρημα
(Eupol. fr. IX 490)· καλλυντῶν, ὅ τινες σάρον 14 κορθέλαι· συστροφαλ. σωφοί 19 κορ-
θένται (I 7)· αἴρεται εἰς ὄφος

κορίαννον (Com.)· τὸ κόριον, καὶ γυναικεῖον κοσμάριον χρυσοῦν
κορίζομαι· ὑποκορίζομαι
τὸ κόρινθον (κόρις)· τὸ κορίνθιον, ἡ μᾶλλον κορίνθιον
κορικῶς· γυναικεῖον, ὡς κόραι
κορινθιάζειν (Arist. p. 1095)· μαστοπευένιν, ἐταψεύνιν
Κορίνθιαι· αἱ πέδαι, καὶ αἱ απὸ Κορίνθου τῆς πόλεως γυναικεῖς (Eur. Med. 214) [28]
Κορίνθιος· ἔνεος· [ad 29]
κοριοειδές (Erichartm.)· κορίφη ἡ κόρη ἑοικός κόρινθον· μικρὸν κοράσιον, ἡ κορίδιον. τὸ λάχανον
κορίς· λαχθῆς ποιός (Dorio). ἡ πόσα, ἣν ἐνιοι καμαίπιτν [33]
κόριψ· τεανίσκος [35]
κορόχορας· δρνις. Περγαῖοι
τὸ κορόχόδρα· ὑδρόδρα
κόροκορος (Ar. Vesp. 239)· εἶδος λαχθοῦς. ἡ λάχανον ἀγριον
κοροκορυγή (Aesch. Sept. 351)· κραυγὴ, βοή, ταραχὴ μετὰ θορύβου
κοροχραλα μάστιξ· δοκεῖ ἐκείνην χαλεπωτάτην εἶναι, καὶ παιδευομένων μάστιξ (2337)
κοροχρεύεται· ἀπον(ο)έται
κορμάζειν· τέμνειν, πρίζειν
κορμῆται (Cret. Elei)· κοσμῆται
κορμός· πλάτη, ἀπὸ τοῦ εἰς δλίγον κεκορμάσθαι· πλάτη δὲ εἶδος πλοίου. καὶ ἕδρα. καὶ κώπη (Eur. Hel. 1617). καὶ τὸ εἰς βραχὺ συντετμημένον ἔγον
τὸ κοροχούτης· αἰδοῖον ἀνδρῶν
κόρον· κεντρομυρσίην. Σκιλεῖοι
κορνάπιδες (Octaei)· κώνωπες [48]
Κόροιβος (Call. fr. CCCVII)· [ad 49]
κοροῖτις· ἀλώπηξ

P
COD. 22 X (h. e. χρυσοῦν) 29 ἀλλαγὰς — Βελεροφῶντι. π. χειρούσης — ἐπὶ τῷ —
Βελεροφόντης 31 ἡ κορίσιον 36 κόροκορα (37 κοροκόρα· ὑδρορνά?) 40 κοροκαία 42 περιζεῖν 46 κέντρον μῆ — 49 οἰον οἰονται 55 Galen. Iex. 504 57 κορφῶν 60 ἀχαιοὶ δὲ — προμαχονας 63 κορσίπον; cf. κέρσα 70 cl. κάρτη 72 τῆς δρκα 75. 76 = 76. 75 | τιούσης 75 καθαρισμονίας

HES. 28 Κόρινθος· πόλις Ἑλλάδος Ad 29 ἐπὶ τῶν τὰς λαταγάδες φιτούντων. [κορίννουσι· κονιοτὸν ἐγείρουσιν] ἀπὸ τῆς παρ' Εὐριπίδη (fr. 667) Σθενεβοίας τῷ Βελλεροφόντη ἐπίχεινούσης. ὡς δὲ Ἀτταῖος ἐν τῷ περὶ παροιμῶν, ἐπὶ τῶν διὰ κάλλος ὡς δ Βελλεροφόντης 30 κορίσαι· ὑψώσαι (κορθύναι) 35 κοριφωτα· γαυρούνειν (κορωνώντα) 48 κορούν· τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, ἡ κρικών (κορφωνη) Ad 49 ἥλιθος καὶ μωρός. Ἐπὶ γάρ τοῦ μωραίνοντος ἐτάπον τὸν Κόροιβον, ἀπὸ Κοριβῶν τιδὲ μωρὸν καὶ ἥλιθον μετάρχοντες, διν οἰονται τὸν Μυγδόνος εἶναι παῖδα τοῦ Φρυγός 52 κορωνίδας κακῶν· κεφαλαία κακῶν. καὶ [αἱ] εἰς ἀγάθον ὑπεροχάς 54 κορούνεται· ὑψόσται, κορυφούνται (3618) 57 κόρειον (Theocr. XI 60)· μικρὸν κοράσιον 58 κορσεύς· κορυέν 59 κοράφοις· ὑπολαργαῖος 78 κορυγγεῖν· κερατίζειν

κοροκόσμια· τῶν παρθένων [52]
κόρος· πλημμονή, χορτασία, τρυφή. παῖς. κά(λ)λυντρον. καὶ μέτρον τι σιτικὸν. καὶ πλέγμα μυρσίνης πεποιημένον (Lysipp. com.) [54]
κόρος· πλήθος (πάθος? T 221) ἀνθρώπων. καὶ τὰ νέα βλαστήματα. καὶ μέτρον κόρ(ρ)η· τράχηλος, ἡ τὸ ὄπισθι τοῦ τραχῆλου, ἡ κρόταφος [57—59]
κόρσας (Εμπεδοcl. 216)· αἱ τῶν ὄφρύων τοῖχες καταφέρουσαι εἰς τοὺς ὄφθαλμούς. ἡ γνάθου. ἡ κορυφαῖ. ἀλλοὶ δὲ κεφαλάς, ἐπάλξεις, μικροπαχῶνας. στεφάναι πύργων. ἡ κρόταφος. ἡ κλίμακες (3604)
τὸ κόρσακις· τράγος παρὰ Κρατίνῳ (fr. LXI). Άλιμος ἦκονεν ἀπὸ τῆς κόρσης. Κόρσας γάρ τῆς Κίλικίας
κόρση· κεφαλή. ἐπαλξίς. κλίμαξ. κρόταφος (Call. Dian. 78) (3604)
20 κόρσιον· ὥιζα τις. ἡ νόμασμα παρ' Αιγυπτίους τὸ κερσαῖον λεγόμενον
κορσίς· πυγὴ
κορσόν· κομόν
κορσοῦν· κ(ε)ιρειν
κορτεῖν· κροτεῖσθαι (—ιν καὶ ...)
κορσωτήριον· κονρεῖον
κορτερά (Dor. Aeol.)· κρατερά, ίσχυρά
κόρητην· Πάρθοι ἐσθῆτα καλοῦσιν, ἢν λαμβάνονται παιδεῖς εἰς ἀνδρας ἀριστόμενος
30 κόρτος· δὲ ἐν τοῖς κυστὶ. τὸ κρότος (κρότος?) Κορτύνοι· οἱ Ἀρκάδες· ἡ γάρ Κόρτες τῆς Ἀρκάδων
κόρυν· περικεφαλαία
κορυβαντιά· ἵτελετεῖ (ἐν τελετῇ ...?)
κορυβαντισμός· κάθαρσις μανίας
κορυβαντιώτης· μανιομένης, ἡ ἐπιθετικῶς δαμονιζομένης
Κορύβας· Ρέας λερένς [78]

- † κορύγης· κήρυξ. Διφοιεῖς
 Κορυδαλ(λ)ός (Arist. ΗΛ. IX 36, 5). ή
 πτηνὸν δῶσον. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. η̄
 κορυδός (Ατ. Ανν. 302), παρ' ἐνίσων
 Κορυδεύς· ὄνομα κύμιον. οὐτος ἐκωμφ-
 δεῖτο ἐπὶ δυσμορφίᾳ, καὶ οἱ παιδεῖς αὐτοῦ
 κόρυξα· μῆξα, κατάρρους. περὶ κεφαλὴν
 πάθος
 κορυδέρ· ἔσανει. μωραίνει
 κορυζῶν· μεμωραῖμενος [85, 86] 10
 κορυθαλός (B 816)· μαχητής, ἀπὸ τοῦ
 αἰολεῖν τὴν κόρυν, ὁ ἐστιν ἐπιστείν.
 η̄ ποικίλην ἔχων περικεφαλαῖαν. η̄ εὐκλ-
 νητος
 Κορυθαλία· δάφνη ἐστεμένη. τινὶς τὴν εἰ-
 ρεσιώνην. ἄλλοι δὲ ὑπεροροὶ (ὑπερβόρεοι τ?)
 θεόν
 κορυθαλίστραι (Lacon.)· αἱ χορεύουσαι
 τῇ Κορυθαλίᾳ θεᾶς (ν. κυριττοί)
 κορυθατα· περιδρομον· τὸν περιβόλαιον
 στέγανον [91]
 † Κορυθατα· αὐλήτραι
 κορυθοι· περικεφαλαῖαι
 κόρυθος· εἰς τις τῶν τροχιλῶν [95]
 κορυθοὺς· περικεφαλαῖας
 κορυθωτα· διεκτρυών (3709). † αἱ γενίδες
 [98, 99]
 κόρυμβα (I 241)· τὰ ὑπ' ἐνίσων ἀφλαστα,
 τὰ δικροστόλια, τὰ ἀκρα τῶν πρυμνῶν.
 τὰ ἀπίξυμένα πρὸς κόσμον τῶν νεῶν
 ἀκρα, καὶ ἐπικεκαμένα, ἡ ἐστι (κατὰ τὴν
 πρύμνην καὶ κατὰ τὴν πρώσαν
 κόρυμβον τὴν ἀπρόπολιν, ἐπειδὴ ἐφ' ὑψος
 ἐστι. τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὄφους ὄλην
 (Aesch. Pers. 659 Ηεροδ. VII 218), καὶ κα-
 θόλου πάντα τὰ μετέωρα, καὶ εἰς ὑψος
 ἀπατείνοντα κορυμβούς λέγουσιν, ὅθεν
 κόρυς, κύρβης, κυρβάσια
 κόρυμβος· δὲ κανόνις τοῦ δσπαράγου
 † κορυμβάσι (κορυβώμασι?)· περιδρόμοις, δὲ 40
 ώς συσπάται γύνηγαθος καὶ κεκρύφαλος,
 καὶ δεσμοί (-οις)
- κόρυμβος post 3727 35 Cf. κόρκορος
- κόρυμβος bis 94 Τιεζίνων? cf. Λύκος ει. Μυλάς 3700 κορυμβᾶ — ἐπικεκαμένα 1 μεταίσθα —
 διακτείνοντα 12 κορυπτόληπτον 14 Θριγγός 30 κορυφεῖ (κατερέφει?) 31 οἱ
 ...κορυφάτια post 3727 35 Cf. κόρκορος

- COD. 80 κορύδος 83 κορύξει 84 κορύγων 88 ὑπερορίθεον 89 —θαλλ—
 bis 94 Τιεζίνων? cf. Λύκος ει. Μυλάς 3700 κορυμβᾶ — ἐπικεκαμένα 1 μεταίσθα —
 διακτείνοντα 12 κορυπτόληπτον 14 Θριγγός 30 κορυφεῖ (κατερέφει?) 31 οἱ
 ...κορυφάτια post 3727 35 Cf. κόρκορος
- HES. 85 κόρυφα (N 188)· περικεφαλαῖαν 86 κορυθαῖκή (X 132)· τῷ τὴν περι-
 κεφαλαῖαν εὐκίνητον ἔχοντι, η̄ σίειντι, οἵον πολεμιστῆ 91 κόρυθες (M 160)· περικεφαλαῖα
 περὶ τὸ κάρα 95 κόρυθος, φαλόν (Γ 362)· περικεφα 98 κορυλλίτων· δρινόδος εἶδος
 (3350) 99 κόρυκος (κω—)· θυλάκιον, η̄ πῆρα 3708 κορυνίτης (H 9)· κορυνομάχος,
 δοπαλομάχος 15 κόρυς (M 184)· περικεφαλαῖα 20 κορύθασιν (B 273)· δολίζων. καὶ
 τὰ δύοια Ad 22 η̄ ὀπλίται 24 κορύτει· τῷ κεφαλῇ (ν. κορύπτει)

χορωνά· ύψηλά
χορωνεώς (Ar. Pac. 628). ἀμπέλου ή συ-
κής εἶδος

χορώνη· πόραξ. καὶ τὸ ἄκρον τοῦ τόξου,
εἰς δὲ ή νευρὰ δέδεται (Δ 111). καὶ ὁ πόλ-
κος τῆς θύρας. καὶ τὸ γέων (η 90). καὶ
δρυεον. καὶ λύθυς (μ 418). καὶ λάρος (Arist.
HA. IV p. 463). καὶ εἶδος στεφάνου

χορώνη τὸν σκορπίον· παρομία [αδ 39]

[40, 41] 10

Κορωνία· πόλις Βουιστίας

χορωνίδες (Hom.)· καμπύλοπρυμνοι τῆς.

καὶ οἱ ἐν τῶν Ιων (Stesichorus) πελεγυέ-
νοι στεφανοι. κυρίως δὲ τὰ βλαστήματα

χορωνιδένες (Cratin. fr. X p. 115). ὅ τῆς

χορώνης νεοτότος

† χορώνιος· μηνοειδή ζων κέρατα βοῦς

χορωνίς· καμπύλοπρυμνος. η στεφανίς

χορωνισταί (Rhodii)· οἱ τῇ χορώνῃ ἀγέ-
ροντες, καὶ τὰ ἀδόμενα ὑπ' αὐτῶν χορω-
νισματα

χορωνιστην· γαυριάν (3635)

ό

χόρωνον· πονηρό

χορωνόπονος (Theophr. VII 9)· πόα τις, ην

καὶ κορακόποδα λέγονται

χορωνός (Archil. fr. 38)· δρθόκερως ταῦρος

[52, 53]

χοεάλανον· τὸ βραχύ, καὶ τὸ δίκαιον

χοσάλεφοι· κόλαφοι, η κοσάλεφοι

χοσινόρι(ν)ος· εἰς κοσκίνουν κατασκευὴν

φίνος

† χόσκικοι· οἱ κατοικίδιοι δρυνθες (3810)

χοσκυλμάτια· τὰ τῶν βυρσῶν περικομ-
μάτια

χοσκυλματίοις (Ar. Eqq. 49)· κολακευμα-
τίοις. η παραλογισμοῖς. η λυμιδέρις

† χοσμᾶν· ἐρίζειν. δυρμοκείν (cf. κολιάν)

χοσμεῖν· τίθεσθαι

χοσμῆσαι· διατάξαι (B 553). στῆσαι. στει-
λαι

[63]

χοσμητής· ἐνταφιαστής. Κουριεῖς

[63]

χοσμίους· ἀνεπιλήπτους

χοσμιτάτη· εὐκαλλώσιτος

χόσμος· καλλωπισμός, κατασκευή, τάξις,
κατάστασις (Hippocr. I p. 112 K). στρατη-
γός κεκοσμημένος (Crel.). κάλλος

χόσμον· ἐμπύρωσις· δρχησις (Menipp. Ath.

629 E). η ὑπόθεσις

χόσμασθος· σκενὸς συμποτικόν, ἐφ' οὐ τὰς

λάταγας ἐβαλλον ἐρίζοντες

χοσάβους· κοττάβους

[72]

χοσμύβη· δεσμός. ἀνάδεσμα, η ἐγκόριβμωμα.

καὶ ὅπερ αἱ Κρῆσαι φοροῦσιν, ὅμοιον
ἀσπιδίσκων. καὶ περίσθημα Αλγύπτιον. καὶ
τὸ ἐγκομβούσθαι

χόσσυφος (Malro 87)· ὄνομα πτηνοῦ

χοσταῖ (Theophr. IX 7, 3)· κριθαλ (3773)

(κοστή· τροφή) cf. 3458

χόστος (Theophr. de odor. p. 416)· εἶδος
δρῶματος

χοστίας· κοιλίας, κόμορος

? χόσβατοι· οἱ ἐπὶ θυσιῶν τεταγμένοι (κά-
ταρχοι?)

[79]

† χοσώλυφος (γεώλοφος)· βουνός, ὄχθος,

ἀνάστημα γῆς. η σπέρμα (ἐπαρμα)

χοτέεις (Hesiad. opp. 15)· δργίζεται. καὶ
ὑπωπιῆ

30 χοτεῖν· διεχθραίνειν, χαλεπαίνειν

χοτεῖται· ἥηδονται, ἐπιθυμεῖται

χοτεῖτος (Γ 345?)· ὀργιζόμενοι [85—88]

χοτείει (Bocot.)· φθορῆ, ἥηλοι

† χοτίκας· ἀλέκτωρ

[91]

χοτίνος· δηρύλατος, η ὁ ἕξ δηρυελαίας στέ-
φανος Όλυμπιακός. φασὶ γὰρ αὐτὸν κότι-
τον εἶναι

χοτίξις· μέλους τι εἶδος

χοτίλλιν (Ephes.)· αλδοῖον ἀρδός (3213. 3550)

COD. 36 χορυνά 37 χορωνίας Post 42 ἀκρόφεια, τέλος

46 καμπύλος πρύμνη 47 διδόμενα 48 |ισων, γλαυρίων

λόγων? Ante 54] 70 χόσαβος 59 |ιέων, 64 κοσμητής Κ. ἐ.

δεσμός — κριθαλ 75 cf. δροστατ., γοιταί 76 κοστός — δράματος 77 κοιλίας Schweigh.

Ath. T. IV (IX) p. 637 80 βόθυνος (γεώλοφος?) 81 υποτιά 88 κοτήεις 89 κο-

τιεῖ, φθονεῖ 90 cf. κοττός, προκόπτα

45 κερατοβούς

46 κορακόποδα 51 κόρωνος (54 Κόσσα

χοτεῖτος)

52 κόρων (χορωνή)· τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς

ἐπίσθημα. [άκρωρεα τέλος

53 κόσσα· ἐπικεκαμένον τοῦ ὑμοῦ 58 κόσσα·

κριθαλ (κοσταί) 63 κοσμητάμενος (B 806)· παραταξάμενος

65 κοσμητορες (A 16)· ἡγεμόνεις

72 κοσούμπωτον (Exod. XXVIII 4)· χροσοτονεῖ

79 κοσούμβη· καὶ κόσσον

86 κοτεσσάμενος· μεμφάμενος, κολωθεῖς (E 177)

85 κοτέωνται (Δ 168)· ὄργυ-

χολωθεῖη (-θῆ) 88 κοτήεις· στέφανος ἐξ ἔλαιος (κοτειόεις?). η δργίλως διακείμενος (E 191)

91 κοτήλλονθα (Hesiad. Opp. 371)· τῆλονσα

87 κοτέσσεται (Θ 391)· η δργίλως διακείμενος (E 191)

92 κοττός, προκόπτα

94 Sic βιλλίν pudendum

HES. Ad 39 ἐπὶ τῶν δυσχερεῖσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων 40 κορῶναι (ε 66)·
ἄλλαι αἴνιαι, κολυμβίδες, τὰ περιφερεῖ σχήματα 41 κορωνίς· τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς
ἐπίσθημα. [άκρωρεα τέλος

42 κοτεῖται· ἥηδονται, ἐπιθυμεῖται

43 κοτεῖτος (Γ 345?)· ὀργιζόμενοι [85—88]

44 κοτείει (Bocot.)· φθορῆ, ἥηλοι

45 κοτίξις· μέλους τι εἶδος

46 κοτίλλιν (Ephes.)· αλδοῖον ἀρδός (3213. 3550)

(Κοτίνουσα· τὰ Γάδειρα οὐτως ἔκαλεῖτο)
cf. 3540

χοτίς (Hippocr. II p. 223 K)

χότος· ὄγρη, ἔχθρα, χόλος (A 82), ἐρις ἐμμορος, καὶ ἡ ἐγκειμένη ὄγρη εἰς κακοποίαν κοτταβεῖα· † πλινθεία, † ἡ ληφθητηλα, ἀμεινον δὲ νοεῖ ἐπαθλον τῷ ἀριστα κοτταβίσαρτι. † ἐπειτα γάρ τὸ καταπειρόμενον ἐν τῷ ποτηρῷ ἔχθροντες καὶ παιφόμενοι ψόφον ἀποτελεῖν. δὲ δὲ ἐπιτυχῶν μάλιστα 10 τῷ ψόφῳ ἐνίκα

κοτταβίζει· οἰνον ποτηρίῳ ἀναρριπτεῖ
† κοτταβία· οὐλόθροις

κοττάβινορ· ὑπόθεμα, Λάκωνες, ἐν γ̄ (φ̄)
οἱ κότταβοι ἐγίνοντο

κότταβος· λάταξ. Εὐρυπίδης Πλεισθένει (fr. 632). καὶ παιδιδ παρὰ Ἀττικοῖς, απὸ Σικελίας παραδοθέσα

κόττανα· εἶδος σύκων μικρῶν. καὶ ἡ παρθένος παρὰ Κήρηοι κοττάνα

κοττάρια· τὰ ἄκρα τῆς κλεψυρου

κόττειν· τύπτειν δορατεῖν (δόρατι;?)

κόττικοι· αἱ περικεφαλαῖαι

κοττίδικα· πλατάνη, κρόταλον

κοττοβολεῖν· τὸ παραπτηρεῖν τὰ δρυν

κοττή· ἀνάθροιν· ἐνδα οἱ ὅρνιθες κουμάνται κοττός· ὄφης (cf. προκόττα). καὶ ἵππτων

δὲ τινῆς οὐτως ἐλεγον

κοττυλοι· κατοικίδια, οἱ δρυνεις

κοττύ· τὸ φύσιμον ἐμφερες μύκητι

κοτύλη· εἶδος μέτρου. τὸ τρώγλη. η τὸ

κοῦλον τῆς ρεψός, καὶ πᾶν κοῦλον· θέν

καὶ εἰς ὅπερ ἡ τοῦ μηροῦ κεφαλὴ ἐμβαίνει

κοτύλη καλεῖται (Hippocr. II p. 110)

κοτυλήδων (Nic. Ther. 681)· πόσας εἶδος

[15. 16]

κοτυλήδωτον (Ψ 34)· πολὺ, ὥστε κοτυλη ἀρύσσασθαι

κοτυλιαῖα· μικρά· παρὰ τὴν κοτύλην

κοτυλίσκος (Arist. fr. III p. 1105)· κρατη- 40 ρόσκος, φ̄ χρώνται οἱ μύσται (Nic. Thysat.).

COD. 93 Rectius κοτίς 97 κοτταμία — ἀμέινω 98 cf. καταρίζει 3800 | τιος cf. Phavor. 1097, 49 1 λάδαξ — πληθεῖται — παιδεία 4 κοττεῖν 10 κοττυλαιοι — κατοικίδιαι (cf. κόσακιοι) Post 11] 3817 κοττύλαια 14 | ηδων 17 κοτύλη· θυτόν 18 μόνον Cf. π 2570 23 κούραμα, μέλαν 26 cf. γυγαί 29 κοντιβάτειαν — σιδηρίτην — ὄνιοι 33 κουρούνες 36 μελήνης 37 ὁροφήμαστο — ἀμφιβάλλει (cf. ἔγκον —) 41] post 3859 κουρίον 42 κουρεώνην, τὸν ἀκουντείην, η ἀκοτιλήν 43 γραφικῶ μαχαιρώ 44 ἐμῆ

HES. 3815 κοτυλήδόνες· αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι 16 κοτυληδόν, δφις (ε 433)· ἐπὶ τοῦ πολύποδος τῶν πλεκτανῶν. αἱ γάρ ἐν τοῖς ποσὶν αὐτοῦ κοιλότητες κοτυλη- δόνες λέγονται (cf. πρῆθμα) Ad 26 πάππων. η (κοκνάσων· πάππων; cf. 3303) 27 κου- δεών (A 220). Ἰακὼς τὸ κολεόν 25 κούραμι 28 κοντιβάτειοι (B 598). κόραι 28 κουρεώτεροι (A 315). νεώτεροι 39 κουρεάτωρ· τροφεύς, παιδοκράτωρ 40 κουρεάων (Ζ 217). παρθένων.

καὶ τὸ κοῖλωμα. τινὲς τὰ μόντα ποτήρια (οἱ κότυλοι), καὶ πλακούντος εἶδος (Hera- cleo Ephes.). η βόθρος, εἰς δὲ τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυμένων ἐνίβαλλον κότυνα· σκύβαλα

Κοτυτώ· οἱ μὲν Εδπολίς (fr. IX 450) κατέχθος τὸ πρός τοὺς Κορινθίους φορτικὸν τινα δαμόνα διατίθεται

κοῦνα (Cyprii)· ἐνέχυρα

τούναγμα· σκῆμα

κουνανᾶ· μέλανα. Λάκωνες

κουνάσαι (Cyprii)· ἐνεχριμάσαι (3223. 4766)

τούνηγδός· στηθεύς

τούκαχ [ad 26] κυκεώνα (Boeot. pro κυκᾶ?) [27]

κουλεός· εἰφοθήηκη

κουλυβάτειαν (Nic. Th. 589. 851)· κλητίαν (κλύβατιν?), τὴν σιδηρίτιν πόσαν, ην ἐξινην ἔνιοι

κουλιβίζει· η πίτις

τούκαμάσι· τὸ τῶν ὅρνιθων οἰκημα

τούνηημα· κόκων, η ὁ κύνων

κουνουπες (Cyprii, Thessali)· κάντωπες

κουνήιον· καμάρα η ἐπὶ τῶν ἀμάκην γυνομένη [25]

κουράνια· ἐκ μελίνης ἀλφίτα

κουράς· η ἐπὶ τοῖς δροφώμασι γραφή. δροφικὸς πίναξ. παρὰ δὲ Αἰσχύλωφ ἐν Μυρμιδόσιν (fr. 138) δημφιβάλλεται ἐν κυνράδι. ἐστι δὲ ἔγκουράς ὁροφικὸς πίναξ (3850)

[38—40] κούρειον· Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδη (fr. 122). τὴν ιμίοντος κόμιν ηρέθη πόλει.

τόμος γάρ ἐστι τοῖς βαρβάροις θυτοπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γέρος τῷ Κρόνῳ

κουρέων (Plat. Civ. 373 C)· τῶν τακοτιλῶν

κουρεύς· δρυς ποιός, ἀπὸ τοῦ φθεγγεσθαι ἐμφερὲς ηχῷ γναφικῶ μαχαιρῶν

κουρεστεις (Plat. Tim. 21 B)· μηνὸς τοῦ Πιανεψίωνος ημέρα, ἐν η τάς απὸ τῆς

- κεφαλῆς τῶν παιδῶν ἀποκείροντες τρίχας
Ἄρτέμιδε θύμουσιν [45]
- Κουρῆτες (I 529). τῆς μὲν δευτέρας συλλαβῆς περισπωμένης οἱ τὴν Πλευράτα κατουκοῦντες, διὰ τὸ κουρικῶν ἀνα(δε)δεσθαι τὰς κόμας. Κούρητες (T 248) δὲ προπαροξυνομένου τοῦ ὄνυματος τεινάντες καὶ ζήντος Κηρτῶν [47, 48]
- Κουρῆτων στόμα [αὐτός] [49]
- κουριάν· κομάν· κουρᾶς ἐπιδεῖπον [51]
- κουρίδες (Sophro). καρίδες, ἡ τὰς μικρᾶς ἔγχλῳρους, τὰς δὲ ἐρυθρᾶς καμμάρους [53]
- κουρίδιον· παρέθνηντο, καὶ τὴν ἐν παρεντίαις ἄρδην. Κακωτές δὲ κουριδιών καλοῦσι (τὸν) παρ' αὐτοῖς τετράχιρον Ἀπόλλωνα κουριζόμενος· ὑμεναιούμενος, διὰ τὸ λέγειν γαμουμέναις· σὺν κούροις τε καὶ κόραις (Aesch. fr. 42)
- οὐπερ ῥῦν παρεφθαρμένως (Didymus) ἐκκορεῖν λέγεται
- κουρίστων (χ 180). ἀκμάζων, τεάζων, νίος ὑπαρχων
- κουρίξ (χ 188). τῆς κόμης
- κουρίξ αἰνυμένους (epic. inc.). τῆς κόμης λαυδηνομένους· τὴν νεαρικῶν, παρὰ τὸν κούρον· η τῶν τριχῶν, παρὰ τὴν κούραν· η τῆς κόμης δηρίξ δρασσαθαι, λλαρ, καὶ βίᾳ. τικὲς δὲ ἀνδρικῶς καὶ νεαρικῶς κούριξαν· ἀπέκειραν
- κουρίστην· κουρᾶς δεόμενος, καὶ διαφίρειν φασὶ κομάν καὶ κουριάν. τὸ μὲν γάρ κομάν ἔστιν ἐπιμελούμενον τρίχας ἰχέων· κουριάν δὲ τὸ κατὰ συμφορᾶν ἄλλως καθεύει κόμην [61]
- κούρος· παῖς, νίος, υἱός ἀρρην, νεαρίας, νηπίου (<ος>) [63]
- κουρότερος· τεώτερος
- Κουροτρόφος (Call. Del. 276). παιδοτρόφος. ὑψὶ ξειρῷς ἡ Δημήτηρ (Ατ. Thesm. 300)
- † κουρῶν· πρέπειν [67, 68]
- κούταρον· τῶν † σπατητιών. τοῦ βοῦς η σάρξ ὑπὲρ τὰ ἄρδηα
- 50 κουρίαν 54 παρὰ δὲ αὐτοῖς τετραχεῖρ.. (cf. κυρακίας) 55, 56, 57 = 57. 56, 55 55 ὑμεναιούμενος υ. δ. τ. λ. (δε cf. φίξων) 58 κουριξατομένος — κόμης Post 59] 3841 κουρίον 60 δεομένων 72 βαθέα 73 μεταὶ 74 κομητικὴν 76 μεταὶ 78 ὁ βι 79 κονχίον 80] post 3873; cf. 2763 81 χῶν 82 ποτῆς; cf. στρόμβους 88 πλήθος 84 κοχυδέρειν 85 ὑπερβέτειν 87 κοχωτα 88 ὑδρεια
- 51 κουρίας 55 ἀπότοις τετραχεῖρ.. (cf. κυρακίας) 56, 57 = 57. 56, 55 55 ὑμεναιούμενος υ. δ. τ. λ. (δε cf. φίξων) 58 κουριξατομένος — κόμης Post 59] 3841 κουρίον 60 δεομένων 72 βαθέα 73 μεταὶ 74 κομητικὴν 76 μεταὶ 78 ὁ βι 79 κονχίον 80] post 3873; cf. 2763 81 χῶν 82 ποτῆς; cf. στρόμβους 88 πλήθος 84 κοχυδέρειν 85 ὑπερβέτειν 87 κοχωτα 88 ὑδρεια
- 52 κούρη (Hom.). κόρη 47 Κουρῆτεσ (I 547). Κορησίν 48 Κουρῆτων (I 545). ζήντος Κηρτῶν Λε 49 ἔδοντες εἰται μάρτεις θεστ[εα]ιφδὸν στόμα 51 κουρίας· δρωφικὸς πίδας (3837) 63 κουριδίης (A 114). ἐκ παρθενίας γαμετῆς 61 κούροις· παῖδες, νίοι (A 470), δραρενες 63 κουροτέροιος (Δ 316 φ 310). κούροις, νίοις 67 κοντατωδία (Math. XXVII 65). βοηθεία στρατιωτική 68 κοντατωδίας· τοῦ τῷ δεσμωτηριῷ ἐπικειμένος στρατιωτικής, ἡ συναγωγῆς 93 κοεῖ· αἰσθάνεται 96 κόν· εἰδός 58

χραᾶρα (*Lacones*)· κόσκινον. η ὄρυγμα
(*καιτα?*)
χράδρος· ό λάρος
χραγιον· σύνστριψια ἐν κεφαλῇ
χραγόν (*Ατ. Ερρ. 487* χραγαστικῶς)
Κράγον· κραγυῆν, βίσημα, καὶ ὄρος
χραγών· ἴνυδρος ξῶν, καὶ εἶδος καρίδος
(*Arist. Η. ΙV 2, 1*)
χραγγῶν· κίσσα
χραδαῖειν· κραδεῖειν, σειειν, τινάσσειν
χραδαῖ(ν)ει (*Aesch. Prom. 1049*)· σειειν, τι-
νάσσειν [3908]
χραδαῖινων (*Ατ. Ach. 965*)· διοίως;
χράδαλοις· κλάδοι συκῆς [11]
χράδεμνον (*Eur. Phoen. 1490*)· κάλυμμα.
στεφάνη, μίτρα, τὸ ἐπικράνιον στεφάνουσα
χράδη· συκῆ, κλάδος, καὶ ἀγκύρη, ἐξ ής
ἀνήπτοτο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαραις
ἐπιφαινόμενοι
χραδησίτης (*Hipponeas?*)· φαρμακός, ό τας 20
κράδαις βαλόμενος
χραδίς καὶ ραδίη· καρδία [16, 17]
χραδίς οὐ νόμος (*Πιρροπαχ*)· νῦν τινὰ
ἐπανύποτη τοῖς ἐκπειμούμενοις φαρμακοῖς,
κράδαις καὶ θροίς ἐπιφαδίζομένους
χραδίης τυρός· ό ὑπὸ τοῦ δύον τῆς κρά-
δης πησούμενος
χραδοφάγος· συκοφάγος, λαχαδοφάγος.
σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγροίκον [21]
χραίνειν (*Soph. OC. 449*)· τιμᾶν, βασι- 30
λεῖνειν
χραίτονας· πληροῦσι, παρέχουσι, τιμᾶσι.
βασιλεύοντος (*θ 391*)
χραίτων (*Soph. OC. 296*)· διοίως
χραίπαλη (*Ατ. Ach. 277*)· η ἀλό της χθι-
ζῆς μένης κεφαλαλγία
χραίπαλωσας· μεθυσ(άσ)ας;
χραίπνη· ταχία, ὄξει
χραίπνον· ταχύ, δέσυ [29, 30]

χραῖρα· η κεφαλή, [*ad 31*] καὶ ἀκροστόλιον
(3921, 3973)
χραῖροι· στόλοι νεῶν, μέτωπα, κεφαλαὶ
Κρακαλίδαι (*Aeschin. p. 68, 38, 43*)· τῶν
Κρισσαίων βασιλεῖς, η διάφορον γένος
κράματα· κερδομάτα
κραυβάτελος· ἔρως καὶ καπνός
κράμβαλα· μημεία
κραμβαλίσουσιν· καπνρίζουσι, κατασιείου-
σιν
κράμβη· ύάφαρος, καὶ ἔτερα λάχαρα [39]
κραμβίζον (*Πίρρος. II p. 782*)· τὸ κάντειον
κράμβων· καπνρόν τινα γέλωτα καὶ ἔρως
φασιν (4181) [ad 41]
κραμβότατον (*Ατ. Ερρ. 539*)· καπνωτατον
κράμβωτον· λετίνος τὸ ζῶν
κράνα· κεφαλή
κράναι· κρῆμαι τέλειαι, καὶ αἱ τῶν ὑδά-
τον, καὶ ἐπιτελέσας (*Aesch. Ag. 144*)
κραναής (*Γ 201*)· τραχείας
τὸ κραναούχορον· μοῖρα τις τοῦ λερείου
κραναόν· υψηλὸν, τρόχαζιν, (πλατύ, σεμνόν,
ἰσχυρόν, ὄχθωδες)
Κραναοῦντος· Ταρός
κρανασθν πόλιν (*Ατ. Αν. 123*)· τὰς Ἀθή-
νας ππό Κραναοῦ
κράνεα χηλευτά (*Petron. VII 89*)· πλεκτά
ἐκ σχοίνου, η ἀλλης τινὸς ςλῆς μαλάκια
?κραναή· τὰ προσκεκολλημένα συνίγγια,
εἰς ἀ τὰ πεπρά ζυβάλλεται
κράνεια· λεπτοκάρνα [34]
κράγεσι (*Ατ. Pac. 1257*)· περικεφαλαῖς
κρανέω· ἐπιτελέσω
κράνη· περικεφαλαῖς
κρανία· τόξον (*Eur. fr. 782*). εἶδος δένδρου,
περικεφαλαῖς (*Βοει.*)
κρανίσαι (*2272*)· ἐπὶ κεφαλὴν διπορρίθαι
Κράνιοι (*Thuc. V 35*)· τῆς Κεφαλ(λ)ηνίας
αύται τίσσαρες Κράνιοι

COD. 3901 Forte (*ἐπι*)χράνιον σύνστρεμμα· (τὸ) ἐν κ. 2. 3 χραγόρ, χραγυῆ.
χράγον, βοηθημα καὶ ὄρος 6 χραδεῖειν· κραδαῖειν 13 ἀγγυαῖς — ἀνίπτοτο 20 χρα-
δαφ[η] 33 κρι..ε.. βασιλεῖς 34 κράμβατα (33 προμβαλίσι! κράμβα· γέλως?)
δ

40 χραμβίον 42 cf. 4182 45 cf. κροῦται 48 cf. 3961 50 κράτδην — χρα-
53 |χάρια 55 κρανίσι 57 κράνηος περικεφαλαι 58 |λαία (*ad κράνια = κράτεα*)

ΠΕΣ. 3908 χραδαῖον ὁ μετενόν· σειώμενον (*P 524*), τινασσόμενον, ταρασσόμενον
11 χραδάστων (*H 213*)· σειων 16 κραδίνην ἔλαφον (*A 225*), δειλότατον 17 κραδίης
(*K 10*), καρδίας 21 κραδίρα· κεφαλή, καὶ ἀκροστόλιον (3931) 29 κραιπνούσι· ταχίειρ
(*H 671*), δέσιν 30 κραιπνότερος· ὁξύτερος (*Ψ 590*), ταχύτερος *Ad 31* η κροίσα
39 κράμα (*Tim. Locr. 95 E*)· κέρασμα, καὶ εὑκρατον *Ad 41* η τὴν κράμβην 54 κρα-
τέοθας (*I 622*)· τελέσαι, τελειώσαι

Κράν.ιον (Xen. Hell. IV 4, 4)· [ad 61] γυ-
μασίουν

(κράνοντες κεφαλή)

κράνος· περικεφαλαία [63]

κραντήρες· όδόντες (Arist. Π.Α. II 4)· οἱ
σύντερον φύσιμονοι, οἱ λεγόμενοι, σωφρονι-
στῆρες, οἱ δὲ τόπον Κεφαλληνίας

κραντήριοι· οἱ κρανίοντες, καὶ ἐπιτελοῦντες

κράξαι· βοήσαι, ἡγῆσαι

κράσος· ἐν φέτῃ γῆν σκάλλουσι, καὶ ή σκα-
λενομένη [ad 67] ἀμπελος

Κράπαθος· ή Κάρπαθος [69]

κραπαταλίας· ἀνεμώδης, καὶ δυσθενής, καὶ
δυναχρό λέγων. ἀμενον δὲ ληρώδης

κραπαταλοί· λιθίνες τινές

κραπαταλός· παρὰ πολλοῖς ὁ μωρός. ή
νόμισμα (Pheret. fr. IV p. 288) [73]

κράσις· κρέας, τινὲς δὲ κεφαλή (κράς Simm.
Rhod.)

† κράσιβολα· κόλλαβοι δερμάτινοι (2281)

κρασέρα· ἀλευρότητης [77]

κράσις· κέρασμα

κράσιεδα (Soph. fr. 558)· τὰ ἐν τῷ ἄκρῳ
τοῦ ἱμάτιου (κε)κλωσμένα φάμ(μ)ατα, καὶ
τὸ ἄκρον αὐτοῦ

† κραστήραι· διάκονοι γυναῖκες

κραστήραι· τῶν ἴνηλάτων αἱ κεφαλαῖ, καὶ
συμβολαῖ, καὶ τὰ ἄκρα [82—84]

κραταίας (Callim. fr. LXVI 1)· λιχνᾶς

κραταίγονον· βοτάνη μεθ' ἡς πλέκουσιν
κραταίγος (Theophr. III 15, 6)· δένδρον

κραταίγυάλοι (T 361)· στερροὶ κατά κύτη,
τουτέστιν τὰ ὄπλα [89]

κραταίλεων (Aesch. Ag. 667)· ἔδαφος ἐκ
σκληροῦ λίθου γεγονός

κραταίλεων· ή Νιόβη
κραταίόν (Aesch. Prom. 427)· λιχνόν [ad 92]

κραταίπεδον οὐδας (ψ 46)· λιθόστρω-
τον ἔδαφος

κρατεῖ· [ad 94] κρύπτει (sch. Aesch. Ch. 78).
κριεύει. [ad 94] ἄρχει

κρατεύει· δυνάμει [ad 93] [96]

κρατέοντα· κρατοῦντα, λισχίοντα [98]

κρατεροφύρος· γενναῖος [4000]

κρατερόδοντες· κρατερούμενοι
κρατερώματα· μίξις χαλκοῦ καὶ κασ(σ)υ-
τέρου [3, 4]

κρατευτάφων (I 214)· τῶν βάσεων, ἐφ' ὧν
οἱ ὀβελίσκοι τίθενται πρὸς ὀπτησιν [6]

κρατήρες· σιτλία, σκυφία

κρατηρίσκοι· οἱ τοῦ σφραγαλοῦ, καὶ μῆ-
κοντες (q. v.) λέγονται [9]

κρατιστα· καλδ. κρατούμενα
κρατιστεύει· δυναστεύει, κριεύει

κράτιστος· λιχνόδατος, δυνατότατος
κρατόδετον (σφενδόνην· δεδεμένην). τὰ
ἄκρα τῆς σφενδόνης (κεφαλάς ἐκάλουν)

[14—15a]
κρατύνει (Aesch. Prom. 150)· κρατεῖ

κρατύνεαθαι· ὀχυροῦσθαι

κρατυνάμενος· ὀχυρωσάμενος (sc. δρ-
χῆν)

κρατυνθέν· κρατηθέν, βεβαιωθέν

κρατυντήρια (Democrit.)· κατισχύοντα

30 κρατύς (II 181) [ad 21] [22]

† κραύγαρ· ὁ λιχνός

κραυγή· βοή. ή νοσημά τι παιδίοις ἐπιφε-
ρόμενον, ὁ καταβλάπτει [ad 24]. καὶ γάρ ή
γραῦς ἐριψία (col. 360, 12) ἀκρίς ἐστιν

ή λεγομένη βασκανία

COD. 61 κρα····ν 67 cf. κράφα, ἀγρίφη

75 κελλάρει· 76 κράσσεα, ἀλευρωτίς (3899)

78 κράτην· 88 κύτην 92 οὐδας προ λιχνόν

γενναῖοις 4001 | ὁδόντες 13 | φέδετον (3983)

HES. Ad 61 πλατύ, ὑψηλόν. σεμιών. λιχνόν, ὅρθωδες. καὶ ή κεφαλή. ή 63 κρά-

τύν· βασιλεύεις. Αδ 67 [μετέπλων η] 69 Κράπαθα (B 676)· τὴν Κράπαθα, νῆσον Ρόδων

73 κράρα· πέπονθε τῇ κεφαλήν (καρδιαρῆ). οἱ δὲ βωνόν πυρετός (Ar. ΗΑ. VIII 22, 2). καὶ

ἀκροστόλαις νεῶν (3931) 77 κράσιν (K 152)· κεφαλήν. καὶ κράτεεσφιν (K 156) 82 κρά-

στιν (Aristoph. fr. CXCV)· Αττικοί. διὰ τοῦ γε οἱ νῦν γράστιν φασίν· ἔστι δὲ ὁ χλωρὸς χόρ-

τος (Moeris) 88 κραστόδειον· σφενδόνην δεδεμένην· τὰ γάρ ἄκρα τῆς σφενδόνης κεφαλᾶς

ἐκάλουν (4013) 84 κράτα (θ 92)· κεφαλήν (μ 124). τὸ δὲ (προ)περιπλωμένον ἐστιν ἐπὶ τοῦ Σισυφου

προσηγορικόν (λ 597) Ad 92 ή λιθόστρωτος ἔδαφος Ad 94 μένει — δυνάμει Ad 95 κε-

φαλή (Γ 336) 96 κρατέει (A 79)· κρατεῖ, καὶ ἄρχει 98 κρατερός· λιχνόν (A 326),

δυνατόν (M 129) 4000 κρατερόφυρονς (δ 333)· βουληρόβούν (-ον) 3 κρατεράνυ-
ζεις (κ 318)· λιχνόν δύναγε ἔχοντες 4 κρατευτά· ὀβελίσκοι 6 κράτει· νική, ὅρχη,

ἴσουσιά 9 κρατί (E 743)· κεφαλή 14 κρατός (E 7)· τῆς κεφαλῆς 15 κράτος· βα-

σιλεία, λιχνός, δύναμις (I 25). δέξα· ἔξουσία (Hebr.) 15a κρατός λιμένος (I 140), τῆς

αρχῆς τοῦ λιμένος Ad 21 δέρχει, ἔξουσάξει (ἀδ κρατύει) 22 κραυαίσει· φροντίζει (κη-

ραίνει), ἐπιθυμεῖ (κροαίνει) Ad 24 [τοῖς παιδίοις]

71 κραπάταλλον 72 κραπάταλ-

78 κράσις 81 |ρει, τῶν ἐντ-

93 λιχνόν προ οὐδας 99 |φροσι·

24 γαῦς ἐριψικῆς

- χραυγίας· ἵππος, ὁ ὑπὸ χραυγῆς καὶ φόφου
ταρασσόμενος [26]
- χραυγός· δρυοκολάπτων εἶδος
† χραυγόν· ποιὸς ὄρης
- χραυρότερον (Plat. Tim. p. 60 C)· ἔηρό-
τερον [20]
- χραῦσσον (Cretice?)· τὸ πῦρ
- χράφα· φῶι κηπουροὶ τοὺς βόλους ἀπά-
γουσιν
- χρέαγρα· ἐν ᾧ αἱρεται τὰ χρέα (Ατ. Ερρ. 772). ἀρπάγη, καὶ λύκος, ἐν φῷ τὰ ἐκ τῶν
φρεάτων ἀνέλκουσι
- † χρέάνας ἐλπίδας
- χρέας· καὶ τὸ σῶμα ἔλεγον (Ατ. Ran. 190),
καὶ τὸ διδόμενον τοῖς Ἀρεοπαγίταις. ἡ γὰρ
ἐξ Ἀρέου πάγου βουλὴ χρέας ἐλμβανεν
[36. 37]
- χρεῖον (I 206)· ἀγγεῖον, εἰς ὃ χρέα βάλλε-
ται [39. 40]
- χρείττονας· τοὺς ἥρωας οὐτῷ λέγουσιν.
δοκοῦνται δὲ κακωτικοὶ τινες εἶναι. διὰ τοῦτο
καὶ οἱ παριόντες τὰ ἡφασι σιγῇν ἔχουσι μῆ
τι βλαβῶσι. καὶ οἱ θεοὶ δὲ. Λισχύλος Alt-
valais (fr. 10)
- χρείττονων· ἴναρέτων
- χρεῖσθαι· [ad 43], ἀρχων, χρατῶν, λαχύσθων
(Callim.)
- χρέκει· κιθαρίζει
- χρέκελος· θρήνος
- χρέκοντα· κερκίζοντα [47. 48]
- χρεμβαλιάζειν (Hermipp. fr. V p. 391).
κογχύλια καὶ δόστραχα συγκροτούντας εὐ-
ρυθρών τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς δρχον-
μένοις
- χρέμβολα· ἐφ' οἷς τὰς χρόκας ἐντυλίσσου-
σιν αἱ γυναῖκες
- χρέμνον (Boeoli)· κρόμνον
- χρέξ· κορυφαῖα. καὶ ὄρνεσν (Arist. ΗΑ. IX
1, 17) τι, ὁ τοῖς γαμοῖσιν οἰωνίζεται (Ευ-
φορ. p. 41). τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τριχός
(κρεωδαῖτης· ὁ δαιτρός) 4269
- χρήγην (A 106)· ἀγαθόν, ἀφέλιμον, ὑγιές
(Hippocr. I p. 238 K)
- χρήδεμνα· τὰ χειλῆ
- χρήδεμνον· ἐπιβόλαιον, ὃ ἐστι κεφαλόδε-
σμος (X 470), φῶι χρῶται αἱ γυναῖκες. κατὰ
μεταφορὰν καὶ τὰ τείχη λέγεται κρή-
δεμνα (Π 100); στεφανίς. καὶ κόσμος
τοῦ κρήδεμνον· κεφαλόδεσμον (X 470) [57]
- χρήνην· ἀπετέλεσεν, ἐτελείωσεν
- κρηθεῖν· κακολογεῖν (cf. ἀκρηθῆς)
- κρηθμόν (Callim. fr. LXIV). λάχανον
- κρῆτα (Phileb. Ath. 645 D)· σῶδια
- κρήτην· ἐπίκοπον, κρεοδόχον λίθητα
- κρημνοβάτης· τευροφάτης
- κρημνός· ὄχθος, ἰξοχὴ πέτρας, καὶ ὅρους
βάθος, χάσος
- κρηνάγχη· δρχῇ ἐπὶ τῆς ἐπιμελείας ὑδατος
[67]
- κρήνη· πηγή, ὑδωρ ἀγάγματον [69]
- Κρηνιᾶς· τοὺς Κεφαλλήνας τινες
- κρηνισθεῖν· καρηφαρῶν
- κρηνοφύλαξ (Athen.)· ὁ τὴν κρήνην φυ-
λάσσων
- κρηπιδων βάθροις (Eur. Tro. 16)· βωμῶν
κρηπιζεῖ· υποβάθρῳ, θεμελίωσις (Herod. I 93),
ὑπόδημα. λέγεται δὲ καὶ τὸ περίθεμα τῶν
ἐγκύτων πλακούντων. καὶ περὶ τὴν ἀρχι-
τεκτονίαν τῆς κτίσεως, ἐφ' οὐ οἱ στυλοβά-
ται. ἀπὸ ταύτης οἱ ποιηταὶ τὰς καταρχὰς
καὶ θεμελίους λέγουσιν
- κρήσαι· κεράσαι, ἐπιχέας (ε 254?)
- † κρησίαι· καλλίονες
- κρησίαι· αἰδεῖ· ἐν Σαμιακῇ θυσίᾳ ἡ λέξις
φέρεται. δῆλον ὅτι μέρη λερείων λέγεται
Κρήσαις· Κρητικάς, ἀπὸ Κρήτης
- κρησφύγετα (Herod. V 124)· τὰ πόδες τῆς
χειρὸς στεγνά. καὶ ὄχυρωματα. σπῆλαια.
διαλαγδάνοντες τόποι
- 40 Κρῆτα τρόπον (Simonides)· τὸ παιδικοῦς
χρῆσθαι [81]

COD. 30 ποιῆσει 31 τὸν πυρετόν, cf. 1921 41 κακότυχοι — βλαβοῦσι — αἴτραιας
42 ἀρετῶν 46 κρέκαντα, κερκίζοντα 46 κρέκαντα 52 οἰωνίεται — ἐπίτροχος 58 κρήνεν
60 κρηθμόν 62 κρήνην, κρεψι· Forte κρήνην Laconicum est 66 λάγγη 70 κρη-
νίας 73 καὶ βάθρων 74 περὶ θεμάτων — στυλοβάται 78 κρήσας, κρητικός 80 κρητά
τόπον — παιδικήν

HES. 26 χραυγάζει· βοῦ (col. 308, 32), καλεῖ 30 καυροῶς (L. ΚΛΗΡΟΣ)· ρόσος
μελισσῶν, ὅταν σκάληκας καὶ (d)ράχνας ποιῷσθ 36 κρέατα (y 33), χρέα 37 κρέασι
(M 311). συμποσίοις 39 κρεοῦσσα (X 48). καλλιστεύουσα (non Callim.) 40 κρεισσον
(ξ 182). κρείττον, βέλτιον, καλλισ 43 βασιλεύων (B 609) 47 κρεμώ· κρεμασθ
(H 83?) 48 τοῦ κρεμῶν· ἐκρέμασσα 57 κρήνην· τέλεσσον, ἐπιτελείωσον (A 501) 67 κρη-
νῶν (-έων H 129). πηγῶν, ὑδάτων 69 κρήνην, ἐλδωρ (A 41. 604). τελείωσον τὸ ἐπι-
θύμημα 81 Κρήτηθεν (Γ 233 Call. Del. 309). ἀπὸ Κρήτης

κρητήρ· δέ φάρυγξ· καὶ τὸ οἰνοχόον ἀγγεῖον
κρατῆρας· τοὺς κρατοῦντας [84]
κρητήριον· ἐπίχυσις· κατακρῆσαι γάρ
τὸ καταχέαι [ad 86]
κρητίζειν·
Κρητικόν (Eupol. fr. XXXVI p. 560)· λα-
τίδων λεπτὸν καὶ βραχύ· τὰ γάρ τουτα
Κρητικά ἔλεγον· καὶ γένος ὀρχήσεως
Κρητικὸν μὲλός (Cratin. fr. X p. 144).
οὗτον Κρῆτες θυμοὶ ἐλέγοντο ἀπὸ Κρητῶν. 10
καὶ γένος ὀρχήσεως
κρῆ (δ 41 al.)· κριθή· εἶδος δαπέδου. ἡ γέ-
νος τι
κριθόδεμεν (Stratt. fr. III 7 p. 781)· γελᾶν.
Βοστία δὲ ἡ λέξις
κριβάνας (Alcman)· πλακοῦντάς τινας
κριβάρος· ὁ βαύρος τῶν κριθῶν. κριθαῖς
γάρ τὸ πρότερον ἔχωντο, καὶ βαύρους τὰς
καμίνους ἔλεγον. καταχρηστικῶς δὲ καὶ σ
λέβης
κριγύδανον· πελτη, δεπτίς
κριγή· ἡ γλαῦκη (Hipponact. fr. XXXIX)· οἱ
δακμοῖς, εἰδῶλα
κρίδον· ὁ κριός κριός
† κρίεις· ὁ χειδὼν
κρίξεις (Menand. fr. CCXCV)· ὁδὺν αὐλεῖ
κρίξειν· πεκράγειν [99. 4100]
κρίθα· κριθινον· καὶ ἵππου ἀρρώστημα
κριθή· πυρὸν. ἡ τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόρον. ἡ
φθαλιμος ἐπανάστατις παρὰ λατροῖς (Pir-
post. III p. 436)
† κριθόγυιτον· τὸ ἀπόθρημα κριθῆς
κριθόκανον· σπέρμα μελανθίφοιον
κριθοφυλακία· ἀρχῇ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς
τῆς κρηθῆς ἡ σίτου
κριθῶν· ἐπωνύμον αὐδροκιδῶν
κρίκα· κρίκον
κριθῶν δχλος· ἐν Τροφωτίρ (Cratin.).
παρίθηκε δὲ παιχνῶν τὸ ἀγρύνιον
κρικάδεια· τὸ ἱεράλλαξι τοὺς δακτύλους 40
ώσπερ † κριθοῦντος

COD. 82 κρητηρά 83 κρητῆρας· τοὺς ἀκρατοῦντας? 88 κρῆται 89 κρή
90 κριάδεμεν γεννᾶν 94 κριγή 4101 κρίθα Confundit κριθαὶ εἰ κριθᾶ 6 κρι-
θον 9 κρικαδίαν — φυτούς (cf. ἐγκρικάδεια) 15 κριμνίτης? 17 κριμνὸν Suid. 18 ῥίγε
(cf. κριμνεῖ) 26 κρίναι 35 χωρικῆς (cf. εὐκρινῆς) 40 ὁ τῶν — ὄργανον ἀσπίσιον —
κριοῦς

HES. 84 κρατῆρας στήσασθαι ἐλεύθερον (Z 523)· εἰλέθασι τῷδε λιγὸν ἀλευθε-
ρίας ιστάναι τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι. Ad 86 ἐπὶ τὸν φύεδοντας καὶ ἀπατῶν. ξέπαντον δὲ
τὴν λέγειν ἀπὸ (τοῦ) τοὺς λικῆτας φύεσται εἴραι 99 κριζὸν (>τόν)· ἐπίλεκτον, διάφρον
4100 κρίξας (κρύξας)· φύσα, κρίξα 12 κρῆ λευκόν (E 196)· κριθῆ λευκήν 13 κρῆμα
(Rom. III 8)· ἀνταπόδοσις θεοῦ 18 κριμνεῖ· ἔρροιγε, πέφοικεν (κρυμώσσοει?) 23 κριτά-
μενος (Δ 696)· ἐπιλέξαμενος 24 κρίνας (Z 188). χωρίσας Ad 27 εινοὶ κρι-
τόμεθα ἀντὶ τοῦ μαχομένα· ἡ διαλεγόμεθα (4133) 30 κριθέντας (Y 141)· χωρισθέντας
38 κρίον (I 206)· ἀγγεῖον 39 κριθόντων (Θ 31)· βασιλευόντων

κρίκεν (Π 470?)· ἐψόφησεν, ἐτρισεν
κρίκος· αἴρος, ἔνθα ἡ κώπη εἰσέρχεται
[12. 13]

κρίματα· ψῆφοι, δίκαι
κριμνῆστις· πλακοῦντος εἶδος;
κριμνός· λευκάς τινας βοτάνας
κριμνός (Callim. fr. CCCV)· ἡ κριθή [18]
κρίνας· ἀνθὴ καλλίπνονα εὐθωμάζοντα. ἡ μάδα
(Attici). ἀμεινον δὲ Θυμιάματα ἡ τὸ + μέλι
φυρατὸν ἦδε τὸ λευκόν
κρίναι (Thuc. VI 39)· τάξαι. χωρίσαι. δοκι-
μάσαι δικάσαι. ἐπιλέξασθαι
κρίναιμι· ἐπιλέξαιμι
κρινάμενοι· ἐπιλέξαμενοι [23. 24]
κρίνατο· ἐπιλέξατο. ἐδικασεν
κρίνε (Aesch. Eum. 433)· δικάζε. καὶ τὰ
δρμοια
κρίνειν· ἀριθμεῖν. χωρίζειν. ἀτακρίνειν,
συγκρίνειν [ad 27]
20 κρίνεις· διαχωρίσεις
κρίνη· διεκρίθη. ἐχωρίσθη [30]
κρίνη· κνίδη (3139; κνίφη· κνίδαι?)
κρίνομαι· δικάζομαι
κρινόμεθα· μαχόμεθα. διαλύμεθα
κρινομένον· ἀναιρομένος, ἀποθηκον-
τας
κρίν(ο)ν· τὸ ἔηρόν. τάσσεται καὶ ἐπὶ πτω-
χοῦ, καὶ νεκροῦ, καὶ ἐπιπτωκότος. καὶ
σχῆμα χορικῆς ὀρχήσεως (Apollophanes)
κρίνοντες (B 446)· διαχωρίζοντες
κρίξαι· τὴν κρήσιν, φωνῆσαι [38. 39]
κρίξις· ψάλπον πολιορκ(ητ)ικόν (Xen. Kili-
VII 4, 1). καὶ τὸ τῶν προβάτων ἄρσεν.
ὅργανον ἀσπίδων. Ἀθηναῖοι (Hegesander.)
δὲ τὰς τραχείας κούχας καλοῦσι κρείους.
καὶ παρὰ Ταραντίνοις τὰ μεταλλικὰ ἀνα-
γραφεται κριοῖς. καὶ παρὰ τοῖς πραγτετόσι
μέροις τοῦ Κορινθίου κίονος
κρίξις ἀσελγόκερως· ἡν ἐν τῇ ἀκροπόλει
κριός· δρακείμενος μήγας χαλκοῦς. ἀσελ-
γόκερων δὲ αὐτὸν εἶπε Πλάτων ὁ κωμι-

κέδες (p. 688) διὰ τὸ μέγαν εἶναι, καὶ συναρμόμει αὐτῷ τὸν τε δούλον ἵππον τὸ γάρ ἀσελγὲς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου ἔταττον οἱ παλαιοί, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου· καὶ γάρ ἀνεμον δεσελγῆ λέγουσιν, φίς Εὔπολις (p. 669). μεινον δὲ τὸν ἀσελγόκεφων δέξεσθα εἶναι τὸν κυρίτοντα, καὶ οἰονεὶ ἐξυβρίζοντα τοῖς κέρασιν

κριός (τὰ τροφεῖα ἀπ(ε)τισε· παρουμά [ad 42]

κριόν διακονία· ὅταν προ(σ)τάσσωμεν παιδία διακονήσαι, λέγομεν· δώσω σοι εἰ τύχοι διστραγάλους, ή ἴσχηδας, καὶ δικρίσ οὐν ἐπει, ἡ τατέλειψε τοῦ ἀστραγάλου σοι δώσω

κριόφραγος· θεός τις, φίς κριοὶ θύνονται [43]

Κρισαῖς Κρός [ad 46] [47]

κριεῖαι· τάξεις ἱππικαὶ

κρισίν· ἀκόλουθιαν

κρισίς· ἀνάκρισις

κρισσός· ἡ ἐν ταῖς δρυσὶ γυνομένη διάφυσις, ὅθεν ὄνειρον δὲ ιέξος, ἡ ἐν τοῖς ἀρθροῖς διάφυσις οὐκηρὰ καὶ ὁρθός

† κρισμοὶ· φυλάκιον

κριτάν (Dor.)· κριτήν

κριτανός· τέρμαθος

κριτές· ὄδόντας [56. 57]

κριτές· ἀριστος. [ad 58], ἐπίλεκτος

Κριθῶν (Αρ. Αγ. 645)· διότι δήμουν. ζστι γάρ δι Κριθεὺς δήμος φυλῆς τῆς Ἀντιοχίδος

κροαίνων (Z 507 O 264)· τοῖς ποσὶ κρούσθων.

δὲ ἐπιθυμῶν

† κροβάντιον· πόλον

Κρόβυνδοι (Herod. IV 49)· γένος Θρακῶν [68]

κροιός (Cyprii)· νοσάδης, δαθενής

Κροισεῖοι στατήρες· τινά (.....)

κρόκα (Hesiod. opp. 538)· κρόκην

κρόκη· πέμπατος εἶδος, ἡ φοδάρη κρόκκαι (Lycophr.)· παραθαλάσσιοι ψῆφοι κρόκαλαι· ψῆφοι, ἀκταὶ ἄμμος κρόκαλον· τὸ πανοῦργον παιδίον κρόκοδειλος· τὸν τύλην, καὶ τὸ γῶν, καὶ τὸ Νεῖλφ, καὶ τὸ χερσαῖον κρόκοντεπλος (Θ 1)· κροκοειδῆ λιάτια ἔχουσα

κρόκος· τὸ τικρότον. ταὶ ἀλεκτρυνόντες οἱ τὸν τρόχηλον τοιούτον ἔχοντες τὸν τικρόν κροκοτάτας· γώνια τι τετράποντα Αἴθιοπικόν κροκούδες· γωφάλα

κροκούλευμός· τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκούδας πλολέγειν τὰν λιάτισιν [77]

κροκούς· ἡ τέχιδνος βοτάνη κροκοκάθης· τινὶς ὡς δυσλύτων ὄντων τῶν ἐπὶ τῆς κρόκης δεσμῶν, ἔνιοι δέ, ὡς κρόκου φυομένουν ἔκει τινὲς δὲ κροκώδη, ἐκ κροσσῶν νευστραγμένων

20 κρολιαῖς (Lydi)· πλησιαῖς θάττον κρόμβος· δι κόνδυλος, καὶ δι καπυρός κρομβίτατον· καπυρώτατον. κατακεκούδυλωνένον κρόμμυνα (Eupol. fr. V p. 550)· τὰ κρομυοπάλα [84]

Κρόνια· ἔορτη ἐκατομβαῖνος μηνὸς Κρόνφ

Κρονίδαρ (Lacon.)· πολυετής κρονικαὶ λῆμαι (Ar. Plut. 581)· παρὰ τὴν παροιμίαν γέγονε, τὴν χύτραις λημᾶν καὶ κολοκύνταις, ἐπὶ τῶν ἀμβλυωτότων

Κρόνιον· ἔορτήν, ἡ παλαι.. κρόνιππον (Ar. Nubb. 1070)· παλαιόν

Κρονίσιας· παλαιός ἀνθρώπους κρονιώτερα (Plat. Lysid. p. 112, 17)· ἀρχαιότερα

Κρόνοι (Com. inc. CCCXIb)· παλαιοί

Κρόνον πυγή· τὸ δραχαῖον καὶ ἀναισθητον κρίας. διότι τοῦ Κρόνου

COD. 41 τὸν κρείττονα καὶ 42 πλάττουσιν 54 κρόταμος Diod. II 156 55 κρίτας 59 κρωσθεῖς δι 62 κροβινδοί 65 κρειτίσεοι, 66 ἡ κρόκη 70 κροκαλεῖτο, π. Cf. κρωκαλέον 72 ἔχοντα 76 κροκούλευμος — κρύκυδας 79 κρώσσων 80 Col. 294, 13 81 cf. 3941 Confusa sunt κρόμβος, κρομβός 82 Cf. 3942 83 αν., τὰ κρομμωπωλία 91 κρογικ] 93 κέρας

HES. Ad 42 ἐπὶ τὸν ἀχαρίστων ἔστι. τὰς φάτρας γάρ οὐτοὶ πλήττουσιν [οἱ κροῖ] 45 Κρίσα (B 520)· πόλις Φωκίδος Ad 46 ἡν πολυθρέμματος. τούτῳ φασὶν ἐγχελυν ἐπιφαινούμηντα κατ' ἔτος τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων ἀφραπίζειν, καὶ τὸν Κρίσαμιν ἀνέλειν. φαινούμηντο δὲ ἐν τῷ (αντρῷ) ὅπα κλεῦσαι καταθάψαι αὐτὴν, τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα παγυενεὶ (cod. ἡ) ἀπόλεσθαι 47 κρίσεως (LXX)· δοκιμασίας 55 κριτήριον (Daniel. VII 10. 26)· δοκιμαστήριον, δικαστήριον 57 κριτικός ἐνθυμήσεων (Hebr. IV 12)· διακρίνειν λογισμούς Ad 58 ἐπιλεγμένος (II 434) 63 κρόβαλος· ὁ ὄμαλλος τῶν παιδίων, καὶ αἱ τρίχεις τῶν αἰδοίων 77 Κροκύλια (B 633· βοτάνη 84 κρόμμυνον· τὸ πρωτὸν ὁ φον τῷ πότῳ (A 629) προσφάγον· ἐρεθιστικὸν τοῦ οἴνου, τὸ δρυπὸν κρόμμυνον

- †**χροντᾶς** κατασήπεται
Κροντίδαι μάντεων γένος [96]
χρόξ· κρόκη [98]
χρόσσας (M 258)· κλίμακας καὶ προκρόσσας ἀλλας ἐπ' ἀλλας. τινὲς δὲ τὰς κεφαλίδας τῶν τειχῶν, η̄ προμαχῶνας, η̄ στεφάνας τῶν πύργων, η̄ τὰς κρηπιδώματα, καὶ γάρ χρόσσους ἄχρι νῦν, τὰ κατόπιν τῶν λιμανίων. ὅ καὶ βέτιον. καὶ γάρ τὸ δυρα τῆς κλίμακος ἐγίνωσκεν δὲ Ομηρος, καὶ οὐδέποτε η̄ πολεμικὰ ὄργανα
χροσσούς τὰ κάτω τῶν λιμανίων τὰ δαματώδη
χρόσταλλος (Cyrill.)· εἶδος νέλου
†χρόστινα· φυλακτήρια [4203]
χροταλίζειν χρούει ταῖς χερσίν
χρότλον (Ατ. Nubb. 260 Eur. Cycl. 104). περιτριψμα. κρότημα
χροταφίς· οὐδηλη σφῦρα †άκμῃ, (ἐκ) τοῦ ἔτερου δέξι ἔχουσα, ἐκ δὲ τοῦ ἔτέρου χρόταφον 20
χροτεῖν χρούει
?χρόταφος· κρόρη
χρότημα (Eur. Rh. 499 Soph. fr. 823)· ἐπὶ τῶν δολίων τύσσεται
χροτήσεις· τυπήσας ταῖς χερσίν [11]
χροτήσουσιν· ἐπανέσουσι
χροτητά (Ευρ. fr. 470)· ἐκγεγλυμμένα. εὐτετακτα. ἐπιτετρημένα
χρότοι (Plat. Legg. 700 C)· εὐφημία, ἐπαινοῦντοι [15]
χρότοις· οἱ κροτῶνες
†χροτονία· σταφυλὴ. αὐλίς
**χρότων· οὐτω καλεῖται, ὁ τινες κίκις Alcyon, οἱ δὲ σησαῦν ἀγρίαν (Hippocr. II p. 865), καὶ τὸ ζῶον τὸ ἐν κνῳ καὶ βυνοὶ γινόμενον (Ατ. ΗΑ. V 17, 9), ἀλλοι δὲ πυρσός (πύος? (Hippocr. II p. 267))
χροτώνη (Theophr. I, 6)· τὸ ἐπιγινόμενον τοῖς δένδροις, μάλστα τῇ ίλαιῷ
χρότωνος ὑγιέστερος (Menand. p. 161)**
- χρονερ'. (Lacon.)· τοῦ φοβεροῦ
 †**χροῦμαι· μύξαι** (3705)
χροῦναι· τὰ ἀφορά δένδρα (ι. e. γρῖναι)
χροῦναι· κρῆναι τέλειαι (3945)
χρονοί· κεῖθρα, ὀχετόι, ὑδάτων ἐκβολαὶ
χρονοφόρον· οὕτα καλεῖται τι τῶν ἐν ταῖς γανσίν [27]
χρούπανα· ξύλινα ὑποδήματα (Cretin. fr. CLIII). καὶ κλεῖς. καὶ χρονέρηια καὶ χρονερήιοφόρος, δύοις
χρονπάτλας· κλεῖδας
χρονερήιούμενος (—υμένους?)· τὰ ξύλινα σανδάλια χρονέρηια λέγεται, καὶ ὑποδήματα ξύλινα, μεθ' ὧν τὰς ἐλαῖς πατοῦσι. θέλει οὖν δηλοῦν, τοὺς τραχεῖς πόδας ἔχοντας
χρούπτετα· ύψηλα η̄ ξύλινα ὑποδήματα, η̄ γυνακεῖα
?χρύπτειν· σκώπτει (col. 707, 28)
χρονισιδημῶν (Ατ. Εργ. 859)· χρονισμέτρων. διὸ τῶν ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατώντων
χρονισμετρεῖν· ἐλλιπῶς μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς. οἱ γάρ φαύλως μετροῦντες συνέχρου(ον) τὰ μέτρα εἰς τὸ ἀποπίπτειν τὰ μετρούμενα. ἐντεῦθεν καὶ τὸ παραλογίζεσθαι παραχρούνεσθαι φασιν
χρονισής· ἐλλιπής (e. c. μέδιμνος)
χρονισθυρον· μέλος τι οὐτως ἐκαλεῖτο
χρονισιν· τὴν ὑπόκρισιν, τὸν παραλογισμὸν. καὶ μουσικὸν δύομα [ad 37]
χροῦσις· τὴν πρὸς τὸ λεγόμενον ἐν ταῖς δητήσεσιν ἀντίρρησιν καὶ παράκρουσιν οὕτα φασίν
χροντεῖται (scrutatur)· κοκκύζει
χρυβάξειν· ἀποκρύπτει (4657) [41. 42]
χρυβῆλος· κρυπτός πύργος
χρύβεις· νεκροί
χρυβηλα· νεκυσία
χρυβήτας· τετελευτηκότας
χρυερήν· ψυχράν. κρυσταλ(λ)ώδη

COD. 95 Κρητίδαι Phot. 178, 15 Κρεοτίδαι Th. Bergk. Pind. N. VI 41 97 χρόκος
 99 χρόσσαι. κρόσσας, κλίμακας ἄλλας 4200 χρωσσούς — ἔμαι| 1 θέλλον 6 χροταλος
 a pr. m. μοταλον in χρόταφος 8 χρούς 9 cf. μυλόστατον 18 χρόττα, ἐκπλαμένα —
 242, 7788 et x 3671) 18 κικαλ αιγύνων — σισαύν (ζῶον est χρότων) 28 cf. ἀμφίλινα
 33 χρονισμετρεῖν — δαντώντων 34 λετρούμενα 35 χρονισής 36 |ορις, μέρος τι
 39 |ιχίζει

IHS. 96 Κρόντωνας· διοίσος (4215) 98 χρόπιον· ἀξίνη διστομος; (278. 4275)
 4203 χρόδας πύργων (M 258)· τὰς ἀναβαθμίδας τῶν τειχῶν 11 χροτήσατε χειρεσ (Ps. XLVI 1)· ἐπανέσατε ταῖς χερσίν 15 †χρότονες· δύοις (4196) 27 χρονισθν
 (d 454). θενάρατων Ad 37 καὶ † τῶν πρὸς τὸ λέγειν ἐν ταῖς δητήσεσιν ὑποχρούονται
 41 χρύβδα (Σ 168)· κρυψμέτως 42 χρύβδην (λ 454)· λάθρα

κρυσερόν· φρεσικτόν· μισητόν· ἀραιδές· φορεόν· ἐλευκόν· οἰκτρόν· δεινόν· χαλεπόν· πονηρόν· κακόν· δυσχερές [49] κρυμμός· ἡ κρυμμός· πάγος· φύχος· μέγα γέγος (Eur. fr. 683, 3) τὸ κρυμμαῖς (-ώσσαι)· λίγη· πίφρικε κρυόσσεσσα (E 710)· φλυκτή· μισητή· τραχεῖα [58] κρύος (Aesch. Sept. 834)· λίγος· φύχος [55] κρυπτεύομα (Eur. Hel. 511)· ἐνεδρεύομα κρυπτάδιος· λαθραῖος [58, 59] κρυψανδόν· κρυψίως κρυψῆ (Soph. Ant. 85)· λαθραί· ἀδήλως· κρυπτῶς τὸ κρυψίους· ὑπούλους κρυψίους (Xen. KII 1 6, 19)· δόλιος· πατοῦργος κρυψίον· φρικώδους κρυψύλος (Thuc. I 6)· ὁ μαλλὸς τῶν παιδῶν, ἢ ὁ κόρυμψος τῆς· ἐξ πλοκῆς γάρ ἔτιν ἀγνηγεμένη ἀπὸ μέσου τοῦ μετώπου ἐπὶ τὴν κουφήν· οὐτω δὲ καὶ ὁ ὥγτωρ Ἡγύοπος, καὶ τὸ δήγος ἐκαλεῖτο Κρωβύλος (Aeschin. 9, 35, 10, 31). καὶ ὁ μαλλὸς τῶν αἰδοίων Κρωβύλον τὸν ἕενγος· παροιμία [ad 67] κρώζειν· ὡς κόραξ κράξειν [69] κρωκαλέον· παιδίον πανούργον (4170) κρωμακέειν· κρημνώδες (ν. κλω—) κρωμαξ· σωρὸς λιθων Κρωμαν· πόλις Παφλαγονίας (B 855), καὶ τὸ Θεσσαλίας [74] κρωπίον· δρέπανον. τινὲς δὲ διὰ τοῦ βαρώπιον (4265) κρωσσοῖς· ὑδρίαι, στάμναι, λήκυθοι

COD. 51 cf. 4118 εἰ στιβιᾶν 57 ἀρχαῖς; 60 κρυφάνδων 62 κρυψίους Συρ. κονφίους? 65 κρόβον 66 κροβαλδὸς ὁ δμαλὸς — κρόβουλος καὶ δμαλὸς 67 κροβύλον 71 κρωμακέεν, κριμνώδες 73 Κρώμυρα 75 κρόπιον — κρύπτων (4198) 77 κρωτᾶν ερ (Lacon.) οἱ (?) 80 κτανεῖν! καίνειν?) 83 κτάσθαι 84 ονεῖται 87 πυντῆς 4305 κατεχομένοις ἐπιφέρουμεν 6 κτήδων, τριώδους (Phot.) 8 χρήματα 9 βοσκημάτα

HES. 49 κρύμα (E 488)· εἶναι· 53 κρυόσσεσσα ἴσχη (E 740)· ἡ φρίκη καὶ φοβερός βοή· 55 κρυπτάδηρ (Z 161)· λαθραίς, κρυψιμαίς 58 κρύσταλλος (ξ 477)· τὸ πεπηρός ὑπὸ κρύους 59 κρύψαλον· σαβάκανον (κεκρύψαλον· σαβάκανθον) Άδ 67 ταττομέρη ἡπὶ τοῖς ὑπερβαλλούσῃ κεχρημέροις πονηρίᾳ. μετεγνεκται δὲ ἀπὸ ποροροσκοῦ τύρος 69 ρωβετής, ὁ δερτος 74 κρόψηει (Ατ. Αν. 2)· κράξει (οτρο κρώξεις· κεράξεται) 78 κτά (Φ 236)· ἐκτείνει Αδ 79 [κτάντη] 83 κτάσθαι (Ο 558)· ἀγαρεύηται. κτανθῆναι 85 κτάτεσσι (Ε 154)· κτήμασι 89 κτεάτων (Greg. Naz. C. XVI δ p. 104 Dr.)· κτημάτων 90 κτέαρ (Greg. Naz. C. XVI 6 p. 104 Dr.)· διδρος· κτήμα· γέρας· σκεύος 91 κτεάτεσσι (Ε 154 al.)· κτήμασι, κτημάσιν (Greg. Naz. C. XVI 7) 92 κτείνει (ι 408)· φορεύει, διταιρεῖ 97 κτενώμεθα (Α 667)· διαρρούμεθα 4300 κτέρας (Κ 216)· κτήμα 10 κτηνωδέστερα· ἀλογώτερα (cf. Nicet. David p. 3, 13)· κτήνη γάρ τὰ ἀλογα· 12 κτή-

σις (Prov. VIII 18)· πλούτος 13 κτήτορες (Act. Ap. IV 34)· οἰκι κτήσται

τὸ κρωτάρεροι· βάνασσοι πολῖται· καὶ ἔξελευθερῶται [78] κτάναι· φονεύειν, δρελεῖν κτάνειν· κτένειν κτάνθεν· ἀπώλοντο κτάρα (Callim. fr. XXXVIII 1)· λχθῆς βραχύτερος πάτων (v. ἄκταρα) [83] κτάται· φνέται [83] κτάτο· ἐπίταπο: ἀπέθανεν (κτάτο) 10 κτεανήχης· πένης κτέανον· κτῆμα [89—92] κτείς· κτένιον κτεατίσασθαι κτένας (Aesch. Ag. 1694)· τοὺς τῶν κειφῶν καρποὺς καὶ τῶν ποδῶν· καὶ τὰ [ο]τηγῆ· μεταφέροντες ἀπὸ τῶν εἰς τὰς τρίχας ἐπιτηδείων κτενῶν· λέγουσι δὲ καὶ τὰς τωτιαίας πλευρᾶς κτένια· τῶν κιθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκώνες λέγονται [97] κτενωτή· ὑφαντή κτενωτὴν τρίχα· τὴν ἐφαπτίδα. κτενωτὴν τὴν ὑφαντήν, τρίχα δὲ ἐπεὶ τὰ ἐριτρίζειν εἰσὶν τῶν προβάτων [4300] κτέρεα (a 291)· ἐτράφια κτέρες· νεκροὶ· καὶ δικτεριστοὶ οἱ ἀταφοι κτέριζεν· κτῶμαι· τὸ σκυλεύω. ἐταφάριστο κτερίσαι καὶ κτερίζαι (a 291)· θάφαι, ἐταφίσαι κτερίσαι (—σματα?)· πάντα τὰ εἰς τιμὴν τοῖς κατοιχομένοις ἐπιφερόμενα κτηδῶν· τριόδους κτήματα· πάντα τὰ ὑπάρχοντα κτήνεα (Call. Dian. 125)· βοσκήματα κτήνη (Aesch. Ag. 122)· χρήματα [10] κτησάμενος· λαβών. ἔχων κτήσαμεν [12, 13]

κτισθέα (Κ 335). γένος περικεφαλαίας. καὶ
κτίς δέ ἐστι ὁδὸν ὅμοιον γαλῆ, οὐ τὸ
δέρμα εὑθετον εἰς περικεφαλαίας. τινὲς δέ
φασι δορὰν λύκου
κτιλεύσασθαι η̄ κτιλώσασθαι· συλη-
θῆναι (συνεθίσαι?)
κτιλίς· τιθασός. πρόπ. ἡγεμών
κτίλων (sch. Pind. P. IV 31). συνήθη
κτίλος (Γ 196). δὲ προηγούμενος τῆς πολ-
μῆς κρίσις
Κτιμένη· κατφιεμένη. καὶ πόλις Θεσσαλίας
κτίμενον· τὸ οἰκούμενον
κτίσαι· ἰδρυσαι. οἰκίσαι (sch. Aesch. Prom.
815). ἀργασθαι [22. 23]
?κτίτερος· κτίστης
κτίται (Eur. Or. 1621). κτίστορες
(κτιώ). κτιώ. θήσα. ἀπάρξομαι. ποιήσω
κτυπεῖ· τῇ χειρὶ προύνει [28]
κτυπία· δὲ ἵπαλάμιος τύπος
κτυπίσων· τῶν ἐπικρουμάτων τοῦ θαλάμου,
δὲ ἐπικτυποῦσιν ἔξωθεν, ὅταν συγκατακλί-
νηται τῷ νυμφίῳ ή γημαμένῃ
κτύπος· φόρος. βροντή
†κτύναι· η̄ κτίναι· χωρῆσης προγονικῶν
ιερεών. η̄ δῆμος μεμερισμένος
κτωμένοις· κεκτημένοις
κύαθος· σταγῶν, μικρὸν μέτρον. η̄ ἀντλη-
τήμον [35]
κναίνων· ἔγκυος ὥν [39]
κναμενειν· κληροῦσθαι
Κναμίτες· δὲ τάγκος καλούμενος
κύαμος· σύσπινον. [ad 40] η̄ ὁ κλῆρος. καὶ
τὸ ὑπὸ τὴν θηλὴν τοῦ μαστοῦ πρῶτον
συνιστάμενον γάλα. καὶ τὸ Αἴγυπτιον
(Hippocr. II. p. 850 K) κιβώτιον λεγόμενον
καὶ καλούμενον (κολοκάσιον?)
κναμοτρόχη (Αr. Eqq. 41). ἐν ταῖς διαφη-
φίσεσι κνάμοις ἔχοντο καὶ ἐλάγχανον
κνάμφ, καὶ τοὺς τὸν λευκὸν κνάμον λα-
βόντας εἰληχέναι ἐνόμιζον

κνάμφ ἐκκλησιαστικῷ· φήμφ
κνάμφ πατρίφ· Σοφοκλῆς Μελεάγρφ (fr.
370), οὓς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κνά-
μενόντεων. διεκλήθον(ν) δὲ αὐτάς κνάμφ
καὶ δὲ τὸν λευκὸν λαβάν ἐλάγχανεν. διά-
γει δὲ τὸν χρόνον, οὓς καὶ ἐν Ἰνάχφ (fr.
268), κναμοβόλως (-ολῶ σε?) δικα-
στὴν [44-46]
κνανέων (Heriod. Opp. 497 = 528). Μαύ-
ρων, Αἰθιόπων
κνανόν· εἶδος χρῶματος οὐρανοειδές
κνανόπεξα· μελανόπους (cf. A 628)
κνανός· θαλάττιον ύδωρ. καὶ δρυς (Ar.
HA. IX 18, 3) [51]
κύαρη· τὸ τῆς φαρίδος τρίμα (Hippocr. II
p. 97). καὶ τὸ τῆς κάπης τοῦ μῆλου
Κύάρη· η̄ Αθηνᾶ
†κνβάθδα, αἷμα. Αυαθούσιοι
Κύβαβος· θεός (Combabus)
†κνυβαῖζοντες· λάσωνες [57]
κνυβάσαι· καταστρέψαι (cf. γυβᾶ)
?κνύβας· συρός
κύββα· ποτήριον
κύβεθρα· τὰ τὸν μελισσῶν (cf. σιμβλαι)
κνβεῖον (sch. Aeschin. 8, 22). τόπος, εἰς δὲ
συνήσαν κυβεύσοντες· δὲ νῦν τὸν δεξιόν
Κύβελα· ὅρη Φρυγίας. καὶ ἀντρα. καὶ θά-
λαιοι
Κυβέλη· η̄ μήτηρ τρῖν θεῶν
30 κνβερνῆ (Menand. p. 213). ιθύνει. διοικεῖ
[66]
κύβεσις· κύβισις· πήρα
κνβεῖσαι· παῖξαι. [ad 68] χλευάσαι
κνβετήν (Soph. fr. 862).
σοφὸν κυβεντήρ, ἀλλὰ μη στένειν τύχην
τὸν τοῖς κύβοις χρωμένον. ἐπιστήμην γάρ
τιν εἶδόκουν τὸ [δέ] δεξιῶς χρῆσθαν. ἐπι-
στημονικωτέραν τὴν πεπτελαν τῆς κυβείας
ἐνόμιζον
40 †κνβέβις· γάλλος. κιναίδος. μαριάν (4639)

COD. 21 οἰκῆσαι 26 θύσω ^(80 κτυπιῶν) 33 οὐ β' 40 μεστοῦ 41 εἰνηχέναι
42 ἐκκαστικῷ Post 42] 39. 38 43 καὶ ὅταν λ̄ [50 δρυῖς κνάνος] 52 τρίμα 62 κν-
βεῖον — σύνλεσαν κυβεύσοντες — τόπος δεξιός (63 θαλάμαι?) 65 θύει 67 η̄ Cf. 2594.
2600 69 τυχεῖν

HES. 22 κτίσμα (Sirac. XXXVIII 45). ποίημα, οίκοδόμημα 23 κτίστης (LXX).
ποιητής, πλάστης 28 κτυπίων (H 479). κτύπων. βροντῶν 35 κνδθοντος (Exod. XXV 29).
σκαφωθία. σάφρια σιδηρᾶ, οἰα κύαδος. δέχεται ὑγροῦ τινος οὐγγίλας δύο 39 κναιστεωμά-
γριοις· βασανισταὶ Ad 40 φάρα με 44 κνανέη (Ε 345). μελανη. φαιά 45 κνανέησι
(A 528). φαιᾶς. μελανᾶς 46 κνάνεος· μέλας. σκοτεινός· ἐλέλικτο δράκων (A 38) μέλας
ἐν τῷ ἀναφορᾷ 51 κνανοχαίτης (Y 144). μελανόθριξ. Ποσειδῶν 57 κύβ., τὸν ἐν-
θουσ...ντα, η̄ τὸν Ἑρμῆ (κνήθην — κνύθον) 66 κνβερνήσεις (I Cor. XII 28). προνοητικαὶ
ἐπιστομαὶ (-ῆμαι) καὶ φρονήσεις Ad 68 ταβλίσαι.

κυβηθεῖ· θεοφορεῖται. κορυβαντιᾶ
Κυβήθη· ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφρο-
δίτη καὶ Φρυγῶν (Charon Lamps.).
[v] παρ' ὧ καὶ Ἰππωναῖς φησί·
καὶ δύσακονος Κυβήκη καὶ Θρησκη
Βερδίν
ἄλλοι δὲ ἀρτεμιν καὶ ύποδήματα (—ά τι?)
παρὰ Ἄρκασιν
χύβηθος (Cratin. fr. IX p. 65). ὁ κατεχό-
μενος τὴν μητρὸν τῶν θεῶν
κυβῆικὸν τρόπον (Com. an. CXLV) (4536)
κυβηλιστάς (—ικτές)· καὶ κοράλους + τὰς
κακούργους λέγει
κυβῆλες (Lycopt. 1170). μάχαιρα. ἀμεινον
δὲ πέλεκυν, φ τὰς βούς καταβάλλουσι
κυβηλίσας· πελεκησαὶ· κύβηλις γάρ δὲ πέ-
λεκυς [77. 78]
κυβηλίτες· τινὲς τὴν τυφοκνήστιν φασιν.
ἔπαιξεν δὲ ὁ Κρατίνος (p. 198) παρὰ τό·
χαλκίδα κικλήσκουσι θεοῖ, ἄνδρες δὲ 20
κύμασιν
† κύβη· κυρευτήν
† κύβηνα· ακήνωμα [82]
κυβησίαν (κύβησιν?). πήραν
κυβησίαν δα· ἐπὶ κεφαλήν, ἢ τὸ φορεῖν ἐπὶ
ῥώτου, ἢ κατὰ ρώτου (2599)
† κυβισίς· κήλη
κυβητίζω (κυβηστάξι?). ἐπὶ κεφαλήν δίψω
κυβιτίζω (Epicharm.). τοῖς δυκώσι πλήττει
κυβιτόν (Sicili.). ὁ ἀγκών
κύβον (Aith. 114 A). τετράγωνον (ἀρτορ)
κύβος· πάντα τετράγωνον. ἡ σχῆμα γεωμετρι-
κόν. καὶ ἀριθμός τις. καὶ φὸι οἱ κυβευταὶ
χρωταί. ἔκαλετο δὲ τὸ βόλον σχῆμα.
καὶ παρὰ τοῖς μεταλλικοῖς κύβοις. καὶ οἱ
Σαλαμίνιοι λέγουσι κύβον τὸ τοῦ ἱερῶν
σημεῖον, Πάφιοι δὲ τὸ τρύπλιον. (ή οὐφύς)
κυβωλα· δυκώτα. [ad 91] ἡ μεγάλα οστά,
καὶ φλέκρανα (4719) [92—94]
κυδάγχας· μάχας. λοιδορίας

κυδαγχόμενα· λοιδορούμενα
κυδάζει· ταράσσει. λοιδορεῖ
κυδάζεσθαι (Aeschyl.). λοιδορεῖσθαι
κυδαίνει· τιμῆ, θαυμάσει. ἐγκωμιάζει
[4400]
κυδαίνεται· δοξάζεται, σεμνύνεται
κυδαίμη· ἔνδοξος, τιμή
Κυδαντίδαι (Hyperides). δῆμος τῆς Πτο-
λεμαΐδος φυλῆς [5]
κυδαζόμενα· λοιδορησθέμενα
κύδηρο· τάφος (2451)
κύδαρος (Antiphon. fr. LXXXIX). νεὼς εἰδος
κυδάτετεν· ἐπιφωνεῖν
κύδεη γαῖσιν (A 405). τῷ καθ' ἑαυτὸν
δξιώματι (γαυριῶν)
κύδηνεν (Ψ 793). ἔδόξασεν. ἐμετεώρισε
κατὰ διάνοιαν
κυδιάνειρος· μεγάλους καὶ ἐνδόξους τοὺς
ἄρδες ποιούσα [12]
κυδιαῖς· τὰ διηθή τῶν δδότων
κυδιμος· ἐνδόξος, σεμνός, τίμιος (cf. Greg.
Naz. C. VI 21 p. 221 Dr.)
κυδιμων (Pind. Ol. XIV 34). τὰ αὐτά
κύδιον (Eur. Alc. 960). κρείτετον, αἰρετά-
τερον [17]
κυδιστε· [ad 18] σεμνή, τιμιώτατε
κύδρος· κύκρος
κυδομός (K 523). πόλεμος. θόρυβος, τα-
ραχή
30 κυδοδοπᾶ (Ar. Pac. 1152). ταράσσει, θο-
ρυβεῖ, κυκῆ [22]
κυδος· δόξα, ἀρετή, τικη, τιμή, ἀριστεία:
λοιδορία, κακολογία (κύδος)
κυδρή· [ad 24] σεμνή, τιμή, ἐντιμος
κυδρός· ἐνδόξος, καὶ τὰ ὄμοια. γαυριῶν.
πεποιθώ. (Ἴων) Εἴνητιδαι (fr. 13). τσυγ-
κούνη Καλλίστρατος πεποιθώς [26]
Κύδωνες (γ 292 Call. Iov. 45 D 197). ἐντος
κυδώνιον· μέγα, καὶ ἀξιόλογον. ἡ ἀπατη-
λόν, δόλον. λοιδορον (Aeoles). καὶ τὸ
ρυτίδης

COD. 71 κυβῆκαι — κορβαντιᾶ 71a κυβήκη — πλόναξ καὶ υπ... Ἀρκάσιν ante [v]
72 κυβητος 73 κυβηλίς 76 πελεκῆσαι 79 κυβητέλες — τυφοκνατιῶν — θεῶν — κι-
βηνδῖν 82 h. e. κύβηνδις (pro κύμινδις)· γλαῦξ (83 κιβᾶ, πίστα, νύστεις κιβητοῦ κινητῆ)
90 κυβος — μεταλυοῖς cf. 4391 et Simarist. Aith. IX 399 A 91 κυβλα, καλα. ἡ οσφύς
ἡ μ. ησολέκρατα 97 κυδάσσει (4408) Tarentini? Post 98] 4404 4409 κυδηγαιτιών
10 κυδηγηνεν· ἐμεταιθόρησε 12 ἡ — δοξάζουσα 21 κυδοδοπει (cf. Ιδούδοπει) 25 ευ-
ρυτίδης

HES. 77 κυβηητήρ, πηδήτας (Eur. Phoen. 1158). τινὲς ὄρχηστας ποικίλονς 78 κυ-
βηηκή· πραγματεία. κιβεύμα 82 κυβήγαις; γλαῦξαι (4401) Ad 91 [η οσφύς] 92 Κυ-
δαθηναῖς· ἐνδόξος Ἀηρατας 93 Κυδαθηραῖος· δῆμος τῆς ἀριθῆς τῆς Ηαρδιωνίδος ἐν
δητοῖς 94 Κυδαθόν· ομοίος 4400 κυδάναν· τὴν γλαῦκα (4382) 5 κυδαῖ· αρετή
12 κυδιανείρος (Z 121). τῇ τοῖς ἀρδασ δοξάσουν 17 κυδιότων· σεμνυνόμενος. καιοστ
(O 266). δόξῃ ἐπαρθέμενος (Z 509). Ad 18 ἐνδόξοτατε (A 122) 22 κυδομένην (Iob. XXVIII
25). θορυβων, ταραχῶν Ad 24 ἐνδόξος (Σ 184) 26 κυδύλιεν· ἐνδόξον (κυδίμων)

- μῆλον. Κυδωνία δὲ πόλις Κρήτης. καὶ τὸ φυτόν (Arist. fr. CXXVII)
- κυέει· λύκυμον, ἐν γαστρὶ ἔχει
- κύει· ἔγκυμων ἔστι, γεννᾷ [31]
- κύεσσαν (Dor.)· κύουσαν [38]
- Κυδικηνοὶ στατῆρες (Dem. 914, 11) [ad 34]
- κύνημα (Plat. Civ. 461 C)· τὸ κατὰ γαστρός.
- καὶ η προβολὴ τῶν φυτῶν (3229)
- κυνηρόν· ἔγκυον, ἀπλαόν, βλαστόν
- κυνήσατο· ἐν γαστρὶ ἔσχεν [38] 10
- Κυνέρεια (Pesioid. Th. 198)· ἡ Ἀφροδίτη.
- καθ'· Ὁμηρος μὲν τὸν ὅτι προσέκυρος
- Κυνθήροις, ἢ ὅτι κευθόμενος ἔχει ἐν ἁντῃ
- τὸν πάσης ἐρωτικῆς φύλας ἔξηρτημένον τὸν
- κευτὸν ἴματα, ἥγουν τὸν ποικίλον. ἢ ὅτι
- οἱ ἐρώτες ἐν αὐτῷ κρύπτουσι τὸν ἐρωτι-
- κὸν πάθος
- κυνηγενέσι· (Callim.?)· χρυψογενέσιν
- Κύνθηρα (Pherecr. p. 322 Thuc. IV 53)· νῆ-
- σος Κρήτης. καὶ πόλις Θεσσαλίας (Φαλασ-
- σατ?), τινὶς δὲ νῆσον πρὸ Μάλεου. Μάλεον
- δὲ ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς [42]
- κυνηρος (δίκης Thuc. I. 1)· ἀρχὴ τις τὰ
- ξενικὰ διοικοῦσα
- Κύνθηρος (Dem. 1011, 12)· δῆμος τῆς Παν-
- διονίδου φυλῆς
- Κυνήρων· Ἀφροδίτης ἡ πόλις (Κύνθηρα)
- κυνθυστής· ἔξωλης (4627). ἐνιοὶ δὲ πεποῆ-
- θεῖαι τὴν λίξιν φασὶν ἀπὸ Κύνθου τῆς
- νήσου· ἀπόλεσθαι γὰρ αὐτῇ ὑπὸ Ἀμφι-
- τεύσων (Aristot. Zenob. IV 83)
- κυνθυνύμον (Antimach. ElGud. 352, 7)·
- [ad 47]
- κυνθόν· τὸ ἀκνον φάρμακον. καὶ πολύ-
- κυνθνα πολύσπερμα. κυνθόν γάρ τὸ
- σπέρμα
- κυνθώδεος· δυσόσμον
- κυνητατα· οἰκτρότατα (4619)
- κυνίσκει· συλλαμβάνει
- κυνίσκεται· ἔγκυος γίνεται
- κυνή· ταράσσει τὰ καθηγαρά ἀλφιτα (x
- 234 i)
- Κύκαλα· δῆμος τῆς Αιαντίδος φυλῆς
- [55. 56]
- κυνή (Dor.)· ταράσσει
- τυκνή καναρά· τάραχος [59]
- κυνήθραν· ταραχήν [61]
- κυνηθεων· ταραχῶν [63]
- κύκκαρος· τὸ ἐλάχιστον
- κύκλα (E 722 al.)· οἱ κύκλοι. τροχοί. η
- χοροί
- κυκλάζει· κύκλῳ περιέρχεται
- κυκλαίνει· στρογγυλοῖ
- κυκλάμινος· πόα τις ὑπὸ τῶν φύσιοτέρων
- [69. 70]
- κυκλήσομεν (H 332)· ἀνάσομεν, ἐπ' ἀμα-
- ξῶν κομιοῦμεν
- κυκλικοὶ αὐλοὶ· οὐτῷ τινὲς ἐκαλοῦντο. elev
- 20 δ' ἀνὸν χοροῖ
- κυκλιοδάσκαλον (Αρ. Αν. 1403)· κύ-
- κλιον χορὸν διάδασκοντα
- κυκλικοὶ χοροὶ·
- Κυκλοβόρος (Αρ. fr. inc. LXXXVI)· ποτα-
- μός. τινὲς δὲ καράδοραν μετὰ φύσου φίουσαν
- κύκλοις· τροχοί. ὄφθαλμοι (Soph. OT. 1270)
- κύκλος· περίθολος. καὶ ἐν ἀγρῷ τόπος,
- ἐνθα σκεύη καὶ σώματα πιπάσκονται καὶ
- ἐν ταῖς κωμῳδίαις ὑπότροχον τι κατα-
- σκεύασμα, καὶ παρὰ τοῖς γεωμέτραις ἐπί-
- πεδίον σχῆμα ὑπὸ μᾶς γραμμῆς περιεχό-
- μενον. καὶ εἶδος Ιππασίας
- κυκλοτερές (Δ 124?)· περιφρέρες. ἐπικαπές
- κυκλούσις καὶ τροχούς· τὰ τείχη. τρο-
- χὸν δὲ τὸ τείχος, ὡς Σοφοκλῆς Πρακτεῖ
- (fr. 208). Κυκλώπιον τροχόν
- κυκλοφορούμενος· κατὰ κύκλον φερό-
- μενος
- τυκνηλογάλων· γλίσχων, σμικρολόγων

COD. 31 κυήσας (39 Ησίοδον μὲν οὖν?) 41 προμαλέον προμαλέον 43 κυθη-

ροδη 46 κυθμώλης — κύδουν 47 ἢ τοῦ ἀν 49 εἰ. τοκυδα 53 ἢ τὰ 57 κυκεῖ

62 κυκησ, κυκέσων, ταραχῶν 68 κυκλάμερος 71 κυπλείσομεν 72 κύκλειοι

73 κυκλειον, δ — κυκλειον 74 κύκλειοι 78 κυκλω| 79 ἡρακλέα κυκλώπιον

HES. 31 κυέουσαν (Ψ 266)· ἐμβρυον ἐντός ἔχουσαν 33 κυζιθμός (π 163)· ἡ δασ-

τῆς τῶν κυρῶν βοή (4578) Ad 34 διεβοήστο ὡς εὐ κεχαραγμένοι. πρόσποντον δὲ ἡγ γυναῖκος

δ τύπος 38 κύθεν (y 16)· ἐκμυψεν, ἐκάλυψεν 42 Κύθηροι (H 268)· τὸ ἐν Κυθή-

ρων Ad 47 αἰσχρὸν αἰλός ἔχοντος. ἢ οὐ ἄν τις ἐπικρύψει τὸ οὐρανοῦ διὰ τὰς συμφορὰς (καὶ)

τὰς πράξεις. ἢ ἀξίου κεκρύψαντο 55 κυκεώ (Plat. Civ. III 408 B)· κυκεώνα (Moer.) 56 κυ-

κειτω (A 623)· πόμα ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκέμενον φαρμακίας, ποτὸν δηλητηρίου 59 κυ-

κηθήγητην (A 129)· ἐταράχθησαν, δύκιτος 61 κυκεώ (x 290)· κυκεώνα. ἐξ οὐρου καὶ μέλιτος

καὶ ὑδατος καὶ αἴφτων ἀναιμηγμένον πόμα. κατὰ ἀποκόπην τῆς να συλλαβῆσι. τὸ δὲ αὐτὸ

καὶ μετὰ τοῦ κυκιώ (Δ 623) 63 κυκήσωμεν (Η 332)· ἐπανάκτησον 69 κύκλετε·

ἀκούσατε (κέκλυτε) 70 κύκλευσον (κυκεών)· εἶδος πόματος ἐξ εἰδῶν συγκέμενον

- Κυκλώπων ἔδος (Trag. adesp. fr. 212).
ἐπειδὴ Κύκλωπες ἐτείχισαν τὰς Μυκήνας
Κυκλώπων (πον § 5). χαλκέων
κύκνος (Callim. Ap. 5). ὄρνεον [85]
κυκνύιζα· γλυκεῖα κολόκυντα
κύκνον· τὸν αικύόν (eucumis)
κυκλῶν· ταράσσων. ἀναζέων [ad 88] [89. 90]
κύλα· τὸν ὑποκάτω τὸν βλεφάρων κοιλώ-
ματα. τὰ ὑπὸ τοὺς ὄφθαλμους τῇ μῆλα. τὰ
ὑπώπτια (4505. 4515)
κυληθῆις· κολοβή (4511)
τεκνλικία· ηδιάτοις ἐπὶ τόπον. Τόφες
κυκλικήντον αἷμα· φές τὸ κοτυλήρευ-
τον, οἷον πολύ
Κυλικράντων· Πολέμων (fr. LVI) φησίν,
ὅτι τοὺς ὅμους κεχαραγμένους ἡσαν κύλικες,
οἱ δὲ τοὺς ὑπὸ τῇ Οἰτῃ Ἡρακλεώτας ἀπό
τενος φύνομασθαι (Hermipp. fr. IV
p. 97) [96. 97]
κύλιενδροι· τὸφεις. καὶ σφραγίδος εἶδος
(Plin. h. n. XXXVII 5). καὶ ὄλμοι (q. v.).
καὶ λίθοι στρογγύλοι [99]
κυλίεις· κοτύλη, ποτήριον
κυλίχνη (Arist. fr. XI p. 1153). φιλητ. καὶ
ἡ λατρική παιγίς
κυλιχίδες (Achaei fr. 14). πυξίδες. ἀλλοι
λιβανωτίδες. ἔτεροι ἀγγεῖα κεραμεῖ. ἀλλοι
κύλικας. ἀλλοι πυξίδας λατρικάς (Hippocr.)
κύλλας· σκύλας. Ἁλεῖοι
τε κύλλαροι· ὑπώπτια (4491. 4515) [4506. 7]
κυλλάραβης· δίσκος. οἱ γυμνάσιον ἐν Ἀργείοις
κυλλαστεῖς (Arist. fr. I p. 1047). ἀρτος τις
ἐν Αλυπτῷ ὑποξίζων ἐξ ὀλύρας [10]
τεκνλιγήβην· κολοβόντα. οἱ δὲ κέρατα
κολόφια παρ' Ἰππωναῖς (fr. 122)
τεκνλιών κάτω· Σοφοκλῆς Φαιδρά (fr.
620). τὰ ώτα καταβαλῶν, ἥπερ οἱ σαίνον-
τες ποιοῦσιν.

COD. 82 ἐτείχισαν (cf. Τερψιθίον) 94 κυλίκανον — κύλικες — ὑπὸ τοι τῇ — πόλεμοι καὶ λιθοί 4500 προσώπων (ΚΥΛΙΘΡΟΝ? cf. κύριθρα κυριτοί) 11 cf. 4492 ἵππωναῖς 12 ἀπερ 18 μονόχειρ post 4517 20 διὰ τὸ πι — ἐπιφερές (cf. 2685) 26 οὐδε-
ρούσα 27 κυτταρος Phot. 193, 2 34 cf. κόμβα

HES. 83 κυκοίας· προγόνοις (3303. 3826) Ad 88 θρηνῶν (κωκύων) 89 κυκοῦν-
τος· θρηνῶντος 90 κυκλοστάθμοις (Hagg. I 4). ὑψηλοῖς (v. κολοστοῦ —) 96 κυλίνδει
(P 688). ἐπιφέρει. κυλεῖ 97 κυλίνδειθαι (A 147). ὄμοιος (.....) κυλιτδούμενος
(Θ 86), κυλιμενος (X 414), περιστρεφόμενος 4506 κυλλαίνει· θυμαῖτες (σκυμβαῖτες)
7 κυλλαῖος· βόστρυχος (4527) 10 + κυλλατούς· τοὺς ὄφθαλμους 13 Κυλλῆν (B
603). ὄρος Ἀρκαδίας 16 κυλιν δέσθαι (A 147). κυλίσθαι 17 κυλλοποδίων (Σ 371).
χωλός 24 κυμάγχην· ἡ ερκτή (κεν—) 28 κυματικωφ (Σ 16). ἥχω 30 κυματι-
κωφ (Σ 16). τῷ μη ἥχοντι, ἀλλ' ἀρχομένῳ μεγεθοῦσθαι 35 κυμβαδὸν, ἀρχοτανο
(O 635) 36 κυμβαλικδ (κυθηλ—) τρέπος· τῷ πελέκει κακουργῆσαι Ad 37 βαθούλιον

ἔσαιν· ἐπ' οὐράνῳ ὥτε κυλαίνων κάτω
οἰον·
οὐρῆ μέν δ' ὁγ' ἔσηνε καὶ οὐατα κά(β)-
βαλεν διμφω [13]
Κυλλήνιος (ω 1). δύομα κύριον
+ τε ύλα τι· ὑπώπτια μελανά (4491. 4505)
[16. 17]
κυλλόδες (Hippocr.)· κωλόδες. καμπύλος. (κο-
λόχειρ)
10 Κύδλοβος· ἔηράς συκή (cf. μύσηλοι)
κυλλου πήρα· ξητούσι διὰ τὸ πορεεῖν
Κύλλου Πήραν Αριστοφάνης εἰργηκεν ἐν
Δράμασιν η Κενταύρω (fr. IX).
τὸ δὲ πορεεῖν Κύλλουν πήρα.
ἔστι γάρ κωρίον Αθηναῖον ἐπιφερεῖς καὶ
κρητήν. διντὶ δὲ τοῦ Πέρας (Theognost. 101,
11) πήραν ἐφη

Κυλλών(ε)ιον ἄγος· ἀπὸ ιστοφίας. τοῦτο
δὲ λέγει σαρφᾶς Θουκυδίδης (I 126)
κυμα· ὕδατος ἐπιδρομῆι βιαία. καὶ τὸ ἔτι δὲ
ἐπὶ τῇ κοιλίᾳ. καὶ τὸ γεννώμενον κύμα
(Aesch. Cho. 128 Eur. fr. 107)
κυμάδας· ἔγκυόνς [24]
κυμαλνεται (Pindar.)· ταράσσεται
κυμαλνον σα· ταράσσουσα. οιδαίνουσα.
ὑπερβινόγυνος
κύμαρος· κόμαρος. βόστρυχος (4506) [28]
κυμάτια· τὰ χειλη, διὰ τὸ κυμαίνειν.
ἡ αἱ υπεροχαῖ, παρὰ τέκτοις καὶ λιθοποιοῖς
(Erod. XV 10?) [30]
κυματοφορτίδες· κόχυοι
κυματωγή (Herod. IV 196). φαζία. αιγια-
λοῦ ψηγωγή
κυμάτα· ύδατων ἐπιδρομαῖ βιαῖοι. κυηματα
(3229). τὰ γεννώμενα. καὶ τὰ (ἐν) ταῖς
κοιλίαις ἔτι ὄντα· καὶ δέρδα. καὶ ὅρη
κυμβα (Empedocl. 226 Sz.). δρυΐδες [35. 36]
κυμβαδὸν· βακύλιον. [ad 37] εἶδος ὄφα-
νοῦ μουσικοῦ

92 κυληθήις, ἀκαρπος κράμβη Theognost. 21, 19
98 κυλινδεῖ 98 δοχεῖς? —
πολέμαι καὶ λιθοί 99 κυλιθρα κυριτοί) 2 πῆγις 3 λιμα-
ντρίδες — κεράμεα. 8 κυλαραβής 9 κυλλαίνει· θυμαῖτες (σκυμβαῖτες)
10 κυλλατούς· βόστρυχος (4527) 10 + κυλλατούς· τοὺς ὄφθαλμους 13 Κυλλῆν (B
603). ὄρος Ἀρκαδίας 16 κυλιν δέσθαι (A 147). κυλίσθαι 17 κυλλοποδίων (Σ 371).
χωλός 24 κυμάγχην· ἡ ερκτή (κεν—) 28 κυματικωφ (Σ 16). ἥχω 30 κυματι-
κωφ (Σ 16). τῷ μη ἥχοντι, ἀλλ' ἀρχομένῳ μεγεθοῦσθαι 35 κυμβαδὸν, ἀρχοτανο
(O 635) 36 κυμβαλικδ (κυθηλ—) τρέπος· τῷ πελέκει κακουργῆσαι Ad 37 βαθούλιον

χύμβας· ὅρνιθας· καὶ ... κοῖλας· καὶ περιφερεῖς· καὶ εἶδη ποτηρίων

χύμβαχος (Ε 586)· ἐπὶ κεφαλῆς· καὶ διωτὸς πόδας· καὶ τὸ δυντάτον μέρος τῆς περικεφαλαίας

χύμβη (Soph. fr. 123)· νεῶς εἶδος· καὶ ὁξύβαρον· καὶ πήρα (cf. κύβρα, κίβρα)

χύμβιον (Com. V p. 555)· εἶδος ποτηρίου· καὶ πλοίου

χύμβοι· τὰ ἡμιπλάγια (ἐκπώματα?) [48] 10

χύμβος· κοῖλος μυχός· βιθός· καὶ κεφαλοῦ πνεῦματος (Nic. Al. 129)

† χύμβατενταί· ὄριθενται

χύμηχα· κύανον

χύμινδις (Ξ 291)· εἶδος ὀρένου

χύμινδονταλα· καταστροφή· Ταραντίνοις

(χύμινον [Menand. fr. CCCLXIII])· τούτῳ ἐπὶ μικρολόγου ἔταττον

χύμινον πρίσταται (Ατ. Vespr. 1348)· οἱ φειδωλοὶ· ὅμοιως καὶ καρδαμογλύφοι

χύναγχη· τέχνη, μηχανή· ἔνιοι τὸν διὰ χειρῶν δεσμόν· οἱ δὲ τὸ χυνάγχα (Hippocrat. fr. 1) ἀντὶ τοῦ κλέπτα· καὶ νόσημα κυνῶν· καὶ ἀνθρώπων πνιγμός· καὶ εἰκρῆτη (4524)

χύμορρόον· τὸν ύπό τῶν κυμάτων φοῦν

χύνάδας (Theocr. XV 19 p. 483 Mein.)· κυνόσθιατον, ἡ φυτόν, ὅπερ τὰς αλγας νέμεσθαι φασιν

χύνάδεις· αἱ ἀπομαγδαλαι

Κυνάδεις Ποσειδῶν· Ἀθηνῆσιν [εν]τιμᾶται

χύναδης (Thessalī)· ἀπελειθερος

χύναδης· λαν ἀναιδῆς

χύνακις· λιάντες, οἱ ἐν βύρσῃς τοῦ σφαγαγαδέντος τετράχειρι Ἀπόλλωνι βοδες ἐπαθλα διδομένουν

χύναλαπτεκα (Ατ. Epp. 1067)· ἔνιοι κυνοφθόρον· οἱ δὲ διελόντες, κύνα ἀδικον ἀπέδοσαν

χύναλωπηξ (Com.)· Φιλόστρατον λέγουσιν οὕτω τὸν Ἀθηναῖον κωμῳδοῦντες· ἡ ἴδια διλωπεκος καὶ κυνὸς λακωνικοὺς κύνας φρασὶ γίνεσθαι

COD. 51 τῶν — δεσμῶν — εἰρατῆ 50. 51 = 51. 50 53 ἀπὸ μαγδαλαίας 55 Πειρεύ
le mont Olympe p. 483 57 κυνάλοπι, ἐντακινόθφορον (sch. Call. D. 94) 58 ἡ ἑξαλή-
πεκος 60 ἡ κυνὸς βάθος — ξυλίνη τὴν κυνὸς βάτον δῆ 70 ΚΥΝΘΑΛΕΙ? 72 κυ-
ναῖος 75 cf. μεσοκίνια 79 πεττάσος 83 προσπόιον

HES. 43 κύμ[β]ινον (Menand. fr. CCCLXIII)· τούτῳ ἐπὶ μικρολόγου ἔταττον 61 κύ-
νας δρυόν (A 50)· λευκούς, ἡ ταχεῖς κύνας 71 κύνεον (ρ 35)· ἐφίλουν 72 κύνεος
(I 372)· δναιδῆς 76 κύνεις (A 4)· τοῖς κυνοῖς 78 κυνῆθμός (π 163)· ἡ δασφῆς τῶν
κυνῶν βοῇ (4578)

κυνάμυνια (Φ 394)· δναιδῆς, ίταιή, καὶ θρασεῖα· δὲ μὲν γάρ κύνων δναιδῆς· ἡ δὲ μυῖα θρασεῖα

κύναρος (ἀκανθα Soph. fr. 646)· φυτόν τι· καὶ μῆποτε ἡ κυνόσθιατος, διὰ τὸ τραχὺ (καὶ) ἀκανθῶδες· κύνα γάρ ξυλίνη τὸν κυνόσθιατον δέδος (oraculum) λέγει [61]

κυνδάλη· παιδιά τις· καὶ οἱ μὲν ὑπομητατισταὶ κυνδάλας τὰς (α)κυτάλας ἀπέδοσαν, οἱ δὲ τὰ γεωμετρούμενα σχήματα· κακῶς. Κυνδάλους γάρ ἐλεγον τοὺς πασσαλους καὶ κυνδαλοπατίστην τὸν πασσαλητην

† κυνδός· ἀπαικτος, ἀπαράλλακτος

Κύνδων· ποταμὸς ἐν Ἐλλησπόντῳ. οἱ δὲ

ἐν Πελοποννήσῳ

† κυνεάγας· κυδώδων

κυνεγχέφαλος· δὲ τῆς ὁράσεως ἀπὸ κεφαλῆς εἰς τὰ αἰδοῖα φερόμενος γόνος

κυνέη (σ 377)· κυρίως μὲν ἡ ἐκ κυνείου δέρματος περικεφαλαία· καὶ ἡ οἰκία (4579. 4632)

κυνεῖ· φιλεῖ, προσκυνεῖ

κυνέον θάνατον (Ατ. Vespr. 898)· ἄγαν φοβερόν

† κυνελφεῖ· κρύπτει [71. 72]

† κυνέπασαν (Com. inc. CXLVI)· ἑξεδεο-δον σαν· ἔνιοι κυνέπασαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτάν-σπον οἷον ἐπέλασαν

† κυναιρίον, ἡ κυνουργίον· δρυολόχουν κύνεις· τοῦ ἱππου τῆς δηλῆς μέρος (Xen. Eq. I 15), καὶ ἥλος (η 91). καὶ οἱ δράκον-τες [76]

Πυνετιαν· ἡ τοις Ἀρεως κόρην. ἡ Ἀθηνᾶν· [78]

κυνῆ (Soph. fr. 251)· περικεφαλαία, πέτασος· πῖλος Ἀρκαδικός, ἡ οἰκία (4567. 4632)

κυνῆ Βοιωτία (Dem. 1377, 10)· ἕγενοντο

40 γάρ διμφοροιοι, διλλ' αἱ ἐν Βοιωτίᾳ καλαὶ κυναῖ, δις οἱ κατ' ἀγρὸν ἐφόρουν

κυνηδόν (Αρ. Nub. 491 Soph. fr. 650)· ωἱ κύων κυνηδει· κρύπτει (4570)

κύνθιον· προσωπεῖνον ξύλινον (4500)

- κυνίας· πύλους (Crelic.). ή χείρ (Maced.)
 κυνίζει· μετά βλαχ(ε)ίας περιπατεῖ
 κυνίξεις (—εις?)· ἀκροβολισμοί
 † κυνίσφειλον· ἀπατητικόν
 Κύννα (Ατ. Ερρ. 765 Ραc. 754)· δύομα πόρνης
 Κύνν(ε)ιος· Ἀπόλλωνος ἐπίθετον
 Κυννίδαι (Lycurg. or.)· γένος Ἀθήνησιν,
 ἐξ οὐδὲ λεγέντος τοῦ Κυννείον Ἀπόλλωνος
 κυνοβάμων· ἵππος τις οὔτε προσαγο-
 φενεταί
 κυνοβλάπτεις· κύνειον ὄφωντες
 κυνογλυφασσον (Nicand. fr. 71, 3)· πόλις τις
 κυνοδέσμη· δεσμός ακροποσθίας
 κυνοειδής· ἀναδήσις κυνώπης
 κυνοθαρσής (Theocr. XV 53)· ἀναδήσις
 κυνούκεντρον· πόλις τις
 κυνοκεφάλαιον· πόλις τις, ἥν τινες ἀνε-
 μώνην καλούσιν
 κυνόμαλα· τὰ κοκκύμηλα [4600]
 κυνοπρίστεις· ἔδων τι
 κυνοραῖσταί· κροτώνες [ad 2]
 κυνοροατέστων (300)· τῶν κροτώνων·
 ἀπὸ τοῦ ὑαίειν, ὅ ἐστι φθείρειν
 κυνόροδον (Theophr. IV 4, 8)· κρίνον,
 δύμοιον ὑακίνθῳ
 κυνοργίας· βόλου δύομα
 κυνδής· τυφλοῦ [ad 6]
 κυνόσαργες· τόπος λερός, ὀνομασθή δὲ
 ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Διάμονος φασὶ θύνοντος
 Ἡρακλεῖ, κύων ἀρπάσας τὰ μηρία, ἔφευγε
 διωκόμενος. ἐκλήηδη δὲ ὁ τόπος οὗτος, ἥ
 ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ κυνός, ἢ τοῦ τά-
 χους
 κυνδές μέλη· τὸν οὐρεσθαι (τὸ φρύνεσθαι?)
 κυνοσσόοις· θηρευταί [10]
 Κυνόσουρα (Herod. VIII 76)· φυλὴ Λακω-
 νική· καὶ ἄκρα τοῦ Μαραθώνος, πρὸς τὴν
 Εὐθοιαν τετραγμένα. καὶ ἡ μικρὰ ἀρκτος.
 28 ἀνεδή [30] ἔκα [38] κυπασίς
 HES. 4600 κυνόμυια (Greg. Naz. C. XXXIV 6 p. 236)· ἀναδήσις, καὶ ἰταμή, καὶ Θρα-
 σεία, τοιαῦτα γάρ ταῦτα δύνανται καὶ ἡ μυία Ad 2 οἱ τοὺς κύνας πυτίζοντες (Byzant.) Ad 6
 ἡ πόλεος (δύομα) 10 κυνός· ἀναδοῦς 22 κυνεῖν· τὸ ἀπολέγοντας 24 κυνήρη· θηριη-
 τική (κινυρή) 29 κυνωπίδοντος (δ 145)· ἀναδεῖς ὅμιλοι 30 κυνῶπις (λ 423)· ἀναδής,
 ἰταμή 36 Κυναρισσηίς (B 593, 519) καὶ Κυναρισσος πόλις (—εις). καὶ τὸ δένδρον
 (ε 61) 37 κύπαρος· κυπαρούς τὰ κοιλά ἔλεγον αγγεια καὶ χωρητικά. διὰ τούτο καὶ τὰς τῶν
 σφηκῶν κατατρίσεις, καὶ τὰς αἰδοῖσιν βαλάνους, ἵκει μεταφορᾶς κυπάροντος λέγουσι. δὲ
 Θεόφραστος προσάνθησεν τινὰ τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος κύπαρον προσαγορεύει 43 κύ-
 πειρον (Φ 351)· ἀνθος ἐποιεῖς ἴδια δημημον
- καὶ πᾶς χερσοειδῆς τόπος. καὶ οἱ Κυδω-
 νιασταὶ οὕτω καλοῦνται
 † κυνόληφη· σίλφη
 κυνοῦπες· ἀρκτής. Μακεδόνες
 κυνοῦραι· ἀστράγαλοι
 κυνουρία (Lycoph. 99)· ὅπου μετὰ χειμώ-
 νος κύμα ἐκβάλλει
 κυνοῦχος· θυλάκιον, βαλάντιον, ἡ μαρ-
 σίππιον
 10 κυνοφθαλμίζεται· ἀναιδῶς ἐμβλέπει
 κυνοφάλαοι (Com. ap. fr. CXLVII)· Κορίν-
 θιοι φύλοι
 κύντατα (Ευρ. Suppl. 807)· οἰκτρότατα (4450)
 κύντατον· ἀναιδέστατον. οἰκτρότατον. al-
 σχρότατον
 κύντερον (Θ 483)· ἀναιδέστερον. χαλεπώ-
 τερον. χίτηρον [22]
 κύνυν· πίσμα, τὸ δπὸ στεμφύλων ποτὸν.
 Κύπροι [24]
 † κυνῶ· ἀσφάλειά τις. καὶ οἷον †ἀποκε-
 κέντωται
 κυνῶ· ἡ ἀναιδεστάτη
 κυνῶλης· ἐξωλης (4446)
 κυνῶπες· ἀναιδέστατοι [29. 30]
 κύνος (Ατ. fr. inc. XXXIV)· κύημα † ἔγκυος.
 τὸ ἐν γαστρὶ^{τῷ}
 κύπαι· εἴδος τι νεοίς. καὶ αἱ ἔξ οὐλῆς καὶ
 χόρτου οἰκήσις (4567, 4579)
 κύπαλον· τιμεμειρασμένον
 Κυπάρα· ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἄρεθουσα
 κυπαρίσσια· εἶδος δλεκτρυνόντων [36. 37]
 κύπαστις· περιζωμα. καὶ χιτώνος εἶδος
 κυπάται· κύναιδοι, μαλακοί
 κύπελλον (Γ 218 Nicand. fr. 140)· ποτήρια
 κύπελλον (Λ 596)· εἶδος ποτηρίου δάστου
 (τετραστού?)
 κύπερα (Iones)· τὰ σχοινία ἐκ κυπείρου
 πεπλεγμένα [43]

COD. 84 πῖλος — I. q. χύνις — χείρ (male Lobeck. φθείρ) 89 | νιος 90 | νιου
 62 κύνιον 94 ἀκροπαθεῖας 95 κυεῖς· ἀναδεῖς κυνώπεις 4602 κρότωνες 3 | στέ-
 νων — ὑέιν 5 | σφριξας 6 πόλις] Κύνος Β 531 7 διώμον — θύνοτες — μερία 9 κυ-
 νοσσοῖς 11 κυνδός οὐρά — μαρανθώνος 13 cf. κρονίεις εἰ κρονεῖς 23 κυνύ-
 πισμα — πότον (cf. λάκυρος) 25 κυνῶ — καὶ Ιων ἀποκεκύνωται?) 26 κυνῶν δι-
 στρη

28 ἀνεδή [30] ἔκα [38] κυπασίς

HES. 4600 κυνόμυια (Greg. Naz. C. XXXIV 6 p. 236)· ἀναδήσις, καὶ ἰταμή, καὶ Θρα-
 σεία, τοιαῦτα γάρ ταῦτα δύνανται καὶ ἡ μυία Ad 2 οἱ τούς κύνας πυτίζοντες (Byzant.) Ad 6
 ἡ πόλεος (δύομα) 10 κυνός· ἀναδοῦς 22 κυνεῖν· τὸ ἀπολέγοντας 24 κυνήρη· θηριη-
 τική (κινυρή) 29 κυνωπίδοντος (δ 145)· ἀναδεῖς ὅμιλοι 30 κυνῶπις (λ 423)· ἀναδής,
 ἰταμή 36 Κυναρισσηίς (B 593, 519) καὶ Κυναρισσος πόλις (—εις). καὶ τὸ δένδρον
 (ε 61) 37 κύπαρος· κυπαρούς τὰ κοιλά ἔλεγον αγγεια καὶ χωρητικά. διὰ τούτο καὶ τὰς τῶν
 σφηκῶν κατατρίσεις, καὶ τὰς αἰδοῖσιν βαλάνους, ἵκει μεταφορᾶς κυπάροντος λέγουσι. δὲ
 Θεόφραστος προσάνθησεν τινὰ τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος κύπαρον προσαγορεύει 43 κύ-
 πειρον (Φ 351)· ἀνθος ἐποιεῖς ἴδια δημημον

κύπειρος· φυτόν, δ καὶ ἐρίσκηπτον
κύπη· τρώγλη

Κυπρία πάλη· ἦν ἔνιοι πάμμαχον καλοῦ-
σαν, οἱ δὲ ἄγροικον καὶ ἀπάλαιστρον· διὸ
τὸ τούς ἐν Ἐπύρῳ ἀτέχνως παλαίειν [47]
κυπρῖνος (Arist. H.A. II 9, 4)· ἤχθις πούσ
κύπριον· τὸ ἀγρούλωσσον

Κύπριος βούσ· ἵπλι κοπροφάγου (καὶ) εἰ-
καλον τάσσεται τοῦτο, ἐπειδὴ οἱ Εὐπροι
βόες κοπροφαγοῦσιν

Κύπριος (Ἄbydeni)· πόρην

κυπρογενέος προπόλον (Poet. ligr. Gr.
fr. 133 p. 1071)· προαυγόν

κύπρος· μέτρον σιτηρὸν (Alceai). ἡ κεφα-
λαιον ἀρθροῦ (citrae)

κυπτάζειν (Ατ. Pac. 730)· διατρίβειν,
στραγγεύειν, καὶ ἐνασχολεῖν. ἐπικύπτειν.
καὶ χρονίζειν

κύπτειν· καύπτει, ἐαυτὸν κλίνει [56]
κυρβάδωμεν· κρύψωμεν (4240)

Κύρβαντες (Soph. fr. 777 Call. Iov. 46).
Κορύβαρτες

† κυρβάσια· ἐπιπλέον κροῦσιν
κυρβασία (Ατ. Av. 486)· ὅρδη τιάρα, ταύτη
δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς μόνοι ἐχρώντο. καὶ
κυρφῇ ἀλέκτορος

κυρβάσιαι· ἀποσυρτᾶν (col. 190, 26)
κύρβις (Ατ. Av. 1354)· στήλη τρίγωνος, ἡ

ἔγιλνος ἄξιν, ἐν φ τὸ παλαιόν οἱ νόμοι
ἐγράφοντο [63]

κύρηις· ἀρχέτι, τυγχάνει
† κυρεύσαι· φυτεύσαι (3563)

κυρηβάζεσθαι· λαδορεῖσθαι. διαμάχεσθαι
κυρηβάσσασθαι (Crat. fr. LXIX)· διαμα-
χέασθαι. ἀπὸ τῶν κριῶν καὶ τῶν τράγων.

ἔνθεις καὶ τὸ κυρίσσειν
κυρηβάτης καὶ κύρηβος· ὁ δισελγῆς ἐν
τῷ λοιδορεῖν

κυρήβια (Ατ. Eqg. 254)· τῶν κριθῶν τὰ
διοβρέματα, καὶ κυάμων λέπυρα, καὶ τὰ
τῶν κέρχρων ἀλφίτα

† κυρῆναι·
Κυρηναῖοι λίβες·

Κυρήνη (Ατ. R. 1328 Th. 98)· πόρην τις

COD. 44 ἐρεσκῆπτρον 48 κυπρίνος 49 ἀργ[ι] 51 κυπρίς (gl. δ 838) 52 κυ-
προγένεος, πρόπολον, πρόαγγον 53 σιτήριον 54 κυπράζειν, διατρίζειν στρατεύειν —
ἐναισχύνειν 68 κυρίβια 66—68] ποτ 75 κυριβ[ι] 77 προσώπια εἰ. κυλίνθιον κύνθιον
κυριττοί 83 [θαλλία 85 |ολος {—σόλης?} 87 κυριώτης 91 ἐνκεκύρικος πρᾶγμα 93 κυρ-
νίατα, δ ἐπ 97 κύρον — οὐδὲν πρᾶσι κύρον

HES. 47 κυπρίζουσαι (Cant. Cant. II 14)· ἀνθοῦσαι 68 κύπτόν (Baruch. II 18).
ταπεινούμενον 68 κύρε (Ψ 821)· ἐπιτυχεῖν ἐστοχάζετο 75 κυριας (I sai. XL 10).
τῆς κατὰ φύσιν ὑπαρχοῦσης δυνάμεως 78 η κυριήν Ad 78 η πλέγμα τι, σχοινίον
η κυρτίς Ad 81 η βοῇ (κηρούσσει)

οὐτῶς ἐκαλεῖτο δωδεκαμήχαρος, διὰ τὸ
τοσσάτα σχῆματα Ἀφροδισίων ποιεῖν
κυρία ἐκκλησία (Ατ. Ach. 19)· μία κυρία
ἐκκλησία ἡγετοῦ Αθήνησιν, ἐν ᾧ τὰς ἀρχὰς
ἐπιχειρούσανταν ἔδει

κυριάζεις· δροκακεῖς [75]
κυρίζεσθε· τρίβεσθε

κυριτρα· προσπειά ξύλανα
(Κυρίνος Laur. Lyd. I 5 p. 125 Bonn.)

10 κυριίζειν (Aeschyl. Bassar.) [ad 78]· κίρασι
μάχεσθαι

κύριον· ἴδιον, αὐθεντικὸν γραμμάτιον
Κύρις· ὁ Ἀδωνις (εἰ. Κύρος) [ad 80]

κυρίσσεις· κερατίζει, τύπτει μετὰ τῆς κε-
φαλῆς (4701) [ad 81]

† κύριθον· τὴν σφαιραν (3224?)

κυριττοί (—αι?)· οἱ ἔχοντες τὰ ξύλανα
πρόσωπα κατὰ Ἰταλιαν., καὶ ἐρτάζοντες
τὴς Κορυθαλλίας γελοιασταί

20 κυρίττειν· πλήσσειν

κυρίττιλος· κορύπτης, πλήκτης (3587)

κυρίττεον (εἰ. Aesch. Pers. 310)· [ad 86]

κυρίττοντες (Plat. Civ. 586 B)· κερατίζον-
τες, κεφαλίς πλήσσοντες

κυρίττως· βεβαίως, λαχυρός, δοσφαλῶς

κυρίττωτά της ἡμέρα· ἐν ᾧ τελεοῦται τὰ
συμφωνηθέντα καὶ εἰσενεχθέντα

κυρκαρᾶ· κυκῆ, ταράσσει (Hippocr.)

κύρμα (Ε 488)· κύριμα, ἐπίτενγμα, πολ-
λοῖς ἐγκενηρχώς πράγμασι (Ατ. Av. 431)

κύρηα· κρανία

Κυρνιάται· ἐπει Κύρον ὥκησαν, Τυρρηνο-

† κύρνικα· καίδια (σισύρια?)

κύροις (Maced.)· οἱ νόθοι

κυροῖ· βεβαιοί, πιστοί

κύρον (Arist. fr. III p. 1093).
οὗτ' ἐπον οὐδὲν πρᾶσι σὲ κύρον, ὃ γύναι

σοι ἀνῆκον, εἰς σὲ τείνον

κύρος· ἐξουσία (Trag.). ἡ παῖς

Κύρος· απὸ τοῦ ὑπὸ κυρός τὸν γάρ ἥλιον οἱ Πέρσαι

κύρον λέγουσιν. ἀλλοι βύθυνον (γύρος).
καὶ ὄνομα ποταμοῦ (—ῶν?). καὶ κύριον
(ad κυρόν)

- Κυρράνη (Menand. fr. CCCLXIV)· δύομα
γυναικείας θεοῦ [4701]
κύρσας· ἐπιτυχεῖν
κύρσαν· ἐνέτυχον
Κυρράνιας Λακωνικῆς
κυρράνιοι· τοὺς μειρακίσκους οὐτως ἔλεγον
(Ατ. Lys. 1248) [6]
κυρρερίδες (Elei)· τὰ τῶν μελισσῶν ἀγ-
γεῖα. κυψελίδες [8]
κυρρίον· μειράκιον
κυρτά· οἰδούντα (Ν 799 i). μεμισημένα. ἐνιοι
δὲ οὐκ ἀγαθά. ὑπὸ δὲ τῶν Ταραντίνων
κόπρον καὶ τὰ ἐγτερά τὰ δεκτικά κόπρων
καὶ σκυβάλων τῶν βρωμάτων
κυρτεύς· ἀλιεύς
Κυρτιέδαι· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς
[18]
κυρτίδες· Κελτοί τὰς ἀσπίδας (v. καιτρίας)
κυρτίς (Archil. fr. 177)· δρινθοτροφεῖον (ἢ
πλίγμα τι, σχοινίον) (4680)
κυρτόν· τὸ κυρίως κυρτόν (Sosicr. com. IV
p. 591) [ad 16]
κύρτος (Plato)· ἀγγεῖον σχοινῶδες, φ' οἱ
ἀλιεῖς χρωταν. καὶ τάλαρον
κυρῶ· τυγχάνω [19. 20]
κυρῶ· κρατήνω, βεβιώ
κυρωτῆρες· ἄρχοντες [23]
κυσαμένη (Hesiod. Th. 125)· κυνήσασα· ἀκυ-
θος γάρ (δὲ?) τὸ ἀτόκιον
κυσανίζει· ὅμιλει
κύσας· φλήσας
κύσειν (π 21)· ἐφίλησεν
κυσέρη· πυθμήν. κάσμα [29]
κυσθοκόνη (Com. an. CXLVIII)·
νύμφη
κυστίρ (Com. an. CXLIX)· πασχητιᾶ
κυσοβάχχαρις (Com. an. CL)· ἥτοι τὸν
κυσὸν μυρίζων· ἢ τῷ κυρσφ μυριδόμενος
κυσοδάκνια· φωριψ
κυσολάκων (Com. an. CLI)· Ἀρίσταρχός 40
φησι τὸν Κίλ(ε)νταν οὐτω λέγεθαι τῷ

- κυρσφ λακωνίζοντα. τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς
χρήσασθαι λακωνίζειν ἔλεγεν
κυσολαμπίς· ἡ περιλαμπομένη ταῖς νυξὶ¹
κανθαρίς
κυσονίπτας (Com. an. CLII)· πόρον· ἀλό²
τὸν παραχολούσθοντος
κυσός· ἡ πυγή. ἡ γυναικεῖον αἰδοῖον
κυσοχήνη (Com. an. CLIII)· εἶδος δεσμοῦ.
οἱ δὲ εὑρυπρωτίαν. οἱ δὲ ἔνιον [τὸν] ἐν φ
δημαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο
κύστερος· ἀγγεῖα τῶν μελισσῶν. καὶ τυ-
ρίσκον (ὑρ—)
κύστη· ἀρτος ποιογύτης
κύστιον· τὸ ἀλικάκκαβον
κύστις· ἡ φύσα (cf. Λα. Nub. 405)
τεκύτη· μεγέθη
κύτινοι· τῆς διοῖς τὰ πρότα ἱξανθήματα
(4729. 4770)
κύτταρον· δωμάτην
κύτταροι· οὐτω τὰς τρήμας τῶν κηρίων
ἔφη Ἄχαιος (fr. 49). τινὲς δὲ σφῆκας. καὶ
τὰ τῆς πεύκης καὶ πίτνος προανθύντα
στροβίλα, καὶ πυθμένες. καὶ τῶν αἰδοίων
αἱ βαλάροι (Ατ. Th. 616). καὶ τῶν βαλάρων
τὰ ἀγγεῖα
(κύτταρος· κυττάρους τὰ κοῖλα ἔλεγον δυ-
γεῖα καὶ χωρητικά. διὰ τοῦτο καὶ τὰς τέσ-
σαράς κατατρήσαις καὶ τὰς τῶν αἰδοίων
βαλάνους ἐκ μεταφορᾶς κυττάρους λέγουσαι.
οἱ δὲ Θεόφραστος προάνθησιν τινὰ τῆς πεύ-
κης καὶ τῆς πίτνου κύτταρον προσαγγείειν)
cf. 4637
κύττος· σφῆμα. δύκος (Soph. El. 1142). χοί-
ρημα [ad 47]
[ad 48] τὸ δεκτικὸν χώρημα, καθὼς ποτηριον
[ad 48] [ad 49]
κύφελλα (Callim. fr. CCC)· τὰ νέφη. νεφέλη³
γνοφόδης, διμίλη, διμιχλῶδες κατάστημα
κύφερον ἢ κυφήν· κεφαλήν. Κρήτες
κυφόν (β 16)· καμπύλον. κυρτόν. διὰ γῆ-
ρας ἐπικεκυρτωμένον (Ατ. Ach. 703)

COD. 4700 κυρρανῆ Phot. 191, 25 4 cf. σκυρθαλίας 5 κυρρακίσκους 7 cf. κύ-
βιθρα, κύστερος 10 κύρτα 12 κύρτειδαι C. I. p. 192 (24 δὲ τὸ ἀτόκον!) 31 κυ-
σίαι, πασηγτίαι 32 κυσοβάχχαρις — κυσὸν μερίζων — μερι| 33 κυσοδάκνια,
ψωρία 34 | λακων 35 κανθαρίσειν (cf. πυρολαμπίς) 39 cf. ad 4707 40 ποιογύτης
45 ζώμη ὄνται 46 στροβήλαι (51 κυφέραν!) 58 κυφῖν

HEG. 4701 κυρράρας (Ατ. Eqq. 272)· τοῖς κέρασιν [ἐπιτυχεῖν] κρούσαντ.. 6 κύρ-
σας (Γ 32 Ψ 428)· ἐπιτυχῶν, εὐδαν., κύριος γενόμενος 8 κύριος· ἀρχων, βασιλεὺς
13 κυρρεῖν· τοῖς κέρασιν ἐπιτυχεῖν (κυρρίσσειν). εὐρεῖν (κύρσα). τεφίσκων (ὑφεσίσκω) Αδ 16
καὶ τὸ ὑψηλὸν καὶ μετέφορον κύμα (β 426) 19 κυρρώδα· ὀλέκρανα (κύματα) 20 κυρρώκω
(ε 267)· θυλάκων (κωρώνω) 23 κύσαι (φ 236)· τῷ στόματι φιλήσαι 29 κυρρήγη· διοῖς
(κύττινοι· φοῖς...) Αδ 47 βάθος (schol. Psalm. LXIV 7) Αδ 48 κυττοῖς· — ἢ εἶδος
δινθους Διονυσιακοῦ (κιττός) 49 Κύτταρον (B 853)· πόλιν Παφλαγωνίας

κύφων (*Cretin.* p. 42 *Posidipp.* p. 528)· ὅπερ
ἔνοισι συνάγχην καλοῦσιν. δῆλοι δὲ καὶ
δεσμὸν ξύλινον ἡ ζύλον βασανιστικὸν κο-
λαστήματον, φέτα τετέμον τοὺς θανάτῳ
κατακεραιμένους, τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ πά-
των τὸν δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων (*Archiloch.*
fr. 178). ἵστι γάρ καὶ χιτῶνος εἰδος.
καὶ κυψωνισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωρῶν. καὶ
ἐπικεκαμένην ἥψιδος (*curtius*) κύφων
κυκλάριον (*Ar. HA.* VIII 14, 6)· εἰδος ὁρ-
νέου (2610)

κύψαι (*Archil.* fr. 34)· πληγασθαι

κυψέλαι καὶ κυψελίδες· δὲ ἐν τοῖς ψόλιν
χύπολος συνιστάμενος (*Com.* V p. 559). καὶ
τὰ στηρῷδα ἀγείρα (*Ar. Pac.* 631). καὶ τὰ
κενά αὐγῆν· καὶ τὸν φύτὸν τὸ ἔγκυλον. καὶ
τῆς καρίνου μέρος τι

κυψέλη· πλεκτὸν ἀγγείον μελισσῶν

κυψελίδες· μελισσοφάται

κυψελές· δὲ ἐν τοῖς ψόλοις

κυψελον· κύβριον μελισσῶν

κυψελος (*Ar. HA.* IX 21, 1)· ὄρνις ποιός,
ὅμοιος χελιδόνι

κύων· ὁ ἐλαυνομένου τοῦ αιδήρου τοῦ ἀρ-
γοῦ ἑσαλλόμενος απικθῆ (*Eubul.* fr. 17
p. 242), οἱ δὲ τὴν Ἐρινύη (*Aesch. Cho.*
924), οἱ δὲ τὴν ῥόσον τὴν οὔτω λεγομένην
κύνα· δῆλοι δὲ καὶ τὸ ἀνθρεπτόν μόριον.
καὶ τὸ ὄλακτον ἔσων. καὶ τὸν ἀναιδῆ (*Φ.*
481), καὶ τὸ ἀστρον (*X* 29), καὶ τὸ θα-
λάσσιον ἔσων (*μ* 96), καὶ ὑπὸ τῶν κυβεν-
τῶν βόλων τινὰ, ὃς Χίσιος καλεῖται

κύων ἐπὶ δεσμῷ· παρομία [ad 63]

κύων παρ' ἐντέροισι· παρομία ἐπὶ τῶν
μηδύσινοις πάλαινειν παρακειμέ-
νων

κώα· ἐνέχυρα

κωάζειν· ἀστραγαλίζειν (4792). ἐνεχυράζειν
(3223. 3824)

κωαθείς· ἐνεχυριασθείς

κῶας (*y* 38)· κώδιον. τάπητα [*post 68*] [69]

κώβαλοι· κύτυνοι ἕσιων (4744)

κώβαξ· δέ μέγας τέττιξ

κωβήλη· συνουσία

κωβῆλινη· ἡ πτητρία, καὶ βελόνη

κωβῖτις (*Ar. HA.* VI 14, 4)· ἡ λευκὴ αἴρη

Κωδάλον χοῖνιξ· παροιμία, ὡς μείζουσι
μέτρους πεχυμένους ἀγορανόμου

κωδία (*Ξ* 499)· κωδίς. κεφαλὴ χωρὶς σώ-
ματος [71]

κωδίον (*Philemo* p. 10)· σκύλος, ἡ δέρμα
προβάτου χωρὶς σώματος (ν. κόλους h. e.
κούλουν)

κωδύα (*Theophr. Ath.* 72 C)· ἡ τῆς μήκωνος
κεφαλή [80]

† Κωδ.ης· γένος Ιθαγενῶν Ἀθήνησιν (4816)

κωδωνίσας (*Anaxandr.* p. 188)· πειράσας.
γήγησας

κωδωνίσας· δοκιμάσαι. διαπειράσαι. ἀπὸ
τῶν φυλάκων, οἱ τούς κωδωνας ἐκρότουν
ἐπὶ πειρασμῷ τῶν γηραιορόντων

κωδωνίσω (*Ar. Ran.* 78)· δοκιμάσω. ἀπὸ
τῶν ἐπιστρών, ἡ ὀρτύγων

κωδωνοφοροῦσιν (*Ar. Ant.* 841)· οἱ πειρα-
τῶνται ἐπὶ τοὺς φύλακας ἐργόμενοι, κω-
δωνα διέσειν, καὶ οὐτῶς ἐξεπειράσον τὸν
καθεύδοντα. ἀπὸ δὲ τῶν ὀρτύγων ἡ χρῆ-
σις, τοὺς γάρ ὑπομείναντας τὸν ἥχον τοῦ
κωδωνῶν φασιν ἐπιτηδεῖος ἔχειν πρὸς μά-
χην. φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἐππονούς τοῖς κωδω-
νοῖς ἐχετάσθαι

κωδων (*Aesch. Sept.* 399)· σάλπιγκι, ψήσιον,
κύμβαλον. μήκων. κάλυξ

κωδα· ποτήρια

κωδος (*Nic.* fr. 141)· κωβιάς

† κωδύλους· ὄνοις (κανθηλίους?)

κωδων· ἀτακτος μέθυσσος (ἀκρατοκώδων).
μόνωτον ποτήριον κεράμειον (*Com.*). εἶδος
ποτηρίου (3220)

κωδωνίσας· μεθύσαι (3219)

Κωδια (*Ar. HA.* II 2, 10)· ἀστράγαλοι (4766)

κωδιον· ἐνέχυρον (*ad 4765*). καὶ λιάτιον
(4860)

κώκαλον· ταλαιπόν. καὶ εἶδος ἀλεκτρυό-
νος [95-97]

κωκυτός· κοπετός, θρῆνος, ὀδυρμός

COD. 53 κυψῶν ἡ ... κατακεραιμένους *post 52* 55 cf. ἐκυψεν 56 | λίξιδες —
ὑποσυνιστάμενος — σκήνη — ἔγκυλον 58 κυψέλικες 65 cf. κοῖον κοῦνα κώσιον κψῶν
73 ἡ πλέτρα καὶ βελόνη! *post 72* 74 κωβῆτις· ἡ λευκὴ φυλή (76 κωδεια, κώδη?)
79 κωδία, μίκνος 82 κωδωνήσας 83 | νῆσαι 84 | νῆσων 85 διασεῖν — ἐκ-
πειρασον 86 ψῆσιν κάμβαλον μύκων 88 κωδύν 90 μονόωτον 91 | νῆσαι

HES. Ad 63 ἐπὶ τῶν ἐντοῦς εἰς κολάσεις ἐπιδιόντων. λέγεται δὲ καὶ βοῦς ἐπὶ
δεσμά Post 68 ὄφθαλμους (3586) 69 κώβαλα· πανουργῆματα (κο—) 77 κωδίκιλλα·
σύμβουλα ἀρχαὶ 80 κώδιξ· βιβλίον νόμιμον 95 κωκύει (θ 527). βοῦς. θρῆνει, κλαίει
96 κωκύσασα (*S* 71). θρηνησασα 97 κωκύσει (*S* 37). μετὰ θρῆνων ἀνεβόησε

- ? κωνυτοιρεῖν θρηνεῖν
κωνυτός: θρῆνος, καὶ τὸ ὄμοια (X 447).
καὶ ὄνομα ποταμοῦ ἐν ἁδού (χ 514).
Κωνυτός δὲ δὴ Στυγός ὑδατός ἔστιν
ἀπορρόφεις
καῦλα· πόδες, σκέλη, δοτά, μίλη (3304). κερ-
κίδες
κωλαβοῖς λάστανοι [4803]
κωλαχρέται (Ατ. Αν. 1541)· ἀργυρών τα-
μίαι, οὓς τινες οἴονται μόρου τοῦ δικαστι-
κοῦ προστασθαι
† κωλανιζόμενοι· τάχει χρῶμενοι ἀνέμοις
Ισφ [6. 7]
κωλέα· μέρος κρίτος. [αδ 8] τινὲς σκέλος
ὑδοῦ ὀπίσθιος, ἢ Περούκης τὸ ἔδωδον
κωλειρ (Lacon). τὸ προτιθέμενον ἀθλον
τοῖς ἀγωνιζομένοις
† κωλετήναται· ἀσκαλαβώταις (4823)
κωλήν· κωλέος
κωλήνες (Ευρ. fr. 678)· ἀκροκόλια
κωλίαν (Βοει. Cret.)· λυνάν. τὴν γαστρο-
κνημιὰν. τὴν κνήμην
Κωλιάς (Herod. VIII 96)· ἀκτὴ εἰς θάλασ-
σαν ἐξίσουσα· καὶ λοιπὸν δὲ τὸ καλώ
Κωλιάς (Ατ. Lys. 2)· Ἀγροδίτης ἐπὶ Κω-
λιάδος ἐστὸν λερὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ. δὲ τὸ
ποτε λέγεται Κωλιάς, ἐπεὶ ἵκελεντός ἐστιν,
ὅμοιος ἀνθρώπου κώλφ. ἐστι δὲ καὶ Λήμη-
τρος λερὸν αὐτῷτε πολύστυλον
Κωλεῖς· γένος Ίδαιον, ὅπερ ἐκ τῆς Κω-
λιάδος (4781)
κωλική· Σικελική (Σκυθική ?)
κωλοεστι (Callim. ep. LXX 3)· ποδίουσι (ποσὶ)
κωλύμη (Thuc. I 92). † μεμφώδη
Κωλυπαίνεται· δὲ Επιτοξολῆς οὐτων καλεῖ-
ται, ως ὑπισχρύμενος ἐφίξειν τοὺς ἀνέμους
κωλύσθω· λυπήσω
κωλυτήρ· σπηλεῖον τι ἐν θυτικῇ. καὶ θυσία
τις κωλυτήρια
κωλώτης (Ατ. ΗΑ. IX 2, 7)· ἀσκαλαβώτης.
Ἐλεγον δὲ αὐτὸν καὶ γαλεώτην· δοκεῖ δὲ
αὐτὸς εὐστόχω(ς) ἀλλεσθαι περὶ τὰς μνίας
κωμα (Ξ 359)· κοιμημα, ὑπνος ληθῶδης.
καταφορὰ ὑπνου βαθέος (Nic. Al. 458)
- 11 κωλεῖν 12 ἀκραὶ 14 διατῶ κοῦλω 15 ἐπικολιάδος — κούλας — ἐγκι | 5 ίσα 8 κωλεά — ἐγκαλίς
λιθώδης 25 κωμαρέειν 26 κωμωτεῖ ἀδει 29 εἰ. καύκαμον 30 κωμάστην 33 κυ-
μήνασθαι Theognost. 21, 21 36 κώμη τις 37 ισομα 39 μένους 42 πεζόμενοι 47 ρεισ-
49 κωρεῖσαι· πισσοκολῆσαι — πισσοκόρετον — Αἰ. π. Κρ. κρήσαις — πισιδία τι χρ|
πεστεῖν (Hebr. III 17)· τὰ ἄμυνα 7 κωλαριάς· τοὺς ἐκ τῆς δγέλης παιδας (κωφάλια) Ad 8
ἀγκαλια. δέσμον χόρτου (αδ κωρεά ει. κάρφεος) 44 Κῶν (B 677)· νησος † πρὸς τὸν Ρόδον,
μία τῶν Κυκλαδῶν, ἡ τῶν Καλυδνῶν
- COD. 4800 ὁδύστυγος 1 κωλαβοῖλας, ταῦροι 5 ίσα 8 κωλεά — ἐγκαλίς
11 κωλεῖν 12 ἀκραὶ 14 διατῶ κοῦλω 15 ἐπικολιάδος — κούλας — ἐγκι | 24 κοιμωμα —
λιθώδης 25 κωμαρέειν 26 κωμωτεῖ ἀδει 29 εἰ. καύκαμον 30 κωμάστην 33 κυ-
μήνασθαι Theognost. 21, 21 36 κώμη τις 37 ισομα 39 μένους 42 πεζόμενοι 47 ρεισ-
49 κωρεῖσαι· πισσοκολῆσαι — πισσοκόρετον — Αἰ. π. Κρ. κρήσαις — πισιδία τι χρ|
πεστεῖν (Hebr. III 17)· τὰ ἄμυνα 7 κωλαριάς· τοὺς ἐκ τῆς δγέλης παιδας (κωφάλια) Ad 8
ἀγκαλια. δέσμον χόρτου (αδ κωρεά ει. κάρφεος) 44 Κῶν (B 677)· νησος † πρὸς τὸν Ρόδον,
μία τῶν Κυκλαδῶν, ἡ τῶν Καλυδνῶν
- PES. 4803 κωλαβορισθείσαν (Iob. V 4)· κωπητείσαν. ποδοκοπηθείσαν 6 κωλα
πεστεῖν (Hebr. III 17)· τὰ ἄμυνα 7 κωλαριάς· τοὺς ἐκ τῆς δγέλης παιδας (κωφάλια) Ad 8
ἀγκαλια. δέσμον χόρτου (αδ κωρεά ει. κάρφεος) 44 Κῶν (B 677)· νησος † πρὸς τὸν Ρόδον,

καί νητες· θύρσοις
καί νεισον· δηλητήριοις, ήτοι θανάσιμον. βο-
τάνη· νάρθηξ
καντίς· υδρίσκη
κανοειδή· τούτου τοῦ σχῆματος (3535)
κανινοίς· οἱ θύρσοι. καὶ στρόβιλοι. καὶ οἱ
στρόβιλοι
κανοῖς· περικεφαλαῖα. καὶ ὁ τῆς πίτνος καρ-
πός (Alex. Mundiūs). καὶ παρὰ τοῖς γεω-
μέτραις σχῆμά τι στερέον. καὶ στρόβιλος
Κασσος (Hippocassos)· τόπος ἐν Κλαδουμεναΐς
τὸ κανόσαρτον· Σύνει (App. prov. III 56)
κανοφόρον (Theophr. III 9, 4)· στροβιλο-
φόρον
κανωποθήρας· ὅρις ὁ κανωπας θηρεύων
καθον· Ιμάτιον (4793). η ἐρίχυρον (4765)
Κάως Χίον· [αδ 61]
Κωπαίδες (Antiphon. p. 70)· ἐν τῇ Κωπαΐδῃ
λιμηνὶ ἔχειται μέγισται γίνονται. τάντας
οὖν τὰς ἔχειται Κωπαίδας λέγονται [63]
καῶ· τὸ ἄντα κάπατον, τὸ δὲ κάτω πλά-
την
καπνεῖς (Arg. Lys. 422)· τὰ εἰς κάπας εὐ-
θετα ἔστα
καπέτας· σφροδύλους μεγάλους ἵχθυνον [67]
καψη· η τοῦ ἔιδους λαβὴ, καὶ ἔχειριδίον,
καὶ η τῆς καψῆς τῆς τεώς
καψηλάται· οἱ ταῖς κάπαις περιστρέφον-
τες τὸ πλοῖον
καψητήρ (Pertipp. fr. V p. 404)· ὁ σκαλ-
μός τῆς κάπαις
τὸ καψῆλα· κοπεάδη. μαχρά
καφά· υβρίς
(καφαλλας· τοὺς ἐκ τῆς ἀγίλης παιδας) 4807
καφάλιον· παιδάριον, κάριον
καφαλλεῖς· οἱ ἀγαλέοντες, τὸ κουράλιον
περὶ Σικελίαν
καφαλίσκον (Crete)· μεράκιον
καφέα· τάκρα. τάρχη. δέσμη (4808)
τὸ καφά· κονφίς (3471), κονφεύτρια
τὸ καφιδάμνας· ἀκρίς

καφείδες· γρᾶς (Epicharm. Simonid.). ξάνθη
θαλάσσιον
καφείθιον· χόρτον
καφίς· φαλίς
καφυκαῖος· ηχροάζετο (Menand. fr. II
p. 113). παρομία (παρά) τοῖς κωμικοῖς,
οἱ θεού τινος ἐπακροωμένου
καφυκιδιον· ὅπερ οἱ τοξεύοντες δερμάτι-
νον κοιλωμεν τῷ εὐστυνόμῳ πήχει περετ-
θίασιν
καφυκος· θυλακιον. έστι δὲ δερμάτινον δύ-
γειον, δμων δσφ. οἱ δὲ πλοῖον· οἱ δὲ
κόχχην (Macedon.)
Κάφις· τήσος. καὶ δέρμα. εἰρχτή· δεσμωτή-
(ριον Corinthii)
καφιλλεις· δολίας δπατᾶ
καφιλλουσα (Hesiod. opp. 371)· κολα-
κεύουσα
καφιλλω· κολακεύω
καφιλλή (Apast. Simonid.)· λαλιστάτη
καφιλον· ηδύ. τρανές. λάλον, εύστομον
καφιλος (Soph. fr. 618)· παροῦργος, ἀπα-
τηλός, κολακεντής, ἀπατεθν, δύλος. λάλος
καφιλη· πηροῖ
καφιλην· καφήν, ἀναίσθητον
καφιλην· κακονηγεῖ, βλάπτει. κολούει. πηροῖ
τὸ καφεῖς· νεκυσία. καφά [96]
καφη· ἀναίσθητος. νεκρά
καφηαι· κολούσαι
καφησις· κολουσις
καφητέος· βλαπτέος
καφιλας· δφεως είδος, δ κατ τυφλιας
καφόν (Callim. ep. LXIX 2)· ἀναίσθητον.
μωρόν. τὸν φοίσον μὴ ποιοῦν(τα)
καφός (Herod. I 34)· οὔτε λαλῶν οὔτε
δηκούσιν. ἴνεος. ασθενής
καφενεις· μετεφοίσει. φέρει. κουφίζει. τὸ
δὲ αὐτὸν κατ καφενει
καφεύοντες· δχοῦσι. μετεφοίσουσι. Σο-
φοκλης· Κακικοις (fr. 303).
πιστοί με καφεύοντιν ίμ φορᾶ δέμας

COD. 54 στρόβιλοι 55 κανον· — στρόβηλος 58 στροβη· 59 καφοπτο| 62 κα-
παίδη — |ίδεις λέγονται 64 καπτις 66 καπεις 71 καληπα (Ψ 726) ει καπσδη·
μαχρά?) 74 κοραλλεῖς — π σικελίας 79 καριδεστράεις 82 καρούκειος — ἐπακρο-
μέρουν 84 λόγχηρ 85 ει. κας, κώας 87. 88 καλο— 92 πληροῖ 94 κολινει ει. οὐ
καφεῖ 98. 99 καληνσαι — κώλωνις 4904 μεται| 5 μετεφοίσουσι. πιστοί με ποφοκλής
καμίκηρ καφεύοντιν ἐμφοραδέμας

HES. Ad 61 ο Κάφις ἀστράγαλος, ο ἔξ ο μὲν γάρ Χίος ἐδύτατο ἦν· ο δὲ Κάφις ἔξ
63 καφαί (B 502)· πόλις τῆς Βοιωτίας 67 καφετός· θρῆνος (κοπετός) 96 καφενσαι
(Iob. XIII 5)· ἀναίσθητησαι. ησυχάσαι, σιωπήσαι

A

Λᾶ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ λίαν ἐτάσσετο.
δόθεν καὶ λακάνη ἡ μεγάλως πεχητιά
λασαν· λίθον (B 319). ἡ ὄρāν (80. 274. 237).

—

ἡγημεν. π (B 585). καὶ θιλάκιοι, ἐν φ οι
ηνόσοι τὰς μάστιγας δποτίθενται (Polluc.
VII 116) [post 2]

† λάσαν· ἐπίστατον [4. 5]

λαβάς (Aesch. Cho. 498). αντιλήφεις

† λαβάθηρ· λακανίσκη λάβδα· δύλοις (Eupol. p. 561 Teleclid. p. 820).

ἡ στοιχεῖον ὑγρὸν καὶ δμετάβολον [9. 10]

λαβῆν· δρομῆν. δρυμῆ. καὶ ἡ τοῦ ξίφους λαβῆ
(Alcæ. fr. 33, 2)

λαβῆν (Ar. Eqq. 841). αἰτιαν

λαβήροις· ποιηστηρίοις

λαβίρος· βόθυνος

λαβίς· σκεῦος χρυσοχοῖκον [16. 17]

λαβραγόρης· λάβρος ἐν τῷ λίρειν [ad 18]

λαβράχει· λάβρος γίνεται, ἀκολαστανεῖ. 20 προπετεύεται

λαβρεία· ἡ τοῦ λάγους † ἔκληψις

λαβρεύει (Ψ 474). μυαληγορεῖς. προ-
γλωσσεύηρ. ἀθρώστις λέγεις, ἀμέτρως [22]

λαβρεύονται (Theocrit. XIV 38 Meinek.).
φίουσι μεγάλα βούλευνται. Θορυβούσι
σφόδρα.

λαβρόν· [ad 24] προπετέται, ταχὺ. παινόνε-
υν. βορόν [25]

λαβροσιάνων· χορτασμοῦ ἀκόσμου

30

λαβροστομιά· ἡ διάχρηστος λαλιά

λαβρότατος· σφοδρότατος . [29]

λαβρύσσει· λαρινέει

λαβρύσσει· δειλανεῖ

λαβρώντιον (Comici). εἶδος ποτηρίου πλατέος

λαβύρινθος (Call. Del. 311). κοχλιοειδῆς

τόπος. λίγεται δὲ ἡ λέξις (καὶ?) ἐπὶ τῷ
φλυάρων, παρὰ τὸ πολλοῖς κύκλοις λόγων
κεχρίσθαι

λάγανα (Ar. Ecol. 843). εἶδος πλακουντα-
ρίου, ὡς καπνοφόδη, ἀπὸ σεμιδάλεως ἐν
ἔλαιῳ τηγανιζόμενον, καὶ ἀρτοὶ βραχίνες
ἔλαιῳ

λαγαριζόμενοι (Pherecr. fr. VI p. 313).
σκαλεύονταις. δηλοῦ δὲ τὸ πρὸς τὰς λαγόνας
τὸν ἀγκάνα προσάγειν, πυκνὰ διαπλέοντα
τὴν χεῖρα

λαγαρίττεται· μετριεύεται

λαγαρόν· τὸ μὴ γαστόν

† λαγαγεῖ· ἀρρίζει (v. λάπη)

† λαγασσαῖ· ἀφεναι (λάταγας ἀφεναι?)

λαγατόν· ἀνατετραμμένον. ol δὲ † λάγαν
ἔμβαλλορτες

λάγαγ· ἡ τῇ τροφῇ διδομένη μερὶς

λαγγάδει (Antiphon. III p. 19). ὀκνεῖ. ol
δὲ λαγγεῖ

λαγγάνωμενος· περιεστάμενος. στραγγευό-
μενος

λαγγάσαι· περιφυγεῖν [45-47]

λαγγών (ΕΜ. 554, 15) [ad 48]

λαγερός· σμίλας

λάγεσις· θύσ. Σικελοί

λαγετης (Pind. P. X 31). ἡγεμών ὅχλον
συναγαγών [52-54]

λαγηναρχος· ὁ ἰξονοσιάν ἔχων τοῦ οἴνου

[56]

λάγης· καταφερῆς πρὸς τὰ ἀφροδίσια
λάγνος· δὲ αἰσχρός, περὶ πορειῶν ἐπτοη-
μένος, πόρος

λαγοθήρας· ἀτοῦ εἶδος

λαγόντες (cf. Call. fr. CLXXXV). σχίσμα γῆς
λαγρέεις· ἐκκλησίαι [61]

COD. 1 λεκάνη (v. ἀχανῆ) 13 | τητηρίοις 18 λαβραγορεῖς, λάβρως 21-23 =
22. 21. 23 λαβρεῦσαι 26 [μόδιον δικούσιον] 27 ἀδάκριτος?, 32] post 24 λαβρό-
νιον 34. 35] post 36. 37 34 πυρφόδη — ἀντιβραχήν 35 σκαλεύονται 37 μηρατὸν
(39 cf. ἔχαλασσεν 42 cf. 277 λανίδεις, ὀξλάσει) 43 στρατει| 49 σμίλας 55 λαγι|
61 |ορεῖς

HES. Post 2 τινὲς δὲ μάστιγα· [καὶ λίθον] 4 λᾶς (A 521). λίθος, πέτρα, ἡ πέτρος
5 λαβά· σταγὼν (946) 9 λάβειν (A 387). λάβειν 10 λαβαγούρων (A 407). λαβοῦ τῶν
γονάτων 16 λαβόμενος (Levit. II 2) δραγάμενος 17 λαβαγορεῖν (..... Ψ 479). σφο-
δρᾶς δημηγορεῖν Ad 18 προπετής ἐν τοῖς λόγοις (paraph. Ψ 479). τινὶς ἀκαίρον ἐν τῷ δημη-
γορεῖν 22 λαβρεύσαι (Ψ 474). λάβρως καὶ ἀθρώστις λαλεῖν (eis) Ad 24 ἀθρόντην (O 625)
25 λαβρός; πολὺ σφοδρός (B 148 Greg. Naz. C. IV 48) 29 λαβρότον· εἶδος ποτηρίου (32)
45 λαγγ(ον)εύει (Byzant.) φεύγει 46 λαγη̄ς· δόρυ (λάγρη Byz.) 47 λαγγαρεῖ· πλο-
διδράσκει (42 an 383?) Ad 48 μετάβολος, ἐπιπορος (εδ μάγγων) 52 λαγεινά· δεινά (ἀλ-
γενά) 53 λάγκεις· ἔφει 54 λαγη̄ς· ὃ εἰς τὰ ἀφροδίσια καταφ(ε)ρής 56 λάγρα· κάμ-
πρα. κιβωτός (342) 61 λαγόσι (Symm. Iob. XL 11), λαγόνας (Sircac. XLVII 20)

λαγρονίτης· είδος πλακούντος;
† λαγρόν ή λαγρός· κραββάτιον
λαγχάνειν· κληροῦν
λαγωίνης· δρησις ποιός
λαγών· δέ κενεών. τὸ ἴσχιον
† λαγώνεια· λαγού κρία
λαγός (Amips. com. p. 708)· δέ χερσαῖος,
λαγός δὲ ὁ φαλάσιος καὶ ποτάμιος;
λαγώς καθεύδων· [ad 70]
λαγώς περὶ τὸν κρεσῶν· [ad 71] 10
λάδανον· τὸ μὲν ἀπὸ τῶν πωγώνων τῶν
ἀλύῶν [ad 72]. τὸ δὲ απὸ τῆς βοτάνης λή-
δωνος (Herod. III 112)
λάδας· ἔλαρος νεφρίας; [75]
† λάδομας· γνώμην τίθεμαι
λαδωγενής· ή Ἀρφοδίτη (Διάφρη?), δὲτι
ἐπὶ τῷ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμῷ λάδωνι ἔγεν-
νηθη
λάδων (Call. Iov. 18)· ποταμὸς Ἀρκαδίας [78, 79] 20
λάέτετε· σκοπεῖτε, βλέπετε [81]
λάδειν· ἐξυβρίζειν
λάδεσθαι (Hippocr. II p. 101 K)· λαρβά-
νειν [84]
λασίνης (μαξ—?)· χαραδρίας, καλλαρίας
ἰχθύς [86]
λασῶν (Ar. Pac. 1069)· δλαζών
λασύμεναι (Theocr. XVIII 4b)· λαμβάρου-
σαι
λαήμεναι· φθίγγεσθαι (125, 211)
† λάηται· βυϊόνται [91]
λάθαργοι· σκώληκες, η τὰ ἐνόμενα ἀπὸ
τῆς βύρσης ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν (Nic. Thet.
423). η κύνες κρυψίως δάκνοντες (130)
λαθάργη· λαδράριψ (129)
† λαθασμός· τὴν λήψην λημοσούνη
† λάθειν· δάκνη (λαδυκάδει Alcæsi fr. 41, 3)
λαθεῖν (I 537)· ἐκόντα παραπέμψαι. η δλως
εἰς τὸν οὐκ ἥλθεν. διὸ ἐβλήθη

λαθήβας· γέροντας
λαθικηδία (X 83)· λανθάρειν ποιοῦντα
(τὰς δινίας)
λαθικηδές· λυσίκακον. πανσίλυπον
λαθίποιον (ον)· οὐδὲ τιμωρούμενον
λαθίνοστος· δέ βραδύνων ἐπακελθεῖν
λαθίφρων· ἀφρων. ἐπιλήσκων
λαθρά· κρυψίας, ηρήμα, ηνύχων
† λαθρά· αλ δίκαι. Πλεῖστον
† λαθρακάζων· χαλαιναγωγών. Σικελοί
λαθρή· ἀγνώστως;
† λαθρός· λαθρότος, κρυψός, μυζός
† λαθροῦν· βλάπτειν
λάθυρος (Theophr. VIII 3, 1)· είδος ὄσπριου
λαθάν (Soph. fr. 23)· ἀγνώστως πρά-
ξις τι
λαί· ἐπὶ τῆς αἰσχρονυρίας
λαία (Tyrtae. fr. 15, 3)· ἀριστερά
λαίαν· [ad 113] κτησιν. Δωρεῖς ἐπὶ τῆς
λείας [14]
λαίας· δασίας. Κοῆτες
λαίβα· δασίς: [ad 16]. πέλτη (h. e. ΛΑΙΦΑ
cf. 165)
† λαίγμα· περικεφαλαῖας κόδος
λαίγγες (ε 433)· λέθοι, ύπὸ ὕδατος λε-
λαί(ει)ασμένοι. ἐνιοι † φράγγες. ἄλλοι χάλε-
κες, μικροὶ λίθοι
λαίγματα· πέμπατα. οἱ δὲ σπέρματα. λερά
ἀπάργματα (167)
30 λαίγνος· λάσταρος (118) [21]
λαίδος (Alcman.)· λῆδος. τριζότιον
(λαίδραι· ἀραιδεῖς. θρασεῖς. στυγαρά. τολ-
μηραί) cf. 170
λαίδρη (Nic. Th. 689)· [ad 23] θρασεῖα
λαίδρας· λαμψός. ἀναδίης. δεινός. θρασύς.
ταχύς [ad 24]
λαίειν· φθίγγεσθαι (78, 89)
λαίεται· καταλεύεται. ἀπὸ τοῦ λᾶος [27]
λαιή (Iones)· ἀριστερά

ει

COD. 68 H. e. λαγρά 72 ληδῶν 76 |γει·| — ἐγέννησεν 80 λάτεται, σκο-

πεῖται, βλέπεται 98 λαθηκήδεια 99 λαθηκήδεις, λησάκανον πανσίλυπον 105 cf. δλά-
δει, ποθολκής 13 λαιάν — λειαν 16 cf. λαΐφα, λαφθία 24 λεινος (λειρος?) 26 λαι-
ται, καταλύ — λαός (col. 200, 6)

HES. Ad 70 παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθειδεῖν Ad 71 δειλὸν ἄγαν τὸ ἔπον
δέ λαγώς. ἐλέχθη δέ, ἵπει εκωμηδίουν ἐπὶ δειλᾶς τοὺς Πηγίους. καὶ ἐλέχθη ἐπὶ τῶν διακινδυ-
νευστῶν τὰς ψυχὰς, καὶ πρὸς τούτῳ καρτερῶς αγωτιζομένων Ad 72 καὶ τὸ κρίας 75 λα-
δοῖατο (B 418)· λαυβάνοιτο 78 λάει· ἐψόφραιει, οἱ δὲ ἐρθύγετο· οἱ μὲν λάεις νεφροῖς
τὰ δηλύχων (τ 236) 79 λάεσι (Γ 80)· λίθοις 81 λαεντιδρίος (novic.). λαδοῦδος
84 λάέτο μῆνον (J 357)· ἐλαύπατε τὸν λόγον 86 λαζιάτο (B 418)· λαυβάνοιτο (74)
91 λαθάδαν (Eur. Hel. 829)· λάδρα Ad 98 λήθη τὸν κακῶν ἐμποιοῦντα τοῖς παισίν (X 83
paraphr.) Ad 113 ἐκκλησίαν (ΑΙΑΝ) Cf. λοιάν 14 λαιάναι· λεπτῦναι Ad 16 τρίδος
(—ων) 21 λαίδιον (λαιών)· ἀριστερόν, εὐώνυμον Ad 23 ἀριστερά Ad 24 ἀριστερός
(21) 27 λαιεται· καὶ κατελεύσεται (126)

λαιθάργῳ ποδὶ (Irag. adesp. fr. 182)· λα-
θραιρ (93)

λαίθαργοι· κύνες κρύπτα δάκνοντες (92)
λαίθαργύζειν· λαμυφόσαι. διαπράξασθαι
[ad 31]

λαιλάξαι· τὴν γλώσσαν ἴξελειν (235)
† λαιλάπτετος (Π 365?)· ὅταν ουντεφής
καὶ ἀνημόθης διέρη ἔστων

λαίλας (Hipponea?)· δ τύραννος ὑπὸ Λυ-
δῶν [35]

λαιμά (Menand. fr. I p. 100)· λαμυρά (156)
λαιμῆς εἰς βρῶσιν φρίγηται

λαιμάζουσιν· ἐσθίουσιν ἀμέτρως [39]

λαιμᾶν· ἐσθίειν ἀμέτρως [41]

λαίμαργος· φάγος, ἄπληστος (Ατ. ΗΔ.
VIII 2), ἐν τῷ φαγεῖν μανιώδης

λαίμος· δ φάριγξ. δ τραχηλος. δ λάρυγξ.
δ βρύγος

λάΐνον· [ad 44] πελαργόν (-σγικόν?). η
πύργος λίθινος

λαινόχειρ· σκληρόχειρ
λάϊον· καὶ η αιτόσπορος γῆ (Dor.). καὶ ἀρι-
στεόν (λαίορ)

λαίσος· ἀμιστερός, καὶ λαφός (q. v.)

† λαΐπος· κίναιδος (155), λάσταννος (120)

† λαΐπτυνθρον· ἀναπελλαμένον, λοχυρόν
† λαΐσατοφόρος· ὄλποφόρος

λαΐσας· η παχιά ἔψωνις

(λαΐσασθαι [Dor.]· κτήσασθαι) cf. 159. 834

† λαΐσας· μῆλη (λαστόμηλον?)

λαΐσιγία (Ε 453)· θυρεῦ γίνος [54]

† λαΐσιτος· κίναιδος (148). πόρη (376)

λαΐσκαπραν· λαμυράν (136)

λαΐσκαις· βούλαις. λευκάδιοι (-αδία?)

λαΐσποδίας (Com. V 563)· ὄνυμα κύ-
ριον. ἐνιοὶ δὲ τὸν Ἀλκιμέναν φίγησαν λέ-
γεσθαι. οἱ δὲ τὸν δρεπανώδεις πόδας ἔχοντα

[59. 60]

COD. 30 λαΐθαργοι 31 λαιθυράζω Suid. Zon. Theogn. 34 Suid. Theognost. 9, 13
37 λαΐμαι — όμηραι 46 λαΐνος — [ερος] 47 καὶ λαός 48 κίναιδος (cf. λαστός λεο-
τός) 53 θυραιοῦ 57 cf. λαΐόις. Theognost. 9, 17. 18 λαισκίδης ετ λαίσπης 58 λα-
σποδίας 64 λαΐτων 75 δαπατωσιβόρος 85 cf. σκοροδάλημη 90 [άξεσθαι

HES. [Margo ad 131: λαικαστής· ὁ πόρης, καὶ λαικάστοις· η πόρην] 35 λαι-
λαψ· κιταγίς, ἀνέμου (Marc. IV 37) συστροφή μετὰ μέτοῦ 39 λαιμαλαῖον· ὄνυσόν (1035)
41 λαιμάζειν· ώσιών (non λαιμάζειν) Αδ 44 λίθινος (M 177) 54 λαιγία (Μ 426).
ἐπει δασά εστι τὸ βόρας αἴγαις πιονιζλαβείσθαι. Πτερυδεντά (.....) εἴραι, η πάνι κούφα,
φές καὶ τῇ λαιμῇ χειρὶ δύναθαι βαστάζεσθαι. ὅπλα λάσια, διερὶ εστὶ δασά, δρυαῖς βύρσαις περι-
βελλημένα ἐτι τὰς τρίχας ἔχουσαι 59 λαΐσασθαι 60 λαΐστρον· ξυτήλα.
πτών (λαΐστρον) 62 λαιτρυγονίη (x 82). η τῶν λαιτρυγόνων πόλις 65 λαΐτα· πίλη
(116). 67 λαιτράθημα (θύμα ad λαΐγμα). σφοδρὸν ὄφημα· ἀπὸ τοῦ θοοῦ (ψόφον?)

68 λαΐτος· ακήρωτος, καὶ ὄνομα κυριον 70 λαΐφατ· ἀναιδεῖς. θρασεῖς, στυγναλ. τολμηραῖ
(ΛΑΙΦΡΑΙ) 73 λαΐφεσιν (Greg. Naz. C. II 279). ἀρμέρος 84 λαχατήσας· πατήσας
86 λαχεδαίμων· η Σπάρτη. καὶ ποτὲ μὲν [η Πελοποννησος] η χώρα πᾶσα· ποτὲ δὲ πόλις
(Cratinus) ὄμβανυμος τῇ χώρᾳ (haec ex Aelio Dionys. Eustath. 294, 40)

λαιστρυγόνες (x 119?). οἱ νῦν Λεοντίτοις
[62]

λαΐτον (Dor.)· τὸ δρχεῖον
(λάΐτος· θῆς, δοῦλος) cf. 323

λαΐτων (Dor.)· τῶν δημοσίων τόπων [65]

λαΐτρα (Iom.)· πέραμα. γέφυρα. οἱ μὲν ὄρ-
μημα. οἱ δὲ τὸ κύτος. δῆλοι τὸ διάστημα
τοῦ πελάγους, ιξ οὐ τὸ μέγα καὶ πλαντί.
καὶ τὸ κύμα [67. 68]

10 λαΐφα· δαῖς (115. 116. 165. 435) [70]

λαΐφια (Boeot. Cret.)· χάκη
† λαΐφασσον(τ)ες· ψηλαφοῦντες [73]

λαΐφος (Call. ep. V 4)· τὸ λαΐτιον, ηγουν
τὸ ἀρμενον (v 399)

λαΐφος· δάλανος η βρόδος

λαΐψηρόν (Stob. Flor. I p. 123)· ταχύ

λαΐψηρά (Ii 338 al.)· ταχίσις, η ταχέα

λαΐψηράς· ταχίσις. ταχὺ τὸ λαΐψη-
ρόν (785)

20 λακάζει (Aeschyl.)· λέληκε, βροῦ. ἀπὸ τοῦ
λακεῖν

λάκατρα (Ατ. fr. XIX p. 1038)· κυλίκων τι
εἶδος

λακάρητη (η) λακάρη (Theophr. III 4 VII
6, 1). δίγρον τι

λάκας· φάραγγας [84]

λάκε (Iom.)· ιδίωμα ηχον. ἐθλάσθη, συνε-
τριψη. ηχησεν (N 616)

λακεδάμα· ὕδωρ ἀλμυρὸν ἀλοι πεποιημέ-
νορ, ο πάνουσιν οἱ τῶν Μακεδόνων ἀγροί-
κοι [86]

λακεῖν (Aesch. Ag. 614)· φωφῆσαι

λακερόν· είλακον

λακερύσα· κράτερια. λοιδορος. φλυαρος.

μεγάλα κράζουσα κορώη (Hesiod. opp.
745 non Greg. Naz. Arc. VII 42 p. 6). η
λάλος

λακερύζεσθαι· τὰ αντά

† λακερωτάν· συνεσταλμένον (λαπαρώτατον?)
 λάχη· δάκη. Κρῆτες
 λακητὸς διαρρήξαι (201, 206)
 λακηθμόν· ὃν οἱ Ἀττικοὶ τὴν λασσοσοκόμον (κλωμόν?) καλοῦσιν
 λακῆσαι· πατάσαι (855)
 λακιάδαι· δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φαφαρίδας πέρων, ὃν ἐπιβούνται κατὰ τὸν ποικῶν † λακιάδαι· βάλλει (cf. λιχάζαι)
 λακιδαλμονος (Com.?)· ψοφοῦντος, ηγούντος λακίδες (Aesch. Cho. 28)· σπαδόνες, σπαράγματα λιματίσων
 λάκιδες (Alcæ. fr. 10 Ahr.)· τὰ λεπτὰ τῶν ἀρμένων σχίσματα
 λακιδόφροσιν· οὐδὲ ὑγῆς
 λακίει· τὸ θωπεύει (379). ὅργηνύει. φήσσει [203]
 λακίς· φαγός, ἐμβολή, φαφή, τραῦμα, σχίσμα (Aesch. Pers. 125)
 λακισμά (Eur. Tro. 497?)· τὰ αὐτά λακισθῆναι· ὑαγῆαι
 λακίς χθονός (Trag.)· χάσμα γῆς
 λακκόπεδα (Aristag. com. fr. VII p. 762)· τοῦ σκελετοῦ· φωνῇς διαχαλασθέντος δοχέον καὶ τὸν διδύμων κρημασθέντων καλεῖσθαι λακκόπεδα· τοὺς δὲ διαπαρτός καθεμένους ἔχοντας αὐτὸς λακκοσχίες· Εὐφύοντος, ἵπει δοχεῖα λεγεται τὸ ἀγγεῖον, δουν οἱ διδύμοι ἱμβίζηνται ἀπὸ μέρους τῷ μόροιν, οὐκ εὖ, φασι γάρ, τοῦ δοχέον πάντοθεν καθεμένους λακκοσχίες προσαγορεύενται τοὺς τοιούτους λακκοσκάπερον· λακκόπρωκτον λακκόπλουτος· δὲ Καλλίας ὑπὸ τῶν κωμιῶν (an. fr. CLV), διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῆς εἰς φρέαρ βεβλημένῳ [11] λακοπεῖν· πυνθάνεσθαι λακόπιον· πυθίον λακόποιοι· δρόχη τις, ἵνθα οἱ κλίπται κρινονται λάκος· ὥχος, ψόφος λακπατήσαι· λακτίσαι, καταπατήσαι, ἀρατρέψαι λακρατίδης· Ἀριστοφάνης (Ach. 220) φησι

παλαιὸν λακρατίδην, τὰ ψυχρὰ βουλόμενος δηλοῦν· ψυχροὶ γάρ οἱ γέροντες λακτίδες (Λυ—)· αἱ τῆς Δημητρος λέφειαι· διὸ τόπον λακτίμα (Aesch. Ag. 1601?)· λακτίσμα [εἰδ. 20] λακτίτις (Nic. Th. 109)· τὸ κάπλη, τορύη (Callim. fr. CLXXVIII) λακυρός· στεψυφίλας οἶνος λάκυν· εἶδος παρὰ τακτικοῖς, η δὲ Σπαρτάτης ἄντικυρος τὸν Άθηνῶν [23] λακυνίζειν (Ar. fr. XXVI p. 1088)· παιδίοις χρῆσθαι λακυνικαὶ (Ar. Th. 142)· υποδήματα, δικαίειται Ἀμυλάδες (q. v.) λακυνικόν τρόπον· τὸ περάνειν, καὶ παρερεστέν, τὸ παρέχειν ἔντας τοῖς ἔτνοις. ηκίστα γὰρ φιλάττεοντο λάκυντες τὰς γυναικας λακυνικός· στερ(ρ)ός, ἀνδρεῖος 20 λάλαγες· χλωροὶ βάτραχοι περὶ τὰς Διμνας (352), οὓς ἔτιοι κευμένους, οἱ δὲ ὄρνεον εἶδός φασι λαλαγεύσας· λαλοῦσαι. ἀθρόαι οὖσαι (Θρυλοῦσαι?) λαλαγή καὶ τὸ λαλαγῆς· τρυπανός, κρανγή λαλαγήτης· ματαιολόγος λαλάδες (Anacr. Ath. 417 A)· βόα λάλα κόντις· ψοφώδης κόντις λαλαμις· λαίλαψ. ἀντὶ τοῦ λαλαμίς λαλαμίς γράφουσιν λαλάδαι· τὴν γλῶσσαν ἔξελειν (132) λαλάδαιντες· βοήσαντες λαλαῖν· λέγειν [εἰδ. 37] λάληθρον· λάλον λαλίστατον (cf. Eur. Cycl. 315)· κατὰ λόγον σοφὸν (col. 94 [90]) λαλίστερον (Menand. fr. XIII p. 195)· ἀδολεσχήστερον λάλλαι (Theocr. XXII 39)· λάλλαις λέγονται τὰς παραθαλασσίους καὶ παραποταμίους φήσιος λάλος (Eubul. III p. 254)· φλύαρος λαλούμενον (Ar. Thesm. 578) λαλούντα (Menand. fr. III p. 74) [45] λαλῶν· φθεγγόμενος

COD. 92 λάκκη (Voreltsch p. 28) 93 λάκη λακίσαι? 98, 99 = 99, 98 200 λακίδες — σχίματα 8 λάκκος, πέδα — λακός πέδα — καθημένον — λακός σχίσας — καθημένους λάκκους σχίσας 16 λακτίσαι Post 217] 220 20 τωρύη 26 ἔνταντον (30 ἀλαλαγή κρανγμός?) 81 λαλαγήτης 33 λάλα, κόντις φη] 34 λαλαβῖς — λαμπάτησις γρέ 40 χρότερον 41 παρὰ παταρούς 43 λάδμενον

HES. 203 † λακιναριδίον· Ρεμαιῶι, ύπόδημα 11 λακέμεναι· φραγέσθαι (89) 20 λακρίς καὶ 23 λακωνικὸς χιτών· λεπτὴ ζεθής. λιανλαν (ἱμανῆι διαφανῆς) Αδ 37 βλέπειν (λάειν). λαμβάνειν (λαχεῖν) 45 λαλούνται πάσσει. πατεῖ (παλύνει — πάττει)

- λάμας· μύξας
 λάμαχος· ἄμαχος, δικαγώνιστος;
Λάμια· Λριστοφάρης (Vesp. 1178) φησίν,
 φις τε ἐκρύσσεις ἐν τῷ ἀγορῷ τινος λαμιώ-
 δους γνωνικός ἐριστραβούσης. τινὲς δὲ ἐν
 τῷ ἀγορῷ περδούμενην γνωνικήν
Λάμια· Θρήνος (Nic. fr. 136), καὶ γυνή τις
 ἀγαπάσια σύτῳ καλονυμένη Λιζ(ν)σσα
 τὸ λάμβανε τὰ χάσματα. η οἱ τοῦτοι τῶν
 ἀνθρώπων. καὶ Ιχθύς
Λαμιάν τὸν πρίνα (Com. an. fr. CLVI)
 η Ἀλμύρος ὁ πλέκεντος (fr. CLVII)· γῆ
 τις Μούμηναι, ὃς ἔκωμψεῖτο λέγε-
 ται δὲ καὶ Γηγαλθέος τις ἵξει ἐπιθέτου Αλ-
 μιός
Λάμιος· ή χώρα τῶν Λαιστρυγόνων. η ἐπι-
 χώματος τις ἡρως, ἀφ' οὐ ή χώρα σύνομά-
 σθη (x 81)
λαμπότης· ὁ ἐπὶ τηλίας
λαμπάδεις· ὄφαδαλμοι. τινὲς ἀστέρες
λαμπάδιον (Ar. Ach. 1177)· τὴν λεπτήν
 κειμένην, ἐν ή ἐπιδιέσιν
λαμπάς (Ar. Vespp. 1203)· λαμπάδος ὄγών.
 καὶ ὁ τυκήσας λέγεται λαμπαδηφόρος [58, 59]
λάμπη (Hippocr.)· τὸν παχὺν ἀφρόν τὸν
 ἐπιπολάσσοντα τῷ οἴνῳ φασίν (ι. q. λάπη)
λαμπηδών· λαμπάδες. επινήθη
λαμπήγη (Soph. fr. 415 Menand. p. 78)· ελ-
 δος ἀμάξης, ἐφ' οἷς όχοινται ἵποι ἀπήνη.
 η ἀλημός ἀμάξης περιφανοῦς βασιλικής. η
 ἕψιοις. Τοπερι κεφαλήν ἰστιν ἄρμα σκε-
 πωτον
λαμπίας· ὁ ἥλιος [ad 63]
λαμπούρις (Aesch. fr. 424)· ἀλώπηξ (270)
λαμπρά καθύπερθεν καὶ **λαμπρὰ** ὑπί-
 νερθεν (Dem. 1236, 15)· δῆμοι **λαμπραὶ**
 Ἀθηνῆσσον· αἱ μὲν παράλοι, αἱ δὲ καθύ-
 περθεν (**λαμπτρά**)
 COD. 47 λαμάς· μύς (48 cf. μαλακόν)
 EM. 555, 54 λάμια (llama); schol. Aristid. p. 42 λαμίας — φάσματα
 μός πέλεκυς, ἣν τοῖς — ὅν ἐκωνώδεις 54 ἐπιτηλίας 56 κηρίαν — ἐπιδύοντας 62 ὁδόν
 (ἥδιον περιφανές, ὃ ἱστιν Cypr. Brem.) 63 cf. ἀλλάμπαν 65 λαμπρόλ — οἱ — οἱ 66 λαμ-
 πρίων 71 λαμπρόν (72 λαφεὶ τὰν δύσοντι δόσιν?) 73 λαμπεδεῖ Theognost. 9, 22
 75 δευτερεῖος 76 κηρύξιος 77 cf. περιχλανίσται 82 λαχτῆσαι, cf. λαχιῶν 83 ιαθεῖ
 bis 86 λαξεντίνων 90 ὅτον, | τρυφόν 92 λάλοι 95 σικελός (cf. λεωφόρος, λαωρύς)
 HES. 58 λαμετίη (μ 132)· Ἰλίου κόρη 59 λαμπετόντι (A 104)· λάποντι Ad
 63 λαμπένης φῶς· Ad 70 καὶ ἀλώπηξ (264) 78 λανότρ κῆρ (II 481)· σοφωτάτη ψυχή
 (ἀδικον κῆρ) 79 τὸ λανόν· λίδον 86 λάξ εντ(e)ιρων· λακτίσμασι τύπτων 87 λα-
 γεντηρίον· λιθοτομον αιδήριον 88 λαξεντηρίφ (Ps. LXXIII [IV] 6)· λιθρ ὁξετάφ
 τέμνοντι 91 Λαοδίκην ἐσάγουσαν (Z 252)· πρὸς Λαοδίκην πορενομένην. Λαοδίκην δὲ
 οἱ τεωτεροὶ Πλέκτραν λέγουσιν 93 Λαομεδοντιάθης (O 527)· πατρωνυμικῶς ὁ Ηρακλεός·
 ην γάρ παῖς Λαομεδόντος

- λαμπρέμων (Hippocr. III p. 789 K)· λαμ-
 πρὰ λιάτια ἴχων
λαμπρόν· φαιδρόν. τηλανγές
λαμπρύνεται (Aesch. Eum. 104)· φαιδρύ-
 νεται
λαμπτήρ (Aesch. Ag. 22)· φέγγος, φῶς.
 λαμπάς. ἐσχάρα, ἵψ' οἵς ἔκαστον ἐν μέσῳ
 τῶν (οἵς) εἰν τὸ φωτίζειν αὐλοῖς ἔργα
 ξύλα καὶ δαΐδια (σ 306). Άττικολ δὲ τοὺς
 καιομένους λύχνους λιγονοιν
λαμπυρίς (Aristot. p. επ. I 3)· ζωύφιον ἐκ
 φρυγάνων γυρούμενον [ad 20]
λαμπρόν (Epicrat. com. p. 368)· εὐλαλον.
 εὐτράπελον. καταπληκτικόν
 τὸ λαψεῖταν· δύσσουσιν
 τὸ λαμπτεῖ· δραπετεύει
 λᾶν· οὐδὲν. η λίδον (1)
λαρηθάς· δευτερίας οἶνος
λαρθανότως· κρυψαίσις
 τὸ λαριζεῖται (Πίρρος. p. 308, 14?)· λαγγάρει
 (42), βρέχει (v. λάραν) [78, 79]
λάξ (Greg. Naz. C. XIII 102?)· λάκτισμα
 (286)
λαξάδας· Αθήνησι
λάξας (cf. Lycoph. 137)· λακτίσαι
λαξεσθαῖ (Herod. VII 144)· κληρώσεσθαι
λάξιον (Herod. IV 21)· λιγεσσον, κληρώσασθεν
λαξόις· οικοδόμοι. λιθοτρογοί [86—88]
λάξ ποδὶ κινήσας (K 158 o 44)· τῷ πλά-
 τει τοῦ ποδὸς τύξεις καὶ διακινήσας, οὐχ
 θριστικῶς λακτίσαι
λαοβότων· ἀθρωποτρόφων [91]
λαοοί· ὅχλοι, δῆμοι. δῆματα δὲ οὐτῶς εἰ-
 ρῆσθαις ἀθρωποι διὰ τὸ εἶναι λαλοι. εν-
 θεν καὶ μέροπες, διὰ τοῦ μεμρισμένην
 (ἔχειν) τὴν δύα, δὲ ἐστι φωνήν) [92]
λαόπαις· βούπαις (157)
λαοργός· αὐδόσιος. Σικελο
λαοσσός (N 128)· τοὺς λαοὺς σάζουσα·

COD. 47 λαμάς· μύς (48 cf. μαλακόν) 50 λιβ.σσα 51 Choerob. orth. 239, 13
 EM. 555, 54 λάμια (llama); schol. Aristid. p. 42 λαμίας — φάσματα 52 λαμπαν — ὁ λά-
 μιος πέλεκυς, ἣν τοῖς — ὅν ἐκωνώδεις 53 ἐπιτηλίας 56 κηρίαν — ἐπιδύοντας 62 ὁδόν
 (ἥδιον περιφανές, ὃ ἱστιν Cypr. Brem.) 63 cf. ἀλλάμπαν 65 λαμπρόλ — οἱ — οἱ 66 λαμ-
 πρίων 71 λαμπρόν (72 λαφεὶ τὰν δύσοντι δόσιν?) 73 λαμπεδεῖ Theognost. 9, 22
 75 δευτερεῖος 76 κηρύξιος 77 cf. περιχλανίσται 82 λαχτῆσαι, cf. λαχιῶν 83 ιαθεῖ
 bis 86 λαξεντίνων 90 ὅτον, | τρυφόν 92 λάλοι 95 σικελός (cf. λεωφόρος, λαωρύς)

HES. 58 λαμετίη (μ 132)· Ἰλίου κόρη 59 λαμπετόντι (A 104)· λάποντι Ad
 63 λαμπένης φῶς· Ad 70 καὶ ἀλώπηξ (264) 78 λανότρ κῆρ (II 481)· σοφωτάτη ψυχή
 (ἀδικον κῆρ) 79 τὸ λανόν· λίδον 86 λάξ εντ(e)ιρων· λακτίσμασι τύπτων 87 λα-
 γεντηρίον· λιθοτομον αιδήριον 88 λαξεντηρίφ (Ps. LXXIII [IV] 6)· λιθρ ὁξετάφ
 τέμνοντι 91 Λαοδίκην ἐσάγουσαν (Z 252)· πρὸς Λαοδίκην πορενομένην. Λαοδίκην δὲ
 οἱ τεωτεροὶ Πλέκτραν λέγουσιν 93 Λαομεδοντιάθης (O 527)· πατρωνυμικῶς ὁ Ηρακλεός·
 ην γάρ παῖς Λαομεδόντος

η σούσσα, τοντέστι παρορμώσα εἰς τὸν πόλεμον· ὁ ἔστιν ἐπίθετον Ἀθηνᾶς [97]
λα(ο)φόνον (Theocr. XVII 53).· μιδροκτόνον
[99. 300]

λαπαγμόν· ἔκκενωσίσεων

λαπάζειν· ἔκκενον. ἀφ' οὐ καὶ τὸ δρυγμα
λαπαθόν· δρυγμα. καὶ βοτάνη (Theophr.
VII 2. τὸ κενωτικόν. καὶ λάχανον ἄγριον
ἔδωδιμον)

λαπάξαι· κενῶσαι

η η
λαπάξαι· ἀφανίσαι. ἀλαπάξαι

λαπάραι· τὰ παρὰ ταῖς πλευραῖς τοῦ σκῆνους. Διοκλῆς δὲ τὴν ἐκ(κε)κενωμένην κοιλιὰν

† λαπαραῖ· κατωφερεῖς πρὸς τὰ μεροδίσια
λαπάρας (Hippocr. II p. 270 K).· λαγύνας.
καὶ λαπάρην (Γ 359) μάστιτσ. η κοιλιὰς ἐκ(κε)κενωμένας (Hippocr. I p. 99)

λαπαρός· λαχόν. πεπταλμένος

λαπάσσειν (Jones).· λαπάζειν. κενῶν

λαπάττειν· μαλάττων, λαγαρὸν ποιῶν

λαπέρσας (Lycophr. 511).· λαπέρσας Δίδυμος τοὺς Διοσκόρους· ἀπὸ λᾶ πόλεως [18]

λαπήθιον· η λέγις ἀπὸ Λαπήθου πόλεως.
τὸν ἥλιθον

λαπῆναι (Ar. fr. XVII p. 1011).· λεπισθῆναι
λαπῆς (Diphil. fr. I 15 p. 381).· λάπην ἔλεγον τὸν παχὺν ἀφρόν, τὸν ἐπιπολάζοντα
τὸν οἰτροπηλόδη. ἄλλοι βόρδονος, ίλν. ἄλλοι τὸν ἐπὶ τῇ ἀλητῇ φεστάμενον καὶ
ταῖς λίμναις. οἱ δὲ τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος
ὑμενώδη πηλόν

λαπίζει (Soph. fr. 954).· γαυροῦται (297)
[18—20]

λαπικτήν· καυχητήν καὶ ἄλλα

λαπιστής, †στεφάνη, [ad 22] φλύαρος.
τρυφῆλος. μὴ ἔχων φροντίδα, ἐγγὺς τοῦ
προποτεοῦς (cf. Sirac. XX 6)

λαπίστρια· ἡρεβομένη. μετεωριζομένη. θε-
λυσα εὐσχεῖσθαι

† λάπος· θῆς, δοῦλος (λάίτος)

λάπτας· τὸν δοροῦντας

λάπτει (Ar. ΗΑ. VIII 8, 1).· ἀναλαμβάνει.
πίνει

λάπτοντες (Ar. ΗΑ. VIII 8, 1).· πίνοντες
τὴ γλώσση. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν κυνῶν
(ἢ) τῶν τοιούτων, οὐτω πινόντων μετὰ
φόφου

λαπτυνήρ· φοροῦθες πτύσων

λαπτώμενος η λάπτων· ἀναλίσκων. ἀπὸ
τοῦ λάπτειν [30]

λαρεισα· πόλις Συρίας κοιλῆς, καὶ Θεσσα-
λίας (Call. Del. 104)

λαριθέος (λάρκος?).· φλόντον στεγάστριον
λαριναῖον κύρτον· οἱ ἀλεῖς τὸν ἐκ λε(υ)-
κέας, η μιγαν

λαρινευτής· δλεύς

20 λαρινον βόες (Ar. Pac. 925).· εὐτραφεῖς
λαρινέεσθαι (Sophrō).· στελεθαι

λάρινος· λχθύς ποιός (343)

† λαρκάνη· η Θεσσαλία

λάρκον (Alexid. fr. III p. 478).· πλέγμα
φορμῷ δομοιον, ἐν φ ἀνθρακας φέρουσιν,
ὅτε δὲ καὶ λαχίδας

λάρκος (Ar. Ach. 351).· ἀνθράκων φορμός
λάρναξ· κιβωτός (Hom.), σοφός, κάμπτρα

λαρόν· ηδύ (T 316), προσηρές, γλυκύν (P
572), δπλανατικόν, (Euphorio LI) καλόν.
πάνιον: ἀπληστον. λάρχον (αδ λάρον)

λάρος (Ar. Eqq. 956).· δρεις. καὶ λχθύς ποιός
(337)

λαρυγγίζων (Dem. 323, 1).· λάρυγγα θερα-
πεύων

λαρυγγός (Pherecr. fr. I p. 266).· ματαιο-
λόγος [47]

λαρυγέει· βοᾶ. ἀπὸ τοῦ λάρυγγος

λάρυμνα (Polyb. XX 5, 7).· πόλις Βουωτίας

COD. 97 ὄπην — δλαζονίας 98 ἀνδραὶ 302 |ξειν 3 cf. 319 5 λαπάξαιη,
ἀφαρσαίη, δπλαλαξαίη 7 λαπαράῃ, κατωφερῆς; 11 λάγον ποιοῦν 12 λαμπέας —
ἀπὸ λαπέση πόλεως 15 λαπισθῆραι 16] post 24 λαπτής, λαπτήν — ὑλην 17 σταυ-
ροῦται 21 λαπιτήν 22 τρυφελός (λαπιστής τ' ἐράνη?) Cf. 671 23 δροφοῦντας 29 λαμ-
πτώμενος Cf. Phot. 208, 10 Post 29] 55 λάχανον 31 λαρισσα 41 σωρός (cf. λάγρα)
42 λαβρον

HES. 97 λαπίζειν η λαπίζειν (317).· τοὺς λαοὺς εἰς ὅπιν ἀγειν καὶ ἐπιστροφήν
διὰ τῆς ἀλαζονείας (Eustath. 537, 42) 99 λαοφόρον (O 682).· δημοσίαν δόν, δὲ ης οἱ
λαοι φέρονται, ἡπερ δένουσον. λε(υ)φόρον 300 λεπάγματα η λαγαφά (λεπαγμένα)
13 λαπετεστντι (A 104).· λάμποντι 18 λαποίζειν· αἱ γάρ (I. λαπίζεται γράφεται)
19 λαπίθαι (M 181).· έθνος Θεσσαλίας· ἀπὸ Λαπήθου, τοῦ Ἀρεως παιδός 20 λαπίθιον.
δρυγμα. τὸ κενωτικόν. καὶ λάχανον ἄγριον ἔδωδιμον (303).· Αδ 22 πειστής 30 λάρεις.
λάραρδες. τοὺς κυρίτας (q. v.) Ρωμαῖοι οὐτως 47 λαρυδοι· στῦλοι οἱ εν τῷ ἀρότρῳ (col.
36, 36)

- † λαρωντιδων · εν τοις διθοισμασιν ελεγον,
ως επιφδων
λας· λασ. λιθος
† λασα· τράπεζα πληρεστάτη
λασαγγες· οι περι τας λιμνας χλωροι βά-
τραιοι (228)
λασαν· την λάρισαν
λασανα (Ατ. Ραс. 893)· χυτρόποδες, και τὰ
όπισθια τῶν μηρῶν, ἀπὸ τῆς δασύτητος.
διὰ τοῦτο καὶ τὰ βάραθρα, τοὺς ἀφοδευ- 10
τηρίους δίδρους
λασαρον· δύος δριμύς
λασάσθω· χλευάζετω (362)
λασθας· συμφορά;
λασθαι· παίξειν (351 [47]). ολιγωρεῖν. λοι-
δορεῖν
λασθαινειν· κακολογεῖν (col. 502, 26. 363)
λασθη (Aeschrio)· λιθύη. λιθη. δλιγωρία.
αλσχολογία. αλσχύνη
λασθον· αιλαρόν (cf. ἀλαζα)
λασθω· χλευάζετω (356)
λασθων· κακολογών (359)
λασια· δασέα
λασινος· ἀφρων. ἐπιλήσμων
λασιοι· πολυτριχοι, δασεις
λασιόμαλον· μῆλον τὸ ἔχον χνοῦν [68]
† λασιδευς· θραυς. ἀπληστος [70. 71]
λασιον (Theop. com. p. 806)· ώφος τὸ δασύ
λασιος (Antim. fr. XLII)· δασύς τὸ στήθος.
ἡ συνετος. δασύμαλ(λ)ος [ad 73] [74] 30
λασιματα· φις οφιστον τον Λάσου καλ
πολυπλόκουν
λασιτος· κίναιδος. [ad 76] πόρην (148. 155.
385)
† λασιχνεύονσα· πλανωμένη. [Σικελοι
λασιών (Xen. Hell. III 2, 30). πόλις. η
χωρίον. οι δὲ δρυμούς λασιώνας (Nic.
Th. 25. 489)
λασκάζει· φλυαρει. θωπεύει [post 79]
λάσκειν· λέγειν, φέγγειναι 40
λάσκεις (Eur. Andr. 671)· λέγεις
- COD. 51 λας· 54 λαρισαν 55 ἀφρο] 56 χλευαστάτω? 58 λάσθατ 60 ααθη
(63 λασθων· κακολογων!) 76 η λεοτίς 78 λασιων — δρυλασιωνας 85 ἀλάστωρ·
πόρον. CDr. 86 |ηγε 88 λαστρ] 91 λατρεια — απομι 92 τύπει cf. παταγι
94 λ.τηρσιν 400 |βιάζειν cf. έλατρ— 10 λατρον (cf. Collim. fr. CCXXXVIII) 11 λε-
πτουργος η
- HES. 68 λασιοις· δασιοι· στήθεσι λασιοις (A 189) ἐκδίχονται τινες ἀπὸ τῆς
ἔξωθεν ἐπιφανειας ἀνδρώσσειν. ἄλλοι πυκνοις και συνετοις 70 λασιοκάφωνς (I. 1. cod.
Bodl. Plat. Phaedr. p. 233 E)· τοις κωφονς 71 λασιον κηρ (B 851)· η πυκνη. και σώφρων,
και λιαν θεια ψυχη, και συνετη, ἀπὸ τον περιχόντος τὸ περιχόντεν. τὸ γάρ ψημεονικὸν τῆς
ψυχῆς εν τῇ καρδίᾳ, ητις ἔστιν εν τῷ στέρρῳ, ὅπερ φις ἐπιπλείστον δασυ ἔστιν. και σογρο-
ψυχον Ad 73 πολύτριχος (Ω 125) 74 λασιονγυλας (ταλασ—). λασιονγιας. δημιονρ-
γιας Ad 76 η λασιτος· Post 79 δηγνυον (λαχίζει) 90 λα.ων· λιθων (M 29?) Ad 91
κροτάλω (πλατάτη) 96 λατμενεια· δουλεια (άτμ—) Ad 97 και ποταμός (λατφος).
και Ιχηρ (πάτος) 407 λατρευτόρ (Εκοδ. XII 16)· δουλικόν

λάττα· μνία· Πολυρρήνιοι
λα(τ)ταία· παρασίφις· καὶ ἡ περὶ δύνην
μάχαιρα
λατύπη· λίθον τὸ δποπελέκημα
λατύσσει· πτερύσσεται. νήχεται. ταράσσει.
τινδόσει. τύπτει. λατίγει
λαυκανίς (Iom. bis)· τὸ δηητημένον τοῦ
γαραρέωνος, λαυμός, φάργυξ [17]
λαύκη· φοβερός (γλυκῆ?)
† λαῦξις· κλήρος, μερίς (λάξις)
† λαύξει· κρατεῖ (λάξει). διάνυται. εὐφραί-
νει (λαύει)

σ

† λαυξία· δαρή Κρῆτες
λαύρα· όνυμη, δὲ ἡς ὁ λαὸς εἰσίρχεται. ἡ
φλόξ (ώς Φιλόξενος; απ λάρβα?). οἱ δὲ
τόπους πρὸς ὑποχώρησιν ανεμένους, οἱ δὲ
ἄμφοδα. οἱ δὲ στενωπός. καὶ διόδοι
λαύρη· δημόσιος στενωπός, καὶ ἀμφοδον,
φύμη, δόδος, δὲ ἡς ὁ λαὸς ἔσουσιν
Λαύρεια (Herod. VII 144)· τὰ Ἀθηνῆς
χρύσεια μέταλλα λεγόμενα [25]
λαύρη· όνυμη στενή
λαύρον· τὴν δάφνην. η μέταλλον ἀργύρου
παρὰ Ἀθηναίος (421)
λαύροσταταί (Orat. fr. LXXI p. 201)· οἱ
ἐν τοῖς μέσοις ὅνυμοι ὄντες ἐν ταῖς στενω-
ποῖς μὴ θεωρούμενοι. οἱ δὲ χείρους μέσοι
λατανταί. οἱ δὲ ἐπιτεταγμένοι πρῶτοι καὶ
σχάστοι
† λαύσας· πειρπενοῖς τοῖς δεσπόταις
† λαυστήρ· μοχθηρός. δμοιον δὲ τῇ δυνά-
μει τὸ δύναμα. η οίκου λαύρα
λαύστρανον· τινὲς λύκον, τινὲς φρέατος
ἄφραγα
λαυχάνη· γλώσσα
λαυφθάσσει· λάζρως ἐσθίει (446)
λαυφθάξει· σπενδεῖ (446)
λαψθία· η δοπίς, ὄπλων (169)
λάσφην· δάφνη. Περγαῖοι
† λάψφωνοι· λιαν ἀψφων
λαψφός· ὁ δρυοτεράχιερι χυώμενος (147)
λαψφιάδα· φρατρία ἐν Δελφοῖς

λαψφειν· τὸ εἰς αὐτὸν ἀσχημονεῖν
λαψφέας· καταπιεῖν, δναλῶσαι
λαψφέας· διασπαράξας, δφειδῶς θοινησά-
μενος
λαψφρα (Aesch. Sept. 278)· τὰ ἐκ τῶν πο-
λεμίων ἐτὶ δύναται λαμβανόμενα. τὰ δὲ
τεθνεώτων αὐτῶν, σκῦλα
(λαψφραγωγεῖ) αἰχμαλωτίζει
λαψφροπολεῖ·

10 λαψφρων (Eur. Rh. 179)· αἰχμαλωτιῶν
(λαψφές· δάλανος ἢ βορός) ν. λαψφρός
λαψφόσσει (Δ 167 P 64)· μετὰ σκύλου
θσθίει. σπαράσσει. λάπτει, καταπίει. σπεύ-
δει (433. 34). μετὰ θυμοῦ ἐσθίει
Λαψφόστιον· δρός τῆς Βοιωτίας. καὶ Λα-
ψφόστιος· ὁ ἐπεύθεν
λαχαίνειν (Callim. fr. CCCV)· ὀρύσσειν,
σκάπτειν· ἀφ' οὐ καὶ τὸ λάχανον· τὸ
μεγάλως καίνον

20 λαχανά· τὸ ἐπὶ τῆς ἀπήνης πεπλεγμένον,
ἐν φ καθέσσονται
λαχεία (ι116)· εύσκαφος καὶ εὐγείος· παρὰ
τὸ λαχανεύσθαι, ὁ ἐστὶ σκάπτειθαι πυ-
κνώς
λαχεῖν δίκην· γράψασθαι, δικάσσασθαι
λαχη· λῆξις. δποκλήρωσις
λαχήνας· σκάφας [34]
λαχυών (Antimach. fr. LXXX)· ίππεισιν λα-
χτισμῶν

30 † λαχιμόν· κούρης βάρος. λακισμός
λαχυφ στεινόμενος (ι44)· τῇ δασύτητι
καὶ τοῖς μαλλοῖς πεπυκωμένος
λαχηνη· δασεῖα θρῆξ (B 219). χαίτη. κόμη.
ὑλη. δασύτης (Κ134) παρὰ τὸ λάσιον. δη-
λοῦται δὲ καὶ οὐτως, καὶ ἡ κροκ., η
ἐπούση τοῖς λακιοῖς τρίχωσις [αδ 58]
λαχηνήεντα· τετριχωμένα, δασά, η τρι-
χώδη (Σ 415). η δροφον (Ω 451), τὸν
κάλαμον, φ ἐστέγασην τοὺς οίκους, δ ἔχει
τινὰ δασύτητα. Οροφος γάρ κάλαμος καὶ
τὸ ἐρέφειν τὸ στεγάσειν εἰρηται [60—62]
λαχος· μέρος, κλῆρος ἐκ λάξηρον (Plat. Legg.
V 745 D) · [64]

COD. 12 λαττανᾶ, πολυρρήνιοι (cf. θάπτα, δάπτα) 15 λατίκτει ^{κ ξ} 21 cf. ἐλαχία
α

24 χρυσετάλλα 27 λδειρα· δάφνη Cyt. 63 28 στάνται 31 αιστραν· ἥν 33 λαύ-
ρως 39 |δα 40 αὐτὸν 46 σκύλου 48 χάναν 50 λυχεία 52 cf. λάγγα λάξις
λαῦξις λάχη 57 λαχνᾶς, τεινόμενος — μαλοῖς 58 κώμη — κροκός 59 οὐ ἐστι

HES. 17 λαυκανίης (X 325)· δμοιος 25 λαυρόην (χ 128)· δόδον, τὴν όνυμην
54 λαχια· ἐν ύλῃ οὐδα (λοχυαία) Αδ 58 η ἀφρός τῆς Θαλάσσης (ἀχνη) 60 λαχνοθ-
ται (Solo ap. Philon. I p. 25, 28). τριχούται. δασνεται 61 λαχνοστηνομένον ii 445,
τοῖς μαλοῖς πεπυκωμένον 62 λαχόντα (Σ 327)· τυχόντα, κληρωσάμενον 64 λαχεύ
(ε 40 v 138)· δ κληρωσάμενος

- λάψα· γογγυλίς. Περγαῖοι
λάψαι· πιεῖν τῇ γλώσσῃ
λαθάνη· τῶν ἀρίστων λαχάνων ἐσθιμένη
(ἐφθῆ) (cf. σκύβα)
λαψ' ἀρδστν· τῇ χειρὶ ποτίζων, ἢ ἀπτόμε-
νος (λαπτ—)
λάψη· ὄπλοικοιλάρων τὴν γλώσσαν ἀναφέρει
τὸ ὑδωρ μετὰ τινος ἥκου
λάψοι· πίοι τῇ γλώσσῃ
λάψοντες γλώσση (II 161). τῷ ἀρχφ τῆς 10
γλώσσης πίνοντες
λαψ· λαύς, (όχλους). δυκῆς [73. 74]
λάψων (τ 229). οἱ μὲν βλέπων, ἔξ οὐ καὶ
λαός ὁ βλέπων· ἀλαός γάρ ὁ μὴ βλέπων.
οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώστηρ· οἱ δὲ ἀπολαυστι-
κῶς ἔχων, ἐσθίων [76]
λε.δα· ἡ ἐξοχή τῶν πετρῶν (v. λεδδά)
λέαντα ἐπὶ τυροκυνήστιδος (Ατ. Lys.
231). σχῆμα συνουσίας ἀχλάστον
λεαννετα· λειοῦται: ἐξαλείφεται
λεαντικῶς· λειώσας δυνάμενος [81]
λεάς (Aristot. gen. an. 5, 7). τὰς ἀπὸ τῶν
ἰστῶν κρεαννυμένας ἀκρας
Λέβα· πόλις ὑπὸ Θράκου
Λεβάδεια· πόλις Βοιωτίας, ἐνθα καὶ μαν-
τεῖον Δίος τὸ λερόν κατεκενάστο [85]
λεβηρίεις· τὸ τοῦ ὅφεως γῆρας, ὁ προδύεται.
τινὲς δὲ τὸ ἄνδρα Λέβηρον γενέθθαι πτωχόν.
οἱ δὲ τὸ λέπος τοῦ κυάνου
λέβης (Aesch. fr. 1). χάλκειος ποδονυπτήρ. 30
τερπόνος
λεβίαι (Arist. fr. XVIII p. 1123). τὰ λεπί-
δας ἔχοντα ταρίχη, καὶ ἰχθύς λιμναῖοι
λέβινθοι· ἵριβινθοι
λέγειν· εἰπεῖν (N 275). οἰκοδομεῖν (σ 359).
ἀρμάτιν· καὶ ὄντράσειν. Ἀττικοὶ
λέγεσθαι· συνάγειν, ἀθροίσειν. ἐκλέγεσθαι
[92. 93]
λέγυμα· τὸ εἰπεῖν
- COD. 68 λαψάρων 69 λάψ? — διαφίρειν 70 πίει 72 λαός cf. 474 73 ἀλαός —
βλέπων ποιεῖσθαι 74 λιοῦται 80 λασσαί 84 ἱεταί 87 λήβης — χαλκεῖος 88 λέ-
βια 89 λεβίνθοις 91 ἐκλείσθαι (96 cf. ἐπιδιώκτον, ἐπίκυλον) 99 ποικίλαι 512 πρό-
θεσιν 15 λήβηνθον — Μακεδωνίᾳ 19 ἡ — καλὴ 20 λειπάτειν 24 προτρέπεσθαι
— προσάγεσθαι
- HES. 73 λάψμεν (B 299). λάψωμεν (L. δαώμεν· μάθωμεν) 74 λαψ· λαύς,
όχλους 76 λαιά· ἀριστερά 81 λεανῶ (Pv. XVII 46). λεπτινῶ 85 Λεβῆδων (Iessi.
XV 2). τόπος τῶν Λεβητῶν, ἐνθα ἐθναίσαον 92 Λεβίδων (Iessi. XV 2). τόπος, ὃ φέ-
σιάσαον οἱ κατὰ τὴν Λιβαδησίαν Ἀραβίαν Μωαΐτην 93 λεγεών (Luc. VIII 30). πλήθος στρα-
τεύματος, ἢ τάγματος, ἐξ χιλιάδων ἔξακοιον ἔχοντα ἐξ 500 λέγει (d 125). ποιον ἦγον
ἀπετίλεσσον 3 λέγοντες (A 755). ἡ ἐκλέγοντες, ἡ συναγούοντες, ἡ συναθροίζοντες 4 λέ-
γοντο· συνήγορο (O 547). καὶ τὰ ὄντα 6 λεδρεῖται (λῆψ· ἀριέται). φροντίζει. Θέλει,
βούλεται 11 λειάδεις· οἱ λειμῶνες. καὶ κάθηντος τόποι (λειμ—) 13 λειαρῶ (630). λειαν
καὶ μαλαχή ποιήσων (paraph. O 260) 14 λειαῖς (Luc. III 15). μολαχής. εὐθελας 22 λει.ναν
δὲ χορόν (θ 260). τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἑνελλον χορεύειν, λειαν ἐπόλισαν 23 λεικνα· κανά,
ἔφ· οἰς τὰ λήια ἐπετίθεσαν. οὐτως δὲ ἔλεγον τοὺς πυρίνους καρπούς

λέγυνα (Πιρροστ. II p. 820 K). τὸ ἐσχατον
λέγυνη· τὸ παρουφαιρόμενον τῇ παραστοφίδι,
ὅπερ ἦν παχὺ περὶ τὴν φαν ἐκ ὑάρματος
λέγυρος· ἀναρθρος (λάγνος?), σίτος ὁ μὴ
ἀδρός
λεγυνώδεις· ποικίλας
λεγυνώσας· ποικίλαι [500]
λεγοίμεθα (N 276)
εἰ γάρ τυν παρὰ τηνοι λεγοίμεθα
οἰον, εἰ τις τοὺς ἀφίστους εἰς μάχην δια-
λέγοι
λεγούστο· συλλέγοιτο [3. 4]
† λειδάδη· ἡ ἐξοχὴ τῶν πτερυνῶν (477) [6]
λέηρ (Dor.). οὐοις (v. 506)
λεηλασία (Xen. Hier. I 36). αιχμαλωσία.
μάχη· ληστεία. ἀρπαγή. διδικία
λεηλατῶν (Xen. Hell. IV 4, 15). πορθῶν
σφρόδρα
λεία (Stralt. com. p. 776 Eur. Tro. 610). ἡ
δπὸ τοῦ πολέμου κτῆσις, λάψυρα [11]
λειταν (Soph. Ai. 145). κτῆσιν λαψύρων. ἡ
πόρθησιν [13. 14]
(λειταν ἐλαβον [Thuc. VI 95]. ἐλαψων πραι-
δαρ) cf. 929
λειβηθρον· ἕιθρον. δχετόν. κροντόν, καὶ
τόπος ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ... τὸν Ἐλειώτα
Λειβηθνος· ὁ Αιτόνυσος
?λειβειν· σπένδειν (Z 266)
δια λειβειν αἴθονα ονον
καὶ δακρύνων, ὁ ἐστι [τοῖς δακρύνοις] ςίειν.
δάκρυα λειβον, καὶ στάζων
λειβω· σπένδω. στάζω
λειή· ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη. καὶ (ἐκ) πολέ-
μου ωφέλεια. ἡ προσηνής, καὶ καλή (d 481)
λειηλατεῖν· προνομεύειν. βιάζεσθαι
† λεικρικα· σειραί, σχοινία, πλέγματα (580)
[22. 23]
λείκνοισι προστρέπεσθε (Soph. fr. 759).
λεῖκνα λειάτες προσάγεσθε· ἡ ἐστι κανά,

εφ' οις τὰ ληῆα ἐπειθέτο, ἀπερ εἰσὶ καρ-
ποὶ πύριτοι [25]

λειμακες· ρυτεροι καὶ ποιώδεις τόποι. ἔστι
δὲ καὶ ἡδὸν ὄμοιον κοχλίᾳ, ὃ καλοῦσι λει-
μαχα (limax)

λειμαχος (Eur. Bacch. 867)· λειμότος

λειμαξ· χωρίον, ἐν φ λειμών. ἢ χωρίον
ἐπίπεδον

? λειμωνοειδής· ἀνθηρὸς τόπος. ἢ λειμών
λειμών· αιδών. Θάλασσα. ἢ ἀνθηρὸς τόπος
† λειμωνιάς· † ἄρκτος. νύμφαι (Soph.

Phil. 1454)· ἐπειδὴ αἱ νύμφαι ἐν τοῖς λει-
μῶσιν

λειν· ἔρια. Κύπροις (ν. λίτρη)

† λειξοῦρα· τὸ διδρον. ἐκ τοῦ λειχω
λειοβάτος (Arist. Π.Α. II 11, 7). ἰχθὺς τις
τῶν λευκοσάρκων (787)

λειοχόντος· ὃ τελείως ὡς κόνις διαλελυ-
μένη. λείως γάρ τελείως (788)

λείον· δ σίτος. ἢ ὄμαλόν (Collim. fr. CV 4)

λειούθμερος (<—πορος>)· ταχυδιάροιος [28]

λείους (Xen. An. IV 4, 1). ὄμαλος

λειούσματα· ἡ λειγούσματα· εἶδος κατα-
φράκτου. Γαλάται [41–48]

λειρία (Nic. Th. 543)· ἀρθη. χρία

λειριόεντα· διπλά. λειριον γάρ τὸ ἀν-
θος· διὰ τὴν λειρήτητα. διὰ τοῦ ἐ καὶ τοῦ
ἴ γραπτεον. ἢ ποικίλον, εὐχρον. τὸ δὲ λι-
ροσ, δηδοῖ τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ἑ. Καλ-

λημαχος (fr. CCXXXIX).

λησος ἕγω, τι δέ σοι τὸν δὲ ἐπίσεισα φόβον;
παρὰ τὸ λιαν. διέτρως γάρ διεύνονται οὐ-
τοι. τὸ δὲ χρόα λειριόεντα (Ν830) καὶ
ὅπα λειριόεσσαν (Γ 152) τὴν προσηγνη
καὶ ἡδεῖαν

COD. 26 λειμάδες — πιώδεις — λεῖμα
λειστις (<λεισκόντης Theogn. 9, 32) 40 γαλάτα

ἐ

ὅταν δὲ ἐπίθηκα — π τὸ λιαν — ληρίσεντα, καὶ δῆλα ληρίσεσσα — ἴδιαν
52 cf. altr. 53 λειτειας cf. λείτορες, λητή, λῆj(t)οι, λητῆμες, λητάι, λιτάρας, λητούρχαι,
δλήπτορον, ἀλήπτωσ, ἀλήπτων 67 cf. ἐν Διψοδορίῳ
70 ἀνθρωπτά 71 λειλανίσκη 77 λεκός λύκιον λυκάριον τυρβίλιον — λυκάριον

τροιούσοις — |φιον (cf. λαχρο)

HES. 25 λει λι τοι μέν η ν (λαλ—)· προθυμουμένην, ἐπιθυμούσαν

(ΑΙΕΛΟΥΡΟΣ!)· αἴλουρος 41 λειπαρώ· παρακαλ (1095) 42 λείπετα, ἐλά (Ψ40).

ἀπενυχάνετο 43 λειπε φορεῖνα (B 107). ἐλπε φορεῖν 44 λειπογνωμόν· δη μηκέτι

βόλον ἔχων δὲ τέλειος, καὶ γεγρακώς, μη ἔχων γεγραμένα τῆς ἡλικίας 45 λείπολτο

(Γ 160). καταλείποις 46 λειπομορία· δένδρον τὸ ἐκ τοῦ θωρακίον κατεύγος, ἐ δὲ τῆς

φίης φέρον βλαστούς (ν. λιπο—) 47 λειποταχίσας· φεύγωτ, ἢ φυγών (1111) 48 λει-

πον· τὸ ἐλευτῆς ὄν 52 λειτα· λκεσία (I 502). ἢ συνίστηκεν 51 λειτουργεῖν (LXX).

μοχθεῖν, δουλεύειν 58 λειτουργικάς (Exod. XXXI 9). λερατικάς 59 λειτουργός (Philip.

II 25). ψάρητης 60 λ[ε]ιταιμήσας· ἐπιλειφας τῷ α[λ]ιματι 61 λ[ε]ιφητρα· λειφα

62 λ[ε]ιχανδ· φθόγγος τῆς κιθάρας, ἀπὸ τοῦ φθόγγου 79 λειχανα· τοὺς δυκάνας (h. e.

τωλέκρανα)

λειράδες· ὁ λειχνός καὶ φέρος. καὶ ληρίας
λέγουσι κύνας, τάς κατισχυσμέτας καὶ ἀπο-
βαλούσας τρίχας. ἢ τὸν μικρὸν λαγών. (i)
συντετηκότα?) [25]

λείτειρη (Βοεοι)· λέραια (918)

λειτίνος· πέμπατος εἶδος

† λειτόν· (λειτοργόν?) βλάσφημον

λειτόρεις (Βοεοι)· λέραια [57–62]
λειχῆνες· τῆς σαρκὸς κάκωσις. καὶ ἐπ τῶν
πετρῶν φυκίων τινά. καὶ τῶν χωρίων τὰ
ψιλά

λειχαν· κατέλιπτον

λειφανα (Soph. El. 1113)· περισσεύματα

λειφανδρία· λείψις ἀγδρῶν

λειφύδροιον (Ατ. Lys. 665)· χωρίον τι ὑπὲρ
Πάρονθος, δ ἐτείχισεν Ἀλκαλαν (1191)
λειφωκόης· δ τελείως ἐκκεκταυμένους τοὺς
δρθαλαμούς ἔχων

(λεισθεθρίρεις cf. 1082 λεισθης cf. 1188.
791)

λειτος· ἥρδιως. δεινώς, σφόδρα. τελείως (Αγ-
χιλ. fr. 111). καλῶς

λεκανίδες· κεράμειαι λοπάδες. καὶ ἐν αἷς
διδρήματα ἐφερον τοῖς τεογάμοις

λεκανίσκη (Aristoph. fr. CC)· τὸ ἐκ πε-
τάλων τριβίλιον. ἢ λεκάνη
? λέκαιος· δ ποτεταλμένος

λεκιθον (Pheres. p. 263)· τὸ τοῦ ωσῦ λε-
πίδιον

30 λεκίς (Erichom.)· παροψίς
λέκκη· χλαῖνα (1258)

† λέκκον· δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς (745)

λέκος (Hippom. fr. 58). λεκίσκων, λεκάριον.
τρύβλιον. οἱ δὲ λεκάνιον

λεκροι· δῆοι τῶν ἐλαφείων (κεράτων) [79]

28 λειμαξ· 31 λειμωνίας 33 τε-

γρ. διὰ τοῦ ἐ καὶ τοῦ ἑ 50 διὰ τούτου καὶ τοῦ ἡ. γραπτόν — τίδες,

ἐ

51 λγρέματας

68 λειοκόρης, δ τελείων 69 λειρω

78 λε-
κροιούσοις — |φιον (cf. λαχρο)

- †λέκτικα· σειραι· σχοινία (521) [81. 82]
 Ηλακτή· χλαίνα [84]
 Δεκτόν· ώς σεμνόν. ή δρωτήμον (Ξ 284)
 λέκτρα· κραββάτια. ή κατά τὴν πόλιν ἐξέ-
 δρα· κατὰ προσαπεία λάκωνες
 λεκτρίτη θρόνῳ· δνάκλαισιν ἔχοντι [88-90]
 λέλαχεν (Eur. Hipp. 65)· ἵρδησεν [92]
 λελαχνία (υδός)· φωνοῦσα, βοῶσα, γηγόνσα
 [94-97]
- λέλαπται· είληπται
 λέλαφας (Arist. fr. inc. XV)· πίπωκας
 λελάχασι· τετεύχασι
 λελάχωμεν· λαχεῖν ποιῆσθαι
 λελάχωσας· δασδεῖ εἰλέγει· εἰλόρκη
 Λέλεγες (κὶ 429)· ζήντος βαρβαρικόν
 Λελεγήτης· ή λακεδαιμόν πάλαι
 λελεγία· κόχλωσες, ή κοχλώσεις τόποι
 λελεπήκασμένον (Stratt. com. fr. XIX p. 791).
 εἰς πίψιν ἥκον
 λέλεκται (Eur. fr. 594)· εἰρηται
 λελέξεται (Aesch. Ag. 170)· λεχθεσται
 λελεπήσις· λχθύς ποιός, ή καλουμένη φυ-
 κείς (Pirrocr. I p. 681 Κ)
 λελεχμένος· διαλογιζόμενος, η διαλεγό-
 μενος [612]
 λέληκης (Simonid. Amorg. 15)· βοϊ, φθέγ-
 γεται
 λεληκώς (X 141?)· κεκραγώς, φθεγγόμε-
 νος, κρανγάσας [15-17] 30
- λέλημα· λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον [19]
 λελημένη· ἐπιλαθομένη [21]
 λελιγήσθας· θέλειν. ὄφραν. σπεύδειν [23. 24]
 λελικμημένη· κοσκινευθεῖσα, πτυασθεῖσα
 ἐπ' ἀνέψ
 λελικτής· λχθύς ποιός [27. 28]
 λέλογος· εἴημας (cf. λέλεγα) [30]
 λέλογχε· γῆστας
 λελογχία· λεχώ γενομένη [33]
 10 λελύθρωται χωρίον ἀπερρωγός
 λελυχωμένον πρόβατα· τὰ λυκό(σ)παστα
 [36. 37]
- †λελύφωκεν· ἐπέσχηκεν (λελόφηκεν?)
 λελύθηται· ἐβλάβησαν
 λέμβαρχοι· λιπόθερμοι. (καὶ οἱ ἐφολκίοις;
 πλέοντες)
 λέμβος (Theocr. XXI 12)· τὸ μικρὸν πλοιά-
 ριον, τὸ ἐφόλκιον
 (λέμβιθ ἐνι· ἐν σκαφίδιη ἐν πλοιαριῷ) cf. 873
 λέμμα (Ατ. Αν. 673)· φλοιός [ad 42] [43. 44]
 λέμφος· δ μυξιδής. καὶ μάταιος. δηλοὶ δὲ
 τὸν δνότον, καὶ ἀπόπληκτον [46. 47]
 Λεοντ(ε)ιος πόρος· ὁ Ἀλφειός· καθότι
 ἐπὶ ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ λεόντων εἰδώλα
 ἀφίδνυται
 (λεοντή)· λέοντος δορά, τὸ δέρμα αὐτοῦ
 λεοντόκρανον (Irag.)· Αμαζονικὸν (ἀλ-)
 σπλον
 λεοντοφόνον (Aristot. Mirab. 146)· θηρί-
 διόν τι, πλανώμενον ἐν Συρίᾳ [52-59]

COD. 80 σχοινίον 81 τὸ λάμπτων 83 cf. λέκκη, δεκτή 91 cf. λάκεν, λέληκεν
 96 λαβθίσαν προ λαθένθατ 601 λελαχήσθαιεν 3 cf. λίλογας. ΕΜ. 561, 16 λέλεχα 5 λε-
 λεγκίς 6 λελεγύεις 7 πίψιν 11 λελεγμένος 22 λελήσθας 25 λεληκη-
 μένη, κοσκυ 32 λελογχία 34 λελύθμωται, 35 λελύχωμεν 39 λελώθωμ-
 ται 40 cf. λέπανος καὶ πλέοντες post 641 49 λεύντεος δι 57 λεοντίδιον

HES. 81 λακτήρες (λιλακτήνες)· εἰδός τι λαυρῶν 82 λεκτοί (Eur. Hec. 525).
 ἀριστεῖς 84 λέκτο· εκουμήνη (Ι 664). ἐπελέγατο. ηρίδημει (δ 451) 88 λέκτροισι (θ 337).
 κοιταῖς 88 λελάδη (Ο 60). ληθῆ ποιήσει, πανοι 90 λελάθοντο (Δ 127). ἐπελά-
 θοντο 92 λελακχωμένη (Ruth. I 12). βεθομάνην 94 λελαχεῖν· (θ)άψαι 95 λελέ-
 χωσι· (Η 80). θάψωσι. λαχεῖν ποιήσωσι, ὁ ἔστι· τυχεῖν τῶν δέοντων, καὶ τουμουνέτων
 νεκρῶν 96 λελάσθαι λαθέσθαι (Τ 136). λαθέθασι 97 λελασμένα (Λ 313). ἀρι-
 μένα 612 λελήθωτος (Η Macc. VI 11). λανθανόντως 15 λεληλαμένη (Εur. Med. 256).
 μεμερισμένη 16 λελημένος (Ε 690). προθυμούμενος 17 λελήται (λελιάται). τεθέρ-
 μαται 19 λελημένοι· λελημένον (Μ 106 II 552). διανοούμενοι. ἐν τούτῳ τὸ λῆμα ἔχον-
 τες. Λεληματίσθαι γὰρ τὸ τῆς διανοία πρὸς πάντας ὅμητικῶς ἔχειν 21 λέλη(ο)ται (Greg.
 Naz. de reb. suis 484 non Plat. Phaedr. 252 Α). ἐπελάθετο 23 λελημένος (Δ 465 Ε 690).
 προθυμούμενος. καὶ ἔνθερμος ὡς (non Empedocl. 266) 24 λελημένοι (Μ 106). προθυμού-
 μενοι, ὅμοιως 27 λελημένοις· ληφθεῖς. τυκθεῖς 28 λέλιξε (Θ 199). διέσειν 30 λε-
 λόγχασιν (λ 303). ἐλαχον 33 λελογχώς (Greg. Naz. C. VI 30 p. 221). τυχον 36 λέ-
 λυται (Θ 103). διαλέκται 37 λέλυνται (Β 135). ἀσθενή εἰσαι. Αδ 42 λέπιμα (Moer. 251) 46 λε-
 λαστῶν· λεπτατῶν. πορφῶν 47 λέντιον (Ioann. XIII 4). περίδωμα λεπατικὸν 52 λέξαι·
 εἰπεῖν, ἐπιλέξαι, ἐπειπεῖν 53 λέξασθαι· ἐπιλέξασθαι (Β 125). κοινηδῆναι (Θ 519) 54 λέ-
 ξασθε· ἐπιλέξασθε. ἐκοινηδῆτε 55 λέξεται· λιγῆς. κοινηδῆ (δ 413) 56 Λεοβίδας (Ι 129). διό λέσθον τῆς νήσου 57 λεοντηδόν (Η Macc. XI 11). λοχρός κατὰ τὸν λέοντα
 58 λεώς· άττικός, όχλος, λαός 59 λεωφόρως· ὄδος λαὸν φέροντα

λεπάδες (Arist. Η. ΙV 4, 11). τὰ πρός ταῖς πέτραις κεκολλημένα κουγύλια δύστείν ήλάττω

λεπάδην (Ε 730). Ιμάντες πλατεῖς, οἷς ἀναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ὑπων πρός τὸν Συγόν

λεπαδενόμενος· συνάγων λεπάδας, εἰσὶ δὲ θαλάσσαις κοχγαῖς μικραῖς, προσφυσμέναις ταῖς πέτραις

λέπανος ἡ λέπανθος· λιπόδερμος. Ταραντίνοις

λεπάργου βιός (Trag.)· τοῦ λαπάρας λευκῆς ἔχοντος, ἡ ὅλη τὸ δέρμα

λέπας· τὸ ἄνατες, καὶ τὸ τῇ πίτρᾳ προσεχόμενον (Ar. Vespr. 105) κουγύλιον. ἡ ψηλόν, ἀκρότατον. ὁρειόν (Aesch. Ag. 283)

λεπαστή (Com.)· κύλιξ· τὸ λέπαστις· οἰνοχόη, καὶ εἶδος κύλικος

λέπαστρον· σκεῦος τι ἀλευτικόν

λέπειν (Plat. com. fr. V p. 617). τύπτειν λέπιζω· ἐκδέρω [71]

λέπος (Alexid. fr. IX p. 507). λέπιον. φλοιός λέπρα· πάγος τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος

λεπρεάται (Thuc. V 31). οἱ πάλαι Καύκανες. (ἡ Λεπρεάται [Herod. IX 28] ἀπὸ Λεπρέου πόλεως ὀνομασμένου)

λέπρεον (Call. Iov. 39). [αὐτὸς] τῆς Τριφυλίας

λεπταλέον (Call. Dian. 243). λαχρύν, λεπτόν λεπτάς καὶ παχεῖας. Ζάλευκος ἐν Νόμοις

τὰς δραγμάς· λεπτὰ μὲν τὰς ἐβωβύλους· παχεῖας δὲ τὰς πλέον ἔχουσας

λεπτή· ἀσθενής. λαχνή [αὐτὸς] [79]

λεπτήκεα· λεπτῆς ἐργασίας ποιηθέντα [81—83]

λεπτήκεις· λεπτός [85]

λεπτόγεα (Thuc. I 2?). κακὸς ἀγρός. ἡ λεπτὴ γῆ καὶ μὴ λιπαρά

λεπτομερῶς· μικρομερῶς

λεπτόμετις· ἡ δασία ψυχή

λεπτόμετον φέρος (Eur. Andr. 814). λεπτὸν λιμανίον

λεπτόν· δοθενές, δόρατον, δραπανή [91]

λεπτυνής· ἀπὸ τοῦ λέπους, καὶ τῆς χωρίσεως

λεπυριώσαι· ἔξαχυριώσαι

λερναῖα χολή (Trag. adesp. fr. 183) [95]

λέρνη Θεατῶν· παροιμία τις ἐστίν Ἀργολικὴ Λέρνη κακῶν, ἢν αποδιοπομούμενοι ἔλεγον. τὰ γὰρ ἀποκαθάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνεβαλλοῦσαν. Λέρνην οὖν Θεατῶν ἐφη δὲ Κρατίνος (Cratin. fr. LXXII p. 301) τὸ θέατρον· διὰ τὸ σύμμαχον εἶναι καὶ παντοδαπὸν ὄχλοις ἔχειν

λεσβιάζειν· πρὸς ἀνδρὰ στόματάνειν· λεσβιάδας γὰρ τὰς λαικαστρίας ἔλεγον

[98—700]

λεσβιαῖα· αἵτις εἰχον ἀτόπους αἱ ἀπὸ λεσβίου [2, 3]

λέσπιον· μεγάλην. ὑδρηλήν. Δίδυμος τὴν καταδυομένην εἰς πέλαγος πέτραν. οἱ δὲ τὴν νοτεράν. ἀλλοὶ δειπνοίδια βαθεῖαν. οἱ δὲ λόχην

λέσχαι· φλυαρίαι, πολλαὶ ὄμιλα

λέσχαιοις· ἔξηγητης. ὄμιλητης

λέσχη· ὄμιλα ((σ 328). καὶ ἡ φλυαρία. καὶ

COD. 62 λεπάδια 64 λεπαργούριος τοῦ λέπαρας 65 προασχόμενον 67 λέπας, τις (73 σπίλος CDr.) 74 λεπρεάται 75 λέπρεον ἡ λεπρεάται [αὐτὸς] τῆς Τριφυλίας ἀπὸ ... ὕδωρ] 84 λεπτηκεῖς 88 λεπτόμετιν 95 λέρνη κακῶν — βαλεῖν — καταθεῖναι 97 λεκαστρίας (λεσβιάζειν πέσος· ἀνδρὰ στόματα στύνειν?) 99 λεσβιόσσοδος — εὐνετίδα — ἀντίσης φρύνιν — λεσβιον ὄδον — τὸν δρέπανον 701 λέσβι. αἱ 4 ἰδρυλὴν

HES. 71 λεπιστής· φεύστης. καὶ τὰ ὄμοια (λαπ—) Αδ 75 τὴν Τριφυλίαν. οἱ δὲ Αδ 78 λεπτή 79 λεπτεῖν, ἀπὸ τὸν (I 661). σινδὼν λεπτή [στενή· ἡ ἀκριβῆς] (App. pror. III 59) 81 λεπτὴν πλέκειν· ἐπὶ τῶν πεγκρών τουτοῦ λίγεται (App. pror. III 59) 82 λεπτήδε· εἰοὶ μὴ (ζ 264). στενή ὄδος 83 λεπτήδεντες, μῆτις (Κ 226). ἀσθενῆς βουλῇ καὶ ἡ ἐπινοία 85 λεπτήλα, κατατροφῶσα (ο 97). λεπτὰ μηρύματα ἀπὸ τῆς ἥλακάτης τῆς θουσίας. τὸ γὰρ ἔτουμεν ἔστιν, οἷον ἥλακατη ἀπὸ τοῦ ἔτειλσαντιν οὐρεχῶς. τινὲς δὲ ἥλακατα τὸν στήμονα 91 λεπτὸν ἄστον (I 661). λαχρύν ἀνθος (679) 93 λέρνη κακῶν· παροιμία διὰ τὸ τὸν Ἀργείον (τὰς καθάρματα εἰς αὐτῆς βάλλειν· ἡ διὰ τὸ τὸν Δαναὸν τὸν Αιγαίωναδὸν ἐκεῖ καθεῖναι τὰς κεφαλάς 98 λεσβιδας (I 129 non Pherecr. fr. VIII p. 339). ἀπὸ λεσβου τῆς τῆσσας (656) 99 λεσβιος φόδος· οἱ μὲν τὴν Εὐαινετίδαν ακούουσι τὸν ἀπὸ Ἀντιστοῖσις· οἱ δὲ Φρύνιν, ὃ καὶ μᾶλλον.... ὑπὸ πολλῶν γάρ κεκωμόδηται οὗτος, ὡς διαφθερῶν τὴν μουσικὴν καὶ πρὸς τὸ βωμολογεῖν τρέπωται. καὶ παροιμία δὲ ἐτεῦθεν ἐλέχθη· μετά λεσβιον φόδον (Cratin. fr. XIX p. 159). οἱ δὲ μετά τὸν Τέρπανδρον. μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις (967) (ex Aelio Dionysio) 700 λεσβιων παροιμία ἐπὶ τῶν δηράκτων 2 λέσβος (Ω 644). τῆσσας. καὶ πόλις 3 λεσηγία, τὰ πτερόεντα (Ε 453). τὰ δασιδίσκια. τὰ κούφα

- δόημόσιος τόπος, ἐν φόρέτριον οἱ πτω-
χοὶ καὶ διελίγοντο ἀλλήλοις (Callim. ep. II,
3). σημαίνει δὲ καὶ τὰ κοινά δειπνιστήματα,
καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λόγους, καὶ τοὺς ἀλεε-
ρούς (Hesiod. Opp. 491) τόπους λέσχας κα-
λοῦντον
- λεσχηγήσει· ὄντει, μιθολογεῖ
λεσχηγήνενθέντα· μιθολογηθέντα, φλυα-
ρηθέντα [10]
- † λετιδὸς ἀναδρήσσει τὸ σῶμα μερίας 10
φησί
- λετωνῆσαι (Aristoph. fr. CXCIX)· ἀφειδῶς
παῖσσας κατά τὸν ἴσχισθν
- λευγαλέη·
(.....)· ὀλεθριώδη. οἰστρωδή. οἰκτρόν. κα-
κόν, η χαλεπόν [14—16]
- λεύγη· μέτρον τι γάλακτος (. Γαλάται?)
- λευκά· φαιδρά. λαμπρά [19—23]
- λευκάδος· [ad 24]
- εὐφρειεισθω
τίμενος πέρι λευκάδος ἀκτῆς
- λευκάσπιδα (X 294)· λευκὴν δοσίδα χρώ-
μενον [26]
- λευκέα· σχοῖνος [28]
- λευκερίνεις (Hermipp. fr. II p. 97). εἰδος
συκῆς
- λεύκη (Herod. I 138)· πάθος τι τῶν περὶ
τὸ σῶμα γινομένων, καὶ ἐν ταῖς χωνείαις
η ὑφισταένη ἀποσ. καὶ δένδρον
- λευκὴ ἡμέρα (Soph. fr. 5)· ἀγαθή
- λευκὴ θάλασσα (x 94?)· η κατακλ(υ)ζο-
μένη
- λευκὴν μᾶξαν φυρῷ σοι· παροιμία ἐπὶ
τῶν μεγάλα υπισχυομένων
- λευκὴ στάθμη (Soph. fr. 306) [ad 34]
- λευκὴ — λευκάδεις — π — ἀκτὶς 23 λευκῇ — |ρος 29 λευκερίνεος 30 ἀρθος τι
33 φυράσσοι (φυράσω?) 34 λευκοστάθμη 42 λευκοσέρατες 45 ἀντιώχιδος — λιμός
(αδ λευκορόής) λευκόπυρρα Theophr. de color. 44 60 λευσιμψόδικτης
- λευκὴ διφθορά τι έν μονικῆ
λευκόπυρος (Alexis Eustath. 863, 29)· ὁ
ἀνανδρος. ἔμπλιν δὲ μελαμπύγους τοὺς
ἀνδρείους ἐλεγον
- λευκοπύρα· τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς δῆμος
(576)
- λευκοστεφῆ· τὰ κεραυνόβλητα
- 20 λευκόσυρος· Βαριλώνιος λευκόχροος
- λεύκου πεδίον· τοῦ Μεγαρικοῦ χωρίον
- λεύκοφρον· η Τέρεδος τὸ πάλαι [50]
λευκῶν πραπιδῶν· κακῶν φρενῶν
- λευκωπίας· λευκὸς ὀφθῆται
- λευρά (cf. Eur. Hec. 700)· λεια
† λεύραι· εὐφίσκω
- λευράς σωφροσύνης· τελείας, καὶ ταπε-
νῆς. κοιλῆς. ομαλῆς, μη τραχείας
- λευρφ (τι 123)· ομαλῷ. πλατεῖ [57. 58]
- λευσθεῖς· λιθοβοληθεῖς (col. 826, 29)
- λευσίμου δίκης (Eur. Bacch. 356)· τῆς
λιθοβολήστοις τιμωρίας
- λεύποντες· βλέποντες [ad 61]
- λεύσουσα· βλέπουσα. † τρίποντα
λευστά· δρατά. λιθοβόλητα (—βλητα?)

COD. 12 πίσαι (λεγωνῆσαι Phot. 211, 21; cf. μοττωνῆσαι) 17 τὶ (lengā?) 24 λεύ-

καδος — λευκάδεις — π — ἀκτὶς 23 λευκῇ — |ρος 29 λευκερίνεος 30 ἀρθος τι
33 φυράσσοι (φυράσω?) 34 λευκοστάθμη 42 λευκοσέρατες 45 ἀντιώχιδος — λιμός
(αδ λευκορόής) λευκόπυρρα Theophr. de color. 44 60 λευσιμψόδικτης

HES. 10 λεσχηγεῖ· κόπτει, ὄμιλεῖ
15 λευγαλέω (Φ 281)· εὐτελῆ, καὶ τὰ τοιαῦτα 16 λευγαλέροι (I 119)· χαλεπαῖς, καὶ τὰ
δύοια 19 λευκανθίζοντα (Levit. XIII 38 πον Herod. VIII 27)· λάμποντα 20 λευκα-
δεπέτρην (ω 11)· διὰ ταῦτης δέγεται τῆς πέτρας τὸν σκεανόν φέρεσθαι. ἡ ἀλληγορικῶς, τὸ
στόμα ημῶν τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὸ τοὺς ὄδόντας λευκούς είναι· αἱ γάρ φυγαὶ τῶν τελευτῶν
τῶν διὰ τὸν στόματος διέγονται 21 λευκαῖτα, ὑδρῷ (172)· κατὰ συνεδοχὴν ἀτὶ^τ
τοῦ πυρτόνως ηρέσσουν 22 λευκαῖ φρένες· μανόμεναι· λαυπαῖ, διαθαῖ μηερα (Zenob. VI 13) 23 λευκανί (X 325)· φάρυγξ (v. λαυ—) Ad 24 Μένανδρος ἐν Λευκαδίᾳ (Zenob. VI 13 p. 165) 26 λευκά ἀλφιτα (A 639)· τὰ εἰς κέγχρων, καὶ ἡ λευκὴ κέρχρος 28 λεύ-
κελφάντινα (E 583)· λευκά φίλελφάντινα. Ad 34 ἐπὶ τῶν μηδὲν συνέτων, παρο-
μία. δέγεται δέ· [ἐν] λευκῷ λιθῷ λευκὴ στάθμη. Στάθμη δέ ἔστι σπάρτος τεκτονική
40 λευκού γάλακτος (I 246)· τοῦ φύσει λευκοῦ καὶ ἀσκίου 50 λευκώλενος (A 596).
λευκόπηχος, ἀπὸ μήρους, ὅλῃ λευκῇ καὶ καλῇ ὀλέναι αἱ πήκης 57 λεύσει (Γ 110).
βλέψει, θεωρήσει 58 λεύσετε (A 120)· δράτε, βλέπετε Ad 61 μαίνοντες (λυσσώντες)

λευστῆρα (Aesch. Sept. 199)· φορέα λίθοις
ἀναιρούντα [65]

λευχεῖμων· λευκὰ λιάτια φορῶν

λέχαλον (Simonid. schol. Eur. Med. 20)·
ἐπίνειον Κορινθίοις· εἰς τούτους τοὺς τό-
πους ἀπεδίδρασκον οἱ οἰχταὶ

λευχεποίην (B 697)· τὸν πολλὴν πόσα
ἔχοντα καὶ βαθεῖαν, εὐανυψῆ, ἐν γῇ ἐστι
καὶ λέξασθαι, τοντέστιν κοιμηθῆναι

λευχέρνα· ὑπὸ Ἀργείων ἡ θυσία ἐπιτελου-
μένη τῇ Ήρῃ

λέχεται· κοιμᾶται

λευχέων στυγερῶν (Eur. Tro. 598)· γάμων
στυγνῶν [72, 73]

λέχη· ἐφ' οἴς τοὺς νεκροὺς κοσμοῦσιν

λευχήρα· ἐνήλατα

τὸ λεχώεν· ὑλῶδες. βοτανῶδες (λοχαῖον?) [77]

λέχος· κοίτη, κλίητη, γάμος, μῆτις, συνουσία.
γυνή [79]

τὸ λεχύμαδ··· ἥλεκτρον

τὸ λέχνη· τρόπος

λευχόη· πλαγία

λέχριον· πλάγιον. λοξὸν

λεχώ (Eur. El. 652)· προσφάτως τετοκυῖα [85]

λεψί (Susario). λαοί. Ἀττικῶς

λεψάβατος· δόδος. καὶ Ιζθῦς σελαχώδης (534)

λεψάκνιτος [ad 88] ἡ λεψάκριτος· παν-
τελῶς ἐξωλοθρευμένος (535)

λεψάκριτον (Thuc. I 20)· τῶν Λεψ θυγα-
τέρων μητριῶν, τὸ καλούμενον λεψά-
κριτον, ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ

λεψάλεθρος· παντελῶς ἐξωλοθρευμένος

λεψάλης· τελείως ἐξάλης (1188)

λεψίμι (Dor.)· θέλοιμι ἄν
λεψών· τὸ θηρίον. καὶ παρθένος (πάθος). καὶ
ιχθύς

λεψωτής· φυλή Ἀθηνῆσαι [95]

λεψωργόν· κακοῖργον. πανούργον. ἀρδο-
φότον

COD. Post 65] 70 λεύχεται
Post 69] 66 71 λέχ. ον στυγερὸν· γάμον στυγνὸν
88 ἐξολοθρευμένος 90 ἐξο] 94 λεοντίς — Αἴθρας
λιστρογός· δλοεργός 802 ληψόλια 12 ληθεδον, λύσις 14 ληθηκή· — ἀγων τὰ 15 λη-
θημόνουσι 16 ληθίος 20 [λειφθ] 27 τριψωνίδες

HES. 65 λεύσων (E 771)· βλέπων
πλάγια (782) 77 λεχόες· κατακοιμῆσθεις (λεχεῖς) 79 λεχόντο· συγκάθητο (λο-
γόστρο) 85 λεψίρω· ταχὺς (λαψηρός) Ad 88 λεωλέθρος 95 λεωπέρρα 96 cf. λασογός.
λιστρογός· δλοεργός 800 ληραρίον (λαρράριον)· ὑδοτάταις, χλιαραῖς 5 λη-
γετεῖς (I 186)· ἥδυπάτη 6 ληδεῖν· κοπιᾶν, κεκημέναι (ἀηδεῖν) 7 ληδῆσαι; κεκημέναι,
κοπιάσσας (ἀηδῆσαι) 10 ληθάνει (η 221)· λαρθάνεις ποιεῖ 18 ληθώ (Δ 561)· λαρ-
θάνω Ad 19 κτήνη (Ἀηγ.). βροσμάτα ἐφρόδια (ῆτα). χρήματα (cf. 843). η 21 ληγάδης·
αιχμάλωτος 25 ληγίδας (Y 193)· αιχμάλωτος Ad 29 οίκονομα 30 ληγιοι· λεροι. καὶ
ἄγγελοι (L. ληγίτοι νελ ληγοι)

λεώς (Soph. OC. 43)· Ἀττικῶς, δχλος, λαός
λεωφόρος (Eur. Rhes. 881)· δημοτική δόδος

πλατεῖα, λαὸν φέρουσα πολὺν
λῆγ (Εριχον. fr. 19, 5)· θέλει (506). αἰρεῖται.

φροντίζει. βούλεται. λέγη· ὅμοιος [800]

ληψόλε· λιθοβόλει, ἄξει λιθασθῆναι
ληψόλετα· δημοσία κοπρία

ληγε· παύον [5—7]
ληγω· παύομαι

ληδίοις (Menand. fr. DVII)· τριψάνιον εύ-
τελές (826)

ληθαία· λαθραία [10]
(ληθαίκινόν cf. 859)

ληθαργος (Menand. fr. CCCXLVII)· ἐπι-
λημαρν. ἐπιβουλος. καὶ κύων δ προσ(α)ι-
νων μέν, λάδρα δὲ δάκνων. καὶ τῶν Ιπ-
πων οἱ ἀβλεμεῖς καὶ νιθροί. καὶ πάθος τι
σὺν πυρετῷ (Hippocr. 484, 17)

ληθεδόν· λησις

ληθη· ἀμέλεια

ληθηκέα· εἰς ληθην ἀγοντα φάρμακα

ληθημοσι· ληθηργοις

ληθίδιος· λαθραῖος

τληθον· βαλιόν [18]

ληγία· [ad 19] οιτοφόρα κωρία

ληγίδας (Y 193)· ἐκ λεισ αιχμαλώτους
συλλαφθείσας [21]

ληγίανειρα· ἡ ποιοῦσα τοὺς ἀνδρας γυναι-
κῶν ἐρᾶν

30 λητητείρης (σ 29)· τῆς τὸ λήιον (η) πε-
δίον καταβοσκομένης. νομάδος

ληγίδα (ξ 86)· μερίδα. η λειαν. τὴν φιλην
κτῆσιν [25]

ληγίδιον (Macho Ath. 582 D)· εύτελες λιδ-
τιον (808)

ληγιδιώδεις· τριψωνίδεις

ληγιδόμενος· σφετεριζόμενος. αιχμαλωτι-
ζόμενος

ληγίη· προνομ(ε)ια. [ad 29] βοσκήματα [30]

ληγιμος· εύποτος

λήγειον (B 147)· σιτοφόρον χωρίον· ἀπὸ τοῦ λειαινεν τὴν τροφήν· ἀγριοῦνται γάρ οἱ λιμώσσοντες. βέλτιον δὲ ἐ φιλῷ, διὰ τὴν ἐπιφανεμένην κατὰ καιρὸν λειότητα τῶν ἀστραγάνων

λήγει· κτῆσις ἡ ἐκ τῶν λαφύρων. καὶ βούλησις (Ἄηγλος)

λήγιστασθαί· (ἔξι ἀρπαγῆς Cyrilus) κτήσασθαι. διφελέσθαι (159)

ληγισθέντος· κλαπέντος, ἀφαιρεθέντος τὴλησθιαῖς· τρεπόμενος (906)

ληγισμαδία· αἰχμάλωτος. λεληγμένην (908)

ληγισταῖος (Σ 28 a 398)· ἀπὸ λειας ἔλαβεν,

ἐμερίσατο, ἐλαφυραγώγησεν

ληγισταῖ· πειραταί. καὶ αἱ ἀπὸ λειας πειροιμέναι [40]

ληγιστοσάδληγες (Menand. fr. CCCXCIX)· οἱ Τυρρηνοὶ· ἐπειδὴ πρῶτοι σάλπιγγος εὐρεταὶ γεγνόντων [42]

ληγισταῖ τηγματα (821)

(ληγάρχας· τοὺς λειάς) cf. 1150

ληγιτιαι· ὑγεμονίαι. στρατιαι [ad 44] [45]

ληγιτη· λέρεια, οἱ δὲ ληγηγή [47]

ληγιτοάρχαι· οἱ καθηγούμενοι τῶν θυσιῶν καὶ ἐστιάσεων, καὶ ἀρχαὶ καὶ λερεῖς (v. Lycophr. 991)

ληγιτουργεῖν· λειτουργεῖν. Λητον γάρ δημόσιον

ληγιτουργοὶ· ὑπουργοί. δημουργοί

ληίων· σιτοφόρον ἀρουρῶν, χωρίσων

ληκάν· τὸ πρὸς φόδην φρέσισθαι

ληκάσθαι· περιάνεσθαι. καὶ τὰ αὐτά

ληκεῖ· τὸ φοεῖ (φοεῖ;?). βοῶ. κροτεῖ

ληκῆσαι· πατάξαι. ὑλακτῆσαι (195)

ληκούσαι· τὰ αὐτά

ληκτός· καταληπτός (ἢ λαγχάνω)

ληκυθιάδες· ἐνώπια ποιά [39]

τὴληγνθιον· πυρὸς τις τε περικάρπιον (παρὰ

Καρσί?) κάλλιστος

ληκυθιστής (Soph. fr. 955)· κοιλόφωνος

COD. 32 λιαινεν — λι...σοντες — δὲ φιλῷ

ἐλεησταο, ἐλκισταο 39 διαιπωλεις 40 κλητοι

59 τὸ ληκυθηδὸν ποσ 60 61 ληκυθηστης

τραποι, κολοκέντας δις (69 ὀτρηρον Μεινεκ.)

77 λημνιχειρ (83 Λημυκιδαι — ἐπίσημον?)

HES. 40 ληγιστοι (I 406)· κτητοι

160, λίστριον) Ad 44 λαφυραγωγαις (ληστειαι)

47 ληγιτο· ἐπέθετο (920) 59 ληθύθινον· τὸ εἰς ληθηνὸν διον φάρμακον.

(τὸ δὲ αὐτὸν καὶ ληκυθηδὸν) Ad 22 [οἰσι. φάρος] 73 λημιβωνι (Dem. 910, 11)· ἐν σκαρφιδι, ἦ ἐν πλοιαριφ (ν. λευφθ ἐνι) Ad 15 Θρασος. δύναμις. τούλμα. ἀξιώμα (λῆμα) — φρόνημα. Ad 77 ωμῃ,

καὶ παρανόψι. ἀπὸ τῆς μογθηρίας Ad 78 ... ἐπειδὴ τὸ πῦρ Λημνιον Ad 79 ἦν διαδο-

θῆναι φασιν ἀπὸ τῶν παρανομηθετων εἰς τοὺς ἀνδρας ἐν Λημνιω ὑπὸ τῶν γυναικῶν

81 λημνων· νησῶν Ad 87 οὐδέτετα τῶν μηνῶν Βοιωτον οὐτω καλούσσιν. εἰκάζει δὲ ὁ Πλού-

ταρχος βουκάτιον. καὶ γάρ ψυχρός ἐστων. ἔτιοι δὲ τὸν ἔρωτιον, δις κατὰ τὸν βουκάτιον ἐστιν.

καὶ γάρ Αθηναῖοι τὴν τῶν Ληγατῶν ἐροτῆν ἐν αὐτῷ ἀγονούσιν

ληγυθος· τὸ μεταξύ τοῦ λαυκανίου καὶ αὐχένος ἡγεδες (Clearchus). καὶ μυροδήκη, βήσιον ὑδάτιον (1026. Com. V p. 581)

ληγάσθι· τὸ μόριον

ληλάντον πεδίον (Theognid. 802)· τῆς Εύβοιας, ἀνοιασμένον ἀπὸ Αηλάντον βασιλειῶς (Cell. Del. 289)

λημα· βουλῆ. ἀξιώμα. ἀνδρεῖα. καὶ φρόνημα (Θράσος. δύναμις. τόλμα)

10 λημα (Hippocr. 37, 19)· αἱ περὶ τὸν κανθοῦς τῶν ὄφθαλμῶν ακαθαρσίαι (247)

λημᾶν χύτραις ἡ κολοκύντεις (Ar. Nubb. 327)· παροιμία. Χύτραις λημῷ καὶ κολοκύνταις. ἐπὶ τῶν ἀμβλωπτότερων πάντα ληματα (Eur. Med. 119)· δόγματα. βουλεύματα

ληματων τὸ δρυπεινῶν· θελημάτων ταχινῶν τὴλημάτια· φρονήματα, βουλεύματα (ex sticticis?)

τὴληματος [ad 72]· τοῦ φρονήματος, τῆς ψεψιφίας [73]

λημην· λενκῶν ὑγρὸν ἐν ὄφθαλμοῖς συνιστάμενον, ἀκαθαρσία

λημμα (Dem. 523, 24)· [ad 75] κέρδος. [ad 75] ἡ δᾶσρον

λημνια· φοβερά. μοχθηρά

30 Λημνία χειρί [ad 77]

Λημνιον βλέπει [ad 78]

Λημνιον κακόν· παροιμία [ad 79]

λημνισκους· τὰς ταινίας Συρακούσιοι [81]

Λημνος· τῆς Θράκης πλησίον, λερ... Ήραιστου

Λημνικαι· γένος τε ἐπισήμων ἐν Μεταποτίφ

λην (Theognid. 352 Bgk)· λιαν

ληναι· βάχαι. Ἀρχάδες

Αγναιος· διόνυσος

40 ληγναιων (Hesiod. Op. 502)· μῆν. [ad 87]

33 cf. 907 34 ληγιστασθαι 38 cl.

(41 ληροσαλπιγκαι αιι) 46 λητηj (553)

59 δὲ λαυκαιον 63 ληγικω 67 , χύ-

τραιοι, φασιον εις (69 ὀτρηρον Μεινεκ.) 72 L. φ σιφαρο ει referendum ad gl. 873

77 λημνιχειρ 87 ληγναιων

λήνεα· τὰ ἔρια (532, 1063)
 λήνεις (Aesch. Eum. 44 Nic. Al. 452)· ἐριφ
 ληνεύοντας· βαχεύοντας
 ληνοί· σοροί, πύελοι, καὶ τῶν ἀρματ(ε)ίων
 δίρρων αἱ κοιλότητες
 ληνέος· ὅπου σταφυλῆ πατεῖται [93]
 ληνέως· κληρονομίας (Dem. 1085, 13). τε-
 λειώσεως, μερισμοῦ
 ληνειρηχικὸν γραμματεῖον (Dem. 1603,
 21). εἰς ὁ τοὺς (κληρο)νόμους ἐνέγραφον
 ληνέις (Dem. 1096, 20). τελείων, ἀποκλή-
 ρωσις, ἡ ἐπὶ μερίδι διαχρησίνθαται
 ληνόν (Hippocrat. fr. 88). ἔθνη, καὶ δχλον
 ληνέος (Plat. Soph. p. 226 A). ἐπὶ τῶν
 μὴ εὐαλώτων ἐλέγετο
 ληραίνειν· παραφρονεῖν, φλυαρεῖν
 ληροί (Com.). τὰ περὶ τοῖς γυναικεῖοις χι-
 τῶσι κεχρυσμάτενα
 ληρός· μάταιος, φλύαρος, φεύστης
 ληροπετώδη· ληρώδη
 ληρώδεις σανίδες· ἐν αἷς οἱ νόμοι γρά-
 φονται [904]
 λησταῖς· λανθάνει
 λησθέων· στρεφόμενος (836)
 ληστεῖς· βούλησις, αἰρεσίς (833)
 λησμαδία· λελρησμένη (837) [9]
 λησσος· ὃ ἐν τῷ φάσει τοῦ σκορπίου λαμ-
 πρὸς δασῆρ [11, 12]
 λησταρχος· ἀρχιληρτής [14—16]
 λητειραι (Callim. fr. CXXIII 2). λέραι τῶν
 σεμινῶν θεῶν
 λητή· λέραι (846)
 λητῆρες· λεροὶ στεφανοφόροι. Ἀθαμάνες
 λητόν· ἐπελάθετο (847)
 λητόν· δημόσιον
 ληχμόν (Antimachus). λῆξω [23]
 λιαζεῖς· φίκτει (cf. λιχάζαι). ταράσσει. ἢ
 λαν σπουδάζει [25]
 λιαζόμενοι· σκιρτῶντες

τὴλια μεθφ· αιγιαλῷ λαν ἀμαθώδει (col. 92,
 30)
 λιαν· σφόδρα, πολύ, πάνυ, ἄγαν, [29] λαχυ-
 ρως [29, 30]
 λιαξ (Boeoli). παῖς δριγύνειος
 λιαρόν· χλιαρόν. θερμόν (Δ 477). [ad 32]
 καθαρόν. ὑδόν (Σ 174). προσηνές. εύκρα-
 τον [32]
 λιδσαι· χωρίσαι, ἐκκλῖναι
 λιασθεῖς· χωρισθεῖς, ἐκκλίνας (A 349) [36]
 λιβάδα· σταγόνα. τεφαπείαν (Ιαμα)
 λιβάδιον· χωρίον βοτανώδες (noic.?)
 λιβάδων (Theophr. IV 4). [post 39]
 λιβάζω· δηρωθ υγρόν
 λιβανός· τὸ δένδρον, καὶ τὸ δρός. λιβα-
 νωτές δὲ δικρός αὐτοῦ, εἶδος θυμιά-
 ματος
 λιβάξεις (Ατ. Αν. 1467). ἀπορρυήσει, ἀπο-
 φθερεῖ. ἢ δὲ μεταφορὰ διὰ τῆς λιβάδος
 20 λιβάσαν· στάξαν
 λιβάσεις· σοβήσεις. φθαρεῖς [45]
 λιβάς (Eur. Andr. 116). πηγή. σταγών (Call.
 Apoll. 112)
 λιβεις (Boeot.?). σπένδει. ἐκχύνει
 λιβρόν· σκοτεινόν, μέλαν. δίνυρον. τὴν λι-
 βρὸν σέλας
 λιβύας· τὰς μέλαινας ύδριας, ἐπὶ τοῖς τά-
 φοις τιθεμένας (λιβνας?)
 λιβυες (Nic. Th. 490). τῶν δρεαν τινες
 οὐτων δικούνται
 λιβυκὸν λόγοι (Aesch. fr. 135). Χαμαι-
 λέων φησι Κυβισσόν (τὸν Λιβύν) εὑρεῖν
 τοὺς λόγους τούτους
 λιβυκὸν θηριον· ἐπει θανάσιμα ἐκεῖ ἐρ-
 πετά, καὶ φέλιτες λιβύης ἔχοντος θηρία. καὶ
 τὸν ποικιλόμορφον
 λιβυρον· πολεμικὸν πλοῖον
 λιβυς τ' ἀηδών (Trag.). αἱ γῆραις Καρ-
 ζηδονι [ad 54] γυναικεις [ad 54] τὰ ίδια τέ-

COD. 88 λήναια 89 ληρεῖ (εἰ. νηλός) 91 κειλότητες (Eustath. 1307, 23) 95 λη-
 ξιαρχεῖον 99 cf. ηράινει 903 σανίδαι 5 πειν 8 λησμα, διαλελησμένη 10 φάση
 (Lesath) 17—19 = 19. 17. 18 17 cf. Ησυχίδαι, λείτειραι 19 ἀθάμαντες 22 ληχμον
 24 cf. ἐλίσαεν 31 λιαξ — ἀρχη EM. 562, 10 λειαξ 32 cf. λορόν 34 λιδσαι· χωρήσαι
 ἐκκλῖναι 35 χρησθεῖς 42 λιβάδει 44 cf. ἐκλιχζει 47 ἐκκυνεῖ 51 χαμελαῖν —
 κιβν τὸν ύρει 54 λιβυστεαηδων

HES. 93 λησταῖς (Z 107). ἐπαύσαντο 904 λησεσθαι (λ 553). λαθεῖν 9 λησομαι
 ἐπιληφ(ο)θησμαται 11 ληστον· λάδω 12 λησομεν· λανθάνομεν (ληβ—) 14 ληται
 (139). ἀνεμον 13 λητος λαμην (x 87), η θάλασσα 16 ληγδειν· λιαν σπουδάζειν (924)
 23 ληγοιον· κανον. ου λοχοιον 25 λιαζετο (Ω 96). ηπλούτο 29 λ.ιαν ἐλαβον·
 ἐλασσον, η πραιδαι 30 λιανεω (O 261). λειαν καὶ διμαλην ποιησων (513). Ad 32 υγρόν
 (διερόν), 33 λιαροφ (Δ 829). τὰ αυτά 36 λιδσαθη· διεχωρισθη (δ 833) ἐξέκλινεν
 (O 520). Post 39 λιπαρων· πιώντων, εὐτραφῶν 45 λιβδύειν· διφορίζειν (διλιβδύειν,
 αφραζίειν) Ad 54 τῆς λιβύης δὲ εἰσι Ad 43 αἱ

κνα κατά τι νόμιμον ἐσφαγίασον Κρόνοφ.
τινὲς δὲ τὴν ἔρημίαν διέδοσαν· οὐ καλῶς.
Λιθυστάτειδες· τινὲς τὸν νυμφῶν οὔτε
καλοῦνται
Λιβνς τε λωτός (Ευρ. Τρ. 540)· ὁ ἀπὸ
Λιθνῆς αὐλός
Λιθυφοίτην· τὸν ἐπιμιγνύμενον Λιβνσιν.
λόβας

λιβων (Βοεοτ.?)· στάζων, βάλλων
λιγα· λιγυρῶς (θ 527). ηδέως. λεπτώς. οξέως. 10 προσηρῶς. ταχέως
λιγαίνει· τέρπει (laueit?). ἄδει. μαστυοῦ.
κηρύσσει. κλειει. η οξέως ἐφοροῦ^α [61]
λιγαίνων· μέλπων, ηδέως ὑμνῶν
λιγάνταρ· εἶδος τέττυος. λάκωνες
λιγδα· η ἀκόνη. καὶ η κονια (lixivium)
†λιγδαρεοχύτας· οἱ ἐν ταῖς λιγδαῖς τὰς
τσάρκας χέοντες, τουτέστι χοάνας

λιγδεύει· ἀπηγέει [ad 66]
λιγδην (χ 278). ὅσον ἐπιφαῦσαι τοῦ χωρ-
τὸς τῆς ἐπιφανείας, καὶ οὐ κατὰ βάθους.
καὶ ὀλισθηρῶς. η πλαγιώς ἀκρον ἐπιλ-
λιγδην (Ρ 599) [69. 70]

λιγδος· τόπος χοάνης, καὶ η θυεία, καὶ ἐν
η χωνεύουσιν

λιγδοῦ χοάρη (Soph. fr. 32)· οἱ δὲ
τὰ λίκνα τῶν ἀργυρού(ε)ιων

λιγειας (Plat. Phaedr. 237 A)· ηδεῖαι [73]

λιγειας· [ad 74] ταχίσ [75]

λιγειας· ηδεῖαι

λιγνύς (Soph. Ant. 1127)· η τοῦ λύχνου

στιμίς. κακνός. κάμινος. φλόξ

λιγκαντα· τέπιθυμησαντα. ηχήσαντα

λιγκεν· ἀσφόρησεν (Δ 125). ὠλισθεν [ad 79]

†λιγκ πλάγιος· καμπτήρ (1266) πλάγιος.

η σχιστήρια

†λιγρόν· πικρόν (1165)

[ad 81] [82]

λιγυρίζει· μελῳδεῖ

λιγυρῶς (Theocr. VIII 71)· ηδέως. οξέως.
λαμπρῶς. καλῶς. καὶ τὰ ὄμοια

λιγύς· οὖς. ηδύς. ηπιτρόχαλος. ἐπιφωνη-
τής, οὐ τῷ φωνῇ, καθά καὶ αὐλοί, δὲλλὰ
τοῦς ἄγησι, καὶ εὐεπῆς ἐν τῷ λέγειν (B
246)

λιγύφθογγοι· οξύφθογγοι, οξύφθωνοι. εὐε-
πῆς, εὐφωνοι

†λιδρίον· τρύβλιον

†λιγει· [ad 88] παῖςει
λιγόν· ἥπατον (ν. λισσόδεν) [90]

λιγουσι· παῖζουσιν
†λίγμος· φάμαθος

†λίγνος· λιθοπυργία
†λίηφος· δεινός [95]

λιθακες· χάλικες, πέτραι
λιθακι πέτρη (e 415)· τῷ τραχείᾳ· ἀπό
τοῦ συμβεβκότος [98]

λιθαξ· ὀλαιθηρὰ πέτραι, η τραχεῖα. η φύσαι·
λιθολεύστης· λιθοβόλητης

λιθολόγημα (Χεν. ΚΠ VI 3, 25)· ἐκ λιθων
οἰκοδόμημα

λιθολόγοι (Thuc. VI 44)· οἰκοδόμοι
λιθον ἐψεις (Ατ. Vespp. 280)· παροιμία

[ad 1003]

λιθος· βθλος. βθωσός. καὶ βάσις. τὸ ἐν τῷ
Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ βῆμα (Ατ. Ach. 683)

λιθούλκειν· τὸ μόλις τι ἔλκειν

λιθουργός (Thuc. IV 69)· λιθοχόπος. λιθο-
γύλητης

λιθουσσα· πολύλεθος

λιθωμόται· δημηγόροι ἐπὶ τοῦ λιθου ὄμνύν-
τες. οἱ δὲ λιθος τὸ ἐν τῷ Ἀθηναίων ἐκκλη-
σίᾳ βῆμα

λιθων χοαι (Ευριπ.)· αἱ διὰ λιθων ἐχήν-
σεις, καὶ χύταινοι. Κούδας δὲ ἐκ λιθων ὑπο-
νόμους καὶ χυτοίνους, οὓς καὶ διώργυας

†λιη· κρην., ἀνθη, (1117) la

COD. (55 λιθυστίδες?) 56 λιθυστέλωστος 57 τὸ ἐπικυρόμενον λιθυσινόβας 60 αἰδοὶ
μαστιγεῖ· ἀφοροῦ (cf. λιταίνειν) 62 λιγάνων 63 λιγάναρ 64 Poll. X 147 Ιηδη =
ἀκόνη 65 ἔχοντις 66 δηπηχεῖ 67 ἀκρως ἀπληγάλων (λιποῖ) 70 θύια (τύπος, χοάρη?) 71 εἰ.
γλίδων χοάραι (εκλάγεται εἰλίξεις) 72 λίχνου (79 cf. λικριψίς) 80 λιγειτιλάγιος — πλάγιον (cf. λιξ) 81 ANI-
ΓΡΟΝ! 85 λυδοι — πράγμασιν 86 cf. λιγυ— 1000 βαλότης (cf. schol. Soph. Ai. 253)
3 λιθονεψις — ἀδυνάτων 4 ἐν τῷ θεῖα 7 λιθόσωσα 8 λιθο| θείρ 9 χοαι —
χόας — χυτισιν — διάργυρας

HES. 61 λιγαῖτον (Δ 684)· ἔκήρυσσον (cf. λιταινον) Ad 66 ὅσον ἐπιφαῦσαι τῆς
ἐπιφανείας 69 λιγδην [εκλάγεται εἰλίξεις]· τὸ μὴ κατὰ βάθους, δὲλλ’ οἷον ἐπίγρα-
φων 70 λιγδοι· οἱ προστετραμένοι τῶν δοτραγάλων (λιποῖ) 73 λιγ· οξέως Ad 74
οξέως (Ψ 218). ηδέως (Γ 214) 75 λιγπενές· δοθενές, δυενές (διλυγητέλες) Ad 79 ηχη-
σειν, ηχον ἐποίησεν (πράγμα, Δ 125) Ad 81 λιγυρόν, ηδύ, γλυκύ 82 λιγυρῆσιν (Ε 526).
οξέαις καὶ τὰ ὄμοια Ad 88 βίσσαι (λιξέις). στάζει (λιθεῖς) 90 λιγῶνες· ἥπατονες (Σ 519)
95 λιθαδέσι (ξ 36). λιθοις 98 λιθάκων (Greg. Naz. C. II 214). λιθων Ad 1003 ἐπ-

τῶν ἀδυνάτων ἐγγασσθαί τι θελόντων

λικερτίζειν· σκιρτάν (1148)
 λίκηνον· δυγέειν (δ' στράκυνον (δ' ίθηνον?))
 λικμάζειν (Maced. pro λιχ—)· περιλείχειν
 λικμήται· διασκορπίσται
 λικμητήρ· πλοχωρίζων τούς καρπούς καὶ
 τὰ ἄχνα (εἰ. N 590)
 ?λικμήσοντας· (.....) λείξουσιν (1013)
 ?λικμήσει· δλοῦ
 λικμῆται· πτύνον [19]
 λικμῆταις· πτύνεις [10]
 λικμῆταις· πτύνεις (Xen. Oec. 18, 6 E 500). δλοῦσ-
 τες, η τὰ ἄχνα ἀπὸ τοῦ σίτου διαχωρί-
 σστες
 λικνίτης· ἐπίθετον διονύσου· διὰ τῶν
 λίκνων, ἐν οἷς τὰ παιδία κομψώνται
 λίκνον· κανοῦν (523, νεῖλον, νίκλον)
 λικνίστεφει· λίκνον στεφανούμενος (-νῶν)
 θρησκεύει
 λικριφίς (Σ 463 t 451)· ἐκ πλαγίου, καὶ
 κατὰ μεσόπτερα, ἑλαφρῶς, δλισθηρῶς
 λικροὶ· οἱ ὅσιοι τῶν ἑλαφείων κεράτων (578)
 [26]
 λικυμνίοις βολαῖς (Ar. Aν. 1242 Eur.
 fr. 476)· τῶν ἐν τῷ Εὐρυπίδου Λικυμνίῳ
 μνημονεύοντος· Ιστος· κεραυνοῦται γάρ η
 ναῦς κατὰ τὸν ἔκει λόγον· οὐχ ως αὐτὸῦ
 τοῦ Λικυμνίου κατεσκημένον) [28]
 λιλαίσθατ (Π 89)· ἐπιθυμεῖν, ὁργεσθαίνειν
 σπεύδειν
 †λιλεῖ (v 27?)· φθονεῖ, ἐπιθυμεῖ [31, 32]
 λιλούργετά· ἐν τῷ σώματι ιξανθῆματα
 λίλιν· τὸν ὑδάριον. Αἴβνεις
 λιμαλέον· χύνον. λεπτόν (139)
 λιμβόν· λίχνον. ἀπληστον [37]
 λιμήν (Thessal.)· δυορά, καὶ ἐνδιατριψή
 [39]
 λιμινθεῖς· ἔλμινθες. Πάριοι
 λιμηρά (Thuc. VII 26)· ἡ Επίδαυρος, διὰ
 τὸ λιμένας ἔχειν εὐφύεις. οἶον λιμηνηρά
 λιμναγενές·

λιμναῖ· ἐν Ἀθήναις [δο] τόπος ἀνεμέρος
 Διονύσηφ, διόπου τὰ Λίγναια ἦνετο
 λιμναῖοι ἀνεμοι· διὰ τῶν λιμνῶν πνέον-
 τες
 λιμνή· η θάλασσα, καὶ ὁ ωκεανός (§ 116
 γ 1)
 λιμνομάχαι· παιδεῖς οἱ πυκτεύοντες τόπῳ
 λιμναῖοι καλούμενοι
 λιμοδωρεῖς· οὗτοι ἐκλιήθησαν οἱ ἀπὸ
 Πελοποννήσου, ἀφορίας χαλεπῆς ἐκεὶ γε-
 νομένης, ἀποκινθέντες διὰ ταύτην τὴν αι-
 τίαν, καὶ κατοικήσαντες περὶ Ρόδον καὶ
 Κινίδον. Διδυμος δὲ τοὺς περὶ τὴν ἔκτην
 κατοικοῦντας, σύντοιχοι τοῖς τούτοις τοῖς
 μάττεταις καὶ μορθηράν ἔχειν ταῦτην
 (λιμός)· φειδωλός cf. Eustath. 1828, 7
 λιμοῦ πεδίον· τόπος τῆς Ἀττικῆς
 λιμφεύειν· ἀπατᾶν
 λιμφός· συνοφράτης. η μηνυτής παρανόμων
 λιμφή Μηλίφ (Ar. Aν. 186); παρομία [ad 51]
 λιμόν (Βοεοτ.?)· ἀνθοφόρον πεδίον, ενάν-
 θης τόπος, διηθρός
 λιμώττοντος· πάνυ πειρῶντος
 λίν (A 480)· λέοντα
 λίνα· λοτία
 †λιναγερτονυμένη· ἐνημμένη λιτρά (novic.
 cf. 1069), κακοείσων. λιντεργούσα
 †λιναμαι· τρέπομαι
 †λιναυτ.ά [39]
 λινέδεσθαι· ἀμιλλᾶσθαι (col. 93, 24)
 λινέδοις τὴν θυσίαν· παρομία [ad 61]
 [62—64]
 λινεον· τὸ λινοῦν
 λινεύς (Calliae fr. I p. 735)· δικετρεύς ιχ-
 θῆς [67, 68]
 λινοκάρυκης· οἱ τὰ λινά (1056) πωλοῦντες
 λινον· φίδης δρυμα (Σ 570)· κατὰ μέν τι-
 νας διὰ τοῦ κλωστοῦ λινοῦ. σημαίνει δὲ
 καὶ τὸ ἀλιευτικόν, καὶ τὴν δρυμιδήν (Π 408).

COD. 13 περιέχειν (cf. 1016) 16 λιξουσιν
 — κατεσκεπνέον. 28 τῆς φοίδος post λικυμνίον
 fr. VII p. 987) 34 λιλαύτο δ 35 cf. αιμάλεον [δο] = ἐν δοτεῖ? 50 συνοφράτης φειδωλός η
 HES. 19 λικμηρ (Αποκ IX 9)· πτύφ
 (B 523)· πόλις τῆς Φοκίδος 31 λιλαύτο μενον
 (a 315)· ἐπιθυμοῦντα 37 λιμένα κλειστόν (x 87)· τὴν ἀει λινδωτιδύεμον ύπο τὸν
 θαλάσσης λιμένα· ἐκβεβλημένου τοῦ δ, οἷον λιμένα κλιντόρ. καὶ Μεγακλειδῆς (ε) ἀκλυτον-
 τὸν ἀνήκουστον, περὶ οὐ μηδεὶς ἤκουσεν. η τὸν ἔνδοξον καὶ δρουστόν καὶ δρουστόν (915)
 39 λίμα (Rom. XI 6)· θεστόρημα (λίκημα) Ad 51 ἐπει Αθραΐδοι ἀκάκωσαν Μηλίους πολιορ-
 κούντες λιμφ· φις Θουκυδίδης (Thuc. V 116) 69 λιγνύς· καπνός Ad 61 ἐπι τῶν δυσφή-
 μως λερουργούντων 62 λινέδος (B 656)· πόλις Ρόδον 63 λιναῖα· ἥρια (λῆρα)
 64 λίνη (φ 198)· φρίφ 67 λινοθώρηξ (B 529)· λινφ θωρακιος πρώμενος 68 λινοὶ ὅτε
 λεπτὸν διστον (I 661)· [στε δὲ] λεπτὸν λινοῦν ψφασμα· διὰ τὸ λινον κατανενήσθαι

καὶ τὸ ὑποστρωνύμενον τοῖς κοινωμένοις,
δι τινες τύλην εἶναι νομίζουσι (ν 73). καὶ
ῦμνον εἶδος
λίνον λίνφ συνδπτεις (Stratt. com. p.
777). παρομία [ad 71]
λινοπλύν(τ)ας· τριβεύς
λινοπτάξει· λινόπτ., ἐπιλινεύει, περι-
βλέπει
λινόπ(τ)ης· δὲν τοῖς κυριητικοῖς λίνοις
ἴστεις καὶ δποσκοπῶν τὰ ἐμπίπτοντα θηρία 10 (Aristot. ap. schol. Ar. Pac. 1178)
†λινοπλήγος· φρενολήγος
λινοπόμοι· οἱ τὰ λίνα διατέμνοντες, καὶ
ὑγῆ δεικνύντες (præstigialores)
λινοχίτων· λινόπεπλος
λίξ· πλάγιος (980. 1266). καὶ λίθος πλατύς
[79]
†λίξ· πνευμονία, νόσος [81. 82]
λιοπέτριον (Boeot.?) λίθος λεῖος [84]
λιπαίνει· λιπαρὸν ποιεῖ. ἡγμοῖ. η κλαίειν 20 ποιεῖ
λίπι· δλειψασθαι (Thuc. IV 68). ἔλαιφ
δλεψασθαι [87]
λιπαρές (Soph. O. O. 1119). δεόμενον. καὶ
τὸ παρεδρευτικόν· ἀπὸ τοῦ λιαν παρείναι
λιπαρεῖν (Soph. O. C. 1201). δεῖθας.
κολακεύειν. προθυμεῖσθαι. φιλοτίκως δέε-
σθαι
λιπαρέως· ἐπιμελῶς καὶ προσεδρευτικῶς
[91] 30
λιπαροῖσιν· εὐτραφεστέροις. πλουσιωτέ-
ροις [93]
λιπαρόν· καλόν. ἔλαφρόν. λευκόν, στέλβον.
εῦδημον (adipē plenūm)
λιπαρώ· παρακαλῶ (541) [96]
λιπαρώς (δ 210!). ἀρθρώνως
λιπαρεῖ· αὔρα ἐπιλέποιπεν
λίπειν [ad 99] + ἐλεφθη [1100]
λίπει (Boeot.?). ἐπιλέπει
λιπέρωντς (Cratin. fr. XI p. 123). ὁ ἐκ πλου- 40

σίου πένης. η ἐξ ὕροῦ εἰς πόλιν πεφευ-
γάσ. η ὁ λιπόπολις.
λιπήμεροι (ἀλτ—?). οἱ ἐν τῷ προσήκοντι
χρόνῳ μὴ γεννώμενοι
λιπόβιοι· νεκροί (εἰ. δποσβαῖψ)
λιπογνώμων· (δ μηκέτι βόλον ἔχων) δ
τείλιος τῇ ἡλικίᾳ, καὶ δπογεγραχώς, εἰ;
ἄν οὐ ἔχον γνώμωμα τῆς ἡλικίας .. τῶν
δδόντων, οὐα δποβεβλητῶς αὐτούς (544)
λιποζύγων· μοναχότρων
λιπομορία· δένδρον τὸ ἐκ τοῦ θωρακίου
κατεαγός, ἐκ δὲ τῆς ἥβης φέρων βλαστούς
(546)
λιπόνεως (Aesch. Ag. 2121). ὁ τὴν ταῦν
δπολεούσιτος
†λιπόρτος· βακτηρία (λιποργός· κράκτρια?)
λιπόνηρος· λίαν πονηρός
λιποστερίη (Herod. V 27). λιποταξία
λιποταχτήσας· φυγῶν τὴν τάξιν (547)
λιποταξίον (Com. V p. 585). φυγῆς
λιπόμεν· παχύνωμεν. λικαίνωμεν
λιρά (Alex. Aetol.)· δναιδῆ [15—17]
λιραίνει· δναιδεύεται
λιρός (Callim. fr. CXXIX). δναισχυντος,
δναιδῆς. θρασύς
λις· διά τοῦ ᾧ δ λέων. καὶ η λεία πέτρα·
πέτρη γάρ λις ἐστι περιεστῆ εἰκνία
(μ 79)
δμαλή. λίν (Δ 480) κατὰ τὴν αιτιατικήν
[21]
λισκος (Pergaei). διάκος
λισπαι (Plat. Symp. 193 Α). οἱ τηρωτηρια-
σμένοι τὰ κάτω μέρη
λισπη (A.R. Ran. 826). λεῖα, καὶ ἐκτετριψ-
μένη. καὶ ἀπνυος λίαν
λισποι· οἱ ἐκτετριψμένοι τῶν δστραγάλων.
καὶ Ἀθραιοι· δπό Θρσέως, δπό τοῦ ἐν
ἡδον προσσχεδῆναι τῇ πέτρᾳ. δπό τῶν
γλουτῶν (969)
†λισσαί· †λιάσσαι. δρυῆσαι. βρίσαι (q. v.)

COD. 70 οίτινες 85 λιπαρός Cl. λιγαίνειν 86 λιπαλείψασθαι 90 λιπα-
ρέως· ἀφθόνος 97 λιπαρώς· ἐπιμελῶς καὶ προσεδρευτικῶς (v. Plat. Protag. 162, 8 Bkk.)
98 ἐπιλέποιπεν 1102 λιπέρνις· ἀργυροῦ· λειπόπολις 5 διακαβλητῶς 8 λίτυνος,
ή βακτηρία Cyt. Dr. 13 λίπωμεν 14 λιρᾶ 24 ἀπύλος

HES. Ad 71 ἐπ τὸν τὰ αὐτὰ πρασσόντων 79 λιξαντα (Λ423). ὄφιγαντα 81 λι-
σχάσει· ἐκφεύγεται (δποχάσει, ἐκφεύξεται) 82 λιολεθρία· παντελεῖ ὀλέθρῳ (λιωλε-
θρία) 84 λίπα (K 577). [λίθος]. λιπαρὸν ἔλαιον 87 λιπανθείς (Greg. Naz.). πιανθείς
91 λιπαράς· ἀνθράκας (I 298). ἀφθόνος (I 156) 93 λιπαροῖσι πόδεσι (B 44). τοῖς
εὐτραφέσι, καὶ εὐσάρκοις. ἀπὸ μέρους δὲ καὶ τὸ ὅλον σώμα ὅπλοι. η οὐτῷ κυρίως ἔφη, ἐπειδή
ηλεκτροντο τοὺς πόδας οἱ δυχαῖοι πρὸν ὑποδύσασθαι 96 λιπαροὶ πόδες; τοὺς ἐκ τοῦ
πολέμου παραγνομένους ἀλείφειν τοὺς πόδας Ad 99 κατέλιπεν (Δ 364 al.). 1100 λίπε
αὐτούν (Δ 292). κατέλιψεν ἐπὶ τόπου 15 λιριόδεντα· ηδύσ 16 λιριόδεσσα· ηδεῖα.
λαμπρά 17 λιριον· κρίνον, δνθος (1010) 21 λις ὑγγένειος (P 109). λέων καλὸν
γένειον ἔχων

λισσάνιος (Ar. Lys. 1171)· δυαθός. Λάκωνες [28—32]

λισσών· ἀντετες. δηπότομον. ύψηλόν (Amer. sch. Ap. Rh. II 384). ἔλασσον (989. 1140). ἀδηλον

λισσούς· δεομένους (Creles). καὶ τοὺς ἡσυχῆ φαλακρούς [33]

λίλοι τριῶν (Aristoph. fr. CCIII)· τὸ ὑψόν ἥμῶν λεγομένον τηγανόστροφον. οἱ δὲ μέτρον τι, μεθ' οὐ ἐπὶ τὸ τήγανον ἀλευρον ἐπιχέουσιν

λιστρον (χ 455)· ἔνυστήρ. σκαφίον. πτύον σιδηρού. διμάλιστρον. ἔνιοι ἰδαφιστήριον

λιστρεύοντα (ω 227)· ἔνυστα. περισκάπτοντα

λιστρωτόν (Nic. Th. 29)· τὸ λιθόστρωτον. δηλαδόν

λισφώσασθαι· ἐλαττώσασθαι

λισχροι· τὰ στροφικά τῶν σπερμάτων [42]

λιταί (Call. L. M. 25)· δηλαδά. ποικίλα. λευκά. καθαρά [43]

λιταδομαι (Greg. Naz.?)· παρακαλέσαι, δέομαι, εὔχομαι, ἵκετεύω, διπάσσομαι, λιτανεύω

λιταῖς (Eur. Andr. 538)· παρακλήσειν

λιτανεῦσαι· παρακαλέσαι. καὶ τὰ ὅμοια

λιταργίζειν· τροχάσειν (1011)

λιταργιούμεν (Ar. Pac. 561)· ἔξινούμεν. ταχυνούμεν [50. 51]

λιτή· λιτανευτή

λιτῆρο Θαλλόν (Trag. ad. fr. 185)· τὸν λικέσιον

λιτή χάστην (Alex. Aetol.)· δηλό τοῦ προσκυνεῖσθαι, καὶ λιτανεύεσθαι.

λιτεῖ (Σ 352 Ψ 264)· λιτῷ. λευκῷ ὑφάσματι, περιβολαῖῳ, λαὶ ὑποστρώματι, φ καὶ ἐπὶ τῶν νεκρῶν ἔχρωντο

λιτοῖς· ψιλοῖς. ἐντέλεσι [57]

λιτόμην· παρεκάλουν

λιτός (Callim. Ap. 10. 11)· ἀπλοῦς. εὐτελῆς [48]

λιτέων (Aesch. Ag. 358)· λιταρειῶν [61] λιτέρα· δρολός. οἱ δὲ νόμαια παρὰ Σικελοῖς

(Epicharm. Sophro), οἱ δὲ ἐπὶ σταθμῶν. οἱ δὲ Ρωμαῖοι διὰ τοῦ βῆ λιτέρα

? λιτστρῆρες· οἱ λιστρεύοντες. καὶ οἱ πρὸς ταῖς ὑποκαιομέναις χύτραις ιστάμενοι σπινθῆρες

λιτρίς· πυξίς + σαματοδόχος

+ λιτρόν· κακόν, ἀναιρετικόν (981)

10 λιτροσκόποντος (Soph. fr. 957)· ἀργυραμούσιος. δηλό τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος, δηλεῖται λιτέρα

λιτυέρας· φδῆς εἶδος (Menand. p. 146).

ἔτοι δὲ λιτυέρας (Theocr. X 41), Μίδου νόθος υλὸς ἀδικώτας [68]

λιτέως· δοθεώς. δηλῶς. η δηφελᾶς (Sotad. fr. I 6 p. 585)

λιφαίμει· λ(ε)ιπει τῷ αἰματι, η αἰμορροεῖ λιφαίμησας· (ἐπιλείφας τῷ αἷματι) εἰ. 560

λιφερούντας· ἐτρέπονταις. ἐτ συνδένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διδύοντες

(λιφητρα [Cret.]· λείφαρα) εἰ. 561

λιχάδες· δστρεα πάντα. οἱ δὲ λιθοι καὶ φῆφοι (1195) καὶ κουχύλια

λιχάδει· ἐπιθυμητός

λιχανός· ὁ μετὰ τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς χειρός

(λιχανός [Aristot. Probl. 19, 9]· φθόγγος τῆς κιθάρας. δηλό τοῦ φθόγγου)

30 λιχάξαι· ἕψαι (924), δηλα. Κρῆτες

λιχάξ· δηπότομος

λιχάξει· θραχίζει. περιλ(ε)ιχει τὸ ίδιον στόμα

λιχμάς· θρῖνας (Creles). καὶ ἀπαλή πόνα καὶ χαμαπετής, ην τὰ ἐρπετά ἐπιλείχονται

λιχμήσουσι· λ(ε)ισουσι

λιχνάδσων (Nic. Th. 229)· περιλ(ε)ιχων τὸ στόμα

λιχνεύειν· λιμβεύεσθαι

λιχνεία· λιμβεία. ἀπληστία

COD. 31 Corrigē λισσομαι μέθεις μ'. ξασόν με 33 ἔλασσοντα. λεῖον? 34 Inscr. Cret. Philol. IX p. 704 36 μεθ' δ 37 cl. λαϊτρον, ληστότον 52 cl. δημφι λιτήν 53 θαλδν 54 λτήχθων 55 λιτή, λιτ. 56—60 post 64 59 δηλός 61 cl. λασογός, λεωργόν λισσογός 64 νομισματοδόκος Cobet 65 ΑΝΙΓΡΩΝ? 67 Μήδου 69 ἀσφαλῶς

76 cl. ἀπελιγκόμην ἔκλιζει 77 λιχας 79 χαμαπετής — ἐπιλι 83 λιχνία, λιμβία

HES. 28 λισσει (δ 347)· λιτάνευσον (Ω 467) 29 λισσεσθαι (I 520)· λιτάνευειν, λιχετεύειν, παρακαλεῖν 30 λισσην (γ 293). λεία 31 λισσωμεν (Eur. Hec. 1128)· ξασόνεν 32 λισσομένη (Α 502)· παρακαλοῦν, δεούεντη 33 λισσει (θ 30)· παρακαλεῖ 42 λισ-χρως· φειδωλώς. σκυριφός (γλ—) 43 λιταίνον (Α 684)· ἔκηρνασον (961) 50 λιταρας. τοὺς λερεῖς (ληγάρχας) 51 λιτεσθαι (Π 47)· παρακαλεῖν 57 λιτοβόρος (Greg. Naz. C. XIV 94)· εντέλως τραφεις (cf. Ίρος δηλητοβόρος) 61 λιτουργόν (Greg. Naz. C. XX 5). κακούργον (non Simonid. Amorg. 12) 68 λιτύρα· κυρίη (littera)

λίχνος· δύφοράγος, λαίμαργος. λιμβός. πολυράγμων. προαιτόμενος. ἐπιθυμῶν λιεζονοφειδέαργυρος· δίλιχνος μέν, φευδώλος (δέ). Φιλύλλιος Πόλεσιν (Υρ. p. 57) λιψ· ἐπιθυμίαν. πέτρα, ἀφ' οὗ ὑδωρ στάζει [αὐτὸς 87] τὰς ἵξ αἰματος καθαρσίας (Aesch. Eum. 54?)	τὸ λογούρθιον· νέλος. Λάχωνες (1218)
λογιούμενοι· ἀπαριθμούμενοι λογισμοῖς· ψήφοις λογισμός· φροντίς, κίνησις ψυχῆς πρός τι, ἐπιθυμήσις. τάξτεται δὲ καὶ ἐπὶ ψήφου [16]
λογιστής· κριτής, δοκιμαστής, ἔξεταστής λογούρθιον (Cyprii)· ύδας λογοποιήσαντες· πλασμένοι λόγους φενδεῖς [20, 21]
(λατελεθρία [Cretes]· παντελεῖ δλέθρῳ) 1082 λατινός (Cret. ?)· λιθόλενυτος (791) [90, 91] 10
+ λιτρώγος· κακοῦργος κακοῦργος [90, 91] 10
+ λιόβας· χιλέας, καὶ λόβιον· τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος λοβοῖς· τὰ ἄκρα πάντα. κυρίως δὲ τῶν ὕπων τὰ κάτω, καὶ τὸ ἄγκεν (Nic. Th. 536) καὶ σημεῖον ἐν τῷ ἥπατι (Eur. El. 827) λοβοῖσις (Σ 132)· τὰ αὐτά λογάδας (Herod. I 36, 43)· τοὺς ἐπιλέκτους, οἱ δὲ τὰς ὄψεις, ἀλλοι τὰ λευκά τῶν ὄφθαλμών (Nic. Th. 292). οἱ δὲ κανθόνις (Sophrofr. fr. 3), καὶ ψήφους λευκάς λογάδης· ἐπιλέκτοις καὶ ὑπολιπράγμονες λογάδης (Thuc. IV 31. VI 66)· ἐπιλέκτως λογγάσας (Aesch. fr. 107)· ἐνδιατεῖψαι, στραγγεύεσθαι (44) λογγάσα· ἵξ ὡν τὰ πρυμνήσια δέουσι τῶν τεστῶν λογγάσεις (Arist. fr. CCV p. 1214)· ὄγκει, διατρίζει (42) λογγαστήν· νεφές καὶ λοτίον ἐρευσμα [1202, 3] λόγια (Ατ. Vespp. 799)· θέσφατα, μαντεύματα. (προ)φητεύματα. φῆμαι. χρησμοί [5, 6]	λόγιχας· ἀπολαύσεις (not. 452) λόγηχη· λῆγες, μερις. καὶ ὁ τοῦ δόρατος αἰδηρος λόγηρος παρθένοις· τὰ μὴ ὄντα μέν, λεγόμενα δέ λόξ· λοῦ λοετρά· λοντρόδ. τροίκη (Κίρκη ?) πύλες, πυρία, λοντρή 20 λοετροχόδον· τὴν λέβητα οὔτος λέγει, εἰς ὃν τὰ λοντρά ληγεῖται. λέγει δὲ οὔτως καὶ αὐτὸν τὸν τὰ λοντρά παρασκευάσοντα ἀρδρα, ὃν ἡμεῖς παραχύντεν λέγομεν [31] λοιαξ· ὁ ἔηρος χόρτος λοιβάταις· σπένδει. θύει λοιβή· σπονδή. θυσία οἰνού λοιβίδες (Nicand. Ath. 486 AB)· σπονδεῖα [36] λοιγιον· ὀλέθριον, ἐπιφθορον, θανατηφόρον λοιγιστρία· ὄλοθρεύτρια (1216) 30 λοιγιστρία· ὄλοθρεύτρια (1216) + λοιγωτρίαν· φρατρίαν [41]
+ λοιθρον· λιμός λοικορ (Lacones)· κέχρος λοικός· πάθος τα ἀερώδεις, φθοροποιὸν διώσιν, ἐκ τῶν τῆς γῆς φυσικῶν ἀναθυμίσεων, καὶ τῆς τοῦ δέρος ἀταξίας γυρόμετον λοίσθημα· τέλος, πέρας. ἐσχατος λοίσθιον· λοῖθον (Eur. Hel. 1597). ἐσχατο-μένος 40 τον [47–50]
λογιέστεται· φημιέσται λογιζομαι· τῇ χειρὶ ψηφίζω λογιζομαι· ἐνθυμοῦναι. φημιέσθω λόγιον· εἶδος κρατηρίσκου. καὶ ὁ τῆς σκηνῆς τόπος, ἐφ' οὐ .. ὑποκυταί λέγονοι (λογεῖον) λόγιος· ὁ τῆς λοτορίας ἐπιειρος, πεπαθευμένος	86 cf. διψ· 89 cf. λασργός, λεωργός, λιτουργόν 95 ψῆφας 97 ἐπιλέκτοις 98 στρατει· 1212 cf. δίτυρον, λυγιουργόν 18 λογούρθιον 23 cf. εὐλογχείν 26 λευ 29 πυριλουτήρη 30 περιχύτην 35 σπονδεῖαι 46 λοῖσθον· λοῖθον
HES. Ad 87 λεψοφοροτόροις (Eur. Hec. 112 non Callim. epigr. V 4)· τὰ ἀμερα τοῖς σχονινοῖς 90 λόβα· αἰσχύνη (λαβά) 91 Λιψύριον· χωρίσιον Πάρνηθος ἀντρόον (567) 1202 λογεύειν· βάλτειν (1255) 3 λόγγη· τάφος (1256) 5 λόγεια (I Cor. XVI 1)· ἐλλογαί· καρποφοραί, ἐλλογαί 6 λογείται (Ecl. X 3)· [διαλογιέσται, ἐνθυμεῖται (I Cor. XIII 5) 16 λογιστρία· ὄλοθρεύτρα (1239) 20 λογοποιόν· αυτήγονον 21 λογογράφος· δίδας· γράφων (confusa ex Antonio et Moeride) 21 λοεσαμένων (K 577)· λοαναμένων 31 λοῖα· ἐκκλησία (113) η ὀλέθρα (ολοιά) 36 λοιγοί (A 518)· ὀλέθρια 38 λοιγούς· θάνατος, δλέθρος (Greg. Naz. C. XXXIV 7 p. 236) 41 λοίδορος (I Cor. V 11)· κακολόγος· υβριστός 47 λοιμένηφατος (Prov. XIX 19)· φθοροποιε (—η) 48 λοιπης· διαμορθων. τῶν τοῦ κόσμου ἐλπικτῶν (ἐπικ—)	89 cf. λασργός, λεωργός, λιτουργόν, λογούρθιον 1212 cf. δίτυρον, λυγιουργόν 18 λογούρθιον 30 περιχύτην 35 σπονδεῖαι 38 λοιγούς· θάνατος, δλέθρος (Greg. Naz. C. XXXIV 7 p. 236) 41 λοίδορος (I Cor. V 11)· κακολόγος· υβριστός 47 λοιμένηφατος (Prov. XIX 19)· φθοροποιε (—η) 48 λοιπης· διαμορθων. τῶν τοῦ κόσμου ἐλπικτῶν (ἐπικ—)

- λοισθος (Ψ 536). ἐσχατος [52]
 λοισθφ. [ad 53] τελευταίφ
 λοισθωνας· τοὺς ἀκρατεῖς περὶ τὰ ἀφορδίσαια
 λοιτεύειν· θάπτειν (1202)
 λοιτη (Aesch. fr. 17)· τάφος (1203) [57]
 λόκκη· χλαιμοί, ἐφαπτίς (575) [59]
 Λοχρών ξύνθημα· παροιμία [ad 60]
 λοιλλώ· τὰ παιδιά τῶν θεῶν (βρῶμα). κέρχηται· τῇ λίξῃ Ἐρμιππος (fr. XVII)
 λοιμβούς· τοὺς ἀπεσκολυμένους
 λοιμβαί· αἱ τῇ Ἀρτεμίδι θυσιῶν ἀρχονταί,
 ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν παιδιάν σκευῆς. οἱ γάρ
 φάλλητες οὐτε καλούνται
 λόνδις· βαμπολάχος, εἰρων (cf. καλόνης) [56]
 λοξός· πλάγιος, ἐπικαυπής
 λόξωσις· πλαγίωσις
 λοπάς· τὸ τήγανον (Syracus.). καὶ λίθος ἐν
 Ἡλαίᾳ (Ατ. Vesp. 509)
 λόπιμα (Nicand.)· κάστανα. οἱ δὲ Εὐθοῖκά.
 † λοιτήλου
 λοπίξαι· λαμπρῶν. η λεπιδόσαι
 λόπος· λέπισμα
 λοπόντα· λεπιζόμενον, η λοπιζόμενον
 λορδόν (Hippocr. III p. 93 K)· ὑπόκροτον,
 ἀπλακυλόπετον, συγκεκαμένον τῷ σάματι
 λοῦ· † λοῦσαι. Ἄτυκολ
 λούκα· ὁδόφημα ἐξ ἀδρίτων, ὡς Καύκωνες
 (λούματα· τὰ τῶν πιτασομένων κριθῶν
 ἀχράνα. Κύνηροι) cf. δαυματα
 λούν· ὄν· λαμπρόν
 (Λονοῖα· Δημήτηρ παρὰ Τελφουνσίοις) cf.
 ε 2209
 λούσον (Cyprii)· κόλουρον, κολοβόν, τε-
 θρασμένον
 Λουσάης (Hyperides)· δῆμος Οἰνηΐδος [79]
 † λονταρίζημα· ὁ τινες, ὀδισθον
 λοντήρια (Αποχιλ. fr. IV p. 346)· λοντή-
 ρα(s)
 † λοντηρίαι· λοντήρες. [λοντρίαι
 λοντρίδες (Aristoph. fr. CCVI)· αἱ περὶ τὸ
- ἔδος (...) Ἀθηνᾶς δύο παρθένοι, αἱ καὶ
 Πλυντρίδες λέγονται
 λούτριον (Aristoph. fr. III p. 1071)· τὸ φυ-
 παρόν ὑδωρ καὶ λελουμένον, ηγουν ἀπό-
 νημα
 λούτρον· τὸ αὐτό
 λοντροφόρα ἀγγη· τὰς ὑδρίας τοῖς ἀπο-
 θανοῦσιν δύμοις ἐπεμπον. ἐπεμπον δὲ καὶ
 (els) τοὺς γάμους [87]
 10 λοντροφόρος (Dem. 1086, 15. 1089, 33).
 κυρίως μὲν η ὑδρία η τοῖς παλαιοῖς εἰς
 τὰ λουτρὰ πλονεν(εμ)ημένη. ἔκαλουν δὲ
 οὐτόν καὶ τὸν φέροντα τὰ λουτρά. ηδη δὲ
 καὶ πᾶσα ὑδρία. ἔτεροι δέ, ἐπεὶ ἐπεμπον
 εἰς τοὺς γάμους λοντροφόρους, καὶ τοῖς
 ἀγόμοις πλοθανοῦσι τὸ αὐτὸν ἐποίουν
 λοφαδεῖα (x31.....) αὐχήν. οἷον κατὰ τοῦ
 αὐχένος. † η χωρίον, δ καλούσι Λιβυσσα
 λοφά (Ατ. Pac. 1211)· λόφου ἐπιθυμεῖ
 λόφος· μίσχος. τὸ περίπτισμα. καὶ τὸ τῆς
 γῆς ἐπαρα
 λοφεῖον· τρῆμα τῶν υποιγυίων. η τὸ ἀκρό-
 μιον. η περικεφαλαῖα(s) ἐλυτρον, θήκη τοῦ
 λόφου (Ατ. Ach. 1109). καὶ τὰ πρὸς ταῖς
 ἀμπέλους φυσμενα, οἷον μύκαι
 λοφιάν (Ατ. ΗΑ. VI 28, 2)· ἀκρόφειαν, καὶ
 η ἐπὶ τοῦ λόφου θολίς (Call. fr. CCXXVIII)
 λοφιήν· ωτῶν. τένοντα. αὐχένα (τ 446)
 λόφιος (λοφεῖον?)· ἀκρόμιον, η ἀκρώνιον
 30 λοφίς· περικεφαλαῖς θήκη
 λοφνίδα (Clitarch. Ath. 701 Α)· λαμπάδια
 λοφνίς (Rhodili, Lycophr. 48)· λαμπάς
 λόφος (π 471)· υψηλὸς τόπος, γῆς ἐπανά-
 στημα. καὶ ἀκρον περικεφαλαῖς. η τρά-
 γηλος
 λοφορρώγα· τὸν ἀπερρωγότα τοὺς ὕδωρας
 λοφοπωλεῖς (Arist. fr. CCVII)· οἱ τοὺς λό-
 φους πιπρδόσκοντες συνεχῶς ἐπίνενον. εἰσ-
 θεισαν γάρ οἱ τοὺς λόφους πωλοῦντες ἐπί-
 στειν, δεικνύνται βουλόμενοι, οἵτινες οὐ βίβρωνται τῶν λόφων, [περιττεύσαν

COD. 51 λοισθιος 54 τὰς ἀφροδισίας 56 λοιτή 58 λόκη — ἐφαπτή
 61 λόγχη, cf. Phot. 230, 10 (Ἀντιλ. 236, 8. λωσάι εἰ λάλον Ηε.) 63 παιδεῖαν 68 Ἐλλάδοι
 69 λόπημα 72 λοπόγυτα 73 Λούστιος (cf. Λυσείς) 83 ἔδαφος δύο — πλατηρίδες
 83 λοντρόν 88 ὑδρία 89 λοφαδία (οὐτόν καλούσι Λιβυσση?) 91 λοφαμίσκος
 92 post 91 92 λόφιον, τρίμα — μύκαι 94 νότον 97 λοφηδία 1300 λοφόρ-
 ρωτα 1 εἰσθησαν — λόφον περὶ|

HES. 52 λοισθησι (Ψ 751) [τοῖς κατωτεροῖς ἀκροις τῶν ὀστίσων (λοβοῖσι)]. Ad
 53 ἐσχάτῳ 57 λοιτός (—γύς). λουμός 59 λοχός, λοκρός, φαλακρός (L. κόλος· στο-
 λοκρούς). Ad 60 [λοιηγύ, αὐτός· ἀνιστών] ἐπὶ τῶν παραχρονομένων. Λοκροὶ γάρ τὰς συνθήκας
 (παριθησαν) τὰς πρὸς τοὺς Πελοπονησίους 63 λοισθάμοις (Greg. Ναζ. C. II 713).
 πλαγίως περιπατούσιν 79 λούεται· λούνται (Moer. 248) 87 Λούνγα (Iudic. I 23). Βαι-
 θήλ. ὁ ἴστιν οίκος θεοῦ

- αὐτοὺς] πρὸς ἐπαγωγὴν τῶν αἰνομέτων [1302]
 λόφουρος· ἐπισημος. Λόφος ἐπὶ τοῦ αὐχένος τὸν τάσσεται. ἡ ὑπερήφανος, καὶ ὑψαύχην
 λόφῳ· τραχῆλῳ
 τὸ φωστός· ἐπιστήμων
 λοχᾶ· θηρευει, λεληθότως ἐνερδεύει
 λοχαγενεῖς·
 (λοχαγοί)· ἡγεμόνεις, στρατηγοί, ταξιάρχαι. 10
 ἀρχοντες τῆς ἑέδρας, οἱ συνάγοντες τοὺς στρατών
 λοχάρεις (Euenus)· ἐνερδεύει
 λοχαῖς· κλινόμενος βαθὺς σῖτος· ἀπὸ τοῦ εὐθροφεῖν
 λοχεύει (Aesch. fr. 150 Eur. Io. 948)· τίκτει.
 γεννᾷ [11]
 λοχεύοντες· ἐνερδεύοντες
 λοχῆσατο· ἐνηρδευεντεν
 λοχιᾶ· τεκυφαία. γεννᾷ. αὔξει. καὶ τάρτος 20
 τῇ Ἀρτέμιδη γεννόμενος. καὶ δόρον δοτάχνας ἔχουσα (1317)
 λοχιάδεις (λοχμάδεις)?· αἱ ὑλαι
 λοχία (Eur. Suppl. 958)· μαῖα
 λοχίαν (Theophr. C. P. III 26)· τὴν εὐτραφῆ γῆην, καὶ ἀδροὺς στάχνας ἡ καρπὸν φέρουσαν (1314)
 λοχίζει· ἐπιβούλευται (—ένει)
 λοχισθέν· γεννηθέν. ἡ σφαγέν
 λοχίτης· ἐνερδευτῆς. βασιλεύς 30
 λόχην· ἐνέδρα, ἐπιβούλη. ἡ σύμφυτος τόπος (τ 439), ἡ κρύψιμος, δασεῖαν ὑλην ἔχων, στετὲ ἐνερχίσαι [22]
 λόχοι· ... Λακεδαιμονίων φησιν Ἀριστοφάνης (Lysistr. 454) τέτταρας. (οὐκ εὖ). πέντε γάρ εἰσιν, ἡς φησιν (Θουκυδίδης, § δὲ ὡς) Ἀματοτέλης
 λόχος (Θ 522 δ 441)· ἐνέδρα. στρατηγικὸν τάγμα, τάξις, φάλαγξ. ἀπὸ τοῦ λέχους· οἱ γάρ ἐνερδεύοντες κατακλίνουσιν ταῦτας 40
 ὡς ἐπὶ λέχους, κρυπτὸν τόποι
 λύα· στάσις (1366)
 λυάζει· φλυαρεῖ, μιφολογεῖ. στασιάζει
 λύαι (cf. Pind. N. IX 14)· στάσις, διαφοραὶ

COD. 1303 λόφουρος 6 cf. ἐλόχα 9 κλεινόμενος; εἴπετος 14 λοχιά cf. ἀγροστη. Sed malum ἔσση — τελουμένη ad λοχεῖα 17 ἀδρούσις 21 λόγχη 26 δ 2487, λυττεῖ φλυδασει φλονάζει 22 λύγασσ 33 λυγάμις 35 απὲ 33 λύγασσ — λύδια — πάρις 36 αὐξοντα 38 cf. στρέψει 41 συγκλάσμασι 45 λυγκεσθήριον 46 λυγιστοργόν — ἥλεκτον 48 λυγγεῖ 50 δ 51 δύρος 64 λυγγᾶς — καλλωμένα — στρεβρῷ 55 sqq. Λυδεῖα 57 μυρηός vel εὐεργέτες Meinek. 58 χωρεύσιν — διασκῆν

HES. 1302 λοφυρόν (E 683)· οικτρόν 11 λοχεύομένων (Ps. LXXXVIII 71)· γεννημένων. ἡ γεννάντων 22 λοχόαις· γεννησαίς (λόχοις). Ad 34 καὶ οἱ ἀλλοι φησι τῶν νεών λύγδος 49 λυγόα (λογία)· πονηρά, λυγρά, καλεπά

Λαδική λιθος σιδηρον τηλόθεν προσσηγάγου (Soph. fr. 728). αὐτὴ γὰρ τὸν σιδηρον ἐπισπάται, η δὲ μαγνῆτις λέδος ἀπατᾷ τὴν ὄψιν, ὡς δοκεῖν ἀργύριον είναι (col. 1004, 16) [60]

Λυδίφ νόμῳ· αὐτὶ τοῦ μαντικῷ. οἱ γὰρ Λυδοὶ μάντεις ἔδοκον είναι. η δὲ ἀντί φάντη τοῦ Μυσφί, εἰσὶ γὰρ Λυδῶν ἀποικοι καὶ μαντικώτατοι, η ἐπει τὰς κεφαλὰς οἱ Λυδοὶ ἀμπυγεῖν ἔκομουντο

Λυδός τὴν θύραν ἔκλεισε· παροιμία, ἐπὶ τῶν μωροκέπτων

Λυδός ἐν μεσημβρίᾳ πατέσει παροιμιακῶς. ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις ὥραις οἱ απόλοι δικλασταίρουσιν

λύει· λυσιτελεῖ (Soph. O. C. 316). η ἀδημονεῖ (Αρ. Ach. 690)

λύθιος· ηθμός. Ἡρακλεῖται (—έσων!)

λύη· στάσις, μάχη, διαφορά (1325) [67]

† λύει· λυθάζει. κυλινδεῖ (col. 501, 26)

λύθρον μαστιγοφόνον (Trag. inc.) ·
ιχθόρος, αἷματος ιχθύς. τὸ ἀπὸ φόνου καὶ τὸ ἐξ αἵματος καὶ κόνεως μόλυνσα. δι μεθ' αἵματος φόνος, ἀπὸ τοῦ λύειν τὸν ἐνατίτονος τοῦ θορεῖν. η (τὸ) ἐκ τοῦ αἵματος μόλυνσα

λύθροφ (Υ 503 al. Call. L. P. 7) · φόνοφ. η τῷ ἐκ μάχης μολύσματι συνισταμένφ δί' ίδομεν καὶ κόνεως καὶ αἵματος

λυκάβατος (§ 161 τ 306) · δὲ ἐνιαυτός. καὶ λυκάβατντες· οἱ ἐνιαυτοί. παρὰ τὸ λυγαῖσις βαίνειν, δὲ τοι σκοτεινῶς· λεληθότως γάρ δὲ χρόνος διέρχεται

λυκαβηττός (Arist. fr. I p. 1104) · δρός τῆς Ἀττικῆς. εἰδηται δὲ οὐτω διὰ τὸ λύκος πλούσειν

λυκαίδες· παρθένοι τινές
λυκαίον καὶ Θυμβραῖον· τὸν Πύθιον.
καὶ τὸν ἐν Χρύσῃ Λυκαίον

† λυκαιζίλλας· δὲ λυκόβροτος
† λυκοβατίας δρυμός· ἐν φ οἱ λύκοι διατρίβουσιν

λυκαμβίς ἀρχή· δὲ Κρατίνος ἐν Νόμοις (fr. XII), τὸν πολέμαρχον δηλῶν, πρὸς δ(η)

COD. 59 διασπᾶσαι — δοκεῖ 60 λονφασί· δοκεῖ
63 ἀπὸ οἱ 66 λυεῖ 69 μαστιγοφόρον χῶδος; 71 λυγαῖς 74 cl. Πυθίων διακτόρων
81 ἀπὸ οἴρου (Λύκιον?) 83 Λυκιάδες — Λακεδαιμόνων 85 Λύκειος; cl. ἀγορά Λύκειος
86 Λύκειοι 89 ἐξοντάκον τροχίλει — τρίμει 93 | θράσης 95 λυκοιμαρδρα,
λοιθυφῶν 97 λυκόκτονος — τόμον — τοὺς οὐκ ἀλλως 99 πολλῶν — Ισα. 1400 λύκος·
τρόγος δ μόνορχις? 1 Λυκοστ.· τοὺς λύρεως

HES. 60 Λυδοί· οὐτοι τὰς θέας εὑρεῖν λέγονται, δόθεν καὶ Ρωμαῖοι λούδους φασι
67 λυκτρός· λύχος (νύκτερος· νύχος) 78 Λύκασπος (B 647)· πόλις 79 λυκέη
(Κ 459)· λύκον δορά 82 Λυκηγενῆ (d 101. 119)· τῷ διὰ Λυκίας ὄντε, η γενομένω
63 *

ἀπεγράφοντο τὰς τοῦ δροστεσιον δίκαια.
Λυκαμβίδα δὲ εἶπε τὴν ἀρχήν [78. 79]

† λυκεῖον· φοβερόν
Λυκείον ποτόν (Soph. Phil. 1461)· ἀπὸ κρήνης, τῆς ὑπὸ Ἀπόλλωνος εὐρεθείσης,
(η) ὑπὸ λύκων πινομένης, οἰνου καὶ μέλιτος [82]

Λυκηγειάδες κόραι· τὸν δριθμὸν λ', αἱ τὸ
ὑδρονομίουσαι εἰς τὸ Λύκτρον Ἀθηναίον
10 λυκηλάτους· τὰς † ἐνγελεῖς (νωσχελεῖς?)
Λύκην δυορά (Soph. El. 7)· ἐν τῇ τεών
Ἄργειν

Λύκην· τόπος Περικλέους ἐπιστατήσαντος
τοῦ ἔργου. ἐποιῶντο δὲ αὐτόδι τὰς στρατιωτικὰς ἔξετάσεις καὶ συλλόγους
λύκιος (Arist. ΗΑ. IX 19, 3)· κολοιον εἶδος
λυκίσκος· η μὴ ἔχοντα δῖξονίσκον τροχαλία, τρήμα δὲ μόνον. η † ἄνοδος δόματος
λυκοειδές· τὸ πρὸς τὴν ἔω

20 λυκοειδέος δούς (lytic. inc.)· τοῦ λυκόφωτος

λυκοειδής· διάλευκος
λυκοθρασής· θρασύς
† λυκοθέρια· ἐκ λυκείου δέρματος πεπονημένα

λύκοι· μάνδαλοι θυρῶν (1401)
λυκοκτόνος· δὲ Ἀπόλλων

λυκοκτόνου θεοῦ· Σοφοκλῆς Ἄλεκτρος.
(v. 6). Ἀράταρχος, διὰ τὸ τὸν θέρον νόμιον εἶναι, καὶ τὸν τῶν βοσκάτων τρυλακήν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα, διανεμεῖν αὐτοὺς. οὐ καλέσ. ἐστε γὰρ δὲ λύκος λερὸν Ἀπόλλωνος

λυκούιδαι (C. I nr. 386)· γένος λιθαιενῶν
λυκόποδες (Αρ. Lys. 665)· οἱ ἀλκαιαινίδαι, οι μὲν τινες διὰ τὴν τῶν ποδῶν λευκότητα..... θησαν γὰρ δὲλ ὑποδεμένους

† λυκόστρατος· δὲ μόναρχος παρὰ Ἰπποχάρμῳ

40 λύκος· τὸ τοῦ λρεως ἀρθος (v. δστραγάλη).
καὶ ποιὸς ιχνος. καὶ τὸ ἐν τοῖς χαλανδρίσιοις σιδηρον. καὶ δὲ ἀρπαξ τῷ εἰς τὰ φρέστα καδίσκων. καὶ η τῇ; θύρας μάνδαλος. καὶ ἀράχνιον τι (Αρ. ΗΑ. IX 26, 2). καὶ δὲ εἰς

61 λυδεῖφ — οἱ ἐπὶ 62 ἔγκλισε
63 λυγαῖς 71 λυγαῖς 74 cl. Πυθίων διακτόρων
75 λύκειος; cl. ἀγορά Λύκειος,
λύκειον διακτόρων 85 λύκειος;

λύκειον διακτόρων 85 λύκειος;
λύκειον διακτόρων 85 λύκειος;

τῶν Τελχίνων. (καὶ) παροιμία (Herod. IV 123. VII 30)
λύκος ἀετὸν φεύγει· παροιμία ἐπὶ τῶν
φευγόντων
λύκος ἔχανε (Arist. fr. XX p. 1087)· πα-
ροιμία [ad 1403]
λύκος περὶ φρέᾳρ χορεύει· παροιμία
[ad 4]
λυκοσπάδες (Callim.)· ἵπποι ὑπὸ λύκων
διεπομένοι, δε περὶ τὴν Ἀθρίαν
Λύκον δεκάς· παροιμίαδες. [ad 6]
λυκόφανον τὸν ἔχινόποδα. Μεσοήνιοι
λυκόφρων (Plut. Mor. 988 D)· δεινόφρων
[ad 8]
+ λυκτά· οὐκάνειτά [10]
(Λυκτίδες cf. 218)
+ λυκοκαρπίς θεριδοῦν δι' ἀλφίτου πιεῖν [12]
λῦμα (Soph. OC. 895)· κάθαρμα
λυμαλίνεοθαῖ· καθαίρειν. φθείρειν
λυμαλίνεται· διαφθείρεται
λύματα· τὰ ὄντα σώματα τοῦ σώματος. [τὰ
ὑάρ τῆς νόσου, τοντέστι] τὰ κυθάρωμα
λύματκες· πλέχαι [18]
λυμάχη· ἡ εἰς διαφθορὰν λύπη
λυμεστήν (Soph. Ai. 573)· ὀλίθριος, φθορεύς
λύμη· βλάβη, φθορά, υβρις
λυμηνάμενον· αἰκισάμενος
+ λυμηνᾶν (Eur. Tro. 198)· βλάβαν
λυμνός· γυνώς [25]
+ λύμπιρωσχος· τὸ λυχνίον
+ λύξ· λύτρον (λύγξ· λυγμός?)
λύπεια· λιπαρά (λυπηρά?)
λύπη· πόνος. ύβρις, φθορά, ἀπώλεια, βλάβη
λυπηρός· ἀνύμως
+ λυπτά (lupra?)· ἑταῖρα, πόρην
λυπράν γῆν· τὴν λεπτήν

λυπράν· λυπράν, μοχθηράν
 λυπράγ· εὐτελής (v 243). μοχθηρά. ἀχρεία.
 σκοτεινή. δλεθρία

λυπρώς· εὐτελές. λυπηρός (Eur. Suppl. 898)
 λύρα· κιθάρα
 λυρίτης· δάσσων τι, ταις δρυσὶν ἐντίκτον
 Λύρκειον (Callim. fr. LV)· δρος τῆς Ἀρ-
 γείας

Λυρκείου δῆμον (Soph. fr. 250, 6)· τὸ
 10 Ἀργος· ἀπὸ Λύρκου, τοῦ Λυγκέως. έστι δὲ
 καὶ δρος καὶ πόλις

Λυρησσός· ἡ Τένεδος, καὶ Κιλικίας πόλις
 λυροφοῖνιξ (Iuba)· εἶδος κιθάρας
 (λυρτόν [Epirotæ]· σκύφον) εἰ. γυρτόν
 λυρφόδος· φαλμφόδος, κιθαρφόδος
 λύσαι· [ad 43] καθέλειν, καθαρίζειν, τεμεῖν
 λύσαν· [ad 44] ἐλυτρωσάντο

Λυσάνθεια· πανήγυρις, ἀπὸ Λυσάνδρου
 20 δυνασθεῖσα. ηγοντο δὲ ἐν αὐτῇ ἀγῶνες
 καὶ θυσιαί

λυσανίας (At. Nub. 1162)· ὁ λύσων τὰς δνιας
 [ad 46] [47]

λύσειοι τελεταί· οὐτως ἐλέγοντο τινες
 τελεταί, ἐπει καὶ λύσος ἐλέγετο (ό) Διό-
 ρυσος [49]

λυσίζωνος· γυνή, ήτις ἐνυμφεύθη. καὶ ἐπί-
 θετον ἀρτεμίδος

λυσιμάχειος· βοτάνη, εὐρεθεῖσα ὑπὸ Λυ-
 σιμάχου

30 λυσιμελής (v 57)· ἐπιθετικός, ὁ ὄπτος.
 ητο δ τὰ μέλη τοῦ σώματος λύσων, ἡ τὰς
 μελεδόντας, τὰς μερίμνας, λύσων [ad 50]
 λύσις (Soph. El. 578)· ὁ λύτρωσις

λυστελεῖ· συμφέρει, ἐπωρεῖται

λυστελῆς· σφέλμος, σύμφορος [56]

†λυσκάζει· πεισθείνει (ἀλ—) [58, 59]

COD. Τ ἔχινον ποδα (11 cf. σκαυθίς) 12 ἡμιυλός — ἐκωμάδει τῷ Post 15] 20
λυμαισών 13 μύλακεις ἀλίμακεις 19 λυμάρην τελ λυμάρην Meinek. 21 θέρις post 19
α τ^τ
23 λύμην· βλάβην? 32 λυπραγήν 35 λυπαρώς 37 λυρί 38 λύρχιερον (*Λυρ-*
χίοντι?) 39 Λυρκίου bis 40 Λυρνησσος 41 |φοινικέ 42 |δῶς ter 45 λυσαν-
δρεία 52 μελδότας

HES. Ad 1403 ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων καὶ τῆς ἐλπίδος **Ad 4** ἐπὶ τῶν πορούντων περὶ τὸ τῶν ματιῶν καὶ δὲ πάραπτος περίσσους ὅταν διψήφιον, [η] μὴ δυνάμενος πιεῖ (η) ἐπάν διώκοτος αὐτῶν. ἐμπέσῃ εἰς φροίᾳ **Ad 6** ἐπει λυκοῦ ποὺς τοις ἐπ Αἴθιον δικαιοτητιν ὀδύτο, τοῦ θηρίου τὴν μορφὴν ἔχων **Ad 8** ψύφωνος (Phot. 274, 19) **10** Λύ-
τος (B 67) πόλις **12** Λύλιος οὗ Μύλλος· σύντος εἰς μωρὰ ἐκσωμετόδιο (Com. inc. fr.
CCXXVII) **18** λύματα· ἐβάλλον (A 314)· τὰς δικρανθαρίσας ἐβάλλον **25** λύμπυτος πόνος

(*h. e. λύμη*) Ad 43 ἀπολύσαι, λυτρώσαι (Ω 561) Ad 44 λυσαν (Θ 433) Ad 46 καὶ δυσάνιος γυρή (*Menand. fr. CCLIX.*) ή ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀχθούσενη 47 λυσίαν ὄμηγ· ἔνουσα παρίαν (*v. 1460*) 49 *Λυσείεις*: δῆμος φυλῆς Οἰνηδός (*Δουσιῆς*). Ad 52 λέλεδηματα θυμοῦ 56 λυσιπενεῖ φοβεῖται 58 λυσόμενος (*A* 13): λυτρωσόμενος 59 λύσω (A 29): ἀπολύτρωσις

λύσσα· δρμή. ἐνθουσιασμός (1447) [61] τὸ λύσσεται· μαίνεται
 λύσσης· μανίας (Aesch. Prom. 882). [όρεξις
 ἐπιβλαβῆς]
 λυσσάδης· μανιάδης [65] λυσσάδες· μανικόν·
 λυσσάστης· μανιομένοις
 λυταίη· Οετταλή (cf. St. Byz.)
 λυταρίς· μήκωνος εἶδος [70] λυτήροις· φυλακτήριον
 λυτήροις· λυτήριον
 λυτήρον· τίτημα
 λυτρά (Thuc. VI 5)· καθάρια. λυτήρια.
 καὶ πάντα τὰ διδόμενα εἰς διάκτησιν δι-
 θρώπων
 λυτρόθεμενον· ἐξ αἰχμαλωσίας [ad 75] λυ-
 τρούμενον
 λυττεῖν· πολλὰ λαλεῖ
 λυττοῖς (Crete). οἱ ύψηλοι τόποι
 λυττῶντας η̄ λυσσῶντας· μανιομένοις
 λύχνα (Herod. II 133). λύχνοι
 λυχνίας (Plat. com. p. 663) καὶ λυχνεῦς.
 ὁ διαγένης λύθος
 λυχνίον (Antiph. com. fr. I 2 p. 29). η̄
 λυχνία
 λυχνοκαλαν (Cratin. Menand.). λυχναψίαν
 λυχνοκάθασαν (Teleclid. fr. XX p. 377).
 λυχνοκαύσονταν
 λύχνος· η̄ λαμπάς, η̄ δές, παρ' Ὁμήρῳ (τ
 34), καὶ λέχθις κάλλιστος
 λυχνούχος (Menand. fr. V p. 87). ὁ φανός,
 λαμπτήρ. οἱ δέ, ἐφ' οὐδὲν δύναται
 λύχνην· τραχηλον
 λᾶ (Ar. Lys. 981). Θέλω
 λωβάς (Plat. Gorg. 473 C). βλάβης, υθρεῖς
 λωβᾶται (Soph. Ant. 54). ἴεσπατῇ. λυμαλ-
 νεται
 λωβην· βλάβη, δρειδος, ἀπλώεια, χλεύη. φεῦ-
 δος. ὑβρις (II 97)
 λωβῆσσαι· υβρίσαι, βλάψαι [92] 40 λωβῆσται· βλαβερά
 λωβήσται· βλαβερά [94-97]

λωβεύειν· φεύδεσθαι (Ψ 15. 26). κατα-
 σχύνειν (1515)
 λωβώμενος· χλευάζων
 λωγάνιον· τῶν βοῶν τὸ ἀπὸ τῶν τραχῆ-
 λων χάλασμα
 λωγάλιοι· ἀστράγαλοι. η̄ πόρνοι
 λωγδεῖς· πόρην
 λώγασσος· ταυρεῖα μάστιξ
 λώγη· καλάμη. καὶ συναγωγὴ σίτου
 10 λωσσαν (Nic. Al. 7?) τὴν ἀμάσαν (1510)
 λωσσον (Coll. Iov. 2). λωστερον (a 376), βελ-
 τι(ώ)τερον
 λωισμόν· το γάσμα. η̄ κλωσμένον (λωμα
 κεν;?)
 λώιστα· συμφέροντα, ἀριστα
 τὸ λώιτήνη· συμφέροντά
 λώιλεσσαν· τὴν ἀμάσαν (1505) [1511]
 λώιλον· βρεῖμα ἐκ γηγάρτων καὶ σύκων γε-
 νέμενον, παιδίοις πεφωσμένον (1261)
 20 λωλώ· δταν σύνα μετὰ γιγάρτων φωσθῆ
 λωμα· ψαφῆ. κλωσμός. η̄ εἰς τὸ κατώτερον
 τοῦ ἰματίου λόδμα [15]
 λωπη (224). ἱμάτιον, περίβλημα
 λωπίζειν· ἔκδειν, γυναιοὶ η̄ ὄπλων η̄ ἰματίων
 λωπιστός ὁ Παλαιούδης· ἐκ τῆς τέω
 λιματίων ἐπιρίψεως
 λωποδύται· κλέπται, δποδύντες (λωπο-
 δύντεται?), ἐν λουτρῷς κλέπτοντες
 λωπός (Hippocratic. fr. 3). ἱμάτιον [21]
 30 τὸ λωρυμόν· βαθύτατα, κατώτατα
 λόσα (Osr.). θέλοντα
 λωστοι· ἐραμμένοι. φιλοι
 λφστος· βλέπιστος
 λότη· ἀγθη
 λωτεύντα (M 283). ἀνθοῦντα, η̄ λωτὸν
 λωτοντα
 λωτεύσι· τὸ δέ, πάχην, δινθεῖ ποιοῦσιν αισ-
 χούστητες
 λωτίζειν· ἀπανθίζεσθαι. δπολλήνειν
 40 λωτίνας δηδόνας (Eust. fr. 560. 923). τοὺς
 αὐλοὺς
 26. 27 = 27. 26. 30 cf. ἀγδόνα

COD. 69 μύκωνος 74 |κλησιν 77 λυττοῖς (82 λυχνοκαίην (Herod. II 62).
 λυχνοκαυτίλαν (Com.). λυχναψίαν? 84 λαῖς 99 λωβήμενος 1500 λωγάλιον
 — ὑπὸ 2 λέγαι EM. 152, 54 3 λγασσος, ταυρο 4 cf. ἐπιλάσγεον, ἐλαγῆ ι λωισιν
 γυνὴ Simonid. Amorg. 30? 13 λωλώ, ὁ τὰ πιφλω 14 δουσην (Exod. XXVIII 29?)
 18 λωπιστος 24 λωστοι (h. e. λωστοι ει λόπτοι) 26. 27 = 27. 26. 30 cf. ἀγδόνα

HES. 61 λύσας. ἔλυσας, ἔλυτράσω, λεσσας 65 λυσσητῆρα (Θ 299). μανιώδη
 70 λυταῖς· σκοτεινῶ; (1312) Ad 75 διθρόστων 92 λωβήσασιο (A 232. B 242). βλα-
 φειας, υβρίσαιας 94 λωβητήρος (A 385). ἐρμηπτής 93 λωβητῆρα (B 275). βλαπτικών,
 υβριστικῶν 96 λωβητηρες (Ω 239). λωβης ἀσιτι, ἐπορειδιστοι (non Nic. Th. 796) 97 λω-
 βητηρε· ἐρυρηστῶν (Eust. Ω 531) 1511 λωλεύοντα (M 283). ἀνθοῦντα 15 λωπεύειν.
 φεύδεται (1498) 21 λωρόν· πικρόν (μωρόν Cyprii) Ad 25 η̄ βοτάνη. καὶ είδος φυτῶν
 (λωτός)

λάτινος αὐλός· ἐκ λατίνου ξύλου
λάτισμα (Eur. Hel. 1593)· οἱ πρότοι, καὶ
ἐπίλεκτοι
λατόβοσκον φῦλον (Trag. inc. fr. 186,
forte Aeschyl.)· οἱ μὲν τὴν Θράκην· οἱ δὲ
τὴν Αἴγυπτον· ἀλλοὶ Σκυθίαν
λατός· τράγημα τι· καὶ αὐλός· καὶ δένδρον.
καὶ πόνων· κυρίως δὲ τὸ ἔταις λιβάσι
φυόμενον· καὶ πάν τινος· καὶ καρόπος τις
παρὰ τοῖς Λατοφράγοις (ex Apoll. lex. 109,
19) χόρτος γλυκύς, ὅθεν αἱ γλωσσίδες τῶν
αὐλῶν [35]

λατρόν· δειλινὸν ἀλ(ε)μμα. Λάκωνες
λατφᾶ (Plat. Phaedr. 251 C)· λήγει, παύε-
ται
λατφαξ· ἄλλους ἐμποδίσας
λατφαρ· λατφημα
λατφεῖν (Ιορ.)· ἡρεμεῖν. πεπαῦθαι [41]
λατφησις (Thuc. IV 81)· ἀνάπαυσις. καὶ τὰ
ὅμια
λατφήσεων· λήξεων, δναπαύσεων [44]
λατφούσι (Ιορ.)· παύονται [46]
λαψή· χλαμύς (ν. δνόφ)
λαψν· βελτίων [49—59]

M

Μά· τοῦτο Ὁμηρος ὁς συλλαρῆς τάξιν ἔχον
συντεγμένους καὶ κατούδει, καὶ ἀπομόσει,
τοῦτ' ἔστι καὶ συγκαταθέσει καὶ ἀποράσει,
τῷ τε ναι καὶ τῷ οὐ ἐπιρρήμασιν. ἔστι
γάρ αὐτοῖς κοινόν
ματρόν· μωρόν. Λάκωνες (397. 421)
μαγάδεις· αὐλὸι κιθαριστήριοι. ὄργανον
φαλτικόν. ὅθεν καὶ τὸ φάλλειν μαγάδειν
(μαγαδίσειν) λέγονταν. Ιων Ὁμφάλη (fr. 23).
μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς
διτὶ τοῦ δ συράφων τῇ μαγάδῃ
μαγάδην (Απαντερού)· ὁ ὥραιον κιθάρισμα
μαγαδίδεις (Soph. fr. 218)· ὄργανα φαλτικά
μαγαρίς· μικρὰ σπάθη
μαγαρίσκος· πινακίσκος (268)
μαγάδης· σανὸς τετράγωνος ὑπόκυφος, δεκο-
μίνη τῆς κιθάρας τὰς τευράς, καὶ ἀποτε-
λοῦσα τὸν φθόγγον [ad 8]
μάγγανα· φάρμακον. [ad 9] γοη(τεύ)ματα
μάγγαν(ε)τα· μηχανία
μάγγανον· μηχανῆμα τι [12]

μαγέταν αὐλόν· τὸν μαγεύοντα τοὺς;
δηρωμένους
μαγεύειν· γοητεύειν. θεραπεύειν θεούς
μαγῆς· οἰκονόμοι δείπνου. η τὰ ἀλφίτα
μάττοντες [16]
μαγιδες (Aristoph. fr. CCVIII)· αἱς ἀπομά-
ττονται καὶ καθαίρουνται. καὶ μάραι, ἀς κα-
ταφέρουνται οἱ εἰς Τροφωνίου κατανότες
[18—20]

10 μαγιόν (Soph. fr. 426)· τὸ καθάρισμον·
ἀπομάσσειν γάρ λέγουσιν, ὅταν περικα-
θαίρωσι τὸν ἐνοχλουμένους τιν πάθει
μάγην (Eubulus)· κινεύτικοῦ βόλου προσ-
ηγορίᾳ. (.....) καὶ ἄλλων πολλῶν λεγο-
μένων (238) ὄντα βόλων [23]
μαγηῆτες λίθοις (Eur. fr. 571)· αὐτὴ πλανῆ
τὴν ὄψιν, ἀργίρῳ ἐμφρῆς οὖσα. η δὲ Ήρα-
κλεώτες τὸ σίδηρον ἐπιστάταις (col. 997, 3)
μάγον (Soph. O. T. 357)· τὸν ἀπατεώτα.
φαρμακευτήν. τὸν θεοσεβῆ, καὶ θεολόγον,
καὶ λερία, οἱ Πέρσαι οὐτως λέγουσιν [26]

COD. 33 λατόβοσκον, φῦλον 34 τοῖς π (χόρτος ... αὐλάν post 35) 35 λάτο
τερεψτες 37 λήγειν 38 λαφάξαλος, ἐμπηδήσας 39 λατφαρ 48 λωῶν M 1 κα-
τούδει — τὸ — τὸ 3 ἡ μαγάδης αὐλὸς ἡ γηθηθῆσης — μαγάδη 4 μαγάδειν 5 μα-
γαλίδεις 8 ὑπόκυφος 11 μάγγανα, μηχανῆματα 13 μαγετανυλάν, τὸν τὸν
15 μάχενες 17 μαξαλας 22 cf. μάρης

HES. 35 λατοῦ τ' ἔρωτες (Eur. Tro. 435)· 41 λαφήσαι· ἀπὸ τοῦ τραχύλου τὸ
δχθος ἀποθέσθαι· παῦσαι, λήξαι, ἀναταύσαι, θουχάσαι. λαφήσαι· καὶ τὰ σμοια (ex οποματικό)
44 λατῶνταν· φτελιμότων 46 λαφούσηρ· πανούση 49 ἡδος· ικάνος· ἐπειδὴ ὁ Μαδαί,
κτιστης τῆς Μηδειας. ἐμηηνένεται δὲ οὗτος ἐκμετρησις, ὡγουν ικάνωσις (Procop. Iesai. XIII 17
Genes. X 2 50 μεμναλωμένα (Ps. LXV 15)· 51 βαλλίζειν 52 λα-
ταῖ· 53 ἐτυμπανί Φησα (Hebr. XI 35. 37)· ἐποιησθαιas 54 ὑπερον· 55 με-
μαράς· 56 θυῖσην· 57 ἐμφρενώμενος· 58 ἀντισήχωσις· 59 d(σ)πάλαξ·
(δρεπτος μοιχαλίς) μῦς τυφλός, ὅ τιν γῆν τρυπσιν M Ad 8 η τόκον προσφέροντα μράν
μιαν (αδ ματα) Ad 9 δίκτυα (αδ γάγαμα) 12 μαγδωλος· οικοδόμημα τι (ληβα) 16 μά-
γιν· δασίδα (λιβα) 18 μαγίς· παλαθίς ἀρτον (Iudic. VII 13) 19 μαγιστωρ· ἐπιστάτης.
διδάσκαλος 20 μαγιστρός· διδάσκαλος, ἐπιστάτας 23 Μάγητες (B 766)· έθρος
θεοσαλας 26 μαγανρόν· υπερφυν (ex Αελιο Dionys.)

μαγυδαρις (Theophr. VI 3). δόπις σιλφίου.
οἱ δὲ ἔτερον τοῦ σιλφίου εἶναι μανότερον
(340)
μαγφδὴ· δρχησις ἀπαλή· ἀπὸ Χρυσογό-
νου μάρου
μαδᾶ· ἔκρει
μαδάλλει· τίλλει. ἐσθλει
μαδάλλοντες· τίλλοντες. ἐσθίοντες
μαδάρεις· τὰ πλατύλογα τῶν ἡρεάτων.
Κελτοί
μαδαρός (Hippocrat.)· ἀραιόθριξ. φεδνός
μάδεγμα· δέλεαρ, πρόβλημα. οἱ δὲ μα-
δενμα
μαδίσιος· δίκελλα. οἱ δὲ μαδιβός
μαδίσας (Hippocrat.)· τὰς τρίχας ἀποβα-
λών
μαδόν· πόδα: καὶ λεῖον (μαδόν)
μάδος (Boeotia)· τὸ φίλωδρον
μαδρυνθήσομαι· κολασθήσομαι. ἐπιτρε-
βῆσμαι
?μᾶ· πρόβατα. Φρύγες
μᾶξα· ἀλπίτα πεφυμένα ὥδατι καὶ ἔλαιῳ
μαζάκις· δόρυ Παρθικόν
μαζαγάος· ἐπὶ μέρῃ μεμφίμοιρος
μάζαν (Ar. Pac. 1). δὲν τῆς τροφῆς, καὶ
τῆς μεμαγμένης κόπρου
μαζάρυξ· τὰ ἐπὶ τῷ πότῳ ἐπιόντα (393)
μαζεινδες (μάζινος) βοῦς· ὁ ἐξ ἀλφίτων
Μαζέν· ὁ Ζεὺς παρὰ Φυγῇ
μάζης ὄντων· ἀρτούν πάσις
μαζίναι· μαζοί (cf. λαζ—)
μαζίον· ὀλίγον (cf. μάτιον) [51]
μαζονόμον· κύκλον, ἡ ἔστινον πίνακα
μαζόπετης· ἀρτοκόπος
μαζός. μαστός (Call. Dian. 214). σχθος.
τιτζθός
μαζοφορίς· ὅμοιον κανφ
μαζώντα· τὸν μάττοντα τὰς μάζας [57]
μαζαλίδες (Blæsus). ἐκπώματά τινα. οἱ
δὲ μέτρα, φέ κύαθοι
+ μαθάμαι· ἥπτω

μάθας (Dor. Αεολ.)· μαθήσεως
μαθήματα· δοι ὑποχριταί ἀνελάμβανον
μάθυιαι· γνάθοι (413)
μαι· μίγα. Ἰνδοί
μαῖα· πατρὸς καὶ μητρὸς μήτηρ. καὶ τροφός.
καὶ περὶ τὰς τεκτουσας ἵστρος. καὶ μφα-
λοτόμος. καὶ προσφύνησις ποδὸς πρεσβύτιν
τιητική, δὲν τοῦ, ὁ τροφέ (β 319)
Μαιανδρος· ποταμός Μιλήτου· ἀλλοι Κα-
ρίας. καὶ κόσμος τις ὄροφικός. καὶ εἶδος
Ιππασίας παρὰ Ιπποδαμίασταις
μαίεσθαι (§ 356). Ήγετείν, ἐρευντάν. καὶ
μαιμάσσειν τὸ αὐτό
μαιεύονται· μαιοῦνται
μαιευσις (Plat. Theaet. 150 B)
†μαιθαῦ· οἴησι
†μαϊθη· καρδία πρὸς τοῖς λεροῖς. καὶ
ὄνομα
μαιμῆ (Aesch. Suppl. 895). ἐνθουσιαῖ καὶ
οὔξις θρηᾶ. ἡ ὀργίεται, προθυμεῖται
†μαιμα· τῶν δριθῶν ἡ κοιλία
μαιμάεντι (Αεολες?). ἐνεργῶς κινουμένη
μαιμάκης· μειλίχιος. καθάρσιος
μαιμᾶν· ὀργίεσθαι, ἐπιθυμεῖσθαι
μαιμᾶξ· ταραχώδης
μαιμάσσασα· οἰστρόγησσα [78]
μαιμάψειν· θρηῶν [ad 79]
μαιμῶν· ἐνθουσιῶν
μαιμῶσα· ὀρεγομένη, προθυμουμένη. κι-
νουμένη [82]
μαιμώσιν (N 57). ἐνθουσιωσιν. ὀρέγον-
ται, προθυμοῦνται
μαινάδες· αἱ Βάχχαι
μαινάδι· Βάχχη μαινομένη
μαινάς (Soph. fr. 856, 4). Βάχχη
μαινεται· [ad 87] υλακτεῖ
μαινόλης (Ilyr. fr. 78 p. 1057). παράκοπος.
ἐνθεος [89—91]
Μαιονία· ἡ Λυδία. (Μαιορά φασιν εἶναι
40 ποταμὸν γῆς Ἀγαλας)
μαιούμενος· ἐκλοχίστων

COD. 27 μαγυδαρίς — μανότερον
τερα λόγα 37 μαδόν 44 νεραγμένης
56 μαζόντα (παδοσοντα?) 63 Cf. μάσι
μυοῦνται 71 μαιμ., ἐνθουσιωσοι —
92 μαιωνία (Μαιονα κτλ.) post [100] cf. Steph. Byz. 426, 13

HES. 51 μαζοί (Δ 628). μαζῶν 57 ματῖται· μωρολογεῖ 78 μαιμάσσει (Ierem.
IV 19). σφύξει. προθυμεῖται Ad 79 Ήγετῶν (μέμενος) 82 μαιμάψεις· κινουμένη (76, 81).
ἡ ἀδελφός (ομαιμών) Ad 87 ὀργίεται (E 185) 89 μαινομένοιο (Z 132). ἐνθουσιωδῶς
κινουμένου, ἡ μανίας παρασκευαστικοῦ, μανιούσιον 90 μαινομένον Διονύσου· μανίας
ἐμποιοῦντος. ἡ ἐπὶ τοῦ οίνου, μετωνυμικός. ἐκφρονας γάρ ποιεῖ καὶ εύκινήτους 91 μαι-
νούσιν. ἐνθουσιωσιν (N 76)

Μαῖρα· κύνων τὸ ἀστρον, ἡ ἀκμαιότατον καῦμα. οἱ δὲ τὴν σελήνην (Πάϊρα?), οἱ δὲ Προίτου θυγατέρα, Λίθρας ἀδελφῆν εἶναι (λ. 326)

(μαιρίην ὀχλεῖσθαι, πυρέττειν (284), Ταραντίνοι δὲ μαριῆν τὸ κακός ἔχειν)
μαῖσιοις· ξῶντα τετραπούν, γενέμενον ἐν τῇ Ἱδηίῃ, ὅμοιον μόσχῳ
μαίσιστα· μαγεύον. ἄλλοι βορὸν· ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι [97, 98]

[αὖτε 100] **Μαιῶτιν λίμνην** (Ατ. ΗΑ. IX 24, 5) ἐν Ἑλλάδι [101]
μάκαιρα· τελεία εὐτυχῆς. τιμία [3]
μακαρία· βρῶμα ἐκ ξωμοῦ καὶ ἀλφίτων
μακαρίην· ἀνδράρχην [6]
μακαριότης (Plat. Legg. II 661 B)· εὐδαιμονία

μακαρίης (Aristoph. p. 1148)· ὁ τεθνεός.
δι μακάριος. δι τεκρός [9, 10]

(πάκαρς εἰ. μαρκάς)

Μακάρων νήσος (Armendas). ἡ ἀκροβολίς τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηρῶν
μακεδρὰ σκύλα (Trag. inc.)· τὰ οὐράνια καὶ μεγάλα, ἢ ὅτι τρόπαια μετέφωνα ἴσταται μακεδνῆ (η 106)· μηκεπανή. μακρά. ψηλή μακέλα (Lsc. Ion.)· φράγματα, δρυφάκτοι μακέλλη· δίκελλα (Aesch. Ag. 526). πλατύ σκαφίον (Φ 259) δὲ τῆς μακέλλης ὁ στελές;

μάκελος (-ον)· δρύγακτος

μακελλωτά (Ionea)· τὰ αὐτά

μακεσίκρανος· ἵποι. διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καθάπερ λόφον (ὅθεν) καὶ κορυφαῖοιν αὐτὸν λέγουσι. πολυνιώμον δὲ [λέγεται] τὸ ζῶον· σίντην τε γάρ αὐτὸν καὶ δικετυνόντα (ἄγυιν) καὶ γίλασον λέγουσι

Μακεττία· ἡ Μακεδονία

μάκιστος· πορρώτατος. ὄφελος ἔχοντα (Soph.

Phil. 849)

?μακιστήρ· βέλος (Aesch. Suppl. 466). τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τὸν μεγάλον (Pers. 700).

†μάκιστι· λοιμός

Μάκκος· βασιλεὺς

μάκκορ· ἐργαλεῖον γεωργικόν, ὃς δίκελ(λ)α μακκούρα· χειρὶ σιδηρῷ, ὑ χρῶνται πρὸς τοὺς Ἰππούς

μα(κ)χοῖν· παραφρονεῖν. προσοπεισθαι μὴ ἀκούειν

μακούνιον· δίκτυον κιχλῶν, ὅπερ τινὲς τε φέλλην

μακρά· μεγάλη εἰλθασι γάρ οἱ (κατα-) δικάζοντες ἐν τῷ γραμματ(ε)ιφ μακράν γραμμὴν ἔλεγιν, δὲ δηλούσιν μικράν

†μακρακές· τὸ εύκικλον μακρηγορία· μακρὰ διάλεξις, ἡ ὑπαγορία [32]

20 **Μάκρις** (Call. Del. 20). Εὔδοια ἡ τῆσσα Μακρόβιοι· αἱ νύμφαι. Ρόδοι [35, 36]

μάκται· οἱ μάττοντες τὰς μάζας μακτήρ· οἱ κάρδοπος. ἡ πυλίς, καὶ διφθέρα:

καὶ ὀρχήσεως σχῆμα (μακτητισμός)

μακτήριον· ίλαστήριον. κάλυμ(μ)α λερὸν κρύψιον. ἡ κύκλος ἔλινος

μακτρα (Ατ. fr. XVI p. 1123)· ἀβάκιον, ἐνθα μάσσουσι τὸ δλευφον

μακύνεται· μεγαλύνεται. δρθοῦνται μακών (x 163)· βοήσας.

μάλαγμα· λαμα. [ad 44] ἀδροισμα. βούνημα [45, 46]

μάλα εἰκότως (Plat. Civ. 413 C)· πάντα πρεπόντως

μάλαι· μασχάλαι μαλακία· τόσος. βλακία. εἶδος δὲ ιχθύος, τευθόδες καὶ σηπίας, μαλάκια (Ατ. Η. A. I 6, 1)

COD. 94 μαίρα — πρὸ τοῦ θυγα — ἀδελφοῦ **Ibid.** post σελήνην! **Ταραντῖνοι** ... ἔχειν
95 γεγονότος 96 μαίσιν, μαγιψίον βόρον — μασοὶ (98 μαίστροι· τὸ δέιμα Συρ. Dr.)
100 **Plato Com.?** 12 μάκεδρα 18 μάκελλα, τὰ αὐτὰ (Νερτο Λ. L. V 146) 19 σιγήτην — ἀλεκτυνότα — γέλυνος (εἰ. ἐπωπα) 22 μακάτηρ 23 μακιστήρ οὐλος? 23 μάρκορ
εἰ. βάσκη, μάσκη 28 εἰ. ὄφη 29 μεγάλα, εἰ. γραμμὴ 38 μάκτηρ 39 ίλαστήρα καλύνα

HES. 97 μαιωθήσονται (Iob. XXVI 6)· λοχευθήσονται. γενινθήσονται. Θεραπευθήσονται 98 †μαιωστά (μαιεταις)· ἔστιντα, τῇ φύσει. **Ante 100** **[Μαιώτα λίμνην** [**Μαιώτα** φασιν εἴραι ποταμὸν τῆς Ἀχαίας (92)] καὶ] 1 μάκαρ (Γ 182)· μαράψε, εὐδαιμών 3 μάκαρες (Hom.)· μακάριοι, εὐδαιμονες, ἀγιοι 6 μακάριοις (Ps. 1 1)· τὸ πάντοτε ἐν ἀγαθῷ ὄντα, εὐδαιμών 9 μακάρος (a 217)· μακαρίον 10 μακάρων (e. c. A 339)· εὐδαιμόνων, μακαρίων 32 μακρόποι (N 782)· μεγάλαις 33 μακρόν ἀντε (Γ 81)· μεγάλως ἐρόησεν 38 μακρογήι (M 121)· τὸν μακρόν (μοχλόν) τὸν συνέχοντα **Ad 44** μάλα 45 μάλα βούλεται (O 51)· πάνν, ασφόρα, λίαν, μάλιστα, δυαν 46 μάλαγμα (Sapiens. XVI 12)· λαμα

μαλακίζεσθαι (Dem. Phil. 3, 35) · δασθενός
διακεῖσθαι, νοσηλεύεσθαι
μαλακίνης· παρθένος (γυ. μαλκεύτις)
μαλάκιον (Αρ. fr. VI p. 1079) · γυναικεῖον
κοσμάριον
μαλακόν ιμάτιον· τετραμένον. Κφοι δὲ
εὐμετακόμιστον. η πολυτελές. η ἀπαλόν
[54. 55]

μαλακός· μαλθακός. ἔκλυτος. γυναικινθός
μαλακόστραχα· καράβους καὶ καρίδας
[58—60]

μαλάξις· πραῦναι
μάλα σαφῶς· πάνν φανερῶς
τμάλασσος· τράχηλος
μαλατήρες· νεῦται (εἰ. ἀμαλα)
μαλατήρ· αἴμωδιά
μάλα τι τῶν διπορύπτων
μαλαφών· ἥγητων
μαλάχιος· ἵχθυς ποιός
μάλλα σν· λαν, πάνν [71. 72]

μαλερόν (Soph. OT. 191) · κανοτικόν. μα-
ραντικόν. ὅδηγ. λαμπρόν. λεχυρόν. τασθενός
μαλερός φρένας· δασθενεῖς. καὶ ἔηράς,
κανοτικάς
μάλευρον (Achaei fr. 15) · δλευρον. στέας
μάλλη· χλαῖτα. μασχάλη [εἰδ. 76]
τμαληκῆφ· παιδίφ· χοιριδίφ δεσμφ. τρο-
χῆλια καὶ παιγς τμαλικῶ καλοῦνται [78]
μάλλαθαν (Aristoph. p. 1007) · κηρὸν ἀπάλον
ἡσθιον

μαλθακόν (Ar. fr. inc. CCX) · δγαθόν. μα-
λακόν. ὕδη. προσηνές. τρυφερόν. δασθενή
μαλθάσσειν (Aesch. Prom. 1008) · μαλάσ-
σειν. πείθειν

μάλθη· μεμαλαγμένος κηρός (Dem. Cor.
§ 11). η μαλακία. καὶ τρυφερή (μαλθή?)
μάλθη (Cratin. fr. XXIV p. 131) · ἔύπος ἔη-
ρός (· κηρός?)

μαλθώσω· μαλακώσω

Μάλ·.ια· ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς
τμάλιαν· εὐφημον, ἡσυχον, πραεῖαν
μαλιή· τὸ περὶ τὰ ὑποζύγια πάθος, δε
βήττηρ (μάλιν?)

COD. **51** α μαλακὴ εἶναι, ἴνη) **79** μαλακηρόν· ἀπαλός
λερόν **203** μάλλον, πώς **4** καθημένη — **8** μαλόσα εἰ. μηλοσόν **9** λευκοκέρως — θύραν

HES. **54** μαλακὸν περίχωμα (Ξ 359) · ἀπαλὸν κοίλημα **55** μαλάγας (μολγός) ·
δδησος. θύλαις, δάκνος **58** μαλακῆφ· ἀπαλός (Ω 678), τρυφερό, ἥδεις (Κ 2) **59** μαλάτιον
σάκκος (Aesch. Sept. 43?) **60** μαλάντερον (Δ 277) · μαλαντέρον **68** μαλάχη· μολόχη
(Moer. 263) **71** Μάλεοι δοῖοι (δ 514) **72** μαλεροί (Greg. Naz. Agc. VII 7) · καν-
στικού **76** μαλάχη **78** μαλαγέον · ήγητέον **88** ἔητεις (εἰ. μανίεις) **12** μάλ-
ώκα (B 52) · πάνν ταχέως **19** Μαμβρή (Genes. XIV 13) · ἀπὸ δρόσεως

Μαλιεῖς (Dem. 1379, 22 Thuc. III 92) [εἰδ. 88]
μάλλον (Tytiae fr. 12, 6) · μᾶλλον
Μάλικα· τὸν Ηρακλέα ἄμαθούσιοι
μαλίρ (Lacon.) · γῆ κινσλί
Μαλίς· Ἀθηνᾶ (Hippomach. fr. 64) · λαπάρα.
ἀφθα· φλεγμονή (μαλίς)
μάλλιστα· λίαν, πάνν, πλέον, σφόδρα,
μᾶλλον
μαλιωτέρα· προσφιλεστέρα
10 μαλκενίς· η παρθένος. Κοήτες (151)
μάλκην· τὸ ἐπικόπανον. Πάριοι
μαλκειεῖν· τὸ ὑπὸ ψύχους συνεπάσθαι τὰς
χεῖρας
μαλκειτον· μαλακός καὶ ἀσθενός ἔχετον.
ἐπικινός δὲ τοὺς ὑπὸ κρύους κεκμηκότας
μαλκειν λέγουσι
μαλκιώτατον· μαλακότατον
μαλκόν· μαλακόν
μαλλαθόντες· ἐσθίοντες (31)
μάλλον· πλεῖον. μάλιστα
μᾶλλόν πως· ὅσον
μαλλός· τὸ ἔριον. καὶ η καθειμένη κόμη, δ
καὶ κρέκ καὶ σκόλλυς. [καλεῖται δὲ καὶ τὰ
ποινια, ὅθεν καὶ μαλάτια καλεῖσθαι τὴν
Ἴδην, διὰ τὸ πολυπρόβατον εἶναι.] καὶ
λευκός (εἰδ. μαλός αρ. Theocr.)
μάλλυκες· τρίχες
μαλοπάρανος· λευκοπάρειος
Μαλδείς· Ἀπόλλωνος ἐπίθετον, η ἐπώνυ-
μον
μαλοσόνα δόδες· η τὰ πρόβατα βαδίζει
μάλουρις· λευκόκερκος. καὶ ἦτις τὴν οὐράν
ἔχει λευκήν
μαλουρος· λευκούρος
μαλόχιον· σπαθητόν [12]
Μαμάγκεια· ἐν Κλαζομεναῖς τόπος (Hip-
pocratis?)
μάμετα· ποιημάτα. βραδύματα
μαματίδες· δναδενδράδες. δόλοπες
40 Μάμερτος (Lycoph. 938) · Ἀρης
μαματραῖς· οἱ στρατηγοί, παρ· Ἰδοῖς
μα(μ)άκνυθος· μωρός. ἔστι δὲ καὶ δράμα
πεποιημένον Πλάτωνι

[19]

μαμμᾶν (Calliae fr. XI p. 742)· ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς. ἔσθιεν μάμη (Pherecr. fr. IV p. 282)· ή μήτηρ τῶν γονέων. ή ὑποκόρισμα μητρὸς ἐκ παιδίου. Ἀττικοί μαμμικόν· μητρικόν μάμμος· οὐκέτης (Antiphon. com. vol. III p. 30?) μανατύεται· τιπανέλκεται μανάκις (Plat. fr. LXII p. 696)· δλιγάκις, 10 σπανίως. [ή πυκνά (Empedocl. 217 Xen. Cyneg. XI 15)] μανδαλωτόν (Ar. Thesm. 132 Ach. 1201)· φίλημα ποιῶν οὐτε καλεῖται τιμανδοτά· σημεῖα Μανδραγόρας· δὲ Ζεὺς. καὶ εἶδος βοτάνης, οἰνωτικὸν καὶ ώκυωτικόν (q. v.) Μανδραγορέταις· Ἀφροδίτη μάνδραι (Call. Cer. 103)· ἔρκη, φραγμοί, αὐλαί, σηκοί βοῶν καὶ ἵππων μανδύας (Aesch. fr. 354)· εἶδος λιματίου Περσῶν πολεμικόν. ή μαντείας (—τίας cf. 251) μανδύη· δόρυ, ὡς δρέπανον 20 [33—35] μανεῖην· μαρεῖ μάνης· εἰς τὰς λάταγας Μάνης· κυβεντικού βόλου δέομα καθάπερ Εύβουλος ἐν Κυβενταῖς (fr. III p. 233) παρίστησι καὶ ἀλλων καταλεγομένων βόλ.. . (22), καὶ βαραρικόν (Pherecr. fr. I p. 254) Μανέως (Eubul. fr. VI p. 228)· τοιτόν φασιν τιλύπτων διολογίσας πρώτον παρὰ Μουσῶν διδαχθέντα, καὶ διὰ τοῦτο πάσιν αὐτὸν γενέθται, ὡς Κλεαρχος ἐν τοῖς περὶ Παιδείας λατορεῖ (Herod. II 79) μανία· ὄργη, θυμός. κότος (μανίεις [Aeoles]. ζῆτεις cf. 188) μανόν (Athenienses)· ἀραιόν. μικρόν. δλιγον. χαῖνον (Teleclid. fr. XXX) μανστήμοις (Aeschyl. fr. 290)· ἀραιοστήμοις

μανότατον (Xen. Cyn. V 4)· ἀραιότατον μανότης (Plat. Tim. p. 72 C)· ἀραιότης [45—48] μάρτις· ὁ ἐν τοῖς κήποις βάτραχος. καὶ εἶδος ἀριδός (Theocr. X 18) [50. 51] μάννη· πικρόν. Ἀθαμάνες μάννυζα (Hippocrat.)· μονοκέφαλον σκόρδον, ὅπερ ἴνιοι μιᾶλναν μάννυσον (Eur. Hec. 196)· τὰ μῆκιστα δηλωσον μανῶν· ἀραιῶν ?ματεῖ· πατεῖ [57] μάραγρα· μάστιγξ, ὁδός, ταυρεία μάραγρά γ' η (Eur. Rhes. 817)· ταυρεία μάραγοι· οἱ ἀπόκρημνοι τόποι Μαραθών (Callim. fr. CCCL)· δῆμος τῆς Ἀττικῆς· ὅδεν καὶ ποιητής ἦν Μαραθώνιος μαραλεται (Eur. Ale. 203)· [ad 62] μαραίκους· μεμαρασμένος τοὺς πόδας Μαράγας· μήν, ὁ Ἀπελλαῖος μαράσσαται· κύνες (col. 106, 75), δρυίδες μαργαρᾶ· μαργαρεῖ. ύψηριζει. ἐνθουσια, μαρτεται. ύψηρισται γάρ αἱ μαργαρεῖ μαργαρίνων· μανόμενος. δεσμῶν. ύψηρίζων. δεσμός γάρ η μαργάρη μαργαρίσκον· πινακίσκον (7) Μαργείτες (Aristot. Poet. 4)· μωρός τις, η μη εἶδως μίζειν γυναικός, καν γυνὴ προτέκηται αὐτόν μαργηντών· λυσσώντων Μαργίτης (Cratin. fr. XXXIV p. 188)· μωρός τις, μανόμενος μαργή· τάτην· ἐπιμαραστάτην Μαργύτον· ἀφρονός, μωροῦ μαργοῖς (Phrynic. trag. fr. 5)· ματιομένοις ύψηρισταις μάργος (Hesiod. Ath. 428 C)· μανόμενος. ύψηριστης 30 μαργῶντες (Soph. fr. 754)· μανόμενοι

COD. 22 μικρὸν 28 οἰνικὸν — ώπνωτόν 29 |τίς 30 ὄλαι 31 πολεμικὸν 32 μανδύει 36 μανίην 37 μανήσεις, τάς 38 καὶ βαραρικὸν post ὄνομα 39 μα-

τερόως· π μάγων 41 χαυνὸν 43 μανώτατον 49 μαντίς 52 μανυπικόρ· δθαμανές 53 μερλύζαν 54 μίκιστα 58 μάραινα — γαυρία 59 μάραγρα. γη ταυρεῖα 66 ύψηρεις γάρ 69 μαργέτης — καὶ — προτέρεται 71 μαργήτης 73. 76 = 76. 75 73 μαργόντες

HES. 33 μαμωᾶς (Luc. XVI 9)· Θησαυρὸς πλεονεξίας 34 μανσούρ (Chrysost. ad lob. XXXVIII 32)· κύνων 35 μανασσῆς (Apocalyp. 7)· ἐπιλανθανόμενος (Tischendorf p. 128) 45 μαντεύομενος (ι 510). χρηματοδοτῶν 46 Μαντινέη (B 607)· πόλις Ἀρκαδίας 47 μαν-

τίον (O 242)· δινὲ τοῦ μανόν 48 μάντιος (x 493)· μάντεως 50 μαντοσύνη (A 72)· μαντελανά 51 μαντείας ματείας (Ezech. XIII 7) (231) 57 μαραναθά (I Cor. XVI 22)· δ κύριος γῆθεν. η εἶδον τὸν κύριον Ad 62 [μαίρεται]

μαργάσσων χέρα (Eur. Hec. 1128) · μαινό-
μένην χεῖρα

Μαρεώτις· εἶδος ἀμπέλου [79]

† μαρηγήλλαι· ἀμφιποτεῖ· στραγγεύεται

Μαριανδυνὸς θρήνος (Aeschylus) · δαιμο-

νίως γὰρ περὶ τοὺς θρήνους σπουδάζοντις.

ἄλλοι εἰδος φῆς τωθαστικῆς τὸν Μαριαν-

δυνόν, ὡς Λιτέρσαν

μαριανδυνίζεις· εἰρωνεύεις

μαριεύεις (Aristot. auct. mīr. 41, Sophoc.) ·

λίθος τις, ὃς ἐπισταζομένους ὑδατος καίεται

[84]

Μαρικᾶν (τα Καρπ. fr. IV p. 500) · κίνα-
δον. οἱ δὲ ὑποκόρισμα παιδίου ἀρρενος
βαρβαρικοῦ

μαρίλη (Ατ. Ach. 350) · ὁ γροῦς. καὶ τὸ
λεπτὸν τὸν ἀνθράκων (Hippocr. 648, 55)

μαριλοκαυτῶν (Soph. fr. 959) · ἀνθρα-
κευτῶν · μαρίλη γὰρ τὸ πλούτημα τῶν
ἀνθράκων

μαρίνη· τὴν σῦν. Κρῆτες (col. 106, 75)

Μαρίνος· κίθαρος. ἤθυς θαλάσσιος (Ατ.
ΙΑ. VI 16, 1 VIII 20, 6). καὶ ὄνομα κύριον

[90]

μαρίς (Ατ. ΙΑ. VIII 11) · ἔξ κοτύλας. κα-
λεῖται δὲ διμοτίκως καὶ τὸ μακρὸν πέπει

Μαρίταιον· τὸν διὰ

μαρκάς· μακάριος. εὐμοιρος [94]

μαρμαίρει (Alcaeus) · λάμπει [ad 95]

μαρμάρα· αἱ τῷ ἐρυθρῷ περιβαμέναι

μαρμάρεις· λευκόν. λαμπρά [300-3]

τοῦ θεοῦ

μαρμαρίντα· λάπιστα (310). ἐριστῆ

μαρμαρός (Call. Ap. 24?) · λευκῇ λίθος

μαρμαρυγαῖ· αἱ συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινή-

σεις (θ 265). ἡ λαμπηδότες (Hippocr. p.

1222 D)

COD. 77 χεῖρα 80 στρατεύεται (cf. μοργυλλεῖ) 81 δαιμονίους — τωθαστικῶς —

μαριανδύνων ὡς λιτέρσαν

82 μαριδρούντιζεις

πεπεριά (93 μάκαρς? Αpoll. Dysc. pron. 74 A)

83 μάσθη· λαμπρά

22 μαρσιπέοι 27 ἀγαμάσσθαι 28 |σᾶται 29 συλλαβήν 30 μάρψειδ 33 μα-

σσθαι 85 μάσθη, ταΐς τοντάζεις

Forte γὰρ ὁ μάσθλης (cf. δίγονος)

μαρσιπέοι 37 |πος βασιλέα (θασίλη Alcæi?)

38 μάρψη

HES. 79 μαργήγει (μάρπει) · λαμπάνει (vid. schol. II. XV 37)

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

90 μαριόθ (Ezech. XLVII 19) · ἀντιλογία

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

2 μαρ-

μαρέη (Γ 126 v. l.) · λαμπρά 3 μαρμαρέησι· λαμπηδόσι

7 μαρμαρυκῆ· αἴο τοῦ

μαρμαϊῶν 8 μαρμάρω (Μ 380 i 499) · λιθοποιῶν (πον μαρμαροῦ· λιθοποιοῦ)

9 μαρ-

μαρμάρων κιούσσει (Μ 380) · λίθῳ προχει· 10 μάρμαρα· λαμπρά (298)

84 μαριεῖν· όχλε-

σθαλ. πυρέττειν (v. μαρίην)

94 Μάρχος·

ἐντολή (cod. Cois. CXCV) Ad 95 ἑρδουνιᾶ (μαργαῖει)

300 μάρμαρος (ον ὅσπισσενθ'

II 735) · στερέον 1 μαρμαίροντα (Γ 397 al.) · λαμποντα (Greg. Naz. C. VI 56)

μάσσαι· ὅγησαι. καθαρίσαι. φυράσαι
† μάσσασθαι· μάχεσθαι. [ad 42] ἀραχά-
ζεσθαι [ad 42]
μάσσει· καθαρίζει. καὶ τὰ λοιπά
μάσσον (θ 203 Ήρρος. I p. 193 Κ)· πλέον,
μεῖγον. μικρόν. ἔλασσον (Xen. ΚΠ. II 4,
27 Lac. XII 5)
μασσότερον (Dius Stob. Fl. II p. 497)·
πορρότερον
μάστα· ἡγεμόν. ἡ μεγάλως (336)
μαστρέει (Nic. Th. 916)· μαστάι (362)
μαστάζεται· διαμαστάι
μάσταχα (δ 287)· τὸ στόμα· ἀπὸ τοῦ μα-
σσάθαι. ἡ τὸ μάσημα. οἱ δὲ ἀκρίδα (Soph.
fr. 645). ἡ σιαγόνα [50. 51]
μάσταξ· ἐνθεις. ἡ ἀκρίς. ἡ στόμα
μασταρίζειν (Ar. Ach. 689)· μαστιχάσθαι.
καὶ τρέμειν. ἡ σφοδρώς. ἡ κακῶς μασθάδαι
μαστεύει· ὅγει, ἐρευνᾷ, φηλαφᾷ, ἐπιγητεῖ
(369)
μαστήρ (Soph. Tr. 733)· ἐρευνητής (396)
μαστήρεις (Hyperides)· ὅγησοντες, ἐρευνῶν-
τες [57—59]
μαστιγίας (Ar. Ran. 501)· ὁ μαστιχόμενος
[61]

μαστίζει· [ad 62] τύπτει
μαστίζεις· πληγαῖς τύπτει
μαστίζων· [ad 63] πατάσσων
μάστιν (ο 182)· τὴν μάστιγα (Aἰολικός)
[66]
μαστοῖ· τὰ ὑψηλὰ τῆς Ἀττικῆς μέρη
μαστός· ποτήριον (Paphi). ἡ λίθον. καὶ τὰ
(εἰς) ὑψος ἀνέχοντα κώφας μέρη μαστούς
[69]
μαστρίαι· αἱ τῶν ὀρχόντων εὐθυναι
μαστροί· πορὰ Ροδίος βουλευτ(α), οἱ καὶ
μαστ(η)ῆρες
μαστροπός (Com. V p. 603)· δύστροπος.
πανοῦργος. ἀπατεών. ὁ τὰς γυναικας ἡ ἄν-
δρας προσκαλῶν καὶ μανλίζων, ἡ προα-
γωγός

COD. 41 μάσσαι 44 μάσσον (47 ἐμάσταγεν) 48 διαμάσται 55 ἐρεμη-
τής 56 ἐρευνῶντες 62 τύπτεται 68 τὰς — καὶ μέροις 70 εὐδύναται (cf. μετροῖαι)
74 | τεις 75 πίδαξ 76 εἰώθησαν 79 μασχαμόν (80 σχοίνινον?) 81 ἐρείσαντες
— τὰ τῶν ἡ — ὑπὸ 82 μασχάλων 84 μασχαλήττει (85 ἀμφιμάσχαλον) 86 μά-
ται 91 μαραίνει 92 ματαίζειν (93 ν. μαξάρουγος)

HES. Ad 42 λαβέσθαι — ἐφάφασθαι (λ 591) 50 μαστίδες· ἀχίδες. ἡ ἀγκύλαι
51 μασταλίδες· χάρακες. κάμακες (οταλίδας) 57 μάστι (Ψ 500)· μάστις 58 μάστι-
γας (Ψ 362)· δαρμός 59 μάστιε (Ρ 622)· μάστιξ 61 μαστίεται (Υ 171)· μαστί-
ζεται Ad 62 μαστάι (347). ἡ Ad 64 μασθόμενος (ad μαστάδων) 66 μάστιξ· φρα-
γέλ(λ)οιν 69 μαστούνειν· ἐπιχειτεῖν (354) 76 μασχαλῆν αἰρεταιν· κωδωνίζεσθαι, καὶ
πλειν (Craslin. fr. LXIII) ὡς ἀνω τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐμπειτ[τ]ωκότες. ἐν τῷ μεθύσκειν αἴρειν
ἀνω τὴν μασχάλην. εἰσθεῖσαν γάρ τι λέγειν [μασχαλῆν αἴρεις ἀντὶ τοῦ κωδωνίζειν] καὶ κα-
ταμωκάσθαι ταῖς χερσῖν· οἴον ἔστι καὶ τὸ παρ' Οὐκίφ (σ 99)· χείρας διασχόμενοι

μαστροφός (Attic?)· τὰ αὐτά
μασύνεται· παράσιτος
μασχαλέον· κάνεον. πίναξ (379. 380) [76]
μασχαλῆ· μέρος τι τῆς πρώτας, ὅπου καὶ
τὸ τέρθρον, δι καλούσιν ἀρτίμωνα. ἡ τοῦ
τῆς ἰλαίας φύλλου τὸ μέρος (Theophr. III
15, 1 CP. I 6, 4)
μασχαλήν (Aeol.)· τὸ τοῖς λευκίνοις σχοι-
νίοις τὰς ἀγκύρας σχάσαντας περὶ τὸν ἀγ-
κυρίην λίθον περιθεῖναι
μασχάλιον· φοινίκινον πλέγμα
μασχαλίον· κάνεον φοινίκινον. Μασχάλη
γάρ ἡ τοῦ φοίνικος φάρδος; ἡ σχονίον
μασχαλίσματα (Trag.)· (οἱ) φοινέσαντες
ἔξ ἐπιβουλῆς τινας ὑπὲρ τοῦ τὴν μῆνιν
ἐκκλίναι ἀκρωτηρίασσαν τὰ μόρια τούτων,
οἷον ὕπων, ἥιτων, καὶ διειραντες ἐκρέμενων
ἐκ τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν. καὶ
τὰ ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὀμφῶν κρέα ἐν
ταῖς τῶν θεῶν θυταῖς
μασχαλιστήρ (Perod. I 215 Aesch. Prom.
71)· (ὁ) διὰ τῶν μασχαλῶν δεσμός τοῦ
ψλογηνίου. τὸ αὐτὸν καὶ μασχαλίς
μασχαλισθῆναι (cf. Soph. El. 445)· ἀνηρ-
τηθας ἐκ τῶν μασχαλῶν
μασχαλοληπτεῖ· ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ
μηδην φέρει
† μασχαλόν· τὸν χιτῶνα
μάται (Aeoles)· διατρίβει, χρονίζει
ματαίολος· (Arist. Nuh. 451)· ὁ περὶ τὰ
μικρὰ πανοῦργος, καὶ λίχνος
μάταιος· ἡλίθιος. τάλας
ματαίαν· τάλαιναρ, ἡλίθιον
μάταιοις (Aesch. Suppl. 820 Sapph. fr. 1, 3
cod. M)· ταῖς ματαιότησιν
ματαίσσει (-ψει)· μωραῖει
ματᾶν (Aesch. Sept. 37)· ματαιάσσειν
μάταν· ἡ λύγη. ἔνοι δὲ ματακός ἡ μα-
τακόν
μάταρος· στέφανος μεμαρασμένος
ματεῖ· γέρει

ματήρ· ἐπισκοπος, ἐπίγητων, ἐρευνητής (355)
 τιματρίους· τοὺς δρελέτερους (2)
 ματηρεύειν· ματεύειν. ηγετήν
 ματῆσαι· ματεῦσαι. ηγησαι
 ματῆσεν· ἀπέτυχεν. μάταιον τι ἐπραξεν (Ψ 510?). ήμελησεν. ἀπέσχεν [401]

ματία· μαρτία

ματίη (x 79). ματαιότητι

ματίον· τῷ τόνφῳ, ὡς βέλτιον· τῷ μικρῷ,
 καὶ δίλιον (50. 314), καὶ μάταιον. οἱ δὲ 10
 δερμάτιον
 ματίς· μέγας. τινὲς ἐπὶ τοῦ βασιλέως
 ματρόθεν· τοὺς νόδους παιδας
 ματρύλειον (Menand. fr. 1V p. 120). τόπος
 τῶν πορνεύντων, τοιτέστι πορνεῖν, δόπου
 οἱ μαστοροί, ἡτοι μανισταί, διέτριψον [8]

ματτάβης· ἀπορῶν

ματταβοῦ· περιβλέπει. δόημονεῖ

ματταβος· ὁ μωρός

ματταβύμενος· μέλλων, καὶ ἀποκρῶν

· ματύα· γνάθος (cf. μάθια)

ματτύης (Artemidorus. Molpis). ή μὲν φωνὴ
 Μακεδονική (Λακω—), δρυς. καὶ τὰ ἐκ
 τοῦ γνωμού αὐτοῦ τὸ λάγανα περιφρογήματα
 (Com. V p. 604)

μά τε θεώ (Ατ. Eccl. 155). οὐ μόνον γυ-
 ναικες, ἀλλὰ καὶ ἀνδρες ώμυνον

ματῶν· ματαιοραγῶν, ἡ μάτην ποιῶν

[17. 18]

μαῦλις (Nic. Th. 705). μάχαιρα. καὶ ή με-
 θωτῶν ποιοῦσα

μαυλιστήριον· παρ' Ἰππωνάκτι (fr. 126),
 Λύδιον τόμισμα, λεπτόν τι

μανδρον· τὸ δμαυρόν. δεθενές. ή μωρόν

Μανισθόλος (Herod. Xen.). ὄνομα δυνατοῦ
 (—άστου?)

COD. 97 δβαλτήρους 99 post 405] ματίσαι, ματεῦσαι, ματαιοί 5 cf. ματ.,
 μασί, μάτα 7 ματρύλιον 10 |βεῖ 12 |όμενος 14 ματτεῖς — περιφρόμετα

15 ματωθῶν 19 μαυλίς — μισθητὸν 20 λέμισμα (cf. τριαντος πόρην) 23 πισώνη (cf.
 124, 7 ετ τὸ κατα γάζι), 26 τοῦ 29 μαχητός 36 ἀφροδήσια σωὴ 39 αἰθίοπες
 41 αἴματι 44 μαψῆφωνον 58 βένδην

HES. 401 ματήγετον (Ε 233). [ἴάλωσιν.] ἀλώσιν. ἀποτύχωσιν 8 Ματθαῖος·
 δεδωρημένος. Ματθίας δὲ δῶδόμα θεού 17 μαῦδις· λαστοίων 18 μαυκυρόν· τὸ
 χλιαρὸν (Θαλυκρόν) 23 μαφρήν (Eur. Pec. 85). δάνουαν 28 μάχης ἐπὶ μῆδες κεί-
 ρεις (Π 120). τὰ περὶ τῆς μάχης, βουλεύματα κωλύει (I. κολοβοῦ) καὶ ἀποκεῖται, ἢ κολούει
 30 μαχαγαμένω (Α 304). μαχεσάμενοι, δυκάως 39 μαχλοῖσας (Herod. II 30 Λαμαχ.
 οι Ἰωνες). τοὺς Λύδιούς καλούσιν 40 μάψ μάτην (Β 214). ματαῖς (Ε 759). 43 μαψίδως (Ε 314 al.). ματαίς. [μαψίφωνον] 50 μεγάθυμοι (Α 123 al.).
 μεγαλόψυχοι [γενναῖοι]. θυμοὺς γάρ ή ψυχή. γενναῖοι 51 μέγα κεν (Α 256). μεγάλως ἀν-
 52 μεγαλήτεα (γ 158). μεγάλης παραγωγής, ἡ μεγάλως κοιληρ. ἡ μέγα θηρίον, ἡ μέγα κήτος
 53 μαγαλήρω (δ 55). φωνῶ 55 μέγα λαχον (Β 333). μεγάλη φωνῇ ἀνέκραγον 56 με-

γαλανχεῖ (Ιασοβ. III 6). σεμνύνεται, καυχᾶται

μάχαιρα· ξίφος. καὶ παραδώνιον. καὶ οἵς
 ἀποκείρεται τὰ πρόβατα, καὶ ἥπα ἐμπετά
 πολύποδα, λουλος. καὶ ἐργαλεῖον τεκτονι-
 κόν [24]

μαχαιροδέτης· ἐν τοῖς δηλισμοῖς καταλη-
 πτήρ

μαχάν· τὸ θέλειν μάχεσθαι

μαχάταρ (Elei). ἀντίπαλος [28]

μαχητής· στρατηγός [30]

μαχλάδα· πόρην

μαχλάδας· πόρνας

μάχλης· δχρατής, πόρνος

μαχλίς· ἔταιρα, πόρνη

μαχλός (Aeschrio). ἀκρατής, καταφερής,
 πόρνος

μαχλοσύνη (Ω 30). η περὶ τὰ ἀφροδίσια
 ϕωτὲλ καταφέρεια, δκολασία, πορνεῖα

μαχλῶντες· πορνεύοντες

? μαχλοῖσιν· κρομμύνων (1711). [39. 40]

20 μαφαῦραι· αἱ μάταιαι αἱ δὲ ἀλλαι (He-
 siod. Th. 872), η κοῦφαι πνοαι

μαφίδιον· μάταιον (Eur. Hel. 251). δαψι-
 λές. χαλεπόν δεινόν. ἔκουσιον [48]

μαφίσων· ματαιόφωνον

τμάψωτος· μάταιος

τμαψώτου· μάταιον

μέγα· μεγάλως (Β 111), πολύ (β 125)

μεγαβύζ(ε)ιοι λόγοι· μεγάλοι· ἀπὸ τοῦ
 Περσῶν βασιλέως. οἱ δὲ βαρβάροις. καὶ οἱ
 στρατηγοὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως Μεγάβύζοι
 μέγατος τητήριον· ἐν φ τάς δημοσίας
 ἔκρινον δίκας [50—52]

μεγαίρειν (Cyprii). φθονεῖτ, ζηλοῦν. στε-
 ρίσκειν [54—56]

μεγαλήγορος· μεγάλως λέγων

μεγάλη θεός· Ἀριστοφάργης (fr. VIII p.
 1100) ἐφη τὴν Βενδίν. Θρακία γάρ ή θεός

μεγάλανδροι· μεγάλοι ἀνδρες. ἡ μεγάλοι
κατὰ τὴν ἀνδρείαν. ἡ πολυανδροῦντες
μεγαλαλκής· μεγαλοσθενής
μεγάλανυχος· μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος [62]
μεγάλη τόσος· ἡ ἐπιληφία (ν. τόσος με-
γάλη)
μεγάλης δεῖλης· οἰον ὄντας [65, 66]
μεγαλήτωρ· μεγαλόψυχος [68, 69]
μεγαλίζομαι (Ψ 174)· μεγαλύνομαι
μεγάλειον μύρον (Ἀριστοφάνης; πρ. 1161).
μεταπέμπον τὸν ταῦτα επονῦθ καὶ μύρον,
εὐρημα Μεγάλου. Μέγαλλος γάρ τις Σε-
κελώτης τὴν τοῦ Μεγαλλέοντος μύρον κατα-
σκευήν εὔρειν. μημονεύει δὲ καὶ Φερεκρά-
της ἐν τῇ Πετάλῃ (Ιτ. IV p. 322) cf. gl.
1009) [ad 71] [72]

μεγαλομήτηρ· ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ
μεγαλόν(ο)ια· ὑπερηφάνεια. σύνεσις
μεγαλοπερής· μεγαλοφανῆς
μεγαλονυγίας· μεγάλας ἔργασίας [77, 78]
μεγαλούφρων· μεγαλόψυχος
μεγαλοφυείας· μεγαλονοίας
μεγαλοφυέστερος· μεγαλόφρων [82]
μεγαλώνυμον (Αρ. Νυβ. 569). μεγαλό-
δοξον
μεγάμυκος· μεγαλομυκητής [ad 84]
Μέγαρα· οἱ μὲν τὰς κατοικείους οἰκίαςες,
καὶ βάραθρα, οἰκία, καὶ θεῶν οἰκημα. τινὲς
δὲ καταστέοντος οἰκήσαις (Ιον.). ἡ πόλιν
Μεγαρίσιον δάκρυνα [ad 86]
μεγαρίζοντες· λιμώττοντες [ad 87]

COD. 71 μεγαλίον 84 μεγαλομυκήτης 86 μεγαρίσια σκόρριδα — καθάπερ φάρος;
88 μεγαρικαῖς — καλίας (cf. σφιγκταὶ εἰς Ιορδίνθαι πέδαι 92 μεγάροσης 94 μεγα-
σχηδὴ 95 μεγάροντες 96 κυήδω 97 μεγαρίσται 500 μεγεῖραι 1 με-
γείρας — ἐταρησας 3 μεγήρη, τὰ (cf. ἐγγήρατος) 14 μηδεῖν — προνοεῖ — π. 16 σχο-
νίκων μῆ 19 μέδοντες 20 μεδοντιάδαι

HES. 62 μεγάλην κλητίδα θυράων (Ω 455). δίλον τὸ θύραν. τινὲς δὲ μοχλὸν
63 μεγαλήτορος (Β 547). μεγαλο(ψυχο)ν 66 μεγαλήτορι (Ε 674)· μεγαλόψυχον.
ὑπερηφάνη 68 μεγάλη ἵαχε (Α 482). μεγαλός ὑγησαν 69 μεγαλίζεο (Κ 69). μεγα-
λύνοντο, κακοῦν. ἡ ὑπερηφάνης (Greg. Naz. C. LVIII 108 p. 49 Dr.). Ad 71 μέγθος, ὑψος
(Act. Apr. II 11) cf. 498 72 μεγαλομερῶς (II Marc. IV 22). μεγάλως 77 μεγαλορυπ-
μοσύνη (I Sam. II 3). μεγάλα, μεγάλωνταν (Ps. XI 3). ὑπερηφάνων
82 μεγαλονύχτα· μεγαλαυχία, ὑψηλοφροσύνη 78 μεγαλορύμματα (Ps. XI 3). ὑπερηφάνων
δοκεῖ πλείστα φνεύσαι εἰς τὴν Μεγαρίδην ακόρδα, καθάπερ φασίν καὶ παροιαί εἰς τῶν προσ-
ποιητῶν δακρυόντων Ad 87 μεγάλα λέγοντες (μεγαλίσοντες) 89 μεγάροις (B 137). οἶκοι;
90 μεγάροισιν (E 805). ἐν οἴκοις 98 μέγευθος· μεγαλεῖον (cf. 471) 99 μέγευθεν· ἐξοχον
(B 480). μεγάλως υπερηχών Ad 501 φροντίσας (N 563) 2 μέγευθεν· ἐφθόνησε (Ψ 865).
καὶ τὰ οἴουσι (cf. ἐγγηρεῖον) 4 μέγευθεν· λαχον (Δ 125). μεγάλως λαχον, ἥγουν ὑγησαν 11 με-
δεῖσθας· μεμεκεῖσθας (Σ 245), φραντίσειν. βασιλεύειν 12 μεδέσθω (B 384). φροτιτέσθω.
βασιλεύετω 13 μεδέσθω· βασιλέων ἡ φροντισόντων (μελεδώρων) 14 Μεδεύσθων· βασι-
λεύων (Γ 276), παρὰ τὸ μεδεῖν, ὁ ἐστι προνοεῖν. καὶ πόλις (B 501) 21 μέδοντο (Ω 2).
ἐφρόντιζον 22 μεδόμεθα (d 418 al.). φροντίζομεν, ἐντρέκθεμεθα, προνοῶμεν 23 με-
δων (N 693). βασιλεύων, βασιλεύειν

Μεγαρικαὶ σφιγγεῖς· Καλλίας (Com. V p.
CXLIII) πόρρας τινάς οὐτας εἰρηκεν [89, 90]
μέγαρον· πολυτελῆς οίκος. ἡ ὑπερθόν
μέγαροις· φθόνος
μέγαρτος· ἀγνώμων. καὶ φθονερός· ἀμί-
γρατος δὲ ἀφθονος
μεγασχίδει· μέγα σχίμα ἔχοντας
μέγευθεν· μεγαλόφρονες. ἡ μεγάλως
ἀφρορες [98, 99]
μεγάσυρνος· εἶδος σταφυλῆς ἐν Κριδφ
μέγευθας· ἀχίστεται (Τρεγ. inc. fr. 187). μέγα
βοϊσας [98, 99]
μεγήρας· φθονησα, ξηλάσσαι
μεγήρας· [ad 501] ξηλάσσας. στερήσας [2]
μεγήριτα (Hesiod. Th. 240). τίμα, μεγα-
λόχαρτα [4]
μεγικτάνεις (Menand. fr. CCCCXLVI). οἱ ἐν
ὑπεροχῇ ὄντες^{*}
μεγιάτην· μεγάλην
μέγιστος· μέγας
μέδεις· ἀρχει
μεδέντα (Call. Del. 5). βασιλεύστατα
μεδέντες· βασιλεῖς [11—14]
μεδιμναῖον· μέτρον μοδίου
μεδίμυνον· μίτρον διμοιον, ἡ χοινίκων τεσ-
σαράκοντα ὀκτώ
Μεδίμφ· ἥρωϊ
μέδονται· ἐπιμελοῦνται. ἀρχουσι, βασι-
λεύουσι
30 μέδοντες· ἀρχοντες δύο
Μεδοντίδαι· οἱ διὸ Μέδοντος Αθήνησι
[21—23]

μέζος (Archiloch.) αἰδοῖον
μεθεῖς (Aesch. Pers. 699). ἔσσας [26, 27]
μεθεῖναι (Eur. Hec. 554). ἀφεῖναι, ἔσσαι
μεθεκτός· ἐκ τοῦ μετέχειν [30—33]
μεθέντες· ἔσσαντες (Eur. Hec. 551). μὴ
θελῆσαντες. ἀμελήσαντες
μέθεξιν (Plat. Soph. p. 256 A). κοινωνίαν
μέθεπε· δίσκε
μεθέπει· παραγίνεται. ἐπακολουθεῖ. ήτητε.
διώκει. ἔρχεται [38] 10

μεθεστάναι· μεταβεβλήσθαι
μεθέστηκεν· ἀφέστηκε (Aesch. Pers. 158).
μετῆλλεν

μέθετε· ἔσσατέ με
μεθέψομεν· μετοίσομεν

μεθήκειν· τὸ μεταγαγεῖν. η μετελθεῖν
μεθημοσύνη· ἀμέλεια (N 121?)

μεθήμων (B 214). [ad 45] προδότης. [ad
45] ἀμελής [ει]

μεθῆς· ἔσσης. ἀμελήσης [47—49] 20

μεθεῖς· [ad 50] ἀργήκεν

μεθιεμένους· ἀμελούντας. ἔσσαται

μεθιέντα· προίσμενον

μεθίεται· μετέρχεται [54]

μεθισταται (Eur. fr. 35). μεταίρει. μεταί-
ρεται [56]

† μέθλην· τὸν ἄρρα [58]

μεθόδιον· δημειῆς ἐφόδιον

μεθοδεύει· μετέρχεται. η διέρχεται

μεθοδευσάτωσαν· διελθέτωσαν

μεθοδίτας· τεχνίτας

μεθ' ὁδὸν· ἐν ίσοφ τῷ καθ' δόδον [64]

μεθόκιον· μέρος τι τῆς καλούμενης ὑπὸ

τῶν ἀρχιτεκτόνων τριγλύφου

μεθόπωρον· μετὰ τὴν ὄπωραν. τροπὴ μετά
θέρος

μεθορίζει· μετέχει

μεθόριον· τὸ μεταξὺ τῶν ὄριων, τὸ δια-
χωρίζον τοὺς δύο τινῶν ὅρους

COD. 24 μεζός (cf. μήδεα μεοτύλαρον εὑμέζιον) 66 66 θέρους (cf. μετ.) 68 τοῦ τινῶν 76 |σα, ἀλοιφὴ 94 απλάγυματα

HES. 26 μέθαις (Rom. XIII 13). τοῖς σκεύεσσι τοῖς θεατρικοῖς, κιθάρα, η κύμβαλον

27 μεθαρμόδύμενος· μετερχόμενος (571) 28 μεθησταὶ· ἀμελταὶ, μετελκτόν (L. μεθετικοὶ) μέρος ἔχων 32 μεθέμεν (A 283). ἀφέναι 33 μέθεν (B 26). ἰμοῦ 38 με-
θέπεις (A 175). παραγίνεται. καὶ τὰ δύοις

47 μεθῆσει (a 77 o 212). ἀμελήσει. ἔσσει 48 μέθη· κραυπάλη. σκότωσι οίνου. η θυμός

49 μεθήσω (A 480). ἀφήσω 50 μελεῖ (K 121). 54 μεθ' ἵππων (A 51). ἐφ-

ἵππων 56 μεθίσω (Γ 414). ἀμελήσω 58 μεθοδίτας (Ephes. VI 11). τέχνας. [ἐφόδια]

64 μεθομίλεων (A 269). διμίλουν. σὺν ήμην (συνημην), η συνανεστράφην

(LXX). ἀπὸ οἴνου μεθύσων. Ad 81 Μεθώη (B 716). πόλις Θεσσαλίας 82 μεθῶμεν.

ἀρψώμεν. ἀμελήσων (K 459) 84 μειδησεν· ἐμειδισεν (E 426), ἐγέλασεν (A 695) 87 μει-

διθῶν (II 212 Ψ 786). γρ. γελῶν 89 μίζοντες· μύνοντες. λαλούντες 90 μειλαινει

(Ω 79). μειλαινει 92 μειλίτων (E 655 al.). μελίνων, ἐκ ἔνουσι τῆς μελλας, δόρυ 97 μει-

λισσεο (y 96 δ 326). φιλοφρόνου. προσάγου (1351)

μεθορμηθῆναι· ἐφορμηθῆναι
μεθορμίζεται· μετάγεται ἀπὸ ὅρμου εἰς
ὅρμον
μεθορμιζόμενος· μετερχόμενος (527)
μεθορμίσασθαι (Eur. Med. 258. 442). με-
ταγάγεσθαι
μέθυ (Nom.). οἶνος. ὅθεν τὸ μεθύσκε-
σθαι
μεθύει· πεπλήρωται ...
μεθύνδρις· εἶδος μικρῶν ὀφρίθων
μεθύνουσαν ἀλοιφῆ (P 390). διάβροχον
τῷ λίπει, οἷον πεπληρωμένην ἐλαύον
μεθύσιον (<—σεως· εἶδος ἀμπέλου
μεθύσκομαι· πληροῦμαι
μεθύσταδες (Trag. inc. fr. 188).
σὸς οἰνοπλήγες μεθυστάδες γάμφ

.....
μεθύνουσαι καὶ εἰς γάμους συνιοῦσαι [οἰνον
(Ταῦ)] τὸ παρθένους λέγεσθαι ἀπέβαλον.
η ἢ βαρυνθέσαι ύπο μέθης οὐκέτι παρ-
θίνοι ημαν [80]

[ad 81] † καὶ γαστήρ

μειαγωγός (Ag. Ran. 798 Eupol. p. 456).
οὐτῶς έλεγον τὸ εἰσαγαγεῖν τὸ λερεῖον τὸ
λεγόμενον ύπο τῶν ἐγγραφομένων εἰς τοὺς
φράτορας [84]

μειδᾶ· γελᾶ

μειδίασμα· γέλως (Cyt. 319) [87]

μεῖδος, μειδῆμα (cf. Hes. Th. 205). γέλως;

(εχ ονομ.) [89, 90]

μειλεῖν· ἀρέσκειν (cf. 773) [92]

μειλία· μειλύματα. χαρίσματα. τὰ ἀπόθετα

χρήματα (1348)

(μειλύμασι· κολακείαις, ἔδεσμασι) 1349

μειλύματα· ἀπάργυματα. δῶρα. καὶ η προῖξ

μειλίον (Call. D. 230). μειλύμα. λέγει δὲ

τὴν προΐκα, τὰ χαρίσματα

μειλικτήριος (cf. Aesch. Pers. 610). εὐ-

μενητικός [97]

COD. 63 τὸ 65 |φίρον (cf. μετόπη)

66 66 θέρους (cf. μετ.) 68 τοῦ τινῶν 76 |σα, ἀλοιφὴ 94 απλάγυματα

HES. 30. 31 μεθησταὶ· ἀμελταὶ, μετελκτόν (L.

μεθετικοὶ) μέρος ἔχων 32 μεθέμεν (B 26). ἰμοῦ 38 με-

θέπεις (A 175). παραγίνεται. καὶ τὰ δύοις

47 μεθῆσει (a 77 o 212). ἀμελήσει. ἔσσει 48 μέθη· κραυπάλη. σκότωσι οίνου. η θυμός

49 μεθήσω (A 480). ἀφήσω 50 μελεῖ (K 121). 54 μεθ' ἵππων (A 51). ἐφ-

ἵππων 56 μεθίσω (Γ 414). ἀμελήσω 58 μεθοδίτας (Ephes. VI 11). τέχνας. [ἐφόδια]

64 μεθομίλεων (A 269). διμίλουν. σὺν ήμην (συνημην), η συνανεστράφην

(LXX). ἀπὸ οἴνου μεθύσων. Ad 81 Μεθώη (B 716). πόλις Θεσσαλίας 82 μεθῶμεν.

ἀρψώμεν. ἀμελήσων (K 459) 84 μειδησεν· ἐμειδισεν (E 426), ἐγέλασεν (A 695) 87 μει-

διθῶν (II 212 Ψ 786). γρ. γελῶν 89 μίζοντες· μύνοντες. λαλούντες 90 μειλαινει

(Ω 79). μειλαινει 92 μειλίτων (E 655 al.). μελίνων, ἐκ ἔνουσι τῆς μελλας, δόρυ 97 μει-

λισσεο (y 96 δ 326). φιλοφρόνου. προσάγου (1351)

- μειλισσέμεναι (πον Η 410)· προσηγή,
κεχαρισμένα πράττειν. (κεχαρισμένα καὶ
ἡδέα λέγειν) 1351
- μειλίχα (Hes. Th. 84)· ἡδιστα, γλυκέα. προ-
σηγή (1353). ἐπιεικῆ
- μειλιχίφ· γλυκεῖ, ἥδεῖ [601. 2]
μειλίχιος· πρᾶτος (1357). συνετός. ἥδις.
προσηγής
- μειλιχούμειδης (Aic. fr. 55)· πραύγελως.
ἥδυγελως. ἥδεῖα. πραῦνος [5] 10
- μεῖον· μικρόν, ἔλασσον, ἔλαττον
μειονεκτεῖ (Xen. Hier. I 29)· τὸ ἔττον
φέρει
- μειονεκτεῖται· ἔλαττοῦται (cf. 1240)
- μειονεκτούμενοι· ἔλαττούμενοι (1427)
- μειόφρων· [ad 10] ἔλαττον φρονών, παρά-
μωρος
- μείραχα (Ar. Plut. 1071)· τὴν νέαν γυναικα
μείραχες (Bergk. Lyr. fr. 69 p. 1056)· τέοι,
νεψτεροι, γενναῖοι
(μείραχάλλιον· παιδιόν, ὑποκοριστικῶς)
1429
- μείρεο· [ad 13] λάμβανε, λάγχαρε
- μείρεται· στέρεται (871). κληροῦται, μερί-
ζεται
- Τμεῖραξ· παῖς
- μεῖς (T 117 Anacreo)· μῆν
- μεῖστον· ἔλαχιστον
- μεῖστον· ἔλαττων [19]
- μελάγχουφοι· οἱ ἀποκερυμμένοι. ἀμεινον 30
δὲ τοῖν [οἱ τὸ ἄνθρωποι]
- μελαγχούφους μυχούς (Ar. Eccl. 12)·
τοὺς γεννητικοὺς ἀνθρώπων (cf. 626)
- μελαγχραντις (Theophr. IV 12, 1)· ὁργόνοι-
νος. ἡ τὰ ἀκρα μελαγχονία
- μελαγχαῖταν (Ion. fr. 16)· ... μεγάλῳ δρά-
ματι. ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· οἰον (Ἴων?)
ἀκμάζουσαν
- μελάγχολοι — ἀνθρώποι
— ἀνθρώπων 21 μελαγχορύφους, μοιχούς — ἀνθρώπων 22 μελαγχρασις
23 μελάγχετον 25 δοκὸς δὲ καὶ ἡ 40 μελάμπελος· πενθήητος ἡ κλῆμα μέγα 43 ίυλος
45 μελαναίθηρ — πυρῷ 50 τουτότει κερατίνη post δεδεμένον 55 μελανόφρων
- μελάραξ (Eur. Phoen. 138)· πρᾶπον. καὶ τὰ ὄμοια 2 μειλιχίγ (O 741)· ἵκετειρ
(1356) 5 μειζοβάρβαρος (Eur. Phoen. 138)· οὐτε βάθεαρος, οὐτέ ἔλλον, ἀλλ' ἀμφοτέρων
ἔχων (cf. μέιον) — Ad 10 ἔλαφρον, καὶ Ad 13 μερίζον (I 616) 19 μειών (Β 628 al.)·
ἔλασσων, μικρότερος 28 μελάθρων λάθβαι (Eur. Hec. 650)· τῶν οἰκων αἱ βλάβαι 29 μέ-
λαιναν (A 141); βαθεῖαν 30 μελαίνη (A 329); βαθεῖα 31 μελα(ι)ν(ά)ων· μελανῶν.
καὶ ὅδυνάσιν (A 117), ὕδυνῶν μελανοποιῶν· ἐπει κατηφεῖς ποιοῦντι τοὺς πάσχοντας 32 μέ-
λαινας νῆες (B 524). αἱ βαθεῖαι, καὶ πιποσχρωτοι 33 μελαίνετο· βαθεῖα ἔγενον (Σ
548). Ad 34 καὶ δειλαῖς 35 μελαῖος (Eur. Θ. 839)· ἀθλος, μάταιος (μέλεος) 36 με-
λαιοῖς· διδλοῖς, ματαιοῖς (μελέοις) Ad 38, ἡ μελανός Ad 39 ἡ μελανοῦ 44 μέλανα
βρότος (wo 189)· ἀνοικον. ἔρημον. ἀπάνθρωπον (αἱ ἀβρότον) 46 μελαναῖ· βαθεῖαι
47 μελαναύγη (Eur. Pers. 151. 3). τῷ δύσει τοῦ ἀλματος 48 μελανάεις· αμπέλον
εἶδος (μελίνεως) 51 μελάνετα (Ο 713)· μελαναῖς ἔχοντα λαβάς, τοντότει κερατίνας

COD. 600 ἥδεια 4 μειλιχομετίδης 15 μείραξ 16 μῆς 20 μελαγχό-
ρων — ἀμείνω 21 μελαγχορύφους, μοιχούς — ἀνθρώπων 22 μελαγχρασις
23 μελάγχετον 25 δοκὸς δὲ καὶ ἡ 40 μελάμπελος· πενθήητος ἡ κλῆμα μέγα 43 ίυλος
45 μελαναίθηρ — πυρῷ 50 τουτότει κερατίνη post δεδεμένον 55 μελανόφρων

HES. 601 μειλιχιον (K 288)· πρᾶπον. καὶ τὰ ὄμοια 2 μειλιχίγ (O 741)· ἵκετειρ
(1356) 5 μειζοβάρβαρος (Eur. Phoen. 138)· οὐτε βάθεαρος, οὐτέ ἔλλον, ἀλλ' ἀμφοτέρων
ἔχων (cf. μέιον) — Ad 10 ἔλαφρον, καὶ Ad 13 μερίζον (I 616) 19 μειών (Β 628 al.)·
ἔλασσων, μικρότερος 28 μελάθρων λάθβαι (Eur. Hec. 650)· τῶν οἰκων αἱ βλάβαι 29 μέ-
λαιναν (A 141); βαθεῖαν 30 μελαίνη (A 329); βαθεῖα 31 μελα(ι)ν(ά)ων· μελανῶν.
καὶ ὅδυνάσιν (A 117), ὕδυνῶν μελανοποιῶν· ἐπει κατηφεῖς ποιοῦντι τοὺς πάσχοντας 32 μέ-
λαινας νῆες (B 524). αἱ βαθεῖαι, καὶ πιποσχρωτοι 33 μελαίνετο· βαθεῖα ἔγενον (Σ
548). Ad 34 καὶ δειλαῖς 35 μελαῖος (Eur. Θ. 839)· ἀθλος, μάταιος (μέλεος) 36 με-
λαιοῖς· διδλοῖς, ματαιοῖς (μελέοις) Ad 38, ἡ μελανός Ad 39 ἡ μελανοῦ 44 μέλανα
βρότος (wo 189)· ἀνοικον. ἔρημον. ἀπάνθρωπον (αἱ ἀβρότον) 46 μελαναῖ· βαθεῖαι
47 μελαναύγη (Eur. Pers. 151. 3). τῷ δύσει τοῦ ἀλματος 48 μελανάεις· αμπέλον
εἶδος (μελίνεως) 51 μελάνετα (Ο 713)· μελαναῖς ἔχοντα λαβάς, τοντότει κερατίνας

Μελάντειος ὄρος: τοὺς Μελαντείους σκόπελους [59]
Μελάντειος χοιράδες: ἡ χοιράδες, ἥγουν
σκόπελος καὶ υἱὸς Ναξίου τοῦ Πάρου Μελάντειος
Μέλας: [ad 61] ποταμός (Call. Iov. 23)
μέλας· τήκει. ἔψει φύει. ἐπιθυμεῖ
μέλαδειν· μέλαδεσαι
μελδόμενος· (Φ 363). ἐπιθυμῶν. φύεισιν.
καὶ τὰ ὄμοια
μελέαγρος (Αρ. ΗΑ. VI 2, 2)· ἡ κατοικίδιος ὄρνις
μελέαγροις· ὄρνεις, αἱ ἑνέμοντο ἐν τῇ διχροπόλει
? μελαῖαι· ἀστράγαλοι (ν. κίλλαι εἰ 2186).
ἡ νωθροί (μιλλαί)
μελεδαῖνει (Archil. fr. 8)· φροντίζει
μελεδάμητα (Ψ 62 δ 650)· φροντίδες, μέρη
[ad 70] μελεδάν (Sappho): φυοντιστής, μεριμνητής. ἐπίτροπος, οἰκονόμος, προεστώς,
φύλαξ, καὶ μελεδάναι. (τ 517) αἱ φροντίδες, καὶ τὰ ὄμοια
μελεδάνων (Herod. II 65)· φροντισταῖ. καὶ τὰ ὄμοια
μελεδάνων· διασιλεύεις
μελεδάνων· (Theost. XXIV 101)· ὁ φύλαξ.
καὶ τὰ ὄμοια [74]
μέλεις: φροντίζει [76—79]
μελέον (Λεοντ.)· μαραντικόν. καυστικόν
μελετᾶ· δοκεῖ. ἐπιμελεῖται. γυμνάζεται. Μελέτην γάρ δάσκοις. καὶ τὸ μελετᾶν γυμνάζεσθαι. ἐπιμελεῖσθαι. καὶ τὸ ὄμοια
μελετῆτριον (Αναχανδρ. com. p. 168)· ολόκος, ἡ ὄργανον, ἐν φειταῖς μελετᾶ. ἡ σχολεῖον
μέλεον· [ad 83] ἀτυχές. δύσνετον. κακόν
μελέων· κρεῶν
μέλη· τὰ γυῖα. καὶ φόβοι. καὶ σκενή
μεληδῶν· τηκεδῶν. φροντίς. φόβη (Greg.
Ναο. C. VIII 17?)

COD. 58 | τιοι — | τιοις (cf. δαμοῖαι)
Θετον 88 | ζει 92 δπὸ . . . ὁδοὶ ροι 91
Φιλολ. XII p. 615) 704 μεληδέως

8 τὰ μέλτα

HES. 59 μελαντειιθότος· οὐδές τις οὔτω καλεῖται (μελαμφίθιος, cf. ψιθία εἰ πολλά-
γειος) Ad 61 μελανός. βαῦς (a 423). ἡ

ματαία 76 μελείτην (II 767). τὴν ἐμελείας, ὅπερ ἴστι δένθρα

δόρασι 78 μελείστη (Ω 409). τὸ κατά μέλος τι κόπτειν

ταῖς 83 μάταιον (Κ 480) 94 μεληδέσθαι· μέλειν (μέμβλεσθαι)

ἐπιρρόμα, εἰς μικρὰ μέρη καὶ μέλη κοπτόμενον

διμοῖος . . . 8 μελίη (Hom.). δόρον 6 μελιηδῆς (τ 551). ἡδύτατος, γλυκύτατος 7 με-

λίγης (X 225). δόρατος 8 μελιηφως (N 178). σώσκερ μελί(α). εἰδος δένδρου, θέντεν τὰ μελέινα

(δόρατα)

μεληδόνες (Simonid. fr. 39). τηκεδόνες.
ἐπιθυμίαι φροντίδες, φόβαι
μέλημα (Trag.)· ούτινος ἀν τις φροντίζοι,
δύπτημα
μελήματα· φροντίδες ματαῖαι
? μελιρύτοισιν· ἐν πράτοις ἡδέοι
? μελιρυτον· ἡδὺ πρωτιστον
μελλα· δένδρου εἶδος
μελίαι· ? μελσσαι. ἡ δόρατα, ἡ λόγχαι
10 δπὸ Μελλας Ὡκεανοῦ. τὴν ὁδοί
μελλας καρπός· τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος [94]
 + μέλιγγας ὄλοιτο παῖς θαλάσσας·
παρὰ τὴν μελλαν τὸ ξύλον. ἀκούει δὲ τὸ τέκ τοῦ τὴν ταῦν. τινὲς δὲ τὸν αὐλόν. ἡ τὸν δὲ αὐλοῦ μελισσόν
+ μελίγηα· διχρόΐνα
μελίγηρος (μ 187)· εὐφωνος, ἡδύφωνος
μελίγηνος· ἡδύσφιθαλμος
20 Μελιγουνίς· οὔτες η Λιπάρα (Call. Dion.
48) ἵκαλετο νῆσος, καὶ μία τῶν Αφροδίτης θυγατέρων [700. 1]
μελίζωρος (Nic. Th. 663)· γλυκεῖα [8]
μελιηδές· μελιτώδες, ἡδιστον. διό καὶ ἐψιλότον. παρηγήν γάρ παρὰ τὸ μέλι. ἔνιοι δὲ ἀει μήδεος. διό καὶ ἐδάσσοντο
μελιηδέος (Δ 316)· μελ(ι)τώδους, προσποντοῦς, ἡδέος [6—8]
μελικάκι (Pherecr. fr. VII p. 261)· σκεύαισι τι βρατῶν διὰ τυροῦ
30 μελικηρα (Ατ. ΗΑ. V 13, 1)· τὰ ὑπὸ τῶν πορφυρ[ευ]τῶν συντελούμενα, ἐμφερῇ κηρίοις, ἐν τῇ παλάσσῃ
μελικηρίς· εἶδος ἀμπέλου. καὶ πόα τις. καὶ πάθος ἔνικον, μελιτώδες ὑγρὸν ἔχον (Hippocr. p. 113 C)
μελιλλωτος· πόα τις (Ατ. ΗΑ. IX 27, 22). καὶ λωτοῦ εἶδος (Theophr. VII 15, 3)
μελινεως· εἶδος ἀμπέλου (648)
40 μελίνη (Soph. fr. 647)· δασπρίου εἶδος,

60 χοιράδαι 81 τὸ μετάζεσθαι 83 ἀσύρητον
βίλη προ μέλσσαι Phot. 95 ολυτόπαις
(Philol. XII p. 615) 704 μεληδέως 5. 6 μελιηδῆς, ἡ μελιηδῆς, μελιτώδους κτλ.
8 τὰ μέλτα

74 μελέη (ε 416). 77 μελείτην (B 543).
77 μελείτην (B 543).
79 μέλεος (Ψ 795). ματαία 700 μεληδῶν.

Χ

1 μέλι εοικε· με ὄμοιε (μέλει· εοικε,

διμοῖος . . . 8 μελίη (Hom.). δόρον 6 μελιηδῆς (τ 551). ἡδύτατος, γλυκύτατος 7 με-

λίγης (X 225). δόρατος 8 μελιηφως (N 178). σώσκερ μελί(α). εἰδος δένδρου, θέντεν τὰ μελέινα

(δόρατα)

- δημοιον κέγχρφ. καὶ τοῦ πολύποδός τι μέ-
ρος [15]
μελισματα· ἀσματα
μέλισσα· ὄβολός, ὃς ἀστι (δ') μέρος δραχ-
μῆς
Μελισσαῖος· ὁ Ζεύς
μελίσσαις (Call. Apoll. 110)· αἱ τῆς Δήμη-
τρος μύστιδες [20]
μελίσσ(ε)ιον· τὸ σμῆνος
μελισσέμεν· πραύνειν, π(αρ)ειπεῖν, παρη-
γορεῖν. πρὸς ἡδονὴν λέγειν
μελισσοκράτες· η γλυκεῖα δέλτος, η μέ-
λιτη κεχραμένη [24]
Μελιταῖα (Call. fr. CCCXCHII)· δόθινά τινα
διάφορα, ἐκ Μελιτῆς τῆς νήσου
μελιταῖα (Nic. Th. 554)· πόσα τις, ην̄ ενιοι
μελιταῖαν, ἀλλοι μελισσόφυλλον
Μελιταῖον κυνίδιον μικρόν (Arist. H.A.
IX 7, 5)
Μελιτεὺς κάπρος (Arist. fr. XXIV p. 1002).
..... τῶν γάρ δήμων Μελιτεὺς ἔστι. καὶ
σὺν αὐτῷ ἀντικρὺς ἐκάλουν, ισως μὲν
διὰ δασούτηρα, ἐπεὶ καὶ ἄρκτον αὐτὸν
φασὶ πολλαχοῦ. ισως δὲ καὶ στι μυλωνας
ἐνέκτητο, ἐν οἷς σὺς ἔτερεν
Μελιτέων οίκος (Arist. fr. XXV p. 995).
ἐν τῷ τῶν Μελιτέων δήμῳ οίκος τις ἦν
παρμεγένθης, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ ἵμε-
λέτων
μελιτήμερον (—τηροῦ?). ἥδυ, γλυκύ
τμελίτια· τὰ βίττα [30]
Μελιτίδης· μηρός τις ἦν
μελιτ.ιον· πόμα τι Σκυθικὸν μέλιτος ἐφο-
μένου σὺν ὑδατὶ καὶ πόδι τινὶ¹
τμελιτέροπα· τὴν χλαμύδα οὕτω κα-
λούσιν
μελιτόν· κηρίον, η τὸ ἔφθον γλεῦκος
τμελιτόπολιν· ἐπὶ τοῦ κρούεν καὶ φο-
ρεῖν ἐτάσσετο, πρὸς τὸ προσιέναι μελισσαῖς
μελιτοῦττα· μᾶσα (Allici), μέλιτι δέδεν-
μένη. τὸ δὲ αὐτὸν καὶ μελιτοῖςσα (Herod.
VIII 41)
- 20 μελιτεὺς καὶ οὐντας (Ar. Av. 567)· πλακοῦν-
τας
μελιφρονα· προσηγῆ, καὶ ἡδέα· διὰ τὸ
γλυκανεῖν τὰς φρένας. καὶ μελιφρων τὸ
αὐτό
μελιφυλλον (Nic. Th. 554)· βοτάη τις, δ
καὶ μελισσόφυλλον καὶ πράσιον
τμέλικιον· κρήην. νύμφαι, παίγνιον
μελλέβιος· ημιθαρής. καὶ μὴ συνειει, η δ
ἐκδιδαγμένος
μέλλει· [αἱ 43] δοκεῖ. η μένει (Σ 362 Soph.
fr. 571)
μελλέποσις (Soph. fr. 960)· δ μέλλων ἀνηρ
γίνεσθαι
μέλλετε· [αἱ 45] βραδύνετε, ὑπερθίδεσθε
μελλήσας· ὑπερθέμενος, βραδύνας [47]
μέλλησις (Thuc. I 69)· βραδυτῆς
μελλήσαμον· ὑπερθέσεως, βραδυτῆτος
μελλήσω· σπουδάσω. η υπερθῶμας
μελληταῖ· υπερθετικοῦ
μελληταῖν· τὸ μέλλειν
μελλίρην· μελλέφηθος
μελλόγαμβρος· μελλονυψίος
μελλονικεῖαν (Ar. Av. 639)· ἐπεὶ βραδύς
καὶ μελητῆς ὁ Νικίας ἐλέγετο [56]
μελλόπαις· δ δηδέκα ἑτῶν, προκόπτων
παῖς τῇ γλεικᾳ [58]
μελοθεσια· η τῶν μελῶν θέσις
μέλος· μέλημα. η μέρος τῶν σωμάτων. η
ἥχος ἥδυς, ἀσμα, δυνόμος, δλαλαγμός
μέλπει (e. c. Eur. Med. 150)· ἄδει, παῖζει,
ὑμένει
μέλπεται (H. Hom. Apoll. 197)· τέρπεται,
ἄδει. καὶ τὰ δύοια [63]
μέλπεις· δλαλάζει, ἐρτάζει. καὶ τὰ δύοια
μέλπηθρα (P 255 Σ 179)· σπαράγματα.
παίγνια. ἐλκύσματα (Eur. H. fr. 563?)
[αἱ 65]
μελπωδοῖ· παίγνιοι [αἱ 66]
μέλπων (Eur. Io. 881)· ἄδων, ύμνων [68.69]
μελφδία (Eur. Rhes. 923?)· ἥδυνφωνία
μελφδούσι· μετ' φόης ύμνοισιν [72]

COD. 17 δραγμῆς 21 οἱ σμῆνες 23 μελισσόκρος 25 μελίτεα 26 μελι-
τένα 27 μελίτεον 28 σύν αὐτῷ 34 cl. μεντίον 36 μελιτοπτηχεῖν Porso)
37 μελιτοῦτα 38 μελιτοῦνται 41 μελάσω — .ινεσθαι 48 βραδύτης 54 μελ-
λογαμβρός 55 ἐπιβραδύς 66 μελπόδειοι παίγνιοι

HES. 15 μελιοῦσι (Levit. I 6)· κατακόφουσιν 20 μελισσάων (B 87)· μελισσῶν
24 μελιστὴ (Ω 409)· καλὰ μέλη Ad 43 φαίνεται (A 564), ἐσκε (B 116) Ad 45 ἐσίκατε
(Ξ 125) 47 μέλλειν· βάλλειν (ν. βέλλειν). μιμεφθα 56 μελλόντον (Σ 463)· μελε-
τῶντων 58 μελεδόνοι· φροντίδαι (μελεδόναι). ἐπίτροποι (μελεδωνοί) 63 μέλπεσθαι
(H 240)· τὰ αὐτά Ad 65 καὶ μέλπηθρα κυνῶν (Ν 233) ὄμοιως Ad 66 μέλποντες
(Α 474) ύμνοντες, ἀδυντες 68 μέλταδε· ἐννοει 69 μέλω (ι 20)· ἐν ἐπιμελειρ εἰρί
72 μελάφεθα (Δ 418)· μελησάτω ημῖν

- μέλων· ἀρέσκων (691 ετ δδελεῖ) [ad 74] προθυμεῖται τοῦ οὐρανοῦ· ἀληλυμένα μεμακύναι· μεμυκυῖα. βληχωμένη. φωνοῦσα, φωσσα μεμαλισμένους· μεμαλαγμένους: ἡ παραφρονοῦτας, μανομένους (ad μεμανημένους?) μεμελεῖν· προθυμεῖσθαι. ἐπιθυμεῖν. βούλεσθαι. απεύθεν. πεποιθέναι μεμαρπάς (Hesiod. Opp. 204 Sc. 245)· εἰληφός· ἥρακας μεμάσθωμα· ἔκπιάσθωμα [82] μεμαχημένη· ἀπήχθημένη μεμαώς· ὄρμων. θέλων. απεύδων. προθυμούμενος (Δ 40). πεποιθώς μεμαώτες· προθυμούμενοι (B 473). θέλοντες. απεύδοντες (Γ 9?). [ad 85] πεποιθότες. ἐπιθυμούντες [86] † μεμβλάσσαι· συνδῆσαι μέμβλεται (Hes. Theog. 61)· μέλει. φροντίζει. ἐπιμελεῖται (1019) [ad 88] μέμβλεσθαι· φροντίζειν. καὶ τὰ ὅμοια (694) μέμβλετο (Φ 516?). ἐφρόντιζεν Μεμβλίς· Μήλος, ἡ νήσος (1374) μεμβλώστων (Λεόπ.?)· τυχόντων μέμβλωσα· λάσσω, οἰχομαι, ἔξω τοῦ βίου εἰμι [94] μεμελημένως· πεπονημένως [96. 97] μέμηκε· βοᾶ, μέμικε, κραυγάζει μεμηκύναι· φθεγγόμεναι, βληχόμεναι μεμηκώς· κεκραυγώς (πον. Κ 362) μέμηλεν· ἐν ἐπιμελείᾳ ἐστίν, ἡ φροντίδι [802] μεμηλώστωται· βεβαμένοι εἰσίν. Μήλωθρα γάρ τὰ βάμματα (1202. 4) μεμηλώς· ἐπιμελῶς φροντίζειν μεμιασμένα· μεμολυσμένα. μεμιγμένα μεμισθαρηκότα· μισθῷ καμόντα μεμιχθών· μεμιγμένοις ήσαν
- μέμηνσο (Aesch. Suppl.)· μνημόνευε μέμνων· ὁ ὄρος μεμνόν(ε)ια· τὰ δρεια κρέα μεμογημένος· μετὰ καμάτου κεκοπιακός μεμοιραμένη· κληρωσαμένη μεμολυμένα· τὰ καὶ τεθρασμένα. ἡ πεφυριγμένα μέμνονε· θέλει. δρῦα· καρτερεῖ [ad 14] μεμονόν· θέλει. ἐγκαταλειεψμένος μεμονώς· ώρημάς. ἐπιθυμῶν, προθυμούμενος μεμορημένον· ἡσοκημένον. πεκονημένον μεμορυχμένα (ν 435)· [ad 18] μυσαρά, μεμολυσμένα, ἐρυπωμένα, ησοδηλημένα, μεμορωμένα ἀπαντά [19. 20] μεμυδότος· ἑστος μεμυημά· πεπείραμα (μνωτηρίων) μεμυθεῖσθαι (Rhodii)· ἐρήθαι μέμυκε· σιγῇ. ουνέζαι. τέθηκεν. μυκάται 20 (Aesch. Suppl. 314). [ad 24] ἀνέχταται. ἐθφηκεν. (μεμύσται. πεπύκνωται) μεμυκήκασιν· ἐφάνησαν μεμυκότα· βοῶτα, φωροῦντα, ἀνοικτὸν ἔχοντα στόμα [ad 26] [27] μεμυκότων (Simonid. Amorg. fr. IV W.)· πεπυκνωμένων, συνεσφιγμένων μεμυλλήκη· διέστραπται, συνέστραπται μεμυσμένων· μεμυκότων μέμφεται· αἰτιάται, ἐξουθενεῖ, καταγινώσκει (οποτε?) † μεμφίδες· αἱ τῶν πτηνῶν ψυχαὶ μεμφωλή· μίμψις μέμψις· κατάγνωσις μεμψίμοιρος· μεμφόμενος τὸ ἀγαθόν. ἡ φιλεγκλήμωρ, ἡ φιλαίτιος μεμρωμ(ε)η· ημένον· κατα(πε)φρονημένον [36. 37] μενεαίνειν· βούλεται. θυμοῦ καὶ ὄργης κιμπλαται. [ad 38] λ[ε]ιποψυχεῖ 40 μενεαίνειν (Τ 68)· τὰ αὐτά [40]

COD. 74 μεμᾶται· προθυμεῖται Σγρ. 319 77 βληχομένη 68 μέλλει 92 μεμβλότων? 93 μεμβλοκανιάζω 808 μέμηνσε 10 cl. μεποκόνια 17 πεποι· 18 ηφορλούμένα 19 μαράσσει Σγρ. 319 31 cl. πεμφίδες, σητοδόξεις

HES. Ad 74 μεμᾶται (Κ 236) 75 μεμάθεται· φυλάσσεσθαι (Π 160) 82 μεμάσσων· μεγύ· ὄρμῆς ἴξερχόμενος, προθυμος· προθυμούμενον. καὶ τὰ ὅμοια Ad 88 παραγίνεται 86 μεμαστός (Θ 118). προθυμούμενον. καὶ τὰ ὅμοια Ad 88 παραγίνεται 94 μέμβλωσε (ρ 190). πάρεστι, μεμοληκεν, ἐληλυθε, παρεγένετο 96 μέμερα· μερίμηη· ἄξια. μέρμερα 97 μεμεστα· μέντοις (Act. Ap. II 13). πεπληρωμένοι 802 μεμήλω (Ν 469). φροντίζω Ad 14 προθυμεῖται, ἡ προεσθυμήη (Μ 301). Ad 18 μεμολυμέρα· 19 μεμόσει· μολύνει (836) 20 μεμινάλο· μένα (Ps. LXV 15). Ad 24 τέθηκεν Ad 26 βοῶτα (v. Greg. Naz. C. IV 249) 22 μεμύκωται (-δε)· πεπύκνωται 36 μενάσσει· μολύγει (819) 37 μένερα· μολυσμός (πραρηθ. Δ 146) Ad 38 προθυμεῖται (Ο 607) 40 μενεαίνων (Γ 379). προθυμούμενος. καὶ τὰ ὅμοια

μενεδήιος· αὐθεῖος, μένων ἐν τῷ μάχῳ
(πον N 228)
μενέκτηνος· δι μὴ φοβοδήν
Μενέλεως (Antiph. com. III p. 25). Μενίλαος
μένεος· θυμοῦ. δυτάμετος (A 103). η ὁργῆς
(I 679) [45-47]
μενθήρη· φροντίς
μενθῆρας· μεριμνήσ. διατάξεως
μενθῆρας· μεριμνήσ [51]
μενοεικέα· πολλήν (π 429). προσηνῆ.
δαψιλῆ [53]
[ad 51] φροντίζει, μεριμνᾷ. προθυμεῖται, ὅρκέ-
γεται (Soph. Ai. 311) [55]
μενοινήν (Call. Iov. 90). φροντίδα. καὶ
τὰ ὄμοια [57. 58]
μενοινής· πρόδημος
(μενοινής) φροντίστης
μένος· λάχυς, δύναμις. δργή. τόλμα. βία.
θυμός. λῆμα. τοῦς, ψυχή
μένος Ἀρησ· πόλεμος
μενοῦν, τοιγαροῦν, μέντοιγε καὶ με-
νοῦνγε σύνδεσμοι [63]
†μεντιπόν· χλανίδα (734)
Μενωνίδαι (Com. inc. fr. CLXI). τῶν εὐ-
σῆμων, ἐκ Μενωνίδων. τινὲς δέ φασι τὸν
Μένωνα ἔξωστρακισθεῖν
μέρα· ὥρατα
†Μεραί· ποταμόν (Μέρα· πόλις?)
μέργητες (Aeoles). ἀθρώσ εσθε (cf. μορ—)
μέρδεις· κωλύει. βλάπτει
μέρεια· φυλής μέρος ἐκ δέκα τριακάδων
συνετός
μερθεῖσα· στερηθεῖσα. ἀμερθεῖσα (cf. με-
ρεται) [72. 73]
μεριμνηταί (Eur. Med. 1226). οἱ φιλόσοφοι
μέρμερα· χαλεπά (Θ 453), δεινά, φροντίδος
ἀξία (A 502)
†μερμέρω· φροντίζω

COD. 42 μηφοδεῖς 48 μενθῆρι φροντίς 55. 56 μενοίρας· φροντίσας καὶ τὰ
δμοια μενοίρει· προθυμεῖ. φροντίζει. βούλει 59 μενοινής 60 τοῦ φιλή 61 με-
νοσάντιος 65 ευφήμων ἐκ μένων ἰδίων — |σθη 70 μέρη ἐκδεκατημάδων (cf. Δ μερε)
77 μερμῆρα· καταρρακή 83 cf. βελλονής κεχρής (cf. Ατ. Αν. 1181) 83 προφέαδόν-
τος κωνού 88 μεγύντης Theognost. 44, 22 94 πολέμων 99 διὰ τοῦ σ γραπτέον (forte
τέκνας. οὐτως διὰ) — τραγωδεῖ — φιλοξένω

HES. 45 μενεπτόδεμος· κατά πόλεμον ὑποονητικός (B 710), κατά τὴν μάχην.
δμοίως καὶ (μενε)χάρμης (N 396) 46 μενέτην (Θ 79 T 310) · ἐμενον. διηκώς 47 με-
νέστων (Θ 361) · δυτάμετον. προθυμιών 51 μένηνς· μένε κύπε 53 μενοῖς· καὶ (ε 166)
ἄφατον, [την] τῇ δυτάμεις αὐτοῦ ἀμόδοντα Ad 54 μενοῖν. (N 215). 55 μενοινᾶς·
προθυμεῖ (Σ 221), φροντίζεις, βούλει 57 μενοιρησ (β 36). προεθυμῆθη. καὶ τὰ ὄμοια
58 μενοιησσοι (Κ 101) · προθυμηθῶσιν 63 μέν φα (B 1). ὡς δή 72 μεριδαργίας
(III Eust. 1. 5). μεριτείας 73 μεριζειν (Nehem. XIII 13). διανέμειν μερικός 81 Μερ-
μεριδῆς (α 259). Μεριμόν υιός 86 μερόπων ἀνθρώπων 89 μερῶν· ἐλάσσων
(μειών) 95 μέσαχμον· κατών τοῦ λατον (I Regg. XVII 7). οἱ δὲ ἀντίον. οἱ δὲ τὸ μεσάκτων.
η μεσάκρων, η μεσάτων τριχῶν. η τὸ μέσον τῆς αὐλῆς

μερμῆρα (Hesiod. Th. 55). η εἰς ὄπνον κα-
ταφορά. καὶ φρογτίς
μερμῆραι· φροντίδες. βουλαί. μέρματα
μερμῆριζεν (ι 554). ἐμεριμνα, ἐβουλεύετο
†μερμηρικοί· οἱ πειραταί [81]
μέρρηθα (x 23. 24?). μέρμιθον, σπαρτίον,
λεπτὸν σχινίον, η ἀργυροῦν δεσμὸν
μέρμην· τρίσρχος
†μερόεν· μεριστικόν
μέροπες (Σ 288). ἀνθρωποι· διὰ τὸ μερε-
ματικὸν ἔχειν τὴν ὄπα, ἦγουν τὴν φωνήν.
η διὸ Μέροπος, τοῦ προφθάντος Κῶ νιοῦ.
λέγονται δὲ καὶ Κῶοι Μέροπες· καὶ ὄφεα
τινα, ὡς Ἀμιστοτέλης (ΗΔ. IX 14, 1. 27, 16)
[86]
μέρος τι (Thuc. IV 30). ὀλίγον τι μέρος
μερούτης· διαδῆς [89]
†μερόφων· πωλίν (μυροπώλινον?)
μεσάχυλα (Eur. Andr. 1133). ἀκόντια
μεσαπτόλιος (N 361). οὐ σφόδρα πεπο-
λισμένος, ἀλλὰ μέσος, οὐπω γέρων
μεσαίχμιον· μέσον αίχμης. ἦγουν μέσον
δόρατος, η δύν στρατευμάτων
μεσαίχμιον γη· η διὰ πόλεμον ἀργή. καὶ
μεσαίχμιον πάν τὸ μέσον τινός, κυρίως
τῆς αίχμης [95]
†μεσημβρίη· μεταφορικάς, ἐν τῇ ἀκμῇ
καὶ μεσότητι τῆς τὸν μέρας, μεσαριών
μεσάτον (Call. D. 78). μέσον. καὶ μέρος
τοῦ ἄρματος (Poli. I 42)
μέσανδρον· ἐπανίν (cf. Ω 29)
μεσαύχενες· Ἀριστοφάνης (Ιε. CCXIII)
φησί· μεσαυχένας τέκνας, δεστοὺς·
διὰ τὸ μὲν γραπτέον μεσαύχενες, ὅτι
μέσον αὐχένα ταύτον περιεῖ παρεβάλλοντο
τὸ σχοινίον. παρφεδεῖ δὲ τὰ ἐν τῷ Φιλοξέ-
νον Σύρφ (Ιε. 12) ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ γρά-
φουσι δεσαύχενες [καὶ] οὐ καλῶς (938)

μεσέγγυον (Poll. VIII 28)· μεσίτην
μεσεγγύημα (Aeschin. 71, 18)· τὸ τίθεσθαι
τινὶ συμφωνίᾳ μισθὸν ἐπ' ἐγγύῃ
Μεσέρχ(ε)ιον· διός ἐπίθετον
μεσηγύ· κατὰ μέσον (Hom. al.)
μεσηγεῖς· μέσος τῆς ἡλικίας (M 269?)
μεσῆλιξ (Hippocr.)· ἀπὸ ἑτῶν τεσσαράκοντα
ἔτος πετρήκοντα
μεσημβρία· τὰ τοῦ νότου μέρη. καὶ τὸ τῆς
ἡμέρας μέσον
μεσηρέψειν· τὸ μηδετέροις συμμαχεῖν. **Φίλοτος** [908. 9]
μέσακος· κώδιον, δέρμα. *Nikandros* (Th. 549)
μέσουμα· μέστωμα
μεσογάστορα· ναῦται τὸν ἐν τῇ μέσῃ τη̄.
βάττων δὲ τὸν διεσωμένον μίσην τὴν γα-
στέρα, ξυρούδαστρα (q. v.)
μεσογέιος (cf. Call. Del. 168)· γῆ ἀνευ λι-
μένος
μεσόδμα (Lacon.)· γυνὴ (916)
μεσόδμαι (τ 36 u 354) καὶ μέσοδμα· τὰ
μεσόστυλα. τινὶς δὲ τὰ τῶν δοκῶν δια-
στήματα [16]
μεσόδμη (β 424 o 289)· ἔνιοι, τὸ ἀπὸ τῆς
τρόπεως ἔτος τοῦ λοτοῦ
μεσοκόποι αὐλοὶ· οἱ ὑποδειστεροὶ τῷν
τελείων, μέσοις
μεσοκούραδες· οὗτοι καλοῦσι δέρδρα τὰ
ὑπὸ διέμυσι καταγέντα, καὶ κουράν
τμεσολάντιον· μεσοδόμιον
μεσομφάλια· ἢ μέσος τῶν Δελφῶν πόλις
μεσομφάλους· φιάλας Ἰων Ὄμφαλη (fr.
20) [23–25]
μεσοπαλές (Apoll. lex. 111, 28)· κραδαι-
νόμενον ἐκ μέσου
μεσοπέρδην· μεσοφίρδην, τὸν μέσον [τὸν]
φερόμενον. τὸ γάρ παλαιὸν τὸ (sic) πάρτι
τοῦ φίροντο, προστιθέντες τὸ τῆς δα-
σύτητος σημεῖον (932)
μεσοπερσικά (—αι)· ὑποδῆματα γυναικεῖα [29]
μεσόρ(ρ)ομβος· δεσμός, παρὰ τοῖς λατροῖς

COD. 903 μετὰ 6 τοῖς τι μηδ' ἔταιροις 10 cf. πέπκον 13 μεσόγηος
14 γυνὴ 15 καὶ μεσόδματα (κατάλιψ. κατῆλιψ. καναφόρος πεντηκοτομέσοδμοι) 19 κουρᾶν
22 ἵστων 23 πεπηγῶς 26 κραδεὶ 27 μεσοπέρα ἡγ., μεσόφερα ἡγ. τὸν 35 ἢ τὸν 41 μεσ-
σην 47 cf. μετοικέται 53 cf. φηροπυρίται 54 μεσυὶ 56 μέσωρ
HES. 908 μεσορροπῶν (Siracid. XXXIV 21)· μέσην ὁδεύων 9 μεσητίο(ι)σι·
μέσους (νοχ. nīhī) 16 μεσόδμα· γυνὴ 23 μεσοναίσοις (M 167)· ἐπὶ τῶν σφραῖν
οἱ μέσοι στεφομένοι 24 μέσον ἔρχος (Π 231)· τὸ μέσον τῆς αὐλῆς 25 μεσοπαγές
(Φ 172)· ἔτος μέσον πεπηγός τὸ δόρυ 29 μεσοπόρων (Sirac XXXIV 21)· μίσην ὁδεύων
40 μέσ(α)η δὲ χήματρα (Z 181)· τὸ μέσον αἰγοπρόσωπον 41 Μεσαηζ (Z 457)· κρητη
ἐν Θεσσαλίᾳ 42 Μέσαην (B 582)· πόλις Λακωνικῆς 58 μεστή (Nahu. 1 10)· γέμουσα
59 μεστόν (Ezech. XXXVII 1)· πλῆρες

μεσοστρεφωνία· ἡμέραι, ἐν αἷς Λέσβιοι
κοινὴν θυσίαν ἐπιτελοῦσιν
μεσοφέρειν· μεσολοβεῖν (927)
μέσοπτλη· ἡ σελήνη παρὰ Σκύθαις
μέσοπιλα (Archil. fr. 169)· φυτόν τι
μεσοσαβόν (Hesiod. Opp. 467)· ἐξ ὀμο-
βοίων λιάντων, φ τὸν λατοβρέα πρός μέ-
σον τὸν ἥγην προσδέουσιν, ὃ τινες ἔχ-
βοισον
10 μεσαῖον· τὸ ὑπὸ τοὺς τραχήλους ὑποτι-
θέμενον
μέσο(σ)αυλον· θυφρόδον. καὶ ἡ τῆς αὐλῆς
θύρα. καὶ ἡ ἐν ἀγρῷ οἰκησις (Ω 29)
μεσ(σ)αύχενες (Aristoph. fr. CCXIII)· οἱ
μέσον τοῦ αὐχένος δεαμενόμενοι (899)
μεσαηγύς (Hom.)· μεταξύ, μέσον [40–42]
† Μεσαηηγή· ἡ δρυχή
μεσαϊδιος· μέσος. λεος;
μεσαογενεῖς· οἱ ἐν μέσῃ ἡλικίᾳ γεγονότες
20 μεσαοδόμα· γυνὴ. Λάκωνες (914. 16)
μεσαοικέται· μέτοικοι. ἡ οἱ τάς λαγόνας
οἰκοῦντες
μεσα.οπα (Cretice)· Ιμάρτα, τὸν περὶ τὸν
ἥγην καὶ τὸ ἀροτρὸν δεδεμένον
μεσαοπαλές (Φ 172)· τὸ ἐκ τοῦ μέσου κρα-
δαινόμενον δόρυ
μεσαόπλουτον προσόψημα· (μέτριον)
(μεσαόπνουν ἀημα)· τὸ σκαλήκα ποιῆ-
σαν
30 † μεσασόρης· ὁ μέσος ὀφεαροῦ καὶ οὐρανοῦ
τόπος
μεσα.οτύλαρον· αιδοῖον
μεσα.όψηρον (Maced.)· ἡμίσηρον
μέσο.υι· ἐν μέσῳ. Αἰολεῖς
μέσο.ῳρον· μέσον
μέσο.ῳρος· μέσος
μεσαστήρ· ὁ μεστεύων κατὰ τὸν δύστρα [58. 59]
μεσταχα (Aeolis)· τὴν μεμασημένην τροφὴν
40 μεσαφα (Θ 508 Collim.)· ἕως, μέχρι. καὶ αἱ'
οἵνιν χρότουν
μεσαφ' ὅτε (Call. D. 195)· μέχρις ὅτε

- μέσωρα· ἐν τῇ δέκα ἑτῶν ἥκικια, καὶ πα-
ρῆλικα, καὶ δυγέα, καὶ πάγια, οἵς ἔχαι-
ρον, καὶ τὰ ὄπλα, οἵς ἔχρωντο καὶ παῖδες
δύτες, καὶ ἐφηβοι, καὶ τελειωθέντες (Poll.
VII 158) [64]
- μεταβαίνει· στρέφει, παρέρχεται, πραχω-
ρεῖ [66]
- μεταβοθρεύοντες· μεταφυτεύοντες, με-
τασκάπτοντες;
- μετάβολοι· πραγματευταί, καὶ (Μέτα-
βοι)· οἱ Μεταπόντιοι παρὰ Ἰταλοῖς (bar-
baroi)
- μετάβρασκος (Apol.)· μέτρος ἐρμηνεύς [70]
- μετάγει· μεταδιώκει, μετακινεῖται
- μεταγενής (Menand. fr. I p. 114)· μεταγε-
νέστερος [73]
- μεταδαισουμαί· [ad 74] εὐ(ω)χηθήσουμαί [75, 76]
- †μεταδεῦσαν· μετάρουαν (1062)
- †μεταδήμα· μεταμελέτη
- μεταδήμιος (οὐ 293)· ἔρδημος, τιμητικός, ἡ
μεταδοῖς (Theogn. 921)· [80, 81]
- μετάθεσις· μετάβασις [83—85]
- μεταίτον· ἐπαίτον
- μεταίφνιος· ἔξαπινης
- μεταϊχι·, μοχθεῖ
- μεταϊχιμός (Aesch. Cho. 61)· μέσφ τόπῳ
πολεμοῦντες
- μετακάρπιον· τῆς χειρὸς μέρος, τὸ μετά
τὸν καρπὸν
- μετάκερας (Alexis)· τὸ εὔκρατον ὕδωρ, ἡ
χλαιδὸν (Athenenses) [92]
- μετάκλησις· κλῆσις δὲ ἐτέλους τινός
- μετακλινθέντες· μεταφαλέντες, ἡ μετα-
βαλλόμενοι
- COD. 63 μεσωρα — δεκαετῶν — παρῆλια 73 π.σθη (cf. μεταγεγνώσθη) 77, 78 cf.
πεδαλεύμενος 79 ἡ μεταδότης 89 μεποτόφ 90 μεταχόροιον 91 μεταχέρας
94 [κλεψυδρα] 98 ἰστην. ἴστη δ' οὐκ? 1002 μεταλέσιον ὕδων 5 καλέται 6 με-
τάλλεις τίς, γῆ τις 12 Obscura. 15 μεταμάζων
- HES. 64 μετά· ἐπειτα (A 48), μετά τοῦτο 66 μεταβαλών (Iob. X 8, 16)· μετα-
βάς, στραφεῖς 70 μεταβάν· μεταπών (1000) 73 μεταγράψῃ (Soph. Al. 716)· μετα-
νεπειθήν· Αd 74 μεταλάβω (Ψ 207) 75 μετά δέ (Hom.)· ἐν αὐτοῖς δέ 76 μετά δ'
ἔτράπετο (A 199)· ἐπεπούφη δέ 80 μεταδόρπιος (δ 194)· δεῖπνον ὦφα, ἤγεν διέπνω
81 μεταδρούαδην (Ε 80)· μετατροχαῖνοντος 83 μεταΐχας (Ψ 564 ὁ 236)· μεταδιχαῖς
84 μεταῖον· μεταγόνιον (μεταχόνιον· μετάποντος) 85 μεταῖον διαίτης· μετεδεῖρ,
μεταγράψαι (1057) 92 μετά κλέος ὑκεῖτ· Ἀχαιών (A 227)· ἀπούσας τὴν κλίδωνα καὶ τὴν
φήμην τῆς τῷρ Ἀχαιῶν στρατίας παρουσίας, ἥλθεν αἴρικετο 1004 μεταλλής· ἐπιζητεῖς (E
125) 7 μεταλλά (τ 115)· ἐπίζητεις 8 μεταλλεύει (Sapient. IV 12)· ἀγρά-
σκάπτει 9 Μεταλλεῖον μύρον· Ἀριστοφάνης (p. 1161)· μεταπίπουν νῦν ταῦτα σπουδῆ
καὶ μύρον, εἴησμα Μεταλλίου. Μεταλλος γάρ τις Σικελίτης τῆς τούς Μεταλλεῖου μύρου κατα-
σκενήν εἴρει, μηγονεύει δὲ καὶ Φερεράπατης ἐν τῇ Πετάλῃ (fr. IV p. 322) (471) 10 μετα-
λῆξαντι· μεταβληθέντι, παναμένηφ (Τ 157) 11 μεταλλησαν· ἐπεζήτησαν (Ε 516) 13 με-
ταλλῶ (Α 553)· ἐπιζητῶ 14 μεταλλεύος· ἐφαλλούμενος (Σ 443) 15 μεταμάζον (Ε
19)· τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, ἡ ὑπὲρ τῶν μαζῶν, ἡ τὸ μετά μαζῶν 23 μεταμίμων (Α 423)·
πρὸς τοὺς ἀγαθούς

- μετακοίνωνον κοινωνόν
†μεταχόκκω· ἡμέραι μεθ' ἑορτῶν ἑορτὴ
οὐκ ἔστι
μεταχόνδυλοι· [τῶν κοινδύλων], τὸ μεταξὺ
τῶν κοινδύλων
μεταχύμιον (cf. Εὐρ. Alc. 91)· τὸ μεταξὺ
τῶν κυμάτων
†μετακύριον· φοινικόν
μεταλαβεῖν· μεταλαζεῖν
(μεταλαβών)· μετασχῶν (970)
μεταλαγχάνειν (Plat. Civ. IV p. 429 A)·
μετέχειν, μεταλαμβάνειν
μετά Λέσβιον φόδόν· (φασὶ τοὺς Λακε-
δαιμονίους) τοὺς ἀπογόνους τοῦ Τερεπά-
δρου ἀγαθούς ἡγουμένους εἶναι κινδυφ-
δούς, πρώτους εἰς τὸν ἀγώνα προσκαλεῖ-
σθαι, (εἰτ') εἰ τις εἴη Λέσβιος φόδός
μεταλλάν· ἐρευνᾶν, ἔχειν, ἐρωτᾶν [1004]
μεταλλεῖς· τῶν μυρμήκων τινὲς οὕτω κα-
λοῦνται
μεταλλεῖται· γῆ τις [7—11]
μεταλλος· λίθος. Θάλασσα· προμήστρια
[13—15]
- μεταμαθεῖν· μεταγνῶναι
μεταμείψων· μεταλλάσσων
μεταμέλειαν· μετάρουαν
μεταμέμβλεται· μεταμελήσεται (cf. T 343)
μεταμῆθεια· μετάροια
μεταμορφοῖ· τὴν μορφὴν ἀλλοιοῖ
30 μεταμιξ· ἀναμίξ
μετά μιαν· [23]
μεταμφίεσθαι· μετενδύεσθαι τὴν εօθῆτα
(Poll. VII 44)
†μεταμολίας· ἐμπόλεμον. μετά μάχης, καὶ
φροντίδος

- μεταμόνια· μάταια (*A* 363). διερμοφόρητα.
ἀρχεῖα
- μετανάσται (*I* 618). μέτοικοι. φυγάδες.
σύμμαχοι [28]
- μετανεγνώθη (*Soph. Ait.* 716). μετανεπελ-
σθη. τὸ διαπεῖσαι διαγνῶνται (*q. v.*)
φασὶ (*973*) [30]
- μετανίπτειν ή μετανιπτεῖς (*Antiphon.*
com. III p. 76). ή μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπάν
νιψωνται, διδομένη κύλιξ· οἱ δὲ τὴν ψτά-
την πόσιν [32]
- μεταζύν· ἔξιτρονς. μετ' ὀλίγον [*ad 33*] [34]
- μεταπεισεούσθαι· μεταπεισθῆται
μεταπεισθᾶται· μεταβληθῆναι
μεταπεσεῖν· δἰπλός εἰς διτιμάν πεσεῖν
μεταπέρπεται· μετακαλεῖται, μεταστίλε-
ται (ex opom.) [39]
- μεταπλομένοις· τοῖς ἐξ ἀνθρώπων γενο-
μίνοις θεοῖς
- μεταπόντιος· διαπόντιος
- μεταποιεῖται· μετασκευάζεται. φροντίζει,
ἀντιποιεῖται
† μεταπορεύθην· ἐπελθών, μετελθών
μεταπρέπειν· ὑπερβαίνειν, ὑπερδιάπειν
[45]
- [LACUNA]
- μετατροπαλίζεο (*Y* 190). ἐπιοτρέφου
- μετατράσσειν· μετατιθέναι
- μεταφαίρων (*Eur. Phoen.* 1390). μεταφέ-
ρων
- μεταφέρειν· μεταμελεῖσθαι
- μεταφέρω· μεταβούλευμα
- μετάψυχις· μεταπνοή [52. 53]
- μέτειμνι· μετελένσομαι (*Z* 341)
- μέτειναι· προσήκειν (*Thuc.* V 47, 9). δια-
φέρειν
- μετεισάμενος· [*ad 56*] ἐφορμήσας. (μετα-
μορφωθείς, 1098)
- μετείσασθαι· πρός αὐτὸν ἐλθεῖν (985).
(μεταγνῶναι)
- μετεκλαδε (*P* 685 *Cell. Dian.* 46). μετήλθε
- μετεκλαθον (*A* 52. 713). μετήρχοντο, πε-
ριηρχοντο, μετήλθον (*S* 532), ἐπεδίσκειν
(*S* 581)
- μετελεύσομαι· μετακαλέσομαι. ή μετέλθω
(*Z* 280?)
- μέτελθε· ἀπελθε, μετάθη (πον *Φ* 422)
- † μετελύειν· μεταγνώσκειν, μετανοεῖν [63]
- μετεμόσχευσε· μετεφύτευσε
- μετ' ἐμφάσεως· φαρεός ποιῶν
- μετενδημος· μετάδημος
- μετεξέτεροι (*Iones*)· ὅμιτες φαμεν, ἔνιοι
[68. 69]
- μετεποίησε· μετεσκεύασεν [71]
- μετεργ (ὑ)θμωμένα (*Democrit.*). μετεσχη-
ματισμένα (—ρυσμ—)
- μετέρχεται (*Eur. fr.* 83). ἀποδίδωσι
- μετέρχομαι (*Archil. fr.* 43). ἵκανως ἱκε-
τεύω. Ἰδόσκομαι. ἐπεισέρχομαι
- μετεσσεύνοντο· μετεδίσκον, ἐφώμων
[ad 25]
- μετεστειλάδημην· μετελεμψάμην
- μετέσχον· μετέλαβον [78-83]
- μετεωρολέσχατ (*Plat. Civ.* 489 C *Aristoph.*
p. 1106). φλυαροῦντες τὰ περὶ οὐρανὸν
μετέσφω
- μετεωρολόγοι (*Plat. Cratyl.* 401 B). με-
γαλορρήμονες
- μετεωροπόλων· τῶν τὰ οὐρανία σκοπούντων
- μετέωρος· κοῦφος. ἐν[ν]εός
- μετή· ἐξῆ
- μετήιεσαν (*Thuc.* VIII 73). ἵκετευσαν
- μετήλθεν· ἐτιμωρήσατο. μετεμήθη
- μετήχε· μετεμήνη. ἵκετευσεν [92]
- † μέτην· μέσην. μετουσία ἡν (*Eur. Phoen.*
412) [94. 95]

COD. 27 cl. ὑπεραναστης 31 ή μετανιπτρὸν — ἐκαννίψονται 33 |σασθαι 46 |φονσαι
48 μετά φέρων 49 cl. ἀφέψεις ἀφέψεων καταφέρει, οὐ μεταφέρει, φέρει 51 μεταμίξις
62 cl. μεταδίσκον μετήλθει εἰ πεδαλεύομενος

HES. 28 μεταναστέον (*Ps. X* 1). μετέρχον, μετοκει, καὶ τὰ διοια 30 μετ'
ἀνέρας (*H* 209). μετὰ τοὺς ἄνδρας 32 μετά νωτα βαλών (*Θ* 94). τὰ νωτα (μετα-
βαλών) Ad 33 ἀνά μέσον (*A* 136) 34 μετά πᾶσιν (*A* 516). ἐπάνων 39 μετὰ
πληθύν (*B* 133). ἐν τῷ πλήθει 45 μεταποίκιτον (*B* 376). ἀπόδικος 52 μετάεις.
μετά οὐ ἐλεύσομαι (*Z* 341) 53 μετήτειαι· μεταπειόγται, ή μεταποιεῖται (*υπήλεται* *Cyt.*
319). Ad 56 μετελθών (*P* 285) 63 μετ' ἐμέ (*Θ* 289). πρός ἑνέ, ὡς ἑνέ 68 μεταιω-
ρήσεις· ὑψοὶ 69 μετέπειτα (*S* 310 non *Call.*). μετά ταῦτα 71 μετέπρεπεν (*B* 579).
ἐκπρεπής ἡν Ad 75 ἐπ(ε)ρενόντο (*Z* 296) 78 μετέπρεπεν (*B* 579). εὐπρεπής ἐφαίνετο
79 μετετροπάζετο (*Y* 190). μετεστρέφετο 80 μετέφη (*A* 58). προεῖπεν, ἐδημηρόθεντο
81 μεταιωρισάσθονται (*LXX*). ὑεδημηρόθεντοι 82 μετέχυμον· δ μεταξὺ τῶν μαγουένον
τόπος (μεται—) 83 μετέχων (*I Cor. X* 30). μεταλαμβάνων 92 μετήλλαξαν (*Rom. I*
25. 26). μετήμειφαν 94 μετήρα (*Θ* 26). μετίσθα 95 μετ' ἥχους (*Ps. IX* 6). μετά
χρανγῆς

μετίδοιτο· ὑπερίδοιτο, ὄτιμάσειν, καταφρογήσειν [97, 98]

μετειτῆλαι· αἱ ίξικατέρου μέρους τοῦ ἀρματος φάρδοι (Poll. I 143)

μετ' δύμους· τὰς ἐν τάχον φυτειας μετοικέσαιον· τὸ εἰκότου εἰς τόπουν οἰκήσαι μετοικέται· κατὰ μέσον οἰκούντες (917)

μετοικίας (Thuc. I 2 Soph. Ant. 890)· παροικίας [ad 1103]

μετοικιον (Xen. Vect. II 1)· τέλος οὐτως ἔκαλετο, δὲ εἴτεσσαν ἐν τῇ πόλει, δραχμας (δῶδεκα· τῷ δὲ τελότῃ τριώβδοις

μέτοικοι· οἱ ἐροκούντες έξιοι ἐν τῇ πόλει, καὶ τελούντες ἀρά δραχμας δῶδεκα τοῦ ἐριατοῦ εἰς τὸ δημόσιον, μετανάσται δημόσιοι

μετοικέσθαι· ἀπελθεῖν, πορεύεσθαι, μετελθεῖν

μετοικλάζει (N 281?)· γονατίζει [8]

μετοχωχή· μετοχή. ἐποχή. η όχεια

μετόπιν (Soph. Phil. 1189)· κατόπινθεν

μετόν (Ar. fr. IX p. 1106)· ἐξον. προύπαρχον

μετόπισθεν· υστερον [ad 12]

μετόπωρον· μετά τὴν ώραν, τροπή μετά θέρος; [14]

†μετουσθ· περιβλέπω, άφορε, Δποβλέπω [16]

μετοχετεύσας· μεταγαγών

μετοχή· κοινωνία. σχέσις [19]

μετρεῖ· δανείζει. καὶ μετρεῖσθαι, δανείζεσθαι (Hesiod. Opp. 322=319)

μετριάζει· μετρισθονεῖ

μέτριοι· ἐπιεικες. μικροί, εὐτελεῖς. καὶ οἱ μεμετρημένοι οὐσιῶν ἔχοντες

μετριοπαθής· μικρὰ πάσχων. η συγγενώσκων ἐπιεικῶς

μέτρον· πέρας. η ἄλλο τι ώριμόντον [25] μέττον (Boeot. Cret.)· μεῖζον

μεττρίο (Cret.)· εὐθυνα ἀρχοτος γεγονότος (370)

μετώπιον (A 95)· τὸ μέρος τῶν ὁφρύων μετώπις· λατρικός ἐπίδεομος [30]

μέχρι· δος τινός μη ἀν· δει τοῦ οὐ μηδαμινός· ἀτιμος [33—35]

μηδέειν· μη ἐσθίειν [38, 39]

μηδ ἀπανθμεν· μηδ' εἰς δαπάνην ἐμβάλλωμεν

μηδέει· βουλεύματα· (B 340) ἵνα πονῇ δὴ βουλα τε γενολατο μηδεα τ' ἀδρῶν·

καὶ τὰ αἰδοῖα· (σ 87) μηδέει τ' ἐξερύσας δῶῃ κυνὸν θμὰ δάσσασθαι

μηδὴ λόγον ἔχειν (Theopomp. hist.)· μη δροντίζειν [44, 45]

μηδέσθαι· τεχνήσασθαι. βουλεύσασθαι μηδέται· [ad 47] τεχνάζεται [48]

μηδ' ἐτερος· μηδὲ εἰς μηδέτο· ἐτρόντιζεν. ἐτεχνάζετο. ἐβουλεύετο (X 395)

μηδὴ δὲ οὖν· μηδαμῶς οὖν μηδὴ δῆτα (Soph. OC. 175)· μηδαμῆς (1138) [53—55]

μηδητῆ (Cret.)· γελᾶ [ad 56]

Μηδικοὶ ὁρνεις· Μῆδοι ἀλεκτρυόνες Μηδίκην πόσ (Ar. Eqq. 606)· η τριψυλλος. οἱ δὲ λωτῷν κτήνεσιν ἀρμόζοντα

Μηδινεὺς Ζεὺς Μηδεύς παρά [ad 59] παρὰ δὲ Λυδοῖς δὲ Ζεὺς [ad 59]

μηδίος· μαλακός (μήλος?). καὶ βοτάνης εἶδος. καὶ λιθος τις Μηδιάτης [61—63]

COD. 96 μεταφρ] 1104 δραγμᾶς ἵ 5 δραγμᾶς ιβ' (13 μεθο—) 15 cf. dποσ- σοῦν 27 μέτρια (h. e. μαστρία)· εὐθηγρά |ειs bis 37 μηδεῖν 41 ἐπυντίδει βουλεύεται γένοτο — μηδεταξεμύνασθα ή κυσίν ἀμά δάσος 48 μη δὲ τ' ἀρωνήν, μη δὲ βοηθήση. μη δὲ ταφώντες μηδὲ βι 49 μη δ' — μη δὲ 55 μη δὲ 58 μηδικὴ

HES. 97 μέτειμι (Z 311, πον Boeot.)· μετελεύσομαι (1054) 98 μετεισάμενος μεταμορφωθεις (1056) Ad 1103 οἰχμαλωσίας (III Regg. VIII 47) 8 μέτειμι· λιτανεύω, λικτεύω Ad 12, μετά ταῦτα (A 82), ύστερον. η ὀπισθέν (O 672) 14 μέτοποι· ἄρδες (μέροπες απ οἴη?) 16 μετόχετο (E 148)· ἐπορεύετο 19 [μετα]μέτρια· ἀρμόζοντα 25 μέταυλον (Moer. 261)· μεσαύλον 30 μενίεις· κοιμᾶται (αὐεῖ) 33 μη ἀπώση (Ps. CXVIII 10) 34 μη ἀποκορωκίσης με (Ps. XXVI 9)· μη ἀποδιώκησης με. μη ἀποδοκιμάσης με 35 μη δαγετόθαυρον Ἀρημα (E 830)· μη δὲ ἐντρεπούντων πηλίκων δίεια 38 μηδαμῶς· μη δῆτα (1152) 39 μηδαπή γη· |δίει (ήμεδ—) 44 μηδέο (B 360)· βουλεύειν 45 μηδὲ ποδας (I 523 παραθ.)· μηδὲ τὴν ἀφεῖν ταν τὴν πορουσίαν Ad 47 βουλεύεται (Φ 413) 48 μηδ· ἐπ· ἀρωγή (Ψ 574)· [μηδὲ βοηθήση] μηδετέρφ [τεις μηδὲ] βοηθούντεις 53 μηδόμενος· ποιῶν. βουλεύειν 54 μη δόξῃ σοι· μη τοιητη σοι 55 μηδοτειον· μηδέ τι ποτε Ad 56 καὶ ὄνομα ηροΐδος (Μῆδεια) Ad 59 [μηδοτιοῦν. μηδαπλῶς] — [ζεῦσις] 61 μηδώησοι (A 324)· μη δφ· 62 μη ἐπαίρον (Prov. III 5)· μη ὑπερηφανοῦ 63 μη ἐφικνούμενοι (II Cor. X 11)· μη καταλαμβάνουσι

Μήθυμνα (*Call.* Ep. XVI 3). πόλις Δίσφου
Μήθυμναῖς δὲ διονύσος

Μῆθων πόλις [67, 68]
μηκάδες (*Α* 383 Ψ 31). ή αἱ μηκάδειαι
αἴγει, ή κραυγάστραι. ἔνιοι δὲ τὰς κερα-
τώδεις μηκά γάρ τα κέρατα. Ἀπίστων δὲ
τούδες

μηκάδεσθαι· κράζειν ὡς αἰεὶ¹
μηκάται· τοῖς ἐριφοῖς λασις κράζει

μηκεδανόν· μάχρον [18] 10
μηχιστα (ε 299. 465). μέγιστα, ὑπερμεγίθη,
έχατα

μηκος· μάχρος [76, 77]
μὴ κοτόσῃ· μὴ δρυσιθῇ

μηκυνον· αὐχανον, μάχρυνον
μηχωνες· πόλις λήθην ἐμποιοῦσα, καὶ τὰ
τῆς πίν(ν)ης περιττώματα καὶ τῶν ὄμοιών
(Aristot. ΗΑ. IV 4). καὶ μέρος (ν. κρα-
τηρίσκοι) καὶ ὑφασμα βύσσων. καὶ οἱ
ἄγριοι (αἱ Μήχωνος ἀγροκία). καὶ ιμερο-
πίτνοις

μῆλα· κοινῶς μὲν πάντα τὰ τετράποδα·
ὅδεν καὶ πᾶσα βύρσα, ὃ ἐστι πᾶν δίρρα,
μηλωτή λίγεται. καὶ τὸ επικράτ(ε)μα δὲ
τὰ πρόβατα καὶ αἴγει, καὶ πατεύς δένδρον
καρπός, ἐξαιρέτως δὲ τῆς μηλέας. πάντα
τὰ δίτρια

μηλατάν· τὸν ποιμένα. Βοιωτοι (1198)
μηλαφῆσαι· φηλαφῆσαι

τμηλανορεῖ· δημηγορεῖ (μὴ λεαγορεῖ)
Μηλιάδες· νῦμφαι

τμηλιάται· ἀστράγαλοι (667)
μηλοβοτεῖ· ποιμένει

μηλοβοτηρεῖς· ποιμένεις, οἱ τὰ μῆλα νίμον-
τες (cf. Σ 529)

μηλόβοτος (*Iucurg.*)· τόπος ἀνεμένος προ-
βάτων εἰς βρώσιν [90]

μηλολόνυθη (*Aristot. ΗΑ.* I 5, 4). εἶδος

COD. 69 μὴ κοινώνειαι αἴγαι
χραταν 83 cf. μαλαφῶν, ὑπουηλαφῆσαι
εἰ διακαλαμάσαρκες 1201 μηλοβαλεῖν
θυσία 6 καθῆγαι — τῷ δίειν — χάλκιον
20 μῆτιγξ, ὑμέν — δῆμος

HES. 67 μῆκα· κέρατα (1169)
μὴ κρύπτουν 76 μὴ κοίνου (*Act.* Ap. X 15). μὴ ἀφάνισε, μὴ μίανε. μὴ ἀκάθαρτον τόμιζε

77 μῆκος δέπορο ἀρτελις ἀγνή (ν 71). τὸ τῆς ἁντρῆς, αὐτὴ γάρ ἐστιν ἐπὶ τῶν θηλεῶν

90 μῆλον· πᾶς καρπός 95 μηλοπα καρπόν (*η* 104). τὸν πυρῖνον, διτι μηλοιδῆς. [καὶ
μῆλη τὸ ἐργαλεῖον, ἐφ' οὐ τὴν κρόκην ἐργίβων]. οἱ δὲ τὸ ἐριν, ἐπειδὴ καρπός ἐστι τῶν προ-
βάτων 1203 μῆλων (*Hom.*). προβάτων 8 μῆ με (*A* 32). μηδαμῆς με 9 μῆ μὲν δὴ
καθαρφ 1204 αράτω (χ 428). (δ) δὲ ἀγχύνης θάρατος οὐδὲ καθαρός, ἀλλ' ὁ δὲ ἔιρον; δηγεν οὐδὲ ἐνογκία[γονοι τοῖς δηγακαμένοις]

10 μημωτά· ψεκτά (μωσητά) 11 μῆ μ
ἐρεθίζεις (Α 32). μῆ με παροξυνε 12 μῆνα (μητρα)· τὸ μέσον τοῦ ἔντονος, διπερ καρδία
καὶ ἐντεροτήνη Ad 16 καὶ μῆνης ἔμορος καὶ περιτελένη ὄργη 17 μηνιασες·

σργισθεις (1225) 18 μῆνιγμα (*Sirac.* XL 6). μῆνιν

κανθάρων, οὓς τινες χρυσοκανθάρους λι-
γουσι (*Herod. Chol.* fr. 1)

μηλονομεῖς· ποιμένες
μηλονομιαῖον· ἐνθύμιον

μηλοπα (η 104). μηλοειδῆ τῷ χρώματι.
τοιούτος γάρ ἐστιν ὁ πυρός [95]

μηλοσόη· ὄδος, δι' ἣς πρόβατα ἐλαύνεται.
Πόδιοι

μηλοσφαγιαι· θυσίαι προβάτων
μηλόται· ποιμένες (1182)

μηλοφόροι (*Ctesias?*). θεραπεία Περσική
τοῦ βασιλέως

?μηλοβαι· μηλοβάται. ποιμένες
μῆψι φαλεῖν (*Ar. Nub.* 996 *Theocr.* V 89).

πτοησαν τινα, καὶ εἰς ἐρωτα ὑπαγαγέσθαι
μηλωθρα (*Seleucus?*). βάρματα. οἱ δὲ τὸ

τῶν δερμάτων βάρμα, ἀλλοι τὸ πρόστυμα
τῆς πορφύρας. οἱ δὲ καλλωπίσματα [1203]

μηλων· τὰ ἀκρόδρυα: η βάπτων (μηλῶν)

Μήλων Πρακαλῆς· ὄνομασθηνα φασι τὸν

θεὸν οὐτως διὰ τὸ μὴ λερεῖα θύει αὐτῷ
τοὺς Μελιτεῖς, ἀλλὰ τὸν καρπὸν τὰ μῆλα

μηλῶσσαι (*Phrynic.* fr. IX p. 604). τὸ τὴν
μηλην καθεῖται που. καὶ ἐν τῷ ἐμεῖ κα-
θύεται τι εἰς τὸ στόμα καταμηλοῦν. καὶ
τὸ βατόμενα ἔρια πέρισσα εἰς τὸ χαλ-
κίον

μηλωτή (*Philemo* p. 9). διφθέρα [8—12]
μηναγύρτης· ὁ ἀπὸ μηνὸς συνάγων [*παν-*

ηρυρεις]
μηνατο· ἐμάνατο, ἐμάνη. ἡρατο

μῆνες· ἡμέραι

μῆνη (*Ψ* 455). σελήνη [ad 16] [17, 18]
μήνιγγα· ἐγκέφαλον

μῆνιγξ· ὑμήν τοῦ ἐγκεφάλου. καὶ τὸ ὑφι-
στάμενον τοῖς οἰνηροῖς πιθοῖς ἐν τῷ οἰνῳ

πρὸ τοῦ ἀνθεῖν. ἐπίλους. καὶ δημός
μῆνες· ὁργίσουν

72 μιχρόν 73 μακρός 78 κοτίση 81 ἐπι-

88 ἰστερες 94 μηλοειδῆς 96 cf. μαλότα
2 πρόστριμα 4 μηλων 5 cf. Ήρακλέους

9 ἀπέγραμμένοις (14 cf. *Anth. Pal.* IX 35, 1)

73 μὴ κεῦθε (*A* 363).
βάφει

73 μὴ κεῦθε (*A* 363).
δηγήνες

78 κοτίση 81 ἐπι-

88 ἰστερες 94 μηλοειδῆς 96 cf. μαλότα

2 πρόστριμα 4 μηλων 5 cf. Ήρακλέους

9 ἀπέγραμμένοις (14 cf. *Anth. Pal.* IX 35, 1)

- μηνίειν (Herod. VII 229) · ὀργίζεσθαι
μηνιθμός (Πλ 62?) · ὀργή
μήνια (X 358 λ 73) · μῆνις, ὀργή, χολή,
κότος ἐπίμορος, μέμφις. Ἀπίστων, μάνης· οἱ
γάρ ὄργιζομενοι μαίνονται [25]
μηνίσκοι (Αρ. Ανν. 1144) · τὰ ἐπὶ ταῖς κε-
φαλαῖς τῶν ἀνδράντων τιθένεται, ἵνα μὴ
τὰ ὄφρα ἐπικαθέηται· καὶ τὰ χαλκεώματα
τὰ τῶν πηγαδαίων [ad 26] περιτραχιάλια,
[ad 26] περιθέραια [27]
μηνοειδές (Herod. VIII 16 Thuc. II 76) ·
σεληνοειδές [29]
μηνίειν κτρύσσειν [ad 30]
μηνίεσθαι· μηνυτρίζεσθαι
μηνυθῆναι [ad 32]
μηνύεται· μηνυτοίζεται, μήνυτρα δίδωσι
Μηνυτής· Ἡρακλῆς ἐν Ἀθήναις [35–40]
μὴ δτι· μῆτιγε
μὴ οὐσα δίκη (Dem. 543, 14) · οὐτω λέ-
γοντας τινες οὐκ οὐσαι δίκαι, μὴ οὐσαι
[43]
μὴ παιδὶ σίφος· παρομία [45–47]
μὴ ἡ' ἀεχνήγ τρέπειν· μὴ αἰτιο τὴν
περίσταν, ὅτε δέηται
μὴ πίσειε μοι (Eur. Otr. 255 et Alex. com.
III 383) · μὴ ἐπλούε μοι [50]
μηρία (A 40) · τὰ ἐπ τῶν μηρῶν ἔξαιρού-
μενα ωτᾶ [52]
μήρινθος (Ψ 869?) · δεσμός, σχοινίον σπάρ-
της, βυθός
20 μητερία [ad 30]
μητερία (Ξ 259?) · φρονίμη· καὶ ή μητρε
[73–75]
μή τεν μελαμπύγου τύχοις (Archiloch.
fr. 109) · μή τινος αὐθείου καὶ λιχνοῦ
τύχοις [77]
μητηρή· ή πρεσβυτάτη πᾶσα [79–82]
μητιέται· βουλεύεται (cf. Apoll. Rh. I 665)
μητιέτης· βουλευτής [84]
30 μητιέτης [86]

COD. 26 τεραχήλια 27 μηνιῶ 42 οὐσαι κείχαι 43 εἰδε, μὴ ὄφελες 48 πα-
σχηνή — αἰτούν 49 πίσει εμοῖ, μὴ ἐπίσαι ἐνοὶ 51 τὰ ἐπι 53 cf. σημήνεθοι, μηρυ-
θος 54 cf. σημῆριξ 56 μηρίκες (cf. βῆρυς) 57 μ.ρικίξει 58 μηρυγμα 68 μητορ
76 μήτ' ειμει 81 ὁ εἰς τέχνητες

- HEG. 25 μηνίσας (Ε 178) · δρυσθεῖς
— μανιάκια (Iessi. III 18) 23 μηνιῶ (Ierem. III 12) · ὀργίζουσι 29 μῆνος· κότος,
ἔμμονος ὄργη Ad 30 [Σητεῖν] Ad 32 βουλεύθαι 35 μηνύριε (Ε 889) · θοηνώδης ὁ
ἔμμογος (μι—) 36 μη νύ τοι (A 28) · μὴ δή σου, οὐδαμός γάρ ποι 37 μὴ τῶν (σ 13) ·
μὴ ημών 38 Μήνονες (Κ 431) · Λυδοί, (Κύπροι) 1428 39 Μηνονίς (Δ 142) · Λυδοί. Μη-
νή, α γάρ η Λύδη (1168) 40 μηροκέντης· δὲ λαττών (μει—) 43 μὴ ὄφελες (Ι 698) ·
εἰθε μὴ ὠφελεῖς 45 μὴ πάνχυ (Ε 24) · μὴ παρτελῶς 46 μὴ παραζῆλον (Ρv. XXXVI
1) · μὴ διουπολαθεῖς 47 μὴ παραρνέεις (Prov. III 21) · μὴ ἐπέσθης· ἐν μεταφορᾷ τῶν ὑδά-
των 50 μητῶς (Ε 250) · μηποτε 52 μήριθμος· δέλτος (μέρουιθμος· δισμός). ή μη-
ριθμός 57 μηρυγκίξει· μαρυκάται (rec.) 59 μηρινθίρ (Ψ 854) · πάρτω 60 μη-
ρυμένην (Proverb. XXXI 13) · ἐκτενουμένη 61 μηρύσαντο (ρ 170) · συνέστειλαν Ad 62
μηρισμα· 65 μη σε (A 26) · μηδαμᾶς σε 66 μη σε γέρθον (A 26) · οὐδαμᾶς σε πρε-
σβύτα Ad 68 [μητωρ μήν] 70 μητωρεις δύτης (Δ 328) · ἐργάται μάχης, κραυγῆς, βοής
73 μη τέκτανε (Prov. III 29) · μὴ ἐγγάζουσι μή κατακενεύει [μή κατά] 74 μητέρα ση-
ρῶν (Θ 47) · πυλλά Θρησιά ξενουσαν 75 μητέρα μητῶν (Β 696) · πολυθριμονα 77 μη-
τέραι (Ζ 87) · μητρέ 79 μητιγε (I Cor. VI 3) · ποσφ γε μᾶλλον 80 μητι ἐγώ (Matth.
XXVI 22) · ὅρα γε εγώ 81 μητιέτα Ζεύς (Δ 175) · τεχνήτης σοφός, βουλεύουμενος αριστα
82 μητιέτης· βουλευτής 84 μητη (Ψ 316. 318) · βουλή 86 μητιόθωσα (Ο 27) · φρε-
τιζουσα, βουλ(ευ)ομένη

Μῆτις (Hom.) σύνεσις. βουλή. τέχνη. γνώμη.
δόλος, ἀπάτη. καὶ η̄ θεός [89]
Μητίχον τέμενος [αδ 89]
μῆτρα· εἶδος σφηκός. καὶ τῶν ἔνδων τὸ
ἔντος, δικαιοδίαν τινές, ἡ ἐντεριώνην
καλοῦσα (Aristot. Theophr.). καὶ ὁ κλῆρος
ὑπὸ Σολέων, ὡς Ἐλείταρχος. καὶ η̄ τῆς
γυναικός [αδ 90]
μητραλοίς (Aesch. Eum. 210). δι τύπτων
τὴν μητέρα αὐτοῦ [92]
μητροπόλοις. τὰς πάλαι **Μελίσσας**
μητρός μέθυ (Eur. Alc. 757). τῆς ἀμπέ-
λου [95—97]
μὴ φέρειν· ἀντὶ τοῦ μὴ λαμβάνειν. διὸ καὶ
μισθοφόρους λέγουσι τοὺς μισθούς λαμ-
βάνοντας καὶ μισθούς φερομένους
μὴ φωραθῆς· μὴ ἐλεγχθῆς
μηχαναῖτείναι. ἐπίνοιαι. βουλεύματα. ἀμα-
ξαῖα. συμπεράσματα. καὶ δραγανά τι(να) μη-
χανικά, ἢ οἰς προσδεσμούμενα τὰ κτήνη 20
μηχανόντα· βουλεύνοντα (σ 142?)
μηχανορ(ρ)άφος (Eur. Andr. 1116 Soph.
ΟΤ.)· κατασκευαστής, ἐπινοητής κακῶν
μηχανώματος· διαχώσματος
μῆχαρ (Aesch. Suppl. 394). μηχάνημα. δῆ-
λος [1305]
μιαίνειν· μολύνειν [7]
μιαιφόνον (Eur. Andr. 335). αἷμα φονικόν
μιᾶ μαχαίρᾳ (Ατ. Ach. 849). τὴν λεγομέ-
νην κῆπον κουράν μιᾶ μαχαίρᾳ ἐκείροντο
[10]
μια λόχη μ ον τ ρέφει (δύο) ἐριθάκους
μιαρά· μεμισμένα, ἀκόδαρτα
μιαραὶ ήμέραι· τοῦ Ἀνθεστηρῶνς μη-
νός, ἐν αἷς τὰς ψυχὰς τῶν κατοιχομένων
δριεῖναι ἰδόκουν
[αδ 14] αἴματος ἀκαθάρτου (αδ μιάσματος)

μιασμα ἡ μιασμός· μιθος, δύπος, μο-
λυσμός, ἀκαθαρτα, μιαρότης
μιάστωρ (Trag.)· μισθούς. λυμεών
μια χειλιδών (Aristot. Nicom. I 7, 16). πα-
ροιμῶδες τοῦτο, ὅτι μια χειλιδών ἔσαι
οὐ ποιεῖ. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι μια
ημέρα τὸν ασφόν οὐκ ἔτι εἰς τελείωσιν ἐμ-
βάλλειν, (η̄) εἰς ἀμαθίαν
† μιαχρόν· καθαρόν
† μιαχρος· μιασμα. δσέβημα. τίθεται δὲ καὶ
ἐπὶ τοῦ δυσασθόν
μιγάδες (Isocr. p. 45 C). τὸ ἐκ πολλῶν
ἀθροισμα ἔρεν [21]
μιγάς· μεμιγμένος [23, 24]
μιγδην· δναικής, δμοῦ ἐν ταυτῷ (h. Merc.
491)
† μιγδηράζειν· ύβριζειν [27]
Μίδα θεός· οἱ υπὸ Μίδα βασιλεύθετες ἐσ-
θοντο καὶ ωμωνον τὴν Μίδα θεόρ, ἦν τινες
μητέρα αὐτοῦ ἐκτετιμῆσθαι λέγουσι
μίδας· κυβεντικοῦ βόλου ὄνυμα (Eubulus).
καὶ θηριόδιν τι, διεθιλον τοὺς κυάμους
(Theophr. C. Pl. IV 16). καὶ δ πλούσιος,
πλὴ Μίδα τοῦ βασιλέως
μιειν· ἐσθίειν (μινειν?)
μιήναι· μᾶναι, ψυλῶσαι [32]
μιήνις χθονός· τῆς αὐτῆς γῆς
μιθρας· δ ἥλιος, παρὰ Πέρσαις
Μιθρῆς· ὁ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός
† μιθρος· η̄ μιθρούς· συγενυνυμένους
† μικαῖ· λάχνα, ὅμβρια (σκιμβρα)
μικαῖς· μικρολόγος
† μικλαῖ· αγας (μηχάδας?)
μίκρη· ἀττα (Ατ Νιδδ. 630). μικρά τινα
μικρολόγος· ἀκριβής. φειδωλός [αδ 41]
μικρόρ(ρ)ως· μικρόβοτρυς
μικρόψυχος· δειλός
μικροῦ (δεῖν)· παρὰ μικρόν

COD. 89 μητιχοντεμένος 90 μητέρα — σολ¹ων (ει. μήνα); Κλέαρχος? 92 μητρο-
πάτορος 94 μέθυσις 1303 μῆχας 8 αἴμα μιαφορικὸν 9 μιαμάζαιραι —
κ. πονκουρδη μιαμάχαιραι 11 μιαλόχημη, οὐ τρέφει ἀρρεδόνος 13 ιουμένων 15 μιάς η̄
16 λυμάίων 11 μιᾶ, χελιδῶν 28 μιδάθεος, οἱ υπομόναι — ἐκτετιμέσθαι 23 μιησ-
θόντος 37 ει. μίρεα, μίμαστα (δει. μικάτι) 40 μικράττα, μιχατινά

HES. 88 μὴ τι φόβον δ' ἀγόρευε (Ε 252). μηδέν μοι περὶ φυγῆς διαλέγουν Αδ
89 εἰν ἀν τὸ Μητιχείον δικαστήμον μέγα, τὸ δικαιοδικῆθσαν δικασταί (Append. prot.
p. 434). Αδ 90 καὶ κεφαλῆς διάδημα βαρβαρικὸν (αδ μίτρα) 92 μητροπάτωρ δ (Α 224).
τῆς μητρός πατῆρ 93 μητρός Ερινύες (λ 278). αἱ δια τὴν μητέρα εύκαμπτην(ν) ἐπίχοοι
γενόμενοι 96 μητροῖαι (Β 662). μητρός δδελφοῖ (non Herod. IV 80) 97 μη ὑπεριδῆς
(Ρε. LIV 1). μὴ καταφρονῆσης 1305 μῆχος (Ι 249). μηχανή 7 μιαφόνος· μεμι-
σμένος τοῖς φύσοις (Ε 844) μεμολυσμένος φοεν[ο]ις 10 Μιέάνθρος· ποταμός Αδ 14 μια-
ρός (Ω 420). μεμολυσμένος 21 μιγαζομένον (θ 271). μιαγομένονς 23 μιγδα (ω 77).
μιναρις, μεμιγμένως 24 μιγδαλος (Θ 437). διαμεμιγμέναι 27 μιγέσθιν (Β 475).
μιχθώσι 32 μιηνη (Δ 111). βάθεις μολύνει, ψυλῶσει Αδ 41 εἰδὼλω φίλος
66 *

μικύθινον· τὸ μικρόν· καὶ τῆπιον
μῖλαξ· ἥλικα. ἔνιοι δὲ μέλλαξ· καὶ παρ'
Ἐρμίππος ἐν Θεοῖς (Ιτ. X), ἀγνοήσας Ἀρ-
τεμίδωφος· ἵκει γάρ μῖλαξ ἔστιν. δηλοῖ
δὲ τὸ δημοτικὸν (637) [47—58]
μιλτοπάρχοις (B 637)· μιλτόπορφοις· τὰ
ἔκατεφθανεν τῆς ποιμνῆς καὶ περφας με-
μιλτωμένα ἔχουσιν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ φοι-
νικοπάρχειοι ἐλέγοντο
μίλτοις· εἶδος ἐρυθρὸν σινωπίδος
μιλτῶν· πλύνων
μιλτωργυλα (Amips. fr. III p. 707)· τόπος,
οὗ μίλτος ὄρδοσσεται
μιλτῶσαι· βάψαι
Μιλύτης· Ἀφροδίτης (ν. Μυλίταν)
μιμα(ι)κύλον (Aristoph. inc. VIII)· δι καρ-
πὸς τοῦ κυμάρου (q. v.). έστι δὲ φις μέσπι-
λον μικρόν, πυρρόν
Μιμαλλόνες (Callim. fr. CCCCII)· Βάχχαι.
† βοαί δρόμοι
μιμά (ι?) ἐσασα· χρεμετίσασα. φωνήσασα
(1378)
† μιμαρ· ἀναίδες [69]
μιμαρχον· κοιλία καὶ ἐντερα τοῦ λερού
μεθ' αἰματος σκεναδόμενα. μάλιστα δὲ καὶ
ἐπὶ λαγωνῶν αὐτὴ ἔχρωντο· οὐτὲ δὲ καὶ ἐπὶ
νός. δὲ Φερεκράτης παίζων (Ιτ. XV p. 310)
καὶ ἐπὶ ὄνου φροῖς
Μιμας· ὄφος † Αἰτιώλιας (Philol. XVI 529)
† μιμαστα· ἀγρια λάχανα (1337)
μιμανλεῖν· μιμεῖσθαι. ὑποκρίνεσθαι
† Μιμαλος (Call.)· ή νῦν Μῆλος (791) [75, 76]
μιμηλόν· ὅμοιον, ἐξουμοιον. παρὰ τὸ μιμή-
σασθαι
μιμιχμός· τοῦ Ἰππον φωνῇ (1367) [79]

COD. 46 μῖλαξ — μέλλα (cf. κέλλικας)
64 μιλύτης 66 cf. ημιμαλλόνες εἰ κλασθωνες
μιμαρχν — νίλος (72 L. μιμας· τά) 77 ἐξμοιον 80 | te ter 90 ἀριθμά (92 alygia?)

98 μινύκος 1403 ἀπ.χετο 4 μινυθεῖν

ΠΕΣ. 47 Μίλητος· δύο πόλεις Μίλητοι· η μὲν Κρήτης (B 617)· η δὲ Ασίας (B 868).
αῦταν· 48 μῖλια· τὰ εἴκετα χρυσάτα 49 μιλιγμασι· κολακεῖς· ἐδέσμασιν 50 μί-
λιον· δένδρον ὅμοιον ἀλάτη· φ' τοὺς νέους στεφανῶναν ἐν τοῖς πομπαῖς (cf. Σ 1236). η μέτρον
δδοῦ, σταδίων 51 οἱ δὲ η, ποδῶν δω' 51 μιλίσσοε (597). κεχαριομένα καὶ ηδέα λέγειν
(αδ μειλισσέμεν) 52 μιλισσόμενος (311)· παρακαλών 53 μίλιχα· προσηγῆ· ήδοστα
(589) 54 μιλιχη (Ο 741)· πραστήτη, προσηγή· 55 μιλιχη (Hesiod.)· λειτεία (601) 56 μι-
λιχοις· γλυκύοις, πραστικοῖς (M 267) 57 μιλιχιος· πρᾶσις, η πρᾶς· 58 μιλλός (novic.)
βραδύς (cf. ταχελής); χαῦνος 59 μιμαρχης· λαγοῦν χορδή (1389) 75 μιλιέρα (μιλεά Philon.
II p. 598, 33); η μιμητηκή τέχνη, καὶ η μιμησις 76 μιμηλάζειν (Philon. I p. 557, 13. 610, 11).
μιμεῖσθαι 79 μιμνάζειν (B 392)· μένειν. καὶ μιμνεῖς (Θ 78) 81 μιμηησιν (ξ 169)· ἀνά-
μηντων ποιησας 82 μιμηησκεται (54)· μιμησονεύεται 84 μιμνον (Ε 94)· ἔμενον 87 μιμη-
μηρα, καὶ τὰ μηρά οὐκος (cf. συκάμινα) 88 μιμαν (Cyprii ?)· προφάσεις (μιμαν) 89 μι-
μηρ· χόρδη (1369) 93 μηνιες· ἔχθρα 94 μινιση· υμένα. πέταλα (1226) 98 Μινυήδης
(Δ 721)· ποταμος Ηύδου 1400 μινυθει· ἐλαττούνται (P 392), μειοῦται (Υ 212)· 3 μινυ-
θάδιον (Α 352)· διλιγοχρόνιον 5 μινυθοῦσι δέ (P 738)· φθείρουσι δέ. ἀφανίζονται δέ
6 μινυνθοῦσι· φθείρουσιν 14 μινύσθι· ἀρωματικόν τι

μιμνάζετε· μίμνετε [81, 82]
μιμνήσκει· μνημονεύει [84]
† μιμορτοβια· ναῦς, η ἀνθρωποι βεβηκα-
σιν (1690)
μίν (Ζ 417)· αὐτόρ, αὐτήν (η 67), αὐτό (Α
237). τρία γένη δηλοῖ [87—89]
† μινδαλέοσας· δωδυμός, καὶ τὰ περι οὐ-
ράνια σύνταξις. Βαβυλώνιοι
μινδαξ (Amplid. fr. p. 311)· θυμίαμα ποιόν
μινθα· τὸ ηδύσμον (1414). καὶ τὸ ἀνθρω-
πεια κόπρος [93, 94]
Μινύας· οἱ Ὀρχομένου, καὶ Μάγνητες
μινυανθές (Nic. Th. 522)· πόλα δοσφαλτος.
καὶ τριφύλλον
μινυήσον· όλιγοθίον [98]
μινυθειν· ἐλαττοῦσθαι [1400]
μινυθοῦσιν· φθείρουσιν, ἐλαττοῦσι, μει-
οῦσιν, ἀφανίζουσιν
μινυνθα· ἐπ' ὀλίγον χρόνον, όλιγοχρόνιον·
μίνυ(ν)θα δὲ ἔχαστο δουρός (Α 539)
ἐπ' ὀλίγον δὲ ἀπέιχετο μάχης [3]
μινυνθαδια, η σελήνη. ἀπὸ τοῦ μινυθεί
[5, 6]
μινύνον (1414)· τὸ βλίτον λάχανον, η κινά-
βρα(ι)
† μινυρες· κλίναι, μάντεις (ν. πιέξ)
μινυρεται (Soph. OC. 671)· κλαίει, θρηνει,
δδύρεται
μινυριζει· όλιγη φωνῇ καὶ οἰκτρᾳ χρῆται.
η εὐφρώτως λέγει
μινυρομητη (Ar. Eccl. 880)· θρηνοῦσα.
καὶ δύοια
μινυρόν· μικρόν, ὀλίγον τῷ φωνῇ μινυρίζον
μινυροντα (Sept. Aesch. 123)· προφω-
νοῦσι, προλέγουσι [14]

50 οἱ δὲ ξ ὑπόδον δ̄ 59 μιλτοπάρχοις
(63 [μιμαρ· δ] ναῦδες ad 1366!) 70 μι-
μάρχονται (92 alygia?)
7 βλήτον — κινάβρα 10 οἰκταχαρήται
85 μιλητης χορδη (1389) 75 μιλιέρα (μιλεά Philon.
I p. 557, 13. 610, 11).
86 μιμηλάζειν (Philon. I p. 557, 13. 610, 11).
81 μιμηησιν (ξ 169)· ἀνά-
μηντων ποιησας 82 μιμηησκεται (54)· μιμησονεύεται 84 μιμνον (Ε 94)· ἔμενον 87 μιμη-
μηρα, καὶ τὰ μηρά οὐκος (cf. συκάμινα) 88 μιμαν (Cyprii ?)· προφάσεις (μιμαν) 89 μι-
μηρ· χόρδη (1369) 93 μηνιες· ἔχθρα 94 μινιση· υμένα. πέταλα (1226) 98 Μινυήδης
(Δ 721)· ποταμος Ηύδου 1400 μινυθει· ἐλαττούνται (P 392), μειοῦται (Υ 212)· 3 μινυ-
θάδιον (Α 352)· διλιγοχρόνιον 5 μινυθοῦσι δέ (P 738)· φθείρουσι δέ. ἀφανίζονται δέ
6 μινυνθοῦσι· φθείρουσιν 14 μινύσθι· ἀρωματικόν τι

μινυσθρίος (Cell.)· βραχύπυρος. ἀχρηστός.
ἀδύνατος. ὄλγοχρόνιος. ὀλγής ώρας ἄξιος
μινφά· εἶδος ἀμπέλου [17. 18]
Μινώταυρος· Πασιφάης υἱός
μιξαι· σπεῖαι. κεράσαι. συμβαλεῖν
μιξίαμβος· λοιδορος. μεμυγμένος λοιδορία.
· ποιηματοκόπος
μιξίες· κοιτη, συνονοία

μιξιόβραχαρος (Eur. Phoen. 138)· [αδ 23]
(οὐτε βάρβαρος, οὐδὲ Ἐλλην, ἀλλὰ ἀμφο-
τέρων μετέχων)

μιξιδίη· τρίδοδος (1445)

μιξιόδος· ὁδός, η εἰς ἔτεραν συμβάλλεται
μιξιοιφία· μίξις, πλησιασμός [27—29]

μιρράβωρ (Elei)· τὸ λυκόφως

μιρραλ (Elei)· πηλοῦσαι. οἱ αὐτοὶ

†μίρεα· λάχανος (1337. 1372)

†μίρκα· εὐανθῆς, ποικιλὴ ἀνθεσι

μιρρα· ἐπὶ τοῦ κακοπινοῦς, καὶ ḥυπαροῦ,
καὶ πονηροῦ

μιρρόν· ὅταν ἀκονυστάχῃ τις, λίγουσι Τα-
ρατίνοι [26]

†μίρτουλον· μύδος. μίασμα

†μιρύκεον· σχοῖνος (μυρικίνεον?) [39]

μίσασθαι (Plato)· μιτσάσθαι

†Μισατίς· Μίσης τῶν περὶ τὴν τμητέρα
τις, ἢν καὶ διμύνουσι

μισγάγκειαν (Δ 453)· τόπος κοῦλος, διον
συμμίγνυνται ὑδαταὶ πολλά [43. 44]

μισγούδ[ε]ι· δόουν ἀν δύοι μίγνυνται

μισγύόλας· θρύβυς

μισγούνδομος· οὐ πάντες νέρουσι γῆ [48]

μισητήν· τὴν καταφερῇ λέγουσιν μισήτην

(Cralin. fr. LXXXVIII)·

μισηται δὲ γυναικες δίλισθοις χρήσονται
τὸ δὲ ἀπλῶς μισητόν, τὸν ἀνίκανον, ἢ
ἀπληστον τῷ φροφῇ

μισητής· μίσει, στύγει

μισητός· μίσους ἄξιος. ἀπληστος

μισθαρηής· φ λατρεύων μισθοῦ. ἡ δ μι-
σθὸν ἀφαιρῶν, καὶ δτικαταλ(λ)άττων
μισθαρνία (Arist. Polit. I 7)· η ἐπὶ μισθῷ
γνομένη ἐργασία

μισθαρχίδης (ης Ar. Ach. 595)· δ ἐπὶ τῷ
ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων. ὀψινιάζοντο γάρ
καὶ οἱ ἀρχοτες, καὶ μισθὸν ἐλάμβανον
δημοσίουν

μισθός· τὸ ἐπαθλον τῶν κωμικῶν. καὶ τὸν
ἀμφορέα, η ἐμισθοι δὲ πίνετε ἵσαν

μισθοφορεῖν· τὸ ἐπὶ μισθῷ πράττειν τι
μισθοφόρος· μισθῷ ἐργαζόμενος

μισκαος· κῆπος

†μισκει· ἀρχεται (1526)

μισκελ(λ)ος· εὐτελῆς καὶ μίλας οίνος
[61. 62]

μιστούλαι· τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μι-
κρὰ διελεῖν κρία

μιστύλλειν· τὰ αὐτά

20 μιστυλλον (Δ 465 al.)· εἰς βραχέα κατέ-
τεμνον

‡μιστυνή· η φεύγης παρὰ Χαλδαίοις [67]

μίσυν (Theophr. I 6, 13)· τῶν μεταλλικῶν τι
μισυοι· οἱ ἔχοντες τὸ ἦμισυ λευκὸν τοῦ

σώματος, τὸ δὲ ἦμισυ μέλαν, οὓς ἔνιοι
μίσγους (misticii)

μισχη· πλήματα, τανίαι, μαλλοὶ οἱ τῶν
ἐρλων

μισχον (Theophr. I 3)· οὐτω λέγουσιν, φ
συνηρηται πρὸς τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς
καὶ τὸ φύλλων

μισχος· δ παρ τῷ φύλλῳ κόκκος [33]

μίτος· τάξις. αιρά. τόπος (v. γόνον)

μιτρα (Eur. Bacch. 833)· η χαλκῇ λεπίς.
διάδημα. σώγη. θώραξ. τανία

†μιτράγχουσα (Aristoph. p. 1078)· ὡς λε-
πίς χρυσάων (-ισων), η τῷ μετώπῃ φο-
ρεῖται

μιτρη· θώρακι [77]

COD. 15 βραχὺ ὑπνος 19 μινο| 30 μιργῶσαι· πηλοῖσαι 37 Μουρτίλον μύσος?
42 μισγάκιον 47 οὐ 49 μισητήν — μισηταὶ 52 ἀφέρων 54 μισθαρχία — ὄφι
(58 cf. μύσκος· κῆπος) (60 Varr. L. L. I 61) 63 |λλατι 65 βραχεῖα 68 μισυτῶν
β ι α

69 μισγουσ ἔνιοι 71. 72 cf. πίσμα. πάσμα 77 μιτρη

HES. 17 μιν ὕκα (Π 672)· αὐτὸν ταχίσις 18 Μίνως (N 451)· βασιλεύς Ad

23 δη εἰς τὸ μει 27 μιονεκτούμενον· ἐλαττούμενον 28 Μίνες· Κύπροις (1238)
29 μιραχύλοις· παιδίον. ψλοκοιστικῶς 36 μιονεῖται ἐλάττωσις (μει—) 39 μισαγ-
γία (Δ 453)· κοῖλος τόπος, εἰς δὲ πανταχόδεν τὰ κάτω φερόμενα ἀπὸ τῶν ὅρων ὑδάτων
μισεται 43 μιτρει (B 232). συνέψει 44 μισγέσκετο (σ 324). ἐμίγνυτο 48 μι-
σησεν (P 272). ἐψόνησεν 61 μισγύνης· μισγύνατο (Moer. 257) 62 μισόκαλος
(Philo p. 332 D). ὁ μισῶν τὸ ἀγάθον 63 Μιχαλας· ἐρμηνεία· ταπείνωσις, η ταπείνωμενος
73 μιτρηισον· ἐθρήνουν (μινυ—) 77 μιτρην (Δ 216). χαλκὴν λεπίδα

- Τιμιτρέον· ποικίλον (1433)
μιτρύλον· ἔσχατον. νήπιον. Λακεδαιμονίς
(1991) [81]
- μιχθῆνας (Soph. OT. 791). ἀπαντῆσαι.
συμμίξαι. διμιλῆσαι
- τιμιχτεῖ· ήσει [84, 85]
- τιμαάδας· τὰς ἀμελομένας αιγας
(μναῖα· οὐσία ή τόκον προσφέροντα μνᾶν
μιαν) cf. μαγάς
- μναῖανός· μοῦσαι. μηστῆρες
μναμονένθημεν· διεκλήθημεν
- μναμοθύρειν· τὸ διεπηρεῖν, η μεμηθεῖαι τινα
- μνάμων· λερομηνήμων. η μνήμονες, η τὰς
θυσίας ἀπομνημονεύοντες
- μνάριον· τὸ κάλλυντρον. Βοιωτοί. κόρημα
μναρόν (Cretin. fr. LXXIX). μαλακόν. ήδυν.
- θυμῆρες
- μνασίον (Cyprii). μέτρον τι διμέδυμον
μναστήρος· τῶν μηνῶν οὐτώ καλεῖται τις
μνάται· μηστεύει (Anacr. fr. LXVII). μέ-
- μηται
- μνείω· μνησθεῖ
- μνήμα (φ. 40). μημεῖον, μημόσουνον (o 126).
ἀνάθημα. τάφος
- μνημεῖα (Aescl. Sept. 49). τὰ οἰκαδε πεμ-
- πόμενα ὑπὸ τῶν ἐν πολέμῳ τετελευτήκ-
- των τοῖς οἰκείοις
- μνήμη· μνημόσουνον
- μνήμονες· ἀρχὴ γυναικῶν ἐπιτελουμένων
τῶν λερείων [1501]
- Μνημοσύνη· μνήμη (Θ 181). καὶ η θεός
μνημόνει· σκυθρωπάχει
- μνήμυκεν (X 491?). ὑποπτήσει. δυσχε-
- ραίνει [5]
- (μνημύοντες· ἀδημούντες) cf. ἀμ-
- μνησίκακον
- τιμησιχάρη· ἥδονή
- μνήστεια· γάμου δῶρα
- μνηστεύομενοι· ἀρραβωνιζόμενοι
- μνηστήν· η κατά μηστείαν γαμηθεῖσα. η ή
- έκ παρθενεῖας μείρασα νῆστις, ηγευν δει-
- ραρδός
- μνηστήρες· οι ἐπιβάλλοντες γῆμα τινα.
καὶ οἱ μεμημένοι
- μνηστεωρ· δι δοὺς τοῦ γάμου ἀρραβών
[13, 14]
- μνία (Numen. Alh. 295 C). τὰ βρύνα, καὶ τὸ
φύκος
- μνίει (Hippocr.)· ἐσθίει (1330)
- μνιόν (Euphorio). μαλακόν
- μνοία· οἰκετεία
- τιμούντες· οἱ μηροί
- μνοῦς· ἐριον ἀπαλώτατον, καὶ η πρώτη τῶν
ἀμυῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις. καὶ τὸ λεπτό-
- τατον πτερόν, κυρίως δὲ τῶν χηνῶν (Agi-
- stoph. fr. XVI p. 1054)
- μνοφά (Crete). δουλεία [22]
- μνοφταί· δούλοι (Crete)
- μνώμενος· μηστεύομενος. μεμημένος (Call.
Ap. 95) [ad 24]
- μνώσονται· μηστεύονται. καὶ τὰ ὄμοια
μνώσκει (Boeot.). μίσγεται. ἐρχεται
μογερᾶς (Eur. Tro. 783). ἀδήλιας, πονηρᾶς,
λυπηρᾶς, ἐπικόνου
- μογεύονται· μοχθούντας [29]
- μογίονται· μογούσι. πυρέσσονται. Δωρεῖς
τιμούσονται· πυρέσσονται. πονούνται (Aesch.
Prom. 275?)
- τιμογένοντες· πυρέσσοντες. πονούντες
- μόγος· πόνος. δχλησις. μόχθος, κακοπάθεια
- μογοστέροκος Ελλήθυτια (Π 187). η μο-
- γούσια καὶ πονούμενη περὶ τοὺς τοκετούς·
τουτέστιν λοχεύτρια
- μόδα· στρωματα (cf. ὁδή)
- μόδακες· οἱ ἀμά τρεφόμενοι τοῖς νιοῖς
δούλοι παῖδες [38, 39]
- μόδος (H 117 al.). πόλεμος, μάχη. πόρος.
(φραγάμα 1572) φόβος. στάσις (ad μύθος),
θόρυβος
- μοδούρας· τὰς λαβάς τῶν κωπῶν
μόδων· εἰδός τι σρχήσεως (cf. μόσων)

COD. Post 79] 73 μίττος 80 μιτρύλον 90 κνήμονες (?) καὶ μνήμονες, οἱ
91 κόρημα post ἡδύ; cf. ταρόν et σάρος 96 μνήμῃ· μιθῶ 1509 μνημονεύομενοι
15 cf. ἀμία 17, 18 = 18, 17 17 μνοῖον 18 ἰκετεία Post 17] 23 μνῆτοι 26 cf.
ἔσμονον et μίσκει Post 25] 30 μογείοντι (29 μογεύονται vel μογίονται) 34 μόγος, τόκος
37 ἀντρόι cf. μοῦσας 40 cf. Apoll. lex.

HES. 81 μιχθαλόδεσσ (Ω 753). ἀλίμενος 84 μειώσις· ἐλάττωσις· ἀκαδαρσία
85 μνάδα (π. 431). μηστεύεις 1501 μνᾶ· λίτραι δύο. ὁ δὲ ἄγιος Ἐπιφάνιος λίτρας μιᾶς
διμοίρου (l. διμοίρου) 5 μησάτο (a 29). ἀνεμηνόθη 18 μηστεωρι· βασιλεῖς φρονιμόφ
14 μηστρον (gl. nomica). δι τοῦ γάμου ἀρραβών 22 μητρεο (Greg. Naz. C. LXII 4). μέ-
μησο. Αδ 24 μηχανώμενος (μώμενος) 29 μογήσας (Hom.). κακοπαθῆσας (1719) 36 μό-
δυχηνο· διωτάλεον (1595, 2040) 38 μοεύων· φέγων 39 μωλωψ· τραῦμα. καὶ ἐ ίκ
πληγῆς αἰματώδης τόπος. η καὶ τὰ ἐξερχόμενα τῶν πληγῶν + υδάτων

μοθωνία· δλαζονέα [45]

μοιμυᾶν (Ατ. Lys. 126)· τὸ τὰ χεῖλη πρὸς ἀλλήλα προσάγειν

μοιμύλλειν (Hipponact. fr. 80)· θηλάζειν. ἐσθίειν, καὶ τὰ χεῖλη προσάπτειν ἀλλήλους

μοιος· σκυδρόπος (v. σμοιός) [49]

μοιρηγενής· ἀγαθὴ γεγονός μοίρα

μοιριό(σ)λογχος· οἱ τὰ κοινὰ διαιροῦντες

μοιρῆσαι· μερίσαι, ἡ διελεῖν (1653)

μοιρήσασθαι (Call. Dian. 36)· λαζεῖν. καὶ τὰ ὄμοια

μοιρολογχεῖν (Antiph.)· τὸ μερίδιον λαγχάνειν. τικὲς δὲ διαιρεῖσθαι [55]

μοιτοὶ ἀντιμοι (Sophro fr. 104)· παροιμία Σικελοῖς· ἡ γὰρ χάρις μοι τὸν οἰνόχοριν

μοιχάγρια (θ 332)· τὰ τῆς μοιχείας ἀγρεύματα· ὁ γὰρ ἀρρεῖς ἐπὶ μοιχείᾳ ἔγινούται

μοιχοῖς· πόροις

μοιχοτύπη· ἡ υπὸ μοιχῶν τυπτομένη

μοιχώνωσις· περιφρονεῖς, παρὰ Βλασφ

μόιχωνα· τὸ δέδυν. Ἐρυθραῖον

μολβῆς· στάθμοις τὰ ἐπταμνάον

τιμολγῶ· νέφος, παρὰ Βλασφ, ἡ δκόλουθος

μολγός· Ἀριστοφάνης. τάχα ἀν εἴη ἐκ πλήρους, μολγός. ὁ δὲ ἀμέλιγων τὰ χρήματα

μολγός· ἔνοις δὲ μολγούς ἀκούουσι τοὺς μοχθηρούς; ταῖς ἀμέλιγουσι τὰ κοινά, κλέψαντες εἶναι τὰ ἀμόλγός, ἀλλοι δὲ μολγόν τὸν βούσιον δακόν (Tarentini). τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν διαξῶν (Creles)

μολεῖν· ἔρχεσθαι, τρέχειν, ἔλθειν, δραμεῖν (μολῆσαι· ἐλθεῖν) 1653

Μολιονε (Α 708)· μαχηταίς. καὶ Μολιονίδαι· γυναικός τινος υἱοί (Pind. Ol. XI 35)

μολοβόθαρ· ὁ τοῦ Διὸς ἀστήρ, παρὰ Χαλδαῖοις (ββιον-ήλων)

μολοβρός (σ 26)· μολισκῶν ἐπὶ τὴν βοράν, τούτεστι παράσιτος, γαστρίμαργος, ἐπάτης,

καὶ ὁ ἐρχμένος φαγεῖν [αδ 68]

μολόβρια· τὰ τῶν δγρίων θηρίων τινὰ (τέκνα) οὗτα καλεῖται

μολόθουρος (Nic. Al. 147)· δεσφόδελος. ἡ

σπηλότη (λάθυρος?), καὶ ἡ ὀλόσχουνος μολορός (I. μολορός Cyprii) λυπηρός, ἀγδής (1593. 2044) [72]

μολούειν (lex Alt. ap. Poll. VII 146)· ἐγκόπτειν τὰς παραφυάδας

μολουρίς· αἰδοῖον. κολοβὴ λόγχη: ἡ μόλις οὐρῶν (μολούρης)

μολουρίδες. βατραχῖδες (Nic. Th. 416)· καὶ τῶν σταχύων τὰ γόνατα

μόλοφθος· ἔχρυφιας

μολούσος (Soph. OC. 26)· πορευομένη, ἡ πορευθεῖσα (Z 286)

μολπαί (Pind. Ol. VI 97)· ὕμνοι, φίδαι

μολπάν (Aesch. Ag. 105)· φίδην

μολπαστής· συμπλακτης. μολπάστρια δὲ συμπλακτρία

μολπή· φίδη. παιδεῖα. ὑμνος, φίσμα (α 152)

τιμολπίς· ἐλπίς

μολπός· φίδος, ύμρφδος, ποιητής

μόλσον· σελίνου καυλός, καὶ ἄνθος. οἱ δὲ τὴν ὑποφυάδα

τιμολπος· ὁ δῆμος. Λιολεῖς

μολτύους· τὰ κοκκύμηλα

μολύβδαιτα· καὶ τὸ εἶδος τῆς μεταλλικῆς. καὶ τὰ λεῖα

μολυβδαίνηγ (Ω 80)· μολυβίδι

μολυβδίς (Soph. fr. 752)· στάθμιόν τι ἐπτα-

μναῖον. οἱ δὲ μολβῖς (q. v.)

μολυβρόν· τὸ μολυβοειδές

μολύνειν (Theocr. V 87)· μιαίνει. ἀραφύρει.

πίμπλησι

μολυνίης· ἡ πυγή

μολυνόρ (μω—)· ρωθρόν. βραδήν. ἀνια-

ρόν. ἀηδές, ἀχάρι[σ]τον, λυπηρόν (1571.

2014)

μολυνυμός· ἀκαθαρσία, μίασμα. ἀμαρτία

δυσέκλυτος

μολυνχον· δυσταλέον (1536)

μολῶν· χωρῶν, ἐλθῶν

Μομβρός· ἡ Μορμώ. καὶ φόβητρον [98]

COD. 43 περιτε] 53 λαλεῖν 54 μοιραλαλεῖν 39 |πης, ἡ ἀπό 60 π^ερφονεῖς

μαραβλάσιω (εοπ. Μόχχων τῶσις) 62 ἐπταμηραῖον (ει. μολυβδίς) 63 πβλέσω 64 ει.

βουδόψι μολγός ει. μόργος 66 μολείονες — μολονίδες 70 |ούθοῦος 71 I. μον-

λορός 74 |ούρις 75 |ιδαι βατραχίδαι 80 μολπάστριε δὲ (82 ἐπτίς? Sed. ει.

δλπα) 83 δήμος Arcad. 76, 2 88 μολυβίδη 89 δὲ ἐπταμηραῖον (Greg. Naz. C. XVIII 7)

(93 δειπαλέον?)

HES. 45 μοικηθμοι· τῶν βοῶν αι φωται 49 μοιρηγεννίς (Γ 182)· ἐν ἀγαθῷ

μοίρα γεγεννημένον 55 μοίραις· μερίσι. φυλακαῖς 88 μομοκύκια· τῶν τραγῳδῶν τὰ προσωπεῖα (μορμολ—)

Μορμώ: ὁ ἡμεῖς Μορμώ φαμεν, τὸ φόβητρον τοῖς παιδίοις μομφή· μέμψις (2057). κατάγνωσις μύσιφις (Teleclid.). δύσκλεια. ἡ μόμφος (Eurip.)

μοραλκής· ἐξίχουσα. ἀνδρωθεστάτη μονάρχον· τυράννον μονάς· ἀριθμός ἢ ἕκ μοῖραι τῶν δέσων μονή· παραμονή [1606. 7]

μονίας· γῆπνων. τοὺς γὰρ μεθύοντας δευτέρους εἶναι φαμεν μύνιμον (Thuc. VIII 89)· στάσιμον, βέβαιον μονίμων (Plat. Legg. IV 706 C)· βεβαῖων, αἰτινιών, ἐπιμόνων, στασιμών

μονιμωτέρων· βεβαιοτέρων. παρὰ τὸ μένειν μονιός (Callim. D. 84)· ὃς ἀγριος ὁ μὴ τοῖς δάλλοις ανταγελαζόμενος. ἢ ὁ περὶ τράχηλον ὄφρος (monile?) [εἰδ 12]

μονούγληνος· μονόφθαλμος; μονοβάτας· κλέπτης μονοβάτης· ὄμοιως μονοδαμιονγοί <νομο—>· οἱ τὰς δίκαιας δικάζοντες [17. 18]

μονοχλωτός (Theophr. IX 18, 8). μονοχλοπά· μονόχλεα (Theophr.) [21–23] (μονοχλωπά) μονοχίτωνα μονοχριμάτον· μονοειδή. ἄπλοῦν μόνον· τὸ ἐν

†μονονομοιτῶν· εἰλάτων ἄρχοντας μονοξύλοις τὸ λάνοις (πλοῖοι? πανοῖ;) μονοκείρας (Menand. CCCLXX)· τοὺς μὴ ἀθροῦς, ἀλλὰ καθ' ἓνα πειρατεύοντας μονο(ψ)ρήγης· ἀπερηγημένος, ἀπεσταμένος μονοσίλλη· ὃ ἐν ταῖς ὑδαῖς λαμπρὸς δοσῆρος μονοσταλῆς· ὁ καταμόνας στελλόμενος (1739)

μονοστάλω· τῷ καταμόνας ἐλθόντε μονοστραβῆς ὄχος· ἡμίονος [34]

μονότονος [ad 35] μονότωνος (Cret.)· μονομάχος (cf. τόντα) μονότροπος (Eur. Andr. 231)· μόνος στραφεῖς

μόνονυα· τὰ λεπτὰ λέπαδα μονονύάλος· τὸν ἐπὶ τῇ καρδίᾳ τοῦ λεοντος· τος λαμπρὸν δασίρα φασί [39] μονόφαντος· μόνη ἐν φανερῷ, μόνη φανομένη

†μονοφθόρους· μονοφόρους. ὄνθους [42. 43] δ· †μανοψά· μονός. ἀτιμαγέλως (Phileol. XII 616)

μονφεῖ (cf. At. Pac. 1012)· μονοθρηνεῖ. Μονφδλα λέγεται, ὅτε εἰς μόνος τὴν φύην, οὐχ ὄμοιον ὁ χορός, ἀδει μόργα· μήρη τινά, καὶ μήρη τοῦ στρατοῦ, ἢ τάχημα. παρὰ γὰρ Λακεδαιμονίους οἱ πατριλοχοι (πρὶν λόχοι) μόρα αὐτὸς ὀνομασθέντες

20 μοργαίς (Aeol.)· γαστριμαργίας, καὶ ἀκρασίας (888. 1660) μόργιον· μέτερον γῆς, ὃ ἔστι πλέθρον. καὶ εἴδος δημέλου (μόργος [Aeol.]· ἀπληστος) 1660 μόργος· φραγμός, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς ἀμάξαις φράγμα, ἐν φ τὰ ἀγρά φέρουσι. καὶ σκύτινον τεῦχος· ἀλλοι τεῦχος βόειον (1564)

†μοργυίων· σπαργάνων 30 †μοργυλλεῖ· χρονονλκεῖ (280) †μοργύαται· παρθηται (μορέα· ἡ συκάμινος) 1696 [53] †μορθῆναι· πειραθῆναι. γενέσθαι μορίαι (At. Nubb. 1005)· ἀλαῖαι λεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς μορία· ἡμερίς (q. v.)

†μορθίες· μάντεις μοριεῖς· μερίται κοινωνοί μόριον· μέρος [60]

COD. 99 μορμώ 1601 μόμφεις 2 | λκές 13 μονόσλινος 14 μοροβαῖς 14 μονοδαβή 17 cf. μονότονος 19 | ὄντας 28 ἀδροῦς 29 ἀπο| his 30 τοῖς 36 μονοφαγή; LDindorf.) (48 μορτῆ? Morgen?) (50 μόργων· θερηγάρων?) 56 μερίς 58 μορίες

HES. 1606 μονήρη βίον· μοραγκόν βίον 7 μορητάριος· τὸ κέρας ἡραγδημένος Ad 12 ὁ δὲ ἄγις Κύνιλλος (III 191) ἐν τῇ ἱρηγείᾳ Όσμῃ τοῦ προφήτου (XIV 8), δύον λίγει σημαίνειν· τινὲς δὲ μήγε θηρίον κατὰ ἀπόνοιαν καταμόνας τερόμενον 17 μονογχωτοῖς (IV Regg. V 2)· οἱ τῶν πολεμίων κατάσκοποι. ἡ μάχιμοι, οὓς ἡμίς μονομάχοις (1635) 18 μονολογιστοί (recens) 21 μονοχέρατος η μονοχέρως (Ps. XXI 22)· θηρίον φοβερόν 22 μόνον οὐχί (Plat. Axioch. 508, 21)· ἀγέδον, ἴγνος. ἀπὸ κάτω. εὐθέως. οὐδὲματον 23 μόνον οὐ· ἀγέδον, ἴγνος 34 μονώτατος (Greg. Naz. Arc. I 32)· μόνος ὁν, υπάρχων Ad 35 μόνος σύν, υπάρχων (1634). μονομάχος (μονότωνος) 39 μονουνονχί· μονορογκή 42 μονοφορός (Greg. Naz. C. I 193)· μόνος βοσκόμενος, ἡ βόσκων μόνος 43 μονοχθῆρος· ἐπιμονος. πονήος (μοχθηρός) 53 μορῆσαι· μερίσαι. διελεῖν (1552). ἐλθεῖν (μολῆσαι) 60 μόριος· ἀπληστος (μόργος)

μορίων· μερισμῶν
μόρη· χαλεπή, ἐκπληκτική
μόρμους· φόβοι κενοί
μορμολυκεῖα (Αγ. Σc. XVIII p. 1001)· τὰ
τῶν τραγῳδῶν προσωπεῖα (1598)
(μορμολυκτική· φοβερά) 2043
μορμολύξασθαι· ἐκφοβῆσαι
μορμολύττει (Χεν. Symp. IV 27)· φοβε-
ρίζει
μορμολύττεται· φοβεῖται
μορμόνας (Χεν. Hell. IV 4, 17)· πλάνητας
δαίμονας
† μόρμορος· καὶ † μορμυραία· φόβος
(1910)
μορμύνει· δεινοποιεῖ (1673) [72]
μορμύρεις· ποὺν ἥχον ἀποτελεῖ, ταράσσει,
πλημμυρεῖ, δεινοποιεῖ (1671)
μορμυρίζει· ταράττει, ἥχει [75]
μορμύρων (Σ 403 Φ 325)· ταράσσων, ἀφρόνς
ἀποβάλλων, κυρίως δὲ λίγεται ἐπὶ ποταμοῦ
(μέγα) φεῦμα ἔχοντος (1912)
μορμύρος (Αγ. ΗΑ. VI 16, 3)· Ιχθύς θα-
λάσσιος
μορμύρωσθαι· ἐμβριωσθαι
μοργάμενος (Λεόκλ.)· μαχόμενος
μορόεντα (σ 297 Σ 183)· μετὰ πολλοῦ κα-
μάτου πεπονημένα
μόροις· † λώποι, κόποι, πόνοι, κλῆροι
μόροις· θανάτοι
μόρος· φόνος, θάνατος, φθόρος, πόνος, νό-
σος, μοίρα τοῦ βίου
† μοροπονοῦν· κακοπαθῶν
μόροττον· ἐκ φλοιοῦ πλέγμα τι, φ ἐτυ-
πτον δλῆλοις τοῖς Δημητρίοις
† μορσεκή· ἡ ἱδεκή (v. Μωρεῖς)
μόρσιμοις· ἀναγκαῖαι, εἰμαρμέναι, μεμο-
ρφασμέναι, ἡ ἑτοιμα εἰς θάνατον
μορτός (cf. Call. Σc. CCLXXI)· ἀνθρωπός.
Θητης, † μέλας, φαιός. [οἱ δὲ μορτόν
φασι
μορτάν· τὴν γυνομένην καταβολὴν ἀπὸ τῶν
καρπῶν
μορτοβάτην (—ιν?)· ἀνθρωποβάτην ταῦν
(1385)

[62] μορφάζειν· τείνειν
μορφή· ἴδει, εἶδος
μορφήεις· [ad 93]
μορφον (Ω 316 ορ. Αγ. ΗΑ. IX 22, 1)·
εἶδος ἀετοῦ. [καὶ ξανθός (ad 93?)
μορφωμα· μορφή [96]
Μορφός (Lycophr. 449)· ἡ Ἀφροδίτη
μορφωτιν (Theophr. CP. III 7, 4)· σχη-
ματισμόν, εἴκόνα
10 Τιμορφύνει· καλλωπίζει, κοσμεῖ (v. ἀμ—)
μοσπνεῦσαι· ὕνηλατῆσαι
μοσποί· θυνταί
μόσσαν (Χεν. Απ. V 4, 26)· πύργος
μοσ[ο]ύνειν (Λεόκλ.)· μασάσαι βραδέως
Μόσσυνες· ἐπάλξεις, πόργοις, καὶ ἔθνος
Σκυθικόν
Μοσσουνικά μαζονομεῖα (Aristoph. fr.
XVI p. 1123)· Ποντικά δ ἀδημος ἥχουεν·
οἱ [δὲ] γάρ Μοσσάγνουοι ἐν Πόντῳ εἰσι.
λέγει δὲ τοὺς ἔχοντος πίνακας
μοσσυνικοί· ἔχονται πίνακες μεγάλοι, ὥστε
ἐν αὐτοῖς καὶ ἀλφίται μάσσειν· ἐν τῷ
Πόντῳ δὲ εἰσιν
Μόσχυλον (Nic. Th. 472)· ὄρος Λήμνου
† μοσχαρονίτος· ὁ ἀπεχόμενος, καὶ χόρ-
τος ὁ[ι]ς ὥδη καρπὸν ἔχων
μοσχεύματα· τὰ πεφύτα (Sapient. IV 31)
μοσχεύσας· γεννήσας
μοσχία (Χεν. Απ. IV 5, 31)· ἀλαλὰ φυτά·
ἢ κρία μοσχαρίου (μόσχαια). ἡ κρομιών
τὸ σπέρμα
μοσχίδια (Αγ. Ach. 996)· μοσχεύματα
(μοσχηδόν Nic. Al. 357)· τὸ ἔγκυς, καὶ δνελ-
λιώσ
μοσχίδια·
μοσχίνας· οἱ σκιρτητικοί
μόσχοι· οἱ νέοι βλασποί
μοσχοις· (.... A 105)· τοῖς νεοφύτοις βλα-
στημασιν, ἀπαλοῖς κλαδίσκοις. Λύγα δέ εἰσι
τὰ ιματωδή φυτά
μοσχος· τένος λύγος, πτόρθος, καὶ ὁ ἀλαλὸς
βούς
μότα· τὰ πληροῦντα τὴν κοίλην τῶν τραυ-
μάτων φάκη [1719]

COD. 64 κατοί 65 |ύκεια 73 μορμύρη 73, 74 καταράσσει Phot. 276, 16
77 μορμύρος 85 δλῆλοις 88 cf. ἀμόρφωτον (ἀμορτόν) 89 γενομένη (cf. ἐπιμπτος,
μῶρτα) 1703 μηδασθαι 5 μοσυνοίκια, μεγούόμα 6 μοσύνοικοι 8 cf. μονσάνον
11 μόσχια 14 μοσχιναῖοι (οἱ μόσχοι· τεῖοι?) 16 λύγα φυτά post 1717 λιμα-
τεύδεια

HES. 62 μοριφόν (μορφόν)· σκοτεινόν, μέλον 72 μορμύρεσκεν (μ 238)· dve-
κύκα 75 μορμύροντα (Ε 699)· τὰ αὐτά Αδ 93 μωμητός 96 μορ[φων]έα· ἡ συ-
κάμινος (1064) 1719 μοτήσας (Β 690)· κακοπαθήσας

μοτοῖ (Cyprii)· [ad 20] ταράττει
†μοτρογένειον· σπανίφ πώγωνι (προ
ματαρού—)
μοττίας· φ στρίφουσι τὸν ἥντηρων τὸν
ἀξονα
μόττεις· οἱ ἐκλυτοὶ καὶ παρειμένοι
μοττωνῆσαι· τῇ πτέρυῃ τύφαι
μοτῶσαι· πληρῶσαι (v. ἀμοτον)
μοτ(ω)τοφαγία· θυσία τις ἐν Σαλαμίνι
τῇ Κύπρου τελούμενη [27]
μονίαι (Lacon.)· σκληρής, οἱ γενόμενοι ἐν
τοῖς κρίσιν
Μονκερίτρα (Lacon. Boeot.)· πόλις ἐν Αλ-
γύλτῳ, η Σάτις
μουκηροβαγάρ (Lacones)· καρυοκατάκτης
μουνήγει (Cyprii)· οὐγ(ᾶ)· μέμφεται τοῖς
χειλεσι
μουντηρία· σκαρδαμύττει
μουνάξ (θ 371)· καταμόρας [34]
μουνόκερα· τῷ μηκέτι ἔχον τὴν δλκήν, ὡς 20
Ἄρχιλοχος (fr. 181)
μυνομήτορε· ὃ τῶν ἀδελφῶν μόγι μῆτηρ
ὑλάρχη
μουνοπάλαι· οἱ μόγι πάλῃ νικῶτες [38]
μυνοσταλής· καταμόρας στελλόμενος
(1631) [40]
μουραινει (Cyprii)· παρακόπτει, μαντεια
..... (Λάκωνες)
μούροκορ· μυκός. οἱ αὐτοί
†μούρόταρ· πιλός (μουρτάρ· ἀπιος? schol. 30
Nic. Th. 512)

ώσν
†μούρτιβοι, μουστῆν δ μ
†μούρτιβοι· θυσίαι
μούσα· τέχνη. καὶ σοφοὺς καὶ μουσι-
κούς τοὺς τεχνίτας ἐλέγον
μούσαις· θεαῖς, τοῖς Μουσαῖς
μούσαξ· ὃ υπὸ τοῦ βοαιοῦ τεφόμενος [49]
μουσίδδει (Rhegini)· λαλεῖ. ὄμιλει
μουσικά· τερπνά, τὰ δι' αὐλῶν καὶ κιννύ- 40
ρας, καὶ τὰ ὄμοια

COD. Post 20] 25 20 μοτοῖ 24 ἐγκλυτοι (cf. μύτης, μωδύει) 28 μονίαι 29 μον-
κερίναι (v. Μυκ—) 30 μονρηκόβας 32 μουκτηρία 36. τῶν — μόνων 41 μο-
ραίνει, πκόπτει 42 μούρκος· μυχός 48 βαδιγον 50 μουσιαδεῖ 55 δίδοτας Post
59] 1742—45 59 τεχνίται (ματσωνες?) 67 μοχλ· 68 μοχοιεντος 71 μνάται
ιεται 76 δημίτων — αἴματος 79 = μύνδος 80 τῆς κόρης — πλατυνόμενον 81 | κτύ-
πος 82 πεπωρωμένος schol. Aesch. Prom. 366

HES Ad 20 τετράσκει 27 μοττώσῃ (Posseid VI 1). Ιάσεται δι' δηοντων (2037)
84 μόνωφ ρόμφ· καθαπαξ τόμφ καθ' ἐν (L. μούνφ· μόρφ M 411) 88 μούνος (B 212)-
μόνος 40 μούνον (I 335)· μόνον 49 μούσαι· ἐρωτικαὶ φίλαι. οἱ δὲ αἰνίγματα· καὶ
τέχνας 58 μουσόπωλος· ποιητής 78 μυδαλέας (Δ 64)· βιβρεγμένας Ad 84 σεση-
πημένος η 85 μύει (B 148)· πίπτει. κλίνεται

μουσικήν· πάσαν τέχνην, οἱ Ἀττικοί
μουσικός· φάλτης, τεχνίτης
μουσικτάς· δμοίως
μουσοκερατίδας· τοὺς τὰ μουσικὰ η με-
λικὰ μέλη ἀδοντας· ην δὲ ταῦτα θρησκόδη
μουσονυργός· δ αὐλητῆς
†μουόπαχανον· τὸ βλαστόν (1908) [58]
μουύσωνες· οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγειρῶν. καὶ
οἱ τεχνίται
μοχθεῖ· κακοπαθεῖ
μοχθηρά· κακή [ἐπίκονος. κακοδαιμων
μοχθηρά·
μοχθίσοντες (cf. Hom. Archil. fr. 136).
κακοπαθούντες
μοχθηρός· ἐπίκονος, πονηρός
μόχθος· πόνος, κακοπλάνεια
μοχλεύει (Eur. H. fr. 699)· κινεῖ
μοχλοί· κλειδάρα
μοχοί· ἐντός. Πάφιοι
μόψος· κηλίς η ἐν τοῖς λυατοῖς. Κύπριοι
τυόψων· μόψων
μυάτε (Agr. Lys. 126)· σκαρδαμύττετε
μύαγρος (Nic. Th. 490)· δ μυοθήρας [73]
μύγματα (Eur. Andr. 826)· καταβέματα
μυδαίνει (Lycoph. 1008)· στάζει. σήπει
μυδαλέον (Hesiod. opp. 554 Archil. fr. 182).
δίνγχον. διάβροχον. τὸ ἐπίδαικον καὶ κά-
θυγρον ὄμμα. ρωτερόν. δυταφόν
†μυδῆνης· γέροντος ἀδυναμία
μυδῆσαι· βραχῆγαι. παραγνήγαι. σαπῆγαι
μύδος (Ρωμηγλι)· ἀφρος (cf. ωδός)
μυδρίασις· πάθος τι περὶ τὴν κόρην τοῦ
σφραγίδου πλατυνομένην
μυδροκύπον· χαλκίσις
μύδρος (Call. D. 49 Aesch. fr. 300)· ὁ ἀρρυς
σιδηρος. καὶ κραταιός λίθος. τίθεται δὲ
καὶ ἐπὶ ἀναισθήτου. σιδηρος πεπυρ(αχ)τ-
μένος
μυδῶντες (Nic. Th. 308?)· διυγραίνοντες.
σηπόμενοι
μυδᾶς ει [ad 84] σεσημ(μ)ένοις; [85]

μυελός (X 501). τροφή, ἔδεσμα τὸ ἐντὸς τῶν δοτῶν (Y 482)
 μυελαυξεῖ τροφῆ τῇ τὸν μυελὸν τρεφούσῃ
 μύεις· δστρέουν (Aesch. fr. 32) τι εἶδος, καὶ οἱ κατοικίδιοι καὶ ἐνάλιοι, καὶ αἱ πεπυκνωμέναι ἐν ἡμῖν σάρκες
 μύεις (Hippocr.). Θηλάζει, λείζει, πιέζει
 θυμόν· ἀπόληκτος
 μύζοντος· μυκητοὶ οἱ μύζοντος (v. ἐπέμυζαν)
 μύζοντος· θηλάζοντον [93]
 μύησις· μυσταγωγία, μυστικὴ γνῶσις (1806)
 θυμθαρά· μῦθος
 μύθα· φωνή.
 μύθαρχοι· οἱ πηγεστῶτες τῶν στάσεων
 μυθιστάθαι· λέγειν [99, 1800]
 μυθητῆρες· στασιασταί [2, 3]
 μυθιτῆς (Anacreo). ὁ στασιώτης
 μυθολογῶν· ληρῶν, φλωρῶν
 μῦθος· λόγος κενός, φευδής, εἰκονίζων τὴν ἀλήθευσιν, στάσις. υπόσχεσις [6—12]
 μνία· χαλκῆ (Carm. popul. fr. 13). λέγεται παιδιά τις, ἢν (ἡ) οἱ παῖδες παιδίστες καταμύνουσιν, ἀποτείνοντες τὰς χεῖρας ἄχρι ἀν τινος ἐπλάβουσαν. καλεῖται δὲ καὶ τὸ πτηρόν οὐτῶς [14]
 μνίθα· παιδιά τις οὐτω καλούμενή ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος· καταμύνων γάρ τις τὸ ἐρωτώμενον ἀποφαίνεται σχεδιάσων, ἵνως ἀν ἐπιτύχη. ἐν (δὲ) ἀμαρτῶν ἀναβλέψη, πάλιν καταμύνει
 μνίθα· (Π 315). ὁ μῆς τῆς γειρός, τοῦ βραχίονος
 μνίθεις (cf. Π 325). μύεις. φλέβες. καὶ αἱ συνεπαραμέναι σάρκες (1810), καὶ πεπυκνωμέναι. ἡ βραχίονες
 μύκα (Aeol. προ μυκά). μύκησις (1822) [19, 20]
 μυκαρίς· νυκτερίς

μύκας· μυκήσις (1818)
 μυκάσθαι· ὄνοις καὶ καμῆλοις ὁμοίως βρύζεσθαι, καὶ βουσί
 Μυκερίνα· ἡ Μίμφις. Δίδυμος τὴν Σάδην. ταύτης γάρ λέγει Ἡμέδοτος (II 130) βασιλεύσαι Μυκερίνον (1729)
 μυκηθυμός· βοη βουσί [26]
 μύκηρος· ἀμυγδαλῆ (Ameriss). τινὲς δὲ μαλακῆ κάρα (Scleucus)
 10 μύκης (Nicand. Ath. 61 A). ἀμανίτης μύκης· μύκητος καὶ μύκου. δίλιτον μύκης· τοῦ ἔιφους (Herod III 46) ὁ κατὰ τὴν λαβῆν ὁ κρατητής καλούμενος. καὶ περὶ τὴν μύκην τοῦ λύχουν ἐφιστάμενος (Ατ. Vespr. 262 Callim. fr. XLVII). ἡ πῦλος. καὶ δερμάτων ὑπηρέσιον. καὶ τὸ δέρπειον μόριον (Archiloch. fr. 46, 185). καὶ ὁ ἐν ταῖς ἑλαῖαις ἐγγινόμενος ἥλος; (Theophr. IV 14, 3)
 20 μυκητάτη (μυκητοῦ). μωροτάτη [32]
 μυκός· ἄφωνος, φειτος, φειτος εἰποι μυσατέμενος.
 γλ Τμύκλα· μέ, καὶ οἱ μὲν τὸν κακοϊδὴ καὶ σκολίὸν (1858, 1951, 2004) ἀνθρωπον· οἱ δὲ τὸν ἀλασόνα
 μύκλαι (1836). αἱ ἐπὶ τῷ ὄγρῳ γραμματαὶ μέλαιναι, τοῖς τραχύλοις καὶ ποσὶν ἐγγινόμεναι (col. 541, 28)
 30 Τμυκληρόν· συνεχές. ἀχανές μύκλοι· αἱ περὶ τὰ σκέλη, καὶ (ἐν) ταῖς ποσὶ, καὶ (ἴπι) νιτίου τῶν ὄγρων μέλαιναι γραμματαὶ (1834). καὶ οἱ λάγνοι, καὶ ὁγενταὶ (2004)
 μύκον (Ε 749). ἴψφρησαν. ηνοίγησαν. ἐπετάσθησαν
 Μυκόνιον (Cratlin. fr. VI p. 175). οἱ Μυκόνιοι διεβέβαντο ἐπὶ γλυσχρότητι γλίσχρον οὖν λέγει

COD. 87 | πύξει 89 λίγκει 92 θηλύζουσιν 94 μυσταγωγὴ γνῶσις 95, 96 =
 96, 95 μύθαρ· μύσος 1801 μυθυτῆρες 3b ὡς φησὶ διογενειας Cyril. 13 μύτια
 χαλκῆ δέ, παιδιά — δχρι — ἀλλάβονται 15 μύτινδα 27 μῆλα 29 καὶ μύ 30 ἐκγενόμενος

HES. 93 μυγῆλα· σάρξ τις, ἐπαίρουσα τὴν γαστέρα (μύλη) 99 μυθήσασθαι
 (A 74). εἰπεῖν 1800 μυθήσομα (Hom.). εἰπομένι, ἢ εἰπομένι 2 μύηται· μυσταγωγεῖται.
 διδάσκεται 3 μυθήσασθαι· δηγησαθεῖς δηδάσαι 6 μύησις· μυσταγωγία. πειρα. μετοχή. γνῶσις μυστική (1794) 7 μυθίαμμας· φανυποι 8 μύφθει· σῆμαται (μυθᾶ· φθείρεις.) 9 μύθων ἡρ τειρα (I 443). ἀ δεῖ λέγειν υποδεικνύτα 10 μύιας· αἱ συνεπαραμέναι σάρκες, (μύεις) καὶ διεφθαρμέναι (μύλας, moliera) 11 μύια· καὶ δόδυνσαι (Τ 25). μύλαι, καταδύνσαι 12 μύια· κοινά. (Ι. κυνάμια) μύαδη 14 μυιάων (B 469). μύιῶν 19 Μυκαλή (B 869). ὄρος Καρίας 20 Μυκαλησός (B 498). πόλις Βοιωτίας 26 Μυκῆναι (B 569). πόλις ἐν Αργείᾳ, ἡ Εβασιλεύσειν Ἀγαμέμνων 32 μυκῆσαθαι· τοῖς βουσίν δμοίως βοησαι

†μῦκος· μισθός (1929. 1952)
 μυκτήρ· τῆς φυνός τὸ τρῆμα
 μυκτηρίζει· χλευάζει, καταγελᾷ. ἀπὸ τοῦ
 μύζειν τοῖς μυκτήρσι
Μυκώ· Καρίας ..., ἀπὸ τοῦ μυκᾶσθαι
 οὐτῶς ἔφηται
μυκόν· ήγήσας
 †μύκων· σφρός. θημών
 μύλαι· οἱ ἐπιγοναῖτες, οἱ σιαγόνες
 μύλακες (M 161). λίθοι μυλάδεις
 μυλακρίδες (Plat. com. p. 611 Arist. fr.
 XXV p. 1183)· αἱ μυλακίαι, τὰ διστίφια. η̄
 ὅροι. ἀλεπρίδες. η̄ τὸ ἀχρὸν τῆς μύλης [48]
 [ad 49] μυλακρὶς· η̄ μαλακὴ σίλφηρ γίνε-
 ται δὲ τῇ χρονῇ ἑλλενικός, ἀπὸ τῶν μύλων
 καὶ τῶν ἀλεύσων. ἵνωι δὲ τάς τροχελαδ(λ)-
 δας ἐν τοῖς ἀλεύσοις εὑρίσκεσθαι φασι. η̄
 ἀκρὶς οιτοφάγος

Μυλάντειοι Θεοί· ἐπιμύλιοι

Μύλας· εἰς τῶν Τελχίων, δις τὰ ἐν Καμείρῳ 20
 λερά Μυλαρτείων ἰδρυσατο

μυλάσσασθαι· τὸ σῶμα η̄ τὴν κεφαλὴν
 σμύξασθαι. Κύπριοι
 μύλη· ἐπιγοναῖς, τὸ δαστέον ἐπὶ τῷ (γόνα-
 τι), καὶ ἀργυρίον τάλαντον (Clesias), καὶ
 οὐτωτοί λίγεται καὶ διάτοις τῆς μύλης λίθος·
 τὸ δὲ ἀπὸ ὅντος

μυληφάτου (β 355)· μυλοκάλαστου, ἀληλε-
 σμένου, ὑπὲ μύλου ἡφανισμένου. δύεν καὶ
 τὰ φράγματα ὅδυνηφατα (E 401), ἀφ-
 νεῖς τὰς ὁδύνας ποιοῦντα

Μύλιτταν (Περιοd. I 131). τὴν Οὐρανίαν
 Λασσόνιοι (1364)

μύλλεις (Theocr. IV 58)· πλησιάζει
 †μύλλη· λεῖα (1860)

Μυλλάν· καπύλιον, ακολιόν (1833), κυλλόν.
 στρεβλόν, καὶ εἶδος ἵχθυς μύλλος (Ari-
 stoph. p. 1123), καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκου-
 ὄντων καὶ κοφότητα προσποιουμένου. ἔστι
 δὲ καὶ κωφωδιώτι ποιητῆς οὕτω καλούμενος 40
 (Cratin. fr. V p. 70) [59. 60]

COD. 39 cf. 1929 40 τρίμυμα 42 μυκώκαρι-
 δαι — ἀλετρεῖς 49 τριξαλίδαις 50 ἐπιμύλισιν 43 μυκῶν 47 μυλακρί-
 δαι — 53 τῷ ἐπὶ τῷ 55 μιλῆταιν 58 μύλλον (cf. Κόρυθος Λύκος) καμφρω-
 θριδάκνων 67 cf. μιμαρ (69 μυκός μιδός μύτος μυττός μύδηκος μυρικάς
 βρυγκός) 70 περιφγών 71 ἐνθεος 73 ὑποδιψι (Μυορέων?) 76 ἥντες — [φ] 81 μυδ-
 φωνον (η̄ — ἀκόνιτον?) 87 μυρεῖν — ἀλμυρήειν τῶν

HES. 48 μύλ[α]ροι· γόρμφοις ὀδότες Ad 49 [μυλαβρίδες] 59 μύλιοι·
 μύλων 60 μυνεῖ· λεῖα (1857) 62 μυλοειδές (H 270 par.) στρογγύλον, τραχύ 65 μυ-
 λώτατον (Εὐρ. Rhēs. 498)· προσηνές (ν. κρότημα) Ad 70 η̄ συλλήσσεις 74 μυντιζόμε-
 νος (μυντί—)· μυστάζων. παρακαμμύσων 75 μυξεῖα (Greg. Naz. Epist. VII p. 771 A)· οἱ
 τῶν μυσθν χηραμοί 78 μυούμενος· τελούμενος Ad 87 [υδωρ.] — καὶ δλιμυρηγέντει,
 πρὸς τῇ θαλάσσην ἔχόντων

(Μύλλος· οὐτος ἐπὶ μωρίᾳ ἐκφυμφεῖτο) cf.

Λύλιος
 ?μύλιον· ξύλινόν τι ἐργαλεῖον, καὶ σκεῦος [62]

Μυλόεις· ποταμὸς Ἀρκαδίας (Μυλάσω)

μύλος· σάρξ, ἦν αἱ κυοφρούσσαι διτ' ἐμ-
 βρώντων φέρουσιν (1793. 1810) [63]

μύμα· θριδάκων τρίμητος, καὶ ὑπόχυντα τι

μύμαρ (Αεολ.)· αἴσχος. φόθος. ψύγος (2048)

μυμαρίζει· γελοιάζει

μυραρός· σιωπηλός

μύν δὲ δλεύσας· περιφρυγόν [ad 70]

Μύνδος· ἀδφωρος (Sophr. fr. 691). καὶ πόλεις

Ἄστας. η̄ ἴνεος

μύνησι (φ 111)· προφάσειν, ἐπεγκειμένου

τοῦ ὑ, ἀπὸ τοῦ μύειν τὰ ὄμματα τοὺς προ-

φασιδίουν· εἶναι γάρ μύσην διὰ τοῦ

μύειν. ἐξ οὐ καὶ ἀμύσονες οἱ ἀμερποι

μυν(ν)ακωθεῖς· †Μυορέων τῶν σκυτοτό-

μον· ἀφ' οὐ καὶ τὸ ὑποδήσασθαι [74. 75]

μύξα· η̄ ἐν τοῖς μυκτήρσι, καὶ η̄ κόρυξα.

καὶ αἱ ἴνες, καὶ οἱ μυκτήρες αὐτοὶ (Agi-
 stoph. fr. CCXV). καὶ οἱ φύσθωνες

(Μυζάρια· εἰσὶ δὲ ταῖα εἰδῆ, ὡς σύκα βι-

ρυθμοσκέματα) cf. 2011

μυοδρέπανον· εἶδος λίθου εὐτελοῦς [78]

μυόσσωτον· πόα, ἐμφερῆς μυδὲς ὠσὲ

μυούμενος· τελούμενος, μυσταγωγούμενος

μυοφρόνον (Theophr. VI 2, 9)· πόα. η̄ καὶ

δρόντον

μυόχοδος (Menand. fr. VIII p. 199)· οὐδετέος

άξιος (1950)

†μυρερδεῖ· θρηγφδεῖ

μύραινα (Com. an. CCXIX)· ἐπὶ τοῦ κακοῦ

ἐλέγετο, ὡς ἔχιδνα

μύραινος (Arist. IIIA. 9, 4)· η̄ μύραινα,

άρσενικάς. ἀλλοὶ δὲ μύρον (q.v., σμύρος)

αὐτὸν καλούσιν. ἔστι δὲ καὶ ἀρρην

μύρυμα· φῆγμα

μύρειν· φεῖν. [ad 87] κλαίειν, θρηνεῖν. η̄χειν.

[ad 87]

μυρεψός (*Critias*)· δ τὰ μύρα καὶ τὰ θυμάματα σκευάζων·
μυρήεν· λυπόστ., θρηνώδες
μυρία (*A. 2*)· πολλά
μυριάκις (*Ar. Nub.* 738)· μυριοντάκις
Μυρίκαι· χρόλον λερὸν Ἀφροδίτης ἐν Κύπρῳ
μυρικᾶς· ἀφρος (*1869*), ἐν λαυτῷ έχων δι-
μέλλει πράττειν
μυρίκη· εἶδος δέρδρου, δινομάσθὲν διὸ τοῦ
μύρεοθαί τὴν εἰς αὐτὸν μεταβαλοῦσαν κατὰ
τοὺς μύδους, τὴν Κινύρου θυγατέρα
μυρίκην· δυσώθης [96]
Μυρίνα· ἥρως, παρὰ Ἰλεῖνη [98]
Μυρίνη [*Diphil. p. 381*]· οἱ μὲν μυρίστην
καλούσιν. οἱ δὲ πότον ἴσκενασμένον. οἱ δὲ
πότιν φασὶν ἦ ἐπεχείτο μύρον *cf. 1916*
μυρίον (*S. 28*)· πολὺ τῷ πλήθε
μυρίος· δι καθόλου μὴ δυνάμενος λαλεῖν.
Συρακούσιοι. ἑνέος· ἄφωνος (*1869*)
Τμυρημεαί· νύσσαι (*1828*, νυρεῖ, νυρῶν)
μυρημηδόνες· οἱ μύρητης ὑπὸ Δωρίδεων
μυρημηδῶν· ἔνυοικά τῶν μυρημηνῶν
μυρημηκας· ἔξω τοῦ ἡσίου καὶ οἱ πυκτικοὶ¹
ἴμαντες, καὶ τῶν θαλασσῶν πετρῶν εἶδος
(*Ierod. VII 183*). καὶ ἡσίων ὑπόπτερα, ὡς
κύνες τὸ μέγεθος (*Ierod. III 102*)
μυρημηκιά· τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ διδασκα-
λείον καὶ συμφοιτήσεως, ἢν δὲ καὶ λόγος,
ὡς δι πτύσας εἰς μυρημηκάν οἰδεῖ τὰ γειλῆ,
ὧς δι λεινολόχος
Μύρημηκος ἀτραπούς (*Ar. Thesm. 100*).
Ἄθηνησιν ἐν Σκαρπινιδῶν ἐστι Μύρημηκος
ἀτραπός, διὸ ἥρως Μύρημηκος ὄνομαζο-
μένην
Μυρημήκων δόσι· Ἄθηνησι τόπος, καὶ αἱ
μονόχωροι τριβοι. διὸ τῆς τοῦ ἡσίου διοιδ-
ητοῖς κατὰ τὴν ὅδον γινομένον
Τμυρημηκιών· δῆλος· έχων ἐν ταῖς πτέρ-
ναις, ἀλλὰ δέ εστι τὰ ἴσταθμητα, καὶ τὰ
οἰδήματα, τὰ περὶ τὸ στόμα γινόμενα (*Le-
vit. XXII 22?*)

COD. 92 μυρίηαι 94 ἱλούσσαι 97 μυρίνα ἥρωες — ἀλιεῦσι (*v. κάρθημοι*)
99 μυροσὸν 1902 3] post 1907 4 π. πυτικοῦ — κύνας 8 μυρημηκίον — ἀδήματα —
σῶμα 14 μύρος (*cf. μύραιρα εἰ ομύρος*) δέρρειν μύραιρα 15 κατακεμένης 16 μυρ-
οῖνην κι — ἐπέχει τὸ 22 ἤρητη 24 μυροήν 26 μυροτὸς ἡ μυρίη — σχῆμα 27 μα-
ρωνιτα 29 *Cyr. Brem.* 30 ὑπὸ μῆκης 32 πίνοντες? (*Eustath. 1507, 2. 1828, 11 μυστάλμης*)

HES. 96 μυρικίνηφ (*Z 39*)· διὸ μυρίκης. ἀγριον δέρδρον 98 μυρίη· μυραῖν. δ
δὲ καρπὸς αὐτῆς μύρτορ (*μυροτηνη*) 1911 μυρομένη (*Z 373*)· δόδυσσαιένη 12 μυρού-
σσων (*Hom.*): ταράσσων. τάσσεται δὲ ἐπὶ ποταμῶν ἔχοντων ὕδηματα (*1676*) 16 μυρη-
μηνη (*Diphil. com. fr. I 10 p. 381*)· ἔνιοι μὲν μυροίνην καλούσιν· οἱ δὲ πότον ἴσκενασμένον· οἱ
δὲ πότιν, ὥ ἐπεχείτο μύρον (*cf. μυρίνην*) 19 Μύρησινος καὶ Μύροιον (*B 616*)· πόλεις *Ad*
30 τὴν μιάναι (*1935*) 31 μύσσαν (*Ω 637*)· ἐκλεισθησαν 33 μυσσάσει· μιάνει (*σιάνει*)

μύρμοι (*Lycoph. 176. 890*)· μύρητης
μύρμος· φόδος (*1664*) [1911. 12]
μύροντο· ἐμβέχοντο
μύρος· ἰχθύς ποιός. καὶ ἡ μύραιρα ἀρρε-
νικῶς

μυροτηνης κλάδος (*Eur. Alc. 759*), ἡ δά-
φνης· παρὰ πότον μυρρίνης (χλωνα) ἢν
σύνηθες διδόναι τοῖς κατακεμένοις ἐκ δια-
δοχῆς ὑπὲρ τοῦ φοι, ἀντὶ τοῦ βαρβίτου [16]

μυρρινος· ἐπειδὴ μύρρινον στέφανον πε-
ριετίθεντο (οἱ ἀρχοτες), καὶ αὐτὴν τὴν
μυρρίνην δρεσεικός; μύρρινον ἐλεγεν
(*Theophr. I 5*)

μυρρινῶν· διηλοὶ ἐπὶ τὰ αρχῆν παρα-
σκευασμένον. οὐτως δέ, εἰσιν, ἐσχημα-
τίσθη διὰ τὸ τοὺς ἀρχοντας ταῖς μυρρίναις
στέφεσθαι [19]

μύρρος (poeta ap. EM. 595, 33)· κόρινος
ἄτε ἔχων, ὃς καὶ ἀρρειχος
μύρτα (*Ar. Av. 62 Plat. Epist. XIII*)· καρ-
πὸς μυρσίνης

μυρταλίς· ἡ δυνυμφρίη, ὡς Λάκωνες
μυρτάνη (*Nic. Al. 88*); εἶδος ἐλαῖας
μυρτία, μυρσίνη, καὶ μυρτίς
μυρτίλωφ· δῶσσον τι
μύρτος· ἡ μυρρίνη (*Scol. fr. 9 p. 1019*).
καὶ τὸ γυρακεῖον αἰδοῖον· οἱ δὲ τὸ σχίσμα
τῆς γυρακέως (*Ar. Lys. 1004*)

30 Μυρωνεια· κρήην ἐν τῇ Ἀττικῇ
τμυρρῶν· νύσσαι (*1901*)
μυσά· μιαρά, μεμισμένα, μυσαρά (*1838*)
μυσάσ· καμμύσαι. ἡ τὸ ὑπ' ἀνάγκης
Ἀττικοι [ad 30] [31]
μυσάλμαι (*Ar. Byz.?*)· πολὺ πεινῶντες καὶ
ἐσθιοτες

μύσας (*Ar. Vesp. 988*)· καμμύσας
μυσαράν· ὑπαράτ, ἀκάθαρτον [35]
μυσάττεται· δυσχεραίνει

40 μυσαττόμενος· σιανόμενος. βθελυττόμε-
νος. ἀποτρεπόμενος

- μυσαχνή (Archiloch. fr. 18½). μυσητή. διάθραστος
μυσαχνόν· μεμολυσμένον. καὶ τὰ ὄμοια
μυσαχνόν· μυσαφόν, μυσαχθές (Nic. Th.
361) [41] μύση· μάσματα. (ἡ)υπάσματα [43]
μυσημίεκτον (semito vulgaris). τοῦ ἡμίεκτον τὸ ἡμισυ. οὐ καλάς δὲ νομισμάτιον
μυσικόν
μυσικάν· ἀγαπεῖν, ἢ συνουσιάζοντα πνευστιάν. οἱ δὲ εὐτροφιάν
μυσικαρφί· Κρατίνος ἐν Ὁδαις (fr. XII).
οἱ μὲν ἀνέγωσαν ώς ἀκοντίτι, καὶ φασιν,
ὅτι τὸ μεμυκότως καὶ ἔηρῶς ποιεῖν (γελᾶν)
ούντα λέγουσιν· ἡ ώς ὑπομαρσέμον τινός
οὐτῷ κατὰ μηδὲν ἀφ' ἁντοῦ γλαφυρὸν
σκώπτοντος, ἀλλ' ἐπιγελάντος τὰ ἀγόδες·
δρομα γάρ ἔτι Μυσικαρφός, οὐ μημονεύει
καὶ Ἀπολλοφάγης ὁ Κωμικός. ώς τινες δὲ
τὸν τ' ἀρχμάχον (1963)
† μυσική· δικαϊκίδιος πυλών
μυσικών· σιλλαΐτων
Μυσικών Ὄλυμπιων (Call. Dion. 117?).
ἐπει πλείους εἰοίν Ὄλυμποι Μακεδονίας καὶ
Θετταλίας· εἴτοι δὲ δικαίεσσαρας ἡριθμησαν [50]
μύσκαλοι· σκολοι (1833). καὶ οἱ πυθμένες
τῶν ἔηρῶν αὐχών
† μύσκος· μίσμα. κῆδος (1839. 1458)
μύς λευκός (Philem. fr. ΣΧΙΙΙ p. 45). ἐπὶ 30 τῶν θηλυδωμάν .. κατωφερῶν
Μυσοί· ἕθρος βαθμαρικόν
μύσον· τὴν ὁξύην· Μυσοί
μύσος· μίσμα. βδελυμός. ἀποστροφή
† μυσκαλοίματα· τὰ κατάλοιπα τῶν ἀλουμένων
† μύσπαν· μύξαν. οἱ δὲ τὸ μυδὸν τρόπον
διαστρέψθαι
† μυσπίκην· μυχοσιμόν. μύσαγμα
μύς πίττης γεύεται (Derm. 1215, 10). πορφυρία ἐπὶ τῶν γεωστοῦ πραττότων κακῶς.
τινὲς δέ, ώς Μύς ἐν Πίσῃ
μυσοκολεῖ (Ἄτ. Βερ. 140). ώς μύς περιπολεῖ
† μύσπαλα (*muscipula*). μύσγρα, παγίς (1969) [63]
- μυσσωτεύματα· δρτύματα (1727. 2000)
μυσσο(στ)ότεριβον· διετριβανον
μύστα (Dor. Αεολ.). μυστηρίων μεταλαβών
μυσταγωγεῖ· μυστήριον ἀγει
μυσταγωγός (Menand. p. 238). λερεὺς δ τοὺς
μύστας ἀγων
† μυσταπάγη· παγίς μυσῶν (1962. 1982)
μύσταξ· αἱ ἐπὶ τῷ ἀντι κείλει τρίχες
μύστας· μυστήματα εἰδότας
μυστέα· πασιά διεπιτελουμένη + καταλύντα τοὺς ἐράρχοντας
† Μυστάδης· εἶδος τι, καὶ φατριὰ μάντεων
μυστῆς· τελούμενος. σιωπηλός. τὰ μυστῆς
μαθὼν. μεμυημένος
† μυστικόν· λεπτόν, ἡ λεπτόν
μυστικάσθαι (Ἄτ. Ερρ. 827). τὸ ἔρφοφῆσαι τὸ ξωμάν τοῖς φωμίοις
μυστίλη (Pheret. fr. I 5 p. 299). δοκίλος
φωμός. φιχίον. δράξις χειρός
20 † μυστικός· ὑπηρακός (cf. νύστυχον) [79]
† μυστική· ἀμά τῷ σκότει
μυστής· μεμυμένη (ν. ἀφ' οὐ γε μύστις)
μυσφόνον· παγίς (1962)
† μυσχαῖ· αἱ μυχαὶ¹
† μυσχῆς· μύλος
† μυσσωτά· γέλοια
† μυσχῆς· εὐρός. ώς Ἀμφίλοχος (Archil.
fr. 185)
μύστην· τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖον μύριον
? μυσσοτόν· πάθος περὶ τὴν ὄψιν (Πίρρος.
III p. 46, 1?)
† μυτικίζειν· κολάζειν (κολεάζειν?)
μύτης· ἰχθύς θηλεία, ἥτις ἀνει ἀρρενος οὐ
νέμεται (Πίρροςτηλις). καὶ δὲ[ν]τείος (1999).
καὶ δηλαδών. καὶ δ πρός τὰ ἀφροδίσια
ἐκλευμέτος (1724)
μύτιλον (Lacon. 1480). ἐσχατον· ἀφ' οὐ
καὶ τὸν τεττατον. το δὲ καὶ τὸ ἀποδιαιτον καὶ δ νήπιος καὶ δ νέος
40 μυττάζειν (Πίρροντηλ. fr. 15). μεγάλου μυττακες· μυκαί. Σικελο. Ιώνες (Λάκ—)
πώγωρα
μυττάξασα· στεράξασα
μυττηξ· δόρις ποιός
μυττικάζειν· στένειν

COD. 44. 45 = 45. 44. 44 μύσειαν — πνευστεάν 46 οὐτω καὶ μηδὲν — τε
δηδῶς 49 Ὄλυμποι 51 μύσκελος· σιραβύπονς Cyril. 55 δέινην 57 μύσπα· λού-
ματα 60 πίση 64 μυσσοτεύματα (reclius μυσῶν) — 70 cf. μύσταξ, μέταξ, μύτραξ,
βύσταξ) 71 μύσται 76 post 72 μυστείλασθαι, 77 post 73 μυστείλη 90 μύτης
91 μυτιλλόν 93 μύκαι 96 μυτηκάζειν

HES. 41 μύσειεν (δ 290). ἐκπορθηθείη 43 Μύσης (B 562). κώμη Άργειας (Μά-
σης) 80 μυσκελένδρα· δημειές μυόχοδα (1882; Moer. 264) 63 μύσεις· κάρφεται
(1946) 79 μυστείλεις· τέμνει (μιστύλεις)

†μυττιλανός· ἀπόληκτος

μυττίς (Arist. H.A. IV p. 83, 15)· τὸ μέλαν
τῆς σηρίας, ὅπερ ἐν τῷ στόματι ἔχουσα
ἔχοντας, ἀλλά τοῦ στόματος ἔχουσα
μυττός· ἐννεός (1869). καὶ τὸ γυναικεῖον
(cf. βύττος)

μυττωτεύομεν (Αγ. Βερ. 63)· συγκόφουμεν.
ἀπὸ δὲ τοῦ μυττωτοῦ μετεργάτεται. κυ-
ρίως δὲ λέγεται τὸ διά σκορδῶν τρίγμα
τι, ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντιθέμενον

μυττωτόν (Ατ. Ερρ. 771 Ηίροστ. p. 1056 Ε)·
ὑπότρηψα τὸ διά σκορδῶν [2002]

μυχθισμός (cf. Eur. Rhes. 789)· στεραγμός
μυχλός· σπολιός (1833). ὁχετής, λάγης,
μοιχός, ἄκρατής. Φωκεῖς δὲ καὶ ὄνους τοὺς
ἐπὶ ὁχείαν πεπομένους (1836) [5. 6]

μυχμός· ἰδίωμα ἥχου
μυχοῖς· αἱ καταδίσεις, οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπό-
κρυψοι τόποι. λιμένες. κοιλότητες. ἐσχάτα.
καὶ τὰ ποιῆματα. η̄ τὰ ἐπώτερα μέρη

μυχοῖσιν· ἐνδότατοις. ἀποκρύψοις

μύστη· καμμύσ

μυττεῖα· ψύριστικὸς λόγος [ad 11] [12]
(μυττεῖς cf. 816)

(μυττεῖς cf. 817)

μυάσπη· ḥάμινος

μυττωλαί· τρωγλαί

μυττικόμενος· ἀκροῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς
προπέρων

μυττώς· εἰδός τις κυττώρος (*soriculata*)
μύστη (Collim. fr. XLVI)· μυιά τις, ἐρεθί-

ζοντα τὰς βοῦς καὶ πᾶν ἵππον ἱλανύνοντα·
οἰστρος μόρον βοῦν (άδε 2079)

μῶδι (Ατ. Lys. 1297)· ὠδὴ ποιά [19—21]

μωδίξ (Lacon.)· φλέψ. φλυκτίς (Σ 1298)

†μωδεῖται· λαλεῖ. ἔδει (*μωδίδει*)

†μωδίον· εἰδός τις σπυρίδος [25—26]

μωκάται· χλευάζει
μωκός· μωρός. χλευαστής, σκώπης
μωκωμένης· χλευασμένης. καὶ τὰ ὄμοια
μωλαξ· εἶδος οὐνου. οἱ δὲ τὸ ἐν τοῖς δρ-
κοῖς σπενδόμενον, ἀπὸ τοῦ μώλου, ὡς
τινες· Λυδοὶ τὸν οὐνον

μ. λει· μάχεται. καὶ ἀντιμολία δίκη, εἰς
η̄ οἱ ἀντιδίκοις παραγίνονται

μωλίστεται· μαχίσεται. πικαράθηπεται
10 Μωλύχιον· ἐνθά Λυκούργος τὸν Κορυνή-
την ἀρείλε τόπος [84]

μωλυσ· ὁ ἐνχροτημούς τῆς μάχης. πόλεμος
μωλύν (x 305)· φυτὸν εἶδος ἀλεξιφράμακον,

ἡ βατάρης. ἀντιπάθιον. οἱ δὲ τὸν λόγον,
δι' οὐ τὰ πάντα μωλύνεται, ὃ ἔστι προσγλ-
νεται (πρανύνεται) [87]

μωλύγερ (Lacon)· τὰ ἄνοιξα ἔστια
μωλύνεται· γηράσκει

†μωλύκον· μεμολυσμένον (1536. 1595)
μωλύκα· τὸν ἀπαίδευτον Ζακύνθιοι (2026)

μωλυνξ· [43]

μωλυρός· τωθρόν, βραδύ (1593. 2071)

μωλυζ· ὁ αἴμαθης. Σοφοκλῆς δὲ Φαιδρα (fr.
626)· μεμυλυνσμένη παρεμπένη (1724)

μωλύτερον· ἀμβλύτερον
μωλυφ (Hyperides)· ὁ ἐκ τῆς πληγῆς αι-
ματώδης τύπος. ἔναιμον ἀλγός θλασσέτος
τοῦ σώματος ἐκ τῆς ἀντιτυπίας τοῦ πλή-
ξαντος

30 μ ω μ α ρ (Siculi)· μέμφις. ὄνειδος, αἰσχος
(1867)

μωμάται· φύγει, μέμφεται, σκώπτει
μόμεθα· ζητοῦμεν [51—53]

μωμήσονται (Γ 412)· μέμφονται [55—57]

μῶν· μή (οὐν). οὐ δῆ, ἀρα
μῶν ἐστι· ἀρ' ἐστι

μωνιή· ὀλιγωρία

COD. 97. 2002 μυττιλανός· ἀνθρωπος ἀπόληκτος Meinek. Com. IV p. 625 fr. LXXXI 99 Ιmo
μύτης 2000 μυττωτεύωμεν | φωμεν — μυττωτόν 1 μυττωτόν 4 ὁ τοῦς τοῦ πεπο-
μένου 18 μωά 22 φλόξ, φλοκτίς 23 ωσκάται 28 μώχος (ut Siracid. XXXVI 6)
29 μωχός 31 ἀντιμόδια 33 κορυντήν δνείλε τόκος 34 μωλονάριος 36 μολύνεται
38 ἀντωζα (40 μωλυχόν?) 44 τοθρόν βαρύ 49 μωμαίτε 53 μέμφεται 59 μω-

νεται ἡ ἀρτητή

HES. 2002 μυχθιζούσι (Greg. Naz. C. I 550 vol. II p. 41)· μυκτηρίζονται, χλευά-
ζονται 5 μυσταγγηθεῖς· διὰ μυστροῖσιν διαχθεῖς 6 μύστις· φιειγητής Αδ

11 εἰσὶ δὲ καὶ τινα εἴηται, ὡς σύκα βεβρωκόμερα, μυ[ω]ξάρια (q. v.) 12 μυστάριαν

(II Petr I 9)· ὀφθαλμῶν 19 μετεῖς καλτίς, βούλει 20 Μωάβ λέβης τῆς ἐλλήδος

(Ps. LIX 8)· δόλων ἐθνῶν τὸ σύστημα διὰ τὸ (τ. τῆς) τοῦ Μωάβ προσηγοριαῖς αἰνίτεται.

Θυσία ἀληθινή, τῷ πυρὶ τοῦ θεοῦ πνεύματος θερμανούμερη 21 μωδά· ἀλφίτα σίτον (mola)

25 μωδένει· δάλπει. μωραίνει ἐλάνει (μωδά—) 26 μωδάνξ· ἀπαίδευτος (μωδά—) 34 μω-

λος ἀγρυπτος (P 397. 8)· πλέων, ύδριθος, μάχη 37 μωτάπει (Osee VI 1). λάσται (1727)

43 μωλυτική· φωρεῖς (μωρομυλυτική) 51 μωμάτα (Sirac. XXXI [IV] 21)· φύγαται

52 μωμησαμένους (Sōriens. X 14)· μεμψαμένους 53 μωμήσεται (Proverb. IX 7)· ψέξει.

μέμφεται 55 μωμητά (Deuter. XXXII 5)· φεγκτά. κατεγνωσμένα (cf. μημωτά) 55 μῶμος

(LXX)· φόγος 57 μωμφαί· μέμφεις (1600 εῑ ἀμόδωμφος)

μωτιόν (Alexand. poet.)· μάταιον, ἀχρεῖον
μωτυνξ (Aristot. ΗΑ.)· ὁ μίαν ὀπλῆν ἔχων,
μωτύνιχος
μωτυνχα (idem)· ὀπλῆν καὶ (μὴ) διεστῶσαν

[64]

μωραὶ εἰνει (Eur. fr. 284, 22)· ἀφραίνει, πα-
ραχόπτει, μανεται (1741)

μωριαῖ· ἀμαρτίας

μωριαῖ· ἵπποι καὶ βοῦς ὑπὸ Ἀρχάδων

Μωριεῖς (Euphorio fr. CLXVII)· οἱ τῶν Ἰτ-
αῶν βασιλεῖς (1686)

μωρίον· πόνα τις, ὃ πρὸς φίλτρα χρῶνται
(Diosc. IV 46)

μωρός· ἀφρων, μάταιος
μωρόν· δέσν (Cyprii). μάταιον. ἀμβλύ. βαρύ.
δεινόν. τρωθόν (2014, 46). ὑλακτικόν. ὀηλοῦ
δὲ καὶ τὸ πεπονγκός περὶ τι. καὶ ἡλίθιον
μωρότα· σίτος (i. q. βρωτά)

† μωρωσός (cf. Xen. An. VII 6, 21)· δὲ τὴν
διάεισιν παρετέλως πεπληγός

μῶσο (Epičh. ἥμ. fr. 121)· Ἑγέτει

μῶται (Epičh. ἥμ.)· Ἑγέτει. τεχράζεται

μῶντος· ἡ γῆ. Λυδοί

† μῶχεται· φρονεῖ
† μῶψ· δὲ μὴ ὅξινδορκῶν, καθαροὺς δὲ ἔχων
τοὺς ὄφιαλμούς (cf. νῶψ)

N

Ναάσατο· κατόχησεν
νάβλα (Soph. fr. 760)· εἶδος ὄργάρου μου-
σικοῦ. ἡ φατήμιον. ἡ κιθάρα
νάβλας (Philemo fr. IV p. 14)· κιθαριστής,
εἴδοντος ὄργάρου μουσικοῦ διαπονίδες. καὶ
† δέρετων. καὶ ναῦλοι τὸ αὐτὸν ὄργανον

(ναγμούς· πληρώσεις?) 98

νάει (§ 292)· ἡθει, στάζει

να[ε]ιδαμσ· ἐναντίον τῷ οὐδαμῶς

[αδ 6] Θεπαλοί

νάερρα· διάπονα (39)

ναέται (Ephipp. I 1 p. 323)· οἰκήτορες. καὶ
ναετῆρες (147)

ναέτωρ (Sophoc. fr. 249)· φέων, πολύρροντος
(109)

ναθμούς· τὰς χοιράδας. τάσσεται καὶ ἐπὶ
τῶν στημόνων

νάθρας· νάρυθης

† ναιτροῖ· τερψοι, οἱ νίοι ἥλαφοι (ναθ—)

? νεδάλλειν· νηπτεύειν (ναδ—)

Ναιάδες ἢ Ναΐδες· νύμφαι τὸν δύταν, αἱ
πηγαὶ

Ναΐδες· Νηΐδες. Ζεφυρίδες. νύμφαι· ἀλλ
τῶν ναμάτων

ναϊγσαντο (Dionys. Perieg. 349)· ἀκηπαν
[20b. 21]

† ναικισσορεύοντας· ἐπίτηδες διαπόρον-
τας, καὶ λειτελίζοντας. τινὲς δὲ φασὶ ναι-
κισσῆρας (Pherecr. fr. XLVI Πετμίρρ.
fr. XVIII) λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ ἐμφορεύοντος
ὅμολογενὶ καὶ μὴ ὄμολογούντος. τῶν κατε-
ψευσμένων ἡ λέξις

[23—25]

ναὶ μήν· ναὶ. [Φρύγες

ναινεύρη· νὴ τὸν Ἄρη. Άττικοι δὲ ποδο-
κάκη

[10] νάϊοι· ναυτικοί

ναῖον (B 511)· φίκουν. ἐρρεον (i. 222)

ναιόντα· οἰκοῦντα

ναιός (Clinias)· οἰκος. ναός. καὶ νεώς

ναιύνται (II 235 Call. D. 254)· οἰκούσιν

ναὶ πρὸς θεόν· ναὶ ἐν θεῷ

† ναιράς (Aesch. fr. 338)· θευστικῆς (59)

[36]

† ναισιελία· ἡ ἀποληξία. καὶ ἡ ἐμβρονη-
σία. τινὲς δὲ ναισῆματα (νεινηλία?)

ναὶ τάν· οὐτως οἱ δραχαῖ; θεῶν ὄνοματα

μη̄ προστιθέντες

ναιτειρά· οἰκοδέποντα (7)

ναίχι (Soph. 684)· ναὶ. Άττικῶς

νάκεσι· δέρμασι προβάτων. τάπλησι. κοδίσις.

καὶ νάκη ὄμοιώς

† νάκολον· τὸ ἀκάθαρτον

COD. 74 μωσοῖ· ζητεῖ 76 Λύδιοι (πηγή Bergk.) N 1 cf. νάσσατο 8 γαβλάς
— δυσήχον (4 cl. 17. 30. 69. 114. 134. 143. 793) 5 τὸ 11 νάθμοντος 16 ἡ νάδες —
ὑδατιαλπγαι 29 ναοὶ 32 schol. Ap. Rh. II 1085 35 νευριστικῆς 38 ναῖτ· ἄν

HES. 64 μῶρα· συκάμινα (μόρα) 1696 77 μᾶν (Phil. Iud. II p. 83, 21)· τὸ
ὑδωρ N Ad 6 ναηλεῖς· πρόσφατοι (175) 10 Ναξιρέους· δὲ θεῷ κεχρασμένος, καὶ
διφρωμένος, βασιτσής, λερνές 15 ναὶ δῆ· ὄντως δῆ (A 286) 11 ναέτιν
(S 87)· οἰκεῖν· φέτιν (6) 18 νατεσθαι (B 290)· πορεύεσθαι 20b ναίτιν τὸν β' 21 ναὶ
μήν· ὄντως δῆ 23 γαβλαν (Iesai. XV 2)· ἐγκαθισμός 24 ναὶ μά (A 234)· ἀντὶ τοῦ μῆ.
νὴ 25 ναίμας· δυσλόγησις· δῆλος δὲ νῆ 27 ναλμοίτο (Z 195)· κορποῖτο 36 νέραν·
νέος 40 νατων (B 412)· οἰκαν

νάκος (Theocr. V 2). κάθιον. αἰγειον δέρμα
μετὰ τριχῶν

νακτίλιται· οἱ κείροντες τὰ πρόβατα
νακτά· τοὺς πιλους. καὶ τὰ ἐμπλιὰ

[46] νακύ(δ)ριον· δέρμα

νάμα· ἕνυμα, πηγὴ. (πηγαῖον ὑδωρ. η̄ ἔνυμος ὁχετός) cf. 67

νάματα· προβολαί. ὑδατα. χεύματα

ναμέρ(ε)ια (Soph. Tr. 173). ἀλήθεια

ναμερτέα· ἀληθῆ

νανάχον· παῖξον

νάνναν· τὸν τῆς μητρὸς η̄ τοῦ πατρὸς ἀδελφὸν· οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφήν

νανάροιον· οὐτῷ καλούμενον εἶδός τι δούτων. ἀμειρον δὲ τὸν τρυφερὸν καὶ καλὸν ἀκούειν

νανναριστής· κίναδος

† νανεῖ· ἵπταται (57)

νάννη· μητρὸς ἀδελφῆς (52)

† νανῆσαι· ἵπτασθαι (55)

† νάνιον· ἀνίον. σφάγιον

[59]

νανοκάκα· διὰ ἥντων λαλοῦσα

νάνος (Lycophr. 1244 εl.). ἐπὶ τῶν μικρῶν.
φίς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μεγά· οἱ γοῦν

νάνοι μεγάλοι ἔχονται αἴδοια

νάξαι· σάξαι. βόσαι (Euphor. fr. CXVII)

νάξει· ἔρεσαι. λεθάσαι

Νάξλα λίθος (Pind. I. VI [V] 107). η̄ ἀκόνη·
ἀπὸ Νάξου πόλεως;

Νάξος (Callim. fr. CLXIII). ἵερα Διονύσου
ναοκύρος·

[67]

ναούς· οἶκος, ἐνθα Θεὸς προσκυνεῖται [69—71]

νάπα (Dor.)· σύμφυτος τόπος

Νάπας. η̄ κηρήνη ἐπὶ τῶν ὄρῶν τῆς Περσίδος λατορεῖται, η̄ φέρουσα τὰ ἀφοδα (τὸν

νάρφατο?)

[74]

νάπη (Soph. OT. 1398). ὑλη. η̄ κοῖλη, καὶ ὀρεινὸς τόπος (91)

νάποινος· μάταος

νάπος· γυραικός αἰδοῖον (cf. τέμνος)

νᾶπν (Ar. Eqq. 631) [ad 78]. τὸ σίνηπε

(ταράς [Aesch. fr. 338]. φευστικῆς) cf. 35. 59
† νάρειν· κύειν. κρύπτειν. ζητεῖν. κύισκε-

σθαι. ἀμέλγεσθαι

† νάρη· η̄ ἀφρων καὶ μωρά (νεαρῆ?)

ναρθακιώντες· νάρθηξ πλήσσοντες

ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμα πυρὸς πηγὴν (Aesch. Prom. 109). τὴν ἐν

τάρθηκι θησαυροθεῖσαν· παρόστον τῷ τάρ-

θηκι ἔχοστον πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ

πυρός, ὅθεν καὶ τῷ Λιονύσῳ φέκεσσαν

αὐτόν, διὰ τε τὰς ἐν ταῖς θοίναις τῶν δέν-

δωτον ἀφάς, καὶ διὰτι θερμός ἦστι φύει

ὁ οίνος, η̄ πυρώδης

οίνος τοι πυρὶ λιστρέει μέρος

Ἐραστόθεντης (p. 16 Osann)

νάρθηξ· εἶδος φυτοῦ καλαμοειδῶν ἴλαφροῦ

[83]

† νάρης· η̄ ἡβη

νάρηγ· μυρικίασις. ὀκνηρία

20 ναρκίον· ἀσκόν (λα—)

νάρων· κιφωτός (λα—)

[88] ναρον· [ad 89] πλημονήν (98). ὑγρόν

† ναρούς· τοὺς φύλακας [91. 92]

νάρφη· σκεναστὸς ἀρτος, οἱ καὶ μαστιρίς;

νάρα (-ω gnatiro). συνίμι

νάσσαι· προβαλεῖν (48)

ἐπηγετανόν γάλα νάσσαι

η̄ ψεῦν

νάσσα· θατοι· σκενάσαι. οἰκήσαι. κτίσαι

30 νάσση (Σ 119). φίλασθη

πατήρ δ' ἐμὸς Ἀργεῖ νάσθη

νασμούς· τὰς πλοροιας· οἱ δὲ πληρωστεις

(cf. Eleotran. ναρμόν gl. 293). λιέσεις

νασμώδης· γῇ διέγρος, παρὰ γεωργοῖς

νασμῶν (Eur. Hipp. 225). ἔνεμάτων

νάσσασ· [ad 101] φωτίσαι

νάσσαστο (Hesiod. Opp. 637). χατφίχησεν.

ἔθλιψεν

νάσσει· ὄμαλιζει, θλίψει

40 ναστά· τὴστατά. Ῥόδιοι. καὶ λιερά πέμπατα

Νάστης· οἰκιστῆς. καὶ κύριοιν ὄγονα (B 867)

COD. 47 νάματα· ὑδατα, χεύματα πηγὴ

51 νάρνασον· παιζόμενον 52 cf. νάρρη, νέννος

53 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν 54 νανναρίς 55 ἀμιον

56 νάννον — νάνον — νάνοι 57 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

58 νάνταλιλος 59 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

60 νάνταλιλος 61 νάνταλιλος 62 πληγήν — οἰκιστῶν — θύραις — τῷ πυρὶ

63 ἐραστόθεντης 64 νανταλιλος 65 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

66 νάνταλιλος 67 νάνταλιλος 68 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

69 νάνταλιλος 70 νάνταλιλος 71 νάνταλιλος 72 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

73 νάνταλιλος 74 νάνταλιλος 75 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

76 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

77 νάνταλιλος 78 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

79 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

80 νάνταλιλος 81 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

82 νάνταλιλος 83 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

84 στοανδρῆς 85 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

86 νάνταλιλος 87 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

88 νάνταλιλος 89 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

90 πΥΛΑΚΑΣ? 91 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

92 νάνταλιλος 93 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

94 νάνταλιλος 95 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

96 νάνταλιλος 97 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

98 νάνταλιλος 99 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

100 νάνταλιλος 101 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

102 νάνταλιλος 103 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

104 νάνταλιλος 105 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

106 νάνταλιλος 107 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

108 νάνταλιλος 109 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

110 νάνταλιλος 111 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

112 νάνταλιλος 113 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

114 νάνταλιλος 115 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

116 νάνταλιλος 117 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

118 νάνταλιλος 119 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

120 νάνταλιλος 121 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

122 νάνταλιλος 123 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

124 νάνταλιλος 125 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

126 νάνταλιλος 127 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

128 νάνταλιλος 129 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

130 νάνταλιλος 131 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

132 νάνταλιλος 133 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

134 νάνταλιλος 135 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

136 νάνταλιλος 137 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

138 νάνταλιλος 139 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

140 νάνταλιλος 141 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

142 νάνταλιλος 143 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

144 νάνταλιλος 145 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

146 νάνταλιλος 147 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

148 νάνταλιλος 149 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

150 νάνταλιλος 151 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

152 νάνταλιλος 153 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

154 νάνταλιλος 155 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

156 νάνταλιλος 157 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

158 νάνταλιλος 159 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

160 νάνταλιλος 161 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

162 νάνταλιλος 163 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

164 νάνταλιλος 165 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

166 νάνταλιλος 167 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

168 νάνταλιλος 169 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

170 νάνταλιλος 171 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

172 νάνταλιλος 173 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

174 νάνταλιλος 175 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

176 νάνταλιλος 177 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

178 νάνταλιλος 179 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

180 νάνταλιλος 181 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

182 νάνταλιλος 183 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

184 νάνταλιλος 185 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

186 νάνταλιλος 187 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

188 νάνταλιλος 189 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

190 νάνταλιλος 191 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

192 νάνταλιλος 193 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

194 νάνταλιλος 195 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

196 νάνταλιλος 197 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

198 νάνταλιλος 199 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

200 νάνταλιλος 201 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

202 νάνταλιλος 203 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

204 νάνταλιλος 205 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

206 νάνταλιλος 207 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

208 νάνταλιλος 209 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

210 νάνταλιλος 211 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

212 νάνταλιλος 213 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

214 νάνταλιλος 215 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

216 νάνταλιλος 217 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

218 νάνταλιλος 219 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

220 νάνταλιλος 221 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

222 νάνταλιλος 223 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

224 νάνταλιλος 225 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

226 νάνταλιλος 227 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

228 νάνταλιλος 229 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

230 νάνταλιλος 231 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

232 νάνταλιλος 233 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

234 νάνταλιλος 235 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

236 νάνταλιλος 237 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

238 νάνταλιλος 239 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

240 νάνταλιλος 241 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

242 νάνταλιλος 243 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

244 νάνταλιλος 245 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

246 νάνταλιλος 247 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

248 νάνταλιλος 249 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

250 νάνταλιλος 251 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

252 νάνταλιλος 253 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

254 νάνταλιλος 255 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

256 νάνταλιλος 257 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

258 νάνταλιλος 259 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

260 νάνταλιλος 261 εις τὸν πάντα τὸν οὔτε τὸν

ναστόν (Hippocr. 273, 34) μεστόν. πυκνόν.

πλήρη. μὴ ἔχον ύπόκουφόν τι
ναστός· συνεχής, ὅδοιπόδος. δλοσφύροτος.
μὴ ἔχων ύπόκουφά τινα. ἡ ἀρτος μέγας ὁ
Σευλίτης (Artemidor.). Άττικοι δὲ ἀρτον εἰς
θυσίαν πλακονταῦδον (Ar. Plat. 1142)
(ναστοφαγεῖν· πλακοντοφαγεῖν) 150
νατῆρες· ὑπηρέται. ἡ κεφαλίδες
ναταρέον (Soph. fr. 249)· πολύρρον (9)
ναναγός· δὲ ἐν θαλάττῃ ἄπο(λ)λύμενος.
νανάρχος, δ τῶν ηγά. ἀρχων (Euphorio
fr. CXL)

Ναναλεῖ. δ' Ἐρυάλιος;

Ναν(β)άτης· τεώς ἐπιβάτης (Aesch. Pers.
375). καὶ δύναμα κύριον (Xen. Hell. III 2, 6)
ναύειν (Aesch. Sept. 186)· ἵκετεύειν. παρὰ
τὸ ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφεύγειν τοὺς ἵκετας
(133) [16]

ναύκλαροι· δῆμαρχοι. ὑπηρέται. [ad 17]
τεινὲς δὲ ἀφ' ἔκστης φυλῆς δάδεκα, οἵτι-
νες ἀφ' ἔκστης χώρας τὰς εἰσοράς ἔξε-
λεγον, ὑπερον δὲ δῆμαρχοι ἐκλήθησαν
ναύκληρον πλάτην· ναυτικόν. Ναυπλίο
πυρατεῖ (fr. 394). ἡ μεμισθών όλην
ναύκληρος (Sannyrīo, Diphil.)· δι συνοικιας
προεστός. καὶ ἀπὸ μισθῶν κατὰ μέρος κα-
λούμενος σταθμοῦχος. καὶ δὲ σεπότης τοῦ
πλοίου

ναυκληροῦμεν· ναυτιλλόμεδα
ναυκληρωσιμοι στέγαι· τὰ πανδοκεῖα·
ἐπεὶ ἔνιοι ἐμπορεῖα λέσουσιν ὡς καὶ Στη-
σίχορος (fr. 80) ἐμπορικὸν οἰκόν φησιν
Ναυκρατίτης στέφανος· ἀπὸ τῆς Λιγυ-
πτίας Ναυκράτεως, δ βιβλιον, ἡ δὲ φι-
λόνας, ἡ δὲ σαμψύχνος (Aith. 675 F)
ναυκράτορες· οἱ τῶν νεῶν ἥγονέμενοι
ναῦλα (Diphil. fr. II 21 p. 395)· τὰ ἐφόδια
ναῦλον (Ar. Ran. 270)· τὸ εἰς τὸ στόμα
τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον τομαζάτιον

ναυλοχεῖ· ἐν τῇ νηὶ κατατέτακται
ναύλοχον· εὐδιηρόν, ἐν φ' αἱ ναῦς λοχάσι·
ναύλοχον εἰς λιμένα (x 141)
ναυλοχώντων· ύποδεχομένων τὰς ναῦς
ναῦμα· πόλα τις παρὰ Πέρσαις, ἦν τινες πο-
λύγονον [30]

ναυμαχία· ἡ διὰ πλοίων μάχη
ἢ ταῦν· πηγαῖον ὑδωρ. καὶ ἐριον. οἱ δὲ νάρ-
δον [33—35]

ναυρά ἡ ναυρόν· δύκος
ναυρίζειν· καταμοκάσθαι
ναῦς· πλοῖον· ὄφῆς πτωσεως
ναύσθλον· ναύλον
ναύσθλοῦν· ναυτολογεῖν
ναυστλωσάμενος· ναυτολογήσας
ναυσιασις· βδελυγμός [43]

ναυσιπόρος (Eur. Rh. 48)· πλεόμενος
ναυσιπόδες· οἱ νησιώται. τὸ καὶ ναυσθειδεῖς
ναύσταθμα· λαμῆρ (384)

20 ναυστῆρες· οἱ οἰκέται (8)
ἢ ταῦν στῆρα· μεγάλην. φοβεράν
ναυστολίαν (Eur. Andr. 795)· πλοῦν [50]
Ναύσσων.... [ad 51]

ναυτιάσαι· ἐμέσαι. πλοκυῆσαι. πλανῆσαι
[53]

ναυτίλος (Call. epigr. V 3)· τὸ ἐν τῇ θα-

λάσσῃ ζῶον, ὃ τῷ ἑαυτοῦ σῶματι πλοῖον
ἀπομικέσαι

ναυτιλλόμενοι· οἱ πλέοντες, ναῦται

30 ναυτιλλόμενος· [ἔμ]πλέων [57]

ναυτιντάτη· κλύδωνι περιφερομένῳ

ναυτοδίκαι (Lysias)· οἱ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου
δικασταί, ἵψ' ὧν καὶ αἱ τῆς γενεᾶς ἐκρί-
νοτο δίκαι

ναύτιφιν (M 225)· τεῶν, τηῶν
ναύφρατος (Ar. Ach. 95)· ναύσταθμος.

λαμῆρ [62]

ναφρόν· λιτοῦν ἥμιτ(μ)α

ναχαδόν· σαθρόν. δμοίως καὶ ταχειλές

[ad 64]

COD. 106 πυκλιόν 7 ἀδιμίτης (9 L. νάτορ· ὑέων πολύρρον) 17 ἐπηρέται
19 post προειστός ἡ μεμ. ὅλην 21 παρδοκία — εὐπόρια 22 βιβλίτος 25 cf. δακάκη,
κατιτήρων 27 εύδινον 44 ναυσιπόρος; (47 ἵκεται?) 51 δύναμα ποικίστε να. σων
ἐ
δ π τὴν 55 ναυτιλλόμενοι 64 post σαθρόν] ὅπου ... δειχθῆται

HES. 16 ναυσθλώσουσιν (Eur. Tro. 162)· ἀποκούσουσι Ad 17 [ταύκληροι δὲ
ἐρέται] 30 ναύμαχα· εἰς ναυμαχίαν ἐπιτύχεια μακρὰ δόδατα ναυαγίκα, κολλήσεντα
(O 389) 33 ταῦν· ἵκετεύει (115, 165; col. 529, 8) 34 νέονται (Φ 197)· μέονται (69, 114.
143) 35 ταύποδα (i 464)· μαρχόποδε (v. ταραν—) 43 ναῦσι· δέονται (134) 50 τα[u]-
στοφαγεῖν· πλακοντοφαγοῦσιν Ad 51 Ερατίνος (fr. CLXXI) ἀφροματοκοίλησε τό(ρ) Ναύ-
σσων παρὰ τὴν ταῦν καὶ τὸ ναυκράτειν. πολλὰ δὲ ἐστι τοιαῦτα· καὶ Ἀγδθων καὶ λευ-
κότερος Λεύκων; 58 ναυτιάσθαι (§ 246)· πλέων 57 (δ 672)· νηχεται 62 νά-

φθα (Cant. 3 puer. 22)· θεασιον, θεῖον Ad 64 [τὸ αὐτὸ σημαίνει]

τραύω· λίσσομαι. ἵκετεύω (115. 133)
 τραύων· νεωρίσων
 Νέα· νεώματα, καὶ χωρίον Λίμνου (ὅπου δοκεῖ Φιλοκτῆτης δηγθῆναι)
 νεάζομεν· ἀφικινούμεδα
 νεάζων (Menand. fr. CXC)· μειρακιευόμενος.
 (ἡ νεωστὴ ἥκων)

νέαι (Theocr. XVIII 24)· ἀγωνισάμεναι γυναικεῖς τὸν λερὸν δρόμου. (Νέαι δὲ χωρίον ἐν Λίμνῳ)

Νέαιρα (μ 133 Soph. fr. 513)· Ὀκεανοῦ θυγάτηρ
 Νεαρόγισιν ἵπποις· τοῖς δπὸ Νεαίρας.
 καὶ Σιμωνίδης (fr. 243)· νέαιραν γνάθον [ad 72]

νεᾶκες· νεωστὴ ηκονημένον
 νεαλής· νεωστὴ ἀλόνος
 νεαλέεις (Nic. Th. 869)· πρόσφατοι (6). κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλοὶ παττομένων

νεάδωτοι (Herod. IX 102)· νεωστὴ εἰλημένοι

νεᾶν (Ar. Nubb. 1117)· νεᾶσαι γῆν
 νέαν· νεωτέραν. ἡ τὴν (νου)μηνίαν
 Νεάνθης· Ὁρέστης

νεανίας· τολμῆσος
 νεανιεύεται· νέου ἔργα πράττειν ἢ καυχάται, ἢ μεγαλοφρονεῖ ἐπὶ ἀνδρείᾳ, κομπάζει κενῶς, ἢ τολμᾶ

νεανιεύων· μειρακιευόμενος

νεανίσκος· νήπιος
 νίαν· ἀγύροβολον

νεαρά· τὰ εὐανθῆ, καὶ πρόσφατα
 νεαροὶ· νεογοροί, νήπιοι. οἱ νέοι (cf. B 289).

ἀνόητοι, καὶ εὐανθεῖς. πρόσφατοι
 νεάσαι (177. ἑνᾶνσαι)· μεταβαλεῖν τὴν ἥρο-
 τριαμένην γῆν

COD. 65 ναυθίσσομαι 68 νεάζωμεν Post 68] ἡ νεωστὴ ἥκων 70 ναῖαι
 71 νεαρδ 72 ναῖαι, ρήσιν ἵπποις τὴν δπὸ ναυαίρας — ναυαίραν — ναίαιρα 73 νεακτὶς
 74 νεάλης — ἀλούσης 75 πατουμένων 77 ναῖαν — γῆ (187. 292) 87 ἡροτριώ-
 μένην 215 πορεύειν 21 νεικέα 22 νείκεις 23 νεικέεσκεν 27 νεικέσσοις·
 πολέμως

HES. Ad 72 Νεαί[ρα] δὲ χωρίον ἐν Λίμνῳ 97 νεδίας (ε 67)· τὰς αἰθνίας 98 νέ-
 εργε (Δ 130)· μεῖε. χώριζε 201 νεετάξουσιν (Δ 45)· οἰκοῦσι 2 ναιεταώσας (B 618)·
 οἰκονημένας 3 νεηκέσσοι (N 391)· νεωστὴ ηκονημένοις, ὀδεῖαι 4 νέηαι (A 32)· πορεύθεις
 5 νεηκλᾶ· λικνᾶ (νείκλα) 7 νέηλαι· νεωτῆς πάσα (L. νεολαῖα) 10 νεήλυδες (Κ 434)·
 νεωστὴ ἰλόντων 12 νέηη (B 232)· νέαν, καιῆν 16 νειαίρη· ἐσχάτη (P 519?)· κατω-
 τάτη (E 616), τοντέστι κατὰ τὸ ἐσχάτον μέρος (E 539) (555) 17 νεῖα· δύλα, τὰ εἰς κατα-
 σκευὴν νεῶν ἐπιτήδεια (Moer.) 19 νειλατον (E 857)· ἐσχατον 20 νειάνται· οἰκοῦν-
 ται Ad 21 φιλονεκία (B 376) 23 νεικεῖ (A 521)· ὄνειδίζει 24 νείκη· ἀρηστεί
 (Ψ 483)· ἐν τῷ ὄνειδίζειν ἄριστε Ad 26 ὑβρισεν (Γ 33) 29 νείκησεν (χ 46)· ἐνείκησεν.
 [νίμειτ, ἄδει]

νεδσεται· νέος λόγος πορεύεσται
 νεάτη (cf. A 712)· ἐσχάτη. καὶ ἡ νήτη
 χορδὴ ὑπὸ τῶν μουσικῶν πρὸς ἀντιδια-
 στολὴν τῆς τε ὑπάτης καὶ τῆς μέσης
 νεβλάραι (Aristoph. fr. XL. p. 1046)· πε-
 ρανευ

τενέβεστα· τεπερτάλματα τῶν λερῶν καὶ
 τῶν Σικελῶν

τεβρακες· οἱ ἀρρενες νεοτοι τῶν ἀλε-
 10 κτρυόντων

τεβριδων· δορῶν ἔλαφων

τεβρίτις· ἔλαφον δορά

τεβρός (Δ 243)· ἔλαφων γεννήματα

τεβρός· νεωστὴ εἰς βοράν ἐληλυθώς. νεο-
 βόρος [97. 98]
 τέειν· τήγεσθαι. καὶ τεῖν (405)
 τέεισθαι (Hom.)· πορεύεσθαι. ἐρχεσθαι
 [201—5]
 (τέηκες· rearīai, ἀχμαῖοι, τέοι) cf. 256
 τεηκονές (Soph. Al. 820)· ηκονημένον νεω-
 στή [7]
 τεηλάτης· δὲ ιδυνων ἡ ἐλαύνων τὸ πλοῖον
 τεήλατον· νεοτευχές [10]
 τεήλυνδος· νεωστὴ κατοιχομένης, νεωστὴ τε-
 τελευτηκίας [12]
 τεήλυς· νεωστὴ ἰλθών
 τεῖ· πλέει
 τεῖαι (λ 113 Call. D. 148)· πορεύσῃ [16. 17]
 τειάτη (cf. Eur. Rhes. 794)· κατωτάτη, ἐσ-
 30 χάτη [19. 20]
 νεικεα· [ad 21] ἐχθρα
 νείκει· ύβριδες (B 224?) [23. 24]
 νεικείεσκεν· ἐνείκησεν
 νείκεσεν· [ad 26] ἐκριεν
 νείκεσι· πολέμοις
 τεικησαι· ἀρησται [29]

νεικλητήρος λικητήρος. Μεγαρές
νεῖκλον· τὸ λίκνον (205, 566, 570, 575) [32]
νείκος· διαφορά, μάχη, φιλοτεκία (cf. νίκος) [34]
νεῖκαι (Call. Iov. 61)· μερίσατ, διελεῖν
νείκειν· διέδωκεν (non Hom.)
νείκιον· δρχησατ
νεῖν· νήθειν στήμονα [ad 38]
νεῖν οὐκ οἰδε (Menand. CCCC1 Plut. Leg.
689 D)· κολυμβᾶν οὐκ οἶδεν [40]
νείσις· κυρίως μὲν ή νεωστὶ μεταβεβλημένη
γῆ, τούτεστιν ηροτριαμένη· τὰ γάρ φαί-
νεται [ad 41]
νεῖσθαι τριπόλοι (ε 127)
λέγεται δὲ καὶ πᾶσα τὴν ληγήν (-νούσα)
χώρα, ή τὸ θάλασσα
νείσις· τηγχίος, λέγει δὲ τὸν πυθμένα, ὥσπερ
τῆς νεώς τὸ προτιθέμενον
νειστάτον· κατώτατον
νεισφατόν· νεικράτον [45]
νεῖραι· κατώταται, οἱ δὲ κοιλίας τὰ κατώ-
τατα [47]
νεισύρον· σφοδρόν (ΕΜ. 475, 30). ἐσχατον
νείσεται· εἰσέρχεται (νίσσε—) [50, 51]
νεισόμενος· πορευόμενος (νίσσε—) [53]
νεῖται (μ 188 Coll. Cer. 7)· ἀλεύεται, ἔρ-
χεται
νεκάδεσσι (Ε 886)· νεκύαδεσσι ταῖς τῶν
τεκρῶν τάξεσι, τεκροῖς, ἐλέγχεται δὲ ὁ
Καλλίμαχος (fr. CCXXXI) νεκάδας ψιλῶς 30
τὰς τάξεις νευροκάστα
ἡδομένητεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέουσι
νέκεις· νεκροί [ad 65]
νέκταρο (J 3 Alcm. fr. 97)· πόμα θεῖον, ή
βρῶμα
νεκτάρεος· θεῖος, ήδυς, εὐσόδης
τὸ νεκταροῦσιν· ἐλαφρίσονται
τὸ νεκτάρας· μάστιγις
τὸ νεκτάροθη· ἔθυμωθη [62]

COD. 30 νεκτήρος (ε 7 cf. κειρονόμος)
κοιλίτης [62] νεκύαδας· βόμβυξ.
70 τῷ ύψιθιον καλώς — τερψάθαι (71 ἰχθύες, ἀπόγονοι sunt νέποδες, ὅρη et λειμῶνες sunt νέμεα)
76 νέμεσαι [63] νέμεσις· φύσις
νέπτος 92 ηροτριαμένην 93 πεπληγμένας

* HES. 32 νεικίων (B 243)· δρειδίζων
νήγεοθαι (Moer.) 40 νειόθετον (K 10)· κάτωθεν
70 τη̄ φύσιον καλώς — τερψάθαι (ε 71 ἰχθύες, ἀπόγονοι sunt νέποδες, ὅρη et λειμῶνες sunt νέμεα)
76 νέμεσαι [63] νέμεσις· φύσις
νέπτος 92 ηροτριαμένην 93 πεπληγμένας

νεκύαδαλλος (Ατ. ΗΑ. V 15, 6)· τὸ ἐκ τοῦ
βόμβυκος ζῶον. ή ὁ σκάλης τῆς κάμπης
νέκυες (Φ 302)· νεκροί, οἱ ἐστερημένοι τοῦ
κέαρ(ος), ἡγουν τῆς ψυχῆς
νεκυομαντεία· νεκρομαντεία
νέκυρο· νεκρός. Λάκονες
νεκύωρον· νεκρομαντεῖον
τὸ νεκυώτατον· νεκτατον. προσφατώτατον
νέμεα· σύνδεσμος τόποι
10 Νεμέάδες πύλαι· ἐνιοι τὰς ἐν Τίρυνθῃ-
οι καλέσι· τοῦ γάρ Ἄργους εἰσὶ τούνουα
λαρύσουα διὰ τὸ πρός τη Νεμέα τετράφοιται
τὸ νεμέάδες· ἰχθύες, βλαστοί. ὅρη διενέμεται
ἀπόγονοι λειμῶνες [72]
νέμεις· μερίζει, βόσκει, διαιρεῖ, ἀναγνώσκει,
χειρονομεῖ, νομίζει, ἔχειν διαδίδωσι (§ 188)
νέμεται· ἀναγνώσκει [73]
νεμεσᾶ· φθονεῖ, ὅργιζεται, μέμφεται [77, 78]
νεμεσῆσαι· βασκήναι, μέμφασθαι
νεμέσησεν· ἐμέμφατο [81]
νεμεσητόν (Soph. Ph. 1193 Call. Del. 16)·
ἐπίφθονον, μεμψίμοιρον, καὶ ὁ ἄν τις ἐν-
τραπείη
νέμεσις· ὑβρις, μέμφις, φθόνος [84, 85]
νέμησις θέας· Αἴθραιδοι τὰς ἐν τῷ θέα-
τρῳ καθέδρας, Φηφίσματι νενεμημένας;
προεδρίας ἱερεῦσιν
νέμησις ὑποκριτᾶς· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβα-
νον τρέες ὑποκριτάς, κλήρῳ νευηθέντες,
ὑποκριτομένους τὰ δράματα, ὃν τὸν κιήσας
εἰς τούπον (ἔτος) ἀκριτος παρελαμβάνετο.
ἴστιν οὖν ὃς ἀν διαιρετοίς [88]
νέμοιτο· καρποῖτο. [ad 89] τρέφοιτο. δια-
μερίζοιτο
νέμοις· σύνδεσμος τόπος, καὶ νομῆν ἐχων.
καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, (δ) καὶ τάπος;
καὶ τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κοῖλον
νέμω· νομίζω. ἀναγνώσκω. βόσκει [92]
νενασμένας· πεπληγμένας

41 νεῖος (46 τείαιραι! 47 νειάρη
[65] |τία bis 67 |ορον 68 προσφατώτατο
50 νείσαντο· ἀπόγονοι sunt νέποδες, βλαστοί sunt νέονο-
δες, ὅρη et λειμῶνες sunt νέμεα) 70 νέμεσαι [63] νέμεσις· φύσις
90 cf.

34 νεῖκαι· Ad 38 κολυμβᾶν (Ατ. fr. CCXXXI),
νήγεοθαι (Moer.) 40 νειόθετον (K 10)· κάτωθεν
Ad 41 [ἀπὸ τοῦ νέα φαινεσθαι] 45 νεῖ-
πτα· ἐσχάτη 47 νειρον· κοιλία ἐσχάτη 50 νείσαντο· ἐπο-
ρεύοντο 51 νεῖοθαι (ο 88)· πορεύεσθαι
53 νείσοντο (M 119)· ἐπορεύοντο Ad 56
ἀνιαλ. δραγαῖον, νέον. (νέκεις q. v.) 62 νέκνας (H 418 al.)· νεκρούς 72 νεμέθοντο· ἐνί-
μοντο (d 634), ἀπὸ τῆς νευμάτως 75 νεμενίν· νομερίαν 77 νεμέσις (K 145); με-
φον 78 νεμεσίεις (E 757)· μέμφει, τὸ βόσκει 81 νεμεσῆθε (H 544)· αλογνέθητε
84 νευεσίζομαι· μέμφομαι (Θ 407). φθορούμαι 85 νεμέσθωσαν (Exod. XXXIV 3)· βο-
σκηθήσωσαν 88 νεμέσω (d 413)· μέμφομαι Ad 89 βόσκοιτο (B 780) 92 νεραμέρηγ.
ηροτριαμένην (Mnemosyn. 1859, p. 38)

νενασμένως· ἐπιεικῶς
νεναυμαχηκώς· ἐν πλοιῷ πολεμήσας
(νενεαμένην τὸν ήροτριαμένην)
νενευκότι· βλέψαντι (398)
?νενευκέναι· τεθηκέναι (cf. μέμυκε)
νενημένων (Xen. An. V 4, 27)· συγκεμέ-
νων
νένηται· πεπλήρωται. αεσώρεται (492)
(νενηφαλισμένουν· ὑδατί, οὐκ οἰνῳ ἡγιν-
σμένον) cf. 548
νενίηλος (Call. Iov. 63)· τυφλός. ἀπόλη-
κτος. ἀνόητος [301]
νέννος· (μητρὸς) ἀδελφός
νενός· εὐθῆτος
νένοφε (Αγ. fr. XIII p. 963)· νενήφωται.
? συνόφεται
νενώμεθα· διανενοήμεθα
νενώπηται· τεταπεινωται. καταπέληκται
νένωται· ἐν τῷ ἔχει (νενόται)
νέξις τὰ στραβάται (Aeol. ?)
νεοαλέδε (Φ 346)· νεωστὶ ἀξαρομένην
νεοαρδέα (Φ 346)· νεωπότιστα
νεοβόρον· νεωστὶ βεβρωμένον (408)
νεόβροχοι· ὄγκωι
(νεόβρωτον· νεωστὶ κατεσθιόμενον) cf. 408
νεογιλὸν (Theoc. XVII 58, Isaeus)· νεο-
γύνον, νέον (337)
νεογιλῆς (μ 86)· νεογυνῆς, νεαρᾶς, νέας,
νεωστὶ γεννητεῖσης
νεοδαμώδεις (Thuc. Xen.)· οἱ κατὰ δόσιν 30
ἔλευθεροι πλὴν εἰλατταίς
νεοδάρτης· ἀδεσμά τι ἀδρτακῶδες
νεοδημήτην· νεωτέραν. ἡ δαμασθεῖσαν. ἡ
οἰκοδομηθεῖσαν
(νεοδόρας ἀποκοπάς· τὰς τῶν νεοδόρων
δερμάτων (cf. ε 2824))
νεοεργές· νεωστὶ εἰλιγασμένον, προσφά-
τος (347)
νεοήηνα· ἰσοτῇ Διονύσου
†νεοθάλαμος· καπνός
νεοθαλῆς· [ad 21] νεωστὶ θάλλουσα 40
νεοθαλῆς· νεωστὶ θάθων

COD. 95 | ικώς 300 νενήλος (cf. ἐνίηλος, νινητός) 2 νευνός 4 νενόφατι,
νεμόφωται 5 νενώμαθα, διανενήμαθα 6 νενώπηται (cf. ἐνώπηται) 7 νενόται
post 304 13 νεογγυλόν 14 νεογγιλῆς 16 | ψόδης (cf. παρθενίας) 17 νεωδῆ
ο
20 καλύ· 27 νέοιαι 38 νεολόφητοι — λελοφῆ^{τεργατος} 42 | ὄεντα 43 νεοπαγὶ^λ
(44 νεοπενθῆς?) 45 νεοπαθῆ 46 νεοπτροι· νίνω, ἡ (47 νεοεργῆς? νεοεργῆς?) 48 γε-
νάμενον (ad νέορον) 49 προπτετος

HES. 301 νεννάζει (δεγ—)· κακολογεῖ Ad 21 νεοθηλέα (Z 347) 31 νεοχόρος
(νεω—)· δὲ τὴν ἐκλησίαν κοσμοῦν. Κοσμεῖν γάρ τὸ σαρέν (410) 37 νεολιγόν· νεογνόν
(313) Ad 39 ἀπ(ἐπαν—)έρχομαι (Ψ 150) 40 νέον (A 391). νεωστὶ 51 νεόσκυναν,
οἰράφροιο (O 693). τῆς κυανῷ κεχριμενῆς καὶ μέλατι τὴν πρώσαν

νεοθηλές· νεόβλαστον, νεόφυτον
νεοθηλῆς· ρεωστὶ βλαστήσασα (cf. ἡ ν—)
νεόθρεπτον· τὸν νεωστὶ πεπηγότα τυρὸν
? νεοθρότοις· νεοαυξέσιν. νεωστὶ ὄρμωσιν,
αὐξανομένους
νεοῖαι· ἀφροσύναι
νεοίη (Ψ 604)· ἡ νεότης
νεοκηδεῖ (Hes. Theog. 98)· νεωστὶ πενθή-
σαντι
10 νεοχημήτῳ (Euphor. fr. LXIII)· νεωστὶ κα-
τεσκενασμένῳ [31]
νεοκράτεις· νεωστὶ κεκραμένος
νέοκρατος· τινὲς κρατήρες ἔλεγοντο, ὥν ἡ
χρῆσις δετῇ καθειστήκει· ἐν τῷ γάρ τοις
περιείστοις, καὶ ἐν ταῖς ἴστιάσεσιν, ἥγουν
πονοῦδης
νεόκτιστον (Pind. P. IV 206)· νεοκαθή-
δρυτον, ἡ νεωστὶ κατεσκενασμένον
νεολαλία (Aesch. Pers. 668)· νέων ἀθροισμα.
20 η νεότης. ἡ νέος λαός
νεόλεκτος· νεωστράπετος [37]
νεολάσφητοι· νεωστὶ λελωφηκυῖαι τῆς μα-
ριάς
νεόμαι· πορεύομαι [ad 39] [40]
νεομηνία· ἡ πρώτη τῆς σελήνης ημέρα
νέον ηβάσσωντα· ἀρτίως ηβάσστα, ἀρτὶ ἀκ-
μάσσοντα (I 446)
νεοπαγῆ· νεωστὶ πεπηγμένον
† νεοπηθεῖς· αἰχμάλωτος
νεοπενθῆ· τὰ οὐ πρότερον ἵστορημένα,
ἀλλ᾽ ἀρτίως
νεόπτροι· νίνῶν θυγατέρες (386)
† νεοεργῆς· νεωστὶ εἰργασμένος (318)
..... νέον, νεωστὶ γενόμενον. Θάλλον. πρόσ-
φατον
(ν)έος· νεωτέρος, ἐφηβος, νέος ἐστι καὶ
ὅρνεις (Plat. Gorg. 316 E) ἀμαθής, προ-
πετής
νεοσμήκτων (N 342)· νεωστὶ ἱσμημένων [51]
40 νεοσπαδῆ· νεωστὶ τὰ σπάδη περικείμενον,
ἄ ἐστι σπάργανα

νεοστάλυγες· κεκλανθυρισμένοι παῖδες
προσφάτως, νεοδάκρυτοι
νεοστεφέός· νεοκράτους
νεοστασίη· ἐτεροίωσις, νεωτερισμός [αδ 55]
νεόστροφον Ο 469· νεωστὶ ἐστραμμένον.
καὶ κατέν [57]
νεοτεύχτου (Φ 592)· νεοποιήτου
νεοτευχέες (Ε 194)· τὰ αὐτά
νεοτήτης (Arist. Rh. II 13, 4)· η τῶν νέων
ἡλικιας
νεοττιά· καλιά
νεοττοί· νεοσσοί
νεόττειον (Diphil. fr. XL)· Ἀττικὸν τοῦ ὕστου
τὴν λέκιθον· καὶ ὁ ὑψ' ήμῶν νεοττός
νεοττις καὶ νεοσσίς
νεουμένη· δευτερουμένη
νεούτατος· νεότρωτος
νεόφατον· νεωστὶ τεθνήκος
νεόφθιτος κόρη (Trag. fr. inc. 190)· η
ἀρτὶ φθαρεῖσα, καὶ ὁ ὑψ' ήμῶν νεόφθαρτος
νεοχιζούμενον· καινουργουμένου
νεοχιμής· κίνησις πρόσφατος
νεοχυμόν (Aesch. Pers. 693)· νέον, πρόσφα-
τον (schol. Aesch. Prom. 150). ἀκοπον, ἀπο-
νον. νεωστὶ εἰργασμένον
νεοχυμούμενοι· μετακοσμούμενοι. νεωτερι-
ζόμενοι
νεόχυμωσιν· νεοκλητησιν. μετακίνησιν
νέπιτα· η καλαμίνθη (νερέτα)
νέποδες· ηγίποδες· τὸ γάρ ἀποδεῖς ἀποδι-
δόναι, φεῦδος· ἔχουσι γάρ πόδας αἱ φᾶ-
κας νέποδες (δ 403)
νεπόδων (Callim. ap. St. Byz. 157, 6)· ηγί-
ποδῶν λχθύνων
νέρθεν· κάτωθεν, ὑποκάτωθεν (Callim. fr.
CLXII)
νέρτερος· ὑποκάτωθεν. η νεκρὸς ὑπὸ γῆν.
κατάτερος, καταχθόνιος
νέρτος, λέραξ· οἱ δὲ εἶδος φρενόν (Ατ.
Ανν. 303)
νέρτατα· ἔσχατα
νέρτεροι καὶ νερτέροις· οἱ Τιτᾶνες, διὰ

τὸ κατατερταροῦσθαι, καὶ χθόνιοι· νεκροὶ
[82]

Νέσσος (Hesiod. Th. 341)· ποταμός [84—86]
νέτωπον (Hippocrat. II p. 874 K)· νετώπιον.
μύρον συνταθέμενον ἐκ πολλῶν μιγμάτων.
οἱ δὲ μετώπια

τρενέει (Eur. Phoen. 920)· ἐπανέρχεται. η
μᾶλλον, φεύγει

νεῦματι· ηγὼ, ἐπανήξω (cf. Σ 136)

10 νευρά· τὸν τεταμένον νεύρον, καὶ τοῦ τόξου
τὸν τεταμένον· ἐνδυνάμενο· ἐνλαχύ

νευρομήτρα· μέρος τοῦ σώματος. οἱ δὲ
ψύχην

νευρόν· φῶν δυναμένεται τὸ σιδήριον τοῦ
βέλους πρὸς τὸν κάλαμον, καὶ εἰς ὃ κατὰ
τὴν τοξελὰν ἐντίθεται τὸ βέλος

νεῦσσεν· ἐπένευσεν (φ 431 ?), ἐπέκλινε. συν-
εχόρησεν

νεῦσαι· ἐπινεῦσαι

νεῦσις· πλεῦσις

νευσόμεθα· ηγίσμεθα

νεῦσσον· βλέψον (296). κλίνων

νευστάζων (Υ 162 μ 194)· νεύων, ἐπινεύων
νευτήρ· κολυμβήτης (δρυευτήρ ?)

νέφρεα· νέφη·

νέφρεα σκιόερτα (Ε 525)

καὶ λίνα θηρατιά

νεφεληγέρετα (Α 511)· νεφεληγερέτης, ὁ
τὰς νεφέλας μείζων, ὁ ἐστὶ συναθροίσας.

30 δ τοὺς ὄμβρους ποιῶν. κλητικὴ ἀπτὴ εὐ-
θελας [403]

νεώ (At. Plut. 733)· ναοῦ

νέω· τὸ νήχομαι (199)

νέφρος· σκότος, ἀχλύς. ἀθροισμα, πλήθος.
ἀηρ πεπικνωμένος

νέω· νεφέροι. δινέκως

[8. 9]

νεωκόρος· ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν. Κορεῖν γάρ
τὸ σαιρέων ἔλευσον (331)

νεών (Philem. fr. XXXV p. 46)· λερόν. η πλοῖα
40 νέων (Hom. Alexid. III p. 413)· ηγίσμενος
νεῶν δ' ἀλάπαξε φάλαγγας (Α 503).
τὰς πρὸ τῶν πλοίων τάξεις

COD. 55 ἐταιροίωσις 59 | ἐος 63 λέκυθον 67 τεθνηκάς — νεόφθιτος; 69—73 =
71. 73. 70. 72. 69 70 νεοχνίη 72 νεοχνί| 69 νεοχνυζούμενον 75 φωκίναιπό-
δες 92 ψυχήν 93 οξείαν 411 νεῶν, λερῶν (cf. νιών) 12 νέον 13. 14 = 14. 13
18 ἀπαλλάξαι

HES. Ad 55 ἐκπληξίς (ἀνεοστασίη) 57 νεόσσοντα (Greg. Naz. Atc. VIII 96 p. 31).
νεωστὶ ὅρμωντα. νεαρά 82 νέρωπα (B 578)· λαμπτρον (cf. 420. 658) 84 νεύσταθμος·
λιμῆν, ἔνθα λοπαντα τὰ πλοῖα (146). 85 Νεφάλειον (Genes. XXX 8)· πλανωύσας 86 νε-
σθωπραι· υλῶν, καὶ θυγατέρων (346; ordo νεσσωπραι) 403 νεφελογερέτης· τὰ αὐτά
8 νεώβορτον η νεώβρωτον· νεωστὶ κατεσθιώμενον (311) 9 νεώμεθα· απίσμεν (Σ 505).
πορευόμενα (B 236)

νεώνητος (Αρ. Eqq. 2). νεωστὶ ἀγορασθεῖς [15—17]
 νεωνία· οὐτώ τις τῶν ἔλαιων ὠνομάζετο
 νεῶν ὑπερ (Η 419). ητοι πρὸ τῶν νεῶν,
 η ὑπὲρ τῆς τῶν νεῶν σωτηρίας.
 τείχος ἐπεκήναντο νεῶν ὑπερ
 νεῶποις· δινὲ τοῦ νεοβλέπετον, η νέας
 νεωρεῖν· νεωφυλακεῖν
 νεώδριον (Αρ. Ach. 918 Plat. Cratia 115 C).
 λαμψή
 νεώρον· νέον
 νεωρός· νεωροφύλαξ [25]
 νεωρούικοι (Demosth. 329, 4). τὰ νεωρία,
 ἐνθα η ναῦς χειμώνος εἰσφέρεται
 νεώσσει· καυΐζει
 νεώς· ναῦς. Ἀττικᾶς
 νεωστὶ· ἀρτίως, προσφάτως, πρὸ μικροῦ
 νέωτα (Philem. fr. 1 p. 29). εἰς τὸ ἐπίστὸν η
 νέον ἔτος
 νεωτάτηγ· ἀντὶ τοῦ ἰχομένη, τῇ ἐπιγενο- 20
 μένῃ. ἵσχατη
 νεωτερίει· κανὰ πράτει, νεαρά
 τὴν νεωτερὶς ἀνδασθῆι πρεσβυτέρῳ.
 δινὲ τοῦ ἀνδραγάθησον
 νεωτερον· οὐ μόνον συγκριτικῶς, δλλὰ
 καὶ νέον, Ἀττικοί
 νεωχερμός· γῆ νεωστὶ εἰργασμένη
 νεωχυμ(οτ)ατην· νεωτάτηη
 τὴν· κατὰ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος. καὶ ἐάν [38—40]
 (HN?)
 νηγάτεον (Β 43). νεωστὶ γεγονότα, η κα-
 τεκνευαμένον λέγει η εὐ νευημένον
 νηγρετος (ν 80). ἀνάγρετος. βαθύς
 νηδύον (Ν 290). γαστρός, κοιλίας. καὶ νη-
 δύοις (Ρ 524) καὶ νηδύσι (Nic. Th.
 467). ἐντέροις
 νηδυμον (Π 454). δυσεκδύτον. ἕσχατον.
 ηδύ. βαθύ. καὶ ἀδυμον μὲν οὐκ ἐστιν

ἀποδύσασθαι διὰ τὸ βάθος. οἱ δὲ ἀναγυνώ-
 σκοντες ηδυμος ὑπνος [45]
 νηδύς (δ') ἐλαιιδεσσα (Soph. fr. 419).
 ἀπὸ μέρους, μιᾶς πόλεως τῆς Ἐλαιηρᾶς
 "Υβλης
 νηέ· πλοῖα, ναῦς, νῆσος [48]
 νηῖ· σωρεύει [ad 49] [50]
 νηῆσας (I 358). σωρεύσας [52—56]
 νηῖδες (h. Hom. Cer. 256). πληθυντικόν,
 10 δύοις· καὶ τηνηδέστεροι συγκριτικῶς
 Νηῖθ (Plat. Tim. 21 B). η ἀθηνα παρ' Al-
 γυντιοῖς
 Νηῖσταις πύλαις (Eur. Phoen. 1104). ταῖς
 πρώταις καὶ τελευταῖς
 νηῖον (Γ 82). ναυπηγήσιμον ἔιλον, τὸ εἰς
 νεὼς χρειαν, καὶ εὐθετον
 νηῖς (θ 179). ἀπερος· κατὰ στέρησιν τοῦ
 λοια, οἱ ἐστὶ γνῶναι
 νηῖσται· ἔσχατα. κατατατα. ἔσκατα
 νηῖτην στρατόν (Thur. II 24). τὸν ἐν ταῖς
 ναυσι
 νη κερ δ ἐ α· ἀκερδη. διωφελῆ (Ρ 469).
 ἀφρονα. καὶ νηκερδη (—εις) ὄμοιως
 νηκεροι (Hesiod. Opp. 527). μη ἔσχοντες κέ-
 ρατα
 νηκεστον (idem 281). δνάκεστον, δθερά-
 πετον
 νηκούστησεν· οὐκ ἡκουσεν, ημέλησεν πα-
 ρήκουσεν (Υ 14) [68]
 30 νη κε γε εις (Alecmam. fr. 21, 4). ἀνοικτον. δθρή-
 νητον
 νηλεγής· δφρόντιστος. δθρήνητος
 νηλεγέως· δνοικεως
 τηνλεγύφω· θρήνφ. η δεινφ
 νηλεει (Pindar.). δνηλεει. σκληρφ
 νηλεεις ημαρ (Α 484). ημέρα σκληρά
 νηλεής· δνελεής. σκληρά
 νηλεει χαλκῷ (Γ 292). τῷ ἀνηλεει σιδήρῳ

COD. 20 νεολ·ς — νεοβλέποντανέας
 27 νεωσσει 32 κενά 33 ει. ἔχουμάσουεν
 γαστρός — νηδύοις καὶ νηδύσι 49 νηέι
 63 νηῖστην 64 ἀφρων 66 δνάκεστον
 δηνηλεγίεις

HES. 15 νεῶν ἱκρία (Ο 685). τὰ σανειδώματα τῶν πλοίων
 τὰ νεώραι 17 νεῶν ναῖς· νεῶν οἰκους. νεό(ω)λια (Iones teste Aelio Dionysio) 25 νεώ-
 σατε (Ierem. IV 3). ἀροτριώ(ά)σατε 38 νηά (I 137). ναῦν 39 νηας ἔισας (Α 306). τὰς
 λαοτοίχους ἐν τῷ πλειῷ 40 νηάς τε (B 493). καὶ τὰ πλοῖα, καὶ τὰς ναῦς 45 νηδύπονος
 (Soph. OC. 349). δνυπόδετος 48 νηηρη· νόσος (Ιερῆ νοῦσος) Αδ 49 καὶ δωρεον (Ψ 169)
 50 νηέσι (Β 688). ταῖς ναυσι 52 νηησάτω· πληρωσατω, σωρευσάτω (paraphr. I 137)
 53 νη τὸν θέον· μα τὸν θεον (η θεον Σγρ. 63) 54 νηθων ὑλην (Ψ 139). σωρευσών
 υλην 55 νη· τῷ πλοιφ. δοτικῶς 56 νηῖδα (paraphr. Η 198). ἀπειρον. καὶ δειλόν
 68 νηκτά (Sapient. XIX 18). τὰ ἐν ὑδαισ διαιτωμενα, τὰ ἐνυδρα. παρὰ τὸ νηχεσθαι, δ
 ἐστι κολυμβᾶν, πλέειν

21 |κτεῖν 23 νεωρόν 26 νεώς, οἰκος
 41 δὲ προ λέγει — νενισμένον 43 ἐντέροις
 58 νηῖθη, ἀθηρῆ 59 νηῖη, ταῖς πύλαις
 69 οἰκτρὸν 70 φροντιστής θρηητής (cf.

16 νεῶν οἰκους·
 σατε (Ierem. IV 3). ἀροτριώ(ά)σατε 38 νηά (I 137). ναῦν 39 νηας ἔισας (Α 306). τὰς
 λαοτοίχους ἐν τῷ πλειῷ 40 νηάς τε (B 493). καὶ τὰ πλοῖα, καὶ τὰς ναῦς 45 νηδύπονος
 (Soph. OC. 349). δνυπόδετος 48 νηηρη· νόσος (Ιερῆ νοῦσος) Αδ 49 καὶ δωρεον (Ψ 169)
 50 νηέσι (Β 688). ταῖς ναυσι 52 νηησάτω· πληρωσατω, σωρευσάτω (paraphr. I 137)
 53 νη τὸν θέον· μα τὸν θεον (η θεον Σγρ. 63) 54 νηθων ὑλην (Ψ 139). σωρευσών
 υλην 55 νη· τῷ πλοιφ. δοτικῶς 56 νηῖδα (paraphr. Η 198). ἀπειρον. καὶ δειλόν
 68 νηκτά (Sapient. XIX 18). τὰ ἐν ὑδαισ διαιτωμενα, τὰ ἐνυδρα. παρὰ τὸ νηχεσθαι, δ

νηλεώς (Aesch. Ch. 251). δεινός. *dreadōs*.
 καὶ τὰ ὄμοια [78]
 νηλήτεις (π 317). ἀγαμάρτητοι. παρὰ τὸ
 μὴ ἀλιτεῖν καὶ νηλίτιδες τὸ αὐτό [80]
 νηλίπεζοι η νηλίποι· ἀνυπόδετοι
 νηλιτέες [ad 82] ἀναμάρτητοι. ἀνατιοι.
 ἀναρρητοι·
 νῆλος (Megarenses?). ἔριον. ἀμεινον λῆνος
 νῆμα· [ad 84] ὑφασμα
 νημερτές· ἀναμαρτέτες. [ad 85] σαφές
 νημερτής (δ 319?) ἀναμαρτής. καὶ τὰ
 ὄμοια
 νῆν· νῆθειν
 νηνεμία· γαλῆνη ἀνέμων [89]
 νηνεμόν· ἀνεν ἀνέμου. εὐπρούν. εῦδον.
 ἡσυχον (Eur. Hec. 533). ἀπνον. καὶ ἀνή-
 νεμον τὸ αὐτό
 νηνεμούμενον· καθεσταμένον ἐκ ταραχῆς.
 εῦδιον. ἥσυχον
 (νηνίατον cf. 582)
 νηρίται· [ad 92] νέοι [93—95]
 νηοῦχος· φύλαξ πλοίου (590)
 νηπεκτέας· ἀπενίστοντος
 νηπενθέες (δ 221). ἀπενθέτον [99]
 νηπιδέστας· μωραίνεται
 νηπιασχεύνων (X 602). τὰ τοις νηπίοις ἀρ-
 μόζοντα πράττον, παιδαριεύμενος, νη-
 πιεύμενος
 νηπιαχοι· νήπιοι. ἀνόητοι. μάταιοι. νεογνοί
 (non II 262)
 νηπιέη· τὸν νηπίων ἡλικία
 νηπιέησι· νεότητας (non Y 411)
 νηπέη· [ad 505] νεογνή [6]
 νήπιον· νεογνόν, νεώτερον, [ad 7] ἀφρον,
 ἡ ἀφρονέστερον
 νηπόδες· λχδύες (νε—)
 νηποινι· ἀνεν τιμωρίας
 νήπιονον· ἀτιμάρτητον, ἀνεκδικητον, ἀνέ-
 τιον (Apoll. lex.) [11]
 νηπτικιστάτην· νήφειν ποιοῦσαν

νηπυθέες· ἀπενθέτον
 νηπύτα (H 384?)· βοητά. κήρυξ μικρό-
 φωνος
 νηπύτιον (Y 200). νήπιον. ἀφρον. ἀφρονα,
 ἀνήπιον
 νηρέα· μαράθον θάμνος
 Νηρέύς· θαλάσσιος δάμαν. Ἀλκμά(ν fr. 149)
 καὶ Πόρον ονομάζει
 νηρίθμους· ἀναρμητήτον, ἀπείρον [19]
 10 νηρίδας· τὰς κοιλας πέτρας
 + νηρίπη· σεμνή
 νηρούτιαι· μεγάλοι
 Νηρίτον· ὅρος Ιθάκης, ἀπεικρυν τῆς Ἡπεί-
 ρου. καὶ τὸ πολύ (Hesiod. opp. 50). χλω-
 ρόν. υγρόν. θαλερόν. ἀπαλόν. ἀελ ἔν
 νηρίτος (Ατ. ΗΑ. IV 4, 17 al.). ὁ νηρίτης,
 ὃ ἐστι κορυχίλιον κοχλιώδες, ποικιλον
 νηριτόμυθος· ὑπὸ τῷ γῆρᾳ πεπτωκός, η
 (φ) οὐκ ἀν τις ἐρίσειε πρός μύθον
 20 νηριτόφυλλον· πολύφυλλον
 + νηρόν· τὸ ταπεινόν (ὑδατεινόν?)
 νῆς· τὸ ἐνης, ὅπερ ἐστιν εἰς τρίτην. Λασρεῖς
 δὲ νᾶς λέγουσι
 νηριάτη λίθος· ἐνοι τὴν σάρδιον, διὰ τὸ
 ἐν Σαρδινίᾳ γίνεσθαι. οἱ δὲ σμάργαδον
 Νησαίας ἐπικον· ησιανής καὶ τῆς
 Βακτριανῆς τόπος ἐστὶν τὰ πατατησάνα,
 ὅπερ Ἐλλάδι γλασση Νήσος. ἐνταῦθα ἐπ-
 ποι διάφοροι γίνονται
 νηριγά· ἐν Νυκτι (Philemo p. 16). ἀποδι-
 δόσαι μάσημά τι ποιόν
 νησοι· τόποι ἐν μέσῳ θαλάσσης;
 νησόμεθα· κορεοθηρόμεθα
 + νησορ· νεοτός (νοσούρο) [35]
 νησος· τόπος ὑψηλός, τέχνων ἐν ὕδαις
 νηστείρα· ἡ μῆποτε στερομένη τροφῆς
 νηστις· ἀστία, καὶ τὸ μεταξὺ τῆς κοιλας,
 καὶ τὸ τοῦ στομάχου ἐντερον, ἐν φ οὐδέ-
 40 ποτε κόπρος εὑρίσκεται· δθεν κέκληται

COD. 79 νηλητεῖς — ἀλητεῖν — νηλήτεινες 81 νηλήπεζοι η νήληποι 83 νηλός
 (cf. λειν. ετ λήρει) 87 νεῖν 90 νηνεμόν, 92 νηρίαι? 502 νηπίσχοι, νήπιοι
 8 νηπιεν (cf. ἐν νηπιέη) 5 νηργνής 6 νηρπίλας 7 νεωγνόν 9 νηποίνη 10 νη-
 πιήνον — ἀγέτιστον 13 ἀπαντον 14 νηπυά 16 νημον Diosc. IV 82) 17 ἀλκα
 25 η — ἐρήσειε — μέθον 28 νης λέγουσαι 31 μάσημά 37 νηστείρα 38 νηστις

HES. 78 νηλήγ (I 632). ὄμοιος 80 Νηλήγος (Ψ 349). ὁ τοῦ Νηλέως παῖς Ad 82
 ἀνηλεῖς (ad νηλέες). ἀνηκτοι (νηλεγέες) Ad 84 ὑδαρ (νάμα) Ad 85 ἀληθές (A 514) 89 νη-
 νεμίης (Ε 523). πνοῆς ἐκτός. εὐθίδιον) Ad 92 σύγκειται. η (νένηται) 93 νηνυριζοντα·
 θρηνοῦντα. λαλοῦντα (μεν—) 94 νηρός· ναυοῦ. πλοίου. λερού 95 νηδός τούσθης (A 482).
 τῆς νεδος πορειομένης 99 νηπία (B 311). μικρά παιδιά Ad 505 ασθενής (A 560) 6 νη-
 πιάς ὀχέεις (α 297). νηπιάτητας, ἀφοσούντας, καὶ ματαίστητας ἔχειν, η ὑπ' αὐτῶν ἔχε-
 οθαι. Ad 7 μικρόν (Z 366). ανόητον (Z 400) 11 νηπους η νηποδες· ἀνυπόδετον (νηλιπ—)
 19 Νηρικος (ω 376). πολις Ἡπείρου 35 νηστις· ἀστος, νηστεύων

τη^τηστις (Arist. fr. IX p. 1151). τούτῳ δὲ τῷ ἐντέρῳ τὰς χορδὰς περιειλουσίν οἱ μάγειροι

† νήτεα· ἀνήνυτα

νὴ τὴν· μᾶς τὴν

νὴ τὴν ὑγειαν (Com. inc.)· μᾶς τὴν ὑγειαν τητος· ἔσχατος. η πολὺς, σεσαρκυμένος (νητός)

νῆττον· πλήρες, μεστόν (νηττόν;)

νὴ τῷ θεῷ· ὅρκος κατὰ Διῆμητρος καὶ Κύρης [45]

νηφάλιοι (Callim. fr. CXXXIII 1)· νήφοντες, μῆπεπωκότες. η θύματα καὶ βωμοί, ἐφ' ἀνθρώπου σοφοῖς (593)

νηφάλια ξύλα (Philochor.)· τὰ μῆπελλα, η συκάμινα, η σύκινα· ἴκενα γάρ οἰνόσποντα λέγονται [48. 49]

νήφοντες· νήφοντες νήχεται· κολυμβᾶται

νήχι (Boeot.)· τὰ μῆναν νήχυτον (Philetas)· πολὺ

τηνήιαις· κάδος [55] τηνηεῖται· ἐν Καππαδοκίᾳ γενόμενος μῆς, δη σκιουρούν ταρες λέγουσιν

Νίβα· χιόνα· καὶ κρήνην νιβάδες· αἱ τοῦ; λόφους ἔχουσαι αἴγες νιβατισμός· εἶδος φρήνης βαρβαρικῆς νιγλαρεύσων (Eupol. fr. XXVII p. 472)· τερετίζων

νιγλαροί (Pherecr. I 25 p. 331)· τερετίσματα, περίεργα κρύσματα

νιγλά· τρόπαια, παρὰ Πέρσας νιγεῖται· νίπτει, πλύνει, κλύνει αιγῆς

νιγέτες (Sicul.)· παιδιῶν αἰδοῖα νικαθόρον· ἐπαθλον, ἐπινίκιον

νικάται· κρατεῖ [ad 66] Νικάτωρ (<—τωρ?)· ηθως, δη καὶ τιμώσει τιτεις

νικατῆρες (Maced.)· οἱ ἀκμαίστατοι ἐν ταῖς τάξεσιν [69-71]

νικεστρον (νικατρον;)· νικητήριον

† νικηῖσθαι· ἀπέγειθαι

νικητῆρον (Soph. fr. 504)· ἐπαθλον

νικλον· τὸ λίκνον (570)

νικνόρ (Lacon.)· διαφορά

νικοστράτ(ει)ος· εἶδος ἀμπιλον (Lynceus)

νικνότας (Hippornact. 49, 5)· δουνέκδουλος

νιματα (Dromo com. fr. II p. 541)· λουτρόδ, πλύματα

νίν· αὐτόν, αὐτήν, αὐτό [81]

νινήατος (Hippornact. fr. 129)· νόμος παιδαραδίδης, καὶ Φρύγιον μέλος. (καὶ νηριαστής · · · ·)

νιννον· τὸν καθάλλην ἵππον

νιρνος· φθείρ. Ἀχαιοί. η νιρνος

νιρον· μέγα [86. 87]

Νισσάν· ὁ Αρτεμίσιος μήν. καὶ Τίλου (Αγίου Β 508) πόλις [89. 90]

(νισσεται· εἰσέρχεται) cf. 249

(νισσόμωσ· πορευούμενος) cf. 252

νιτρον· σάπων καὶ εἶδος λατριῶν

νιφάδες· ἐλκη, τραύματα, σταγόνες, φεκάδες [93]

νιφάδης (Ο 170)· η τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον πλρρούσα.

νιφάδες δ' ὡς πιπτον ἔρασε (Μ 156)

τὰς γάρ φεκάδας φιάδας φησίν· αιματοέσσας δὲ φιάδας κατίζενεν ἔρασε (Π 459)

νιφαρον· νιφάδι λελευκασμένον

νιφει (Ar. Ach. 1141)· χιονίζει [97]

νιφοβόλοις (Eur. Phoen. 206)· χιονίσις

νιφοβόλον (Eur. Phoen. 234)· ψηφλόν

νιφέρεν (Nic. Th. 881)· χιονίδες

νιφέντα· χειμέρια. χιονώδη (Coll. Del. 93)

χιονίζομενα (Ξ 227)

COD. 49 νήτην, μάτην 44 τῷ θεῷ χιτόνι τὸν δένειν 64 (νιδες Phot. 300, 5, νίδας· νέος παιδὸς κύρονος) Cyril. 72 νικαστρον Phot. 76 νίκωρ, διαφθόρα 79 πλώματα 81 νιγκλον καὶ φύγειον καὶ νινιστῆς post 581 83 καταβάλλην 85 cf. νιερον. λερόν. 88 ίλαιοπόλις 91 σαπῶν 94 εἰπίουν ἔρασε — γάρ φησιν — ἔρασεν 95 νιφάδων 97 η χάλαζα 98 ξενίσις 600 νιφάδευ

HES. 45 νηνσί (A 179 al)· νανοι, πλοιοις 49 νηφε (Il Tim. IV 5)· γηρόρει. σωφρόνειοι θιον. [η βρέχει] [χιών γαρ η κατά μικρὸν φερομένη λεπτώς, καὶ δ λεπτὸς ὄμβρος νιφετός· νίφει γάρ τὸ χιονίζει] 55 νηαιοή (E 539)· ἐσάρτη. η νηάτη (216) Αδ 66 λικμά (νικλά) 69 νικεα· φιλορεικία, ἔχθρα 70 νικειν· λικμάνη. κρατεῖν (231. 566) 71 νικεσεν· υβρισεν 81 νινητός (Coll. Iov. 63)· διάθοταις. οἱ δε νεινίλος (quod verum) 86 νιτρον, σάπων 87 νισενθα· πορεύεσθαι 89 νισσόμενον (N 186)· πορευόμενον 90 νισυνόχος· φύλαξ νεώς (496) 93 νιφάδειος· εὐγρήγορος (Βυζαντ.) τὸν θον (546) 97 νιφετός (δ 566)· η τῆς χιόνος καταφορά, χιών λεπτή, χιονισμός· τεύχων η πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, η(է) χάλαζα(η, η νιφετόν K 7)

52 νηχιται, μήν 53 νη- νικαστρον (χιονίζει) [χιών γαρ η κατά μικρὸν φερομένη λεπτώς, καὶ δ λεπτὸς ὄμβρος νιφετός· νίφει γάρ τὸ χιονίζει] 55 νηαιοή

56 νηαιοή (E 539)· ἐσάρτη. η νηάτη (216) Αδ 66 λικμά (νικλά) 69 νικεα· φιλορεικία, ἔχθρα 70 νικειν· λικμάνη. κρατεῖν (231. 566) 71 νικεσεν· υβρισεν 81 νινητός (Coll. Iov. 63)· διάθοταις. οἱ δε νεινίλος (quod verum) 86 νιτρον, σάπων 87 νισενθα· πορεύεσθαι 89 νισσόμενον (N 186)· πορευόμενον 90 νισυνόχος· φύλαξ νεώς (496) 93 νιφάδειος· εὐγρήγορος (Βυζαντ.) τὸν θον (546) 97 νιφετός (δ 566)· η τῆς χιόνος καταφορά, χιών λεπτή, χιονισμός· τεύχων η πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, η(է) χάλαζα(η, η νιφετόν K 7)

νιφόεσσα Ἐλένη· μντι τοῦ λευκῆ. Ἰσω
Φρουροῖς (fr. 46)

νιφομένη· χιονιζούμενη [604. 5]

νόσος· πηγή· λάκωνες
† νοαρέως Στρουνχόντως
νόδεις· συλλογίζουν. σκόπει
νοερόν· πνευματικόν· νοερόν μέν ἐστι τὸ
ν(ο)ούν· νοητόν δὲ τὸ νοούμενον. τροφὴ¹⁰
δὲ τρόπον τινὰ τὸν νοούντος, τὸ νοούμε-
νον. οὐτώ μὲν οὖν κυρίως. λέγονται δὲ καὶ
ἐναλλάξ καταρρηστικῶς
† νοεύσας· νοήσας
νόημα· σύνεσις
νοήμων· συνετός, ἔμπειρος. γνωστικός
νοήσεις· ἐνθυμεῖται
νόησεν· ἐφράσθη
νοητά· τα μὴ ὀρφένεα [16]
νοθεύει· διπλαστροῦ. διπτῆ. κολακεύει
νοθογένητα· πορν[ί]ογένητα. οἱ μὴ γνή-
σιοι παῖδες, δὲλλ' απὸ πόρνης η̄ φιλῆς η̄
δούλης η̄ παλλακῆς ἀλλότριοι η̄ δυσαγενεῖς
ψυνδεῖς
νόθως· φευδός [20. 21]
νομάδεις· βοσκόμεναι ἀγέλαι
νομάδεις· ἡμέραι αἱ φθίνοντος τοῦ μηνός
νομάδεις· βαθύρρων, ἀγρίων [25]
† νομαδόστοι(το)ι χοι· ἀπὸ τῶν νομῶν κατὰ
στοίχουν ἐρχόμενοι
† νομάρχιον· σκενὸς τραγικόν
νομάρχης (Περο. II 177)· δὲ νομῶν ἀρχων· 30
νομούς δὲ λέγονται τὰ μεγάλα χωρία
νομέας (Περο. I 194 II 96)· ἔιδος περιφερῆ
νομεῖς· βασιλεῖς. ἡγεμόνες. καὶ τῶν ποιῶν
τὰ ἔργοιλα. καὶ σχῶντος ἀρμένων [31]
νομεύς· ποιητήν. διεριζόμενος, η̄ μέρος
ληφόμενος
νομῆ· διαίρεις, μερισμός, νέμησις [34]

νομῆ· τροφὴ, βοσκή. † ποιητή. μερὶς ὕδατος
[36]

νομίζειν· ολεθαί. λέγειν
νομιζόμεθα· νόμιμα οἰόμεθα
νομιζόμενα· νόμιμα. ἐννομα
νόμιον· δίκαιον
νομοθετεῖ· νομοποιεῖ [42]
νομόν· τομῆν
νόμος· θεσμός, συνήθεια: νομή. τόπος (νο-
μός). καὶ λόγος (Hippocr.) [ad 44] 45]
, νόμος δὲ πάντων βασιλεύς⁴ (Pindar. fr.
146) κατά φύσιν (Plat. Gorg. p.
488 B) [47-51]

νοοῦσι· φρονοῦσιν, η̄ συνιεῖσι
† νορβᾶ· καλῇ
† νορβεῖ· ἐνταμεῖται
νορθακινοί (Aeol.?)· ἀσθενεῖς
νόρρος· ἀνδρός μῆλινον λωτοῦ. γίνεται δέ
τι καὶ δένδρον ἐπαραλίῃ, ὅπερ ἔτιοι νο-
ρεὶ ἄν καλούσιν
νορύνη· [ad 57] ἐστι δὲ εἶδος δασρίου
(Theophr. IX 11, 5) [58]
νοσακερός (Com. ap. fr. CCCXVII)· νοσθ-
ηδης. τρυφερός, μαλακός
νοσηλεύεται· νοσεῖ: η̄ νοοῦντι ὑπηρετεῖ
(νοσηλεύει) [61]
νοσοίδες· ὑπόδημα γυναικεῖον (Poll. VII 94)
νόσον (cf. Dem. 113, 26)· στασιάζον
νοστήσαι· [ad 65] ἀφικέσθαι, ἀνακοινωθῆ-
ται, ψυστρέψαι [66]
νόστικον η̄μαρτο· τὸ σωτήριον (a 9). καὶ
ἀνακοινωτικόν. ἀνακοινωτική η̄μέρα
νόστικος (δ 806)· σωτήριος. καὶ τὰ ὄμοια
Νόστοις· βίβλοις οὕτω καλούμεναις
νόστος (B 155)· η̄ εἰς οίκον ἀνακοινωδή, η̄
ἐπάνοδος. καὶ ἡ ἀνάδοσις τῆς γεύσεως

COD. 5 νιφοτ, ἡρωτριψένη γῆ 9 ἀναλλάξ (26 σῶμαν — δροχύμενοι Phot. 301,
20) (27 ΗΘΜΑΡΙΟΝ — λατρυκόν?) 33 ποίηη? 38 μαδα bis 46 πάντων ὁ κατὰ
τὴν φι 52 φθονοῦσιν η̄ ηνούσιν (56 μελιλόπτου?) 57 νορύειν (Arcad. 118, 17) 59 νο-
σακέρως 60 νοσι· νοοῦντα 64 [ξειν 67 νόστημον 68 νόστημος· σωρος

HES. 604 νιφεψ· τοννεχειας (νῆ) — 5 νιφ ἐνὶ (ε 127)· ἡροτριψένη γῆ 16 νο-
θοοῖ· φοβεῖται, δρυαινεῖ. νουθετεῖ 20 νοῖοι (Ω 166)· αἱ τῶν ιλῶν γυναικεῖς 21 νομε-
λέως (Δ 428)· διδαλείπτως 25 νομαλ· βοσκήματα, βοσκαὶ 31 νομαλέως (Δ 428)· διδα-
λείπτως 34 νομῆς (Σ 525 al.)· ποιητεῖς 36 νομήματα· δικαιώματα (νόμιμα· τὰ)
42 νομοίστορες (Cyrill. in Iessai. XLIII p. 577)· νομούμαθεῖς 44 καὶ ὁ ποιητής τῶν
καθ' ημᾶς νόμων 45 νόμος· ὁ ποιητής τῶν καθ' ημᾶς νομῶν οὐδεί· θέμις τὰς δὲ καὶ
εὐνοιας λέγει· διπλ τῆς νεμάσεως· ὁ ἀνὸς ὑβρῶν τε καὶ εὐνοιάν (ρ 487) 47 νομφ (B 475)·
τῆ νοιν 48 νόν (Hom.)· νοῦν 49 νόων, πολυκέρδεα νομον (ν 255) τὸς πλατηλὸν
καὶ φευστην νοῦν ἐπὶ πολλὰ τρίπτων· ἀλλο ἐπὶ ἀλλο διανοούμενος 50 νόος (B 192)· νοῦς
51 νόον (β 346)· τὸν νοῦν. τον λογισμον Ad 51 [γῆν ὁρυειν.] 58 νόροπα (B 578)· λαμ-
πρόν 61 νοσεονύσι (Iessai. LXVIII 28)· γεννᾶσαι Ad 65 ἐπανελθεῖν (O 374) 66 νο-
σ[τη]ηλεύεσθαι· νοσοκομεῖσθαι

νόστου προμαθόντες (Com. an. fr. CLXII).

χρόνου πολλοῦ νόστου προμαθόντες

νοσφίδιον· κλοπιάτον, λαθραῖον

νοσφίζεσθαι· λανθάνειν. πλεονεκτεῖν [74]

νοσφίζεται· ίδιοποιεῖ. κλέπτει, δροστερεῖ,
δραπεῖ, χωρίζει

νοσφίζόμενος· δραπούμενος. κλεπτόμε-
νος, ἡ κλέπτων, στερῶν

νόσφιν· χωρὶς (A 541), ἀνευ. λάθρα. δίχα.
έκτος, μακράν [78]

νονυμήνιος· ὅρνεον, ὅμοιον δέταγη ὅν· δ
καὶ τρόχιλος

νονυρέχεστιν· ὁξυτέροις. νηπεικωτέροις. συν-
ετοῖς, σφοῖς

νοῦ πέρα παντός· ὑπεράριτον παντός νοῦ
Νοῦς· ψυχῆ. ποταμός, καὶ ἡ μονάς. κυριώς
δὲ σώφρονος ψυχῆς ἐνέργεια [83]

νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροις (Teleclid.
fr. XI p. 375). παροιμίδες. έτοι δὲ (Περι-
σάνδρου κομμάτιον, ἐπὶ τέων ἀδυνάτων
ταττόμενον) [85—87]

νύγει· τῷ κέντρῳ πλήγτει
νυγμή· κέντρον

νυθόν· δρωνον. σκοτεινόν
νυθόδες· σκοτεινῶδες

νύκτα· σκότος. ἡ χειμέριος δὲ δασεῖα
(Diogen. prov. VI 89)

νυκταλετος· ὅρης λερὸς Πρασ., δ καὶ ἐρφ-
δός [94]

(νυκταλωπιᾶν cf. 750)

νυκτελεῖν· ἐν νυκτὶ τελεῖν [96]

νυκτερεῖν· ἀγρυπνεῖν. Ἄττεικοι

νυκτερινοί καὶ κύνει· οἱ λύκοι. τανεῖ δὲ εἶδος
ὑποδήματος γυναικέλον (Poll. VII 94)

νυκτερίς (μ 433). πετεινὸν νυκτερινόν

νυκτερίος· δὲ ἐν νυκτὶ ως ἐν ἡμέρᾳ διά-
γων. τοιαῦτα δὲ τὰ θηρία καὶ τὰ πλείω
τῶν πτηνῶν

Νυκτίδαι· γένος τι τῶν τὰς λοιπικὰς νό-
σους ἐκδισκόντων [202. 3]

νυκτεπόλοις (Eur. Ion. 718). νυκτός ἀρ-
στρεφομένοις καὶ περι(τ)οῦσι

νυκτιλόχους (Callim. ? cf. Nonn. Iōann. XIX
18). τοὺς νυκτὶ ἐνεδρεύοντας, ἡ λγυτάς
(νυκτολ—)

νυκτοκόδραξ (Ατ. Ηλ. II 12, 17). δὲ νυκτὶ
πετόμενος

10 νυκτόμαντις· μάρτεως εἶδος
νυκτομαχία (Περιδ. I 74 Thuc. VII 44).
(ὅτε) νυκτός μάχονται πολέμ(ι)οι, καὶ οὐχ
ὄρωσιν ἐν τῷ σκότει [9]

νυκτωρ (Callim. ep. LXVI 1). νυκτός
νυκχάσας· γράφεται δὲ καὶ νυκχάσας,
ὅπερ ἐστὶ νεανιευσάμενος. τὸ δὲ νυκχά-
σας νύξας

νυμφαγωγεῖ· τύμφην ἄγει
νυμφαγώδες (Eur. IA. 610). δὲ μετερχό-
μενος ἐτέρῳ τύμφῃ καὶ ἀγων ἐκ τοῦ πα-
τρὸς οἰκλα, φρότερον γεγαμκότει οὐκ
ἔσσοτι μετελθεῖν· διὸ ἀποστέλλουσαν τῶν
φίλων τινάς. Διαφέρει γάρ ὁ νυμφαγώδες
τοῦ παρόχου· καλεῖται γάρ παρόχος τῶν
φίλων τις δὲ ἐπὶ τῷ σχῆματι ἀμα τῇ τύμφῃ
καὶ τῷ νυμφίῃ σχοινίεσσι, οἷον παρά-
νυμφος

νύμφαι (Ατ. Ηλ. V 19). οἱ πτερωτοὶ μύρ-
μηκες, καὶ οἱ σκώληκες οἱ πτεροφυοῦντες,
οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυττάροις. οἱ δὲ

καὶ διὰ μέσον τῶν γυναικ(ε)ιστρῶν αἱ τύμ-
φαι. καὶ τῶν ὅδων αἱ μεμυκήαι κάλυκες.
καὶ οἱ νεογάμοι κύραι. καὶ Μόνσα θεαὶ

Νυμφαῖον ὁχθον· Ἰων (fr. 52). παρόστον
ὁ Ἀλφειδς τὴν Ἀρκάδων παραμειζόμενος
(κατὰ) τὰς λεγομένας Γλυφάδες διέρχεται.

Νυμφαῖον δὲ δρος ἀκούει τὸ περὶ τὴν Ἀρ-
καδίαν. οἱ δὲ περὶ ποταμόν

COD. 71, προμάχοντες 77] post 74 78 νοσφινέων 79 ἀτταγίον 80 νειπτ]

84 οἱ π 87 νῦν (88 cf. νύττει, νύρει) 93 ἐρθδιας 98 λήκοι 706 νυκτὶ πετώμε-

τος, δὲ νυκτικόραξ 7 νυκτιμαν 8 ἔτεια — πόλεμοι 10 νύκτορ 11 νευχάσας,
τεανιευσάμενος. Ρhot. 303, 9) 13 ἐτέρων 14 πτερωταὶ — κυνφάροις 15 δὲ πάρος, δν —
δρκάδαν διέρχεται. οἱ ποταμόν. Νυμφαῖον

HES. 74 νοσφιζούμεθα· δρονιμεθα. ἡ ἐπ' ἄλλο τι τραπούμεθα (Ω 222). ἡ κρυπτοί-
μεθα (B 81) 78 νόσφιν ἐών· χωρὶς ὑπάρχων (Θ 490 non Apoll. Rh. IV 1458) 83 νοῦσος
(A 10). νόσος λοιπή· 85 νοχαλός. δάνδυος. χαύνος (πωχαλής) 86 νόφ (A 132). ἐν
τῇ δανοῖς 87 νύ· ἀπτὸν καὶ δή (Δ 31) 94 νύνκες (Ξ 385). ἔκτεταμένον
96 νυκτεοίκος (A 47). φωβερὸς τὴν θέαν 702 νυκτεοίκως (A 47). καταπληκτικῶς, κα-
θάπτει νῦξ 3 νυκτὶ θοῆ (M 463). τῇ ταχεῖ. ἡ γάρ ημέρα, πολύμοχθος οὖσα διὰ τὰ ἔργα,
μακρὰ ημέρην φαινεται· ἡ δὲ νῦξ διὰ τὴν ἀνάπλασιν ταχεῖα 9. νυκτὸς δμολγῆ (A 173).
μεσονυκτί· παρ' ἦν ὥραν οὐδείς μολισκει

νυμφεύτρια (Ατ. Ach. 1056). ή συμπεμπομένη ύπό τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος

νυμφέων· νυμφῶν λερόν (Anacr. fr. 16) νύμφη· η νεωτεραγαμητία (Isocrates). καὶ η ἐν τοῖς ἀστροῖς αἰξ, η Ἀιάλθεια, καὶ Μούσα, καὶ τὸ μεταξὺ τοῦ γενείου καὶ τοῦ κάτω χείλους ἐν μέσῳ κοῖλον, καὶ η τοῦ Διὸς μῆτηρ, καὶ ὁ ἐν τοῖς μελισσ(ε)ίοις σκώληκς [19]

νυμφικά λουτρά· γαμήλια λουτρά· ην ἀπὸ κρήνης ἀποδέιμηντης

νυμφίδες· ὑποδήματα γυναικεῖα νυμφικά νυμφίον καὶ νύμφην· πάντα τὸν γῆμαντα καὶ παδοποιησάμενον, καὶ πολυχόνιος ἦ (Ψ 223)

νυμφίου, ὃς ἡ θαρὼν δειλοὺς ἀκάκησε τοκῆς

νυμφόβασις· Ἀχαιός (fr. 26). δὲ Σειληνὸς ἐπιβαίνων ταῖς Νύμφαις, καὶ ἐν Μοίραις (Hermippri?).

βαθαί, βαθαί, βίσσομαι γυναικεῖς ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης

νυμφοκόμος (Eur. IA. 1087). η νυμφεύτρια η κοσμοῦσα τὴν νύμφην

νυμφόληπτοι· οἱ κατεχόμενοι Νύμφαις, μάντεις δὲ εἰσι καὶ ἐπιθ(ε)ιαστικοὶ νυμφοπόνος (Sophro.)· η περὶ τὴν νύμφην πονούμενη [27]

νυμφοτήρεις· ἄρχοντές τινες

νῦν· ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐντολὴ δὲ διντὶ τοῦ δῆι παραπληρωματικοῦ, καὶ ἐπίρρημα χρόνου ἐνεστήτως, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δρεῖος

νῦν δέ· ἐπὶ τοῦ παρόντος

νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες· τοῦτο φασιν ἐξδιον εἶναι ἥψαθῶν.

νῦν δὲ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἄφθο-

νοι ἔστε

νυνδή (Plato). διτὶ τοῦ ἀρτι

νῦν κ' εἰη (non Σ 107). διτὶ τοῦ νῦν καρός

νύντιον· ἐπὶ τοῖς παιδίοις καταβαυκα-

λούμενόν φασι λέγεσθαι· διοίως καὶ τὸ νύντιος

νῦν τ' ἡγθεῖς ἐς χορόν, νῦν τ' ἐπραδεῖς· τὸν εἰς χορὸν ἥθεις, καὶ τὸν ἐπαρδεῖς Νύξ· η σπουδαῖος δέος·

εἰ μὴ Νύξ διμήτειρα θεῶν ἐσάσφε (Ξ 259) καὶ η συνήθως λεγομένη νῦς (λ. 329) [37]

νύξεν (Η 260). ἐκ χειρὸς ἐτρωσεν (Δ 252).

νύξει δέ μιν κατὰ χείρα μέσην τυός· τύμφη γεγαμηνή τοῖς τοῦ γῆμαντος οἰκείους

νυρεῖ· νύσσει (688)

νυρίζει· νύσσει. ξύει

νυρῶν· νύσσων. ξύων [ad 42] [43]

νύσσει· πάιει. ηγσσει

νύσσα (Ψ 332). ὁ καμπτήρ· ἀπὸ τοῦ ελθόντας κατ' αὐτὸν νεύειν τοὺς ἵππους τυόσσαι· ἐκ χειρὸς πατᾶσαι

Νύσσας· ὅρος Διονύσου (cf. Soph. A. 1131)

νυσταγμός (Hippocr.). ὑπνος

νυσταλέον· ὑπνηλόν (cf. Com. inc. XLIII) τυνσταλωπάν· νυστάξειν

νύστυχον· δλίγον ὑπνόδαι

νυτόμενος· κεντούμενος. προσθούμενος

νύχα· νύκτωρ, νυκτί (v. πάνυχα)

νυχ(ε)ία· διανυκτήρευσις

νύχια· νυκτεριναὶ

νυχεύεις· κρύπτει. νυκτερεύει

νύχια· ὀνειδός (817). Λυδοὶ φολός (ψόγος?)

νύχος· νύξ, σκότος

νώ (ο 474). ημᾶς

Νώβαι· Πυγμαῖοι

νωγαλεύματα (Atagot. fr. I p. 274) η ωγαλεύματα· τὰ κατὰ λεπτὸν ἐδίσματα.

οἱ δὲ τὰ μὴ εἰς χορτασίαν, ἀλλὰ τρυφερά τῶν παταλιών

νωδός (Phoenic. Col. fr. 5, Eubul. com. p. 272). ὁ ὕδοντας οὐκέτις ζῶντας, καὶ ἐν[ν]εός, κωφός. μὴ λαλῶν (cf. μύδος)

νώδυνον (Soph. Phil. 44). ἀνώδυνον [64]

COD. 17 νυμφεύθων 20 τὰ μῆλα

ἡν δεινός — μύ 23 μπτοι 28 νυμφοτερεῖς

34 καταβάν καλούμενον 35 τῦν τ' ηνδεῖς δέχωροδν,

— δὲ μῆνης χείρα (40 cf. ἐνυρεν, μυρμελ)

νύντιον· ἐπὶ τοῖς παιδίοις καταβαυκα-

22 νυμφίονος ὡς ἀθάνωδηλοῦσακαχῆση 23 δι

ην δεινός — μύ 23 μπτοι 28 νυμφοτερεῖς

30 τραγοδῶν — ἐστραγα 32 νῦνδη

33 καταβάν καλούμενον 34 τηρεῖς δέχωροδν, — ἐπραδεῖς (χόρον Meinek.)

38 ἐκχειρέπωσεν — 44 πατζεῖ 50 Cf. νύσταλωπαὶ ετ

HES. 19 νυμφιγενής (λ. 447). μεωτει νευμφευμένην

27 νυμφοστόλος (Greg. Naz.). νυμφαγωγός 37 νύοι (Ζ 166 γ 451). νύμφαι (cf. νοῖοι)

καὶ Νυστήον (Ζ 133). δόρος, οὐ καθ' ἔνα τόπον. ἔστι γάρ Αραιάδη, Αἴδησιας, Αἴγυπτον, Βαθυλάνος, Ἐρυθρᾶς, Θράκης, Θετταλίας, Κιλικίας, Ἰνδικῆς, Αἰρήνης, Λυδίας, Μακεδονίας, Νάξου,

περὶ τὸ Παγγαίον, τόπος Συρίας 64 Νῦσε (Genes. V 29). ἀνάπλανσις

νωθεία (Plat. Theat. 195 C)· νωθρία, ὀκνηρία
νωθεῖς· βραδεῖς, ἀλογοι
νωθῆ· τὸν ἐργάτην, ἢ τὸν μηχέτι σκυρτῶν
δυνάμενον
νωθῆς (A 558)· δὲ νωθρός, κατὰ στέρησιν
τοῦ θεῖν, βραδύς, ἀμβλύς
νωθῆς δόδος· μακρὰ δόδος
νωθητός· ἐνθυμηθητός, γνῶστις
νωθουρος (Com. an. C VII)· δὲ δύνατος συγ-
γίνεσθαι, ἢ ὄνος (cf. A 558)
νωθρὴ δόδος· μακρά, ἢ νωθρά [73]
νωθρόν (Nic. Th. 165)· βραδύς, νωχελές,
δοθεντής
νῶι (E 235)· ημᾶς, ημεῖς (A 418). + ημῶν
νῶιν (Θ 374)· ημῶν τῶν δύο, καὶ ημῖν
[77, 78]
νῶκαρ· νιόταξις (Nic. Th. 189). νωθεία.
κακόσχολος ηννοια
νωλεμέσ (I 317 al.)· λοχυρόν, βίαιον. [οὐ-
τελές], καρπερόν. συνεχίς
νωλεμέσ (A 428)· δδιαλείπτως. καὶ τὰ
ὅμοια
νωλεμώς· δδιαλείπτως. καὶ τὰ ὅμοια
νῶμα (Empedocl. 361)· νόημα, ἐνθύμημα
[84]
νωμᾶται (Bacchyl. fr. 47)· κινεῖται
νωμῆσαι (H 238)· κινῆσαι, μετενήκαι. δια-
νεῖμαι. κυθερῆσαι
νώματα· ἐπὶ τὸν ποσιγνύτων τὰ γνωρίσματα.
οἱ δὲ τὰ θρέμματα
νωμησαν (A 471 al. Antim. fr. XVI)· διε-
μέρισαν [89]
νωμένων· ἔχων (φ 255?). διατέμων. κρίνων
(Soph. OT. 300). διαιρέων
Νῶναχρις· τόπος ἐπώνυμος Ἀρκαδίας, τι-
νεις δὲ Νῶναπις (Meinek. Call. Del. 103)
Νωνακρ(ι)εύς (Aristoph. fr. CCXXXIV)· οἱ

μὲν ἀλείπτην Ἀρκαδικὸν ἀποδιδόσαν. ἡ
γὰρ Νῶναχρις Ἀρκαδίας εστὶ τόπος
νῶντα τῷθοντα. ύέσσα (cf. τάει)
νωνυμία· ἄκλεια. δοσφεια
νώνυμος (ν 239)· ἀνώνυμος. δύσφημος. δὸν
οὐκ ἐν τις εὐψημον εἴποι, ἀλλὰ δύνστυχῇ
τὸν ωρεῖ· ἐνεργεῖ
νωροπα (B 578)· λαμπρόν. αἰθοπα. στερη-
τικὸν τῇ δύψεως. τὸ γὰρ νω λον τῷ α·
δροπα, νώροπα [98, 99]
νώροφος· λαμπρός. δξύφωνος. ἐνηχος. ἢ δι
τὸ δύψιν δοθενή ποιεῖ
+ τὸ ρεμενος μέγας, πολὺς. κατώτατος,
ἰσχατος. δοθενής πλατύς
νωσάμενος (Call. fr. CCCXLV)· κατανοήσας
νωσασθαί· αἰσθέσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι
+ τὸν διστοιχόλος· δμελής. όρθιμος [806, 7]
νωτεῖς· οἱ δχυθοφόροι ημίονοι. οἱ ἐλκοντες
20 διγύιοι
νωτίζειν· διώκειν. τρέπειν
νωτίσαι· τὸ κατὰ νῶτα λαβεῖν (Aesch. Ag.
286), καὶ παραιψασθαι φυγόντα (Soph.
OT. 193)
νωτίσασθαί· δναθέσθαι ἐπὶ τῶν ὕμων.
ἀπονωτίσασθαι δὲ τὸ καταθέσθαι
νωτοφόρος (Xen. KII. VI 2, 34)· δ μὴ ὑπὸ^τ
διγύον, ἀλλὰ τῷ νωτῷ σχθοφορῶν ἀνθρω-
πος, ἵππος, δρός
30 νωφαιόν· ἀφανές
νωφαλή(ς)· νωθρός (νωχ—)
νωχαλίζει· βραδύνει
νωχέλεια· δοθένεια. βραδυτής. δρεια. νω-
θεια [ad 16]
νῶχμα· δνειδος (757)
νῶψ· δοθενής τῇ δψει (cf. μωψ)
νωχελής· [ad 19] βραδύς. ἀχρηστος

Ξ

Ξαίνει· διαξέει, + τῆθει, + σωρεύει. ἐργά-
ζεται έρια. καὶ δέρει ιμάντι
+ τεινέει· λήγει

COD. 67 νωθητὸν 71 νωθουρός, δ δυνατὸς 72 νωθρῆς (87 γνώματα?)
94 δράσται (804 δινώτεις δεμβός· πτωχός) 8 η ἐλκοντες (cf. ξούγωνερ) 16 μιλάτις
19 δμάλδος Σ 1 ξεινει — δέρει 3 ξάναδος?

HES. 73 νωθροκάρδιος (Proverb. XII 8)· βραδὺς κατὰ λογισμόν 77 νωτερόην·
ἡμῶν τῶν δύο, ήν νωτέρων ὁπὲρ ακούστης (μ 218) 78 νωτερον· ημῶν τῶν δύο. ημέτερον·
καὶ νωτερον λέχος αὐτῶν (Ο 39) 84 νωμῆσ (μ 218)· διοκεῖς 89 νωμησίβων (Η 206)·
κινησαν τὸ ὄπλον 98 νωροπα (Η 206)· λαμπρῷ. καὶ τὰ ὅμοια 99 νωροπα χαλκῷ
(Ν 406). τῷ λαμπρῷ χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ. καὶ τὰ λοιπά 806 νωτα· τὰ δνωτατα, τὰ νωτια
χρέα (δ 65). καὶ συνήθως ημῖν (Β 308) 7 νωτα θαλάσσης (Β 159). τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς.
ἢ τὰ πελάγη Ad 16 μιλάτης. (Byz.) δμοίως καὶ νωχελ[ε]ιη (Τ 411) Ad 19 δ μιλός (q. v.)

ξανῆσαι (Soph. fr. 456). κοπιάσαι
 Σανθή· ἡ Τρολα. καὶ ἡ καλή [ad 6]
 ξανθίζεσσα (Laccon.) κοσμεῖσθαι τὰς
 τρίχας, ἡ βάπτεσθαι αὐτᾶς
 ξανθίζεις· βόλου ὄνομα
 ξανθόν πυρόν (a 285). καλόν. εὐ εργα-
 σμένον. χλωρόν. δὲ ποταμὸς Σάνθος
 (Z 4 Aristot. HA. III 10, 2). καὶ ὄνομα
 (T 404)
 ξαντίον· κτένιον, φαίνεται χρῶνται πρὸς
 τὴν τρίχα, καὶ διφοροῦσιν ἐν τοῖς δερέοις
 ξανθικά· ἔργη της Μακεδόνων, Σανθικοῦ μη-
 νὸς ἡ Σανθικοῦ ἀγούμενη. διτεῖ δὲ καθάρ-
 σιον τῶν στρατευμάτων
 ξανθοῖσιν ὄρνεοις
 †ξανισσατο· διενοήθη (ξανισσατο)
 ξανθόν· κοπῶ
 †ξέεσθαι· σπανίζεσθαι (πην—) [16—18]
 ?ξενίζεται· ξενοδοχεῖται
 ?ξενίζουσα· διλόφυλος. ἀγθης. κανή [21—25]
 ξεινοδόχος (σ 63)· ὑποδεχόμενος ξένους.
 καὶ μαρτυροῦ [27]
 ξείνοις· Θεσσαλοί (Ξενιεῖς?) [29, 30]
 ξεινοῦσσαι· ξενώνες
 ξειρίς (Aristoph. fr. CCXXXII)· ἀρωματικόν
 τη φυτόν
 ξεναγεῖ· δέχεται) ξένους. η τῆς ὁδοῦ ηγε-
 μονεύει
 ξεναγοί· οι τῆς ξένης ὁδοῦ ηγεύμενοι
 ξεναγός (Posidipp. com. fr. VII p. 521). ὁ
 τῶν ξένων ηγεύμενος
 ξεναγωγῆσας· ξένον δόδηγησας (η ξενοδο-
 χῆσας)
 ξεναγῶν· ξενοδοχῶν, δόδηγῶν, καὶ διωρ
 τοὺς ξένους
 ξεναγλα· σύνταγμα (Creles). καὶ δι τούτων
 ηγεμῶν, ξεναγός
 †ξενεοί· στρατιώται (Meinek. Theocr. 254)
 [40]

ξενηλασσία (Thuc. I 144). τὸ μὴ ἔαν ξένους
 ἐπικίννυσθαι
 ξενηλατοῦνται (Ατ. Ατ. 1012). τύπτεσθαι
 τοὺς ξένους ἐλαυνομένους
 ξενια· ύποδοχή, φιλοτιμία, φιλία. δῶρα.
 κατάλυμα, η καταγώγιον
 ξενίας δίκη (Ατ. Vesp. 718). ἐπὶ τῶν ὡς
 πολεῖτῶν μετεχόντων τῶν δημοσίων
 ξενίζειν· ξένη χρῆσθαι φωνῇ, η ξένοις
 ήδησει
 ξενίζουσαν· τεαράν
 ξενοδοχούματι· μαρτύρομαι (χ. Λπτε—)
 ξενοδόχων (Simonid. fr. 84, 7). ξενοδόχων.
 μαρτύρων
 ξένοι· οι πολέμοι (Thuc. VII 13). οἱ δὲ τοὺς
 Πέρσας (Herod. IX 11). οἱ δὲ τοὺς ἀπὸ
 ξενίας φίλους. η ξένους
 ξενολόγος (Menander). ξένους στρατιώτας
 συλλέγων
 ξένος· δι θύμεος. δι ιπιξενούμενος [52]
 ξενόν (Plato Poll. III 58). κατάλυμα
 (ξένων); μεγάλων λόγων (Aesch. Prom. 690)
 ξενώντες· οἱ ἀνδρῶντες [ὑπὸ Φρυγῶν]
 ξενώσσεται (Soph. Phil. 303). υποδέξεται
 [56]
 ξέσα· τεμεῖν, κόψαι. ποιῆσαι. τεκτήνασθαι
 ξέσμα· ἔδανον
 ξέσω· ξένω
 ξέσας (cf. Simonid. Anth. Plan. LX 1). κα-
 τεκνεύσας. ἴργάζουν
 ξεστήν· ξέσεμένη· (η 174)
 παρὰ δὲ ξεστήν ετάνασ(ο)ε τράπεζαν
 λέγει δὲ καὶ συνθέτως· ἔνξεστης ἐλά-
 τησιν (H 5) [62]
 ξεστήσιν· εἰς ξεσμένας, καλῶς
 ξεστριξ· κρειθή· η ξέδατιχος. Κνιδίοις
 ξηραλοιφεῖν (Aeschin. 19, 25 Soph. fr. 451).
 τὸ χωρὶς λοντροῦ διελφεσθαι, η ξηροτρι-
 βεσθαι
 [40] 40 ξηριγγοί· ποταμοὶ δὲι δέοντες

COD. 7 βλάπτεσθαι 10 κτένια δ — διφοροῦσιν 11 η ξανθικοῦ Post 15 legebantur
 33—38 16 ξεναλόγος, ξένα συλλέγων 19, 20 ξε—? Habet Cyr. Voss. 32 Cl. ξειρέειν
 (alii ξειρής, ξρόνυν, ξίρις, ξύρις) Post 33] η ξενοδοχίσας cf. 36 38 ηγεμών, ξενοδόχος
 42 ξενηλαττοῦνται (43 ξενία et ξένια conf.) 48 οὐκ ἀν οχών ψρόσιν 51 δέδιος,
 cl. θύμεια 53 η μεγάλων λέγων 61 ξεξιστησον 64 Striga, cf. δημητρίας 65 ξηράλειψιν

HES. Ad 6 καὶ η πν(ρ)οδ (E 500), η πν(ρ)οειδής 16 ξενολόγος· ξένους συλλέ-
 γων (50) 17 ξενία· κατάλυμα, καταγώγιον (43) 18 ξενίζειν· τὸ (ξένη) χρησασθαι φωνῇ
 21 ξεστής· διμαλούμενος, ξέσεμένος 22 ξεστοῖς (Z 244). διμαλούμενον. ξέσεμένον
 23 ξεῖνος (Hom.). δι ἀπὸ ξένης φίλος 24 ξεῖν· φίλος 25 ξενία (Hom.). τὰ ξενία
 δῶρα, χαριστήρια ξενίας 27 ξενοδόχος· δμοίως 29 ξενίον (a 120). ξένον 30 ξει-
 νοσύνης προσκήδησ (φ 35). στις τῆς οἰκειότητα ἐμποιούσης 40 ξενήιον· φίλον
 52 ξεῖνος δ' οὐτος ἐμός πατρώτης (a 417). καὶ ξενοδοκῶν καὶ ξενοδόχος 56 ξερόν
 (ε 402). τὸ ξηρόν τῆς γῆς. ξέσουν 62 ξεστόν (ξ 350). γλυπτόν. λεῖον. ποιητόν

ξηροκόλλα· σύνθεσίς τις παρὰ τοῖς χρυ-
σουργοῖς
ξηρολούντρειν· τὸ αὐτό
ξιμβαῖ· φοιλ. Αἰολεῖς
ξιφῆται· τὰ ἐν ταῖς ὁυκάναις δρέπανα, η
σιδήρα
ξιφῆρον· ξίφος ἔχοντος, ξιφηφόρου
ξιφῆρεις (Eur. Or. 1272)· ξίφη κατέχοντες
ξιφίας· λιθὺς ποιός (Αρ. ΗΑ. II 9, 4). καὶ
Δῆλος (αἱ Σκυθίαι?). ξιφίος δομοίως
ξιφίειν (Cratin. fr. IV p. 142)· ἀνατείνειν
τὴν χειρα, καὶ δρεῖσθαι (cf. σκιφίζει)
Ξιφίρου λιμὴν· Λισχύλος Γλαύκη Ποτνιεῖ
(Ιτ. 39). ὁ πορθμός· ταῦτα γάρ πάντα τὰ
περὶ Ρήγου (L. Plov.) [ad 75]
ξιφισμάτων· δρχημάτων
ξιφισμός· σχῆμα ὄρχηστικὸν τῆς λεγομένης
ἐμμελεῖας ὄρχησεως
ξιφιστής· φορεύς. τελαμών
ξιφιστύς· μαχαριομαχία, μάχη ἐκ τειρῶν
ξιφοδράπανον· ἡ λεγομένη ἄρπη, ὅπλον
ξιφομάχαιρον (Theopomp. com. p. 794. 800).
ἡ μεγάλη μάχαιρα
ξιφοθήκη· βελοθήκη
ξιφος· μάχαιρα. η παραξώμιον. δμώνυμον
φάσανον. ξιφίδιον. καὶ πόλεις τις (Theophr.
VII 12)
ξιφύδρια· κοχλία
ξιθάνα (Soph. fr. 218)· δγάλματα, εἰδώλα,
γνώδια. κυρίως δὲ τὰ ἐκ ξύλων ἴξεσμένα,
η (οὐδὲ) λιθῶν
ξιθάνων· προθύρων ἴξεσμένων
ξιθές· μεταλλικὸν σκεῦος, καὶ λιθουργικόν
ξιθός· ξυσμός. δλκός
ξινθά· οὐ μόνον ἵανθά, ἀλλὰ καὶ λευκά
καὶ πυρ(ε)ά
Ξούθιθαι (Lycophr. 987)· οἱ Ιωνεῖς. Ιων
γάρ Ξούθου
ξινθ(ον)· λεπτόν. ἀπαλόν. ἱλαφρόν. ύγρον.
ον
πυρρόν. χλωρόν. ἀργυρός. ξανθόν. πυκνόν.
οξύν (cf. Chaeremon. fr. 1, 7). τινὶς δὲ ποι-
κιλόν, εὐειδές, διανγές
ξύει· κατασπῆ. γράφει· ώς παρ' Ομήρῳ.
ἴνθεν καὶ ξύσματα τὰ γράμματα

COD. Post 65] 68 ξηραλουτρεῖν 69 ξιμβαῖ cf. φίμβαι 73 ξιφίδια 75 ὥρείων
76] post 78 77 ξιφηστής 83 περιγώνιον 84 ξιφίδρια; cf. σκιφύδρια 90 Ξον-
θειδαῖοι, 101 παρεστ. 5 2 τῷ ἐν — ὁρείᾳ 3 ιορος 7 ξινθένοι, σύμφωνοι
10 ξιμβάθητον 11 ουμβάλατα 12 η 18 ως Φ. — Σοφοκλῆς — σύλλογον

HES. Ad 75 Ωρίων (Eur. Ion. 1152) 94 ξύλαχος· σύνδενδρος τόπος 100 ξυλι-
βόρος· ξυλοφάγος 4 ξυλόχοιο (Λ 415). ύλαδίους τόπου 18 ξυναίρεται· συνάπτεται
(ξυνεῖ)— 21 ξυναθρόν (Eur. Or. 664). τῶν συμβισῦσαν γυναῖκα, γαμετὴν

ξυήλη (Xenoph. Anab. IV 7, 16. 8, 25).
ξυνάλη. ἔστι δὲ καὶ ξιφιδιον, ὃ τινες δρέ-
πανον λέγουσιν [94]
ξυλεύς· τὰ ὕδατα παρέχων δοῦλος
ξυλεύεισθαι. ξυλίζεσθαι
ξυλιζομένην· ξύλα συλλέγουσαν
ξυλίνον καρπόν (Plat. Crit. p. 115 B).
τῶν δένδρων
ξυλίτης· λιθὺς ποιός [100]
ξυλέατον· συνειλεγμένον. παρεστώς
ξύλον πρῶτον (Ατ. Vesp. 90 Ach. 25). βά-
θρον τὸ ἐν τῷ προειδρίᾳ καὶ τῷ δικαστηρίῳ
ξυλοφθόρον (Ατ. ΗΑ. V 26, 2). ξύδον τι
ιστορεῖται σκαλήκιον [4]
ξύλοχος· σύνδενδρος τόπος καὶ ξυλώδης.
δρυμός, ὑλή. η θηρίου κοίτη
?ξυλοδωτή· τεκτούνη. ναυπήγησις. κω-
πηλασία. κυβέρνησις
ξυμβαίνοι· συμφωνοῖ (190 ετού συμβαίνει)
ξυμβῆ· συμπέριο (q. v.)
ξύμβαθτε· συνεύχεται (η 204?)
ξύμβληντο· συνήντων (Ω 709), συνέβαλ-
λον (Σ 27)
ξυμβολιμαίας δίκας (Thuc. I 77). Ἀττι-
κοὶ τότε κατὰ σύμβολα (cf. συμβ—)
ξύμβολος· μάρτις η εν συμβάλλειν δυναμένη
ξυμβόλος· τούς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνί-
σμούς ἔλεγον. διετέθετο δὲ οὐτὸς Δημητρε-
τινὲς δὲ τὰς διὰ τῆς Φήμης γυνομένα μα-
τεῖας, δις Φολόχορός φησι Δημητρα εὐρεῖν.
Σοφοκλῆς ἄλατων συλλόγη (fr. 153)
ξύμμαχοι· σύμμαχοι
ξυμφορά (Thuc. schol. I 127). συντυχία.
καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ τάσσεται, καὶ ἐπὶ κακοῦ
ξυνδ (Aesch. Sept. 76). κοινά
ξυνάγειραν· συνήθροιταν (Υ 21?) [18]
ξυναλ(λ)αχίνετες· κοινωνήσαντες
†ξυναμοργός· δεξαμένη [21]
ξυνάνεσθαι· συνανύεσθαι
40ξυνῆνες· κοινωνοῖ (Pind. Pyth. III 48)
ξυνάροις· διδελφοί. διδελφαι
ξυναρμόσας· συνάφας. συνθήσας
ξυναυλίαν (Ατ. Ερρ. 9)· πάν πράγμα δισ-
σόν. τὴν ύπό δύο ἐπιτελουμένην αὐλήσιν.
ὅταν γάρ δύο αὐλῶσι ξυναυλία λέγεται

- ξυνάσω· εύναις, δάμαρ, γυνή, ἄλοχος (ονο-
ματ.?) [28]
- ξυνέψκει (Α 8)· συνίβαλεν
ξυνέπιόρους· κοινωνούς
† ξυνερεῖται· συνέπεται (118)
ξυνερέται· συνερέται
(ξυνέται)· συνέται, συμπολίται [33—37]
ξύνεσις (ν)· συνάφεισις, συμβ(ο)λήν (κ 515)
ξύνεσις (κ 515)· ή εἰς τὸ αὐτὸ συμφω-
νία
ξυνέχεται· συμφίρεται
ξυνέχως· συνεχώς, διαπαντός [42]
ξύνηβος· συμπότης, συνήλιξ [44]
ξυνῆκα· συνήκα, ἔγνων
ξυνῆλυσις· σύνοδος
ξυνήσοντες (Hesiod. Th. 601)· κοινωνοί
ξυνήσοντον· κοινωνόν
ξυνηρετήσεις· συνήσεις, συζηγήσεις
ξύνθακος (Eur. Or. 1637)· συγκάθεδρος
ξυνθήματα· σημεῖα
Συνίας· όνομα λίμνης
ξυντέναι (Eur. fr. 642)· νοῆσαι, συνιέναι
ξύντεν· ηχονευν
ξυνιέντες· οντιέντες
ξυνίημι· πέπεισμαι [57—59]
ξυνίστορας· συμπράκτορας
† ξυνιστρον· τόμοισα [62]
ξυνενοφυῖαν (Aristoph. p. 1110)· σκυ-
θρωπήν
ξύνοδος· σύνοδος, σύμπτωσις
ξυνοὶ· κοινοί, καὶ ὅροι
ξυνομαρτεῖ· ἀκολουθεῖ, συνομαρτεῖ [67]
ξυνονοσία (c. Aristoph. p. 1073)· συνη-
θεια, συνονοσία
ξυνοχή· συνοχή [70]
ξυπονῆσαι· συνάρασθαι, ἀντιλαβίσθαι
- 10
ξυνστένομαι· συνσπάωμαι, ξύνομαι [78, 74]
ξυντάσσεται· συνσκευάζεται
ξυντυχεῖν· συντυχεῖν
ξυνφδά (Ατ. Αν. 635)· συνφδά
ξυνών· συνών
ξυνωρίδα· ζυγήν (rec.) ἐπὶ τῶν ημιό-
των, Ὁρεύς γὰρ ὁ ημιότος
ξυνωρίς· ἄρμα ... ἐπειν ἐξενηγήσεον
ξύνομαι· δέομαι
ξυνέσσαν· εν ἐξεμένην
Ξυπετέα· δῆμος τῆς Κενοποιῆδος φυλῆς
ξυρεῖ· δκονται [85]
ξυρεύεσθαι· ἀδιακρίτως λαλεῖν, καὶ καν-
χδσθαι, Ἀττικοί
ξυρόν· τομόν, λαχνόν, ὅξυ
ξύσαι· χαράζαι, ἐπιγράψαι [89, 90]
ξύσμα· κτηφῆ, λέπρα
ξυσμός (Hippocr.)· κτημός
ξυστάδες· αἱ πυκναὶ ἀπελοι. ἀμεινον δὲ
τὰς εἰκῇ καὶ μῇ κατὰ στοῖχον πεφυτευ-
μένας δκούειν (c. θόστας)
ξυστίδα (Aristoph. p. 1079 al.)· τὸ λεπτὸν
ὑφασμα, ἡ εἶδος ἐκδύματος
ξυστίδες (Theopomp. ἢ Longin. XLIII 2)·
ποδῆρον ἐκδύματα, ἡ χλανίδας κυμαῖς
ξυστίς· τραγικόν ἐκδύμα, τινὲς δὲ χιτώνα
ποδῆρον γυναικείον, ἀλλοι τὸ λεπτόν, παρὰ
τὸ ξύσθαι [97]
ξυστὸν, (Herod. II 71) δκόντιστρον, δόρυ
κατεκεναμένον, καὶ τόπος, ινθα οἱ ἀδλη-
ταὶ γυμνάζονται
ξυστός· δμοίως, δνεψέρος ἀθλητᾶς τόπος
ξυστρολήχυθον· κάδον καὶ βησία ἐλαιον
λοντρικά [201—3]
ξύστρα (Archipp. fr. VI p. 728)· ψήκτρις,
ψήκτρα
- 30
ξυνοδον· σύνοδος, σύμπτωσις
ξυνοῖ· κοινοί, καὶ ὅροι
ξυνομαρτεῖ· ἀκολουθεῖ, συνομαρτεῖ [67]
ξυνονοσία (c. Aristoph. p. 1073)· συνη-
θεια, συνονοσία
ξυνοχή· συνοχή [70]
ξυπονῆσαι· συνάρασθαι, ἀντιλαβίσθαι
- 20
ξυνηρετήσεις· συνήσεις, συζηγήσεις
ξύνημα· πέπεισμαι [57—59]
ξυνίστορας· συμπράκτορας
† ξυνιστρον· τόμοισα [62]
ξυνενοφυῖαν (Aristoph. p. 1110)· σκυ-
θρωπήν
ξύνοδος· σύνοδος, σύμπτωσις
ξυνοῖ· κοινοί
ξυνομαρτεῖ· ἀκολουθεῖ, συνομαρτεῖ [67]
ξυνονοσία (c. Aristoph. p. 1073)· συνη-
θεια, συνονοσία
ξυνοχή· συνοχή [70]
ξυπονῆσαι· συνάρασθαι, ἀντιλαβίσθαι

COD. 27 ενέα 28 ξυνασθων 32 συνεται, cf. έται 43 ξυνηρετησ 50 cf.
συνθάκων 52 ξυρια 51 συνησσαν 60 cf. συνίστωρ 71 ξυμπορησαι — διττο του λ
72 Sic. 77 ξυνοδα· σύνοδα 82 ενεξι 96 αποδηρη 99 αθλητης 200 κάδον καὶ
βίσσα 4 ψηκτρα

HES. 28 ξυνασθων (Eur. Or. 1136)· ἀδρῶν (cf. ὀλολυγμός) 33 ξυνάσθοις· ἀδελ-
φοι 34 ξυνέβλητο (Ξ 39)· συνέβλητο, συνέτυχεν 35 ξυνελαύνεις (Φ 394)· συνβαλεῖς
36 ξύνεις· σύνεις, ἀκονον (B 26) 37 ξυνέ(σ)σθαι (η 270)· συνείναι, συνβαλεῖν 42 ξυνή
(Ο 193)· κοινή 44 ξυνήια (Α 123)· κοινα καὶ ἀδιαιμετα χρήματα 57 ξύνιον (Α 273)·
ηκονον, συνηκαν 58 ξυνιούτας (Φ 390)· συμπρενουμένον 59 ξυνιαν (Ξ 393)· συν-
ηρχοντο 62 ξυνοδύπος· ξενοδόχος 67 ξυνον (Η 262)· κοινον 70 ξυνοχήσι (Ψ
330)· τῷ συνίχοντι τόπῳ του καυπήτηος, καὶ στενωντι ἀμφοτέρων τοὺς δρουνος (cf. ἡ ξυνο-
χήσιν) 73 ξυνθήματος· συνθήματος, έστι δὲ σημεῖον, η ἐτέρα των ἐπιδυοῦλη (schol. Eur. Phoen. 1147) 74 ξυν-
χοιτο· συνίχοιτο. συνειπ 85 ξύνεχσ· συνεχος, διαπαντός 90 ξύν-
πεται· σύνφωνοι (Α 564) 97 ξυντοῖς (Α 564)· ακοντίον 201 ξυστῷ (Δ 469)· τῷ δόρατι
2 ξύθετεν (Εur. El. 74)· ξεωθειν 3 Σώλων· έθνος βαρβάρων (cf. Ωξελων)

Ο

Ο· ἀρθρον προτακτικὸν ἀρσενικὸν ἔρικόρ.
καὶ ἀντὶ ἀρσενικοῦ ὑποτακτικοῦ πτώσεως
ἀρθῆς τοῦ ὅσ· καὶ ὑποτακτικὸν ἀρθρον
οὐδετέρου ὄντας. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναφορικοῦ
τοῦ οὗτος (Α 9). καὶ ἀντὶ τοῦ διό (δ 206).
καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι (Α 120)

ὅτι (Plat. Conv. p. 190 D). δένδρον κάρπι-
μον· καὶ ὁ καρπός· αὐτοῦ οὗτον καλεῖται.
Οα καὶ μηλωτή (ὅς δὲ τὸ πρόβατον) καὶ
ἡ σὺν τοῖς ἐξίοις δορά. η δὲ ἐν τοῖς ἱμα-
τίοις φά

ἢ ἀγελαῖος· δὲ ἐν ἀγέλῃ διάγων [4]
Οα εἰς· δῆμος τῆς Παινιονόδος φυλῆς [6. 7]

δαρας· γάμους. οἱ δὲ γυναικες
δαρείζειν· ἀνδρας καὶ γυναικες δημιλεῖν (X
128).

παρθένος η̄θεος τ' ὀαρίζετον διλλήτουσι
ὅαριζεντιν· εἰρηνεύουσιν
ὅαριμοι· διάλογοι. η̄ ἀνδρός καὶ γυναικός
δημιλιαι (Callim. fr. CXVIII). δαροι γάρ αἱ
γυναικες [12]

δαριστύν (N 291). μάχην
δαριστύς (Σ 216 P 228). δημιλα. η̄ παρα-
λογιστική δημητης· η̄ ἀδολεσχία [15]

δαροι· αἱ γυναικες, ἀπὸ τοῦ συνημμοσθαν-
δάφων ἔνεκα σφετέρων (I 327)

μῦθοι, λόγοι. βουλεύματα. τινὶς δὲ θιά-
σους. καὶ παιδιν περὶ τὰ δηροδισια

δ Βάκχιος (Eur. Cyclop. 521). διάτυσσος [18]

δβελισκοι· όβελοι [20]

δβολοι· [δε 21] καὶ τόκοι. καὶ εἰδὴ νομι-
σμάτων. καὶ ἐν ἀστει δικαστικοὶ μισθοὶ

δβολοστάτης (Antiphon. fr. 1 4 p. 92).
δβολοστάτας τοὺς δανειστᾶς ἔλεγον. ἐδί-
δουν δὲ σταθμῷ οἱ δανειστες· διὸ βο-
λοστάται (Agr. Nubb. 1155) προσηγορεύ-

θησαν. τινὶς δὲ τὸ δανειζειν ιστάνειν
(q. v.) φασίν

δβολοστατεῖν· δανειζειν
δβρικάλοις (Aesch. Ag. 147 fr. 47). τοις
τῶν θηρίων ἐκγόνοις

δβριμοεργός (Ε 403). ισχυρὰ η̄ μεγάλα
ἐργαζόμενος ἔργα, μεγαλοπράγμων

δβριμον· βαρύ [ad 26]
δβριμοπάτρη (Ε 747). ισχυρὸν πατέρα
ἔχονσα

δβριμος· [ad 28] γενναῖος. [ad 29] [29. 30]
δγάστωρ· δμογάστωρ (Tzetz. Lycoph. 452)

Ογγα Αθηνᾶ (Aesch. Sept. 487). ἐν Θη-
ραις ἐπιχθόνιος, ἐπώνυμον ἔχοντα

δγδόα· ήμιχοίνιον (cf. ἡμίγδονον)
δγδόδιον· θυσία παρὰ Αθηναίοις τελου-
μένη Θησεῖ [35]

Ογκας Αθηνᾶς (Aesch. Sept. 487). τας
Ωγυγίας πύλας λέγει [37]

δγκηθμός· κραυγὴ ὄντου [39]
δγκλαί· θημώνες, χώματα

δγκίον (φ 61). σύγειον, ἐν φ αἱ ακίδες. η̄
πλέγμα κιστοειδές, ἐν φ ἀπέκειντο οἱ (ε)λέ-
κτη(ι). εἰρηται δὲ ἀπὸ τοῦ δγκου. (ειδηρο-
θήκη) [42]

δγκιολογῆσαι· γογγύσαι
† δγκοπελεθίαν· πλεθον ούσαν

δγκος· φύσημα. υπερηφανία. ἐπαρσις. μί-
γεθος

30 δγκους· τοὺς πώγωνας τῶν δκίδων
(....) ισχυρῶς γενναῖος

δγκύλλεσθαι· [ad 47]
δγκύλλεσθαι (cf. Agr. Pac. 265). ὑψαχενεῖν.

καὶ ἐπαίρεσθαι· καὶ δγκον περιβεβλησθαι
δγκύλον· σεμνόν. γαύρον

δγμος (Σ 546 Λ 68). η̄ ἐφεκῆς φυτεία. μετα-
φορικῶς δὲ καὶ, ὅταν πορεύουνται ἐφ' ένα

τεταγμένοι κατὰ στίχον, οὐ μον λέγουσιν.

COD. O 2 Ιηατίοις δα 3 ἀγέλεος 5 δάσεις 13 ὀαριστην 27 | τηρ —
ἔχων (—ταρ?) 32 Αθηναις — ἐπιχώμιον (cf. Γυγᾶ) 34 θησαει 36 ὀγυγιας δγκάται,
βοδ, πύλας λέγει Post 40] αιδροσθήκη 42 πόλιστες 50 φυγία (cf. δχμοι)

HES. O 4 δάνυες· ἐνεδραι (ΘΡΑΝΥΕΚ: δραι?) 6 δαοι· μόνοι (οοι?) αἱ δά·
οιηοι?) 7 δάρισε (Ζ 516). δημιλει 12 ὀαριστης (τ 179). δημιλητης. σαχολαστης (cf.
δριστεύς, αργρικος) 15 ὀάροις (I 327). γυναικῶν 18 ὀβελίας (Arist. fr. X p. 989).
ἄρτος δ ἐπὶ δβελισκούσιν ὄπτωμενος (Moer. 287) 20 ὀβελοις (τ 395). ὀβελισκοις Ad
21 νομια (gl. bibl.) Ad 26 ισχυρόν (Ε 790). Ad 28 ισχυρός (Ε 845). δηνατός (Σ 44).
καὶ ὀβριμόπατρις λέγεται ὁ ισχυρὸς πατην 29 δ βοισαύχην (Greg. Naz. C. XIII 101).
ὁ την αυλένα βαρόν 30 δ γάρ (Α 9). οὗτος γε 35 δ γε (Α 93). οὗτός γε 37 δ γκά-
ται· βοδ 39 δγκη· γωντα. μέγεθος (δγκος) 42 δγκοι (Δ 214). αἱ ισχαλ, καὶ γωνται
τῶν δκίδων. καὶ πωγωνες τοξικῶν βελῶν Ad 47 φυσιοται (rec.)

- ό δὲ τῶν θεριζόντων στίχος ὁ γηεύειν
(Soph. Phil. 163) λέγεται [51. 52]
- ογχατος (Call. Cer. 28)· αλ ἄποι [55]
- † ὁγχιτα· ἀπον [55]
- † ὁγχοτο· ἴματον. οι δὲ μάταιον
ὅδαιμα· βρῶμα, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν ὅδον.
ἐνεκάθητο γάρ φησι ἐν τοῖς ὅδοις
- ὅδαιτο· ὅδηγός
- ὅδαιτο· φορτία, η ὥρα. οἱ δὲ † ὁδάβα
ὅδαιτον· πρᾶσμον. καὶ εἰς ἔκδηματα ἐφό-
διον 73)
- ὅδαιτον (θ 163)· ωνίσων. ὁδῆσαι γάρ το
ώνησασθαι
- ὁδακτάσσαι· δακεῖν τὴν καρδίαν. η ἀκύρωσ
τὸ τοὺς ὑφαλκοὺς παρορύξαι (non Call.
Del. 322)
- οδάξ (B 418 al.)· τοῖς ὁδοῖσι ἐμπεφυκότες
ἐνδακόντες. ὄμοιον δὲ τὸ ἀπρίξ
- οδάξει· τοῖς ὁδοῖσι δάκνει
- οδαξιμός (Pippocr. III p. 725)· τρισμὸς 20
ὅδοντων. ὅδημός. κηπουμός
- † ὁδαρός· δκηπρός
- ὅδασμένος· φρεῖσθαι ἐπειγόμενος
- οδάχα· καταπύγων. Ταραπτίνοι [69. 70]
[71] οι αὐτοί
- οδάῖν· πωλεῖν. (δ δεῖν Sophro fr. 24) [73]
- οδερος· γαστήρ (uterus) [75]
- οδεύει (Call. Del. 18)· περιπατεῖ. πλέρχεται
† ο δῆ· εἰς (δε?) δή, τοῦτο δή. η στρωμάτα
(cf. μόδα) οδήσεις· ὡτήσεις
- οδήσαι (Eur. Cycl. 96 fr. 113)· πρεσσθαι.
ἀποδόσθαι. ωνήσασθαι
- οδησον (Eur. Cycl. 131)· πωλησον
- οδηθείης (Eur. Cycl. 12)· ληφθείης. πρα-
θείης
- 'Οδία· η Κόρη Θεός [83. 84]
ο διοπος· κυβερνήτης [86. 87]
- οδιος· οιωνός (Aesch. Ag. 157. 104) αισιος.
καὶ ιείθετον Ἐρμού (cf. ἵνοδιος)
- οδμή (e. δ 442)· δαμή. ὁσφρησις. ἀπε-
φορά
- οδμηνός· πολύσομος. ενσομος
- οδοιδοκεῖ· ὁδοακοπεῖ
- οδοιδόκος (Soph. OT)· κλωψ. ἐνεδρευτής.
κακούργος ἐν ὁδοῖς, ληστής (103) [93]
(δοιιπορεϊ [Soph. fr. 785]· ὁδεύει)
- οδολκαι· οδολοι. Κρῆτες
- οδόλυνθοι· ἐρέθινθοι
- οδοντίδας· πολυφάγος [97]
- οδοντισμός· ἐλος αὐλήσεως· οτε η γλωττα
προσβάλλεται πρός τὸν ὁδόντα [99. 100]
- † οδούρης· ὁ τῆς ὁδοῦ ἀρχων, η κατάρχων
οδουρός· ἐνεδρευτής καθ' ὁδόν. ὁδοῦ κα-
τάρχων. προσδοτόρος. κακούργος
- οδούνται (Herod. IV 139)· καθ' ὁδὸν πο-
ρεύεται [104]
- οδυνη (Eur. Hipp. 247)· λυπη. καταπονεῖ
- οδύνη· λύπη. πόνος. ταπείνωσις παρὰ ἀλ-
λοτρίων. η ἀλγηδών [7]
- οδυνηρόν (Mimnerm. fr. I 5)· λυπηρόν.
- ἐπίκονον
- οδυνήφατα (E 401)· τὴν δόλην παύοντα,
ἀφανίζοντα τὰς ὁδύνας, η πανσίπονα [10]
- οδυρυμός· κλαυθμός [12]
- οδύσθηται· δόδυσασθαι. χολωθῆναι, θυμω-
θῆναι, όργωθῆναι [14. 15]
- οδωδεν (ε 60 i 210)· δεῖ, πονηρὸν καὶ βα-
ρυτάτην ἀποφορὰν πνεῖ, η ευθῆς ἐστιν
- οδωδή· δαμή
- οδωδός· δέρον [19. 20]
- Οδωνίς· η Θάσος τὸ πάλαι (Ωδονίς)

COD. 51 ὁγμοὺς — ὁγμοῖς (cf. ἀν' ὁγμούς, μετ' ὁγμους) 56 δυγρὸν Cyrill. 58 post 62) ὁδανός 59 post 56) ὁδαφορτία, λωρία (cf. φίδιον) 61 ὁδακτάσσαι (cf. ὁδάκτα-
σσον) 65 ὁδαξιμός 66 cf. ἀδαιον 71 ο δὲ η αὐτοί 77 δή η 83 ὀδιμάκεος
(δει—) 87 Leg. φορτίον — ωνητός) 90 ὁδμηνος 92 ἔνοδος 102 ὁδούρος;
5 καταπίνει 18 ὁδων

HES. 51 ὁγμοὺς (Σ 546)· τοὺς αὐλακας· δὰ τὸ ὁγμοὺς εἶναι (δοκεῖν) 52 'Ογχι-
στός (B 506)· πόλις Βοωτίας 55 ὁγύγια (Π 6)· μέλη 69 ο δέ (A 47)· ουτος δε. [αὐ-
τὸς ἐγώ] 70 ο δέγυην (I 513)· προσεδόκων 71 ο δέ· η αὐτοί 77 δή η 83 ὀδιμάκεος
πρᾶσμον. η εἰς ἐκοιμιαν ἔφοδιον (60) 75 ο δέ τοι (λ 147)· ουτος σοι 82 ο διμαλος·
(ο ενλαβης 84 ὁδοιπόρος (Ω 375)· δίτης 86 ο δινουσα (ῳδινουσα)· πλοφορά. ὄση
(αδ ὁδμα) 87 ὁδμαῖος· ὄλιγος (αδ ὁδίος). ἀτερπής. πονηρός (αδ ὁδίος). φορτηγός (αδ
ὁδαιον). πρᾶσμον. ωτήης (αδ ὁδάοις). 93 ὁδοιπορίον (ο 505). η ἐπι τῷ (τῷ) συνοιδεῖαι
η συμπλεῦαι ευθια 97 οδὸν εργήνης (Rom. III 17)· τὴν κατὰ θέση πολιτείαιν 99 ὁδού-
ρεις· (προπορεύη) (ex alitic.) 100 (όδουρούς Eur. fr. 262)· τοὺς ἐν ταῖς δόδοις κακονρ-
γούντας (ex alitic.) 4 ὁδοιδοκώς· ἐν τοῖς δόδοις πανούργος, κλωψ (92) 7 ὁδυνάτων
(d 117)· ομοιως· η θλίψιεν 10 ὁδοιπορεϊ· οδενει 12 ὁδύσασθαι· χολωθῆναι 14 ὁδυ-
σαμένοι (θ 37. 468)· δρυσιθέντος 15 ὁδυσσάμενος (τ 407)· δρυσιθείς 19 ὁδου-
σται (ε 423)· ογισται (v. ὁδυσται) 20 ὁδ φ επι (Z 15)· παρ' οδφ. επι δδφ.

- οἱ δάν (Herod. VI 107). δδούς [28] διθρόνευτον τραχύ. ὑλώδες. δασύ. κρημνώδες
δὸς δὲ φιλάρτησε συνηκολούθησεν οὐτος
οἴκα μηλωτή .
τὸς εἰς καθία
τὸς εἰς μηλωταῖς βαῖται, ἥγουν δερματί-
ναι [28]
οἴκεια θεραπεία
οἴκηκεις οἱ σφριγῶντες
οἶδος· καλὸς, καὶ δὲ ἀπὸ τοῦ στελέχους
οἰχούμενος ἀκριβών·
οἶφε ἐπὶ ἀκροτάφῳ (B 312) [32]
οἶδος Ἀρηος (B 540. 704). δὲ καλός τοῦ
πολέμου. δὲ πολεμικός [34—37]
οἴδυγες ὄμβριγνες
Οη̄ δένδρον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς [40. 41]
οἴδεσσαν ἐπειστράφησαν
οἴδεσθαι (cf. Call. fr. CCCXVI). φροντίζειν.
ἐντρέπεσθαι. τὸ μέμφεσθαι. δεδοκίναι [44]
τὸ δέετη ἀμάξα ἡμιονική (151)
οἴδενεις ἀγες (161). φροντίζει
οἴδειν φροντίζων
οἴδη φροντίς. φρα. φόδος. λόγος
οἴδηλον δρίας· δὲ γυναικεῖος [50]
οἴδης (Thessali?). ἀμάξα ἡμιονική (145)
οἴδηματα δύματα. Αἰολεῖς
οἴδηνα· ματαῖς. ἀλλοτρία, ἀλλοεθνῆ, ξένα,
ἀλλογενῆ
τὸ οἴδη· όνομα κύριον [155]
οἴδηναι τὰ περιβόλαια πάντα· παρὰ τὸ
ἔσασθαι. τινὲς δὲ γόνατα ἀποδεδώκασιν
οἴδηνη· σινδὼν. γώνη. τελαμών. γυναικεῖον
οἴδηνον λεπτόν. καὶ πᾶν τὸ λαχόν, κάν
μη λικοῦν ὑ [58]
οἴδηνα (Ατ. Ach. 1176). λινᾶ λιμάτια [60]
οἴδηνη ἀγειν (146)
οἴδησσαν ὄμφασσον, σύμφασον
- 10 οἴδηται· διφθέραι, μηλωταῖς (125)
οἴδηταις πηδάλια ἡτοι αὐχένια. καὶ οἱ ταῦτα
ἐπιστρέψοντες κανόνες, καὶ κρίκοι, δὲ ὧν
οἱ μάρτιοι διεισονται [76]
οἴδηταις εἰδανεῖν. διοικεῖ, κυθερητ
οἴδητος τρόφος (Aesch. Sept. 62 Prom. 515).
κυθερητῆς
οἴδητος τρόφον (cf. Aesch. Pers. 767). κυ-
θερῶν
οἴδηταις πηδάλιον. δόηγός (Eur. Or. 795)
οἴδηταις αὐχένιος, πηδαλίους
οἴδηταις (Xen. KII V 2, 5). τὰ θήλεα πρόβατα
[83. 84]
- τοιατά· δυνά. Αἰολεῖς
οἴδηταιν· κυθητῶν. Οἰατις γάρ αἱ καθαι
(222) [87. 88]
Οἰατιδος ἐκ νομοῦ. Σοφοκλῆς Οἰδίποδη
ἐπὶ Κολωνῷ (1054). γῆς προβατευούσαντος
ἐκ τεμῆσεως. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ δήμου κακώσ-
ούν γάρ ἔγγυς κείται [90]
οἴγεις ἀνοίγει, οιγυνεῖ
οἴγουενος· ἀριγόμενος
30 οἴδαινεις· οἰδεῖ. ἐπαιρέται. τὸ σπαράσσει.
φλεγμανεῖ
οἴδαινονος· φλεγμανούσι. φυσάσιν [ad 94]
οἴδαινεσθαι. θυμοῦσθαι. καὶ τὰ δύματα
[96]
οἴδημα· δύκωμα. δηπόστημα (183). ταραχὴ
κυμάτων

COD. 24 ὁδομάρτησες (cf. φιλάρτησεν)
45 cf. ίθειν 52 νεολέεις 57 σινδὼν 65 δρόσος τον 75 διεισηνται 86 οἰατάν, κο-
μῆτων, οἱ γάρ αἱ 89 οἰδηποδ̄ ἐπικολάσταν — δάιτον 91 οἰγυνεῖ 96 τον 97 cf. ιδημα

HES. 23 εἰδὲ μηλωτή (δά, οία, έδα) 28 δέτεας (B 765). παρὰ τοῖς βαρθράροις, δὲ
καλλιθρεῖ (212). 32 οἰδέλης· λοκών γένος τον 33 οἰδειάς· ιαώ δὲ αὐτὸς ἐν τῇ
δευτέρᾳ τῶν Βασιλεῶν (c. 15). Αἴγαρίας 35 δέηνται καλόδος 36 δέηνταις τον 37 δέηνταις
δόους 37 δέηνταις (E 683). θρηνητικόν 40 δέηρασταί εις (v 269). εὐθαρσώτες, θαρσοῦα
41 δέθενται θέθενται (d 58). 44 δέθενται (O 107. 166. 182). ἐπιστρέψεται 50 δέθη (B 722).
δόουν, ένθα 55 δέθουμα (A 181). ἐπιστρέψουμα, φροντίζω (el. 171 ετ οἰδὲ δέθουμα) 58 δέθ-
ηγοις (Γ 141). λεπτοῖς λιμάτοις 60 δέθηται διλέγετο (δάριξε; φιθόριξε?) 66 δέθως·
ταχέως (θωῶς) 67 οἱ εἰτη (E 24). γένοιτο 68 ΟΙ: αὐτῷ. αὐτή. η αὐτοῦ. η ἀπιθι. η
πορεύον (ΙΘΙνει ΕΙ) 69 ΟΙ: ἀρθρον προτακτικὸν δροενικὸν πληθυντικόν, καὶ υποτακτικόν.
καὶ διντὶ τοῦ οὐτοι. καὶ ἀντωνυμία τρίτον προσθέτον 70 δέημον· θατεριόν (δέημον·
θατερον?) 71 δέθουμα (A 181). ἐπιστρέψουμα (155). Ad 73 εἰνχυρα (κοῖα) 76 οἴδε
(A 302). οὐτοι 83 οἰδημα· φλεγμων. φύσουμα. δύκωμα. δηπόστημα. ως ἐν μεταφορᾶς
δὲ τον ασμάτων, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπάρσεως καὶ φυσιώσεως λέγεται 84 οἴδε (A 302). οὐτοι
87 οἴατε· καὶ αὐτός (γ 255) 88 οἱ αὐτοι· οιγε οὐτοι 90 οἱ γάρ οἱ· οὐτοι γάρ
αὐτῷ Ad 91 οἱ δὲ πλόντα, τὸν μέλαν 96 οἱ δὲ τον (A 382). οἱ δὲ δη. η οὐτοι δὲ

οιδήματα· φλυκτίδες, καὶ τὰ ὄμοια
οιδήσεις· ὄμοιώς ἐπάρθμα [200]
οἴδμα· κύμα, ἐπαρμα, φένμα, πέλαγος, αὐ-
ξημα
οἰδματα· τὰ αὐτὰ πληθυντικῶς [3]
οἰδοῦντες· ὄγκωντες, καὶ τὰ ὄμοια [5. 6]
οἰεο· νόμιζε, ὑπολάμβανε
οἰεις· πρόβατα
οἰεῖσαι· ὑπονοεῖν, ὑπολαμβάνειν
†οἰεις· τὸ γόνυ. ἡ σύνθεμα στρ(α)ιωτικοῦ 10
ἐπόνυμον
οἰεται· ὑπολαμβάνειν, ὑπονοεῖ
οἰετεας (B 76δ)· λεστεας. διηλικας (128)
[13]
οἱζεις· μορεῖ, πάσχει
οἱζομεν· κακοπαθοῦμεν, πάσχομεν (non
Σ 89) [16]
οἱζυρά· πονηρά, ποχθρά, ἐπίπονα, ταλαι-
πωρα, κακοπαθῆ
οἱζύς (Eur. Hec. 949)· πτωχεία, κακοπά-
θεια, ταλαιπωρία, κακουχία [19. 20]
οἱζηναι· δόξαι, ὑπονηθῆναι
οἱζια (T 43 μ 218)· πηδάλια, ἥριαι, ολακες
[23]
οἱησεως· δοκήσεως, ἐπάρσεως, ὑπονοιας, νο-
μίσεως
οἱητᾶν· κωμητῶν (186)
οἱιας (Boeol.)· τῶν προβάτων τὰ σκεπαστή-
γμα δέρματα
οὶ κα' ὅπον (ἀν)
οἰκαδε (Call. Del. 294)· οἰκόνδε, εἰς οἶκον
(B 151), εἰς τὸν ἴδιον οἶκον (Ar. Plut. 43),
εἰς τὰ οἰκεῖα
οὶ καθ' ἡμᾶς· οἱ πρὸς ἡμᾶς
οἰκάριον τὸ διπισθεν γυναικωνίτιδος
(Lyiae fr. 33) [31]

COD. 212 οἰετέας· λεστείας διηλικίας (cl. ἀετέα δυτετούς ανετῇ θετίς) 14 οἰζενεί
17 κακοπαθῆμα 19 δίζουντια 25 post 221) κομητῶν (26 οἰειας?) 27 οἰλα (ιμο
εί κα) 30 γυναικούδος 46 κτιστό 47 τὸ δεσμωτήριον post οἰκημα 48 οἰκητρία
σκευτά 53 οἰκητής (54 cl. κιμφ—σκιμφ—σκιφαι, ἀκιμφαζειν) 59 οἰκοθή 67 οἰ-
κοτριβῆςι, οἰκογενεις δοῦλος

HEC. 200 οἰδημός· ψεκτός (ἀοιδημος) 3 οἰδοσις (K 213)· αὐτόδοσις 5 οἱ ἐ
(A 534)· οἰτεις αὐτῶν 6 οἰειας (A 561)· νομίζεις, ὑπολαμβάνεις 13 οἰζεν· κακοπάθει
(Γ 408), μόχθει 16 οἱζύς (Z 285)· κακοπάθειας 19 οἱη· μόνη, μία: νομίζεις, ὑπολα-
βάνεις (οἰει), ἡ δόποια (οἰη) 20 οἱη δὲ (E 864)· τὰ αὐτά. δόποια δέ 23 οἱης (I 638).
μόνης: δόποιας (οἰης) 31 †οἰκανόν· τὸ οἰκεῖον (Byz.?) 34 οἰκεῖαι· ἔκβληθῆναι (Thuc.
IV 12) 37 οἱ κέ ἐ (I 165)· οἰτεις αὐτῶν 38 οἱ κέ με (A 175)· οῖτεις δὴ με 39 οἰ-
κέοιτο (A 18)· οἰκετο 45 οἰκή ἐ (δ 216)· οἰκέτη δούλωφ 50 οἰκία (Hom.)· οἰκοι 54 οἰ-
κιμβάσιειν· στρατηγενεθατι, διατριβειν (οἱ—) Ad 55 η ἐλεινός (οἰκιστος) 57 οἰκι-
στρον· οἰκτιστον, ἐλεινόν. (οἰκτρόν) η ὁ οἶκον 58 οἰκογενής (Genes. XVII 12). δοῦλος.
ἡ συγγενεις 60 οἰκοθή (Θ 513)· ἐν οἰκω, ἡ ἐξ οἶκον (H 364) 62 (οἰκοθεν γ 303). ἐξ
οἶκον 65 οἶκος· διλγή οἰκία (φ 16)· οἰκώ ἐν Όρτιλόχιοι δαΐψωρονς. καὶ μέρος τι τῆς
οἰκίας (Z 490). ἀλλ' εἰς οἶκον λούσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιδε καὶ τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ
(β 48). νῦν δῶ καὶ πολὺ μεῖζον, δ δὴ τάχα οἶκον ἀπαντα 67 οἰκότριψεις
(Philo V. Mos. 1)· οἰκογενεις δοῦλοι

οἰκεῖ· μένει
οἰκεια· ἴδα [34]
οἰκεῖοι· οἱ κατ' ἐπιγαρίαν ἀλλήλους προσή-
κοντες. η ἴδιοι. καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν πάντες
οἰκειώσαντο· ιδιοποιόσαντο (φι—) [37-39]
οἰκέται· οἱ κατὰ τὸν οἶκον πάντες
οἰκετεύεται· συνοικεῖ
οἰκέτης· δούλος, ὑπονυργός
οἰκέτις (Eur. El. 104)· κατοικίδιος
οἰκέυς (Soph. OT. 756)· ὑπόχρεως οἰκέτης
[45]
οἰκηας (E 413)· οἰκείους, πάντας τοὺς κατὰ
γένος προσήκοντας. καὶ τοὺς δούλους. καὶ
πάντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν·
κῆδετο [δ] οἰκήσιν, οὓς κτίσατο δῖος
Οὐδισσεύς (ξ 4)
οἰκημα (Dinarch. Aeschin.) Ἀττικοὶ
δὲ τὸ πορεῖον (καὶ). τὸ δεσμωτήριον
οἰκητήρια (Alcae. com. p. 832)· σκεύη τὰ
κατ' οἶκον
Οἰκιάδης· Σιμωνίδης (fr. 244). καὶ Ἰππό-
νου πατήρ [50]
†οἰκιδεῖν· καθῆσθαι
οἰκιζονταν· οἰκοδατ
οἰκιετης (Pherecyd.)· ὀφητός δοῦλος [54]
οἰκισκος (Dem. 258, 21 Arist. p. 1129)· ὁ
τῶν ὀρνήτων [ad 55]
οἰκιστής (Thuc. I 25)· οἰκιζων [57. 58]
οὶ κόθουρος οἰκουρός κύστην [60]
οἶκοι (A 113 al.)· οἰκοθ. ἐν οἶκῳ [62]
οἰκονομία· βράβευσις, διοικησις
οἰκονόμος· δ τὸν οἶκον τεμόμενος φύλαξ
[65]
οἰκόσιτος· μισθωτὸς ἵαντὸν τρέφων [67]
οἰκότριψη (Ar. Thesm. 426)· δ θρηπτός.

διαφέρει δὲ οἰκέτης οἰκότριβος· ὁ μὲν γάρ οἰκότριψ γονέων δοῦλος· δὲ δὲ οἰκέτης οὐ πάντως· ἀλλὰ καὶ διαιχμάλωτος· καὶ δὲ οἰκεῖ ἄντες·

οἰκοτρύβλιον· τὸ δὲ οὐδὲν δοῦλον οἰκούρια· κυρίως τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερόμενα τοῖς γηρίοις πατέραις. ή δὲ καὶ οἰκον φιλακή (Eur. H. f. 1373)

οἰκουρὸν διειπειν (Aet. Lys. 759)· τὸν τῆς Πολιάδος φιλακαν δράκοντα. καὶ οἱ μὲν ἔνα φασίν, οἱ δὲ δύες τῷ λερῷ τοῦ Ἐρεχθίων, τούτον δὲ φιλακαν τῆς ἀκροπόλεως φασιν, φὲ καὶ μελιτοῦταν παρατίθεσθαι (Soph. Phil. 1328)

οἰκουρός (Aet. Ves. 970)· ὁ φροντίζων τὰ τοῦ οἴκου, καὶ φιλάττων. Οὐρός γάρ φιλαξ λέγεται

οἰκοφθόρος· μοιχός (οἴκου φθοράς) [74]

οἰκτείρειν (Call. fr. XXI)· ἐλεεῖν

οἰκτείζειν· θρητεῖ [77. 78]

οἰκτος (cf. β 81)· θρῆνος, ἐλεος, συμπλάθεια, φιλανθρωπία

οἰκτρόδ· ἐλεεινά, ἐλάχιστα [81]

τοιούτεροις· ἐλεούμενος

οἰκτρογοούσητας· οἰκτιζομένους, ἐλεούμενους

οἰκτρός· ἐλεεινός, ἐλάχιστος. [ad 84] δειλός, βραδύς

οἰκων, τιμωστορενύναι· τῶν οἰκων μέσον τινὰ δρμάν [86]

τοιούταμα· τὸ προστιθέμενον τῇ πλάστηγι τοῦ Συροῦ, λέν μὴ λαορεπῆ [88]

οιμά· δρμή (ορμή)

οιμάν· δύεσθαι, ψυφρύχιον εἶναι, καὶ δρμάν

οιματά· δέοντο δρμήματα (Φ 252). aleiτον οιματ' ἔχων

οἰμη· φωνή, δόδος, λόγος, ιστορία, φόη, δέον προοίμιόν τι πρό τῆς φόης, καὶ κύκλος οἰμης (θ 37 Call. Del. 9)· γειτνιώς, τὰ αὐτά οἰμημα· δρμημα

[ad 95] οἰμησεν (X 308)· αἱρημησεν [ad 95] τοιούτηλα· οἰμηίλα, ἀκρόδρυν (cf. i 365) οἷμοι (A 24)· ατίχοι, δόδοι οἷμοι (Trag.)· ἐπίφθεγμα θρήνου οἷμον (277)

οἷμος· δόδος, κύκλος, τρίβος. δέον καὶ τῆς δασίδος κύκλους οἷμοις ἵκαλεσαν οἰμωγαλ (Hom.)· θρῆνοι, δδυμοι, στεραγμοι

οἰμωγεῖς· τὰ αὐτά (οἰμωχτι)· τὸ οἰμωχεῖαι

οἰμωξειαν (Soph. Ai. 962)

οἰν (Aet. Psc. 1076)· συνήρουν τὸ διν ἀρετικον Άττικοι [306]

Οἰνάδας δικάς· ἀντὶ τοῦ Οἰνωάτιδας

οἰνάδες· ἀμπελώδεις τόποι

Οἰναῖ· οἱ μὲν τῆς Άτταλίδος, οἱ δὲ τῆς Ηπολεμαΐδος φυλῆς εἶναι [10]

Οἰναῖοι τὴν χαράδραν· παροιμία [ad 11]

οἰνάνθη (Cratin. fr. I V p. 73)· ή ἐκφυσει τῆς δημπλού. έστι δὲ καὶ ἐπερον φυτόν οὗτο λεγόμενον [18]

οἰναρα (Theophr. IX 14)· τὰ τῆς δημπλού φύλα (306)

οἰναριζειν (Aet. Psc. 947)· φυλλολογεῖν.

30 οἰναρίους ἐργάζεσθαι

οἰναρίς (Hippocr. II p. 875 K)· κληματίς οἰνάς (Aet. ΠΑ. V 11, 2)· εἶδος περιστερᾶς δρυίας [18]

οἰναχ τῆς· μέθυσος, μεθύσων

οἰνή· δημπλος (Pecataeus)· καὶ κυβετικός λέγεται κόλος, δέντρος καὶ διτικείμενος τῷ εἰσιτῃ. Άχαιός (fr. 59) [ad 20]

COD. 68 οἰκοτρίβουν 69 οἰκοτρίβαιον Poll. III 76 (70 Confusa sunt οἱ κούραι ετοικουρία) 71 μέλιττ, 73 οἰκοφθόρας 87 σήκωμα απ σιδλωματ 300 οἰμὸς 4 οἰμωξία 5 συνέιρον 7 οἰνομαιείτιδας 9 ίτταλίας 11 φ. οἱ δὲ δημον 13 Poll. VI 22 (γονινεις, ελανα) 17. 1. νιας (313) 18 οἰνατις, δηρέμιδος τὴν ένοιων 20 λόγος βάλος Άχαιος δ καὶ Χίος?

HES. 74 οἰκτείρημα (Ierem. XXXI 3)· ἐλεος 27 οἰμον· κύκλον. ἐνθεν καὶ παροιμία κέκληται, τὸ παροδικὸν δυῆγμα. έστι δὲ λόγος αἱρέλμος, καὶ δόδος 28 οἰκτιστα (χ 472)· ἐλεεινά 81 οἰκτείριβαντα· εμάται (δοκιμάντες) Ad 84 ἐλεον δξιος· 86 οἰκτιστα εκφελετη (ξ 223)· εὐπορία, έξης δὲ οἰκος αἱρέλειται 88 οιμα· νοιζις, υπολαμβάνω Ad 95 οἰμησατ· ησαν 306 οἰνα· τὰ τῆς δημπλού φύλα (314) 10 οι ναιονσιτ (B 130)· οἰτινες οἰκουναν Ad 11 τεθεμένη ἐπι τῶν ένατοις κακον τι προσελκουμένον. φησι δὲ δήμων, διτὶ τῆς Άττικῆς έστι τόπος Οἰνόη· οἱ δὲ ένταῦθα γεωργούντες, παροχετεύοντες τὴν ἀντι φερομένην χαράδραν, δρδειν τὰ δέοντα καὶ τὰς δημπλοὺς ἐπεξιόντων ύδατος δὲ πολλοὶ γερουσένουν συνέρη καταρραγέντα τὸν ποταμὸν τῶν κτημάτων πολλὰ διαφθεῖραι, καὶ τῶν τόπων δὲ τοὺς κύκλους (σοτα) ἔγχοσαι 13 οἰνήτας (Lycoph. 358)· γένος κόρακος (322). οἱ δὲ δρυίαν περιστεράν (317) 18 Οἰν. άτιν (Eur. Herc. f. 379)· Αρτεμιν τὴν ἐν Οἰνῳ τῆς Άργειας Ad 20 Οἰνίζειν γάρ τὸ μονάδειν κατὰ γλώσσαν

οινήρωσις (Ατ. Ach. 1067)· δύγεον, ώς κο-
τύλη, μεθ' οὐ τὸν οἰνον ἀντλοῦσιν
οἰνίδεξ· εἶδος κόρακος (313) [23]
οἰνίζειν· τὸ μονάχειν κατὰ γλῶσσαν (320)
[25, 26]
οἰνιστήρια (Ευπολ. fr. XXVIII p. 473).
Ἀθῆνησιν οἱ μέλλοντες ἐφῆβοις, ποὶν
ἀποκειμαθαι τὸν μαλλόν, εἰσέφερον Ἱερ-
ακλεῖ μέτρον οἴνου, καὶ σπείσαντες τοὺς
συνελθοῦντας ἐπιδίουν πίνειν. ή δὲ σπονδὴ
ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια
οἰνοβαρής· οἴνῳ βεβαρημένος, μέθυσος (cf.
A 225)
οἰνοπά (A 350)· μέλαν. οἰνώδη τῇ χροιᾷ
[30]
(οἰνόπη· ἀμπέλου μελανής εἶδος) 914)
οἰνόπληχτον· οἰνωψένον [32, 33]
οἰνόπτα (εἰ Ευπολ. p. 510). ἀρχὴ εὐτέλης
(Ἀθῆνησιν), καθ' ἥν θρυαλλίδας καὶ λύχ-
νους καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ τὸν αἰρεθέντα ἀρ-
χοντα παρέχειν
Οἰνος· Διονύσος
οἰνόσκονδοι θυσιαῖς· ἐν αἷς οἰνος σπέν-
δεται (Poll. VI 26)
Οἰνότροποι (Simonid. fr. 23)· αἱ Ἀντοῦ
θυγατέρες
οἰνος ἀμπέλινος (Herod. II 60). τοῦτο
δηλοῖ καὶ ἐξ ἐπέρων γένεσθαι οἴνου
Οἰνούσιος (Aelman.)· εἶδος ἀμπέλου
οἰνούσσα (Ατ. Plat. 1121). μάγα οἴνῳ πε-
φραμένη. η ἡ διακονούσα τοῖς συμποσίοις
οἰνούσσα(σ)αι καὶ οἰνοῦτ(τ)αι (Allici).
τοιαῦται [42]
οἰνόφλυνξ (Xen. Apol. 19)· αἰσχρός, μέθυσος
οἰνόφλυνξ· μέθυσος, δικαιοπλύμυνος οἴνου.
οἰνοφερής, πάροινος
οἰνοχίτωνας ἑλαῖας·

COD. 21 μεθ' φ (cf. γοινόρωτις) 29 οἰνοπά — οἰνόδη (194) 31 οἰνοπέπηχτον,
οινόδεμπον 33 οἰνοποντάζει 39 οἰνονσιά 43 |φρυξ 46 ἀλάτας (cf. δρῦς οἰνο-
χίτωνες) 52 οἰνοπά 53 οἰνοπόν 54 οἰνοραγοί 55 οἰνοτρούν 56 οἰνωφ,
οἰνοφ 61 |χωρ 66 οἰομαί 72 οἰονεί 75 οἰονιχιασταί 77 οἰοσάσται —
ἔρεω — αὐτῷ — οἰοσάστον

HES. 23 οἰνιεῖς· ταχεῖς. ὅστις (cf. οὐνος εἰ προύνεικοι) 25 οἰνιγεσθαῖ (Θ 546).
οἰνον ὠνεῖσθαι 26 οἰνίζοντο (H 472). ὁμοιον 30 οἰνοπέδοιο (α 193). οἰνοφόρον,
ἀμπελοφύτων γῆς 32 οἰνωπόν (Simonid. Anth. Pal. VII 20, 2). μέλαν. διαυρόν. οἰνοειδές
33 οἰνοποτάζει (ξ 309). εὐνοεῖ. οἰνοποτεῖ. πίνει 42 οἰνοφλυίαι (Philo VM. I 22 p. 163
Nicet. David. 27 Dr.). μεθαί Ad 47 τὸ κινῶν (ad οἰνοχείων B 127). 49 οἰνοχόος
(ι 10). ὁ ἐπικέρωνς 58 οἰξασα (Z 89). ἀνοιξασα 59 οἰο· οἰο σου (ο 511). μόνω (Ν
781). αὐτῷ (Υ 235). 60 οἰοβίοιοι (Greg. Naz. C. LXVI 11 p. 237). μονοβίοις 62 οἰόθεν·
μονογάνθεν 64 οἰοι· οἰοι (H 227). η οἰ, οἴνεις. Ad 65 η ὑπολάβοι (χ 12). 66 οἰομαί
(Α 78 εἰ). νομίζω, ύπολαμβάνω 67 οἰομεν, οἰος (H 226). μόνως πρὸς μόνον 70 οἰον
(Δ 397). ἄπαξ ἔνα 72 οἰονεί· φλοπερί 73 [οἰονεῖς] οἰησεις· δοκήσεις 74 οἰον-
εις· μαντεύει 79 οἰος νόος (B 192). όποια διάροια, οἰος νοῦς

οἰνοχοεῖ (Xen. KΠ I 3, 8). οἰ(νο)χοεύει
[ad 47]
οἰνοχόην (Hes. Opp. 742 Ευπολ. p. 559).
τὴν κατάγυσιν. τὸ δύγειον [49]
(Οἰνωστιν [Eur. Herc. fr. 379]. Ἀρτεμιν
τὴν ἐν Οἰνῷ τῆς Ἀργελας) 318
οἰνῶνες (Xen. Hell. VI 2, 6). αἱ διοθῆκαι
οἰνῶντα (Iones). μονήρη (458)
οἰνῶπα (Soph. OT. 211)
οἰνωπόν· πορφύρεον (Επτ. Ορ. 115 Bacch.
438), μέλαν. (διαυρόν. οἰνοειδές)
οἰνωροί· οἱ λεραγαγοί Διονύσου
οἰνωτρον· χάρακα, η τὴν ἀμπελον ἰστᾶσι.
Διωρείς
οἰνῷψ· οἰνοψ. μέλαν
οἰξας· άνοιξας [58—60]
οἰόσωνον (Soph. OT. 846). μονόστολον
[62]
οἰόθεν οἰος (H 39. 226). ἐκ μόνου μόνος.
τοιτέστι μόνος πρὸς μόνον [64]
οἰοιτο· νομίζοι ἀρκούντως ἔχειν [ad 65]
[66, 67]
δίσμενον· οὐκ εἰδότα. νομίζοντα (νον A 12)
οἰον· διοῖον. μόνον. τρόπον τινά. διγατόν.
καθάπερ. η ποιόν [70]
οἰον ἐτυχεν· διοῖον ἐγένετο [72—74]
οἰονελ χειλαζ· ὥσπερ φωλεον
οἰόντε (Herod. I 91). δινατὸν λέγονταν
οἰός δάστρη· προβάτου ἀνθει, τοιτέστιν
ἔρεφ περιβολαίφ (α 443).
ἔνθ' ὁ γε παννύχιος κεκαλυμ(μ)ένος οἰδε
διωτρ
καὶ αὐτὸν δὲ τὸ ἔριον οἰδες ἀστον λέγεται
οἰος· διοῖος (B 192): η μόνος (οἰος A 118)
[79]
οἰοπόλος· ἐρημος, ἐν η τις μόνος ἀναστρέ-
φεται

οιοπόλωφ (*N* 473 al.)· ἐν φύσει πολοῦσιν,
ἡ μόρος τις πολεῖται· τουτέστιν ἐρήμῳ
χωρίῳ
διουλός (*Call. fr. XLIV*)· η πρώτη τοῦ
γενείου βλάστη [83]
οιοτράγωφ σιδήρεφ· οἷον μηλοκότωφ
[85, 86]
οἰκερὸν· ὅσοις περ ἀν., οἰκερὸν δῆ, οἴτινες
[88—92]
οἰρών· η ἐκ τῆς καταμετρήσεως τῆς γῆς
εὐθυνωρίᾳ [94—99]
οἰσθας (*Cratin. p. 80*)· οἰδας. ἔκατέρως
Ἄττικῶς
οἰσθήναι· οἱ(λ)ηθῆναι. δόξαι
οἰσθεῖς· αἰσθόμενος. εἰκάσας. δόξας (πον
I 453)
τοισθάλι· διαθά (οἱ ἑστά?) [404, 5]
οἰσον· κόμισον, φέρε. η σχονιον (*Antimach.
fr. CII*)
οἰσοφάγος (*Hippoer. II p. 106*)· βρόγχος
[ad 7]
οἰσπάτη· προβάτων κόπρος, ύψος
οἰσποτή (*Soph. Ant. 310*)· τῆς οἰδός δ ὁ γύ-
πος. δὲ δίδυμος τὴν τῶν προβάτων [10]
οἰστά (*Thuc. VII 75*)· φορητά, ἐλαφρά,
κοῦφα [ad 11]
οἰστεύει· τοξεύει
οἰστεῦσαι· τοξεῦσαι
οἰστέον (*Soph. Ant. 310*) [ad 14]. κομι-
στίον
οἰστός· ἐλαφρός, κοῦφος, φορητός. τόξευμα
[ad 15]
οἰστρεῖ (*Theocr. VI 27?*)· ἐκμαίνει
οἰστρηλατεῖται· μαίνεται

COD. 81 οἰαι, πωλοῦσιν — πωλεῖται
15, 9) 94 οἰς 401 οἰσθῆναι 2 οἰσθεῖς — εἰκασθεῖς
22 οἰστροφάγος 8 οἰσπαι 9) post 14: οἰσποτής· νίδος 11 οἰς τὰ 17 οἰστρι-
λατεῖ 20 πληρής (21 εἰ. δούγα) 22 φ μύσιψ
κορυνήτης Μώλυκιον Περιφήτης 32 οἱ τι δὲ· οἰστρεῖ
φολής, δ μή κ. d. ε. 39 οἰφολίς — πασχητός

HES. 83 οἴον φωτός (*G 53*)· οἴον δυρδός 83 οἰοσφάγω *Dobrascus* 92 οἱ ρων, οἱ (*Arcad.*
ἡ προβατοχίτων (*Greg. Naz. C. IV 143 p. 212 Dr. non § 489*) 86 οἱ παῖδα ἐοικότα (*E 800*).
ἴαντι παιδία δύοισιν 88 οἰσπορεῖν χιρᾶν, οἰνοχοῖν 89 οἱ προσκείευενοι (*Deuteron.*
IV 4); οἱ κολλώμενοι 90 (οἱ) ἄραι· οὐτός δῆ 91 οἰρατοι· βλέπειν, οἴτινες (οἱ αἱ· οἱ
οἴτινες εἰ δρᾶν· βλέπειν) 92 οἱ φά μιν ὥκα (*P 672*); οἴτινες δῆ αὐτῶν ταχέως 94 οἰς·
πρόβατον (*A 245*). η τοῖς ἑαυτοῦ (*A 307*). η τοῖς οοῖς (*A 179*) 95 οἱ σε (*ψ 14 Eur. Andr.*
122); οἴτινες σε 96 οἰσει· ἐνέγκει(η) (*Φ 125*), προσφέρει. κομίσοι (*B 229*) 97 οἱ σιμεναῖ·
(Γ 120). κομίσοι, καὶ τὰ δύοια 98 οἰσεται· ἀξετα· κομίσεται (*Ψ 663*) 99 οἰσθα-
οῖδας (*A 85*), γινωσκεις (*A 365*) 404 οἰσομεν (*Γ 404*). κομίσομεν 5 οἰσόμενος (*N 168*).
κομίσοιν Αδ 7 η βρόγος 10 δισσατο (*I 213*). ἐνόσθεν 11 διέλη (οἰστοι) Αδ 14 η
οἴτιον Αδ 15 βέλος (*Moeris*). θάνατος. βάρος (οἰτος) 23 οἰσινοιοιν· φ..αι γένος
σχονιοιν 28 οἰσωμεν (*T 104*). κομίσομεν, φέρωμεν, δέξμεν 29 οἰχεα· δίδυμοι δριχ-
πέδων (δσχεα) Αδ 33 θρήνος· 34 Οἰυλος (*B 585*). πόλις 40 Οἰχαλία (*B 700*).
πόλις Θεσσαλίας. η εὐρυχωρία (*Ευρύτον χώρα?*) 41 Οἰχαλίοισθεν (*B 596*). διδο Οἰχαλίας

οἰστρηλατούμενοι· πυρεύμενοι
οἰστροις (*Eur. I. T. 1456*)· μανίας
οἰστροπλῆγος (*Soph. El. 5*). τῇ μανίᾳ
πληγείσῃς
? δίστούχον φαρέτρας· δίστον ἔχουσης.
καὶ εὐστόχον
οἰστρος (*Aesch. Prom. 568*). ἐρεισμός, δ
λεγόμενος μνία. μανία. δέρροδισιστάρω-
σις, ἔ(χ)καναις. λύσα. φόβος. καὶ εἶδος
πτηνοῦ (*z 300*), ὑφ' οὐκεντίζομενα αἱ
ρούσις αικτῶσιν, δ μύσιψ καλεῖται [22]
οἰσινηγοις (*ε 256*). πλέγμασι τοῖς διπλοῖς σκοι-
νίοις
οἰστρειον· ἐριον δυπαρὸν προβάτων. τὸ
αυτό οἰστρηρόν (*Ar. Ach. 1176*) καὶ οἰ-
σινηρός (4452)
οἰσυπος· δ τῆς οἰδός δύπος
? οἰσυλος· προϊσυλος. προύνικος [28, 29]
Οἰτας· δ κορυνήτης
οἱ τε· ὕσπερ
οἱ τείδε (*Crete*). οἱ ἀδε
οἰτος· μόρος. [ad 33] κακοπάθεια. δλεθρος.
πόνος. φθορά. νόσος. θάνατος. καὶ δρι-
σκος τι ἔξ αιματος; [34]
οἱ φαλ(λ)οι· τὰ δερμάτινα μόρια, καὶ τὰ
αἰδοῖα
οἱ φειν· δχεύειν. καὶ τὰ δύοια
οἰφι· μέτρον τι τετραχονικον *Αιγύπτιον*
30 (LXX?)
οἰφόλης· δ μῇ ἐγκρατής, ἀλλὰ καταφερής
πρόδις γυναίκα
οἰφόλις· γυνῇ καταφερής, μάχλος, πασχη-
τισσα [40, 41]

δέκταδιον· καλάθιον πρός δρυιδάρια [500]
 † δέκτησις· οἰστις, δικήσις
 Ὀκτώπας (Aesch. fr. 145)· ποταμός
 δέκτηπηχυ (Philemo fr. CXXVI)· τὸ δέκτη-
 πηχυ
 δέκτωπονς (Cratin. p. 65)· σκορπίος
 δέκχειν (Hippocr.)· φροέιν, λαζεῖν
 δέκχη (Callim. Hecat. fr. 66)· στήριγμα, βα-
 κτηρία, ἔρειμα, σκῆπτρον
 δέκχεινειν· ἔχειν, συνέχειν
 δέλα· τὸ ἑτός τῆς σηπτας στρογγύλα [9]
 δέλα (Diphil. fr. IV p. 417)· κριθαί, διπλο-
 χαῖ
 δέλαιμεν· τὸ (sic) τὰς δέλας βάλλων
 δέλαιτοι· σπερμολόγου, καὶ δέλαιτοι
 δέλβατάξιον· κανοῦν· Δευτολόχος [14]
 δέλβιες· πλούσιος, εὐδάμων, δ διὰ τοῦ δόλου
 βιον μακαριστός (λ 419)
 δέλβοδότης (Eur. Bacch. 572)· πλούσιος
 παρέχων· Ὄλβος γάρ ὁ πλούσιος
 δέλβος· πλούτος, χρῆμα, τιμὴ (σ 122) [18]
 δέλεθρος βαθύς (Aristoph. p. 1078)· ἐνισι
 ἐπὶ κόσμον γυναικείον, διπλεῖα [20, 21]
 † δέλειρ· ἔλιος μῆνς (576) [23]
 δέλέκειν· διπλῶντα, ποιησικεῖν, φοενεῖν
 [25]
 δέλέκρανα (At. Pac. 443)· οἱ πήγεις, τὰ ἐπὶ
 τῶν ἀγκάρων ψετά, καὶ †δέλέκρανες τὰ
 αὐτά
 δέλερον (Pirrocr. II p. 668 Κ)· βορβοράδες,
 τεταργαμένον [28]
 δέλετηρες· φονεῖς (534)
 † δέλεχθον· τὸ μαζονόμον [31]
 † δέληθεις· ὀδυνηθῆσις
 † δέληθη· καὶ τὰ ὄμοια
 δέλιβάξαι· διλισθεῖν

COD. 505 δέκνειν, φροεῖν 8 σηπταῖς (cf. δέλσις) 10 δέλαι 11, 12 Phot. 327, 2
 13 cf. εὐπλούτον λέκχοιον οὐλοχοῖον 16 πλούσιος 22 δέλιος 24 δέλύχειν, ἀπολύται
 πολὺν (26 cf. λέκχανα, κύβωμα) 27 δέλερον (cf. διλερόν, θολερόν) 28 σχληδῆτη δύναθη
 (Aeolic!) 35 ωλίδρασιν ιντρί 45 δέλιγον Phot., cf. ὅρπας 47 δέλιγωστοῦ 51 | δρά-
 τος 61 διέλιγνεις (cf. ὥπολιξ— et λιξ—) 63 δέλιγνυται 64 δέλιγσθιν (68 δέλενοι
 (= φλέναι) κριθῆς Thea.) 69 δέλιγνυται, δέλιγη δρεῖ (προ ἐλινεῖται)

HES. 500 δέκτακνημα (Ε 724)· δέκτῳ κτήμας ἔχοντα 9 δέλαιε· ἐνοχλεῖ, καὶ
 δέλαιεις ὄμοιος (521) 14 ὀλβιοθάλαμον (Γ 182)· τρισόλιθος, μακάροις, καὶ τὴν οὐδανίαν
 18 δλοθρευτῆς (I Cor. X 10)· λυμεύειν 20 ὀλβιθροῦ πείρατ· ἐφῆπται (Η 402)· ἐπι-
 δέδεται καὶ ἐξῆπται τὸ τοῦ δλέθρου υμῶν πέρας· οἷον δέδεσθαι(ε) τῶν δλέθρων 21 δέλεῖ·
 ἐνοχλεῖ (509). ἐξολοθρεύεις (Proverb. 132) 23 δλέθριος· ἐξολοθρευτῆς 25 δλέκοντο
 (Α 10)· δπώλιντρο, ἐπολιορκεύοντο, ἐφοεύοντο. ἐξωλοθρεύοντο 28 δέλαιαι (Ω 242)· δπω-
 λίσαι 31 δλητας (Γ417)· ὀλλα..., ἀποθάργεις (604) 31 δλητῆρες· φονεῖς (529) 40 δέλιγη
 ἐνι κχώρη (Ρ 394)· ἐν τοποφ... 41 δλιγη δπι (ε 492)· βραχεῖα φωτῆ 42 δλιγη δὲ
 διαπνευσης πολέμοιο (Α 800)· δλιγον καφόν εἰς διαπνευσιν διδωσιν δ πλεμος 52 δλι-
 γοισι (μ 252)· μικροῖς 53 δλιγον μικροῦ, η οὐδεῖν 54 δλιγον γόνι γονιν διει-
 φων (Δ 546)· πόδα κατὰ τὴν πορείαν δλιγον ἐναλλάσσων, ἡρέμα ἀγαποδίζων, καὶ οὐ προτρο-
 πάδην φεύγων· δπερ ἐστιν εἰς τοῦμπροσδεν τετραμένος, οἷον νῶτα διδούς τοις πολεμοῖς
 55 δλιγορούντος· δδημονούντος (όλιγω—) 65 δλικάς· εἶδος πλοίου (581)

- ὅλισθοκόλλιξ (Com. IV p. 645). παρὰ τὸ
ἔτουμοκόλλιξ
ὅλισθαινεν· πλήτει
ὅλισθεῖν· δραμεῖν. πεσεῖν. ἐλθεῖν [73]
ὅλισθηρόν (Xen. Eq. VII 15). πτωτικόν
ὅλισθος· πτῶσις [76]
ὅλκαδ· ὄντας (Cyrill. 63)
ὅλκάδεσσι· τανσί, πλοιοῖς
ὅλκάδει· Ἐλκει, χαλινάγωεῖ
ὅλκαῖον· λακάνη. νιπτήρ. κρατήρ (587) 10
ὅλκάς (Eur. Cyc. 505). πλοῖον (565). ταῦς
φορτηγός. τάπλων, τείρηη. δυνατάς
ὅλκαις· δυνάμεις. τόνοις
ὅλκεῖς· οἱ τὰ μητρόθρα τέπισπῶνται
ὅλκή· δύναμις. φοτή. λιχύς. βάρος (Aesch.
Suppl. 884). φυτήρ, ἡ φυταγμός (590).
(σταθμός)
ὅλκη μιῇ τόνφ. δυνάμει
ὅλκον (L. ὀλκεῖον). μέγας κρατήρ. λουτήρ
(Philem. fr. I p. 8) 20
ὅλκήδειν· τὸ αὐτό
ὅλκοι· λίκοι (Diogs. II 68). καὶ οἱ τῶν
δρεφων συμοι. καὶ αἱ μηχαναὶ, δὲ ὁν αἱ
τῆς νεφλοκούνται (Thuc. III 15)
ὅλκον· τὸ ὄλκας (ώλκα?). τὸν ἔλκοντα πλοῖον
(όλκόν)
ὅλκος· ὄδος (aquaeductus). λοχυρός τόνος
+ ἕψιμός (ὅρμος?). συρμός. βάρος
+ ὀλόπτης· τὰ αὐτά
ὅλκοντα ναυτάθμοντος (Eur. Rhes. 673). 30
τὰς ἔλκεις τῶν πλοίων
ὅλκων· ἑρόλκων. καὶ τὰ ἔξης
ὅλλέει· ἀπολ(λ)υει. φορεύει
“Ολμειον· ὄρος Ἐφέσου
‘Ολμειός (Hesiod. Th. 6). ποταμός
ὅλμος· περιφερῆς λίθος, μάρμαρος, ἐν φ
τὰς βοτάνας τυβουσι. καὶ ποτηρίον εἶδος.
καὶ τὸ υπὸ τὰς ὑπογούσταιν ἔκατέρωθεν
κοιλον. καὶ κύλινδρος (A 147)
ὅλοβολάδεις· θῦνες 40
ὅλοβολάδεις· θῦνες
- τὸ ὄλογινον· δέσδεις. συμπεφυκός (627)
δλοεῖται· ὑγιάντει (1745)
δλοθούσιον (Ατ. Ηλ. I 1, 8). εἶδος θα-
λάττιον
δλοεργός (Nic. Th. 828). κακοῦργος [603—6]
τὸ δλοισσος· δὲ πλολύς
δλοκαρπούμενον· δλον προσφερόμενον [9]
δλοκεις· αὐλακες [11]
δλόκυνημοι (Pherecr. fr. I 13 p. 300). δλο-
μελεῖς [13]
δλολυγή· ποιὰ φωνὴ λυπτρά. ὄδύντη καρ-
δίας δάσημοι τινὶ φθόγγῳ παριστάσα
δλολυγή· φωνὴ γυναικῶν, η ποιοῦνται ἐτ
τοῖς λεροῖς εὐχόμεναι (Call. Del. 258). καὶ
τὸν θάνατον τι παρὰ λιμναῖς μνύμενον
δλολυγών· δσφίων γυνώμενον ἐν ὑδασιν,
δμοιον ἐντέρω (Theophr. fr. 6 de sign. 3, 5).
[καὶ τοὺς εὐήδεις δὲ οὐτως ἔλεγον (Menand.
fr. CCCLXXXIII)] [17]
δλον οὐσιοῦται· δλον ἔροῦται
δλοοῖο (Γ 133). δεινοῦ. ἡ δγαθοῦ (623 et
Suid.)
δλοοιτροπα· παρὰ Ροδοῖς ἐπτὰ πλάσματα
εἰς θυσίαν [21]
δλοοιτροχος (Ν 137 Herod. V 92). ὄλιγα
τρέχων. ἡ κυκλοτερής, στρογγύλος λιθος.
ἡ (δὲ)λότροχος, ἐπει στρογγύλος, καὶ παντὶ
μέρει ἐφατόμενος τῆς γῆς. ὁ γάρ τετρά-
γωνος ἐν μέρει ἐφάπτεται
δλούρ· κακόν, χαλεπόν, [ad 23] ἡ δγαθόν
(619) [24]
δλοσδρονος (B 723). δλέθρια φρονοῦντος,
κακόφρονος, δεινοῦ
δλόπτειν· λεπίζειν, τύλειν, κολάπτειν
τὸ δλόπτον· συμπεφυκότα (599)
δλός· τὸ μέλαν τῆς σηπίας
δλοσπάδεις (Soph. fr. 967). δλαι κατασπώ-
μεναι, καὶ καταπινόμεναι
τὸ δλοστός· δλος ὡς ἔστιν

COD. 79 χαλινάγγει Cf. θ' ὄλκαδει, ποθολκει ει λαθρακάδων 81 πλοῖα 84 ὥρη-

σταθμός 86. 87 = 87. 86 δλημηιο 90 τόπος ποιὶ συρμός 93 δλκῶν, ἐφολκών
96 δλμιος 97 βάρβαρος — ὑπολούντησιν 99 δζῶνες 607 ὁ λογίους? 10 δλεκεῖς
(cf. ὄλκας λθλα γόλκα) 16 Phot. 329, 18. 21 20 ἐπταλάδηματα 22 ἐπιστρόγγυλος —
ἐγμέρει 28 δλος — σηπνίας 29 δλοσπαδεῖς — κατατενομεῖαι

HES. 73 δλισθημασι (Ierem. XLV 22 p. 389 T). πλάναις. παραπτώμασιν 76 δλιεις·
σκιουρος. ἔλειμος (522) 603 δλοις (ΠΙ. 849). δλεθρα 4 τὸ δλοίγης (Γ 417). ἀποθάνης
(531). 5 δλοισταιν (Α 342 v. l.). δλεθρια(i)s απολειας (L. διανοιαίς). 6 δλοισθε (α 380).
ἀπόλοιασθε (δλλυνθαι· ἀπόλλυνθαι cod.) 9 δλοκαύτωμα (Levit. IV 35 ει.). δλον πιρ
καθαγιζόμενον, δλόκηρον 11 δλόκηρον (Zachar. XI 16). απον 13 δλοκληρια (Iess.
I 6). ἔτωσις 17 δλόλογμός (Eur. Or. 1137). θρῆνος, κλαυθμός (cf. ξυνάρδων) 21 δλέ-
μενον· δεινόν Ad 23 ολέθριον (Ν 629) 24 δλόσσων (B 739). πόλις Θεσσαλίας

δλόσφυροι, δλοσφύρατοι
δλοσχερής (Soph. fr. 1020, 4)· τέλειος,
δλόκληρος. (ώς) δυσχερής
δλοσχερῆς (Diphil. fr. IV p. 387)· τελείως.
(δώλου. διαμπάξ. ἐξ δλοκλήρου)
δλόσχοινος (Theophr. IV 13)· δέγνσχοινος
δλότροχος· περιφερής λίθος
δλούριδας· είδος κόχχης
δλούροισιν· ἀνω τῆς θύρας στρόφιγγες
δλούφειν· τίλλειν
δλοφυγδόνα (Theocr. IX 30)· φλυκτίς ἐπι
τῆς γλάττης
δλοφυδόν (E 683)· δλοφυρτικόν. λυπτή
ρόν, θρηνητικόν, δύνητικόν
δλοφυκτίς (Pirrocr. II p. 875 K)· τὴν φλύ-
κταναρ. οὐκ εὖ· ἐπι γάρ τῶν δυναμένων
φνίσθαι τι. επιφλυκτίδα, η δοθήτηα
δλοφυρτεῖται· δδύρεται (X 169?)· κλαει,
θρηνεῖ· τι κοπετεῖ
† δλόφυς· οίκτος. ζλεος. θρήνος
δλοφωιά (δ 410 al.)· δλέθρια, οίον δλοποιά,
δεινά βουλεύματα
δλοφωίς· πολύπειρος, πολύφρων. πανουρ-
γος, πονηρός (Nic. Th. 327)
δλόφωνος (Cratin. fr. I p. 162)· δλε-
κτρωών· η δπὸ τοῦ λόφου, η δπὸ τοῦ ἐν
τῷ ἔδειν δλον αἰρεσθαι καὶ μετεπρίζεσθαι

[47]

δλπα· † η ἐλπίς (κάλπις). καὶ χόνδρον τις
ἔψησις. λίκυθος. ἔδεσμά τι. η δλβος
δλπις (cf. Theocr. XVIII 45)· οίνοχόη [50]
Ολύμπια δοκος· [52]
Ολύμπια· η Αθήνησιν ἀγών

Ολύμπιον (Aristot. Pol. V 11 Aristoph. fr.
CCXXXIX)· τοῦτο δτελεὶς ἐμεινεν Αθήνησιν
οίκοδομούμενον, πολλάκις ἀρχὰς λαβὸν τῆς
κατασκευῆς

Ολύμπιονίκης· στέφανος εἰς Ολύμπιαν [56]
Ολύμπιον πνωα· Ολύμπιας ἄνεμος ἐστιν
δ ἀπὸ τοῦ Ολύμπου πνέων Ζέφυρος

COD. 32 δλοσφερής· διάλουν, διαμπάξ — δυσχερής ἐξ δλοκλήρου
40 δδύρητον 41 δδύρηαι 43 δλοφωτεῖς? 48 ἔφεος λίκινθος; 51 δόκος
cf. ἐλύμπιαι 54 λαζῶν (Ολύμπιεῖν) 55 δλυμπιονύχης 57 δλύμπιος ἄνεμος 69 η
ἀρα δμοι post 68 73 οίαλχμη 84 cf. ίψονάλοι 93 δμηρος

HES. 47 δλοφτερος (Γ 365)· δλέθρου αιτιώτερος 50 δλνει· φθείρει 52 Ολύμ-
πια δσματ' έχοντες (Α 18)· οι τον Ολύμπου κατοικοῦντες θεοι, ο ἔτιν όρος ἐ Μακεδονία,
καὶ ούρανός 56 Ολύμπιος (Hom.)· ούράνιος 63 δλληται· ἀπόλληται 64 δλχον·
ἐνέδραν (λοχον?) 66 δλωλη (Δ 164 al.)· δπόληται 67 δλλονται (Θ 31 al.)· δπόλ-
ληται Ad 73 καὶ δμαδεια 80 δμαστη (Eur. Hec. 839)· δμοι 81 διυβρον· βραχον,
νετόν Ad 85 ἀπόλουδει (αδ δμόρετε) 86 δμειλάδον (Μ 3)· μετατάγμα καὶ ἀθροισμα (725)
87 δμιλέσσωσι (Τ 159)· ουαβάλωσιν 88 δμειλεσ (Σ 603)· ανστροφή· ἀπὸ τοῦ ουοιλας
τίναι, καὶ πλήθος ὅχλου 89 δμειρόμενοι (γ. I. I. Thess. II 8)· 91 δμειται (I 274)·
ομέναι 93 δμέστικος· δμόσιος (Greg. Naz. C. VI 3 p. 220) 96 δημά (cf. N 626)·
δπερ ώμου (δ μεν· δπερ ἐμοῦ)

Ολυμπος· ούρανός, θ-οῦ οίκητήριον. καὶ
δρος ἐν Μακεδονίᾳ
Ολύμπου νόμος (Ar. Eqq. 9)· τῶν αιλη-
τικῶν τις
δλυνθος· τὸ μῆ πεπεμμένον σύκον
† δλυνος· τὸ ἀπότριμμα, καὶ ἀποκάθαρμα
δλυρα· είδος σπέρματος. η βρομά τι μεταξὺ
σίνων καὶ κριθῆς. οἱ δὲ αὐτήν την κριθῆν.
ἄλλοι καρπόν τινα στικόν, ζεάν· τινές
ζέαν (Θ 560) [63. 64]
δλωλαμεν (Soph. OT. 1505)· δπολαλαμεν,
δπενδάμεν [66. 67]
δλως· παντελῶς
ομᾶ (Soph. fr. 92)· δμοῦ(· η δμᾶ· δμοῦ)
δμαδεύειν· ἀθροισειν
δμαδος· ἀθροισει. θόρυβος (B 96). δχλος.
τάραχος (I 571). στρατός. δνὸ τοῦ δμοῦ
δμαιοις (Aesch. Sept. 940)· δδειφοι, συγ-
γενεῖς. δμόαιμοι
δμαιχμη (Herod. VII 145)· συμμαχία. [ad
73] καὶ δμαιχμία (Thuc. I 18)
δμαιχμοι· σύμμαχοι
δμαιεις· δμοῦ
δμαιόν· λεῖον (ι 327?). ισον, ισόπεδον. εύ-
χερει
δμάξιασθαι (Aeoles)· ἐκμάξασθαι. δμοιω-
θηναι
δμαρεις· δμοῦ. συμφώνως (Arcad. 143, 4)
δμαιξην (Cret.)· δπόμαξον (789) [80. 81]
δμαιρετειν (Hom. Call. Cer. 130)· συντυχεῖν.
ἐπακολουθεῖν. συναθροιζειν
δμαιλαον (Soph. fr. 19)· δμόκοιστον. δμοῦ
αιλιδόμενον
δμβρος· χοιρίδιον (δμβρος). η θεός
δμβρει· δτιμάζει, [ad 85] υπερωχεύει. αύ-
γει. πιανει. πλήθει [86—89]
δμείρονται· ἐπιθυμοῦσιν [91]
δμερος· τυφλός
δμέστιοι (Εμπρεδοcl. 410 Sz.)· σύνοικοι
40 δμέστιον· σύνοικον [95. 96]

δμευνήτον (-έτου)· συγκοίτου, ὁμολέ-
κτρου [98—700]
δμηγόροις· λαγόροι, ἐν ταύτῳ συνήγοροι
† δμηγύρειν· τὸ συνάξαι
δμηγύρεως· συνόδου, συναθροισμοῦ
δμήγυροις (Aesch. Cho. 6)· πλῆθος, δχλος,
συναγωγή, συνέλευσις
δμηγυρίσασθαι (π 376)· ὁμοῦ συναγαγεῖν
πολλούς
δμήθεα (Nic. Th. 415)· συνήθη [7, 8] 10
δ μήν (Ω 57 κ 41)· δμοιαν. τὴν αὐτήν
[10—13]
δμηρεῖν· δμοῦ ήρμόσθαι. καὶ συμφωνεῖν
δμηρεῖ· λγυνᾶται. ἀκολουθεῖ
'Ομηρὲιδαι· αι φαφδαι
δμηρέταις· δμοψήφοις, δμογνώμοσιν
δμηρέναι (Hesiod. Th. 39)· δμοφωνοῦσαι,
δμοῦ λέγουσαι
(δμηρῆσαι) τὸ συμβολῆσαι
† δμηρῆτηρες· ἀκόλουθοι. συνήγοροι
δμηρὶδειν· φεύδεσθαι
δμηροι (Herod. VIII 94)· οἱ ἑνεκεν εἰρήνης
διδόμενοι, ἐνεχυραδόμενοι
δμηρος· δ τυφλός (Lycoph. 422). καὶ δ ἐνε-
χυραδόμενος [23]
δ Μίδας· βασιλεὺς Φρυγῶν πλούσιος
[25—28]
δμιλέομεν· διαλεγόμεθα (πον Πομ.) [30]
δμιλα· δηγησις. δμιλος
δμιλία χθονίος. Eur. Phoen. 1413)· δντι
τοῦ φιλα, ἔφατι τῆς πατρίδος. καὶ δντι
τοῦ πάλι, περὶ γάρ τὴν πάλην ἐσπούδασαν
οἱ Θηραῖοι
δμιλος (Σ 603)· ἀδροισμα. δχλος. θόρυβος.
δῆμος, πλῆθος, [μάχη] σύνοδος, μάχη. ἀπὸ
τοῦ δμοῦ εἰλεῖσθαι κατ' αὐτὸν (κατὰ τὸν)
δχλον
δ μιν· δτι αὐτὸν

COD. 701 λαγόροι 3 |σμένον Post 13] 18a, b δμηρεῦσαι· τὸ συμβ. δ. δ. λ.
15 εἰρμόσθαι 16 δμήρει 20 δμηριαδεῖν cf. φαφδημα 32 δμιλαί — φιλαί
(38 δματοστερεῖ?) 39 γένεται 47 δμοδάλιοι, λοετές 54 πεφυκότες 61 λος —
τεκτανέοντα — ἀλλὰ δγέρας τρεῖ

HES. 98 δμή· δμοια (Ψ 91). η δυνύεις (δμῆ Greg. Naz.) 99 δμηγερέες (Α 57).
ὅπου ἀδροισθέντες 700 δμηγερέεσσιν (Ο 84). δμοῦ πάτιν 7 δμιλεῖ (Σ 194). πολε-
μεῖ, συμμαχεῖ 8 δμιλική (γ 49). τῆς αὐτῆς ιλακίας, συνῆλιξ 10 ὁ μῆνε ν..... (Α
488). ὥργιστο 11 δημη, τριτον (Ψ 91. η) αὐτῆς ήμας τοὺς δύο 12 δμηνα (Ι Macc. I 11).
τὰ ἐπὶ συμβίβασει διδίμενα ἐνέχυρα 13 ομηρεύειν (sisticium). συμφωνεῖν 23 δμηνή-
τροφήν (όμητην) 25 δμιλαδὸν (Μ 3). ἐν συτροφῇ καὶ τάξει μάχεσθαι, κατὰ τάγμα καὶ
ἀδροισμα (686) 26 δμιλεῖ· συναναστρέψεται (Ε 834). μάχεται 27 (Π 641) ἐπακο-
λουθησαι περιφό 28 (σ 166). ἀγαστρέψευται λαλεῖν. τίθεται δὲ καὶ δντι φιλαί, καὶ
διαλέξεως 30 δμιλήσεις (α 265). συναναστραφῆ. (30b) η, μάχεστο, καὶ συνέβαλε πρὸς
μάχην (ωμιλήσε) 41 δμοβόρος· δμοφάγος (ωμ—) 44 δμογαστρίος (Φ 95). ἐκ τῆς
αὐτῆς γαστρός 50 δμόδουλος· σύνδουλος (Moer. 273 c Plat. Phaed. p. 85 B) 57 δ μοι
(Α 120). δτι μοι 58 δμοια· λα· δμοὶ ἐνθεος τιμῆ (Δ 410) 59 δμοίης (Α 278). δμοίας.
τῆς Ισης 60 δμοιον πτολεμοί (Ν 358), ἐν φ ὁ.....

δμιχεῖν (Hesiod. Op. 725). οὐρεῖν
δμιχλη (Α 359) η δμιχλα· ἀλλο παχύς,
σκοτεινός, ἀχλὺς [σκοτεινός] ὑδατάσθης.
σκοτία
.δμιχματα (Aesch. fr. 426). οὐρήματα
† δμματεῖς· πηρούς. τι βλάπτεσθαι
δμμάτειος πόθος (Soph. fr. 129). διὰ τὸ
ἐκ τοῦ ὅραν διλασσεύται ἐφωτι·
ἐκ τοῦ γάρ ἵσοράν γίνεται ἀνθρώποις
ἔραν
καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταις (fr. 162) δμμα-
τοπάλογχά φησιν
δμοαιχμία· ὁμομαχία [41]
δμόβωμοι θεοί (Thuc. III 59). ἐν Ἐλευ-
σίνι Δημητρος καὶ Κόρης είσιοι
δμογάλακτες (Aristot. Pol. I 1, 2). οἱ ἐκ
τοῦ αὐτοῦ γένους. η ἀδελφοί [44]
δμογενῶν· συγγενῶν
† δμόγνουνα· η γηροια
δμοδάλιον· λοετές
δμοδιατός· δμότροφος. δμοτράπεζος, σύν-
οικος (797)
δμόδοξος· μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δόξης [50]
δμοερχής (Solo Poll. VI 166). δμότοιχος
δμόγυος· γαμετή
† δμοήγυρον· δμοιον
δμόθεν (ε 477). ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου.
ἐξομόθεν πεφυτας
δμοδυμαδόν (Ατ. Ραc. 484). δμοῦ. δμο-
φύχως
δμόθυμος· δμόφρων, δμόφυχος [57—60]
δμοιον (Ν 358). τοῦ δμοῦ ἔναι ποιοῦντος
πτολέμοι, (η) ἐν φ δμοιος πάσι καὶ λοσ
δ κίνδυνος (Σ 309).
ξινδς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα
δμοίος δέ φησι καὶ δμοιον δανάτοιο
(γ 236). καὶ·
ἀλλά σε γηρας τείρει δμοῖον (Δ 315)

δύμοισι γενῆ· δύμφυλον, συγγενικόν
δύμοιστεροι· δύμοιστικοί
δύμοισις· ἐν ταύτῃ συνεστάσις
δύμοισις θάται· ἔξισονθαται
δύμοισιθήμεναι (A 187 γ 120)· ἔξισωθῆναι.
συμμιγῆναι
δύμοκλῆ (Z 137)· ἀπειλῆ, βοῆ
δύμοκλῆς (Alcæ. Strab. 413)· δύμώνυμος. ἡ
ἀπειλῆς (Call. Del. 158)
δύμοκλῆ(σας)· ὁμοῦ ἀπειλθῶν. ἀπειλήσας 10
(E 439) βοήσας στενάξας [70, 71]
δύμοκλητήρος (M 273 Ψ 452)· ἀπειλητή-
ρος, τοῦ παρακλενομένου
δύμοκλητος (cf. Nic. Th. 882)· δι μιᾶ (δύμοιρα?)
κλήσαι καλούμενος μετά ἑτέρου
δύμολυφ (Aescl. Dor.)· ἥσφω
τὸ δυμολισθῖν· λαζάνων καταλ(ε)ιαίνων
δύμόλεκτρος (Eur. Or. 476)· σύγκοιτος [77]
δύμολόγως· συμφώνως
Ομολογίδες (Aeasch. Sept. 570 Eur. Ph. 1119)· 20
πύλαι ἐν Θήραις
Ομολόγιος Ζεύς· Θήρησιν οὐταν προσαγο-
ρεύεται δι Ζεύς [81—83]
δύμόπαιδα κάσις(ν) Κασάνδρας (Trag.
adesp. fr. 191)· ὁμοῦ παιδευθέντα, ἡ ὁμοῦ
τεκνωθέντα· ἀπειλὴ δίδυμον εἰσιν
δύμόπτεροι· δύμοιοι. δύμόπτοιοι δύμόχρονοι,
ἀδελφοὶ ἥλικες, ὁμοῦ τηβημένοι
δύμορβεῖν· ἀκολουθεῖν (685). ὀδοιπορεῖν [87]

δύμοριτας· ἀρτος ἐκ πυροῦ δηγητημένου γε-
γονώς
δύμόρχαι· ἀπομάξαι, ἀποψήσασθαι
δύμόρχη· ἀπόψηση
δύμορος· πλησιόχωρος, γειτνιῶν
δύμορον σα· γειτνιώσα· πλησιάζουσα
δύμοροθούντες· δύμοφωνούντες, δύμοχοι
δύμορροθεῖν· δύμον ἐλλειπειν, καλ ουμφωνεῖν
δύμόρροσα· δύρθιζα [96, 97]
δύμορθν· δαστυγείτων [99—801] 40

COD. 66 ἔξισο| 67 |εῖ |εῖ |ρ̄ 74 ὁμολογῶ· ἥσφω 79 ὁμολοειδεῖς 80 ὁμό-
λοος 84 παιδευθέντες 86 cl. ἀμ— 88 δηγημένον (cl. ἀμ—) 90 ἀπέθησ.. 95 ἀδροία
802 ἐτραπεῖ 4 ὀπλασμένῳ 9 ὁμόστιβει 13 ὁμόχορον 18 Cl. marg. 1921 20 ὁμούρα
23 ὁμόστιειν 30 post 35 31 ἁσδικά (32 τρόφιμος?)

HES. 70 δύμοκλῆσασκεν (B 199)· ἡ δύμοκλεῖν. ἔρδα 71 δύμοκλητῆρες· ἀπειλη-
τῆρες 77 δύμολοθρός (o 26)· αἰσχρός, ἀναιδής, περίτριψμα 81 ὁμόν· ἐν τῷ αὐτῇ ὁμοιον
(N 354)· ἡμιν δύμοτεροισιν δύον 82 ὁμοούσιον· τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου ὑπό-
στον 83 δύμοναισιότης· ταυτότης κατὰ τὸ ὑποκειμένον, καλ τὸ ἀπαράλλακτον κατὰ τὴν οὐ-
σίαν 87 δύμόργον (E 419)· ἀπέκα. ἀπέμ(ασ)ον 96 ὁμορούσα· γειτνιώσα, πλησιά-
ζουσα 97 ὁμόρροφος· ὕωδαιτος. συνάσκος (748, ex opom.) 99 ὁμός (Δ 437)· ὄμοιος.
ὁ αὐτός 800 δύμόσαι (T 187)· ὄμοδω. δυμύω 801 [δύμόσαι] δύμοσον (β 373)· ὄμυνω
(—νε) 5 δύμόσεις· χωρεῖν· συνδραμεῖν (cl. Ar. Lys. 451) 6 δύμόσιτοι· ὄμοτράπεζοι
(803) Ad 18 ὁμόφρονες 19 δύμούματ (A 233 Deuler. XXXII 40)· δύμύω 27 δυ-
πάται· υβρίζει. προπληκτίζει (ὅταται)

δύμόσε· εἰς τὸν αὐτὸν τόπον (M 24).
τῶν πάντων ὁμός στόματ' ἐτραπε-
δύμοσίλνοι (Charondas)· δύμοτράπεζοι
δύμόσκενοι (Thuc. II 96)· τῷ αὐτῷ ὅπλι-
σμῷ χρωμένοι [5, 6]

δύμόσπονδος (Herod. IX 16)· φίλος
δύμόσποροι· ἀδελφοί
δύμοστιβεῖ(ς)· συμπράττοντες
δύμοστιχεῖ (O 635)· δύμοσιχεῖ· δύμου πο-
ρεύεται

δύμόστολοι· συμπράττοντες. τῇ αὐτῇ δόρ
κοινωνοῦντες

δύμόσφυροι· συνυδούποροι
δύμόσφυροι· ἀδελφῆ. τῆς δὲ τοίτης συλ-
λαβῆς ἐκτενομέοντος, δηλοῖ τὸν δύμοχωρον.
Σφύρα γάρ τῆς σποριμου γῆς τὸ μέτρον

ὅμοταγεῖς· οἱ ἐν τῷ αὐτῷ τάγματι

δύμοτέργμων· δύμορος, γειτων

(δύμότιμος)· δύμόδεξος. λαότυμος. δύμοιος

δύμοῦ (Aristoph. p. 1163)· ἔγγυς. τοπικόν. ἦ
ντινδρες Λαθηναῖοι δισμύριοι¹ (De-
mosth. 788, 23) [ad 18] [19]

δύμουρα· σεμίδαιαι ἐφθή, μέλι ἔχουσα καὶ
σησάμην

τὸ δύμορχησιν· τὴν δύμηρησιν. Ἀττικοί

δύμουρούσι (ἴεναι Herod. II 33)· γειτνιῶ-
σιν ἐν τοῖς ὄροις

δύμοῦ· στιν (Ar. Pac. 513)· σχεδόν, ἔγγυς
ἴστιν

δύμοφροσύνη· προσηνία, πραπότης

δύμοφνής· δύμοενής

δύμαια (Collim. fr. CXXIII 1)· θύματα. καὶ
πυρ(o)ι μέλιται δεδευμένοι [27]

δύμαια· παντοδαπὴ τρωγάλια

δύμην· τροφή. εύδαιμονία (723)

δύμηνηρὸν ὑδωρ· τροφίμον

δύμηνια· τὰ ἥπατικά

δύμηνια· καρποφόρος. τὸ τροφή. ἀφθονες.
ἄγαθη. νόστιμος. ἡ τὸ δραπενεῖν ἦμιν δι-
δοῦσα

δικυρίη δαιτι· διντ τού πολλή
δικυρίου νέφους (Soph. fr. 226)· μεγάλου,
πολλοῦ, ηγέμενου
δικυρίου λειμών· δ τῶν πυρίνων καὶ Δη-
μητρίων καρπῶν· ἐπει 'Ομπνια ή Δημι-
τῆρ
δικυρίοχειρ· πλουσιόχειρ. πλούσιος
διμφά· διμη. Λάκωνες
διμφακες (η 125). πάντα τὰ αὐτηρά καὶ
δέξαι, ἥγουν δέκινα
διμφακιας (Ar. Ach. 352). πάροξυς
διμφαλητόμος (Πίρρος. 608, 55). μαῖα
'Ομφαλίδαι· πατριαι (-ά)
διμφαλιστήρ· φ τοὺς διμφαλοὺς ἀποτέ-
μνουσιν
διμφαλόσεσσα· ή Ἀρκτος (Nic. Al. 7). διὰ
τὸ μέσον τὸν βόρ(ε)ιον πόλον περιέχειν.
τινὲς δὲ τὴν εὐτροφον χώραν [αἱ 43] [44]
διμφαλός· διγοῦν τὸ μέσον. καὶ Δελφοί,
ἐπειδὴ μεσαίτατοι
διμφαλὸς Αἰγαῖος· ἔχεται πᾶς τὴν Πυθα-
(....) διμφαλὸν Αἰγαῖον. τινὲς δὲ παρὰ
τὸ τῆς Αἰγαίου γῆς (....)
διμφή· φήμη θελα. κληρῶν θεία. φωνή. δόξα.
πνοή (837). ὄντειν ψαντάσματα
διμφορά· ὅσα ἀπὸ τῶν ιερῶν ἐκφέρεσθαι
δύνομος καθλεῖ
διμφύνειν· αὐδεῖν. σεμγύνειν. ἐντιμότερον
ποιεῖν [50]
διμφρόφιος καὶ διμφρόφος (Dem. 553, 3).
δ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχων
διμφες· πλὴν. διμεσ· διμοίως
διμφέχεται (Thuc. IV 97). οἱ συμμετέχοντες
τῶν αὐτῶν σπουδῶν. η διμφάμιοι καὶ διμ-
φασι (Boeotii)
δην· δρθρον δρασεικὸν ἐνικὸν ὑποτακτικόν·
δην τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔρχον (B 188)
καὶ οὐδέποτεν ὑποτακτικόν·
Ζεὺς δὲ πρὸς δην λέχος ητε 'Ολύμπιος
(A 609)

καὶ ἀντωνυμίᾳ ἀφενειχῇ τρίτου προσώπου
ἀντὶ τοῦ τὸν ἁντοῦ·

ἀπάρδ ὅγ' ἐν φίλον υἱὸν (Ζ 474)
ἢ ὑπάρχον (<δύ>) τ. ἢ τὸν αὐτόν
δναιμην (Sophr. OT. 644)· τύχομι, ἀπο-
λαύσω, ὀφεληθείν [56]

δναιτο η ὄναι(α)το (Simonid. Anth. Pal.
VII 516, 2)· ὀφεληθείν

† δναισν· ἀρέιον

10 δναρ (Α 63)· καθ' ὑπονον φαντασία
δνασθαι (Eur. Med. 1025)· ὀφεληθείαι
† δνᾶς· δούλον. δρόγτον. ἀχρεῖον
δναται· ἀτιμάζεται. μέμφεται (827) [63]
δνειαρ· ὀφέλημα. ὄνημαν. ἀγαθόν (Call.
Ερ. ΛΙ 6) [65]

δνειατος· στρατηγός (τραγήματος?)
δνειάτων· δημοσιόρων [68]

δνειδος· αλοχος. μέμψις. κατήφεια. καὶ κλέος
(Eur. Phoen. 1732). καὶ εἶδος πόματος [70]

20 † δνειλεον· θυσία Ποσειδώνος
'Ονειον (Thuc. IV 44)· ὅρος ἐν Κορίνθῳ
ὄνειρειγοις πύλησι (10)· ταῖς τῶν
ὄνειρων πύλαις, αἷς ὑφίσταται μυδικῶς,
ῶν τὴν μὲν μίαν κερατίνην, τὴν δὲ ἔτεραν
ἔλεφατείνην. η τῷ ὑπνῳ. διὰ γάρ τούτων
ὄνειρα εἰσπέμπονται

ὄνειροπληγησ· ὀνειρφε πεπληγώς [αδ 74]

ὄνειροπολει (Αρ. Νιβ. 15)· φῖς ἐν ὀνειρφ
βλέπει, η φῖς ἐν ὑπνῳ φαντάζεται

30 ὄνειροπολος (α 62)· ὀνειροκρίτης. η ὁ περὶ¹
τοὺς ἰδίους ὄνειρους πολούμενος, καὶ διὰ
τούτων τοὺς πέλας μαντευόμενος. η ὁ
κρίνων αὐτούς
ὄνειροπολῶν· δι' ὄνειρων μαντευόμενος
[78–80]

ὄνημεναι· ὀφεληθῆναι
ὄνησις· λαχύς. ὀφέλεια
ὄνησιφρόος· ὀφέλειαν φέρων (1731)
ὄνησιφρόων· τὰ ὀφέλιμα φερόντων
[86, 87]

COD. 83 δύνανται 34 |ειον 35 |ειος — πυρ.φων καὶ δημ.τρίων καρπός 36 δμ-
πνεισχειρ 37 ὄμφα, εἰ. ποτοφέρι 38 παρδόνας 40 |τρομος 45 μετέπατοι 46 αγόρις
49 εἰ. ωφη 51 δμόροφος 53 δμοχέται — φυσισθενοι 54 εἴη Post 60] 64
63 ὄνταται 73 |ησι 75 βλέπεν — φαντάσθεται 81 ὄντεμέναι

HES. Αδ 43 οὐ δμφαλούς ἔχουσας, η στρογγύλαι, καὶ ἀσπίδες δμφαλόεσσας (A 448)
44 δμφαλούετα (Ω 26) δμφαλούς ἔχοντα δυνόν. Όμφαλον δὲ λέγοντα τὰς ἐν τῷ δυνό-
τρόγλας, ἐφ' (ἀφ') ὃν αἱ δηνέαν δένενται 50 δμφθηνα (Ω 200). εἰς δμόνον ol. εἰδεῖν
56 θύναντειν (ονάματο). ἀπήλαυσα 63 δν γόνον (λ 233). τὸν ἁντοῦ προγόνους, η δη-
λαντοῦ γένεαν 65 ονειλατα (9 γ). δᾶς δηνοι παρέχειν αὐθέλεαν. αγαθὰ βοῶματα
68 δηνείδη (Prov. III 31) ὑβρις, χλεινόματα, κατηγορία, ασθάνων 70 ὄντεινυεν, ὄφει-
σεν. Αδ 74 η ὄντειρκάπτεις 78 'Ονειρος (B 8). ο διώς. καὶ τὸ δι' αὐτοῦ θέαμα 79 ὄντετο-
ωφειληδηντο (οντατο) 80 δηνημενος (β 33). αἴσος οινησος: οιον δηνησιν έαυτον λάζοι. τηις
πρόφυμοις 82 δηνείσιον (Ζ 260). δηνησιν λαήψη (921) 86 δηνητά· μηπτά (εροστά?)
87 δηνηίμησεν (A 94). δηνηίμως ἐπεψύθειν

δυήτωρ · δύνησιν φέρων
δύνθος (Ψ 775) · βόλβιτον, κόπρος βοσν
ονία· αφέλιμα. ή βράχιατα. η κτήματα (εἰ.
δασετ^τ ὄνεια)

δυτιαρ (Βοεοτί?) · αφέλιμα
ονίας (Nicand. Thyat.) · σκάρον εἶδος
δυνγλίν (Aclm. fr. 115) · εἶδος οίνου
δυνίδια· τοῦ ἵππου τὸ ἀφόδευμα
ονίνασσαθαί (Plat. Gorg. 525 B) · αφέλει·
οδαί

ονίνησιν· αφέλει
ιδύνινοιεν· αφελήσουεν (αειν — αειν)

ονίκαστος· τεκτονικός πρίσων

τὸνίδιετοις· νεοσσοί

Ονίτης· ἥρως δυνατος. καὶ λίσσας ἀν εἰη τ
δυνίτις (Nic. Al. 56) · δρύγανον
[ad 903] ὄνοβάτιες· αἱ ἐπὶ μοιχειῶν ἀλούσ-
σαι γυναικεῖς καὶ ἔξενεχθεῖσαι ἐπὶ δύνων
(δύνογλιν cf. Δυνγλίν)

ονόγυρος (Nic. Th. 70) · σειροί. καὶ πός τις
τὸνοδέστεροις· ἀγύρωτοι [6]

ονοκίνδιος (Eupol. fr. VI p. 502) καὶ δυο-
κίνδας· δοτραβηλάτης. ὄνηλάτης [8, 9]
ονομακλυτός Ἀλτης (X 51) · κατὰ μὲν
τοὺς ἐν ἀκούντας ἔσται ὁ ἔνδοξος κατ'
δυναμα· κατὰ δὲ τοὺς διαρροῦντας ὁ τῷ
δύναμιτι πλυντός

ονομαστοί (Herod. VIII 89) · ἐνδοξοί, πε-
ριβόητοι

ονομῆναι· δυναόσαι, ἐπαγγελλασθαι [13] 30
ονόπτη· ἀμέλεον μελαίνης εἶδος

ονόπορος δον· τὴν ἐλέγινην. ἔστι δὲ λάχανον
ἄγριον. καὶ εἶδος κορυκιλίου (Εριχεττ.)

ονος· δ ἀνώτερος λίθος τοῦ μύλου (Alexid.
p. 477), καὶ τὸ μποζήγιον. καὶ τὸ περὶ τὰ
τῶν ὑδάτων δγεῖα πόλινους ἔσον καὶ
συστερφόμενον, αἱς κύαμος. καὶ τὸ δχθο-
φόρον ἔσον· καὶ ἐφ' οὐ τὴν κρόκην νή-
θουν. καὶ λγθύς (Απακανδ. fr. I 50 p. 184)
ποιός, δ (καὶ) ὀνίσκος λεγόμενος

ονόσατο (N 127) · ἔκφαντισεις. μέμψατο
ονος ἀγει μνστήρια (Ατ. Αν. 159) · τοῖς
μυστηρίοις ἐξ ἀστεος (εἰς Ἐλευσίνα κομι-

[89]

ζονοι τὰ πρὸς τὴν χρείαν διὰ τῶν ὄνων.
τότε μάλιστα εἶχον τοὺς δύνοντας ἀχθοφο-
ροῦντας

δνος Ἀντροάνιος (Pherecr. fr. XII p. 260) ·
παρόσον ἐν Αντράνι τῆς Θεσσαλίας δνος
μεγάλοι γίνονται

δνος Ιασόσπορος (Soph. fr. 335) · ἔστι δὲ
ὅσον πολύτονον, δεπριφ ὅμοιον, δ καὶ Ιου-
λίν τινές φασιν [21]

10 δνοστά· ἔκφαντισμοῦ δξια, φεκτά, μεμπτά,
εὐτελή, φαῦλα. η καὶ ἀμεμπτά (I 164)

δνοστύππαξ (Com. inc. fr. CLXV) · [ad 23]
δλὰ μὲν τοῦ δνον τὸν μύλωνα ὀνειδίζων·
διὰ δὲ τοῦ στύππακος, ὅτι στυπ(ε)ιο-
πολῆς ην

δνοτάξιεν· ὀνειδίζειν, νόμριζειν
δνοταζομένη· πορθομένην. Ιων μεγάλῳ

δράματι (fr. 14). κυρίως δὲ ἐπὶ τοῦ ἔκ-
φαντισμοῦ

δνοτάξιων (Hesiod. Opp. 258) · νόμριζων,
ἔκφαντίζων
δνοτός (Pind. I. III 68) · μεμφίμουρος. πτω-
χός. ἐπονειδιστος

δνου γνάθος· Εύπολις (fr. inc. LXXXV)
παῖς εἰς πολυφαίναν. ἔστι δὲ καὶ τόπος

(ἐν Λακωνικῇ), οὐτών καλούμενος
δνον πόκαι (Ar. Ran. 188) · χωρίον ἐν ᾧ δου

διατετύπωκεν Ἀριστοφάνης οὐτας λεγόμε-
νον πλάσας. ἔστι δὲ καὶ παρουσία τις.

δνον πόκαι, ἐπὶ τῶν δνηρύτων καὶ δτε-
λῶν· οὐδὲ γάρ αἱ πτέραις τῶν δνων καὶ

κάρσεις δύνανται τι. ωσπερ εἰ λέγοι τις
δνων κείρεις. παρόσον οὖν τὰ ἐν ᾧ δου

δνήνυτα δοτι καὶ τὸ μηδέν, παρὰ τοῦτο
τὰς τοῦ δνων πόκαις ἐπλασεν

δνον σκιά· Ἀριστοφάνης Σφηξ (v. 191) ·
περὶ τοῦ μαχεῖ νφν δητα; περὶ δνου

σκιᾶς
ἐπὶ τῶν (περὶ) μηδενὸς χρησίμου φιλοτι-
μουμένων

40 δντως (Call. Ep. LIII 1) · ἀληθῶς [32]
δνυριζεται· δδύρεται
δνυχει· ἐπιμελῶς ἐξετάσει

COD. 94, 95 = 95, 94 94 δνγλίν (Ονογλιν Ath. p. 31 C) 95 δνιαῖα 901 ὄγει-
της 2 δνιτις (φλονίτις Diosc. III 147) 14 ἀμέλεον εἶδος μελι εἶδος 16 οὐ καὶ τῶν
20 δνοσις, δσπριον 29 παῖςεις — κειρεῖς — ἐπλασας 30 περὶ τούτου νῦν δη μάχει —
σκιᾶν 34 ἰξετάσει

HES. 89 δνθον (Ψ 781) · κόπρον κτηνῶν, ητοι βόλβι(τ)ον Ad 903 δνοβάστιδες
6 δνοιτο (N 287) · δμωτος 8 δνοκένταυροι (Iessi. XIII 22) · παρὰ Ἀκύλα τριχιώντες,
δαμόνων τι γένος, κάθυλον καὶ σκοτεινόν τῃ ἐπιφανεια, όπερ αειειν (Ωνιχ) δνομάσαι αντήν
την Ἐβραϊκήν φωνήν μεταθέντες οι λ.ποι 9 δνοκύνδος καὶ δνοκίνδας· δοτραβηλάτης,
δνηλάτης 13 δνομήνω (B 488) · [δνομήνω] δνομάσω 21 δνόσεται (Θ 173) · δρ-
λῆσεις Ad 23 δνοστούπτα. 32 δν τρόπον (Act. Apost. I 11) · καθάπερ, ωσπερ, καδ' δν τυπον

- ἀξάλειοι (Apollodor. CaryaL p. 448)· εἰδος
σύκων
ἀξαλίς· ή ὁξεῖα τρύξ, η ὁξεῖνης οἶνος
ἀξέα μεγάλα. ἀνατετρωμένα
ἀξερίας (Com. an. fr. CCCXX)· τυρὸς αχρεῖος
ἀξέως· ταχέος
ἀξίδεις (Ar. R. 1440)· [ad 40] ὁξύφαρα
ἀξίνα (οσσα)· ἐργαλεῖόν τι γεωργικόν, σιδη-
ροῦς γόμφους ἔχον, ἐλκόμενον ὑπὸ βοῶν
ἀξίος Σφήττιον (Ar. Plut. 720)· λασις (διότι)
οἱ Σφήττιοι ὁξεῖς ἡσαν, διὰ τοῦτο εἶπεν
ἀξίος Σφήττιον, ἥγουν δρυμός (Diodorus)
ἀξίους χόνδρος· εἰδος ἐλατας
ἀξίου· [ad 44] ταχύ. ταχυδρόμ(ον.) μέγα.
ἰσχυρόν
ἀξιάκανθον· οἱ ἐν Καρφίᾳ καὶ Φρυγίᾳ τὰ
ἔμα
ἀξιύβαφον (Ar. Atn. 361)· τὸ σκεῦος οὐτώ
λέγεται [47]
ἀξιύδερχής· ὁξεῖς βλέπων
ἀξιύθητοις (Eur. Andr. 1118)· ὁξεῖταοις
ἀξιύθητος· ὁξεῖταοις
ἀξιύθύμια (Eurol. p. 469 et com. an. fr.
CLXXXIV)· τὰ ἔντλα, ἵψ' οἰς ἀπάγχονται
ἀπὸ τοῦ ὁξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι· οἱ δὲ
τὰ καθαρήτρια καὶ ἀποτρόπια ἔντλα, ἀπερ
εἰς τὰς τριδόους ἀποστέφουσι καθαρόντες
τὰς οἰκίας. τὰ οὐν [άνα]καθάρματά εἰσι τὰ
λεγόμενα ὁξεῖταοις
ἀξιύλαβηται (Xen. Hell. VII 4, 27)· ὁξεῖς
λαβέθειται πραγμάτων
ἀξιύλον· ὄμιον, λοσχεύλον
ἀξιύμαλα (Περσικό)· τὰ κοκκύμηλα (ἀ
τινες ἀδρύα) [55]
ἀξιύεντει (Ε 50)· ὁξεῖ. η ὁξεῖνφ. Ὁξύα
δὲ εἴδος δένδρου
ἀξιύπευκής (Aesch. Cho. 640)· ὁξύπικρον
ἀξιύπετρος· γῆς ποιὸν εἰδος οἱ γεωργικοί
φασιν
ἀξιύπρφροι (cf. Aesch. Prom. 424)· ὁξικέ-
ρατοι
ἀξιύρεγμια (Aristoph. fr. 1150)· διεφία
- οὔνος
COD. 35 ὁξάλιοι 36 εἰδος 40 ὁξίδαι 42 | τειον | τειοι | τειον 51 ἀπο-
τρόπημα Post 56] 64 ὁξιοπείαν 61 ὁξύρεγμα, πεψία (75 Moer. 292?) 86 πέ-
σαι 87 ἐπήτειον 90 ἀκόλουθων 98 οὐτα ἀν
- HEs. Ad 40 λαγύντα μικρό. η (Moer.) Ad 44 ὁξεῖς. ταχέως 47 ὁξυβελήγες (Δ 126).
ὁξέως βλῆθεις, η ταχίσις βαλλόμενος 53 ὁξύν ἀρνα (B 440). ὁξύν πόλεμον 66 δοιτο
(ρ 580). ὑπελάμβανεν 67 δῶν κλέος (B 325 h. Apoll. 156). οὐ δόξει. Ad 72 δίλσων (Φ
670), παρίχει (P 566). Ad 73 παρεῖχε (O 327). 76 ὄποδα (P 610). ἀκόλουθος. παρὸν τὸ
ἐπειδοῖς 80 ὄπασσον (T 238). προσελάρετο 88 ὄπασσομενος· ἀκόλουθος (x 59)
88 (ό)πατρον (Δ 257). τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς 96 ὄπηδοῖς (Greg. Naz. Arc. VI 74).
ἀκόλουθοις. συνοδοπόροις 97 ὄπιζομενος· ἐντρεπόμενος. αἰσχυνόμενος 99 ὄπηρικα
(Iudith XI 12). ηνίκα, ὄπταν, δτε 1001 ὄπιβαλ· πτέρνα. η σφρόν (L. οὐπιβαλος)

ὅπιζεται· ἐντρέπεται, αἰσχύνεται
ὅπιθεν· τῶν ἀπολελ(ε)ιμένων [7. 8]
ὅπιπ· ἐξαπατᾷ· ἀπατών, η̄ ἀπατῶν
(δηπά)
ὅπιπενεύει· περιβλέπει, περισκοπεῖ
ὅπιπενεύεις (τ 67)· περιβλέπεις, περισκοπεῖς·
ὅπιπενεύεις δὲ γυναικας
δὲ δὲ παρθένους περιβλεπόμενος παρθενο-
πίας
ὅπιπενέτω· περιβλεπέτω
ὅπι πηρά· ὀφθαλμίωσα
ὅπισθια· τὰ παρελθόντα. [15] ἄλλοι τὰ
τῶν ἔστων οὐραία
ὅπισθοδόμοις· τόπῳ οἰκων, ἐν φ τὰ κε-
μῆλα πλάκεται
ὅπισθοδόμος (Αρ. Plut. 1193)· ἐν τῇ ἀκρο-
πόλει, οὐ τὸ δημόσιον ἀγρύον ἀπέκειτο
πόδις τῷ δημοθόδομῷ καὶ δ φόρος
ὅπισθοχρηπίς· εἶδος ὑπόδηματος
ὅπισθόπους· ὑποστρέψας (πον Eur. Hipp.
54)
ὅπισθορμήσας· εἰς τούπισα χωρήσας
ὅπισθοτίλα (Strattid. p. 781)· σηκία
[22. 23]
ὅπισον· λάχανον ἀγριον. †η̄ τρώκτον. †η̄
δημιστον [23]
ὅπισσος· εἰς τούπισα ἐπάνω φέρεσθαι
†ὅπισσωρ· δυσάρεστος
ὅπισω· πάλιν, ὑστερον, μετά ταῦτα. καὶ τὸ
μέλλον [29. 30]
ὅπιστατος· τελευταῖος, ὑστατος, ὅπισω τῶν
φρεγόντων
†ὅ πιττοματ· οὐ πειδομαι. Βοιωτοι
ὅπλα· ποτὲ μὲν τὰ πολεμικὰ σκεύη· ποτὲ
δὲ τὰ τῆς νέως σχονία (φ 388). καὶ τὰ
χαλκευτικά (γ 433 Σ 409) [34]
(ὅπλαι Macedon.)· αἱ πυξίδες, η̄ ὕνυχες ἵπ-
πων, καὶ ἴτερων κτηνῶν [35]

COD. 6 ὅπισθεν 10 ποκον^ε 13 ὅπιπερα 15 ἄλλα — οὐραι 16 τόποι
17 πόδις τὰ 22 | τωνος 26 ὅπισσος 34 οἱ πι 49 ὁποίοποτε 50 πυτίων
68 ὅπτοιαλοι 69 ὅπτοιαλαισιοι 70 δπτ· 78 οπωτα — ιδον

HES. 7 διπιθεν δὲ δράχων (Z 181). τὴν διοράν δράκων 8 δπιν· περιστροφῆ
(φ 28). φωτή (A 604) 15 ὅπισθια 22 ὅπισθοτον (Deuter. XXXII 24). ἐναντίον
κύντωμα · 23 ὅπισθοφανές (Genes. IX 23). εἰς τούπισα προσέχων 25 ὅπισται·
δψεται 29 ὅπισσωτρον· η̄ δψις τοῦ τροχοῦ (επί—) 30 ὅπισθότατον (Greg. Naz.
C. XIV 55 p. 83). τελευταῖον, ἔσχατον 34 οπλᾶς (Psalm. LXVIII 31) 35 ὅπιεσθαι (T
172). ὅπλιζεσθαι 39 ὅπλισαι (Ω 190). παρασκευά[σε]ιθαι 41 ὅπλισμα· βῆμα (τὸ
πλίγυμα), καὶ τὸ τοῦ πλοίου σχονίον 42 ὅπλιτεράσ (Ξ 267). νεωτέρων 44 Ὁπέεις
(B 531). πόλις Δοκρίδος 46 ὁποιιομένη (Θ 304). μαργούενη 47 δποις· δποι, 48 δρέεις
γει· παρέχει Αδ 50 πυτία (Moeris) 51 ὁπόσον (Ω 792). δποιον Αδ 53 ἡρίκα (Π 662)
55 δππη (N 784). δποι 56 δπτέραις δτι μέν, δτι δέ 57 δ(π)πόδι (I 577). δπον
58 ὁπλότεροι (Γ 299). ὁποιοι 59 ὁπλότεροι (Γ 71). δπτις 63 ὁπτανόμενος (Act.
Αρ. I 3). δρώμενος. ἐμφανίζομενος 64 ὁπτασία (Luc. I 22). θεωρία, φαντασία, θέατρα
72 δπνιεις (β 336). γαμει· 76 ὁπιιεμεναι (Ξ 268). γαμησαι 78 δπωπα· ιώραχα (Β 799),
ειδον (Ζ 124). ιθεασαμην (Ω 392)

ὅπλη· ὄνυξ κτήνους. ἄλλοι ἐπι ποδῶν ἀν-
θρόπουν. η̄ χρήνη
ὅπλιας· Λοχροὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς συνε-
λαύνοντες ἀριθμοῦσι τὰ πρόβατα καὶ τὰ
βοοκήματα
ὅπλιζεσθαι· ἐτοιμάζεσθαι [39]
ὅπλον· ἔνδυμα πολεμικόν. καὶ τὸ αἰδοῖον
(Nicand. Ath. 683 E) [41. 42]
ὅπλότερος (Β 707). νεωτέρος [44]
ὅποι· ζηνθα, δποι, πού [46—48]
ὅποι ποτε (Soph. Phil. 780 Empedocl. 193).
ὅποις ποτί, πῆ [51]
ὅπος· [αδ 50] δοτάνη τις, δῑ οὐ πήγυνται
τὸ γάλα (Ε 902). καὶ τὸ τῶν δένδρων δά-
κρυον. καὶ τὸ γαλακτώδες ἐκ τῆς συκῆς
ἄνημενον (Nic. Th. 907) [53]
ὅποστον· πολλοστόν
ὅπταν· δτε, δταν [ad 53]
ὅποτέρας· δποιας [55—59]
ὅ προστρόπαιος· δ ἀποστρέψων. καὶ ἐπι
τῶν δλλων
ὅπταλέον· δπτόν
ὅπτ(αν)ειον (Com. V p. 707). μαγειρεον
[63. 64]
ὅπτηρ (Soph. Al. 29). δρατήρ. ἐφόπλης
ὅπτήρες (Aesch. Suppl. 182). κατάσκοποι.
καὶ τὰ οὐσια
ὅπτήρια (Callim. D. 74). τὰ ἐν τοῖς ἀνα-
καλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ
ὅπτειοι· ὀφθαλμοί
ὅπτιλασις· ὀφθαλμίασις
ὅπτη· δπτική. Οπτικόν καὶ δπτὸν ταῦτα
σημαίνει· θρατά, φανερά, προσφρατικά
ὅπτος· φαινόμενος. η̄ ἐσημένος πυρὶ^ν
ὅπνιειν (Hesiod. Th. 819). γαμειν [73]
ὅπνιομένα· γεγαμηγέραι
ὅπνιομένη (Θ 204). γεγεμένη [76]
ὅπν(ι)όλαι· γεγαμηγότες [78]

- ὅπωπαῖς· ὄψεσιν, σφθαλμοῖς [80]
 ὅπωρα· τὸ θέρος· καὶ τὸ μετόπωρον. κυ-
 ρίως δὲ η σταφυλῆ· καταχοηστικῶς δὲ καὶ
 ἐπὶ τῶν ἀλλων ἀκροδρύων [82]
 ὅπωρινόν δέος· τὰ ἐν ταῖς ὄπώραις φό-
 βητρα, η κεράμβηθλη [85, 86]
 διπωρῶνας (Demosth. 314, 13)· τοὺς εἰς
 πρᾶσιν φύνουμένους [88]
 διπως· ἵνα [εἰδ. 89] [90] 10 δργεῖνται· ἕρειαι
 τὸ πεπφάται· πέπηρται, οἰδει· δργεῖνται· μετόπωρον· ὀπωδήποτε. οἴφδηποτε τρόπῳ
 [93—1100]
 δραμα (Dem. 1460, 26)· θέαμα, διπασία,
 δρασίς, εἶδος, φαντασία, θέα [2—5]
 δργά· ἐπιτεταμένης ἐπιθυμεῖ, δηλοῖ δὲ καὶ
 τὸ ἀκμάζειν· μανία, θυμοί, ἐπιθυμία, καὶ
 ἥδος (ἀργαῖ)
 δργάδα (Demosth. 175, 15)· δρειον. η γαλα-
 κτόδη· παρὰ τὸν ὄρον
 τὸ δργάδ' Ἀθηνᾶν· ὄργαν λέγουσι τὸ ἐπί²⁰
 τι παρασκευάζεσθαι καὶ δρμᾶν
 δργάδες (Eur. Rhes. 282)· γεγεωργημένοι
 τόποι
 Ὁργάνη· η Ἀθηνᾶ, ην καὶ Ἐργάνην πρὸ²⁵
 τῶν ἔργων λέγουσαν
 δργανον τὸ εἰργασμένον, καὶ ἔργαλεῖον
 δργας· λοχισθεῖς καὶ δρεινόν) χωρίον, καὶ
 ἀνέργαπτον καὶ πᾶν τὸ ὄργιζεμενον, η ἐν-
 τρεπόμενον. η ἐπιθυμούν. η ἀκμάσον
 δργάσας (Soph. fr. 714)· ἐτομάσας, καὶ τὸν
 πηλὸν ὄργασαι φαστὸν, ὃ ἔστιν ἐτομά-³⁰
 σαι, φυρᾶσαι, βρέξαι, ἀναθεῦσαι (εἰς αἱρ-
 γάδας)
 δργάσας (Herod. IV 64)· μαλάξας
 δργέων (Aesch. fr. 140 an Lysias Ηερρ. 139,
 8?)· λερών, η λερέ³⁵

COD. 84 καὶ φέρβουα (κρεμάμενα Cyril.) 87 ὅπωριονας (ν. φραιστάλονος) 96 cf.
 ἔορες) 1107 δρον 12 δρει — ἐπιθυμῶν η ἀκμάζων 17 ὄργεοντες 19 ὄργηγύς 23 ἐχ-
 μενας θείων 29 Η. ε. δργή 39 ημιόνας 41 cf. ζέωνος et Plut. T. II p. 406 EF 45 δια-
 δεδονημένον — αὐτῶν

- HESS. 80 δπωπή (Hom.)· πρόσοψις. ἐντροπή 82 ὅπωρη (μ 76)· τῷ φθιτοπάρῳ
 85 δπωριός (Φ 346)· ἐν δργή τῆς ὄψινας πνιών 86 δπωρινόφ (Ε 5 ΙΙ 385)· τὸ κατὰ^μ
 τὸν καυρὸν τῆς ὄψινας 88 δπωροφυάλκιον (Ps. LXXXVII 2) δὲ η σκηνὴ η καλύψη τοῦ
 φυλάσσοντος. Ad 89 δπως, παῖς· σφθαλμός 90 δπως, τὴν πρόσωψιν 93 δρα· τὰ
 νεφρα. ἔνιοι ἀποθήκαις, καὶ Ἄρωματος δρεινον καλούσσιον (horgēa) 94 δράδα· οἰνδοὶ τὴν δρειον.
 οἱ δὲ τὴν γαλακτῶδην παρὰ τὸν ὄρον (1107) 95 δραει· ἔνερε. ἔλδε (1175, 1329) 96 δραες·
 ἀγρακαῖοι, προσῆκοντες (L. δρεις) 97 δράδεις· ύλωδεις τόποι (όργαδεις) 98 δράδαιναν·
 δρηγιτική (γαγδαίαν) 99 δραζεῖν (οργεῖ·)· δεύεντος μαλάσσον 1100 δρά· βλέπω. δρᾶ
 2 δρᾶ· βλέπει 3 δράσθα (I 306). δρᾶν 4 δράτικόν (Prov. XXII 29)· γνωστικόν
 5 δρατόν (Iob. XXXVII 21)· αἰοθήτον. θεωρητικόν καὶ θεωρητόν Ad 19 κάπην. διάδοσις
 (όπη) 29 δργημή· ήμητ (q. v.). ήμητ 33 δρεγγύς (A 351)· ἐκτείνων τὴν κείρα 36 δρέε-
 σιν (E 486). οἰκουμοίς γυραξίν 37 δρει· φυλάσσει (ώρει) 43 δρέγδην· ἐκτενές, καὶ
 προθύμως (δρέδειν εοδ.)

ὅρεκτεῖν· ἐπιθυμεῖν
ὅρεκτῆσι μελίσσαι (B 543). αἱς ὁρέγδην
καὶ οὐκ ἔκ διαστήματος χρώνται, συνιστά-
μενοι καὶ ἐκτείνοντες τὰ δόχατα
ὅρεκτεῖν· ἐπιθυμῶν (ἐκτείνων)
ὅρεκτος
ὅρεκτύν· ὁρέξεων
ὅρέξαι· δοῦναι ἐκτείναι
ὅρεξάμενος· ἐκτείνας (Ψ 805)
ὅρέξας· δούς. ἐκτείνας [35, 56]
ὅρέξατο (N 20 πον Z 466)· ὥρησε. δύρη
[58, 59]

ὅρεξις· ἐπιθυμία
ὅρεξον (Soph. OC. 846)· ἐκτείνον. ἐπίδος
ὅρεοχόμος (Ar. fr. inc. LXXXIX)· ὁ τὰς ήμιο-
νους τρέψων
ὅρέντον (B 398 Aleman. fr. 53)· ὥρησεν.
ἐπορεύοντο
ὅρεσθαις εἰν (A 268)· ὀρεσιοίκοις ἡ ὀρεσι-
κοίτοις· κεῖται γάρ τὸ κοιμηθῆναι [65, 66] 20
Ορέστη· χωρίον Εὐβοίας [68, 69]
ὅρεσχάς (Isler)· τὸ σὺν τοῖς βότρυσιν ἀφα-
ρθὲν κλῆμα
ὅρεστειν· φυλάσσειν (Philol. IX p. 704)
ὅρεύσιν (Aristot. Rhet. III 2)· ἡμίονοις
ὅρεύς (Ar. Ran. 290)· ἡμίονος ἀρσην
ὅρεῖς· ἡμίονοις ἀρσηνες
τὸ ὁρεταῖ· ὅμαι. λαβεῖς. ἐγέρσεις (1095)
ὅρεύθεος (Ψ 30)· ἐστέναζον. ἱμυκάντο.
ἔρμούντο
ὅρημι (Sapph. fr. 2, 11)· ὁρέ
ὅρήχον· τῆς αίμαστᾶς
ὅρθαγορίσκος (Lacon.)· χοιρίδιον μικρόν
Ορθάνης (Plat. com. p. 674)· τῶν ὑπὸ τὸν
Πριαπὸν ἔστι θεῶν, καὶ αὐτὸς ἐντεταμένον
ἔχων τὸ αἴδον
ὅρθεστον· ὁρθιον. μαχρόν. ὄξν. μέγα
ὅρθεῦ· ἀνορθοῦ (cf. Eur. Rh. 7) [83]

ὅρθια (Δ 11)· ἀνατεταμένα. ἰξάκουσθαι.
μεγάλα
ὅρθην· τὸ ὁρθὴν δπένται
Ορθία Αρτεμις· οὔτως εἰρηται ἀπὸ τοῦ
ἐν Αρκαδίᾳ χωρίου, οὐθα λεφόν Αρτέμιδος
ἰδρυσθαι
ὅρθιάξειν· μαντεύεσθαι
ὅρθιας (Erichomitus)· ιτός νεώς. τίθεται
καὶ ἐπὶ κακεμφάτου (pudendum)
ὅρθιόντων· οἱ ἐπιτόνως ἐλαύνοντες, καὶ
δικλίνως;
ὅρθιοντακόπους· ἐξορθουμένους ἐν τῷ ἐρέσ-
σειν ἐπιτόνως
ὅρθιον· πρόσαντες. ἀνατεταμένον. ψηφλόν
ὅρθιον νόμον (Περοd. I 24, Terpander).
οὔτως ὀφρομάσθαι φασιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ
ὑδημού, καθάπερ καὶ τὸν τροχαῖον
ὅρθιόντα (Pessiod. Opp. 566)· η κελιδών
ὅρθιόντων· μέτρον τὸ ὁρθὸν τῆς χειρὸς
ἀπὸ ἀκρου τοῦ καρποῦ μέχρι τοῦ δακτύ-
λου. οἱ δὲ σπιθαμῆν
ὅρθιόκερως (Soph. fr. 793)· ὁρθόθιριξ
ὅρθιοκραράσων (Θ 231)· ἐπὶ μὲν τῶν νεῶν,
τῶν ὁρθοπύρμων· ἐπὶ δὲ τῶν βοῶν, τῶν
ὅρθιοκράτων. εἰρηται παρὰ τὸ κάρα
ὅρθιόκρυσ· ὁρθὸν πῖλον ἔχων
ὅρθιόν· τὸν ὁρθιον νόμον
ὅρθιονγιτάν· δταν γυνὴ ἐντὴν ἐπαίρη
πρᾶπο τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι
30 ὁρθότερος (Soph. fr. 30)· μεγάλους κο-
λωνούς ἔχουσα· πτερόδ γάρ τὰ εἰς ὑψος
ἀνέχοντα. η μεγάλας ἔχουσα περιστόφους
οικοδομάς
ὅρθιονταδίοις χιτῶνες (Ar. Lys. 45)· οἱ
δὲ συρμονοι συρτοι
ὅρθιοσταδόν· τὸ ὁρθὸν ἀφροδισιάζειν
ὅρθιοστάτης (Eur. Hel. 647)· εἶδος πέμ-
ματος

COD. 48 ἵσωρέγδην 49 ἐκτείνων post 1150 51 ὁρεκτὸν 70 ὁρέσχας (cf.

ὅρασχάδες, ὁρέσχαι) 71 cf. ὁρει. ὁρέντων 76 ἔμυκον 77 ὁρηματ. 78 αίμαστᾶς (cf.
ἔραχος, ψήχος) 79, 80 = 80, 79 Ορηθανής 79 ὁρθαγορίκος (cf. βορθ-) (81 ὁρ-
θωσιον? ὁρθάδιον?) 82 αἴορθοντε 87 θριδεῖν Albertus 88 ὁρθιαξ Poll. X 134)
89 οἰκαποι 91 ἐπιτόνους 90, 91 = 91, 90 95 ὁρθοκέρως 96 ὁρθοκεράτων —

διά τὸ 97 π.λον 99 | πηγαῖν 1200 μεγαλώ. ους — πσταοὺς 1 ὁρθόδιοι — συρται
δ δ 2 ἀφρού 3 ὁρθοστά

HES. 47 ὁρεκτῆσι (B 543)· μαχραῖς 55 ὁρεξάδισθω· ἐκτεινάτω (Δ 307). στρωσάτω.
παταξάτω, πληγάτω. δ γάρ τύπτων ἐκτείνει τὴν χειρα. ἔνοι δὲ ἀγνωστίσθω 56 ὁρέξατο·
ἴξετειν (N 20). παοέσχεν 58 ὁρέξειν· παρασχεῖν (O 602). δοῦναι 59 ὁρέξει (B 33).
διοισες 65 ὁρεσι (O 385). προβάτοις 66 ὁρέστερος (X 93). ἀγριος 68 ὁρεστιάδες
(Z 420). αἱ ἐν τοῖς ὁρεοι τὴν ἐστίαν ἔχουσαι, ἦγουν οἰκιαν 69 ὁρεσφιεν (A 474). ὁρεοι
83 Ορθη (B 739). πόλις Θεσσαλίας

ὅρθοστατῶν παραστατῶν
ὅρθόφρων (Soph. fr. 969)¹ διατεταμένας
φρένας ἔχων, ἡ ὄρθάς μετέπειρος
ὅρθωθείς (B 42 al.) ἔξαναστάς
ὅρθωθῆναι τὸ διὰ τῆς ὑπτιότητος ἔξα-
ναστήναι
Ορθωσία (Herod. IV 87) ἐπόνυμον Ἀρ-
τέμιδος [1209]
δριγγᾶσθαὶ ἐπιθυμεῖν. ὄργευσθαι
δριγγώμενοι ἐπιθυμοῦντες [12] 10
δριζεῖς ἵστησαι. δὸν δίδωσι κρίνει. θεμα-
τίζει. διαιρεῖ. ἀφρόζει [14. 15]
†δρινάδεις· τὰ ἀνώτερα
δριναν· ἔτραχαν
δρινὴν (Soph. fr. 565) ἀρτον, παρὰ Al-
θίοφι. καὶ σπέρμα παραπλήσιον σησάμῳ,
δηρεὶς ἔφορτες οἰστοῦνται. τινὲς δὲ ὀργανῶ-
δρινεῖς· διῆγειρε τὴν ψυχὴν, ἔκνησεν. οὐ
καταδέουσι. ἀπειλήν (B 142).
 ὡς φάτο. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐπὶ στήθεσ- 20
σιν δρινεῖν
δρινετον· δρινων. ἔτρασσον, ἐκνύουν. δυ-
κῶς (I 4).
 ὡς δ' ἀνεμοι δύο πόντον δρινετον
 ἰχθυόνετα
δρινίαι· δραδενδράδεις
δρινθη· [ad 22] ὑψωθη
δρινόμενοι· [ad 23] δισκόμενοι. ὑψούμενοι
δριον· τείχιον. φραγμόν
δρισμα· στήγμα. [ad 25] η ὄρος 30
δριστάς· δρίζοντας
δρίχαλκος (C. I. 161, 1) χαλκὸς χρυσῷ
ἴσικώς. η κρήνη τὸ δρίχαλκος
δριχάται· γλίζεται, ἐπιδυμεῖ
Οριφα· Ἐρινύς (cf. δρόπα)
†δρηκη· ὄψις
†δροκάθοντος· ἐφ' ὧν τὰ σῦκα ψύχοντον
δροκάνη (Aesch. Sept. 346, Lycurg.) εἰρκτή,

COD. 4 παραπατῶν 12 cf. ὠριγνωμένον 18 οὐσάμη — ἐψῶντες 19 τοῖσι καὶ
20 ὀργίζετον 23 δριγμα 28 cf. δρίζεται, ὀργινάσθαι 29 ἐρίνυς 32 ὀρμάνη (cf. ἐρι-
κάνη) 33 δρκία — σύρνω — ὄρος cf. 1214 35. 36 δρκίλλ., δ. π. ὁ 37 cf. δρκή
39 δρκνος· 42 ..πωπ·ς 43 φολέος (60 βόρης, βύνης, μύρμοι) 62 [έρια, η
κλοιά 63 δρμησον 65 ἐπόδρωμος (cf. βυρμός)

HES. 1209 ὁριαχές (Empedocl. 227) · ὁρικούτον (ὅρειλεχές) 12 δριγνῶμενον·
τεταραγμένον (II 377). οὐρα λαβών (ώρισμένος) 14 δρικάνην τὸ ὄρκον· δεσμωτήριον. οἱ δὲ
φραγμοί. οἱ δὲ σαργάνην. η σκηπτρον (cf. ορκα) 15 δρικυπτεῖν (ὄρκον)· τὸ ἀνατείνεθαι,
καὶ ἐπ' ἀκρων ὑπύγονοι ἵστησαι Ad 22 ἔτραχη (E 29) Ad 23 ταρατόμενοι (εἰς 59) Ad 25
ημίονος (οὐρέύς) 34 ὁρκία πιστά (B 124) · ὄρκους ἐπὶ πισταῖσι 44 δρμαθού ἐκ πέ-
τρης (ω 8) τόπου ἐπαλλήλου πετρώδους ... ουνθεάσεως. η τοῦ τών νυκτερών ἀδρούσματος
46 δρμαίνοντα (K 4 δ 732) · διανούμενον 47 δρμαίνων (εἰς 299) φροντίσων. ἐν διανοίᾳ
ἔχων 52 δρμενα (A 572) · δρμῶντα. κεκολλημένα (Soph. OT. 176) Ad 54 δύνομα κύριον
(B 734). καὶ πολὺς θεσσαλίας (Θ 274). καὶ 53 δρμηματα· μέρωμαν (B 356. 590) 59 ὁρ-
μεντής· ἀλεύς (Moer. p. 42) Ad 62 η μανιάκης. η περιδέραια. η κλοιά. η δακτύλιοι (cf.
Genes. XXXVIII 18. 25) Ad 65 η περιτραχήλος κόσμος (Aristoph. p. 1079 e Moer.) 66 ὁρ-
μους μέτρον (v 101) τὸν δρμον. καὶ τὸν λιμένα

δεσμωτήριον. ἔτιοι κρεμάστραν. ἀλλοι σαρ-
γάνην. οἱ δὲ φραγμόν (1214)
δρκία· (σκῆπτρον) καθ' οὐ φύνυσον. ητοι
δρκωμόσια [34]
(δρκίδει)· δρκον ποιεὶ φύνυει(v)
δρκίλλ(εται· διακενῆς φύνυει)
δρκμον· φράγμα
δρκον· δεμοι σφραγίδος
δρκνος (Αναχαντ. fr. I 61) · ιχθύς ποιός
δρκύπτειν· τὸ ύπερκύπτειν τὸ ίδειν τι τὸ
ἐκτείνειν ἔαντόν, καὶ ἐπ' ὑπήχων ἴστασθαι
(1215)
δρκωμόσια· θύματα, ἐφ' ὧν δρκοι γίνονται
δρκωτής (Cratin. fr. CXXXVIIa) · δρκίσων
δρμαθός· χορός. στίχος. φωλεός [44]
δρματειν· ὄρμāν [46. 47]
†δρμανόν· ἀνεστρηκός. χαλεπόν
δρμάς· κυήσεις
δρμάται (Herod. IV 110?) · οἱ ἀνδροκότονοι.
Σκύθαι
δρμει(α)· δρμ(ι)αι [52]
†δρμεισθας· δρμειν. τὸ πολεμεῖν (v. φρμ—)
Ορμενος· [ad 54] οἱ μὲν τῆς κραμβῆς τὸ
ἐντός κυμα· οἱ δὲ τὸν ἄγρον δασάραγον.
ἀλλοι πᾶν τὸ ἐκκεναλημένον [55]
δρμη· βουλή, ἐπιθυμία. τιμή
δρμητήριον· καταγώγιον
δρμιά (Plat. com. p. 617) · σχοινίον λεπτόν [59]
δρμικας· μύρμητης
δρμίνοι (Theophr. VIII 1, 4) · δοκριόν τι
δρμίσκοις· περιτραχήλοις κόσμοι γυναικεῖοι [ad 62]
δρμισον· δῆσον. ἀνάπαυσον. εἰς δρμον κά-
τελθε
δρμοι· λιμάνεις ὑποδημάτων (cf. φυμφεῖς)
δρμος· λιμήν. [ad 63] καὶ δι υπόδρομος τοῦ
πλοίου καὶ η στάσις [66]

ορμώμενος· προθυμούμενος. ἡ φερόμενος [68]

ορνεα· ὄρνεοπάλια. καὶ πετεινά. καὶ τόπος (Αρ. Ανν. 13)

ορνιθευτής (Plat. com. p. 667)· ὄρνιθο-θῆρας

ορνιθίς (Soph. OT. 52)· οἰωρφ [ad 71]

ορνιθοκάπηλος (Critias Poll. VII 197)· ορνιθο-θῆρας [73]

† οροβάθων· νεβρῶν (1285)
οροβάχη· βοτάνη τις (Theophr. VIII 8, 4).

οἱ δὲ τῆς ὁμᾶς τοὺς καρπούς, οὓς ἔνιοι

κυτίνους (Nic. Th. 869)

ορόβιον· χρυσοκόλλης εἶδος

ορογύον (Nic. Al. 41)· τὸν ὄρων τὰ ὄγκῳδη,
ἢ καὶ ορόχθοντας καλοῦσσιν. ἡ ὄρων λό-
φους. τινὲς δὲ καὶ τὰ ἐργάσιμα ἔντα

ορόδαμνοι (Nic. Th. 863)· ακλῶνες. κλάδοι.
βλαστήματα. δρπηκες

ορόδαμνος (Call. fr. CXXXIX 1)· τὰ αὐτά [ad 79]

οροδεμνιάδες· νύμφαι, [καὶ] αἱ Μέλιτται.
ἀπὸ τοῦ δρος καὶ τῶν δεμνίσιν· ἐπεὶ
ἐκεὶ κοιτάζονται. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν οροδά-
μνων, οἱ εἰσιν κλάδοι [81. 82]

οροθέσια· τὰ χωρίζοντα τὴν γῆν

οροθύνειν· ἐρεθίζειν. ταράσσειν [ad 84]

οροιβάδες· αἱ αἶγες (1274)

οροικλάνοι· ὀγύνσιοι (e 7147) [88]

οροιτύπος (Nic. Th. 5. 377)· ὑλοτόμος

ορόμενος (Trag.)· ὄρμαντος

ορονταῖ (§ 104!)· ἐφορμώσιν. ἐπακολου-
θοῦσιν

ορος· νόμος, θεσμός. ἡ στήλη, ἡ καταπεπη-
γμία ἐπὶ χωρὶ τῇ οἰκίᾳ

ορός (ρ 225)· τὸ ὑδατόδες καὶ ὑφιστάμενον
τοῦ γάλακτος· ἀπὸ τοῦ ὄρων εἰς ἀντοῦ

ορός γάλακτος· γάλακτος τὸ ἀφύλακτα
ορος Κοτύλαιον (Archemachus)· τῆς Εύ-
βοίας

ορούα· χορδὴ. καὶ σύντριψμα (σύστρεμα)
πολετικόν, εἰς δὲ Επικάραμον δρᾶμα

COD. 67 ορμούμενος 77 ορφύκη — ὄρυγχοις 80 κοπάζονται 84 cf. γρό-
συνον 85 ορυβάδες, αἴγαι 90 ὄρωνται 92 οροδές — αἵριστοι 93 ἀφύλαστα
94 | λέον 95 ορούα (1348) (1303 II. e. φερέοικον) 6 οροφοτόντα (10) Υποτάξ
Boreas filius Plut. Fluv. 5, 3) 11 γάρ δποιοῦσιν 12 ορπησίδηρος (cf. αγγοφῆς, μακ-
κούρα) 15 ορια, φέρα 19 Cf. βηλός· οδός, 21 τινὲς στοιχείον, ἔτερον — οροδεῖν —
ιδούσι τὸν ορον 24, 25 οροδο— 26 οροδίας 27 οροδωδέως

HES. 68 Ορνεία (B 571)· πόλις Ad 71 ορνέφ (Σ 290) 73 ορνυμένον (Δ 421).
ορμώντος· διεγερμένουν Ad 79 καὶ ποταμός (δ' Ροδανός) 81 οροδίος· φόβος (ορρωδία)
82 οροδούντες· φοβούμενοι (ορρωδούντες) Ad 84 θαρρούντες (ΘΡΟCYNEΙΝ) 88 ορο-
βον· εἶδος ὄσπριον 98 ορμαίωνειον· θάνατοι 1306 οροφοτώντα (Ioseph. Macce.
p. 515 C)· εἰς ὅρη περιερχόμενον 9 ορόσων (A 350)· ορῶν, βλέπων 20 ορόποιγιον·
ορθοπούγιον (Moer.) 22 ορούει· ορμᾶ· πηδᾶ 23 ορρυνε (d 73)· παράρμησεν

(ορούει· ορμᾶ, πηδᾶ) cf. 1322

ορούειν (Apoll. lex.)· ορμᾶν

ορούσαι· ορμάσαι (<—ησαι?). λέγει δὲ αὐτὸ^ν
ορούειν καὶ ορμαίνειν [98]

ορούματα· ορμήματα. πηδήματα
οροτύπου δίκην (Aesch. Sept. 85)

(δρότεύπους)· διὶς οἱ γίγαντες ἀποσπάντες
ἀπὸ τῶν ὄρων κορυφὰς καὶ πέτρας ἐβαλλον
δροφή· στέγη

10 οροφήφορον· δῶσον πᾶν δοτραχόδερμον
οροφίας (Αρ. Vespr. 205)· ὄφις τῶν κατ'
οικίαν

οροφος· κάλαμος, φ στεγάζουσιν. ἥδη δὲ
καὶ η ὄφοφή [1306]

οροζον· ορειος ὄχθον (1277)

Ορπα (Aeoles)· Ερινύς (1229) [9]

ορπαξ (Aeoles)· θρασὺς· ἀνεμος
ορπας· τῆς ἀκρίδος ὁ γόνος. ἐνθεν γάρον
ποιούσιν

οροφης· σιδήρος, ἐν φ τὸν ἐλέφαντα τύπουσιν
ορητηκες (cf. Φ 38)· κλάδοι, ὄχοι
ορφηξ (Call. Ap. 1)· κλάδος ἐπεφυκώς, κά-
τωθεν διαβλαστήσας, η ἀπὸ τῆς ὑδης τοῦ

δίενδρου, δρῦς κλάδος

οροφα (Nic. Th. 685)· ος ἄρα
οροφέκας (Aeol.)· θραύσας. ἀνελόμενος

† οροιδιάν· τὸ ἐπὶ τὰ Ισχία καὶ τοὺς γλου-
τοὺς πεσεῖν

οροιον· ορίγανον

30 οροβήλος· δδός. Ιταλισταί [20]
οροεος (Ατ. Ran. 213)· η τράμις· οὐχ, ὃς
τινες, τὸ Ισχίον. ἔτεροι δὲ ἐτυμολογοῦσι
καὶ τὸ ὁροδές εἰν· οἱ γάρ δεδοκότες
ἰδίουσι τὸν ορον, ὁ ἵστων ιδροῦσιν, η τὸ
όστον τὸ υπὸ τὴν φάριν [22. 23]

οροφεδεῖ· φρεΐται, ἀπορεῖ. (μαινεται. Φρίτ-
ται. εὐλαβεῖται. δειλιά cf. 1388)

οροφωδία (Eur. Med. 318)· φόβος, ἀπορία
(1389)

40 οροφωδία (Eur. Ion. 403)· τῷ φόβῳ
? οροφωδέως· ἐμφόβως (1390)
(οροφωδοῦν· ἐκφοβοῦν) cf. 1391

ὅρσάγγης (Herod. VIII 85 Soph. fr. 185. 572). σωματοφύλαξ. ή δ τὴν βασιλέως οἰκός ποτε εὐεργετήσας
 δρεσαι· δρυῆσαι. ἔγειραι. ἐρεθίσαι
 δρεσιπετής· ύψους πετόμενος
 δρεσίκους παρασκευάζουσα πρὸς τὸν τῶν ποδῶν δρόμον
 δρεσο· δρεσοί; ἐγείρουν
 δρεσοδάκνη (Ατ. ΗΑ. V 17, 11). ζωύφιον 10 τι ἐν τῇ κραμβῇ γνωμένον
 δρεσοθύρα (X 126). θύρα μεγάλη καὶ υψηλή, δι' ἣς ἵστιν δροῦσαι καταβαίνοντα. ἀλλοι πάσσοι θύραι μὴ ἔχονται τὸν βαθμὸν πρὸς τὴν γῆν, ἀλλ' ἀπέχοντα τοὺν ἐδάφους, οἷον θύραις. ή θύρα εἰς ὑπερόπου αὐλάγουσα δρεσοὶ· τῶν ἄρχων οἱ ἐχαρτοὶ γενόμενοι (ἐρεσοί)
 δρεσοδοπεῖται· διαπολεμεῖται. ταράσσεται.
 Αλσήνιος (Pers. 10)
 †δρεσομένη· διεγειρόμενή (δρο—)
 †δρεσος· τολμᾶς (ΘΟΡΚΩ?)
 δρετάλιχος (Theocr. XIII 12). οἱ μῆτραι πετόμενοι νεοσσοί. καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες καὶ τρεμάστοι
 δρετή (Ion. fr. 12). ἐρετή
 δρετός· βιωμός. Κύπροι [43]
 Ὁρτυγία (Call. ep. LXXXIII 2). η νῦν ἀῆλος καλούμενην τῆσσας [45]
 δρετυγομήτρα (Cratin. p. 158 Ατ. ΗΑ. VIII 14, 6). δρετυξ ὑπερμεγέθης
 δρετυξ (Theophr. VII 10). η πάσα τις
 δρεύα (Epicharmus). χορδὴ ἐφθῆ (1295) [49—52]
 δρυμαγδός· ταραχή, φόρος, θόρυβος (Hom.), κτύπος
 †δρυμος· βιωμός. οἱ δὲ δρυμοίς
 δρυνθεῖ· γρυλίζει
 δρυνξ· λαοξοῖκὸν σκεῦος. η σκαφίου εἶδος.

COD. 30 πετώμενος 40. 41 = 41. 40 40 πετώμενος — ἀλεκτρυόνες 42 cf. φροντίδης
 τός 47 δρετυξίς 53 δρυγμαδός 56 δρυγξ — εύσκαφον — δορκόνι 65 δροφανής
 τὸν 66 οἱρφνίον — οἱρφνιδές 74 ὥχια 75 χωρικὸς 77 δρεχιστρία 79 δρεχιστρία
 δόν, ήβιεδόν 81 δρεχιπάδι 84 cf. δρεκον

PES. 43 δρυγάνει· ἐρεύνεται (ἐρυγγάνει) 43 Ὁρτυγίη, ἰλίοιο (ο 403). τοῦτο δὲ ἴστιν, σπατα δύσεις ἀγχονται. ἔγραψαν δέ τινες καὶ τροφαὶ καὶ στροφαὶ 49 ὁρυγμάδες· θάρυπτοι (ἀρμαγδός) 50 ὁρυγμος· θρυγόμενος (θρυόμενος) 51 δρύνεται· ὑλακτεῖ (φρένεται) 52 δρυκτὴν (θ 179). σκάπτειν 57 δρύνησον (Η 341). σκάφομεν 59 δροφανατα· συκτερινή, σκοτεινή. δθει καὶ δροφανόν εἰργόθασι τὸν ἐν σκοτεί ὄντα 70 δρεχαμε λαῶν (Σ 102). βασιλεὺς; δγων λαῶν 73 δρεχαστος· αἱ ἐπὶ στοιχείοις φυτλαι, η̄ αἱ κῆπων. αἱ τῆς δρεχησεως 76 δρεχηστής (Ω 261). ποτὲ μὲν ὁ χορικός· ποτὲ δὲ ὁ ἐν πολέμῳ εὐκήπτης (Π 617) ει 1383 83 δρεχιστής· συγκριτομένος περὶ τὰ πολεμικά 86 Ὁρχομενός (λ 283). πόλις Βοιωτίας, η̄ Μινύεσον καλοῦσιν 88 ὁρωδεῖς· μαίνεται, φρίσται. φρίττει, εὐλαβεῖται. διαιτη̄ 89 ὁρωδία· φόρος. καὶ τὰ οιμοια 90 ὁρωδεῶς· ἐμφόβως 91 δροδούν· ἐκφροθούν 92 δρεψ (Ε 872). ιδού, θεωρῶν Ad 93 διεγγέρτο (Β 810)

καὶ ἰχθῦς. καὶ ζῶσν τι τετράποντον (Herod. IV 192), δόρκοντι κατὰ τὴν χροιὰν παραπλήσιον [57]
 ὁρφακίνης (Dorio). Ιχθῦς ποιός [59]
 δροφανή· ἐπι γονέων
 δροφανός (Eur. Phoen. 988). ὁ γονέων ἐστερημένος καὶ (η) τέκνων
 δροφίνη· καλάμη μελινῆς
 δροφναίς (Eur. fr. 596, 3). σκοτεινή. μελανή. (νυκτερινή)
 δροφνα (Eur. I. T. 151) καὶ δροφνη· σκοτία. τοῦδε μέλαντα
 δροφνην· μέλαν, σκοτεινόν. καὶ δροφνόν
 δροφνινον (Χερ. ΚΠ VIII 3, 3). τὸ μέλαντα λιμάνιον. καὶ δροφνώδες
 δροφοβότας· ἐπίτροποι ὁρφανῶν
 δροφοβοτία· ἐπίτροπη
 δροφάς (Ατ. Vesp. 493). Ιχθῦς ποιός [70]
 δροχαμος (Β 837). βασιλέυς. ηγεμών
 δρεχάς (Soph. fr. 743). περιβόλος, αίμασιδ. καὶ εἰδος ἐλατα (Nic. Al. 87) [73]
 δρεχές (Elei). η τοῦ ταύρου δσχέα
 δρεχεῖται· διασείται. βακχεύει [76]
 δρεχήστραι· ταίρα
 †δρεχια· ζῶσν τῷ τετραπόδων. καὶ πόλια δρεχήδον (Herod. VII 144· ώς) ηβηδόν
 δρεχίλιον (Ατ. ΗΑ. IX 2, 3 Αρ. Ατ. 569). δρυνθάριον τῶν εὐωνητῶν. λέγεται δὲ ύπό τινων ασαλι(γ)κτῆς
 δρεχιπεδίζειν (Ατ. Αν. 142). τὸ κακοσκολεύεσθαι παρὰ τοῖς παισι
 †δρεχηθμοῖς (Aesch. Eum. 375). δρεχιστειν [88]
 δρεχμαῖ· φραγμοί. καλαμῶνες. φάραγγες. ταπηλυγῆς
 δρεχος· στίχοις ἀμπέλων [86]
 δρεχος (η 127). κήπος. καὶ φυτῶν στίχος [88—92]
 δρεχρ(ει)· ὁρμητο [ad 93]

- ὅρωρεν· [ad 94] ἀνῆλθεν
ὅρωρίχατο (Δ 28)· ὠρημένοι ἡσαν, η̄
ἐκτεταμένοι
- ?όροσχμόν· ἑσχατον. ἀκρον (η 127?) [98]
- ὅς (Πομ.)· ἀρδρον ἀρσενικόν, δύτις, οὐτος
(α 286)
- ὅς αἰσιμυνᾶ (Eur. Med. 19)· βασιλεύει
- ὅσάκις· ποσάκις [1402—5]
- ὅσημέραι (Ατ. Vesp. 478)· πάντοτε καθ'
ημέραν
- ὅσια· ἀλφιτα δεδευμένα ἐλαῖφ καὶ οἰνφ. καὶ
η̄ καρδία
- ὅσια (Eur. I. T. 945)· γνώμη γνησία [9]
- ὅσιος· καθαρός, δίκαιος, εὔσεβής, εἰρηνικός,
ἄγνος
- ὅσιουργήσαι· προκαρδιουργήσαι, καὶ τὸ
ἐπιλέγειν ἐν ταῖς θυσίαις, ὅταν ἀπάρχων-
ται τῶν θεάτρων αὐτῶν
- ὅσιονς θαλάμους· τοὺς μὴ θείους, ἀλλ'
ανθρωπίους. ἔστι δὲ πᾶν τῆς ἑσεως τὸ
ἔριμενον καὶ μὴ ἀπηγορευμένον· ὡς καὶ
Ἀμφοθέης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (§ 120)
- ὅσιως· πρεπόντως, δικαίως
- *Οσιρις· αἱ ἐν Αἴγυπτῳ + ὑπηρεμένους τί-
κτους τὸν λεγόμενον Οσιριν γυναῖκες
- ὅστακτω (Aeol. p. 1050)· τῶν πολυπό-
δων αἱ δῖαιναι, καὶ ιχθύδαι πολ' ἀττα εὐ-
τελῆ
- ὅσμυλαι (Ath. 318 E)· βολβιτῖναι θαλάσ-
σαιοι [18—20]
- ὅσον· δλίγον. ὁσον ὁσον (Ατ. Vesp. 213)
δὲ δλίγον δλίγον
- ὅσον οὐ πω (Thuc. VI 31)· ταχύ [23, 24]
- (δ) σπονδοφόρος (Ατ. Ach. 215. 6)· ὁ φι-
λοποιός [26]
- [95]
- ὅσπρα· ποικίλα
ὅσπρια (Theophr. VIII 1) καὶ γενικῶς καὶ
ἰδικῶς λέγεται
- [ad 29] ὡς πισός καὶ ἐρέβινθος [30]
- ὅσ(σ) α· ὀπόσα, ὁσα, τόσα. κληρῶν, καὶ
φήμη [32—34]
- ὅσπες (Α 104)· ὀφθαλμοί, δινκῆς [36, 37]
- ὅσσει· βλέψει. ίδοι
- ὅσσεις· βλέψεις, θρῆς
- 10 10
ὅσσει· ὄρα, βλέπε [41]
ὅσσέων ὀφθαλμῶν
- ὅσσητήρα· βοηθόν (Ο 251 Call. Ap. 104)
+ ὄσσηγια· ἐπειδῆς
- ὅσσίζον (Theocr. IV 55)· ὁσον. ἡλίκον
- ὅσσομαι· πρεψλέθομαι, ὄρσ
- ὅσσόμενος (Α 105)· τοις ὀφθαλμοῖς ὑπο-
βλέπων, η̄ κατὰ ψυχὴν προσδεχόμενος. η̄
προσδοκῶν
- ὅσσον· ὀπόσον. πηλίκον [49—53]
- 20 20
ὅσσεσθαι· κληρονοίσασθαι
- ὅσσεων (Hesiod. Th. 826)· βλεφάρων. ὀφθαλ-
μῶν
- ὅσ(σ)ταθείς (Aeol.)· ἐγαγκωνισθείς (982)
- ὅστακός (Altic.)· εἶδος καράβου. οι δὲ
στακάν λέγουσιν
- ὅσταλιόχος· τόξευμα (ἀστιχος?)
- ὅστασαν (Aeoles)· ἀντίστησαν
- ὅσταφις (Cratin. p. 92 Nicopho p. 854).
οὐτώ διὰ τοῦ ὁ ἐλεγον τὰς σταφιδας [61, 62]
- 30 30
ὅσταλιγξ· πλόκαμος. Ἐλιξ (Nic. Al. 470?)
βότρυχος (Collim. fr. XII). η̄ τὸ ἐν βό-
τρυσ γυνόμενον (Theophr. III s. f.) [64]
- ὅστρακινθα (Ατ. Eqq. 851)· παιδιά η̄ν
ἐπι τῷ δστράφω
- ὅστραχις· δυαλμάτιον τι Ἀφροδίτης

COD. 96 | αντο — εἰσιν 1400 .σσαι σύμμι. 16 ποιά, ἀλλ' 17 ὁσμύναι
25 σπενδοφόρος 32 δισκούνορα — δισκονύρια 36 ὁσσαι — καμυσουσι 43 βοηθῶν
cf. ένσητηρ 54 κληδω | Post 57] 63 ὁσταλαῖξ — Ἐλιξαι

HES. Ad 94 ἐγήγερται (B 797), δογμέρθ (N 122) 95 δράσεται (τ 377)· τετράκται.
τεθύμων 98 δρφτο (Τ 132)· βλέποτο (Eur. Io. 50) 1402 ὁσάτιον (Ε 758)· ὁσον
3 δε πρό χθονος ὑφόσσ εγρον (Σ 349). 4 δς δέ κεν· δς δ' ἀν 5 δς ὑδρ (Α 70).
ὅστις ὑδη 9 δσιη (π 423)· θνιες 18 δς κεν (Τ 228). ὁστις δέ 19 δς μέγα (Α 78).
ὅστις μεγάλως 20 δς οι (Β 184)· ὁστις αὐτῷ 23 ὁσος (Β 528). δόποσ 24 δς οὐδὲν
τοῖος ἔη (δ 248). δς οὐδη ἡ τοιούτος, διλλα τονταντίον λαμπρός 26 ὁσπερ ἰφηνεν
(Β 318). δστερ καὶ φανερό ἐποιησεν Ad 29 [δσπρος· ίδιως τις λέγεται] 30 δς ζα (Γ 61).
ὅστις δη 32 ὁσσα δισκον ούρα (Ψ 431). ὁσα δισκον ούρα 33 δσσατηρ 33 δσσατηρ (Ε 758).
ὅσον 33 ὁσσα ξοργας (Γ 75). δσσα ειργάσσ 36 δσσε καθατηρησουσι (Α 453). καμ-
μύσουσι τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ συγκλείσουσιν. ὀπερ τοὶς νεκροῖς γίνεται ὑπὸ τῶν οἰκείων περὶ^{τοὺς τοὺς θανάτους καιρὸν} 37 ὁσσε δέ οι (Α 104). ὀφθαλμοί δὲ αὐτοῦ 41 δς οις (Β 27).
ὅστις οὐδη 49 ὁσσον τε γέγονται βοηθάς (ε 400). δσσον δ' ίρθος κραυγάσσ ανηρ 50 ὁσ-
σοντο (Σ 224)· διενοῦντο. προεώρων 51 δσσοντο δ' δλεθρον (β 152). προ ὀφθαλμῶν
ειρων, τούτοις προσεδόκουν, καὶ προεσήμαινον, καὶ έμφασιν ἐποιοῦντο 52 δσσυνηρόν.
δυπαρόν (425) 53 δς σφιν (Α 73). δ' αὐτοῖς 56 δστεον εισο (δ 460). ἐως τοῦ δστού
62 δστ' εισιν (Γ 61). δστις διέρχεται 64 δς τοι· δστις οοι

ὅστρακισμός· οἱ κακογονότατοι τῷ δῆμῳ
ἐξωτεραχίζοντο, καὶ κατεδάχοντο, ὅστρα-
κοις ἐγγραφόντων τὸ ὄνομα τοῦ φευκο-
μένου
ὅστρακισμός· εἰδος φυγῆς ἐν ὁστράκοις
γραφάντων. ἀπὸ τῶν ὁστράκων ὁστρα-
κισμός
ὅστρακον· δόπτε τις ἀποθάνοι, γάστραν
πρὸ τῶν θυρῶν ἐτίθεσαν, ἵξ ἀλλής οἰκίας
λαμβάνοντες καὶ πληρώντες ὑδατος
ὅστρακον (Aeschylus fr. 328).

ἀπτήνο, τυπόν, ἀρτὶ γυμνὸν ὁστράκων
ἀντὶ τοῦ φῶν. τινὲς δὲ κελύψαν
ὅστρεα (Aesch. fr. 32, 10). τὰ κογχύλια.

λάκωνες ἀνθος [72]
ὅστριμον (Antimach. fr. XXXII)· ἐν φὲ
θεριναὶ μοραὶ τόπος. οἱ δὲ ἐπαντὶς

ὅσφρακινεται· σόμπται
ὅσφρεσθαι· τὸ σφραγῆναι

ὅσφύος (Ar. Pac. 1053)· ψόσις. ἥχις. καὶ 20
τὸ πλησίον τῶν γλυκυτῶν

ὅσφυς (Ar. Lys. 964)· ὁ παρὰ πλευρὸν διά-
κενος τόπος [78]

ὅσχαι· κλῆματα βοτρύων γέμοντα
ὅσχεα (Hippocr. 671, 50)· βαλλάντια, μαρ-
σύπια. ἡ τὸ τῶν διδύμων ἀγεῖον [ad 80]

ὅσχεός· τὰ αὐτά [82—91]
ὅτι μάλιστα· λιαν, πάνν, πλέον, σφόδρα,
ἄγαν

ὅτι μῆ· ὅτι οὐχὶ [94, 95] 30
ὅτιοισιν· οἰοτισιν

ὅτιον· τὸ τυχόν [98—150]
ὅτλενει· πονεῖ. κακοπαθεῖ

ὅτλημάτων· κακοπαθημάτων
ὅτλήμων (e. c. Soph. OT. 963)· ὁ ἀθλιος

ὅτλος (Soph. Tr. 7)· μάλιθος
ὅτλω· πονω· κακοπαθῶ (Call. fr. CCLXXXIV)

COD. 69 cf. δρδανία, πηγαῖον 70 ἀπτήν ἀτυθον 75 δσφρεσθαι, εἰφ] 76 φιώας
77 ὁσφύς 80 βαλάντια μαρσύπια 81 ὁσχεῖς 96 ὅτι οἰοιν 1510 cf. drθ' ὅτον
δὲ δὴ 16 ὁτραλαίως 24 ὁτρύχη 25 cf. δτρ— 28 ὁτρυντῆς 30 κλινδω[
35 σημαίνει — οὐ post 1536

HES. 72 ὁστρεον· μυάκων θαλάσσιον (gl. in S. Athanas.) 78 ὁς σφω (A 336)· δς
ὑμᾶς Ad 80 καὶ κλῆματα βοτρύων πλήρη 82 ὁσχεσφιν (A 297)· ὀχῆμασιν 83 ὁς χ,
ἔτερον (I 313). ὃς ἀν ἀλλὸ 84 ὅταν παίω (Exod. XII 13)· ὅταν παιδεύω, ἡ τύπω
85 ὅτε· ὅταν. ἐπειδή (μ 22)· δυσθανεῖς, ὅτε τὸ ἄλλον ἀπᾶς θηγακονού· ἀνθρωπος 86 ὅτε
ἔφρασθα (A 397)· ὅτε ἀλεγεις 87 ὅτε κέν σε· ὅτε ἄν σε 88 ὅτε μ· ώνατο (P 25).
ὅτε κατεμέμφατο καὶ ἐξεφαλίσειν 89 ὅτε τέφ (O 664)· ὅτφ. φύτι· 90 ὅτε ὅτε πατηρ
91 ὅτι ἀριστον (A 244)· ὅτι τὸν κράτιστον 94 ὅτινας (O 492)· οὐδεταῖς 95 ὅτι
οἰσθα (A 85)· ὅπερ οἴδας 98 ὅτιπον· οὐδαμῶς (οὐτὶ πον) 99 ὅτι ὑά (A 56)· ὅτι δῆ
1500 ὅτις (47)· δστις 1 ὅτι τόσ(ο)ον (A 64)· διότι τοσούτον 15 ὅτρα· ἡ τοῦ
ἀλέκτορος οὐρά 17 ὅτρεα· ημίουσ (οὐρά) 18 Ὁτρεῖς καὶ Μύγδων (G 186). βασι-
λεῖς Φρυγίας 19 ὅτρη· ἐνεργός. σπουδαία 20 ὅτρη· ταμη (Z 351)· ἡ τηρούσα
τὸν οἰκον 26 ὁτρύναι (Θ 219)· παροξύναι 29 ὅττεο (a 124)· οὐτινος 31 ὅτ-
τενεσθαι (cf. Ar. Lys. 597)· οὐδοις (Moer. 279) 33 ὅττι κεν ἀρχη (I 102)· ὅτι ἀν
κρατηῖ, καὶ σύμφορον εἶται δοκεῖ

ὅτοβεῖ (Aesch. fr. 56, 6)· θορυβεῖ
ὅτοβος ἀλιμος (Trag. inc. fr. 193)· θά-
λασσα θορυβόδης
ὅτοτύχειν (Ar. Pac. 1011)· λέγειν. θρηνεῖν
ὅτου δὲ δῆ· οὐτινος δὲ δῆ
ὅτου δῆ· τίνος δῆ
ὅτου ἐνεκα· τίνος ἐνεκα (Herod. II 63?)
ὅτουον· οὐτινος οὖν
ὅτους χάριν· τίνος χάριν [15]
10 ὁτραλέισ (Γ 260)· ταχίσ. ὀξέως. δραστι-
κώς. ἐνεργώς (v. αινα) [17—20]
ὅτρηροι (a 109)· ἀνθρεῖοι. ταχεῖς. ὀξεῖς.
ἐνεργεῖς. δραστικοὶ. ὑπῆκοοι. πιστοὶ. σπου-
δαιοι
ὅτρηρον· τὰ αὐτά
ὅτρικας (B 765)· δμουότρικας
ὅτρυγη· χόρτος. καλάμη
ὅτρυγη· χόρτον (Archil. fr. 95)· περιττὸν τὸ
δῆ. Τρύγη γάρ δ στος καὶ ὁ χόρτος [26]
ὅτρυνεμεν· κελευειν. σπειύδειν. παρορ-
μᾶν
ὅτρυντήρ· κήρυξ. κελευστής. σαλπιγγετήρ
ὅτρυντύς (T 235)· παρακλένειν. προτροπή [29]
ὅττεσθαι· κληδονίζεσθαι [31]
†ὅττες· δψεις [33]
ὅττοτοῖ· θρηνῶδες ἐπιφθεγμα
οὐν· οὐτινος σημαίνει δὲ καὶ ὅπου καὶ ἔνθα
τὸ οὐ
οὐν· ἐπέρημα ἀρνητικὸν κατὰ στέρχισιν, ἢτοι
οὐχὶ εἰσθεν δὲ αὐτὸ δ ποιητῆς παραλαμ-
βάνειν καὶ μετὰ τῆς μά φωνῆς. συμπλέκει
δὲ αὐτῷ καὶ τὸ πω
οὐν· δασυνθεμον μὲν δηλοὶ ἀρθρον ἀρσενι-
κὸν καὶ οὐδέτερον υποτακτικόν, καὶ σύν-
αρθρον δυτωνυμιαν τρίτου προσώπου. ἔμοι,
σοῦ, οὐν

- οὐαὶ· φυλαι. Κύπριοι
τὸνάραι· ἡμεῖς [40]
- τὸνάραι δὲ ἔλαιον. Κύπριοι
οὐατα (Call. Del. 281). ὥτα [43]
- οὐατόεν· ὥτα ἔχον. καὶ ὅπερ ἔχει χρεμα-
μένους δῆσους πολλούς, δῆσδες, τραχύ
οὐ βατόν· οὐ πορεύομον [46]
- οὐ γάρ ἀκανθαῖ· παροιμία. Ἀριστοφάνης
επηρᾶς καταλαμβανούσας (fr. XI).
- οὐ δὲ ίσως οὐκ ἀντέλεγες τούτῳ τῷ δει-
πνῷ· οὐ γάρ ἀκανθαῖ
καὶ Δράμασιν ἡ Κενταύρη (fr. V).
χωρεῖ ἀλλήτος δὲ δειπνήσων· (οὐ γάρ
ἀκανθαῖ)
- ἔσκει δὲ ὑπομνήσκων τὴν τοῦ βίου δια-
φροφανῆ καὶ μεταβολῆν
οὐ γάρ η̄· ίσων τῷ οὐ γάρ δῆ. οὐ γάρ η̄
ὑγίανει [49]
- οὐδὲ ἄλλα (ρ 455 Theocr. XXVII 60). οὐδὲ
τὸ φιχίον καὶ ἄφθονον εἰς χρῆσιν. † Αι-
γύπτιοι δὲ τῶν ἀρτῶν τὰ φλοιούματα (q. v.)
οὐ δαμά (Aristoph. CCXXXII). οὐδέποτε
[52, 53]
- Τοῦδε αἴσι· χθονιοι, ἐπίγειοι (ἐπονθαῖοι)
οὐδαμινός· οὐδενὸς λόγου ἀξίους ίστι. βρα-
χὺς. εὐτελής
οὐδαμῶς· οὐδέποτε. η̄ παντελῶς ... [57]
- οὐδας (Hom.). η̄ η̄ τὸ ἔδαφος [39–64]
- οὐδὲ ἀκά παλαιφάτον δυνός· τῆς πά-
λαι φημιζομένης, διτὶ ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο
ἀνθρώποι. τινὲς δὲ γράφουσι παλαιφύ-
- τον (*—άτον cod.*), ἐπειδὴ παλαιόν ἐστι
φυτὸν η̄ δρῦς (τ 163)
- οὐδὲν ἀπὸ τροπον (Plat. Phaedr. 278 D).
αὐτὲς τοῦ οὐκ ἀπεικός
- οὐδὲν δέρματι· οὐδὲ δέρμα ίδιον ἔχοντα
(οὐδὲν η̄). οὐδὲν ὑπῆρχον
- οὐδὲν ήττον· μᾶλλον
- οὐδενειας (Plat. Phaedr. p. 234 E). εὐτε-
λειας
- οὐδὲν λερόν· παροιμία [ad 70]
- οὐδενόσωρα (Θ 178). οὐδὲ μᾶς φροντίδος
εἶδος. Ωρεῖν γὰρ τὸ φροτιζεῖν καὶ φυ-
λάσσειν· ἔτιθεν τὸ δλιγυρίζειν καὶ πο-
λυνορεῖν. Αἱ[π]λιον δὲ οὐδενὸς φυλακτικὸν
οὐδὲν σελίνοις (Ατ. Vespr. 480). παροι-
μία ἐπὶ τῶν μηδὲ κατὰ τούλαχιστον διη-
νυκότων οἰς ἐπιθέντο. ἐν γάρ τοις λεγομέ-
νοις περικηρίοις τὰ σέλινα καὶ τὰ πήγανα
κατερύπτενον [ad 72] [73, 74]
- οὐ δεούτως· παρανόμως [76, 77]
- οὐδὲ ἐπινυκτιδ(ι)ος· οὐδὲ ἐπὶ μᾶς νυ-
κτός, οὐδὲ πρός μίαν νύκτα
- οὐδὲ ἐπηράτεων· οὐδὲ ηράτων [80]
- οὐδέτερον· οὐδὲ ἐν τῷ δύο [82]
- οὐδὲ ἐτρύπησε κρόκην (Com. an. CLXVIII).
οὐδὲν εἰργάσατο [84–86]
- οὐδὲ ηντινασσον· οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν [88]
- οὐ δῆτα Eur. Heor. 367). οὐδαμῶς
- οὐ δίκαιον (Aeoles). οὐ δίκαιον [91]
- οὐδὲ ημαρτεν (Aesch. fr. 174, 3). οὐκ ἀπέ-
τυχεν [93]

COD. 88 Κύπριοι post 1539 47 καταλαμβανοῦσαι οὐδὲ ίσως ἀντὶ — δειπνείφ — η̄κει
ταύφρ χωρεῖ δὲ 48 δὴ υγιανει 50 ἀλλὰ — φυχρὸν — ἀφ.ονον 63 οὐδὲ μὴν 65 πα-
ληφάτον 66 ἀπὸ 67 οὐδὲν — οὐδὲν δῇ 71 οὐδενὸς ωρα — δρεῖν — πολυνορεῖν
ε
72 δεικνυκότων — πηκηποιος — οὐτω οὐδὲ δέχειν ἔχ.ε. — οὐδὲ η̄ εἰς 78 ἐπὶ νυκτίδος
83 κροκή 87 οὐδηντινασσον 92 Rectius Cyrill. οὐ διεμαρτεν

HES. 40 οὐ δρᾶς γίμει (Ps.-X.7). οὐ κατάρας πλήρες (πλήρης cod.) ἔστιν 43 οὐατα
βάλλει (R 355). τὰ ὕδι μου η̄κει, η̄ ἀγχ 46 οὐδεντις· λιμός. η̄ ..βρώτης (βου—)
49 οὐδὲ· οὐδέ 52 οὐδαμῶς· καὶ τὸ οὐδέν 53 οὐδὲ δειπρων (Υ 183). οὐδὲ δρότος
57 οὐδὲ δύνητο (λ 324). οὐδὲ δημηταν Λαβεν 59 οὐδέ δέφημι (Ε 103). οὐδὲ αὐτὸν
λιγω 60 οὐδὲ διερεῖ (Α 664). οὐδὲ ἰλεεῖ 61 οὐ δέμας (Α 115). οὐδὲ κατὰ τὸ
σῶμα 62 οὐδὲ ἐμάτησεν (Π 474). οὐδὲ ἐλήησεν 63 οὐδὲ μὲν (Α 154). οὐ δὲ μῆν
63 οὐδέν δὲ (248). αὐτὲς τοῦ οὐ (Eur. Ion 565). Αδ 70 λεγομένη ἐν τῷ τέλεον ἀχρήτων
πρὸς τὸ συλλαβεῖσθαι καὶ ἐπαρκεῖν, καὶ ἔντοις ... τοῖς γνωμίοις. φαντὶ δὲ (Clearthus) Ἡρα-
κλεα πρώτον θεασάμενον τὸν Αδωνιν επειν· οὐδὲ (εν) λερόν· ίσως η̄ δνιδρωτον, .. διὰ τὸ
πρὸς μηδὲν εἶναι χρῆσιμον. Αδ 72 βούλεται οὐν λέγει η̄ παροιμία· οὐτα οὐδὲ δοργὴν ἔχεις
τοῦ πράγματος, καθάπερ οὐδὲ οἰς; τοὺς κόπους εἰσάντες ἐν τοῖς αἰλίνοις εἰσίν 73 οὐδὲ-
νυτος· οὐδαμῶς 74 οὐδέννυτον (Θ 349). οὐδὲ τούτον 76 οὐ δήεος (Μ 448). ἐδάφους
77 οὐδέπει τι στιν (Ζ 267). οὐκ ἔστιν 80 οὐδὲ ἐρέοντο (Α 332). οὐδὲ ἀνευνθάνετο
82 οὐδέπει τι πω (B 252). οὐδέποτε. οὐδαμῶς 84 οὐδὲ δψην (Α 115). οὐδὲ τῷ φύσιν
85 οὐδὲ ηβαλ (B 380). πρὸς ὀλίγον, οὐδὲ ὀλίγον, η̄ ώδε δλίγον 86 οὐ δηγνατος (Ε 407).
οὐ χρόνος 88 οὐδῆσαι· πριασθαι. πλοδοσ(θ)αι (δηγησαι) 91 οὐ διεκριθη (Rom.
IV 20). οὐκ ἀμφιβαλεν. οὐκ ἔδυσπεισησεν 93 οὐδειτανον· εὐτελοῦς, οὐδενὸς λόγου δξιον
(Α 390)

οὐ διωσόμεθα· οὐκ ἀποβαλούμεθα, οὐκ
ἀπορρίψουμεν [95. 96]
οὐ δοκίσουσιν· οὐ προσδοκούσιν (—σσιν?).
οὐ τομίζουσιν
οὐδὲ ὅλως· οὐδὲ τοῦ τυχόντος [99]
οὐδός (Θ 15)· βαθμός, βαθήρ ὁ πρὸ τῆς
θύσας, [ad 1600] καὶ ὅδος
οὐδὲ οἴσιος· οὐδὲ ἀντίθητη
οὐδὲ ὄτιον (Ar. Plut. 385)· οὐδὲ τὸ σύν-
ολον
οὐδραῖα· ύδρια, μέτρον τι, Ἀττικοῦ μετρη-
τοῦ ἥμαν
οὐδραινεῖ· περικαθαῖρει. Λάκωνες
οὐδύεται (Cyprii?)· ἐρίει
οὐ εἰνεκεν· διότι, ἐνεκεν [7. 8]
τοῦθα· σποδός, ὅδος
οὐθάρ (Ι 141 Herod. IV 2)· τὸ πιστατον
τῆς γῆς, ἦτοι τῆς χώρας. καὶ τῶν ἔσθων
τὸ κατὰ τοὺς μαστούς
τοῦθαρα· ἐπὶ ἀκοῦ ὁ κατὰ τὸ οὐθάρ τό-
πος, οἱ δέ, περὶ ὃν στρέφεται ὁ χορός, ἢ
ὁ τραχός
οὐθάτα (ι 440)· μαστοί
οὐθάτα βόσκει (inc. epic.)· αλγας βόσκει
οὐθεῖς· οὐδὲ εἰς [15]
οὐθέν· οὐδέν
οὐθένεια· μηδαμή, εὐτελής
οὐθεντεῖς· διθενεῖς
οὐθή· ἔτερον· οὐτε ἐν τῷ δύο [20]
οὐθέτον (Theophr. I 1, 17. 6, 9. 11)· τὸ ύπ' 30
ἐνίσων οτίον [22]
οὐκ ἀγεννή (schol. Aesch. Sept. 589)· οὐκ
δνίσχηρα, ἀταλαίπωρα [24—31]
οὐκ ἀλικαρ· οὐ βούθεια (A 822?)
οὐκ ἀλιστίμα· οὐκ εὐληπτα

COD. 94 ἀποβαλόμεθα 1601 | θην 3 ὑδρεία 4 παραχ] 19 οὐδὲ 34 cf. Eriph.
com. III p. 559 43 ἀξιοχέρευς· οὐκ λιανᾶς 50 οὐκαταστενεῖς 51 | αδούμεν
59 ἀποχρεῖ 60 πποτάξεις 63 καρτερία ἡ δ' εἰ 64 ἀστιμοὶ 65 ἰμορμολύττετ
αὐτοὺς είτειδ' (cf. App. Prog. p. 441)

HEG. 95 οὐδὲ δύε πρίν (A 97)· οὐδὲ οὗτος καὶ πρίν 96 οὐδὲ δόθομαι (A 181).
οὐδὲ ἐποτρίψομαι 99 οὐδὲ ὀνομῆτων (B 488)· οὐδὲ ὄνομαστον Αδ 1600 [βαθυδές], 7 οὐ
ἔθεν (A 114)· οὐδαμῶς αὐτῆς 8 οὐνειδάρυος· βεριδάρυος 15 οὐ θέμις (Σ 396)· οὐ
δίκαιον 20 οὐ θήν (Σ 480)· οὐ μήν, οὐ διά πάτος 22 οὐ δειελίζω (οὐκ ἀλγείσω)
οὐ φροντίζω 24 οὐκ αἰδεσθείς (II Macc. IV 34)· οὐν αλαγυνθείς 25 οὐκ ἀθε(e)i
(σ 353)· οὐκ ἀνεν θεοῦ, ἢ οὐ χωρὶς θανατος 26 οὐκ ἀίεις (O 248)· οὐκ ἀκούεις 27 οὐκ
διοντε ἑοικώς (Ψ 430)· οὐκ ἀκούσας τὸ πρέπον 28 οὐκ ἀκοντεῖς· οὐχ ἔκοντες (γ 484)
29 οὐκ ἀλαπανόν (E 783)· οὐκ ἀσθενές 30 οὐκ ἀλεγίζω (A 180)· οὐ λόγον ἔχω
31 οὐκ ἀλέγοντες (II 388)· οὐ φροτιζοντες 36 οὐκ ἀν δή (ζ 57)· οὐδαμῶς ἄν 39 οὐκ
δνίσχηρα (lesai. I 13 non Philon. com. p. 422); οὐ καταδηχοιαι 40 οὐκ ἀνήσει· οὐκ
μηφηι, τὸν πρέπει 41 οὐκ δνίσηι (Deuter. XXXI 8)· τὰ αντά 50 οὐ κατατενεῖς
(cf. Aesch. Cho. 923)· οὐ καταβασηι, οὐ καταβασηι 51 οὐκ δπάδομεν· οὐκ δπαρού-
μεθα 54 οὐκ ἀπολείπεται (Εκοδ. V 19)· οὐκ ἀ(πο)στερεῖται 56 οὐκ ἀπορηθησεται
(lesai. VIII 22); οὐ χρήσει (—σει) 57 οὐκ ἀπορρηθησεται (Ps. I 3)· οὐ καταταχησεται
58 οὐκ δποφώλια (ε 182)· οὐκ ἀδιδαχτα. οὐ μάταια

οὐκ ἀμοιρος ἡν (Trag. inc. fr. 194)· οὐκ
ἐκτός μοίρας ἡν
οὐκ ἀμώμητος· οὐκ ἀφεντος. οὐκ ὑγῆς;
[36]
οὐκ ἀναλίσκεται· οὐκ ἐκλείπει
οὐκ ἀνεύθυνον· εὐκατάκριτον [39—41]
οὐκ ἀν τι· οὐδαμῶς ἀν
οὐκ ἀξιόχρεως (Eur. Or. 597)· οὐκ λιανός
οὐκ ἀπάδοντα· οὐκ δλότριον
οὐκ ἀπάδοντας· ομοιον
οὐκ ἀπαναίνεται· οὐκ ἀποστρέφεται. [οὐκ
ἀπόχρον] οὐ παραιτεῖται
οὐκ ἀπεικός· οὐκ ἀπονον. ἀξιον. οφειλό-
μενον. πρέπον. ομοιον. Εἰκός δέ ἐστι
παρὰ τὸ ἀσικός. είτα ἀπεικός τὸ ἀπρε-
πεῖς, τὸ ἀνομοιον· καὶ τὸ οὐκ ἀπεικός
διὰ δύο δρηγήσεων μία συγκατάθεσις· ὡς
τὸ ἡκιστα οὐδαμῶς, οὐκ ἡκιστα τὸ
μάλιστα
οὐκ ἀπεικός· οὐκ ἀπρεπές
οὐκ ἀπέχρη (Aristoph. p. 1136)· οὐκ ἡρκει
[50. 51]
οὐκ ἀπήξισεν· ηξίσωσεν
οὐκ ἀπίθανος· πιθανός [54]
οὐκ ἀπορεῖ· [οὐκ] δρκει. εύπορει [56—58]
οὐκ ἀπόχρη· οὐκ δρκει
οὐκ ἀπρακτήσεις· οὐκ δποτεύηγ
οὐκ δπώναντο· οὐκ ἀφελήθησαν
τούκαρδός· οὐ νεικός (Eur. Heracl. *986)
οὐ καρτερεῖ· ἀηδεῖ. τὸ οὐ φρόνιμος ει
οὐκ δσημοι· ἐπιφανεῖς. οὐκ ἀφανεῖς. οὐκ
ἀδοσοι
οὐκ δσχιφ (Cratet. fr. I p. 235).
οὐκ ἀσκιφ μεντρό· ἐμορμολύττετο
αὐτούς, .. ει ταδ' ἐστ' ἀληθῆ ...

- παροιμία ἐπὶ τῶν καὶ τὰ κενά δεδοικότων·
ἐπεὶ κενὸς δὲ ἀσκός
οὐκ ἄστεκτος· φροντός· οὐκ ἀβάστακτος
οὐκ δαυντελές· οὐκ ἀχρήσιμον [68. 69]
οὐ κατ' ἀσυμφανές· δῆλον [71]
[ad 72] οὐκ ἀτραχής· τραχύς
οὐκ ἀσφορον· κατὰ καιρόν· οὐ παρὰ καιρόν
οὐκ ἀσαν· οὐλὴ σφήκαν
οὐκ ἀσκεν· οὐκ ἔλα (cf. E. 802) [76]
οὐκ ἀδέξιατο· οὐ προσήκατο [78]
οὐκ ἔην· οὐ δυνατόν ἦ (1694)
οὐκ εἰκουσαν· οὐκ ὑποχροῦσαν
οὐκ ἀστῆα· (.....)
.....) οὐκ εἰσῆρχον [83. 84]
οὐκ ἔκσων (Herod. VIII 116)· οὐ βουλόμενος
οὐκ ἐλεήθεις· οὐλὴ ἐλαθεῖς [87]
οὐκ Ἐμβαρος εἰ· οὐ φρονεῖς· ἀπὸ τῆς
Ἐμβαρον φρονήσατο
οὐκ ἐμφορούμενοι· οὐ πληρούμενοι
οὐκ ἀναίσιμοι· οὐ δίκαιοι
οὐκ ἀναπολιθώσαμι (Ar. Ach. 367)· οὐ
καδοπολιθώσαμι [92. 93]
οὐκ ἐνῆν· οὐκ ἡδύναντο (1679) [93]
οὐκ ἐνόν· οὐ δυνατόν
οὐκ ἐξωροι· οὐκ ἀκαίροι [ad 97] [98]
οὐκ ἐπεται (Iones): οὐκ ἀκολουθεῖ (1700—2)
οὐκ ἐπιγλωττήσαμαι (Ar. Lys. 37)· οὐ
βλασφημήσω [4. 5]
οὐκ ἐργετός) ισαμένος· οὐκ ἐστηριγμένος
οὐκ ἐσθενον· οὐκ λεχνον [8] 30
οὐκ ἐστερεῖσθεν· οὐκ ὑπέμενεν [10]
οὐκ ετός (Aristoph. p. 948)· οὐ ματαιώσ.
οὐκ δῆθεσ·
οὐκέτι· οὐχί, η οὐ [13]
- οὐκ εὐδιάλετος (Menand. fr. VI p. 76).
οὐδημένη εὐχερῶς γῆμασθαι [ad 14]
οὐκ εὐθυνούσπον (Trag. adesp. fr. 195).
οὐν ἀκριψῶς η ὁρθῶς βλέποντος
οὐκ ἀφέπετο (Eur. Hipp. 1307)· οὐκ ἥκο-
λούθει (1701)
οὐκ ἀφέντας· οὐκ ἐπιθυμοῦσι
οὐκ ἀφικνεῖται· οὐ φθάνει [19]
οὐκ ἥκιστα (Herod. II 10)· μάλιστα
10 οὐκ ἥμειψεν· οὐκ ἡλλαζεν (Eur. Bacch.
438) [22. 23]
οὐκ κιχάνει· οὐκ εὐρίσκει [25. 26]
οὐκ οἰόν τέ ἔστιν· οὐ δυνατόν ἔστιν
οὐκ οἰστά· οὐ φορητά
οὐκ ὀλεῖσθαι· οὐ φθαρήσισθαι [30]
οὐκ ὄντησιφρον· οὐκ ὄφιλμον
οὐκονδόν· ἐπειδή· η λοιπόν
οὐκ φέτο δεῖν· οὐκ ἐνόμιζε συμφέρειν
οὐκ ψν· οὐκ ψάρχων
οὐκ ψπται· οὐκ ἐφάνη· οὐκ ἔγένετο
20 οὐκ ψφεται (Soph. fr. 214)· οὐ βλάπτει, οὐ
πηροῖ
οὐλαδεῖς· πῆραι, θύλακοι
τὸν λαίνει· οὐ σχολάζει
οὐλαμός (Δ 251)· τάξις στρατιωτική· θό-
ρυβος· η ἀδοσίσμα (cf. γόλαμος)
οὐλάς· κριθᾶς (γ 441). ἐνίστε δὲ καὶ τὸ
μαλακόν, ὅ διτι τὸ ἀπαλόν· δόθεν καὶ τὸ
ἐπάνω τῶν δδόντων πάνι μαλακά ὄντα
οὐλα (Plat. Phaedr. 211 C) καλεῖται· καὶ
η γαστῆρ
οὐλας (ω 402)· γηλατε. ἀφ' οὐ καὶ τὸ ὑγιες
γενόμενον ἔλκος οὐλὴν λέγονται
οὐλα· τὰ τῶν δδόντων

COD. 66 οὐ φορητός 72 ἀτραχύς 73 οὐ κατά κι 81 οὐκείσεια 88 ἐμβα-
ρεῖ· φρονεῖ 90 ἔναιμος (Aesch. fr. 173) 1706 ἐριτρισμένος 9 οὐκ 11 οὐχέτας
13 ἐπαισχύνθη cf. Suid. τυλούται 17 ἐπιθυμοῦσται 19 ἔχαδε 27 οὐκολόν 35 ψπται
41 λέγω

- HES. 68 οὐ κατά κόσμον (B 214)· οὐ κατά τρόπον 69 οὐ καταναρχήσω (II
Cor. XII 14)· οὐ κατοκνήσω 71 οὐ κατενάρχησα (II Cor. XI 8. XII 13)· οὐ κατεβά-
ησαν· Ad 72 οὐκ ἀτραχύ 76 οὐκ ἔγρυψεν (Ios. X 21): οὐκ ἔρθιξατο 78 οὐκενύ-
ειασεν (Y 408)· οὐκ ἥψειν. ἐκσιλυσεν 83 οὐκ εἰσμένησαν (I Regg. VI 19): οὐκ
ἔχαρησαν (1722) 84 οὐκ εἰώ (Δ 65): οὐκ ἔσθ 87 οὐκ ἔκάθισερ (Ps. I 1): οὐκ ἐνέ-
μεινεν 92 οὐκ ἐνδέχεται (Luc. XIII 33): οὐ δυνατόν ἔστιν 93 οὐκ ἐνδώσει (Prov.
X 31): οὐ καυνώσει (cf. ἐνεδίδουν) 95 οὐκ ἐνήνοχά σοι (Genes. XXXI 39): οὐκ δυήσα.
οὐκ ἥρεγκά σοι Ad 97 οὐκ ἀκλησοι 98 οὐκ ἐπέοικεν (A 126): οὐ πρέπον ἔστιν 1700 οὐκ
ἔπεκνυστο (N 674): οὐκ ἀκήκοει 1 οὐκ ἔπειρτο (Eur. Hipp. 1307): οὐκ ἥκολούθησει
2 οὐκ εἰεικτόν (E 892): οὐ μέτριον 4 οὐκ ἔπιλησματι (X 387 Ps. CXVIII 16): οὐκ
ἴπιαθησομι 5 οὐκ ἔπιτενήσεται (Prov. XII 27): οὐκ ἔπιτιχ .. 8 οὐκ ἔσταλασεν
(Aegith. AP. IX 152. 2): οὐκ ἐτολμησεν 10 οὐκ ἔσφαλεν (Iob. XXI 10): οὐκ ἔκαθινενεν
13 οὐκ ἔτυρθη (Deut. VIII 4): οὐκ ἐπακήνθη (1730) Ad 14 η τιμαρῶς γίνεσθαι 19 οὐκ
ἔχαδεν (Δ 24): οὐκ ἔχωρησεν 22 οὐκ ἥσμένησαν (I Regg. VI 19): οὐκ ἔχαρησαν (1683)
28 οὐκι (B 238): οὐχί 25 οὐκ δέεται (O 166): οὐκ ἐπιστρέφεται 26 οὐκ ἔφατην
(Eur. Hec. 130): οὐκ εἰπον. δούκις 30 οὐκ ἔτυλεθη (1713): οὐκ ἐπαχνύθη. οὐκ ἔτραυ-
ματισθη (ἔτραθη?)

τὸν ὑλαφηφορεῖ· νεκροφορεῖ
τὸν ὑλαφος· νεκρός
οὐλέλοεν· ἐν ὑετῇ φυλάσσοιεν (700)
οὐλή· ἐπιπόλαιον ἔλκος εἰς ὑετίαν ἥκον. ἡ
χλανὶς μαλακῆ. ἡ σῆψις δστέουν
οὐ λήγουσαν· οὐ πανομένην
οὐλὴ λευκή· θρίξ λευκή
οὐλια· ὀλέθρια [50]
οὐλιμος· ὀλέθριος
οὐλίμων· ὀλέθριων
?οὐλιματ· μάχη δταν μεμυμένος (ει. ὑλίμη)
οὐλιος ἀστήρ (Λ 62)· ὀλέθριος καὶ χαλε-
πός. λέγει δὲ τὸν κύνα
τὸν λοβάται· οἱ κολοφοί
οὐλόθυμος· σχέτλιος. δεινόθυμος [57—59]
οὐλοθυμοί· τελεία θυσία
οὐλοι· [ιδ 61] δράματα
οὐλομελέτες· [ιδ 62] ὑγείες, ὀλόκληρον
οὐλομελίγ (Hippocr. 270, 30 ει.). καθόλου.
συλλήθην. ἄλλοι ἐπὶ τῆς δθόδας [τῆς]
τῶν ὀλων φύσεως· τὸ γάρ ὅλον οὐλον
λέγει (ει. κελλίσων)
οὐλον· ποτὲ μὲν τὸ μαλακὸν (Π 224) καὶ
ἀπαλόν. ποτὲ δὲ τὸ ὑγεῖς καὶ ὀλόκληρον
(ρ 343). καὶ τὸ ὀλέθριον (Ε 461). κυρίως
δὲ τὸ συνεστραμμένον καὶ ταραχόδες οὐ-
λον (§ 231)
οὐλος· Ἀρης (Ε 461). ἀντὶ τοῦ ὀλετῆρ
δεινός
οὐλοχόιον· ἀγγειον, εἰς δὲ διὰλ-
λονται πρὸς διαρχάς τῶν θυσιῶν
οὐλόχυτα· τὰ κατάργυματα
οὐλοχύτας (Α 449). δτε μὲν τὰ κατά, ἐν
οἷς τὰς οὐλάς, αἱ εἰς κρεθάλ, τῶν λειμῶν
κατέχον. φαινεται δὲ ἀγγεία δηλούσθαι·
ἡ κρεθάς πεφρυμένας [69]
οὐμαλ (Lacon). ὑμέτεραι

οὐ μάλα κικκάς· παροιμία τὸ μηδὲν ση-
μαίνουσα.

ἀνήτης δὲ κικκάς οὐ μάλα φαίνεται
καὶ Στράτεις ἐν Ζωπύρῳ περικαμένῳ (ρ.
767).

τῶν οὐ μάλα τέθηκα κεκυκάν ἐπι-
χραπῆ [21. 72]

οὐ μάτην· οὐκ τὸ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν
Οργῇ (ρ. 180)

οὐ μεθεῖς· οὐκ ἐστιν
τοῦ με γάμος δέ· οὐδαμῆς δὲ γάμος με
(Greg. Naz.?)

οὐ μὲν οὐν (Α. Ran. 556)· οὐδαμῆς [78. 79]

οὐ μεταψέφεις· οὐ μεταμελῆ, οὐ μετανοεῖς
οὐ μετρίως (Menand. p. 215). μεγάλως
οὐ μήν (Soph. Phil. 811). ἀλλὰ μήν. οὐδα-
μῆς

οὐ μήν ἀλλά (Xen. KII. 14, 8). ἔτι γε μήν [84—87]

οὐ μόνον· οὐχ ἐστι τούτου [89—91]

τὸ οὐνειτε δεῦρο. δράμε. Ἀρκάδες (Θύνε)

οῦνεκα· οὐ χάριν

οὐνεκας· τὸ χάριν

οὐνεσθε (Ω 211). δηνσίν τινα ἔχετε (1750.
1802) [97]

οὐνης· κλέπτης. κλεπτεῖν τοινηφαρεία [99]

οὐνον· ὑγεία (οὐλον). Κύπρου δρόμον (Θύ-
νον q. v.)

οὐνιος· εὐνις. δρομεύς. κλέπτης (1792. 98) [1802—5]

οὐ παντὸς δυρδός εἰς Κόρινθον ἐσθ·
δ πλοῦς· Αριστοφάνης (Plut. 149). ἐπει
δοκεῖ τοῖς εἰς Κόρινθον εἰσπλέοντις γέροις
χαλεπή τις ἡ πόλις είναι, διὰ τὴν τῶν
ἴταιρῶν γονητείαν. εἰσπούδασον γάρ ἀπι

COD. 46 ἐπιπόλεον — χλάυσιμα λάκη
70 οὐμαι 71 οὐμαλακικάς — κοκκάς — περικαμένω, τῶν 74 ηλιθίως; 75 ἐστ
76 οὐδαμός 77 οὐμενον· 80 μεταψεφεῖς (q. v.) 94 οὐχάριν 95 νέμησις 96 οὐ-
γεσθαι — ἔχεται (98 χλούνης?) (1803 πον νύ τοι· ποι σου ἡ σοι) 6 ἐτέρων

HES. 50 οὐλιασθε· ὄνησιν τινα ἔχετε (οὐνασθε) 57 οὐλόμεναι (Eur. Phoen. 1529).
δλέθριαι πληγαί 58 οὐλομενην (Α 2). δλεθριαν. έξωλη 59 οὐλόμενος· δλέθριος (ει.
γυλός, μένος) Ad 61 [οὐλα.] Ad 62 [οὐλοσελ.] 69 οὐ μα (Α 86). μα τὸν 71 οὐ
μάν (Μ 318). οὐ μήν 72 οὐ μ..ας (Ε 819). οὐ συνεχώρεις με (cod. οὐμάς) 78 οὐ
μέμ (sic) πως δρυνάν καὶ πετρών τῶν ἀνθρώπων γεγούότων 79 οὐ μετά δή (Greg. Naz. C.
XIV 1). οὐ μετά πολὺν χρόνον 84 οὐ μήν δέ (recens). οὐδαμῆς δέ 85 οὐ μή προσωπει
(Iob. XXVII 6). οὐ παραχωρήσω 86 οὐ μήν. οὐ μόρον 87 οὐ μή σε ἀνώ (Hebr. XIII
5). οὐν ἀν σέασω. οὐν ἀν σέασω 89 οὐμός (Θ 360. δ) ἐμός 90 οὐ
μήν δέ (recens). οὐδαμῆς δέ 91 οὐ μιᾶς (Ε 819). οὐ συνχωρή 97 οὐ νέομαι (Σ 101).
οὐ πορεύσομαι 99 οὐνημα (ζ 194). δνομα 1802 οὐνησθε (Ω 241). δηνσίν τινα ἔχετε.
κατ εἰρωνειαν (1796) 9 οὐν νύ τοι· τού σοι, η σοῦ. η οὐδαμῆς (Η 352) 4 οὐ οἱ· οὐδα-
μῆς αυτῷ 9 οὖν· σχεδὸν (Ν 268?)

- τούτο οἱ Κορίνθιοι, καὶ φρέσμως διὰ τοῦτο
διῆγον [7]
- οὐ παρεξήνεγκεν· οὐ παρῆλθεν
οὐ παρομάρτει· οὐ παρακολούθει
οὐ πεπλασμένον· ἀπλαστον (Aesch. Prom.
1030)
- (οὐ πέρα λόγου [Cratin. fr. VI p. 60]· οὐχ
ὑπὲρ λόγον) 1942 [11]
- οὐ περιέστατο· οὐ περιγενήσεται [12]
- οὐ πολιφ· οὐ γηράσκει [15–18] 10
- οὐ προσήκαντο· οὐ προσεποίησαντο
οὐ προσέσεντο· οὐ προσεδέχοντο. οὐκ ἡρέ-
σκοντο
- οὐ προσέστατο μοι (Αρ. Eqq.)· οὐκ ἀρέσκει
μοι [22]
- οὐ πρὸς σέ· οὐ κατὰ σέ. οὐκ ἔξιών σου
οὐ προτιμᾶς· οὐκ ἔχει λόγον [25, 26]
- οὐράδ (Soph. fr. 970). η κέρκος. καὶ τὸ αἰ-
δοῖον (Eupol. fr. LXXXVII) [28]
- οὐρά· ὅρα. τὸ τῆς στρατιᾶς τέλος [30]
- οὐραγία· στρατηγίας οὐρά, τουτέστι τὸ τί-
λος τῆς στρατιᾶς καὶ τῆς τάξεως
- οὐράγιον· ἔσατον
- οὐραγίος (Xen. KII 3, 22). τῆς οὐρᾶς ὁ
ἔσατος ήγειράν. καὶ τοῦ εὐωνύμου νέφετος
φύλαξ· ὁ δὲ τοῦ δεξιοῦ δεξιοφύλαξ
οὐ φύλαξ (Eur. Hec. 664)· οὐκ εὐχερές [35]
- οὐ φύλαξ· κακός. Θουκυδίδης (VI 57)
- οὐρανίαν· διὰ τὴν σφαῖραν ἀριστοφάνης (Vesp.
1492. 1530) [38]
- οὐρανίδην· ἀπὸ τοῦ [ad 39] οὐρανοῦ
- οὐρανία αἰτεῖ (Cratin. fr. XXI p. 160). φύει
λέγος τις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας. δι τι
γέρ τις εὐχαίτο, ἐλάμβανεν ὁ ἔχων τοῦτο.
ἴπικος δὲ ἐστιν αὐτῇ. Ιων., δι τι κατ'
ἐνίσιος η Σελήνη τῇ αὐλῇ ἐποκεῖται. ταῦτη
δὲ τὰ γύναια ηὔχετο διὰ τὸ καὶ αὐτῆν ἐπὶ 40
- τῷ Ἐνδυμίσιν τὰ αὐτὰ παθεῖν, ὅθεν καὶ
εὐκταῖαν φασὶν αὐτὴν ἔνιοι
- οὐρανίζετο (Aesch. fr. 427)· πρὸς τὸν οὐ-
ρανὸν διέκειτο
- οὐράνιον ἄχος (Soph. Ant. 418)· τὸν κο-
νιορτόν. δηλοῦ δὲ καὶ τὸ μέγα, καὶ ψηφόν
οὐράνιον (Eur. Hel. 1499)· οἱ τὸν οὐρα-
νὸν κατοικοῦντες
- οὐρανίωνas (Ε 373)· τοὺς ὑπὸ τὴν Οὐ-
ρανοῦ δρχὴν τεταγμένους [45]
- οὐρανομήκη (Poet. Plut. Mor. 455 D)·
ψηφόλιν λίαν
- οὐρανός (Θ 16)· δι κατηστ(e)ρισμένος τό-
πος. Πέρσαι δὲ τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ
αὐλάς, ὥν τὰ καλύμματα κυκλοτερῆ οὐ-
ρανούς
- οὐρανοσκόπος· ἰχθῦς πούσ
- οὐρανοφοιτᾶν· ἐν οὐρανῷ διατριβεῖν
- οὐράνια· οὐκ εὐχερῆ
- τὸ ὄρεικος· ἐπιφερομένου [52, 53]
- οὐρέας· ἡμίονος
- οὐρεῖς· φύλακες [56]
- οὐρεσίφοιτος· ἐν τοῖς ὄρεσι πλανώμενος
- οὐρῆας (Α 50)· ἡμίονος, παρὰ τὸ ὄρον, οὐρανούς τινας ὄντας· η ἐπει οὐρεῖς τὸ ὄρον, οἷον ἀγονον. οἱ δὲ οὐρῆα (Κ
81) τῶν φυλάκων
- οὐρέις· τεντημένα (διεμιαῖα?). η ὀξεῖς
πίνοντα· η ἀρια (οὐρεῖα)
- οὐραίαχον (Ν 443)· τὸν σαυρωτῆρα. ἔστι
δὲ αἰθήριον λυκεκαμένον εἰς τὸ ἔτερον
μέρος τοῦ δόρατος
- οὐρήιει· τὸν περιφέρει. η ὄριει
- οὐρήιη· ὀπισθία (οὐραίη?)
- οὐρέθρεπτα (ν Eur. Hec. 204)· ἐν ὄρεσι
τραφίντα
- οὐριομ βίκον (Antisthenes)· τὴν ἀμιδα. η
οὐραδόχην
- οὐριον (Eur. Hel. 1663)· σωτήριον. η ὀπι-
σθεν πνέον

COD. 8 παρεξήνεγκεν 14 cf. πολιά 29 ὅρια ἀπὸ 37 σαίραν — παιδείαν — οὐ-
ρανίσιεν 40 οὐρανίδαι· ἐπίκοος — τὸ ἐνδύμιον 43 τῶν οὐρανῶν 45 οὐρανός·
(49. 53 Greg. Naz.?) 60 σαυρο| 64 οὐριομβικόν 65 σφείον cf. πνεῦμα οὐρον

HES. 7 οὐ παρελεύσεται (Prov. VIII 29). οὐ παρέλθη. οὐ παπαλεψει (Α 132)
11 οὐ περανούσιν (I Reg. XII 31)· οὐ τελειοῦσιν 13 οὐπιθη (Ν 309)· οὐδαμοῦ 15 οὐ-
ποτε (Α 234)· οὐκ ἀν ποτε, οὐδέ ποτε 16 οὐ προσαμύνει (Ε 139)· οὐ βοηθεῖ 17 οὐ
προσείλοντο (Prov. I 29). οὐκ ἡμέλησεν 18 οὐ προσεποίησαντο (Iob. XIX 14)· οὐκ
ἡγάπησαν 22 οὐ προσάγθησαν (Pa. XXI 25 Levit. XXVI 43)· οὐκ πρεστράρησαν 25 οὐ πτω-
(Α 224). οὐδέποτε 26 οὐπο ποτε (Α 106). οὐδέ ποτε 28 οὐρα (Ψ 431). δομήματα
20 οὐραγεῖν (Sirac. XXXVII 11). οὐτερίζει 35 οὐραγίας (Deuter. XXV 18). τὴν ὀπισθεν
δικλούσθισαν στρατιῶν 38 οὐραί (1827). η κέρκος. καὶ τὸ αἰδοῖον Λε 39 οὐρανός η
45 οὐρανόθι (πρό Γ 3). πρὸ τοῦ οὐρανοῦ 52 οὐρεα (Ν 18). 53 οὐρέα (Υ 101).
56 οὐρεος, ἐμβήσησις (Α 87). ἐν τοῖς βασιμοις τόποις τοῦ δρους· ἐπιτήδειος ἀνεμος (οὐρος)

Τούργανιον νέφος (Cratin. p. 94)· κατ' οὐράνια δύπλαν έρχόμενον. ή όποιο οὐράνιον
οὐρίος· ἐπιτήδειος, ἐπιδέξιος θνευμός (Thuc. VII 53). [68]
οὐρίσαι· δρίσαι. παρασκευάσαι
οὐρόδοχην (Xenoph.)· τὴν αἱμάτην
οὐρός (γ 176)· θνευμός [72, 73]
οὐρίος· βασιλεὺς φύλαξ. σωτήρ [75]
οὐρίους· φύλακας· ή τὰ ν(ε)ώρια. τὰ περι-
τειχίωματα. η τὰ προσφρόματα τῶν πλοίων,
η τὰ ορμητήρια, δι' τῶν καθέλκουνται (B 153) [77, 78]
οὐσία (Lycoph. 20)· σχονία, νεώς ὄπλα
οὐς Ἀφροδίτης (Antigl. Caryst.)· οἱ ἀλεῖς
(Αἰολεῖς) δστρεόν τι οὐτών καλούσιν [81]
τὸν σθενώς (Eur. Alc. 267)· οὐκ ισχυραν
οὐσία· ἔσωσια. οὐσιώτης. πλούτος. θπαρξίς.
εἶδος οὐφετός, βίος. κτῆσις
οὐσιώδης· τὸν del ἐν αὐτῷ κατ' οὐσίαν 20 [85, 86]
οὐ συγγινωσκόμενοι (Herod. VI 140)· οὐ
συγκατατιθέμενοι
οὐ σύ (Ar. Lys. 749)· μή σύ [89]
οὐ συνέστορα (συνιστορ?· οὐκ οἴδα [91]
οὐ σύν ίδρωτι· οὐ σύν καμάτῳ
οὐ σχολαίτερον (Thucyd. II 75)· ταχίως
[94—1900]
οὔτε τῷ (Trag. alt.)· οὔτε τινὶ [2]

οὐτι· οὐδέν [4—9]
οὐτινος οὐν· οἷον δῆποτε
οὐτι πον (Soph. Phil. 1233)· οὐδαμῶς
οὐτις· οὐδεῖς (Eur. Cyc. 672)· η εἶδος ὁρ-
νέου (οὐτις) [ad 12] [13—18]
οὐτις· τοιούτως, διμοις
οὐτισι· οὐτως. Οὐτισ δὲ χωρὶς τοῦ οὐ, ὅτε
σύμφωνον ἐπιφέρεται [ad 20]
οὐ τῷ τυχόντι· οὐ τῷ μικρῷ. οὐ τῷ οὐφ
δῆποτε
οὐ φατῷ σ'· ἀφάτῳ σε
τὸν φακά· οὐκ ἀρετῶς. οὐ κούφως
οὐ φέλλαν· γῆν τὴν εἰς τὰ Ιμάτια
οὐ φέλλω μα· τοῦ σάγματος η πρὸς τῷ
πλευρῇ διφθέρα [26, 27]
οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ· παρομία, ής
μέμνηται καὶ Ἐρμικός Δημόταις (fr. VI).
Τι μή πρὸς οὐγῆν διμεῖν. καὶ αὐτὴ τοῦ ἐμοὶ
οὐχ οὐχι. οὐχ οὐτως
οὐχ ἄδομαι (Eur. Alc. 338 al.)· οὐ σέβο-
μαι. οὐχ ἐντρίπομαι
οὐχ ἀλις· οὐχ ικανῶς [32, 33]
.....· οὐ καθέδρας φροντὶς (Bacchyl. fr.
23) [35, 36]
οὐχὶ (Call. ep. XXXI 3)· οὐδαμῶς. οὐ δῆτα
οὐχ ἐκών (Eur. Bacch. 441)· οὐ βουλόμε-
νος, οὐ θέλων [39]
οὐχ ἔπ(e)ται (Theognid. 164)· οὐκ δκο-
λουθεῖ (1699)

COD. 66 cf. Phot. 361, 14 et edit. mai.
92 cf. σὺν ίδρωτι 22 φατῶς, ἀφάτως 83 δσιότης 87 οὐσυγγινωσκόμενοι
δ 23 οὐφεκα; cf. φαικά, φαικῷ 25 Θυρίδρωμα
απ τοιφίδρωμα? 28 ίπποκλή 30 οὐχάσιμαι 34 καθέδρα οὐ

HES. 68 Οὐρίας· φωτισμὸς θεοῦ 72 δριον· φυλακή· σημεῖον 73 οὐρον ἀρού-
ρης (Φ 405)· δρον τῆς χώρας 73 οὐρος Ἀχαΐας (θ 80)· τὰ αὐτὰ 77 οὐς· ἀρθρον
δραστικὸν πληθυντικόν, πτωσεως αιτιατικής, οὐς ἑτέρους στέλλοντα (δ 294) οὐστινας. καὶ αν-
τωνινια τρίτου προσώπου 78 οὐς· ἀτίον (Moer. 288) 81 οὐσας (π 202)· οὐ δή οε
85 οὐς ḥα (Ω 574)· οὐς δή 86 οὐσιώσαντος (Greg. Naz.)· τὸ ηνωμένον ἀκρών (δι οὐσιώ-
μενον) 89 οὐ συμβαίνει (Luc. Y 36)· οὐ συμφωνεῖ 91 οὐ συνέσχεν ὄργην (Soph.
ΕΙ. 1282 Bg.)· οὐ κατεκράπτων οὐργην 94 οὐτα (N 192 al.)· ἔτρωσεν. ἐλλήσεν. ἐκέντρεν
95 οὐτάσιον (H 273)· ἐτέρωσκον 96 οὐτάμεναι (Φ 68)· τρόπαιοι 97 οὐτ' ἄρ
(A 93)· οὐ δή 98 οὐτ' ἄρ φρένας (A 115)· οὐτε κατ σύνεσιν 99 οὐτάσαι (Ξ 424)
τρόπαιοι, ἐκ ψειδος νῦνειν 1900 οὐτασειν (E 56 al.)· ἔθαλοι καὶ τὰ δύοια 2 οὐτιθεις
(Θ 537)· τρωθεις 4 οὐτι (A 153)· οὐδαμῶς 5 οὐτιδανός (A 293 al.)· οὐδαμνός, δσθε-
ης. ἀψυχος. οὐδενός ἀξίος οὐδὲ λόγου 6 οὐτι κράτετ γε (H 142)· οὐ τῇ δυνάμει 7 οὐτι
μάλα δήν (A 416)· καὶ οὐν ἐπὶ πολὺ 8 οὐτι μέλ[λ]ει (B 338)· οὐ μέλ[λ]ει 9 οὐτι
μοι οὐμεις (A 335)· οὐκ ἐστε μοι οὐμεις Ad 12 καὶ οὐγαρός (οὐλίξ) 13 οὐτοι ἀπό-
βλητον (B 361)· οὐκ ἀποβληθηται ἀξιον 14 οὐτότι (γ 417)· κακόν μόρον, θάνατον
15 οὐτος· τούτος (L. οὐτοισι· οὐτος) 16 οὐτοσι· διὰ τοῦ ι, καὶ δόι 17 οὐταρ (A
115)· οὐτε δή 18 οὐτερηφ (A 321)· δραστικοι. οιουδαιοι Ad 20 Τέσσαρα σημαται τό
δμοιο· χρόνων· τόπων· ἐγύπτερον· δριθμον 26 οὐ φοιβήσεται (Deuter. XIV 1)· φοιβοι
ἐστι τὸ ἐπι νεκρῷ η δαμονικῷ ματινεσθαι 27 οὐ φορητόν (Greg. Naz. vol. II p. 29 A).
μέγα. βαρύ. οὐκ ἐλαφρόν. οὐστακτόν 32 οὐχάσιες· οὐ πιέζεις συνεχῶς 33 οὐχ ξέδος
(Ψ 205)· οὐ καρδος τοῦ καθέδροιδαι 35 οὐχ εἰκων. οὐχ ὑποχωρῶν 36 οὐχ ηκιστα-
μάλιστα (Moer. 231) 39 οὐχιαι· φωλεοι

οὐχ οἴόν τέ ἐστιν (Ar. Nub. 198)· οὐ δυνατόν ἔστι [42]
 οὐχ οἰοί τε (cf. Herod. VIII 68, 2)· οὐ δυνατοί
 οὐχ οἰός τε εἰπεῖν· μή δυνάμενος εἰπεῖν
 οὐκ ὅρεοντα· οὐ γάντα [46—49]
 οὐχ ὑφίσταται· οὐκ ἐθίδωσιν [51]
 ὁφατα· δεσμοὶ ἀρρώστων. Ἀκαρνάνες
 ὁφείλειν· δεῖ γενέσθαι κατὰ ἀνάγκην
 ὁφειλῆ· χρέος, δάνειον. ἀνάγκη [55]
 ὁφεις· τὰ δρακοντώδη γυμνένα φέλλα.
 Μέτανδρος Παρακαταθήη (ir. VIII) τούς
 δρεις, λέγει, καλῶς γέ μοι ἡγόρασας
 [57]

ὁφίλλειν (Π 631)· αὐξεῖν [ad 58] [59]
 ὁφελεῖς (Δ 415)· φειλεῖς. φ συζηγεῖ τὸ
 ὁφελον (Σ 367) καὶ ὁφελε (Call. epigr.
 XVIII 1). καὶ ἐπίρρημα, δηρεὶς ἔχεις χαρα-
 κτῆρα ὥριστικον παρατακοῦ· ὅμοιον γάρ
 ἔστι τῷ Ἐλεγον, Ἐλεγες
 ὁφίλλουσα· θρασύνουσα. σιθίουσα. παρα-
 σκευάσουσα (non Δ 445)
 ὁφελμα· αὔξημα (Soph. fr. 971). κάλυμμα.
 κάλ(λ)υντρον (Hippocrat. fr. 51) [64]
 ὁφέλμασι· σαρώμασιν
 δρειος· αὔξησις. δηνησις. ἐπικούρημα. κέρδος
 δρειτρον· κάλλυντρον (sch. Lycoph. 1165)
 δρειθαλμιάσαι· φθονήσαι. ἐπιβαλεῖν δρειθα-
 μόν
 δρειθ (cf. Eur. Bacch. 823)· ενθρεθῆ. φανῆ
 δρειθαλμός βασιλέως (Ar. Ach. 92)· ὁ
 πεπλόμενος κατάσκοπος
 Ὁφικοί (Plat. Epist. XIII p. 481, 15 Bkk.)·
 οἱ νῦν Ὁπικοί
 δρειδεύειν· σχολάζειν, διατρίβειν, ὀχνεῖν
 (7489) [72, 73]

ὅφιομάχος· ἵχενμιστην [ad 74]
 ὁφιουρος· ὅρνις ποιός ἐν Λιθιοπίᾳ
 Ὁφιούσσα· ἡ Ἄρδος· διὰ τὸ πλήθος τῶν
 ὄφεων
 ὁφις· ποιός ἰχθύς. καὶ τὸ χρυσοῦν περιφρα-
 χίοναν (Menand. p. 184). καὶ ὁ δράκων ὁ
 φυλάσσων τὰ χρυσᾶ μῆλα, ὃν ἀπέκτεινεν
 Ἡρακλῆς (Soph. fr. 207) [78]
 ὁφλάνειν· ὁφλισκάνειν. ὁφείλειν [80]
 ὁφλημα· χρεωστήμασιν
 ὁφλημασι· χρεωστήμασιν [84]
 ὁφληπονσι· χρεωστήμασιν
 ὁφλισκάνειντες· χρεωστούντες. ὑπομένον-
 τες
 ὁφλοι· [ad 87] ὁφειλέται. ὁφειλαι
 ὁφνις (Cyprii?)· ὕννις, ἀροτρον
 ὁφρα (Apoll. lex.)· ἴνα, ὄπις. ἔψις, μέχρις.
 ιάν [ad 89] [90—93]
 20 † ὁφρανα· τὰ ὑψηλὰ καὶ ὑπερκείμενα χω-
 ρία, τινὲς αἷμασάς
 ὁφρανάς (Amips. com. p. 712)· ταῖς ὁφρύσι
 νεύει
 ὁφρυγῆ· ὅμοιως. Βοιωτοί [ad 96]
 ὁφρύη (Eur. Heracl. 394)· χῶμα. λόφος.
 αἷμασιά
 ὁφρύκνηστον· ἐρυθριῶντα. οἱ γάρ ἐρυ-
 θριῶντες κνῶνται τὰς ὁφρύς
 ὁφρυόνετα (Herod. V 92, 2)· λοφώδη.
 ὑψηλόν
 ὁφρυόνετες· ὑπερηφανοι
 ὁφρυόδεσσα· ὑψηλή. ἀλαζών. ἐφ' ὑψους καὶ
 ἀκρας κειμένη (X 411?)
 † ὁφρύει (Eur. Heracl. 394)· μετέωρον
 ὁφρῦς· τὰ χρηματάδη καὶ τραχέα τῶν ὁφρῶν.
 καὶ ἐπαρσίς, ὑπερηφανία

COD. 52 cf. ὁφνις 53 ὁφειλη, δὴ 56 πκαταθήκην (Moeg. 288) 57 δρειει
 60 καὶ ὁφελον — τὸ ἔλ| 61 ὁφελούσσα 63 ὁφέλμασι (cf. ἀφελμα) 70 δριγοι —
 ἴ

ὅπτικοι 71 οἰκεῖν 76 ὁφηνος, ἥρδοτος 81 δρειει 82. 84. 85. 86 χρεοστ|
 94 ὑποκείμενα — ἀμασίας 96 ὀλως 97 ὁφρυγή, χρώμα — αἷμασιαι

HES. 42 οὐχ ὑπὲρ ἀλόγου· οὐχ ὑπὲρ λόγου (cf. Cratin. fr. VI p. 60) 46 οὐ
 χραισμεῖ (Α 28)· οὐ βοηθεῖ 47 οὐ χρή (Β 24)· οὐ δεῖ 48 οὐχ ὑπελειπω (Genes.
 XXVII 36). οὐχ ὑστέρησας. οὐ κατέλειπας 49 οὐχ ὑποισω (Iob. XXXI 23). οὐχ ὑπενέγκω.
 οὐ βαστάζω 51 οὐχ ὑφίσταται (Prov. XIII 8). οὐχ ὑποεινει, οὐχ ὑποφέρει 55 δρει-
 λείτης (Malib. XVIII 24). χρεωστης 57 δρειλει 58 καὶ δρειλει-
 λειειν (Π 651) 59 δρειλεται (γ 367). αὔξεται 64 δρειλει αὔξει (θ 312) δρειειον (L.
 δρειειν). εἰδε. μακάρη (rec.) 72 δρεικαλλιος (officialis) 73 δρειλόντως πρεπόντως.
 δεόντως Ad 74 καὶ δικρίδων γένος, μή ἔχον πτερά (cf. Levit. XI 22) 78 Ὁφλα (Nehem.
 III 27). ὄνομα χωρίου, δου ην τεῖχος Ἱερουσαλήμ 80 δρειεi (recens). δρειει 84 δρει-
 σιν (Baruch. III 18). χρεωστηιν Ad 87 δρειειοι Ad 89 τοφρα 90 δρεια ειδῆτε (Δ 249).
 ὄπως ειδῆτε, ἴνα θεάσησθε 91 δρεια μὲν οὖν (I 646). ἔψις μὲν οὖν 92 δρειρ' εἰ διώ
 (Δ 515). ὄπως καλῶς ίδω (cf. Σ 63) 93 δρειρ' ἀν (ρ 10). ἔψις ἀν Ad 96 οἱ δὲ μέσον, καὶ
 ὑψηλόν (σιμόν ad δρεισσέν)

δχα (Γ 110). ἰξόχως [2005]
δχανον· ὁ τῆς δσπίδος πόροας (Herod. I
171). καὶ ὁ δεσμός, καὶ ὅπου ἐμβάλλονται
τὰς τρίχας (χείρας)
δχάνοις· δεισμοῖς· ἀπὸ τοῦ συνέχειν. ἔν-
θεν καὶ τὸ δχμάζειν [8]
δχάσθαι (Trag. inc. fr. 196). ἀνάλλεσθαι.
ὁ λόγος ἐπὶ Ἀχιλλέως· οὐ τὸ βαρυσκέλης
ποιεῖ ὃ τῶν νερβῶν μυεῖται
δχεα (Hom.). ἄρματα, δχήματα [11, 12] 10
δχεία (Ar. HA. VI 20). ἡ μῆτις, καὶ ἡ συν-
ουσία
δχεῖα πόντια (Trag.). ἡ ἄγκυρα. παρὰ τὸ
δχεῖν ἐν τῷ πόντῳ τὰς ναῦς
δχεῖον· ἄρμα, καὶ τὸν εἰς δχεῖαν ἀνειμέ-
νον, Ἀττικὸν
δχεῖς· κλεῖδα. Κερκυραῖοι
δχεῖται· μετέωρος φαινεται (φέρε—) [18]
δχέοντες· ἐν αὐτοῖς ἔχοντες [20, 21]
δχετεύει· ἐπιχέει. τσαλένει. μεταφέρει [23] 20
δχετλα· τὰ δχήματα. οἱ δὲ τὰ συντεθραυ-
σμένα
δχετός· σωλήν, δγυώσει, ψύαξ. ὑδωρ. ὑδρα-
γωγεῖον. οὐ κειμαρός, ἥγουν αὐλάξ, δλλ'
δει βέσων [26]
Οχή· (τρ)ώγλη (cf. Arat. 956). τροφή. καὶ
ὅδος Εὔρωπας. καὶ τροχός (cf. ὁχών) [28]
ὁ χήες· οἱ συνέχοντες τὴν θωρακοκόστρων
κρίκον (Δ 132). καὶ οἱ μοχλοί (M 455).
ἀπὸ τοῦ συνέχειν
οχημα (Eur. Rhes. 621). ἄμαξα, ἄρμα, δι-
φρος
δχῆς (Altici). οἱ μοχλοί
οχησις (Plat. Civ. V p. 452 C). Ιππασία.
φόρησις [ad 32]
οχήσομα· βασταχήσομα
δχθα· χεῖλος ποταμοῦ. ἡ δχθαί (Hom.)
δχθᾶσθαι· ἀπὸ τοῦ δχθη. οἱ γάρ στένο-
τες ἔαντος μετεωρίζουσιν
δχθεῖ· στένει, στενάζει

COD. 2005 δλλ' ἀλλεσθαι 14 δχεία ποντία (15 Αδ ὁχείον εἰ δχικόν) 16 κλῆ-
θρα 24 δχλήματα 25 ὑδραγωγεῖον 29 θυραζογόνων 31 δχής· δμίχη. καὶ φωνῇ 39 ἀ-
ιστι 42 ὁχθόβοι, παραδίπτειν 46 δμοιονται 57 cf. οὐχάζεις 63 δχέσταις —
ἀικεσταῖς cf. Αικεσταῖς 64 ὁχρός
HES. 2005 ὁχαεύνται (Φ 261). ηρέμα κινοῦνται (όχλ—) 8 ὁχ· ἀριστος (Α 69).
ἰξοχώτατος 11 σχέσθαι (ἀλλ' Κ 403). ἡνιοχείθαι 12 δχέσθον (λ 619). ἔφερον,
ὑπίεινον 18 δχέοντας ὁδίδν (η 211). ἔχοντας κακοπάθειαν, ἡ ἔχομένους ὑπὸ κακοπάθειας,
ἡ ἀναδεομένους κακοπάθειαν 20 δχεσκον (λ 619). ὑπίεινον, ἔφερον (2012) 21 δχεσφιν
(Ε 28). τοῖς σχήμασιν, ἡ τοῖς ἄμμασιν 23 δχετηγός (Φ 257). ὃ τὸ ὑδωρ ἄγων, ὑδραγω-
γός, κηπουρός, ἡ ὁ ἄμμον 29 δχεύς (Γ 372). ὃ τῆς πειρουφαλαίας λιμάς 28 δχῆα (Μ 121).
συνέργοτα Ad 32 (καὶ φωνῇ δγκησις); 38 δχθησαν· ἥγανάκησαν (cf. ἀχθ—) Ad
45 κινοῦνται (Φ 261) 50 δχλήσται (Μ 448). κινησεαν 53 δχλοισται· λιεσιαν. ἔχ-
κλησιαν 54 δχλον· ἔνοχλησιν (Moer.) Ad 57 μάρεται (αλχηδει) 69 δχμὸν ἐλαύ-
νουσι (Δ 68). τὴν ἐπὶ στίχον φυτείαν 60 δχνη· είδος κνίσου, ἡ κουστουμίνου

δχθη (Φ 17). χεῖλος ποταμοῦ [38]
δχθησας (Α 617). στενάζεις. βαρυνθεῖς.
ἀχθος γάρ βάρος. ἡ μετεωρισθεῖς τὴν
ψυχήν, ἀπὸ τῶν δχθων, ὃ ἔστι τοῦ ἀνα-
στήματος
δχθησις· θόρυβος, τάραχος
δχθοι· αἱ τραχεῖαι καὶ δύσθατοι τό-
ποι. καὶ αἱ ἰξοχαὶ τῶν πετρῶν
δχθοιοι (Aristoph. p. 1078 Pherecr. p. 296).
πειράπτειν τινὰ εἰώθασι περὶ τοὺς χιτώ-
νας, ἡ καλλονής δχθοιοις· εἰοι δὲ τὰ
λεγόμενα λώματα
δχθος· κρημνός. πέτρα. τὸ θύφλον τοῦ πο-
ταμοῦ ή τῆς γῆς. ἡ τὸ ἀπόκρημνον στόμα
τῆς θαλάσσης. κυρίως δὲ ποταμῶν καὶ
τὸ προσχρημένων
δχλαγωγήσαι· θορυβησαι, ἡ συναγαγεῖν
δχλον, ἡ ταράξαι
δχλεῖ· στένει. λυπεῖ. κωλύει μετὰ δχλον
δχλεύνται· [ad 45] κυλινδούνται
δχλεύνονται· δμοιως
δχλεύς· μοχλός. στρόφηγκ. δειμός. τὸ ἄρμα.
τὸ πομπή
τὸ δχλησις· σχολή
τὸ δχλημάτην· μοχλῶν [50]
δχλίζειν· κινεῖν· μοχλεύειν
τὸ δχλιδομένων· συναγομένων [53, 54]
τὸ δχλόσιος· κατάλογος λαοῦ
τὸ χμα· πόρπημα
τὸ χμάδει (Eur. El. 817). [ad 57] βαστάζει.
ἔρειδει. θάλπει. συνέχει, κατέχει, πιέζει
δχμοι· σταχύνων φυτείαι [59, 60]
δχοι (ε 404). οἱ συνέχοντες τὰς ναῦς
δχοι (ε 404). ἐφ' ὧν δχοῦνται αἱ ναῦς. καὶ
οἱ συνέχοντες τι καὶ διακρατοῦνται
δχος Ἀκεσταῖς (Soph. fr. 606). ἐπει αἱ
Σικελικαὶ ιμιονοι σπουδαιοι. ἦν δὲ Ἀκεστη
Σικελίας
δχος· ὄχομένος, φερόμενος
τὸ δχρύνει· βαλνει (ώχρεύνει· μιανει)

14 δχεία ποντία 15 Αδ ὁχείον εἰ δχικόν) 16 κλῆ-
θρα 24 δχλήματα 25 ὑδραγωγεῖον 29 θυραζογόνων 31 δχής· δμίχη. καὶ φωνῇ 39 ἀ-
ιστι 42 δχθόβοι, παραδίπτειν 46 δμοιονται 57 cf. οὐχάζεις 63 δχέσταις —
ἀικεσταῖς cf. Αικεσταῖς 64 δχρός
18 δχέσθαι (ἀλλ' Κ 403). ἡνιοχείθαι 12 δχέσθον (λ 619). ἔφερον,
ὑπίεινον 18 δχέοντας ὁδίδν (η 211). ἔχοντας κακοπάθειαν, ἡ ἔχομένους ὑπὸ κακοπάθειας,
ἡ ἀναδεομένους κακοπάθειαν 20 δχεσκον (λ 619). ὑπίεινον, ἔφερον (2012) 21 δχεσφιν
(Ε 28). τοῖς σχήμασιν, ἡ τοῖς ἄμμασιν 23 δχετηγός (Φ 257). ὃ τὸ ὑδωρ ἄγων, ὑδραγω-
γός, κηπουρός, ἡ ὁ ἄμμον 29 δχεύς (Γ 372). ὃ τῆς πειρουφαλαίας λιμάς 28 δχῆα (Μ 121).
συνέργοτα Ad 32 (καὶ φωνῇ δγκησις); 38 δχθησαν· ἥγανάκησαν (cf. ἀχθ—) Ad
45 κινοῦνται (Φ 261) 50 δχλήσται (Μ 448). κινησεαν 53 δχλοισται· λιεσιαν. ἔχ-
κλησιαν 54 δχλον· ἔνοχλησιν (Moer.) Ad 57 μάρεται (αλχηδει) 69 δχμὸν ἐλαύ-
νουσι (Δ 68). τὴν ἐπὶ στίχον φυτείαν 60 δχνη· είδος κνίσου, ἡ κουστουμίνου

δχνρά· λσχνρά (Xen. KII VI 1, 15), δσφαλής
δχ νρωμα (Xen. Hell. III 2, 3). τείχος
δσφαλές. όχυρόν. κάστρον. φρουρόν: ή
δληθές
δχνρωσεν (Xen. KII V 4, 39?). ησφαλ-
σατο. έφυλάκισεν
δχσν· όχειντικώς όχων. ή τροχών δρμάτων
δψ (Επερδολ. 284 Antimach. fr. LXXXV). όψις.
δψθαλιός. ή φωνή [71]
δψα (γ 480 § 77)· προ(σ)φάγια. μαγειρύματα
δψανον (Aesch. Cho. 534). όψις [φωνή]
Οψαλίδαι· οι δρψηται τῶν Αιτωλῶν
δψαρτυτής (Hyperides). μαγειρος
δψέ (Δ 161). μετά πολὺν χρόνον. βραδέως
[77—80]
δψείοντες (Ξ 37). δψικώς όχοντες, ίδειν
θείοντες (cf. 2096). (ώς) κλανσείοντες, βρα-
σείοντες (Callim.) [82]
δψεις (Aesch. Prom. 616). δψειροι. δψθαλ-
μοι. δράσεις
δψέ ποτε· μόλις ποτέ [83]
δψή ήλθει, δλλή ήσ τὸν Κολωνὸν ζεσο·
[ad 86] [87]
δψιγενές· καὶ δψιγέν(ν)ητα. βραδέως
γεννηθέντα

δψιγονοι (Call. Del. 174). οι υστεροι γε-
νόμενοι [90]
δψιμαθής (Isocr. Ηεc. enc. 208 C). βρα-
δυμαθής
δψιμον, δψιτέλεστον (B 325). όψὲ γεν-
νώμενον. ή όψὲ ἀρξάμενον καὶ όψὲ τελε-
σθμόμενον [93]
δψιμος· χρόνος. βραδίς
δψιοι· δειλινοι. υστεροι [96]
δψιπέδωνας (Menandr. CCCLXXVI). τούς
ἦσας ζσσιας ἀξοντας πέδας βράδιον [98]
δψις· θεωρία, όρασις [2100]
δψιχα· όψὲ. Βυζάντιοι
δψον (Δ 629). προσφάμιον
† δψο (όψιν?) δὲ βλέψον, † όρασιν
όψος μοχθηρός (cf. Eupol. fr. XLIX) [5]
όψωνα· την πρός τὸ δψωνειν σπυρίδα
όψωνον· δαπάνη. κέρδος
δψοφαγία· εύσχια
20 δψγύριος· δραζαῖς
δψκύμορος· δ ταχύδατος
δψκύπλοος· δ ταχέως πλέσων
δψκυπόρος· δ ταξίδεως πορεύμονος
δψκύνταος· δ ταχύτατος, δέχτατος
δψμηστής· δ ώμα κρέα ίσθιων [15]
δψνούμενος· δ μοράζων [17]

Π

Πααμύλης· Αιγύπτιος θεός (254) Πριαπό-
δης. Κρατίνος ή νεώτερος Γγασιν (fr. II).
ώς σφοδρώς Αιγυπτώδης, Σώγαρις, Παα-
μύλης
Παάπις· οὐτος ποτήρια τινα τοις Αθηναοις
ἐπεμψε δώρα. Λεύκων Φράτεροιν (fr. II).
δτάρ ο Μεγάλκεες οισθ' δ τον Παάπιδος
'Υπέρβολος τικνώματα κατεδήδοκε
παγαλη· κύων. Σκυθιστή

† πάγανα· σφύρα, καὶ ή Άργῳ ἐπάγη [5]
παγάς· γῇ τις ὑπὸ τῶν γεωργικῶν
† πάγασα· θύρα, καὶ Παγασατ (4)
Παγασίτης (Hermipp. p. 402 Demosth. Ol.
19). Απόλλων παρὰ Άχαιοις ἐν Παγασαῖς,
καὶ παρὰ Θεσσαλοῖς
παγετός (Xen. Cyn. V 1). κρύσταλλος, ψύ-
χος [ad 9] [10]
πάγη· παγίς. ποδάρη. βρόχος

COD. 67 φρούρειον 69 cf. δχή 97 | παίδωνας — παῖδας 2102 όψιχά 1. 2 =
2. 1 6 όψωνα — όψώνην 16 ωνύμος Π 1 σφοδρᾶς ή — σόχαρ.. 2 παάπης —
μεγάλκεες θόσθατον — κατεδήδοκε (3 cf. σπάχα, σκαμαία. Forte παγά· ή) [4 cf 7] cf.
schol. Apoll. Rhod. I 238 7 cf. παραπαγος, πάρπαγος, πητατη 8 παγάσσεις

HES. 71 δψανον· όψις 77 δψέ ποτε· μετά χρόνον ποτί, ἐπ' ἵσχατων 78 δψεις
(Δ 353 al.). θεωρησεις 79 δψεις· θέας 80 όψὲ δύων (Φ 232). όψὲ καταδύμενος
82 δψὲ δύοντα (ε 272). βραδέως δύοντα, διὰ τὸ δράκτον ἀπολουθεῖν 85 δψεσθαι αι (E
120 al.). θεωρησεθαι, ιδέονται Αδ 86 ἐπὶ τῶν μασθωτον ἐλέγον. τοὺς ἐπὶ τὸ ἔργον ἐλθόντας
όψῃ, δπέλοντο πάλιν εἰς τὸ μασθωτον· τὸ δὲ ήν ἐν Κολωνῷ (App. prov. IV 49). 87 όψίας
(Mathl. VIII 16). ἐσπέρας 90 όψιγόννων (Γ 353 al.). τῶν δψη καὶ μετά πολὺν χρόνον ἐσο-
μένων, μεταγενεστέρων 93 δψιμον (Iacob. V 7). χρόνον. νάτερον (270). 96 δψιογτες
(Ξ 37). δψικώς όχοντας παρακολούθησαν τοὺς γνωμένους. κατοπεύσαι βούλδημοι (2081)
98 δψισθην· ωψιαν (v. 7). 2100 όψιτελέστων (B 325). μετά πολὺν χρόνον τελεθη-
σομένων 9 δψον (I 489). παντὸς προσεψημάτων 15 δψ ον (Exod. III 14). θεός, αἱ δώρη,
πνάρχων 17 δψων (I 327). γυναικῶν. παρὰ τὸ οὔρισν Π 5 παγανός (paganus). δώτης,
δρψων Αδ 9 κρημνός, σκηπέλος (ad πάγος) 10 παγετφ (Genes. XXXI 40). ψύχει. κρυμφ

- πάγη δέ τις· παῖς δέ τις
 πάγην· παΐδα [ad 13]
 παγῆναι· στερεωθῆναι [15]
 πάγιον (Plat. Epin. p. 984 D)· στερεόν. πι-
 στόν. κάτοχον. βίβαιον (ν. ἀραρόν). δασαλές
 ? παγηνός· ὁ εἰς ὄδουποριας καὶ διωγμοῦ
 κοινορός
 παγκαρπίς (Soph. fr. 372)· πανσπερμία
 παγκλάδια· λορτή παρὰ Ροδίου, ὅταν ἦ
 ἀμπελος τημῆτη
 παγκράδη· ἀπὸ τῆς κράδης τῶν συκῶν
 παγκρατής (Aesch. Suppl. 816)· Ζεύς· Αθη-
 ναῖος
 παγκρατιάζειν (Ar. Vespr. 1186) τὸ τρίς
 πλησιάζειν (τῇ γῇ)· καὶ παγκράτιον·
 τὸ αὐτόν. καὶ τὸ πικρόν, ὃ ἐστι πόλη τῇ
 διαπαντός
 παγκρατισταῖ (Plat. Legg. 830 A)· δθλη-
 ταί, πύκται
 πάγκυνφος (Ar. fr. inc. CCXXXIV)· ἐλαίας 20
 εἶδος τις κατακενυφός καὶ ταπεινόν ἐν τῷ
 ἀκροπόλει
 ? παγελός· ὁ ἐν τῷ ποδὶ δοτράγαλος [26]
 πάγοις (405)· αἱ ἴξοχα τῶν πετρῶν καὶ
 τῶν όρῶν
 πάγος (Archiloch.)· δχθος. βουνός [ad 28]
 ? παγούναιρ (Lacon.)· μάρμαρος. τὸ μικρής
 πάγουρος (Ar. ΗΑ. IV 2, 2)· εἶδος καρκίνου
 Παγκαῖος (Callim. fr. LXXXVI 2)· Ζεύς
 πάγχυ (E 24)· παντελῶς [33] 30
 ? παγχυρισμός· πολυσύγκριτος (Philol. XIII
 548)
 παγῶν· πηγῶν
 ? παδησχέαι· σχύζαι [37]
 (πάθαι· Soph. OC. 7) παθήματα, συμφοραὶ
 παθαίνεσθαι· δεινοπαθεῖν
 παθιώταρ· συγγενοῦς. ? τελευταῖον (1174) [41]
 Παιάν Ζεύς· τιμᾶται ἐν Ῥάδῳ. ἡ εἶδος
 φθῆς. ἡ φθὴ ἐπὶ ἀ(πα)λλαγῇ κακῶν, ἡ 40
 αισχροῦ τινος
 ? παιάναι οἱ τοὺς παιάνας ἄδοντες
- παιᾶνας· κούμους. εὐφημίας, φθάς, υμνους
 εἰς θεόν
 Ηαιανίεα (Aesch. Cles. § 51)· ἀπὸ δήμου
 τῆς Ἀττικῆς
 παιᾶνι στυγνῷ (Eur. Tro. 126)· θρηνητικῷ
 ύμνῳ
 παιδαγωγία· παιδεία, διδασκαλία
 παιδαγωγός (Alexid. fr. XXXVIII)· παιδεύ-
 τής. καὶ τὰ ὄμοια [49—51]
 10 παιδάρια· τὰ μεῖζα. καὶ τὰ αρτίως γεγο-
 νότα
 ? παιδαλήθριον· παιδισκάριον
 παιδαριήματα (Lacon.)· παιδάρια
 παιδαριώδη (Plat. Phileb. p. 14 D)· ασύ-
 νετα
 παιδέρως (Alexid. p. 423)· οἱ μὲν σφραγῖ-
 δος ὄνομα· οἱ δὲ ἀλείμματος· οἱ δὲ μύρου
 εἶδος [57]
 παιδεῖς· τὸ πᾶλαι μὲν τέκνα ἀρσενικά καὶ
 θηλυκά. μεταπεσούσης δὲ τῆς χρήσεως τύν
 καὶ οἱ δούλοι
 παιδεύειν· τρέφειν, παιδοτροφεῖν [60. 61]
 παιδικά· τὰ ἱρωτικά. καὶ οἱ ἐρώμενοι. ἐπὶ
 τῆς πρὸς γυναῖκας συνουσίας
 ? παιδικέσσωρ· ὁ ἐν γυμνασίῳ ὑπηρέτης
 ? παιδινοῦ· παιδίσκη
 παιδισκάριον (Menand. p. 169. 189)· τὸ
 κορδασίον. Ἀττικοί, ἐπὶ τῆς ηλικίας. καὶ
 λίθος, δν (sic) πρὸς ταλασσούργαλαν χρῶσται
 παιδίσκοι (Xen. Hell. V 4, 32)· οἱ ἐκ παι-
 δῶν εἰς ἀνδρας μεταβαίνοντες [67]
 παιδύνος (Φ 21)· νεογένος παις. νέος ὁ ἔξερ-
 χόμενος διὰ τῆς τοῦ παιδός ηλικίας (Call.
 Iov. 57), οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καλούμενος
 δυτικαῖς· ἀφρων, νήπιος (Aesch. Ag. 479)
 παιδοβάτιον· εἶδος μητέλου
 παιδόθεν· ἀρχῆθεν, ἐκ βίσης, διὰ γεν-
 σεως, ἵκ παιδικής ηλικίας
 παιδικομίλας· παιδοτροφίας
 παιδοχόμος· δύοις
 παιδοκόρης· Ἐρημῆς. τιμᾶται ἐν Μεταπο-
 τίοις

COD. 16 cf. πάροιν, παῖον 18] post 25 παγλαδία — δοδοῖς 22 καὶ ... αὐτὸς post
 παγκρατιάζειν (24 καμπονύλιο) 31 παγχαρός 42 ἡ τινός] post 43 45 παιανέ-
 ναι (46 cf. παιαῖ) 56 διλήμματα 58 θυληκὰ 62 λερ — bis 68 παιδίοις — ἡ
 παρὰ (cf. παιλλός) 72 ὁμενος

HES. Ad 13 ἡ ψυχῆλον τόπον (πάγον) 15 παγγάς· πλάνος (πλάγκτας) 26 πάγον
 ἵν τείχης (Eur. Andr. 1010)· τετεγμένον ἐν ὅρῃ (cf. εὐπεική) 22 πάγχυς (Zachar. XIV
 6) 33 παιῶν· δασαλές, βίβαιον (πάγον) 37 παλλά (243)· ἀγών. οἱ δὲ τὸ παλέν· ἔνοι
 δὲ τὸ πᾶν (Palilia) 41 (π.) ἀχίον (LXX)· λίθος πολύτυπος 49 παιδάχιμα· μεράκια
 (παλλάκια?) 50 παιδαῖ· ἡμέραι τινές (ἐπίβδαι) 51 παιδαῖ δὲ μοι (A 20)· τὴν θυγα-
 τέρα δὲ μοι 57 παιδεία· ἀγωγή ὠφέλιμος. διδαχή 60 παιδεώτις· παιδοκότονος (παιδο-
 λέτις) 61 παιδεία· πείρα. τονθεσία 67 παιδῆνες· ἀλλαγμοὶ ἐν πολέμῳ (παιᾶνες)

παιδολέτειραν (Eur. Med. 849)· παιδοφόρον

παιδολέτωρ (Eur. Rh. 549)· παιδοφόρος

παιδονόμος (Xen. Lac. II 2, 11)· ἀρχή τις

παρὰ Λάκων

παιδοπίκας· ἀρσενοβάτης, ἀνδροβάτης

παιδός· ἀκης (έκ π—)

παιδοτρίβαι (Plat. Gorg. 504 Δ)· δλεῖπται.

γυμνασταῖ

παιδοτριβοῦσι· παιδεύουσι, καὶ τὰ ὄμοια

παιδῶνας· τοὺς μισθοῦ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κομίζοντάς τι (παιδαρίωνας?)

†παιδονίκας· οἱ, προϊστάμενοι τῆς τῶν παιδῶν εὐχορίσμιας

παιεῖ· τύπτει, πλήττει, κρούει. δέρει. η ἔσθιει (Ar. Ach. 835)

παιηὸνα (A 473 E 899)· ποτὲ μὲν τὸν λεγόμενον παίανα, ὑμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ καταπάνους λοιποῦ ἀδόμενον· ποτὲ δὲ θεόν τινα, ὃν συνιστήσιν λατρὸν θεόν [ad 84]

[85]

παιηὸσυνὴ· λατρεῖα (908)

παιητέον· πληκτόν

παιλαγρέτας· ἀρχή τις, ἐπὶ ιπτέων [89]

Παιονες· ἔθνος βαρβαρικόν. δοῦλοι [ad 90]

[91–93]

παιπάλη (Ar. Nubb. 262)· ἀλευρον λεπτόν, τὸ ἀπὸ κριθῆς, η κέχχρου, η τὸ τυχόν (παιπάλη)

παιπάλημα (Ar. Ayt. 430)· ποικίλος ἐν κακίᾳ [96, 97]

(.....) τραχύν

παιπαλόεντος (N 17) [99]

παῖς· πᾶς ὁ φύσιι νίτος ὡν τινος. καὶ δὲ τῷ ἥλικιά νέος. καὶ διτὶ τοῦ παρθένος. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δούλου. ἀρτεῖ ἀκμάζων

COD. 74 παιδολέτρια ἱσ 75 παιδολέτερον [οὐ 77 ἀρσενόματος ἀνδροβάντας
79 δλῆπται 81 μισθοῖς (cl. προυνικοῖ) 84 θεὸν Post 89] 101 παίμα 97 ἔστι
9

100 παρ 102^a περιαρθρέματα, περικομπάτια? 3 cf. Theognost. 10, 26 4^a παῖς δῆ
8 δὲ ἀλλον 12 παίσνεις 18 πεπημένα (26 πάλαι θεοῦ?) 32 παλαιώρ

HES. Ad 84 η φῶη. η ἔθνος (ad παιών)

89 παιιλός· ἀρρον, νήπιος (68) Ad 90 καὶ λατροί (παιηόνες)

90 μισθοῖς (cl. προυνικοῖ) 91 παῖον· ἀσφαλεῖ, βέβαιον (πάγιον)

92 παιπάλλειν· σείειν (cl. πιπάλλων) 93 παιπαλᾶν· περισκοπεῖν.

ἐρευνᾶν (415) 96 πάιν (Greg. Naz. Ayc. II 32 p. 191)· πάιδα 97 παιπαλόεσσαν· ὑψηλὴν

(x 97)· ἔστην δὲ σκοπιὴν εἰς παιπαλόεσσαν ἀνελθόν. καὶ τραχεῖαν. τινὲς δὲ σκολάν

99 παιπάσσονα (B 450)· παντει φαινομένη 102 παῖσαι (Ar. Plut. 1055)· δὲ ημεῖς παῖξαι

(Moer.) 3 παῖσατε (θ 261)· εἴτοι μὲν ἐπὶ τοῦ παικτεῖ· εἴτοι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔνδοτε

4 παῖς δὲ ἄμα (Eur. Hec. 804)· παῖε ἄμα 5 Παῖσος (E 612)· ποίης καὶ ποταμός· 6 παι-

τασσαῖς· ἀπλάσας (πετάσας) 7 παῖταγον· αἴγυα (πέταγα)

80 παῖταγον· αἴγυα (πέταγα) 10 παιώνιον· φράμακον

καταπάνους δόννας 21 πάλαι ποτε (ἀρχῆθεν Ar. Plut. 1002) 22 παλλάθη (Il Regg.

XX 7)· η τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις 30 παλαῖδες· οἱ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαμμένος ηδὲ,

ἄφρον, οἱ καὶ ἥλιθος (παλέος) 33 πάλαι πεπεωμένον αἰση (Il 411)· πρὸ πολλοῦ ὑπὸ

τῆς εἰμαρμένης, οἱ ἔστι μοίρας, εἰς τέλος ἀχθέντα τοῦ βίου

παισά (Coi)· πλακούντια (Teleclid. fr. I 11

p. 362) [102]

†παισαρεύματα· περικόμματα

†παιρεύς· παιρέτης [3a. 4]

παισδη (Aleman. fr. 29)· παιδαριένη [5—7]

παιφάσσειν (B 450)· πυκνὰ δὲ ἀλλον ἐπί· ἀλλον ὅμιᾶ, ἐνθουσιαστικῶς ἔχειν, σπεύ-
δειν, θορυβεῖν, πηδᾶν

παίω (Aesch. Ag. 1387)· δίρω, τύπτω,
πλήττω [10]

Παίων· δύομα. καὶ λατρός (Aesch. Ag. 199
παιων)· δὲ διλαγμός παιωνισμός· γρά-
φεται δὲ καὶ παιωνισμός (Thuc. VII 44)

Παιωνες· τὰ αὐτά

παιώνια (Aesch. Ag. 848)· φάρμακα λα-
τρικά· η θεραπεία

παιώνιον (Soph. Tr. 1208)· λασιν. θερα-
πείαν

Παιώνιος· Διόνυσος

παιωνίσαντες· διλαλάζαντες

†πακοτή· ἀποσκότ..

πακτά· ἥρμοσμένα, πεπηγμένα

Πακτωλός (Soph. Philoct. 393)· δύομα πο-
ταμοῦ

πάλα· ἁώη [21. 22]

παλάθατι (Anaxil. p. 312)· σύκων μαζί

παλαία· ἀλφιταμός· οἱ δὲ παοισίτου

παλαιγενεῖς· πρεσβύταις (Ar. Nubb. 358)

παλαιθέον· παλαιᾶς θεοῦ

†παλαιοθέτης· παλαιωπράγμων. δραστή-
ριος

†παλαιιδέτης· πρεσβύτης. δ συνηθης (εὐή-
θης?) δ παλαιετής

†παλαιού· δράχαιον. σαθρόν [30]

Παλαιύμων (Lycoph. 663)· δ Πρακλῆς

παλαιόρ (Ar. Lys. 988)· μωρός [33]

Παλαιόπολις· τὸ πάλαι Ἄργος
πάλαισμα· κακοτεχνία [36]
παλαιστὴ· παλάμη, τὸ τεττάρων δακτύλων
μέτρον, καὶ ἡ σπιδαμῆ
παλαιστρα· ὅπου οἱ παῖδες ἀλείφονται
παλαιτερον (Ion. fr. 22)· παλαιστέρων
Ιστοριῶν
παλαιψάγον (τ 163)· πάλαι ἰσθιομένης
[41, 42]

† παλαιώς· φάπισμα [ad 43.] [44]
† παλακήνος· πολεμιστήριος (Sophro παλλ-) παλάμαι (Hom. Soph. Phil. 177)· αἱ χεῖρες,
καὶ αἱ τέχναι, ἐπει δὲ αὐτῶν πολλὰ μαύρα
μεθα

παλαμη· τέχνη, χείρ
παλαμήσας (cf. Ατ. Pac. 94)· τεχνάσας. ἐργάσας
παλαμήσασθαι· τεχνάσασθαι. καὶ τὰ
ὅμοια
πάλαμις· τεχνίτης παρὰ τοῖς Σαλαμινίοις
† παλαμέστων· τεχνῶν
παλαμυῖς· ἀποτρόπαιος, σκληρός, φορεύς (Soph. Tr. 1207), δι αὐτοχειρία τινὰ
ἀνελών. ὁ ἐνεχόμενος μάσματι οἰκεῖφ [165]
[52]

παλάξαι (ν 395)· βρέξαι· ἐνθεν καὶ πηλὸς ἡ βεβρεγμένη γῆ. ἡ μαλάξαι, † συνθράσσαι

παλάσσεστο· διερχέσθετο. ἐφίρετο. [ad 54]
ἀνεπιπλατο. ἐμαλάσσετο

παλάσσια· τὰ συγκεκομένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ παλάθια καὶ παλάθη

παλαστῶσαι· χειροτονῆσαι

παλαχή· ἀρχή, λῆξις. μοιρά, γενεά

παλαχῆθεν· ἐκ γενεᾶς. ἐκ παλαιοῦ [59]
(παλεῖς· ὁ ταῖς φροσὶν ἐξερθαμένος ἥδη ἄφρων δὲ καὶ ἥλιθος) cf. 130

παλεύεται· θρησκεύεται, ἀργεύεται

παλεύσας· τὰ αὐτά. καὶ ὑπαγάγμενος·
παράνομον γάμον παλεύσας.

μετήκται δὲ ἀπὸ τῶν περιστερῶν. λέγονται

COD. 34 παλαιὸν (42 πάλης ἀγάνα Aristoph. p. 1167) 48 τεχνώσας 49 τεχνώσασθαι 49a παλαμῖς — παλαμινίοις 50 ορδο παλαμίσων 53 πλασία — πλάθια 57 παλάχη (cf. ἔκ π—) 66 διαφθείρειε 75 σφερίζειν (cf. πάλλα) 76 αὐτῇ 79 ἐξ. να.. ἀσεως 80 εὐγνώμοια

HES. 36 παλαισμοσύνη (θ 103)· πάλη 41 παλαιφατα (ι 507)· ἐκ παλαιοῦ χρόνου πεφατισμένα, ὃ εστι μεμαντευμένα. οἱ δὲ πάλαι τέλος ἔχοντα 42 πάλη· ἀγάν (q. v.) Ad 43 [καὶ παλαί· 44 παλαιφ φωτί (Ξ 136)· πρεσβύτη γεγονότι 52 πάλανον ἀφρόν (Eur. Or. 220). πεπηγότα δρόφον Ad 54 ἐμολύνετο (Ε 100) 59 παλαιστρα· δυωνία (q. v.) 65 παλαμυῖς· φορεύς. αντίθεος θεῷ. μεμασμένος (151) 69 παλίβολος· ἀστατος, εἴνεταρδος, ἡ εὐμεταβλητος Ad 71 ὡς παλινδουλος ὁ πολλάκις δουλεύσας 75 παλιζεσθαι· σφαιρίζειν 77 παλιλλογα (Α 126)· παλινδύλεκτα 83 παλιμπετές (II 395 ε 27)· εἰς τούπισω πεπτωκός 85 παλιμ πλαχθέντας (Α 59)· ὀπίσω πλανητούς, οἷον ὑποστρέψαντας εἰς τούπισω, ἡ πλανηθίντας

γάρ παλεύτριαι (Eub. com. p. 245) αὐται al ἔξαπατῶσαι καὶ υπάγουσσαι πρὸς ἑαυτὸν ἡγουν ἐνεδρεύουσσαι

παλευταί· οἱ τὰ λίνα ιστῶντες, οἵς τὰ θηρία παλεύεται

(πάλη· ἀγάν) cf. 142
(παληγά [Βοεοι·] καὶ παλαιά) cf. 143

παλημάτιον (Aristoph. p. 1181)· τὸ λεπτὸν ἀλευρον

πάλην· ἀλευρα. καὶ σποδός. τὸ λεπτότατον τοῦ δλεύου [65]

παλήσεις (Herod. VIII 21)· διαφθαρείη

† παλιτούτη· πλάνθος
† πάλθοις· τόξοις σφερδόναις (cf. πανθύλην) [69]

παλι(y)γλώσσω (Soph. El. 641)· βλασφήμω

παλιγκάπηλος (Ar. Plut. 1156)· δι μετάβολος. ὁ τὸ αὐτό δει ἀγοράζων καὶ πωλῶν (Dem. 784, 8) [ad 21]

παλιγκλαστον· σκολιόν. αὐτηρόν. δύστροπον

παλιγκοτα (Αιτίρο)· οὐκ ἀξιόχρεα. δρυίλα. ἔχθρα. καὶ τὰ ὄμοια

† παλιγκω· πλάνη [75]

Παλικοί (Aesch. fr. 5)· Ἀδράνῳ δύο γεννηνταινται νιοι Παλικοί, οἱ νῦν τῆς Συραχουσίας εἰσὶ κρατηῆσε, οἱ καλούμενοι Παλικοί, οἱ καὶ κατοικήσαντες αὐτήν [77]

παλιλλογα· ταντολογία

παλιμβιος· φς ἐξ ἀναβιώσεως

παλιμβολος· κήρυκα· τινὲς τὰ ἴναντια

βουλευμένον. οὐκ εὐ. γράμμο(ν)α γάρ δηλοι

παλιμβολος (Com. ap. fr. LXXXVIII)· ἀκατάλληλος, διάρρυστος, διεριστατος. τριπατος. δι πολλάκις ἐπὶ μεταβολῇ ἀπημπολημένος, κοινός τε καὶ οὐ βέβαιος, δικατάλληλος. δι' ἀλλον εἰς ἀλλον μεταβαλνων

παλιμβολος· ἀδόκιμος, δινελεύθερος [83]

παλιμπετής· ὀπισθόρητος, ἡ ἐναντιοπετής της [85]

παλιμπόρους βάκχους

παλιμπρυμνηδόν (Eur. IT. 1364 ?)· οἷον παλιμπρυμνον χωρησιτ. προσήλθεν εἰς τοῦμ- προσθέν αἴνακάμπτουσα, ὡς ἐπὶ πρύμναν κροῦσαι παλιμπυγηδόν (Aristot. p. an. II 16)· τὸ εἰς τούπισισ ἀναποδίζειν παλιμφῆμα· κακόφημα, δύσφημα, βλάσ- φημα πάλιν (N 3)· εἰς τούπισισ. Ἀρίσταρχος τὸ πλέον πάλιν τοπικῶς χρῆσθαί φησι τὸ πουητήν, καὶ οὐχ, ὡς ημέες, χρωνικῶς παλινάγγελος· δὲ ἐξ ὑποστροφῆς ἄγγελος, διαν πλαγγεῖλας τινὶ ἀπὸ τούτου ἔτέραν φάσιν ἀποφέρῃ παλινάγγελος τε· εὐμετάβλητα, τὰ καρ- σματα τὰ ἐκ μεταμελείας πάλιν ἀναλαμβα- νόμενα παλινάγγετον (A 526 Call. L. P. 103)· παλιλλητον. μεταμελητόν παλιναίρετον· ἐπεσκευασμένον, καὶ οἷον ἐκ παλαιοῦ (κε)κανονισμένον. παλισύ- ραπτον παλινδαές· παλιγγνωστον παλινδεινα· [ad 96] ή ἐξ ὑποστροφῆς ὑδάτων παλινδικεῖ· ἐπισυνάπτει δίκην παλινδικία· ή ἐξ ἀρχῆς δίκη (205) [99] παλινδιήσητον· συνεχές παλινδορία· τὸ σκύτος. Πλάτων Σύρφανι (fr. 1)·

σὲ μὲν, σὲ μοχθηρέ, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω παλινδρόμοι μετὶ· ἀντρέχει. ὑποστρέψει [203—5]

παλινοιωσιαῖ· ἐκ δευτέρου μαντεῖαι παλινπιττα· ἐφθῆ πίττα παλινπλάγκτοισι (Aesch. Prom. 837)· ὄπι- σθομήτοις παλινσάγγες· χήρα γυνή παλινσκιος (Soph. fr. 269)· σίνσκιος, σκο- τεινός, ζοφώδης. τὸ γάρ πάλιν ἐνιαχοῦ

- ἐπίτασιν δηλοῦ, ὡς παλινκάπηλος, πα- λικηρα[κ]τος [11, 12] παλιντριβῆ (Soph. Phil. 448)· κακεντρεχῆ παλιντροπάσθαι (Π 95)· εἰς τούπισισ τρέπεσθαι ιπαλινοστήσας· εἰς τούπισισ ἐπανελθάν παλινφῆμον (Isocr. Hel. p. 218 E)· φόδην τῇ προτέρᾳ ἐναντιαν. η δόγμα τῇ πρώτῃ ἐναντίον [17] παλινάροντος· ἀκοντας παλινωστον (Ar. Ach. 1178)· εἰς τούπισισ ἐξέκλαντος καὶ ἐξέβαλεν. διπὸ τῶν ἐκκοκ- κιζομένων φουιῶν (παλινορρον) παλιονρος· κάδος, ἀντλητή. καὶ τὸ θα- μνῶδες δένδρον (Eur. Cyc. 393) παλιρρόθιον (ε 430)· παλιρρόοντον. ἐπὶ τοῦ διποσθέν φυμάτιος, η εἰς τούπισισ φερόμενον παλιρρυτον· εἰς τούπισισ ἐλκόμενον παλισσυτος· ἀναχωρήσαντες παλισσυτον (Soph. OT. 193)· ἐξ ὑποστρο- φῆς παλιώξις (M 71)· η ἐξ ὑποστροφῆς δισκεῖς, διαν ποὺ πρότερον φεύγοντες ἐσχατον δισ- κται γέννωνται πάλκος· πηλὸς (cf. φάλκη εἰ πάσοκος) παλλά (§ 115 Dionysodorus)· σφαιρὰ ἐκ ποι- κίλων τρυπάτων πεποιημένη παλλάδος πρόσωπον (Eubul. p. 204)· στατήρ, ἐπὶ μὲν ἐνός μέρους Ἀθηνᾶς πρόσ- ωπον, ἐπὶ δὲ θατέρου τὴν γλαῦκα παλλάκιον (Plat. com. p. 693)· μειράκιον παλλαλάς· ἐρρωμένος παλλάντιος· Ζεὺς ἐν Τραπεζοῦντι παλλαντίς· η Τριτωνὶς λίμνη παλλάς (Apoll. lex.)· Ἀθηνᾶ, η παίονος τοὺς αὐλοὺς [34] παλλάχανον· κρόμμιον. Ἀσκαλωνῖται [36] παλλέει· κινεῖται, ἀλλεται πάλλειν· κινεῖν (Π 142)· πηδᾶν. κληροῦν. παραδαίνειν. στρέφειν [39] παλλέσθαι· κληροῦσθαι. ἀλλεσθαι

COD. 88 | παγηδόν 91 πάλιν ἀγγελος — φασιν ἐπιφέρειν 92 μεταμελῶς 94 πα- λινσύργαρατον 95 παλινδεῖς 96 η 201 συρφαξίαι, μνωμοχθῆται παλινδορία 6 πά- λιν ολωγίαι 6. 7. 8 = 8. 6. 7 8 παλιμπλάκτοισιν 13 |εῖ bis 14 |άσσασθαι 16 τὸ πρώτην ἐναντίον 29 cf. παιδάκιμον

HES. Ad 96 πάλιν γεννήσαι 99 παλιγγενεσία· τὸ ἐκ δευτέρου ἀναγεννηθῆναι, η ἀνακαίσθηται 203 πάλιν ἔρει (I 56)· ἐναντισθῆται. η ἀντερεῖ 4 παλινοροσ (Greg. Naz. Arc. VII 123 p. 179)· ὀπισθόρμητος. πάλιν ὑποστροφῆς (Γ 33) 5 παλινδα· η ἐξ ὑποστροφῆς λεγομένα δίκη (198) 11 παλιντόνα (a 379)· ὀπισθέκτιστα, ὅ ἐστιν ἐξ ὑποστροφῆς τιμωρίαν δισσότα 12 παλιντόνα (Θ 266)· ὀπισθότονα, η τὰ ἐπὶ θάτερα τρεπόμενα 17 παλινσκιος (M 71)· η ἐξ ὑποστροφῆς δισκεῖς 34 παλ[λ]άσσειν· ταράσ- σειν. βρέχειν. μολύνειν 36 παλλειν (Γ 324)· ἐλαβεν. ἐκέρδασεν 39 παλλεται (X 452)· πηδᾶ· σελεται. καὶ τὰ δύοια (246)

πάλλευκον· εὐήμερον
 Παλληνίς· ή Ἀθηνᾶ ἐν Χαλκίδι [43]
 πάλληξ· βούπαις
 (παλλιζεσθαι· σφαιρίζειν) cf. 175
 παλλιχίαρ· πεμπάτιον τι παρὰ Δαίκων
 [46—49]
 παλλύτας· δρυγανον βασανιστήριον
 πάλμη· γέρρον (parmum)
 παλμός (Nic. Th. 744)· τρόμος. σεισμός. καὶ
 τὸ δύοις
 παλμυρός· βασιλεὺς. πατήρ. οἱ δὲ πάλμυροι
 (Hipponea) [54. 55]
 † παλλώια· τὸ μη τυχεῖν βάλλοντα
 πάλος· κλῆρος. ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι, πρὸς
 τὴν ἀρσιν τοῦ λαγχάνοντος. καὶ τὸ (Γ' 316).
 κλήρους δὲ ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλον
 ἔλητες
 πάλος ἐξευξεν (Eur. Tro. 263) [59. 60]
 παλτά (Aesch. fr. 16)· ἀκόντια. λόγχαι [62]
 παλτόν· κληρωτήν
 παλτῶν· ἀκόντιον
 παλύνας (εἰς 429 Soph. Ant. 247)· τὸ λεπτόν
 τῆς γῆς ἐπιβαλλών, τὴν λεγομένην χυτήν.
 εἰρηκε δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλεύοντος (x 520).
 ἐπὶ δὲ ἀλφίτα λευκὰ παλύνειν
 πάσσει(ν)
 παμβώτις τύχη ἐλπῖς (Trag. inc. fr. 187).
 παντορόφος
 Παμιτός (Herod. VII 129 Eur. fr. 1068, 11).
 ποταμός
 παμμάκαρ· κατὰ πάντα μακαριστός
 παμμέγεθες (Xen. Mem. III 6, 13). λαν
 μέγα [70]
 παμμήστορα· πάντων τεχνίτην
 πάμπαν· παντελός. ὀλοτελές. δρόσιος. ὄν-
 τως
 † Πάμπανον· η Δημήτηρ ἐν Ἡρακλείᾳ

COD. 41 ἀνήμερον 42 παλληνίας — χαλκίτη cf. παρθένον Π. 56 [με]ταμώνια?
 57 πάλλος — ἀργηνος — χάλκηστεπάλλον 57 πάλλος 61 πάλτα 62 πᾶλτο 63 πᾶλ-
 τον 65 χύτην — χαλκάνειν παλύνειν 66 τύχη, ἐπὶ τὸ 73 Παυτάμων? 75 παμ-
 πησίσα 85 παμφόρωφ 89 παμψιχῶν 90 πάμψος 91 καὶ τὸ ... πατέρα
 post 90 92 post 99] πανατεῖς 95 post 303] παναίτα 99 post 302] παναθετος 303. 4. 3
 = 5. 3. 4 3 πάνανοι 5 παναγυλος 7 πανής (8 Confundit πανάκτειος (cf.
 σπάνακος) εἰς Ηράκλειον)

HES. 43 παλλία (37)· ἀγέν. οἱ δὲ τῷ Πάλει. ἔνοι δὲ τῷ Πανί (παλεῖν — τὸ πᾶν
 cod.) 46 πᾶλλεται· πτῦδα. σελεται. χραδαίνεται. κινέται. σφύζει (ex onomast. cf. 239)
 47 πᾶλλον (Γ' 316)· ἔσειον. καὶ τὰ δύοια 48 πᾶλλων (Γ' 19). κινῶν, παράσσον 49 παλ-
 λομένων (Ο 191)· κληρουμένων 54 Παλμύτης· Αλγύπτιος θεός (Πααμπάλης) 55 πᾶλ-

της· πλάνης. ἀπάτης 59 παλλουμένων (Ο 191)· κληρουμένων 60 πᾶλοις, τοῦ πᾶλ-
 λοθαίσι, καὶ τὰ δύοις 62 πᾶλτο (Ο 645). ηλαστ. ἀπέβη 70 παμμελέσιν (III Macc. VII
 16)· ἐμπέλεσι. γλυκερέσιν 77 πάνπρωτον (δ 577). πάντων πρώτον 88 παμφανόωντα
 (Ε 295 al.). λαμπρον, πάντοθεν λαμποντα 96 παναγιστίας. παναγίας Ad 97 [παναγία,]
 98 πανάγρον (Ε 487). τοῦ πάντα ἀγρεύοντος 301 παναίδησιν· ὅλαις λαμπραῖς (Ξ 372).
 παναθηνοι κορύθεσι 4 παναίσιος (Κ 77). παμποίκιλος (338)

παμπήδην (Soph. Ai. 910). δλοσχερώς.
 παντελός (436)
 παμπησία· πᾶσα η ὑπαρξία
 παμποίκιλος· πολύτροπος [77]
 παμφάγος (Aictm. fr. 25, 4). πάντα δαπανῶν
 παμφαές (Eur. Tro. 550). φαιδρύτατον.
 πάντα φωτίζον
 παμφαίνειν λάμπειν, στίλβειν, ἀστράπτειν
 παμφαλήσει· τρέμει (cf. βαμβ—)
 10 παμφανδέ· λαμπει [83]
 παμφανδός· πάντα φωτιζούσης
 παμφθόγγφ· παμφάνω
 πάμψι· παντάπασι
 Παμφίδες· γυναῖκες Ἀθήνησιν ἀπὸ Πάμ-
 φου (<ω) τὸ γένος ἔχουσαι
 παμφόρφρφ· πάντα φέροντι
 παμψχίσιν· κεκτημένος
 παμψχος· ὁ κύριος. Ἰταλοί. καὶ η δεκάς
 πᾶν δόλον. τὸ πᾶν· τὸ δόλον. (καὶ τὸ φιλεῖν
 20 τῷ στόματι τὰ πανδία [καὶ] τὸν πατέρα)
 παναγεῖς (Philonides). Ἀθήνησιν ἔρειαι
 παναγή· καθαρά, ἀγα
 παναγῆς· καθαρός, κατὰ πᾶν ἀγός
 παναγία· λέρεια, ἡτις οὐ μίσεται ἀνδρὶ [96]
 παναγρα· [ad 97] ἐν οἷς τὰ λεπτά καὶ ἀδρά
 θηρέυεται [98]
 παναθεστος· πάντα δικαίητος;
 παναθηνεῖς (Menand. p. 211). η τῶν Αθη-
 ναῖων ἴστη. καὶ ὁ δύων [99]
 30 πάναιθον· λαμπρόν
 Παναῖοι (Thuc. II 101). ἕθνος Θράκιον [4]
 παναίσιυλος· πανκάκουργος
 πανάκεια (Call. Ap. 39). θεραπεία
 πάνακες (Nic. Th. 565). βοτάνη τις, η πολ-
 λοῖς ὄνόμασι καλεῖται
 Πάνακτος· η ὄργανος (Nic. Th. 626). καὶ
 τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ (Thuc. V 39 al.)

παναλκές· λευχόν. παντοδύναμον
πανάμερος· δὲ ὅλης ήμέρας
πανάμφων (Simonid. fr. 5, 17)· ἀρεστός

[12]

παναργόνιον (Plat. Civ. 399 C)· εἶδος ὁρά-
γάνου, ἐξ ὅλου τεταγμένον. Ἀρμονία γάρ
ἡ εὐτακτος ἀκολουθία

[14]

πανασκήθέα· πάντα ύγειη

παναφήλικα (X 490)· πάντων ὁμηλίκων
ἀπελημένον ἔκτος

[17]

πανάριον (Ω 540)· πάντων ὀμορφάτων.
καὶ ἄμοιρον, ἢ κατὰ πάντα ἀσφόν

πανδαισία (Com. fr. CXCIII)· ἡ πᾶσαι
ταῖς αἰσθήσεσιν ἥδονά παρέχουσα εὐσχία,
ἡ πολυτελῆς τράπεζα
πανδαισίαν· τὴν παντοδαπά ἑδέσματα καὶ
πολυτελῆ ἔχουσαν

πανδαμάτωρ (Ω 5 Simonid. fr. 4, 5)· ὁ
πάντας δαμάζον

πανδαιμικοὶ (—ικοί)· παιδικοὶ χιτῶνες ἐν
ταῖς πομπαῖς

[24]

πανδερχεῖς· πάντα δρῶντες

πανδημεῖ (Herod. VII 144)· σὸν παντὶ τῷ
δῆμῳ

πανδῆμιος (σ 1)· δικαῖος ὅλον τὸν δῆμον
ἀναπτερεφόμενος

πανδῆμον· δημοσίας, κοινῆς

πανδῖα· ἕορτὴ Ἀθήνησι

πανδοχεῖον (Ατ. Ran. 550)· πανδοχεῖον

πάνδοξ· δὲ ἐν πανδοχ(ε)ῖψι οἰκών

πανδούρα· δὲ πανδούρις· δρυανον μονοι-
κόν. Πάνδουρος δὲ διεταχειριζόμενος

30

τὸ δρυανον
Πανδοσία (Demosth. 84, 22)· πόλις τῆς
Ἴπερου καὶ Ἰταλίας

πανδοχεύεις (Plat. Leg. 918 B)· ἐπιδέξιος, δ
πάντας δεχόμενος

πανδώρα (Ατ. Av. 971 Hippoñax)· ἡ γῆ,

ὅτι τὰ πρὸς τὸ δῆμον πάντα δωρεῖται. διφ'
οῦ καὶ γείδωρος καὶ ἀνησιδώρα

πανεια (Messapii)· κεχορτασμένη

πανείπας· ἀναιδῆς

COD. 16 παναφίληκα — ὁμιλήκων
(27 πανδημίου Συρ.) 29 [κίον — κίον 31 ἡ
τηρηταῖσι 49 πανθρύλιον 50 πανθοιδῆ Συρ.)
377, 17] 54 ἐπὶ 55 κοπητῆρα — ἵνεστι — δούλιαξις 58 ἀπόλλωνος

HES. 12 πανάποτμος (Ω 255 Greg. Naz. C. I 362)· δηλιώτατος, κατὰ πάντα κακό-

ποτμος, δὲ ταὶ παντελῶς κακόμορος 14 πανάργυρον (ι 203)· ὅλον ἀργυροῦν 17 Πα-
ναχαῖσιν (Β 401)· πάντων Ελλήνων 24 πᾶν δῆμαρ (Α 592)· δὲ ὅλης δὲ τῆς ἡμέρας
38 παναλοίς (Κ 77)· παποκύλος (304) 40 πανέψιον (Φ 397)· πᾶσι συναπτόν (384)
52 πανθυμαδόν (σ 33)· πᾶσῃ τῷ φυσῇ, ἢ παντὶ τῷ φυσῷ Ad 54 [καὶ δὲ λευκὸς πάντη]
[ἢ δὲ λευκὸς πάντη καὶ καθαρός, καὶ δὲ μέλας καθαρός (356) 62 πάντα· δὲ 64 παν-
νυχίη (Ψ 105)· δὲ ὅλης τῆς νυκτός

πανέξαλλον· ἐν πᾶσιν ἀλλότριον [38]

πᾶνες· τοὺς ἑπούδακότας σφοδρῶς περὶ

τὰς συνονοίας ἐλεγον [40]

πανηγυρις· ἐπαινος. ἕορτὴ. θεατρον

πανημαδόν· διὰ βίου

πανημέριος (Ρ 180 al.)· οὐχ ὁ δὲ ὅλης
ἡμέρας, ἀλλ' ὁ διφ' οὐ τι(s) ἀν ἀρέσται
μέρους· ἢ καὶ δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας, κατα-
χηστικῶς

πανήρεα· πᾶσιν ἀρέσκοντα

πανήρεσι· κατὰ πάντα ἡμοσμένας

πανήρεις· πᾶσιν ἀρέσκον. ποικιλον. παμμή-
χαρον

? πανήροπορος· πανάπορος, ἐνθέης

πανθρό(δ)φ δήμωφ· παρρησίαν ἀγοντι δήμωφ,
πάντα θροῦντι, ὥστε μηδὲν ὑποτελε-
σθαι

πάνθρυλον· τὸ πάντα θρυλοῦν

? πανθύλην· μονογενῆ τοις τόξοις ἡ σφεν-
δόναις (c. πάλθοις) [52, 53]

Πανία· ἡ Ιπελούνηνησ

πανίας βήσσας· φέ ἀπὸ τοῦ Παρός. Αι-
σχύλος Καλλιστοῦ (fr. 93) [ad 54]

πανικτόν· Ἐρυκπος ἐν Στρατιώταις (fr. V).
ῳδα τοῖνυν μετ' ἔμοῦ χωρεῖν (τὸν) κω-
πητῆρα λαβόντα

καὶ προσκεφάλαιον, ίν' ἐς τὴν ναῦν
ἐμπηδήσας φοιδάξης.

δὲλλ οὐ δέομαι πανικτὸν ἔχων τὸν
πρωκτὸν (προσκεφαλαιον)

πανίον αὐτόχρονυ· ὁμόχρουν. λευκόν.
καθαρὸν

πανίφ δαίμονι· πανιώδει δαίμονι

πανιώνιον (Herod. I 141)· ιερὸν Ποσει-
δῶνος ἐν Ιωνίᾳ

πανκαλος (Plat. Conv. 204 B)· ἐξ ὅλου,
κατὰ πάντα καλός

πανκαρπία (Soph. fr. 265)· πανσπερμία

πανκρατής (Soph. Ai. 675)· πάντων κρά-
τῶν, καὶ ἀρχῶν, καὶ βασιλεύων [62]

† παννόας· δὲ παπόληγκτος, καὶ ἀδολέσκης
[64]

παννυχίς· ἵστηται συκτερινή [66]
 πανόλβιος (Theognid. 441)· παμπαχάριστος.
 (ἢ ὁ τὰ κακὰ δηστρέψων) [68]
 πανομφαῖν· πεφριμαμένον
 πανομφαῖφ (Θ 250 Simonid. fr. 116, 2)· φ
 πᾶσα φρίμη καὶ μαντεῖα δναφίρεται, του-
 τέτει λληδόν
 Πανόπη· πόλις Φωκίδος
 πανόπτης· πολυνόφθαλμος. Ζεύς. Ἀχαιοί
 (—ός? απ. Θ 250)
 πάνοπτος· δὲ πανταχόθεν φαινόμενος. [74]
 ἢ ἐπίθετον Ἀπόλλωνος
 Πανός σκῶλον· δύομα σχήματος, ὅταν
 τὸν ἀπὸ σκάλου γέ πεπληγώς
 (Πανός αὐλίον (Ar. Lys. 722)· ἄντρον τι
 λέγεται [ad 75]
 Πανός σκότος· οἶον (Ἴων?) συκτερινῆς
 φαντασίας [77]
 πανοσπρία· συμμιγής πληθύς. σύνοδος
 πᾶν ὄτιον· οἷον δὴ ποτὲ οὖν, πᾶν τὸ τυχόν
 πανούργος· πάντα μανθάνων δόλιος, πάντα
 ἐν ποτηρίᾳ ἔργασμενος
 πανούλευς (Cyrill.)· ἑξώλης
 πανούριος· πάντα σύριος
 Πάντροφ (Plato Lys. init.)· ἥρως Ἀπτικός.
 ἐστι δὲ αὐτοῦ καὶ νεώς, καὶ ἀγαλμα, καὶ
 κηρήνη
 πανόψιον (Φ 397)· πάντων δράστων. πᾶσι
 σύνοπτον. λαμπρόν (340)
 πανσαγία (Soph. Ant. 107)· πανοπλία
 παναθενεῖσα στάτῳ· λογιστοτάτῳ [87]
 πάντα κάλων σείει· παροιμία [ad 88]
 πάντα κινήσας πέτρον· παροιμία
 πάντα λίθον κινεῖν· παροιμία [ad 90]
 παντάνα (Dor.)· τρυβόλον [92]

30 πανσαγία (Soph. Ant. 107)· πανοπλία
 παναθενεῖσα στάτῳ· λογιστοτάτῳ [87]
 πάντα κάλων σείει· παροιμία [ad 88]
 πάντα κινήσας πέτρον· παροιμία
 πάντα λίθον κινεῖν· παροιμία [ad 90]
 παντάνα (Dor.)· τρυβόλον [92]

παντάκασι· παντελᾶς. ὅλως
 πανταρκία· πᾶσι βοηθόν
 πανταρκής (Aesch. Pers. 855)· δὲ πᾶσιν
 αὐταρκῶν [ad 95]
 παντάσκιος· δὲ πάντοθεν σκάν οὐκέτι
 πανταχῶς (Menand. p. 162)· πάντα τρόπον
 παντελές· παντελᾶς, ὅλοτελᾶς
 παντελής· ὅλοτελῆς [ad 99]
 παντεπόπτης· δὲ πάντα καθορῶν (schol.
 10 Ar. Ach. 434)
 πάντεται· διτὶ τοῦ οἱ πλεῖστοι [402]
 παντευχία (Aesch. Sept. 31)· πανοπλία
 πάντη· πάντως [ad 4] [3. 6]
 παντὶ σθένει (Thuc. I 86, 3)· ὅλη, πάσῃ
 δυνάμει
 παντὶ τῷ· παντὶ τινὶ
 παντοδαποῖς (Soph. Phil. 714)· διαφόροις
 παντοδαπός (Aesch. Sept. 357)· παντοῖος.
 σύμμικτος
 παντοδαπῶν· παντοῖων. καὶ διαφόρων [12]
 παντὸθε· πανταχοῦ [14. 15]
 ἢ παντομάντειρας· μοῖραι
 πάντοτε (Γ 347)· εἰς πάντα τόπον. παν-
 ταχοῦ [18]
 παντώνια (Aeoles)· παντοδαπά [20–22]
 πάντως· ἰσονυμαῖς ἀληθεῖρ. κυρίως
 πάντως· θαρσαλέη (τ 91)· κατὰ πάντα
 θρασεία [25]
 πανυπείροχον· πάντων μέγιστον
 30 πάνυσσα· στρόφος. δναδέομη. οἱ δὲ κε-
 ρεῖν, ἢ τὰς τρίχας δναλαμβάνουσι
 πανυσσατον· πάντων ἐνχατον [29. 30]
 πανώλεθρον· ἑξώλες, πανθλές
 πανώλης· πανθλεθρος, ἑξώλης, ἀπολλύ-
 μενος

COD. 67 ἡ κτλ.] post 69 70 ἀναφαίνεται
 δ. ντρον 76 πανόσκοτος 79 πανοτηροῦν
 πακαλον 93 δλος 411 παντοδᾶ.. 19 παντόνια
 30 παντός 31 πανο| 32 πανόλεθρος

HES. 66 (πανοικιλ Act. App. XVI 34)· σὺν ὅλῳ τῷ οἰκῷ
 74 πανορμί Ad 75 σχῆμα 77 πανοσπρία· σύνοδος
 πάντες Ad 88 ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων Ad 90 οἱ μεμνυται ἀρισταρχος. ὅτε
 γάρ Σιρένης ἐπὶ τοὺς Ἑλλήνας ἐστράτευσεν, ηττηθεὶς παρὰ Σαλαμίνι..... 92 πάντα δ'
 ἀπόλευρον χρόα ἔργαθεν (A 437)· οὐ κατὰ βάθους ἐτρωσεν, ἀλλ' ἀπειρεῖς τοῦ χρωτὸς καὶ
 τῶν πλευρῶν τὸ δόρυ Ad 95 [οἱ] Ad 99 [καὶ] 402 πάντεσσιν (Κ 173 al.)· ὑπὲρ
 πάντων Ad 4 πανταχοῦ, πάντοθεν (Ε 739) 5 πάντη τε (Υ 492)· πάντως 6 πάντη·
 πανταχοῦ (Α 384 ἐν) ἔκαστον (τόπῳ) 12 πάντοθεν (Ν 28)· πανταχόθεν, ἐξ ἔκαστου
 τόπου 14 παντοῖων (Β 397)· πάντων. πολυτρόπου 15 παντοκράτωρ (sacr.)· ὁ θεός,
 πάντων κρατεύει 18 παντόσε εἰσιν (Ε 300)· παντόθων στρογγυλός 20 πάντων· πάν-
 τως 21 πάντων· υπὲρ πάντας 22 πάντων ἐκπλαγώτας (Α 146)· υπὲρ πάντας ἐκ-
 πλητικώτατε 23 πανυπερτάτη (ι 25)· πασῶν υπερκειμένη τῶν παρακειμένων νησῶν
 29 παννυχίους· δὲ ὅλης συκτός 30 πάντη τε καὶ πάντως· κατὰ λόγον καὶ τρόπον
 πάντα

73 δπο 75 πανοσκάλον — ἡ —
 83 ἀπτικῶς 84 συνάπτων 88 πανε-
 καντόνια 23 ισως δυνάμει 27 τροφός

68 πάνομαλφαῖφ
 87 πανσυδίη (Β 12)· ὅμοι
 πάντης 87 παντοδῖη (B 12)· ὅμοι
 πάντεται (N 28)· πανταχόθεν, ἐξ ἔκαστου
 πάντων 15 παντοκράτωρ (sacr.)· ὁ θεός,
 πάντων κρατεύει 15 παντόθων στρογγυλός 20 πάντων· πάν-
 τως 21 πάντων· υπὲρ πάντας 22 πάντων ἐκπλαγώτας (Α 146)· υπὲρ πάντας ἐκ-
 πλητικώτατε 23 πανυπερτάτη (ι 25)· πασῶν υπερκειμένη τῶν παρακειμένων νησῶν
 29 παννυχίους· δὲ ὅλης συκτός 30 πάντη τε καὶ πάντως· κατὰ λόγον καὶ τρόπον
 πάντα

πάξ· υπόδημα εἰνυπόδητον. η τέλος ἔχει
(Diphil. fr. VIII p. 419)

Πάξοι (Polyb. II 10, 1)· νῆσοι κατὰ Ἰταλίαν [35. 36]

παπαῖ· σχετλασμός

πάπας· πατρὸς υποκόρισμα

πάπκα (§ 57 Philemon, p. 14)· προσφύνησις παιδὸς πρὸς πατέρα

παπκάς· πατέρα καλοῦεν

παπάς· πατέρα προσαγορεύοντον. πεποίηται δὲ η λέξις απὸ τῶν παιδίων, αὐτὶς πατρός λέγει πάπτα

πάππος· ἀκανθα (Eubul. p. 255). ἐπὸν γηράσσω καὶ αἰπηγανθῆ, καὶ ὑπὸ δύμων ἐκριζῆται, καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλῃ (Soph. fr. 783). σημαίνει δὲ καὶ ὅρνευς εἶδος (Ar. Av. 765), καὶ πατρὸς η μητρὸς πατέρα, καὶ τὴν ύπὸ τῷ γενεῖ(φ) τρίχωσιν (Plat. Legg. 856 D)

παπταῖνειν (Soph. Ai. 11)· περιβλέπειν πάντη

παπταῖνοντα· ὄρῶντα [45. 46]

(παπταῖν· περισκοπεῖ, ἴρενην) cf. 93

πάρα (E 603)· ἕγγυς, πάρειται [48]

παραβαλεῖ[ται]· πλατήσεις [ad 49]

παραβαλλόμεναι (Eur. Andr. 289)· ἔξαπτωσαι, παρακατατίθενται

παραβαλλόμενος (I 322 Thuc. III 65). ἐναποκινθυνεύσων, ὁ ἔστι παραβόλως μαρόμενος [52]

παραβαλοῦ (Ar. Ran. 180)· διάπανος απὸ δὲ τῶν νεών η μεταφορά

παραβαλῶ· συγχρινθ. παραθῶ, ὅμοιον

παραβαλῶν· δημοίως παραδεῖς [56]

παραβαλέπων· στραβός παραβαλήδην (Δ 6). ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς. ἐξ διτιθολῆς παραβάλλοντες

παραβαληθησόμενος· συγκριθησόμενος [60]

παραβλῶπας· παρορθῶντας

παραβλῶπεις (I 499). ὅμοίως, διάστροφοι, τὰς ὄψεις διαστρέφοντες, καὶ παραβλέποντες [63. 64]

παραβραβευθεῖς· καταρραγεῖς, παραμεληθεῖς

παραβραβεύων· παραχρίσων

παραβύνουσαν· παρακαμ(μ)ύνουσαν

παράβυστον (Timocles com. p. 608). ἀδηρα γινόμενον, ἀπόκρυφον. ἀποκεκρυμμένον, η μικρὸν κλινίδον, παρατίθεμεν τὸ μεγάλη, ἵνοι δὲ δικαστήριον οὐτε καλούμενον [69. 70]

πάρα γε· ἔγγυς δέ. η κόψον (Euphron. com. IV p. 493, 15)

παράγει· παρέρχεται, παραπέμπεται. φυλάσσεται εἰσόρενεται

παραγκωνίσασθαι· ἀποστρέψαι

παραγόρενεταιν· ἀρησιν

παραγράφεται· ἐκβάλλεται

παραγραφή· ἡμία

παραγράψαι· δημεις λέγομεν διαγράψαι. καὶ τὸ ἐκ τραπέζης λαβόντα διὰ γραμμάτων τῷ τραπέζῃ πιστώσασθαι

παραγράψεται· οὐ παραδέξεται

παραγυμνώσαι· φανεροποιήσαι

παραγωγαῖ· ἀπάται. χρήσεις

παραγώδας· χτιών παρὰ Πάροδος

πάρα δὲ (Hesiod. Opp. 421 = 452). ἔγγυς δέ

παραδέδρομα· παρεμηῆσθη [84]

παράδειγμα· ὑπόδειγμα

παραδειχθ· τὸν φαίνομαι

παραδεισος· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, οἷς ἔστιν ἐμπειριπατεῖν. η τόπος [ad 87] εὑδρος, ἐν φεργίσταοι. καὶ η βασιλίως κατάλυσις

πάρα δὲ σοι· πάρεστι δέ σοι

παραδήμω· ἔξακονύστῳ [90]

COD. 33 ὑπὸ δῆμα — ἔχειν 34 πάξοινης, οἱ 37 παπαι post 39 40 καγλ

λεῖν 41 πατρᾶσι 42 ἐχοπίσται — μεταβάλλει 54 παράθω· ὅμοιον 68 τῇ μὲν τοῦ τραπεζῆτον 80 ἀπάτον 81 | ψωγάς 83 παραδέδρωμαι 87 οἴον ἔστιν ἐμπειριπατῆς

HES. 35 παπάξοιν· παρακαλεῖν (440) 36 παπαῖδην· παντελῶς (274) 45 παπταγεῖ· περισκοπεῖ 46 παπτήγας (d 497 al.)· περισκοπήσος 48 παρερδαίρογτας (Ps. CXVIII 119). δρητικούς. η μὴ εὐθίσιος βαίνοντας Ad 49 παραθήσεις παραδωτεῖς (Proverb. II 2) 52 παράβολον· παράδοσον 56 παραβεβαστεῖς (N 708). παμαζέμποτες 60 παραβλητικός· παραβάλλων (Porphyrt. ad Δ 6) 63 παραβολῆ (gl. Psalm.)· προσγάπατων δημοίωσις 64 παραβολεὺσθεντος (Philipp. II 30). εἰς θάνατον ἐστούν ἔκδούς 69 παραγάγγας· εἶδος μέτρου Περσικοῦ (657) 70 παράγανον Τιθωνοῖ (Δ 1). παρὰ τοῦ λαμπροῦ Τιθωνοῦ 84 παραδειχθέν (Exod. XXVII 8). φανερωθέν. η παρασκευασθέν τι ζάτοντο εἰς μείζονα Ad 87 εὑδρος ητοι 90 παραδειγματίσαι (Matth. I 19). φανερώσας θριαμβεύσαι

παρὰ δίκην (Trag. inc. fr. 72)· παρὰ τὸ δίκαιον
 παρὰ δύξαν· παρ' ἐλπίδα, παρὰ προσδοκίαν
 παράδοξον· θαυμαστόν. Διπροσδόκητον
 παράδοξος· ὁ παρὰ δύκησιν λεγόμενος
 παράδοσις· ἄγραφος διδασκαλία
 παραδόσεων· διδασκαλιῶν [97]
 παραγῆλιστν· παροξύνων, παρεξισῶν
 παραγωστής· μικρὰ μάχαιρα
 παραθαλπόμενος· παραθερμανόμενος.
 ὁ παρακάψαν (ad παραδόλων?). παραμυθόμενος
 παραθέτει· παρατρέζει
 παραθέμα· ἐπίθεμα
 παραθέουσι· παρατρέζουσι
 παραθήγειν· ἀκονάν, παροξύνειν (700, 62)
 παραθήκη· παρακαταθήκη [ad 505] {6—8}
 παραθρανός· κώπη τις ἐν ταῖς παραθράνοις [10, 11]
 παρα(ι)βάται (Ψ 132)· οἱ ἐπὶ τῶν διφρῶν
 ἔστωτις μαχάμενοι, οἱ κύριοι τῶν ἀράτων
 παρ' αἰγείρουν θέα (Cralin. p. 189). Ἐρα-
 τοσθίνης φησί, ὅτι πλησίον αἰγείρουν τινὸς
 Θεία. (Αἰγείρος δέ ἐστι φυτοῦ εἶδος) ἔγγυς
 τῶν λυρίων. ἐώς οὖν τούτου τοῦ φυτοῦ
 ἔξετεντο καὶ κατεκενάζετο τὰ λυρία, ἀ-
 ἐστιν ὅρθι ἔντλα, ἔχοντα σανίδας προσθε-
 μένας, οἷον βαθυοῖς, ἵψ' αἰς ἐκαθίζοντο,
 πρὸ τοῦ κατασκευασθῆναι τὸ θέατρον [14]

?Παραίλεως· ὅρος ἔγγυς μ' ὁ θ ν [16]
 παραίθεντα· τὰ δὲ τῶν μικρῶν δακτύ-
 λῶν παρὰ τὸ θέναρ, ἥγουν ἐπὶ τῶν καρπόν

COD. 88 παρεῖσισ. ὅν (h. e. παραγῆλάσσω [Rom. XI 11, 14]· παρεξισώσω) 506 ἐκ-
 βάλλει 9 παραθύροις 13 παραιγέρον — ψῆφ' αἰς — πρὸς τὸ (cf. αἰγείρουν εἰς θεία) 17 πα-

ραιθέματα 20 πκωπὴ 22 παραινεῖται, ὀλγύφ 23 |μματα, παράμματα 26 |ζειε,
 παραιμημέναι (31 cf. πάρφασις, παρέφασις) 33 παραιφῇ.. εύπεθα 38 παραχε-
 κοαται 40 |κρονται, τ. φ. ἡλ| 47 |κλήδον| — παρακεκλημένος — παρακληδόν

HES. 97 παραδραθεῖεν (Σ 163)· παρακοιμῆθηνας Ad 505 παράθον 6 ἡπ-
 ραθῆται· ἐνβάλλει (511, 1027) 7 παρὰ θύνα (A 34)· παρὰ τὸν αἴγαλόν 8 παραθέν-
 τες· ἐκβληθέντες (760, 1027) 10 παραθροξίας (Greg. Naz. vol. II p. 55 D)· παραδραμεία
 11 παραθώτε· ἐνβάλλει (506) 14 παράδοξος· θαυμαστός, ἐπάξιος, καὶ ὁ παρὰ δύκρων
 λεγόμενος 16 παραίτει (Greg. Naz. p. 143, 10 Dr.)· συμβουλεύει 21 παρὰ ποσὶ (O 280)· παρὰ τοῖς ποσὶ 25 παρὰ ποσὶ κάμπεσαι θυμός (O 280)· ἥγωνις, καὶ κατίπε-
 σαι τῇ γυνῷν [ἡ ποσίν] 27 παραίσια (J 391)· δίλλοια τῶν προσηκόντων 28 παρί-
 σουαι (v 393). 29 παρί..οντα (Υ 414)· παρατρέχοντα 31 παραίφασις (A 792).
 ἀπολογία, παραλογισμός, παραμυθία, συμβούλια. παρηγορία· παραίνεσις (ονομαστ.) 36 πα-
 ρε[α]κατέλεκτο (I 665)· παρακατέκειτο 37 παρακεκλημένος (Ps. CXXV [VII] 1)· παρα-
 μυθηθίντεις, παραληθίντεις 45 παράκλητον· πνεῦμα λίγεται, ὃς τὰς παραλήσεις τῶν
 ὀλῶν δεχόμενον 46 παρακλήτορες (Iob. XVI 2)· παραμυθταὶ 48 παρὰ κληῆδος
 λιμάντα (δ 802)· παρὰ τοῦ τρυπήματος παραγομένου κλείθουν, δι' οὐ τὸν λιμάντα ἐνίσαι
 50 παρακοίτης (Z 430)· δ ἀνήρ. γυνὴ γαμετὴ, παλλακίς παράκοιτεις (δ 60)

παραικετια· αἱ ἐπὶ τοῖς ἑνύγεσι τῶν ὀπλι-
 τῶν τάξεις
 παραινεῖσι· συμβουλή, τυνθεσία, σωφρο-
 νισμός (827)
 παραιπατι· παρακοπή [21]
 παραιρεῖται· ὀλίγα ἀφαιρεῖται (850)
 παραιρήματα (Thuc. IV 48)· παράρματα
 ἴματισιν
 παραιροῦνται· ἀφαιροῦνται [25]
 10 παραισαβάζειν (Com. inc. CCXXXVII)· πα-
 ραιμημέναι, δπὸ τοῦ Σάβου [27—29]
 παραιτητον· παράλησιν [31]
 παραιφάσσει· τινάσσει, πηδᾶ, παρακινεῖ
 καὶ τὰ ὅμοια (παιφάσσει?)
 παραιφηλούμεθα· παραγομέθα
 παραιράίρια (Hesiod. Opp. 326)· παρά-
 και(α)ρα
 παρακαταθήκη· ἐνίχυρον [36, 37]
 παρακεκόλαχε· παρανοεῖ (549)
 παρακεκομένον· ἀτανόδον
 παρακέρουνται τὸν φρενῶν (Com.
 inc.)· παρηλάτοντο
 παρακελεύσεσθαι· προτρέψασθαι
 παρακελεύουσιν· ἐπιτρέπουσιν
 παρακεχόρδικεν· παρήλλαχεν, παρήμαρτεν
 παρακεώμεθα (Ion.)· ἐγκείμενοι ὕμεν
 [45, 46]
 παρακληδόν (ρ 139)· ἦτα παρ' ἓνα. παρα-
 κεκλιμένος, παρατεραμ(μ)ένος·, παρα-
 κλιδόν, οὐδὲ διπατήσω (δ 348)· [48]
 παρακοῖν· παρανοεῖν (538) [50]
 παρακογάν· τὸ ἐν τῷ ασπάζεοθαι παρα-
 τριβεῖν τὸ γένειον καὶ τὰς παρειάς
 παρακόπτει· παίνεται (609, ex opom.?)

παρακόρησον (*Plat. com.* p. 637). παρα-
κάλλυνον
παρακόττει (*Creles*). παραφρονῆ [55]
παρακροτήσαντες παραθασύναντες
παρακροτῶν παροξύνων
παραχρούει (*Plat. Crit.* p. 47 A). πλανῆ,
ἔξαπτῆ
παραχρουσθέντες παραλογισθέντες
παρακρούσιχοινικος (*Com. fr. CCCXVIII*).
παραλογίζομενος ἐν τῷ μέτρῳ εἰργάται δὲ
οὐτῷ διὰ τὸ κρύψιν τὰ μέρη καὶ διασείεν
ἴνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν
παράκρουστος· μωρός
παράκτης· δὲ τῶν κυνηγῶν τοὺς κύνας ἐπὶ
τὴν θήραν ἄγων
παρὰ καθὼρίας ἀποκαρδεῖ· οὐ παρομία.
πρόδηλος δὲ αὐτῆς η αἰτία
παραλαοῦντος..... [65]
παραλέ(λε)ξι (*Ag. Eccles.* 904). παρὰ τὸ
τέλος ὑπερεχόντας (*τρίχας*) ἐν ταῖς σφρύσι
παραλέγειν
παραληρούντων μωρὰ λαλούντων
παραλία (*Thuc.* II 56). η Ἀττική. ἔνθεν
καὶ η ναῦς πάραλος (*Ag. An.* 1204)
παραλία καὶ πάραλος καὶ παράλιος.
παραθαλάσσιος [70]
παραλίτης (*Thuc.* VIII 74). δὲ πάρι τῆς πα-
ράλου· η δὲ ἐστιν λέρη ναῦς
παραλλαγῆς· ἐνταλλαγῆς, δλοισθεώς
(παραλλάξ *Soph.* Al. 1087) ἐνταλλαγμένως
παραλλάξι (*Plat. Theaet.* 191 A). [ad 73]
παραλλάξις· παρελθών
παρὰ δλλήλαις· ἔγγυς δλλήλων
παράλληλον· ἀκόλουθον, ὅμοιον τῷ με-
ταξὺ δύο
παραλογισμός (*Aristot. poet.* XXIV 9).
ἀπτη λογισμοῦ

COD. 53 παρακόρησον 54 | οττεῖ 56 cf. παρεκρότει) 63 παράκωφον
ἀποπάρδει (66 cf. προσθίδειν) 68 πλ̄^{εο} 74 ἐνταλλαγμένως παρελθών 75 παραλ-
λήλαις 76 τὸ 77 λογισμός 80 παράλιοι 81 ηττοτες—λέγει τις 84 | λύσηαι
— λύστο 86 τεσσαρακοντηψών? 90 cf. προαμεῦσαι 606 παραράρος 14 | σύδ-
μενος 16 ἀποδ—

HES. 55 παράκουσις· ἀπάτη παρενεγκεῖν 65 παρὰ λαπάδην (v Γ 359). παρὰ τὴν
λαγόνα 70 παραλάξει· φλυαρεῖ, μὴ γινώσκων ἀ λαξί Ad 73 (παράλλαξον *Prov.*
IV 15). διάρθρι, πάρελθε 85 παραλία ματα· τὰ ἐξωθεν 88 παραμήνεις· παραναγνούς
(598b) 89 παραμήξις· παραλλάξις (-ειφας) 93 παρ' ἀμητι (I 427). παρ' ἔνοι
94 παραμενέσσι (253). παραμένοντι καὶ καταπραύνοντι τὸ μένος, ήγουν δύναμιν 96 πα-
ραμυθίαν (*Sapient.* XIX 12). παράληπσιν 97 παραμύσασθαι (I 684). συμβούλευσαι
98 παρὰ ναῦφιν (ξ 498). παρὰ τῶν γεῶν 99 παρὰ νῆας (A 347). παρὰ τὰς ναῦς
600 παρὰ νησού (A 26). παρὰ τοῖς πλοιοῖς 3 πάραντα (Ψ 116). τὰ παρὰ τὸ δάντικον,
οἷον πλάγια, τὰ παρατεταμένα τῆς εὐθείας δόδον 4 παρανύμφος (*Moer.* 269). νυμ-
φεύτρια 5 παραξιφίς (*II Samuel.* V 8). μάχαιρα 13 παρὰ πάντας (Luc. XIII 2).
ὑπερ πάντας 13 παραπείσης· παραπατᾶ 17 παραπειθούμει· παραπειθούμη

παραλογιστής· δπατεών
παράλογον (*Thuc.* I 65). δλόγιστον
πάραλοις (*Herod.* I 59 *Ag.* Lys. 58). οἱ τὴν
παράλιον οἰκοῦντες τῆς Ἀττικῆς
παραλογεῖς· οἱ ηγέτον ἐνδόξοι καὶ ἐν-
τιμοι· ωσει λέγοι τις· παραβαθήσεις.
Ἄλλον γράπεις γάρ τὸ ἐκ τῆς θαλαττίας πορ-
φύρας υφος
παραλούς· παραχρατηθεῖς. συσχεθεῖς
10 παραλυθῆναι· ἀπολυθῆναι
παραλούσματι (*Aristoph.* p. 965). παροιμι-
ῶς· ἐπει ὑπὸ τῶν πλουσίων οἱ πένητες
παρελούντο [85]
παραλώματα· τὰ ἐξωθεν τῶν τιμών (σ)κε-
πασμάτων
παραμαρτών· ἀποτυχῶν [88, 89]
παραμεῦσαι· παραλάξαι. ἐκτραπήναι
+ Ηραμήνη· η τῶν θεῶν τιμῆρα. Λυδοί
παραμίξεται (*Herod.* I 72). γειτνιάσαι
[93, 94]
παράμονος· καρτερός [96–98]
(παρανείμας· παραναγνούς) cf. 588
[99, 600]
παράνοια· ὑπερηφανία
παράνομος· ἄνομος, ἀδικος. ἀθεσμος.
[3–5]
παράρορος· σειραφόρος
παρασ· δετὸς ὑπὸ Μακεδόνων
παράπαγος· μάνδαλος θύρας (1002)
30 παραπαίει· παρακότει (q. v.), μαντεται,
ληρεῖ, παραφρονεῖ (*sch. Aesch. Prom.* 1056)
παραπαιόντως· ὅμοιως
παράπαιστος· παραπλήξ. η παρειμένος
παραπαν· παντελῶς, καθόλου [13]
παραπασσόμενος· ἐπιβαλλόμενος [15]
παραπλικούντες· ἀπωθούμενοι [17]
παραπεπλεγμένως· συμπεπλεγμένως (625)

παραπετάσματα (Herod. IX 82)· παρακαλύμ^(μ)ατα
 παράπηχυ ἱμάτιον (Macho Ath. 582 D)·
 τὸ παράπεδον μέρος ἔχον παρφύραν
 παραπικραίων· παροργίζων
 παραπλαγέας· πλαγιασμένος [23]
 παραπλασμός· δὲ ταῖς τῶν αὐλῶν τρύπαις
 παραπλήξια· ἐμπλέξαι (618)
 παραπλάσματα· τὰ κηρία τὰ ἐπιτιθέμενα 10
 τοῖς Ἑγγίαισιν ἐν τοῖς βιβλίοις (858)
 παραπλήγυς· μανιώδονς [28]
 παραπλήγυστον· μανιώδετον [30]
 παραπλήξ· παράφρων, τάς φρένας βεβλαυ-
 (μ)ένος, μανιώδης, παρακόπτων, παραφρο-
 νῶν
 παραπληξία· μανία
 παραπλήσιος· ἐμφερός, ὅμοιος
 παραπλήττον· ἐκπλήττον
 παραπλόκαμος· ἡ παραπελεγμένη τάς 20
 τρίχας
 παραπλομένοις· παροῦσι [37]
 παραπλήσιειν· τὸ παρά τὴν ὁδὸν ἰσταθεῖν,
 ἢ λέναι
 παρὰ πόδα (Soph. Phil. 338)· εὐθέως. ἐγ-
 γύνεται
 παρὰ ποδὸς· παρὰ τοῖς ποσὶ¹
 παρὰ πολὺ (Ar. Plut. 445)· πολὺ²
 παραποιεῖν· παραπόττειν
 παραποιήσασθαι· παρασφραγίσαι
 παραπορούησασι· ἐνυποθῆναι, τοῆσαι
 παραπομπή· μεταχοιδή
 παραρεῖν (Eupol. fr. I 6 p. 546)· φρηνα-
 φεῖν [47]
 παραρρητοῖσι (N 726)· παραμυθηταῖς [49]
 παραρρήσεσθαι· παρασκευάσθαι [51]
 παράρυμα· Σφονκῆς· Πολυξένηγ (fr. 482)
 παράρυμα ποδός, ὃς κρεμαμένων τι-
 νῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ ἡ ἀρμάτος πρὸς
 κάλλος. τινὲς δὲ σχοινίον ἐν ταῖς τανσίν. 40
 οἱ δὲ ὑπόδημα
 παραρυμέτις· τὸ παρὰ τὸν ὄψιν

παραρρύτειν· παρεγχεῖν [55, 56]
 παρασάγγας (Herod. VI 42)· εἶδος μέτρου
 Περσικοῦ (469)
 παρασαγγιλόγω (Soph. fr. 475)· οἱ Περ-
 σαι τοὺς διαγγέλλοντας οὔτε λέγουσι
 παρασάγγης· μέτρον ὅδοις, τριάκοντα στα-
 δίους ἔχον
 παρασαρώσαι· τὸ ἐροὶ δὲ καὶ [αε] 60 κάλ-
 λυντρον τὸ σάρον. καὶ κόρηθρον καλέεται
 (παράσειρα cf. 1850)
 παρασεσυρμένοι· παρελκυσμένοι, ὑπεσκε-
 λυμένοι
 παράσημα· τεράστια
 παρασημαίνει· παραχαράττει. παραδηλοῖ
 παράσημον (Aesch. Ag. 747 Schn.)· δόδο-
 κυμον, κιβδηλον. τὸ δέ τοῦ τοῦ τομομάτων
 τὸ κιβδηλό παράσημα λέγεται
 παράσιτοι (Seleuci?)· ἀρχῇ ἐπὶ τὴν τοῦ
 λεροῦ σίτου ἐκδοχήν
 παράσιτος· κοσσοτράπεζος
 παρασιτωπῶν· μακροθυμῶν
 παρασκευάζεται· εὐτρεπίζεται, ἐτομά-
 ζεται
 παρασπάς (Theophr. II 2, 4)· φυτὸν ἀπε-
 σπασμένον
 παρασπασθε· ἀφέλησθε
 παρασπίζουσα (Eur. Ph. 1440)· συνοῦσα.
 συνοικοῦσα
 παρασπιστής (Eur. Cycl. 2)· παρεστώς.
 ὀλλίης
 παρασπονδήσας· παραβᾶς τὰς συνθήκας
 παρασπονδοῦντες· ἐχθραινούντες. πολε-
 μοῦντες
 παρασπῶν· συλλῶν
 παραστάδες· οἱ πρὸς τοῖς τοίχοις τετα-
 μένοι κίονες (Eur. Andr. 1121)
 παρασταδόν (O 22)· ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἡ
 παραστάντες, ἡ παραστατικῶς, ἡ κατὰ τρό-
 πον, ἡ κατὰ τὸ δίον
 παρασταθμίδες· τῆς θύρας τὰ πρὸς τῷ
 στρόφιγγι
 + παράστανον· λόγχη

COD. 20 παραπῆχυν — μέρον μέρος 25 ἐπιλέξαι 27 μανιώδ. ^η 34 | ἥγον
 37 παραπλόνεοι 48 παραρη— 52 παραρύμα 54 | υτεῖν, παρέχειν 58 — γη λόγῳ!
 60 κάλλυντρος τὸ σφρον· κόρηθρον 70 | θατι, ἀφέλησθαι 71 σύνους 76 τετρ— 77 | τεικοι

HES. 23 παραπλήξασα (τ 187)· παραρουσθῆναι ποιῆσασα 28 παραπλήγυας
 (ε 418)· τοὺς τὰς ἄκρας ἀντεινούσας ἔχοντας αἰγαλοῖς. ἡ πέτρας 30 παραπλήγυα (Πίρ-
 ρος). παρακοπή 37 παρὰ πλόνεσι· παρὰ πολλοῖς 47 παραρητοῖ (I 522)· παρατε-
 τικοί, σύμβουλοι, παραμυθητικοί 49 παραρημάτα (Exod. XXXV 10)· δέροις 51 παρε-
 ρυεταις (Prov. III 21)· μετεωρισθεῖς, παραπέηγς 53 παραρύματεν (Hebr. II 1)· ἐξοιλισθ-
 μεν 56 παραρυμένον· παραπεσόμενον, παραρητην ^η Ad 60 [κάλλυνθρον ^η]

παράστασις· φυγή· καὶ τὸ φυγαδεῖσαι
παραστῆσασθαι (Aristot. Pol. V 8 Plat.
Legg. 855 D)
παραστάται (Hippoct. 278, 36)· τὰ ἀπὸ^{τῶν νεφ(ρ)ῶν} δύεια· καὶ οἱ πρὸς τὰς ὥσις
στήμονες
παραστάτην· πρωτοστάτην
παραστάτησον· παραστάτης γενοῦ· νί-
κησον
παραστατις· ἀγγεῖον θερμαντικόν
παραστέλλεται· ἀναστέλλεται
παραστέλλων· ἀναστέλλων
παραστησάμενος· μετακαλεσάμενος
παραστήσουσα [ἀδ 88]. ἐπ[ε]ι τῶν []
ἀφυστερούντων τὰ ὄντα παρίστικται.
[] ἄλλοι, ὡς ἀπὸντα τιὰ παραστί-
ζουσα σημειουμένη
παραστόρνυται· [καὶ τὸ] λεῖον ποιῆσαι
[ξίφος, καὶ τὸ]
παρά στρότον (Aeolice) [90]
παρασύρει· χαυνοῦ· παρατρίπει
παρασυρέντες· παρατραπέντες
παρασυρῶ· παρατρίψω, καὶ τὰ ὄντα
παρά σφιν ἢ παρά σφισιν· παρ' [ἴαν-
τοις]
παρασχεδιαζομένη· παραχαραττομένη
[96]
παρατάσσεται· ἐν πολέμῳ ἀνθίσταται
παρατατικός· ἔκτεταμένος
παρατέθημα· παρακόπημα· παρωξύνθη
παρατεθημένος· ἤκοντημένος
παρατείνει· παρίλκει· πλατύνει [702]
παρατείνεις· ἀπολεῖς [4]
παρατηρημάτων· ἐπιτηρησεων, παρασυ-
λάξεων [6. τ. ad 8] κληδονισμῶν τε καὶ
ἀπαντήσεων
παρατρέπει· παραγορεῖ

COD. 80 παραπήσασθαι 83 παραστήσουσα σημειουμένη 89 ξίφος ad παραστο-
μοῦται?) 93 [σύρω Post 94] 733 ἀναχώρισον 715 παρατροπῶν 18 παρατροπῶν
(cf. παρετροπασκε) 20 παρατρούχων 22 Ἑλλησπόντου ὠρα 29 παράφορμα 40 παρ-
άκων (cf. πάρταζον) 45 παρέδαι 48 παραγεγραμμένος

HES. 88 ἡ παραστήσων ἡ παραστιχθεῖς· ἀνακλυστῶν — Σύφρων δὲ κε-
τηματά φησιν (cf. κατάτακτον) 90 παρασυνεβλήθη (Ps. XLVIII 13. 21). ἀμοιβῶθη
96 παραταξις (gl. Psalm.)· πόλεμος· φάλαγξ· καὶ ὄνομα (ὄνομα)
(Σ 64). παρά τὰ ὄντα κατασκευαστεῖν 4 παρατεταχται (Zachar. I 6). ἦτοι μάτις τοῦ πα-
ρατρούχου· ἀντίτανον. κράσπεδον (v. παρείσανον) 7 παραχαράκτης· διαστροφεῖς, πα-
ρατροπῆς τῶν εἰν τεθέντων νόμων Αδ 8 παρατηρημάτων· ἐπιτηρησον 11 παρά τὸ
εἰκός· παρά τὸ δέον 13 παρατρέψας (Ψ 398. 423). παρελάσας 15 παρατροπέων
(δ 465). παρατροπῶν. παραλογίζουμενος 18 παρατρωπᾶς (I 500). παρατρέπουσαν, παρα-
πέδουσαν τῆς ὁργῆς 20 παραυδᾶ (λ 488). παραφωνεῖ, παρηγορεῖ 24 παραυτόφι
(M 302). παρά αὐτῷ 21 παραφθάνησι (R 346). παραδραμεῖ 36 παραχρῆμα· παραν-
τίκα. [διθρῶτις.] ενθέως (723) 38 παραψίδες· τὰ μεγάλα τρύβλια 41 παραδαλέην
(Γ 17). παραδάλεως δοράν 43 πάρ δέ (Γ 262). παρά δέ 46 παρείβασκε (Λ 104). παρε-
βάτει 47 παρεβλήδην· ἐρεθιστικῆς

παρατρέχει· παρέρχεται [11]
παρατρέψαι· παρενέγκαι. περιθῆσαι [13]
παρατροπαῖς· μεταβολᾶς [15]
παρατρύγει· παραφωνεῖ. γογγύζει
παρατρύζουσι· γογγύζουσι. καὶ τὰ ὄντα
[18]
παρατυχών· παρών [20]
παρανύλια· τὰ παρὰ τὴν αὐλήν, οἷον πρό-
χωρα
10 πάραυλος (Soph. fr. 460).
πάραυλος Ἐλλησποντίς, ώραια θέρους,
ἡ κατὰ τὸ θέρος ἀκμάζουσα
πάραυτα (Eur. fr. 1064, 5). παραχρῆμα,
εὐθέως, παραντίκα (736) [24]
παραυχερίζων· παρακλίνων
παράφημι (A 577). παρατω. παραμυθοῦ-
μαν· συμβουλεύω [27]
παράφορα· παρατετραμένα
παραφορά· ἀρχῇ τις τῶν συνεξιόντων
βασιλεῖ
παράφορος· παραφερόμενος. τὸ παρόμοιος.
ἔξιστηκώς
παράφρων (Soph. El. 472). ἀνόητος
παραχαράσσον· παραλλάσσον, παραση-
μαίνων
παράχασσον· ἀναχώρησον (888)
παρά κεῖρα· μετὰ κεῖρα, ἐν κεῖροι
παραχράται· κακῶς λέγει [36]
παραχρωμάτων· ἐφελῶν [38]
30 παραψυχή (Eur. Hec. 280). παραμυθία
παρδακῶν (ιαποδογραφίη): διύρων [41]
πάρδαλες (At. ΗΑ. IX 19, 2). ποιὸς δρυς
[43]
ἢ πάρδικος· ἡ οἰκοδομὴ τῆς καθέδρας
παρεᾶσσα· πλαγιάσα [46. 47]
παρεγγεγραμμένος· δι μὴ κατὰ νόμον
τοῖς πολίταις (ἐν)τεταγμένος. δημοποιήτος

παρέγγραπτος (Aeschin. p. 51). τόθος παῖς. παρεγγεγαμένος
 παρέγγραφέν των· ἔβδομουργηθέντων
 παρεγγυῆ (Herod. III 8). παραγγέλλει. διάδικτοι
 παρεγγυᾶται· λέγει. παραδίκτοι. ἐντέλεται.
 παρανεῖ. διδάσκει. προλέγει. παραγγέλλει. διαβεβαιοῦται. ή παρεγγυῆ
 παρεγγυῆσαν τος· παρασχόντος
 παρεγχεῖ(μ)φεται· ἔγγισει. προσπελάσει
 [55]
 πάρεδρον· παρακαθήμενον. [ad 56] σύνθρονος
 παρέδρος· ἀρχή τις, καὶ αὐτή ή κελεύσουσα παρέδρους δίδοσθαι ὑπὲρ τοῦ τὸν ἀμαρτάνοντα μηνύεσθαι¹
 [58. 59]
 παρεθεῖς· ἐκβληθεὶς (508). ή θεοῖς [61]
 παρεθῆνοντο· παρεζύνοντο (504)
 παρειά· γνάθος [64]
 παρειαὶ ὄφεις (Cratil. fr. VI p. 143). ὄφεων εἶδος μεγάλας παρειὰς ἔχοντων· ταῦτα δὲ ἥκιστα δάκνει ἀνθρώπους
 παρειθή· παρελύθη. ἔχανωθη. ἔχρεμάσθη,
 ἐχαλάσθη. ἐδήθη (896) (non Ψ 868) [67]
 παρεικάθη (Plat. Soph. p. 254 C). παρέληθη
 [ad 68]
 παρεικαμεν (Boeot. Rhod.). παρεπίμαψαν (cf. προσεικαμεν)
 παρείκει (Pind. Pyth. VI 43). παρέρχεται
 [71. 72]
 παρειμένος (Eur. H. f. 1043 al.). παραλημένος, ἐκλελυμένος, παράλυτος (906). παρεωραμένος. τετελευτηκός. ή καταπεφρονημένος
 παρειμένως· καταφρονητικῶς, ὁμοίως

COD. 49 παρεγγέγραπτος — παῖς post 48
 56 [μενον] 57 δίδουσθαι 60 ἴσσαι 68 παρείται em. Phot. 394, 5
 τος 77 έσσαι 97 παρεικαμενόντο, παρεπιπο] 801 παρειτόνον 5 (cf. 835)
 παρακλήθη — τις 6 [ιεις] 11 παρατίνων

HES. 55 παρ' αἰδοῖσι (Z 250). παρὰ ταῖς αἰδοῦσς δξίαις Αδ 56 παραιμένον (ad gl. sacr. εὐπάρεδρον) 58 παρέξει (A 407). παρακαθίζουν 59 παρεξόμενος (E 889). παρακαθήμενος 61 παρεθεωροῦντο (Act. Ap. VI 1). κατεφρονοῦντο 64 πάρει (Math. XXVI 50). ἡλθες (cf. ἐφ' φάρει) 67 παρείμαι· παραλένυμι (772). Ad 68 [παρελύθη] 71 παρείκουλον· ἀπόφασις ἀρχούτα 72 παρείμαι (Eur. Ph. 859 v. l. Ierem. XX 9). παραλένυμαι, ἐκλένυμαι 77 παρείναι (X 298). έσσαι 79 παρείπη (A 555). παραλογίσται 81 παρειμένων· παρεωραμένων 82 παρείρξαν (A 615). ἔχωλυσαν (897) 86 παρείση· παραπτίκης 87 παρεισθωσαν (Sophonis III 16). παραλυσθωσαν 91 πάρ[ει]ται· παρέλθεται (946) 94 παρέκλησε (v. l. Psalm. CXXIII 4). παρηγένθεν 95 παρέκ τον ηγαγέ μον (K 391). τὸν νοῦν παρελούσαστο μού 96 παρεκμήσον (Ψ 762). παρατομήτον 99 παρεχρούσατο (Genes. XXXI 7). ἔχεινσαν. παρεφρίσατο. διεσκέδασεν 802 παρέλαβες (Coloss. IV 17). ἐπαιδεύθης Αδ 5 ἐκούσηθη (Ψ 515). 12 παρέλκυντος (Iob. XXV 3). βράδος, βραδύτης 13 παρελογίσασθε (Iosu. IX 20). ησθένησαν 15 παρέλυσε (Ierem. XXVI 15). καθεῖλεν, ἐξίβαλεν

πάρειμι (Eur. Phoen. 859). έω. ή παραλέλυμαι (772)
 παρείμην (Boeot. pro παρήμην)· εὐρέθην. ύπηρχον [77]
 παρεῖξαι· παραχωρῆσαι [79]
 παρειπεῖν· παραμυθήσασθαι. παραινέσαι. παραπείσειν. παραλογίσασθαι [81. 82]
 παρεῖς (Soph. El. 732). έσσαι, ἀφεις, καταλπών
 παρεισακτον· δλλότριον
 + παρεισανον· κράσπεδον, δχρωτήριον [86. 87]
 παρεισιν· εἰσιν
 παρεισκρίνεται· παρεισέρχεται. παρεισβάλλει
 παρεισρέφων· παρεισερχόμενος [91]
 παρεκίρνα· παρέμισε
 παρεκλήθη· παρεμυθή(θη) [94—96]
 παρεκναμεντο (Hipponact. fr. 130). παρεπορέύονται· ἐπιπόνως
 παρεκρότει· παρεξίνεν [99]
 παρεκτικόν· παρεχόμενον
 παρεκόπτον (Ατ. Eqq. 807. 859). ηφάντησες [802]
 παρελάσας· παραδραμών
 παρελέγετο· παρὰ τὸν αιγαλὸν ἐπλεν
 παρελέξατο· [ad 5] παρεκλίθη. ή παρεπλέξατο· τὸ γάρ παραπλέξει τινὲς παραλέξασθαι καὶ λέξασθαι λέγουσιν
 παρελεύσεαι (A 132). παραδραμεῖς· καὶ παραλογίον (v. οὐ παρ—)
 παρελεύσεται· παραδρόμη, παρέλθη
 παρεληνύθότας· παραβαίνοντας
 παρελθόντων· εἰσελθόντων
 παρελκεται· διατριβει
 παρέλκον· περισσόν. [περιττόν.] βραδύ· παρατείνον [12—15]

51 παραγγελύει 52 ή πάρεγγυς
 55 παραγγελντο 75 παραλεύμενος 75 παρατίνων
 59 παρείμηνος 801 παρειτόνον 5 (cf. 835)

- παρεμβαλεῖ· παρεντίθησιν [17]
 παρεμβάλοιτο κλῆρον (Trag. inc.)· συγ-
 κληρόσαιτο [19]
 παρεμπίνειν· τὸ ἔκτὸς τοῦ λόγου πίνειν [21]
 παρεμφάρακτος· δαελγῆς. πέρπερος
 παρεμφαίνεσθαι (Aristot. auct. phys. IV
 4)· παραδηλούσθαι
 παρεμφέρεις· ὅμοιον
 παρ' ἐν κατὰ τὸ ἔξις
 παρενδοθῆ· παρατεθῆ [27]
 παρενεγκεῖν· παραδεῖναι. παραβαλεῖν
 παρενήνεον (a 148)· παρανέων. παρεπί-
 θεσαν ἀθρόως. παρεσφένον
 παρένθετος· παρείσακτος
 παρενθήκας· μετενήνεκτας (ἢ) ἀπὸ τῶν
 τεχνιτῶν τῶν παρεγαθούμενών ἔντα λεπτά.
 ἢ ἀπὸ τῶν πολιζούμενών· παρεντίθασις γάρ
 τοις φορτικοῖς κούφα. ἀπὸ τῶν καυν(ὲ)σιν·
 τοῖς γάρ πιθοῖς πινακίσκοις παρεντίθεται
 καὶ λεπτά
 παρέντες (Aesch. Ch. 1032)· παραλείφαντες,
 ἔσσαντες
 πάρεξ (Hom.)· χωρίς, ἐκτός
 παρεξειρεσίαν (Thuc. VII 34)· τὸ κατὰ
 τὴν πρόφραν πρὸ τῶν κτωτῶν· φύει λέγοι
 τις, πάρεξ τῆς εἰρεοίας [35]
 παρεγκυλημένος (Aet. Ach. 681)· ὑπὸ γῆ-
 ρως τὸν τοὺς παρεγκυλημένους ἔχων, ἀμυ-
 δρόν, μετενήνεκτας δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσιδῶν
 τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς· αἱ δὲ κατατερψμέ-
 ναι ἐγκυλήθασι λέγονται [37. 38]
 παρέξ τὸ θεῖον χρῆμα· ἐξ τῆς μίξεως
 παρεοικάς· παρόμοιος [41—44]
 † παρεπτάμενα· περιττά
- παρεπτάμενον· περιττόν
 πάρεργον· νόδον, φς μικρὸν ει τῶν ἀναγ-
 κατῶν [48]
 παρέργωσι· δικαίωσι. φρεδύμως [50. 51]
 † παρερέσσαν· παρετάκαντο, ἐν πολέμῳ
 δυτέστησαν, κυρίως δὲ μετὰ τῶν ἡσαν
 παρεργούσιν, πρός τὸ ἥητησα τινὰ (626)
 παρέρχεται· ὑπερβάλλει (ποι. μ 62)
 παρεργωύστα· κατεργωύστα (848) [56. 57]
 παρεσθίει (Aet. Eqq. 1026)· παραβιβρώσκε-
 ται [59. 60]
 † παρίσεμεθα· ἥλθομεν (863)
 πάρεσο· παραγενοῦ
 παρεσόμεθα· [παρεγενόμεθα
 παρεσόμενος· παρεῖναι μέλλων
 (πάρεσσα [Dor.])· παραγγυνομένη
 παρέσσυνα· παρόρμησα
 παρέσσυται· παρίσχεται [67]
 20 παρεστέλλετο· παρεγίνετο [69. 70]
 [ad 71] ἀποτυχεῖν ἐποίησεν
 παρέσφαλεν (Pind. N. XI 41)· [ad 72]
 παρέσχεν· ἔδωκεν
 παρέταξατο· ἐξηφάνισεν [75]
 παρέτημηξεν· ἐξηφάνισεν
 πάρετος· παραλειμένος
 παρετρώπασκε· παρετρέπετο
 παρευημερεῖσθαι· τικᾶσθαι [80]
 παρευθύνουσι· βιάζονται. παραφέρουσιν
 30 παρευθύνωσιν· ὄμοιως
 παρευνάσων· παρακοιτάσων [84—86]
 παρέφησε· παρεγράψατο. ἥπάτησεν
 παρεχάσσατο· παρεχώρησεν (733)
 παρέχει· [ad 89] χορηγεῖ
 παρῇ· ἐλθῃ

COD. 18 | βάλλοιτο 20 ἐκ 25 παρέν 29 παρατίθεν] παρανήσον? 34 | ἐσίον
 36 κατατρημέναι 39 πάρεξ 40 παρεοικός 54 ὑπερβάλλεται 58 | λεται 61 πα-
 ρήμεθα! 64 | μεθα 64a post 65 65 παρόρμησα 66 | εται, παρέσχεται 69 παρέστησε
 — ἐξητη (forse παρέκπαισε ἐξητη) 81 προσφέρουσιν 87 ει. παρφάμεν 88 | χάσετο

HEIS. 17 παρεμβαλεῖ (Pis. XXXIII 7). ἐποκένει 19 παρεμβολή (gl. Psalmi).
 στρατόπεδον. παράτοξος. στίφος στρατιώς. οἱ πλῆθος. οἱ οἰκησι. οἱ κάστρον 21 παρ' ἐμοιγε
 (A 174). πάρεις γάρ μοι 27 παρανεσίς· συμβούλια. διδασκαλία 33 παρελέξατο
 (B 515). παρεκουμήν (805). 37 πάρεξ ὁδοῦ (R 349). ἐξ τῆς ὁδοῦ 38 παρεξειποιει
 (δ 318). παρὰ τὴν ἀλήθειαν εἴποιμε. 41 παρεόντα (ξ 145). παρόντα 42 παρέπαφεν
 (Ξ 360). παρίπειν 43 παρεπιδήμος· πάροικος (Genes. XXIII 4). 44 παρεπλέγχθη
 (O 464). παρεκρούσθη 48 παρεργοτάτα· κατεργούστατο (855). 50 παρεεῖται· φύγα
 ἀφαιρεῖται (522). 51 παρ' ἐριτρεόν (Z 433). πορὰ τὴν ἀγρίαν συκῆν 56 παρεσταμένη
 γῆ· εφ' τις οφεῖται δάσειον· καὶ η ἐκδεδομένη ἐπὶ γεωγραφίᾳ 57 πάρεσσαν (A 75). παρίσαν
 59 πάρεσσι (Rom. III 25). ἀφείωσιν, συγχώρησιν (916). 60 παρέσεσται (A 213). πάρεσται
 67 παρεσπονδημένοις· ἐνδεμοι· παρηρμ(η)ένοι 69 παρέστη (O 442). παρεγίνετο. ἐπέ-
 σητη 70 παρεστιν (o 457). ἐστὶν ἕγγυς Ad 71 παρέσφηλεν (Θ 311). παρεφάρετο Ad
 72 δυοις 75 παρετάξαντο (Genes. XIV 8). ἐπολέμησαν 80 παρευημερεῖσις (Philo
 in Flacc. 969 D). παροραθεῖς 84 παρεφάσεις (A 729). παρανέσεις 85 παρεφασίρησις
 (Greg. Naz. Arc. VII 113 p. 15). παραμυθίαις 86 παρεφέρετο (I Regg. XXI 13). ἐδαι-
 μονίστετο Ad 89 δίδει

πάρηβον· παρὰ Κτησίᾳ (Phot. Bibl. 47, 33)
 ξύλον τι
 παρήγαγεν· ἡγεκεν. ἡ ἡγάτησεν
 † παρηγοναῖς (Aesch. Ag. 94?)· † παραγώ-
 γως διπάταις
 παρηγορεῖ (Soph. fr. 179)· παρακαλεῖ, πα-
 ραμθεῖται
 παρηγέρθη (II 341)· παρηγέρθη (901)
 [96—98]
 παρῆκεν· ἀφῆκεν, εἰσειγεν. [900. 1] 10
 [ad 2] ἀπέλυσεν
 παρήλασα· παρεφεγδάμην. παρέθη
 † παρήλατοι· παραμύθιοι
 παρῆλον⁹ (Soph. OT. 1241)· ἥκεν. εἰσελή-
 λυθεν [6—10]
 παρήρος· δ παραιωρούμενος. ἄφρων (Ari-
 chiloch.)· καὶ ὅπος δ παράσιρος, δ ἐκτὸς
 τοῦ ἀρματος τρίχων (Ψ 603)
 παρήπαφεν (Ξ 360)· ἥπατησεν. ἤξιστησεν
 (842)
 παρηρία· μωρία
 ? πάρερος· δ μωρός (πάρηρος)
 παρήσεις (v) μοι δοκῶ· [16]
 παρήσουεν· ἔδουεν. παράσχουεν
 παρήτασεν· ἔξιτασεν
 παρηγμάρησαν· κατεφρόνησαν
 παρθέμενοι (β 237)· παραθέμενοι, παρα-
 βάλλοντες
 σφᾶς· γάρ παρ[α]θέμενοι κεφαλάς
 παρθενίας· διβρυτακῶδίς τι πέμμα [22]
 παρθένοις· οἱ κατὰ τὸν Μεσηπανακὸν αὐ-
 τοῖς πόλεμον γενόμενοι ἐκ τῶν θεῶν. καὶ
 οἱ ἔξι δικεδότου λάθρᾳ γεννώμενοι παῖδες,
 ἀπὸ τοῦ δοκεῦ ἔτι παρθένους εἶναι τὰς
 γεννησαμένας αὐτούς. καὶ ποταμὸς Ηφαλ-
 γούριας Παρθένοις (Β 854)
 παρθενοπίας (Δ 385)· δ τὰς παρθένους
 ὄπικεύων, οἷον περιβλέψων, ἡ ἀπατῶν

COD. 91 παρῆβον π κτησοι^ε 905 παρῆθηκεν 11 παρασυρεῖ 21 cf. τεοδάρητης
 23 θεῶν παρθένοις! 26 Παλαινίδι — λερά 25 πεποιέσθαι 39 ἀφεῖ αὐτούς καὶ 41 φρά-
 γγα 49 παρηγθαῖκιον, ὅπον 53 Nisi malis Πάρνης [56]

HES. 96 παρῆθη ἑδη (766) 97 παρῆξεν (A 615)· ἔκαλυνον (782) 98 πα-
 ρεῖον· δ παρὰ τὸ γίγειον τόπος (Ψ 690). καὶ κώμος ἐπὶ μετόπων τῶν ἵππων παρὰ γράθον
 (Δ 142) 990 παρῆκτης· πάντα πράττων ἐπὶ κακῷ (1009) 1 παρῆθει (Ι 341)· πα-
 ρηρωτέο (895) Ad 2 παρῆκεν· εἰσεν, ἀφῆκεν, 6 παρηγμενος (A 578)· παρακαθημε-
 νος. ἐκλιπτος (ad παρειμένος) 7 παρημένων (λ 578)· παρενηγμένων 8 παρημοσύνη·
 θεραπεῖ (86) 9 παρηγέρθη (Ι 341)· παρεκμέσθη (895) 10 παρῆξαν (A 615)· ἔκ-
 λυσαν (897) 16 πάρησιν· γαύνωσαν (859) 22 παρῆεική (η 20)· παρθένος Ad 26
 [λέσσα] 29 παριεύων (Ι 33b)· παρακουμωμένος Ad 33 συγχωρούσιν (παρεισίν) 37 πά-
 ρειον· πιστόν, κατοχον (πάγιον) 38 Πάριος (Γ 325)· Πάριδος. πιστός, κατοχός (πάγιος)
 40 παρ· ἵππων (Δ 500)· παρὰ τῶν ἵππων 44 παρίστατο (B 244)· παρέστηκεν 45 πα-
 ριστῶ· ἀποδείκνυμι 47 παρκατελέκτω (Ι 561)· παρεκομάτω Ad 52 τὸ αὐτό· 53 Παρ-
 νησός· τὸ αὐτὸ δρός 56 παρεξιφεῶς (Γ 272 T 253)· παρὰ τὴν τοῦ ξίφους (Θηκην)

Παρθένον Παλληνίδος (Eur. Heraclid. 1031)· [ad 26] Ἀδηνάς. ἐστι γάρ λερὸν
 Ἀθηνᾶς ἐν Παλληνίδι
 παριεμβίδες (Ericharm.)· Ἀπολλόδωρος
 παρὰ τοὺς λάμπους αὐτά(ε) φησι πεποιη-
 σθαι, μὲς οἱ κιθαρῳδοὶ ἀδουσιν [29]
 Παριαρός· ἐξ ἐπιθέτου Πριαπος
 παριερήναντες· παρακαθίσαντες
 παρέτεις· ἐξ (ἴσται?), παραπέμπεται
 παρὶ λιμνὶ· ἐώ, καταλιμπάνω, συγχωρεῖ,
 ἀφίημι
 παρίησιν· ἀφίησι [ad 33]
 παρικτόν· παρερχόμενον
 ? Πάροιχοι· γένος τη Ἀθήνησυν
 παριλαίνοντα· παρεμβλέποντα. Ιλλοις
 γάρ οἱ ὄφαδαμοι [37. 38]
 20 παριππεύει· ἀφεῖς αὐτούς ἀλλῃ δδείει.
 παρατρέχει. παρακολουθεῖ [40]
 παρισθμία (Hippocr. 271, 40)· τὰ περὶ τὸν
 φάρυγγα
 παριστασθαι· τὸ ἀρπάζειν τοὺς παῖδας
 παρισώματα (Cratin. min. p. 376)· ὀμοιοειδῆ [44. 45]
 πάριτε· ὑθετε (791) [47]
 παρεμβλώσει (Δ 11 Ω 73)· παρεστιν. [ῆ]
 παραμεμήνηκεν. [ῆ] παραμεμόηκεν
 πάρημη· Θράκιον δύλον, σκεπαστήμιον, τκον-
 δότον θρέοευ
 Παρνάσσος Φωκεύς (Eur. Tro. 9)·
 Παρνασός· δρός Φωκίδος
 Πάρονθος δχθος (Com. Trag.?)· δρός [52] [53]
 πάροντες (Ar. Av. 588)· ἀχρίδες
 † Παρνόπη (Com. fr. CCCLXXXIV)· Καλλί-
 στρατος Αθηναῖος [56]

παροδικός (*—θες* Cyril.). παρόδω χρά-
μενος
πάροδος· μέρος της νεάς (Poll. I 88)
παροδούμενον· παροιαισθόμενον. φίδι-
μενον
παρόδους· διαβάσεις
πάροιθεν (Hom.)· ἔξωθεν. έμπροσθεν. ἐπί
τόπου καὶ χώρου [62]
παροιμίαι· παρανέπεις, παραμυθαί, νου-
θεῖαι, ηθῶν ἔχουσαι καὶ παθῶν ἐπανόρ-
θωσιν
παροιμίαι (Plat. com. p. 674)· βιωφελῆς
λόγος, παρὰ τὴν δόδον λεγόμενος, οἷον πα-
ροδία, οἷος γάρ οὐ δόδος
παρ' οἷμον (Eur. Alc. 835)· παρὰ τὴν δόδον
[ad 65]. καὶ πάροιμος ὁ γείτων
παροιμοσαντες· ἔκτραπέντες τῆς δόδου
παροινίαι (Aphid. com. p. 312)· η ἐπ τοῦ
οἰνού υἱρις. καὶ οἰλαθῆποτε ἀμαρτία
παροινίαι· κραυπάλαι· υἱρίσαις δὲν οἰνον
παροινίδεσαι· υἱρίσαι, λοιδορήσαι
πάροινος (Antiph. com. p. 80)· ἀμαρτωλός.
μεθυστής (cf. φλύαξ). υἱριστής, λοιδόρος.
ἔχλυτος [71. 72]
παροισθέντι· παρενεχθέντι
παροίσομεν (Soph. OC. 1675), παρενέγκω-
μεν. παρακομίσομεν [75]
παροιστρήσομεν· μαίνονται [77]
παροιτεροι (Ψ 459)· μᾶλλον ἐμπροσθεν
πράγαντες
παροκλήσοντες· γονατίζοντες (1028)
παρολκή· υπέρθεσις
παρομαρτεῖ· παρακολουθεῖ [82]
παρόν (Aesch. Prom. 98)· υπάρχον. συνόν
παρόντα· προκιμένα
παροξύντα· οἱ τρεφόμενοι υπὸ τῶν ἑται-
ρῶν ὡς τὸν τὸν ἐρασταῖ
τι παροπαῖδια· εἰδός τι πήρας
παροπλίδιον· μικρὰ μάχαιρα
παρομῆμά (Xen. Kll II 8, 12)· προτρέπεται. 40
διεγέρειν. παροξύνει
παρ' ὄρμον· παρὰ τὸν λιμένα

πάρος (A 453)· ἐμπροσθεν. πρότερον [91]
παροτρύνει· διεγέρει
παρ' οὐδέν (Aesch. Ag. 229)· εὔκολον. εὐ-
χερές
παρονσία· οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ ὑπάρ-
χοντα [ad 94]. καὶ μήποτε η παρά πρό-
θεσις παρέλκει. Μέγανδρος Υδρία (p. 209)
παροψά (Lac. Boeot.)· η ἐπ τῷ χιτῶνι
πορφύρα
παροχετεύει· παραπλαγιάζει. προσεγγίζει.
[ad 98] παραφέρει. παροφρά
παρουστρίεις· αἱ τὸ θάνατον χέουσαι
παροχός· παραβάται. παράπομποι, καὶ οἱ
συμπρεμόντες τὴν τύμφην ἐπὶ τοῦ ζεύ-
γους, καὶ οἱ παράνυμφοι (Ar. Av. 1740)
πάροχος· παράνυμφος
παροχών· διῳχμάτων, χαρισμάτων
παροψίς (Ar. Ir. p. 1016)· δῖυβδαφίσιν, η
ὑμβάφιον
20 πάρεπαγος· ὁ ἀνω τῆς θύρας μάνδαλος
(608)
Πάρεπαρος· ἐν φάσιν ἤγετο καὶ χοροί
ἰσταντο
(παρεπειθομι· παραπειθομι) cf. 617
παρεπειθόντες (Ψ 37)· παρεπεισαντες,
παραλογισάμενοι
πάρ πυλεᾶνα (epic. inc.)· παρὰ πυλεῶνa
[1006. 7]
Παρράσιον (Call. D. 99 Iov. 10)· ὄρος Άρ-
καδίας
παρρέκτης· πάντα πράττων ἐπὶ κακῷ (900)
παρρησία (Philem. fr. XXVIIa p. 43)· ἐξου-
σία. ἀδεια
παρσούλακη (Lacon.)· τὸν τρίβωνα, ὅταν
γένηται ὡς θύλακος
παρτάδες· ἀμπελοί
παρτάξον· υγρανον. Λάχωνες
παρτέλλεται· παρανιται
παρτετύ(φωται)· μύει παραφρονεῖ. ημάρ-
τηκεν [16]
παρτομίς· μικρὸν τῷ μήκει βιβλίδιον
παρυφή· υφασμα

COD. 59 παρω| 64 βιο| 74 |γκομεν| 81 cf. οὐ παρομαρτεῖ 86 πάρη = πήρα
Iones ap. Eustath. 1714, 55 87 |αιδ.ον| 94 ύδειας 95 παράφα 96 παραπλησίᾳ
(cf. παράχ—) 97 ύχουσαι 98 τῇ νύμφῃ 1009 παρρήκης 11 παρσούλακηρ
12 παρτάδαι 13 παρταχον 15 μρει

HES. 62 πάροικοι (Eph. II 19)· ξενοι, παρεπιδημοι (Genes. XXIII 4, q. v.) Ad
65 λεγόμενος 71 πάροιος· πρᾶος (πατροῖος· πατρόφος) 72 παροῖχαι· ἠγούμεναι,
πρότεραι 73 παροιστρήσος (Ezech. II 6)· παροῖναι, ἐρεθίσαι 77 παροιστρῶσαι
(Basil. M. I p. 105 E)· ἐρεθίζουσαι. ἔξεστονται 82 παρομαρτοῦν (Theodoret. Gr. aff. cur.
p. 102, 1)· παρεισόμενον 91 πάρος γε (Σ 386)· πωσην. καὶ τὰ ὄμοια Ad 94 παρο-
σίαι Ad 96 περικησίᾳ 1006 πάρ πυμάτην (Σ 607)· παρὰ τὴν ἐσχάτην 7 Παρ-
ρασίη (Β 608)· πόλις Άρκαδίας 16 πάρ τοι (Ι 43)· πάρεστι σοι

παρυφίς: Μέτανθρος ἐν Ὑμνίδι (Ic. VII p. 20)
 παρφάμεν (Pind. Ol. VII 120). παραβήναι
 ἀπαντα [21]
 παρφασίς: παραλεγεις. συμβουλία. παρηγορία. ή δημάτη (Ξ 217)
 παρφυσίδες: βάτραχοι
 παρώ: παραλίθω. ή συνωτρίβεις. παρατηρούντες. χλευάζοντες. η τέλεοντες
 παρφωνύντες: ἔκβαλλοντες (508)
 παρψίλασεν: ἔγονταίπειν (979)
 παρψλέντια: τῶν ψειρῶν τὰ δύσιθεν
 παρψλίσθεν: ὠλισθησεν, ἔξεπεσεν
 παρψλοφα: τὰ ἀπὸ τῶν τενόντων μέρη
 (Poll. II 131)
 παρψψμψημα: παρψνυμίασμα
 παρψνυμον: ἐκ τοῦ συμβεβήκοτος καλούμενον
 παρψως: εἰδός τι πυρ(ρ)οῦ χρώματος ἵπου (1025)
 [ad 35] ἐν τῷ περὶ ἱπποτροφίας [36]
 παρψπια: τὰ τοῖς ἵπποις παρατηθέμενα δηρματα, δὲ τινες δν θήλα τα λέγοντες [ad 37]
 παρψπται: παρεψραται
 παρψπτο: παρεψρατο
 παρψρον (Theophr. CP. V 1, 4). παρψκαιρον
 παρψτάμενος: δπωθήσας. δπωβαλών
 παρψσας: ἔσσας. ὡσας, ωψήσας: ἐκβαλών (Soph. Tr. 358) [43]
 παρψτμένων: δεδιψγμένων [45, 46]
 παρψχτετεύων: δταν ἀπὸ τούτου τοῦ μέρους στρέψῃ τὸ υδωρ εἰς ἄλλον υδραγωγόν
 παρψχημένας: παρελθούσας [49]
 πᾶσαι (B 809). δλαι
 πασαίνενος: [ad 51] κτηψάμενος (Theocr. XX 90)

πασάμην: ἐδεξάμην (πον Φ 76) [53]
 πάσανος: ἀρτοπώλης, ὁ ἀρτόπτης [55]
 πάσατο: ἔγεσατο. ἔκτησατο [57, 58]
 πᾶσις: κτῆσις
 πᾶσκος: πῆλος
 πᾶσμα: ὅ συνηρηταὶ πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον. ἔτινοι μαλλίν ἔριον (πέσμα)
 πᾶσσορ: πάδος. λάκωνες
 πασπάλη (Ατ. Vespr. 91): τὸ τυχόν. οἱ δὲ κέγχρων. η δλευρα κριθίνα
 Πασπάριος: ὁ Ἀπόλλων παρὰ Παριοις καὶ Περγαμηνοῖς
 πασακήζουσα πασαλεύουσα
 πασακήψ (Ατ. Ach. 763). πασαλψ
 πᾶσσακον πᾶσσαλον
 πᾶσσαλερ (Lacones). σφῆνες
 πᾶσσαλίον: τοῦ διγοῦ τῆς κιθάρας τὸ μέσον
 πασαλόφιν (Pertippr. com. p. 402): τοῦ πασαλον. δὲ σχηματισμὸς Βοιωτίος τὰ πᾶσσάριος: σταυρός
 πᾶσσε (I 214): συνήθως ημῖν.
 πᾶσσε δ' ἀλλος θείου κρατευτάν
 καὶ ἐνεπώλλε (Γ 126).
 πολέας δὲ ἐνέπασσεν δίθλους
 ἐνθεν καὶ καστός τὸ γαμικὸν ποικιλμα πᾶσσεται ἐθίει
 Πασσιρος: ὁ τὴν Εἰρήνην κτίσας Ὑπερβόρειος. ἐκαλείτο δὲ Εἰρήνη καὶ Πελαγοῦ(σ)σα
 πᾶσσονα (§ 230 θ 20). παχύτερον, η πλατύτερον. καὶ πᾶσσοντος τελειναι [76]
 πᾶσσονδιρ (Eur. Tro. 792 Xen. Hell. IV 4, 9). ὄμοιον πάση σπουδῆ, η ὄρμη. τινες δὲ πανδημ(ε)ι
 πᾶσσονδιη (B 12). ὄμοιος
 τὰ πᾶσσύριον: δντι τοῦ πασσούδην. Αἰολεῖς. τὸ πᾶσσύριον ημῶν ἀπάντων γένος (Bergk. Lyr. p. 1055, 64)
 πᾶσσύρως: ἀρηην. πανοικί [81]

COD. 19 ὑμνίδι 23 Ranniae, partes in media ungula tenerrimae 27 παρψδούντες
 38 παρεψρότο 40 παρὰ καιρὸν 41 ἀποθήσας 44 παρψμέρωτ, δεδιψεντων 51 πασσάμενος 54 πᾶσσαρος — ἀρτώπτης 61 cl. μίσχη τὸ τοῦ φυτοῦ φύλλον 62 πᾶσσον 68 σφῆκας 72 ἀλλος θείοι κρατευτῶν 74 κτῆσας ὑπερβόριος

HES. 21 παρψδενενος (M 249). παραπέσας. εἰτάν. παρηγορήσας Ad 35 παρψκαλα: τὰ περὶ τοῖς οφθαλμοῖς 36 παρόπανος: ἐμψρόντητος Ad 37 παρὰ τοῖς ὄφθαλμοῖς 43 παρψπατ (II Macc. IV 11). ὥπατο. καὶ ὥθηπεν 45 παρψτρυναν (Act. Ap. XIII 50). παρψξιναν 46 παρψχετο (Δ 272). παρηψθεν. ἐπορεύετο 49 πᾶς (O 537). δλαι. ἔκαστος Ad 51 γενψάμενος (a 124) 53 πᾶσαν ἐπ' αἴλαν (Θ 1). πᾶσαν τὴν γῆν 55 πᾶσσασθαι (π 384 non Soph. A. 202). γενψσαθαι 57 πᾶσάται (Exod. IX 8). ἀγαθώς 58 παπιδέκεν (Δ 95). περὶ πάντων δὲ 76 πᾶσσοντος (Ps. CXLVII 16). εἰς δέρα γέοντος, η σκορψίζοντος, η ψίκτοντος (1081) 81 πᾶσσων. ψίκτων. ψικρψίζων (1076). επιψσων (B 401. 900)

πάστα (Aristoph. p. 1181 Eupol. fr. CVIIIa).

ρρόμα ἐκ τυφοῦ διάλου μετὰ σεμιδάλεως καὶ σησαμίου σκεναδόμενον. οἱ δὲ ἔτοις δλφίτους μεμιγμένου

παστάδες· παστοί, στοαί. καὶ τῶν ἀμπέλων αἱ συστάδες, καὶ τόποι, ἐνδιὰ θείεσσιν, ἀπὸ τοῦ πάστητασθαι. Ιωσ. δὲ καὶ οἱ διαγεγαρμένοι οἰκοὶ πάσται γάρ τὸ ποικιλαῖον. καὶ ἔτοις ὄμοιον

† παστάξ· πάσταλος

παστάς· στοά. προστάς. παστάδας (Herod.

II 148 Xen. Mem. III 8, 9)· υψηφάνας παστήρια· σπλάγχνα, τὰ ἐντοσθίδια, κοιλία [87]

† πασχαλκεύς· πολύτεχνος πασχητιά· πάσχειν θέλειν[ν]. η ἀκόλαστος . . . , η αἰσχρᾶς ήδονής ήτταται

παταγεῖ (Ar. Nub. 389)· φοεῖται κτυπεῖ (cf. λαταγεῖ) [91]

Πάταικοι (Herod. III 37)· θεοὶ Φοίνικες, οὓς λατάσι κατά τὰς πρυμνας τῶν νεῶν

παττάλους (Ar. Vesp. 129)· πασσάλους

πάτανα (Sophro fr. 31 ?)· τρύζιλα (391)

πατάνια (Eubul. p. 223 Antiph. p. 39)· τὰ ἐκπέταλα λοπάδια, καὶ τὰ ἐκπέταλα καὶ φιλοειδῆ ποτήρια, ἀπὸ τοῦ βατάνια λέγουσιν τυνὶς δὲ διὰ τοῦ βατάνια λέγουσιν

† παταπῶ· πάλαι ποτέ

Παταρ(η)ίς· πόλις, καὶ ὄρος Λυκίας

πατάσσεις (Ψ 370)· υπὸ ἀγωνίας ἐπλήσσετο, ἐπαράτετο

πατάσσει (e. c. N 282)· πλήσσει, κρούει. τρέμει. πηδᾷ. φοβεῖται. ἀλλεται [ad 99]

πατάσσω· ἥκις (1090). δίρω, πλήσσω

πατάχνον· σκεῦος λοπαδίᾳ ἐμφερέεις

COD. 82 πάστα (Dor.) εἰ παστά

86 ἐντοσθίδια (cf. ἐμπαστήρια περιπατήρια πλαστήρια πατήρια) 91 πάταγος (N 283 Π 769). φόρος, κτύπος Αδ 99 η πατάξαι

1106 πατεύσουσι· καταφρονήσουσιν (πατή—) 7 πατερῆται· ἐσθίονται (πατίσσαι) 8 πατεῖες· πλούτοις (πάτονες). η πρόγονος 9 πατεντικόν· θηρευτικόν (παλ—)

11 πατήρος· ὁ φύσας 12 πατήρια· ἔγκοιχιλα (1086), καὶ τῆς λημνοῦ μέρη τινά (πατητήρια) 14 πατίαι· χώρας (πατριαί) 15 πάτησαν (Δ 157)· κατεπάτησαν

18 πάτον (Z 282)· ὁδὸν πεπατημένην 21 Παύλος (Iessi. IX.8). θαυματός η ἐκλεκτὸς σύμβουλος

24 πατρέμβατοι· ὑψηλοί (Aesch. Suppl. 350) 26 πάτηρος (Α 30). πατρίδος. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσιν (N 354) 29 πατρίδα γαῖαν (N 645)· πατρώνα γῆν

30 πατρίδος αἵτης· πατρώνας γῆς 31 πάτηριον· τῆς πομπῆς (πατεντικήν οὐ πολίτην)

32 πατρίς· φυλαῖς. πατιώδης 33 πατροκαστηγητῆς (342). τῷ τοῦ πατρός ἀδελφῷ

38 πατρώϊον (e. c. B 46); τὸ τοῦ πατρός. καὶ ἀπὸ προγόνων 89 πατρώιος (e. c. Z 215). πατρίδος 40 πατρωλοίας· δὲ τὸν πατέρα τοπτῶν, η κτείνειν 41 πατρωνες· οἱ πρωτοὶ τῶν ἀδειόντων τῆς Ψυμώνιας πολιτεῖς υπὸ Ρωμαίων ὀπτεῖς, σῶσιρ δευτέρων πατέρων ταῦτιν ἰχόντων· καὶ ἐκ τούτου οἱ κριτόμενοις (βιοθοί παραγνόμενοι)

83 παστάδαι 83 πρόστας παστάδας υψηφῶν

89 αἰσχρᾶς ήδονῆς 92 παταί 94 τρυβλίον 95 παιδάχαια 98 ἀγώνος 1102 πάτειθε· ἐσθίεται 4 ἐγένοντο

22 μητρο— 28 πατρόφ· πατρίδα 33 πατρώτης 34 πορθικάδαι — πρώτην 37 πατρόδουσαι 38 πατροῖον 40 κτένων 43 πατώμας (cf. ματρί)

HES. 87 παποτόφριον (Ierem. XXXV 4). τὸ τὸν παστὸν φίρον. η οἰκοροια. η συναγωγή. η ναῦς εἰωθῆς 91 πάταγος (N 283 Π 769). φόρος, κτύπος Αδ 99 η πατάξαι

1106 πατεύσουσι· καταφρονήσουσιν (πατή—) 7 πατερῆται· ἐσθίονται (πατίσσαι) 8 πατεῖες· πλούτοις (πάτονες). η πρόγονος 9 πατεντικόν· θηρευτικόν (παλ—)

11 πατήρος· ὁ φύσας 12 πατήρια· ἔγκοιχιλα (1086), καὶ τῆς λημνοῦ μέρη τινά (πατητήρια) 14 πατίαι· χώρας (πατριαί) 15 πάτησαν (Δ 157)· κατεπάτησαν

18 πάτον (Z 282)· ὁδὸν πεπατημένην 21 Παύλος (Iessi. IX.8). θαυματός η ἐκλεκτὸς σύμβουλος

24 πατρέμβατοι· ὑψηλοί (Aesch. Suppl. 350) 26 πάτηρος (Α 30). πατρίδος. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσιν (N 354) 29 πατρίδα γαῖαν (N 645)· πατρώνα γῆν

30 πατρίδος αἵτης· πατρώνας γῆς 31 πάτηριον· τῆς πομπῆς (πατεντικήν οὐ πολίτην)

32 πατρίς· φυλαῖς. πατιώδης 33 πατροκαστηγητῆς (342). τῷ τοῦ πατρός ἀδελφῷ

38 πατρώϊον (e. c. B 46); τὸ τοῦ πατρός. καὶ ἀπὸ προγόνων 89 πατρώιος (e. c. Z 215). πατρίδος 40 πατρωλοίας· δὲ τὸν πατέρα τοπτῶν, η κτείνειν 41 πατρωνες· οἱ πρωτοὶ τῶν ἀδειόντων τῆς Ψυμώνιας πολιτεῖς υπὸ Ρωμαίων ὀπτεῖς, σῶσιρ δευτέρων πατέρων ταῦτιν ἰχόντων· καὶ ἐκ τούτου οἱ κριτόμενοις (βιοθοί παραγνόμενοι)

πατεῖσθε· ἐσθίετε
πατεῖν· πορεύῃσθαι
πατέοντο· ἐγεύοτο
πατέουσι· καταπατοῦσι [1106—9]
πατηνόν· πεπατημένον. κοινόν [11. 12]
πατηταῖ· οἱ τραπταῖ [14. 15]
πατνή· καλὴ ὑπὸ Πάρθων
πατνώματα· στεγάσματα οίκου (φατ—) [18]

10 πάτορες· πλούσιοι
πάτος· η πεπατημένη καὶ λεωφόρος ὁδός (i 119). καὶ ἐνόμημα τῆς Ἡρας (Callim. ap. Melet. de hon. p. 83). καὶ κόπρος πατρόδελφος· θεῖος πρὸς πατρός [21]
πατραλοίας (Philonid. com. p. 421)· δὲ τὸν πατέρα ἀτιμάζων, πατροτύπτης. καὶ τὸ μητραλοίας (οὐτῶν) συντίθεται
Πάτραι· πόλις τῆς Ἑλλάδος (Philemon. p. 31) [24]
πάτρην· πόλιν ἐπαρχίας. φυλήν. πατρίδα [26]

πατριαῖ (Herod. I 200)· φυλαὶ (1114)
πατρίδοι (Dem. 296, 15). πατρόφ [29—32]
πατριώτης (Nico com. p. 578)· παρὰ Ἀθηναῖς, διάρροες. καὶ οὐ (πολὺς πατέτης πατρόθεν πορθακίδαι· διὰ πατέρων εἰσον ὄντων ημίουνος [33]
πατρόπολις (Antiph. com. p. 129)· η πατρώφια οἰκία
πατρόφιονσαι· τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦσαι [38—41]
πατρόφος Ζεύς (Ar. Nub. 1470)· ναὶ ναὶ καταδίθητη(τι) πατρόφον Δια καὶ ὅλοι πολλοὶ
† πατώσας· διατριβούσας

πανέται (Arist. fr. XC)· ήσυχος γίνεται
παῦλα (Soph. Tr. 1257)· ἀνεσις, ἀνάπαυσις
παυνί· μικρόν. οἱ δὲ μέγα. η ἀγαθόν
παῦνις· ἀόχρεως
παῦνον· μέγα
παῦρα (Γ 214?)· ὀλίγα, εὐαριθμητα
παυράχις (Theognid. 859)· ὀλιγάκις, η οὐ-
δὲν ὅλως
παυραχίς· τὴν πέμπτην Σαμοθρακες κα-
λούσσν
παῦροι· ὀλίγοι [ad 52]
παυσιβάντερων· λαχυρῶν βακτηρίων χω-
μένων [54]
παυσικάπη (Aristoph. p. 1072)· μηχάνημα
τροχῷ ἰσούς, δὲ οὐ τὸν τράχηλον εἰρον,
οἷς μὴ δύνασθαι προσενεγκεῖν τὴν κείμα
(τῷ στόματι)
Πανοτήρια· ὅρη τῆς Ἀχαίας, ἐν οἰς δ
Ὥρισιν ἀπέθανε. καὶ προδήματα, η φράγ-
ματα [57, 58]
παφλάζει (Cratin. p. 136)· βράζει, ἀναζεῖ
παφλάζοντα· [ad 60]. κακλάζοντα, dra-
βράζοντα, θεραίνοντα
παφών· κτείνεις
παχείᾳ δραχμῇ· τὸ διδραχμον. Ἀχαιος
[63, 64]
πάχητες (Bippocr.)· πλούσιοι, παχεῖς
πάχην· η ψυχρότης· ἀπὸ τοῦ πήσασειν. η
λεπτὴ χώση. η παχεῖα δρόσος. η τὸ πηγυ-
μενὸν ὑδωρ ὑπὸ ψύχους
παχνούμενης (cf. Aesch. Cho. 81)· ἀνιψ-
μένης
παχνοῦται (P 112)· θυμοῦται. πήσσεται·
παρὰ τὴν πάχην. φρίσει. λυπεῖται,
ἀνάται (Greg. Naz. C. XXVIII 14?)
† παχή· μύρον τὸ Μενδίσιον λεγόμενον
παχυμερώς· ἀδρῶς, παχέως
παχύνοις· παχὺν νοῦν ἔχοντες, ἀνόητοι
παχύποδα· τὸν ὑπὸ λιμοῦ καὶ φιλαργυρίας
οἰδήσαντα
παχύτερον· ἀδρότερον. οὐν ἀκριβῶς
(παώτα· συγγενοῦς)

παῦται· συγγερεῖς. οἰκεῖοι. Λάκωνες
(παώταρ· συγγενῆς) cf. 40
πέαρ· Γλαυκίας λιπαρόν
πεδά (Alcæ. fr. 48)· μετά. η γῆ (πέδον)
πεδάγρετον· μεταμέλητον. μεταληπτόν.
ποικίλον. μεταδίσκον
πέδαις· δεσμός. περιακέλεις. καὶ κοίκοι ἐσκυ-
τωμένοι τῆς νεώς τοῖς πηδαλίοις καὶ τῷ
ἰστῷ
10 † πέδαλα· ποικίλα
† πεδαλευόμενος· μεταμελόμενος. μετα-
δισκόμενος
πεδανῷ ψῆφῳ η ἡ πεδανῷ· κούφοι. Ἰων
Ἀγαμέμνονι (fr. 4). τιτὶς δὲ οὐ βεβαίῳ
πεδανός· ταπεινός, πεδεινός. η δ τῷ μάντει
διδόμενος μιθός
πεδαριστής· ἵππος φρυ(α)γματίας. καὶ
μετειωσιστής
πεδάρσιον· μετέφορον. ὑφοῦ
πέδαχνα (Alexid. p. 408)· τὰ ἐκπέταλα καὶ
φιαλοειδῆ ποτήρια (1298)
πεδαχνοῦται (Aristoph. p. 1063)· ἐξυπτίσ-
ται. καὶ τρυφᾶ
(πεδαρον· μετέφωρο) 1356. 1204
πίδειλα· ὑποδήματα (Eustath. 179, 24)
πέδελθε· ἱκέτευσιν. μέτελθε
πεδέλθῃ· ἱκέτεύῃ. μετέρχηται
πέδενρα· ὑπερα. Λάκωνες
πέδενρον· ὑπερον. πάλιν. ὀπίσω
30 πέδη (Xen. Eq. VII 13, 14)· εἶδος ἐπιπασίας.
καὶ περισκελίς. δεσμός
πέδησεν· ὑποχείριον ἐποίησεν [94]
πεδιάδα γῆν· τὴν Φωκίδα
πεδιάλαι· μεταπέμψασθαι. μεταβαλεῖν
πεδιακά πρόβατα (Lysias)· πρόβατα ἀπὸ
πεδίου, καὶ οὐ λειψάσως
πεδιάτιδες πύλαι· τὰς πλησίον τοῦ Θυμ-
βραίου ἐν Ἰλίῳ φραι, ἃς τινες Ἐπικηλάς
καλοῦνται
πέδηλα (a 96)· υποδήματα, καὶ ἔστιν οίον
ποδέιλα [1200]
πεδοίκους (Dor.)· μετοίκους

COD. 44 ήσυχως 49 εὐρύθμητα 52 ἔλαττοι 55 ἥφωνος μὴ 56 πανστίρεια
(Xiov?) 57 κατάληξις 61 πάφων 62. 63 = 63. 62 |η δραχμῇ — Ἀχαιοί 63 |α
χειρὶ — λαχυνὶ 66 πεσοῖν 69 παχῆμερον 76 πέδα 80 μεταμελόμενος 81 η πεδανῷ
76 πέδα 80 μεταμελόμενος 81 η πεδανῷ 76 πέδηλα 87 πέδηλα 88 πεδελίεν
πεδαριστής 84 πεδανά 87 πέδηλα 88 πεδελίεν 89 πεδελίεν 88 πεδελίεν
πεδιάλαι — μεταλαβεῖν 97 ἀποδεδία 98 πεδιά τινες, πύλαι — ηλίῳ 99 ποδέιδα

HES. Ad 52 (παυρότεροι)· ἔλαττοις. διγύπτεροι (Ω 56). 54 παύσειν (A 192).
καταπαύσειν 57 παυσιθλή· ἀνάπαυσις (B 386). τελευτή. κατάληξις 58 Παφλαγόνες
(N 656). ἔθνος Ad 60 ήχοῦντα (N 798) 63 παχείᾳ χειρὶ (Γ 376). τῷ λαχυρῷ 64 πά-
χετον (Ω 187). παχύτεροι 94 πεδῆται (Sar. Sal. XVII 2). πεπεδημένοι 1200 πεδέ-
θεν (v 295). δραχμῇ, ἐκ ἔιδης, ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παΐδων

- πεδοίκου χελιδόνος^{*} συνοίκου. Αἰσχύλος
Τροφοῖς (Ιτ. 52)
- πέδον· γῆ, έδαφος [4]
- πέδορτος (Aeolos). ἡμέρα, ἐν γῇ οὐ γίνεται
έργητή
- Πεδώ· ἡ τῦν καλουμένη Κλεψύδρα (q. v.),
κρήνη ἵν αὔται
- πέξα· ἡ δέρχη τοῦ φυμοῦ· διὰ τὸ πρός τῷ
πέδῳ ..., ὅθεν καὶ πίξα λιατίον λέγεται
ἡ ω, ἡ πρὸς τῷ πέδῳ τὰ κατώτατα μέρη
(Ω 272)
- πεζᾶς μόσχον (Eupol. fr. VI p. 489). οὐτος
ἐκάλουν τὰς μισθαρούσας ἔταιρας χωρὶς
δρυάνου (1215)
- πεζεταῖροις (Demosth. 23, 2). τοῖς περὶ¹⁰
τὸν βασιλία δορυφόροις
- πεζὴ λέξις· κοινὴ λέξις
- πεζήν· τὴν συνήθη, ἡ κοινήν
- πεζός· κοινός, τακενός. Πεζοῖς δὲ τοῖς
ἐκ ποδῶν πεζεύονταν
- πεζοφόροις ζώμασιν. Αἰσχύλος Τοξόται
σιν (fr. 242). ὥσπερ πίξαν ἔχοντων τῶν
χιτῶνων· τινὲς δὲ ποδίζεσι. Ζώμα δὲ τὸ
ἔνδυμα [14]
- πεζῷ γόργῃ (Scenic.). τῷ φυλῷ. καὶ πεζᾶς
ἔταιρας ἔλεγον τὰς μισθαρούσας χωρὶς δρυ-
άνου (1208) [16]
- πειθαρχῆσαντες· πεισθέντες [18, 19]
- πειθήντοις· ψήκοοι, πειθόμενοι [21, 22]
- πειθόνται· πειθήντοι εἰσιν (A 79)
- πειθώ· ἡ σύδοδος
- πεικαλμαῖς· ὅξειαις, καὶ λεπταῖς
- πεικεῖν· ἔσαιεν (2276)
- πεικος· ἔριον. ἔάμμα [28, 29]
- πεικένων· πεικόν [31]
- πεινήν· πεινᾶν [33]
- πειράδιζων· ἐνεδρεύων. ληστεύων (πον 281)
[35]
- πειρατεῖς· πειρατ(ε)ῖαι. δόλοι
- Πειρατῆς· τῆσος (h. e. δῆμος)
- πειρᾶν (Menand. p. 225). πειράζειν
- πειραντος ποιούμενος· πειράζων
- πειραντες· ἐκκεντήσαντες
(Πειρασία [Thuc. II 22]). Ἀστιρίον
- πειρατα (Η 102). πίρατα. τέλος
- πειρατατ· κακούργοι, λησταί. θηρευταὶ ἵν
ῦδαις
- πειρατατ· [ιδ 44] πειράζει. ἐπὶ δὲ ληστῶν,
πειρατεύεται (εὐε?) [45]
- † πειρεᾶσθε· πειράσθητε (Aesch. Ag. 1401?)
[47, 48]
- πειρησθαι· ἔσθ' ὅτε ληστεῦσαι [50]
- πειρησοντα (Μ 301). διάπειραν ληφομενον
[52]
- 20 πειρητιζειν· πειράσθαι. † πεφυσῆσθαι. πε-
φροβήσθαι [54]
- Πειρηθος· νύμφαι ἵν Κύπρῳ (—ιδοι)
- πειρινθος· πλίγμα, τὸ ἐπὶ τῆς ἀμάξης· τὸ
πλινθίον, τὸ ἐπιτιθέμενον τῷ ἀμάξῃ τετρά-
γωνον
- πειρεψ (Soph. Phil. 149). σπεύδε. πειράζε
[58, 59]
- πεισαντες· ποτίσαντες, ύγράραντες
- πεισεα (§ 124). λειμώνες. Ἑλη. [ιδ 61] πο-
30 τάμιοι, π(ο)ιαδεῖς, ὑδατώδεις τόποι [62]
- πεισει (Eupol. fr. XXIV p. 471)
- πεισεν· ἐπεισεν [64—66]
- πεισματα· σχοινία δρόγεια, πρυμνήσια (e. c.
§ 269). περιβόλαια
- πεισόμενον (Herod. IX 37). παθεῖν μέλ-
λοντα

COD. 1202 αἰσχυλοτρόφοις 5 πέδοτα 8 πέδας, μόσχους 9 πεζετέροις 15 πε-
ζολόγῳ 23 πεικαμπαῖς 26 πεικεῖν 27 πεικός 29 πεπηγή 36 πειδαίρουσα,
δέρφουσα 37 πειραταί, δόλοι 38, 38a post 1253 Πειριεῖς κτλ. (44 cf. 1914) 31 |ται—
ληψονται 56 πλήνθιον (schol. Ω 190) 60 ύγραι— 61 πεισεα 63, 63a πεισεν· πει-
σει, ἐπ|

HES. 4 πέδουρος· μετέωρος 14 πεξῶν (A 274). τῶν ὁδενόντων 16 πιθανό-
της· πιστότης 18 πειθεο (A 214). πειθον 19 πειθεσθε (ω 455). πεισθητε 21 πει-
θησας· πεισθεις 22 πειθή· πεισονή, πίστις 28 πεικόν· πικρόν, πευκεδανόν (2016.
2278) 29 πειλός· πᾶν τὸ πεπιλαμένον 31 πειναρδόν· όνταρον (2317) 33 πειρω (Ω
390). πέρας 35 Πειραῖδας (Δ 228). Πειραίον παΐδα Ad 41 πειραν λαμπάνει (Β 193)
45 πειρατήριοις (Iob. VII 1). τόπος ληστῶν 47 πειρησαι (A 302). πειρασον 48 πει-
ρηθησαι (T 381). πειράν λαμπάνει 50 πειρησοαι (B 73). πειράσουαι 52 πειρή-
τισε (Π 235). πειράζεις 54 Πειριεῖς· τῆσος, καὶ Λαστερία (1238) 58 πειρούμενος (Ε
129). πειράζων 59 πειρων τὴν παίδα (Moer. 310). πειράζων, διαφθείρων Ad 61 [πέδη]
62 πεισειασποιηντα (Υ 9). τοὺς διώγουσ τόπους καὶ βοτανώδεις 64 πεισεσθαι (Α
289). παθεῖν 65 πεισεται (Α 788 Υ 127). ύπομενει 66 πειση· πεισματικὴ χώρα (ν
23). τῷ δὲ μάλι ἐν πειση κραδίημεναι

- πείσοντας πάθωσι (non Hom.)
† πείχισσον δοκίμασσον [71]
- πεκτεῖ (Ατ. Αν. 714)· κτενίζει. τίλλει. κεί-
ρει. ἔσινει
- πεκτούμαι· † τρίχουμαι. τίλλομαι
- πεκτούμενον (Ατ. Λυ. 684)· τίλλόμενον.
τίλλοντα. Πεκτεῖν γάρ τὸ κείρειν
πελάγια· τὰ κρόταλα. Τῇ δὲ ώντος πελαγία
πελαγίζειν (Ηρεσίδες)· τοὺς ὄδοντας συ-
κρούειν. καὶ πλεῖν πλιγούς ἀβοτον. καὶ
δλαζονέσθαι, καὶ φεύδεσθαι μεγάλα
πελαγίς· μέγεθος, πλήθος, βιθός, πλάτος
θαλάσσης; [78]
- πελαζόμενοι· ἴγγισμενοι
- † πέλλαιτον· τὸ ἐφικτόν. μέγιστον
- πέλλαινα (Αἰετ. fr. 69 Bkg.)· πόπανα, με-
λυματα
- Πελάνα· η Σαλαμίς. ἐν τοῖς Εὔκλου χρη-
μοῖς: η τὰ δπὸ τῆς ἀλώ πάραγματα. καὶ
θυσίας, καὶ πέμπατα
- πέλλαινοι (Εὐρ. Ηλ. 1334)· πίρματα εἰς θυ-
σίας ἐπιτήσεια
- πέλλαινον· ἀργόν, τὸν περὶ τὴν γῆν ἀργόν
(Αεσχ. Ρέτα. 816). η πέμπατα τι πλακουν-
τῶδες
- πέλλαινος· πέψιν ἔχων ψυκρόν. η τὸ ἐκ τῆς
(παι)πάλης πίρμα. οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ κηρίου
τιθίσσοι. καὶ τὸν περιπεπήροτα τῷ στόματι
ἀργόν (Ευρ. Ογ. 220)
- πέλλαινος· τὸ τετράχαλκον. Λάκωνες
- πελαργικοὶ νόμοι· τὸ ἀντιτρέψειν τοὺς
γονῆς
- Πελαργικὸν (Ατ. Αν. 832)· ἀρτὶ τοῦ Πε-
λαργού. Πελαργούς γάρ φασι τὴν Ἀττι-
κὴν οικήσαις ἀπὸ τῶν † Πελαργῶν μετα-
φέροντες ἐπὶ τὰ πτυχά
- πελαργός· ἀγρος τι κεφαλέον
- πέλλας· γειτων, ἴγγος, πλησίον [91]
- πελάσαπι· πρωτηγία
- Πελασγοί (Κ 429)· οἱ Θεσσαλοί. καὶ Πε-
λασγικὸν Ἀργος (Β 681) η Θεσσαλία
την. καὶ ἵναι τῷρ βαρβάρων. καὶ γένος
ἀπὸ Πελασγού τοῦ Ἀρκάδος γενόμενον
- 40
- πολυπλάνητον (Cretin. fr. XXII p. 182)
[94, 95]
- Πελαστικόν (Περοδ. V 64)· τειχίον οὐτώ
ἐν Ἀθήναις καλούμενον Τυρρηνών πισάν-
των
- πελάσται (cf. Plat. Euthyphr. p. 4 C)· οἱ διά
την ἀναγκαῖαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες,
† τρεῖς μισθαροι· ἀπὸ τοῦ πέλας. η
θρηματα
- πελάχην· τρυβλιον ἐκπίταλον (1185)
- πελάστατο· οἱ τὰ δσπιδίσκια ἔχοντες
- πελεθοβάθ· Θεόδ(ω)ρος δ τραγικὸς ὑπο-
κριτῆς οὐτως ἐπεκαλεῖτο. τινὲς δὲ ποιητὴν
αὐτὸν φασι γεογέναι
- πελεθοβίσματα· δραμήματα (cf. πλ—)
- πελεθρόν (Φ 407)· μέτρον γῆς, ὁ φασι μι-
ρίους πόδας ἔχειν· τινὲς δὲ σταδίου ἕκτον
- Πελεθρόνιον· πολυφράμακον
- Πελεθρόνιος· ὁ Χείρων, ἀπὸ τοῦ Πελε-
θρονίου, ἐν φί ἐτραφή· οἱ δὲ πολυφράμακος
πέλλει· υπάρχει (I 134), ἐστί. (διθωσι γί-
εται [Γ 3])
- πέλειαι (μ 62)· περιστερα. καὶ αἱ ἐν Δω-
δώνῃ θεοπίσουσαι μάντεις. Ἀριστοτέλης
(ΗΑ. V 13) φησι διαφέρειν περιστεράς καὶ
πελειάς
- πελειοθέμμονα πῆσον (Αεσχ. Ρέτ.
309· Σολαμίνα)
- πελείους· Κῶσι καὶ οἱ Ἡπειρῶται τοὺς γέ-
ροντας, καὶ τὰς πρεσβύτιδας
- πελεκάν (Ατ. ΗΑ. VIII 12)· δρυεον τὸ κο-
λάπτον καὶ τριποῦν τὰ δέρδηα
- πελέκεα πέλεκυν δίστομον (Εὐρ. fr. 534,
5. 6)
- πελεκκος· στελεός, ὁ ἐστὶ σύλον εἰς τὴν
δικήν τῶν πελεκεων βαλλόμενον (Ν 612)
- πελεκρά· ἀξίνη
- πελέκυς (Ε 60)· ἀξίνη δίστομος. η σταθ-
μίον ἰεραμαῖον· οἱ δὲ [δω]δεκαμυιαῖον
(Crete)
- † πελεκυντερον· τὸ στελέον
- πελεμιζειν· σείειν, κραδαίειν [1316]
πέλεν· γη, υπῆρχεν (Ε 729)

COD. 69 πάθουσι (70 πύρωσσον· δοκίμασσον gl. Psalm.) 72 πέκτει, κτείνει
(75 η δέ ώντη πελογία) *squalus, cellis* 82 εύκε — πράματα 83 πέμψων — πώλησι —
περιπεπηκοτα 87 |στριψιν (89 πέλλα· ἀγρος?) 89 πέλλα· ἀγρος? 96 cf. schol. II. II 233 98 τρυβλιον
(cf. βιλλιν, ιημόριν) 1300 |ζῆται · κωμικὸς δ νῆ 1 πελεθησα, τα δρυηπά 2 |ιον
ἔκατον 3 ποιητιφάσουσαν 4 πελεθοβίνον Post 4 διόδιο γίνεται cf. 1305 5 cf. πιλώ
7 πέλειον, θρέμμυρα (ει. 1282, 1320) 8 cf. πέλησης, πελλᾶς 11 πελεκκος

HES. 71 πεκούλιον (βαλάντιον *perculum*) 78 πελάχειν (Ε 766)· ἴγγισεν, πλη-
σίδειν 91 πελάσαι (χ 176)· ἴγγίσαι, πλησίσαι 94 πέλασε (Θ 277)· προσηγγισειν
95 πέλασσεν (Β 741)· ἴγγίσαι ἐποίησεν, πλησίσεν 1316 πελεμιζθη (Δ 535)· διεσεσθη

πελένα· γεῦγος βωῶν
Πελεός· Ἀχαιός Φρίξφ (fr. 36). καὶ μήκοτε
τὴν παρ' Ὁμηροφ (B 59) Πελεόν. δύνα-
ται δὲ καὶ τὰ Πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγο-
μένα δηλοῦν [20]
† πελεσσούδρας· συ[ν]στρέμματα ύδατων
[22]

πελήαρ· περιστερᾶς καὶ † περσικῆς τὸ ὑμινον.
Δάκωνες [24]

πέληος (Dor.)· γέρων [26]

πελιαῖς· μέλαναι [αὐτοῦ] [28]

πελιγάνες· οἱ ἔνδοθοι· παρὰ δὲ Σύρους οἱ
βουλευταί
† πελιγάναι· ἐπιδραμεῖν

πελιδνόν (Thuc. II 49)· μέλαν ὡς μόλυβδος.
ἢ ὑψαιμον

πελίκαν (Craslin. p. 64)· εἶδος ποτηρίου ἁν-
τίνου. διὰ τὸ πεπελεκηθαί. ἀλλοι ἔυλινη
λεκάνη

πελιοῖ· μέλανες, ὡς φύροι, η̄ χλωροί
Πελινιάος· ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ
(πελιόν· φαύν [cf. 1338]. μεμελανωμένον
[1401])

πελετνόν (Thuc. II 49 Alexid. p. 429)· πε-
λιόν

πέλλα· λίθος

πέλλαι (Plut. Mor. 409 B)· ἀρρεῖα τινα, εἰς
ἃ ἀμέλεγατο τὸ γάλα, οἷον πνεύλα[λο]ς τινες
οὖσαι, ἐαίς τὸ πῦος, τουτέστι τὸ γάλα,
εἰλεῖται

Πελλαῖον (Call. epigr. XIV 6)· Μαχεδονικόν
πελλάνιος· Ποσειδών ἐν Κυρήνῃ
πελλαντήρα· ἀμολύεια (1350)

πελλάς· πέλος. προεβύτης (ονομ.)

πέλλας (Π 462) καὶ πέλλαι· πομενικά δυ-
γεῖα [43]

† πελλαιχρόν ἢ πελλαιχνόν· πυρρόν
πελλήν (Macedones)· τχούφην, καὶ φαιν
τῷ χρώματι [46]

Πελλ(η)ικαὶ χλαῖναι· ἐπει διαφέρειν

COD. 19 πτελέον (G. F. Unger Philol. Suppl. II 6 p. 737)
25 πολητός 29 πελιγάνες 30 cf. σωλίγαι 31 μελανός 32 πελικάν — |σιδαι
33. 34 = 34. 33 34 πέλιοι 35 πελιδνόν, πελιόν 37 τὸ μέγα — πυελλοί 38 πελ-
λαιόν φαύν, καὶ 41 πέλλαις, πέλλητος 44 πελοχρών! 45 cf. πιλόν 49 πελλήρ
51 ἐπέλλεθοι 53 ἢ πελλάς λ] 57 πελλυταί — περὶ τὰς 62 τεραστικόν 71 τέρατα
75 πληθυντικά 76 πεμπάνδος

HES. 20 Πελεστόθρον (Aesch. Pers. 309)· τῆσσον τὴν Σαλαμίναν 22 πέλετα·
ὑπάρχει (A 284), γίνεται (A 392) 24 πέληται (Γ 287)· γέρνηται 26 πελειάδες (A 633)·
περιστεραί· Αδ 27 περιστεραί. φράσθαι (Boeoticum foret πέλην) 28 πελιαῖον· μολυβδφ
ἴσικός κατὰ τὴν χρόαν (1331) 43 πελλαπταί· ὑπόδηματα, δι περιειδεῖσαν οἱ δρομεῖς περὶ
τὰ σφυρά, ἵνα μη ἐψω στρέφηται (1357) 46 Πελλήνη (B 574)· πόλις ἐν Ἀργείᾳ 56 πελ-
λύρον· μετίσων (πειδάρον) 58 πελλύτα καὶ πελλύτεμα. δεσμός 71 πελλέρια·
μεγάλα (K 439)· τεράστια 73 πελσέρου (E 741)· θηροῖς

ἔδοκουν αἱ ἐν Πελλήνῃ γινόμεναι, ὡς καὶ
ἔθλα τοῖς νικῶσι δίδοσθαι
† πέλληρον· στέψον
πελλητήρες (Thessal., Aeoles)· ὅμοιως
πελλιταί· σπέλεθοι
πέλλιτες· κράνος
πελλίτις (Πίρρονας. fr. 37)· λεκάνη
πελλόν· φαινὸν χρώμα, ἐμφερές τῷ πελιδνῷ
10 πελλοπτλαύραστον· ὄξευθυμον. ἢ ἐκλι-
μον (πείλοπα) [36]
πελλιτρα (Aesch. fr. 260)· οἱ δευοί, οἱ
περὶ τὰ σφυρά καὶ τοὺς διστραγάλους
τῶν δρομέων περιεισσόμενοι, εἰς τὸ μὴ
ἐκ(ε)τραφῆται (1343) [38]
πέλμα (Εραστοθ.)· τὸ κάτω τοῦ ποδός
ν.

Πελοπίδαι· ἀγαμέμνων γε
Πελοπόννησος· πόλις τοῦ Ἀργούς
20 πέλος· μέγα. τεράπτιον
πέλτη (Eur. Rh. 305)· εἶδος ὀπλου. δόρυ.
ἢ μικρὸν ὄπλα
πέλτης· δοκὶς Ιτυν οὐκε χρουσα. ἢ ὀπλον σκέ-
παμα. ἀκόντιον
πέλτης (Eur. fr. 370)· Θράκιον ὄπλον. καὶ
εἶδος ταρίχου
πέλω (Soph. OT. 245)· εἰμι, δίδωμι, γένορα
πέλωρ (Σ 410)· μέγα. ψλεφυρές
πέλωρα (B 321. κ 219)· θηρία. δειματα.
30 τέρατα. σημεῖα μεγάλα
πελωρεύει· φανερώς ποιεῖ (τέρατα)
† πελώρης· τινὲς εἰμαριέντης [31]
πελωροίς (Γ 167)· μέγας, δεινός [73]
πέμπα· εἶδος πλακούντος. καὶ πᾶν πεπτό-
μενον
πέμπατα· ποικίλα ἐδέσμata πλακουντικά
πεμπάδος· πεντάδος
πεμπαγόμενοι· ἐπιστρεφόμενοι. ἐκπλητ-
τόμενοι. μεριμνῶντες
40 πεμπάς (Xen. Hell. VII 2, 6)· τριακάς

πεμπάσασα · ἔξαριθμήσασα
πε(μ)πάσσεται (δ 412) κατὰ πέντε ἀριθμῆ-
σεις τὸ γάρ πέντε Αἰολεῖς πέπιπε λέγουσι
καταχρηστικῶς δὲ καὶ φιλῶς ἀριθμήσει

[80a]

πέμπετον (Lycophr. 826) · στωμύλον, λά-
λον. οἱ δὲ λιαν γηραλίον
πέμποι (Soph. Phil. 1160) · ἀναπέμποι [83]
πεμπωβόλους (A 463) · πέντε ὄβελίσκους,
ἐκ μιᾶς λαβῆς συνεχούέντος τριαντεῖδῶς
πέμφελα (δισποτ.) · δύσκολα, τραχεῖα, βαθέα
πεμφίδες (cf. Lycophr. 1106) · πομφόλυγες.
καὶ πτηνῶν φυγαὶ

πεμφιδώδεες πυρετοί (Hippocr. III p.
687 K) · φλυκταινάδεις. πνευματαὶ

πέμφιξ (Soph. fr. 326 Aesch. fr. 161) · πνοή.
ψυχὴ· καὶ οἱ τοῦ γλίου ἀκτῖνες

πέμψις · ἐνέχυρασμός
πενεῖν · πεντετένειν (cf. Aesch. Suppl. 362)

[91. 92]

πενέστατα (Theocr. XVI 35) · οἱ μὴ γόνῳ
δοῦλοι, οἵτινες εἰργάσοντο τὴν γῆν. τινὲς
δὲ οἱ εἰλιστεῖ, τινὲς δὲ λάτρεις. η ἐργάται
πένητες η ὑπήκοοι

πινεναεδεῖν · κατεπιστατεῖν

πένης · δι αὐτοδιάκονος

πένησσα · πτωχὴ

πενθέριον · τὴν προῖκα. Θάσιοι

πενθερός (θ 582 Soph. fr. 284) · τῷ νυν-
φίφ δι τῆς κόρης πατήρ. καὶ πενθερά η
μῆτηρ. θίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ γαμβροῦ

πένθος · συγφροδά · θρῆνος, λύπη [1400]
† πενδόν · μεμελανωμένον (πελίορ) [2. 3]

πεντάσχοινον · † στάδιον
πεντάχα (1416) · η χείρ [ad 5]

πένταχος · τὴν τάλαρον. Βοιωτοί

πεντεκενή (Antiph. fr. LXXVI Μενεπδ.
p. 95) · ἐνδύματα, οἷον πιρύνων ὅδοιςιν

ἐμφερῆ, πεποικιλμένα
πέντε κριταί (Epicarm.) · τοσοῦτοι τοῖς 40

κωμικοῖς ἔκρινον, οὐ μόνον Ἀθηνῆσιν, ἀλλὰ
καὶ ἐν Σικελίᾳ

COD. 81 | λέος 84 πεμποβόλους
97 θάσιοι 1400 πτέρια 5 cf. ἐρῆ πεντόψιφ
14 πεντήκοντομέσολμον — μαιοδμαὶ 26
38 | ομαὶ 39 | ομίρον

HES. 80 | πέμπε (Alcæi fr. 26 A) · Αἰολεῖς πέντε
φαρ, ἀγίπειναν, κατίπιμφαν 91 πενία · ἀργημοσύνη, ἀποφία
25 · πονέ, ἐνεργεῖ, ἀχρηματεῖ, κάριτι 1400 πτέρια · πτερόν (Ducang.) 2 πένοντο (A 318).
ἐνεργούον 93 πενταέτηρον (B 403) · πέντε ἰτῶν Ad 5 η πέντε μέρη (M 87). 10 πε-
τεσταήριον · πεντετῆρη 23 πίπαιξεν (Oseen VI 1) · πιπάταξεν 23 πεπαλαγμένον.
μεμολυμένον (1461) αἴματι καὶ λύθρῳ (Z 268). η λελευκαμένον 29 πεπαλδεντος (N
17) · τραχεῖος 30 πεπαλόσσα (κ 97) · τραχεῖα 39 πεπαρμένον (A 246) · δνειρμένον.
πεπερονημένον. καθηλωμένον. κατεσχημένον. ἐμπεπηγός. διαπερονημένον (ονομαστ.)

Πεντέλεια · δρός Ἀρκαδίας, ης οὐ Λάδων
δ ποταμός καταφέρεται [10]

πεντεσύριγγον ξύλον (Ατ. Eqq. 1058) ·
πέντε διάς ἔχον κατὰ τὸ δεσμωτήριον.
τέσσαρας μέν, εἰς δέ οι πόδες καὶ αἱ χεῖρες
διέροπτο· μίαν δέ, δι' ηδὲ τράχηλος

πεντετηροῦ (Thuc. III 104) · πεντατηρῖς
πεντηκοντόγυνον (I 679) · πεντηκοντα γύνας
ἔχον· οίον πεντηκοντοπέλεθρον

πεντηκοντομέσοδομον · πολύστεγον. αἱ
γάρ μέσοδομαι στέγαι

πεντηκοντόστολον · δοκον οἱ δραπέται
† διάγονται

πέντοχος (Hesiod.) · χείρ (1405)

πεντόροβον · η γλυκυσίδη

πέξαι· κεῖται, κτενίσαι
πεγαμένη (Ξ 176) · κτενισμένη τὰς τρίχας,
καὶ ξάνθα

πέξις · φίλωσις, κουρά, ξύρησις

† πεπάγονυσα · ἀπαλή

πεπαιδεύσθαι · πεπαιδοποιῆσθαι [23]

πεπαίνεται · μελανοῦται (Ion. Trag. fr. 57).
ὅπταται, μαλάσσεται (1455). πέπειρον γίνε-
ται, πραντεται [25]

πεπαληκέναι · ἐκπεσεῖν

πεπαλημέναι · βεβλα(μ)μέναι

πεπαλ(η)μένος · βεβλα(μ)μένος, ξαρθρος
γεγονώς [29. 30]

πεπαμένος (cf. Aesch. Cho. 191) · κεκτημένος

πέπανα (Boeot.) · πλακούντια

πεπάναι (Ar. Vesp. 614) · πραῦναι

πεπάνος · δι πολὺν χρόνον ἔχων παρὰ τὸ
ὅπτηδηναι

πεπαρεύσιμον · εὐφραστον, σαφεῖς

πεπαρεῖν (Pind. P. II 57 [105]) · ἐνδεῖξαι,
σημῆναι

πεκάρθιον · παρακείσθαι

πεπαρμας · δι' ηλου κατέχομαι. πεπερόνη-
μαι, καθῆλωμαι [39]

πεπαρφνηκόστων · ἀτακτηδάντων. ιθρι-
σάντων. Παροινία γάρ η ιθρι-

πεπάσθαι (Eur. H. f. 1426) · κεκτῆσθαι

86 πεμφολίγες 87 | ὁδεῖς πύθετοι
8 κοιταὶ (cl. ἐν πέντε) 9 πεντελεῖα
83 πεπάναι 36 cf. πεπορεῖν

† πεπάσωται· πιότητος γέμοι
πέπαστο· ἐγένευστο. ἐπεπλήσθωτο [44]
πεπαχυμέναις· πεπυκνωμέναις
πεπεδημένος· δεδεμένος [47, 48]
πέπειρα (Αναστρ. Ιτ. 87)· γραῖα
πεπειρῆσθαι· γεγυμνάσθαι. (δια)πεπαρθε-
νεῦσθαι
πέπειρον· πεπανθέν, φριμον, φλημένον,
ἀκμαῖον
πεπείρονς (Ευρολ. p. 439)· ἐψημένους. ἐπὶ
δύσης [λαβεῖν] ήτοι σταφυλῆς [53—55]
(πεπειναται· πεπράνται) cl. 1441
πεπεραγνέναι· ἥψεγκνέναι
πεπερασμένος· πεπληρωμένος [58]
† πέπεινται (πέπεικαι?)· πέπεικαι
πεπιεμένος· τεθλιψμένος [61]
πεπλαδηκώς· σισηπός. ὑγρανθεῖς
πεπλασμένον· μὴ ἀλλήθες, φεῦδος [64]
† πέπληγε· πέπληγκαι
πεπλεγμέτον· (κε)κοσμημένον. ἐκτενισμέ-
τον [67—69]
πέπληται· κύει
πέπλον· ἡ πέπλος (Ζ 90)· ιμάτιον ἡ ἔν-
δυμα γυναικείον [72]
πεπνυμένοι· σώφρονες, συνετοί
πεπνυμένον· στόμα· σισωφρονισμένον.
οὐγῆλόν [15, 26]
πέπνυται· συνετός ἔστι
πεποδήγημαι· δεδίδαγμαι. φόδηγημαι
[79—81] 30
πεποιήσασιν· ἡλπίκασι. πιστεύσουσι. θαρ-
ρούσιν
πεποιεύσεις· θαρρήσεις. πιστεύσεις. ἡλπί-
σεις [84]

COD. 43 πέπεινστοι
EM?), 66 πεπληγμένον
ποθήσεις 97 |μένη
μυδόρων 22 ἴδων

HES. 44 πέπανται (Γ 131)· πεπράψ(ν)ται (αδ πεπέπανται)
(Α 100). πέποινος 48 πεπείδουσα (Ο 26). πειδουνα 53 πέπεισαι (ΙΙ Μασ. ΙΧ 27
Rom. VIII 39). ἡλπίσα. θαρρος 54 πεπειμένην (Levit. ΙΙ 4). συμωδεῖσαρ, ἐν κλιτάρ-
γεναμένην 55 πεπένεται· μαλάσσεται. καὶ τὰ ὄμοια (ΙΙ 24). 58 πεπερημένος (Φ 68).
δι πεπερεμένος 61 πεπλαγμένον (Ζ 268). μεροδαμένον (ΙΙ 425). 66 πέπλαται· ἡλψεται
(πεπτ—) 67 πέπληγος (Ψ 363). ἐνυπον. ἐκρότουν 68 πεπληγῦν (Ε 763). πλήγασα
69 πεπληγώς (Β 264). πλήσσων 72 πεπνοισθ. ἐγεργοῦ, θεραπευων (ποιητών) 73 πε-
πνυμένος (Γ 203). φρότισος, συνετός (Call. L. P. 129) 76 πέπνυσαι (Ω 377). συνετός εἰ
79 πεποιημένον· ποιότητος (ΙΙ 1489). 80 πεποίηται (Ζ 56). πέπρακται 81 πέποι-
θας (IV Regg. XVIII 20). θαρρης 84 πεποιθης (Α 524). θαρρήσης 87 πεποιθώς
(Hom.). ἡλπίσα. πιστεύσας 90 πεπόληστο (Υ 217). ἐκτιστο 98 πέπονθα (ρ 284).
ἔπαδον 98 πεπορωμένους. τετυφλωμένου (ΙΙ 259). 99 πέπλοθε (Γ 99). πεπόνθατε
1501 πεποτ. ανται (Β 90). ἡπταγαι 7 πεπρυμένοις· συνετοι (πεπν—). 8 πεπρωμένη·
ειλαρμένη (ΙΙ 379). 9 πεπρωμένον (Γ 309). μεμοραμένον 10 πέπρωται· τετύπωται. φρ-
σται. [το εἰλαρμένον ἡγτει] 13 πέπταται (Σ 45). ἡλψεται (ΙΙ 1464). 17 πεπτηγώς (Σ 351).
δι' ασθένειαν καὶ δειλιαν πεπτωκώς 18 πεπ. γυμένοι (Aesch. Suppl. 185). μαθόντες, ἡ ειδό-
τες 19 πεπύθωται (Η 195). ἀκούσσωται. Αττικῶς 20 πεπυκασμένα (Β 777). ἰσκε-
πασμένα, περικεκαλυμμένα 23 πέπυστο (Ν 621). ἡκηκόει 21 πέπωκα· ἐπια

πεποιθίαν (?)· ἐλπίδα. προσδοκίαν
† πεποιθότα τε· προσφιλέστατε. φίλε
(ΙΙ 192) [87]
πεποισται· † ὅπου τις φέπει
πεποιωμένον· ποιότητα ἔχον, ἡ περιδρα-
ξάμενον (ΙΙ 179) [90]
πέποιφα (Plat. epist. 2 p. 312 D)· ἐπεμφα
πίπον (Ε 109)· προσφιλέστατε, προσφιλέ-
στατε. ἐκλυτε, μαλακέ [93]
10 πεπορασμένος· φανερός (ΙΙ 1435)
πεπορεῖν (Pind. P. II 67)· δούναι (3012)
πεπορθήσθα (Aesch. Ag. 591). ἀπολοσέ-
ται. πεπον(τε)τελέσθαι
πεπορημένη τῇ περόνῃ συνεχομέρη
πέποσμαι (Cyprii)· δκήκοα
(πεπότημα)· ἵπαιαι [1501]
πεπρδίλαις· εἶδος Ιχθύων (ΙΙ 2065)
πεπρημένος· πεφυσμένος
? πεπράχαμεν (Ar. Ran. 302)· ἐπράχαμεν
? πεπράτορα· θαυμασία (πρεπτά?)
πεπρίλος· Ιχθύς ποιός [7—10]
πεπρυτανεύκως· ἐπιμεμηνευκώς. καὶ
προαηλωκώς
πέπτασθαι· ἀνεφχθαι. περιέχειν [13]
πέπτει· πραῦνεται τὴν τροφήν
πεπτέον· φυλακτέον. τενύντεον
πεπτήνας (Aeol.)· περιβλεψάμενος [17—20]
πεπυρακτωμένα· πεπωρωμένα
πέπυμαι· δκήκοα. ζμαθον, εἶδον (λ 604)?
πεπύσμεθα· ἥψοσαμεν. καὶ τὰ ὄμοια
πεπυσμένος (Plat. Symp. p. 179 E)· ίδων
καὶ τὰ ὄμοια [25]
† πεπωγμένον· κεκλασμένον [27]
πέπων· ἐκλυτος. δσθενής

πεπωρωμένοι· ἐσκληρωμένοι. τετυφλωμένοι (1498)
 πέρα· πλέον. ἐπέκεινα. ψηράνω [31. 32]
 περάγην· διέρρωγα. Ρινθων
 περαίνει (Aesch. Suppl. 462). ἐπὶ πέρας
 ἄγει. πληροῦ. ἀνύει
 περαίνειν (Posidipp. p. 614). ἔξανυειν. Δπο-
 πληροῦν
 πέρατον· οἱ Πυθαγορικοὶ τοὺς περι(τ)ούς
 ἀριθμούς
 (περατούμενοι· τελειούμενοι)
 (περατούσθαι· διαπερᾶν πλοιῷ ἐπι-
 βάντα)
 περατατον· πορφρατον
 περατέρω (e. c. Eur. Andr. 270). πλειώ
 ἐμπροσθεν. μετὰ τὸ τέλος ἀλλο
 περατωθῆναι· τελειωθῆναι
 πέρα λόγου (Cratin. p. 60). ὑπὲρ λόγου
 πέρας· τὸ τέλος. καὶ ἡ λύσις. καὶ τὸ τῆς
 γῆς πέρας
 περᾶσαι· διαβῆναι. Δποδόσθαι ἐπὶ πέρατα
 τῆς γῆς, ἢ εἰς τὸ πέρας διελθεῖν [43]
 πέρασας (Hom.)· εἰς τὸ πέρας τῆς θαλάσ-
 σης διεπέρασαι, ἐπωλῆσας
 περατένει· δρίζει. τὸ στέλλει. τλέγει
 περατούμενην· ἐπληρουμένην
 Περγαία θεός· Ἄρτεμις
 πέργαμα (Soph. Phil. 347 al.)
 περγάμιον· δήμιον
 (Πέργαμον)· ἡ Δκρόπολις τῆς Ἰλιου
 πέργουλον· ὀρνιθάριον τὸ δρυελέγω (δρυον.
 Λάκωνες)
 πέργον· πρεσβύτερος. οἱ αὐτοὶ
 Πέρδικος καπηλεῖον [ad 53] [54—58]
 ?περάτρια· ἡ παραγγέλλουσα τὴν ὥραν
 ταῖς κεκτημέναις [60. 61]
 κέρι· περσόν. περέστη
 περιαίσ· καμπαῖς

COD. 33 περάγειν, διερρωγέειν θῶ·
 38 περο· 40 cl. οἰχυμέρα λόγου 43 δρυγίζει (Forte περατοῖ· δ. τελεῖ)
 = 49. 48. 47 47 περγέα — ἡ 48 πίργαμας 49b post 1548 50 περγούλον, cf.
 σπέργουνλος 51 cf. σπίργον 52 καὶ πηλός 63 περιαγκάψαις (cf. Phot. 414, 15)
 66 περιάγνονται 67 περιάγνυτοι 68 ιορλος 69 περιαδεῖς (cf. ειδαῖς) 73 |χά-
 μενος 74 περιαπτατον 75 ὥδις 76 περιαπτάσ, περιαπτάσ 93 περιβ. περιβοιος
 περιδ. ὑπερ.

HES. 31 περάαν (B 613). διαπερᾶν 32 Περαίβοι (B 749). έθρος Θεσπαλικόν
 (Thuc. IV 78) 43 πέρατα (gl. Psalm.). τὰ τέλη Ad 53 χωλός; κάπηλος ὁ Νέρδιξ ἡρ.
 ἐνθεν ἔνιοι τὴν παρουμιὰν φασὶ διαδοῦναι (αρρεν. Iprov. IV 56) 54 περιούμενα
 (Ψ 483). συνθήκην παράσχωμεν 55 περεούμενοι· τελειούμενοι (περαί—) 56 περεού-
 σθαι· διαπερᾶν πλοιῷ ἐπιβάντα (περαί—) 57 περέτισαν (I 110). ἐτίμησαν 58 περ(ἡ)-
 σαι (M 53). διαπερᾶν 60 πέρθα (Π 708). πονθημάται 61 πέργετο (M 15). ἐπορ-
 θέτο 74 περιαπατάσων (schol. Greg. Naz.). περιπάτων (απιλελα) 75 περιδούδος
 (περιδούδος). ἡ ἐγκύλιος φίδη 76 περιαπτα· περιάματα (1574) 70 περιαυτίζεται
 (Cyrill. c. Iul. p. 100 D). μεγαλοφρονει 89 περιβησαν (Ξ 424). ὑπερησισαν. καὶ τὰ
 δύοια Ad 91 περιβόητος 95 περιβομβεῖσθαι (Greg. Naz. or. XXXIII vol. I p. 529 D).
 περιησισθαι 96 πέρι γάρ (Hom.). περισσώς γάρ 98 περιγίειος· πρὸς τὴν γῆν

περιαγγέλλειν· τὸ [μῆ] συνάγειν ὅχλον
 ἐπὶ τὰς ἵκηρας τῶν τετελευτηκότων
 περιάγει· περιφέρει. ἡ κάμπτει
 περιάγνυται (II 78). περικλάται. συντρί-
 βεται. περιόχεται. περιχεῖ
 περιάγνυτο (Hesiod. Scut. 279). περιεκλάτο.
 καὶ τὰ ὄντα
 περιαγόραος· περιδογος. περιαγορευτής
 περιαεῖς· περιφρυτοι. περιφνοοι
 περιατρεῖν· περισπολεῖν
 περιατιντο· περιελάμβανεν. περιέχει
 περιάλλος· τὸ ιαχίον ἥσταν εἰλεῖν
 περιαμησάμενος· θερίσας [74—76]
 περιαυθαδίζεται· ἐν ὑπερηφανίᾳ ἀνα-
 στρέφεται, ἡ μεγαλοφρονεῖ
 περιαυτίζεσθαι· τὸ ἐν αὐτῷ ἐνδιατρίβειν,
 ἡ ἀποδίδοται· λαυτῷ [79]
 περὶ αὐτὸν (Demosth. 23, 24). πρὸς αὐτὸν
 περιβάλλειν· περιλαμβάνειν. πειθεῖν. στρέ-
 φειν. εἰδέναι
 περιβάλλονταν· δυσίως
 περιβάλλεσθαι· ὑπερβάλλεσθαι
 περιβαρα (Ar. Lys. 45). ὑποδηματα
 περιβαρίδες (Theopomp. com. p. 811). ὑπο-
 δημάτων εἶδος γυναικείον (—ιστρ)
 Ηεριβάσιος (Argivii). ἡ Ἀφροδίτη
 περιβεθυνόμενος· περιπεφραγμένος
 περιβήναι (E 21). πεπτωκότος ὑπερασπί-
 σαι, ὑπεραιχῆσαι [89]

30 περιβιβλέπεται· περισκοπεῖ
 περιβιβλεπτος (Herc. Sur. 508). ξέοχος [ad 91]
 περιβιβλότος (non Soph. OT. 191). ἐπὶ κακοῦ
 ἡ ἀγάθον φήμην ἔχων
 (περιβιοις· ὑπέρτιμος)
 περιβολή· τὸ περιβόητος
 περιβολοι· τείχη πόλεων, ἡ περιδουμοι [95. 96]
 περιγηθήσ· περιχαρής [98]

34 πληρεῖ 36 περὶ (cf. βαθμίσκοι) 37.
 40 πλ. οἰχυμέρα λόγου 47. 48. 49
 = 49. 48. 47 47 περγέα — ἡ 48 πίργαμας 49b post 1548 50 περγούλον, cf.
 σπέργουνλος 51 cf. σπίργον 52 καὶ πηλός 63 περιαγκάψαις (cf. Phot. 414, 15)
 66 περιάγνονται 67 περιάγνυτοι 68 ιορλος 69 περιαδεῖς (cf. ειδαῖς) 73 |χά-
 μενος 74 περιαπτατον 75 ὥδις 76 περιαπτάσ, περιαπτάσ 93 περιβ. περιβοιος
 περιδ. ὑπερ.

32 Περαίβοι (B 749). έθρος Θεσπαλικόν
 (Thuc. IV 78) 43 πέρατα (gl. Psalm.). τὰ τέλη Ad 53 χωλός; κάπηλος ὁ Νέρδιξ ἡρ.
 ἐνθεν ἔνιοι τὴν παρουμιὰν φασὶ διαδοῦναι (αρρεν. Iprov. IV 56) 54 περιούμενα
 (Ψ 483). συνθήκην παράσχωμεν 55 περεούμενοι· τελειούμενοι (περαί—) 56 περεού-
 σθαι· διαπερᾶν πλοιῷ ἐπιβάντα (περαί—) 57 περέτισαν (I 110). ἐτίμησαν 58 περ(ἡ)-
 σαι (M 53). διαπερᾶν 60 πέρθα (Π 708). πονθημάται 61 πέργετο (M 15). ἐπορ-
 θέτο 74 περιαπατάσων (schol. Greg. Naz.). περιπάτων (απιλελα) 75 περιδούδος
 (περιδούδος). ἡ ἐγκύλιος φίδη 76 περιαπτα· περιάματα (1574) 70 περιαυτίζεται
 (Cyrill. c. Iul. p. 100 D). μεγαλοφρονει 89 περιβησαν (Ξ 424). ὑπερησισαν. καὶ τὰ
 δύοια Ad 91 περιβόητος 95 περιβομβεῖσθαι (Greg. Naz. or. XXXIII vol. I p. 529 D).
 περιησισθαι 96 πέρι γάρ (Hom.). περισσώς γάρ 98 περιγίειος· πρὸς τὴν γῆν

περιγίνεται· περιουκεῖ. περιττεύει (Αἰστορ. Phot. 415, 18) [1600]

περιγλαγίς· περιπλεωτής γάλακτος [1600]

περιγράφει· περιγίνεται (1645). [αδ 2] ή χωρεῖ. ή συλλαμβάνεται. ή ἐν ἀγρῷ ἔστι

περιγραφήν· περιώρειν τοῦ πράγματος περιγραφῶν· οἱ δαρεῖσθοις τοῖς μὴ ἀποδιδοῦσι τὸ ἀργύριον περιγραφον, καὶ οὐχ ὑπερίβαιον ἔως τὸ λύτουν

περιγυρίδας· περιφερείας [6] 10

περιδιαρδάπτεσθαι· κατεσθίεσθαι

περιδιαρδάπτειν· κατεσθίειν [9]

περιδίης (Herod. VII 15). περιφόρος

περιδιείδιθι· φύσοι

περιδιενεῖδιθαι· περικινεῖδιθαι. περιπορεύεσθαι. περιστρέψθαι περιψησθαι [13]

περιδιενήσεως· περιόδουν. καὶ τὰ ὄμοια

περιδιειηταῖ· περικινηταῖ. καὶ τὰ ὄμοια

περιδιενόν (Plat. Legg. 777 C). πειρατὴν

τὴρειδεινῆς· πειραπῆς

περιδιειοῦσι· πειραπέροντιν

περιδιειοῦντα· πειρισθένοτα

περιδιειρην· τὸ κατώτατον τῆς περιγραφῆς τοῦ τραχιὸν (Poll. II 135) [21]

περιδιεῖσθαι· συντείνεσθαι [23]

περιδιέξιον· φρόνιμον. δόρδον, μηδὲν ἀρότροπὸν ἔχον. καὶ οἱ μὲν περιστῶς δεξιὸν

περὶ τὴν τοῦ δίπατος βυλήν. οἱ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν φένται τῷ δεξιῷ βάλλων

(Apol. lex.) [25]

περιδέραξα (Aristoph. p. 1078). περιτραχῆλα. ή ἐστία [27]

περιδευκής· περιπατῶς πεποικιλμένον

περιδιών· ἐμφόδων

περιδηλον· περιφανές. καλὸν [31]

περιδοσιν· συνθήκην

περιδοῦ (Diphil. fr. XLIX). σύνθουν. τοῦτο δὲ παραβάλλεσθαι λέγουσιν, η συνθήκης θίσιν [34]

περιδρομος· τοῦ δικτύου τὸ διερόμενον σχοινίον (Xen. Cyn. II 5 X 7). διὰ τὸ καὶ κατὰ βρόχους καὶ πάντη περιεχόμενος τόπος (§ 7) [ad 35]

περιδρομον τείχους (Plat. Cratil. 161 B). τοῦ περιβιβλημένου τείχους κύκλου [37]

περιδύτεις· περιβάλλεται. κρύπτεται. εἰσδύεται

περιδύσαι· περιδύρασαι (1631) [40—42]

περιδύσωμαι (ψ 78). συνθηκοποιησομαι

περιεβάλλοντο (Herod. VII 191). ἴκυκλωσαν

περι(έ)γραψε· περιεγένετο (1602)

περιεδίνει· περιεκύλευεν [47]

περιεζόμενον· περιεχόμενον

περιέθει· περιέτρεχεν

20 περιειλημμένως· περιεκτικῶς;

περιείληπτο· περιεγέγαλτο. ή ἐκεχράτητο.

ἐκ τοῦ περιλαμβάνεσθαι

περιεῖναι (Plat. Civ. 416 E). περιπτεύειν

περιεῖπεν (Herod. I 73 Xen. Mem. II 9, 5). ἐτημέλει

περιείργασμαι (Dem. 248, 25). περιττὸν ἐποίησο[ν]

περιεκχώνετο· περιχεῖτο

περιεκτικόν· τὸ περιχέον. ήτοι γενικόν.

η πειληπτικόν· ἐκ τοῦ περιβάλλειν [ad 56]

περιεκτικώτατας· δροίως

περιεκτικώτερον· γενικώτερον [59, 60]

περιειλειχμήσατο· τῷ γλώττῃ (ή) σποργυρᾶς

περὶ ἐμὲ· πρός με

COD. 1600 μεμαλ] 2 ή — ἐστι post 1603 (περιναετῷ περιουκεῖ, ή ἐν ἀγρῷ ἔστι. περιγίνεται· ή χωρεῖ. ή συλλαμβάνεται ε. c. luctum redundat) 11 | ηθι 12 | [τεισθαι 24 περιδέξιον· διέκινες περὶ 26 περιδέρεα 33 δέστες 33 |οι — δεικνύεται — δειρόμενον — περιεχόμενοι τόποις περιδρόμους — περὶ τοὺς βεβλημένους τοίχους κύκλῳ ε

41 πόδων 43. 44 = 44. 43 περιβάλλων 46 περιδέεινε 49 περιέθεε Συγ. 53 ἐτι με 54 ποιητὸν ἐπ̄ c. περιεγάσαι 55 περιεκόντο 57 ὄμοιαι 61 σπόγγει καὶ καθῆρεν

HES. 1600 περιγλαγέας (Π612). γεγαλακτωμέτας Ad 2 περιαίρεσιν τοῦ πράγματος 6 περὶ δὲ ἀλλων (A 375). ὑπὲρ τοὺς ἄλλους 9 περιδρύθη (Ψ395). περιέσται 13 περιδειηθῆτην (X 165). περιστρέψθιτο. ὄμοιον 21 (περιδείσπατα Ο 123). περιστᾶς δεῖσσα, περιστᾶς; εὐλαβηθῆσαι 23 περὶ κληρούον θεὲ πάντη (ψ 207). περιετείχιστον κλήρου, κύκλῳ πειριζόλετο καὶ παρίκειτο κλήρου, διὰ τὸ εὖ κύλιφι κρηπίδων βαθροειδής ἔχειν 25 περιποιοῦ (Ε 697). ή πνοῦ δὲ τοῦ βορρᾶ 27 περὶ δὲ ἐστέ (Α 258). ὑπερέχεται δὲ. ή ψηφίζεται η κρατεῖται 31 περιδῆσαι· περιδύρασαι (περιδύσσαι· περιδύρασαι) 34 περὶ δονρί (Α 303). περὶ τῷ δόρατι 35 περιφερεῖς; στραγγίζει (Ε 726) 31 περιδρύψῃ· περιέχειν (1609) 40 περιδύνο (Α 100). ἀπίδυνο 41 περιδρύθ. ὄμοιον 42 περιδωμέθα (Ψ 473 Greg. Naz. C. 11 518). συνθημάτια 47 περιεδρύθη (Ψ 395). περιέστη (1609, 1637). Ad 56 η υπερίχον 59 περιέλειται (Prov. IV 24 Ps. CXVIII 22). κόφον. ἄπαρον. αφελοῦν 60 περιελόμενος (Genes. XL1 42). ἐπάρας

- περιέπει· περιέρχεται· περιεργάζεται· φυ-
λάττει· θεραπεύει [64]
- περιεπισμένη· περιεξομένη· περικεκα-
θαρίσθη (cf. Ar. Ach. 506)
- περιέπων· ἐπεργάν
- περιεργάσει (Dem. 248, 25)· πράξεις (s) πε-
ρισσα
- περιεργον· περιτόν· ή στρεβλόν [69]
- περιερέττων· κωπηλατών (1674)
- περιέσομαι (Plat. Alcid. I p. 119 C)· πε-
ριγενήσομαι, κρατήσω, νικήσω, κατισχύσω
(περιεσόμενοι)· μέλλοντες περιγενέσαι
- περιεσπάσθη· ἐσείσθη· το περιδέδεται
[73, 74]
- περιέσται· περιγενής (s) ται· νικήσει
- περιεστήξει· περισταθήσεται [ad 76]
- περιεστοιχισμένοι· οι περιέχοντες· καλ
περιεχόμενοι
- περιετέμοντο· περιήλασαν (cf. περιτα—)
- περιετίθουν· ἐκρέμων
- περιέτυχον (Thuc. VIII 23 schol.)· συνέ-
τυχον [81]
- περιέφραξαν· ἐσκέπασαν· ἐψύλαξαν
- περιέχουμενοι σου· δυτικούμαι σου [84]
- περιέχοντες· περιλαβόντες· καλ το δύοια
περιέζυξ (Eupol. fr. LXXXVIII)· δρόγυνος,
σύγνυος
- περιηγής (Call. Apoll. 59)· κυκλοτερές, πε-
ριφερές
- ?περιήγηει· ἐγωγράφει
- περιήγητος (Antiph. com. p. 81)· δ περι-
πόρφυρος κτεών
- περιηγημένα· περιφερόμενα
- περιήσσαν (Xen. Hell. IV 5, 10)· περιήρ-
χοντο
- περιήθελεν· ήγάπα [93]
- περιήθλησεν· ήγάπησεν
- περιήκασε· περιώδυσεν· περιέγραψεν
- COD. 65 περιεπηγήσιμηνη 67 |άσσει 71 περίσσομαι — ή μελλ| 79 ἐκρέ-
μουν 92 ἀγάπη 97 περιληγοις 1705 κυκλωθεῖς; 8 κυκλωθῆναι 28 |πιος (Ατι-
στολ. gen. anim. IV 4) 29 περιθετικὸν μέρος 32 γιγνᾶται (cf. εὐκήλων)
- HES. 64 περιέπειραν (I Timoth. VI 10)· ἐπήξαν 69 περιερεία· καθαροία (πε-
ριστα· καθάρσα) 73 περιεσκευμένος (Greg. Nyss. II 43 C)· ἡκριβωμένος 74 πε-
ριέσσων· κωπηλατών (1670). Αδ 76 περιφράξει, η περικυλώσει (ad περιστείξει) 81 πε-
ριευτίζεσθαι· διποδούντα αὐτῷ (1578) 84 περιήσωμα (Ierem. XIII 1)· περιψλαιον 93 πε-
ριήθλουν· ἄγα 1702 περιήσω· περιώδωσι (προήσω· προδ—) 4 περιθείης (A 386)·
θ
- μα περιφερεῖς Ad 5 λαβεῖς (paraphr. A 386) 6 περὶ θεόν· πρὸς θεόν 13 περιέδμε-
ναι (N 728)· περισσος εἰλέται 16 περιίσσεται ωρας. (Eur. Alc. 449)· περιέρχεται τὰς
ώρας 18 περιέστασο (II Tim. II 16)· κυκλεύσον· σκοπησον· πριφεγευε· αἴταρεπε 19 πε-
ριστοιχείωσαι· περιέλθε 21 περικάθαρμα (Prov. XXI 18) 22 περικαθαίρων
(Deuter. XVIII 10)· ἀναλύων τὸν πεφαρμακευμένον, η τὸν γεγονευμένον 23 περικαλλές
(A 632)· λιαν καλόν 24 περικαλλέος (A 603)· περισσος καλού 26 περὶ καπνῷ (A
317)· περὶ τὸν καπνόν 33 περὶ κῆρι (d 46)· κατὰ φυχὴν

-· περιέγραψαν· ὥρυξαν
περιήγηκοντα ·
περιήλυσος (Herod. II 131)· περίοδος
περιημεκτεῖ (Herod.)· ἀγανακτεῖ, ἀνιάται,
δυσακολαίνει
περιήν· ὑπήρχεν, ἐπλεόνασεν
περιηρημένον (cf. Thuc. III 11)· κεκομ-
μένον
περιήρρον· περιήσαν [1702]
περιηχήθη· περιεψιθυρίσθη [4]
περιθείς· κύκλῳ θείς, περισσότερον [ad 5]
[6]
περιθεισσαί (Menand. com. p. 104)· περι-
καθάραι, κυρίως θείρ
περιθέσθαι· περιποιήσαθαι. προσθαβί-
σθαι. κύκλῳ θείναι
Περιθοῖδαι· δῆμος φυλῆς τῆς Οἰνηΐδος
περιθραυσθέντα· περιπεστότα. φαγέντα
περιθρεκτέον (Plat. Phæst. p. 160 E)·
περιθραυτέον
περιθυρεῖν· τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ίστασθαι
[13]
περιϊόντας· περιρχομένους
περιϊππεύοντας· περιτρίχοντας [16]
περιϊστάμενος· κυκλεύσας [18, 19]
περιϊών (Ar. fr. inc. LIII)· περιρχόμενος
[21—24]
περικάμπτεται· το περικυρεῖται [26]
περικάρδιος υμήν· ὁ ἐπὶ τῇ καρδίᾳ (Pell.
II 217)
περικάρπιον· τὸ λέπυρον, σκέπασμα
περικεφαλαῖα· η ἐτριχῶν γεγοννία πε-
ριθετή· καλ μέρος τι τῆς τεάς. η κάσ(σ)ις
περικέχυται· περιειληφεν
περικήδεο· φείδου φροντίζων
περικηλα (ε 240 σ 308)· περισσῶς ξηρά.
τὰ περικυανεύα· περισχυσμένα [33]
περικλύτῳ· σφόδρα ἐνδόξῳ

περικληγόμενος· δοξαζόμενος λίαν
Περικλέυμενος· δι Πλουτών. καὶ πόσα, ἢ
καὶ κυκλαῖνος
περικλυτός (Α 607 ελ.)· ἔρδοις, περισσώς
καὶ λίαν φτωμασμένος διὰ τὴν τέχνην
περικνημίς· σκεπαστήμαν τῆς κυήμης
περικόπται· κλφεις, λρσται
περικούροι· οἱ εἰκ τὸν κυκλωθῆναι ἀλ-
σκόμενοι ἐν τοῖς μάχαις
περικτίονες (Herod. VII 148)· περίουκοι,
γείτονες, πέρις οὐκοῦντες [42]
περίκυκλον· Ἰων ὑπερεψή [44]
περικυδώνεις· περιβυθῆπαι)
(περικυνθῆσαι) περιρρομβῆπαι. περιγα-
γένεις Λάκωνες. σποργίται. ἡ περιποσθῶσαι
(Ar. Vesp. 600 fr. XXXV p. 1157)
περιλαβεῖν· περιβαλεῖν. καὶ τὰ δημοια
περιλέγειν (Hermipp. p. 416)· τὰ περισσόδ
φρδειν
περιλεγένεις· περιποίειν
περιλεσχήνευτος (Herod. II 135)· περι-
βότος. περιλάλητος
περιληπτικόν· ἐφατόμενον
περιλῆσαι· περι(σ)τρέψαι
περιλιχμήσαι· περιλιξασαι
περιλυγίεσθαι· περιστ(ρ)έφεσθαι
περιμάχητον· ύψηλόν, μίγα, λαχυρόν
περιμέν (Α 258)· περιποσθήσαι [57]
περιμέτρον (ρ 95)· ὑπέρμετρον, μέγα, τι-
νες δὲ εύκυκλον [59. 60]
περιμήκετος· ύψηλός. ύπερμηκος. ἡ περισ-
σῶς μαρκῶν καὶ ὑψηλῆν (Ξ 287).
εἰς ἐλάτην ἀμάβια περιμήκετον [62]
περίνα (πηρίνα)· περίναιον. τὸ αἰδοῖον. ἀφ-
ού καὶ τὸ περαίνεσθαι [64]
περίνεως· διεντερος λοτός. καὶ καθάπαξ
τὰ διττά τῆς περὶ σκεύη
περίνησα (Menand. p. 94)· τὰ περιβόλαια,
οἵς εἰς κύκλῳ πορφύρα παράκειται
περίνησον· λιάντιν ἔχον πορφύραν κύκλῳ
περινοεῖ· περισσῶς νοεῖ

περίνοια· μηχανή. τέχνη
περινομαί (Menand. fr. CCCXXI)· περι-
φοραί
† περίνος· τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ τὸν κανδόν
(Poll. II 173), ἢ τὸ τῶν διδύμων δέρμα,
ἥμουν δι ταῦνος
περινοστεῖ (Plat. Civ. VIII p. 558 Α)· πε-
ρίχεται
περινοστήσαντες· περιελθόντες, κυκλεύ-
σαντες. ἡ ἐξιόντες
περινοστοῦντες· περιστρεφομένων [75]
περισόδος· τὸ ἐν διατεμάτων ἐπικεόν
δύομα· ἡ χρότος. ἡ κύκλος. ἡ ἡ ἐν λόγοις,
καὶ ἡ τῆς γῆς περήγησις (Herod. V 49).
καὶ ἡ τάξις τῶν αἰώνων. καὶ ἡ παρὰ τοῖς
λατροῖς. καὶ ἡ φύη (1575). καὶ μέτρον τι
τῶν μετάλλων (Poll. VII 99 X 119)
περισόδων· χρόνων. κύκλων
περισόδωφ· κυκλώσει
περισίκιον· δι περὶ τὴν πόλιν ἡ τὴν ἐπαν-
λιν τόπος. τινὲς δὲ περιβόλον
περισίσει· ἀρούσει ἐκ τῆς νόσου
περισκοχή· (περιοχή) [82]
περιστον· ἐπιφανή, πολυθέατον, περ-
βλεπον
περισορᾶν· ὑπερορᾶν
περιέργα (terminalia)· ἕσορη ἐν Κύπρῳ
περιέργως (Aesch. Ag. 201)· ὑπεροργόν-
τως. καὶ παρωρημένως
περιοριγόμενοι· περιεχόμενοι. γιγωσκό-
μενοι. ἐξαλισθαίνοντες (relegati)
περιορίσας· περιοῦσαι
περιορισθῆναι· γνωρισθῆναι. ἐξορισθῆναι
περιοριστόν· περιγραπτόν
περιουσία (Thuc. I 1)· πορισμός. πλῆθος
[92]
περιουσίον· πολὺ, περισσόν. περιποιητόν
(Til. II 14?)
περιούσιος· πλούσιος. πολὺς
περιοχή· περιπέτεια. καὶ ὑπόθεσις. καὶ φυ-
λακή. καὶ ἡ [ad 95] πολυροκία [96]

COD. 35 περικλυνοεῖσθαι [δορα] 36 περικλημοσ· δι πλουτῶν — κυκλάμενος 38 | κυνη-
μῆς 39 περικοῖται, κλωπαί, λρστεῖαι 45 περικισθωνήσαι, περιφυμβῆσαι. περια-
γαγεῖν λάκωνες (ε 1841) 50 περιλεσχήνευτός, περιποιητός 52 περιειλήσαι
53 περιλήξαι 61 περιμεγκετον 66 περίσεον 65 διδένται 66 περιγήσασαι, πι-
65 66 66. 65 67 περινήσον 70 περινομαία, προφορά (71 L περίνεος); 80 διη-
σαι — τησσον 81 περιπατή 85 περιορία 86 περιόργως 87 ἐξαλισθένοντες

HES. 42 περικτίονεσθαι (Σ 212)· περιοίκοις 44 περὶ κώμα (Ε 339)· κοιμήμα
57 περιμέφασθαι (Ι 100)· διαφερόντων λέγεν 59 περιμήκεος (Ν 63)· μακροτάτου
60 περιμήκεος (ν 183)· ἐπειριέδες 62 περιμήκει ὁρβῶ (κ 293)· ἀλευτικό καλδύμω
64 περινάμενα (Σ 292)· πιπρασκόμενα 75 πίριξ (Acl. Ar. Ν 16)· κύκλῳ 82 περιωπή
(Ξ 8 Greg. Noz.)· αἰχρωτήρια. ύψος. τόπος ύψηλός 92 περιουσιασμού (LXX)· πλή-
θους Ad 95 [περὶ πάντων] 96 περιοχής (Ρα. XXX 21)· τετειχισμένης

περιόψεται (Plat. Legg. 744 E)· καταφρο-
νήσει
(περιπαθής) διαπορθείς
περιπαθῶς· συμπαθητικώς. ουπηφρως
περιπαλαχθύνεις· περιπλακήνεις [1800]
περίπατοι· αἱ λεπταὶ καὶ οἱ λόγοι. ἡ
τόποι διακινήσειν
περὶ πέδαιν· τὰ περὶ τοὺς πόδας
περιπεγία· ταπείνωσις
περιπέρηρ· περικεντήρ
περιπεπήδηκα· περιπεπόληκα
περιπεπλιγυμαῖ· [6]
περιπεπλιγυμένα (Strallid. fr. V p. 788).
περιπεπλιγένεια τοῖς σκίλεσιν. οἱ γὰρ διεῖ-
πται τὸ βῆμα πλίγυμα λίγουσιν
περιπεπλίχθαῖ· διμῆλαχέναι τὰ σκίλη
ασχημότεροις;
περίπεπτον· τὸ περιπεπεμένον
περιπεπτάσαις· περιπατόσας
περιπέτεια (Aristol. poet. c. 6)' υπόθεσις,
σημειώσαις. σώμασαις

περιπτετές· περι[χ]όμεροι. ἐναντιοι. ή προπτετές. ή περιπεσούτες
περιπτερίζεσθαι· περικρουέσθαι [14]
περιπεκτές (A 811) [αδ 15]. περισσός πικρόν, διὰ τὸ χρυσόθα· πικρά γάρ η πείνη [16]
περιπηγής (cf. Nic. Al. 107). περιπλαγεῖς,
έμπαγείς
[αδ 18] περιπλιγδην· περιβάδην
περιπλιξ· πικραληγφως [20. 21]
περιπλούς· περιμόνους
περὶ πόδα (Plat. com. p. 660, 687). οὐτως
ἔκάλουν τὸ ἀρμόδον· μεταφίσοντες ἀπὸ
τῶν συμμέτρων τοῖς ποοίν ὑποδημάτων.
ἢ ἀκριβώς
περὶ ποδός· ἀντὶ τοῦ ἀρμόδον. καὶ περὶ
πόδα· τὸ ἡμούσιον, ἀπὸ τῶν ὑποδημά-
των

COD. 98 λυπηρῶς, διαπογῆθεις 18
 γμαι 7 μίλεοι — πλέγμα 9 περιπέμπτη
 περιπεπλήχθαι 17 περιπηγγεῖς — ἐπαγγεῖλας
 ρίπλας 24 περίπλουδος — ἀμνόδων 3
 λοπλωπτικάν 38 πτηγκαλ 46 πενιρρυ

HES. 1800 περὶ πάστων (A 417).
περιβαλλάν 14 περιπλέγοντο παραχύθει
16 περιπλήγεις πάσχει μηδεὶς Ad 18 [πε-
ράξεις 21 περιπλάνηστρον (a 16) περιπλό-
(Exod. 11 col. 22) 33 περιπλέτω (Canis-
τον (Amos III 15)) ὑψηλόν, παραχύθει σίει
πετεύσατες πεμφυματικοί (Polyb. V 73, 12)
θίου (θ 25) πειν τὸ ἀκρωτήμον 45 πε-
ρεῖσις 47 περισαΐσσοντος (x 215) καλο-
(οὐράν) κινοῦστον 49 περὶ σείο (Γ 137).

περιποιεῖται· προξενεῖ [ad 25]
 περιποίησις· πλεονασμός, κτήσις
 περιπολητικός· διοικητής
 περιπολεῖ (Plat. Phaedr. 246 B)· περιοδεύει,
 περιφέρεται, περιπλέει, άγνωστη φέρεται,
 περιπλέει, κυκλεύει καὶ τὰ ὅμοια
 περιπολος (Eupol. fr. LVI al.)· φρουρός,
 ἔφορος
 περι πολλοῦ ποιοῦ (cf. Herod. I 73).
 10 τίμα, θεράπευτε (1892)
 περιπάνηρος Ἀρτέμισιν (Apast. fr. XIX
 Ατ. Ach. 850)· παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν
 περιφόρητος Ἀρτέμισιν. εἰσὶ δὲ Ἀρτέ-
 μινες δύο
 περιπλέει (Aeol.)· ἀφίγνων αὐτοὺς καὶ
 ἀλλὰ ώδειν
 περιπρωτεισσα (Com. ap. fr. CLXIX)·
 τρυφερωνυμένη ἐπὶ τῇ πυγῇ
 περιπτύσσομα· καταφίλω [35—37]
 20 περιπτυχαι (Eur. Phoen. 1357)· περιβόλοι
 [39]
 (περιπυγῆς· πόρος, μάχλος) cf. 1816
 περιπυστα· διαβόλητα
 περιράινεσθαι. περιφαντίζεσθαι. φαντίζε-
 ονται (LXX?)
 περιρίζειν· τὸ ἐπὶ τοῖς καθαροῖς θύειν
 ἢ περιρεμβαῦσαι· περιφάνηγεις [44, 45]
 περιρρηγῆς (χ 81)· πεικεκλαπόμενος, περι-
 στροβηθείς. οὐ δὲ περιφρυμένος. η ἐπιτασ-
 30 μένος [47]
 περὶ οὐ· περὶ σου, ἐγγύς σου, γνησίως
 διάκειμαι [49]
 περιστέγια· τὰ πλάγια τῆς γλώττης (Poll.
 II 107)
 περίσσημον· διαβόητον
 περισσαιρόντει (cf. Nonn. Ioann. X 9).
 περισκαρπίουν
 περισκελέτης (Hippocr. 664, 20)· σκληρός,
 δυσχερές. η μέχι τῶν ποδῶν

04 cf. περιπέμψαν 5 περιπεπώληκα περιπέπλη-
ον 10 περιπετάσθαι πετάσσω Post 10] 8
18 περιπλέγδηρ 19 περιπλήξ 22 πε-
2 περιπλέψει — ἀφεῖ — ὄδευς (33 cf. σαν-
δῆς, περικυκλωσμένος Post 51] 61 περιστρέψαν
ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους 6 περιπετάσσας·
ν εἶχον (περιπτ.) Ad 15 ἢ περιπενυκός
πεπλην.] 20 περιπλέεις (A 395) λίαν, πλε-
υνμένους, ὡγούς πεμψμούμενων Ad 25 ὁποιοει-
ς VIII 61 οἱ αποστολικούσιοι 36 περιπτε-
ρον. ἢ ατέγνην ἔχουσιν ἐξοχὴν (1814) 37 περι-
πτ. 39 περιπτύσσεις καταφιλεῖς(s) 44 περὶ
ἡ δέθεισις (Greg. Naz. C. IV 237) περὶ ταῖς πα-
κικευόντες. παρὰ τὸ σανεῖν, ὡς τῶν κυρών τὴν
περὶ οὐδ. καὶ τὸ περιέσσον· περὶ οὐδ

περισκέπτω (α 426). πάντοθεν δρωμένωφ.
οἱ δὲ μόγιφ, κεχωρισμένωφ, ὥστε δὲ αὐτοῦ
περισκέψασθαι
περισκεψίς βάσανος
περισκήπτειν περιθλίβειν
περισοβεῖν (Menon. p. 136 Eur. fr. 1113).
ἐν κύλλῳ πίνειν. η̄ περιτρίχειν. η̄ φωνεῖν.
η̄ διώκειν [58—60]
περισπᾶν· ἀφίλκειν τοῦ προκειμένου
περισπάσασθαι· περιποῆσασθαι
† περισπέκτον βοῆς (Soph. El. 788). ὑπερ-
επιγούσσης
περισπερχής· περιώδυνος [65]
περὶ σπονδῶν· περὶ εἰρήνης [67, 68]
περισταλεῖς· κοσμηθεῖς. ἡτοι ταφεῖς
περισταλαδὸν (Nic. Al. 475). περισταζό-
μενον, περιρρόμενον τῷ χόλῳ [71]
περιστατόν (Theopomp. com. p. 808). τὸ
ἀνάστατον [73]
περιστεγανόν· περισπᾶς στεγανόν
περιστένειν· ἔκθυμον εἰραι
περιστείλλεις· περικαλύψηται [77]
περιστέλλει· καλύπτει συστέλλει. κοσμεῖ.
σκέπει. φυλάττει. περιβάλλει
περιστελοῦμεν· τὰ αὐτά [80, 81]
περιστέρια (Com. an. CCCXIX). κοσμάρια
ποιᾶ¹
περιστίαρχος (Ar. Eccl. 128). ὁ περικα-
θάλιον τὴν ἔστιαν, καὶ τὴν ἔκλησιαν [84]
περιστοιν· ἐπάν τὸν τεκρὸν ἐκπίμφαντες
ὑποστρίψουσι, καὶ τὸ καθάριον ποιήσουσιν
(1669)
περιστλεγγύσαι· περιξύσαι· στλεγγύς
γάρ η̄ ξύστηα
περιστοιχίσαντες (Polyb. VIII 5, 2). πε-
ριλαβόντες
περιστολή· περιφολή. ἔνδυμα

περιστόμιον· ὁ τῆς ἐπιγλωσσίδος τόπος ἐν
τῷ βρόγχῳ [90]
περιστροφος· ὁ τῆς ὑποσφραγίδος τόπος
περιστροφον· περιστελον
περισύψει· σύρει
περισφατα (Trag. inc. fr. 266). τὰ ἐπιθρή-
ντα, καὶ μοχθηδῶς ἐπιφογήσεως ἄξια
περισφατος· περισθύτως. περισοήτως
† περισχαδόν (Com. an. fr. CCCLXXXVII).
τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσίαν, ὃς πτωχὸν
καὶ τρηπημορφὸν φίαδον, ἐν φερε-
λοῦσι τὰς λαχάδας
περισχελές (Cret.). δυσχερεῖς [98]
περισχέσθαι· ἀγαπήσαι
περισχετο· ἡγάπησαι
περισχιδεῖς (Com.). εἶδος ὑποδήματος εὐ-
τελές
περισχόμεθα (ι 199). περισσῶς ἔχομεθα.
ἀντιλαμβανόμεθα
20 περισχών· περιτείνας. η̄ ἐπισχών
περιτάνυεσθαι· περιορίσαι τι διὰ τῆς
αὐλακος
περιταμνόμενον· περιελαύνοντα. μεταφ-
ρικῶς ἀπὸ τοῦ γηπέδων (πες λ 401 πες
Eur. fr. 476) [1906—9]
περιτετάσθαι· ἡπλῶσθαι ἐπὶ τὰ ἤχη
περιτεύξεται· συντεχῃ. η̄ περιπεσεῖται
περιτευχῖοιμεθα· περιτύχιμεν
περιτευχῖομενος· περιτυχεῖν μὲλλον [14]
30 περὶ τὴν λέξιν· ἐν αὐτῇ τῇ λέξει
περίτια καὶ περιῆτες· περιῆτες μὲν οἱ
φύλακες, περίτιοι δὲ Μακεδονικὴ ἕρετή
περιτίθεται· περιβάλλεται
† περιτομής· μέρος τι τῆς νεώς
περιτόναιον· μέρος τι τῆς νεώς. καὶ τὸ
δίστρον
περιτρέπεται· ε(λ)λιγγιφ (1925)

COD. 66 περισκονδον 70 περιστάραδον 72 δναπτατόν 78 περιστελεῖ
85 περιστητόν 92 περισπον 1901 περισχιλεῖς 11 περιπέσηται 14 συλλι
15 περιπέτεια bis 19 περιτόνεον δίερδον

HES. 58 περισσομένη (B 374). πορθουμένη 59 περίσονται· περιποήσονται

(cf. πορ—) 60 περισποεπήσει· περιπολογήσει
67 περισταδόν (N 551). πενιστάντες (Greg. Naz. C. XIV 37) 65 περισκε· βακκία, φεμινάλια
δράκων καλεῖται (schol. AD B 308). 71 περισταήρια· σπλάγχνα (περὶ παστήρια). 73 πε-
ριστασίς (II Mac. IV 16). Φλέψις, ἀνάγκη, μέρων 77 περιστειλον (Sirtc. XXXVIII 16,
non Eur. Or. 1006). συγκαλυψων, συνάγαγε 80 περιστένεται (II 136). πάρν στενοχωρεῖ
81 περιστήθιον (Exod. LXVIII 4). λεπτικὸν ἔνδυμα 84 περιστίκαι (θ 277). περικυ-
κλῶσαι, περιλθεῖν. περιλάσαι. ἀπὸ τοῦ στίχειον (1676) 90 περιτόσων· περιστύλων
98 περισχεο (A 393). φροντίδα ποίησαι καὶ ἐπιμέλειαν· δνει τοῦ λαβην καὶ ὑπεριμάχησαι
1906 περὶ τ' διμφί (P 760). κυκλ., περιξ 7 περιφίτημι (Ψ 27). ὑπερίχω. ὑπερφορών
8 περιτελλομένων (B 551). πληρούμενων. περιφορώμενων 9 περίτερημα λαβούσας
(Ψ 462). περιλ(ασ)άσας τὸν καμπτῆρα 14 περιτεύοντες (πειρατ—). συλλωτες

περιτρέφετο (§ 477). περιεπήσαστο. θάν
καὶ τροφαλλίζει τὸ πεπηγμένον
περιτριβούμενων· τὸ παρεσμένων
περιτριψμα τῆς ἀγορᾶς (Them. 269, 19).
τετραμένον
περιτροπέων (B 293). περιτροπόμενος.
μέλλων τελεοῦσθαι. η̄ περιεχόμενος
περιτρόπουν Ἰλιγος (1920) [26—28]
περιττοῖ· περισσοῖ, περιέργοι
περιφαλλία· πομπὴ λιονύσφ τελουμένη 10
τῶν φαλλῶν
περιφάνεια· λαυκρότης, δόξα
περιφαρέτερον· ἐμφανίστερον [33—35]
περιφερόμενα· λαδούμενα
περίφημος· ὄνομαστός
Περιφύτης· δοκορυθτης
περιφθείηται· τὰς φθεῖδας συλλέγει. η̄
μειούται, ἀλλαττούται
περιφοττώντα· περιερχόμενον. περιγινό-
μενον
περιφορά (Plat. Legg. X 893 C). η̄ κατὰ
κύκλου κίγνοις [43, 44]
περιφοράς· ὅμοιος [47, 48]
περιφραστικῶς· δύο λίξεων τὸ αὐτὸ οη-
μανουσῶν ὄνομα
περιφρονεῖς (Ar. Nubb. 225). περισσοφρο-
νεῖς, ὑπερφρονεῖς [47, 48]
περιχαρῆς (Soph. Ai. 693 Diphil. p. 395).
χαρίμενος (sic). γειτωτοποίος
περιχάσκειν (Hippocr. 469, 49 = II p. 237
Κ). δνοῖσαι τὸ σόμα [51]
περιχλούντες· ἀντὶ (τοῦ) ἀδην κορε-
σθέντες
† περιχλανίζεται· περικαλύπτεται. καλ-
λωπίζεται. † η̄ παραστραγεύεται (v. λανί-
ζει)
† περιχόρα· περιχορεῖαι
περιχορίζειν· ἐπόλως, συντόφως ὁρχεῖ-
σθαι [36, 37]

COD. 23 τῆς ἀγορᾶς post 1926
χειλί| (53 περιχλαδῆ· (ώρα)λαζται vel περιχλαδίζεται Meinck.)
68 περιώσισιν, περιωσίσις 73 εἰ. πρακνός
τείνει, ἴμπωλάν

HES. 26 περιτρόπιος (ε130). ἐπάνω τῆς τρόπιδος
περιχωνύντες 28 περίτροχον (Ψ 455). στρογγύλον
διαπτροφή, κώνδος 34 περιφερέεις (Il Macc. XIII 6). στρογγύλον 35 περιφέρεται (Prov. X 25). πλανάτω 43 περιφαρᾶς (Greg. Naz. de Theol. 2). περισπασμοῦ, πλάνης 44 περι-
φραδέως (A 466). περιπεφρασμένως. ἐπειρώς 48 περιφρύνων (a 29). σωφρονέστατος, η̄
περισσῶς φρονῶν, συνετώτας 52 περιφρύνων (235). περιβλιθή, περιλακεῖν 51 πε-
ριχείνας χρυσᾶς (v 384). περιποδῶ χρυσῶρ 56 περὶ χροὶ (H 207). περιβάλλετο
57 περὶ χροὶ ἔσσατο (H 207). περιβάλλετο Ad 60 η̄ ὑπὸ τὰ ἵχην πάντων (Il Cor. IV
13). 65 περιτωπῆς (Greg. Naz. Stellit. I p. 1). προσόφεως 75 Περικωσος καὶ Ηερκωτη
(B 835). πόλις 78 περιάμενα (Σ 292). πωλούμενα (1764) 88 περόνη (E 425). ḥαψίς
87 περονήσατο (K 133). ἐκορησατο, ἐπερονήσατο, διείσατο

περιχωρεῖ· συμβίσγεται
περιχώρησον· μέτρησον. περιστησον
περιφημα· περικατάμογμα. (περιφήμα-
τα·) ἀντίλυτρα, ἀντίψυχα [ad 60]
περιψυκτος· περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὀλης
ἀγαπώμενος
περιψυγανα· ἐπίσσωτρα. οἱ δὲ τὰς κυημίας,
αλ περιψύγνυται ταῖς ἀμάξαις (cf. ὡγανον)
† περιψκαλα· ὑλέρπειρα, ὑπερβαλλόντως
καλ (Ar. Thesm. 282?)
περιψπλη (Ξ 8 ει.). ἀποψις. τόπος ψηλός,
θάντι περισκοπῆσαι. ἀρχόμενα [65]
περιψσας· ὀδήσας; ζάσας (Dor.)
περιψσιν· ἔωσιν. ὑπάρχωσιν
περιψσιον (Δ 359). περισσισ. περισσῶς.
περιψσόν. μέγα, η̄ πολὺ (Greg. Naz. C. IV
197?)
περιχάζει (Theophr. CP. III 22). μελανίζει.
ποικίλει. η̄ πεπαίγεται
20 περκαίνειν· διποικιλλεθαι. καὶ τὰ ὄμοια
πέρκανα· τὰ ίστον περιπλεγματα (cf. πευ-
κάρα)
περκνην (Ω 316). μελανόν. ποικίλον
περκνός (Lycoph. 260). γλυκός. μέλας. καὶ
τὰ ὄμοια
περκνώματα (Aesch. Suppl. 233?). τὰ ἐπὶ
τοῦ προσώπου ποικίλματα [75]
Περημάσις (Hesiod. Th. 5). ποταμός
πέργναται (Ar. Eqq. 176). πολεῖται [76]
πέργνης (Hipponect. fr. 37). πολεῖς
πέργνας· θρίδας
Πέργη· ἔνοι μετὰ τοῦ τὸ Πτέρων. εἶναι γάρ
τι ἀκρωτήριον τῆς Αγίνης οὐτω προσαγο-
ρεύμενον
περηψην· ἐμπωλεῖν
πέρηνησον· πωλησον
περημέναις· ἐλέγχεθαι
περόναις· πόρπαι. καὶ τὰ ἀντικείμενα τῇ
κυήμῃ δοτα (Poll. II 191) [86, 87]

46 περισωφρονεῖς 52 περι-
χειλί| (53 περιχλαδῆ· (ώρα)λαζται vel περιχλαδίζεται Meinck.) 53 παραστρατευεται
68 περιώσισιν, περιωσίσις 73 εἰ. πρακνός 77 περνάται 80 εἰ. τέρρος 82 περ-
τείνει, ἴμπωλάν
27 περιτροπόωντες (4465).
περιχωνύντες 28 περίτροχον (Ψ 455). στρογγύλον 38 περιφέρεια (Eccles. IX 3).
διαπτροφή, κώνδος 34 περιφερέεις (Il Macc. XIII 6). στρογγύλον 35 περιφέρεται (Prov.
X 25). πλανάτω 43 περιφαρᾶς (Greg. Naz. de Theol. 2). περισπασμοῦ, πλάνης 44 περι-
φραδέως (A 466). περιπεφρασμένως. ἐπειρώς 48 περιφρύνων (a 29). σωφρονέστατος, η̄
περισσῶς φρονῶν, συνετώτας 52 περιφρύνων (235). περιβλιθή, περιλακεῖν 51 πε-
ριχείνας χρυσᾶς (v 384). περιποδῶ χρυσῶρ 56 περὶ χροὶ (H 207). περιβάλλετο
57 περὶ χροὶ ἔσσατο (H 207). περιβάλλετο Ad 60 η̄ ὑπὸ τὰ ἵχην πάντων (Il Cor. IV
13). 65 περιτωπῆς (Greg. Naz. Stellit. I p. 1). προσόφεως 75 Περικωσος καὶ Ηερκωτη
(B 835). πόλις 78 περιάμενα (Σ 292). πωλούμενα (1764) 88 περόνη (E 425). ḥαψίς
87 περονήσατο (K 133). ἐκορησατο, ἐπερονήσατο, διείσατο

περόσχια· τὰ φάκη
πέρπερα· πυροπετῆ [90]
πέρπερος (Polyb. XXXII 6, 5)· μετὰ βλα-
κίας ἐπαιρόμενος [92]

Πέρθιδαμος (Aeol.)· βασιλεὺς
περφέθηκατο (Aeol.)· περιθήκατο
Περρένες· ἥρως Αθήνην τιμᾶται
περφέχειν (Aeol.)· ὑπερέχειν
τὸν περφέχονταν· τὴν ἀνατέλουσαν Ἰππον
Περρίδας (Nicand.)· τῆς Ἀττικῆς ὅμοιος ἐν
Ἀφίδναις

πέρ σε (Sapph. fr. 109, 2)· πρός σε [2000. 1]
Περσης· κυβεντικοῦ βόλου ὄγομα
Περσίδα στολὴν· Περσικήν, ὡς εἰστιν ὑπό-
δημα
Περσίστα· θεῖ ἡ Ἀρτεμίς

περσικά· εἴδη καρύων, ἢ εὐτελῆ ὑποδή-
ματα (Ar. Eccl. 319 Lys. 229), καὶ ὁρθαὶ
βακτηρίας (Ar. fr. XI p. 999), καὶ ὁρχησίς

Περσική (Ar. These. 1175)
περσικὸς ὁ ἰχθύς ποιός, ἐν Ἐρυθρᾷ γινθ-
μενος

περ(υ) σινὸν ἐφηβον· τὸν ἐξ ἐφήβων
πέρυτι· ὁ παρεληλυθώς; χρόνος
Περφερεῖς (Herod. IV 33)· θεωροί

Περφίλα· Σωσιβίος, κύμιον ὄνομα
περφίσιον (Dor.)· μίγα [13]
πέσημα (Eur. Alc. 698)· πτῶμα

πεσκέων· δέρματος (Nic. Th. 519)
πέσκον· πικρόν (cf. πεικόν). ἡ κάθισιν, ἢ
δέρμα

πέσμα· ἡ πεῖσμα, ἢ μισχος. εστι δὲ ἐξ οὐ
τὸν φύλλον ἡγήται [18]
πέσσοις· πῖσαι. [ἢ πάσχειν, καὶ νέμειν, καὶ

τεχνάσθαι τῇ διαροίᾳ

πεσσά· πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς.

COD. 93 πέλιθαρος 94 περφέθηκατο
2003 πόλις 4 πέγισιθέα, ἢ Ἀφροδίτη
9 πέρυσι (Apoll. Nyct. 56, 7) 35 cf. gl. μ 910
19 πέσσαι, πῖσαι 20 πέντε γράμματα

συμπτον, σκυτίον (cf. πισίγυγον) (33 πεσσύκια· σκυτάρια?) 40 οὐό 41 πέταλλα
42] post 46 44 πεττ| φίλων 45 πέταλλον 47 ποι σπαταλοῦνται sed πεταχνοῦνται

HES. 90 περπερεύεται (I Cor. XIII 4)· κατεπλέται τιμᾶ· θεραπεύεται (1830) 2000 πέρσαντες (ε 107)· ὀλέσαντες, πορθῆσαντες, ἀνελόντες 1 Πέρσας (B 660)· τὰ αὐτά, καὶ τὸ ἔθνος 18 πεσέέθαν (I 235)· πεσένθαν 18 πε-
σένταται (A 824)· πεσοῦντι 22 πεσ(ο)έμεν (B 237)· πει(σ)ειν 23 πεσσήματα· πτόσεις (Aesch. Suppl. 337) 26 πεσσήματος· πτόσεως, πτώματος 30 πεσσοῖσι (α 107)· τοῖς κύδιοις· καρὰ τὸ πτίκτειν αὐτὸν· 31 πέσσως· ὀπτήσω ἄστον 47 πεταλοῦνται (Aristoph. p. 1062)· ἔξυπτειγται. τρυφώσιν (1186) 48 πεταχνον (Alexid. p. 408)· ποτῆμον ἔκπέταλον. τὸ δὲ αὐτὸν καὶ πέταχνον 49 πετάσας (Φ 15)· διλώσας. τανύσας 50 πετάσθαι γαμβρᾶς (Eur. Androm. 641)· κεκτήσθαι 51 πετάσειν (σ 159)· ἀπλώσειν. κουφίσειν. ἀπὸ ἐνεστώτος τοῦ πετάσω (2038)

Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ Πυρκατᾶ (fr. 393). παρ'-
δον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. διαφέρει δὲ
πετ(τ)εια κυβείας. ἐν ἧ μὲν γάρ τος κύ-
βους· διαφρίτευσον· ἐν δὲ τῇ πετ(τ)εια
αὐτὸν πόρον τὰς φήμους μεταχειροῦσι
πέσσαι· πεπάνει. θεραπεύει. κατέχει. κατα-
πρανεῖ [22]

πέσσεται· διτάται. Ἀρκάδες διπτήσαι
πεσσέντων μετατίθεσο· τὴν γνώμην πρὸς
τὸ κρείσσον [25. 26]

πεσσοῖς· πεπτοῖς. βολίοις, κύβοις
πέσσον· τὸ δόμος· χωρίον Κύπρου· πεδίον
Αἰολεῖς· τινὲς ὄμαλες
πεσσός· οὐτως ἐκάλουν τὰς φήμους, αἰς
ἔπαιζον· καὶ τὸ περὶ τὴν κόρην μέλαν τοῦ
ὑφαλμοῦ (Poll. II 71) [30. 31]

πεσανγγιον (Aeoles)· σκυτεῖν
† πεσσύπτη· σκυτεύμα
πέσσυρα (Aeoles)· πίσυρα. τέσσαρα
20 πέσσυρες· τέσσαρες. Αἰολεῖς
† πεσσών· πάσχων
πέτα· πτῶσις. στάχνα(ς)

πετάζει· ἀπλοῦ· σκεπάζει (2051)
πετατά· μετέφθαρα ἀμπελουργία, φς al δια-
δειράδες

πετάλα· τὸ φύματα θῆλεια. καὶ βοῦς
πέταλα, οὐδετέρως (Sirallid. fr. 16 p. 787)·
τὰ φύλλα

πεταλίδων ὑστὸν τὸ μεταίη (Achaei fr. 8)·
30 ἀπὸ τῶν μόσχων. πέτηλος γάρ οὐτοι λέ-
γονται
πεταλίζειν· βλαστεῖν. φυλλολογεῖν
πεταλισμός· ὁ διὰ φύλλων ὀστρακισμὸς
γινόμενος
πετάλον· φύλλον. καὶ τῆς ἐπιγλωσσίδος τὸ
καλύπτων τὸ στόμα
† πεταλωτόν· ἀκμαίστατον. εὐειδέστατον
[47—61]

COD. 95 πέλιθαρος 96 περφέθηκατο
99 πρός ά| 99 περσά (cf. περὶ έπι)
7 περσεῖς Aelian. NA III 28 8 cf. πρύναος
17 πίσηνa ἡ μάσχος (cf. πάσμα)
28 ὄμαλις 29 cf. 2302 πεμφοῖ 32 πέσ-

μητ

συμπτον, σκυτίον (cf. πισίγυγον) (33 πεσσύκια· σκυτάρια?) 40 οὐό 41 πέταλλα
2000 πέρσαντες (ε 107)· ὀλέσαντες, πορθῆσαντες, ἀνελόντες 1 Πέρσας (B 660)· τὰ αὐτά, καὶ τὸ ἔθνος 18 πεσέέθαν (I 235)· πεσένθαν 18 πε-
σένταται (A 824)· πεσοῦντι 22 πεσ(ο)έμεν (B 237)· πει(σ)ειν 23 πεσσήματα· πτόσεις (Aesch. Suppl. 337) 26 πεσσήματος· πτόσεως, πτώματος 30 πεσσοῖσι (α 107)· τοῖς κύδιοις· καρὰ τὸ πτίκτειν αὐτὸν· 31 πέσσως· ὀπτήσω ἄστον 47 πεταλοῦνται (Aristoph. p. 1062)· ἔξυπτειγται. τρυφώσιν (1186) 48 πεταχνον (Alexid. p. 408)· ποτῆμον ἔκπέταλον. τὸ δὲ αὐτὸν καὶ πέταχνον 49 πετάσας (Φ 15)· διλώσας. τανύσας 50 πετάσθαι γαμβρᾶς (Eur. Androm. 641)· κεκτήσθαι 51 πετάσειν (σ 159)· ἀπλώσειν. κουφίσειν. ἀπὸ ἐνεστώτος τοῦ πετάσω (2038)

πέτασος (Philem. com. p. 12)· τὸ τῶν ἐφῆ-
βων φόρημα
πέταυρα· τίγρα (2058) [54]
τιπετελκές· καμπύλον [36, 51]
πέτευρον (Arist. fr. CCXXXVI)· σαρίς, ἐφ
τὸις αἱ ὄργεις κοιμάνται· καὶ πᾶν τὸ ἐμφε-
ρός τούτῳ· καὶ ὅγαρον ποιόν (Polyb. VIII
6, 8), καὶ πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατν.
ἴστι δὲ λεπτόν, ὅταν ἐν μετεώρῳ κείμενον
ἔῃ. Πέτευρον λέγεται, η καὶ πέτευ-
ρον [58]
πετήλας· τοὺς μικροὺς καὶ θαυμάδεις φοί-
νικας
πετηλίς· ἀκρίς
πετηνίς· κόμης [63, 64]
πετεράδειλα (πεπρ—)· οἱ μὲν τοὺς ἀπο-
πενυματιούντος· οἱ δὲ εἵλος λχθύνων
τιπετερφράμη· θερασεῖα. Θερμῇ [67—69]
πεττεία· διὰ κύθων παιδιά
πεττείας· κύθωις, τάβλαις, παιδιάς
πεττείνει· διαπαίξει, μεταστρέψει. κυβᾶ
[73]
?πεττοί· βόλια, ἐν οἷς ταυλίζουσι
πεττεύοντος· κυβεύοντος
πέττονται· ἔφούσιν
κευδρία· ἀρτούηκη (cf. σιπύη)
κεύθετα· πυνθανεται. ακούει [79]
κεύθη· πεύσις, ἔρωτης
κεύθης· πιστοί, περιεργοί¹
κευθείς (πεφ—)· ἔψυθείς
τιπευτίδας· λυρικάδος
τιπευκαλείται· ἔψηρανται. η ἀντὶ τοῦ δη-
τείται· Ἀριστέας
τιπευκαλέον· ἔηρόν, δηγεῖον
κευκαλίμας· συνεταῖς, ὁξεῖαις, πικραῖς. η
δυαθαῖς
πευκαλίμη· θερμῇ. θερασεῖα, καὶ φλεγμα-
νούσα

ΣΟΦ. 52 φρόγημα 53 σίγρα (2058)
71 παιδιλᾶς 89 εἰ. πέρκανα εἰ πεύκα 90 πεύκεις
95 μαθὼ 98 πεφορεύοθαι 2102 πεφαύλαγεν
νός 14 πεφλοιόδος 15 φλεκτερείσθαι

HEG. 54 πέταυρον (gl. Prog. IX 18)· εἵλος παϊδός 56 πετεηνῶν (ν 87)· πε-
τεινῶν 57 πετεηνῆν (Ε 366)· ἐπέτοντο, δυνάκος; 58 Ητευών (Β 500)· πόλις 63 πέ-
τραι· γλίβατοι (Π 35)· ύψηλοι κρημνοί, ἀπορριμματαί 64 πετρέματοι (Π 35)· ώνηλοι
κρημνοί (cf. πατρέματοι) 67 πέτρη τ' Ωλενίη (Β 617)· πόλις 68 πέτρον (Π 734).
λίθιον 69 πετειᾶ· παῖσι 73 Ηέτρος. ἐπιλύσιν, ἐπιγυνάσκων. οὐτος καὶ Σίμων καὶ
Κηφᾶς καὶ Συμεὼν ἐλέγετο 79 πεύθετο (Α 21)· ἥκουεν. ἐπυνθάνετο 2100 πεφάσ-
συνα (Β 450)· ἐρυθαστῶς ὄρμασσα 3 πεφαύλαστιμένον (Iob. XXX 4)· ἀποδεκοκα-
μένον 7 πεψιλωνο (Iatc. IV 39)· παύσιν. φωσθήτη 8 πεφίνακεν· ἡμάσπεν (2104)
10 πεφήσεας· τολμήσεις, ύπομερεῖς, τεθνήση (Ν 829) 11 πεφήσεται (P 155)· φανερο-
ποιήσεται 12 πεφειδέσθαι (Φ 101)· φείσασθαι 13 πεφεθημένοι (Ο 4 Φ 608)· εἰς φυγὴν τε-
τραμμίνοι 14 πεφοιτηχότες (πεφοιτηχόθαι)

πευκαλίμησι (Ξ 165)· πυκναῖς, συνεταῖς.
καὶ τὰ ὄμοια
πευκάνα· [πευκονία] ίστοῦ παράλεγμα
[τρυχία (2093)]
πευκεδανόν (Κ 8)· πιύκαες, πικρόν
Πευκέτιοι (Pherecyd. Callim. fr. 392)· οἱ
περὶ τὸ Βερτίπιον ὀλκούντες
πευκινον δάκρυν (Eur. Med. 1189)· πίσσαν
τιπεύκλα· ἀμαρτοχαῖ (2089)
πεύσαις· ἔρωτησις. ἀπόκρισις
πευκοματι· ἐρωτήσω. ἀκούσω. ἐρευνήσω.
μάθω (φ 262)
τιπευτός· ὑπήκοος (πιστός?)
πέφανται (Ε 531 Aesch. Ag. 331)· πεφα-
νέρωσται. η πεφονευμένοι εἰλίν
πεφούσθαι (Ω 251)· πεφορεύσθαι, καὶ ἀγ-
ριθμᾶ. οὗτον καὶ φάγανον
πεφασμένον (Ξ 127?)· φανερόν (Aesch.
Prom. 813). ἀγρημένον. η πεφανερωμένον
[2100]
πέφαται· εἰρηται. τέθνηκεν, ἀγήρηται, πε-
φόρεται (Ρ 689)
πεφαύλακεν· ἡμβλυκεν [3]
πεφίνακεν (Demosth. 22 E)· ἡπάτηκεν
πεφενακιομένος· ἐξηπατημένος
τιπίφη· ἴστρη η πεφύκαιοι [7, 8]
πιφήνεν (Eur. Bacch. 182)· ἴστρανερθή,
ἴστρην. ὑπῆρχεν
πεφηγός· ἔτοιμος, φανερός [10—12]
30 πεφλάξει (Aeoles)· βράχει
πεφλοιοδάσ· [ad 14]
πεφλοιοδέναι· τι φλυκταινούσθαι
πέφνειν· κτείνειν
πέφνεν· ἀνείλεν [ad 17] [18]
πεφοιβήθαι· κεκομητόθαι, κομᾶν [ad 19]
πεφοινιγμένη· ἡ ματωμένη, πεπυρ(ρ)-ω-
μήνη. ἀπὸ φόνου, η φοίτηκος
πεφοιτηχότες· παραγενόμενοι

61 πετυγλίας· καρίς Aelian. NA. VII 30
90 πεύκεις 91 τὸν 92 πευκινοδάκρυν
95 μαθὼ 98 πεφορεύοθαι 4 πεφένακεν |σεν 9α πεφη-
νός 14 πεφλοιόδος 15 φλεκτερείσθαι 19 πεφοιβεῖθαι

56 πετεηνῶν (ν 87)· πε-
τεινῶν 57 πετεηνῆν (Ε 366)· ἐπέτοντο, δυνάκος; 58 Ητευών (Β 500)· πόλις 63 πέ-
τραι· γλίβατοι (Π 35)· ύψηλοι κρημνοί, ἀπορριμματαί 64 πετρέματοι (Π 35)· ώνηλοι
κρημνοί (cf. πατρέματοι) 67 πέτρη τ' Ωλενίη (Β 617)· πόλις 68 πέτρον (Π 734).
λίθιον 69 πετειᾶ· παῖσι 73 Ηέτρος. ἐπιλύσιν, ἐπιγυνάσκων. οὐτος καὶ Σίμων καὶ
Κηφᾶς καὶ Συμεὼν ἐλέγετο 79 πεύθετο (Α 21)· ἥκουεν. ἐπυνθάνετο 2100 πεφάσ-
συνα (Β 450)· ἐρυθαστῶς ὄρμασσα 3 πεφαύλαστιμένον (Iob. XXX 4)· ἀποδεκοκα-
μένον 7 πεψιλωνο (Iatc. IV 39)· παύσιν. φωσθήτη 8 πεφίνακεν· ἡμάσπεν (2104)
10 πεφήσεας· τολμήσεις, ύπομερεῖς, τεθνήση (Ν 829) 11 πεφήσεται (P 155)· φανερο-
ποιήσεται 12 πεφειδέσθαι (Φ 101)· φείσασθαι 13 πεφεθημένοι (Ο 4 Φ 608)· εἰς φυγὴν τε-
τραμμίνοι 14 πεφοιτηχότες (πεφοιτηχόθαι)

<p>πεφορημένα· ἔτηγενένα [αδ 22]
 πεφορυθάσι· μεμιάθοι, μεμολύθοι
 πεφράδεν (Ξ 500 αι.)· εἰπεν. ἴσημηνεν (cf.
 ἐφράδερ)</p> <p>πεφράδοις (Ξ 335)· διασημήνειε. ἐποι
 πεφρασμένος (Aesch. fr. 429)· παρεσκευ-
 ασμένος; εἰς τὸ φρασθῆναι. προσεκτικὴν
 ἔχων διάνοιαν [27]</p> <p>πεφρικένα· δεδοικέναι. πεφρόθοαι [αδ 28] 10</p> <p>πεφρυγμένον· τὸ εἰς τὴν χεῖφα φρυσσό-
 μενον [αδ 29] [30, 31]</p> <p>πεφύκαμεν· ίσμέν, ὑπάρχομεν
 πεφύκεν· ὑπάρχει. ἔγενετο
 πεφυκάς· ὑπάρχων</p> <p>πεφυραμένους· μεμιγμένους
 πεφυρμένοι (Aesch. fr. 36)· μεμασμένοι
 πέφυρται· μεμία(ν)ται</p> <p>πεφυσιγγωμένοι (Ατ. Ach. 525)· δπὸ τῶν
 ἐν τοῖς ακούοδοις φυσίγγων, δπὲρ ἵστην 20
 ἐπειρωτ(ων)</p> <p>πεφυσιωμένους· φύκαμένους. κενοδοξοῦν-
 τας· ἐημημένους</p> <p>πεφωρημένα· ἐλλεγενένα, κατειλημμένα.
 Φωρᾶσι· γάρ τὸ θέασσαθαι</p> <p>πέχαρι· ἐλαφος. Λιερίας</p> <p>πέψαι· ἐψήσαι, ὑδὸν (-ῆναι,) κατασκευά-
 σαι, ἡ προᾶραι</p> <p>πέψις· ἀρτουρία
 πῆ (Αρ 400 αι.)· ποῖ, πᾶς, εἰς τίνα τόπον
 πηγάδα· τὴν οὐ πολλῷ ὕδατι κεχρημένην
 γῆν, υστερον γενομένην ἥηράν καὶ πεπη-
 γίναν</p> <p>πηγάδει· δραβλύζει</p> <p>πηγαῖτι· τῶν ὄφθαλμῶν οἱ πρὸς τὴν ἰνιὰν
 κανθοῖ</p> <p>πηγαῖον (Ευρ. Alc. 99)· τὸ ὀστρακον, δ καὶ
 ἀρδάρινον ὁμοίως λέγεται</p> <p>πηγαῖον ὑδωρ· περισταθαῖρον, τὸ πρὸ τῆς
 οἰκίας τῶν ἀποτεμημένων, δτε ἐξεκό-
 μιζον [40]</p> | <p>πηγεσιμάλλω (Γ 197)· εὐποιεῖς καὶ εὐ-
 τραφεῖς ἔχοντι μαλλούς· πηγὸν γάρ τὸ
 εὐτραφίς. τικὲς δὲ λευκὸν τὸ πηγόν· οἱ
 δὲ μέλαν πηγόν· οἱ μὲν λευκόν (Lyceoph. 336)· οἱ δὲ
 μέλαν (Call. D. 90), καὶ εὐτραφῇ (Ι 124),
 η̄ μέγα</p> <p>πηγαλίς (ξ 476)· ψυχρό, παγετόδης [52]
 πηδάλια (Ατ. ΗΑ. IV 7, 9)· τῶν ἀκρίδων
 οἱ ὀπίσθιοι πόδες</p> <p>πηδαλίοις (Ατ. Ερρ. 539)· οἰαξιν
 πηδαλιο(ν)χούμενοι· κινθερώμενοι· παρὰ
 τὸ πηδάλιον, ὃ ἐστιν αὐχὴν</p> <p>Πηδασος· [αδ 57] Ἐδνος βαρβαρικόν (Herod.
 VIII 101) [αδ 57]</p> <p>πῆ δὴ ἄρα (Plat. Civ. 376 A)· πᾶς, ποὶ δὴ
 πῆδον· πηδάλιον</p> <p>πῆδος· τὸ πλατὺ τῆς κάπης, δπὸ τοῦ πατε-
 ειν, οἱ δὲ πήδητον πελται· ἔνδον τοῦ εὐθε-
 τον πρὸς τὴν τῆς κάπης κατασκευὴν. γρά-
 φουσι δὲ καὶ ἐκείνω (Ε 838)·
 μέγα δὲ ἐβραχε πήδητος</p> <p>λέγεται καὶ η̄ μηρία ἀπέπλος [61—63]
 πηδῶ (η 328)· τῷ πλάτει τῆς κάπης τοῦ
 πλαιού [65]</p> <p>πήγης· πόκα .</p> <p>πηγατὰ δάκρυα· παρὰ τὸ πεκηγέναι· (η̄)
 φές ἐκ πηγῆς ὁροτα</p> <p>πηγατὰ θύραι (Soph. fr. 218?)· καὶ εὐ-
 πηγατοις θύραι</p> <p>πηγατίδες καὶ σύριγγες· δργανα μουσικά</p> <p>πηγατίδος· παρδούριον</p> <p>πηγατίς· παρδούριον. φολτήριον. συριγξ.
 δργανον [12, 13]</p> <p>πηγατὸς θάνατος (Trag.)· δ τοῦ Σαλαμι-
 ρίου Λιαρτος τοῦ μανέντος, δς τῷ φίφει
 περιπεσών ἀπέθανεν</p> <p>Πηλαγόνες (Call. Iov. 3)· γέροντες, πε-
 λαιοι, γηγενεῖς [16]</p> <p>πηλαγής (Soph. fr. 460)· διὰ τοῦ ὑ λχωτοῦ
 ἐν Πόντῳ [178]</p> |
|---|--|

COD. (22 πεφωτ.) 26 προσακτικὴν — δύναμιν 40 πεφορουμένα (2122) 44 ποὺ
 49 πρὸς 50 πηγεσμῆλλω 52 σὲ παυοιδίῳ 53 πηδᾶσις 56 τῶν πηδάσιων 58 πῶ
 ποῦ 60 ἴμεχε πῆδις; τε καὶ (61—63 ποὺ videuntur formas Doricæ ut ἀπτῆνες 66 πῆ
 Boeotice pro παι. πηγας Dorice) 68 εὐθυγα 74 ἐπισεών 75 γαρογένες

HES. Ad 22 πεπληρωμέτα, κεχορτασμέτα (έπιπερφ-) 27 πεφρίκασι (Δ 383). δεδοι-
κασι Ad 24 πεπρώκαμεν Ad 29 ίη πεφύσσοτα (Ζ 488) 30 πεφυγήνος (α 18). πεφεν-
γώς 31 πεφιζότες (Φ 6. 528). μετά δέους φεύγυστες 53 Ηγήσατον (Ν 172). πάλις.
καὶ ὄρομα κύριου (Ε 69 ex em. Aristarchii). Ad 57 πόλις (Ζ 35), καὶ — καὶ κύριον ὄρομα
(Ζ 21), καὶ ἵππον (Π 152) 61 πηγάδεν· ράβρ. βρύσαιν (πι—) 62 πηγάδεν·
πηγάδειν. υδραύλον (πι—) 63 πηγαλίδις· πέτρα, ἐξ οὗ υδραύλεις (πι—) 65 πηγ-
θων (πιθων) πιθωκός 72 πηγάτορ (Ν 703 α.). ἐκ πιλλῶν ξύλων πεπηγμένον 73 πη-
γάτορ δρότορον (Κ 333). τὸ δόπον δόρποτρον. εἰσὶ γόρη καὶ μυρόβολα (-εύλα) 76 πηγάται
(Π 142). κραδαίναν, αιτεῖσαν 78 πῆγειν (Ζ 474). ἐπαλέν

Πηλέως μάχαιρα (Ατ. Νυβ. 1059). παρούμια, ἦν ἐκ πλήρους ἀριστοφάνης *πραγμάτων* οὗτος μέγα φρονεῖ πᾶλλον, ἢ ὁ Πηλεύς τῇ μαχαίρᾳ [ad 79] [80, 81] Πηλῆξ (Ο 608). περικεφαλαία, ἀπό τοῦ πάλλεσθαι, ὃ ἔστι κινεῖσθαι. καὶ δῆμος (Aeschin. 73, 22) Πηλιάδα (μελιήν Η 143). τὸ δόρυ [84] πηλιδινόν· πελιδρόν πηλίκον· οἰον, σκοῖον, ποταπόν. διάφορον 10 [87] πηλίναις· χοῖκαις πηλίος· ἐπιλοῦ, χοῦκός [90] πηλός (Soph. 710). οἶνος. Ἰωνες, ἐνθεν καπηλεῖον καὶ κάπηλος ὁ τὸν οἴνον πωλῶν πηλὸς ἀὲδρός· περὶ τὴν Λιβύην ἐστὶ τόπος, καὶ τὸν ὅρζοντα σκέασσον πηλὺν (Lacon). ἄγας (q. v.) πημα· βλάβη. † διαπημονή (ἀτη. π—) [95] πηματινούσης· κακούσης. καὶ τὰ ὅμοια 20 πηματι· κακοῖς. [ad 97] βλάβαις [98] πημος· πρύκια πῆν· πῆ καὶ πῆν ἐπὶ τοῦ κατάπασσε καὶ καταπάσσειν πῆνα· ἀπῆγη (benna? επὶ πῆνεα· πῆνη?) Πηνειός (Call. Del. 105). ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ [2208] πηνέλοψ (Ibyc. Stesich. Ατ. ΗΑ.). ὅρνις ποιός πηνηκίειν (Cratin. fr. XLIX). δικατῶν 30 πηνηκιομάτων· φενακισμάτων (2181) πῆνην· [ad 7] λέγεται ἡ ἐργασία πηνία· ἐντιθετά τινα τοῖς πλακούσι λεγόμενα πηνία. ἐστι δὲ λευκά καὶ προσόμοια τοῖς πηνίοις ὄντως (Poll. VI 79) πηνίκα (Menand. p. 179). πότε [ad 9] πηνίκη δέ· [ad 10] πότε δέ πηνίκη (Arist. p. 1176). θριξ. ἐμπλοκή

COD. 91 καὶ πῆλων post 90 92 cf. ἀἰδρόν 2200 πῆκαι πῆν — καταπάσσαι 5. 6 πηρι· 7 πῆνειον, τὸ ἀνάπτειν 9 ποτέ 10 ποτέ 11 ἐπιπλοκεῖ 12 ἀδηματος 13 πηρόμενον 24 πῆριξ 25 cf. περίνα 27 ἐνέδη δὲ 31 πηγερα 32 πητεῖται, πητύρωις 33 πηχίων 42 πιαλόν 43 cf. ἐπιπάρ, πέαρ

HES. Ad 7 ἔδοκε γάρ σφροσανῆς γέρας εἰληφέται (αρρ. προτ. p. 446) 80 Πηλιάδες (Α 1). τοῦ Ηηλέως παιδεῖς 81 πηληκίσματα· φενακίσματα (πηνη—) 84 Πηλιάδας (Υ 277). ἴδιως τὸ τοῦ Ἀχιλλέως δόρυ· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν 87 πηλίκοις (Galat. VI 11). διαφόροις, καὶ τὰ ὄνοια 90 Πήλιον (Β 757). οὓς ἐν Θεσπαίᾳ 95 πημαίνει (Ο 42). βλάπτει, κακοποιεῖ Ad 97 πῆμασι 98 πῆ μέμαται (Θ 413). πού προθυμεῖσθε 2203 Ηγελέόπη· ὄφου κένιον Ad 7 τὸ ἀνάπτειν Ad 9 ἡ τοτε Ad 10 ὅτε δὲ η 13 Πηνίος· ποταμός (2202) 18 πῆξης θυνόν (Ξ 40). ἐπῆξε τὴν ψυχὴν 23 Πηρίη (Β 766). πόλις ἐν Θεσπαίᾳ 27 πηρόν (Β 599). ἐπενημένος τῆς φωνῆς ἔνιος δὲ πεπημένου καὶ βιβλαιμένου αὐτοῦ τὴν διάνοιαν. (καὶ ὄξιτονς μὲν τὸν (ἐ)ρεόν καὶ ἀργον· προπεριπλωμένως δὲ τὸν τυφλὸν 33 πῆχεων (Λεπ. Αν. IV 7, 16). πηχων (Moer.) 38 πιανάτω (Ψ. ΛΧ [XIX] 3). λιπαράτω 39 πιανέτω· λιπανέτω 41 πιανεῖ στυγνῷ (Ευρ. Τρ. 126). τῷ ψηνητικῷ ὑμρῷ (cf. πιανή)

πηγίον (πον Ψ 762). πανούκλιον (panopellum). ἥ ἀτρακτος, εἰς δὲ εἰλεῖται ἥ πρόκη [18] πῆρος· ὑφασμα πηνώμενον· πηνιζόμενον. τριβόμενον πήξαι (Hom. ?). κατασκευάσαι. στήσαι πήξας (λ 1281). στήσας. βαλόν. κατασκευάσας [18] πηοι (Γ 163 Hesiod. φίλοι). συγγενεῖς, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. διαδολ. ἀναγκαῖοι. ἀνδρεῖοι πηγαζὸν (Creles). ἀφόδευσον Πηρεφόρνεια· Πηρεφόρνεια. Λάκωνες πηρία· Ά(σ)πενδος τὴν χώραν τοῦ ἀγροῦ [23] πῆρει· πέριδει. Κρήτες πηρίς· δοσχη, κηλη, αιδοῖον. καὶ λερελον τανυρία πηροῖς (cf. Plat. Phaedr. 257 A). βλάπτων [27] πηρόν (Simonid. iamb. VI 22). τὸν παντάπαιον μὴ δρόστρα πηγωσις (Plat. com. p. 697). βλάβη. λύπη. τύψλωσις † πηροσαθαί· μέμφασθαι πῆτεα· πίτυρα πητίται· πετρίνοις ἀρτοι. Λάκωνες [23] πῆχυς· ρέψον, ἥ τὸ τοῦ τόκου μέσον· ἔνιος τὰ ἄκρα. κιθάρας δὲ πῆχυς δ ἀγκών. ἥ ὁ εἰς καὶ ἡμίσιον ποὺς πηρῶν (Aulimach.). φίλων. συγγενῶν πιασζόμενος· θλιβόμενος πιανεῖται (Ευρ. Cycl. 333). αιτεῖται. λιπαίνει [35, 39] πιαλέον· λιπαρόν [41] πιαλον· παράλευον πίαρ (Δ 549). τὸ κράτιστον. καὶ στέαρ. ἥ τὸ πέρας (ε 289). καὶ λιπαρόν

τηπιάτοις· τὸ ἀσημον ὁργότον
πίγγαλος· σαῦρος ὁ καλούμενος χαλκίς
πίγγαν· νεόσπιτον. Ἀμερίας, γλαυκόν
πίδακες· σταγόνες. τὴν ἡξ
πιδακοέσσης (cf. Eur. Andr. 116). καθύ-
γρου
πίδαξ· λιβάς, κρήνη, ἀναβολὴ ὑδάτων, πηγή,
ἀχρα ὑδατος
πίδαξι (Herod. IV 198). πηγαῖς
πιδηγέσσης (A 183). καθύδρου, πιδακώ-
δους. καὶ ημεῖς πιδᾶν λέγομεν τὸ δια-
βάλλειν ὑγρόν [52]
Πιδώ· δῆμος [54]
πιέζειν· κατέχειν. θλίβειν, σφίγγειν. μα-
λάσσειν. βαρεῖν
πιέζειρ (τ 173). λιπαρά. εὐδαιμων, πλούσια.
καὶ πιέζῃ (T 180)
Πιερία (Eur. Bacch. 410). ὅρος [ad 57] ἐν
τῇ Θράκῃ
Πιερίδες (Eur. Med. 832). αἱ Μούσαι ἐν 20
Μακεδονίᾳ
Πιέρι. (Thuc. V 13). η ἀκράρεια τοῦ ἐν
Μακεδονίᾳ ὁρού
πιέσαι· πάσαι [61]
πιῆναι· φέλησαι. αὐθῆσαι
πιέζαναι καὶ πιθάκνια (Plat. com. p. 655
Eubul. p. 265). οἱ μικροὶ πίθοι. καὶ σινάι
πιθανάς (Plat. Civ. 568 C). εὐπίστος [65]
πιθανόν· ἀλγητόν πιστόν. εὐπ(ε)ιθέν [67]
πιθήσας (A 398). πιστεύεις. πιστω-
θεῖς [69, 70]
πιθήγια· ἔροτὴ Ἀθήνησι [72]
πιθών (Eur. Ion. 840). π(ε)ισας
πικαίσι· πικραῖς [75]
πίκειν· ξαίνειν (πει—)
πίκεται· κτενίζεται (πει—)
πικόν (1228). πικρόν. Χαλδαῖοι (Abac. I 6)
πικρόν· χαλεπόν. δρυγαλίον
πικρώς· κατακόρως. ἀκρατῶς
πίλημα· δῶρην. μίτρα
πιπιλιπαγμός· ποιά τις φωτῆ

COD. 44 ἀπιον 45 cf. πιπαλίς ει δίγυνες 46 πιγγαρέσσιον 51 πιδείσσης —
πιδαν — διαβάλλον 56 πιέζα — εὐδαιμονα — πιέζῃ 57 ἐν τῇ θάλῃ post 2253 62 πιῆ-
γραι 63 σηνιται 65 ἀλή 71 πιθοίπα 74 πικάσι 78 cf. 1228. 2274 81 πι-
λημα — μήτρα 90 πιλοῖς 92 πιλό 2303 cf. πεσσοί 5 σκυτίνων (Schneider ad
Theophr. CP V 5, 1) 7 πινακιδοῦς

ΠΕΣ. 52 πιδαται (T 93). προσπελάχει 54 πιέειν (δ 419). πιεῖν Ad 57 [η
λιπαρά] 61 πιεσθεῖς (θ 336). δαμασθεῖς 65 πιθανολογία (Coloss. II 4). διάλεξις
διληθής 67 Πιθήνης πολίς (Eur. Tro. 1112) 69 πιθάρχειν πιθητη 70 πιθοί· πια-
μονή, πιτσίς 72 πιθανόκεται· φαρερούται 75 πικέλα· πισσα, Ρωμαῖοι 85 πιλ-
ναται (T 93). προσπελάχει 88 πίλνατο (Ψ 368). προσπελάχε, προσηγγιζε. καὶ τὰ ὄμοια
95 πιμεντα· φάρμακα (pigmenta) 96 πιμεντάριος· φαρμακός καὶ μυρεψός 98 πιμ-
πλαντο (x 248). ἐπληρουόντο 2309 πινακι πινακεφ (Z 169). δειτφ

πίλνα· προσηγγιζε
πιπίλραι· προσηγγισαι [85]
πιλνάμενον· ἐμπελαζόμενον, τι πιγνύμενον
(π)ιλνασθαι· ἐγγίζειν, πλησιάζειν, προσ-
άγειν [88]
πιλνόν· φαινει. Κύπριοι
πιλοις· πιλωτοῖς (pulvinaria)
πιλόδος· κοχλίος
πιλος χαλκούς (Ar. Lys. 562). εἶδος πιρο-
κεφαλαίας
πιμελή· στέαρ, πιότης, λίπος
πιμελής· εὐτραφής. λιπαρός [95, 96]
πιμπλαμα· πληροῦμαι [98]
πιμπλαται (Aesch. Pers. 133). πληροῦται
πιμπράν (Eur. Tro. 81?). ζυπνρίζειν φυεάν.
καίειν
πιμπρασθαι (Nic. Th. 306).
πιμπραται·
πιμεμφθοι· ὀφθαλμῶν τὰ μελαγά. Ἄλειτοι
πιτα (Com. V p. 810). εἶδος ιχθύος. καὶ
στρεψίδες κοχύλιον
πινακας· τὰς σανίδας. καὶ τὰ θραύσματα
(μ 67) τῶν τὸ φρεστῶν. ἀλλοὶ δὲ τὰς δέλ-
τους. καὶ οἱ ἐπὶ τῶν σκυτοτομικῶν τρα-
πέζῶν λιθοι. καὶ τὰ ἀχρα τῶν ἔνδων
πινακες· ἀναγραφαι. εἰνότες
πινακίδος· ὅρησις πινά
πινάκειον· τὸ λεύκωμα. τακές δὲ σύμβολον
δικαστικόν [2309]
30 πινακίρ (Lacon.). πινακίσκος
πινακον κουρδά· τὰ τημάτα, καὶ δποκα-
θάρητα τῶν ἔνδων
πινακονώλης (Ar. Ann. 11). δρινοπώλης.
τίλλοτες γαρ αὐτὰ καὶ τιθέντες ἐπὶ πινα-
κος ἐπώλουν, τὰ λεπτὰ ὀφαλιθίζοντες
πιναξ· ὥσφαφία. Ιστορία. ἀγαραφή. πε-
ριοχή
πιναρά· ταπεινά, εὐτελή, ἐλάχιστα. ήπιαρα
πιναρός· ὥσπαρος. εὐτελής, ἐλάχιστος
40 πινος· ὥπος. καὶ τὰ ὄμοια
πινόεν· ὥπωρον. πιραρόν

πινοτήρης· πινοφύλαξ λεγόμενος. Πίνα
δὲ εἶδος ὀστρίου (Ath. 89 D)
κινυμένην· συνετήν
κινυσίς· οὐτεσις [21—24]
κινυτώς (Epicrat. com. p. 370)· οὐτως φεο-
νῶν
κινῦδες (Eur. Or. 219)· φυπαρόν. ἔχον
κινῦδια· ἀκινθασία [28—31]
κινεῖς· στονίται πλακοῦτες
κινούς· λιπαρού. † ἄγριον. [ad 33] μεγάλου
[34]
κιναλίς· ἢ παρὰ τισι χαλκίς, παρὰ δὲ ἔτιοις
σαύρα
κινάλλων (Aesch. Cho. 152)· κραδατρω,
πάλλων [37]
κινῆται (Ar. Aen. 307)· κατὰ μηρήν ή
λέξις πεποίηται τῆς τῶν ὀρέων φωνῆς.
λέγουσι δὲ τὸ ποιέιν η (καὶ) κινάκειν
Πιπλεῖας· οἱ Μούσαι ἐν τῷ Μακεδονικῷ
Οἰνόμηρο, ἀπὸ κρηῆς Πιπλεῖας
κινᾶται· πληρῶν
τηλίκον ἀγρον
κινόδοκει· πολεῖ [48]
κινά (Ar. Pl. IX 1, 21)· δρυεον πολέμου,
ὧς τινες, λυριθροῦ [45—47]
κιρίσσας· ἀλίσας
Πίσσας· πόλις, ὅπου τὰ Ὀλύμπια ἐπιτελεῖται
(Pind. Ol. 11 4)
κίσσαι (Πίρρος).· ποτίσαι
κισάκιον· πειρατώμιον
κισάκνα (Ιάσον).· πιθάνη [53—55]
κισίρα· πίτρα. Ἀχαιοί¹
κισιρίται· πιτύριον ἀρτοί [58, 59]
κισμός· πιστήρ. πιτλότρα. ληρός [61]
κισσορ· πίνος. Λάκωνες

COD. 18 πίνα δὲ [35] εἰ. πίγαλος, σκίγγος
πίλω — πιλία; [44] πιπῶ — πικινύδιον — ἑράδιος
49 πίσσαι [50] πίσαι [56] πίσανα, πίγγα (εἰ. πίττα)
50 πισσοκονίας· αἰδούτας [65] πισσονύγητο πυρὶ πίσησι
πιστίον [73] πισύγχων [79] πισύρω, τῷ αὐτῷ
γυμνικῶ [83] πιτνεῖ

HES. 21 πινυτή (v 228)· σύνειας, φρόγησις
23 πινυτός (a 229)· σώφρων, συνετός; [24] πινυτόφρογον (Gieg. Naz p. 206, 1 Drunk).
σωφρονέστατος, συνετότατος [28] πινύερα (N 493)· πιτιζήμητρα
παρα· πλούσια [30] πίνων ὄργανο (d 318)· τὸν τὰ γυμνετάνια, κατ' ἴσχυν, τὰ ἡμέα παι-
νοντα [31] πλοζ· ἑπιβῆς (pius). Άδ 33 εὐτροφοῦς (I 207), πλούσιον (Ε 512) [34] πινύτα-
τον (I 577)· λεπυρώτατον [37] πίπαν· τὸν ἀκμῆρη τυξόητην (Parija) [43] πιπτώτων (A 243).
φορεύονται [45] πίγαρ ἐπαλλάσσαντες (N 359)· ὅπαν σγωνίων ἀποτέλεσματι ἀπὸ πιρατῶ
εἴ. πίνης [46] πιπτύνοντα (A 600); † σχολεύοντα [47] πίρινθ (Ω 190)· βύνα. καὶ τὸ
ἐπὶ τῆς ἀράξης πλένα, τὸ πλινθίον [53] πιάκια· κάθιδης καὶ ποσίδης γῆ; [54] πισεα
πιψήντα (N 91)· διψήρωνς τόπους [55] πιάση (v 23)· πισματί· πισειρα· γῆγκα [59] πι-
σματα (S 209)· τὸ ἀρκύσιον ποινία [61] πισσόρευον· γερησόντεν (επενούσιον). πιθη-
σμένος (Πειροd. IX 37) [66] πιστός (B 124)· βίδαια [69] πιστήρ· λίπης (λ. πιεστήρ·
ληρός) [72] πιστός (O 437)· εὐπειθής [77] πιστόντος (E 205)· πεπισθῶ; πιστεύων, θαρρῶν
80 πιστός· πιράξ [81] πιστοσάντες στῶ (Z 233)· πιστεις ἀλλήλους ἐδυσαν

πισασάται (Clesias Phot. Bibl. 41, 1)· οἱ τὴν
λευκὴν ἔχοτες λέπραν (εἰ. κάρυβαροι)
πισσοκωνίας (Crotin. fr. CLXII). Διόδοτος
πισσοκωνίαν εἶπεν διὰ τὸ πρόβατα πισση
χρίσθαι
πισσοκωνίτητο πυρὶ (Aesch. fr. 113)· πισση
χρίνουσι, ἵνα τάχιον κατακαιρίται. Κωνηῆ-
σαι δὲ ἔστι τὸ πεμφεγκεῖν [66]
Πιστα· Πιστειρα πόλις. οὐτως εἶπεν (Aesch.
Pers. 1)
πιστὴν γρύμην· βεβαίαν [69]
Πιστίς· ἀποδείξις
πιστήριον· ποτιστήριον. πῖσαι γὰρ τὸ
ποτίσαι, καὶ πιστραι (Eur. Cycl. 29) al
ποτιστραι [72]
πιστούμενος· πιστά τε ποιῶν, βεβαιούμε-
νος τὸ λεχθύν
πισύγγειον (Com. an. CCCXXIV)· σκυτεῖον
πισύγγων (Sappho)· σκυτέων
20 πισινοι (Θ 226)· πεποιθότες, πεπιστευκό-
τες [77]
πισιναρας (O 630)· τέσσαρας (2031)
πισινύστων· τὸ αὐτό [80, 81]
Πιτανάτης στρατός· ὁ τῶν Ἐλλήνων,
ἥτοι ἀπὸ μίρους, ἢ διὰ τὸν Μεγίστην, ὃς
ην Πιτανάτης, ων χάριν ἰστρατευσαν. ἔστι
δὲ η Πιτάνη φυλῆ
Πιτανάτης· ὁ Πιτανάτης λόχος αὐτοσχε-
διάζεται, οὐκ ὥρ τας ἀληθείας. Πιτα-
νάτη γε δὲ ἀγῶνι γυναικῶν ἐν Πιτάνῃ δυο-
μέριον (Thuc. I 20 Herod. IX 53)
πιτίρια (Eur. Hec. 1077)· τὰς ἀσίας τι-
μωρίας (ἐπιτίμια· φασιν
πιτράς (λ 391)· ἔκτειντον τίμια φασι
πιτρεις· πιτιεις· ἔκτεινει (οἱ πιτρησι)

36 πιπάλων [39] πιπλίαν — ὀλυν-
ηφ· πιπλία; [48] πιπίας· ἔλιας Ath. II 65 B?)
49 πίσαι [50] πισαι [56] πίσανα, πίγγα (εἰ. πίττα)· 51 πισῆσαι, πιπτονοι (εἰ.
πηγήται) [64] πισσοκονίας· αἰδούτας [65] πισσονύγητο πυρὶ πίσησι 52 πιστήρη· 74 συ-
πιστήρας (λ 391)· ἔκτειντον τίμια φασι
53 πιτρεις· πιτιεις· ἔκτεινει (οἱ πιτρησι)

22 πιτνητήν (Π 289)· ασφροσύγην
23 πιτνητός (a 228)· σύνειας, φρόγησις
24 πιτνητόφρογον (Gieg. Naz p. 206, 1 Drunk).
25 πιτιζήμητρα [29] πιτάρα (Hom.)· λι-
παρα· πλούσια [30] πίνων ὄργανο (d 318)· τὸν τὰ γυμνετάνια, κατ' ἴσχυν, τὰ ἡμέα παι-
νοντα [31] πλοζ· ἑπιβῆς (pius). Άδ 33 εὐτροφοῦς (I 207), πλούσιον (Ε 512) [34] πινύτα-
τον (I 577)· λεπυρώτατον [37] πίπαν· τὸν ἀκμῆρη τυξόητην (Parija) [43] πιπτώτων (A 243).
φορεύονται [45] πίγαρ ἐπαλλάσσαντες (N 359)· ὅπαν σγωνίων ἀποτέλεσματι ἀπὸ πιρατῶ
εἴ. πίνης [46] πιπτύνοντα (A 600); † σχολεύοντα [47] πίρινθ (Ω 190)· βύνα. καὶ τὸ
ἐπὶ τῆς ἀράξης πλένα, τὸ πλινθίον [53] πιάκια· κάθιδης καὶ ποσίδης γῆ; [54] πισεα
πιψήντα (N 91)· διψήρωνς τόπους [55] πιάση (v 23)· πισματί· πισειρα· γῆγκα [59] πι-
σματα (S 209)· τὸ ἀρκύσιον ποινία [61] πισσόρευον· γερησόντεν (επενούσιον). πιθη-
σμένος (Πειροd. IX 37) [66] πιστός (B 124)· βίδαια [69] πιστήρ· λίπης (λ. πιεστήρ·
ληρός) [72] πιστός (O 437)· εὐπειθής [77] πιστειρα πόλις. οὐτως εἶπεν (Aesch.
Pers. 1)
πιστὴν γρύμην· βεβαίαν [69]
Πιστίς· ἀποδείξις
πιστήριον· ποτιστήριον. πῖσαι γὰρ τὸ
ποτίσαι, καὶ πιστραι (Eur. Cycl. 29) al
ποτιστραι [72]
πιστούμενος· πιστά τε ποιῶν, βεβαιούμε-
νος τὸ λεχθύν
πισύγγειον (Com. an. CCCXXIV)· σκυτεῖον
πισύγγων (Sappho)· σκυτέων
20 πισινοι (Θ 226)· πεποιθότες, πεπιστευκό-
τες [77]
πισιναρας (O 630)· τέσσαρας (2031)
πισινύστων· τὸ αὐτό [80, 81]
Πιτανάτης στρατός· ὁ τῶν Ἐλλήνων,
ἥτοι ἀπὸ μίρους, ἢ διὰ τὸν Μεγίστην, ὃς
ην Πιτανάτης, ων χάριν ἰστρατευσαν. ἔστι
δὲ η Πιτάνη φυλῆ
Πιτανάτης· ὁ Πιτανάτης λόχος αὐτοσχε-
διάζεται, οὐκ ὥρ τας ἀληθείας. Πιτα-
νάτη γε δὲ ἀγῶνι γυναικῶν ἐν Πιτάνῃ δυο-
μέριον (Thuc. I 20 Herod. IX 53)
πιτίρια (Eur. Hec. 1077)· τὰς ἀσίας τι-
μωρίας (ἐπιτίμια· φασιν
πιτράς (λ 391)· ἔκτειντον τίμια φασι
πιτρεις· πιτιεις· ἔκτεινει (οἱ πιτρησι)

πίττη^η πίσση
 πιτευδάνη^η δακός μικρός [89]
 πιτύλοιν (Eur. Tro. 817). ταῖς καταφοραῖς τῶν τειχέων [90+]
 πιτύλοις[·] ταῖς καταφοραῖς τῶν ὑδάτων [ad 91] καὶ τοῖς ψύφαις τῶν ὑδάτων πιτύλοις[·] οὐρανὸς, ὅταν τρικλως ἐπιφέρηται (Eur. Tro. 1235). δῆλοι δὲ καὶ τίν εἰρεοίσαν, καὶ τὴν τῶν πυκτῶν ἐκατέρας ψεύδος συνέχειαν) (4485)
 πιτύλονς (Eur. Tro. 1113 Arist. p. 975). οἱ δεῖπται τὰς ἐν πειρόθρῳ καταβυλᾶς τῶν πληγῶν· οἱ δὲ γαυτικοὶ τὸ πρός κέλευσμα ἔλασαι [94]
 πιτύρα[·] τὰ τῶν σίτων ἡ κριθῶν φλοιά [96]
 πιφαλλίς[·] πίφιγ^η [98, 99]
 πιφανσκόμετος (M 280). σημαίνων, λέγων πιφανσκών (Aesch. Eum 620). ποραδεικνυμι, ἀναφαίνων εἰς φῶς ἀγα, σημαίνω πιφανσκών (K 502 al.). ἐμφαγίζων, ποραδεικνύων, σημαίνων, λέγων. καὶ τὰ δύοια πίφιγ^η (Arist. HA IX 1) κορυδαλός [2404-6]
 πίτων (Dor.) · λιπαρῶν
 πλαγάν (Aesch. Ag. 367). πληγήν [9]
 πλαγγόνιον[·] μύρον τι παρὰ Ἀθηναῖοι πλαγγύν (Call. Cer. 92). κήρυνόν τι κοροκόμιον, σφαῖρα, καλαθίς (κάχαρις?). καὶ πλαγγόνες κεκρύψαλοι (πλαγγάδον τε ρ [Laccones]. οἱ γυμναζόμενοι ἐν τοῖς ἐφηβίοις) cl. 2479 πλαγιάσαι[·] παραλογίσασθαι. πλανῆσαι πλάγιοι[·] δόλιοι πλάγιως[·] δολίως. μὴ φανερῶς. δουμφανῶς. αἰνυματωδῆς πλαγκτά[·] καμπτά [ad 15]
 Πλαγκταί[·] οὐτῷ πέτραι τινὲς καλούνται, (ἀπὸ τοῦ πλάγεσθαι αὐτάς· ἀς ἔνιοι Συνπληγάδας καλούσιν [17]
 πλαγκτόν[·] διόντον, τὰς φρένας βεβλαμμένον, πλανώμενον

πλαγχθέντες (v 278). πληγέντες. πλανηθέτες πλάγχθη (a 2). ἐστράφη. καὶ τὰ δύοια πλαδαρόν (Nic. Th. 240 Hippocr.). νοτερόν, ὑπομβρον. χαύνον, δοθενές. ύγρον πλαδαρός τε ερος[·] ἐκλυτώτερος. καὶ τὰ δύοια πλαδαρός διη^η (Ar. Lys. 171. 900). ματαζει. σοφαρέντες πλαδάσπαν[·] ύγραν πλαδάσιν[·] ύγροις. λιπανθεῖσιν. ἡ αἱ σάρκες αἱ μῇ ἐστεργεμέναι πλαδέσθαι (π 151). πλανάσθαι, ἀποσφάλλεσθαι [27-29]
 πλάθανον (Theocr. XV 115). κύκλων, ἐφ' οὐ πλάσσονται ἄρτους καὶ πλακούντας πλαθεῖσ[·] προσπελαθεῖς. δοθεῖς πλαθεῖσα (Eur. Irec. 884 Andr. 25). τὰ αὐτά 20 πλάθεται[·] παραγίνεται, προσπελάζει πλάθονς (Dor.) πλήθος τι πλατίσι[·] κλῖσι πλατίσια (Ar. Ran. 800). πλευθία πλατίσιον (Xen. An. III 2, 36). ἡ ἐν τετραγύρω τῶν στρατιωτῶν τάξις. καὶ πίναξ. καὶ πλινθίον. καὶ διὰ ἔσλων τετράγωνα πήγματα τι πλατερό[·] πέτραι. οἱ δὲ πάτερ πλάκα[·] ἡλιαχήν[·] τὴν ἀνατολικὴν γῆν, ἡ τὴν ἡλιακήν. Πλάκα καὶ τὴν ὅλην χώραν, καὶ τὴν τικνήν (κοιλίαν?), ἡ τὴν γῆν [40, 41]
 Πλάκατα[·] χώρα παρὰ τὴν Θράκην, εἰς ἣν ποικιλάν επερφαν Ἀθηναῖοι [43]
 πλακίς[·] κλινίδιον κατεπικεναγμένον ἐξ θῶν, (ἐν) τῇ ἐορτῇ τῶν Παραθηραίων Πλάκος[·] ὄρος τῆς Κιλκίας. τινὲς δὲ Πλακούσιον λέγοντον (X 479)
 πλακοῦς (Phoenas Ath. 68 E). ἔκτος τοῦ πέμπτους καὶ ὁ σπερματικός τύπος τῆς ἡμέρας μαλάχης

9

COD. 90 πιτυλίη 95 κρί 2407 λιπαράν 31 πλασθεῖς 42 δθηταίων

HES. 89 Πιτύια (B 829). πόλις Θράκης .90a πιτυλεῖν[·] ψύφαις ὑδάτων Ad 91 [τειχέων] 94 πιτύη (Aristoph. fr. CCXLIV). κτήκας, ὁ τὸν τυρὸν πογύισων 96 πίτυς σων (N 390). δέρδορον, ἐμφερέτις πεύκη 98 πεφανσκέτο (Φ 99). φαῖτε λέγετων 99 πιφανσκέται (O 97). φανερούται, διασφέτι, φανεροποιεῖ 2404 πιφανσκών[·] πιφανσκών. λέγων, ἐμφανίζων 5 πίχυον (Ierem. XXXI 25). ἀνταπόλεις 6 πίχυς[·] βιραχεῖον μέγρον 9 Πλαγγάς πλαγητάς πέτρους Ad 15 [πλαγκτά] 17 πλαγκτέ^η (φ 363). παράφων, καὶ πεπληγμένες τὴν διάσταν 27 πλαζόμενος (π 64). ἔγισας. η πλανώμενος 28 πλάζονται (B 132). πλαγῶσι. διαμαρτάνονται τῶν ἐπιθυμιῶν. σφάλλονται 29 πλάζων (P 751). πλανῶν 40 πλάκας (Ephod. XXXI 17). διλτούς 41 πλακατήην (ἡλα—). ἐριουργίκων ἐργαλείον 43 πλακίσιον[·] ἀμαρτίαις (διλ—)

πλακτήρ (Dor.)· τὸ τοῦ διλεκτρυνόντος πλῆκτον

πλάκτερον (Soph. fr. 157)· πλάνημα. † πλῆγθος. ή τὸ πλῆκτρον [49, 50]

πλάνα· τριπάδις

πλάνη· ἀπάτη

† πλανῆται· ἀστέρες. τρέχουσιν ἐπισήμοις. ή τοις μετανάσταις

πλάνος (Isocr. 385 D)· πλανῆτης, διπλατῶν [55] 10

πλανύττων (cf. Ar. Av. 3)· πλανῶν πλάξ· ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὄρος. καὶ τὰ μεμα-

ζωμέτρα. καὶ τὸ διπλοῦν. καὶ ἡ πλατεῖα πέτρα. η πλάκας τῆς κοιλίας. καὶ ἡ γαστὴρ (Aristot. p. an. III 14)

πλαριάν· μίγνυσθαι (θέλειν)

πλαστόμα (Περ. 1110, 18)· σχηματισμός. φεύ-

σμα. η κτίσμα

πλασταρεύοντες· πλάσσοντες [61]

πλάστιγγι (Plat. Civ. VIII 550 E)· [Ισχία] πλάστιγξ· μάστιξ. η τοῦ ξυγοῦ τὸ δυτίρροπον. καὶ τὸ τύρν λεγόμενον λίτρα. καὶ τὸ πρός τοὺς κοττάρους πινάκιον (Poll. VI 410). καὶ μέρος τι τοῦ αὐλοῦ. καὶ σύριγγος τὸ ξύγωμα

πλαστούργησαντα· πλάσατα, ποιήσαντα πλάστρα (Ar. fr. VI 10 p. 1079)· θεώτια.

καὶ θεῶν τύποι

πλατά· προσπελαστά

πλαταγώνιον (Theocr. XI 57 Nicand.)· τὸ τῆς μήκωντος καὶ διεμψώντος φύλλον

πλαταγωνίσας· ἀποληκυθίσας, καὶ φορή-

σας

?πλάταγειν· χροτεῖν (τ. λαταγεῖ)

πλάται· τῶν σπαθῶν τὰ πλατέα (Poll. II 181)

πλάταισαι· τὸ φύσιστησαι

πλαταμών· τόπος πλατύς καὶ μέγας ὑπο-

θαλάττιος. οἱ δὲ λεωπερία. οἱ δὲ ὀλισθηρὰ

πέτρα

πλάταν (Soph. Al. 358)· [ad 73] πλοῖον [74]

πλάτανος· δίνδρον, πρὸς δὲ οἱ γυναικούρθοις τὰς ξηνίας ἐν λευκώματι ἔξετίθεσαν [76]

πλατείδειν· διλαζονεύεσθαι. φενακίζειν πλατεῖα· κόσμος τις [79]

πλατεῖαι· καρποὶ τῶν χειρῶν πλατεῖαις· καρποί πλατεῖαις (cf. Philemon. p. 18)· δύμαις, δυοράις

(πλατεῖαις (Pherecr. fr. XLVII)· τὸ πλα-

τεῖα τῇ χειρὶ πατάξαι πλατῆρος.....

πλάτη (Hippocr. 410, 31)· η ὀμοπλάτη. καὶ η θαλασσή

πλάτιγξ· τῆς κώπης τὸ ἀκρον, φ πλήσσεται τὸ ὅδωφ

πλάτιν (Lycoeph. 821)· γυναικα. η τὴν ἀθροίσιν (2499)

πλάτις· η γυνὴ. †η ἀπιστος, †κλωφ. σύν-

οδος, ἀθροισμα

πλατίσταχος (cf. Ar. Lys. 1001· γυν)αι-

κεῖον αἰδοῖον. καὶ λχθύς ποιός πλατορόδα· θυσία. Λινδιοι

πλατυγίζειν (Ar. Eqq. 830)· καταλαζο-

νεύεσθαι. διὸ τῶν πλατῶν τῶν ἐν ταῖς κώπαις καὶ τῆς θαλάσσης

πλατύνειν· μηρύειν [91]

πλατύν· Ἐλλήσποντον (P 432)· τὸ κατά τὴν Τροιαν μέρος τοῦ Ἐλλησπόντου· ἀπὸ τοῦ δύον τὸ μέρος τοικιῶν λέγων [93]

πλατύν ὅδωφ (Aristot. meteor. 2, 3)· τὸ ἀλ-

μηρόν πλάτων· χαλκωμάτιον τι, φ τὸν δρὸν δρ-

τλούσιν, ὅτε γάλα συμπτίσισθαι [96]

πλέα (Aesch. Prom. 696)· πλείη

?πλατύρ· δυύλος. η δήμος

?πλάτυς· η τῶν λοχόντων ἀθροίσις (2485) [2500]

πλεγυατεύεσθαι

πλέθρα· μέτρα γῆς. η διγύρους καὶ βοτα-

νώδεις τόπους

40 πλέθρισμα· δρόμημα (1301)

πλέισαι (B 226)· η †πλείη. πλήρεις

COD. 47 διλεκτρυνθός (48 πλάνημα ad πλάκτερον?) 53 μετανάστεαι (—ταται?)
57 μέρος — μεμαζόμενα (cf. ἐπλακίστο)
61 εἰ. παστήμα πατήμα αι. 66 πλαστά
71 πλατάις, τὸ ὑμοδέτηραι 72 ἐπιθαλάττιος 77 ἀλαζωνεύεσθαι 78 πλατεῖα
79 πλατεῖα, δάσονται 83 θάλασσα 85 πλατυγυναικῶν τὴν 86 πλατέις 87 οἰκεῖον
2503 post 6

HES. 49 πλάκτος· παράφων, πεπλανημένος (2418) 50 πλανίς (στλαγγίς)· τὸ τῆς νῦμφης χρυσοῦν δάδυμα 55 πλάντων· ἄφων, ἀνοις (πλαγκτός), καὶ ἡ πλατεῖα πέτρα (πλᾶξ) 61 πλαστηρία (Eur. El. 835); πλάγχνια. Αδ 73 πληρήν. η 74 πλατάνε-

τειάδδοντες· οἱ γυναικῶντος τοῖς ἐφῆδοις (πλαγι—) 91 πλατύ· μέγα. εὐρὺ. δλμυρόν

93 πλατύ· μέγα, εὐρύ. δλμυρόν 96 πλάχθη (a 2)· ἐπλανήθη 2500 πλέισαι (B 129)·

πλέισαι, πλήρεις

πλείην· τὴν ἔχουν
πλεῖν· πλέειν
πλεῖν· πλέον· Ἀττικὸν ἐκατέρως λέγουσιν [7]
πλείσθεντης· οἱ τετελευτή-
χότες
?πλεισθέντες· σπείρειν [11]
πλείσθεντος· πλήρους (K 579).
ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
πλείου ἀφροσάμενοι
καὶ (δ 319).
ανδρῶν δυσμενίων πλείος δόμος

πλεῖς τὴν Θάλασσαν·
πλεισθεῖσας· ὑπερβαλλόμε-
νος· καὶ· (πλεισθηριάσειν) τὸ ὑπερτι-
μᾶσθαι ὡντων
πλεισθηριάσαντες (Plat. com. p. 619).
πλείσθεντος πλαήσαντες οὐ ὄψησαντο
πλεισθηριασμός· ὑπερθεματισμός (lici-
tatio)

πλειστοβολίν(δα)· παιζειν δαστραγάλοις
Πλειστος (Call. Del. 92)· ποταμός ἐν Δελ-
φοῖς
πλειστὸν (Hesiod. Op. 615 Call. Iov. 89)· ὁ
ἴνωντός· ἀπὸ τοῦ πάντας τοὺς καρποὺς
τῆς γῆς συμπληρούσθαι [20]

πλέκειν (Eur. Andr. 66)· μηχανᾶται
† πλέκεται· μαστιγοῦται· συκοφαντεῖται
(πεκ—)
πλέκος (Ag. Pac. 628)· πλέγμα
πλεκτή (Plat. com. p. 622)· σειρά, η ἐξ
ἰμάτων
πλένναι (Hippocr.)· μύσαι
† πλέμνιον· ἀρχαῖον· πλήρες
πλεονασμός· ἐπίδοσις
πλεονέκτα· βίαιε
πλεονεξία· τὸ πλέον τοῦ δεοντος ἐκ τίνος
λαμβάνειν
πλευμονία (Menand. fr. XXXI p. 243)· νόσος
η ἐρωτική

COD. 7 πλεῖον 12 δθήρησι πλείους ἐγγυσσαύενη — δῆμος 13 πλειστη, η θά-
λασσα 17 πλειστοβάλειν 33 πλειφίλερο 33 πλέω, πλήρης (43 βλῆθρον· κλει-
θρον Chœrob. Orthogr. 386, 34) (59 ἐξηλημένοντι απὸ μπλήμενος· πλέως) 61 ποπλείον
(alterum a rubricatore)

HES. 7 πλεῖον (δ 262)· πλήρεις 11 πλειστέρη σὺν χειρὶ (λ 358)· πλείουν καὶ
πλουσιωτέρᾳ. η σὺν πλείσθαι χρήματι 20 πλέθρον· πορ..... πῆχυς ἔω καὶ πόδα ἔνα
32 Πλευρῶν (B 146)· πόλις τῆς Αἰτωλίας 33 πλεώνυξ, τῶν δύνυρα (K 252)· πλειώ-
μερος, καὶ ρυκτός αἱ δύο μοῖραι. ὁ τρόπος διαστροφῆς 42 πλήγη (N 391)· ἔξεπλάγη
44 πλήθεις πρόσοδε βαλόντες (Ψ 639). τῷ πλήθει τῶν θεωμέτων συνεργηθέντες, ὁ ἔστιν
ροηθηθέντες. η τῷ πλήθει τῶν θεατῶν κωλυθεῖς, η τῷ πλήθει τῶν δημάτων ἐποδισθεῖς, η
τῷ πλήθει τῶν ηγιάσων. διδυμοι γάρ ησαν οἱ ηγιασοῦντες 47 πλήθουσαν (Σ 484)· πλήρη
49 πληθύς (B 278)· ὄχλος, δῆμος 50 πληγάδες (Σ 486)· πλεισθηρεῖς. έστι δὲ ἐπτά ἀστρα,
πλησίον τοῦ ταύρου, ὄνυμασθέντα ἀπὸ τῆς μητρός αὐτῶν. Πληγίηνς 62 πλημμύρα (Iob.
Luc.)· φένοις ὑδατος, πλήθος

πλευρῖται· νόσος δλεθρία [32]
πλεφίδερ· η πεφρυγμένη σησαμίς
πλεφίς· σησαμίς
πλέψ· πλήρεις, καὶ πλέω· τὸ κολυμβῶ [35]
πλέως (Aesch. Prom. 42)· πλήρης
πλήγανον· βακτηρία
πληγάς· δρίπανον
† πληγεῖσι· παλαιόν
πληγευεῖς· οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δυτες πα-
τρὸς η μητρὸς ἀδελφοί (cf. ἐνδοι ἵτιναι) [42]
πλήθει· πελάζει. η κρείτονι ἀριθμῷ [44]
πλήθος· ἀδρουσός, ὄχλος
πλήθουσα· πλεονάσουσα, πλήρης [47]
πλήθρον· κλήθρον. η εἶδος μέτρου (πλέ-
θρον) [49, 50]
πλήκτης· μάχιμος, υβριστής
πληχτίσεσθαι (Ag. Eccl. 963)· μάχεσθαι,
υβρίζειν
20 † πληγεῖτε· ἀπεγνωσμένοι. δυλατοι, δδιόρ-
θωτοι, συντριβῇ καὶ ἀραισμῷ ὑπεύθυνοι
πληχτικώτερον (Aristot. Η. Ι. 1)· υβρι-
στικώτερον
πλήκτρα (Aristot. p. a. IV 12 Ag. Αν. 759).
τῶν δλεκτηρύνων αἱ ἐν τοῖς ποοι κερατώ-
δεις ἔσχαι (2447)
πλήκτρον· τὸ τῆς κιθάρας, ἐν φι κινεῖ τὰς
χορδάς η τὸ προσπελάχον η τὸ πλήσ-
σον. καὶ τὸ μέρος, καθὸ η κεφαλὴ τοῦ μη-
ροῦ τῷ κοτύλῃ προσπελάζει· καὶ διὰ τὸ
πελήγχαν τὸν μηρόν
πλήμα· πλήρωμα
πλημαθῆναι· πλησθῆναι
† πλημματιόν· παλαιόν (2566, 2526)
πλημμελεῖ (Plat. Legg. 731 D)· ἐκμελεῖ.
οὐ συνφᾶται λέγει, ἀμαρτάνει
πλημμ(μ)ελής· ἀμελῆς η † πολεῖον πλάσσον
καὶ τὰ ὄμοια [62]
πλημμύρει (Call. Del. 263)· πλέληθεν

πλημμυρίς (ι 486)· τὸ δρόμημα τῆς θαλάσσης· ἡ ἐπίρρουσις· οἱ δὲ πλήμνη· πλημμυρίς ἐκ πόντοι· πλημμυρίον· μεστόν, πεπληρωμένον πλήμνη· ἡ χοινική τοῦ τροχοῦ ἡ τῆς σύριγγος· ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἀξονοῦ· καὶ ὑδωρ τὸ ἐπὶ γλεύκος ἐπιχεόμενον τὸ πλήμνος· ἀφρός (πελανός?) [68] τὸ πλήμνῳ· παλαιῷ (2559)

πλημοχόη (Εὐτ. Ιτ. 595)· τῇ ύστεραί τῶν μυστηρίων κοντιλίσκους πληροῦσιν, οὓς καλοῦσι πλημοχόδις

πλήν· ἔπειτας, ὅμως

πληνοδίᾳ παρανόμῳ τετειμημένῃ· τῇ πεπλανημένῃ τῆς ὁρθῆς ὄδοις, τουτέστιν ἀδίκω

πλήντο (θ 57)· προσεπέλασαν· καὶ ἐπληθθησαν

πλήνωδον· δοθενοῦς

πλήγαι (Αpoll. Iex.)· πατάξαι ἐκ χειρός πλήγαντα καὶ πληγέντα· εἰκόνα ἔνδινη ὁ Διάδολος χαριστήριον τῆς Ἰκάρου ταφῆς ····

τὸ πλήγησάρα· πυλάδιον [78]

πλήγιππος· ἵππότης, ἵππικός [80, 81]

πληγρωμα· ταῦς τραγική

πληρωτής (Dem. 647, 19)· ἐράνου συναγωγός [84, 85]

πλησιαίτερον (Χερ. Νεμ. II 1, 23). [87]

πλησιφαής· ἡ πληροσέληνος ἡμέρα

πλησιονάτης· ψερβολαῖς· ἡ πεπληρωμέτραις (Monostich. 159) [90]

πλήσσων· πλήρωσον

πλησσών· ἥγηντιν, σχίζων· τύπτων, ἀδικῶν, βλάπτων [93]

τὸ πλήγησαντα· δηλοῦντα

πλήτης· πλησιαστής

[97]
τὸ πλητηνες· δέλτοι
τὸ πλήγητομον· παλαιόν· Ἀκαρνᾶνες [99]
πλιγμα· βῆμα· ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν περιβάντες τοὺς σκέλεσι κατατρέχουσιν
πλινθεύεται· ἐξαπατάται· ἐπὶ ἀναισθήτων πλινθίδες· δοκίδες
πλινθός· μέρος τι τῆς κεφαλῆς τοῦ κιονος· ἡ πηλὸς ὀπτηθεὶς [2604]
πλιξάντα· διαναβάντα, καὶ διαστάντα, καὶ διαβάντα
πλιξισσοντο (§ 218)· διβάνον [7]
Πλοάδες τῶν ἐν Ἐρεχθίῳ (Theophr.
ΗΡΙ. IV 10, 2, 12, 4· τῆσοι) τινες οὐτε καλοῦγεται
πλοιάρια (Ατ. Ran. 139 Menand. p. 88).
πλοι μικρά· ἡ ὑποδήματα ποιά
πλόξιμα (Dem. Thuc.)· τὰ πλῷ πεμπόμενα πλόκαμα· τὰ περιόπτα νεύφα
20 πλόκαμοι (Pind. P. IV 145 Σ 176)· κόνδυλοι τριχῶν πεπλεγμένοι
πλοκαμιθεα· τὸν οὐλὸν βόστρυχον
πλούκος· πλόκαμος [15, 16]
πλόμενον· φανέν· γεννώμενον (γενόν—)
τὸ πλούναται· πλουθησαι [19]
πλοῦς· πλοῦς τῆς νεφές τὸ περιγραφον, μέχρι οὗ τὸν φόρτον λαβεῖν ὀφειλει. ἀλλὰ καὶ τὴν πειθή δόδον πλοῦν (Νικ. Θερ. 195 Antimach.) ἔλεγον
30 πλουσιαίδωρος· πλονισίς χαριζόμενος
τὸ πλούσιον· θαλασσοειδές· οἱ δὲ τὸ ὑδωρ Πλούτευς (Μosch. III 119). Ἀιδης πλούσιος· χρημάτων καὶ περιουσίας κύριος πλοεύτος· ἡ ἐν τῶν περιμάτων ἐπικαρπία, καὶ ἡ πανσερμία
Πλούτων· ὁ καταχθόνιος λαίμων [27]
πλύνει· καθαῖρει
πλύνεται· βλασφημεῖται, λοιδορεῖται [30]

COD. 67 πλημμυρεῖ 68 πλύμνη — πόντου 69 πλημμυρόν 76 δέδαλος (Ευ-
stath. 882, 38) 77 πλήγη· ἀροι μεγάλορ Η 115 86 ἰέτερον (ον —έσερον?) 2600 πλήγμα
— παράβατος — κατέχων 2603 πλήγιαντα 6 πλήγσεντο 8 ἐπερχομένων εἰ.
ἐπιληδίος 10 πλοιμάτα, τὰ 16 δολίων post 17

HES. 68 πλημναί δὲ (Ε 726)· αἱ περιέχουσαι τὸν ἀστονα χοινικίδες 78 πλήγ-
κεις· τύφας (Π 332). ἡ θαυμάσιας 80 πληγίππη (Β 104)· ταῖ πλήσσοντι τοὺς ἱππους·
δι' οὐ τὸν ἵππότην δηλοῖ 81 πληγρωμα (Ρs. ΧΧΙΙΙ I Rom. XI 25). πληγίδας, ἀναπλή-
ρωμα 84 πληγροφορία (I Θess. I 5). βεβαιότης 85 πληγίδας· πλήσιος 87 πλη-
σίον (Β 271 ει.). ἕγγυς 90 πλησιστειν (λ 7). τὸν ἀνεμον, πληροῦντα τὸ λοτίον
93 πληγμοντο (§ 218). διέβανον 97 πλήγτο· ἐπλήσθη (μ 417). ἤγγενον (Σ 439)
99 πληγδά (Ιob. IX 9 ει.). πληγής δάτρων ἐν οὐρανῷ 2604 πλιξ· τὸ βῆμα, καὶ πλιγ-
ματα· τὰ πηδήματα. ἔλεγον δὲ πλιξ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς χειρός εἰς τὸν λίχανον διδοτημα, καὶ
εἰς μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν μαργο 7 πλιστάκις (Eccles. VII 23). πλεονάκις πολλάκις
15 πλόκιον (Capnic. VII 5). εἶδος περιδέρουν 16 πλοκίων (ν 295). πεπλεγμένων. δολίων
19 πλούγε καὶ δεῖ (Dem. 241, 17, 242, 25). οὐδὲ ὀλός 27 πλοχμοί (Ρ 62). πλόκαμοι,
ἐμπλοκαλ 30 πλυνον (§ 40). πνέλοι, ἐν αἷς τὰς ἐσθῆτας ἐπλυνον· ἡ βούθρον, δοκον πλύνεντι

πλυνδόν καταπλυντήριζε (Com. an fr. CLXXX) καὶ πλυνθήσομαι· Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν λέγουσι

πλυντήρια (Xen. Hell. I 4, 11). ἔφετη Ἀθηναῖς, ἦν ἐπὶ τῇ Ἀγλαύρου τῆς Κέκροπος θυγατρὸς τιμῆς ἀγούσιν

πλυντός· πλυνθό [34] πλάσει (Herod.)

πλάσων (Φ 302). ἐπλεον

πλασσειν (Eur. Bacch. 223). φθείρεσθαι πλάτες· λιθόνες τινές

πλατηή (3). κινουμένη, καὶ ἐπιπλέοντα.

Οὐηρος δὲ ἐπὶ τῆς Αἰόλου νήσου τιθηνεῖν [40, 41]

πνεῖ, πνέει (ε 469), πνείηται (πνεῖται Mnesimach. p. 570), πνείει (P 447)

πνεῦμος οὐρίον (Eur. Hel. 1663). [ad 43] οὐρίος ἀνεμος []

πνεύμονες· θαλάττια εἰδὴ γώντα ἀναίσθητα

πνεύμων· ὁ πνεύματος αἴτιος πνεύματος· ὁργισθείς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν διέμον

πνιγεύεις· ὁ φιμὸς τῶν κτηνῶν (Aristoph. fr. V p. 961). καὶ τοῦ ὑδραιαίκου ὁργάνου μέρος ἡ κλίβανος (Ατ. Nubb. 97)

πνίγειος (Thuc. VII 87 Pherecr. p. 348). θάλαττος, καῦμα

πνίξαντες (Herod. II 92). ὀπτήσαντες. ἔστι δὲ εἶδος ὀπτήσεως πνικτόν

πνοή· ἀνάψυξις πνοήκουν· ταχύ

πνόος· φθόγγος, πνοή Πνύξ· τόπος Ἀθηνησιν, ἐν φ ἀλ ἐκκλησιαις ἥγοντο πάλαι μὲν πάσαι, νῦν δὲ ἀπαξ, ὅταν στρατηγὸν χειροτονῶσιν [53]

πνυτός· ἐμφρων, σωφρων (πνυτός?) πνοή· βοτάνη ἔκστη

πνοαλίς· εἶδος πικρίδος (amara orphace)

πνοάστριας (Archipp. p. 727). οὐ μόνον αἱ τὴν πόαν ἐκ τοῦ σιτου, ἀλλὰ καὶ τὴν κα-

λάμην ἔκτιλονσι, καὶ καθόλου αἱ τὰ κατ' ἄγρονδς μισθοῦ ἐργαζόμεναι

ποδάγρα (Xen. Eup. 16, 28). τὸ τῶν ποδῶν πάθος, καὶ πάγη [59]

ποδάνεμοι (Cratet. com. p. 244). ταχεῖς ποδαρόν (Soph. fr. 417). ποτακόν, δοῖον ποδάριος· λευκόντος, ταχύς

ποδάριος· μόσχων · ποδάριος (d 121). ὀκνὸς τοῖς ποσίν, ἡ ἀρκεῖν δυνάμενος

πόδες τοῦ καύσι (A 58). τοῖς ποσὶ ταχύς ποδάριον· ἐργασμένον τοὺς πόδας

ποδεῖα (Cratet. fr. IV p. 247). ἐνειλῆματα ποδῶν, ἡγουν φασκίας [68]

ποδηγῶν (Lycoph. 965). ὁδηγῶν, παιδαγωγῶν

ποδηγεκέα (Apoll. Lex.). τελείαν, βαθεῖαν, σῶστε ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τοῦ αὐχένος δικυκεῖσθαι [ad 70] [71]

20 ποδηγεμός (B 786 ει.). ὑπόπτερος. ἡ τοῖς ποσὶ ταχεῖς ποδήγης στοιλή· τὸ εἰς κάτω τοῦ ἰματίου κεκλωσμένον. (τινὲς δὲ ταῦν)

ποδήρης· ἡ ταῦν, ἡ τοῖς ποσίν ἐρεσσομένη, ταῖς κώπαις, ἤτοι πολύπους. ἡ μέχρι τῶν ποδῶν ἰμάτια

ποδιάζειν· τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸν ἀναστρέψειν καὶ ὑποστρέψειν

πόδικε (Lacon.). πρόσριψον

30 ποδίκρα· δρχησις πρὸς πόδα γινομένη. Λάχωνες [78]

ποδοκάκη· δὲ ἐν τῷ ἐνιλφ δεομός, ἐν φ ὁ κακούηγος δεσμεύονται, οἷον ποδοκατοχή· [ad 79] Πλάτων (fr. XXVII p. 689). καὶ ἤτοι ποδοκάκη, παρεμβεβλημένον τοῦ ἑέρου (x) ἡ κατὰ συγκοπὴν ποδοκατοχή [80, 81]

† ποδὸς ἕυτις· τὸ τῶν ποδῶν ἐλκεσθαι ποδοστράβας

ποδοστράβας (βαῖς) παγίδες, στραγγαλιαὶ (q. v.)

COD. 31 πλύνον 32 ἀγλαύρῳ τῇ — θυγατρὶ τιμῇν 36 πλάσεν 39 αἰονήσου τιος

43 οὐράνιον ἀνεμος, φύχος 43b πνεύμονες καὶ 44 πνεύματος αἴτιος ὁ πνεύμων
46 πνηγεύεις 47 πνίγειος 23 ποδάριει, μόσχων (an P 4?) 70 |κέαν 73 κεκοισμένον

HES. 34 πλάσον (Φ 302). ἐπλεον 40 πλωτῆρες (Greg. Naz. vol. II p. 3). ναῦται
41 πλωτόν (Iob. XLII 7). πλέομενον Ad 43 ἀγγελος ἀσπαρκος — ψυχῆ. δαιμων. λέγονται
53 πνέτο (X 475). ἐπνεατεν. καὶ πόσα καὶ ἡ τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσα φυτεία. καὶ ὁ σίτος. καὶ κοινὸς τὸ ἀπὸ ἔβης φυλλοβολοῦσιν 59 ποδαγκώνιδας (ποταγωνίδας). συκοφάντας, ἡ τούς κατὰ τῆς ἀρχῆς τι λέγονται ἡ πράττονται 68 πόδες, Ίδεις (Y 59). τὰ ἔχατα καὶ κατώτατα μέρη, οἱ δὲ δίνδρα Ad 70 τιὲς δὲ τὴν ταῦν (ad ποδῆγη). 71 ποδηγεκέας (K 24). μέρη τῶν ποδῶν 78 ποδηγεμός (B 786). ταχύκους καὶ δεῖλοντις Ad 79 τὰ διὰ τῶν ποδῶν ελλήματα 80 ποδοκέας (B 784). ταχεῖς τοῖς ποσίν 81 ποδοκείη (Aesch. Eum. 38). τῇ τῶν ποδῶν ταχυτῆτι

ποιφύσσει· φοβεῖ
ποιῶδες (cl. Herod. IV 47)· βοτανῶδες
ποκάδες (Ar. Th. 567)· τρίχες. ἀπὸ τοῦ
πέκεσθαι, ὅτεν καὶ πόκος
πόκος· τὸ ἔριον προφάτου
πολές χαίρειν φράσας (Iones)· ἀποτα-
γμένος (2800) [53]
πολεῖν· τίμειν, βόσκειν [55, 56]
πόλεις παῖς· εἰν (Cratin. fr. III p. 44)· πα-
ροιμῶδες [ad 57] 10
πολέμαρχος (Aesch. Cho. 1072)· ἀρχων
πολέμου [59]
πολεμεῖσθν· πολεμικῶν
πολεμικὸν· μέλος τι τῶν πολεμικῶν τετα-
ραγμένον
πολέμιος (Soph. Phil. 1302)· ἐχθρός
πολεμιστὴρια (Ar. Nub. 28)· ἐν τοῖς
δύσιν. λέγεται τις ἵππος πολεμιστῆς
[64, 65]
πόλεμος· διάντα διοικῶν λόγος [67, 68]
πολεύειν· (ο)τρίφειν. [ad 69] περιέχειν.
θεραπεύειν, περιάγειν [70–72]
πολιά· γῆρας (Eur. Suppl. 170?) [74]
τὸ πολετὸν· ἀκρόπολιν [76]
πολιήται (Eur. El. 119)· πολῖται, δοτοί [78]
πόλιν (Stesichor. fr. 90)· τὴν χώραν [80–82]
πολιόν τε σιδηρὸν (I 366)· τὸν λευκὸν
καὶ λαμπρὸν. ὅταν γὰρ δὲ οὐδηρος κλασθῇ,
λευκὸς φαίγεται, ἡ τίμιον ἀκούστεον
πολιορκία· φυλακή, περικαθήμενοι (Thuc.
I 98). αγυγλειμός, πόρθμος πολέως
πολιός (Ar. Ves. 1192)· γέρων
πολιούχος (Aesch. Sept. 822)· οἱ τὴν πόλιν
σώζοντες, καὶ οἱ ἀρχοντες αὐτῆς
πόλις (Ar. Pac. 251)· τὴν Σικελίαν, ἀντὶ
τοῦ νῆσου [88]

πολιτεία· ἡ πόλις. ἡ βίος. [ad 89] καὶ ἡ
διαστροφή, καὶ ἡ πρᾶξις
πολιτεύεται· πράττει διαστρίφεται
πολιτεύμασι· ταῖς πολιτείαις, ἡ ταῖς ἀλ-
λαις αἱρέεσι
πολίτης· δι συμπολιτεύμενός τινι καὶ συνον
πολιτεύος· μετεῖος μετὰ τέλης τινός, δὲ
πολεῖ μάστρερόμενος
πολιτογραφεῖ· τὸ πολιτικὰ γράφει (Com. V
10 p. 95)
πολίχνια· πολύδρια. πόλις (Thuc. VIII 14.
23)
πολίστων· τὸ πολλῶν. καὶ τῶν πόλεων (B 131)
πολλὰ πολλαχῆ (Soph. OC. 1623)·
[ad 97] [98]
πολλαπ(λ)οῦν (Plat. Tim. p. 75 B)· πολλα-
πλασίονα
πολλὰ χαίρειν φράσας· διποταξάμενος
[2752]
20 πολλαχρόν· καλόν [2802]
τὸ πολλέστων· πολυκίνητος
Πόλλιος οἶνος (Siculi)· λευκός
πολλὴ φαρετρα (Trag. inc. fr. 200)· πολ-
λοὶ τοξόται (cl. φαρετρέων)
πολλόγειος· ἡ φιδία σταφυλῆ [7]
πολλοστόν· πολύν. ἡ τυχόν
πολλούγε καὶ δεῖ (Dem. 241, 17)· πολλὰ
χρῆ. οὐδαμῶς [10, 11]
πόλος· οὐράρεις, κόσμος, καὶ ἡ μεταβεβλη-
μένη γῆ εἰς κατασποράν. κύκλος, καὶ τόπος
καρφυῆς κυκλοειδῆς, ἡ ἄσων (Aesch. Prom.
429 sch.)
πολοῦνται (Soph. OT. 1251?)· περὶ τὸ
αὐτὸν διαστρίφονται
πόλτος (Alcm. fr. 71)· τὸ πυανεψίων ἔψημα
[15]

COD. 52 πολλὰ 57 πολυπαῖξειν — τότε 73 εἰ. οὐ πολιτᾶ 87 πολιστην
89 Πολίτεια ορρίδιον Achaiae 93 [ῶς, δάστεις] 95 πολύδρεια 96 πολίστων Dor. = πολῶν,
πολέων 97 πορφύρεα 2806 ἡ φιδέλα (q. v.) εἰ. μελαμψίθια 9 εἰ. πλοῦ γε 12 κυ-
κλοειδῆς (Poll. II 38) 14 πυανεψίων

HES. 53 πολλαῖς (A 559)· πολλούς· ἀπὸ τοῦ πολύτας, ὡς τοχύς. ἀπὸ δὲ τῆς
πολλός πίπτει πολ(λο)ύς. ἀπὸ τῆς πολλῶν πολλάκις 55 πολιαρχί (Z 88)· ἀκροπόλει
56 πολλαῖς (O 66)· πολλούς. Ad 57 καὶ δοκεῖ μετενηγόνθαι ἀπὸ τῶν ταῖς ψηφοῖς παιδόν-
των ταῖς λεγομέναις νῦν μὲν χώραις, τότε δὲ πόλεσι 59 πολεμίζων (A 168)· πολεμῶν,
μαχόμενος 64 πολέμιος φύσωρας (A 371)· τὰς ουρβουλᾶς καὶ συζεῦξεις 65 πολέμιοιο
τέρος (L 4)· σημεῖον πολέμου 67 πολέεις (B 417)· πολεῖς 68 πολέμου στόμα (K 8)·
τὸ ἀναλωτικόν καὶ φθαρτικόν τοῦ πολέμου Ad 69 οἰκεῖν (χ 223) 70 πολέος (E 597)·
πολλοῦ 71 πολέος πεδίοιο (A 214)· διὰ τοῦ μεγίστου πεδίου 72 πόλης (B 811)·
πολέως 74 πολυβούται (I 154)· πολλὰ ἔχοντες βάσις 76 πολὺς (A 350)· λευκῆς
78 πολιήτας (B 806)· πολίτας, στοιχοῦς 80 πολιμόρχητος (T 296)· Αυρηγασσόν
81 πολιόιο (K 334)· λευκοῦ 82 πολιόν (X 71)· λευκός 88 πολισαμεν (H 453)
τὴν πόλιν ἴτειχανεν Ad 89 [ἢ ὄνομα χώρων (N 533)] Ad 97 πολλὰ δὲ οἱ κραδῆ πόρ-
φυρε (Phi 551) 98 πολλὰ δὲ· πυκνῶς, σύνεχῶς δὲ 2802 πολλέστων· πολλῶν (B 131)
7 πολλόμαλον (Hebr. XII 25)· πολλῷ πλέον 10 πολυχρανή (B 201)· πολυαρχία
11 πολλὸν ἀριστος (A 91)· κατὰ πολὺ κράτιστος 15 πολύ (Daniel IV 7)· ἀντὶ τοῦ μέγα

πολυάρχος (*A* 166)· πολλάς δραμάς καὶ κινήσεις ἔχοντος τῶν μαχομένων
 πολύαινε (*A* 430)· πολλοῦ ἐπαίνου ἀξιεῖ.
 ή πολύμυθε [18]
 πολυάνθρωπον· τάφος πολυχώρητος, μνῆμα
 (*Poll. IX* 15) [20]
 πολυαρχῶς· τελείως δρκῶν
 πολύαρνι (*B* 106)· πολυθρέμμονι. πολλῶν
 θρεμμάτων δεσπότης (<η>)
 πολυβέλεμον (*Trag. inc.*)· οἱ ὑπομνημα-
 τισάμενοι τὰς πολυστίχους, δὲ τὸν Ὀρ-
 φέα ἀπέκτειναν πολλοῖς βλέσιν [24]
 Πολύβοια· θεός τις ὁν πένιον μὲν Ἀρτεμίς,
 ὑπὸ δὲ ἀλλων Κύρη [26, 27]
 τοῦ πολύδοτος· κοχλοειδῆς [29]
 πολυβούητης· πολύσιος, ἡ ὁ δημόσιος δούλος
 Πολύβρο τροφεῖ (*Eur. Phoen.* 45)· τῷ ἀνα-
 θρηφαντὶ Πολύβρο νόμοια [32]
 πολυγηθές· πολυχαρίς [34]
 πολυγηθέος (*Hesiod. opp.* 612)· πολλαχῶς
 χαίροντος
 Πολυγυντον τοῦ γνωράφου δύνος ἵστη
 γεγραμμένος, ἐναντίως ἐπεστραμμένος, κο-
 μίζωσι σκενοφόρον καὶ τὴν μυρανὴν
 λαγών, καὶ ἀνάκειται ἐν τῷ ἄνακειφ [37]
 πολύδακρον· πολύθρηνον
 πολυδάκρυτον· πολλῶν δακρύων αἴτιον
 πολυδάμνων· πολλοὺς δαμάζοντες [ad 40]
 [41—43]
 πολυδήνεα· πολύθυμοιν [45] 30
 πολύδωρος (*Z* 394?)· πολλὰ λαθοῦσα δῶρα.
 πολύφερνος. πολύεθνος
 πολυειδῆς· ποικίλος

COD. 16 ἔχων τὰς 19 πολυάνθρωποις

— πολυβούναμα 32 Η. ε. δύάστονα πολὺ^ν
 σίναν 39 πολύδακρον, τὸν 40 πολλοῦ δαμάζων (*Coni. πωλοδαμνῶν*· πώλους δαμα-
 γόντων) 48 ἀδον 57 δίσται ὡς κυνηγέτης — πολυθύστος 60 πολυκαγέδος (cf.
 καγκές)

HES. 18 πολυάρχες (*E* 811)· πολυκίνητε, πολυόμητε, η πολλάς ἔχων αλγας 20 πο-
 λυάρρητος (*z* 280)· πολυεύητος 24 πολυβεθέος (*A* 432)· πολὺ βάθις ἔχοντος 26 πο-
 λυβρύτειρα (*G* 89). η γῆ πολλοῖς τρέφουσα καὶ βόσκουσα 27 πολύβουλος (*E* 260).
 συνεπτῇ 29 πολυβοῦται (*I* 154); πολλᾶς δύέλας η βόσις ἔχοντες 32 πολυγεάτεονα·
 πολυαπέντακτα 34 πολυγηθέες ὥρας (*Φ* 450); αἱ πολλῆς χαρᾶς αἴτιαι οὐδαι 37 πολυ-
 δαίδαλος (*A* 32); πολύκοσμον, πολύποκιλον 38 πολυκεντήτων, ποικίλων (*πολυ-
 κέστων*) 41 πολυδειράδος (*A* 499); πολλᾶς ἔρχας ἔχοντος, οἵον πολλοὺς τραχήλους καὶ
 λόφους. Δειρά δὲ τῶν δλόων ἔωσιν τραχήλοις, ἐπει ἔκεινεν ἐνδέρεται 42 πολύδεσμον
 (*e* 33); πολυγόφουν. δεσμοι γάρ τῶν γεῶν εἰσιν οἱ γόμφοι 43 πολυδειχέα φωνῆν (*t* 521)
 ἀρ. *Aelian. HA.* V 38). πολλοῖς ἐοικιαν 45 πολυδίψιον (*A* 171); ἀνυδρον η πολλὰ βε-
 βλαμμένον· ἵψαι γαρ τὸ βλάψαι καὶ διαφθεῖραι η πολυπόθητον 50 πολυζύγηφ (*B* 392).
 πολυκαθέδρον 53 πολυχέρη φωνῆν (*t* 521); τὴν πολλοῖς ἥχοις καὶ μέλεος χωμένην
 58 πολύτακος (*A* 166); πολυώμητος; 59 πολύδιδος (*o* 458); ἐπιειρότατος 61 πολυ-
 καγκέα (*L* 741); ἄγαν ἔηραντικόν, μεγάλως κατάτηκον 62 πολυκερδέα (*v* 255); παν-
 οῦρον 63 πολύ κέρδιον (*G* 41); πολύ βέλτιον 65 πολυκηδέα (*i* 37); πολλῶν κακῶν
 αἴτιον 71 πολύκνημον (*B* 497); δύσθατον, ὁρεινόν

πολυλίτικτον· πολύκυκλον ἀδονάν (*Eur. Phoen.* 315)
 πολύευκτον (*Hesod. I* 85)· τίμιον. πολυ-
 πόθητον [50]
 πολυήρατος· πολύευκτος, ἐπὶ πολλαῖς εὐ-
 χαῖς γεννηθεῖς
 πολύηρος (*ionic. poela*). πολυάρσυρος.
 πλούσιος [53]
 πολύθεστος (*Call. Cer.* 48)· πολυαγάπητος.
 πολύευκτος
 πολύθρον (*Aesch. Suppl.* 820)· πολύηρχον
 πολυθρύλλητα (*Plat. Phaed.* 100 B); πε-
 φημησούντα. η θρύβον έμποιοῦντα, δια-
 βεθομένα
 πολυθύσανε (*Bergk. Lytic.* p. 1001). Ἀρ-
 τεμι πολυθύσανε κούρα· διὰ τὸ θυ-
 σάντος καὶ αὐτῆν χρῆσθαι· η ὅτι πολλα-
 χθεν δισταται, ως κυνηγέτις. η πολυθύ-
 χτος. η πολυθύσιαστος [58, 59]
 πολυκαγκέος· πολυκήρου [61—63]
 πολύκεστος (*G* 371)· πολυκέντητος. ἐξ οὐ
 τὸ ποικίλον δηλοῖ [63]
 πολυκήδεος· πολυφροντίστου
 πολυκέφαλος (*sch. Pind. P. XII* 15)· τῶν
 κιθαρῳδικῶν τι μέλος
 πολυκλήτις (*B* 74)· πολυκαθέδροις, πολυ-
 ξύγοις [*λεπίδες*] ταῖς ναυσίν, ἀπὸ τοῦ κλί-
 νεστος ἐν αὐταῖς τοὺς ἐρεσσοντας
 πολύκλητος (*I* 438); ἀπὸ πολλῶν ἐπικε-
 κλημένοι τόπων βοηθοί
 πολύκμητον (*g* 324)· μετὰ πολλοῦ καμά-
 του γεγημένον, η πολὺν κάματον ημίν
 παρέχοντα. λέγει δὲ τὸν σίδηρον [71]

- πολύκοινον (*Soph. fr. 607*)· πᾶσι κοινόν [78]
 πολύκρημνος· δύσβατος, δρεινός, τραχὺς τόπος
 πολυκτόνον (*Trag.*)· πολλοὺς κτείνον [78]
 πολυκυλίνδητος· πολλαχοῦ κυλιόμενος [77, 78]
 πολυλήζον· πλούσιον [81]
 πολύλιστον (*ε 445?*)· πολυλιτάνευτον [83]
 πολυμέρερον· πολυμέρων [85—88]
 πολυμήτης (*A 311*)· πολύθουλος, πολύφρων πολυμήχανε· συντετε, πολύτεχνε
 Πολυμνήστ(ε)ιον ἄδειν (*Crat. fr. CXLII*)· εἰδός τι μελοποιας τὸ Πολυμνήστ(ε)ιον. ἦν δὲ Κόλοφωνος μελοποιὸς δ Πολύμνηστος, εὐμελῆς πάνυ [92]
 πολυμύλα· ή θάλασσα, ή πολὺ φυκίον ἔχουσα, καὶ δρυμόν κύριον (*Πολύμητα*) [93] 20 πόλυντρα (*Aeol.*)· ἀλφίτα
 Πολύζενος· εἰς τῶν (‘) ήρωών πολύζεινος (—νος;)· ή γῆ πολύζειρος (*Cram. AP. IV 349, 6*)· πολυθέατος [99]
 Πολυκαιδής· παρφέδηται ἐκ τῶν Θεόγυν- δος· βολβὸν ἐπαινήσω⁴
 πολυκαῖ(πα)λος αἰθήρ· πεποικλέμενος. οὐχ δμαλός πολύ καί μονος (*A 433*)· πολλὴν κτῆσιν 30 ἔχοντος πολυκάμων· πλούσιος, πολλὰ κεκτημένος,
- πολυχρήματα. Πάματα γὰρ τὰ χρήματα [290? 5]
 πολυπιδάκον Ἰδης (*Υ 59*)· πολλὰς πλακας ἔχουσης, τουτέστι ύδάτων ἐκβολές, η πολλὰς πηγάς πολυχρήματα· πολυβλαβῆ πολύπιστος· δι πολλὴν πίστιν ἔχων, έμπιστος, η μεγάλη πολυπλάγχτοις (ρ 425?)· εἰς πολλὰ μέρη πλανωμένοις πολυπλάγχτον (*A 308*)· πολυπλανήτου, πανταχοῦ περιφερομένου [11]
 πολύποδες· ἑλος ἰχθύος. η εἶδος φεύρων πολύποδος δικην αὐτὸς ἔαυτὸν καταφαγών πολυπράγματον (*Αρ. Αν. 471*)· περιέργος [15]
 πολύρρηπον· η πολυπρόβατος, η πολύρρηπος πολύρρηπη (*epic. Herodian. πμλ. 15, 26*). πολλὰ φίην ἔχων, τοιτέστι θρέμματα πολυρρήπος· πολύφραστος πολυρρήποις· τοι πολυπόνοις [20]
 πολυσμαράγγοιο· πολυψήχον, ψηητικοῦ πολύσπειρον· πολυψίλικτον πολυσπερέων (*Empedocli. 163*)· [ad 23] πολυεθῶν πολύστειπτος· πολυπόρευτος [25]
 πολυσφέλιμον· πολυφλοίου πολυσχεδῆ· εἰς πολλὰ ἐσχισμένον, μεμερισμένον [28]
 πολυτελῆ (*Apollod. com. p. 439*)· πολυδαπανα, η τὰ πολλοῦ ἄξια, ἥγουν τίμια πολυτιμητίζειν· [] τιμᾶν [ad 30] [81—85]

COD. 74 τραχὺς τόπος post 2871 85 |σχεδῶς 91 μέλος ποιᾶς — εὐημερής 93 schol.
 Nic. Th. 950 2900 παροδίται — βόρβων 2 |μυμονος 3 |μυμων — πάματα 6 πολύπηδακα — πήδακας 8 η μέ 10 |έγκτον 15 |άχον 16 πολυρρήπη 17 πολυρρήπη πολλαρρήπη ἔχων *γλ 24 πολύστεικτος

- HES. 73 πολυκοιρανή (*B 204*)· πολυαρχία 76 πολυκτήμων (*E 613*)· πολλὰ κτημάτα ἔχων 78 πολυλάίστον (*ε 445*)· πολυλιτάνευτον, πολύευκτον 79 πολύλευκτον (—πλαγχτον)· πολυλάίητον, πανταχοῦ πειρεφέρεις 81 πολυλήζος (*E 613*)· πολύκυρος. η πολλὰ βοσκήματα ἔχων 83 πολυνερές (*Sapient. VII 22*)· εἰς πολλὰ μεριδόμενον 85 πολυμερῆς (*Hebr. I 1*)· πολυαρχίδες, δαψιλῖς. πολλὰ σχήματα ἔχων 86 πολύμηλον (*B 605*)· πολυπρόβατον 87 πολυμῆνας (*B 173*)· πολύθουλε 88 Πολυμήστωρ (*Eur. Hec. 7*)· δύοντα κύριον 92 πολύνηστητην (*ε 64*)· ἀγάθη, σώφρονα 94 πολύμυθος (*Γ 214*)· φλύαρος. περιέργος 99 [*πολυνορχήσαι η*] πολυνορχήσαι· κυκλεῦσαι πόλιν στρατῷ 2904 πολυπενθέος (*I 633*)· πολυπάθος 9 πολυπήδακα (*Θ 47*)· πολλὰς ἀναβολὰς ἔχουση, ητοι πηγάς 11 πολύπλοκος (*Greg. Naz. Arc. IV 21*)· πολύτροπος 15 ολυπτύχον (*Θ 411*)· πολλὰς ἵσοχάς ἔχοντος. πολιμεροῦς. πολλὰς πύχας καὶ εὐθυχωρίας ἔχοντος καὶ πολλὰ πολοκλιμάτα 20 πολυσκάρθυμοι (*B 814*)· πολύποδος, πολυθημάτου. ἐπὶ δὲ τεῦν, πολυκάπου. οἱ δὲ δρυμάδοις. καὶ πολυπήδητοι, εὐκνήτου, πολυκινήτου Ad 23 ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἐπαμένον (*B 804*) 23 πολύστονα (*A 65*)· πολλὰς στεγανῶν αἵτια 28 πολυσχιδέες· πολυψερές Ad 30 [πολλοὺς] — [η ὑπὸ πολλῶν τιμᾶσθαι] 31 πολύτελας (*Θ 97* al.)· δι πολλὰ ὑπουείνας. η κακοπαθήσαις, πολλὰς πατάλας, ταλαπτώρος 32 πολυτερήρων (*B 602*)· πολλὰς περιστερᾶς ἔχουσαν 33 πολυτέλημων (*H 152*)· ὑπομονητικός 34 πολύτεροκος (*a 1*)· δ ἐπὶ πολλὰ τρεπόμενος, η τρέπων τὴν ἔαυτον διάνοιαν ὑφ ἔνα καρδόν 35 πολυτρόπως (*Hebr. I 1*)· διαφράως, ποικίλως

πολύτορον δέρμα ἔχινον· ητοι διὰ τὰς
ἀκάνθας, ἵπει τιτρώσκουσιν· η ἐπεὶ ἐκφύ-
σεις πολλάς ἔχουσιν

πολυφασίας· πολυλογίας

Πολύφημον· πολύφωνον, ἐπιθετικός, η
ἐκκλησία, ἵνει πολλά φῆματα καὶ κλήδονες
εἰσίν. η ἀπὸ τοῦ πολλὰ φημίζεσθαι καὶ
ὁ ἔνδοξος. καὶ κύριον ὄντα Κύκλωπος

[39. 40]

πολυφραδέσις· πολυκεφαδοῦς, η λίαν συνετοῦ
πολυφραδέστερον· συνετάτερον. λογώ-
τερον, πολυκερδέστερον [43. 44]

πολυχαρέστερον· πολλὰ χωρούσαν (Greg.
Naz.)?

πολυχεῖσθαι (Thuc. II 77)· πλῆθος ἐργα-
ζομένων καὶ δινότων

πολύχοντα (Arist. HA.)· πολυειδές

πολύχοντα· πολυφύρος

Πολυστρυμον· τὴν μονάδα οὐτῶν ἔκάλουν.
καὶ ἐπίθετον Ἀπόλλωνος (Call. D. 7)

πολυσπόν· πολύβροχον, πολυόμματον, η
πολλὰς ὄπες ἔχον [51]

πολυσφρεῖς· πολλὴν φροντίδα ποιεῖται. ἐναρ-
τίον δὲ ἔτιν τὸ ὅλιγωρεῖν ὅλιγον φρον-
τίζειν. διὸ καὶ τὸν ὅλιγωρον ἀμελῆ λέ-
γονταν

πολυφοῖ (Aristoph. fr. inc. XXXIII)· τὰ ἐκ
τῶν χιδρῶν καὶ τῆς ἐρι(κτ)ῆς ἐψόμετρα

πολύφυκα· τὸν κάρχον (πόφλυκα)

πόμα (Nic. Al. 103)· πόσις [56]

πομάτεσσις· πόμασι

πομποῦσαν· ὄμιλοιν

πομπεῖα (Andocid. p. 33, 1)· τὰ πρὸς τὰς

πομπάς ακεύη. η τόποι, ἐν οἷς τὰ ἐκ τῆς

πομπῆς ἀποτίθεται (Dem. 918, 26)

πομπεῖ (Antiphon. fr. 4, 2 Bgk.)· πομπευτὴ

πομπεὺς· κατασχολάδει (cf. ἐμπομπεῦσι)
πομπεύσιν· περιάγων. καὶ τὰ ὄντα
πομπὴν· ἐφόδος, καὶ ἔξαποστολὴ, παρα-
πομπὴ [64]

πομπηγοράται· προπέμποντος

πομπῆλος (Pancrates)· ποίδις ἤχθος [67]

πομποστολεῖ (Aesch. Ag. 299)· ἐκπέμπει
τὸν πλοῦν

πομποῦ· ὄηγος [70. 71]

πομπών (Soph. OC. 723)· ὄδηγον

πομπαγωγεῖ· τὴν πομπὴν ἀγεῖ

πομφαγεῖται· φυσοῦται, ἀναφράδει

πομφόλυγες (Nic. Th. 239)· τῶν δεσπόδων
αἱ ἴσοιαι, καὶ ἐν τῷ ὑδατι γενέμεναι οἰ-

δήσεις, η φυσηματα ὑδατος, ἐπὶ τῶν δια-
κενῆς φυσιμένων λέγεται η λέξις

πομφόλυξ· ὑδατος κάχλασμα. καὶ τῶν
ἀσπίδων αἱ ἴσοιαι

πονεῖν· ποιεῖν, δασκεῖν, κακοπαθεῖν, ἐπε-

γεῖν [78. 79] [81]

πονεύμεναι· ἐπειγόμεναι

πονήματα· κόποι

πονηρία· ἐπικονία

πόνηρον· ἐπίκονον, κακοπαθῆ

πόνηρος· τὰ αὐτά

πονηρός· κακός, δειρός, κακούργος [87]

πονίσμεν (Dor.)· πορώμεν

πόννα· τὸ γράφος. η μάγος (cf. πάντα)

πόννος· μάγος

πόνος (Apoll. lex)· ἄλγος, ἐνέργημα ὁδύνης
πόντια· κάκην· σπόγγοι, η τὰ τούτων σκα-
ράγματα

πόντειν· σπόγγοι [94—95]

πόντος· θάλασσα, πέλαγος [97]

ποντοπόροις· θαλασσοπλόδοις

ποντοπόροις (B 771)· πλωταῖς [3000—2]

COD. 38 κλιδορεας 50 πολύποντον 52 πολυωρία 54 πόμφυκα 60 πομ-
πιέται 73 πομπαγεῖ 74 ἀραράδει (πομφολυγοῦται?) 75 ἔξοδοι καὶ — φύσημα τι
76 κόχλασμα 88 πονιάσμεν 92 ἄπακη

HES. 39 πολυφλοίσθιο (A 34 πον Achil. fr. 92)· πολυταράχου, πολυκινήτου

40 πολυφρόβου (Ξ 200)· πολλοὺς τριτρόσις η πολλὴν φροβῆς ἔγουσης 43 πολύφρονα

(ξ 424)· σαφρονα, συνετόν, φρόνιμον 44 πολύχαλκον (y 2)· λοχυρόν, στερέον 51 πο-

λυνωρήσεις (Ps. CXXXVII 3)· φιλάξεις, φροντίδα πολλὴν ποιήσεις 55 πούμαλα· τρόπον

τινα (τοι—) 64 ποιητῆς (y 325)· προπομποί, οι προπεποντες, ὀδηγοί 67 πομπός·

ὅδηγος (Ω 182), προπέπων 70 πομπωνάτων· συρισμάτων (ποπ—) 71 ποικο-

βόλω· πέρτε ὀδελίσκους 78 πονέεσθαι (K 116)· ἐπεργίσθαι. καὶ τὰ ὄντα 79 πο-

νίοντο (E 81)· ἐπήργουν 81 πομφιήσθαι· αἰσχύνεσθαι (πομφολύξεσθαι· ἐχύ-

νεσθαι?) 87 πονηρατο (I 318)· κατεργάσατο 94 ποντοβρόχους (III Macc. VI 4)·

ὑπό Θαλάσσης φρεχουμένους 95 ποντόθερον (Σ 395)· ἐκ πελάγους 97 ποντοπόροιο

(A 339)· θαλασσοφλόδον 3000 ποντοπόρον (μ 69)· πελάγος διαπορεινομένη, πελαγοδρόμος

Ι ποντοκάροιο (B 115)· τοῦ Ἰακώβου πελάγους, ὅπερ ὠνομάσθη ὅπερ Ἰακώβον, τοῦ δαιδαλού

παιδός, πεσόντος εἰς αὐτό καὶ ἀποθανόντος 2 ποντοκελημένοι (O 740)· περιεχόμενοι

ὑπό τῆς θαλάσσης

πόνῳ πονηρός (Αγ. Vesp. 466 Lys. 350).
κακίᾳ κακὸν προσέπεσεν, ὡς ἀγαθὰ δυαδῆ
πόκανα (Αγ. Pl. 660 Eccl. 843). πλακούν-
τα δὲ δέρτου

† πόκαρ· πατήρ, καὶ πατρὸς πατήρ
πόκοι (α 32). πακαι. ἐπίφεργα σχετλια-
στικόν. Ἀπίστως δὲ φραντ, οἱ (οἵτι) δαιμο-
νές εἰσιν πόκοι· καὶ ἔστιν ὡς δαιμονες
ποπ(π)ύσματα· κολακεύματα

πόρ· ποὺς. Λάκωνες
πόρδαλις (Apol. Ix.). δὲ δρασην, η δὲ θή-
λεια πάρδαλις. δὲ μὲν δὲ τοῦ προαλέ-
σθαι· οὐ δὲ ἀπὸ τοῦ παραλέσθαι

Πορδοστὴ λήνη (Aristot. HA. VIII 28). με-
ταξὺ Λίσθου καὶ Μυσίας νῆσος

πόρε (Α 72 ελ.). παρίσαε
πόρεν· δῶναι (1495) [13—15]

πόρεν· πορθμέν
πόρενται (Plat. Phaed. p. 107 E). πέμψαι,
διαγεῖν

πόρενται (cf. Soph. OC. 1476). ἀγετε
πόρθεῖν (Eur. fr. 608). προνομεύειν, δλ-

λνειν, (διαλίσκειν)
πόρθεται·

πόρθησις· ἐρήμωσις, καθαίρεσις, δρκαγή
πόρθμενός (Eur. Alc. 254). κωπηλάτης

πόρθμεν [σ] εσθαί· διαβάνειν, πλέειν
πόρθμεν· πορθμεῖς (ν 187) καὶ πορθμῆς·

πορθμεῖς (Αγ. Eccl. 1086). καὶ ὅνειροι εἰ
διαπορεύοντες

πόρθμενον (Antiph. com. p. 47). σκαφίδιον
διαπεραιῶν μισθῷ

πόρθμος (Aesch. Ag. 307). στενὸν θαλάσ-
σης ἐν μέσῳ τῆς γῆς. διαπέραμα [27]

† Πορθόμιν· γένος ἐπιφανές
πόρθος· πτόρδος, κλάδος, βλαστός
πόρθυγγις· σπαταλή, τριβολον

Πορείες· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς
πόριεις· κεφαλαίει [33]

πόριον (Synec. epist. 139). εὐπόριστον. πο-
ρετόν

COD. 3003 πονοπονηρός (πονωπόνηρος Th. Bergk. Lyr. 1030) — πρὸς ἐπεισεν 4 ει.
πέπανα 9 πόρδαλης — ποιειδέσθαι 19 διαλίσκειν ποτ 3020 24 πόρθμης —
πόρθημης 23 πόρθμιον — διαπεροῦν 30 τρύπλιον (cf. σπορθ—) 42 πόρναμεν
44 ποργιο[ν] 45 πόρνοπαι· αἱ ωραι 50 πόρπαλλα 54 πόρρωξ 55 τὸ 66 πορ-
σύτατα (70 Απ πορτάκινον μόσχειον?) 71 cl. ποδάρκει

HES. 13 πόρε· περιεποίησε, (οὐ) παρέσχε 14 πόρεν οἱ ἐπειεικές (T 21)· παρέσχεν
αὐτῷ τὸ πρέπον 15 πορεύον (Malib. II 20). διπλή, ὑπαγε 21 ποθημῷ (δ 671). δια-
περάματι 33 πορεια· ὀδοπορία Ad 39 η ταῦν (πρόκα τε δῆ) Ad 43 κενούμενα
(περονωμεναι) 47 πόροις (ι 267). χαρίσαο Ad 52 πόρηη· η φίβλα, καὶ τῆς χλα-
νίδος η περονή 57 ποροσανέουσα (Γ 411). ἐπομέασα(ου)σα. ἐπιμέλησομένη (3060. 3670)
60 πορεσάνθουσα (Γ 411). εὐτρεπίζουσα. στρώνουσα. παρασκευάζουσα (3670). 62 πόρ-
συνε (γ 403). διῆγειρε (cf. γρόσυνον). παρεσκεύασεν 69 πόρτα· πόρτα, θύρα πόλεως η
αὐλῆς οἰκου (porta) 71 πορτάκι (P 4)· μόσχφ. η δάμαλι

- πορεισμός· μηχανημα
πόργιτπα· πόρτις. ποριστής
πορίσονται· περιποιήσονται (1860)
πορίσω· κατασκευάσω
πόρκας· ἐλάφους [ad 39]
πόρκης (Θ 495 Lesches). δακτύλιος
πόρκος· κύρτος (Plato Soph. p. 220 C). τι-
νὲς δὲ τὸν διατετικὸν κύρτον διποδίδοσιν
πορνάμεναι· πωλούμεναι
πορνοκόπος (Menand. fr. CCCCXLVII).
ἔταιροτρόφος. πόρνος
πόρνηφ (Com. inc.). παιδὶ ὥραι(φ)
πόροις (Soph. Al. 412). ποταμοί [47]
πόροις· ὕδοις
πόροις· ὕδος, τρίβος. η τὸ τοῦ ποταμοῦ
φεύγα. οἱ δὲ τὴν διάβασιν αὐτοῦ. οἱ δὲ
τεχνέφυσα. καὶ ἀφορημή
πόρκαμα (Eur. Rhes. 412). χλαμύς
πόρκαξ (Soph. Al. 576). η λαβὴ τοῦ ὄπλου,
[ad 52] ὁ δινοχεῖς τῆς ἀσπίδος, εἰς ὃ δὲ πῆχυς
ἀντεῖαι [ad 52]
πόρωφ· πόρρωθεν, μακρόθεν
· πορρώξ· ἀπόρροια
πόρωρ τέχνης (Αγ. Vesp. 192). ὅμοιον τῷ
σφρόδρῳ ἐνέχεσθαι τινι
πορσαίνει· κοσμεῖ. θεραπεύει. κατασκευά-
ζει [57]
πορσαίνεσκον· διῆγειρον. παρεσκεύασον
πορσαίνων· εὐτρεπίζων [60]
πορσύναι· παρασκευάσαι. πορίσαι. εὐτρε-
πίσαι [62]
πορσύνεται (Soph. Phil. 781). ὁδεύεται
πορσύνοντα (Eur. Ande. 787). ἐρεθί-
ζονα
πορσύνων· παρασκευάζων, ἐτοιμάζων. ἐρε-
θίζων
πορσώτατα· τὰ πόρρω καὶ μακρὰν
πόρσωτα· ἐμπροσθεν, η πόρρωθεν ἐγγύσαι
πορτάξει (-ακίζει). δαμαλίζεται [69]
πορτάξιν· μοσχίον [71]

πόρτακος· φίμος
πόρταξ· ἀρρην βοῦς, τινὲς δάμαλιν, ἄλλους
νεογνῶν, οἱ δὲ μόσχον [74]
πόρταις (Ε 162)· δάμαλις, ἢ τίνα βοῦς
πορτιφόροι· οἱ αἰροντες τὰ ἔκθρροια ἐπὶ
τῶν ψῆμων [77]
πορφύρωμεν μᾶζαν (Αεολ.)· τῷ χειρὶ προσ-
πιέζωμεν
πορφύραν (Αεολ.)· μαγίδα
τικοφίτιφ· περόρη [81—83] 10
πορφύρεος θάνατος (Ε 43)· δι μέλας, καὶ
βαθὺς, καὶ ταραχώδης
πορφύρεται· διαλογίζεται
πορφύρη (Σ 16)· μελανίζει, ταραττει, πορ-
φυρίζει·
πορφυρίων (Ατ. Αν. 707)· εἰδος φρενίου.
καὶ λύθης, καὶ δρυς ποιός
πορφύροντες· κακοτεχνοῦντες
πορφυρώματα· τῶν ταῖς θεαῖς τυθίντων
χοίρων τὰ κρέα [90, 91] 20
(πός· πούς, ύπόλ. Δωριών) 4515
κοσαχῶς· κατὰ πόσους τρόπους, πολλαχῶς
[93, 94]
πόσθη (Ατ. Νυβ. 1017)· τοῦ αἰδούον τὸ δέρμα
πόσθιον (Ατ. Θ. 521)· αἰσχρόν. ἀνδρεῖον
πόσθων (Ατ. Ρα. 1300 Menand. p. 210)·
πόσθην τὸ ἀνδρεῖον αἰσχρὸν λέγουσι.
πόσθων δὲ παρὰ τούτῳ τοὺς παιδας,
τινὲς δὲ τοὺς φωλίσων, ἀλλοι μωροὺς ἢ
παιδιφώδεις [98—101] 30
Ποσειδέα· ὄρητη Ποσειδῶν τελουμένη [3, 4]
πόσιος (Α 469)· πότου
πόσιος (π 75)· ἀνδρός
πόσις (Ζ 176 Com. an. CCCXLIX)· πόμα.
δυήρ. πότος ἢ οἶνος ἢ υδατος
κοστότης (Polyb. XVI 12, 10)· ἀριθμός.
μέτρον

COD. 79 καγίδα 87 πορφυρεῖον 89 τιθέντων 96 πόσθιον· αἰτρόν 97 αι-
τρόν — περὶ τοῦ 3102 ποσειδία 5 πότος 6 ποσειδίος 15 περ 16 ποταλίνον
18 |οστος 24 πότερον 30 ποτήτων 33. 34 = 34. 33 33 ποτιδέα 39 πό-
τιδε, φάνα, 42 ποκρανον — υπηρέσιον

HES. 74 πορτικός· στοά (porticus)
81 πορφύρεις· ταράττεται, φροντίζει, μελανίζει (3086) 82 πόρφυρεν κραδίη (Φ 551).
ἐμερίνα ἢ καρδία 83 πορφύρεον (Α 482 al.)· πόρφυρον (γνωβεβαν!). μίλαν 90 πόσθως
(Π 86)· χαρίσονται, δώσουσιν 91 ποσακλώς (Ρs. LIII [III] 2)· πολλαχῶς, διαριθμήτως
93 ποσάως, μερικῶς (3112) 94 πόδε (Η 422, ζ 199); πού, ποῦ 98 ποσί (Ε 745); τοῖς
ποσί 99 πόσιας (Ζ 240)· τοὺς ἀνδρας 3100 ποσὶ δατεύντον (π 121)· λογυῶς τοῖς
ποσὶ πεμπατοῦν 1 Ποσειδάων (Α 400)· Ποσειδῶν 3 Ποσειδήον (ζ 266); τὸ τοῦ
Ποσειδῶνος 4 πόσιν (Γ 163)· ἀγόρα 10 πόστον (ω 287)· πόσον 26 ποτή (ε 337).
ποτηγή, πτηγή 27 ποτῆμα (Ierem. LI [XXVIII] 39); ποτηγον, ἢ δέ πότος αὐτός 28 πο-
την (ε 337)· |διαν. οἱ δὲ πτήσιν 32 ποτὶ γαῖη (Α 245); πρὸς τῇ γῆ 35 ποτιδεύμε-
ναι (Β 137)· προσδέχομεναι 36 ποτιδέγμενοι (Η 415). [] οἴτρος δαμασθέντες (πότιδε)
37 ποτιδέγμενος (Κ 123); προσδέχομενος (Call. Dion. 147) 38 ποτιδέρκεται (Η 10).
προσβλίπτεται 43 ποτιόσσεσται (ε 389); προσδοκᾶ (cf. προ—) 44 ποτὶ πλάδεσσιν
(Greg. Naz. C. IV 323 et γ 298). ἐπὶ ταῖς θαλασσαῖς (πίτραις).

ποστημόδριον· δλγον μέρος [10]
πόστος· ποῖος
ποστῆς καὶ πή· μερικῶς
ποταμηδόν· δίκην ποταμοῦ
ποτανόν (Aesch. Ag. 394)· πτηνόν, πετεινόν
ποτάγχυμες (Αεολ.)· προσορμίζομεν
ποτανίον (Aesch. Prom. 102 al.)· πτον
πρόσφατον. οἱ δὲ σύνεγγυς (ποτάγχυον)
ποταμός· δ ωκεανός, καὶ τὸ ύπρον, καὶ ὁ
σωματοειδῆς θεός, καὶ ἐπὶ τοῦ ἥπατος ση-
μεῖον
ποταμογχωστος· γῆ τις· ἀπὸ τοῦ συμβα-
ντος
πόταρος (Dor.)· γνώριμος
ποτάται (Eur. Ορ. 7)· πέταται
ποτεκλεπτόμαν (Dor.)· προσεκορεύματη
ποτεκχετήρια· τορηντήρια
πότερος· ποῖον ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ ἀρ-
ποῖον τῶν δύο
ποτερόν· ἐν ἐκ δύο, ἐν
πότερος· ἔτερος [26—28]
ποτήρη (Eur. Alc. 756 Cycl. 151)· μέτρου
ποιόν
ποτητύν· τὸ πίνειν
ποτὶ (Lacon.)· πρὸς τὴν [32]
Ποτιδαια (Ατ. Εργ. 440 Thuc. I 57)· δύομα
πολέως
†ποτὶ δέ· πότε δέ [35—38]
ποτὶ δὲ φάναι· ἐκφάναι
ποτιδόρια· προσσίτια
ποτὶ ἐσπέρᾳ· πρὸς τὴν ἐσπέρα
ποτικρανον (Theocr. XV 3 p. 298 Μ)· πρόσ-
κρανον, τὸ προσκραναῖον, καὶ τὸ δερμά-
των υπηρέσιον, ἐφ' οὐ καθέδνονται οἱ
ἐρίσσοντες [43, 44]
ποτιγόμενος· ἐρωτᾶν (Η 127?). ἢ +μα-
νόμενος

ποτὶ φῦλα (inc. epic.)· πρὸς τὰ ἔθνη
ποτὶ χόρτον (inc. epic.)· πρὸς φύσιον·
μένον τοῖχον [48]

πότμος (Σ 96)· μόρος, ἡ κατασκευὴ
πότμηφ (Ευρ. Ηίρρ. 561)· μόρφως κατασκευαστῆ
πότνια (υ 61)· πότνια, σεβαστή, ἐντιμος, ἡ
φύλη, καὶ δέσποινα, καλὴ (cf. πατνῆ). ἡμε-
στήρια

ποτνιά· ἵκετενει, παρακαλεῖ

πότνια γῆ (Hom. epigr. 7, 1)· καλὴ γῆ
ποτνιάδεις (Ευρ. Βασκ. 663)· αἱ Βάχχαι,
ἀντὶ τοῦ μανάδεις καὶ λυσσάδεις, μανίας
ἄλται

ποτνιάχον· εὐχον, παρακάλει [56]
ποτνιάται· ἐπικαλεῖται. δυστοπεῖ. παρα-
καλεῖ

ποτνιώματι· θεοφοροῦμα. ἐξιλεοῦμα, πα-
ρακαλῶ. δυσφορῶ. μετ' οἰμωγῆς ἵκετεύω [59]

ποτόμφει (Ατ. Λυσ. 206)· προσόξει
πότος· εὐώχια, ἀριστον, δεῖπνον. ἡ αὐτὸ-
τὸ πιεῖν

(ποτώμαται [Ατ. Αν. 830]· διατρέθουσαι,
διακινοῦσαι) 4521)

ποτωμέας· διατριβούσας [63. 64]
κούναοι (Λαcon.)· κύναιοι ἐφθοι, δύσποιον

πον κῆχος (cf. Pherec. p. 343)· πῇ γῆς,
εἰς τίτα τόπον, καὶ ποῦ ἄγχι [67. 68]
ποντιάπονος· τι μέρος τοῦ ἀρματ(ε)ίου τρο-
χοῦ, καὶ τῶν δημέτων

ποντιώποδος δίκαν (Alcae. com. p. 832)·
ὅτι αὐτὸς τὰς λαυτοὺς πλεκτάνας ἐσθίει

κούμμα· ἡ τῆς κειρὸς πυγῆ
ποντιάζειν· παιδικὸς χρῆσθαι· πούνιον
γάρ διακτύλιος (3156)

ποῦ νῦ τοι· ποῦ δῆ σοι
† πούρδαιν· μαρεψεῖν. Λάκωνες

πουριάκος· κρίκος αιδηροῦς τερυπημένος,
καὶ ἥλων ἔχων ἐν τῷ τρυπήματι στρεφό-

μενον, φῶρῶνται πρὸς δεσμὸν συσ্থν. Πον-
στάκους, ὁις Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν ἐξη-
γήσει Λακωνικῶν [76]

πούτροιν (Aeol.)· σαπφὸν (putrem)
† πονφορούζεται· σικχαίνει [79]

πράγματα· δυσχέρειαι
πραγματεῖ· σύγγραμμα βίβλου ἡ λόγιστ
πραγμάτοιν (Ευρ. Ερεχθ. 364, 9)· πρα-
γμάτων δύναμις

πραγμαρίτης· οἰνός τις
πραδεῖν (Hesiod. Scut. 210?)· πορθῆσαι.
ἔξειν

† πραθενεύεσθαι· θρασύνεσθαι. ἐπαγγέλ-
λεσθαι λόγοις [86. 87]

πραυνοῖ (Βοεο.)· πρηνίζει. καταστρέψει
πράκεις· ἀρίσταρχος † κλανίαι. ἔλαφοι. διπ-
όδοθει· δὲ φρατριαὶ ἀνδρῶν διαβεβλημέ-
νων ἐπὶ μοζθῷριά

πρακανόν· μέλανα (1972. 3229)
πρακτικόν· ἀνυστικόν

Πράκτιον· πόλις Τροίας
πράκτικορες (Αεσθ. Βυτ. 320)· ἀκατηταῖ [94]

πράμμην· δίκελλα. δημελός
Πράμμιος οἰνος (Ατ. Ερρ. 170)· ὁ ἀπὸ
τῆς Πραμίας δημπέλου, ἔστι δὲ ἐγκώμιον
οἰνου. καὶ σιληρὸς οἰνος [97]

πρανή· τούλα
πρανιχθέντα· πεσόντα ἐπὶ στόμα (cf.
πηγή—)

πραρόν· τὸ καταφερές, πφανές
πρανώ· ἀρίδος εἶδος (= πάρων)

πραζεῖς· βίοις ἡ διαθῆκαι

Πραξίδην· δαιμονά τινα φασι τὴν ὅσπερ
τέλος ἐπιτιθέσαν τοῖς τε λιγομένοις, διὸ
καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλὰς γίνεσθαι καὶ τὰ
θύματα ὄμοιως

Πραξιεργίδαι· οἱ τὸ ἔδος τὸ ἀρχαῖον τῆς
Ἀθηνᾶς δημιευνύντες [6]

λ
COD. 46 φυ 47 καθόρον 51 φίλημα
64 ισω τὸ 65 ποῦνα, οἱ 66 τοῦ ἄγχη
πρῆμα) 72 cl. πυριάδειν 73 εῇ 74 παγέιμον (cf. πύρδαλον επι πυροδαίσιον) 75 ποὺ
ζέακος, κρίμι — δῆλος ἔχον — στρεφόμενος 77 πούριν, παδρὸν 79 συμφέρει 82 πρά-
γματα 84 πράδειν 88 πράινοι |εῖν| 9εν 90 πράκνον (97 ε Moerid.) πρανές κ.
καὶ πρατὶς 3203. 4. 5 = 5. 3. 4 6 πράξειν, λαβῖν

HES. 48 πότμον (Β 359)· μόροι, θάνατον
πότνιον γάρ τὸ δακτύλιον λέγουσι (πουν—)
πότνιαται (cf. πωτ—) 64 πον· ἐτιστὴ φύσιον (Ierem. VI 14). ἡ
ἀντὶ τοῦ ποὺ πότε, ἀλλαχοῦ 67 πολυβότειρα (Γ 89)· ποιλός βάσκουσα καὶ τρέφουσα
68 πολὺν ἐφ' ὑγιὴν (Κ 27)· ἐπὶ πολλὴν θάλασσαν. ὑγρὸν γῦρον αὐτὴν εἰπεν πρὸς ἀντιδι-
στολὴν τῆς γῆς ἐηρᾶσι οὐδὲς 76 ποὺ τοι τόξον (Ε 171)· ποὺ οἱ διὰ τόδιν ἐμπειρία
79 πράγματι· ἐπερίγει. ἐπερθάλλει. διαφέρει (προάγει) 86 πραένα· ἐλλεῖν (παρ—)
87 πρατικῶν· κηρυξ (praeaco) 94 πράληγ· ὁ λίαν ἀργοῖκος (προαλῆς) 97 πρανές· καὶ
πρανῆς κατάδασις (Χερ. Αναβ.) 3202 πράσος· συνετός. ηνύχος 6 πράξιν λάβοι
(Ευρ. I. A. 272)

ον ον
60 εἱ. ὄμφα 61 ἀριστος δεῖπνος π. pr.
69 πολύπους 70 πολύποδες (cf. πολὺ— ετ
πολύποδες) 71 πούριν, παδρὸν 79 συμφέρει 82 πρά-
γματα 84 πράδειν 88 πράινον |εῖν| 9εν 90 πράκνον (97 ε Moerid.) πρανές κ.
καὶ πρατὶς 3203. 4. 5 = 5. 3. 4 6 πράξειν, λαβῖν

66 ποτνιάζειν· τὸ παιδικὸς χρῆσθαι.
59 ποτοῖς (ο 149)· ποτοῦ 63 πο-
64 ποτοῖς (ο 149)· ποτοῦ 63 πο-
64 ποτοῖς (ο 149)· ποτοῦ 63 πο-
64 ποτοῖς (ο 149)· ποτοῦ 63 πο-

πρᾶξις· διατησις. ἀνυσις, η̄ ἔργου ποιησις.
 τὴ βλος
 πραπίδες (Theognid. 656)· φρένες. η̄ δ τό-
 πος, όπου αι φρένες διάνοιαι [9. 10]
 πραπίς (Eur. Bacch. 997)· φρήν, διάνοια
 πράσα (Theophr. HPl. IV 7 VI 1)· τδ βρύα
 καὶ τὰ φυκία
 πρασιαί (η̄ 127?)· αι ἐν τοῖς κήποις τε-
 τράγωνι λαχανιαί, ολον περασιαί, διά τδ
 ἐπι πέρα τοι τῶν κήπων
 πράσις (Aristoph. Ior. fr. II)· δυοραστα
 πρασοκούρες (Stratid. com. p. 787)· γάσον
 χλωρόν, κείρον τά ἐν τοῖς κήποις λάχανα
 πρασόργην· δρέπανον, φ τὰ πρόσα κει-
 γουσιν
 Πράσιττλος (Eupol. fr. XCII)· πόλις Θρα-
 κίας
 πρατάνιον μαλλόν (cf. ἀμνόν)
 τὴ πρατασία· κατευχῇ ἀρχομένης ἀροτριώ-
 σεως
 πρατήνιον· τὸ τύπερον. τὴ Αττικοῦ, καὶ
 ήλικια τις προβάτου νέον· ἡς δὲ ἐνιοι τοῦ
 πρώτου γεννωμένου, οι δὲ ἐνιαυσιαίου, ἀλ-
 λοι δροχομένου συνονοιας
 πρατίας (Comici)· δ τὰ δημοσία πωλεῖν
 καὶ κηρύσσειν (cf. πωληταί)
 πράττειν· μέλλει ἐργάζεται
 πρατά (-ω). η̄ τουμηνία
 πραῦμενθς· προθύμως. πράφ τῷ μένει
 χρώμενος
 πραῦνεις· κατασιγανεῖς, κατακοιμίζεις
 πραῦνεται· μαλάσσεται [27]
 πρόφως· ήμέρως
 πρεκνόν· ποικιλόχρονον ἔλαφον
 πρέμνα (Ar. Lys. 287)· τὰ ισχυρὰ στελέχη
 τῶν καταβλαστημάτων
 πρέμνια· τὰ πάχος ἔχοντα γύλα
 πρεμνίδειαι· ἐκριζῶσαι
 πρέμνον· στέλεχος, βλαστός. πᾶν φίγωμα
 δένθον τὸ γηράσκον, η̄ τὸ τῆς μητέλουν 40
 πρός τη γῆ πρέμνον
 πρέμνον· ίστιας (Trag.)· τῆς οἰκιας θε-
 μέλιος
 Πρεμνουσια· κρήνη ἐν τῇ Αττικῇ
 πρέπιες (Boeot.)· ὡμοιωσαι

COD. 14 πράσις 15 πρασικούρεις
 σιον 20 πρατίνιον 24 |ένως 29 ἔλαφρόν
 53 ήλικιώτης 59 |ερέων — πρόλογος

HES. 9 πραπίδεσσι (A 608)· φρησί, διαρολαις 10 πραπίδων (P 349)· φρενῶν,
 διανοιῶν (cf. προσπίδων) 27 πραυπάθειαν (I Tim. VI 11)· πραυτηρα 51 πρεσβύτε-
 ρος (A 786)· μείδων. φρονιμώτερος Ad 54 [αἰσθάνομος 55 πραιτώρειον· τόπος, ἔνθα
 συνάγεται ὁ λαός

πρέπον· διοιον, μέτριον, συμφέρον. φθαῖον.
 δραστον
 πρέπον· τέρας. Κύπροις (πρεπτόν)
 πρεπεῖ· φαντάσματα, εἰκόνες
 πρέσβα (Ε 721 al.)· ἐντιμος, πρεσβυτεῖη,
 σεμνή
 πρεσβεία (Soph. fr. 19 Df.)· κράτη, καὶ τὸ δρ-
 χερεῖα, καὶ δρχιὰ καὶ λεπά (δρχικά γέρα)
 τὸ πρέσβει· η̄ τινὴ μείδων
 πρεσβεία (Ατ. Ach. 883 al.)· προτιμητή.
 δρχηγέτις
 πρέβεις (Aesch. Pers. 840)· γέροντες. βασι-
 λεῖς ἄρχοντες, προτιμούμενοι. καὶ οἱ πρε-
 σβευται μεσίται, διάστολοι [η̄] ἐνεκεν
 εἰρήνης
 πρεσβεύειν (Soph. A. 720)· προτιμᾶν, δρ-
 χειν, μεγαλύνειν
 πρεσβεύοντες· αιτοῦντες, παρακαλοῦντες.
 λέγοντες
 20 πρεσβήτον (πον Θ 289)· πρεσβεῖον, κατά
 τιμην, τίμημα. ἀπὸ τούτου καὶ οἱ πρε-
 σβύται ἐνειποι
 πρεσβυγένεια (Herod. VI 51)· παλαιοτέρα
 γένεσις
 πρέβυτος· γέρων. καὶ δρυς ὁ τρόχιλος (Ατ.
 ΗΑ. IX 11)
 πρεσβύτατη (Φ 143)· ἐντιμοτάτη [51]
 πρεσβύτερος Κόδρον· παρομία ἐπι τῶν
 πάνω παλασῶν
 30 πρεσβύτης (Xen. Symr. IV 17)· γέρων: ηλι-
 κία τις (πρεσβυτής?)
 (πρέσγυν)· πρέβυτος [αδ 54] [55]
 πρεμνεῖν· ὥαν, εὔνουν, πρόδυμον
 πρεμνεύοντος (Aesch. Suppl. 210).
 πράδον
 πρίθιας· εἰκασμένος, εἰκασθεῖς
 πρηγορεύειν (Ατ. Αν. 1113 Eqq. 374)· τὸν
 ὄργενον δ πρόλοβος, οἵτι προσυλλέγεται ἐν
 αὐτοῖς τὰ σιτία
 τὸ πρηγορεύειν· προαγορευτής, η̄ δημοκόπος
 πρήθυμα· πολιορδος κεφαλή. ἐνιοι πλεκτάνη
 τὸ πρήτιον· πρότερον
 πρηκτῆρα· δραστῆρα. ποτὲ δὲ ἐμπορον·
 πρηκτῆρα τε ἔργων (I 443).
 ἀ δει πράττειν δηλοῦντα

18 πράταμον 19 cf. γαλάσιον προηρό-
 τον 26 πρατίνιον 24 πρεπίς, διοιοις 43 ἀρχηγη

HES. 9 πραπίδεσσι (A 608)· φρησί, διαρολαις 10 πραπίδων (P 349)· φρενῶν,
 διανοιῶν (cf. προσπίδων) 27 πραυπάθειαν (I Tim. VI 11)· πραυτηρα 51 πρεσβύτε-
 ρος (A 786)· μείδων. φρονιμώτερος Ad 54 [αἰσθάνομος 55 πραιτώρειον· τόπος, ἔνθα
 συνάγεται ὁ λαός

πρημάδες καὶ πρῆμναι (Arist. H.A. VIII 15). ἐλδος θυτυώδους ἤχθος
πρηγήν· ταῦρος [66]
πρηγής (E 58). ἐπὶ πρόσωπον πεπτοκός·
διὸ τοῦ ἐπὶ τὴν περὲν πεπτοκέναι, νέον
δὲ ἡῆ
πρηγήσις (Euphorio p. 51). κατεβαλεν
πρηγνιχθέντα (cf. Lycophr. 1006). ἐπὶ πρόσ-
ωπον καὶ ἐπὶ στόμα πεύοντα 70. 71]
πρῆγξις (Ω 52). ἀνάν.
πρηγοσία· θυσία Ἀθηνῆσι (3219)
πρῆσσαι· φλίξαι, φυσῆσαι, ἐμπρῆσαι·
..... πυρὸς δησιοῦ θύμετρα (B 415)
καὶ·

δάκρυν· ἀναφρήσας (I 433)
ἀντὶ τοῦ ἀναφυσῆσαι. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοὺς
πεφυσημένους πεκρημένους φαμέν
πρῆσσεν· ἔκλασεν. ἐφύσησεν (A 481)?· ἔκόλ-
κωσεν. ἐνέρησεν, ἔφλεξε
πρηστήρ (Hes. Theog. 846). σφοδρὸς ἄνε-
μος. καὶ διφέως τι εἰδος. καὶ τὰς ἐκ πλα-
γίου τοῦ τραχύλου ήλιῳ φλέβας πρηστή-
ρας (Eur. Ir. 388) φασιν. η πῦρ ἀπὸ τοῦ
οὐρανοῦ (Herod. VII 42)
πρητῆρας (Ατ. Βυζ.). τοὺς ἐνιαυσίους ἀρ-
νας
πρησάν· τὸ ὑπερέχον
πριάμενος (Demosth. 1369, 20). ἀγοράσας,
ἀνθράμενος [ad 79]
πριαμιθήσομαι· ἔνυρθομαι. ἐπειδὴ τὸ
τραγούπον τοῦ Πριάμου πρόσωπον ἔνυρις
ἔστιν (Comic.) [81]
(.....). ἀγοράσειν
πριεταῖ (Menand. EM. 688, 12). φυσ(ι)οῦται
Πριεπίδος τε τῆς πρὸ Βοσπόρου πό-
λεως (Bergk. Lyr. p. 1017). Ἐλλησπον-
τικῆς. τὸν Πριάμον τὸν Διονύσου καὶ
Περκάτην φασὶν οἰκισαι [84—86]
πρὶ λιγκύρσαι (δύα Bacchyl. fr. 3). πρὶν
πλησιάσαι τῆς κακοπαθείας [88. 89] 40
πριτοχόκος· κοπῶν
πρίονας· κερῶν τοὺς δεσμούς

COD. 64 θοινώδους 68 πρήνιζε, κατέλαβεν 69 cf. πραν— 78 πρῆσον
79 πρήμαος 80 πρημευθήσομαι 83 περικότης — οἰκησαι 85 φίνων 8308 κα-
κός καὶ η ... τινᾶς] post 5 9 προσαὶ? 21 προπαλ

HES. 66 πρηνέας (Z 307). ἐπὶ πρόσωπον 70 πρῆσαι (A 562). πρᾶξαι 71 πρῆ-
ξαι δ' ἐμπηγῆς (Δ 602). πρᾶξαι δ' ὄμως Αδ 70 καὶ ὄνομα κύριον (Πρίαμος) 81 πριατο
(ξ 115) 84 πριμικήριος· ὁ πρώτος τῆς τυχούσης ταῦτες 85 πριμιλγίτων· τιμίων
86 πρὶν· πρότερον 88 πρὶν μιν (A 29). πρὶν αὐτὸν, η αὐτὴν 89 πρινής (E 58). ἐπὶ
πρόσωπον πεσῶν 93 πριούνατον· τόπος ἐργαστηρίου 3301 προαγαγών· 2 προα-
γύτεύων· προσεινῶν (3306) 7 προάγων· ἀρχόμενος 13 προαλής (Siracid. XXX 8).
προπετής, πρόχειρος

πρεποκες· τὰ υγῆ ἔχοντα [93]
πρειμοῖς· ταῖς βιαίοις κατοχαῖς
πρειστης· φίνη. πρίσων
πρίσ (Ar. Ach. 34). ἀγόρασσον
πρίσων (Ar. Ach. 36). ἀγοράζων
πρειψμασι· πρίσμασι
πρό· τὸ τε σύνθετο
καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἔχειν (I 708)
καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπό·
10 δψου (τ') δσαιμι προταμών (I 485)
προάγεσθαί εἰ· ἐπειχεράζεσθαι [3301. 2]
(προαγήληρ· προτιμήσῃ) cf. 3497
προάγομαι· προέχομαι
προάγομεν· προφέρομεν, προτρίπομεν
προαγορεύσας· προεπάν, προφτεύσας,
προσεινῆσας (3302)
προαγρεύεντος· προφητεία [7]
προαγωγός (Ατ. Th. 310). διδάσκαλος κα-
κών. καὶ μαστροπός. μόνος. μανιαστής. καὶ
η ἐπ' αἰσχροῖς ἐπὶ τὸ πορνεύσα προάγουσά
τινας
προαδύρωντες· προσπαιζοντες
προαρεῖται· προκέληται. προτιμάται
προαίρεσις· ἐπιλογὴ καλοῦ η κακοῦ
προακτικόν· προβαίνον
προαλεῖ (Φ 262). καταφερεῖ, καταβατῷ
προαλεστάτην· προπετεστάτην, προχειρο-
τάτην (cf. 3520. 3523) [15]
προαμείψασθαι (cf. Plat. Legg. 921 C).
30 προαλλάξασθαι. παρελθεῖν
προαμεύνσαι· ὄμοις
προαμετής· ἔργατης προηγούμενος
προαναθρόσας· προσιδῶν (προ—)
προαναθρούσης· προαναβλεπούσης
προαναθρόσκειν· προπηδᾶν
προαναπρούεται· ἀναγατίζει
(προανάρρησις· προανακήρυξις, πρόσρη-
σις, προαγρεύεσις) cf. ἀνάρρησις
προανάσχοι· προανεκτείνει(ε)
προαπικλων· προενών, διανούσιν (προ πρα-)
προαρτᾶ· προαμόξει, προτείνει
προασπιστής· πρόμαχος, βοηθός

- [ad 27] προάστειον (Thuc. II 34)· πρὸ τῆς πόλεως
 προαύλια (Plat. Cratyl. 417 E)· τὰ προαυλίματα [ad 28]
 προβαλεῖ· ἐρωτήσει
 προβαλεῖν ἀρνα· πόλεμον ἐπαγγέλλαι
 προβαλλούς· ἀπίδας
 προβαλούμην (T 218)· ὑπερβαλούμην
 προβαλοῦ· ἐρώτησον [34]
 προβάθρας (cf. Soph. A. 853)· ὑπερβάθρα
 προβάσις· βασικῆμασι [37]
 πρόβατα (Hom.)· τὰ τετράποδα. ἀπὸ τοῦ πρὸ τῆς βάσεως πρόβατον ἔχειν ἐτέραν τὸν ἐμπροσθετὸν ποδῶν πρὸ τὰ ὄπισθια
 πρόβατα πεδεῖ(α) καὶ· τὰ ἐπὶ νομῷ ἐκπεμπόμενα (1197)
 προβατήματα (Lacon.)· πρόβατα
 προβατοπάλης (Ατ. Eqq. 132)· οὐτω κωμφεῖται Λυσικῆς προβατοκάπηλος γῆμας Ἀσσασίας τὴν πόρην [42, 43] 20
 προβιβάζεται· προκόπτει [45]
 προβιβάσσαντα· προδιδάντα
 προβιβάσθεις· προσχθεῖς [ad 47]
 προβιβάσθων· προβαίνων [49]
 πρόβλημα (Eur. fr. 534, 2)· πρόλογος [51]
 προβλῆτας (M 259)· τὰς ἔξω προβεβλημένας τοῦ τείχους
 στήλας τε προβλῆτας ἐμπόχλεον
 προβλάσκειν (φ 239)· προμολίσκειν. προέρχονται. προπομεύονται
 προβόλιον (Xen. Cyn. X 12)· αἰβήνη, ἔχουσα μετὰ τὴν ἀκμὴν προβολάς. ἢ σπυρίς
 πρόβολοι· λίθοι (μ 251?)
 πρόβολος· ἢ πρόμονδος. πρόμαχος. προνοητής. κυβερνήτης; λερέν (πρόπολος). [ad 56] καὶ ὡς τὴν θάλασσαν προβεβλημένος λίθος [ad 56] [57, 58]
 †πρόβονεν· ἐπέραντες προβοσκίτης (Polyb. III 46, 12)· τὸ ἐκτεταμένον καὶ προβεβλημένον τῆς ὁφεως τοῦ ἐλίφαντος 40
 COD. 28. ροαύρια, τὰ πρὸ αὐτῶν λήματα 29 — βάλλει 30 προβάλλειν,
 τὸ ἐπι 34 προβαλούς, ἀπότις 31. 2. 3. 4 = 34. 33. 31. 32 52 ἐμόγλευον 56 cf.
 πρόμον 3590 ὥι προβοσκίτης 68 προεγένοντο, παραγένοντο 85 πρὸς ὄδοις 86 πρὸς τὰς (88 πρόδουμά τι?) 90 τὸ ἴδιον
 HES. Ad 27 [προάστειον καὶ] Ad 28 ὁσπερ προάμπουλα (barbare pro προαυλόδαις) τὰ προκύπαρίματα 34 προβαλλούμενοις (Prov. XIIII 21)· ἐρωτών 37 προβασίς (β 75)· ἡ τῶν βασικημάτων κτῖσις 42 προβέβηκας (Z 125)· ἀμιστεύεις. προκόπτεις 43 προβέβυντα (A 113)· προκέρκυα, προέκρυτα 45 προβιβάς (N 18)· προβάνων Ad 47 [πραχθεῖς] 49 προβιβάσις· πριολάξεις 51 προβληματι (B 390)· ἐξιχνιάτι Ad 56 καὶ τὸ τῶν οιτίων δογέτων (προλοβός) — τῇ πέτρᾳ. οἱ δὲ ὑπάδοις (μ 251) 57 προβόλων (Greg. Naz. Or. III p. 106)· λίθων 58 προβολή· ἐξοχή 62 προφτωνύντες. ἐγκελεύομενοι (M 277) 63 πρὸς γάρ ὅχε (A 195)· προέπεμψε γαρ 66 προγενέστερος (B 555)· πρεσβύτερος 71 πρὸ δέ ἐνήκε (A 208)· προέπεμψε δέ (με)

προεγκείσθαι· προϋπόρχειν
προεδρία (Ατ. Ερρ. 579)· προκάθισις, προ-
τίμησις
πρόεδρος (Thuc. III 25)· δραχγύδες πολιτείας [94—96]
προέθεσαν· προεθυμήθησαν
προεθέσκοσαν· προεφήτευσαν [99—3402]
προείλετο· ων προείλατο
προείληπται· πρόληψιν ἔχει, ὑπονενόηται
προείλιόμην· προέκρινα
προείλουν· ων προείλω [8, 9]
προεισπεπ[τ]αι κόπτεις· προεισελθόντες
προείσται· παραδέσται [11]
προέλευσις· τὸ προελθεῖν
προέλοιτο· προτιμήσει [14, 15]
προελόμενος· ἐπιλεχόμενος
προέμβολος· μέρος τῆς νεός [18, 19]
προέμενος (Com. inc. CCLXXXII Plat. Legg. 780 A)· [ad 20] προαφείς, ἐκδίον
† προενέπειν· προαγορεύειν (3732)
προέντες· προδότες [23]
προεξαναστήσαι· πρὸ τοῦ καθήκοντος
† ποιῆσαι (κινησαι?)
† προεργῆσαι· προέσται [26, 27]
προεργύσαι· προελκύσαι [29]
προερχόμενος· ἐξερχόμενος, προβαίνων [31]
προέσθαι (Thuc. I 44 al.)· προδοῦναι (3746)
πρόεσθε· παρατείνετε
προεστηκός·
προετικός (Xen. Mem. III 1, 6)· χαριστι-
κός (3411)
προετύπον· προεδήλουν [37]
προέφηνε (Soph. Tr. 324?)· προέδειξε
προέχει (Herod. I 32)· ὑπέρχει

COD. 92 προκάθησις 93 ἀρχή 3406 οὐ προείλουν 30 διεργ[ι]α 33 προέσθαι,
παραγίνεται 60 ἀφότρουν (cf. πρηρόσια, πρατασία, γαλάσιον) 61 κρέμεται 67 |ιμνον
69 cf. 362

HES. 91 προΐδωκεν (Rom. XI 35)· προεχώρησεν 95 προέηκε (P 545)· προϊ-
πεμφεν 96 πρὸ ἔθεν (E 96)· πρὸ αὐτοῦ 99 προεθυμήθησαν (I Paral. XXIX 6)·
μετὰ προαρίστεος προστίγματα· 3400 προειδας· προπομψαὶ (Aesch. Sept. 322) 1 προει-
δόμενος· προγρόνοτες 2 προείλατο (Deuter. VII 16)· ἐπελέξατο, ὑψέλησεν 8 πρόειμε-
πλησίον γείτων (προσήμενος) 9 προείν· καταντίου (προσθίου) 11 προε[κ]τικός
(q. v.)· χαριστικός 14 (προελόμενος)· προδένεντος (Demosth. Moerid. 306) 15 προε-
λόμενος· ώμοις 18 πρόεμε· προέπεινα (ΠΡΟΙΛΛΑΙ h. e. ΠΡΟΙΑΛΑ) 19 πρόε-
μεν (x 155)· προέπεινφεν Ad 20 προδώσας 23 προεγγύπτια· ἐνπροσθεν (πρὸς ἔν-)
26 προέρεσαν (A 435)· προϊλασαν Ad 20 προδώσας; 27 προέρευσεν (A 308)· καθεῖλκυσεν 29 προ-
ρυσσαν (o 495)· προϊλυσαν 31 πρόεις (A 127)· πρόπειμφον 37 προέτυψαν (v. l. N 136)·
προεχώρησαν (cf. πρού—) Ad 40 σπουδαῖος (προσεχεῖς) 41 προεχόμενθα (Rom. III 9)·
προβαλλόμεθα 43 προεψιᾶ· προσαγρούετε· (προεψιά—σις) 44 πρόρ (Prov. V 9)·
προβαλλόμεθα 45 προηρεῖται (Prov. XVII 14)· προδηγεῖ, προτίμεται Ad 49 προέπεινα (A 326)
50 προήκε (P 545)· προέπεινφεν Ad 52 προστρέγκατο (προσήκατο) 53 προήκεα (μ 205)·
κατὰ τὸ ἐμπροσθεν προηκονίμενα 59 προηρησάντες· ἡδησάρτες (προαστο—) Ad 63 προ-
δίδομαι προφέρω (h. e. προαιρούμενα· προφέρω) 63 προήχθη (Prov. VI 8)· προει-
μῆη, προετράπη 69 προθεμεμεσάμενος· πεφιτεριζάμενος (προστεμενισάμενος)

προεχεῖς· [ad 40] κραταῖοι [41]
.....· πλέον κρατοῦνται [43—45]
προηγητής (Eur. fr. 813, 2 Soph. A. 990)·
ὁ προηγούμενος τοῦ γενήσους (ἐν τοῖς γά-
μοις). καὶ ὁ χειραγωγός τοῦ τυφλοῦ
προηγμένον· προαχθέτα
προηγόρησαν· προεῖκον
προήγει (Dem. 402, 23)· [ad 49] προηρχετο [50]
10 προήκαμεν· ἀφήκαμεν, παρελείπομεν
προήκατο· ἀπλύσε. προέδωκε [ad 52] [53]
προήκηε· ἔξεχει. προβαίνει
προήκινον (Ar. Nubb. 513)· προβεβηκός
προήκηεν· ἔξηλθε, προηλθεν
προηρημαῖς· θέλω
προηρημένοις· προθυμηθέντες [59]
προηρόσια (Hyperides)· τὰ πρὸ τοῦ ἀρ-
του δύματα. καὶ ὁ Δῆμος (Κλειδημος?) δὲ
αὐτὰ προαρκτούρια καλεῖ
20 προήρηται· κρέμαται (προση— Theophr.
V 4, 2)
προήσεις· προδώσει
προήσομαι· προδώσω. [ad 63] προνοήσο-
μαι [ad 63]
προήται· προδώσει (3486) [65]
προθέει (Ion. fr. 45)· προτρέχει
προθέλυμνον (Ar. Pac. 1210)· αὐτόρ(ρ)ι-
ζον
προθελύμνους· προρ(ρ)ιζους, ἀπὸ φίγης
30 ανασκάν ἀλλὰ ἐπ' ἀλλαῖς·
προθελύμνους ἐλεκτο κατας (K 15)
καὶ σάκος τετραθέλυμνον (O 479) τὸ
θεσίσεις τέσσαρας ἔχον, τετράπτυχον [69]
προθέντα (cf. Soph. Ai. 1303)· προβαλλ-
μενον. ἐπαγγειλάμενον

προθεώμενος· προσδῶν [72]
 προθεσμία· καιρός, δρισις, διορία, δρισμα
 προθεσπίζοντα· προστάτωντα. ή προ-
 μαντεύμενον
 προθεστήσιν (Hipponeas)· προφητεύσιν
 προθέσιν· προτρίχων [77]
 προθῆμα· τόδια, ή ἀτι πρόσθημα καὶ
 προσθήητη. ή πλεκταμένη [79]
 προθυμία (Soph. OT. 838)· χαρά [81, 82]
 προτάλλειν· προπίμειν. προτιθέται [84]
 (προτίψαι [Aesch. Sept. 322]· προπέμψαι)
 3400
 προτίψειν (A 3)· προπέμψειν. προδιέφθει-
 ρειν. δηλοὶ δὲ διὰ τῆς λέξεως τὴν μετ' ὅδύ-
 σης αὐτῶν ἀπώλειαν
 (προτίψόμενοι· προγνόντες) 3401 [86]
 προτίψεις· προπίμπων
 προτίμεαι· προδίδομαι
 προτίμην· προβαλλομένη
 προτίμενοι· ἀπολύντες. παραχωροῦντες. 20
 προρρίπτοντες
 προτίμουν· προδόντος
 προτίμειν· προπίμειν [93—95]
 προτίγησαντες· προσκομισαντες (3712, 3803)
 προτίγλε (Θ365); [αδ 97] ἐπεξεινεν (Mosch.
 Europ. 21)

† προτίθεις· προφανάς. προβαθμίας
 προτίκα (Plat. Civ. 316 E)· δωρεάν, φερνήν.
 πᾶν γάρ δῶρον προτίξ
 προτίκός· πονηρός. οἱ δὲ μωρός [αδ 3500] 30
 προτίκεσθαι (Ar. Eqq. 761)· ἔφικεσθαι
 προτίκης (ρ 449)· πτωχός, προσαιτητής
 (—αιτης) [3—9]
 προτίστορες (Aesch. Eum.)· μαρτυροῦντες
 προτίσχεται· προβάλλεται (cf. προσ—)
 προτίχθμενος (Thuc. IV 87)· προβαλλό-
 μενος

COD. 3500 cf. βροκός πρόκον βρυκοί πρόκοος δροκούς) 1 ἐπικεσθαι (16 χορίε-
 δες?) 19 cf. καὶ πρόκα τε δῆ εἰ gl. 3039 δρόδος 24 cf. πρόκας πράκει πρέχαι προύκεις
 32 κάτω 34 προκιόνειν (intervus) 35 προκελήδης] post 30. Cf. προσλήδην 37 πρό
 39 προκλητα (3528) 42 | δῆν | ζει

HES. 72 πρόθεσις (gl. Rom. IX 11)· προαίρεσις. προάπλωσις 77 προθήβαι (9 362).
 ἀρτιο (sic), ἀκμάζοντες 79 προθοράν (Σ 363)· προπήδησας 81 προθύμως (II Petr.
 V 3)· λιαρός 82 προῖαι· ἀποι, αἱ πρῶται γινόμεναι (πρῶαι) 84 προῖαλλεν (Θ 365).
 προπέμψειν 86 προϊκται· προδίωσις (3164) 93 προενται· προάγονται (3799) 94 προε-
 σται· προποιεῖται. προσέχεται (προοίεται), 95 προίχα· πρόφην (πρωιχή) Ad 97 προει-
 μήθη. (cf. προαγήη) καὶ . Ad 3500 πτωχός (ρ 412, cf. 3502) 3 προῖ με· προδώσεις με
 4 προδίμοι (Oenee IX 10)· σύκον προακάρον (cf. πρόδρομα) 5 προῖοιαι (—εμαι)· παρέο-
 χομαι 6 προίσντες (προίντες)· προδόντες 7 προίρεις· πρώφας 8 προϊσμένην· προ-
 βαλλομένη (3511) 9 προισταται· ἐπιπολάζει (3795) Ad 19 δρόσον (πρώκα) 20 προκα-
 δέστερον· προυργίσαι(τερον (προαλέστ—) 23 προ[χ]αλέστερον· ἐτοιμότερον 28 πρό-
 καντα (Υ 204)· προειρημένα, προηκουσμένα (3539) 29 προκείμενα (I 91)· παρακείμενα
 36 πρόκληταις· κλήσις ἐπὶ δίκης (προσκ—) 43 προκομίων· προλεμάτων (privilegiorum
 cf. 3601)

προϊσχομένον· προτείνοντος χεῖρα. δίκαιον
 προβάλλοντος
 προϊσχονται· προβάλλονται
 προϊσχοντο (Thuc. III 68)· ἔδοξαν
 Προιτίδες· † χάριτες
 προϊχνεύει· θεραπεύει
 † προϊών· περάν
 πρόκα (Herod. I 111)· εὐθύς, ἔξαιρης
 [αδ 19] [20]
 προκαλεῖσθαι (Plat. Euthyrt. p. 5 A)· ποτὲ
 μὲν ἐπὶ τοῦ δλαδονικοῦ, εἰς ἀμιλλαν δρε-
 τῆς καλεῖσθαι τινα· ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ δυο-
 μένου καὶ προτροπομένου
 προκαλεῖται (Sappho Ath. 599 D)· καλεῖ,
 προτρέπει [23]
 πρόκας (ρ 295)· ἐλάφους
 προκαταβολή· ἐνθήκη
 (προκαταγόνυς· κρίν καταπύσας) 3815
 προκαταθήρεσθαι· προακονδάσθαι
 προκαταθήσεσθαι· δεῖ· προκομίσασθαι
 δεῖ [28, 29]
 πρόκειται (Xen. EPP II 3, 2)· παράκειται
 προκέιοτο (Jones)· προκείμενος εἰη
 προκεχηνότες· πρός δὲ ἀντι βλέποντες
 προκεχειρισμένον (Plat. Legg. 643 A)·
 προβαθμένον. ήτοι μασμένον
 προκιθώνιον (Jones)· τὸ πρόφρινον
 προκλήδην· † προκελεῦσαι [36]
 προκλήτος· πρόθυμος, ἀπὸ τοῦ πληθῆναι
 Προκλόνιον· τόπος Θεσσαλίας
 προκλητα (Υ 204)· τὰ προειρημένα, προ-
 ηκουσμένα
 πρόκνις· εἶδος λαχάδων (Ath. 653 B)
 προκόλπιον· τὸ πρό τοῦ κόλπου, η πρό
 τοῦ σκοποῦ
 προκομίδεν· προκομίζειν [43]
 πρόκον· ηλίθιον (3500)

προκόνδυλα· τὰ μετά τοὺς κονδύλους ἐν ταῖς χερσὶ

Προκόν(ν)ησος (Herod. VI 33). πόλις, καὶ νῆσος παρὰ Κύζικον

† πρόκοος· [ad 47] πονηρός (3500)

προκοπής· αὐξήσεως

προκοττίς· ἡ χαῖτη

προκόττος· εἴδος κυνράς, ἡ κεφαλῆς τρίχωμα· κοττίς γάρ ἡ κεφαλή, καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες κοττοί διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον

πρόκρισις· προτίμησις

πρόκριτον· ἔκλεκτόν, ἐκλεγμένον [53]

πρόκροσσας (Herod. IV 152 VII 188). ἄπληλοι, ἀλλαι ἐπ' ἄλλαις, καὶ ταῦς αἱ κατ' ἀλλήλων νενεκτημέναι. ὅτι οἱ κροσσοί τὰ ἄκρα· ἡ ἀντικέφαλοι

προκροσσας (Ξ 35). ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις, κλιμακήδον (3829)

πρόκροσσον· οὐ τὰ καθαρούν, κλιμακωτόν

ε

† προκυκλίς· ἡ πυρήστρια

προκυλινδόνυμον· προκυλιώμενος (3642)

† πρόκυμον· πρόδυμον

† πρόκυνειν· τὸ ἔγχωρεῖν

πρόκυνα (Hippocr. 638, 5). τὰ ἐκ τῶν μὴ περιγυμένων κριθῶν ἀλφίτα

πρόληψις· πρόγυνως

προλόβιον· τὸ προίχον τοῦ λοβοῦ [64]

προλόγια· θυσία πρὸ τῶν καρπῶν τελουμένη, ὑπὸ Λακωνίων

† πρόλογος· ὁ περιτιθέμενος τοῖς προεδροῦσιν ἐπὶ διέποντος, καὶ ὁ γαργαρεῖν τῶν ὀρνιθῶν, ὃς οἱ παλαιοὶ πρηγορεῖν (πρόλογος) [67]

προμάδας (Lacon.). μᾶξας προμεμαγένεας

πρόμαλος (Eupolis. Hippocr. 667, 47). μυρίην, ἡ ἄγρος

† προμαλχατείνειν· μετατροπεύειν

προμαχεῖν (Herod. I 164). πύργος πρόμαχος· [ad 72] μᾶξα ἐρδομαῖτρ παιδίτη γυνομένη

[ad 73] προαγωγοί προμένειοι· ἔσαι τινες (ὑπὸ Κρητῶν λέγονται)

προμήθεια· πρόνοια, ἐπιμέλια προμήθετεροι· προνοητικῶτεροι

Προμήθευς· τέπικινδυνος ἐπισφαλῶς ἔχων, καὶ ὄνομα

προμηθῆς (Soph. El. 1078 Thuc. III 82). σωφρόνιον

προμηθύμενος (Plat. Prot. 361 D). προνούμενος, προβλέπων

προμήτωρ· πατήσιος μητρός [81]

προμηνήστιναι (λ 232). ἐπὶ μιαν. ἀπὸ τοῦ προμεύειν

προμηνήστρια· ἡ συνιστῶσα ἀλλήλοις τοὺς γαμοῦντας. (προξενοῦσα τυμφίους ἡ τυμφας) 3841

προμηνύμενοι· προμητευόμενοι πρόμοιοι· προμάχοις, προαγωνισταῖς, πρωταῖταις, προηγουμένοις

πρόμοιοι (Σ 392). πρόσελθε

† προμηλή· ὄδος [ad 87] [88]

πρόμοιος (Η 75). πρόμαχος. ἀντιόδος [89. 90]

πρόμοχοι· τὰ προβεβλημένα τῶν τοιχών προμυλαῖα· θεδεὶς ίδρυμένη ἐν τοῖς μυλώσι

30 προμυχθίζει· χαλκοδεσμὸν δπλῶν (Aesch. Sept. 160). ἀντὶ τοῦ πρόσω πχωρεῖ

Πρόνεως· Ποσειδῶν (Πλοραῖος?)

Πρόναίας (Aesch. Eum. 21 Call. fr. CCXX). Ἀθηνᾶς τέμενος ἐν Δελφοῖς [96]

πρόνοια (Soph. OT. 978). προειθύμησις, ἐπιμέλεια, φροντίς

προνομαλα· προδοσίς [99]

προνομαλ· τὰ ὄφειλομενα τῷ ἀξιώματι. ἡ

ἡ ἐκ τῶν νόμων ἴσουσια [ad 3600]

COD. 45 cf. μετακόνδυλοι 46 κύνηκον 49 προκοπίς 50 κοττὶ γάρ — τὴν κεφαλὴν λ. 52 προκριτόν 54 νενεολ 61 πεφραμένων 66 γηργοφεών 68 προ-

μέλας — προμεματομένος 74 προμένεοι (schol. Nic. Al. 490) 78 προμοι· cf. τὸ προ-
81 ἐπιμελαρ 91 προμαχέοι 92 προμυλέα — μύλωσι 93 προσχωφίου 98 προ-
τομέα, προβόσχτοις 3600 προνόμια

HES. Ad 47 [πόλις, ἥ] 53 Προκρίς (λ 320). θυγάτηρ Ἐρεχθέως 64 προλογί-
ζειν· προλέγειν 67 πρόμαχοι (II 588 P 316). βασιλεῖς, καὶ τὰ τίχην. προμαχῶνες δὲ οἱ
ἐπὶ τῶν τειχῶν πρόβολοι. Ad 72 ὑπὸ Κρητῶν. Ad 73 προσένε, λέγοντες 81 προμηνή-
στιναι (λ 232). ἔτέρα πρὸ τῆς ἔτερας. οἱ δὲ ἴξης καὶ ἐν διαστηματον ἀναμένουσιν ἀλλή-
λαι[τε]. Ad 87 προσδόκησις 88 προμόνη· (L. προνομή· προβοστίς) 89 προμηνής·
προσκετῆς καὶ προ[σ]πεσών. οἱ δὲ πρόδυμος. προ[σ]νενευκός (ad προνωπής) 90 πρόμον..
πρόδουλος (335b) 96 προνοεῖ (I Tim. V 8). ἐπιμελεῖται 99 προνομεύει (recens).
† θεσπίζειν. ἀρχάζειν, κατασύρειν (Moer. 304), αλχαλωτεύειν Ad 3600 ἡ διαρκὴ (προνομεῖα)

- προνομιῶν· προδημάτων (3543) [2]
 προνευπήγις (Eur. Alc. 85)· προτεταμένος.
 προνενευκάρχες. οἱ δὲ προπετῆς, ἔπουμος, πρό-
 χειρος
 προνώπια (Eur. Bacch. 639)· τὰ ἐμπροσθεν
 τῶν πυλῶν, καθάπερ ἐνώπια τὰ ἐνδον,
 ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται
 προνώπιον (Eur. Hipp. 374)· τὸ προκεί-
 μενον, οἷον πρόθυρον
 προειρεύει· μαρτυρεῖ (Ionis Soph. Tr. 726)
 πρόξενοι· οἱ προστάται, καὶ γενίας ἐπι-
 μελούμενοι, ἥγουν τοὺς σένους ὑποδεχό-
 μενοι
 πρόξενος· φίλος, ὁ ἐν τῷ ἑαυτῷ σένων
 προστάμενος
 προσοικίαι· παρὰ Κλειτοδήμῳ τὸν Ισφ τῷ
 δῆμῳ
 προσιμιον· πρόλογος, ἀρχὴ παντὸς λόγου
 πρόσιντο (Dem. 582, 26)· παραδώσουσι,
 δώσουσιν
 προσολεῖ· ταταλειπεῖ [13, 14]
 πρόσωρον· τὸ ἀπόσταγμα τῆς στρατῆς,
 πρὶν πατηθῇ [16]
 προπατεύματα· προμαθήματα
 τιπροπατεύσω· προαγώγος, μαστροπός. καὶ
 μάντις, μαστρόπενος
 τιπροπατεύσῃς· δαψιλῶς [20]
 πρόπας (Eur. Phoen. 627)· ἄπας
 πρόπαστον· τὸν πρὸ τῆς παστάδος τόπον
 προπάτωρ (Eur. Or. 1441)· πατρὸς πατήρ
 προπετηλάκισται (Demosth.)· καθύβρι-
 σται
 προπέποται (Dem. 34, 24)· πρεδίδοται [26]
 προπέτηλον· πεκοίηται ἀπὸ τοῦ προπί-
 πτειν [28, 29]
 τιπροπεῶντες· προεστῶτες
 προπηλακίζει (Plat. Civ. 562 D Dem. 312,
 16)· ἐρεθίζει, κολακεύει. η ὑβρίζει, ἀδικεῖ,
 ἐξουδεῖται
 προπηλακισμός (Demosth. 330, 14)· ἐρε-
 θισμός. ἐξουδεῖται
- COD. 1 προσδημον· προδημάτων 3 προνέπων, ἱρως (cf. 3589) 8 Σενία 17 προ-
 παθήματα 22 προπάστεον 43 ἀξωσιν 44 πρόπυλαι 49 προφήτην 61 ἡ τὸ
 63 προσαιθερ|
- PES. 2 προνοοῦ (Petr. III 4)· ἐνθυμοῦ, ἐπιμελοῦ 13 πρόπτον· προφανές; (Moer.
 329) 14 πρὸ ὁ τοῦ (R. 224)· οὐτος πρὸ τούτου, η ἔτερος τοῦ ἐτέρου (v. πρὸς τοῦ)
 16 προπαδίζειν (N 158)· προπάίνων πρότης ασπίδος 20 προπάροιθεν· ἐσθ. ὅτε ἐπὶ
 χρόνου (ρ. 277). εἰ δὲ θέλεις, ἐπίμενον, ἕως δὲ εἶμι προπάροιθεν 26 προπετηγίσμενος·
 ἀγκαλιζόμενος (3469) 28 προπετῆς (Siracid. IX 18)· προπάτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ 29 προ-
 πέφανται (Ξ 332)· φανέρον ἔστι 34 προποηνές· ἐμπροσθεν κατοφερές (3641) Ad 37 καὶ
 τὰς προκειμένας τῆς Ἀγρύπτου ἡγόνους (Προσωπῖτες) 38 προποδίζων (N 158)· προδάνων
 (3616) 41 προπορηνές (Γ 218). ἐπὶ προσώπων. η ἐμπροσθεν κατοφερές 42 (προ)προκυ-
 λινδούμενος (Χ 221)· τοῖς ποσι. πρὸ τῶν ποδῶν κυλιομένος. οἱ δὲ εἰς τὸ ἐμπροσθεν πορευό-
 μενος 55 προσαγόχασι (Levit. X 19)· προσῆγανον (cf. πρόσενηνόχασι) 60 προσαγο-
 ρεύουσι (LXX)· καλούσι

(προπηλακιστής) φιλόνεικος. κολακευ-
 τής. ύψηρατικός, ἀδικος [34]
 τιπροπίσιον· εὐθεῖ
 προπίσμεν· διὰ τοῦ οἴνου τιμήσωμεν
 πρόποδες ὁρούς· τῶν φρῶν τὰ προύχοντα.
 [εἰδ 37] [38]
 προποδών (Ar. Vesp. 1236)· ἐμπροσθεν
 πρόπολοι· ὑπηρέται, δοῦλοι. τεωκόροι. προ-
 φῆται [41, 42]
 προποτόθια· ἐν τοῖς ἀξοσιν (Seleucus) ἡ
 λέξις φέρεται
 Προπυλαία· η Ἐκάτη
 προπύλαιον· πρόθυρον
 πρόπων (Aeol.)· τε εὐχρατῆ. τε εὐφημα.
 πρόχειρα, ἔτοιμα, ἀνεμπόδιστα
 προπίσιον· τὸ μεταβού τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ
 δέρματος (3535)
 πρόρροιζον (Eur. Hipp. 684)· σὺν ταῖς ἕιδαις
 ἀναπλάμενον
 20 πρόρρησιν (Thuc. I 49)· πρόλεξιν, προφη-
 τείαν
 πρόρρησις· (προ)λόγος. καὶ τὰ ὅμοια
 πρός· πρόθεοις. καὶ ἔνδον ἐν Λιθοπίᾳ
 (πήρα). καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπι
 πρὸς δύα θεῶν· ἐπ' δύαθφ, ἐπὶ καλφ
 προσαγγελία· προσαγωγή (delatio)
 προσάγει· προσίχεται προσφέρει
 (προσαγῆλαι [cf. Eupolid. fr. XIX p. 468].
 τιμῆσαι) cf. 3676
 30 προσαγήλη· τιμῆση cf. 3677 [35]
 προσαγόμενον· διαπήσαντα. προ(σ)κτη-
 σάμενον
 προσαγορεύει (Plat. Charmid. p. 164 E).
 δοπάζεται
 προσαγορεύσας (Theophr. Char. 5)· προσ-
 ειπών. καὶ τὰ δόμια [60]
 προσαγωγή· προσέλευσις
 προσαγώγειον (Plat. Philel. 66 C)· διαδή-
 της, τὸ τῶν τεκτόνων ὄγανον
 προσασθύοντα· προσπατίζοντα (3309)
 προσασθύεισα· πόμπιμον φλόγα

(Aesch. Ag. 301)· πρὸς τὸν αἰθέρα ποιοῦσα,
ώστε ἀνα πέμπεοθα τὴν φύση
προσ. αἴνιον· προσελκόμενος, προσαγόμενος
προσαίταις· πτωχοῖς
προσακές· ἔγγυς (προσεχές?)
πρὸς ἀκεσίδες· οἱ τῆς μηλολόνθης πρὸς
τῷ στόματι μικροὶ πόδες [69, 70]
προσαν[τ]έχειν· προσκείσθαι
προσάντης (Eur. Med. 305)· σκληρός, ἵναν-
τίος, δυσχερής, ἔχθρος, ἀηδής
προσαντίον· ἵναντίον, ἀντίπαλον
ἢ προσανέχων· προσμένων. κουφίσων
προσάντων· προσάνθιτον. Ἰνειν γάρ τὸ
αὐξεῖν, καὶ αὐτὴν (ἀνην) τὴν αὔξησιν
[76, 77]

προσάπτει (Soph. fr. 527)· προσπλέκει,
συνάπτει

προσαρπόσσομενον· προσρησσόμενον

πρὸς ἄρκτον (Herod. III 102)· τὸ πρὸς με-
σημβρίαν

προσανέχω· προσα]άμω

προσαριζόντοςα χεροῖσα τροχῆ (Trag.
fr. 204)· ὑπὸ τῆς αὐδᾶς ἡ νοτὶς προσπί-
πτουσα τῇ τροχῇ. δύναται δὲ οἷον κατα-
λαμβάνοντα· ἐπανυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμ-
βάνειν καὶ ἐπιτυχάνειν

πρὸς αὐτριον· εἰς αὐτριον

προσαυρών· προστυχών [85]

πρὸς αὐτήν· περὶ αὐτήν

πρὸς αὐτοῦ· παρ' αὐτοῦ

πρὸς δροσίστων· πρὸς τιμῆν

προσάσφας (Eur. Suppl. 361)· συνάφας

προσβαίνει· ἔγγισει

προσβάλλοντον (Thuc. I 49)· πρὸς τῶν
ἄλλων ἔβαλον τῆς διδήσεως

προσβαλών (Eur. fr. 212)· προσελθών

πρόσβαλον· προσκαταλίθητι (προσβα-
λοῦ?)

COD. 67 προσακέανον [68 μηλολόνθης — παῖδες
73 |ανῶν — ἀνεῖν <80 cf. ἀρκτος> 82 |χουσαί 84 |ψῶν (cf. 3782) 92 προσελ-
θῶν, προσβαλῶν, ἐξ ἀντιστόφων 96 προσχάιειν 3706 χρονῆσαι 15 προσανατο-
σιοντας

HES. 69 προσαμύνομεν (B 238)· βοηθοῦμεν
εὐτρεπίζονταν, εὐτρεπίζουσαν (3057)

77 προσαπειλῆτη τιμῇ (προσαγῆλη· τιμῆσῃ) 76 προσαπῆλαι· τιμῆσαι (προσαγ— cf. προσῆλη)

77 προσαπειλῆτη τιμῇ (προσαγῆλη· τιμῆσῃ) 83 προσαυριάτω (ο 440)· προσφω-
νετον. Ad 98 προσδέ 3702 πρὸς δέ με (X 59). πρὸς δὲ τούτοις ἐμέ 4 πρὸς Διός
(A 239)· παρὰ τοῦ Διός 5 προσεβήσατο (B 48)· προσέβηται 9 προνομῆ· ἀπλαγῆ

11 προσέιθω (>θέω)· προσήθω 12 προσειχόσατες· προσκούσαντες (3496, 3803)

17 προσεικάμενον· προσβάλμονει (προσβήκει) 21 προσέλειται· προπηλακίζει (προσελεῖται)

23 προσειάσθητ (Eur. Hec. 100)· λίαν προσήγυγε 24 πρὸς ἴλιφερές (Trag. fr. inc. 90).
πρὸς τὸ κελευσμένον 25 προσελθῶν· προσβαλῶν (3692) 31 προσεμπρῆσαι (Ephod.
XX 6). καῦσαι 33 προσενοῦσι με (Eur. Hipp. 863). προσβάλλουσαι, προσέχονται (προσ-
σάι—) 34 προσενώπια (Θ 435). ἐμπροσθεν πρὸς τοὺς κατάτηκρυς τῆς ἀνατολῆς (3423)

προσβλητόν· κολλητόν
προσβολή (e. c. Soph. fr. 773)· τῶν ἀθλη-

τῶν ἡ συναφή, καὶ κατοχή, καὶ ἡ ὁρμή
προσβ(α)θ(η)ον· πρὸς χάριν λέγει

πρόσγειος· ταπεινός

προσγινετας (Eur. El. 771) [ad 98]

προσγράψει· προσκρίνει

† προσδεῖται· προσδέται

προσδέδορκας· προσείδες [3702]

10 προσδέχεται· προσποεῖται [4, 5]

προσδιατρίψαι· χρονίσαι

προσεγγίσθαι· ἐγκεῖσθαι, ἐπικεῖσθαι

προσεδρεύει· σχολάζει

πρόσεδρος· ὁ παρακαθήμενος. σχολάζων [11, 12]

προσεῖναι· ἐνυπάρχειν

πρόσειτε· διπασας, προσαγόρευσον. προσ-

κύησον

(προσείρων [Eur. fr. 364, 10 ?]· προσάπτων)
3810

προσείσας (Plat. Phaedr. 230 D)· προσαν-

κνήσας, καὶ οἷον ἀπαγειλας. ἀπὸ τῶν
περιαγόντων τὰ τετράποδα, ὅπου βούλεται
τοὺς γάρ θαλλοὺς σείοντες ἐπειδίσσαν

πρόσεισι (Thuc. IV 85)· προσέρχεται [17]

προσεκτέα· σπουδαστία

προσεκτέον (Plat. Menon. 98 D)· τὸ προσ-

έχειν, κελευστικός

προσεκτικότεροι (Xen. Mem. III 5, 5).
30 πηφαλιώτεροι [21]

Προσελήνης· αἱ Ἀρχαδίκαι· τύμφαι
[23—25]

προσεμάξατο· κατεμάξατο

πρὸς ἐμαντόν· ἐν ἐμοι. εἰς ἐαντόν

..... προσεπλ(α)κη· ἐπλησσασεν

πρὸς ἐμοῦ· πρὸς ἐμέ. π.

προσεμπεδούντες· ἐπιβεβαιούντες (3952)
[31]

προσενέπει· προσαγορεύει (3121) [33, 34]

72 πρόσαντις· προσάντιον [73 προσάντιον

84 |ψῶν (cf. 3782) 92 προσελ-

3706 χρονῆσαι 15 προσανατο-

σιοντας

προσενηνόχασι· προσαγηρόχασι		πρὸς ήμαν (Herod. VIII 60)· υπὲρ ήμων [23]
προσεπίλασε· προσήγυμεν		προσηνές (Thuc. Herod. Πύρρος.)· παλὸν.
προσεπυμβάινει· ἐμβαίνει, ἐπιτιθάει,
ἐκπιεῖται		ήδη· ἐπεικές, δυαδόν, πρᾶν, χρηστόν
προσέπηκαν· προσήλωσαν (q. v.)		προσηνῆς· προσφιλῆς
πρὸς ἐπίβαιν· πρὸς βάδισιν		προσηνῆς (Theophr. Char. 17)· ηδέως, καὶ
τὰ ὄμοια [77]
προσεποίσω· προσεπάγω	[42]	τι προσήρενε· προσιθίγεν
προσεπονήσω· ἔσχηματίσω		προσηρτημένοι (Αγ. ΗΑ. V 18)· κε-
κολλημένοι
προσερήσομαι· ἐπεργάτησω		πρό(ο)ητα (Sophocl.)· προσεγγίζει [81]
προσερχάτοι· τεταγμένοι ἡσαν (προσε-
σάχατο)	10	πρόση οὐ ρετο· προσέτυχε. προσηγάγετο
(3684) [83]
προσερχύσῃ· προσέλην [46, 47]		προσθεῖναι· τὸ παραδοῦναι τῷ ἐστημένῳ
προσερψ(ρ) ὑπέρ· προ(ο)ηλθεν (3881)		ὑπὸ κήρυκι· υπὲρ νῦν κύριοι φασι
προσέσεις· προσῆλθε (Soph. Phil. 236).
προσέπλευσεν, προσώρμησεν		προσθεῖς· προσθήκην λαρῶν
πρὸς εὐθεῖαν· πρὸς ὄρθότητα		τι προσθέματα· τὰ πυγαῖα
προσέφυν (Plat. Tim. 45 A)· προσεγένετο	[52]	προσθέν· ἐμπροσθεν. πρὸ τούτου, ἀνωθεν
ἡ ἐνθεν [88]
προσεχές· ἔγγυς (3666). νῆφον, τευνεχές		πρὸς θεοῦ· τὸ τυχόν. Ἀττικοὶ δὲ χάριτε
προσεχεῖς· ὅμιοις		θεοῖς φασιν εἶναι
προσεχής· γείτον. σπουδαῖος (3410)		προσθέσεις· δευτερόσηεις
προσεχώς· σπουδαῖος		πρὸς θεῖόν· πατά τὸν θεόν, ἐπὶ τὴν θεόν
προσεψιά· προσαγόρευσις, καὶ ἡ πρὸς τινα
ὅμιλα (3443)		(προσθέτω [Ιονες]· προσθήσω) 3611
πρὸς ἴω (Soph. OC. 44?)· πρὸς ἀνατολὴν	[59]	πρόσθη· πρόσθεσις
προσηγορία· ὄνομασία		προσθιάζειν· ἀφελεῖν τὰς ἐκ τῆς ὀσφύος
τρίχας [94, 95]
προσήγορος (Soph. A. 1169)· προσκυνητής		προσίασι· προσέρχονται, προσφέρουν
προσήγκται (cf. Eur. Alc. 1063)· προσέοικε		προσίεις· ἐγγίζει (-η) [98]
προσηκάμενοι· προσλαβόμενοι (3717)		προσεινταται· προσάγονται
προσήκταο· προσηργύκατο		προσεισθαται· ἐφέλκεσθα. προσφέρεσθαι
προσήκηει· πρέπει. διαφέρει. χρή. ἀρμόττει.
αυμφέρει		προσειται (Αγ. Ερρ. 359)· ἀφέσκεται. προσ-
δέχεται, ἡδέως λαμβάνει
προσήκοντες· συγγενεῖς		προσειγῆσαι· προσκαθεσθῆναι [3803]
προσηκόντως (Thuc. II 43)· ὄφειλόντως.
πρεπόντως, ὄφειλόμενον. δεόντως		προσειγῆσας· προσκαθίσας
προσήστηται (cf. Aesch. Prom. 810)· πρὸς ἀνα-
τολὴν		πρόστιθε (Ευρ. ΟΓ. 149)· πρόσελθε
προσήλωσαν· προσέπηξαν (3738). ἐσταύ-
ρωσαν		προσικτορος· προσικέτορος διὸ τοῦ προσ-
ικέσθια τοὺς λιθέτας
προσήλωται· ἀνεσταύρωται	[71]	πρόστιμον· προσειχόμεθα. πρεσβεύομεν
προσιναντες· βλάφατες (3884, 3773)
προσοινόσα· παρερχομένη		προσοινόσα· προπέτεται [10]
προσοπταται· προπέτεται		προσοπταται· προπέτεται [12]

COD. 37 ἐπιτοθάσει 39 ἐπίπαινος; ἐπίβασιν βάδων 40 |οἱ οἰνω 48] post 50
53 τῆρψιν 65 τρέπει 69 ἐτρώαν 70 ἀνέστρωται 92 πρόσθη πρόσθετος Soph. OT.
1460 93 σύνθανε 3801 c. σὺν προσετατα με

HES. 42 προσερεύγεται (O 621). ἔρευνεται 46 προ[σ]έσθαι· ἐκδουῆναι (3432)
 47 προστίθεται (10). πρός τούτους 52 προσέφη (Hom.). προσείπεν 59 πρός ὁφόν
 (μ 81). πρός δύον 71 προσήλυτος (Exod. XII 48). πάροικος. ἀλλοεθνής 73 προσῆ-
 γαντες· βλάψαντες (3884). 77 προσήνεον· ὑψηλὸν. τίμιον (προηγμένον) 81 προσῆνδα
 (Hom.). προσείπει, προσελάπει 83 πρός ήώ (26). πρός ανατολήν 88 προ[σ]έθενται
 επιπροσθέν τηρόγατα 94 προσθίσσει μαρι (Δ 54). προσταμάτην. ἐμπρόδιζω. ὑπερηράχ-
 95 προσταταί· ἐπιτηλάξει· προσκόπτει (3509) 98 προσίεμεν· προσερχόμεδα (3807)
 3803 προσείχαστες· προσκομιδατες (3469) 10 προσίρων· προσάπτων (προσεῖ-) 12 προσίσχεται· προσβάλλεται (ιπο 3511)

προσιτόν· φόδύναται τις προσελθεῖν
προσιών· προσελθών, προσερχόμενος [15]
πρόσκειται· ἐκ προσθήκης κεῖται
πρός κέντρα λακτίζῃ (Eur. Bacch. 975
fr. 607)· παρομία ἐπὶ τοῦ κατὰ τῶν ἑναν-
τίων τι λέγειν η πράττειν
προσκήδεις (Herod. VIII 136)· κατ' ἀκ-
γαμαν οἰκεῖοι
πρόσκηπτε· προσῆμαν, πρόλεγε, προμήνυε
προσκλήδην· προσκαλεσάμενος (3535)
πρόσκλησις· προτροπή, η πρόσθιψις ἐπὶ
δίκης
προσκομίσατο· προσηνύκατο (—άτω)
προσκομίστεον· προσενεκτίον
προσκομιδή· ἀναφορά [25]
[26] προβλέπειν (Soph. A. 688) [27]
προσκορῆ· ἀνθῆ, ἀχρῆ [29]
προσκρούσατο· παροργίσατο προσθλάσαι
ἢ προσκρούντον· πρόφραγμα (q. v.)
προσκυνεῖ (Herod. VII 136)· προσπίπτει
προσκυρεῖ (Aesch. Cho. 13)· προσεγγίζει
προσκυροῖ· βεβαιοῖ
προσλαζόμενα· προσλαμβανόμενα
προσλαζόμεναι (Eur. Hec. 63)· προσλαμ-
βανόμεναι [37]
προσλικαρήσατο· παρακαλέσαι
προσμελοῦ· ἐπιμελοῦ
προσμίξας (Xen. KΠ II 4, 21)· προσελ-
θών, συνάφας [41]
προσόδιον (Sophocl. ap. Ar. Av. 853)· φόδη,
θεοῦ ὑμῶν πρεπέχουσα [43]
προσοκίσαντες· προσκαδίσαντες
πρόσοικος (Thuc. I 21)· οἰκεῖος, δικλησίον
οἰκῶν
πρός οἴμον (Eur. Hec. 39?)· πρός τὴν ὁδὸν
προσοίσεοθε· προσδίχηθε
προσοκίλαι· προσομίσατο εἰς τὴν γῆν (3949)
πρός δλεθρον· πρός θάρατον
προσόν· ἐνυπάρχον (3950) [51]

προσοργίσαντες· προσοκεῖλαντες
πρός οὐρίον· πρός εὐθές, ἐπιτήδεον
πρός οὐρίον· τὰ αὐτά
προσοχή· κατανόσις, νῆφις [56]
πρόσπατον (Soph. fr. 310)· πρόσφατον, νέον
προσπαλαίει·

10 προσπελάσεις· προσεγγίζει
† προσπέιθω (Antiph. com. p. 77?), προσπε-
λάσεται
προσπεριβάλλεται· προσπεριλαμβάνεται
προσπέφυκεν· ἐκ φύσεως συνῆν
προσπήγματα· μέρος τι τῆς νεώς [64]
προσπίπτειν (Soph. Phil. 485)· λιπαρῶ. Ικε-
τεύω
προσπλάσει· προσπελάσει
προσπλήξω· τύφω
πρόσπολοι· πρόπολοι. Θερά-
ποντες, δοῦλοι [69]
προσπορισθέν· ἐπινοηθέν
20 προσπταίει· σκανδαλίζει
πρόσπτασμα· πρόσκομμα
προσπταίσαντες· προσκρούόντες, προσκά-
πτοντες [74, 75]
προσπτεύσανται· προσάγεται. προσέλκεται,
προσαγορεύει, δεσπάζεται
προστραίνουσι· προσβάλλουσι
(προστρέουσι)· προσέχονται (3750, 3881)
πρόσρησις (Plat. Clasmid. 161 D)· προσ-
ηρφία, δεσμαρμός
30 προστριπτόνεμον· τοῖς κύμασι περικρου-
όμενον, κυματόμενον
προστρέντων· προσελθόντων (3881)
† προσήγει· προσεπίχεν. προσθέει [83, 84]
προσσαίνουσι με· προσβάλλουσι, προσέ-
ρχονται [86]
† προσωτερον· ἵξωτερον (3962)
προσταθείη· [89—91]
προστασία· κυβέρνησις
προστατήριος (Soph. El. 637, Demosth.).

COD. 20 προσκλήδης 23 προσηνύκετόν 30 παροργῆσαι 42 προσώδιον
47 προσοίσεσθε 48 προσοκίλαι |ῆσαι 50 προσέσν, ἐνυπάρχων 52 |ῆσαντες
κιλλάντει 71 σκονδάπτει

HES. 15 προ[σ]καταγνούς· πρὸν καταπύσας 25 πρόσκομμα (I Cor. VIII 9).
ζητᾶται, βλάπη 26 προσκόπτειν· ἀμαρτάνειν (Ioann. VI 9, 10) 27 προσκοκήν (II Cor.
VI 3)· σκάνδαλον 29 προεικρόσθας (Ξ 35)· ἀλλας ἐπ' ἀλλας κλιμακηδόν (3555)
37 πρό[σ]αληψις· γνῶσαι (non Rom. XI 16) 41 προμνήστρια· προξενόντας νυμφίους
ἢ νύμφας (3583) 43 πρόσοδος (II Macc. IV 8)· ἔντευξις, ἡ κέρδους προσθήητη 51 † πρό-
σον· ὄθησον (3951) 56 προσοχθισμός (LXX)· πρόσκρουσις, δεινοπάθεια, πάθος γνώ-
μης, συμπλάσεις 64 προσπήγματα· προσενήσιμον (3875) 69 προσποιεῖται· σχημα-
τίζεται 74 προσπτεγματα· [Eur. Phoen. 1671] προσκυνήσω 75 προσπτέμοια (γ 22).
ὑποβαλλ. παραμυθήσομαι 83 πρόσημον· ἐπι θανάτου προσαγομένου (ΠΡΟΣΤΙΜΟΝ)
84 προσήγαντες· βλάψαντες (3773) 86 πρόσω (Α 343)· πόρων ἐμπροσθέν, μακράν εἰς
τούμπροσθέν 89 πρός τάνδε αὐλάν (Eur. Hec. 171)· πρός ταύτην τὴν αὐλὴν 90 πρός
τὰν (ib.)· πρός ταύτην 91 πρός τάνδε (ib.)· όμοιως

τὸν Ἀπόλλωρα οὕτῳ λέγουσι, παρόσσον πρὸ^τ
τῶν θυλῶν αὐτὸν ἀφιδύνοντο [94—96]

προστάτου (Soph. OT. 419).

ώστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφουμαι
ἀπὸ τοῦ Ἀθήνησι νομίμουν. ἀνάγει δὲ εἰς
τοὺς ἡρωας. ἔνεμον γάρ προστάτην οἱ μέ-
τοικοι· καὶ οἱ μῆτραι προστάτην τοῦτον,
προστασίου δίκην φεύγουν

προστερινισάμενος· προσπτυξάμενος
(3469)

πρόδε τέρμασι· πρόδε τὰ τίλη [3900]

προστιβάται· τιμεῖται· τιμεῖται. προ[σ]πο-
ρεύεται

προστιμάται· καταχρίνεται

πρόστιμον (Hippocr. 2, 2). Ἑητα. παρα-
γραφή (3883)

πρόστομον· ἐπὶ ἔιρους κεῖται (Poll. II
201) [5]

πρόδε τούμφανές· εἰς τὸ φανερόν
προστρεπόμενοι· σέβοντες, τιμῶντες, 20

προσκυνοῦντες

προστρίβεται (Ατ. Εργ. 5). προστήσεται

προστρόπαιος (Trag.)· φρούριος, μαρφός,
άλματι μεμασμένος, καὶ πρός τινα τρεπό-
μενος δεῖσης καθάρσεως [10]

προστρέποιτον (Aesch. Cho. 274). ἵκετευ-
σίμων, καὶ ἵκετόν [12]

προστροπῆ (Aesch. Cho. 18). ἵκετελη. πρόσ-
οδος, τιμῆ

πρόστρεπον· πρόσαντες (non Soph. Ph. 769)

† πρόστρεπον ((περιτ—) στρογγύλον
προστυχών (Soph. El. 1463). διαντήσας
(4022)

προστρέψῃ (Plat. Prot. 314 E). κοιτῶνι [18]

προσυκουργεῖσθαι· ὑπήρχεται [20. 21]

† προσφάτης· πλάγιος πεσών

πρόσφατον· τὸ ἀρτίως γινόμενον, νέον,
νεαρόν

COD. 98 προτερανισάμενος 2915 εἰ. κατάτροπον 17 πρόστρεψαι·
φερησκορράς· διοικεῖ· καίρων διάς 32 προσκυνειμένον 35 προσφείς 41 προσ-
σχημάτα 43. 44 = 44. 43 43 πρόσχωρος — χωρφ 49 προσωκείλαι, προσωφησαι
55 προσώπιον, τις (εἰ. πρόποδες)

HES. 94 προστατεῖ οἱ μίτοικοι. καὶ οἱ μῆτρες ἀπροστασίου ἐδιώκοντο
τακμα· κοιτῶν 99 προστάτε (Iudic. III 23). πρόστων 3900 προστήσας (Δ 156).
προαγαγόν 9 πρόδε τοῦ (Κ 224). πρός τοῦ ἐτέρουν 10 προστροπαίω (Eur. II. f. 1259).
ἵκετεύω 12 προστραπέσθαι (Ζ 337). ἀποτραπῆναι. προθυμηθῆναι 18 πρόδε ὑποεύ-
πωσιν (I Tim. I 16). πῆδε σημεῖον 20 προσφανῆ (γεωφανῆ). Θεόφραστος ἐν Μεταλλικῷ
χρυσίου συρροάς 21 προσφάσθα (ψ 106). προσεπείν 31 προσφυεῖς (novicium).
προσπλακεῖς 33 προσφύνεις (333). προσπλακεῖς, περιπλακεῖς 36 προσφύσσεις (Ω 213).
ἐνδακοῦσα (3929) 38 πρόδε χάριν (Eur. Hec. 261 εἰ. LXX). πρόδε τέρψιν 39 πρόσχεις
(Ps. V 2. XXI 19). ἐπίβλεψον 48 πρόσω ω καὶ ὄπισθ (Δ 343). ἐν τῷ ἐμπροσθεν, ὁ ἐστι
μετὰ ταῦτα, καὶ ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ. ἡ τὰ ἐνεστά καὶ τὰ μελλοντα 51 πρώσον·
ώθησον (3851) 52 προσωπαῖδοντες· ἐπιβεβαιοῦσθεν (2730) 55 πρόσωπον (Greg.
Naz. Or. 39 p. 360). ἐστι συνδρομη ἰδιοτήτων 56 πρόσωπον· τὸ πρόσωπον. Ὄμηρος (Σ 24)

προσφερεῖς κόρας (Eur. Or. 408)* ὄμοιας
ἀλλήλων κόρας

προσφέγγεται· διπάξεται

προσφιλεστάτοις· διαπητοῖς

πρόσφορα· τὰ ἐπιτηδεῖς προσφερό-
μενα

πρόσφορον· ἐπιτηδειον, δρυόβιον. οἰκεῖον.
δικύλουθον

προσφούσα (Βοεο. ?)· ἐνδακοῦσα (3936)

πρόσφυγα· καταφυγόντα [31]

προσφύές· προσφειωμένον

προσφευεστέροις· προσοικειωθέσιν

προσφυῆ· προσεικότα. δρυόβιοντα [35. 36]

προσφυνεῖ (Aesch. fr. 154). προσαγορεύει
[38. 39]

πρόσχημα· πρόφασις. ὑπόκρισις. προκά-
λυμμα

προσχίσματα (Aristoph. fr. CCXXXIX). εἰ-
δος ὑποδήματος, ἐσχισμένον ἐκ τῶν ἐμ-
προσθεν

πρόσχόμενον· προτείναντα

πρόσχορος (Arist. fr. CCXL). ὁ παρὰ τῷ
χορῷ γινόμενος

προσχωρεῖ (cf. Eur. Med. 222). συμπισ-
γεται

πρόσσω (Aesch. Cho. 368 sch.). ἐμπροσθεν,
πρὸ τούτου

προσφύλα (Critias Poll. IV 64). μετ’ ὄργά-
νου φίδη

προσωθεῖται· προστρίβεται [48]

προσώκειλε· προσώρμισε εἰς γῆν

προσών· ἐνυπάρχων (3850) [51. 52]

προσωπεῖον· ἡ τὴν καλουμένην τῶν γυ-
ναικῶν προσωπίς

προσωπεῖον· σχηματισμός [55. 56]

† προσφήτης· προσφύς

Προσωπεῖταις (Herod. II 41 Thuc. II 109).
νῆσος ἐν Αἴγυπτῳ

προσωποποιία· ὅταν πρόσωπον ύποθέμενός τις είπῃ τι
πρόσωπο πορεία· προκοπή δδού
προσωπούττα· Πολλών (ρ. 147) δυγεῖον
χαλκοῦν, ἔχον ἐπὶ τοῖς χελεύει πρόσωπα,
ἐν φ' τὰ λεφά ἐπεμπον
προσώπατα· ἔστατα (3886)
προσωπέρω· ἐγγυτέρω πρὸς γένος [64. 65]
προταῖνι (Eur. Rhes. 512 [523])· πρὸς μι-
κροῦ
προταῖνον (cf. Aesch. Prom. 102)· τρα-
λαιόν
προταμεῖν· τεμεῖν
προτάξιον· προκρίνω
προτάξιος· φανερᾶς μάχης
προτάσις μετ' ἐπιτάσεως· γέρωτησις
προτεθειμένον· ἡπλωμένον
προτείνεται· δδούει. ψιασχεῖται
προτέλεια (Eur. IA. 718 Plat. Legg. VI
774 E)· ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία, καὶ ἕρτη.
τέλος γάρ ὁ γάμος, απὸ τοῦ εἰς τελειότητα
ἀγειν
προτελειωσαμένη· προμηνησαμένη
προτεμενίσματα (Thuc. I 134)· προπύ-
λαια ναῶν (3978)
προτίθενται (Art. Nubb. 498 et fr. X)· λίχναι
προσαράζοντες [78. 79]
προτερεῖ· προσύκει, τὰ πρωτεῖα λαμβάνει
[81. 82]
προτέρω· εἰς τοῦμπροσθεν
οὐδὲ ἀρα μοι προτέρω νῆσος κίον (i 64)
[84—87]
προτιθάλλεις· προσβάλλη, μισεῖς, καὶ
δηστρέψῃ, φέκαι· Ἀττικοὶ λέγουσι· προ(σ)-
βάλλομαι τοῦτον. οἱ δὲ κωλύεις· ἀπὸ

τῆς κατὰ τὸν πύκτας προ(σ)βολῆς· ἔστι
δὲ ἀναπόδεικτον παρὰ Ὁμήρῳ (Ε 879).
ταῦτη δ' οὐτ' ἐπεὶ προτιθάλλεις οὐτε
τι ἐργοφ
προτιθεγματι· προσδέχομαι [90—92]
προτιμᾶν·
(προτιμῆσαι)· προκρίναι, ἔκλεξασθαι [91]
προτιθάσσεται· προσράται. προσδέχεται
10 προσαγορεύει [96—98]
πρότιμησις· ὁ περὶ τὸν ὄμφαλὸν τόπος [4000—2]
προτοματι· εἰλονές βασιλέων
προτομή· εἰκὼν βασιλική, ἔως τοῦ ὄμφα-
λοῦ τοῦ σώματος εἶδος
προτόνιον· ὑψησμα (cf. προγω—)
πρότονοι· οἱ ἐκατέρωθεν τοῦ ίστον σχοῖ-
τοι, ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῷαν καὶ πρύ-
μναν ἐμπροσθεν [7. 8]
20 προτραπάσθαι· ἀποτραπῆναι. ὑποεῖδαι·
ἔθλον δ' ἀρχεῖ προτραπάσθαι (Ζ 40).
παρ' οὐχὶ προθυμηθῆναι, οἷον τοῦ τάχους
ἀποτραπῆναι
προτρέπειν· τὸ πράγμασθαι. ἐριοτε καὶ τὸ
προβιβάσειν [11]
προτρέπον (Plat. Epist. XIII p. 363 C).
παρακάλει
† προτριβεῖς· δριμεῖς καὶ δῆστες
πρότριτα (Thuc. II 31)· πρὸ πολλοῦ
30 πρότροπον· θυσίας εἶδος (vindemialia)
προτροπάδην (Π 303 Xen. Mem. I 3, 13).
εἰς τοῦμπροσθεν τετραμμέροι. ἡ φεύγων
καὶ διώστων σὺς ἐν μάχῃ
προτροπή· παράκλησις, καὶ τὰ ὅμοια [18]
προτροπής· σπυρίς

^μ
COD. 61 πολέ· 68 προταῖνον (cf. προδαΐς) 75 προθυμησαίνη 83 πρότερον
ἐσκιον 88 προτάλλει — ἀπὸ Ὁμήρου — ἐπὶ — οὐτέ τι ἵνω 92 προτιείδειν 94 πρό-
τιον 96 προτιθέσσεται 98 cf. πορτμές ετ σμῆσον 4009 ἀρχεῖ — προτραπῆναι παρ' οὐχὶ
(cf. ἀρχεῖ προτραπάσθαι προστραπάσθαι)

HEX. 64 πο[ο]σ[σ]ώθησιν. ἥ τὸ πρός δύψιν, οὐ καλῶς; (4151) 65 προσ-
ώχθησα (Psalm. XCIV 19)· ἐμίσασα. προσεκάθησα. περιεκάθησα. πρωσήγησα 78 προτενί-
σματα προπύλαια (3976) 79 πρὸ τ' ἔοντα (A 70)· προγενόντα 81 προτέρημα (Iudic.
IV 9)· πρόκρημα, προτίμησις 82 πρότεροι (Γ 299)· προγενέστεροι 84 προτετύχθαι
(II 60 Σ 112)· προγενένται 85 προτενότα (A 70)· προγενέτημα (3979) 86 προ-
τιάπτω (Ω 110)· προπέμψω 87 προτὶ ἀστυ (Γ 116), εἰς τὴν πόλιν 90 προτιθέμε-
ται (B 137)· προσδέχόμεναι 91 προτιθέμενοι (Η 415)· προσδέχόμενοι 92 προτιεί-
λεῖν (Κ 347)· ἐγκλίνειν 94 προτὶ ὅν (P 200)· πρὸς τὸν ίδιον 96 προτιθέσσετο
(§ 219)· προσδόκα 97 προτιπτυσσόμενα (B 77)· ἀσπαζομέθα. παρακαλοῦμεν 98 πρό-
τημησις (Α 424)· κατὰ τὸν ὄμφαλὸν 4000 προτητόν· τὸν ὄμφαλὸν 1 προτιῆτις·
δὲ περὶ τὸν ὄμφαλὸν κατὰ τὸν λαγόνα τόπος (Aristonicus) 2 προτολέον· ὑπάρχον (4168)
3 προτόνοις (β 424 Α 434)· τοῖς τὸν λεπόν συνέχουσι σχοινίσις, ἐξ ἐκατέρου μέρους, καὶ
τοῖς ἐν τῷ ὑψηλητικῷ λεπῷ (Eur. Hec. 114) 8 πρωτορύμφ (Ζ 336)· ἐν τῷ ἀκρορύμφῳ, ὅπου
ὁ Κυνός δεσμεῖται (4176) 11 †πρότιχοπες, Θάριοι· ἐπιτροπὴν ἔχοντες 18 προτυκτο-

πρότροπος· οἰνός τις, τοῦ γλεύκους τὸ πρόχυμα
προτρύγατα· ἵστηται λιονύσου καὶ Ποσειδῶνος [22. 23]
† προῦ· προσέρχουν
† προύβα· τὸ λευκόν
προύβη (Macho Ath. 580 C)· προίβη [27. 28]
† προνεμένη· ἀγαθαλλομένη· προῖνος
προύθηκα (Eur. Alc. 752)· προέθηκα
προύκας· δορκάδας (πρόκας?)
προυλέας (Lac. Boeot.)· πεζοῖς δπλίταις
† προύμορ· εἴδος σικίου
προυνικοί· οἱ μισθοῦ κομίζοντες τὰ φωναί
ἀπὸ τῆς δυορᾶς, οὐν τινες παιδαρίωνας
καλούσσι· δρομεῖς, ταχεῖς, δξεῖς, εὐκίνητοι,
γοργοί, μισθωτοί
προύνους (Cyprii?)· βουνούς
προύγενεις (Demosth. 252, 25)· ἔξειγες
προύπεμψε (Θ 367 Soph. El. 1158)· προέπεμψεν
προύπτον (Thuc. V 99)· πρόδηλον, φαρεόν
† προύρα· πλεύμων, ἡ πνεύμων
προύργιατα· προνοητικῶτα
προύργιατερον (Dem. 412, 7)· προκριόμενον, προτιμότερον (4028). χρείττον. ἀναγκαίτερον. ὄφελμάστερον
προύργου· ὄμοις· ὄπιους, πρὸ ἔργου
† προύσελα· προύτελα, προτελεῖ
(προύσελει· προπλακίσει) 3721
(προύσελειν· προπλακίσειν. ψήριζειν) 4027 30 προύστημεν (Eur. Andr. 221)· προέστημεν
προύστημας· προέστημας, εὐτρέπισας
προύστησε· προέστησε. εὐτρέπισεν [47]
προύτυφαν (N 136)· προένενσαν. προήθον, προεώρησαν [49]
προύχει (Soph. Phil. 138)· προέχει. πρωτεύει, κρείττον ἔστι

ποούχοιο (Soph. Ant. 80)· προφασίδιοιο (4098)
προύχον· προέχον
προύχονται· ἐνέχονται (Thuc. I 140?)
προύχοντες (Aristot. Nicom. I 3)· προέγοντες, μέγιστοι [55. 56]
προφάνιν· προλέγων. προδηλῶν
προφανεῖς· προφανέστεροι [59. 60]
πρόφαντα (Herod. IX 93)· προφητικά
πρόφαντον (Soph. Tr. 1161)· λόγιον, θεοπόπιον, προδεδηλωμένον
πρόφασις (Thuc. III 9)· αἵτια, ἀφορημή [64. 65]
προφέρει· [δόμοιο]
προφέρεις (Aeschin. 7, 35)· οἱ νέοι μὲν δύντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι προφρεῖσθαι (Ath. Ant. 4)· τὰς διασκούνεις τὸν στήμανα παραδίδονται [69—71]
πρὸ φύσις (II 188)· πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου εἰς φῶς αὐτὸν προήγαγε γεννηθέντα προφράματα· τὰ προσκήνια [73. 74]
πρόφραμψ· [αδ 75] εὑνόν. φρόνιμος προφύσια· ἐν τοῖς μετάλλοις τὰ σκέπτης χάριν· τῶν ἐν ταῖς φύσαις αὐλῶν τιθέμενα προχάσιος· προβαίνοις. διαποδίζοις προχάρην (Soph. Ant. 79 Call. Cer. 74)· σκῆψις. πρόφασις. καὶ καλύπτρα Προχαρισία· ἡ Θέτις οὔτε πον τιμάται πρόχασον· πρόελθε [81]
προχέει (cf. Φ 219)· ἐκπέμπει προχειρίζεται· προφέρει. προχέει. ἐκλέγεται [84]
προχειρίως (Plat. Symp. 204 D)· ἐπίκιμας, ταχέως, δέστις [86. 87]
προχέοντο· ἐπάλληλοι ἐφέροντο. προεσαν. ἐφεον. προ[σ]ήχοντο [89. 90]

COD. 20 πρόρυμα (cf. πρόσωρον) 21 προύγεια 33 οἶκον (πρώτης?) 36 προύεταις· ἔτιγεις 48 προύτυφαν 51 προφητίδιο (4098) 52 |ον bis 66 προφέ (B 251?) 68 προφερεῖσθαι 71 προφούς — γεννηθέντος 82 προέχει

HES. 22 [προτυχών] προστυχών (Demosth. 799, 5)· παρατυχών 23 πρωτόγονος· νέος (4163) 27 προυγελεῖν (cf. Aesch. Prom. 438)· προπλακίσειν, ψήριζειν (4043) 28 προυγετέρω· προτιμότερω (4041) 47 προύτεροπάδην· κατὰ τροπῆν 49 προύτυφαν (N 136)· προτριπάτο. καὶ τὰ οὖνα 55 προύχος· ξίστης (4098) 56 προύχον· παντελοῦς (4091) 59 προφαστεῖτες (Ω 332)· προελθότες 60 προφανῶς (Sīrac. L 18)· προύμων 64 πρόφασσα· πρόδυμος. ἔρουσα. καὶ προσοηδεῖον (4073) 65 πρόφερε· ὄνειδις (Γ 64). πρόσαγε. προκόμψει (Κ 479) 69 προφερεῖστεροι (9 134)· χρείττονες, ὑπερέχοντες, κρείπονες, βελτίονες 70 προφορά· εὐλαλία. ἔπουμολογία (Epirhanianus) 71 προφορά (II 188)· προειήγαγεν αὐτὸν 73 προφράσαν (Κ 290)· πρόθυμος. εὐρούσα. διανοούμενη 74 προφράσεως (Ε 810)· προδύμων 75 προφράσεις (Ε 810)· προφερεῖσι (Exod. IV 13)· ἐπιλέξαι 86 πρόχειρος (Prov. XI 3)· ἔτομος, εὐχερῆς 87 προχειρότατον· ἔτομον 89 πρόχθης (ν 65)· τὸ ἐκβαλλόμενον εἰς τὴν θάλασσαν 90 προχήσει (P 263)· ταῖς εἰς τὴν θάλασσαν προχύσεις

πρόχνυ· ἐπὶ γόνατα, οἷον πρὸ γόνατος·
πρόχνυ καθεξομένη (I 566)
καὶ παντελῶς (§ 69).
πρόχνυ, ἐπει πολλάσιν αὐτῷ πάντα γούνατ
νατ' ἔλυσε
καὶ πρόρριζον, παντελῶς, καὶ τελείων (4056)
προχοῖ (Suppl. 989)· αἱ ἐκρύστεις τῶν ποταμῶν, καὶ ὑδρίαι [93]
προχοῖδας (Xen. Kll. VIII 8, 10)· τὰς αἰμίδας
† πρόχοι· πρόχοοι, ὡγουν ὑδρίαι·
ἀμφικύβωται προχοῖ.
ἥτοι δὲ (λέγεται) ἀπὸ τοῦ ὅλου περιφερεῖς κύβους ἀμφικύβωται· η ἀπὸ τῆς τῶν ὕδων, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων ὅλουντος
προχοῖδαι· αἱ καταχύσεις
προχοῖδαι· ἀγγεῖον τι οἰνηρόν, σταμνή.
καὶ οἶον ὡς προχοῖδαι, ὡγουν κατάχυσιν [98. 99]

προχόφ (σ 397)· τῇ καταχύσει·
προχύτας (Eur. El. 803)· ὀλάς, διπράχας
προχύτης (Simaristus)· ποτῆκον τι [4103]
προψάτης (.....)
.....) πανώλεθρος Demosth. 332, 22
προώδων· ἐξέχων τοὺς ὄδόντας
προώματα· ἐάσω, προχωρήσω
προσί με θα· λάσωμεν, παραχωρήσωμεν
(<—ouev>)
προώρας (Theophr. CP. III 14, 7 ΗΡ. II
1, 3)· τὰ πρῶτα κλήματα
πρόσφων· πρὸ καιδοῦ (cf. Greg. Naz. Arc. 30
VII 114)
† πρόσφωτος· πρόσσοκος
προωχῆς ἵππος· ὁ ἐκ τῶν ὀπισθεν μετέωρος καὶ τῷ ἀναστήματι καὶ τῇ ἵππαιᾳ
† πρόναος· νέος (περιουσίος?)
προμάζεις· οἱ μὲν πολλοὺς λαοῖς· οἱ δὲ προμάχους, η πεζοὺς ὀπλίταις ὀθρόσιος
προνέλεες (Δ 49)· πεζοὶ ὀπλίται· ἀπὸ τῆς πορείας, τουτέστι πορεία χρώμενοι

COD. 91 προγόνον — ἐπὶ πολλῶν 92 ὑδρεῖα 93 προχοής 95 ὑδρεῖαι 4101 ὄλας
5 προωδῶν 6 πρόσομαι (cf. οὐ μὴ πρόσωμα) 16 προύλεις (20 Forte πρόμπραθε·
προκάτωθεν — προμύρων) 22 οὐροῖς 24 προύμναν — προύμναν 26 | ρώτα 28. 29
= 29. 28 28 προταρεῖα, quod irrepererat post συσσίτια. Mox codex καὶ οὐ κατετ. τὸ ἄργον
οἱ δ. 37 πρωτία 38 πρωτία

HES. 93 προχοής (v 65)· τὸ ἐκβαλλόνερον εἰς τὴν Θάλασσαν καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ προστόμον προχοή 98 πρόχοιο (Soph. A. 80)· προφασίζοι, η προβάλλοιο, καὶ σπειάζοι.
παρ' δὲ τὰς αἴσιδας προβάλλοντος (l. —αλοῦς) ἐλεγον (4051) 99 πρόχοος (σ 397)· ξιάτης,
μέτρον (4055) 4103 πρόχυσις· τὸ μεταξὺ χώρα 16 προλέεσσος ἀραροῖα (Ε 744).
πεζοῖς ἡρωματένην 21 προμηνήσια (A 476)· ἀπόγεια σχινία 23 πρόμηνη (v 84)· τὰ
οπισθ, η τὸ τέλος τοῦ πλοίου 32 πρωθῆβας (Θ 518)· ἀκμάλους 33 πρωθῆβαι (Θ 262).
ἄρτη ἀκμάζοντες 34 πρωθῆβες· δρῦταις ἀκμάζοντες 40 πρωτηῆς· εἰς ὄφιν, τὰ πρόσωπον
(πρωτηῆς) 41 πρώτιον (Ο 470)· κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. οἱ δὲ πρὸ καιδοῦ, ταχὺ. η ἀπὲι
τοῦ πρωτην (Zenodot.) 42 πρώτεα· δῶρα (προίκια)

πρόλιτν (Call. Iov. 52)· πυρφίχην, η ὀπλίτην [10]

† προλεύσεις· ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς τῶν τελευταδίτων παρὰ τῷ λερεῖ
πρόμνα· τὰ πρέμνα, η τὰ ὀπισθεν τοῦ πλοίου
† πρόμναι· αἱ ἄκραι
† πρόμναδε· πρυμνόθεν. πᾶν γάρ τὸ πρόσωπον κάτωθεν πρόμνον λέγεται [21]
10 πρόμνηθεν οὐρὸν (Eur. Tro. 20)· τὸν ὀπισθεν ἀνέμον, τὸν ἐπιτήδειον [23]
πρυμνόν τὸ ἐσχατον, τὸ ἄκρον. καὶ πρυμνὴν [149] τὴν ἐσχάτην. [καὶ πάντας τὸν ἐσχατον] ἐκ ψιζῶν προ μν ως (M 446)· κάτωθεν βαρύς. η τὸ πλούτος
πρυμνώρεια (Ξ 307)· ἀκρώματα. ἄκρον. δόρους τὸ ἐσχατον μέρος
πρυτανεῖα (Dem. 1353, 23)· η λεγομένη καταβολή, τὸ δέκατον τοῦ τιμῆματος (πρυτανεῖα) λέγεται δὲ καὶ η ἐπὶ μηρὶ μισθοφορία, καὶ τὸ δρυμύτων, οἱ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι πρυτανεῖον· τρία ἀθήνησι συσσίτια θεσμοφορεῖον, πρυτανεῖον πρυτανεύει διοικεῖ πρυτανίς (Aesch. Suppl. 371)· βασιλεύς. ἀρχων. χορηγός. ταμίας. διοικητής πρόφ (e. c. Ar. Av. 129)· ἀντὶ τοῦ πρωτεῖον [32—34]
πρωθῆβην· ἀρτη ἡβᾶσαν, ἀκμάζουσαν πρωτὶ· ἀττικώτερον τὸ ὑφέν. σημαίνει δὲ τὸ ἐν ὄρᾳ. καὶ πρὸ τοῦ δέοντος καυροῦ, η πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας ὡς ὁ φέτος τοῦ καθυστεροῦντος τῆς πρωθηκούσης ὥρας
πρωτία· ταχέα πρωτίδε· πρωτά. πρωτί πρωτή (Herod. VIII 6)· δρθρινή [40—42]

πρῶτες (Call. Ar. 41). σταγόνες, φεκάδες,
σταλαγμοί
πρωτότος λοντροῦ περιγένη (Ar. Vespr.
602). παρουσία [ad 44]
† πρωτευθίαι· παρειμένοι, παραλελυμένοι
† πρωτεύθιον· ὁ ἐπιφερῆς καὶ ἐπί στόμα
πρών (P 747). ὅρος, κρημνός. οἱ δὲ ὄρον
ἔξοχήν [48. 49]
πρῷρα (Soph. fr. 653). πρόσωπον. η̄ † στολὴ (—ις?) δια-
κεκαλλωπισμένη τὰς δφεις, η̄ † ἐπικαλύ-
πτουσα
πρωτάσαντες· κροτήσαντες. η̄ δὲ μετα-
φορὰ ἀπὸ τῶν γεῶν καὶ τῆς εἰρεσίας
πρωταράχη (Trag.). η̄ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν
πλοίων. ἔκεινα γάρ ἐν τῇ πρῷρᾳ τὸν φόρο-
τον φέρει, καὶ ἐπαιωνύμενα ἔγκαθέζεται
τῇ θαλάσσῃ. φυαιώς δὲ οἱ γέροντες ἐπὶ
τὸν πρόσωπον φέρονται. Πρῷρα δὲ τὸ
πρόσωπον
† πρωτεῖ· [ad 53] προρῆπ. φοβεῖται
πρῶσιν· προσώθησιν (3964) [53. 56]
(πρῶσον· ώθησον) 3850. 3950
πρῷγχοι θύρησιν (X 66). ἐπ' ἀκραις ταῖς
θύραις
πρωτερική (Selene. Ath. 77 D). εἰδός τι
συνῆς πρωτίουν. καὶ πεδίον τι οὕτω κα-
λεῖται [59]
πρωτόαλος· πρωτόπλοις
πρωτόβαυρον· τὸν προεδρίας ἀξιωθέντα
πρωτογύνων (Soph. Phil. 180). πρώτων
φανέντων [63]
πρωτογυνναῖκες· οἱ μίαν ἡγεμόνεις γυ-
ναικα
πρωτόλειτα (Eur. Or. 382). ἀπάργματα
πρωτόλειτον· ἀπαρχή (4166). η̄ τὸ † πρῶ-
τον ἐλθεῖν τὴν λειταν

† πρωτωτάλη· πρώτη. η̄ πτερόν
† πρωτολήδεσθαι· τὸ πρώτον ἀποπειρᾶ-
σθαι
πρωτόμφαλον· τὸ τῆς ἀσπίδος μέσον [70]
πρωτοπαγεῖς (E 194). οἱ πρώτον πεπηγ-
μένοι δίφροι, καὶ νολ
πρωτοπαράξια· τὸ πρώτον εἰσπρατόμενον
πρωτοστάτης (Xen. Lac. XI 5). ὁ πρώτος
παρὰ τὸ κέρας τῆς παρατάξεως τεταγμένος
[74]
† πρωτοτύπως· ὁ δκολούθως (4018). πρω-
τονυγός
πρωτώφ ψυμφ (II 371). τῷ ἀκρῷ τοῦ ψυ-
μοῦ (4008)
πταιεῖ (Thuc. I 122). πίπτει, ἀμαρτάνει.
σφάλλει [78]
πτάκες η̄ πτάκιδες (Comici). δειλοί, ἐπη-
χότες. καὶ πτακισμός
πτακωρεῖν· πτήσσειν, δεδοκέναι [81]
πταμήνη· πτασθεῖσα, δεδούσσα (non Hom.)
πτάξ· πτάκις. πτάξ. δειλός (ονοματ.?)
πτάτο· ἐπτῇ (Ψ 880?). ἐδραμεν (4187)
πταστήν· κατεπτηχότα
πτελέα· σὺς ὑπὸ Λακωνῶν. ὁ εἶδος δίν-
δρον
† πτελεάδες· πτελεῶδες
† πτελέον· τὸ συλλέγεσθαι [89]
πτερά· πτέρυγες. η̄ οὐκοδομήματα λεγῶν ἐκ
λίθων [91]
Πτερόδες· τῶν Νυμφῶν τινες οὕτω κα-
λοῦνται ἀπὸ τῆς πόνας
πτέρυα· τοῦ ἀρότρου τὸ σιδήριον, τὸ κα-
τατείνον ὑπὸ τὴν γύην. καὶ τοῦ ποδός.
καὶ τὰ ἔσχατα μέρη τῶν ὄγρων
† πτέρενται [95-97]
πτεροῖς· τὰ πυθμήνια τῶν λατρικῶν λεκα-
νίδων, ἐ μέχρι τὴν προσδέουσιν ἀλεσει-

ε̄ η̄
COD. 44 πρῶτος, — ππν 47 πρωτίας (h. e. πρῶν λαχάνει) 52 προράχθη
ἐπετρούμενα 54 πρώσπατι, πρωσθήσιν 57 θηρίοισιν 61 βρειλας 64 μίαν —
γυναικεῖς 65 ἀράγματα (66 τὸ πρὸ τοῦ διελεῖν) 71 κενοί 75 προτονυγός 76 πρω-
τορύμφ 79 πτακὲς η̄ πτακίδες · ἐπηκότες . 80 πλακτωρεῖν 83 πτακίς
84 πτώτο 85 βότα (86 Κιλίκων sch. Lycoph. 833) 86 ἀπό

HES. Ad 44 ὅταν τις μῆδύνηται αἴλλ' η κοιλία αὐτῷ ἐπιφέρεται. ἐλ-
γετο οὐν ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν καὶ εἰκῇ πρατοψέντων 48 πρώσων (N 292). ὅσον ἔξοχάς
49 πρώτονες (Θ 557). οἱ ἐκνευκότες τόποι εἰς δρη (Aelmann. fr. 53). 55 πρώτα (A 235).
ἀπαξ πρότερον 56 προτέλεια (Eur. Or. 382). αἱ ἀπαρχαὶ κυρίως μὲν τῇ λείας, ἥγουν
τῆς αἰχμαλωσίας, καταχρηστικῶς πᾶσα ἀπαρχή (5165). 59 πρώτιστον (B 702). πότερον
63 πρωτόγονος (Eur. Hec. 458). νέος (4023). 70 πρώτον ὑπήνην (Ω 348). τὴν ἀπαρχὴν
ἔχοντα γενεά 74 πρωτοτόκης· η̄ πρώτη τετοκία (P 5). καὶ ὁ πρώτος τεχθεῖς (Coloss.
I 15). 78 πταῖτο (Ψ 880). ἐπτῇ. ἐδραμεν (4184). 81 πταλόν· ἵψ η̄ σταφύλη πα-
τεῖται (πνάλον) 89 Πτελεός (B 697). πόλις 91 πτέρυθροις· τείχεσι. διαστήμασιν
95 πτέρυγης (Ps. XLVIII 6). τῆς πορείας τοῦ βίου 96 πτεροῖς (Ierem. IX 9). παγι-
δεύστει 97 πτερνίδες (Malach. III 8. 9). ἀπατᾷ. συναρπάζει (Cyrill. p. 858). ἀτιμάζει,
υβρίζει

δίοις μακροῖς ἐν τοῖς λατρ(ε)ῖοις (Alexid.).
καὶ (πτέρυνις Ατ. ΗΑ. IX 36) εἶδος λίγακος

[99]

πτερνοβάτης· τῶν λατρικῶν τις ἐπιδέσμων
πτερόντα (Apoll. lex 136, 31). ταχέα. ol
δὲ πεφροτιμένα. κοῦφα. εὐάρμοστα [4202]

πτεροῖ· ἔξαιρει

(πτεροῖς· τείχεσι τὸ διαστήμασιν) 4191

πτερόν· σκηνὴ (papilio)

πτερονόμος· τοῖς πτεροῖς τὸ νομάσσα καὶ 10
τὸν νεματήριον. ὅθεν καὶ τὸ νέμειν ἐπιστρο-
φῆν ἀγεν

πτεροφόρος· τίλος τι στρατιωτικόν, η ὡς
(ηγουν?) διὰ τὴν ἐν τοῖς λόφοις πτέρωσιν.
καλοῦνται δὲ οὐτις καὶ τῶν ἐν Αἰγαίῳ πε-
ιρέσιν τινές

πτέρυγες· εὖθυντηρες. τὰ πηδάλια (Soph.
fr. 975), καὶ μέρος χιτώνος, τὰ περὶ τὰ
κράσπεδα. δηλοὶ δὲ καὶ τῶν πηδαλίων τὰ
πλατέα καὶ τὰ χειλη

† πτέρυγες· σκέπασις

πτεργύια· μέρος τι τοῦ ὑμοῦ. καὶ τοῦ
πνεύμονος τοῦ λοβοῦ τὰ ἄκρα· καὶ τοῦ
στός τὸ ἄνω· καὶ ἔσφους τὰ ἱκατέρωθεν.
η τὰ ἄκρα τῶν ἵματων (LXX?)

πτερυγίειν· μηδὲν δυνατόν. ὅταν γὰρ τὰ
μηπον δυνάμενα πίκεθαι τῶν ὄφριν πε-
ριθόντα ἐπιβάλληται καὶ κινή τὰς πτέρυ-
γας πτερυγίειν λέγεται (Ατ. Pl. 574)

πτεργύιον· ἀκρωτήμον, πτέρυξ

πτερυξαμένη· διασπόσσα

πτερυγόσσεται· τὰ πτερά τινάσσει, πέτεται
πτερυγοτύχαντος· ὅρνις ποιῶς ἐν Ἰερικῇ

Ἀλεξάνδρῳ δοθεῖσις

πτέρων (Com. IV p. 647).

ἀλλὰ ἡ τριψόχος, ἡ πτέρων, ἡ στρουθίας
εἶδος ὄφρειν

πτερῶν ταρσοῖν· τῶν πτερῶν [17]

πτερωτός (Soph. OC. 1460)· ἀναπτερωθεῖς

πτηνός (Aesch. Prom. 1024)· ὁ ἵπταμενος

πτῆγαι (Eur. Andr. 165)· δειλάσσαι

COD. 4201 πτερνόσσεται 5 πτέροις
15 πτερῶν bis <16 cf. ταρσοῖς πτεροῖς
ταρ. (47 πνέος cum πτύελον conf.)>

HES. 99 πτερυγιμόν (Ps. XL 10). ἐπίζουλον <—ην> 9 πτερύγιαι
17 πτερωτοῖς (Ps. CXLVIII 10 Prov. I 17). πτερεῖοις 20 cf. ταλλά 28 πτοιμός Post 34 θυρ. η
ταρ. 27 πτιλός (Levit. XXI 20). δι μαδαρός, καὶ λεπτομένος τοὺς σφραλμούς 29 πτέ-
ται· κύνει 30 πτολέμειον (H 232). πολέμων 37 πτολεμέρον (B 228). πολὺς καὶ πολὺς
38 πτόλεις· τὰνύγ. η πόλις (B 130) 39 πολεμίζομεν (B 328). πολεμίσωμεν 40 πτο-
λείσοι (φ 252). πόλεις 41 πτόρθος (Eur. Icc. 20). πλάδος, βλαστός 42 πτολίνοιρ-
θος (B 278). πολεμιστής. διὰ τοῦ τας πόλεις πορθεῖν 46 πτύγμα· κόλπωμα. διπλωμα (E
315) 48 πτυχτίον (Greg. Naz. Or. XLVI p. 722). [πτυχτίον] βιβλίον 55 πτύσσοιμεθα (β 77). κολακεύσιμιν

πτῆγαντα· τὴν ὄφιν εἰς τοῦδεφος κατα-
βαλόντα

πτῆγεν· εἰς φόρον ἡγαγεν

πτῆγασσων· ὑποπίτων. κρυβόμενος [25]

πτίλα (Περο. II 76). πτερὰ ἀπαλά [27]

πτίσαι· κόψαι [29]

πτισάνη· κυκέων

πτισατε· ἀποδεματίσατε

πτόησις· δειλά

πτοια· πτυχος. φόρος. θύρυβος, η ταραχή

† πτολαν· η πτοῖον

(πτοιάσθαι· τὸ ὄργαν πρὸς οὐρονοῖαν) cf.
ἐπτοδοσθαι

πτοιάσμενον· πτοιάσθαι λέγεται· τὸ παρο-

μάσθαι πρὸς τὰ δέρροδίστα [36—42]

πτορθος (§ 128). ὄρητης; βλαστός, κλάδος;

η ἔκφυσις τοῦ δένδρου, θαλάττος

† πτόριμον (Cyprii?)· ταχύ. φρόνιμον
(πορ—)

† πτορισμός (Cyprii?)· φροντισμός (πορ—) [48]

πτύελον· σκενεος ἐπιτήδειον πρὸς λουτρόν.

η πτύσμα [48]

πτυκτόν· πτυσσόμενον. η καπτόμενον

πτύξ· η πτυχή, η πλέξ(is)

πτύξις· διπλωσις. κάμψις

πτύνον (Sophocl.)· θρῆνας. ξύλον ἐν φ δια-
χωρίσουσι τὸ στον ἀπὸ τοῦ ἀχύρου

30 πτενόφιν (N 588). τοῦ πτύνου. ἔστι δὲ γεωρ-
γικὸν ἴργαλείον [54]

πτύρεται· κλάται. κραδαίνεται. σείεται.

φρίτεται

πτυρός· φύκη. καὶ τὰ σμοια

πτύσσει· κραδαίνει. η τὰ δόρατα διπλοὶ [58]

πτυχαί· στολ(αι). περιβολαί

πτύχεις· μερίδες (Σ 481?). καὶ αἱ τῶν ὄφων
διπλωσίεις. εἰδοὶ δὲ αἱ φάραγγες

Πτύφιδες· Νύμφαι

40 πτωκάς κύπειρος· παρὰ Σιμμίᾳ η πόα,
διὰ τὸ χθαμαλή εἶναι

πτέρηκες· δειλοί· λαγωοί· δορυάδες· έλαφοι·
νερβοί

πτώματα· αι συρρήσσεις ἐν τοῖς μετάλλοις
πτώξη· λαγώδης (P 676). ἀπὸ τοῦ κατεπτη-
χέντος ή ταπεινόν
πτώσ(ε)ι· ἵαντὸν καταχρύπτει· φορεῖται,
δέδει [67]

πτώσσοντες (Tyttae. 2, 36)· δειλισθετες

πτωτόν· τὸ πίπτον

πτωχεύειν (ρ 19)· ἐπαιτεῖν, ἀπὸ τοῦ πτώσ-
σεων ή ἐπτηχέντος, ὡγουν ταπεινούσθαι
(πύαλον· ἐφ' φ ή σταφυλῇ πατεῖται) cf.
4181

πύαλος· ή δασιμθος· ή λάρραξ

πυάντον (Alem. fr. 71)· τὸ δὰλ τοῦ γδα-
κτος ψόφημα (ad πύαρ). οἱ δὲ πανσερεμίαν
ἡψημένην ἐν γλυκεῖ (Sosibius)

πύανον· κύανον· καὶ πᾶν δσπριον

πυανόψια (Lycurg. or.)· ἐργητὴ Αθηνῆσιν.
εἰρηται δὲ, παρόσον κύαμον ἐμπίπλανται,
καὶ δύεται Πυανεψιῶνος ἔβδομη, ἐπειδὴ
ἔψουσαν ἔτρος. οὐτω δὲ κέκληται δ μῆν
καὶ ή ἐργήτη, διὰ τὸ δθάραν ἐψεῖν, ἀ κα-
λοῦσα πύανα

πύαρ· πυτία (Callias Ath. 57 A)

πυγαῖα· τὰς σπίρας τῶν κίστων· καὶ τοῦ
σώματος ἡμῶν τὰ κατὰ τὸ λεφόν δστοῦν
[77]

πύγαργος (Soph. fr. 977)· εἶδος δετοῦ

πυγή (Ar. Thesm. 1187)· τὸ κάθισμα

Πυγμαῖον (Γ 6)· ἔθνος πρὸ τῆς Αιγύπτου,
τῷ μεγέθει πάννυ μικρόν, οἴον πηγαῖον
Πυγμαῖον· ὁ Αδωνις παρὰ Κυπρίοις [82]

πυγμή (Ar. Vespa. 1384)· γρόθος· πυκτή·
ώγουν τὸ συγκελεῖσθαι τοὺς δακτύλους

πυγόνος (Xen. Cyn. X 2)· τοῦ πήγεος. ἐστι
δὲ η πυγή(ν) ἀπὸ ὀλεκράνου ἄχρι τοῦ

μικροῦ δακτύλου

πυγόρεις· οὐτω καλοῦνται τινες τῶν ὥ-
στων

πυγός· ὁ πῆχυς

COD. 65 πετεινόν 68 |ται bis 70 η πτίχη 71 ἀσα. μυθος 73 πυανοί
74 |οφία — ἐμπίπλαται — πιανεψιῶνος — καὶ θάραν (cf. inscr. Eleus.) 73 πύας, πυτία
76 πυγαῖα 80 πόρων τῆς 83 πυγτή, ὡγουν 91 πυελίον 92 καὶ πύη 93 ἐμ-
βάτη 95 Πυθεία 99 χρ.. 4310 πυθοῦν, τὸ 18 πυδῶδε

HES. 67 πτωσιαζέμεναι (A 372)· κρύπτεοθαι· περικάμπτειν 77 Πυγανίσοι
(Γ 6)· πυγοτίας. ἔθνος δὲ ἐστι πρὸ τῆς Αιγύπτου μικροφωνῶν ἀνθρώπων 82 πύγματος·
ἐχατος, ἀστατος Αδ 92 σπινή, ἀρτοθήη, ἀλευσθήη, 96 πυθέσθαι (B 119 al.)·
δχοῦσαν. ἐρωτήσαται. γράσσεσθαι 97 πύθεται (λ 395 a 161). σῆπεται. φθίνει. βρέχεται
4300 πυθόμενα, ἐλαίας (ν 122)· τὴν ἀρχήν, καὶ τινὸν ὅγιαν 3 Πυθοῖ (θ 80)· ἐν Πυθῶνι
6 πύθομαι (γ 187)· δχούσαν 4310 δύοτικὸν τὸ ἔσων. δηγεῖν γαρ η ξειδών [καὶ
ἀηδῶν]. τὸ δὲ ἀληθής ἀπὸ Χειδόνος τινὸς θεολόγου η τερατοσκόπου

πυγοσκελίς· ἔσων τι. καὶ δι θραχάς
πυγούσιον (χ 517)· πηγαῖον
πυγών· μέτρον τὸ δπὸ τοῦ ὀλεκράνου, δπερ
ἐστιν δικών, ἐως ἔξο τῆς χειρός, ἐπικε-
καμένων τῶν δακτύλων. καὶ σπιδαμή
πυδαρίζειν· τὸ μη δνέχεσθαι τινος, διλλ
ἀποκράνων. χαλεπάνειν (cf. Ar. Eqq. 697)
πυέλιον· πύελος χαλκή
πυελίς (Aristoph. p. 107)· σφραγιδοφύλαξ,
[ad 92] ἐνθά δη φῆφος ἐν δακτυλίῳ
πυέλος· ἐν φ οι πυφοι ἐπλύνοντο. σκάφη.
ἐμβατή
† πυνήφ· δναπεκλησμένον

Πύθια· πανήγυρις, καὶ ἑορτὴ Ελληνική
[96. 97]

Πύθιον· [τὸ υδωρ.] Θουκυδίδης (VI 54)
Πυθίων ἀνακτόρων (Trag. inc. fr. 205).
ἐπι τοῦ ἐν Χρ(ύση) λεφού, ὡγουν Απόλλω-
νος (λ 1374) [4300]

πυθμένεις· βδεις αι κατὰ τῶν δένδρων
πυθμήν· τὸ ὑποκάτω τῆς λεκάνης, καὶ πεν-
τὸς σκενους· γένεις, δρκή, ρίζα (Aesch.
Suppl. 104). καὶ τῆς μήτρας τὸ ἄρω μέρος
(Aristot. H.A. IX 4). καὶ δρεμός τις παρὰ
τοῖς γεωμετριοῖς (Plat. Civ. 646 C) [3]

πυθοιτο· σπατει
πυθόλιηπτος: ὑπὸ τοῦ Πυθικοῦ [6]
πυθόμενος (Herod. I 154)· δκούσας. ἐρω-
τήσας. μαθών

30 πυθομένων (μ 46)· σηκομένων. τὸ γάρ
πύος αἰμά λετι κατὰ μεταβολήν
πυθούν (Soph. OT. 601)· ἐρωτησον
πυθοντο· ἤκουον. ἱμαθόν
πυθούν Χελιδόνος (Aristoph. fr. inc. XX).
παροιμιάδες [ad 11]

Πυθώ· πόλις Φωκίδος

Πυθώδ· ὄδος· παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ
πραττόντων

Πυθων· ὁ ἔγγαστριμυθος η ἔγγαστριμαντις.
η Βυζάντιος τὸ γένος (Demosth.)

πυθων· δαμόνιον μαρτικόν

πύξιον· τὸ γάλα

πύκαζε (Eur. Tro. 349 Soph. Ai. 581)· κάλλητε, στεφάνου, πάνου

πυκάδιονσι· καλύπτουσι, στεφανοῦσι, πυκνοῖσι, κρύπτουσι, φυλάσσουσι, αιπέσουσι, περιβάλλουσι, στεγάζουσι, συάζουσι (οποματίς.)

πύκα ποιητοῦ (Σ 608)· ἐπιμελῶς κατεσκευασμένον

πυκασάντετον· καλύψαντων

† πυκασμός· δασύτης γενεψήματος [23]

πυκιμήδος (α 438)· συνετής, η ἐπιμελοῦς κατὰ τὸ ποιῆσαι

πυκ(ι)νήν· [ad 25] στεγνήν, λοχυράν, συνηχῆ [26, 27]

πυκινόν· [ad 28] συνεχῆ. (πυκινόθ) λέχος· διὰ τὸ ἐκ πολλῶν λιατῶν τὰ στρώματα συντίθεσθαι (Ι 621)

πυκινόφρων· πολύφρων, σφρόφων

πυκνά· συγνά [ad 30] [31]

(πυκναῖα)· τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν πύκνα· Ἰων (fr. 65)

πυκναῖοις· πολλοῖς [34]

πυκνώς (Ατ. Thesm. 434)· συνεχῶς, συχροῦς

πύκτας· γρόνθους. δυωνταῖς

πύκτης (Soph. Tr. 442)· πολέμιος, ἀνένδοτος

πύλα· πύλαι

πύλαγόροις (Demosth. 277, 1)· οἱ προεστό-

τες τῆς πυλαίας. πύλαται δέ εἰσι η εἰς

Πύλας, τὰς Θερμοπύλας, γινομένη σύνοδος

τῶν Ἀμφικτυόνων

πύλαι· ἀριστοφάνης Τελμύσισεν (fr. XI)

† ἀπὸ τῶν θυτῶν λέγει· ἔκειτοι γάρ ἐπι-

σκέπτονται τὰς ἔπερπαλς τοῦ ἥπατος καὶ

τὰς φλέβας. διὸ καὶ τὰς ἰδοὺς πύλας

(Eur. El. 828) λέγονται. (δ) ποιητῆς γάρ

οὐδέποτε πύλην ἐνικᾶς λέγει, ἀλλὰ πλη-

θυτικῶς, θύμαν μέντοι καὶ θύρας λέγει.

Θυράρων ὑψηλάτων (ε 304)

COD. 24 συνετῶς η ἐπιμελοῦς 30 παλαιά 32 πυκνάτων 33 παλαιοῖς 40 τελ-

μισθεῖν 41 πυλαῖς, τὰς 43 |αρχος 46 |μένου 47 ἐπαρτιούντος — πυλωνύ-

μισθεῖν 48 πυλατέδες 53 πυλέων, στεφάνων 57 καὶ πίκνοι 62 εἰ. ἐκφράσι,

στάγης (68 εἰ. πουνάζειν εἰ ποτνάζειν) (69 πυτνίσκους?) 70 πύηρα 71 πύνεος·

ὅ τρώκτος 74 πυξίδα

HES. 17 πύκα· ἐπιμελῶς· πύκα δὲ ἐτρέψε (Ε 70) καὶ πύκα ποητοῦ (Σ 608) τοῦ ἐπι-

μελοῦς κατεσκευασμένου. καὶ πυνθόνος λέχος (Ι 621) τὸ ἐπιμελέας ήξισμένον, διὸ τὸ ἐπι-

πλάτην λιατῶν εἶναι 23 πύκ' ἐβάλλετο (Ι 588). πυκνώς ἐβάλλετο. Ad 25 συνετῶν (Ι 302)

26 πυκινοῖσι· συνεχέον (Η 212). καὶ τὰ ὄντα 23 πυκινόθ δὲ ἄχθος (Η 590). πυκνή

λέπην Ad 28 συνετῶν (Ζ 157). Ad 30 συνετῶν πολλά (Γ 202) 31 πυκναὶ πτερά (d 454). 34 πυκναρωγαλέην (γ 438). πυκνάς θυγάδας ἔχουσαν 44 πύλαι οὐδρα-

ροῦ (Ε 749). τὰ νέφη 51 Πύλαι· πόλεις 52 πύλαι θύραι 56 Πυλήνη (B 639). πόλεις

Αιτωλίας 59 πύλη (Ε 397). ἀντὶ τοῦ πύλη τῇ τοῦ ὅδου 63 πυμάτοις (d 65). ἐγάδ-

τοις 64 πύματον (Α 758 εἰ.). ἐσχατον, τελευταῖον (Χ 203) 66 πονθάνομαι (β 315). ἀκούω

67 πυνθανόμην (ν 256). ηκουσον Ad 73 γρεθόντος (Moer. 323) 74 πυξία

(Exod. XXIV 12). δίπτυχα

[17] πυλαταιστάς· τοὺς φεύστας. Ρόδιοι
† πυλατιίδεες· αἱ ἐν κάλλει κρινόμεναι τῶν γυναικῶν καὶ γυνῶσαι
πυλατιάχος (Ατ. Εργ. 1172)· πολέμαρχος [44]
[ναὶ δρομα κύριον πυλαρά· τὰ στελλήγη
πυλάρταο· τῷ πύλῃ προσηρτημένον πυλάρταο κρατεροῖ (Ν 415). τοῦ τὰς πύλας ἴσχυρῶν παρατῶντος, η φροσιμένας ἔχοντος. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ. πυλωροῦ λαχοῦ
πυλατιδες ἀγοραὶ (Soph. Tr. 639). ὃπου συνιασιν οἱ Ἀμφικτυόνες εἰς τὴν λεγομένην Ηὐλαίαν ἐν τῷ πανηγύρει πυλαστρός (Thessalī?)· πυλωρός πυλαστρός (Hom. ?)· τοῦς πύλας φυλάσσοντας. τινὲς δὲ πλέπατο [51, 52]
πυλεῶνα (Alcm. fr. 15, 2 Cœll. fr. CCCLVIII). στέφαρος (4361)
† πυλευρόν· πυλωρόν πυληγόροις· τελεναι. καὶ οἱ τῶν πανηγύρων ἐπιμεληταὶ [56]
πυληγγες· αἱ ἐν τῷ ὁδῷ τρίχες. καὶ Ιουλοί, βόστρυχοι, κίκινοι πυλλεῖλ (Macedon). † θραυσει. λέγει, διαβοῦ. θρυλλοῦ [59]
† πυλωλατητας· κακῶν μεστούς πυλών· στέφαρος (4353)
πυλωρός· ὁ συνθήνη τῆς κοιλίας [63, 64]
30 πύρδαξ (Aristoph. p. 1057)· πυθμήν (col. 213, 8) [66, 67]
πυνταζειν· περατειν τῶς ἀρραιτειν πυντικούς· τοῦς ἐρθούς ἐρεθίθοντος, καὶ φανός (4372)
Πύρνα· η Πύρα πυντός· ὁ πρωτότος πυντηνούς· συνέτοντος ἐρθούς (4369)
πύξη· πυγῆ [ad 73] [74]
πυξιτον· κραμά τι λιατίον

?πύξ· ἱματωμένην κλίνην
πυόν (Com.)· γάλα τὸ πρῶτον, ὃ πήγυνται
ἔψόμενον
πυπάκισσον (Crat. fr. VII p. 48)· φωνὴ
ποιῆ χρῶται
πύπακις· τὸ τῦν βόμβας λεγόμενον πύπ-
ακις ἔλεγον, ὡς Λικόφρων φίβη. οὐχ ἔστι
δέ τὸ μὲν γάρ βόμβακις τίθεται καὶ ἐπὶ
σχετλαμονὶ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύπ-
ακις οὐχί
πῦρ (Hippocr.)· πυρετός
πυράγρα· καρκίνος
πυράγρη η πυράγρα· χαλκευτικὸν ἐργα-
λεῖον, καρκίνος, πάγνυρος [83—85]
πυρακτῶν· ἐμπυρεύσων
πυραμίδες· πυραμιοεῖς λαμπάδες
?πυραμοῦ ντα· τὴν πυραμίδα
πυραμίδες· οἰκοδομήματα γεωμετρικά, ἐπὶ
τὰ κάτω κατεργάζομενα
Ηύραμος· ποταμὸς Κιλκίς (Xen. An. I 20
4, 1 Euphorio). ἀλλοι δὲ χόρτον οὕτῳ κα-
λοῦσι
πυραμοῦς (Ατ. Eqq. 277)· εἶδος πλακοῦν-
τος, ἐκ πυκῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιται
ἀναδεδεμένων
πυρὰ μυῖα· η μέλισσα [93]
πυράνου· εἰς δ ἄν πῦρ ἐτάνηται, δρόσιον,
η βόλβιτον, η τοιούτον τι. οἱ δὲ τὴν θέρ-
μαντην
πυργηδόν· κατὰ τάξιν τείχους [96] 30
πυργήρης· μετέφρως φις πύργος. καὶ (Ion.
fr. 47) ἐν Φρουροῖς· πυργεῖαν σκοπῆν
πυργηροῦ μέθε (Ευτ. Ορ. 754)· ἐντὸς ἐσμὲν
τὸν πύργων, οὐ τοιλαμέν εἴσιεν. γράφε-
ται δὲ πυργεῖον μέθα
πυργηροῦ μέντοι· φυλάττομεν τὰ τείχη
πυργηροῦ μένον· τὰ τείχη φυλάττον
πυργίον· μέρος τρίπορους
Πυργίται· οἱ Κρήτες
πυργίτες· βοτάνη

[440]

40

πύργος· προμαχεών. τεῖχος (Z 386).
ἄλλη ἐπὶ πύργον ἔρη
καὶ τάξις ἐν τετραγώνῳ ὀπλιτῶν (A 334).
ἐστασαν, διπότε πύργος Ἀγασθῶν ἀλ-
λος ἐπελθῶν
καὶ πολεματῆριν ὅργανον
πυργοῦται (Ion. fr. 63)· ὑφοῦται
πυργοῦχος (Polyb. XVI 3, 12)· μέρος τι
τῆς νεώς [8]
10 τείχους· μέρος τι τῆς νεώς
πύργαλον· ὄψοπειον, ὀπτατεῖον. καὶ τὸ
καύσμον πρύγανον, ἢ ἔιλον. η μαγειρεῖον.
η λείφανον. οἱ δὲ πύργαλον
πύργανα· τὰ λείφανα. καὶ τὰ ὁπταρά τοῦ
πυρός
πυρέας· πυρπολητάς, ἐμπυροῦντας τὴν πύ-
λην. ἀπὸ τῆς πυρεύς εὐθέας
πυρεῖον· ἀγγεῖον κεράμιον εἰς πυρὸς ἐν-
θεῶν (LXX !)
τείχους· φράσις
πῦρ ἐπὶ πῦρ (Legg. 666 A)· παροιμία [ad 15]
πυρετός· φλοισμός, καῦμα. τὸ δὲ σῶμα
πῦρ λέγει (X 31)
πυρῆνες (Herod. II 92)· τὰ ἐντὸς τῶν ἔλαιων
όστᾶ
πυριατόν· τὸ ἐφθόν πυρί, ὃ γίνεται ἐκ
τοῦ πρώτου γάλακτος
τείχους· συνετός
τείχους· συνετός
πυριτρεπέτας· διαλινός· Τιμαχίδας (ad
Aesch. Sept. 207) δὲ (λέγει) ήτοι ὁ πυρὶ¹
βριμών, η διὰ πυρὸς βρέμοντος γεγονός
πυριεφά (Philippid. IV p. 470)· τὸ πρώ-
τον γάλα [23—25]
πυρικρόταφος· διατάπειρος
πυρίμαχος (Aristot. Auct. mir. 110)· δὲ ἐν
τῇ ἀνίκητος, καὶ λιθος ἀπὸ τοῦ συμβε-
βηκότος πυρίμαχος

[ad 28]

[ad 28]

[ad 28]

COD. 77 πύον 84 πύραντος recte Phot. ἐρδόνομενος 91 πυραμ. — μέλατι
92 πυραμῖτα 94 βόλβιτον — θέματα την 97 πυργήρως — κοπῆν 4401 πυργί-
διον Poll. I 92 3 πυργήτις (pyrgis Apulej. de herb. c. 96) δ τάξις — ἐστεφαν 10 ὕψο-
ποιον — μαγειρίον (cf. πούρδαιν, πυρδαίον) — πύρδαμον 12 πυρπολήτας, ἐμπυροῦντας
17 πυρίναι 22 πυρὶ ἐφθάται — γόντας 26 πημένος

HES. 83 πυραί (A 52)· πυρκαϊά 84 πύραινος· (δ) πῦρ ἐταύμονερος. λέγεται δὲ
καὶ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ὧ φέρεται καὶ τὸ πῦρ, οὕτῳ
93 Ηύραμος (A 491)· πόλις 96 πυρδυγῆρα· τὰ θοράκαια 4404 πυργοβάρεις (Ps.
CXXI 7)· οἱ προμαχῶνες 8 πῦργον ἐνύρων (M 208)· ἐπὶ τοὺς πύργους ἐλκον Ad
15 ης μέμνηται Πλάτων (Legg. 666 A). καὶ κακὸν ἐπὶ κακῷ 23 πυρὶ ηκέα (ι 387).
πῦρ ἔχοντα, πεπυρωμένα (—ον), πυρληνη τὴν ἀκμήν καὶ τὸ ἄκρον ἔχον(τα). ἔχουσαν 24 πυ-
ρίκαστος (N 564). πεπυρωμένος 25 πυρὶ κουλέων (Θ 235)· διαγῆ τινὸς καυστικῷ,
ἰσχυρῷ Ad 28 πυρίον· η υψηλατήριον (LXX)

πυρῆταις· λίθος, ἀφ' οὐ πῦρ τίκτεται
Πυριφλεγέθων (χ 513)· ποταμὸς ἐν φῦσι
 πυρκαϊά· ἐμπυρισμός
 πυρχόδοι· ὑπὸ Δελφῶν λερεῖς δὲ ἐμπύρων
 μαρτυρόμενοι [34. 35]

πύρηνται· ἐσθίηται

πύρον· Σειαλ κηνηστάθεις, η δ κατειργασμέ-
 νος σίτος, ἄλλοι χόρτος, ἄλλοι μαγίδα, καὶ
 οὐδετέρως (τὰ πύρα (ρ 362).

ώς ἀν πύρα κατά μηντῆρας ἀγείροις

πύρον· φωμός (ρ 12)

πυροδιάστιον· μαγεψέον

πυρδεντί· θερμός

πυροί· πύρινος κεκινημένοι

? πυρὸς αὐγὴ (§ 305)· δ καταγαζόμενος

καὶ καταφωτιζόμενος τόπος ὑπὸ πυρὸς

[43-47]

? πυρὸς δέμας· ὁξέως καὶ λαχυρῶς

πυρολαμπίς (Arist. Η.Α. V 19)· ἔδων πτη-
 νῶν, ἐν σκότῳ λάμπον [50]

πυρπαλάμης· πυρπαλάμους ἐλεγον τοὺς
 διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ
 τοὺς ποικίλους τὸ θύρος

πυρπολεῖ (Ατ. Nub. 1497 Trag. inc. 251).
 ἀπτει, καλεῖ, πυρσεύει

πυρπολέοντας (χ 30)· πυρπολουμένους, η
 περὶ τὴν πυρὰν ἀναστρεφομένους

πυρπολούμενος· ἐμπυριζόμενος, παρὰ τὸ
 πολεῖν ἐν αὐτῷ τὸ πῦρ

† πυρπεργέχει· Κρατίνος ἀπὸ (δι)θυράμ-
 βου ἐν Βουκόλοις (fr. 1) ἀρχάμενος, ἐπειδὴ
 χρηστὸς οὐκ ἐλάβειν παρὰ τοῦ ἀρχοντος. Εστιν
 τὸν ἡγήρει

Πυρραία (Theophr. CPl. II 64)· λόφος ἐν
 Ιωτίῳ. οἱ δὲ Πυρραίαν εἶναι μοῖραν τῆς
 Θεσσαλίας λέγουσιν, ἀπὸ Πυρρας τῆς Δευ-
 καλίστως, οὓς φησι Σοῦνδας. δοκοῦσι δὲ εἰς
 ταύτην καταφυγεῖν οἱ διαφεύγοντες τῶν
 Κερταυρῶν

Πυρραίη· Θέτιδος ἐπώρυμον
πυρραΐς (Callim. Ath. 394 D)· ὄρνις ποιός

COD. 37 Σειαλ καὶ πιτόδεις — ἀπυρινάσσαν πύρα, καὶ τὰ κηνηστηράγεια
 πισσον, μαγεψίον 54 πολεμεῖν 55 πυρράς· τῆς δὲ καλλίστος — σονίλας 59 κατερυπίχθων
 62 χλαμίς 64 τῶν εὐηργτῶν φωτῶν 65 πύρρωνος 66 γένυξι 70 πυρσοκουρσο-
 λέντος (71 πυρομάχοι· λίθοι ὑπὸ !)

HES. 34 πύρα (ρ 362)· δρῖφη, κλάσματα, στιλα 35 πυρὶ, δῖαι τῆς μάζης συμ-
 πιέσουσι τῇ χειρὶ εἰς τὸ στόμα λαμπάνουσαν 43 πυρὸς δῆιοι (B 415)· ὑπὸ τοῦ πυρὸς
 τοῦ πολεμικοῦ 44 πυρὸς· σίτος 45 πυρὸς μειλίς, σεμίνων· καὶ πυρὸς τὰ κεχαρισμένα
 ποιεῖν, τουτέστι θάπτειν 46 πυρὸς μένος (Z 182 Trag. fr. inc. 63)· πῦρ, περιφραστικῶς.
 ἥγουν πυρὸς δύναμις 47 πυρὸς ἄνθος (I 212)· τὸ λαμπρότατον 50 πυροφόροιο
 (M 314)· στοφόδου 77 πύρωσις (gl. Psalm.)· δοκιμασία

Πύρρακος· ἥρως καὶ Ἐρυσίθορα γεγονός
 Πυρριδάι· οὗτος ἐκαλοῦτο οἱ νῦν Μο-
 λοσσοὶ ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου
 πυρρίας· τῶν ὄφεων τις ἀπὸ χρῶματος
 πυρρίχα· χλαμύς, ἥ πελτάριον
 πυρρίχας (Eur. Andr. 1136)· τὰς ἐνόπλους
 ὀρχήστεις

πυρρίχιζειν· τὴν ἐνόπλιον δρογήσιν καὶ
 σύντονος πυρρίχην ἐλεγον· οἱ μὲν δπὸ

Πυρρίχου τοῦ Κρητός· οἱ δὲ δπὸ τοῦ διά-
 πυροῦ εἴναι· οἱ δὲ ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἀχιλ-
 λέως. ἐφησθέντα γάρ τῷ Εὐνυπύλου φόνῳ
 ὀρχήσασθαν φησιν Λρειλοκός· ὅθεν καὶ δ
 πυρρίχιος ποὺς ὀνομάσθη

Πύρρων· κύριον ὄνομα, η κυρίος
 πυρραῖς γένυσι (Eur. Phoen. 32)· ταῖς
 ξανθαῖς θριξῖ

Πυρραίδες· οὗτοι Νύμφαι καλοῦνται
 πυρραῖες. δραυνεῖ, λάμπει, ἐξάπτει, ἀπτει
 πῦρ

πυρροί (πον Σ 211)· λαμπάδεις καιόμεναι,
 λαμπτῆρες, φρυκτωρία

πυρροκόρσον λέοντος (Aesch. fr. 105)·
 πυρροκεφάλου, ξανθοτρίχου

† πυρροσκλήφοις η πυρροσκλειφθοῖς· ὑπὸ¹
 πυρροσκλήφοις μεμάδισμένοι καὶ πεφλ..ομένοι

(πυρροσκλήφοις cf. 4476)
 πυρρός (Eur. Phoen. 1836)· λαμπάς. η τὰ
 διὰ πυρὸς σημεῖα

πυρροφόρος (Xen. Lac. XIII 2)· ἀγγεῖον
 εὐηργέθεις, εἰς δὲ δύλα ἐτίθεσαν πενυρωμένα.

η ὡ τὸ πῦρ φίρων ἀπὸ τοῦ πρώτου βω-
 μοῦ ἐπὶ τὰ ὄρα, καὶ φυλάττων μῆ δπω-
 οθεοθῆη· σημανεῖ δὲ τὴν λαμπάδηφρόφον
 (cf. Eur. Suppl. 260)

πυρροφ πυρὶ·

πυρρόφορος (Herod. VIII 6)· ὁ πῦρ φίρων.
 καὶ ὁ μόρος διασωθεῖς ἐν πολέμῳ

πυρρώλαφοι (Antimach. fr. CXIII)· λιάντες οἱ
 παρ· ὀπτηθειών βυραῶν τεμόμενοι [77]
 πυρσάντα· πανσπερμία ἐφθῆ

πύσει (Δ 174)· σιψει
 πυρσα· ἐψτήησις. πεναις

πύσσαχος· ένιον καμπύλον τοῖς μόσχοις πεφτὸν τοὺς μυκτῆρας τιθέμενον (δ) κωλύει θηλάζειν (2051)

πύστις (Aesch. Sept. 54). ἐρώτησις, πεῦσις, ἀγγελία, δκού. † πειθώ † πυτά· λάκωνες τὰ ἔρυθρὰ λαύται πυτία· οίον πήγουσα, παρὰ τὸ πήγετεν, ἐν γῇ τὸ γάλα πήγυνται ἡ κρήκος ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων [25]

πυτίνη πλεκτή, λάγυνος (Arist. fr. inc. 10 CCXLIV). † οἰνον. ἐπλεκον δὲ τάντας ὡς ἐπὶ τῷ πολὺ οἱ δεσμῶται, καὶ σπυρίδας, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἢ ἣ δημιός πῶ (Sophro. fr. 89). ποῦ. ὅθεν. ὀπόθεν. Δωρεῖς πώγυνον· γέρειον, ἀλλοι τὴν ἀγαφορὰν τῆς φλογούς (Aesch. Ag. 306 Eur. fr. 833) πώσια· βοσκήματα, [ad 89] πληθυντικῶς πωλεῖται (δ 384). συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται, τὸ δὲ καθ' ἡμᾶς πωλεῖσθαι περινάσθαι λέγονται [91] πωλεύειν (Xen. eq. II 1). παιδεύειν πώλους [93. 94] πωληταί (Dem. 788, 6). οὐτοι ἐπώλουν τὰ ἐπεργυσθέντα· ἀρχῇ τις † πωλία· χαλκοῦν πήγυμα τι. φέρει δὲ ἐπὶ τὸν ὄμοιον τὰς τῶν Λευκιππίδων πώλους. δύο δὲ εἶναι παρθένους φασίν

Πά· δή. σύγρεμος (B 1).
ἀλλοι μέν ἡα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες
καὶ πανάταροις ἡσίον τι (ἡδα)
ὑάσα· ἥψεματα (Cyrill. Voss.)
ὕβαττειν· ἄρω καὶ κάτω βαδίζειν. τινὲς
δὲ τύπτειν, καὶ ψύφον πουΐν [ad 3] τοῖς
ποσὶ, καὶ ἥψεσιν [4]

COD. 84 πτία οίον πιπτιούσα — πίπτειν — ταῦτα 88 cf. πωπολία 95 πωλῆται 4518 πωρός Suidas — 6 καὶ [νόμος] post 5

HES. 85 πίτυλος· ἡ συστροφὴ τῆς χειρός, ὅπαν πυκνώς ἐπιφέρηται. δηλοῦ δὲ καὶ τὴν ερεπίαν, καὶ τὸν τὸν πυκτῶν ἑκατίρας χειρός συνιχεῖαν Ad 89 ποιήτια (A 677) 91 πωλέσκετο (A 490). αρεστηρέτο. εύρισκετο 93 πωλεύμενοι (β 55). ανισόντες 94 πωλίσσαι (E 350). φοιτησίες, παραγενήσεις, ἀναστρέψεις, 4502 πωλοεἰσθε· ἐπιμελῶς ὁ πολλάκις φοιτῶν Ad 6 λυπη (4510). 8 πωπολία· ἡ ἀγαφορὰ τοῦ πυρός (4188). 14 πωρωτας (Rom. XI 25). ἐξ ὀστέων σύμψυσις καὶ σύνδεσμος λίγει τόδε (L. λέγεται τὸ δέ) ἐπισαρκῶν πωμῶν (πάθος) καὶ ἀνασθοῖσα 16 πωπαχώς· ποσαπλῶς 17 πῶς τ' ἄρει (γ 22). πῶς δέ 18 πῶς τ' ἄρει τοις (A 123). πῶς δή σοι 19 πῶς κεν ἔσι (Ξ 333). πῶς αρ γένοιο 20 πωτάσθαι· πίτασθαι (πότ—). 21 πωτώμεναι (Ar. Pac. 830). διατριβουσαι. διακινοῦσαι (ποτ—). 22 πωτῶνται (B 462). πέτρωνται πῶῦ (I' 198 al.). ποίμνιον, ἡ ποίμην P Ad 3 καὶ φράσειν 4 ἥβδοιδα· τὰ διδασκαλεῖα

πωλικοῖς διώγμασι (Eur. Andr. 972). τοῖς διὰ τῶν ἀρμάτων διάγμασι πωλοδαμόν (v) εἰν (Soph. Al. 549). πῶλον δαμάζειν πωλοδάμηνης (cf. Eur. Rhes. 187 Xen. eq. II 1). πῶλος δαμάζων πῶλος (Eubul.). ἔταιρα. πῶλον γάρ αὐτᾶς ἐλεγον, οίον Ἀφροδίτης. πῶλονς (Cratin. p. 69) τοὺς νέους, καὶ τὰς νέας, καὶ παρθένους πωλούμενοι· συνερχόμενοι (4493) [4502] πῶμα (Eur. Ion. 1212). ἐκπωμα πῶμαλα (Aristoph. local. fr. III). ἀντὶ τοῦ οὐ, οὐ μάλα, οὐδάμως. καὶ πόθεν, ὅπερ ἐστὶν πόλιν οὐδαμῶς πῶ μοι (4487). ποῦ μοι. οἴον ποῦ γάρ † πῶντα (2989. 90). γραφίον [ad 6] † πῶπαι· φοράλ. Δωρεῖς [8] πωρεῖν (Elei). κηδεύειν, πενθεῖν (4153) πωρῆσαι· λυπῆσαι καὶ τὰ ὄμοια πωρητός (Antimach.). ταλαιπωρία, πένθος πῶρον (Herod. V 62). λαθαρον. ὁ δὲ πῶρος οὐ πᾶς λιθός πῶρος· ὁ ταλαιπωρός [14] † πῶς· πός. υπὸ Δωρείων [16—23] πῶῦξ· ποιός ὁρνις. ὁ ἀριστοτελῆς ἐν τῷ περὶ γάστραν (IX 18)

P

ἥβδοι· καὶ τὸ σύνηθες καὶ ἡ διάφναις τῆς γῆς, ωτε φλέβες (Theophr. CP. IV 13 XII 6). καὶ ὀβελοὶ δὲ οἱ παρατιθέμενοι τοῖς Ὄμηρον στίχοις, καὶ οἱ τῶν φοινίκων κλώνες (Theophr. HP. II 2, 2) ἥβδοφόροι· ἥβδοιχοι. καὶ ὁ βραβευτῆς ἥβδον ὁμός

έάγα· δική, βία, ορμή (Hippocr. 233, 43!).
καὶ ἡ γῆς χῶγε θηλυκῶς, Ἀττικοὶ ἔάγα
(Plat. Legg. VIII p. 845 A) [8]
τέλεαν τέλεαν· ϕάδιον. Θουόντοι
ἔάγας· πήλυξ, ἡ σταφυλίς, ψωγάς [11]
ἔαγδαιον (Comici). τὸ δέξι, δρμῆς μεστόν,
ἡ ἀδρούν, σφοδρόν, λαχνόν, φοβερόν,
σκληρόν [13]
Τραδαμάνθυος ὄρχος (Cratin.). τὸν ἐπὶ
χηρὶ καὶ κυνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις ὄρχον
ἔαδαμεῖ· βλαστάρει [16]
ἔάδαμον (Nic. Al. 92). καυλόν, βλαστόν
ἔαδαντας· πλανᾶται (113)
ἔαδάνη· ρόκη. διοίως ἔδοάνη
ἔαδαντεται· τινάσσεται (cf. θρα—)
ἔαδαντεται· τινάσσεται [21]
ἔαδαντος· οἱ τῶν λαχάνων κηπουροί.
Ταραντίνοι (145) [23]
ἔφδια· εὐκολα, εὐχερῆ
ἔάδια (Pherec. fr. LXXVI). ὑπόδημα ποιόν
οἱ δὲ σανδάλιον (50. 395) [26]
ἔαδινόν (Σ 576). λεπτόν, λαχνόν, εὐκηνη-
τον. ἀπαλόν. εὐδάσσειστον
ἔφδιουργει· φρδίως ποιεῖ. κακοποιεῖ, δει-
νοποιεῖ
ἔφδιουργός· πλαστογράφος, ἡ ταχυγράφος,
πονηρός, μηχανουργός, πολυμήχανος
ἔφδιως· εὐκόλως, εὐχερῶς [31. 32]
ἔάδειν (Cratin. Ηεμίρρ.) τρώγειν. κυρίως
ἐπὶ τὸν κυνάν· μιητικῶς ἐπὶ τοῦ (ποιοῦ)
ῆχου
ἔάθαγος· τάραχος, ἥχος, θόρυβος, ψόφος
τέλαθαμη· δρατών, ὑβρισμία
ἔαθαντεται· βάνεται, βρέχεται
ἔαθάμιγγες (Α 536). ἥναρδες, σταγόνες.
καὶ δὲ πλὴ τῶν ἵππων κονιόρτος (Ψ 502).
ἄλλοι τέλαθαμίγγες λέγουσι
ἔαθανγήτειν (Ar. Eqq. 806). ὁ τινες
σκομβρίειν. τὸ τῷ σκέλους πλάτει

COD. 7 ὁάγα (10 cf. π. 2193
25 ὁάδαις 38 ὁαθανυρίζειν — κομβὶ)
βοκέροις· στρεβλοκερατοῖς)
στήριξ σταγόνα 73 ὁαστόν

HES. 8 ὁάβδος· βέλος 11 ὁάγαται (ν 150). ὁάγαται (128)
ποδοτ. Σ 576). ἀπαλόν. εὐδάσσειστον 16 ὁάδαιναν) 14 ἐπιχήνιον 19 χρόκος
20 ὁαθανούς· στρεβλοκερατοῖς) 58 ὁάιξος 46 ὁαῖ· ὁάστον 50 ὁαίδια (56 ὁα-
στήριξ 60 κατεγάσσοντο 71 cf. ἰστήρ εἰ ὁ-
στήριξ 73 ὁαστόν 74 κρατήρ; cf. ὁαστώρ

παίειν κατὰ τῶν ισχίσιν, τὸ εἰς τὸν γλου-
τὸν σιμῆρον ποδὶ τύπτειν
ἔαθασσόμενοι· ὁαινόμενοι. πληττόμενοι
ἔαθμίζειθαι· ὁανέσθαι
ἔαθυμια· ἀμέλεια, κατήφεια. ἀνοχή
ἔαθυμος· ὁ μὴ πονητικός [ad 42] [43—45]
ἔρ (Soph. fr. 978 Ion. fr. 66). ὁάστον, ὑάδιος
τέλαιρια· ἀγήμος δῆμος (97)
ὕαιβόν (Archiloch. fr. 60, 4). ἐπικαμπές, τὸ
10 μὴ δρόν, καμπύλον, στρεβλόν, σκαμψύν
[49]
ὑάδια· σανδάλια. οἱ δὲ ὑποδήματα γυναι-
κεῖα (25) [51. 52]
ὑαλεῖ· πορθεῖ, φθείρει
ὑαλεται· πλανᾶται (62. 18. 113). φθίνει
ὑαλεται· ὑγιάντει
τέλαικαχερεῖς· στρεβλοκέρατοι
τέλαικερος· χαλεπός
Τραϊκός (Soph. fr. 979). Ἑλληρ. Ῥωμαῖοι
δὲ τὸ Γ πρωσθέντες, Γραιικόν φασι (162)
ὑατεῖς· μιλτοῖ [60]
ὑαῖσις· τόπος ἴδιος λατροῦ ἐν Ταραντίνοις
ὑαλοτό· [ad 62]. πλανῆτο [63]
ὑάν (Plato). συγκριτικὸν τῇ ἦτερον
ὑαίοντας· φθείρουσιν
ὑαίσας· τρισυλλάβθις Ἀττικοὶ τὸ ἐκ νόσου
δναλαβεῖν
ὑαίσας (Demosth. 13, 2). ὑγάρας, ἀρασφήλας
ὑαῖστα (Theocr. XI 7). ὁάδιως, εὐκόλως
ὑαῖστάξει· πονεῖ. ὠδεῖ (130) [70]
ὑαῖστήρ· σφῦρα σιδηρὰ μονοκέφαλος. τιτὶς
δὲ σιαγόνα
ὑαῖστήρος (Σ 477). δμοίως
ὑαῖστον· ὑπερθετικόν
ὑαῖστωρ· κρανήρ (dens apri eminens)
ὑαῖστος (cf. Plat. Axioch. 364 C). βελτίων αχῶ
τέλαιφάσσεις· ἀγνεύει (146)
ὑαῖτο· φθείρω
ὑάστων· εὐθυμότερος

ἡ ἀκε' ἄξει (epic. inc.)· ιμάτια ἐηραίνει
τὸ δάκελος· σκληρός (85)

ἡ ἀκη (Soph. Phil. 39)· ἀπορακίσματα. καὶ
ἀποστάσματα (154). *Ιατρία*

ἡ ακιδες (Nicand.)· δρόβαμοι, κλάδοι
[83, 84]

τὸ δακλέος· σκληρός (80) [86]

ἡ ακτήριον· δρχησις τις (cf. μακτήρ)

ἡ ακτηρίους κέντροισιν (Soph. fr. 730).

ἄντι τοῦ ταῖς κέπαις· διὰ τὸ [δι]φάττεσθαι. 10

καὶ ἐν Φιλοκήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ (fr. 632)·

μέλιθρον ἀνάυλα καὶ φακτήρια

ἄντι τοῦ ψφώδη καὶ θορυβώδη [89]

ἡ ακτήρια· τύμπανα

ἡ ακτοί· φάραγγες, πέτραι, χαράδραι (124)

ἡ ακτὸς λόφος·

ἡ ακτηρια(α)· τὰ ἡρδία, ἐν οἷς τοὺς καρ-
ποὺς διπαράσσουσιν

ἡ ἀκτωλέος· ὁδός

ἡ αμάτα· βοτρύδια. σταφυλίς. Μακεδόνες [96]

ἡ δαμβάς· δὸς δημος (47)

ἡ ἀμνός· τὸ φυτόν, διπερ εἰς ἀλεξιφάρμακον
παραλαμβάνεται [ad 98]

'Ραμνούσιας ἀκτάς· δῆμος ἐν τῇ Ἀτ-
τικῇ ὅπου Νέμεσις τιμάται

'Ραμνουσία Νέμεσις· ἐν 'Ραμνούντι Νε-
μέσεως ὑδροῦ ἀγαλμα δεκάπηχυ, ὀδλί-
θον, ἔργον Φειδίου, ἐχον ἐν τῇ χειρὶ μη-
λέας κλάδον

ἡ δαμοσαλέτης· κατάρατος

ἡ δαμφαδέκται· τὸ πυκτεύειν

ἡ δαμφάξει· ὥνχει σῶθησι [104]

ἡ δαμφή· κοπίς, μάχαιρα, ἢ τὰ τῶν ὀρέσων
ὕνη (δάμφη)

ἡ δαμφησταὶ· ἵχθυς ποιοι

ἡ δαμφίς· νεώς εἶδος

ἡ δάμφος· ὥνχος τὸ ἐπὶ τῷ στόματι τῶν
μεγάλων πετεινῶν

ἡ δαμψά γόνατα· βλαισιδ γόνατα. τὸ δὲ αὐτὸν
καὶ δαΐβδ

ἡ δαμψόν· καμπύλον, βλαισόν

ἡ ἀνα· ἀρνα. Ῥωμαῖοι δὲ βάτραχον

ἡ αντίς (Ar. Ach. 171)· σταλαγμός
ἡ ανάταται· πλανάται (18), σπείρεται

ἡ αντίζει· σκώπτει (121) [15]

ἡ ἀσ [ad 16] ἡ τῆς σταφυλῆς [ad 16]

ἡ ἀσ· εὐχερές, κοῦφον, εὔκολον

ἡ ἀσπα (Macedones)· τὴν καλάμην, καὶ τοὺς

ἐν αὐτῇ αὐλοῦντας ἡ παπάλους

ἡ ἀσπίδες· υποδήματα. περόναι (147)

ἡ ἀσπιδοποιόν· [τὸν ποιητὴν] Δωριεῖς· ἡ

ποικιλτὴν, ἡ τὰς κρηπίδας ποιοῦντα

ἡ ἀσπίζει· τακώπτει (114). ἀλοᾶ. ταπεῖ.

μαστιγοῦ, τόπτει

ἡ ἀπλεῖς· ἀσβός, κρηπίς. τακόμη. γογγυλίς, οἱ

δὲ λαψάντα (147)

ἡ ἀσπίσαι· ἀσβόφ πλῆξαι, ἡ ἀλοῆσαι

ἡ ἀσπτα· φάραγγες, χαράδραι (91). γέφυραι

ἡ ἀστειν (π 423)· μηχανᾶσθαι, κατασκενά-

σειν

Πάριον πεδίον

Πάρος· λεχυφός. καὶ ὄνομα τοῦ Τριπτολέ-
μου πατόρος

ἡ ἀσσατε (ν 150)· ἡνάτε (11)

ἡ ἀστα· εὐχερῆ, εὔκολα

ἡ ἀστάζει· πονεῖ, ὀθεῖ (69). ταράττεται

ἡ ἀστον· εὐχερές, εὔκολον

ἡ ἀστωνεύεται· φρασμαῖ, δμελεῖ, κατα-

φρονεῖ

ἡ ἀστώνη· φρασμία. καὶ τὰ ὄμοια

ἡ ἀστώνης (Herod. III 136)· τρυφῆς, τέρ-
ψεως. ἀναπάνσεως

ἡ ἀστειωρ· κρατήρ (74)

ἡ ἀστναν· τορύνη

ἡ ἀστίζει· πρεσβεύει

ἡ ἀστιχεύειν· καταράσθαι (a 7066 col. 613,
12)

ἡ ἀστνα (383)· φεκτήρα. σφαγέα [40]

ἡ ἀσφάνη· κραμβή

ἡ ἀσφανιδωθῆναι· τοὺς μοιχοὺς ταῖς φα-
φανίσιν ἡλαυνον κατὰ τῆς ἔδρας

τίς γάρ

ἀντὶ τῆς ἀσφανίδος ὄρῶν ὁξεύθυμιαν
εἴλθοι πρὸς ημᾶς; (Com. inc. fr. CLXXI V)

COD. 79 ἡ ακεάδει (80, 85 ὁ ἀσκελῆς?)

92 ἡ ἀκτος, 95 βοτρύχια 99 |ονσλας

6 ἡ ἀκτεις 8 cf. δέμφος ετ σιραμφος 11 ἡ ἀνα —

Phot. 480, 10) 17 ἡ ἀκατάν, κ. δαπάλονς

26 ἡ ἀριον, παιδον 27 ἡ ἀρος (cf. ἀρορός)

42 μυχοὺς

81 ἀποσκορακίσματα 88 μέλι — ἀναρδα

100 |ονσιαν 3 |ηη, ὁγχωδῆση 4 μάχη

86 ἡ ἀκατάν, 8 ὁμασ· ὁ υψιστος θεός

Ad 98 καὶ δένδρον ἀκανθῶδες (Pis. LVII 10)

104 ἡ ὁμφαλα· μάχαιρα. καὶ ἡ πυγμῇ τῆς χειρός;

15 ἡ αντδν (Genes. XXX 32) ποικι-

λον Ad 16 [ἡγά] — [ην ημεις ἴγγα καλούμεν]

40 ἡ ἀναλόν· ἀγραυλον. ἀγραυκον

HES. 83 ἡ ακεάδειν· τὸ διαιρεῖν τὰ μέλη τῆς ἀκέως, ἡ πατειν (ἀκαχ—)

84 ἡ ἀκακι· ὁ διακόπτων 86 ἡ ἀκάκος (§ 178). διεργωγός ιμάτιον

89 ἡ ἀκατήρια· φορώδη καὶ σπείρεται

λατρεῖσιν 100 |ονσιαν 3 |ηη, ὁγχωδῆση 4 μάχη

104 ἡ ἀκατάν, 8 ὁμασ· ὁ υψιστος θεός

Ad 98 καὶ δένδρον ἀκανθῶδες (Pis. LVII 10)

104 ἡ ὁμφαλα· μάχαιρα. καὶ ἡ πυγμῇ τῆς χειρός;

15 ἡ αντδν (Genes. XXX 32) ποικι-

λον Ad 16 [ἡγά] — [ην ημεις ἴγγα καλούμεν]

40 ἡ ἀναλόν· ἀγραυλον. ἀγραυκον

ἡ αφανίς (χαλ) ἡ ἀφανος διαφέρει παρὰ τοῖς
Ἄττικοις· ἡ ἀφανος μὲν γάρ η κράμβη,
ἡ αφανίς δὲ η παρ' ήμεν δάφνη(ος). Τρύ-
φων δέ φησι, παρὰ Διονυσίου τὰς μικρὰς
ἡ αφανίδας λέγεσθαι, τὰς δὲ μεγαλας ἡ -
φας [44]

ἡ αφανούροις· κτηπουροι (22)

ἡ αφάδεσσει· πλανάται

ἡ αφίς (Archipp. fr. IV p. 725)· ὑπόδημα.
περόπη καὶ ἄγριόν τι λάχανον λαφαράδες.

10

καὶ η ἡδόδος (122)

ἡ ἀφώρι· δρυεις τινές

ἡ ἀχάδην· ἐπὶ τῆς δάχεως

ἡ ἀχάς· χάριον σύνδενδρον καὶ μετέφορον,
διὸ τὸ φύσιον δποτελεῖν καταπνεόμενον
ἡ ἀχετρον· δαχίς· φις πλευρὸν καὶ πλευρά.
οἱ δὲ τὴν ἡδάνιν τοῦ λερίου (Didym. ad Soph. fr. 21)

ἡ ἀχθέντος· σπαραχθέντος [53. 54]

ἡ ἀχία (Soph. fr. 981 Thuc. IV 10)· πᾶς πε-
τρώδης αἴγιαλός

ἡ ἀχίζειν (Dinarch.)· τὸ εἰκαίως καὶ ἡδίως
ψευδεσθαι

ἡ ἀχίζων (Soph. Al. 55)· διακόπτων, διὰ
τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατά^{την}
τὴν δάχνιν γίνεσθαι

ἡ ἀχι· τὸ στέμψυλον

ἡ ἀχις (Herod. III 54)· ἄκρα. σφρύς. η ἄκαν-
θον τοῦ νάθον (Soph. fr. 21)

ἡ ἀχιστήρ (Theopomp. com. p. 809)· φεύστης.
ἀλαζόν. μεγαλούργος, μεράλια κακονυγῶν,
μεγάλα φευδόμενος

ἡ ἀχοι (Xen. Cyn. X 7)· χοιράδες. στοιβαί.
σάγματα. ἔνιοι τοὺς φακέλους τῶν γύλων·
ἀλλοι τὰς μυρικίνας ἥδούς. ἔντι δὲ ἀκαν-
θῶδες φυτόν, δέρ' οὐν τὸ περιφραγμα

τΡαχός· Ἐλλην (58). δηλοι δὲ παρὰ τοῖς
βαρβάροις τὸν ἐλεύθερον. καὶ ὁ φραγμός
τῶν τειχῶν (δάχος)

[63]

COD. 43 τρυφήν 47 λαυφ—
ὅνχης 61 δάχοι — στυβαί — σφακέλους
69 πόρτος 75 ἡδέδει 91 φείακεν

HES. 44 δάφνας· κράμβη
χλαματα καὶ ἀποτάσσατα (81) 53 δάχιζειν· παίειν τὸ λερεῖον
χλυναρία (45) Ad 67 καὶ οἱ τὰ Όυήνου ἀδοντες ποιοι (Ἔπη) δαφνοδοι καλούνται
γενενδρίος· γενενδιάρχος (Ducang. 1287) 63 δάχαι (Σ 367)· συνθεῖναι
γηδεέρη (Eur. Tro. 99) 78 δέει (Γ 339), δέειν (Α 249)· ἐρρει, ἐρρεε 79 δέειθετο
γαῖα (Δ 451)· κατεπορείτο η γῆ ἀπὸ τοῦ αἷματος 80 δέειθρα (B 461 οι). δέειθρα, φεύματα
83 δέξεσθον (Θ 250)· δέθυνον. ἐπραττον 84 δέξιοντοι· πράττοντοι (Δ 32). δέθυνοι. καὶ τὰ
δουια (102) 85 δέθέρων· πτλάγχων, μελῶν (X 88), συμπτῶν (Π 856)· Ad 86 θηρίον
(cf. φίος) 89 δέει· ὥδισις εὐχερῶς μωσλῶν (ι. μάλι, πάνι) λαχνωσίς 92 δέιγεδανοίς·
φοβίηροις 93 δέιγηλά· φοβίροις 94 δέιγησε βοῖην (Ε 596). ἐφοβήθης 95 δέιγησεν
(Γ 259). ἐφοβήθη 96 δέιγηνος· ἀπειράγαδος (Ρηγίνος cf. 305) 97 δέειθω· φθίσω (Ψ
673) 98 Ρείγης (Σ 203). τῆς Ρέας 200 δέειντόρος (Φ 392). τὰς δοιάδας τοισιν, η
τιτρωσκων

ἡ αφωδία· η σύνταξις τῶν λόγων, η λόγων
συρραφή· η μέρος ποιήματος

ἡ αφωδοί (Plat. Civ. 395 Α)· ψυκχριταί
ἐπων [66]

ἡ αφωδός· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι (Τ 399) οὐ-
τες ἐφη τὴν Σφίγγα [ad 67]

ἡ ἀ (Ε 304 al.)· ἡδίως, εὐχερώς
Πέρας πόντος (sch. Aesch. Prom. 837)· παρὰ
τὸν Ἀδραϊκὸν κόλπον, ἐνθα τιμάται (η) Ρέα.
καὶ ὁ Βάσπορος [70]

ἡ ἐγματα (Ibyc. fr. 58)· τὰ βάμματα
ἡ ἐρός (Anacr. fr. 138)· ἡδάμα. βάμμα. δάκ-
(κ)ος [72]

ἡ ἐγχειν (Hippocr.)· ἐπὶ τῶν κοιμωμένων
ἡ ἐδόι (Boeot.)· πράττει, θύει [76]

ἡ ἐδίθων· ἀρμάτων (248) [78—80]

ἡ ἐθρων (Soph. Ant. 105)· φευμάτων, φει-
θρων

ἡ ἐξει (χ 158 Pherecr. p. 335)· πράττει. θύει,
λερειν. παρασκευάζει [83—85]

ἡ ἐθη (Apoll. lex.)· μέλη τοῦ σώματος. σώμα.
πρόσωπον [ad 86]

ἡ ἐρος (Soph. Ant. 529)· πρόσωπον. παρειά

ἡ εῖ (Aesch. Sept. 80)· φέει, γεῖται [89]

ἡ εῖα ξώντες (δ 805)· πρόνως καὶ ἀμό-
χθως γέντες

ἡ εῖα κεν· εὐχερῶς ἡγεγκεν [92—98]

ἡ εῖθρον (Α 186)· δέειμα. λέγεται δὲ καὶ
ἡ εῖθρον [200]

ἡ εῖρος· ταλαιπωρος

Τρειτοί (Thuc. II 19 Soph. fr. 981)· ἐν τῷ
Ἀττικῷ δύο εἰλοι οἱ πρὸς τῇ Ἐλευσίν· Ρει-
τοι φυμοι. καὶ δὲ μὲν πρὸς τῇ θαλάττῃ
τῆς πρεσβυτέρας θεοῦ νομίζεται, δὲ δὲ πρὸς
τὸ ἀστο τῆς νεωτέρας, δόσει τοὺς λουτροὺς
δηγίζεσθαι τοὺς θύσους

ἡ εῖος· δέωμα. δώνη

ἡ εκ τός· ἀνδρεῖος (ad δέκτης?) η χιτών

(recta)

56 τοῦ εἰκώνος (58 δάχιον?) 59 δάχις (cf.
62 cf. ἔραχος. δόηχον. κλαδαραχοι. δήχος

69 εἰλεύσι· 2 εἰλεύσει· πρώμοις

φεκτῶν· ἀπομακτρῶν. η ἴματισν
φεμβέσθω· τὰ ὄμοια
φεμβονάν σφενδόνας
† φεμεῖ· δόμνη. σήπει
φεμφθῆνα· φέμενθαι
φέμφος (Aeol.)· τὸ στόρα. η φίς [12]
φέξει· πρᾶξει. θύσει, λερέσει. παρασκευά-
σει, ἐτομάσει (Ξ 62!), φέσει [14. 15]
φέόντα (Astydamant. fr. 3)· ύντα. ἐκπώματα
φέόντει· τὴν
φέντων· παρερχομένων
φέσεις· φένμα (sch. Aesch. Prom. 400) [ad 19]
φέπεις· κλίνει, βαρεῖ, καθέλκει [21]
† φέπεις· φέψις [ad 22] [23]
φένεν (Elei)· ἐδίσκεν
† φένμιν· βρέφος νεογόνον
φένσαντα (Plat. Cliv. VIII 544 E)· ἔγκλι-
ναντα
φενσταλέον· φέον
φενστόν· χντόν [29—31] 20
φέψας· κλίνας [ad 32]
φένωνς· εύνωνς. † ἀνδρός
φέγεα (γ 319)· παλλὰ βαττά, δὲν Ῥω-
μαίων. βεβαμένα λιάτια. Ρηγεῖς γάρ οἱ
βαφεῖς
φέγεύς· βαφεύς
Ρηγένος· τοὺς δειλοὺς Ρηγίνους ἑλεον
[37. 38]
φέγμα (Archipp. IV p. 725)· τάσις ἀνέμου.
κατὰ μῆκος τραύματος οὐλή (244). στά-
λαγμα (309)
φέγματα· σχίσματα
φέγμιν· αγιαλός, περὶ ὅνπερ ὥγνυνται τὸ
κύμα [42] τὰ † ἀπορρύματα τῆς πέτρας
φέγμις· αγιαλός. διὰ (τὸ) φέγσειν τὰ κύ-
ματα ἐκεῖ [44]
φέγνυνται· διαιρεῖται, κατακόπτεται (51)

[6]

φέγησ (I 661 v 73)· φάκος. περιστρώμα.
σπάραγμα. προσκεφάλαια (172) [47—50]
φέγτεροι· [ad 51] εὐχερέστεροι, εὐκοπώτεροι
φέγνεα· πρόβατα, οἰα (προβάτεια?)
φέγνεις (Nic. Th. 453)· ἀρνες, πρόβατα
φέγνικες (Pirrocr. 611, 14)· δρακαίδες [55]
Πήγης· ὄνομα ποταμοῦ
φέγκαι· διελεῖν, καταβαλεῖν (λ 538). ἀπολύ-
σαι, κρᾶσαι
20 φέγκαι με καὶ φράσαι δει λόγον (Com.
fr. CLXXV)· διτὶ τοῦ ἐκρήγαι φωνῆν
[59]
φέγκαι· [ad 60] κατίβαλεν. ἐκραζεῖν. ἀπέλυσεν.
διέκοψεν
φέγκηνος (H 228)· πολεμιστὴν πρακτικόν,
η ἀνδρεῖον πολεμιστὴν [62]
φέγκιφλοις (Theogn. ΗΡ. I 5, 2)· φέγκαντα
τὸ φλύν
φέγκιφλον· καταβαλόντα τὴν φρένα
φέγκιδιον· λεξίδιον
φέγκαμενος· διοικογησάμενος (278)
φέγκαντο· ἐψηφίσαντο [ad 67]
φέγκεις (Ephipp. p. 335)· νόμοι, δόγματα.
λόγοι, λέξεις. φηφίσματα
φέγκομένων· λεγομένων [70. 71]
Πηγόσσαρχος, ὃς φέει τὰ θέσφατα (Ερι-
χαρτη)· ὑπὸ τοῦ παρὰ τὴν ἤσην εἰρηκεν· η
ώς Ἀσκληπιάδης ἐν εἴ τραγοδομένων, ἀρ-
ιστὸν αὐτὸν γεγονέται ἀλήθειαν εἰπεῖν. ἐγ-
νετο δὲ καὶ ἔτερος [72]
φέγκεις· τέμνει, σχίζει, τύπτει, κροτεῖ
φέγτην (cf. Xen. Hell. III 5, 6)· τὴν φρισμέ-
νην ημέραν τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν σημαίνει
[76]
φέγτοι (Hesiod. opp. 4)· οἱ ἐνδοξοι [ad 77]
φέγτόν (Thuc. II 7)· τὸ τεταγμένον, ὁ ἀν-
τις τάξηται· καὶ φέγκαμενοι· ταξάμενοι
[79. 80]

COD. 5 ἀπὸ μάκτρων 43 φέγμος 54 φέγνεκες 61. 62. 63 = 63. 61. 62 63 φέγκει
72 ἐν καὶ τραγῇ (Ρῆσος ἀρχός, ὃς καέει?)

HES. 6 φέγμεται (Prov. VII 12)· πλανάται, γυρεύει
θύσα (A 444) 14 φέξονται (A 837)· ποιῆσμεν. καὶ τὰ ὄμοια 12 φέγκαι· ποιῆσαι (Γ 354).
φετεί-
ρωτο· Αδ 10 φένμα. Θηρίον (Call. Diap. 100) 21 φέπει (Θ 72)· ἐβαρέτο Ad 22 φένου-
(διον Theognost. 11, 10) 23 φέρπιδά· το πῦρ ἐκκαίσουν (φέπιδα, φ) 29 φέφει· ἐστέ-
γαμένα (αυτριφερέα) 30 φέφουρια· φέμπτα 31 φέχθεν (P 32)· πραχθέν, συνελε-
σθέν Ad 32 στεγάσας (ad ἐρέψας) 37 φέγησεν (Γ 259)· ἐφορθήθη, ἐδειλάσθη 38 φέγκα-
σιδηρός ὡς ὄφρος (regulus) 42 φέγμινος (Υ 229)· 44 φέγγυνυσκε (Η 141)· ταῦς ἀνέ-
μου. η τραύματος οὐλή (239) 47 φέγγων· βοηθῶν (ἀρητῶν) 48 φέγδιν· καρούχων. φα-
δίσων (177) 49 φέρδις (Δ 390)· ευκόλως, εὐχερῶς 50 φέγκαι καὶ φέγκαι (Υ 265)· δομοῖς·
εὐχερῶς μάλα, διδίως Ad 51 εὐκαταγωνιστοτεροι (Σ 258) 55 Ρήγη ποιηήν (Β 728).
καὶ πόλις 59 ὑγέκτω (Iesi. 52, 9)· κραζέτω Ad 60 διερρηγεῖ (Ν 507) 62 φέγκηρος
(δ 5)· δομοῖς Ad 61 οἱ δὲ ἐπύποντο (φέσσοντο) 70 Ρῆσος (Μ 20)· ποταμός Τρεσάδος
71 φέγσοντας (Σ 571)· τοῖς ποιλ κροτούντας 73 φέγκαις (φ 291)· δομίλας 76 φέγηρα
(Ι 443)· διδάσκαλον Ad 77 τοξέμενοι 79 φέγτην· τὸ τεταγμένον 80 φέγτωρ· ὁ τὴν
ιδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτήν

ἡ ἡτορες (Ευρ. Ηεκ. 126). λέκται. οὐχ οἱ συνήγοροι μόνοι
 φῆται· συνθήκαι διὰ λόγων. η̄ δίκαι. η̄ δύμαλαι
 φῆτρας· συνθήκας [85]
 φῆτρος· ἥπτορικής φηρεόν [87]
 φῆτρος (Σοφ. fr. 982). συνήγορος. καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφάνων γνώμην. η̄ κριτής
 τὸ φῆχη· στάσις. ἴκουσία
 ἐχθρότα· καταβληθέντα. χωρισθέντα
 ἐχάιδαι· οἱ τοὺς καταδίκους εἰς ἔχαλας βάλλοντες
 φῆχις· ἄκρα
 φῆχος (Ηεροδ. VII 142). φραγμός
 φία· ἀκρωτήρια σφραγία. καὶ τὰ εἰς θάλασσαν ἴγκειμενα [ad 94]
 φίαινα (Βοεοτ. Cret.). πηγή, λαβάς [96. 97]
 φίγα (Ελεϊ). σώπα
 φίγεδανής (Τ 325). φρικάδοντς. χαλεπής, 20 κακίστης, φοβερᾶς
 φίγεδανόν· φρικάδες, δύοιον [301]
 φίγηλόν (Nic. All. 220). φριδέρον [8]
 φίγησον (Γ 259 al.). ἐφριξεν. ἐφοβήθη [5]
 φίγειον. [ad 6] φρικτόν
 φίγιστα· φοβεράτατα. δυνχέστατα
 Ρίγιστη· κρήνη τῆς Σινωπίδος
 φίγμα· σταλαγμός (239)
 τὸ φίγρον· ἕγειδανόν, φρικῶδες
 τὸ φίδαι· σκυβαλίζει [12]
 φίδειν· τρόπειν. τκαλειν (369). μυστιλάσθαι. θηράζειν
 φίδουχος (Callim. fr. CCLXXXV). σπερμόγόνος
 τὸ φίδιν· νεάδων. Ἐρετρεῖς
 φίδιον (Βοεοτ. ?) φέῦμα
 φίκανήν ὅφιν· φρικτήν
 φίκνοι· λεχνοὶ σαρξίν. ἐπικεκαμένοι, σκαμβοὶ, σκολοὶ
 φίκνονθαί (Soph. fr. 295). διλκεσθαι, καὶ 40 παντοδαπῶς διαφέρεσθαι καὶ εἶδος; (372)

φίκνονται· λεπτύνεται. ἐπὶ τῷ στίχῳ στῶν γερόντων
 φίκνοντέρους· δοθενεστέρους
 φίκνοφυεῖς· τὰς στρεβλάς, καὶ πεπεσμένας
 φίκνώσεα· φύσιθήσῃ
 φίμβαι· δοιαὶ μεγάλαι. δμενον δὲ διὰ τοῦ Σείμβαι· (q. v.)
 φίμβησις· ἀγκύλη τοῦ σώματος. οἱ δὲ βραχίονα τοῦ λεπελού
 10 φίμφα (Ζ 511 al.). φραδίως, εὐχερός. συνεχῶς. η̄ ταχέως
 τὸ φίμφια (δίμφ' λαλαντί). φραδίως ἐρειψαν
 φίναν (Menand. fr. CCCXXVII). ἐπὶ τοῦ ἑξαπάτων καταβουκολοῦντας
 φίνεα· αἱ μέλαιναι λοχάδες
 φίνη· λχθόνος δορά
 φίνηλάτην τὸν καθικνούμενον τῇ σομῆ
 φίνοβάτος (Αρ. ΠΑ. VI 11). λχθῆς ποιός φίνοβόλους δνέμους· η̄ τὰς διὰ τῆς ἐνέδρας φύσας
 φίνοδέψον· βυρσοδέψον
 φίνοκερος (Callixen. Ath. 201 C). τὸ τερράποντον θηρίον. καὶ ποιός δρονις ἐν Αλθοπίᾳ [36. 37]
 φίνοπλύλη (Polyd. XV 31, 10). μικρὰ πύλη [39]
 φίνοτόρος (Φ 392). φίνοντς διατορῶν, τοντέστιν ὅπλα καὶ φάλαγγας διακόπτων. η̄ βυρσοτόμος
 φίνούς (Δ 447). βύρσας. δέρματα. δσπίδας
 φίνοχόος· χώνη
 τὸ φίνφα φῆτρας· συνθήκας [44]
 φίνωτηρα· μέρος τι τῆς νεώς (Poll. I 86)
 φίνικάζεται· φίκαζεται. στρεβεῖται
 φίνον (ι 190). διρραγίους δρονις
 φίνον Ολνάιον· Ολνώθ τῆς Ἀργειας δρος χαλεπόν [49. 50]
 Ρίπαι (Aesch. fr. 66 Alcm.). ὁρη Σκυθικα· οὖθεν βορρᾶς ὁ ἀγρεός πνεῖ

COD. 93 φῆχός (cf. 162) 95 φίενα 313 cf. φάγειν, βρίζειν 16 φεῖθρον
 (10. 17 (φ)ρικν—?) 18 λχανοί 22 στρύθλαις 23 φύσιθησει 28 τοὺς — καὶ βῆ 30 Cf.
 πελάγα (31 ὄνθον?) 32 |αστος 40 διὰ τὸ φίσκον 48 οἰνήναιον, οἰνοήτης δρετείας
 51 Ρίπαι

HES. 85 φῆτρ (φ 445). φίλολογμένφ. ἐσταμίρφ 87 φῆτῶς (Ι Tim. IV 1). φα-
 νερῶς Ad 94 η̄ μάλα (φέα μάλ') 96 φίλα μάλα (Βοεοτ. Cret.). εὐχερῶς πάνταν 97 φίλα
 φέροι (P 70). φραδίως φέροι 301 φίγειστα (Ε 873). φρικαδέστατα 3 φίγηδανής
 (Τ 325). φρικτής 5 φῆγίνος. ἀπειραγάδος (196) Ad 6 φρεβερίτερον (Α 325). χαλεπω-
 τερον (Α 405) 12 φίδαι (ι 390). οἱ θηλεῖς τοῦ σφραλμοῦ, καὶ πάντων φυτῶν 36 φίνος
 (Ν 616). δέρμα(tos) 37 φίνον (Ε 308). τὴν βύρσαν. τὸ δέρμα 39 φινότερος
 (Φ 392). τὸ δόλων 44 φίνφ (Η 248). δέρματι, βύρσῃ 49 φίος (—ον). ἄκρα, κορυφή
 δρος χαλεπόν, κρημνός 50 φίου (Ξ 154). διρραγίουν

χρίπεσσι (ε 256). ψιάθοις. πλέγμασιν ἐκ
χαλάρων
χριπή· δραμή [αδ 58] χρόπη [54, 55]
χριπίδιον· μέρος τῆς νεώς
χριπίζει (Ατ. Ran. 363). φυσῆ, πνεῖ, πνοὴν
πέμπει. διαχαλεῖ
χριπίζεται (Com. an. XLVIII). διαχανεῖται
χριπίζων· κινῶν
χριπίρ (Laced.). χρίπις, τὸ πλέγμα, η ἐκ σχολ-
ων πέτασος. Ἀττικοὶ δὲ χριπίδα (Ατ. Ach. 10
888), φ τὸ πῦρ καύοντις καὶ τραπίζας οὐτω
λέγουσι
χριπίς· τοῦ σκέλους τὸ ακροκάλιον [62]
χρίπον· μικρόν [64]
χρίπος· ἔδαφος πρὸς κοιτην
χρίς· χέν. χωθων [67]
χρίσκοις· εἰδός τι μυῶν
χρίσσουσα· λυπουμένη (313)
χρίστρον· πτύνων (λι—) εν
χρίψανεν· ἐρρίψανεν (φίψαν?) 20
χριχοῦσθας (Cret.?). κινεῖσθαι δεσχημόνως
(319)
χρίψασπις (Ατ. Nubb. 353). δὲ ἐν τῷ πολέμῳ
τὰ ὄπλα χρίψα ἐν φόβῳ, δειλός
χριψίκινδυνος· παράβολος, τολμηρός, ἐπι-
κινδυνός (Poll. I 179)
χρίσα· χρύματα
χραῖ· χρέματα, χεῖθρα, πηγαῖ· ιππόδρομος
(χρία)
(δοσίς) τοὺς καλαμάντας. πηγάς, χεύματα 30
[78—80]

χρίστιλλος· βασιλίσκος δρυνις
χρίσγαν· τὸν φονέα, τὸν αὐτόχειρα (139)
χρίγαν· χώρα (lacerta)
χρίσγει· όργη. ἀκμάζει. δαμάζει
χρογέν· βαφέν
χρογύλα· διάστρια
χρογύλην· χρέκειν. Ἐπίχαρμος
χρογοί (Pericleans). σφροὶ σιτικοὶ, σιτοθο-
λῶνες
χρόδαμον (Acol. Dor.). κλῖνες, βλαστοί
[90]

COD. 58 διαχλίνεται 61 |χόλιον 63 χίπος 66 χόθων 83 χρίγαν 87 χρο-
χίηρ. χρέκειν 89 cl. δρόδ— et φαδ— 94 χόδη 97 χοδιᾶς 400 χόδιος 4 αἴαι
5 χοδόπις 19 ἀηδεῖ (cf. Theognost. 24, 2)

HES. Ad 58 βολή (II 589) 54 χιπῆς· δομῆς (M 462). βουλῆς. δοπῆς 55 χίπη
τ' ἀνοια (II 589). δρητὴ τοῦ δγαν ἑκτεταμένου 62 χιπιστά (Ierem. XXXII 14). διαπεριένετα
64 χιπτάξων (Ξ 257). χίπτων 67 χίσαντες (Α 3). φιλονεκήσαντες (ἐρι—) 78 χοάσων
(Γ 5). δημιάτων 79 χοβδεῖ· διαρροπεῖ· μετ' ήχους (φοιβδεῖ) 80 χοβλεῖ· φορεῖ. πτεῖ
(ιαροβλεῖ) 90 χόδανόν (Σ 576). τρυφερόν 400 Ροδίος (M 20). ποταμός. δὲ νῦν Δάρ-
δανος 2 χόδοδάκτυλον (Greg. Naz. C. LXIII 163). φοδόχρουν. διπλὸς πέρους· καλόν
10 χόθειον· χεῦμα (ε 412), τὸ μετά φόρου γιρόμενον 11 χόθεον· τὰ αὐτά

Ροδανός (Aristot. Meteor. I 13). ποταμοῦ
ὄνομα
χόδεα· ἔρυθρα
χόδεον (Eur. Med. 841). εὔχρουν. ευῶδες.
εὐειδές
χόδη (Archil. fr. 28). αὐτὸ τὸ δένδρον
χόδια· ὑπόδημα ἀνδρεῖον (25). καὶ δημόπλευν
εἶδος (φοδωνιά)
χόδιαχόν (Diphil. fr. I p. 377). πετηρίου
καὶ ἐκπάμπιος εἶδος
χόδιάς· ποτηρίου εἶδος
Ρόδοις τὴν θυσίαν
χόδιον (Ατ. Lys. 943). μύρον [400]
χόδεντα (Eur. IA. 1298). πυρόδ [2]
χόδον (Pherecr. I 29 p. 300). Μιτυληναῖος
τὸ τῆς γυναικός. καὶ τὸ σύνηθες
χόδωνιδ (Cratin. p. 83). δέ τόπος, ἐνθα
φύεται τὰ φόδα. καθάπερ καὶ Ιωνιά, ὅπου
τὰ λα φύεται· καὶ κοινωνιά, ἐνθα τὰ
κρίνα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δναιδεῖς (cf. 395)
Ροδπτῖς (Sapph. fr. 138. 148). αὐτὴ γένει
μὲν ἦν
φοήν (Plat. Theatet. 206 D). χόσιν
φοθεῖ· δραμᾶ
φοθεῖν· δραμῖν. τρέχειν. λέγειν. διώκειν
φοθιάζειν (Com. V p. 828). ἐλαύνειν, δπό
τοῦ φόρου τῆς ερεστας. οἱ δὲ τὴν διακο-
πήν τοῦ ὕδατος φόθον φασίν [10, 11]
φόθον (Eur. Andr. 1096). ταχύ, δρημητικόν
φόθον· τὸν δέ τῶν κυμάτων φόρον
φόθοφ· ὄρη μετὰ φόρου
φοία· κυλάτρα τῶν ίππων παρὰ τῷ ποταμῷ
καὶ φάμηρ (376)
φοιαγκ· φάραγκ
φοιβδεῖ· φοιζεῖ. διώκει. φοφεῖ
φοιβδος (Soph. Ant. 1004). φόγχος. φόρος
πούσ
φοιβδώδει· [μετὰ ἥχου δείδει, ως οἱ ποι-
μένες].
40 ..ιδαμός· δ δασάραγος
φοιδμός· ποίδης φόρος
† φοιδνας· δάκνας (431)

ὅτι εἰς· διώκει. ὅρμα. τρέχει
ὅτι ηδόν (Nic. Th. 556). σφοδρῶς ηχητικόν
ὅτι ησαί (K 502). ποιὸν ηχον ἀποτελέσαι.
αγούσαι.

φοίτος· ψόφος, ἡχος. φεῦμα σφοδρόν
φοίτοντος· ἡχοῦντος
φοίτωσον (—ησον)· ἡχησον σφοδρῶς;
φοικόν (Archiloch.)· σκολιόν, καμπύλον,
σκαμβόν. φυσόν. φικνόν

'Ποίκιλον κριθοπομπία' έφασσε σύντομα την πολιτική των Αμαδουσίων (p. 231), βασιλέα τους αγνώστων γενούμενον, είτε ύποστρέψαντα πρός έναντινον, τη πόλει Αθηναίων κριθάρις έπειμα φροντί

τὸισι λαῖς· δάκναις (422)
φοίσημεν· ὁ τῶν Ἰππων [ad 32]
δύμβρος (Theocr. II 30). ψόφος. στρόφος.
ῆγος. δίνος. κώνος. ξυλήπιον, οὐ ἔχηπται
σχωνίον, καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς δινέται [ad
33] ἵν φοιζῇ. τοῦτο αὐτὸν (καὶ οὐ μέρος
ἐκάλετο). καὶ λχθῆς τις τῶν πλατέων. καὶ
ὅ ἐν τοῖς δευτεροῖς γόνωσι (medici)

δόμισφ (Eupir.)· περιφορή, κινήσει
φούμισθεν· ἐπίληψες
δόμιξα· εἶδος ἀκοντίου (*tumex*)
δόμος· σκαλῆγη ἐν ξύλοις
δομφαία (Phylarch.)· Θράκιον ἀμυντήριον,
μάχαιρα, ξίφος, ἡ διώντιον μακρόν
δομφάζει· βαστάζει (ὡς δομφαλαν)
δομφεῖς· ἴμαντες, οἰς φάστεται τὰ ύποδή-
πατα (cf. δουοι)

† όνειν κρίνεθαι
φόσ· φούς, φύμη, φέυμα (Σ 402?)
δοκαῖς· κλίσεις
φοπαλίζει· στρέφει, κινεῖ ως φόπαλον
φόπαλον· βακτρόλα, φάρδος
φοπή· κλίσις, νεῦμα [αδ 46] δύναμις, βοή-
θεία [47]

δόκτερον· φλειδὸν (δόκτερν· ψηφίδωντ)
δόκτερον· φύπαλον (Eur. Hipp. 1172). η τὸ
ἐπικατάπτον τῆς παιδίσκης καὶ συλλαμβά-
νον (Archilich. fr. 88B), καὶ τὸ ἐπίσπαστρον
τῆς θύρας· ἔνοι κρίτον (Lysis), καὶ τὸ
εἰδότον, καὶ τὸ γουνιέστον ξύλον.

φόταρία· τορύνιον
φουβστός (Maced.?)· φόφημα
φούγχος (Boeoli)· πρόδωπον
φουδόν (Lacones)· θευτικῶς
†φουνάζεται· φρίτει
†φοῦτο· τοῦτο. Μαχεδόνες
φοφεῖ· καταλήνει· διαλαμβάνει
†φούτην (Boeoli?)

φόστιον κύκλων (κύματα)
δόξης (Aeol.) κύματα. η φόθια
10 φότανον σκυταλίδα, διπραχτήμον, ὡς ἀπο-
ργηλιώσι τὸ μέτρον
δοζεῖ (ε 402 μ 60). ηκεῖ, φορεῖ. κλύσει
δοσίες (medici).
φύαξις περιφεραλα. πύργος. φεῦμα ύδρηγόν
(Thuc. IV 96 schol.)

ένάχετον (Ar. *Lysistr.* 170)· θόρυβον. ἡ
τὸν δόντα όχετόν
ἔνθαδην (Hippocrat. fr. 34 Aristot. *HA*. IX 40)
[ad 65] ἡ ταχίνηται. ἡ μετ' ἡχου σφροδοῦ
20 οὐγυιάσειν· διαστρέψειν. ψοχάδειν

†**φύσει** περιτάλεκται
φύσηρ εὐκόλως, ή **θρόσις** ἐπιτρέχοντες
φύσιμεν ην· φορμένην
φύσια θοδ, ή φοιά
φύσην ή **φύση** (ο 426)· χύδην, δαψιλᾶς;
 φευστικῶς, σφοδρῶς

φύεινα ἀρνα. Κύπροι
φύεται. [αδ 73] εἰργει. σκέπει. [αδ 73] κωλύει
τὸν ὄγκον βίᾳ. η τοῦ τόξου τάσις (517)
30 φύεται ὑλακτέον (hirtre)e
φύζοντο (Hermipp.). διαισχωταῖς. μασοῦσι

γογγίζουσιν
φεντῶν· διὰ τὸ τοὺς πενθοῦντας
ἀναδόν τινα ἥχον προφέρειν
† φεντῶν· κατόχον † πιπάζεσθαι. καὶ φυσικόν.

φύνηφενής· πλεύσιος
ένθηνατ· τέρεχθηναι, δ δηλοῖ ἐξαιρεθῆναι
ἡ θυστήναι (cf. φυστόν)
40 θυθμίζει· κανονίζει
θυθμοκοιδές· δ μέλη καὶ θυθμοίς ποιῶν
θυθμός· κανών. μέτρον. τρόπος. μέλος εὐ-
φωνον. δικολούθια. τάξις. (ἡ ἐμμέλεια (496).
σύνηνος)

COD. 29 δυκνόντων 33 ἐναριζή τούτῳ αὐτῷ 37 φόμοξ 38 ἑράκιον 50 τὸ
δένιον (εἰς φατνά. βρατάν.) 52 δούγός 53 δευτοικόν 60 παρεκτήριος η δημοιχοῦστας
(εἰς ἔδαφον, ἐπιφράγμαν) Post 62 φεύμα υδρηγόν 68 φυδεῖν (τὰς Ιπλάζεσθαι καὶ
δολαρία διεπιδρούσας;) 80 φένης

HES. Ad 32 ὄμοιος Ad 33 Ῥωμελίας (IV Regg. XV 25)· μετέφρωσις περιτομῆς Ad 46 δάβδος 47 δόπιγής α (N 199). οὐμφυτος τόπος. καὶ δοτήρια ὄμοιων 57 δὲ ὅν (Siracid. IV 29). δέμαν. Ad 63 δαυιλῶς Ad 73 σάχες (K 417) φυλάττει (K 259) 79 φυη- σονται (Zachar. XIV 29). φυλάττεται. δέυσθενον

φυκάνη· τάλαθηγίριον. τεχερομήριον. ἀμυντήριον. τεκτονικὸν ἔργαλεῖον
φύμα· τὸ ἥλαφθόν καὶ πυκνόν. δλκός (*re-mulcum*). φύμι (impetus). φυλακή, ἀπὸ τοῦ φύεσθαι (Soph. Ai. 158)
φύμπονᾶν· διασκορπίζειν
φύμβος (Eupol. fr. XV p. 452)· δέρος
φύμη (Eur. Rh. 64)· δραῆ
φύμβαδας· λάιγυς τὰς διεσχισμένας
φύμη· τάξις ἐρημος
φύμιγξ κείμαρος
φύμμα (Nic. Alex. 96)· σημῆμα, καὶ η σηματοδοκίς, σημηατοθήκη
φύμματα (Plat. Civ. 429 E)· τρίμματα. σημῆματα
φυμός (Z 40)· τοῦ ἀρματος τὸ ἔκτεταμένον
ἔνδον παρὰ τοὺς ἀποὺς ἔως τοῦ ὅγοῦ
μέσον δπὸ τοῦ ἁξονος, ὁ τινες στήμονα
(*lemonem?*) καλοῦσιν. καὶ σταθμοίν [τι Rhodii] [96]
φύ(μο) τομεῖται· εἰς δραῦδην κόπτεται
φύνδαχη (Clesias)· ὄγνιθιον ἥλικον, περιστερά [99. 500]
φυπαίνει· σημῆξει, καθαρίζει. πλύνει (?)
φύπαρδόν αἰσχύον
φύπαρδός (Plat. Parm. 130 C)· περίφηφος.
αἰσχροκορδῆς
Πύκας (Aesch. fr. 394)· τοὺς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ Ἀχαιούς
φύποέν αἰσχρόν. αἰσχροκορδές
φύπος (Ar. Lysistr. 1199)· φύπον Ἀττικολ τὸν εἰς τὰς ασφαγίδας κηρὸν λέγουσι
φυποκονδύλους (Hippocrat. fr. 134 Archil. fr. 193)· δὲν ἑπωντας καὶ φυπαρούς
φύπαπακαί (Aristoph.)· ναυτικὸν ἐπιφώνημα
φύπτει· σημῆξει. πλύνει
φύπτας (Iones)· οἱ διαρροφοῦντες (544. 546)
φύπτικόν (Aristot. de sens. c. 5)· σημηκτήκον. καθαρτικόν [12. 13]
† φύσει· λυτρωσαμένω
φύσια (A 673)· ἐνεχυράσματα, σωτήρια, λύτρα, ληγασία
φύσιάχει· διτενεχυράσει

COD. 86 φύμα (*φυμινά*, ἐλαφρὸν πυκνά Theognost. 23, 31) 90 λαιγγάστας 93 ὁμαδλή,
τοθήκη 95 περὶ — στήμονα καὶ σταθμίον καλοῦσιν 507 φυποκαν 11 σμι | (21 χρυσίς) 22 γερεοίς 32 μῆ — ἐλώ — πόλος 37 φύτο 41 φύτρα
HES. 96 φυμός· τάξις. η ἐμμέλεια 99 φύονται (I 396)· σωδονιτην 500 ὁ ὑπαντο (§ 93)· φύον, πίνον 12 φύσαι· φύλαξι (Ω 430). φύτίδας ἔχουσας (όνοια I 503) 13 φύσατο (ψ 244)· ἡλευθέρωσεν, ἐλυτρωσατο (Greg. Naz. C. XVIII 18) Ad 25 φύσιάς ὁρτες· ἐνεχυριμόντες 26 φύστης (Ps. LXIX [LXX] 6)· σωτήρ, λυτρωτης 34 φύτηρος (II 475)· λαχοῖς, ἱμάσι 35 φύτίδα· σπίλον (Ephes. V 17) 36 Πύτιον (B 618)· πόλις

φύσιαν βολδν· τὴν τῶν τόξων τάσιν· δπὸ τοῦ ἐρύσαι, η τοῦ φύσιον (474)
φύσιλλας· τὰς ἁυτίδας
φύσιοις ἐνταφαῖς· ἐλκυσταῖς, ὑπὸ τῶν τλοιτῶν γινομέναις
φύσιος (Soph. OC. 858)· ἐλκυστόν. λύτρον, τίμημα, η τὸ ἔνεκα ἐνεχύρον κατεχόμενον, παρὰ τὸ ὕνεσθαι τὸν κατεχόμενον
φύσις· φύλαξ χρυσῆ (Ath. XI p. 496 E). καὶ ἐξιλόντι τι σταθμίον. η ἀπόρροια φύσιοις (Eur. Tro. 491)· ἐφευστικοσι, γεραιοῖς
φύσιονούσθαι (Democr.)· συγχρίνεσθαι φύσιονται· γηράσκει, γεγήρακε
φύσταχοντες (π 109)· [ad 25] ἐλκυτες, μεθ' ὑβρεως σπαράσσοντες [26]
φύστον· δόρυ. Κρήτες (481)
φύτά· τι στέμψυλα (*βρύτεα*). καὶ πηγαρον λευκον (Dor.). η πόλατα (*Cratin.* p. 169). η ειδος φιαλιθν
φύτα· λερά τα ἡπατοσκόπα. η τα ἐλκυστά φύτηρ· ἡνίον, λάρος, ἱμάσ, ἐλκυστήρ
φύτηρες (Apoll. lex.)· ἡνία, ἱμάντες τῶν ἐπωνον, οιον ἐλκυστήρες φύτηρι κρούστων· δι Κύκνος (Soph. fr. 458) λέγει·
καὶ μην ὑβρίζων αὐτίκ· ἐκ βάθρων ἔλσθ φύτηρι κρούστων (*γλουτόν*) ὑπτίου ποδός ἔνιοι δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ Κύκνου, δλλ' ἐπὶ τῶν ποδεμίων, ώστε εἶναι τὸν λόγον· φεύγοντας αὐτὸν τῷ ὑπτίῳ ποδὶ τοὺς ἰδίους γλουτούς ποιήσων τύπτειν
φύτηρος (Soph. OC. 900)· δ λόγος· καθάπερ δραματεύει ἵππος. ἐκ μέθους γαρ τῶν ποδῶν τοῦτο βούλεται δηλοῦν. Πύτηρας δὲ ἐλεγον τὰς ἡνίας, ητοι καλινούς [34—36]
φύτο· ἐρύσατο, ἴσωσεν φύτοι· ἐλκυτον. λιθοι μεγάλοι, διὰ τὸ μέγεθος οὐ δυνάμενοι βασταχθῆναι φύτον· ποταμηδόν (*ψυδόν*?). πολύ, μέγα, ἐλκυστόν
φύτορας· τοὺς θαλλούς τοὺς καθαρτηρίους φύτρα· λυτήρια, σωτήρια, σωστρα τε φύτρες· χύτας

ἔντωρ (cf. Aesch. Sept. 318)· σωτήρ. βοηθός. δλκεύς
φύται· σμισται, σμῆγαι πλῦναι. λοιδορῆσαι.
φορῆσαι (Iones). καθάραι
φύτις (Plat. Tim. 65 E)· κάθαρσις, καθαρισμός
φυτόμεθα· καθαρισμέθα. φορησόμεθα
φυγάδες (cf. Nic. Th. 389)· κρημνοί διεσκισμένοι

φυγαί· ἥγηεις. καὶ ἀπορρωγαί, ἀπο(ρ)ρήγηεις
φυγαλέα (ν 435)· διεσκισμένα. (κατερρογμένα)
φῦσαι· οἱ μὲν τὴν δρασθόνταν· οἱ δὲ τὴν
ἐποράδα. οἱ δὲ τὰς θυρίδας· ἀλλοι τὰς
κλίμακας, καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῶν
κλίμακων. φυγάδες·

ἀνά φύας μεγάρου (χ 143)
φυγός· τόγκος. κοίλος τόπος. ὥγης (594)
φύδιγγες· πληγαὶ ὑφαιμοὶ διακεκομέναι.
οἱ δὲ μώλωπες (591)

φραδιόν (Hippomed. fr. 63)· τὸν ἐφραδιόν
φρεσθαῖς· σπεύδειν. δρμᾶν
φρέσταις· σκονδεῖται

φρέθυες (Aeoles)· μυκήρες
φρέκομαι· δργίζομαι. λυποῦμαι. λάχωνες
φρέκωσσα· πρίσσωσα τοὺς δόδοντας
φρέμα· φρέμη, λαχύ. ὅρμημα. ὡς γνῶμα
γνῶμην
φρέμαλέος· λαχυρός, ἀνδρεῖος. ὑγής. γεν-
ναῖος. θρασύς [ad 62]

φρέμη· δύναμις, λαχύ. δύκος. ὑγεία. ἀνδρεῖα [63]

φρένιξ· ποταμίας νεός εἰδος
φρένιος· ἀξιος. πλούσιος [66]

φρέξ (Archil. fr. 190)· κόκκος. η εἰδος φρα-
λαγγίου (Nic. Th. 716)

φρέντο (Σ 41)· φρένων, ἐρωτικένως ἐκι-
νοῦντο, δρμήν ἐλάμβανον

φρέπας· εἰδος φυτοῦ λιαντιώδους
φρέπες (Hom.)· τὰ δασία τῶν φυτῶν. καὶ
θραυσθός ὑλη. η εἰδος λύγου [71]

φρέπεύειν· φροποπολεῖν. ηδη δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
μεταβάλλεσθαι (cf. ἴρωπ)

φρέπικά· τὸ ἐπίκτητον καὶ ώραιομένον
φρέπικά· τὰ παρεμπορεύματα

φρέπεταις· τῶν τρεπτῶν τις καὶ πατρῶν
οὗτοι καλεῖται [77]

φρέποποντας· ὁ φάπον πωλῶν. Ράπον δὲ
ἐλεγον τὸν λεπτὸν καὶ ποικίλον φόρτον
φρέπος (Aesch. fr. 256)· φρεπικόν. ἀτὶ τοῦ
οὐδενὸς ἄξιον. διάφορα λεπτὰ φόρ-
τος, ἦγουν μίγματα, χρώματα, ὅσα ἡγρά-
φοις, βαφεῖσται, μυρεφοῖς χρηματεύειν

φρέπος· σφοδρός, καὶ τὰ κάρτα
φρέπαμένω· ὁ φραδέμενος. δύναται
φρέπασθαι (cf. Call. Del. 175)· ἐπιθέσθαι,
δρμῆσαι, ἐπελεγεσθαι

φρέπασθαι· σπουδάζειν
φρέπασθεις (Plat. Symp. 210 D)· λαχύσας, ὑγιά-
νας τὴν διάνοιαν

φρέπας (Theophr. de vent. § 23)· ὑγεία
φρέπατηρ· σφύρα (cf. φαστήρ)

φρέπατηριον· φρενῶν (Trag. inc.) κίνημα,
καὶ παρορμητικὸν (573). Ράπσας· γάρ τὸ
εἰς δλκήν παρορμῆσαι

φρέπατηκόν· δρμητικόν
φρέπατρον· ἔμβολον

φρέπαται· λαταται
φρέπατηγες· πληγαὶ ὑφαιμοὶ διακεκομέναι
(553)

φρέπατειν· βρύχειν τοῖς δδοῦσι (559)
(φρέπατηδάς)· φργάδας. δαγάδας γῆς

φρέπατηος· ἥγησειν, η φηγμοῖς
φρέπατης (Ψ 420)· βάθος γῆς
φρέπατη· βοτάνη ἀπαλή

Σ

Σᾶ (Eur. fr. 762)· σᾶσα, ὑγιῆ, ἀκέραια. καὶ
δρεπωνιά δεντέρου προσώπου (γ 92)
(σαδάμα [Lacones]· σπράμη) cf. 115
σαβάζειν· ενδέσειν, βαχεύειν [3. 4]

Σαβάζιος (Ar. Lys. 388)· ἐπάνυμον Διονύ-
σου. οἱ δὲ υἱοὶ Διονύσου· καὶ Σάβρον
λινότε καλούσιν αὐτὸν. Φρύξ δὲ δ Σαβά-
ζιος

COD. 44 σμῖξαι 47 φογάδες 49 φρ. κατεροηγκέα 51 φάιγας — διαρώγιας
59 φωκῶσα 63 cf. ἐπιφράσται 65 φάντοις 67 σφαλή cf. δύογαν 68 ὄρμουν 74 ὄρατον
63 φώναι· φρύγανα (φωτία) 66 φῶνυσιν (LXX)· ὕγειαν παρέχει 71 φωτής (N
63 φώναι· τόπος, ἐν φ οἱ φῶνες φύονται. η οἱ σύμφυτοι τόποι 73 φωτήριον· παρορμητήριον
76 φωτῆ τις — τριπτῶν 79 ἀρπός. διάφορος φάντος ηγουν δ φόρτος μίγματα 80 cf.
φῶρος 85 cf. ἐπιφράσται 93 δρμητικόν Σ 5 σαρῶν

HES. 49 φραγάλεον (B 417)· διερρογότα. κατατετυμμένον. φακώδη Λδ 62 φωτόδης
63 φώναι· φρύγανα (φωτία) 66 φῶνυσιν (LXX)· ὕγειαν παρέχει 71 φωτής (N
199)· τόπος, ἐν φ οἱ φῶνες φύονται. η οἱ σύμφυτοι τόποι 73 φωτήριον· παρορμητήριον
(φωτε—) 77 φωτοπτάλαι (Nehem. III 31. 32)· μυροπτάλαι Σ 3 σαρά (Genes. X 28)·
αιγμαλωσία 4 σαβέκ·, ἐν φυτῷ σαβέκ· (Genes. XXII 13). βάτος .

σαβακός (Hippocr. II p. 210 K). ὁ σαθρός.
 Χῖοι
 σαβακτίδες· δστράκινα γέδια
 σαβακώς· αὐστηρός, ξηρῶς (261), τραχεῖς
 σαβάξας· διασκεδάσας, διασαλεύσας
 σαβαρίχην (Teleclid. fr. XXI). τὸ
 †σάβειρος· σάβειρος, σάβειος, κόφας
 †σαβῆρον· τὸ δακτύλιον
 σάβηττοι· κώνωπες (1316)
 σάβος· βαχεῖα
 σαβύττος· εἰδος ἔγρισεως εἰς καλλωπισμὸν· πότερον δὲ τοῦ πώγωνος, ή τῆς κεφαλῆς, ἄδηλον. τινὲς δὲ τὸ γυναικεῖον σάγαρις· πελέκιον μονόστομον. †φαρεῖρα. δρότον (Xen. An. IV 4, 16 Herod. VII 64) ?σάγανα· σκεπδατα. περιβόλαια [18—22]
 σαγγάδην (Persae)
 (Σαγγάριος [Γ 187]. ποταμὸς Λυδίας καὶ Φρυγίας)
 σάγγας (Aristoph. p. 1027). εἰδος μύρου. ή φάγδας (q. v.)
 σάγη (Menand. et Trag.). ή δῆλη πανοπλία. ή περιβόλαιον, σκέπασμα
 (σάγην) τὸν θύλακον· ἀλλοι δὲ σάκταν λέγουσιν δούλωποισός θύλακον σαγηνεύειν (Herod. VI 31). θηρεύειν. αἰχμαλωτίζειν. ή ἀλεύειν
 σαγηνεύσαντες (Herod. III 149). τὸν πολιορκηθέντα δικτύοις ἔθος †οἰς καὶ σαγηνεύειν τοῦτο Ἐλλῆνες
 σαγήνη· πλέγμα τι ἐκ καλάμων εἰς θήραν ἵχθυσιν [Λάκωνες
 †σαγερετον· μετακλίπτην
 σαγίς· πήρα
 †σαγλῶδες· πλαδαρὸν σῶμα
 σάγμα (Eur. Andr. 617). τὸ ἔλυτρον τῆς δασιδός
 σάγος· μέρος τι τῆς πανοπλίας
 σάγουρον· γυργδίθιον
 Σάγκαι· έθνος Αιδίσπων (251)
 †σαγροῖς· κοπίς. η πέλεκυς

COD. (6 Κώφι?) 9 διακενάσας 12 ἀβηρος· δάκτυλος Cyp. Dr. 15 ἔνορῆς 23 σαγάδην Post 23] 25b 86 κόνις 38 μοίρα 40 σαθρογύα, ταραχή 42 σάθει 45 cf. ἀνδροσάθων (48 δοῦλος Βοεοίτι?) 50 σακχινῆσαι, διασακιώνη (cf. 46) 55 σαῖοι 64 σακαῖοι 65 σακαλα 67 σάθρει 68 σακασα· σαρῆνεια Post 73] ώστε — λέγει HES. 18 Σαγάριος (Γ 187). ποταμὸς Λυδίας καὶ Φρυγίας 19 σαραβάρια (Antiphon. III p. 115). βραχία (190) 20 σαδδαῖι (Ezech. I 24). εἰς κακοῦ (κακοῦ) 21 σαβαώθ (πινεψ)· στρατιῶν 22 σαβαώθ· παντοκράτορ 39 σαθεύει· θάλπει (στα—) 41 σάθεα· τὸ ἀσθενῆ (43) 46 σαΐ· τὸ κινηθῆναι ἀπλῶς 48 σαίκτας· θύλακας, μαρσίππος. ἔνοι αιλοθήκας (82) 49 σαίκουλοι· χρόνος, σάκκος. Ρωμαῖοι 52 (σαίνεται; I Thess. III 3) κινεῖται, σαλεύεται, ταράττεται 56 σεπτός η σεπτή· ἔλατα θλαστή (62 et Pausan. II 28, 2) 69 σαχέλα· ὅπου τὸ χρυσίον τίθεται 70 σαχέλιον· δροιώς 74 σάκκινον· λεπτόν, ἀσθενές (σύκινον)

σαγγεριον· δροτον κλάδημα (σάγυροι?)
 σάθα· μέρια [39]
 σαθαργύα· ταραχή [41]
 σάθη (Archil. fr. 95). τὰ δρόρεα ἀναγκαῖα
 σαθρά· δοθενῆ· κεκλασμένα
 σάθρας· φθεὶρ
 σάθων (Teleclid.). ὑποκόρισμα ἐπὶ παιδίσων ἀρρένων, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου [46]
 †σαικίς· δειλός (480) [48, 49]
 10 σαικινίσαι (Ar. Plat. 681). διασαικινίσαι,
 τὸ κινηθῆναι ἀπλῶς)
 σαινει· κολακεύει, προσηγεύεται, τιγδασει·
 ἀσπάζεται. θωπεύει [52]
 †σαινικρήει· ἔκτρέφει
 σαινουροι καὶ σαινουρίδες· οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες (176, 1261)
 Σάιοι· πολέμοι. νεκροί, καὶ ζήνος, οἱ πρότερον Κίκονες (Archil. fr. 6) [56]
 20 σαιρει· κοσμεῖ, φιλοκαλεῖ, καλλύνει
 σαιρεν· σαροῦν, κοσμεῖν
 †σαιρός· σαρός
 †σαις· κοῦρος, κάρος
 Σαισαρία· η Ἐλευσίν πρότερον
 σαιστός· ἔλατα θλαστή (56)
 Σακάδ(ε)ιον· εἶδος μουσικοῦ δρύμου
 Σάκαι (Herod. VII 64). οἱ Σκύθαι
 σάκας (Ctesias). η Σκυθικὴ ἔορτή
 σάκαν· τὸ τῆς γυναικός
 Σάκας (Ar. Ar. 30).
 ημεῖς γάρ, ὡς νόρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
 νόσου νοούμεν τὴν ἐναντίαν Σά(κα)
 οὐτώ δὲ προσαγορεύει διὰ τὸ ξένος εἴναι·
 οἱ γάρ Σάκες Θράκες
 Σάκας· δφικνεῖ (Cratin.) [69, 70]
 σακέσπαλος (E 126 Call. Iov. 71). πολεμιστής
 σακέ· ψιοισι κλίναντες (A 592). κεραμίδωσαντες
 40 σακκίζειν· ἐπὶ τοῦ ἐκκενθῆσαι διὰ κλοπὴν
 τοὺς σάκους· †δοποῖν φασι τοῖς ἐργάταις [74]

σακκινόσυκοι· δασύπρωτοι
σακοδερμιστής (Soph. fr. 573)· δψιν σάκος ἔχοντα· οἱ δὲ σκάληκα, παρ' ὅσον δερματῆς οὗτος. βέλτιστον δὲ τὸν χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα νοεῖν (ώστε ἐλεγε ταχιδερμιστής· τὰ γάρ σάκη ἐπίχαλκα λγεῖ)

σάκοιτοι· οἱ λεπτότες τὸν κέραμον (1054)
σάκος· δεσπις. δφ' οὐ καὶ οἱ νεατέρεις σάκην τὴν πανοπλίαν φασί

σάκος αλγειος· ἀντὶ τοῦ τεῦχος αλγειον.
Θέλει δὲ εἰπεῖν τὴν πήραν, κατὰ μετάληψιν [80]

σάκταρον· τοῦτο ἐμφερές ἔστι κόμμει, γεννώμενον ἐν τῇ Ἰνδικῇ, δαλυτικόν
σάκτας (Agr. Plut. 681)· ὁ Θύλακος (25b 48)
σακτήρος· θυλάκου. ἐλεγον δὲ καὶ σάκταν σακτός· ὁ τεθραυαμψένος. ὁ πολυχρόνος,
καὶ ἡδη ἀποκειμένος. καὶ χιτώνος εἶδος.
καὶ θύλακος

σακυνδάκη· ἔνδυμα Σκυθικόν

σάκωσε (Dor.)· κατέκλεισεν

σάλλα (Aeschyl. fr. 312)· φροντίς. βλάβη (90)

Σαλαβαχάς (Arist. Eqq. 765)· πόρνης δυομα. ἀπὸ δὲ ταύτης καὶ τὰς κατωφερεῖς εἰς τὰ Ἀρροδίσια οὕτος ἐλεγον Ἀττικοί

σαλαβάρ· μάριος. Λάχωνες

σαλέβη (Soph. fr. 985)· [ad 90] θύρας ὅπῃ (101. 137) [ad 90]

σαλάβοντς· θυρῶν ὄπας

σαλαγεῖ· ταράσσει η γάρ φροντίς σάλλα λεγεται

σαλαγή· βοή

σάλλαγξ· ἔχθυς ἡ μάριος. καὶ μεταλλικὸν σκεῦος

(.....) ὥστε ἐλεγε σιδηροκλά(σ)της

σαλαΐζειν (Aesac. fr. 167)· κόπτεοθαί

σαλαϊσ(κόδις)· χωκτός

σαλακύρων· εὐήθων

σαλάχων (Aristot. 1221, 35)· ὁ πτωχὸς δλαζών

σαλαχωνία· η ἐν πενιά δλαζονεία

σαλαχωνίσας· σαλακτεύσας. ἐλεγον τοὺς διαθρυπτομένους σαλάχωνας· ἀπὸ τοῦ ἀρθρῶς καὶ μετὰ θρύψεως βαδίζειν. ὁ δὲ Θεόφραστος σαλάχωνά φησιν εἶναι τὸν δακανῶντα, δου οὐ δεῖ

σαλάμβη (Soph. fr. 985. 6)· η δπή, δι' ης τὸ σέλας βαίνει. η πύλη. κακνοδόχη. θυρίς (90. 137) τὴν τροφός

Σαλαμβώ· η Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίους Σαλαμίν· νῆσος

(Σαλαμίνια (Agr. Av. 147)· μία τῶν ιερῶν νεῶν

Σαλαμίνιος (Agr. Eccl. 38)·

σαλάνη· φαρέτρα

σαλαχέν· σεισθίν

σαλάξαι· κατακλύσαι. κινῆσαι

σαλέη· σάλη. βλάβη

σαλέψειν· ύπτατέσθαι

σαλητόν· Σοφοκλῆς Ἀνθρομίδα (fr. 123).

Ἀντικάταρος βαβαρικὸν χιτώνα. οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον (Poll. VII 61) αὐτὸν εἶναι φασι σαλαί· πλέγμα καλάθη δμοιον, δ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φροσύσιν αἱ λάκαιναι. οἱ δὲ θολία

20 †σαλιβάσσα· τῇ θαλάσση φπελθούση [113]

†σαλιέ· σρκει (129) [15]

†σαλλά· δρυσοφύνουσα

†σαλλιεον· φρόντισμα

Σάλμοξις (cf. Herod. IV 94)· ὁ Κρόνος. καὶ ὀρχηστής καὶ φθῆ

Σαλμυδόσας (Soph. Ant. 969)· αιγαλδε περὶ τὸν Εὔξεινον πότον

σάλος· φροντίς, ταραχή. κλύδων, καὶ η τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις

σαλούσα· φροντίζουσα

σάλπη· ιχθύς ποιός, δν καὶ βοῦν καλούσιν

σαλπικτής· δ τῆς σάλπιγγος φωνοβόλος

σάλπιγξ· τοιγροσάλπιγξ. ἀντὶ τοῦ κήρυξ.

ταῖς δὲ δρυν ποιόν. καὶ δρυαν πολεμήκον. καὶ θαλασσαν σάλπιγγα. παρὰ Ἀρχιλόχη (fr. 191) δὲ τὸν στρόμβον. ἐδέσχονται δὲ καὶ Σάλπιγγος Αθηνᾶς λέρον παρὰ Ἀργείους

σαλπι(σ) τῆς· δρυεόν τι

σαλυγά· η συνεχῆς κίνησις (ν. φαλίς)

σαλυγήν· τὴν γυναικένην κίνησιν ἐκ τῆς καταφροῦς τοῦ δεράκτου οὐτοῦ καλεῖσθαι φασι

†σάλω· ἀρκεῖ. παρὰ Ρίνθων (114)

σαλσός· ὁ πεφροντισμένος. η γάρ φροντίς σάλλα

COD. (75 σακκόκυνσοι?) 75 |πρακτοι 76 σακκη| — σάκη 78 σάνη 79 αιγειον 81 κάρη, γεννόμενον 92 σαλάγη 99 δλαζωνεία 100 σαλαχώνα φησι 7 καταχήσαις 8 σαλέης, ἀλλ 10 ἀντὶ πατρὸς η (cf. σάργητον) 20 σαλμύδης 22 σάλουσα 25 σάλπιγγα, ἀρκει 27 |νυρα 28 |ὑγῆν

HES. 80 σακοφρόσοι (Eur. Phoen. 139)· ὀπλοφόροι Ad 90 καὶ φροντίς (σάλα) 118 σαλλιξ· λτεία. Ρωμαῖοι 15 σάλμα (σάμα). σησάμη

σάμα (Theocr. I 125). μυῆμα, Δωρεῖς δὲ στοιχεῖον (155)

σάμαινα· εἶδος νεφές, ὃς ἔχουσα προτομήν σαμαίνεται· σφραγίζεται. παρὰ Ἐπιχάρμῳ σαμάκια· κοσμαρίου εἶδος

σάμακ (Lyssippus)· ὑλή τις δρυώδης, οἷον βούτομον. οἱ δὲ φρούριον (Eratosth.), καὶ οἱ πλεῖον (σάκταν) ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. ἔνοι δὲ τὴν βούτομον καλεῖσθαι σάμακα. καὶ τοξικὸς κάλαμος. δφ' οὐ τὰ λεπτὰ συνάγοντες σιβάδια ποιῶσιν

† σαμβά· δόσθν· δρφῆς [37]

σάμβαλα (Sappho, Callim.)· σάνδαλα (415)

σαμβύχη· οὐ μόνον τὸ μουσικὸν δργανον, οὐ μέμνηται Ἰόβας· ἀλλὰ καὶ πολιορκητικόν, οὐ Βίτων

σάμεα· τὰ ἐν ταῖς θαυταῖς τῶν Ιματίων παράσημα. Λάκωνες

σαμένορα· τὸν βραβευτὴν τῶν σφαιριζόντων

σαμερα· σαμερος. σήμερον

σαμερον (Call. LM. 45)· σήμερον, νῦν [Ταραντίνοι] [44]

Σαμία· εἶδος τι δημέλου.

Σαμία γῇ· λατρικὸν μῆγμα, ὅμοιον τῷ τίερᾳ τριαδικῇ

Σαμιακὸς τρόπος (Cratin. fr. XI p. 24)· δύο δῆλοι ή λέξις· ἐν μὲν τῷ ἐπὶ διαβολῆς τῶν Σαμίων θυρλλούμενων φῶς κατεγαότων· ἔτερον δέ, ὅτι αἱ λεγόμεναι Σάμαιναι ναῦς κατέτρωντα δι' ὄλου. Διδυμος δὲ τὰς Σάμαινας ίδιαιτέραν παρὰ τὰς ἀλλας ναῦς τὴν κατασκευὴν ἔχειν· εὐρύτεραι μὲν γάρ εἰσι τὰς γαστέρας. τοὺς δὲ εἰμβόλους σεσμωτανταί, ὡς δοκεῖν ὑγγεισεν ὑστὸν ὁμοίως κατεσκευασθαι, οἷον ψηφάδους εἰναι. διὸ καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς λέγεται (Choerili?).

ναῦς δέ τις φύκιόρος Σαμία ὃς εἶδος ἔχουσα

σαμιδή· δόψημά τι, ὡς Γλαυκίας ὁ λαρός σαμινά· δαμινά. συνεχῶς. Λάκωνες

Σαμίων ὁ δῆμος· φησὶ τις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, τοὺς ἐκ τοῦ μυλώτος ίδιων Βαθυλωνίους (fr. II p. 972).

COD. 32 σαμαίνα 34 σαμακία 35 σιβάδα 39 σαμβάκη — Βήτων (41 σαμάντορα — Ταραντίνοι?) 47 σαμέναι — τασσόμενος ίδιαιτέραν — σεσμωτανταί δοκῶς — ιγνυοπρώδους 150 φησὶ τὸ περὶ τῶν ἀμιστοφάνους — ἐγένοτο 52 ή — οὐ (53 Ιμοσαμορα; cf. Αἰγανία εἰ Ἀρτεμε. Σ.) 56 σάμψουχας 59 σανδαλαράχη 62 σανδαλπη

Poet 64 καὶ εἶδος κτλ.

ΠΕΣ. 37 σάμβα· θύραι (90) σάμβαλα 44 Σάμη (a 216)· πόλις Κέφαλ(λ)ηνίας 52 Σάμου ὥλησεσης Θρηκίνης (N 12. 13)· τῆς Σαμοθράκης. ἀλλοι τῆς πόλις Θράκης Σάμου, ὡς ὁμοτύπως λέγεται καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δρός. οὐ μημονεύει, ἀλλὰ πάντοτε αὐτὴν Σέ[λα]μορ καλεῖ, καὶ οὐδέποτε Σαμοθράκην κατὰ σύνθετον 67 σανίδαι (M 461)· θύραι

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος.

καταπληττόμενος τὴν δύνιν αὐτῶν, καὶ ἐπαπορῶν. ἐστι δὲ καὶ ἐπέρια Ιστορία, δι' ἧν πολυγράμματον ἐφη δῆμον· ἐπειδὴ Ἐλλήνων Σάμιοι πολυγράμματος ἐλέγοντο πρόστοι καὶ χρησάμενοι καὶ δι'(α)δόντες εἰς τοὺς ἀλλούς Ἐλλήνας τὴν διὰ τῶν τεσσάρων καὶ εἰκοσὶ στοιχείων κοῆσιν

σάμμα· δργανον μουσικὸν περὶ Ἰνδοῖς [52]

Σαμορίνια· οἱ δὲ Σαμορινία· ἡ Ἐρεσος σαμυλίς· η πρόπολις ὑπὸ τῶν μελισσονυμῶν (1290. 1240)

σαμφόρας (Ατ. Ερρ. 603)· σαμφόραις ἵπποι λέγονται, οἷς ἐπικεχάρακται τὸ Σ στοιχεῖον. τοῦτο γὰρ σὰν ἐλεγον (131)

σαμψοῦχος· πλειστὴ γίνεται ἐν Αἴγυπτῳ. ἀλλοι δὲ μάραθον καλούσιν αὐτήν

† σαμώση· κεραυνωσή (Eur. El. 1140)

σάναπειν· τὴη οἰνιστην. Σκύθαι (schol.

Apoll. Rhod. II 948)

† σανδαράχη· χρώματος εἶδος

σανδαλα· τροπή ἀπὸ γῆς. ἐνιοι δὲ τὸν λίβα

ἀνεμον

σανδάλια (Theopomp. com. p. 809)· σάνδαλα· γυναικεῖα ὑποδήματα, ἀ καὶ βλαυτία. καὶ λατρικὸς ἐπιδεσμος σανδάλιον Σανδαλιστις (Τιμεας)· ἡ Σαρδὼ πάλαι σανδαράχη· τροφή τις τῶν μελισσῶν, φῶς Άριστοτέλης (ΗΑ. IX 40). καὶ εἶδος τι μεταλλικόν

Σανδαραφάγος· ὑπὸ Αλεξάνδρου ποταμὸς μετωνόμασθη, καὶ ἐκλήθη Ἀκεσίνης σάνδυς· δέρδρον θαυμανόν, οὐδὲ τὸ ἀνθος

χροιάν κόκκινο εμφερῆ ἔχει, ὡς Σωσίβιος. η φάρμακον λατρικόν. καὶ κηφτός

† σανθεις· αἰσθόμενος, γυνής [67]

(Σ)ανίκετις· θεοφιλής

σανίς (Callim. fr. 105)· θύρα. λεύκωμα, ἐν φιλοι γραμματικοῖς Αθήνησιν ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούνγον. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ εταυροῦ

† σάνιτρα· τροφός, τιθήνη σαννάδας· τὰς ἀγριας aliyas

σάννιον (Cratin.)· τὸ αἰδοῖον, ἀντὶ τοῦ κέρχιον· [ad 72] τὸ γάρ αἰδοῖον ἵσθ' ὅτε οὐράνιον ἔλευσον, ὡς Εὔπολις (fr. inc. LXXXVI)

σαν(ν)ιόπληκτος· αἰδούσιοπληκτος

σαννίς· τὸ δρυοσάνναρχος. Θούραιοι

σάννιοος· μωρός, παρὰ Πίνθων. Ταραντῖνοι [16]

σάξαι καὶ **σάττειν**· νάξαι. ν(ά)σειν
σάξισθαι· ὄπλισθαι [ad 78]

σαοῖ (Call. Del. 22)· βοηθεῖ, καὶ σώζει

σαοσιμβροτος· ὁ σώζων ἀνθρώπους [81]

Σάπαι· θύνος Θράκων

σαπτερόδεις· όνομα λχθύνος. οἱ δὲ ταρίχου εἶδος, ἄλλοι ὑπὸ Ποντικῶν τὸν κορακίνον λχθύν

σάπιθος· θυσία. Πάφιοι

σαπρία· σῆψις, σάδρωμα, τυδράκιν [86]

σαρρόν· παλαιόν, αλοχρόν, ἀκάδαρτον

σαπλλειν· σαίνειν. Πίνθων

?**σάμφαρος**· μωρολόγος

σαράβαρο (Antiphon. com. p. 115)· τὰ περὶ τὰς κνημῖδας ἐνδύματα (19)

σάραβος· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (10)

σάραγος· ὑπῆρχητες διαράντας δημοσίας στοάς

Σάραπις (110). Περσικὸς χιτῶν μεσόδευκος, ὡς Κτησίας· καὶ διαρρηξαμένη τὸν σάραπιν καὶ τὰς τρίχας καθειμένη ἐτίλλεται τὸ καὶ βοὴν ἐποιεῖ, καλεῖται δὲ καὶ Ὡλούτων οἵτις

σαραπίους· τὰς μανιδᾶς. Ηεραῖσιν [95]

σαραχηρώ· παρὰ Βηρωσθήτης κοσμήτραια τῆς Ἡρας

σαργάναι· δεσμοί, καὶ πλέγματα γυργαθῶδης (322) σχοινίσιν ἀγκυράγωγα

σάργανος· διάρπικος

?**σαρδαναπαλά**· ἀλλοια (Cyrill. Br.)

Σαρδανάπαλ(λ)ος (Αρ. Ανν. 1021)· πάντες σχεδὸν ἀπάσης ἀκολασίας καὶ τρυφῆς δούλων τούτου ἀναγράφουν γερονταί, καὶ

ἐπὶ τῷ μητράντῳ αὐτὸν ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ ἐν Νινφ φασὶν ἐπιγεγράφθαι ἀσσυρίοις γράμματος· Σαρδανάπαλ(λ)ος γερόντας δὲ δύο Σαρδανάπαλ(λ)οι

σαρδανάπαλος· γελωτοποιός

σάρδιον (ν 302)· βοτδηνή ἐστι δηλητήριος, ήτις ἀπαν τὸ σῶμα τοῦ φαγόντος αὐτῆν σπασμῷ ὑποβάλλει, ὃς καὶ τῷ χειλέων τοῦ στόματος συσταλέντων ἐτοῦ τοιούτου σπασμοῦ γυμνοῦνθαι λοιπὸν καὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ γέλωτος φαντασίας δελκνυσθαί τοῖς ὀρθοῖς. ἔνθετο τὸ Σαρδόνιος γέλωτος (Plat. Civ. 337 A)

σαρδόνες· ἐν κυρηγετικῷ (VI, 9) μέρῃ τηνά δικτύων δηλουνται

Σαρδόνιος γέλωτος· δικαθ' ὑπόχρισιν η ἐπὶ κατάρᾳ ἐρμηνεύοντος γέλωτος η ὑποκοριστικῆς Σαρδόνιος γέλωτος. οἱ τὴν Σαρδόνα κατουκοῦντες τῷ Κρόνῳ ἔθνον γελῶντα(ς) καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους· αἰλοχὸν γελογούντο τοις ὀρθοῖς. Σαρδόνιος γέλωτος τὸν σὺν προσποιητῷ γέλωτα κληθῆναι Σαρδόνιον. τινὶς δὲ ἀπὸ Σαρδόνος τῆς νήσου. φύεται γέλωτος τοις βοτάνῃ ἐνταῦθα, ης οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσιν. ἄλλοι τὸν καθ' ὑπόχρισιν γιγδμενον γέλωτα Σαρδόνιος καλεῖν εἰσθασιν, ἀπὸ τοῦ σετηρέναι τοῖς ὀδούσιν

?**σαρδοντα**· διαπίπτοντα

σαρδὼ· ἐν Πασιφάῃ (Alcæi com.) τὸ σαρδόνιον η σφραγίς εἰρηται

Σαρδὼ (Call. Del. 21)· ῥῆσος μεγάλη, πλησίον Ἀφροδίτης, η καὶ Σαρδών

σάρητον (Soph. fr. 132)· δισάραπις, εἶδος χιτῶνος (110)

?**σαρκῶν**· σπερμολόγος

σάρι (Theophr. HP. IV 9)· φυτόν τι γινόμενον ἐν τοῖς κατ' Αἴγυπτον ἔλεσιν

σαρίν· ὄγκειον εἶδος, δύοισιν φάρωφ (φαρίω)

σαρίρ· κλάδος φοίνικος Λάκωνες

σάρισα (Theophr. HP. III 11, 2)· δόρυ μακρόν, εἶδος ἀκοντίου Ελληνικοῦ, σπάθη βαρβαρικῆ· Μακεδόνες

σαρκάζει· μειδῖ, εἰρωτεύεται, καταγελᾶ· ἀπὸ τοῦ σετηρέναι

σαρκάζων· μετὰ πικρίας γελῶν

σαρκάσας· μετὰ πικρίας η ἡρέμα τὰς τεῖνες κειλίσσας σάρκας διανοίξας, γελάσας

σαρκήρη στάχνη (Trag. inc. 206)· τὸν ἐκ σαρκῶν συνηρμοσμένον, καὶ οὐκ ἐκ

COD. 77 θάπτειν 83 καρκίνον 88 σαπυλλεῖν 93 πλάτων 96 | γρω
97 σαρτνίον ἀγνράτωγα 202 σαρδόνιον γέλωτος 3 σάρσονες — μέρει 4 τὴν σαρδόν
6 σαρδῶ — | γρω.. 7 σαρδῶν — σαρδώνη 8 καὶ εἶδος 10 σαρίν, σαρὸν φ. 13 σά-
ρισσα 17 σαρκήρης — τῶν

HES. 76 σάννιοροι· τὰς οὐράς σαίνοντες (54, 513, 1281) Ad 78 πλήσσασθαι
81 σαρδφων (δ 168)· σαρφων 88 σαρπισθαι (Eccles. XI)· σήπουσι 93 σαραφίν·
γρωσσεις; πληθυσμός, η σοφίας χύσις

χριθῶν συνεστάτα, τὸν (Ἴων) ἀνθρωπον
[218]
σαρκοκόλλα(λ)α' φυτοῦ δάκρυον
σαρκῶν (Hipponaet. fr. 133). σεσηρώς
σάρματα· καλλύσματα. καὶ κόπρια παρὰ
Πίνθων
σάρμοι· θερμοί. Καρύστιοι (430)
σαρμός· σωρὸς γῆς. καὶ καλλύσμα. ἄλλοι
ψάμμου, ἀλλοὶ χόρτου
σαρὸν· Ἰων Ἀργείοις (fr. 9). ὃς παλαιὸν 10
τάξισσαρον. βαρυτονητέον, ὃς παρὰ Σάρ-
φρουν. Θέλει δὲ λέγειν, ὅτι ἀχρηστοῖ εἰσὶ
διὰ τὸ γῆρας
σάρον· κάλ(λ)υπτρον. Βυζαντιοι
σαρός (Berossus). ἀριθμός τις παρὰ Βαθυ-
λαντίους [ad 26]
Σαρκήδοντον (Aesch. Suppl. 869). τὸ μέγα.
καὶ ἡ ἐν Θράκῃ καὶ Κιλικίᾳ πέτρα θύηλο-
τάτη
Σαρκήδοντος (M 379). Σαρκηδόνος. ἄλις 20
δὲ τάντη χρῆται τῷ γενικῇ Σαρκήδοντος.
ἔστι δὲ Αἰολικὴ ἀπὸ εὐθείας τῆς Σαρ-
κήδων
Σαρκήδων· κόσμος τῶν θεῶν, ἀπὸ μέρους.
ἔστι δὲ ἀπὸ λίθου σαρκηδόνιον καλονυμέ-
νουν. καὶ νομα κύριον
Σαρκήδων ἀκτῇ (Soph. fr. 42). ἀντὶ τοῦ
Σαρκηδονία. τόπος δὲ οὗτος Θράκης, δεῖ
κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος, λερὸν
Ποσειδόνος
σάρποντος· κιβωτούς. Βιθυνοί δὲ γυλίνους
οίκιας
† σαρρυφθεῖν· μωραίνειν (cf. ὑλόφυθαι)
σάρσα· ἀμαξῖαι
† σαρσίτε· χορὸς πρὸς μύλον ποιούμενος
τὴν χορείαν. Λάκωνες
σαρῶ· κοσμήσω
σαρῶν· λάγνος. τικὲς δὲ τὸ γυναικεῖον
σαρῶνες· τὰ τῶν θηρατῶν λενᾶ
Σαρωνία Ἀρτεμίσι· Ἀχαιός Θησεῖ (fr. 17). 40
ἀπὸ τοῦ ἐν Τροιζηνίαι Σαρωνικοῦ κόλπου
† σασαλαγεῖ· θρητεῖ (95. 96)
σαρωνίδες (Call. Iov. 22). πέτραι. η̄ αἱ διὰ
παλαιότητα κεχηνυαὶ δρῦνες
σάτρα· σηπία (σᾶστρα· σηλαῖ?)

COD. 23 κάλυμμα 26 cf. ἀρός 27 δραστική 28 αἴει 29 ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν
31 βιθυνοί 35 κοσμήσω 38 τρυζῆντι 40 κεχηνηδρύνες; cf. σορ— σωρ— et δρχωνίδες;
45 σάτεις 46 πηλεῖς 47 σατίναι, αἱ διμάξαι 48 σαντισσόεις 49 ἐπέτος 62 cf.
φαυκόρν 65 cf. φαυκρ— 66 σανλά 67 σανλόν — ἀβρόν 74 σανρό — σανρός

HES. 218 σαρκοβόρα (Greg. Naz.). σαρκοφάγον 40 26 [ἡ κάλυντρον] 43 σάτον
(Math. XIII 33). αιτικὸν μέρον (263) 54 σαγγίν (Iosu. II 1). δρυαὶ τόπουν 68 σάτωτ·
μόδιος γέμειν, ἥγουν ἐν ἡμίσου μόδιον Ἰταλικὸν 64 σαναρόν· ἀβρόν. ἐλαφρόν. ἀκραρ]
71 σανλάτηρ· δορατοθήκη (280)

σάσαι· καθίσαι. Πάφιοι (σᾶσαι· καθαρί-
σαι?) [43]
σαταρίδες· σαταρνίδες. κόσμος κεφαλῆς
γυναικεῖος (252)
σάτεις· τὸ ἐπ' ἔτος. Δωρεῖς
σάτιλα· πλεύς τὸ ἀστρον
σατίναι (Anacr. fr. XIX 12). αἱ ἀμαξῖαι
Σατυρίδεις· ποταμὸς ἐν Λελεγείᾳ (Φ 87).
οἱ Λίλευες Καρφὸν γένος, πλησιόχωροι
αὐτοῖς ὄντες. ἔστι δὲ καὶ Κιλικίας ποταμὸς
σατός· ἐπ' ἔτος
σατράκαι· ἀρχηγοί, στρατηλάται. Περσικὴ
δὲ η λέξις
Σατράτις· θήνος Αιθιόπων (35)
σάττα· κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας (244)
?σατήροις· σκάφαι βοτρύων, παρὰ Λέ-
κωσιν [54]
σατύραν· καταφερῆ
σατύρον· πόλις τις συνεργὸς πρὸς τὰς Ἀφρο-
δισίας ὁμάς, καὶ ἡσάν (Aristot. ΗΑ. VIII 5)
τετράποντος· ἡ λιμναῖον
σάτυροι (Eur. Bacch.). μορφαὶ δηρεπεῖς
σάτυρος· ἡ ἐνταῖς. ἡ χορευτής
† σανᾶδαι· σαῦδοι. Ἀμερίας τοὺς σελείνους
οὐτῷ καλεῖσθαι φρονὶς ὑπὸ Μακεδόνων
σάνη· δὲ κόσμος Βαθυλάντιος (—οι)
σανκόν· ἔρηρον. Συρακουσίαι (8)
σανκρόν· ἀβρόν. ἐλαφρόν. ἀκρόν [62]
[64] τρυφερόν. σεμνόν. σοβαρόν
σανκρόποδες· ἀβρόποδες
σανλά (Simonid. Am. fr. 18). κοῦφα. ἥσυχα.
τρυφερά
σανλόν· ἀβρόν. κοῦφον. ἀκρόν. τρυφερόν.
Ἄττικοι
σανλούσθαι· τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ἐτα-
ρηνύεσθαι
σανλῶ (-οῦ). θρύπτον
σανλώσμα· θρύμμα [71]
σαννά· παλά
σαννίον· ἀκόντιον βαρβαρικόν. καὶ σαθρότ,
χαῦνον, δεσθένεις (288), παρὰ Κρατίνῳ (fr.
inc. CXXII)
σαύρα· τὸ ἐρεπτὸν ἕστορ (Theocr. II 58).
καὶ λχθὺς μέγιστος, σαύρος (Arist. ΗΑ.
IX 2)

Σαῦρας (Hecataeus, Herod. VII 110). έθνος
Θράκιον
σαυρίται· εἰδός τι δρεων
σαυρίγγη· πόνα τις. καὶ τὸ ζῶον ἡ σαύρα
σαυροβοιθές ζυχος (Trag. inc. fr. 207).
ἐκ τοῦ σαυρωτῆρος βαρύ. καὶ Αἰσχύλος
(fr. 329) ὅπισθοβριθές ζυχος ἐφη
σαυρωτήν· ποικιλή
σαυρωτήρ· τὸ ζήσατον σιδήριον τοῦ δόρατος. δηλοῖ δὲ καὶ στάδιμην. τὸ κεστόν
σαυρωτῆρες· τοῖς (στύραξιν τῶν ὀπίσσω
τῶν δοράτων, ἵτοι σιδήρου τοῦ δόρατος
σαυρωτῆρος· τοῦ σιδηρού (Κ 153)
σαυρωτοῖς δὲ ρασι· τοῖς σαυρωτῆρας
ἔχουσι κατὰ τὴν ἐπιδορατίδος
σαύσακας· τυρὸς ἀπάλους ἔντροφους. καὶ
δοκούσι δὲ οὐντοι (εὐ)επιφόρους ποιεῖν πρὸς
συνουσίαν
σαυσαρόν· †ψιθυρόν
†σαυσαρεῖ· μαστιγάτα. Ἡλεῖοι
σαυτορία· σωτηρία. Αιμερίας (306)
σαυχμόν· σαχνόν, χαῦνον, σαθρόν, δοθενές (273, 296)
σάφρα (Eur. Or.)· σαφρᾶς, φανερῶς, λαμπρῶς
σαφρές· τὸ αὐτό
σαφηνιτέ· ἐρμηνεύ(θ)ει
σαφήνισσον· ἐρμηνευσον
σαφήτωρ· μάντις ἀληθῆς, μηνυτής, ἐρμηνεύς
τοῦ
τούγματα· φορτία (σαχ—)
τούγμις· ἡ τομασμένης (σαχ—)
σαχνόν· ἀσθενές, χαῦνον (288)
σαψίς· διαθῆς δαίμονος, παρὰ Λόρδους
σάω (Π 363 Callim. cp. XXXIII). σάζει, σώσον
σαώσει (Cyprii). σώζει
Σαωκίς· ἡ Σαμοθρακή οὐτως ἐκαλεῖτο τὸ
πρότερον
σαωμένα· θεωροῦσα
σαώς· ἥλιος. Βαβυλώνιοι [303. 4]
σαώτερος (Α 32). ὑγιέστερος. σώσος. ὑγής. 40
ἡ σωτηριώτερος. μὲν πρωτοτόπου σόσος
Αἰολικοῦ

COD. 76 σαυρίται 84 σαυσάκας 98 σαφῆτορ 99 μὲν καλήγω 301 | ἵνη
5 | τύπου σωσθῶ 17 σέβερος 21 πηγίς 24 χρονίς — | λίσαι κεκομμένα 26 δημη-
ροῦν 28 σειν· θεῖν λίτιστος 40 σειρήν η ἀναδέσμη

HES. 303 σαώσεις (A 83). σώσεις 4 σάωμεν (X 175). σώσωμεν 7 σασφρονα
(Φ 462). σώφρονα 8 σβέννυται (Prov. X 7). κατασβέννυται 9 σβέσαι· παῦσαι (Η 621),
κατασβέσαι (Ι 678?). 10 σεαυτόν· τοῦ σοί 11 σέβαμα (Iessi. XVI 8). ἐπιστροφή πο-
νηρά 14 σεβάσσαστο· σεβαστός ηγήσατο (Ζ 167), ἐτίμουσεν, ἐνεργόπη (Ζ 417) 25 (Σ)α-
δέκα (Iessi. VII 7). πόλις) Μωσαρέτων. ἐρμηνεύεται δὲ μελέταις, 31 Σειθονίη (Herod. VII
122). ἡ Θεσσαλία 32 σειο (Γ 137). σοῦ η τοῦ σού 34 σεινεται· κακοκοιεῖ 35 σειο
φρονήσας (Σ 336). τοῦ σορόνεος 36 σειον ἕγυόν (γ 486). ἀπὸ τοῦ παρακολούθουντος,
συνεγές καὶ ἐπιτελμένως ἐρχον 38 σειραχθῆσαι· χρεῶν δποκοπαλ 41 σειρήν· ἀλ-
σι, δεσμός

σαστηρία· σωτηρία (287) [7—11]
σέβας· τιμή. θαύμα, θάυμος, ἐκπληξίς. αλ-
δώς (Σ 178)
σεβάσμιον· τιμητόν, προσκυνητόν [14]
σεβαστός· προσκυνητός, τιμητός
σεβέννυτον (Archigenes med.). τὸ ἐπ' ἄκρῳ
τῷ φοίνικι φλοιώδες γινόμενον
σεβερός· εὐσεβής, δίκαιος
σέβεσθαι (Eur. Οτ. 317). αἰδεῖσθαι, ἐντρέ-
πεσθαι. προσκυνεῖν. αἰσχύνεσθαι
σέβηται· λατρεύεται. ἡ αἴδηται
σεβιστόν· τιμητόν
σέβις· πυξίς (421)
σεγάνιον· γυραθῶδες (197) πλέγμα παρὰ
‘Ροδοίς
σέδας· καθέδρας (σέλλας)
σε(.)ελλισαι· Φρύνιχος ἐν Κρότῳ (ρ. 584).
ἀγαμαι Διονύσου στόματος, ὡς σε(σ)ελ-
λωαι
20 κεκόμπακας πολλάκις. Αἰσχίνης τις ὑπῆρχε,
Σέλλου καλούμενος, διλαγῶν καὶ ἐν τῷ
προσποιεῖσθαι πλούτειν, πενόμενος καθ'
ὑπερβολήν, ὡς τοὺς παραπλήσιους τούτῳ
καλεῖσθαι (438) [25]
σέθεν (Α 180). σοῦ. Ισοδυναμεῖ δὲ αὐτῷ
καὶ τὸ σεῦ καὶ τὸ σόι καὶ σεῖο· τὸ δὲ
καθ' Ομηρον τοῦ σοῦ σύναρθρον.
μηῆσαι πατρὸς σεῖο (Ω 486)
καὶ σοῖο η ἐν σοῦ
30 σεῖα· ἐδωξα. Βοιωτοί (458)
σεῖν· θεῖν. Λάκωνες
†σεῖναι· θεῖναι. Κρῆτες
†σείναι· θείναι. Αττικοί [31. 32]
σειομένους· καθαλλομένους [34—36]
σειρα· πλέγματα, ἡνίας, ἡ πλεκτοὶ λιάντες
[38]
σειραφόρον (Aesch. Ag. 1640). ἡγεμονικόν.
μετῆκει δὲ ἀπὸ τῶν δεξιοσειρῶν ἱππων
σειρήν (Θ 19. 25). διαδέσμην. καὶ μέλιττα
(Arist. ΗΑ. IX 40), ἡ μελίτητης οἶκος. καὶ
δρυτιθάριον τι ποιόν. καὶ λιάτιον δασάθη-
τον λεπτόν [41]

σειρῆνες· οἱ λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς χιτῶνες
σειρᾶ· φλεγμαίνει, καροῦται
σειρίδας (Xen. Venat. IX 13. 19)· τὰς σει-
ράς (426)

σειρίος· ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς δότηρ
Σειρίου κυνὸς δίκην· Σοφοκλῆς (fr. 732)
τὸν δότηρον κύνα, ὁ δὲ Ἀρχίλοχος (fr. 63)
τὸν ἥλιον. Ἰβυκός (fr. 3) δὲ πάντα τὰ
ἀστέρα [47—50]

σειρόν· τὸ αὐδρεῖον, θέριστρον. Σικυώνιοι
σειροφόροις· τὸ οἰωνὺς ἡγεμονικός
σείσας· αυκοφαντήσας. Διὸς τῶν τὰ ἀκρό-
δρα σειρόντων [54]

σεισάχθεια· Σόλων χρεῶν ἀποκοπὴν δη-
μοσίων καὶ ιδιωτικῶν ἐνομοθέτησεν, ἵνα περ
σεισάθειαν ἔκαλε, παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι
τὰ βάρη τῶν δανειῶν

σεισμός (Thuc. III 89)· τρόμος
σειστήφελος· τὸ τῶν τροχίλων εἶδος
σεισῶν (Alexid. com.)· ἄγγος κεραμεικόν, ἐν 20
φ τοὺς κυάμους φρύγουσιν

σεῖφα· σκοτία. Κρήτες
σεκάνεις· πόρφωσθεν (σέκασα)
σεκούνα· σικύα

τσεκούνην· ἑλαῖας εἶδος. Λάχωνες [63]
σελαγίες· αἴθεται, φλέγεται, διὸ τοῦ σέ-
λας (Greg. Naz. Arc. VI 41)

σελαγεῖται (Ar. Nubb. 286)· τὰ αὐτά
σέλαιναις· λαμπάδες

σελδοντες (Nic. Th. 691)· λάμποντες
σέλας· φᾶς, αὐγὴ. πῦρ, φλέξ, φέγος τοῦ
πυρός, λαμπρότης, ἡ καθέδρα (Laccon.)

?σελάσσεις (?—αγεῖ)· φλέγει, λαμπαδίζει
Σελ(.)ασία· Ἀρτεμίς

Σελ(.)ασία (Xen. Hell. II 2, 13)· τόπος τῆς
Λακωνικῆς, ὅθεν εἰκός κληθῆναι τὴν Ἀρ-
τεμίαν

σέλας πυρός (Δ 559)· ἡ λαμπρότης τοῦ
πυρός, περιφραστικῶς· ἐνθεν καὶ σελήνη,
παρὰ τὴν λαμπρότητα τὴν περὶ αὐτῆν γενο- 40

μένην τοῦ ἥλιου·
εἰπατε πεντήκοντα (σέλα) πυρὸς αἰδο-
μένοιο

σελασφόρος (Aesch. Eum. 1022)· λαμπρο-
φόρος (λαμπαδο—)

τσελάτης· κοχλίας

σελάχιον (Aristot. H.A. III 1)· κόμμα ἰχθύος.

ἢ τὰ σελάχα λεγόμενα. τινὲς δέ φασι· σε-
λάχη λέγεται, ὅσα ἀπόδα ζωτοκεῖ. Σέλα-
χος δὲ λέγεται τὸ ἐπὶ τοῦ σελαγίου φαρίν
σελάχιας· εἶδος ἰχθύου (οὐ) μεγάλων

10 σελευκίς· εἶδος ἐκπλατώματος, ἀπὸ τοῦ βασι-
λέως εκληπτέν. καὶ ὑπόδημα γυναικείον. καὶ
ὅργεον ἀκριδοφάγον

σελήνας (Eur. fr. 352)· πόλαρα, τῷ δεστρῷ
δμοια πέμπατα

σελήνης· φυλακτήριον, διπερ (δέρης) ἐκχρέ-
ματα τοῖς παιδίοις [81]

σελίαρα· φύλων

σελίδες· τὰ μεταξὺ διαφράγματα τῶν δια-
στημάτων τῆς νεώς. καθάπερ καὶ ἐν τοῖς
βιβλίοις, τὰ μεταξὺ τῶν παραγραφῶν
σελίνον· τὸ γυναικεῖον

σελίνον· κράμβης εἶδος

σελίνον στέφανος· πένθει προσήκων. διὰ
τούτο καὶ ἐν τῷ Ἰσθμικῷ ἀγώνι στεφάνῳ
ἐχρήσαντο αὐτῷ (Duris)

σελίς· πτυχίον, (ὑ) καταβατὸν βιβλίουν
Σελλάδας· γένος Ιθαγενῶν (Ἐνδοβοῖον)

?σελληγορεῖ· εὐχερεῖς ἀντιφωνῆται
Σελλήγεις (B 659)· ποταμός Θεσπρωτίας,

διφὲν οὐ καὶ τὸ ἔθνος Σελλοί, καὶ ἀλλο(s)
τῆς Τρωάδος. οἱ δὲ ἀναγιευσθεῖτες κατὰ
συναλοίφην

ἀμφὶ δὲ σ' Ἑλλοι (Π 234)
οὐχ ὑπὲς ἀκούουσι τὸ ἔθνος

Σελληγάδεα (Archil. fr. 102)· Σελλέως οὐδὲς
δι μάντις, Βατονιάδεις τὸ ὄνομα

σελλίζεσθαι· φελλίζεσθαι. τινὲς δὲ σελ-
λίζεις· ἀλαζονεύει

σελμάτα (Archil. fr. 5, 1)· τὰ δυγὰ τῆς
νεώς· ἢ τὰ διὰ τοῦ δυγοῦ εἰς τὸν δυγὸν
διαστήματα. ἢ αἱ καθέδραι τῶν ἀρετῶν,
καὶ συναρμογαὶ τῶν σανιδῶν

σελμίς· θριμά τριχίην. καὶ τὰ ἱκρία

COD. 42 | ἥναι· 57 cf. τινακτοπήληξ
φῶς· πυρὸς ἦ — εἶδον· 75 εἰσιν ὡς τοκεῖ
86 προστηκειν Post 87 ἦ ἐνδοῖον 90 σελλήγεις
92 φύλα

HES. 43 σειροὶ ἐπαύλεις 48 σειρῆνες· οἱ μὲν ἔξω γυναικάς φασι μελφοῦσας,
ὁ δὲ Ἀκιλᾶς (Iessi. ΧΙΠ 21) στρυνθοκαμψὸν 49 σειρομάστης (Iudic. V 8)· εἶδος δικο-
τίου (426) 50 σειρομαστῶν (Iudic. V 8)· δορυφόρων. καὶ εἶδος λόγχης 54 σείσατο
(Θ 199)· ἐσεισθη 55 σέκρετον· συνέδροιν 81 Σελαπιάδας (B 693)· Σεληπίους οὐδὲ
94 σέλμενοι (M 38)· γενόμενοι (έελμένοι· στενόμενοι)

61 σεκούνανα 68 cf. κασίλα 72 σέλας

79 δμοιοι, δημητατα 80 ἀται 84 γύναιξ

85 σελληγαί· δημφίοις σελλοί 91 σελλήγειδεω, σελέως

94 σελμίς· θριμά τριχίην. καὶ τὰ ἱκρία

σελμῶν· σανίδων
σέλπιεσ· σχεδίαι
σέλπον· σίλφιον
Σελχροῖ· Ήρόσαι
σεμαλία· φάκτ[η]· Ἀργεῖοι
σεμέλη· τράπεζα· παρὰ δὲ Φρυνίχῳ (trag.
fr. 21) ἑορτή
σεμελοῖς· γρίδαι· οἱ ἀνευ κελύφους· οὓς
ἔνικα λίφακας (ψιλοί)
σεμέλος· κοχλίας
σεμέλαρ· χτεών· ή πλάξ ἀντὶ στέγης ἐπικεί-
μενος, ὡς Λάκωνες
Σεμίραμις (Theocr. XVI 100)· περιστερά
δρεος· Ἑλληνιστή
σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια·
Σοφοκλῆς τὰ ἀρρητα, καὶ δρεξῆγητα μυ-
στήρια
σεμνὰ Θεαί (Thuc. I 126, 7)· τὰς Εὐμε-
νίδας οὐτῶς ἔλεγον, καὶ Ἐρινύας ἐπὶ εὐ-
φημισμῷ
σεμνή· τιμία· σώφρων [410]
σεμιολύγημα·

σεμνὸν κατάστυνον, καὶ ἥσυχον. δῆλοι δὲ
καὶ ἔνδοξον, καὶ θαυμαστόν, καὶ ἄξιον ἐν-
τροπῆς, καὶ μέγα (506), καὶ ἔξιν ἔχον
σεμνύνεσθαι (Eur. fr. 916)· κομπάζεσθαι,
μέγα φρονεῖν. λαμπρύνεσθαι
σεμνύνομενος (Ar. Ran. 1020)· κομπά-
ζων, μέγα φρονῶν. λαμπρύνομενος
σεμπαλά· ύποδήματα (138) [15a]
σεπτά· θαυμαστά, σεβάσμα
σεπτεύειν· αίρεσιν
σεπτευομένης· εὐχομένης, σεβομένης [19]
σεπτόν (Aesch. Prom. 813)· ἐντυμορ, ἄγιον,
σεβάσμιον, σεβαστόν
σεπυῖς· πυξίς (321)
σεργοῖς· ἔλαφοι
† σερήτιον· ἡ σερίς [24, 25]
σεριδεῖς· σειρά (344)
† σερίζω· στηρίζω, στηρίζομαι (ἐρίδω)
Σέριφος· Ἀριστοφάρνης (fr. CCXLVIII) τὴρ

[ad 96] [97] Λακεδαιμόνια Σέριφον. ἔστι δὲ καὶ πόλη σέ-
ριφος λεγομένη
σέρχος· ἀλεκτρυών, καὶ ἀλεκτορίδες σέλκες
σερμοί (Laced.)· θερμοί (222)
σερός· † χθές. Ηλεῖοι
σέρτης· γέρανος. Πολυρρήνιοι (2779)
σέρφοι (Αρ. Ανν. 82)· οἱ πτερωτοὶ μύθημης
† σέσ· ἔλαδες. Πάραι
σέσακται· ἔσταται. καθὸς καὶ ημεῖς τὴν
στολὴν σάγην λέγομεν
σεσαλαγμένον [ad 36]
σε σάχθαι· ἔσκενάσθαι, καθοπλίζεσθαι.
Σέγη γάρ η καθόπλισι
σεσέλλαις (Phrynic. com. p. 584)·
δλασορεύεσθαι καὶ σκώπτειν, ἀπὸ Αλεξίου
τοῦ Σελλίου (324)
σέσελι (Theophr. IX 15, 5 Alexia)· πόλη τις
σεσήκασμαι· † πεπλάνημαι
σέσηλοι (Epicharm.)· κοχλίαι. Λάκωνες
20 σεσημασμένον (Dem. 999, 16)· ἐσφραγ-
ομένον [43]
σεσηπυῖα· διερρωγυῖα
σέσηρε· γελᾶ δολίως. ψύχει τοὺς ὄδόντας
(γελῶσα)
σεσηρέναι· γελᾶν προσποιητῶς
σεσηνῖαι· γελᾶσαι κατὰ θυμοῦ, η ἐν ὑπο-
χρίσει, η προσποιητῶς
σεσηρώς· κεχηνώς. διηροιγμένον, ἀνοικτὸν
ἔχων στόμα
σεσεμωμένος (Aristot. p. an. IV 2)·
σεσεβημένος· τεθορυθμημένος, ἀτακτος τῇ
κινήσει, τεταραγμένος
σέσεψ· ποιὸς ἰχθύς
σεσύνταιται· φωμήκασιν
σέσυφος· πανοῦργος [54]
σεσωμένος· γυναικὶ συγγεγονὼς
? σεστηρία· καθαρός. ἐκθυεις [57, 58]
σεῦας· (d)πελάσαι. ἐλάσαι. διώξαι. η δρμῆν
ἔμβαλεῖν [60]
40 σεύας· παρορμήσας. διώξας.
σεύας ἐκ πεδίου (Ο 681) [62]

COD. 403 κελίφους 8 ἐρινύας 15 σέμπαδα 17 σεύειν 18 ἐγχομένης
21 σεπτυῖς 33 σερφοί 38 σεσέλισθαι 39 σεσέλη 41 σισῆλοι 44 διαρ-
ρηγνία 45 γελσάσα post 46 48 ἥσ bis 61 σενδάσας

HES. Ad 96 ἀνταπόδοσις (LXVII [VIII] 15) 97 Σελοί· ἔθνος ἐν Δωδώνῃ. η πτωχοὶ¹
410 σεμνεῖον (Philo II p. 475, 15)· οἰκος λερός 15a Σέξ [ε]στος· δύομα κύριον 19 σε-
πτον (I 493)· μεταβαλλόμενοι (στρεπτοί) 24 σερίς· κωστήρ 25 σειρομάστης (Iudic.
V 8)· εἶδος (d)κωνταρίον (349) Ἄδ 36 σεσαγμένον, διατεγμένον 43 σεσηνομένον (σε-
σιλλο—)· διασενορθημένον 54 σεσωμένα (Il Tim. III 6). βεβαρημένα 57 σεύ
(B 27). σοῦ 58 σεύα (Y 189)· διώξα 60 σενάμενος (X 22)· δρμῆσας, καὶ τὰ ὄμοια
62 σεύε (Z 133)· διώκε

- σεύει· διώκει
σεύεσθαι· δρασθαι, διώκειν [64]
σενομένη· πορευομένη, δραστα [66]
σεχές· τοῦ Ἐρευνῶν ἀστήρ. Βαθυλάσπιοι [68]
σέχασθαι· σεφθῆναι. θαυμάσαι
σέων (Pergmipp. Αγ. Lys. 731)· σητῶν
σῆ (Lacon.)· τρέχει
σηγᾶ (Lacon.?)· σιωπᾶ
σηδόν· γλαυκὸν ἔλαιον (1808)
† σηδρακεῖ· κτυπεῖ
σῆκα· οὐτως ἐπιφέγγονται οἱ ποιμένες εἰς
τὸ συγκατέσαι τὰ ποίμνια [77]
† σηκανατὰ καὶ χλωνὰ φαδίλα [79]
σηκης (Ατ. Ves. 768)· οἰκογενῆς δούλος, ἡ
δούλη. οὐν ἐκ τοῦ σηκοῦ (47)
σηκοὶ (ι. 219)· αἱ μάνδραι, αἱ ἐπαύλεις. ἀπὸ
τοῦ τὰ εἰσαγόμενα σῶα μένειν
σηκοῖς· δμοῖς
σηκολόαι· λρσται
σηκοκόρος (ρ 224)· δ τὴν ἐπιμελειαν τῶν
σηκῶν ποιουμένος, δένει καὶ νεωκό-
ρος [ad 84]
σηκός (Simonid. 4, 6)· οἶκος. τάφος. ναός.
μάρκησ. ἐνδότερος τόπος τοῦ λεροῦ
σηκύλλαι· αἱ ταμιαὶ παιδίσκαι
σηκῷ· οἴκῳ, ἐν φ ἔρηβοι γυμνάζονται. ἡ
βαθεῖ τόπῳ
σηκωτήρ· ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ὕψου [89, 90]
σήλια· τὰ μικρὰ πιθαρία. καὶ σκεῦος ἀρτο-
ποιητικῶν (σηλία)
σῆμα· τάφος. μνῆμα. ἡ ναοῦ εἶδος; [ad 92]
σημαλα· σημεῖον [ad 93] [94]
σημαλεῖν· [ad 95] δεικνύειν. δικάζειν.
βουλεύεσθαι. σαλπίζειν
σημάντορες (τ 314)· ἐπιτάκτορες, βασι-
λεῖς, ἡμερόνες· ἀπὸ τοῦ σημαντείν, ὃ ἐστι
προστάσειν. ήνοιξει· ἐπιστάται
σημαντρα (Eur. IT. 1372)· σφραγίδες
σημασία· φανέρωσις (διὰ σάληγος)
σήματα· τέρατα, σημεῖα. Ἀττικοὶ δὲ μη- 40
ματα (Dem. 1071, 7)
- † σηματίζονται πέδον (Trag. inc. fr. 208).
δοσοι σημειούνται, δοσοι Τρῶες λέγονται εἰναι
Σημαχίδαι· δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς
σημεῖον· τέρας. ἡ σφραγίς (Ατ. Ερρ. 982)
σημερον· αὐτίκα, ταχύ [504]
σημήνασθαι (Dem. 904, 5)· σφραγίσασθαι
[6. 7]
- † σηήνα· θυσία. Λάκωνες
σηήνασα· προσγελάσασα, προσπαλέασα [10]
10 σηηίκη· ἀτροχος ἀμαξα. καὶ τὸ τετράποντον
ζῶον, σανάρα παραπλήσιον. καὶ ὅπον πολύ-
πον, δμοιον τοῖς κατοικιδίοις δύοις
σηηέδων (Plat. Phaed. 96 B)· σῆψις [13]
σήπης (Nic. Th. 817)· ζῶα ἐρεπτά, ὅφεις
σηηετοῦ· σηηεδόνος [16]
σηηοιαλις· εἶδος ἀμπέλου
† σηηρά· σκύλα. ἡ δειμός πλεκτός (σειρά
Cret.)
σηηραγγες (Plat. Phaed. 110 B)· κοιλώδεις
τοποι. ἡ κισηρώδεις. ἡ πόροι γῆς λεπ(τ)ο-
φόροι. ἡ πέτραι (Soph. fr. 503)
Σηηάγγειον (Lysias)· βαλανεῖον
σηηραγγος ἡ σηηραγξ· ἐπιθυμία
σηηραγγων· σηηλαίων. ἐπιθυμιῶν
σηηραγξ· σηηλαίων, κοιλότης, ύφαλος πίτρα
ζῆματα ζήνουσα
σηηραμβος· εἶδος κανθάρου (κ 2260)
Σηηρεις· ζῶα νήθοντα μέταξαν. ἡ ὄρομα
ζήνους, δένειν ἐρχεται καὶ τὸ ὄλοσηρικον
30 σηηρίον (Lacon.)· θηροῖον
σηηρῶν· σηηληκων τῶν γεννώντων τὰ σηη-
ρικά· σηηρεις γάρ οι σηηληκεις
σής· σηηλήξ ὃ ἐν τοῖς μελισσ(ε)ίοις γενόμε-
νοι καὶ ύφασμασι
σηησάμη (Hippocr. 555, 7)· σηηαιμίς. καὶ
πλακοῦς ἐκ σηηάμης
σηησαμίτης· ἀρτον εἶδος
σηησαμοειδής· ἐν Ἀντικύρᾳ πόδα ἐοικυῖα
ηηγέρονται (Hippocr. II. p. 97 Κ)
σηησαμόσεσσα· ἐκ σηηάμης κατεσκευασμένη
μάσα

COD. 71 σήγων 72 τρέχει 73 σιγῆ 86 σηηιλλαι 503 δντιμια 19 κει-
σωρίδεις 20 γιον 31 ένακύραι — ζηγέροντι

HES. 64 σεῦ· σειο, σοῦ 66 σεύοντο· ἐπορεύοντο 68 σεύονται (A 415)· ἀπο-
διώκουσιν 77 Σηηάνη (α 306)· πόλις Σηηελίας (609) 79 σηηιασθεν (θ 131)· σηηασθη-
σαν, σηηεκεισθησαν Αδ 84 Κορεῖν γάρ τὸ σηηειον καὶ σηηοιοι οι ναοι καὶ αἱ μάνδραι· τὸ
δὲ κορεῖν ἀπὸ τοῦ καλλύνειν τὸ ἔδαφος· κόρη γάρ καὶ κόροις εἰσὶ τὸ καθάρον καὶ καλότ,
ἀφ' οὐ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς διαυγῆ κόραι λέγονται. καὶ δ τὰς μάνδρας κορυφῶν καὶ καλ-
λύνων σηηοκόροις, κατέβαλεν, ἐρρηξε· 90 σηηετος· χαροδικαστας Αδ 92 [σηηαια, σηηειον] Ad 93
σιγῶν 94 σηηαιε (A 296)· προστασσει Ad 95 προστάττειν (Ε 85), ἀρχει (A 289)
504 σηηαιαντα· σηηαιει 6 σηημον· μέγα (412) 7 σηημόκινος (Χ 30)· ἡ δνατολη
10 σηηαιατήριον· τὸ κόσκινον (691) 13 σηηοῦροι (πον est Boeot.)· ταῖς οὐραῖς σηηον-
τεις (176) 16 † σηηοσθων· τὸ δρυμὴν ἐλάμβανον

σησαμόεντ' ἄρτον (Com. IV p. 661)· οὐδ-
τος ἔκειτο δέλτον τοῖς διαγυντήσσαις, πυ-
ραμοῦς καὶ σησάμινος καὶ τουάντα τινα
[34]

σησαμοῦς· πέμπα ἵκ μέλιτος καὶ σησάμιης
[36—38]

σῆστρα· κόσκινα. η κύμβαλα (σείτρα
(Cret.))

σητάνιοι· καθαροὶ πυροὶ οὐτώ καλοῦνται
σητείους· νέοις [42] 10

σητοδόκιδες· φυχαὶ, η πτηνὰ δῖφα
σθεναρά· λαχνοῦ [ζῶα]

σθεναρόν· λαχνόν, ὑγιῆ, δεινὴ ἐρωμέ-
νον, δυνατόν

σθένεις (Aesch. Eum. 609)· δύναται
σθένεια· ἀγών τις ἐν Ἀργείῳ οὐτώ προση-
γόρευτο

σθενής· λαχνός, καρτερός

σθένος· δύναμις, βία, λαχύς

σθενώσει· ἐνσχύσει, δυναμώσει

στάδες· θυσία, παρὰ Λάκων (σεῖα δαῖς)

στάλ· πτύσαι. Πάφιοι

σταλενδρίς (Ατ. ΗΑ. VIII 3 p. 693, 7)·
ποιὸς δρόν παρὰ Καλλιάχρ

σταλίδων διαλόγων (562)

σταλίζειν· δῆρε πον τῷ κατασπᾶν ἐτέρουν
ἰσθίοντος, η καὶ περὶ δείπνων διαλεγομέ-
νουν καταπίνειν τὸν στάλον

σταλίζει· βλέπειν. Αχαιοί

σταλοὶ (I 208)· εὐτραφεῖς, λιπαροὶ

σταλοὶ πάλλαγος· διαπάλληρος, καὶ ἀνόητος

σταλόρ· τὸ θαλίς. Λάκωνες

σταλος· στέλος. δέρφος, πτύνεις

σταλοῦται· τρέφεται

σταλόχοντος (Hippocr. 1017 D)· τοὺς προσ-
φράνοντας στάλον ἐν τῷ προσδιαλέγεοθαναι
(554)

σταλῶμα (Polyb. VI 23, 4)· μέρος τι τοῦ
ὅπλου τοῦ καλούμενον θυρεοῦ

σταλῶσαι· ποικίλαι

σταλῶσ· θίασος. Λάκωνες

στιβαῖα· η σιβία. πύρα (κιβία)

σιβδαῖ· λοιαῖ (633)

σιβδαῖ· σιδία (635)

σιβληθρα· πόπανα τὰ περικεκνισμένα

σι βόλε· τῇ θέλεις. Κυπροί

σιβύλλια (Ατ. Ερρ. 61) [ad 71]

σιβύλη· ὅπλον δόρατι παραπλήσιον

σιγάνοντος· Σενοφῶν ἐν ἀναβάσει (VI 1,
92) ἐπὶ τοῦ σιγάνη λιπαροῦτα

σιγαλόεν· ποικίλον τῇ γραφῇ, λαμπρόν.

Σιγάλωμα γάρ οἱ σκυτεῖς λέγουσιν, ἐν φ

τὰ δέρματα δασύνουσι

σιγαλόεντα (Ε 226 al.)· λαμπρά, ποικίλα,

καὶ τὰ ὄμοια

σιγαλόεντοι· οἱ ἀφωνοι. καὶ οἱ ἀγριοὶ τέττιγες

σιγαλώματα· τὰ περιαπτόμενα ταῖς φαις

σιγε· θίγγανε. Λάκωνες

σιγέρπης (Cellim. ep. XLVI 6)· λαθροδάκτης

σιγηλός (Eur. Phoen. 741)· ἀφωνος

σιγημονᾶς· σιγᾶς

σιγηρῶς· σιγηλᾶς, ησυχως

σιγηρες· ὑπνέται βάρβαροι

σιγλαῖ· ἐνώπια (620)

σιγλον· ρόμισμα Περσικὸν δυνάμενον δικτὸν

ὅβλοις Ἀττικῶν. καὶ εἶδος ἴνωτισν. Σε-

νοφῶν ἐν ἔκτῃ ἀναβάσεως (Ι 5, 6) λέγει.

δύναται δὲ σιγλος δύο δραγυμάτων Ἀττικάς

σιγλοφόρος στάσις εὐνούχων (Chos-

rilli?)· τὰς κατακλεῖδας τῶν ἐνστίτων σι-

γλας φασίν. οἱ δὲ αὐτὰ τὰ ἐνώπια. Εστι

δὲ καὶ νόμιμα Σαρδινικόν, δυνάμενον

δικτὸν δρολοὺς Ἀττικούς

σιγραι· τῶν διγοίσων συνῶν οἱ βραχεῖς καὶ

σφοι

σιγυνοι (Cyprii ap. Aristot. poet. 21)· τὰ

ἴνωτά δόρατα, η τοὺς δολιλήρους δκοντας

Σιγωρ· πόλις μικρὰ τῆς Παλαιστίνης

σιδας (Boeot.)· ποιαὶ

τισδαιον· ἐτεροκλινές

σιδάρεοι θεοι· παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νε-

φίλαις (v. 248).

40 σιδαρίουσι σισπερ ἐν Βυζαντίῳ

ἐπει οἱ ἐν τῷ Βυζαντίῳ λεπτῷ νομισματίφ

σιδηρῷ καὶ ἐλαχιστῷ ἐχόστο

σιδάριος (Theocrit. XXIX 24)· χαλκοῦς

COD. 47 σθενία (Plutarch. 1140 C)
Poll. II 103) 63 θηραιού 63 σιαρ
74 σκύθαι 76 |λφοὶ 78 σιγη 83 ἀττικῶς — ἀττικῶν (ἐν τῷ α?)
— ὀκτοβολῶν ἀττικῶν 87 σημοῖ (cl. σίκα)
π. Α. ἐ. Ν. σιδαρέοι θεοί ὡς ἐν Β. ἐτι εἰσὶ Βηζαντίοι ἐν τῷ λ. νομισματι φ. σ. κ. ἐ. ξ.
93 χαλκεύς

HES. 34 Σήσαμος (B 853)· πόλις Παρλαγονίας (Eustath. 362, 8)
297) ταῖς σαῖς 37 οὔσιαι ἔχε φρεσίν (B 33). ἐν ταῖς σαῖς φύλασσον διαροίαις, καὶ μετὰ
(διά) φυχῆς ἔχε καὶ διαμητόνευε 38 Σηστός (B 826)· πόλις Εύρωτης 42 σητόβρωτα
(Iacob. V 2)· ὑπὸ σκώληκος βεβρωμένα Ad 71 [ν· τὸ τοὺς κροσσούς ἀποσείσθαι (σιλλυθιάν)]

52 σιαὶ, πτῆσαι 55 ισον τὸ (60 σιαλος
69 cl. βλῆδα 70 σιβολε 71 σικυλλαν

74 σιβληθρα· πόλις μικρὰ τῆς Παλαιστίνης

91 |χρινές cl. ἀδον. φάδιον 92 σιδαρέοις,

πιστόρεοι θεοί· παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νε-

φίλαις (v. 248)*

σιδή Θεόφραστος (IV 11) φυτὸν ἔτερον τῆς φυλᾶς φησιν εἶναι τὴν σίδην, φύεσθαι δὲ ἐν τῷ Νεῖλῳ [95] σιδηρᾶτεν τέχνην (Eupol. fr. XIII p. 531). τὴν πολεμικήν. ἀλλοι δὲ τὴν Σανθίου φασίν, ὡγουν τὴν χαλκευτικήν. σιδηρᾶτεν πόσαν τὴν ἐλξίνην καλουμένην. ἐστι δὲ καὶ λίθος, ἀφ' οὐ οἱ μεταλλεῖς γίγνεσθαι τὸν σίδηρον..... σίδια τὰ τῶν οὐαὶν λέντηρα· σίδια γάρ αἱ διοια. τιθέσθαι δὲ καὶ ἐπὶ πάντων χλωρῶν σιδηρός κόκκινος (1855) [600] Σιδουντιάς κώμη τῆς Κορινθίας τοιδιριμον εὐδίστων σίγη (ι 394) ἥχην κατὰ μίμησιν ἥχου σίγης ἢνι περιφερεῖ, τινές. ἀμεινον δὲ ἐπὶ τοῦ σίγεων ὄφθαλμὸν σιγεὺς ἄγναφος (624) σιηγόνες (Hippocr. 219 C). γνάθοι Σιθωνίη (Herod. VII 122). η Θεσσαλία cl. 331 σίκα ὑς. Λάκωνες (587) Σικανία Σικελία πρότερον Σικανία (ο 306). χωρίον Σικελίας (477) Σικανοί χοροὶ τινες Σικελία χώρα Θράκης (Cyrill.) σικελίζειν (Epicharm.). τὰηρεύεσθαι. οἱ δὲ πονηρεύεσθαι Σικελὸς στρατιώτης παροιμιῶδες [ad 13] τοικεον ὡς Ἰστρος [15-17] σικεννες (Eur. Cyc. 37). δρχησις τις τοικατική Σατύρων σύντονος, ἀπὸ τοῦ σεισθεῖν καὶ κινεῖσθαι. Πην δὲ καὶ ἐμμέλεια πραγμή καὶ κινητή κόρδας τοικλαί κοινή τοικλαι ἐνώτια (584) τοικλός τὸ βάρηθρος αἰκός τοικύν (ι 165) κολονύντης (Euthydem.). καὶ σκεῦος λατρικόν (Eubul.) σικυδὸς σπερματίας (Cratin.). ὃν ἡμεῖς μηλοπέπονα	σικνύς ὁ γυναικεύς (605) σικυωνία (Megalopolitse). κολοκύντη σικυώνια υπόδηματα γυναικεῖα. καὶ φέλια σικηάς πρόσθεδα σικαζόμενος σικχός· δικρόσιτος. ἡ δηῆς τοιλαίνει· σκώπτει, υβρίζει (σιλλ—?) σιλαπονει (Sophro). ἀβρύνεσθαι, χλιδᾶν (641) σιλβαῖ φυτα (567) σιλβη εἶδος πέμπατος (ἐκ) κριθῆς, σησάμης καὶ μήκωνος σιλβαί σιδία (568) τοιλυγης κολυμπητής τοιλήνει μαλ(λ)ιζεῖ, σκώπτει, τοιστὰ Σιληνοί (Eupol.). Σάτυροι Σιληνία (Aesch. Pers. 303). τῆς Σαλαμίνος, πλησίον τοῦ λεγομένου Τροπαίου σιληνοὶ οἱ δε εἰν· αιληροδήσαις. στρημάν, άρβύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν (632) σιληνίεινειν σιλλοῦν. τὸ διασύρειν, καὶ μωκάθαι. πάπ τοῦ τοῖς ίλλοις, τοιτέστι τοῖς ὄφθαλμοῖς, σιλεσθαι [43] σιλλοι ἔμμετρον σκῶμμα σιλλοι τρίγμα τὴν λεῖον σιλλοῖ ἀναβάνειν. λυπεῖ σιλλόν μωκάται, φέλει, κακολογεῖ σιλλόν λενκαίας σχονίνων σιλλός ἀναφάλαγτος. μῶμος, κακολογία, καὶ χλευασμός σιλλυβη κροσσοί οἱ δὲ τὰ ἀνθέμια. καὶ καροκόσμια. (καὶ τῷν βιθλίων τὰ δερμάτια) (σιλλυβιᾶν· τὸ τοὺς κροσσούς δποσείεσθαι) cl. 571 σιλλυβον ἀκανθιθδ(ρ)ιον ἀδρὸν καὶ ἐδώδιμόν τι [52. 53] σιλφιον (Aristoph.). Ἑραύν. οἱ δὲ τερρόν σιλφῖον λειμών. Σοφοκλῆς (fr. 734) περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σιλφῖον φερούσης. οἱ δὲ εἰδός τι τῆς Λιβύης τὸ σιλφῖον
COD. 96 σιδηριτὸν 98 λεπτὰ (sorte λέπη) 99 διορθουμένων — μηδεοὶ ἀποδιδόντων 18 ἐν μελεῖ 23 μηδεοὶ αἰθλῶν 33 αἰθλῶν αἰθλῶν 38 σιλῆνης Βοεοτ.?) 41 σιδηροποροδῆσαις 49 ἀναφαλατός 50 σιλλυμα HES. 95 σιδήρη(ε)ος δ' σιδηραγδός (P 424). δέ πτω τοῦ σιδηρον καὶ τῶν σιδηρωφος 600 Σιδόνιοι (δ 84). Φοίνικες καὶ οἱ τῶν ινθρῶν οἰκουντες θάλασσαν Ad 13 ἐπει τένονται ἐχρώτω στρατιώταις ὡς ἐπιπολὸν οἱ περὶ Ιέρωνα τὸν τύγανον. ως διωθουμένων αντών τὸν μισθῶν, μηδεοὶ ἀποδιδόντος 15 σικέρα (Luc. I 15). οἵσον συμμεγάς ήδουσαι, πη πάν πόμα επιπολὸν μέθυν, ἡς ἔξι ἀμπελού δέ, σικεννες, σικεννον, σύνθετον 16 σικεννα δαροις· τὰ ἐνθρουμηνα (1012). 17 Σικημα (Ps. LIX 6). η νέα πόλις, η ἀναβαίνουσα, ὡγουν η ἔνθων ἐκληρία 25 Σικηνώ (B 572). πόλις μετανομασθεντος 36 Σιληνοί οἱ Σάτυροι 43 σικλος· τερραδάρχουσ Αττικῶν 52 σιλμη. Πλάτωνος (Civ. I p. 333 A) 53 σιλεύς (σιμίλος). η πρινος οἱ δὲ τὸν σωρόν (τὸν νωθρόν αἱ μηλῶς)	σικνύς δικρόσιτος. η σικηάς (σιλλ—?) σιλαπονει (Sophro). ἀβρύνεσθαι, χλιδᾶν (641) σιλβη εἶδος πέμπατος (ἐκ) κριθῆς, σησάμης καὶ μήκωνος σιλβαί σιδία (568) τοιλυγης κολυμπητής τοιλήνει μαλ(λ)ιζεῖ, σκώπτει, τοιστὰ Σιληνοί (Eupol.). Σάτυροι Σιληνία (Aesch. Pers. 303). τῆς Σαλαμίνος, πλησίον τοῦ λεγομένου Τροπαίου σιληνοὶ οἱ δε εἰν· αιληροδήσαις. στρημάν, άρβύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν (632) σιληνίεινειν σιλλοῦν. τὸ διασύρειν, καὶ μωκάθαι. πάπ τοῦ τοῖς ίλλοις, τοιτέστι τοῖς ὄφθαλμοῖς, σιλεσθαι [43] σιλλοι ἔμμετρον σκῶμμα σιλλοι τρίγμα τὴν λεῖον σιλλοῖ ἀναβάνειν. λυπεῖ σιλλόν μωκάται, φέλει, κακολογεῖ σιλλόν λενκαίας σχονίνων σιλλός ἀναφάλαγτος. μῶμος, κακολογία, καὶ χλευασμός σιλλυβη κροσσοί οἱ δὲ τὰ ἀνθέμια. καὶ καροκόσμια. (καὶ τῷν βιθλίων τὰ δερμάτια) (σιλλυβιᾶν· τὸ τοὺς κροσσούς δποσείεσθαι) cl. 571 σιλλυβον ἀκανθιθδ(ρ)ιον ἀδρὸν καὶ ἐδώδιμόν τι [52. 53] σιλφιον (Aristoph.). Ἑραύν. οἱ δὲ τερρόν σιλφῖον λειμών. Σοφοκλῆς (fr. 734) περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σιλφῖον φερούσης. οἱ δὲ εἰδός τι τῆς Λιβύης τὸ σιλφῖον
σικεννες (Eubul.) σικημα (Ps. LIX 6) σικηνώ (B 572) σικηνών Αττικῶν σικηνών Πλάτωνος (Civ. I p. 333 A) σικηνών (σιμίλος)	σικνύς δικρόσιτος. η σικηάς (σιλλ—?) σιλαπονει (Sophro). ἀβρύνεσθαι, χλιδᾶν (641) σιλβη εἶδος πέμπατος (ἐκ) κριθῆς, σησάμης καὶ μήκωνος σιλβαί σιδία (568) τοιλυγης κολυμπητής τοιλήνει μαλ(λ)ιζεῖ, σκώπτει, τοιστὰ Σιληνοί (Eupol.). Σάτυροι Σιληνία (Aesch. Pers. 303). τῆς Σαλαμίνος, πλησίον τοῦ λεγομένου Τροπαίου σιληνοὶ οἱ δε εἰν· αιληροδήσαις. στρημάν, άρβύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν (632) σιληνίεινειν σιλλοῦν. τὸ διασύρειν, καὶ μωκάθαι. πάπ τοῦ τοῖς ίλλοις, τοιτέστι τοῖς ὄφθαλμοῖς, σιλεσθαι [43] σιλλοι ἔμμετρον σκῶμμα σιλλοι τρίγμα τὴν λεῖον σιλλοῖ ἀναβάνειν. λυπεῖ σιλλόν μωκάται, φέλει, κακολογεῖ σιλλόν λενκαίας σχονίνων σιλλός ἀναφάλαγτος. μῶμος, κακολογία, καὶ χλευασμός σιλλυβη κροσσοί οἱ δὲ τὰ ἀνθέμια. καὶ καροκόσμια. (καὶ τῷν βιθλίων τὰ δερμάτια) (σιλλυβιᾶν· τὸ τοὺς κροσσούς δποσείεσθαι) cl. 571 σιλλυβον ἀκανθιθδ(ρ)ιον ἀδρὸν καὶ ἐδώδιμόν τι [52. 53] σιλφιον (Aristoph.). Ἑραύν. οἱ δὲ τερρόν σιλφῖον λειμών. Σοφοκλῆς (fr. 734) περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σιλφῖον φερούσης. οἱ δὲ εἰδός τι τῆς Λιβύης τὸ σιλφῖον

σίμας· τῆς κιθάρας τὰ ἀκρα. καὶ ἐν ταῖς
δροφαῖς θέσεις τινὲς
Σιμαίθα (Αρ. Ach. 524)· ἑταῖρας Μεγαρι-
κῆς δύομα
σιμβλαῖς (Cyprii?)· δόπου αἱ μέλισσαι τὸ
μέλι τιθέσαι, κύβεθρα
σιμβλ(η)ΐδες· μέλισσαι
σιμβλοῖς (Hesiod. Th. 594)· τὰ εμήνη, τὰ
δύεις τὰ τῶν μελισσῶν, ἐν οἷς τὰ κηριά
συνάγεται. Ἀττικοὶ καὶ τὸν θησαυρὸν
σιμβλαῖς (—οντς)· τὰς θήκας τῶν μελισσῶν
σιμβλαῖς (σχῆμα τραγικόν) [63]
† σιμιοῖς· αλγιαλός [65. 66]
σιμοῖς νῦτσαι· ἀντὶ τοῦ μεταβάλλει (ἀναβ.—)
τὰ νῦτσαι· σιμδ[ε]ς δὲ ἔλεγον τὰς μετεώ-
ρους αναβάσεις
σιμόν (Arist. fr. XXI p. 978)· τὸ πρόσαντες
χωφόν [69—71]

Σιμωνίδης (Αρ. Vespr. 1410)· νίδος Λεοπρε-
πούς
σιμωρός· παρὰ Πάρθοις καλεῖται τι μυδὸς
ἄγριον εἶδος, οὐ τὰς δορὰς (sic) χρῆσται
πρὸς χιτῶνας
† σιν· τὴν σεμνήν. βῆσσον
σινάμφωρος· κακόσχολος
σινάπις· γογγύλις
σιναρόν (Hippocr. 774 B)· τὸ κεκακωμένον
καὶ βεβλαμένον πονηρόν. † οἱ δὲ σιντις
περὶ τὸ δρᾶν
σινάς· η φθαρτική (cf. ψινάς)

Σινδίς· η Σκυθία. καὶ η πόρη (Σινδική·
Σκυθίς)
Σινδικὸν διδσφαγμα (Hipponact. fr. 65)·
τὸ τῆς γυναικός
σινδιες· γέλων (736)
Σινδοῖς· θῆνος ἢ Ἰνδικόν. ἔστι δὲ πόλις Ἑνεῖ
Σινδικὸς λιμήν λεγομένη
σινδοκύθορνος· υπόδημα ποιῶν
σινδοῦς· χιτῶνας, σινδόνας
σινδρων (Hippop. fr. 49)· [ad 85] ἀπελευ-
θέρους η δούλους
σινεσθαι· κακούργειν, βλάπτειν, η βλάπτε-
σθαι

COD. 72 θεοπρεπούς 75 |ορος
(87 σινες, (Lacon.) θῖνες?) 90 |δασαι
τὸ 1 μῆνων 4 cf. συρμιον 5 σιορ
ιρδ, σειρά, σπείρα 16 βραχέως post 715

HES. 68 σιμικίνθια (Acl. Ar. XIX 12)· φακιόλια, ζυνάρια, φράρια τῶν ιερῶν (sepi-
cinctia) 65 Σιμόεις (E 774)· ποταμὸς Τροόλας 66 Σιμέδεντις (Y 53)· ποταμὸς Τροά-
δος 69 σιμός· τυφλός (ΣΙΠΙΑΛΟΣ) 70 σιμένοις· μέμφονται 71 Σιλωάμ (Ιονν.
IX 7)· ἀπεσταλμένος Ad 85 πορητῶν, βλαπτικῶν (σιναρῶν). οἱ δὲ 89 σινεται (Ω 45).
βλάπτεται 91 σινεστήριον· κόσκινον (510) Ad 95 οἱ δὲ ήμιτονος (γίνος) Ad 97 βλα-
πτικοί (Π 353). Ad 98 βλαπτικός (Υ 165) 14 σιραγγάδες (Hippocr. I p. 431 K)· σαθρὸν
15 σιραιοῖς (Eur. Herc. f. 446) 16 σιροῖς (724)

† σινετες. σινες· κλίπτης, κακούργος, λρατῆς
σινέσκοντο (ξ 6)· ἐβλαπτον [89]
σινιάσαι· σείσαι, κοσκινεῦσαι. καὶ τὸ κό-
σκινον δὲ σινιατήριον (510) [91]
σινιον· κόσκινον
σινιόδους (Αρ. ΗΑ. VIII 2. 13 IX 2)· θήρ
δι σινόμενος τοῖς δόδοισιν
σινόμενοι· βλαπτόμενοι
σίνος (Aesch. Ag. 389)· βλάβος [ad 95]
σινούται· βλάπτεται (2686)
σινεται· [ad 97] κακούργοι
σινην η σινετης· [ad 98] κακούργος, βλα-
βερός
Σινιτες (Α 594)· Θρακῶν τι γέρος. οἱ δὲ
τοὺς τὴν Δῆμον οἰκοῦντας
σινωπίσαι (Alexid.)· τοῦτο πεποίηται παρὰ
τὴν ἑταῖραν Σινωπῆν. ἐκωμφεῖτο γάρ ἐπὶ
τῷ δοχημονεύ
σιοάν (Γιαν)· οὐτώ καλούσι Χαλδαῖοι τὸν
20 Πάλημον μῆνα
σινοκόρος· ψευσθόρος. θεοκόρος, θεραπευτής
θεῶν
† σιομαλίδαι· † διαμάχαι. † καὶ τὸ πηδᾶν
σινον (Speusipp. Ath. 61 C)· λάχανον ἐπιφερίς
σείλινφ
σινορ· θεός. Αδχωνες
σιναλόν· δικαδρον. εἰδεχθέστατον
σιναλή· ἐπάργυρος. βλοσυρδ. δευνή. τουτέστι
λεύκας ἐπὶ τῶν διφθαλμῶν ἔχουσα
30 σιναλός (poet. EM. 714, 5)· χαλεπός. καὶ
τὰ διμοια
σιντα· σιόλα. Μεσάπιοι
σιντόναι· ἀπειάσαι (cf. θισπώσαι)
σινύη (Ατ. Plut. 608 Soph. fr. 260)· σινηψόν
διγείον. δρετοθήηη. φησὶ δὲ πενδρία(v)
Σινυλον· δρος Λυδίας καὶ Φρυγίας
† Σιρα· Πάρθοι μεγάλα. καὶ πλεκτὸν ιμά-
τωμα ἐν ταῖς ναυσίν. οἱ δὲ τὰ φίκκη
[14—16]
40 σιραιον· βραχίων (Antiph. Ath. 68 A) τὸ
ἀπὸ τῆς σταφύλου ἐψημα. οἱ δὲ τὸ γλυκύ,
καὶ ἡψημένον οίνον
σιραιοφος· τὸ (τι?) ψύχος

77 σινετες; παρὰ ? ad CINAPRON 84 σινδούς
99 λιμνη 200 σινοπίσαι — σινώπιν — ἐπὶ¹
7 ἐσπαργαμος 11 οιδηρούν 12 Conf. Σήρα,
σιραιον 17 ψύχος

† Σιρβαίονος· βρέφος δρόξενης ἐνηνεγμένον καὶ πεπρα[γ]μένον
σιρβηνόν· πόλανόν τι, δι παρετίθετο τῇ
Ἀφροδίτῃ
Σιρέων· τῶν Σιριν οἰκησάντων, τὴν νῦν
‘Ηράκλειαν [21]
σιρία· μαρτλία. Αδκωνες
σιρίς· δηλίδεντος
σιρῖς (Dem. 100, 29)· δρύγυμασιν, ἐν οἷς
χατειθέντο τὰ σπέρματα [25] 10
σιρός· [ad 26]. πίθος. δευμωρήμιον
σιρούς (Eur. fr. 824)· τούς + αἰρεῖς. οἱ δὲ
τάφορους ἵσκεπασμένους [28]
σισαμίς· τὸ παρὰ τοῖς λατροῖς λεγόμενον
σισελί·
σισανον· τὸν ὅξινην οἶνον
σισάριον· κοσμάριον χρυσοῦν γυναικεῖον,
ώς ἀλυστίδιον [32]
σισίλλαρος· πέρδις. Περγαῖοι [34]
σισίλλος· νόσημα, καθάπερ σκωληκίασις. 20
καὶ ὥστε τι (cf. σιλλός)
σισινδιος· γέφων (681) [37]
σισηῆ· κυρρὰ ποιά. Φασηλῆται
† σισεογάρδοσις ἀγορᾶς. αφρήγ [40]
σισύμβριος (Ar. An. 160)· ἀνθη
σισύμβριον (Cratin.)· Άιδυμος ἀνθύλλιον
τι. Θεόφραστος (VII 1, 1) δὲ τὸ σισύμβριον
ηγδοσκον μεταβάλλειν. οἱ δὲ αὐτὸς ἡδύσ-
μου πλατυψυλλάτερον [43]
σισύρα (Ar. Ran. 1450)· τὸ παχὺ λιμάτιον 30
δικό αἰγείον δερμάτων
σισυρον (Aesch. fr. 104, 26)· τὴν σισύρην
οἱ κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν κωδίων
ἡπτάμενον ἀμπεχόνιον καλοῦσι. τὸ αὐτὸ
καὶ σισύραι
σισυρώδη στολὴν (Soph. fr. 376)· τὸν
ἐκ τῆς σισύρης στολισμόν. διαφέρει δὲ
καὶ σισυρνα σισύρας. Σισυρνα μὲν γάρ
χιτῶνος εἶδος, σισύρα δὲ διφθέρα, εἰς
ἀμπεχόνην καὶ στρωμήν ἐπιτηδείων ἔχου-
σα, καθάπερ τὰ κώδια καὶ αἱ μηλωταὶ 40

σισυρνος· οὕτω καλεῖται τις τῶν λατρικῶν
ἐπιδίσμων
σισυρος· ὁδματος εἶδος
σισυς· καὶ αὐτῇ βαίτη. οἱ δὲ εἰδός τι χλαι-
της εὐτελές. ἀλλοι χιτῶνα αἰγεῖον χειρι-
δωτόν
Σισυφ(ε)ιοις· Κορινθίοις, κακοῖς (Eur.
Med. 404 τ.)· ἀπὸ Σισύφου βασιλέως
Σισυφος· δηπατηκούς, ὅτε ἐπὶ τῶν μεγάλα
ἔχοντων Σισυφον· δηπατηκοῦ
σιτα (Soph. fr. 594)· δρτοι, βρῶματα, τροφαὶ
σιταρχία· τὸ εἰς δύφων διατεταγμένον
δαπανῆμα. ὁ δὲ τούτον ἐπικελουμένος σι-
ταρχος [54]
σιτηρέσιον (Dem. 48, 3 Xen. An. VI 2, 4)·
ἐφόδιον
σιτήσας (—ισας)· Θρήνας
σιτία (Ar. Eqq. 57δ)· δαπάνημα, βρῶμα
(σιτεία). σιτηρέσιον
σιτίζειν· φωμίζειν
σιτίζοντος· σίτον παρέχοντος
σιτινίδες· θυσία τις Νύμφαις ἐπιτελουμένη
[61]
σιτοδ(ε)ια (Thuc. IV 36)· λιμός, ἐνδεια σίτου
σιτοκάπηλοι· σιτοκῶλαι
σιτοκλονεῖσθαι· ὑπὸ δίφους ἐνοχλεῖσθαι.
οἱ δὲ ὑπὸ δίφους τὰ κλύεσθαι καὶ τὰ φαγεῖν
σιτόκουρος· ὁ ἀχρηστος (Menand.) καὶ
μάτην τρεφόμενος
σιτομημονεῖν· ἀντὶ τοῦ τὰ σίτα μετρεῖν·
παρόσον ἀπεγράφονται οἱ λαμπάνοντες παρὰ
τῶν δεσποτῶν τὰ τεταγμένα μέτρα
σιτοποιός (Herod. III 152 Thuc. II 78)· ἀρ-
τοκόπος. ἡ πέπται
σιτος· τροφη (ο 333)
σίτου καὶ κρειῶν ἥδη οἴνου βεβριθασι
καὶ τόκος. καὶ διασθός
σιτου ἐκβολή (Thuc. IV 1)· ἡ πρώτη ἐκ-
φυσις τῆς χλόης
σιτούμενος (Ar. Eqq. 415)· ἐσθίων
σίττα (Theocrit. IV 45)· ἐπιφωνημα αἰξιν

COD. 20 τὴν τῶν εἰρην 23 σείρ· πεπαιδευμένος Cyrill. Voss. 30 ὄξινον 38 σι-
ποκούρα, ψιά, φασηλέται 41 |βια 42 διαδύσμου πλατύ φυλλοροσοῦν 46 |θης —
στολή — σισύρα bis — διφθέρα 47 σισύρον 48 γράμματος 49 σισύν 51 σίτε —
— διο ἀττικοῦ σισύφου 54 εἰσιτ — 63 πωλοι 65 η 68 τρυφή — κρεων οἱ οἴνοι

HES. 21 Σιρηναῖσιν λόγους (Eur. Andr. 936· δηπατεῖσιν 25 σιρομιστης·
λόγχη, δόρυ, φωματα (349, 425, 728) Ad 26 ημίονος (695) 28 σιρομάστης· σκεῦδος τι
σιδηροῦν, ὅπερ οι τελῶναι πρός ἔρεναν ἔχουσι, λαβήν ἐνιάνην ἔχον· (725) 32 σισαχθοι
(σισαχθειαι). χρεων δηκοπαι 33 σισίλλαρος· πέρδις 37 σισοιν (Greg. Naz. Carm. I
p. 12 Ω). κάρμα Γουθικών 40 σισορβάχος· τράχουρος διχθύς (983, 1023) 43 σισυ-
νον· δόρυ (588) 54 σιτέσκοντο (ω 208)· σιτουρτο, ησθιον, ηριστον 61 σιτοβολθ-
νες (Genes. XLI 56)· δρια

σίττας· δρυς ποιός. ἔνιοι δὲ τὸν φιττακόν
λέγουσιν
σίττη (Hippocrat. fr. LXII)· δρυς ποιός. οἱ
δὲ δρυοκολάπτης (cf. ἵττα)
σίττον· οἱ μὲν γλαῦκαι· ἡ κίσσαν· ἡ λέρακα
σίττοντας· δεματίνας στολαὶ. τὰ μικρὰ
λιμαντρία
† σιφα· χωρία
σιφλόν· κακόν. ἐπίμωμον. πηρόν. αἰσχρόν.
μεφόρον. μωμητόν
σιφλός (Lyce. 1134)· μῶμος
σιφλώσσαι· ἀφανίσαι
σιφλόν· μωμαθθαί. αἰσχύνειν. πηροῦν.
βλάπτειν
σιφλώσσειν (Σ 242)· ἀφανίσειν. μωμή-
σειν
σιφνα· ποιός ιχθῦς
σιφνιάζειν (Ar. fr. inc. CII)· καταδακτυ-
λίζειν· διαβιβληταί γάρ οἱ Σιφνιοί οὓς
παιδικοῖς χρώμενοι· σιφνιάσαι οὖν τὸ
σκυμαλίσαι
Σιφνιοί· διάθαρτοι, διὸ Σιφνοὶ τῆς νήσου
σιφνοί (—νεῖ)· τὴν γῆν Ἀθηναῖοι (in hymnis),
καὶ ἡ Δημητριακὴ αὐτύν
? Σιφνιοίς δέρραβῳν· περὶ τῶν Σιφνιον
ἀποκα διειδότο, ώς τῷ δακτύλῳ σκυμαλι-
ζόντων. δηλοῦ οὖν τὸν διὰ δακτυλίου δι-
δύμενον, ἐπὶ τοῦ κακοσχόλου
σιφνός· κενός
σιφνύει· κενοῖ
† σιφθμαί· τήκημα
σιφων· ὑπαρξός ἀνθρωπος, καὶ λίχνος. ἡ
εἶδος θηρίου μυρμηκοειδές, καὶ δργανον
σκόλοπι οἷον, ἐν φ' τοὺς μαροπίους ἐπι-
σκοπούντες καὶ τῶν σταχύων καὶ τοῦ πυροῦ
οἱ καυλίσκοι. καὶ οἰς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον
δρόντων (Hippocrat. fr. 56). καὶ δργανόν
τι εἰς πρόσεσθαι ἐν τοῖς ἐμπροσομοίς
σιφνιοίν τὰ αὐτά [92, 93]

σιχαρίς· Λίψικαν δέρχησεις (Iuba)

σκάχεις· χωλεύει, χωλάνει

σκαῖη (A 501)· ἀριστεράχηρί· παρὰ τὸ
ἴσκασθαι αὐτὴν καὶ κρύπτεσθαι ώς τὰ
πολλά, παρ' φ' καὶ ἡ δεξιά παρὰ τὴν δέξιν.

COD. 78 σιφλός 80 πυρεῖν 85 δημήτρηκαί (Poll. X 162) 86 αἰδούμενον
90 καδίσκοι· χρῶνται 96 περὶ τοῖς δεξιοῖς 804 παιδεῖα 5 σκαθύρματα, σκαρ-
φύρματα 7 cf. καλα] 10 ἀκόλ. σκαλαδ[14 σκαληνίεις 15 σκαλινὸν bis (cf. σκαλη-
νές) 16 σκαφοῖν (cf. καλίς) 18 θράκιος 20 +τα] 20b σκαλόπετα ποιτ σκάλοφ

HES. 92 σιχά (Iosann. IV 5)· χωρία 93 σιχαβαττεῖν (σκαιοβατεῖν)· τὸ μετὰ
σπουδῆς διέπενται. οἱ δὲ τὸ κενεμβατεῖν 99 σκαιόνριον (y 295)· χαλεπὸν ἀχρωτήριον. ἔστι
γάρ δυσθατὸν 802 σκαιωρούμενον· ταραπτόμενον. Αδ 5 σκαλαύματα (rec.) 6 σκάλα·
κλίμαξ, ἀνάβασμα Ad 9 σκαλάνει. ἡ Ad 10 ὁ σκαλαύων

ἢ ὅτι δαθενεστέρα ἐστὶ τῆς δεξιᾶς, καὶ οἵον
σκάρει, ἡ σκάδη ἐστιν. ἀριστερὰ δὲ καὶ εὐσ-
τυμος κατ' εὐθημασμόν λέγεται
Σκαῖησι πύλησιν (X 360)· οὐτως ὀνομα-
στικῶς Σκαῖαις ἐν Πάιφ, διὰ τὸ ἔριστε-
ρῶν κείσθαι· ἡ διὰ τὸ σκαιάς μάχας ἐν
αὐταῖς γεγενῆσθαι· ἡ διὰ τὸ σκολιάς εἰναι
κατὰ τὴν εἰσόδον· τὰς αὐτὰς καὶ Λαρ-
δανίας καλεῖ
10 Σκαῖοι (Hescaleus)· ἔθνος Θράκιον. καὶ
ἀμάρθεις, καὶ διατίθεντοι [99]
σκαιός (Aclm. fr. 20 al.)· δύσκολος, πονη-
ρός, κακός, μωρός, δικιός, ἀμαθής,
ἀπάνθρωπος, ἀδίκος, τραχύς, σκληρός,
ἐπαχθῆς, ταραχθῆς. ἀριστερός (*onomast.*)
σκαιότης (Soph. A. 1028)· δναισθεία, μω-
ρία. ταραχή [802]
σκαιρίει (Theocr. IV 19)· ἀλλεται, σκιρτᾷ,
πηδᾷ, τρέχει, δρχεῖται
† σκαιωρία· δργησις, χορεία, καιρία, παι-
διά (863), καὶ τὰ δμοια
(σκαλιροντα· σκιρτῶντα παῖδα) cf. 927
σκαλαθύρματα (Ar. Nubb. 629)· σκαρι-
φήματα [ad 5] [6]
σκαλαθάρβα· τύρβη, διὰ τοῦ σκαλεύειν
σκαλαθαρβία· δηρδία
σκαλαθύρει· [ad 9] λάθρα πλησιάζει
σκαλαθύρων· ἀκολασταίνων [ad 10]
σκαλαπάχει· δέμεται (822)
† σκαλάτος· δ σκαφιτός
σκαλεύει· κυνέ, ἀνατρέψει, δρύσσει
σκαληνοειδεῖς δχετοί (Hippocr. III p.
380 K)· ἐντερα
σκαληνόν (Plat. Democrit. al.)· σκολιόν,
πολύγωνον. τοῦ γάρ τριγώνου εἰδή τρία-
λεσπλευρον ἰσοσκελές σκαληνόν
σκαλίς· σκαφεῖον
σκαλλίον (Aeol.)· κυλίκιον μικρόν. οἱ δὲ
σκαλλόν (Philetas)
40 σκάληη (Soph. fr. 558)· μάχαιρα Θρακία.
καὶ σιδηρολάβον δὲ αὐτὴν τινες λέγουσιν
σκάλλοντες (Herod. II 14)· σκάπτοντες
σκαλλαβατεῖ· κλίμακι βαίνει
σκαλοπιά (Theophr. VII 12, 3)

σχεθρόν (cf. Eur. fr. 88 Hippocr. II p. 630 K)
 ἀκριβές [84—87]
 † σκειράξαι· κρεωφαγῆσαι [89]
 † σκειράφειν· κακοπραγμονεῖν [91]
 σκειρόν· [ad 92] σκληρόν (962)
 σκειρός· ύψος (σκήνα), καὶ δ δριμὺς τυρός.
 καὶ ἄλλος καὶ δρυμός (Aristarch. Ψ 331).
 Φιλητᾶς δὲ τὴν ὑπερδή γῆν
 σκείρων (Aristol. 973, 19). ἀργίστης λέγεται δοκεῖ δὲ δὲπὸ τῶν Σκειρωτίδων πετρών καταληνεῖν
 σκειρώσασθαι· σκληροῦσθαι (1030)
 σκέλεαι (Critias Poll. VII 59). τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα. Πάρθοι σαράβαρα (q. v.)
 σκελέεσθαι· ἀγαν σκληρῶς διακεῖσθαι
 Σκελερδεία· Ανθεία ἡ νῆσος
 σκελετά· σκίλλα
 σκελεταῖ· ἔγραινει, λοχναίνει
 σκελεφερ· βαλὸν ὄνουμα. Λάκωνες ζοκέλισμα· τὸ δείμνημα
 σκελήψεον· τήπιον. Άρχιλοχος (fr. 192)
 σκελίδεις (Ατ. Eqq. 362). τὰ περιμήκη τηήματα
 σκέλισμα· δρόμημα
 σκελλόν· διεστραμένον
 ? σκελλόμενα· σκελετονόμενα
 ? σκελίτες· τὸ ἀπὸ τῆς ὥχεως ἐώς τοῦ ὑπογατρίου
 σκελοῖν (Ar. Pac. 241 Eur. Cycl. 182)· ποδῶν
 σκέλος· τάττεται ἐπὶ τοῦ φορτικοῦ. καὶ μέρος τι τῆς τείνεις
 σκελούντας· σκελετοθήπονται
 σκέλαι (Plat. Civ. 435 C). δάνοια
 σκεπαρονον (i. 391). τὸν ἀμφιστομὸν πέλκεν
 σκέπαρον (Hippocr. 742 F). ἐπιδέσμουν λατρικοῦ ὄνουμα
 σκέπας (η 282). σκέπη. ύποδοχή

σκεπάσθην· θερμανθῆναι
 σκέπη· σκέπασμα
 σκεπινός· (χθῆς ποιός (Dorio)
 σκεπώσων (v 99). σκέπωσι. παρίχωσιν
 σκέπτετο (II 361). ἀπεκρούετο. ἐψυλάσσετο, παρετίθετο, περιεβλέπετο
 † σκεραός· οἰδός
 σκέραφος· λοιδορία. βλασφημία
 ζοκέροβολον· λοιδορον. ἀπατεώνα (Callim. fr. CCLXXXI)
 σκέρβολλες· λοιδόρει
 σκερβόλλει· δπατή
 σκέρβολος· λοιδορος. καὶ τὰ ὅμοια [927]
 σκερός· αἰδοιολείκητης
 σκερολίγγες· λακασταλ. ἡ ὀπισταλ
 σκεύακας· εύπνυμος
 σκευή· δηλισις, στολή
 σκευοποιός (Com.)· τοὺς τὰ πρόσωπα ποιοῦντας
 20 σκευός· ἀγεῖον ἀπαν. καὶ τὸ σκευοῦσθαι ἐπομέζεθαι
 σκευώρημα (Dem. 955, 3. 1035, 13). πλάσμα, κακονύμια. κατασκευή. τὸ γινόμενον κατασκεύασμα εἰς βλάβην
 σκευωρία (Philemon). κατασκευή
 σκεψάμενος (μ 247). ἀποβλέψας
 σκεψομαί (Menander). θεωρήσω
 σκέψις (Plat. Legg. 636 D). θεωρία
 σκηκός· πόας εἶδος. καὶ ζώου (σκήκος)
 σκήλειν· σκελετεύσειν. ξηράνειν. καὶ σειν (Ψ 191?)
 σκῆλαι· ξηράναι
 σκηνάδη (Menand.). καταγωγάς, οἰκήματα
 σκῆνη· ὁ τινες μὲν φυχήν, τινες δὲ φάλαιναν σκηνή· ἡ ἀπὸ ἔντλων ἡ περιβολαῖσαν οἰκία [45—47]
 σκηνῶντες (Xen. KII IV 2, 11). σύσκηνοι. λέγονται δὲ καὶ σκηνωταὶ σκηνωταὶ· συσκηνοῦντες

COD. 83 cf. σκιερόν 93 πυρωδή 94 σκειρών· ἀργη τις 98 ἀρθία 904 cf. σχελίδες 9 σκελτόν 11 |ασθήσονται 16 |ασθαί (18 σκεπανός Oppian. Άλ. I 106) 20 σκέπτετο (22 cf. κερ— ει σκερ—) 25 σκερβολεῖ 26 λοίδος 31 σκεύη, ὄπλησις 34 |ώριμα 43 σκήνωμα papilio Glossae 48 σκηνῶντες — λέγεται — |ταῖς 49 συγκαὶ|

HES. 84 σκειρά· ἕσπτη Αθήνησιν· ἀρειορος. ἡ χωρία ὅλην ἔχοντα εὐθετοῦσαν εἰς φρύγαρα (cf. σκειρ—) 85 σκειράφιον (Moer. 343). τὸ κυρεντήριον, ἵσως διὰ τὸ ἐν σκειρῷ τὴν διατριβὴν ἔχειν (Theopompr. Narr. 168, 17) 86 Σκειράς Αθηνᾶ· Σκειρ.. φασὶ τὸν Ποσειδῶνος οὐλόν, γῆμαντα Σαλαμίνα τὴν Ασπούν (cf. Σκι—) 87 Σκειρίτης (Thuc. V 67). λόχος οὐτώς καλούμενος ὁ προκυδνυεύσων. ἡν δὲ Άρχαδικός 89 σκειρατες· οἱ προύνικοι. καὶ κυβευταί 91 Σκειρόμαντις· δὲ ἐπὶ Σκειρώσι μαντεύοντες. τοπος δὲ ἡν οὐτος., ὅθεν τοὺς οἰστρούς ἐβλεπον Ad 92 λατύντην (ad σκύρων). ἡ 927 σκερρὸν δύντα· σκηρῶντα παῖδα 43 σκήνος· σῶμα (Sapient. IX 15). [η σκήλος]. ἡ πάδος ἐν μελίσσαις, διατὸν τῷ σμήνει γένεται σκώληξ (σκλήρος) 46 σκήνους (II Cor. V 1). οἰκητηρίου 47 σκήνωμα (LXX). οἰκημα, οἰκος, τόπος

σκηπάνιον (Callim. Suid.)· βακτηρία. ή
σκηπτέρων [51]

σκηπήσιον· πτύνων

σκηπήσιον· βακτηρία. τρίαινα. βάκτερον.
κηρύκ(ε)ιον. φάρδος

σκήπτεται (Lysias 166, 34)· προφασίζεται
σκήπτοιτο· προφασίζοτο

σκηπτός (Xen. An. III 1, 11)· κεραυνός
ἀναθεν διάπυρος [56, 57]

σκηπτρον (A 28)· κυρίως μὲν πᾶσα φάρδος·
ἀπὸ τοῦ σκηπτρεοθαί εἰς αὐτῷ, ὃ ἐστιν
ἐπεριεθεθαι· καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ σύμ-
βολον [59]

σκηριπτόμενος· ἐπεριδόμενος, στηριζό-
μενος, ἐπαναπανόμενος φάρδος (ποι. λ 595)
[ad 60] [61]

σκηρόν· σκληρόν. τ(ρ)αχύ (892)

σκηψας· πεοεῖν

σκηψας· προφασίσας

σκηψις· πρόφασις

σκιά· σκιάσις, ἐπιφάνεια τοῦ χρώματος ἀρ-
τίμορφος

σκιαγραφίαν (Plat. Civ. 365 C)· τὴν σκη-
νογραφίαν σύντοιχον. ἐλέγετο δέ τις
καὶ Ἀπολλόδωρος ἔγραφός σκιαγράφος
δινὴ τοῦ σκηνογράφου. οὗτος δὲ καὶ πλον
ἔφερε φρόδον· καὶ ἐν τοῖς ἔργοις ἔγραφε-
ται· μωμήσεται τις μᾶλλον ἢ μιμή-
σεται

σκιαγράφος· ὁ Ἀπολλόδωρος
σκιάδευς, τινὲς δὲ σκιάτρα· εἶδος ἤχθος
(Ar. Ha. VIII 19)

σκιάδεια (Demetr. Ath. 141 F)· σκηνοπή-
για. ἐστι δὲ τόπος, ἐν φ τὰ μειράκια ἐκα-
θέσετο

σκιάδειον (Ar. Th. 823)· σκηνή. καμελαύ-
κιον (985)

σκιάζει (Soph. fr. 703)· σκεπάζει

Σκιάθος (Simonid. fr. 212 Dem. 49, 4)· νῆ-
σος Κυκλαδῶν

Σκιάποδες (Clesias)· οἱ ἐν Αἰγαῖς πλατεῖς
ἔχουσι τοὺς πόδας, καὶ ποιοῦσι σκιὰν αὐ-
τοῖς ἐν καύματι

COD. 52 cf. σκαφίον 55 διὰ πυρὸς
σκηνοπήγια 71 σκιάδιον, σκηνικωμα. λαύκιον
σκιμ— 93 χολός 95 μονοκοίτιον 1004 ἔγγιση, προσπελάσει

HES. 51 σκηπανίῳ (N 59)· τὰ αὐτά 56 σκηπτοῦχοι (B 86)· βασιλεῖς 57,
σκηπτροφόρος βασιλεὺς (A 279) 59 σκηπτεοθαί (ρ 196)· ἐπεριεθεθαι φάρδος, ἡ
ἄλλω τινι 60 τὸν ἐπεριεθεθαι τινι λόγῳ, σκηπτεοθαί προφασίζομενον 61 σκη-
ριπτοῦμενος· τὰ αὐτά Ad 82 ἀκριβέστερος (ad σκεθρόν) 85 σκιλλεῖον· σκιάδιον (971)
88 σκιμαλίσαι· καταδακτυλίσαι (Moer. p. 360) Ad 1000 ἐκπλαγῆναι 1 σκιμπτέει·
χαλεπαίνει. ἐρειδεται. ἐπιπίπτει 2 σκιμπτεοθαί· τὰ αὐτά 3 σκιμψας· ἐμπλαγῆναι

Σκιάπους (Hecataeus)· ἕθνος περὶ τὴν Al-
θιοπίαν πλατύποντος

Σκιάρα· ἡ Κεφαληνία

σκιάς· ἡ διαδενδράς, καὶ σκηνὴ ὠροφυμένη,
καὶ τὸ θολώδες σκιάδ(ε)ιον, ἐν φ ὁ Διό-
νυσος κάρηται. καὶ τὸ πρυτανεῖον. καὶ
κλάδος εὐμεγέθεις σκιάδες λέγονται. καὶ
ἡ τοῦ σκηναρίου σκιά, ὅθεν καὶ τὸς ὥρας
ἔτεκμαριότο

† σκιάδαρόν· δραιόν

σκιδναται (A 308)· διασκεδάννυται, σκορ-
πίζεται, χωρίζεται
σκιδνανται· διασκορπίζονται
σκιδναμένον· διασκορπιζομένον
σκιερόν (ν 378)· κατάσκιον. [ad 82] εὐ-
σκον, ἡ σκιὰν ἔχον

σκιθακός· ἵχθης ὁ καὶ τράχυρος (740, 1023)
σκιλλα· σκαμψωνία, θανατηφόρος μυῶν [85]

σκίλλος· ικτίνος
† σκίλλωνται· ἔδαννυται [88]

σκιμβάζει· χωλεύει
σκιμβασμός· φιλήματος εἶδος

σκιμβάδες· ὅλη ἐνθετος εἰς τούχων ἐπίθε-
σιν, σκίπης χάριν

σκιμβόλος· ἡ λίθιος
σκιμβός· χωλός

σκιμπόδα (Ar. Nubb. 254)· κράββατον
σκιμπόδιον (Philemo)· εὐτέλες κλινιδιον
μονόκοιτον

σκιμπόδων· κραββάτων
σκιμπον· κράββατος

σκιμπτει· σκιμπεται. χαλεπαίνει. ἐρειδεται.
ἐπιπίπτει

σκιμπτεοθαι· τὰ αὐτά
σκιμψαι· ἐκπαγῆναι [ad 1000]. ἐμπλασθῆ-
ται (Apoll. Iex. 142, 21) [1-3]

σκιμφθῆ (Πίπρος. π. v. 1 p. 135, 25)· ἐγ-
γληρ. προσπελασθῆ

σκιμψαιτο· τὲ λάβοιτο

σκιμψασθαι· τὰ αὐτά
σκιναχες· ἐπὶ τῶν λαγωῶν (cf. Nic. Ther.
577)

64 σκηψας 67 πηλὸν 70 σκιαδία,
σκηνοπήγια 71 σκιάδιον, σκηνικωμα. λαύκιον
σκιμ— 93 χολός 95 μονοκοίτιον 1004 ἔγγιση, προσπελάσει

HES. 51 σκηπανίῳ (N 59)· τὰ αὐτά 56 σκηπτοῦχοι (B 86)· βασιλεῖς 57,
σκηπτροφόρος βασιλεὺς (A 279) 59 σκηπτεοθαί (ρ 196)· ἐπεριεθεθαι φάρδος, ἡ
ἄλλω τινι 60 τὸν ἐπεριεθεθαι τινι λόγῳ, σκηπτεοθαί προφασίζομενον 61 σκη-
ριπτοῦμενος· τὰ αὐτά Ad 82 ἀκριβέστερος (ad σκεθρόν) 85 σκιλλεῖον· σκιάδιον (971)
88 σκιμαλίσαι· καταδακτυλίσαι (Moer. p. 360) Ad 1000 ἐκπλαγῆναι 1 σκιμπτέει·
χαλεπαίνει. ἐρειδεται. ἐπιπίπτει 2 σκιμψας· ἐμπλαγῆναι

σκιενδάλαμος· σκόλιοφ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ
σχιενδάλαμος. ἄλλοι σκιενδάλμός (Ατ.
Νυβ. 130)

σκιενδάρενεσθαι· κακοσχολείεσθαι, δα-
κτυλίζεσθαι, σκιμαλίζεσθαι

σκιενδάρισαι· τὰ αὐτά

σκιενδάρησις· δρῆσις οὐτω ταχουμένη
σκιενδάροις· τὰ προσκυνήματα (616)

σκιενδάρος· ἡ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδι-
σίων ἐνεκα

σκιενθαρίζειν, ἔνιοι σκα(νθα)ρίζειν·
τὸ γάρ τῷ μέσῳ δακτύλῳ τὴν μυκῆτα
παίειν δηλοῖς φίλοις

σκιενθίζεται· λαχτίζεται (1141, 1178)

σκιειδέα (Αρ. Αν. 686)· σκιοειδῆ

σκιένε· σκιεύον, μέλαν, βαθύ

σκιένεντα (Πομ.)· σύσκα, σκοτεινά. ὑψηλά.
ἡ τὰ μεγάλην σκιάνη ποιοῦντα

σκιένυρος· ἔσον, ὁ καὶ καμψίουρος. ἄλ-
λοι ἱπκούρος

σκιέπει· νύσσει (1043)

σκιέπος· σκινός, ὁ μικροδόγος (1042)

σκιέψων· βακτηρία, φάθος

σκιέθακος· ἵχθυς ὁ καὶ τράχοντος (740,
983) [24]

(σκιέρα· ἔσοτη Ἀθηνῆσιν (Αρ. Eccl. 18).
† ἀρείουνος. ἡ χωρία ὑλῆν ἔχοντα εὐθετοῦ-
σαν εἰς φρύγανα (αἱ σκιέραι cf. 884)

(σκιέρας Ἀθηνᾶ· Σκιέρον φασὶ τὸν Ποσει-
δῶνος ὑὸν, γῆμαντα Σαλαμίνα τὴν Ἀσώ-
που. cf. 886)

(† σκιέρατες (—φες?)· οἱ προύνικοι, καὶ κυ-
βενταί cf. 889)

σκιέρεται (Σκιρίται)

σκιέρος (σκύρος)· ἔστιν ἡ λατύπη
(Σκιρίτης (Thuc. V 67) λόχος οὐτῷ ταχού-
μενος ὁ προκινθεύεντων. ἦν δὲ Ἀρκαδικός.
cf. 887)

(σκιέρομαντις· ὁ ἐπὶ Σκιέρφ μαντευόμενος.
τόπος δὲ ἦν οὐτος, θθεν τοὺς οἰωνοὺς
ἔβλεπον. cf. 891)

σκιέροφρία· ὄνομα ἔσοτης

σκιέρτη (Plat. Legg. 716 B)· ἄλλεται, κινεῖ-
ται, ὅρχεται, τρέχει, ἀναστρέφεται

σκιέρητης· λογύς, δύναμις. καὶ τὰ ὄνοια
σκιέρ(ω)θῶσι (Hippocr. 658, 45)· σκληρυν-
θῶσιν (1187)

COD. 10 | ρῆσαι 18 σύσκηνα 23 τραχοῦρος 26 σκιέροφρειά 31 θεῖν —
τοῦ ρόμου 40 σκληρός; cf. κλήρος. σκήνος (48 σκοτεινός?) 31 Menand. fr. IX p. 151
57 σκολεία

HES. 24 σκιέψων χειρός (Eur. Hec. 65)· βακτηρία χειρός 39 σκιληραγωγία·
ἀσκητις. παρὰ τὸ σκληρῶς ἀγεσθαι 52 σκοιθῆς· διάβολος. Αττικολ. λάλος, στομιόλος (1315
εἰ φοιθῆς)

σκιρώσασθαι· ἀπο(σ)κληροῦσθαι (895)
σκίταλοι (Ατ. Eqq. 643)· ἀπὸ τῶν ἀφρο-
δισίων καὶ τῆς προνυκίας τῆς νυκτερινῆς
θεούς τινας ἐρχημάτισεν. Θέων δὲ φρει-
πεπλάσθαι τονύμοια

† σκιτυπλαί· σκηναί

σκιφίας (Epicharm. fr. 29)· εἶδος ἵχθυς
σκιφίζει· ἔσπιζε. ἔστι δὲ σκῆπτρα μαχαιρι-
κῆς ὀρχησθεώς

10 σκιφίνιον· πλέγμα ἐκ φοίνικος
σκιφός· σίφος. οἱ μὲν τὸ ἔχειριδίον, ἄλλοι
ἐπὶ τοῦ αἰδοίον

σκιφύδρα (Epicharm. fr. 23)· εἶδος κουχ-
λίου

σκίψαι· ὀκλάσαι. Ἀχαιοί [39]

σκλήρος· τόστημά τι δραχνίδων ἐν τοῖς σμή-
νεσι, πρὸς τὸ σήπεσθαι τὰ κηρεῖα (Ατ.
HA. IX 40)

σκληρφοί (Theopomp. com. p. 813)· οἱ λεχνοί
καὶ λεπτοὶ τοῖς σθμασι

σκνιπστόν· μικρολόγον (1021)

σκνιπτεῖν· νύσσειν (1020). ταῦνοτομεῖν
† σκνιψιφ·· ἄκρα ἡμέρας καὶ ἐσπέρας † ἔστοις
σκνιψόν· ἀμυδρὸν βλέπον (Poll. II 65).

Ἄττικον γὰρ καὶ τὸ σκότος σκνιψός λέ-
γουσι

σκνιψή (Stratid. fr. XII p. 790)· γάσον χλω-
ρὸν τε καὶ τετράπτερον

† σκοβαδές· ἔσεμά τι

30 † σκογχούλας· γογγυσμούς. τονθρυσμούς

σκοιά· σκοτεινά. τινὲς † κολόροβοι

σκοίδιον· σκιάδ(ε)ιον

σκοίδος· ἀρχῇ τις παρὰ Μακεδόνι τεταγμένη
ἐπὶ τῶν δικαστηρίων. Ἡ λέξις κεῖται ἐν

ταῖς ἐπιστολαῖς Ἀλεξανδρου [52]

σκοιόν· λαχνόν. δασύ. μαλακόν. βαθύ.

μέγα. χλωρόν. ποικίλον. σύσκιον

σκοίπος· ἡ ἤσοχὴ τῶν ἔνδιων, ἐφ' ὃν εἴσιν
οἱ κέραποι (77)

40 σκοίψ· φύρα· σκόλια· εφραίται· κατακεκαυμέναι τὰς τρίχας
(1068)

σκόλια· τὴν παροίτιον φίδῃν οὐτες ἐλεγού,
οὐ διὰ τὸν τῆς μελουποιας τρόπον, ὅτι

σκολιὸς ἦν, ἀλλ' ὅτι οὐδὲ ἀπαντες ὥδον

αὐτά, ἀλλὰ μόνοι οἱ πυρετοί

σκολιά (Plat. Theat. 194 B)· σκαμβά, οὐκ

- όρθια. ἄδικα. δυσχερῆ. ἐπικαμπῆ. ἀνισα.
δύσκολα
† σκόλλε· σκυμμόν
σκόλλης (Alem. fr. 35). κορυφή ἡ καταλευκμένη τῶν τριχῶν. τινὲς δὲ μαλλόν,
πλόκαμον
σκόλοις· δρεπάνοις (1211)
σκολόπαξ (Arist. ΗΑ. IX 8). δρεις ποιός [63]
σκολόπενδρα (Αγ. ΗΑ. I 5). ζῶν καὶ 10
ἐνάλιον καὶ χερσαῖον [63]
σκόλοπες· ὄρδα καὶ ὁξέα ἔνδα, στ(αυ)ροῦ,
χάρακες [67]
σκολοφρή· κατακεκαμένη (1056)
σκόλοφρον· θρανόν
† σκολοβρᾶ· χαλεπαίνει (1074, 1079)
σκολοφ· ἔνδων φύγμανένον
σκόλοψιν φέ δπτεσιν· τὸ γάρ παλαιὸν
τοὺς κακουργοῦντας μνεσκολόπιζον, ὁξύ-
νοτες ἔνδων (καὶ διατελοντες) τῆς φα-
χίως καὶ τοῦ νάτου, καθάπερ τοὺς ὀπτω-
μένους ἤχθις ἐπὶ δρέπασκων
σκολύβρος· διεθωμένος βολβός
σκολύβρα· ἡ σκυθρωπή (1070, 1079)
σκολύθρα (Plat. Euthyd. 278 B). ταπεινὰ
δυρφία. ὑπολόδια
σκολύθρων· ταπεινῶν. δπδ σκολύθρων δι-
φρων
σκόλυμος (Heriod. opp. 580). λάχανον
ἄγριον ἀκατώδεις
σκολύπτειν· ἐκτίλλειν. κολούειν. (σπα-
ράττειν)
σκολύφρα· σκυθρωπή. σκληρά. ἐργάδης.
δυσχερῆς
σκολύψαι· κολοῦσαι, κολοθῆσαι
σκομβρίδες· ἵθυνες
σκομβρίσαι· γογγύσαι. καὶ παιδιᾶς ἀσελ-
γοῦς εἶδος (Iuba)
Σκόλυβροι· Θράκιον ἔθνος
† σκονδάμνα· ἥψανος 40
† σκόνδρον· δρυπτόν. ἡ δρύπτει
σκόνυγα (Pherecr. fr. LI p. 353). ἡ κόνυγα.
- ἔστι δὲ φυτὸν τὸ ἀφυλλον ἴκανσις, καὶ στι-
βάδας ἐξ αὐτῆς ἐποίουν, καὶ ταῖς οὐκίαις
στεγάσματα ἐπέβαλλον
σκοπεῖσθαι· δρᾶσθαι
σκόπελος· ὑψηλὸς τόπος, ἡ πέτρα, ἡ ἀκρώ-
ρεια, δφ' ἡστι σκοπεῖν τὰ κύκλῳ. καὶ
ἔξιχνουσα εἰς θάλασσαν πέτρα. οἱ δὲ ἀκρό-
ποις [89, 90]
σκοπή· ἀποφίς
σκοπήσεις· σκέψεις [93, 94]
σκοπιαλ (Eur. Phoen. 223). ἀκρώρεια, ὑψη-
λοὶ τόποι
σκοπή· ὑψηλὸς τόπος, δφ' οὐ ἔστιν ιδεῖν
καὶ περισκέψασθαι
σκοπιωροῦντας· κατὰ (Αγ. Vespr.
361)
σκοπός (Κ 324).
σοὶ δὲ ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι [99, 1100]
σκοπῶν (Soph. OT. 63). σκεπτόμενος, ἐν-
θυμούμενος
σκορακίζειν· εἰς ἐρημον πέμπει, καὶ δρᾶ-
ται. ἀπὸ τοῦ εἰς κύρακας πέμπειν, τὸ ἐκ-
φαυλίζειν
σκορακισμός· χλευασμός. ἀπάτη. ὑδρις,
φαυλισμός, ἀποδοκιμασία
σκορδάζειν· σπᾶσθαι
σκορδαμντεῖ (Dor.). πυκνὴ κλείει καὶ
ἀνοίγει τοὺς ὄφαλον
σκορδινᾶσθαι (Αγ. Vespr. 642). τὸ παρὰ
φύσιν τὰ μίλη ἐκτίνειν καὶ στρίφεσθαι
μετὰ κάσμης. γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς
λγειδομένους ἐξ ὅπνου, δταν κασμώδεις
ὅντες ἐκτίνειν τὰς χεῖρας. δτερ καὶ περὶ τοὺς
ἄλλως πις βασανιζομένους καὶ δια-
στρεφομένους; ἔστι μελῶν γίνεται
σκόρδυλος.. θαλάσσιος ἵχθυς. ἔντοι κορ-
δύλη
σκορδύλη (Αγ. ΗΑ. VI 17). ζῶν τι τῶν
τελματιών, ἐμφερὲς καλαβάτη
σκόρδοι· τόροι τὸ σκορδρόπολ
σκόρδος· κόρνος, μυρσίνη τὸ φυτόν

COD. (59 σκόλλε· σκύλλε (Cyprii))
μον 60 σκολλύς — μᾶλλον 66 ὄρθεα 71 δξι-
72 δπτεσιν Post 80 σπαράττειν, ἐκτίλλειν (86 ενψυλλον?) 91 σκόπη 97, 98 κα-
τάσκολος — ἀλλοισκοπος ἔσματι 1105 σκαρδ— κλαίει 6 π φυ τα — ὅτε — ἀλλους
πᾶς 8 τελματέων

HES. 63 σκόλοπες (M 63). ὁξέα ἔνδα ὄρθα 65 σκολοπώνυμον· τὸν στ(αυ)ρώ-
αμον, ἀπὸ τῶν σκολόπων 67 σκόλος· ἀκάνθης εἶδος (1212) 89 σκόπες· ὄρνεον γέρος
(σκόπες) 90 σκοπεύειν (Prov. V 21). ἰχνεύειν. ἐπιτηρεῖ 93 σκοπιαζέμεναι (Κ 40).
κατασκοπεύειν 94 σκοπιαζών· ἀποσκέψων (Σ 58). σκεπτόμενος 99 σκοπός (Levit.
XXVI 1). τύπος 1100 σκοπεῖ (σκαπτεῖ). χλευάζει, διαπαίζει, καταπαίζει, μέμφεται (1219)

σκορόβυλος κάνθαρος

σκόροδα (Eurol. fr. V p. 550)· τόπος ἵν φ
τὰ σκόροδα φύεται [Ad 12]

σκορόδισαι (Ατ. Ερρ. 494)· τὸ πρὸ τῆς
μάχης σκορόδοις ἀνατρέψαι τοὺς ἀλεκτρυό-
νας

(εκόροδοι· τόρμοι) cf. ἐσκόροδοι

σκοροδοῦν (Com. an. CCCXCVII)· συνου-
σιάς [127] ειν (1272, 71)

σκορπίος· τὸ ἄστρον. καὶ τὸ χερσαῖν ἑρ-
πετόν. καὶ λαθάσιος ἤχθυς (Mnesimach.
p. 570). καὶ πάσα, ἥν εἰνι σκορπίουρον
(Theophr. IX 19)

σκορπίος ὄχτεώπους παροιμία· σκορ-
πίον ὄχτεώπουν ἔγειρεις (gl. o 504)

σκορπιοῦται· ἀγριαίνεται, ἐρεθίζεται

σκορπίωσαι· ὡς θηρίον τραχιῶν, ὁρ-
γίσουν

σκοταῖον· ὅταν συσκοτάσῃ, ἡ σκοτία

σκοταρία· δόφρος, Ἀχαιοί

σκοτίας· δραπέτης

σκοτεῖνει· δραπετεῖν [23]

σκοτία· μέρος τι παρὰ τοῖς ἀρχιτεκτοῖς

προσαγορευόμενον τριγύλῳφου. καὶ Ἀφρο-
δίτης Σκοτίας λεπόν κατ' Αλυπτόν (ΕΜ.
543, 49)

σκότιος (Callim. fr. CVIII 3 CLXX)· νόθος,
ὁ λάθρος γεννηθεὶς τῶν γονέων τῆς κόρης.

τοὺς γάρ μὴ ἐκ φανερᾶς, λαθραῖς δὲ μί-
κησις γεγονότας σκοτίους ἐκάλουν, ἐνιοι
παρθενίους, ἄλλοι κορινάίους· κα-
θάπτει Μαρούσιαν τῇ α'

σκοτοδινική· σκοτοῦται

σκοτοδινικάσσεις· μετὰ σκοτίους ὄφθαλμῶν

συστραφεῖς, ὃ ἐστιν ἡλιγγιάσσεις

σκοτοιβόρον· συννεφές, σκοτεινόν

σκοτομάνια· Ἀττικὸν τὸ οὔτω λέγειν

σκοτομήνη· βαθεῖα σύνη, ἡ δεσλήνος

σκοτομηνία· σκότος σελήνης

σκοτομήνιος (§ 457)· δεσλήνος σύνη

σκότος· ὀλεθρος, θνάτος

σκότος δύσει κάλυψε (Φ 181)· θάνατος
κατέσχεν

σκούλαι (Lacon.)· κτηνῆσαι

σκύβα· λάχανον ἡ λαφάνη. τινὲς δὲ σκούβα
[37]

σκυβαλίζεται· ἐξουθενεῖται, παρα(ρ)η-
πτεται, ἀποδουμάζεται

σκυβαλίσιος· ἔκφαύλισμα, καὶ τὸ ἀδόκι-
μον. ἐκ μεταφορᾶς τῶν σκυβάλων τῶν
ἀγρύπων

σκυδά· σπιά. Εὐκλος

σκυδίζει· λακτίζει (1015, 1178)

σκυδικαῖ· Πολέμων (fr. XCVI) παρὰ Ἐρ-
μοδόπεδον γεγράφθαι φησί· ὑποδήματα
δὲ φορεῖν τὴν ἐλευθέρην σκυδικάς
λευκάς καὶ μασθλήτινας

σκυδμαίτειν· σκυδρωπάζειν, νεμεσᾶν, φρ-
γίζεσθαι

σκυδμαῖος· σκυδρωπός [45]
(σκυδμανεῖς; θυμωθήση) 1174

σκύδει· λυπεῖ. [δργίζεται]

σκύδεσθαι (Ω 113)· χολοῦσθαι, θυμοῦ-
θαῖσι, σκυδρωπάζειν

σκύδης (Com. an. CLXXXVII)· παρὰ Φιλητᾶ·
πλάνων σε τῆς σκύδης. ἀντὶ τοῦ τῆς
κάπηρας

σκύδομένη· λυπουμένη [ad 49]

σκύδονσιν· ἡσυχῆ ὑποφθέγγονται, σώπερ
κίνες

Σκύδαι· οὐδὼ τι τῶν γενεῶν ἐλέγετο

Σκύδης ὀνειρού δαίτα· παρομία [ad 52]

Σκυνιάς (Nicanor)· οὐτῶς ἐκάλετο ἡ Δῆλος

Σκυνικά (Alc. fr. 104)· υποδήματα ποιῶν

Σκυνικόν ἐύλον (Sapph. fr. 167)· τὴν
δάλπιρον. ἔνοι τὴν θαψίαν

Σκυνικός· Κρατίνος (fr. LXV) Σκυνικόν
ἔφη τὴν Ἰππόνικον, διὰ τὸ πυρρὸν εἶναι.

καὶ ὡς ἔσατονται αἱ γυναῖκες καὶ βά-
πτουσι τὰ ἔρμα

σκυθιστή· κειρόμαχτερον (Soph. fr. 429).
οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων τὸ πόλων ὀν-

τάς κεφαλὰς ἐκέφορτες [ἡσαν] δεντὶ κει-
ρουάκτερων ἐχρῶτο

σκυθράζει (Eur. El. 830)· σκυδρωπάζει

σκυθρᾶς· μείρας, ἐφηβος

σκυθρός (Menand. p. 72)· στυγνὸς τάς ὄψεις,

χαλεπός, σθμός, σκυδρωπός

COD. 19 σκοτέον 25 παρθένους — τῇ λα. κοτοδινιά 30 βαρεῖα 36 ἡ 40 σκυ-
δάσκια, εὐκλος 42 μασθλήτας 47 σκυθεσθαι 48 φιλίτα (51 οὐτῷ Ιππέων τι
γένος;) 53 σκυθίας 57 σκυθίς, τίχι

HES. Ad 12 διὸ καὶ ὀξυτόνως (σκοροδών) 23 σκότιον (Ζ 24)· λαθριμαῖον 37 σκυ-
θαλα (Philipp. III 8)· κόπρος 45 σκύδημαῖε· ὄργισον (Ω 592) Ad 49 ὄργισομένη (Δ 23
Θ 460) Ad 52 ἐπὶ τῶν δικιζομένων [τινὲς δὲ βδελυτομένων] τῷ λόγῳ, ἐργοφ δὲ ἐφιεμένων.

Ιδάν γάρ τις τεκρὸν δύνον, ἐφη πόδες Σκύθην παρόντα

Σκυθῶν ἐρημία (Αγ. Ach. 704)· παροιμία,
ἀπὸ τῶν φυγόντων ἵξεν Εφέσου Σκυθῶν
διαδοθεῖσα· φοβηθέντες γάρ καὶ ταραχθέν-
τες κατὰ γνώμην τίθεται τοῖν τὸν ἐρημοιμένων ὑπὸ τινων

σκύλα· αἰχμαλωστα [ad 62]
σκυλαῖς· τὰ σκύλα, καὶ λάφυρα, οἱ δὲ
τὰς πανοπλίας

σκύλαξ· σχῆμα ἀφροδισιακόν, ὡς τὸ τῶν
φοινικῶν

σκυλεύσας (Περογ. I 82)· αἰχμαλωτεύσας
σκύλλειν· τὸ τοῖς ὄντες σπάν
σκυλλαντίς· ἡ πολεμική. Ιωνες δηλὸς τοῦ σκυ-
λείνειν

σκύλλις· κληματίς
σκύλλον· τὴν κύνα λέγοντες [70]

σκυλόδεψος (Dem. 781, 18)· ὁ τὰς βύρωνας
βύρσεων [72]

σκύλος· δέρμα, κώδιον (Callim. fr. CXLI 14).
οἱ δὲ ἔκαστοι. καὶ τριβόνιον, ἡ δέρμα ἀρκού,
τὸ τοῦ καστανίου κάλυμμα [74]

σκύλοις· θυμός, σάλος, ταραχή
σκύμνος· δ σκύλα τοῦ λέοντος [77]

σκυνίζει· λαπτίζει (1015. 1141)
ἢ σκυνέιφον· σκύφον

σκύρβια· κρόμμια
σκυρθάλια· θεόφραστος τοὺς ἐρήμους οὐ-
τῶν φησι καλεῖσθα, Διονύσιος δὲ τοὺς μεί-
ρακας

σκυρθάλιος· νεανίσκος [83]

Σκυρία δίκη (Com. επ.)· Ἀρτεμίδωρος
ἴδιος φησι ἡ Θράκων καλεῖται τελευτή.
φυγόντα γάρ αὐτὸν εἰς Σκύρον ἐκεῖ κατα-
χρηματισθεῖσα φασιν

Σκύρος· πόλις, καὶ νῆσος [Ad 85]

[86] ἀργιλώδης. Λυσίμαχος τὸν λατύπην
σκυρωθάσσι (v. l. Hippocr. II p. 828 K).
λιθωθᾶσιν (1029)

σκυρωτὴ ὁ δόξ· ἡ Ἰππόχροτος (Pind. P. V 93)

σκύτα (Sophrōn)· τὸν τράχηλον. Σικελοί

σκυτάλαι· βακτηρίας, καὶ αἱ ἱππικαὶ ίλαι.
καὶ ὅφεων εἶδος (Nic. Th. 384). φραγέλλια,
λάροι, πτυκαῖς, ἐφ' οἷς ἡ Δίκη γράφει τὰ
τῶν δνθρώπων ἀμαρτήματα. ἡ θύλακες
δερμάταιοι

σκυτάλη Λακωνική (Αρ. Lys. 901)· ἐπὶ τῶν
ἀγγειαφόρων τάσσεται. Ήσος γάρ ἦν ἀρ-
χαῖον τὸ χρήσασθαι ταῖς σκυτάλαις, (ἀρτ.)
τῶν δνθρώπων ἀμαρτήματα. καὶ τὸ
ὑάβδωμα

σκυταλίδα (Iuba Alth. 177 A)· αὐλὸν ποιον
σκυταλίδες (Alexandrinī)· εἶδος καρίδων
σκυταλουμένη· ξύλφ τυπομένη [96]

σκύτη· κεφαλή
σκυτίζει· σπαράττει

σκυτίη ἐπικυνθρία (Ατ. Lys. 110 Strat.).
p. 785)· Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν ἀσθενούν-
των βοηθημάτων

σκύτινον καθειμένον (Ατ. Nubb. 538).
διεγωμένον εἰσήγεσαν οἱ καρυκιοὶ ὑποκρι-
ταῖ· οἱ δὲ αἰδοῖα δερμάτινα τοῦ γελοίου
χάριν ἀντέτιθον τῶν λιχίων καὶ τῶν αἰ-
δοίων περικείμενοι

σκυτοδέψης (Theophr. III 18, 15)· δερμα-
τομαλάκτης

σκύτος (§ 34)· πᾶν δέρμα
σκυτοτόμος· λωφοτόμος. [ad 1203] σκη-
νορράφος

σκυφοκώνακτος· Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Μητρ̄
τοῖς σκύφοις περιφόρητος

σκύφος· εἶδος ποτηρίου, ἡ ἐκπωμα
+ σκύφος· πεδίσκη (σηκώ· παιδίσκη?) [7]

σκώληξ· τὸ κυλιομένον κύμα (Aeoles). καὶ
ἄπο τῆς ἀλώ τὸ δινηθὲν καὶ συναχθὲν εἰς
λικητόν

σκωληκίζονται· κινοῦνται ὡς οἱ σκώληκες
σκωλοβάτης· ὄνομα θρηίου μικροῦ, (πε-
ρα)πλησίου ἐρυσίφη, τὸ γινόμενον ἐν τῇ
ἀλφ καὶ τῷ σίτρῳ λυμανόμενον

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

30

σκάλοισι· δρεπάνοις· διὰ τὴν σκολιώτητα
(1061)

Σκάλος· ἥβδος. σκάνδαλος. [ad 12] οἱ δὲ
ακόλουψ, ἡ ὁβδός, ἡ ἀποξυμένος πάσσαλος
ῶστα σκάλος πυρίκανθος (Ν 564)

ἢ ἀκάνθης εἶδος (1067). παρὰ τὸ σκέλλω.
τὸ ἔγραινο. ἵστι δὲ καὶ πόλις ἐν Βοιωτίᾳ
(B 497) [13]

σκύμπ(μ)ατα (Dem. 1261, 12). λοιδορήματα
γέλατος; χάριν

σκωρυνφίαν· τὸ σκάνδαλον (Epicharm.),
ἐν Μησίν· ἐν δὲ Τριακαῖν τὰ ὑσιώδη χρέα

σκωπεῖς (66 ?). εἴδος ὄρνεσ, οἱ δὲ κο-
λιούσ. καὶ εἶδος ὀρχῆσεως [17]

σκωπευμάτων (Aesch. fr. 74). σχῆμα τῆς
χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ

ἀποσκοπούμενων

σκώπτειν γελούάζειν, παζεῖν, ληρεῖ (1100)

σκωρίδεις· γρᾶες

σκωρία (Aristot. d. sens. 5). ἡ γαιωδῆς ἐν
ὑποστάθμῳ

σκῶψαι (Antiphon. p. 79). μίμψ(...)αι

σμᾶν· σμήχειν

σμαραγεῖ (B 210). ἥχει, φορεῖ [25]

σμαράγνα· μάστιγς, ἕρβδος. καὶ χωρὶς τοῦ
σ. (γ. ν.)

σμάραδικον· στροφυθίον (1398)

σμαραδίκοπωλαι· οἱ τοὺς στροφυθίους πω-
λοῦντες

σμαριέδεις (Epicharm. fr. 10). γρᾶες. καὶ
ἰχθύδια μικρὰ ἀριστα· οἱ δὲ τὰς μανίδας

ἢ σμαρούχον· καθαρόν. βρωτικόν. δριμύ
(1236)

σμερόδαλέον· φοιβερόν [ad 31]

σμερόδονόν (O 687). δεινόν, καταπληκτικόν,
πολεμικόν, σκυδρωπόν

σμέρδος· λῆμα. ἔσθια, δύναμις, ὅρυγμα

σμέρδος· ἰχθύς εἶδος

σμηντικύδειν· τὴλης ἡ θέρην (σοενὶ graeci
decostum)

ἢ σμικρόν· καθαρόν. δριμύ (1230)

ἢ σμῆλαι· ρίψαι

ἢ σμηλακεῖ· φωνεῖ (1253)

σμῆναις· τῶν μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἢ τοις
αἰγαῖς

COD. 12 δηοξυσμός — ἡ ἔ. παρὰ τὸ σκελῶ
(29 μίκρ. ἄττα) 33 σμέρδον; cf. εὐσερδής

45 σμῆριξ cf. μῆριγξ 51 διαιτᾶθαι Post 52 ἐλάτη δμοιον cf. 1256 56 σμίλος —
πρίνος (cf. στόλος) 60 σμίνθειος 63 δίκελλον 67 σμῆς

HES. Ad 12 [ἢ σκώληξ] 13 σκάλοψ· ἔνισον ὀξεῦμ(μ)ένον. ἡ ἀκανθα (σκό—)
17 σκῶμα· εἶδος πουφᾶς, ἡ λοιδορίας 25 σμαραγῆσει (Φ 199). ἥχησει, φοφῆσει Ad 31
καταπληκτικόν (B 334)

σμηνίσιν· ἡ πρόκοπις....

σμητροκόμος· μελισσουργός;

σμῆνος (Aesch. Pers. 128)* τὸ μελισσῶν καὶ
σφηκῶν ἄθροισμα. τὰ δὲ ἄγρεα συήνη
σμηρία (Theophr. VI, 1, 4). κισσός. Χαλ-
κιδεῖς;

σμῆριγγες (Lycothr. 37). πλεκταί, σευραί.
βόστρυχοι. καὶ τῶν κυνῶν ἐν τοῖς μηροῖς
καὶ τοῖς αὐχέσιν ὅρθα τρίχες

10 **σμῆριγξ·** πόσα καὶ εἶδος ἀκάνθης
σμῆρινθος· δρις ποιός

? σμῆρινθος (Plat. Legg. 644 E v. I.).
σπάρτα, σχοινία (cf Paus. Eustath. 1333, 32?)

ἢ σμῆδον· τὸ τοῦ σμικραλοῦ μέρος (πρότιμησιν)
σμῆγει· τρίβει, καθαίρει

σμῆχη· τὸ σειτλίον
σμικρίδεσθαι· διαττοσθαι

σμικρόν· μικρόν. ἡ τοῦ ὑβριοῦ· τίμιον
(Eupol. fr. XX p. 506)

20 σμιλακτεῖ· φωνὴν ἀποτελεῖ (1238)

σμῖλαξ (Eupol. p. 426). καττοιεῖδες φυτὸν
ἔλισσομενον. ἔρπει δὲ δέει πρὸς τὸ ὑψος,
καὶ λεπτούς δρίγοις κλίνεις, καὶ τῶν ἔγγυς
ἴστηρότων καταδράσσεται φυτῶν, φέτα
καπτηγεσθαις ὑπ' αὐτοῦ

σμιλέματα (Ar. Ran. 819). διαγλύφατα
σμῖλος· δένδρον (ἐλάτη δμιοιον) οἱ δὲ πρῖ-
νοις, ἄλλοι μίλακα, ἢ στεφανοῦνται

30 σμινδύρῳ (ιδεῖσται εἶδος ὑπόδημάτων γυναι-
κείων (1281)

σμινθα (Cyprii). ὁ κατοικίδιος μῆς

Σμινθεύς· ἡ ἐν τῇ Σμίνθῳ τιμώμενος. λέ-
γεται δὲ [καὶ] ὁ Ἀπόλλων (Α 39)

σμῖνθος· μῆς καὶ ὁ Ἀπόλλων δὲ Σμίνθιος
διὰ τὸ ἐπὶ μυωπαῖς φασὶ βεβηκέναι

σμινθουρούς τά(s) οὐρᾶς ἢ οἱ εινόντες

σμιντα· παλίνυρος

σμινύη (Ar. Nub. 1500). σκαφ[ε]ιδεῖσται, δι-
κελλαν

40 ἢ σμινύης· σμινύη

σμιρεῖ· μέτρον οινικὸν εἰς Πειραπόλιν
Αἰμήνης. καὶ σμηρεύς

σμιρίζει· ἄμμου εἶδος, ἢ σμηχονται οἱ σκλη-
ροὶ τῶν λίθων. καὶ δένδρον

σμῆς· μῆς (1288)

20 σκοριέδεις γρᾶες (cf. καροίδεις, καρα-
βίδεις) (29 μίκρ. ἄττα) 33 σμέρδον; cf. εὐσερδής

37 ΕΝΙΗΛΛΙ? 40 σμηνίσιν

45 σκάλοψ· ἔνισον ὀξεῦμ(μ)ένον. ἡ ἀκανθα (σκό—)

50 σκάλοψ· ἔνισον ὀξεῦμ(μ)ένον. ἡ ἀκανθα (σκό—)

55 σμῆριξ cf. μῆριγξ 60 σμίλος —
πρίνος (cf. στόλος) 63 δίκελλον 67 σμῆς

COD. 69 σμοῖς (cf. μοῖσ, σμυός) 70 σμοῖος 74 σμορδονεός — πθωτες
 77 σμυδρός 79 τρίμα 82 σμύξαι — μαράναι 83 σμυρίον 86 σμύρνος —
 σμυρναία 90 πολ. (1300 σμάνη, 1301 σμωσώντα) 2 |ειν 9 δπολαίνειν 14 σε-
 σοφεῖσθαι 22 Chilmead. ad Malel. p. 619 Bonn.

HES. 94 σμύχων (Greg. Naz. C. XIII 132 p. 74 Dr.)· τὰ αὐτά 96 σμώδιγγες
(Ψ 716). μάλωπες, τραύματα 99 σμώμενος (cf. Arist. fr. IX p. 1100) (Moer. 355) Ad
1304 ή μιανόμενα 132 Σόδουμα· τύφωσις, τύφλωσις, ἡ στέρωσις, ἐστάσις σωτῆρι, δομίσια.
ἐπκλαισι. καὶ θεμέλιος (Prop. in Iesai. XIII p. 217) 18 σοῖς (A 42), τοῖς σοῖς 19 σοὶ¹
πάντες μαχόμεσθα (E 875). δὰ σὲ πάντες μαχόμεθα 20 σοῖς (I 681). σῶμας

Σολοουντίς (Herod. II 32). ἀκρα τῆς Λι-
βύης
Σολύμουσιν (Z 184). ἐθνη Σκυθῶν
σομφόν (Hippocr. II p. 103). χαῦνον
σομφώδεις· αἱ χαῦνθεραι τῶν αἰγαλῶν
†σοναρόν· ἥψαλον (σοβ—)
σόνος (A 344). σωτήριοι, ψυτεῖς, ὄλόχληροι,
σωζόμενοι
σόνος· σῶος (τ 300), καὶ τὰ δημοια. καὶ δρυὴ
πρὸς αὐξέναι
σοοῦται· φεύγει, διώκεται (1366)
σορδισμός· τὸ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι,
ητοὶ ἔλληνειν [39]
σορέλλη (Arist. fr. XVI p. 1033). σκάμμα
τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας, ἀπὸ τῆς
σοροῦ [41—43]
σόροικα· εὐδόμον (erica)
σορόδα· παλινούρον ἔλδος
σορός (Ψ 91). μνῆμα, θήκη
σορωνίς (Dor.). ἐλάτη παλαιά
σόσσος· η διόπτρα. καὶ τὸ σταδιαῖον διά-
στημα
σού (Ath. Vesp. 209). Ιθι, τρέχει, ὅρμα [50]
σούχινος (Boeot.). δ εὐνοῦχος
σούχλαι· φονικοθάλανοι. Φοίνικες
σουκ(λ)οβάλλανος· τὸ αὐτό
†σούλαδ· περιέχεσθαι
σούν· σᾶν, ὑμές
†σούμφρος· κεχροτασμένος, πλήρης
†σούνεπταδαθαῖ· συνακολουθῆσαι
Σουνιεύς· Σουνῆς, δῆμος (Dem. 238)
Σούνιον (γ 278). ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς
σούνς (Democrit.). η πόρευσις. ἀλλοὶ † τὸ
οὔν, η δρόμος [61]
σούσθε (Call. LM. 4). Ιτε, δρυμάτε
σούσινον· (Hippocr. II p. 561 K.). τὸ ἐκ
(κ)ρίνον μύρον
σούσο· Ιθι, ὅρμα
σούσο· ἔρχον, πορεύον
σούταλ· ἔρχεται, πορεύεται, διώκεται (1337). 40
σωζέται
σοφία· πᾶσα τέχνη (O 412), καὶ ἐπιστήμη
[68. 69]

σοφίζεται (Ath. Eqq. 718). σοφόν τι λέγει.
καὶ παραχρούεται λόγῳ
σοφιστήν· πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον,
καὶ σοφιστᾶς τοὺς περὶ μουσικὴν δια-
τριβοντας καὶ τοὺς μετὰ καθάρας ἁδοντας
σοφιστῆς· ἀπατεών, διδάσκαλος, πανοῦργος
σοφίς· φρόνμος. φιλότεχνος, καὶ ἔξευρετι-
κός, καὶ ὅ τὸν θείων ἐμπειρος
σοφῶς· εὐτάκτως, καλῶς
σοφίην· φρόνμην. [προάγουσα
σπά· φλοιὸς δίζης. η ἐρυθρόδανον. η τὸ
φυτὸν τοῦ φρονίκος. καὶ ὄργανον μουσικόν
σπάδακες· κύνες (1396)
†σπαδάχηρ· σπαράττει
σπάδιον (Argiv.). τὸ στάδιον
σπαδόνα· τὸ σπάσμα [ad 80]
σπάδων· δ εὐνοῦχος
σπάζει· σκυδῆ. Ἄχαιοι
σπαθῆ (Diphil. fr. II 27 p. 395). τρυφῆ,
ἀναλίσκει, ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς ἀλαζονεύε-
ται [84]
σπαθατόν· τὸ δρόθον ὑφος, σπάδῃ κεκρου-
μένον, οὐ κτερί¹
σπάθημα (cf. Phot. 529, 5). πύκνωμα, ἀπὸ
τῶν ταῖς σπάδαις κατακρουόντων τὰ ὑφη
σπαθητόν· γυναικεῖον
σπαθίεσθαι· μυρφ δλείφεσθαι
σπαθίνεις (Crel.). τῶν ἐλάφων τις οὐτώ
καλεῖται. η ἡλικία[τ] ἐλάφου
30 σπαθίς· λιμάτιον σπάθῃ ὑφασμάτον
σπαθίσματα· τὰ σπαδονίσματα
σπαθῶσι· σκορπίζωσιν
σπαίρει (Nic. Al. 318). ἀλλεται, σκιρτᾷ,
πηρῇ. σκορπίζει. †ψυχαγωγεῖ
σπαιρόντων· τὴν ψυχὴν ἐκπνεόντων
σπάχα (Herod. I 110). κύνα. η σφύγε
σπάλαξ (Aristot. de spm. 3, 1). ἔλδος δρου-
ραιὸν μυός, ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. καὶ ἵππων
ἔλδος οἱ σπάλακες (spadices)
σπαλακία· νόσος η περὶ τοὺς σφθαλμούς,
πήρωσις
?σπαράσιον· ὀρνεον, ἐμφερὲς στρουθῷ.
ἐνιοι σκίφ (1227)

COD. 33 χαννω | 40 σωροῦ (cf. τορελλῆ) 44 παλινούρον 47 σορφωνής (cf. σαρ-
σωρ—) 52 Φοίνικες post 1353 55 σούνσων 58 σονιεῖς, δι| 59 σού.ον 60 σούς, η-
64 σούσοι, θίσουμα 75 ὄρμωμην 82 σκύζαι 85 ὑφεστάθη 89 σπαθήρης 90 σπα-
θές 96 σπάλεξ

HES. 39 σόρδιδον· ψυαρόν (sordidum) 41 σορεύει (σω—). συνάγει 42 Σόρο
(Ezech. XXVI 2, 3). Τύρος 43 σορῆδόν (Philo VM. I 17 p. 96). ὄμοῦ, παρὰ τὸ σωρόν
(v. σω—) 50 σουγλάτιον· ἐγραλοθήκη (theca subulae) 61 σούς (σασσούσαθα)· εἰς τὸ
αὐτὸν συμφέρεσθαι 68 Σονφείρ (Iesal. XIII 12). χώρα, ἐν ᾧ οἱ πολύτεμοι λίθοι, καὶ δ χρυ-
σός, ἐν Ἰνδίᾳ 69 σοφίης (O 412). τῆς περὶ τὴν τέχνην σχολῆς Ad 80 η τὴν εὐνοῦχον
(σπαδῶνα) 84 σπάθη· μάχαιρα, ξίφος

- † **σπαύλαθρον** σκάλαυθρον
σπαλύσσεται σπαράσσεται, ταράσσεται
σπάνακα δρίγανον
σπανιαν τὴν σπανιότητα. ὡς ὁ σίαν, τὴν
 δύσιότητα [1403]
σπάνιον δραῖον
σπανόν τίμιον, πολλοῦ ἀξιόν ἐστιν
σπαραβάραι οἱ γερ(ρ)οφόροι
σπαρασσόμεθα ξέδυμεθα, ταραττόμεθα
σπαράγμασι (Eur. Bacch.) ἔσμοις. ταρα- 10
 χαῖς. διοβολαῖς. δαρμοῖς
σπαργαῖ δργαῖ. δρμαῖ
σπαργάν ὅτε οἱ μασθοὶ πλήρεις ὥσι γά-
 λακτος
σπάργανα (Agr. Ach. 431). δεσμά. δάκη
σπαργάνοις (Aesch. Cho. 755). δεσμοῖς.
 δάκεσι
σπαργοῦσι (—ῶσι Plat. Civ. 460 C). πλημ-
 μυροῦσιν. ἀποστάζουσιν
σπαργῶν (Eur. Bacch. 701). δ πλήρης, καὶ 20
 δεόμενος ἐ(κ)χριστεως
σπαρνάς (Aesch. Ag. 556) σπανίους. ἄραις.
 διεσπαρμένας
σπάρνιοι ἐνθαλάττιοι πέτραι
σπαρνόν (Call. Dian. 19). σπάνιον, δλγον
σπαρνοπόλιος (Menand. CCCLXXXII?).
 ὄλγονοπόλιος
σπάρξαι σπαργανῆσαι. σπαράξαι (1461) 20. 21
 [20, 21]
Σπάρτη πόλις, καὶ στάθμη τεκτονική (Cra-
 tin. fr. LXX)
Σπάρτωλος (Thuc. II 79). πόλις
σπασμός (Thuc. II 49). η παλίρροια. καὶ
 τὸ πάθος [23]
σπάσσατο [ad 26]. ἡγρευσεν
σπάσσωμεν ἀγρέυσωμεν. ἐκκίσσωμεν
σπατάγγαι (Aristoph. p. 1119). οἱ μεγάλοι
 ἔχοντοι θαλάσσιοι
σπαταγγίζειν ταρδοσειν
σπαταλᾶ τρυφᾶ
 † **σπαταλᾶς** μαστιγωτῆς
- σπατείων· δερματίνων
σπατίαχτον διεσπασμένον. καὶ † εὐχροο
 σπατίζει· τῶν (σ)πατέσιν ἔλκει, τῶν δερ-
 μάτων, τῶν τιτθῶν
σπατίλλοντος οἱ τὴν οὐρὰν εἰς τὴν σπα-
 τίλην ἔκτιθέντες
σπατίλη (Hippocr. 388, 35). τὸ ύγρὸν διε-
 χθόημα
σπάτος δέρμα. σκύτος
 † **σπαύνονθες** Σαλαμίνιοι [39]
σπείμα σχοινίον (πεῖσμα) [41]
σπείρεν πορευθῆμεν. ἀκολουθήσωμεν
σπείρο μοι (K 285). ἐπακολούθησον, σύν-
 ελθέ μοι [44]
(b) **σπείρα** † σπύλων οἱ πρὸς τῇ βάσει λί-
 θοι. καὶ τῆς τεώς σκεῦός τι (ε 318). καὶ
 σύστρεμμα ἐν σχοινίου, η δάκη (δ 245).
 καὶ ἰδαία. καὶ λοτία. ἄλλοι εἶδος ἰμάτιον
 εὐμέγεδες γυναικείον
σπείραι σειραί. δράγματα. Ἐλικες. καὶ τὰ
 μαλδύματα τῶν νεψῶν
σπείραμα πλῆθος [48]
 † **σπείρεσιν** † αἱ ἐλυγαῖς τοῦ δρέπως
 (σπείρηδῶν· ελησις, περιπλοκή) 1465
σπείρον (ε 318). τὸ καλὸν ἰμάτιον, καὶ τὸ
 ἱακώδες
σπεῖσαι ἐκχύσαι, προσενέγκαι, θύσαι θεῷ
σπέλεκτος πελεκήν
σπελλάμεναι (Aeol.). στειλάμεναι
σπέλληξι σπελέθοις
σπένδαμνον δύλον (σφ—)
σπένδεοθαι θύσασθαι
σπένδεται θύνεται [58]
σπενδόμενος ἀνατιθεῖς τῷ θεῷ
σπέός (δ 279). σπήλαιον, ἀντρον
 σπεργανῆσαι (Aeol.). σπαράξαι (1419)
σπέργην ἐρρομένως
σπέργοντος ὄρνιθάριον ἀγριον
σπέργυς πρέσβις
σπερηδῶν ελλησις, περιπλοκή [66]
σπερματίας (Cratin. p. 97). ὁ μέγας σικνός;

COD. (99 σπάλυθρον?) 1401 σπάργαχα (cf. πάνακτος) 9 σπάργαι (sorte Hippocr. 1053 G) 14 πλήρες 23 σπαρτωλός 26 σπάσσατο (33 σπατικτόν?) 38 Cf. τένανον (Bergk. titul. Arcad. p. XI) 45 ἰμά (cf. Basil. Patric. Naumach. p. 138) 46 cf. ἐπι-
 ζευκτήρ 63 cf. πέργουλος 63 σπέρηδον

HES. 1403 σπανίζεται (Iob. XIV 11). σκορπίζεται. ἀπορεῖ 20 σπάρτα (B 135).
 σχοινία. δάμ(μ)ατα 21 σπαρτίον (Aquil. Genes. XIV 24). δάμ(μ)ατος 23 σπασάμενος
 (x 439). ἐλκύσας Αδ 26 ελλκύσεν (A 240) 39 σπειλάς. πέτρας (σπιλάς) 41 σπιν-
 θήρ. ἀκόντιομέσ. πυρὸς διοβολαι (1521) 44 σπεῖσος (ε 194). σπήλαιον 48 σπείρα.
 πλῆθος. σπράτευμα. τάγματα. η συστροφαι 58 σπένδομαι (II Tim. IV 6). θύσαι
 66 σπέρμα πυρός (ε 490). τὸ ἡμίκανθον δύλον. η αὐτὸ τὸ πύρ. η βραχὺ τοῦ πυρός. η
 τὴν λαμπηδόρα. η σπινθῆρα

σπερμολόγος (Dem. 269, 19)· φλύαρος· καὶ
δ τὰ σπέρματα συλλέγων· καὶ κολοιῶδες
ζῶν

σπερμονόμος· τὰ αὐτά

σπέρχομαι· δργισθήσομαι

σπερόνειν· σπερίνειν [ad 71]

σπέρχειν· σπουδάζει, σπεύδει [73]

σπέρχειν· σπεύδειν. χαλεπαίνειν. θυμού-

θατα. δηπελεῖν. ταρδασσεσθαι

σπερχονή (Πίρρος. II p. 572 Κ)· σπερχο-

ποιός

σπερχόν (Hesiod. Scut. 454)· σπουδαίον.

καὶ εἰδος λέρακος

σπερχόντος· ταχύς. σπουδαῖος. ἀγαν ἐγκείμε-

νος πρὸς τι, ἢ ἐπειγόμενος

σπερχόμενος (Δ 110)· ἐπειγόμενος

σπέρχοντες· ἐπειγόντες. θυμούντες

σπέρχων λλάδην κέκραγας (Com.

CCCLXXXVII)· δρανακτήσας ὑλακτεῖς ἄγαν,

παρὰ τὸ σπέρχεσθαι

σπέρχων· ἐπειγόντων. κελεύων

σπέρθαι (χ 324)· ἐπακολούθησαι

†σπέται· λαταται

σπέτε· εἶπατε (cl. σπετετε)

σπεύδεται· ἐρθ[ο]νεῖται, ἐρεθίζεται

σπεύδων (Hes. Scut. 364)· σπουδᾶσθαι,

ἐνεργῶν

σπεύσατο· παρακαλέσειν

Σπενσανδρίδαι· γένος θαγενῶν

σπεῦσεν· ἔκαμεν (i. 2501), ἐταλαιπώθησεν,

ἐκαπολάθησεν

σπῆλαιον· ἀντρον, σπέος

†σπῆλαδον· σκληρόν

σπῆλυγγες· τὰ κοῖλα τῆς γῆς, σπῆλαια

†σπῆσονται· συνέσονται (1526)

σπῆγγος· λχῆς

σπῆγγον· σπίνον

?σπῆλα· στέμφυλα [97]

σπῆγνον· μικρόν, βραχύ

σπῆδεος (Δ233)· μεγάλου. στρογγύλου. μα-

χροῦ

σπῆδιον (Aesch. fr. 369)· τὰ αὐτά (cl. φι-

διον)

σπῆδες· μέγα, πλατύ, εὐρύ

COD. (70 cl. ἐσπερχάμην) 75 σπέρχην
98 cl. φιγνός 99 μικροῦ
δαλοῦ 8 ἐκετέδὲν 15 παρασείαν 17 χοιρασῆγη
ὅ σπινον 22 Theognost. 15, 9 29 cl. κατασπ— ει δισπ—
87 *

HES. Ad 71 θυμούθαι. δηπελεῖν. διώκειν
97 σπιλάδες (epist. Indae 12)· μεμι(σ)μένοι
23 Σπίνθεος· ἀρροφον (1623). Απόλλων (1259)
(1441)

σπιδονόν· πυκνόν, συνεχές, πεπηρός
σπιδέεν· μέλαν. πλατύ. σκοτεινόν. πυκνόν.

μέγα
σπίζα (Soph. fr. 395)· δρυιθάριον, στρονθόφ
έμφερές

σπιζα· τὰ δρυεα ἀπαντα (cl. ἐπίζα)
σπίζιας (Ατ. ΗΑ. VIII 3 IX 36)· εἰδος λέρακος

σπιζίτης (id.)· εἰδος αγυθαλού όγνεύον

σπιθαγή· τὸ μέτρον, τὸ διό τοῦ μεγάλου
10 δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα ἔκταθεν

σπιθίας· σαρίδες νεώς

σπίλανον· σπάνιον
σπίλα· χορδαὶ ἐξ ἐντέρων (2905. 6)

σπιλάδες (ε 405)· αἱ περιεχόμεναι τῇ θα-

λάσσην πέτραι
σπιλάς· μώλος ὁ πλατανάδης

σπίλοι· αἱ ἐν τοῖς λιανίοις κηλίδες
σπίλον· Παρανασσίαν· Ἰων Ὄμοφάλη (fr.
19), οὐκ εὐ. σπιλάδες γάρ πέτραι

σπίλος· ςώπος λιανίου. [1517] κηλίς. πέτρα
πιωδῆς. χοιρᾶς. γῆ κεραμικῆ

?σπίλη· συμπεψυκός. λείον
†σπίλων· τραχεῖς τόποι

σπιλάσσαι· ςώποσαι
σπίνα· ὁ σπίνος

†σπινέεῖρα (Boeot.?)· ἀροτρον [23. 24]
σπινθά (—νία)· εἰδος δρυθαρίων, σπίνοι

†σπίσονται· συνώνται (1493)
σπλάγχνα· ἡμαρ, ἔγκατα, καὶ τὰ ἐντὸς τῶν
ζῶσ

σπλαχρός (Cyprii ?)· μεμιασμένος
σπλεκοῦν (Ατ. Lys. 152)· πλησιάζειν, συ-

συστάζειν, περαίνειν
σπληγής (—ος Nic. Th. 763 Lyc. 483)· σπο-

δός λεπτή, κόνις
σπληγές· οἱ υπὸ τῷ λέβητῃ ἔλικες. καὶ παρὰ
τοῖς λατροῖς τὰ ἐπιμήκη δόθνια (Πίρρος.
II p. 233 Κ)

(σπληγνώδους· δοθνοῦς cl. π 2574)
σπογγα· σπογγώδη

σπόγγος· σπογγόν
σποδεῖν (Ατ. Αν. 1016)· πάειν, συγγίνεσθαι
σποδεῖσθαι· περαίνεσθαι
σποδείστο· λιμάχοτο, ἐτύπτοτο

90 | συλάγδην (93 σπείσονται· συν-
θησονται?) 98 cl. φιγνός 99 μικροῦ
1500 cf. δοπιδὲς 1500. 1 = 1. 1500 7 αγι-
δαλοῦ 8 ἐκετέδὲν 15 παρασείαν 17 χοιρασῆγη
ὅ σπινον 22 Theognost. 15, 9 29 cl. κατασπ— ει δισπ—
87 *

1517 σπίδος· πρίνος (ad σπιλος)
21 σπίνα· 22 σπίγγια

- σποδιά (Eur. Cyc. 615)· κόνις, σποδός
 σποδησιλαύρα (Hipponact.)· ή τάς όδοις
 τρίβουσα, ή ἐν τοῖς δόδοις τριβομένη
 σπόδισσον (Ar. Vesp. 329)· δητησσον, φλέξον
 σποδός· κόνις, τέφρα: ἀφόδευμα (φόθος)
 σποδούμενος (Eur. Andr. 1129)· τυπτό-
 μενος, καὶ τὰ ὄμοια
 σπολάς (Soph. fr. 10)· χιτωνίσκος βαθὺς
 σκύτινος, ὁ βύρσινος θώραξ
 σπόλητια· τὰ παρατειλόμενα ἐρίδια δπὸ τῶν 10
 σκελῶν τῶν προφέτων
 σπολεῖσα (Aescl.)· σταλεῖσα
 σπομενοι· μετελθόντες
 σπονδαί· εὐχαῖ. συνθήκαι (d 159?)
 σπονδεῖον (Arist. fr. XVII p. 964)· ἀγγεῖον,
 ἵν φ τοῖς εἰδώλοις οίνον ἐπέσπενδον· λοι-
 βεῖον. ἐν φ ἔλαιον
 σπονδῆ· ὁ ἐπιχέδμενος ταῖς θυσίαις οίνος.
 συνθήηη. ὅρκος [49]
 σπόνδικες· οἱ τὰς σπονδᾶς κίοντες
 σπονδύλη· ή γαλῆ παρ' Ἀττικοῖς
 σπόπια· πέμπα, ὁ τινες στατίας (1616.
 1657)
 (Σπ)οράδες· Κυκλαδες νῆσοι ἐν τῷ Αιγαϊφ
 σποράδην (Plat. Prot. 322 A)· ἐσπαρμένως.
 η ἐν διαφόροις
 σπορευτής· σπορεύεις
 σποργαῖ· ἐρεθιαμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν (1409?)
 σπόρθυγγες (Poll. II 28)· αἱ συντοταρμιέ-
 ναι μετὰ ὑπὸν τρίχες (Com. CCCXIII) 30
 σπορθύγγια· τρίβολα. τὰ διαχωρήματα
 τῶν αἰγάνων, ἀ τινες σπυράδας καλοῦσιν
 σπορτία· ἕρητη διομένη [60]
 σπονδᾶς· ἀλετρόβανος
 σπουδαρχαρεσίαι· οἱ περὶ τὰ δέρχαιφι-
 σαι σπουδάσοντες
 σπουδαρχίαι (cf. Xen. Symp. I 4)· κατὰ
 σπουδὴν ἀρχοντες
 σπονδασμα (Plat. Phaedr. 249 D)· σπουδὴ
 σπουδῆ· ή συνήθης ημῖν σπουδῆ. οίον (o 40
 229)
- (σπουδῆ νῦν) δινάδαινε·
 μετὰ τάχους
 σπύγγας· δόμις (cf. πλύγαν)
 ?σπυρθίς·
 σπυρθίζειν (Aristoph. CCCLII)· σπάσθαι·
 καὶ δυανακτεῖν πυδαρίζειν. καὶ σφύζειν
 σπυρὶς (id. p. 1123)· τὸ τῶν πυρῶν δυγος;
 σπυρίχνων· πλεκτόν τι ἐξ οἰσιῶν
 ?σπύραθοι· τῶν προβάτων καὶ αλυῶν ἡ
 κόπρος
 σπυρούς (Syracus.)· πυρούς [73]
 τοταρβαίναι· κωπεώνες
 τοταβεύς· κωπεών (1949) [76]
 τοτάγην· κάρδοντος (1650)
 σταγόνες· ἔβαδες. τὸν νυγατέρες
 τοταγόν· ἔηρόν. θερμόν. δικαῖον (1613)
 σταγών (Timae. Locr. 99 C)· ἐν τοῖς μεταλ-
 λικοῖς τὸ καθαρὸν σιδήριον, ὁ(θεν) καὶ
 σταγόνθαλπον τὸν διαιρουντα ταῦτα
 καλοῦσιν
 σταδαῖα (Aesch. Pers. 239)· ἐστηκότα. ὄρδια
 σταδαῖον μέλος· τὸ πρόπον [83. 84]
 σταδία· ἡ λυχνία [85]
 σταδιόν· παρὰ τὸ διανοι πολίτην
 στάδιον· τέλειον (sc. χιτώνα). βραβεῖον (q
 v.), ἐπινίκιος δόξα
 στάδιος χιτών (Callim. Hecat. fr. LIX).
 στατός θώραξ [90]
 σταθερόν· βέβαιον, ισχυρόν, ἐδραιον. ἀλλοι
 δὲ τὸ ψυστατικόν. οἱ δὲ μεσημβριαν, ἡ
 ἑτηρός. ἔνιοι θερμόν, καθαρόν, γαληνόν,
 εύδιον
 σταθερήν· τὴν μεσημβριὴν ωραν, τὴν
 θερμήν, ὡς Πλάτων (Phaedr. 242 A)
 σταθεύειν· πυρούσθαι (cf. σαθ· 1649)
 σταθεύσας (Ag. Ar. 1051)· τὸ τῷ πυρὶ^π
 ήσουχῇ χλαῖναι κρέας, καὶ τὸ διτηταί
 σταθεύτος (Aesch. Prom. 22)· πελογοιμέ-
 νος ηρέμα
 σταθμά· θύρετρα (Eur. H. f. 999). τάλαντα
 σταθμά· φλοιαι [98]

COD. 38 σποδιαλαύρα 39 σπόδησσον (47 λοιβάσιον?) 51 σπονδύλλη,
 η γάλλη π 53 ἔγαιφ 54 ἐνδιαφόρους 55 μεταρύ^π 58 τρίβηλα — σπυρίδας 61 ἀλεκτή|
 64 σπονδυσμα, σπ. σπονδασμα 70 οἰσιῶν
 διοι 96 θήρατρα 97 σταθμία, φλοιαι

HES. 49 σπονδεῖα (Exod. XXV 29)· ἀγεῖα, δι' ὧν σπένδουσι 60 σπόρτουλον·
 τόκον (sportulae) 73 σταβαλοκόμαν (Soph. fr. 991)· οὐλοκόμην (14948. 2024) 76 στα-
 βόλιχον· εὐστραβον 83 στάδιον· γυμνάστιον. καὶ τόπος μέρας ἀπλοῦς καὶ θαλατ. η μέ-
 τρων χωρῶν (cf. σπάδιον) 84 στάδει· ὅτει 86 σταδίη (H 240 al.)· η συστάδην καὶ ἐξ
 χειρὸς μάχη, η ἐκ συστάσεως καὶ ἐκ διαδρομῆς 90 σταθέν. μένος (σταθμούμενος). τεκμαι-
 ρόμενος, συλλογίζομενος, στοχαζόμενος 98 σερπενδιείλουμ, βέλ πλουμβίνουμ. Ρωμαϊκῶς
 (perpendiculum)

σταθμη (O 410). σπάρτος, ἐν ὑπορθοῦσιν οἱ τέκτονες· ὅθεν καὶ σταθμήσασθαι (Callimach.) τὸ δπορθῶσαι λέγεται. η κανούν, καὶ τὸ ἐν τῷ διαβήματι μολιβοῦν σκεῦος. καὶ ἔνδον ναυπηγήσματος

σταθμηλάται· ἐξῶσται νεῶν σταθμήσας (Eur. Ion. 1137). ἐν δυνφ στήσας Σταθμία· ἐπίθετον Ἀθηνᾶς σταθμήσασθαι (Herod. VII 214). συμβαλλῖν, εἰκάσαι σταθμοὶ· ἐπάυλεις, ὅπου ἴστανται ἵπποι καὶ βόες. καὶ στρατωτικὴ κατάλουσις. καὶ η τῶν θυρῶν παραστάς. καὶ τὰ ἐκατέφθαν τῶν θυρῶν ἔνδον, ἀντὶ τῆς πήγματα καλούμενης (η 89) [1605]

σταθμόνες· φίλαι [7] σταθμοῦχος (Aesch. fr. 222). ὁ τῆς οἰκίας κύριος. καὶ ἔνοδοχος [9, 10] τετενάγειν· λυπεῖν (—σθαι). τινὲς δὲ πατάγαι τὸ λερὸν ὄστον. ἀλλοι ἐπάνω (L. πατεν) ἀπλάκει. οἱ δὲ καταμαθάνειν τὰ στηθή (1741. 1826)

στατινόν· τὸ λερὸν ὄστον, καὶ τὸ υπογάστριον

τεταιρόν· ἔηρόν. θερμόν. ἀκρατον (1579) στατις (Eupol. fr. XL p. 561). φύραμα διένερον πυροῦ

στατητία· πέμματος εἶδος στατις (Epicharin.). ἀρτού εἶδος

τεταιτική· ἔστρικας στατήτην (Antiphon. com. p. 131). τὸ ἀπὸ σφρῆνης γινόμενον

στατικόν· πεμμάτιον πλακουντάθες. ἀλλοι δὲ ἀγγεῖα διωλίζοντα Νειλάσον ὑδωρ

στατητόν· τὸ δυνλισμένον σταλαγεῖ· μαρμαρίσσαι (σελ—?)

σταλαγμός· σταύων, δανίς σταλάσσων (Eur. Andr. 1046). στάχων

σταλεῖς (Pind. Ol. XIII 47). πεμφθεῖς σταλεηδόνες· σταλαγμοί [26]

σταλῆναι· ἐλθεῖν. ἡτομάσθαι σταλίδας· τοὺς κάμακας, η κάρακας

σταλίζομαι· ἐπὶ τῆς στήλης τρόπον ἐστηκτας

COD. 1604 παράστασις 18 cf. ισοστάσιον σων 27 ἐπιμάσαι 32 ὑψει 33 σταμήνεις 33 σταμεῖον 42 δασυνάμενον 50 στατηπάρην 52 ὅρῃ 53 πενταμοῦν — διαστάσιος τροῦς

HES. 1605 τεταθμηδότα λέγεται πολὺ δρεστηκότα. 7 σταθμὸν ἐσχατον (Ierem. IX 2). 9 στατήρ (Matth. XVII 27). τετράργαμον, ἥγουν ἡμισιν οὐγγίας 10 σταθμῶν (ο 187. 223). τῶν τῆς θύρας παραστατῶν, η μανόρων, η τόπων ἐνθα ἀναπανεταί τις 26 στάληταις κτηνῶν. ὁ σταλός 40 στατήματα· τὰ σίτη ἀλευρον (1677) γεγενημένα. η γάρ ἔνη στέαρ λέγεται (στατίνας) 49 στατεύει (Cretic. I.). Φάλπει (1593) 58 στρατιών· τὸ τῆς τρισέως ὄπερ ἐξίστη κατὰ τψιάς (statio)

στάλικες (Xen. Cyn. II 8). πάσσαλοι. ἔνστραι (1720. 21). στῆλαι

στάλιξ· ἔνστραι (1720. 21). η πάσσαλος σταμάγορες· ὅταν ἐν ὑφῇ πλείους συστραφῶσι στήμονες

σταμίνες (cf. ε 252). παραστάται, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς σχεδίας ὄρθα ἔνδα, πρὸς ἀλιστίδες προσπλοῦνται, η πάσσαλοι. παρὰ τὸ ἐστάναι

10 σταμνίον Θάσιον (Ar. Lys. 196). κεράμειον ἀγγεῖον

στάμνος (Alex. com. p. 1465). ὑδρία, κάλπη. κάλαδος

σταμούροις· οἱ τοῖς ἐφῆβοις προστιθέμενοι ἐλάνοι στάμνοι

† στάνει· τείνεται (στει—). συμβέβυσται

† στάνης· δύστηρος

† σταρεῖ· βάπτει [40]

στεργοτοι· αἱ τάξεις τοῦ πλήθους (= στρατοί)

στασιάμενον· δανεισάμενον

στασάνη· ἔγγυη, ψυσθήκη

στασιάζει (Ar. Eqq. 59 A). θόρυβον κινεῖ, ἀπακτεῖ

στασιμον ἥθος· βέβαιον, στερεόν

στάσις· θέοις, χροός (Aesch. Cho. 458). συνέδρα. ἔργαστήματον

στασισταί (Herod. VIII 132). οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως

30 † στατάτα· μακρά (ἐκτατά?) [49]

στατήρ· † πάρνητ. κάρδοπος (1672)

στατήρ· τετράγραμμος (1609)

στατήρει προστιθέντες· ὑπὲρ στατήρων

ὅριζόμενοι, συνθήκας τιθέντες περὶ στατήρως. ἐλέγητο δὲ καὶ τὸ χρονίον στατήρ

στατιαῖον· τὸ πενταμοῦν. καὶ διεστάτους τυρὸν τοὺς δεκάμονους

† στατίδας· ναῦτας εἰς πόλεμον

στατίζονται· λερναῖται, αὐλίζονται, ἵστανται

στατίζουσι (Eur. El. 316). στάσιν ἔχουσιν

στατίνη· η ἐκ στίατος πεποιημένη καὶ ἀπλῆ

(1552. 1616. 1640) [58]

(σ) τάτοι· ἀρχή τις

(σ) στάτος· σκάφη (1668). ἄλλοι δὲ τὰς πέντε μνᾶς [61]
 στάτρια· ἐμπλέκεται
 †σταυρίξ· λέραξ
 σταυροί (Apoll. lex. 144, 13)· οἱ καταπηγότες σκόλοπες, χάρακες, καὶ πάντα τὰ ἑστώτα ἔνδια, ἀπὸ τοῦ ἐστρατεύεσθαι [65, 66]
 σταύρου· σταύρωσον
 στάφος (Simonid. epigr. 112)· σκάφος (1660). λεκάνη
 σταψύλη· ὁ διαβήτης, ἀπὸ μέρους. ἐπεὶ σταψύλη καταχρηστικῶς ἐλέγετο ἡ τοῦ διαβήτου μέση κρεμαμένη μολυβίς, ἐπὶ (?) δὲ κανόνα ἀποδέδοκεν. ἔστι δὲ ἡ μολυβίς ἡ καθιεμένη (Callim. fr. CLIX) διὰ τοῦ διαβήτου κανῶν λαξοῖνός, ἐν φ σταθμίσουσι τοὺς λίθους, ὡς ἔστιν ἀπορθοῦσιν. Ἀττικοὶ (Nicophr. com. p. 855) δὲ τὴν ἐν τῷ στόματι κίνηα σταψυλῆν· βότρουν δὲ καὶ ὀπρώμαν τὴν ἀπὸ τῆς μαρκέλου (η 121). τινὲς δὲ τοῦ ἕνοῦ τὸ μέσον σταψυλίζειν· τὸ συν(δι)άγειν τὰς φασὶ τοῦ λιματίου
 σταψυλίνος ἀγριος, δν ἔνιοι κέρας (Theophr. IX 15, 5) καλοῦσι. καὶ ἔσδον ἡλίκον σφρούδη (Ar. ΗΑ. VIII 24)
 σταψυλοβολεῖον· μέρος τι τῆς ληροῦ σταψυλοδρόμοι· τινὲς τῶν Καρνεατῶν, παραρρώματες τοὺς ἐπὶ τρύγῃ στάχνες· λατρικὸς ἐπίδειμος. καὶ πόλις (cf. αἰγιλισθ.)· καὶ τῆς στιρουχίας ἡ ἔκρυστις (Poll. II 168). καὶ παρὰ τοῖς ναυπηγοῖς τὸ ἐπὶ τῆς φράλαγγος μεριζόμενον [75, 76]
 στάτα· ἀλευρα. ἔνη (1640) [78]
 στεγανίσαι· στέγη ὑπόδεχθαι
 στεγανόμιον· τὸν μασθὸν τὴν διδόμενον ὑπὲρ τῆς μονῆς τῷ πανδοκεῖ
 στεγανόν· στενούτερον, τὸ δυνάμενον στέγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν. στένει δὲ ἡ πυκνόν, σφιγκτόν, συνεχές
 στεγανόποδες· ὅρνιθες (Ar. ΗΑ. II 12 VIII 3). οἱ ἐν ὑδάτι τρεφόμενοι καὶ διατριβούστες, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες στεγανούς, ἦτοι δέρματι ἐνειλημένους

στεγανώματα· τὰ ἐν τοῖς τοίχοις, οἱ λεγόμενοι σύνθεσμοι
 στεγανώτερον· σιωπηλότερον
 στεγαστήρ· τὸ θριωτόν ἔφημα
 στέγεις· κρύπτει, συνέχει. βαστάζει [ad 86]
 στεγίτειν· τὴν πόρονην
 στεγί(ν)η· γαστήρ (Pirroct. 604, 21)
 στεγναί· στερεάλ
 στεγνοί· στερονει. †ταπεινοί
 στεγνόν· †στενόν, πενιχρόν
 στέθματα (Aeol.)· τὰ στέμματα
 στειβεῖ· δενεῖ, πατεῖ
 †στειβεύς· δδεντής (1857)
 στειβομένη (Theocr. XVII 122)· πατουμένη.
 στειβόντες (A 534) δὲ οἱ περιπατοῦντες· ἀφ' οὐ καὶ ὁ πλήτης στειβεύς
 στειλαῖ· συστειλαῖ. ἀποστειλαῖ
 στειλαμένη· παραφησαμένη
 στειλάμενος· ύμοιος [1700]
 στειλέαν· τὴν μακράν ἥφανον. Ἀντιφάνης· ἐν Κιδαροδόῳ (Ite. IV)
 στειλεῖη (φ 442)· τοῦ πελέκυνος ἡ σπῆ, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ ἔιλον
 στείνεα· ἡ στενοχωρία
 στείνομαι· δδυνθώμαι, στένω
 στεινόν (Herod. VII 176)· λεπτόν. στερόχωρον
 στείνοντο (Ξ 31)· ἐστενοχωροῦντο
 στείνονς (M 66)· στένωμα, στενοχώρημα (ῆγμός 1865)
 †στείνων· ἀραιστής, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀρεσκων
 στεινωπόν (μ 234)· στενόν. ἡ τὸν ώπο τὴν Σκύλλαν καὶ Χάρυβδιν τόπον στενὸν ὄντα [10, 11]
 στείοντες· ιστάμενοι (1869)
 στεῖρα· ἡ ἀτοκος (x 522). καὶ τὸ ἔιχον τῆς πρώτας ἔνδον κατὰ τὴν τρόπιν (A 482)
 Στειρεῖς (Lysias 147, 13)· δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος
 στείρωμα· τρόπις
 στείχε (Soph. ΑΙ. 73)· ίδι, πορεύον στείχειν (A 331)· πορεύεσθαι

COB. 69 κακόν — καθημένη 72 | βόλιον 74 | ιουσίας 79 | ἥσαι 80 στεγανόν τον 85 θρίσκον 87 στεγητήν 88 στέγη, γαστήρ 95 ὀπλύτης (97 παραφεύ —?) 1700 ἀντοφάνης 2 στειλέη 3 στεινέα

HES. 61 στατὸς ἵππος (Z 506)· ὁ ἐπὶ φάτην τρεφόμενος καὶ [ἐξ]έστηκὼς ἐπὶ πολὺν χρόνον 65 σταυρούς (§ 11)· ἐκ τοῦ εἰς τὴν αὔραν ἰσταθεῖς 66 σταυροτύπως (Greg. Naz. C. I 2 vol. II p. 31)· σταυροειδῶς 75 στέαρ· λίπος. ἔνη (gl. in Cant.) 76 στέξας· ἔμης 78 στέατος (φ 178)· λίπονς. Αδ 86 ὑπομένει (I Cor. XIII 7) 1700 στειλαν (γ 11)· συνίστειλαρ 10 στεινωπός (Ψ 427)· στενὸς τόπος 11 στεισμεν (Ο 297)· στισμεν

στειχωμεν (e. c. Aesch. Prom. 81)· πορευ-
θάμεν (1883)
στελεόν (ε 236), οὐδετέρως· τὸ τοῦ πελ-
κυος ἔνδον [20. 21]
στελέχια· πρεμνία
στέλεχος (Theophr. I 2)· κορμὸς ἔνδον,
κλάδος
στελές ... περὶ φυτῶν (Π 17) τὴν ἑξαν
ὑπὸ Εὐβοίου
στελλάνδρα (Dionys. Tyr.)· ἡ κόρη
?στελλά· ἁσμα (Xen. An. III 3, 20?)
στέλλει· πίπην. στολίζει. ὄρμα
στέλλεται· φοβεῖται [ad 28] [29]
στέλλα· στέφος, στέμμα
στελλούται (Xen. Cyn. VI 1)· ἁσματα
στελύπην· δασφόδελον
στεμβάζειν· λοιδορεῖν, χλευάζειν
στεμβάσεις· λοιδορία [35]
στεμ(μ)ατιαῖνον· δίκηλον τι ἐν ἔօρτῃ ἢ πομ-
πέων δαιμόνος
στέμψυλα· τὰ πτίσματα τῶν ἔλασιν (Athene-
niens). οἱ δὲ τὰς διπυρήνους ἔλασις. καὶ
τῶν σταφυλῶν τὰ ἐκπιέσματα (Alexandrinii)
[38]
στεναγμός· λύπη [40]
στενάσαι· τικὲς πλῆγαι καὶ παῖδαι· οἱ δὲ
..... στένιον τὸ στήθος (1611)
?στεναχέλαι· δαμάσεσθαι [43]
στενάχοντι· στένοντι
στένεις· δυσπαθεῖ. στενοχορεῖται. στενάξει
[46]
στενολεσχεῖ (cf. Ar. Nub. 319)· στενολογεῖ
στενολεσχία· μικρολογία, λεπτολογία,
ὅληγη δμιλία
στενόπαρος (cf. Eur. Andr. 1143)· στενὴ
ἴδος [50. 51]
στενυγρόν· εὐριπαθεῖς, στενόν, καὶ συρι-
γώδεις
στένων (Dem. 332, 12)· στενάξων
στενωπός (Soph. OT. 1399)· ἡ ἀγνά, καὶ 40
πλατεῖα, καὶ ἀμφορος
στενωπῷ· στενότητι τόπων. ἡ βύμη

στεπτήρια· στέμματα, ἢ οἱ Ιχέται ἐκ τῶν
κλάδων ἑξῆπτον
στέργει· φιλεῖ, ἀγαπᾷ
?στεργάνος· κόπων (Stercus, κοπρῶν?)
στέργηθρον (cf. Aesch. Prom. 492)· φιλ-
τρον, καὶ πόλις τις
στέργυοντος· ἀγαπῶσιν
στερεαὶ· τινὲς τῶν δικαστικῶν φήμων
[ad 61]
10 στερέμνιον· στερεόν, ἰσχυρότατον
στερέον· καταληκτικόν [ad 63]
?στερηναῖα, ὁδὸς, ἡ Ἰπποκόδον τῇ· ἡ
πολεμία, καὶ στερητικὴ τῶν πάντων, οἷον
[στεροτύπη καὶ στερναῖα]· ἡ ἀπειδῆς ἀπὸ
τῶν στρηνώτων ἵππων
στρηγοῖς· δποστέρησις, ἀρπαγή
στρεθήμεν· στερηθῆναι
στρεισχω· δποστερῶ

COD. 22 πρέμα (cf. καλάμα) 24 εἰξέαν (cf. δοτυλίς) 26 σῶσμα 31 στελμό-
νια 34 | ζεις 37 πταίσματα — διπυρήνους ἔλαις 49 στενοπόρος 52 στένυτρον,
εὐρυπωδίστερον 55 τόπῳ 56 οἰκεῖα 61 τῶν στένων τῶν 76 καρπτ| 78 στερόπη

HES. 20 στέλγει· ἔνστρα 21 στέλγεις· ἔνστρις (στλεγγίς) Ad 28 καὶ στέλλε-
σθαι· 29 στέλλοιμι (M 325)· πέπουμι, καὶ διποτέλλομι 35 στέμμα (A 28).
στεργάνωμα 38 στεναγή· πεπικνωμένην (στεγανήν) 40 στεναγθέρον· πεπικνωμένην
(στεγανή—) 43 στεναχήστο (H 95)· ἀνέστενον 46 στενόσ(ο)α· στενακτή (ρ 102)
50 στενοτυπούμεναι· εἰς τὰ στήθη κοπτόμεναι, στερνοτυπούμεναι 51 Στέντορι
εἰσαγένη (Ε 785)· τῷ Στέντορι ὄμοιωθείσα Ad 61 ἀλλοὶ δὲ δαστρέας (ἔχον) Ad 63 πο-
κίλον (ἀστερόεν) Ad 78 δαστραπή (λ 66) Ad 79 [δαστραπή]

στέρφος (Iones). δέρμα, βύρσα
στέρχανα· περίδειπνον. Ἡλεῖοι
στέρψαρον· ἀξίην, πλεκυς (1990)
στεῦτο (B 597 λ 584)· κατά διάνοιαν ἵστασθαι
καὶ διωρίζετο, ἡ διεβεβαιοῦντο
στεφάναι· αἱ τῶν βωμῶν ἀλέγαι. καὶ τελεῖοις
ἔπαλξεις καὶ πύργων (Eur. Hec. 910)
καὶ αἱ τῶν βλεφάρων ἀπολήξεις, καὶ περικεφαλαίς
στεφάνη· δρός εἰσοχή. καὶ εἶδος περικεφαλαίς εἰσοχάς εἰσούσης (K 30). καὶ κόσμος γυναικεῖος
στεφανίσαι· στεφανᾶσαι
στεφανίσων· εἶδος κολοιοῦ
στέφανον ἔκφέρειν· ἰδος ἦν, ὅποτε παιδίον ἀρρεν γένοιο παρὰ Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαῖας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν· ἵπλ δὲ τῶν θηλειῶν ἔρια διὰ τὴν ταλασίαν [92]
στέφανος πολέμου οὐ (N 736)· μεταφορικῆς, ἀπὸ τῆς στεφάνης, ὁ ἑστίν περιβλῆμα 20 κεφαλῆς γυναικεῖον
στεφανοφορίοντα· ἀπὸ οἰκον τινὸς καλούμενον Στεφανηφόρου
στεφάνωμα (Cratin. fr. XIII p. 100)· τὸν λωτόν, διὰ τὸ πάντα τὸ φυλλώδη καὶ ποώδη στεφανωμάτα λέγεσθαι
στέφεα· στεφάνες, ἵν τοπος στεφάνων (Στεφανῶν?) καλέεται
στέφεις (θ 170)· κοσμεῖ, στεφανοῖ
στέφεται· στεφανοῦται, κοσμεῖται
στεφέτην (—την)· λέγεται
στεφάνων (Eur. Tro. 258)· στεφάρων
στέφη (Cratin. fr. V p. 34)· στέμματα, διπράχαι, ἄρχαλ
στέφος (Aesch. fr. 231)· τὰ αὐτά
στεφῶν· ὑψηλός, ἀπόκλημνος
στέφαις· πληρόθεις. στεφανῶσαι. κεράσαι.
κυκλῶσαι
στή (A 197)· παρέστη, ἐστη
στηθύσσειν· ἀδολεσχεῖν [1807] 40
ἢ στηθόν· γλαυκόν (474) [9]
στηθίας· δρός ποιός (σπιζίας?)
στηθός· τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ πρόσχωμα. καὶ τὸ ὑπὸ τοὺς ποδῶν δακτύλους στηθύντιον (Hippocr. III p. 222 K)
στῆλαι (M 259)· οἱ λίθοι τοῦ τείχους οἱ

προεστάτες κάτωθεν πρὸς ἀντέρεισμα. καὶ θεμέλιοι
στῆλας διεστόμους· τινὲς τὰς Ἡρακλείους στῆλας· ἵνοι αὐτάς νήσους εἶναι φασιν, οἱ δὲ προσχώματα, οἱ δὲ τῶν ἡπειρων ἄκρας, οἱ δὲ πόλεις. καὶ οἱ μὲν δύο, οἱ δὲ τρεῖς, οἱ δὲ μία, οἱ δὲ τέσσαρας στῆληκα· τὴν νύσσαν στηλίδια· οἱ τεθεμένοι ὄροι στηλίτας (Dem. 122, 5)· οὐτες ἑκάλουν Ἀττικοί, οὔτινες ἐπ' αἰτίᾳ τινὶ (ἐ)στηλογράφησαν στηλίτευθείσης· φανερωθείσης, δημοσιευθείσης
στηλιτεύοντο· καταβάλλοντο
στηλιτεύοντος· καταβάλλοντος
στηλιτεύσας· ἐπὶ στήλης γράφει, θριαμβεύσας, δημοσιεύσας, παραδειγματίσας στῆμα· ἐν ναυτικοῖς ὄντομασι ἀναγέρειται. καὶ ἐπὶ φυτοῦ τίθεται. καὶ τὰ ὄμοια (αἰδοῖα?)
στημνίον· δημεῖς καταστῆμον η πολύστημον
στημονίας κικίνους (Cratin. fr. XCVI)· τοῖς στημοσιν ὅμοιονσι
στημονι· χαλεπὸς ἢ σκληρὸς ἔχειν στήνια (Eubul. fr. XXV p. 271)· ἴσορη Ἀθηνῆσιν καὶ (στηνιούσι) διασκόπτονται καὶ λοιδοροῦσιν
στήνιον· στήθος (1741. 1611)
στηνιτσας· βλασφημήσας, λοιδορήσας (1825)
στῆρα· τὰ λίθινα πρόθυρα
στήριξ· λέπαξ. Σέλενος
στήριγγες (Xen. Eq. 15 Nicost. com. p. 290)· ἐρείσματα. οἱ δὲ τὸ δίκρουν, ὅπερ ὑποτιθέσαι τῷ τῆς ἀμάξης ὑγρῷ. οἱ δὲ βάκτρον στῆριξ· ἀντασχομένη (§ 141)· τὰς χειρας ὑπὸ τὸ πρόσωπον διατείνασα
στηριγμένον· λατάμενον
στηρίξαι· στήσαι (μ 434?), ἐνερεῖσαι, ἀρμόσαι. ἐγύσαι. κρύψαι
στηρίξαι· καθίσαι. πληρόθεις (1804)
στηνιασθα (Lysias 117, 39)· τὸ δανεισθασιν οὐτος ἐλεγον. ἐπὶ σταθμῷ γὰρ πάλαι ἐδανειζον. καὶ στάσιμον τὸ δεδανεισμένον [36]

COD. 83 εἰ. στέφος, τέρφος 84 στέρχανά εἰ. τέρχανον τέρχεα ταρχάνιον 91 τα-

λάσσειαν 95 τῶν λάσσων 1806 στωθύσσειν Suid. 11 πρόσχωμα 13 τρία . 15 στηθίδια; εἰ. ὄρος 16 αἰτίαν τινάς (22 στημότιον?)

PES. 92 στέφανος (Prov. I 9 IV 9)· τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων δ στέφανος 1807 στή δὲ παρέξ (A 486)· παρέστη δὲ ἔκτος Ὁ στήθεσι λασίοισι (A 189)· πεπυκνωμένοις λογισμῷ καὶ εὐψυχίᾳ 36 στήσειν (B 558)· σφρηγεῖν

- στησιφυνλόν· τηλέφιλον τὸ φυτόν
στήγα (cl. Α 6). γυνή
στία ψήφους (Hippocr.)· οἱ δὲ στίας, δη-
λοὶ δὲ καὶ στενοχωρίαν, καὶ λιθοκονίαν
[40]

στιάζει· λίθοις βάλλει
στιβαρόν (Call. Dian. 75)· εὐρωστον, βαρύν,
εύτονον, στεργόν, λευκόν (Ε 746)
στιβάς· ἀπὸ ἄρδανον καὶ χλωρῶν χόρτων
στρώσις, καὶ φύλλων, η̄ χαρακοίτη
†στιβίδος· μαστίγιες, δραπέτης
στιβεύειν· ἰχνευεῖν, πατεῖν, πορεύεσθαι.
καὶ στιβεύειν ὅμοιας [46]
στιβη (Antiphon. com. p. 103)· d(εδ)ράχνη.
καὶ χρόνια μεταλλικὸν μέλσον (στίψιμο)
στιβ(ε)· εἴναι φυσικὸν [49]
στιβος· τριβός, ὁδός. καὶ η̄ ἴχνους ἡγήσαις
στίγματα· πληγαὶ ποικιλμάτα
στιγμή (Menand. fr. CCCLXXXIX)· νυγμή
†Στιγνοὶ· τὸ χωρίον
στιγμών (Aristoph. p. 974)· στιγματίας [55]
στιλα· στιλή (Ατ. Vespr. 213)· τὸ οὐδέν καὶ
τὸ τυχόν· ἐστι δὲ ὁ σταλαγμός [57. 58]
στιλίβει (Eur. Hipp. 195)· λάμπει
στιλβη (Aristoph. p. 1168)· λύχνος, ἔλλευ-
χνον. ἵνοι φανόν· Αττικοὶ δὲ ἐσοπτρον
στιλβων (Aristot. de mund. 2, 8)· δὲ τοῦ
Ἐρμοῦ δεστήρ
στιλβῶσαι· ἀπαστράψαι [63—66]
στιξας (Ατ. Ban. 1511)· σημεῖον ποιήσας.
μαστιγώσας
στιξασθαι· περιστήσασθαι ἐν κύκλῳ
†στιξοντες· λεπάμενον (1712)
στιξες· ἕρδος· δόδενομένης δόδοι [71]
στιτθόν· εἶδος δικρίδος; [73]
στιφος (e. c. Ατ. Eqq. 852)· τάξις πολε-
ικῆ· η̄ ὀχλος, εὐστρεμέμα
στιφρός· πυκνός, εὐθαλῆς (Aristoph. p. 997)
[76]
στίχες (Δ 201 al.)· τριξεις δχλων. καὶ στι-
χας τὰ αὐτά

- στιχηδόν· κατὰ στίχουν στήσαι
στίχος: περίπατος [80]
στίχους: τάξις. πλήθη. η τόποι τῶν στρα-
 τευμάτων
στίχουσι (Soph. Ant. 1129): βαδίζουσι, πο-
 ρεύονται
στίχωμεν (Aesch. Prom. 81): πορευθῶμεν,
 βαδίσωμεν (1718)
στίλεγγις (Aristoph. p. 1042): ξύστρα (1720)
στιλέγγισμα (cf. Plat. Charmid. p. 324): ὁ
 ἀπὸ τῶν ἀποκύψωμάτων γλοιός
στοιλή (sch. Ar. Eccl. 14): τὰ ταμεῖα, καὶ
 ἐπιμήκη εἰστε^ν
στοιβάδειν: κακολογεῖν (1928)
στοῦδος: λοιδορία, δινέδος
στοβασμάτων: λοιδορών (1920)
στο(ι)βάσσοντας: σωρεύσαντας
στοιβή (Hipponecl.): ανθύθεσις, καὶ εἶδος
 χόρτου
στοιχηδόν (Theophr. III 12, 7): κατὰ
 τάξις. κατὰ στοιχεῖον (1897)
στοιχεῖον: πᾶν τὸ ἀτητόν καὶ μηρές
στοιχεῖα: πῦρ, ὕδωρ, γῆ, καὶ ἀήρ, ἀφ' ὧν
 τὰ σώματα. ή γράμματα [95]
(σ)τοιχεισυμένοις: διδασκομένοις [97]
στοιχ(ι)ώσασις: διατύπωσις, η πρώτη μά-
 θησις
στοιχομυθεῖν: τὸ διφερῆς λέγειν. καὶ ἀδο-
 λεσχεῖν
στοιχῶ: συναντώ
στολάρχης: ὁ τοῦ στόλου ἀρχωτή, ὁ ναυ-
 αρχος
στολὴ: στάσις. πορεία. κίνησις (Aesch. Suppl.
 764). ἔνδυμα, καὶ περιβόλαιον
στολιμὸν χρωτός (Eur. Andr. 148): στο-
 λισμὸν σώματος
στολιμός: στολισμός (sch. Aesch. Cho. 29)
στόλοκρον: τὸ περικεκομένον τὰς κό-
 μας, καὶ γεγονός φιλόν, εἴτε δένδρος,
 εἴτε ἀνθρώπος. δηλοῦ ὃς καὶ ἀνεύδεις, καὶ
 οὐκῆσσον

COD. 39 στηὰ, ψῆφος — στηὰς
75 cf. 2105 88 στοβός 1900 συνενῶ

HES. 40 στήτηρ (*A* 332). ἵστησαρ,
δαμάσσης στίβην πλοιοῦ δηλοῖ δὲ τὴν πρωτηνήν
τες 55 στίδιον· κώκων ιούλις (599),
πλεύσας, προστάξας, ποιεῖσας 63 στ.,
64 στιλπναῖς (*E* 351). στίλψουσα, λαυτραῖ-
τωπός· στενός τόπος, ἥγουν δόδος (1710)
καὶ πεπλήμυνος, ἀπὸ τῶν στειξείν τὸ πατ-
ούσθημα. τάγματα 76 στιχάδει (*O* 635),
τῆς τάξεως αὐτῶν αροείσαντα 95 (*o*) τοι-
ταῖν 97 στοιχειωθόν· κατὰ τάξιν, δι-

54 στιγίσιν, μαστιγίας 60 στελλεῖται, αὐχύνει
2 εἰς κειτὸν 3 θρωτὸν 5 γέροντες
πυκνώς 46 στιβάρη ψύχος, πάχυν (ρ 24). μή με
δύσσουν, καὶ τό ψύχος 49 στίβοντες πατούν-
7 στιδεύεις οὐεντάς (169) 58 στιλδανεος·
ος· δρογρυμένος τῆς πολυάνθης κρίδας (τείλας)
63 στίνος· στένωνα. ἀγγύρος (170) 66 στε-
71 στιτάς (Ατ. Αεθ. 180). πυκνός, ή σπερδεις,
ν μαργαρίτης 73 στίχην (Philo II p. 145, 16). αἴλιθος,
πορφερατα 80 στιχός ειμι (Υ 362). δι' ὅλης
τελευτηρος (Greg. Naz.) διδασκόμεθα κατὰ τὴν
οἰλίων (1892)

- †στολοκρατές· τὸ τῆς Ἰούς μέτωπον, διὰ τὰ κέρατα [1907. 8]
 στόλος· πλούς, πλοῖα πολλά, καὶ ὁ τῆς νεώς ἐμβολος (Aesch. Pers. 408) λέγεται, τὸ εἰς ὅδυν συνεστραμμένον
 στολυκόδης· μικρολόγος [11]
 στόμιο λαύρης (z 137)· τὸ τῆς θύρας γάσμα στομάχοιο θέμεθλα (P 47)· τὸν φράγγα,
 ἦτοι τὸ τῆς κοιλίας στόμα [ad 13]
 στομία (Aristot. de mund. 4)· γάσματα στόμις (Aeschyl. fr. 432)· ὁ ἀπειθής, μέγα στόμα ἔχων, καὶ τοὺς ἵππους δὲ στομίας λέγουσι τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλνοῖς στομοδόκον (Pherec. fr. LXXIa)· στομύλον (2112) [17]
 στομφάσι· στομφολογήσαι κομπάσαι.
 ἀλαζονεύεισαι
 στόμφας· δλαζονεία
 στομωμάτων· χαραγμάτων. τινὲς δὲ στοβασμάτων (1889)· λοιδορίων. Στόφος 20 καὶ ἡ λοιδορία [21]
 στοναχῶν· στρέψασθαι [23]
 στόνοι· τὰ ἔσω τῶν κεφαλίσων, καὶ στρογγύλα [25]
 στόνυξι· κέρασι
 στόνυχες· τὰ εἰς ὄδυ (cf. Eur. Cycl. 401). λήγοντα, καὶ τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων [28]
 στοργή (Εμπεδοκλ.)· φιλία, σύάπη
 στοργῆσαι· φιλήσαι
 (στορέσαι δ 298)· στρῶσαι
 στορεσθέν· στρεψθέν
 στορεύς· γαληροπούς, καὶ τὸ δέτη τοῦ οὐδήρου τρύπανον ἐμβαλλόμενον ἔνδον ἥδυνον, ἡ δάφνης
 στόρην (Callim., Lycoph. 1330)· γέωνη ?στόρθη· τὸ ὄξυν τοῦ δόρατος, καὶ ἐπιδορπίς
 στορούμενος· ἐστρωμένος
 στορυντέα· καταστρωτέα. περιοικοδομητέα
 στορπάν (Αἰγαδ.)· τὴν στρατηήν (2030)
 στορχάζειν· εἰς (ση)κούν κατακλείειν τὰ βοσκήματα
- 18 κομφάδαι 20 στομωμάτων 22 στοράχων 36 στορνοίμενος 37 στον..τέα 38 στορτίαν 39 εἰςτόρχαδον 41 στονυμαὶ 43 κατασκοπεῖ, βάλλει 46 στραβάλος 48 |ομῆν bis 53 |ίδαι 64 στρατᾶς 67 στρατὶ 69 |ότης
- HES. 1907 στολισμός· ἰματισμός, κόσμος 8 στόλοι· τὰ ἄκρα τῶν τομῶν καὶ ὄξεα, χάρακες ἀπότομοι 11 στόμα (K 8)· τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τοῦ πολέμου Αδ 18 δηλοῦ δὲ καὶ φιλμὸν ἡλόν (Eur. Hipp. 1223) 17 στομύλος· πολυλάλος, φλύαρος. δεινός. αἰσχρός (2114) 21 στοναχάς (B 39)· στεναγκούς 23 στονόεντα (Θ 159 εἰ.)· στεναγμὸν ποιούντα, στενάζοντα 23 στόνος (K 483)· στεναγμός 28 στορβάζειν· κακολογεῖν (1887). Αδ 45 στοιχομυθεῖς· μακρογορεῖς 47 στράβηλοι· κοχλίαι 52 στραχύ· τραχύ 63 στρατεύομαι· διατρίβω 66 Στρατή (B 606)· πόλις Λρκαδίας 70 στρατολογήσαντι (II Tim. II 4)· στρατεύσαντι
- στορχάδωσ· συγκλείσω
 στονυμά (Lacon. Boeot.)· αὐστηρά (2078)
 στοῦπος· ἢ τοῖς τετελευτηκόσι ἐπὶ τῶν φροφ(ε)ιῶν σκηνῆ
 στοχάζεται· οὔλεται. κατὰ σκοποῦ βάλλει
 στοχαζόμεθα· τεκμαϊόφρεθα [ad 45]
 στοχίη [ad 45]
 στραβαλός· δ στρογγυλίας καὶ τετράγωνος ἀνθρωπος. Ἀχαιοί [47]
 10 στραβαλόκομαν (Sophocl.)· οὐλοκόμην (1573)
 στραβεῖς· κωπεύς (1574)
 στραβήλφ (Soph. fr. 302)· τῷ κόγχῳ, φίσάλιπιζον (1980)
 (στραβόλιχον· εὐστραβον) cf. σταβ—
 στράβωντες (Com. an. CCCXIV)· +ἐπιποιοῦ κενός [52]
 στραγγαλίαι καὶ στραγγαλίδες (Stratt. p. 783)· συστροφαί, διαστροφαί. παγίδες, η πλοκαί
 στραγγαλούται· συστρέφεται
 στραγγίζει· πιέζει
 στραγγ(υ)εύει· διαβάλλει. οὐκ εὐθὺς πορεύεται
 στραγ(υ)εύεται· διατρίβει
 στράγη (στραγγίς?)· σταγών
 στραγγός· στρεβλός. ἀτάκτος. τὸν στόμα στραγγούρια (Aristoph. p. 1095)· ἡ δυσορία
 30 τοτράνθανα· ὀξέα
 στράταρχος (Pind. I. IV 44)· στρατηγός [63]
 στρατηγίαν (Xen. An. VII 1, 33)· τὸ ἐπιθυμεῖν τῆς στρατηγίας
 στρατηλάτης (Eur. Rh. 173)· ἡγεμών. ἀρχῶν στρατοῦ [66]
 Στράτιον· πολεμικόν, ἡ φορεόν (Ath. Vespr. 619). καὶ ἐπίθετον Διός (Herod. V 119)
 40 στρατιώτης· δὲ ἐν τῷ στρατῷ ἀριθμούμενος
 στρατιωτὶς ποτάμιος· πόλα [70]

COD. 15 στομίς 16 |κονν, στομύλον 18 κομφάδαι 20 στομωμάτων 22 στοράχων 36 στορνοίμενος 37 στον..τέα 38 στορτίαν 39 εἰςτόρχαδον 41 στονυμαὶ 43 κατασκοπεῖ, βάλλει 46 στραβάλος 48 |ομῆν bis 53 |ίδαι 64 στρατᾶς 67 στρατὶ 69 |ότης

HES. 1907 στολισμός· ἰματισμός, κόσμος 8 στόλοι· τὰ ἄκρα τῶν τομῶν καὶ ὄξεα, χάρακες ἀπότομοι 11 στόμα (K 8)· τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τοῦ πολέμου Αδ 18 δηλοῦ δὲ καὶ φιλμὸν ἡλόν (Eur. Hipp. 1223) 17 στομύλος· πολυλάλος, φλύαρος. δεινός. αἰσχρός (2114) 21 στοναχάς (B 39)· στεναγκούς 23 στονόεντα (Θ 159 εἰ.)· στεναγμὸν ποιούντα, στενάζοντα 23 στόνος (K 483)· στεναγμός 28 στορβάζειν· κακολογεῖν (1887). Αδ 45 στοιχομυθεῖς· μακρογορεῖς 47 στράβηλοι· κοχλίαι 52 στραχύ· τραχύ 63 στρατεύομαι· διατρίβω 66 Στρατή (B 606)· πόλις Λρκαδίας 70 στρατολογήσαντι (II Tim. II 4)· στρατεύσαντι

στρατὸν αἰχμητὴν (Eur. Hec. 116). τὸν πολεμιστὴν στρατόν
στρατός (A 10). τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων στρατιωτῶν (cf. στρατοί) [73, 74]
στραφῆναι· ἀναστραφῆναι, η στραφθῆναι (Dor.)

στρέβλα ναυτικαὶ (Aesch. Suppl. 440). τὰ δύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γυμνούμενα. Ἀττικοὶ δὲ τὰ βασανιστήρια στρεβλόν (Ar. Th. 416). καμπύλον, σκολίδον στρεβλούμενοι (Com. an. fr. LXVII). δεσμούμενοι

στρεβλοῦνται (cf. Ar. Nub. 620). αἰκίζεται, βασανίζεται

στρεβλῷ· κυρχῷ, φέσαλπιζον (1950)

στρέμμα· εἶδος πέμπατος

στρέμματα (Hippocr. 748 D). περὶ τεῦρα [83]

στρεπτοί (Xen. Kll I 3, 2). ὅρμοι. τὰ περὶ τὰς κεῖρας φέλλα·
στρεπτοί χιτώνος (E 113). τοὺς ἀλυσιδῶτους θώρακος, η τοὺς θώρακος τοῦ υποδύτου

στρεπτόν· φίλημά τι ποιόν. η σκολιόν στρεύγει· ἀνιψ.] καταγυνίζεται. προσδιατρίβει. βραδύνει

..... στραγγεύεται. ταλαιπωρεῖται, καταπονεῖται. τρ..... τριψημερεῖ

στρεύγομαι· διατρίβω, δρ' οὐ καὶ στράγξη κατὰ βραχὺ πρόσεστις

στρέφανον· ἀξίην, καὶ πέλεκυς (1785)

στρεψίδην (δέ) οἱ δόσεις (II 792). διεστράψῃ. ἔκοποδινίσαν

στρέψει· καμπτει. λυγίζει (λ. 1338). ἀποστέλλεται. δισκεῖ. φυλοί

στρέφος· στρέμμα. δέρμα, βίρσα. Δισρεῖς
+ Στρεφούραι· τῶν Ἰνδῶν γένος τι, οἱ καλοῦνται Κοφίοι

στρέψις· κάλυψις ἀγγείων δίρματι γινομένη

Στρεψαῖοι (Aristoph. p. 993). ἔθροις περὶ Μακεδονίαν

στρεψιμαλ (λ.) οις (Aristoph. p. 1197 fr. LXXXIX). μεταφορικῶς λέγουσιν ἀπό τῶν ἑρών. Στρεψιμαλλα γάρ λέγονται τὰ συνεστραμμένους ἔχοντα τοὺς μαλλούς

COD. 76 διασφημοῦνται 88 στρατεύεται 93 cf. στέρφος 97 λερῶν στέψιν μᾶλλα 2000 cf. διστρέψῃς ἐνστρηνές διστρῆνες 3 οτρηνοιβοῦντο 4 γυντοφυτον 5 ει. τριγχος 8 στρεβάζων 11 οτροβεῖται 18 στροβιτιών 23 δεινός 25 δεινός 30 στροπή

HES. 73 στρατόν (το Γ 187). Ιστρατοπεδεύοντο (cf. ἐστρ—) 74 (σ) τα την πόρην (1650) 83 στρεπτοί (I 493). εὐμετάθετοι, εὐμετάβολοι 2017 στροβίλους· καταγύνεις. καὶ τὰ ὄμοια 24 στροβαλοκομάς. οὐχ' ὄμας (1948) 28 στρωννύμενον· ἐστρωμένον

στρέψις· στροφῆς. ἀπάτη
στρεψοδικεῖν (Ar. Nub. 434). τὸ ἀποστρέψειν τὴν δίκην

στρηνές· σαρές. λοχυρόν. τραχύ. στυγνόν.
δένν. δνατετα[γ]μένον. στρηνόν (Nicostratus)

† στρηνύεται· στρηνιᾶ
στρηνύσσεταις· πεπλεγμένοι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διά πλούτον ὑβρίζειν, καὶ βαρέως φέρειν

στρηνόν διόδιν· τὸ σκληρόν

10 στριγλος· τὰ ἔντες τοῦ κέρατος: νυκτίφορον. καλεῖται δὲ καὶ νυκτοβόδα. οἱ δὲ νυκτοκόρακα (αἱ στριγγα)

στριγχός· τειχίον. στρικτόιον. στεφάνη δόματος

στριψός· σφιγκτός. πυκνός. στερεός
† στριφοῦ· λαμπόδικη, ἀπόκνισον

στροβάζων· συνεχῶς στρεφόμενος
στροβάνικος· η τῷ στροφεῖν τικώδα
στροβανίκος· τρίπον

20 στροβεῖται· ταράσσεται (Aesch. Ag. 1216), κινεῖται· στροβίλοις· συστροφῇ δελλόδης, καὶ η πίτυς, καὶ δι καρπὸς αὐτῆς, καὶ εἰδός τι δροχήσεως, καὶ τυγνακείας χρύσης

στροβεῖται· ἀποεισεθαι, ἀποσοβεῖν ἁντοῦ, ἀποδικειν, θορυβεῖν

στροβελόν· σκολίδον, καμπύλον
στροβελός· σοβαρός, τρυφερός

στροβήσαι· συστρέψαις ἐκφρῆσαι [2017]
στροβητῶς· τεταργαμένως

30 στρόβοι (Aeschyl.). συστροφαί
Στρογγύλη· συνεστραμμένη. καὶ λιπάρα νῆσος

στροβίλην· δνιστρέψειν
στροβίλησος· ἐπαρμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ

στροβός· δίνος (2025) [24]
στροβίρος· δίνος. κόχλος (Lycoth. 250). ὕόρβος (Ξ 413). συστροφὴ ἀνέμου. περιφερῆς λίδος

στρόμβιλον· περιεδεινημένον
40 στρομβοῖ· συστρέψει. καὶ τὰ ὄμοια [28]

† στρωνν·, λεγας
στροπά· δστραπή. Πάφιοι (1938. 2034)

στρουθίον· πόας ἡτία (Hippocr. II p. 556 K). εὐδέτος πρὸς ἡρίον ἐκπλυσιν

στρουθός· δι καταφερῆς, καὶ λάγνος. Άττικοι δὲ τὰς στρουθοκαμήλους

στροῦς· ὁ στροῦθος· καὶ δοπιον
στροφαι (Crelicot?)· δοτραπαι (1938. 2030)
στροφάδες· σκώληκες
Στροφαιος (Aristoph. fr. CCLVII)· Ἐρμῆς,
ὁ πρὸς ταῖς θύραις ἰδρυμένος· διὰ τὸν τῆς
θύρας στροφέα
στροφάλιγγι (Φ 503)· συστροφῆ
στροφάλιγξ· συστροφῆ κονιορτοῦ· καὶ ἐν
φί οἱ τροχοὶ στρέφονται [39]
στροφαλίδετε (σ 34)· στρέψετε
στροφαλί· [ad 41] αἱ κατὰ δαιρέσεις τῶν
μελῶν
στρόφιγγα· τὸ στροφέα
στρόφιγξ· ὁ αὐτός
στρόφιον (Pherecr. p. 296 Aristoph. p. 1185)·
ἡ στροφή· σόνθη
στρόφις (Ατ. Nubb. 451)· σκολιός, οὐχ
ἀπλοῦς, πολύπλοκος
στρόφος (ρ 198)· συνεστραμμένος λᾶρος,
ἡ σχοινίον, παρὰ τὸ ἴστραφθαι
στρόφοι· τὰ λεπτὰ τριχίδια
Στρόμη (Dem. 1213, 19)· πόλις [49]
Στρυμόνιοι (Herod. VII 75)· οἱ Βιθυνοὶ
τὸ πρότερον
Στρυμόνιος· ὁ βιρρᾶς (Call. Del. 26)
στρύμοξ· ἔνδον μεμηχανημένον ἐν ταῖς
ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἐκθλεψιν
στρυφόν· στερεόν, ἵσχυρόν, αὐστηρόν.
ἐπεστυμένον, πυκνόν
στρυφός (Αμφιδ. fr. I p. 317)· μᾶξα. ἡ
οίνος στυφός
στρωματεύς· ιχθῦς ποιός ἐν τῷ ἐρυθρῷ
Θαλάσσῃ
στρωματίζειν· τὸ ἐπιστάττεν ὄντο
στρωματίτην· ἔρανόν (Crat. fr. LXXXVIII)
τινα, ἐν φί ἱανοῖς παρέχον τὰ στρώματα
στρωματή· κοίτη
στρωφᾶν· ἥγηειν, κλώθειν, περιστρέφειν
στρωφῶντο· περιβλέποντο. ἐστρέφοντο
στρωφάται (Hesiod. Op. 526)· περιστρέ- 40
φεται
ὑστεναγόν· τὸ στύμα, παραγώγιος
στυγεῖν· μισεῖν. στυγνάζειν. φοβεῖσθαι [64]
στυγέονται (Call. fr. LII 2)· μισοῦσι

COD. 37 στροφίγγη, συστροφῆ 41 κατά· δι 44 στροφίος 45 στροφῆς 52 λη-
ναῖς 60 στρώφοντος, ὅπερ ἐβλέποντο 86 στύπη· ὁ στύπος ἡ στ.] post 87 87 στύ-
πεα — κῆτος 89 στυπακόν

HES. 39 στροφάλιγγος· συστροφῆς 46 στροφῆς 41 ἀντιλογίαι. διαστροφαι (gl. Proverb.
1 3), καὶ 49 Στρυμών· ποταμός· 64 στυγεῖς (Θ 370)· μισεῖ 70 στυγητοί (Tit.
III 3)· μισητοί, χαλεποί, φοβεροί 80 Στύμφηλος (B 608)· πόλις ἡ ὅρος Ἀρκαδίας 85 στύ-
γεις· στρέφεται Ad 92 [πόλις Εὐβοίας (B 539), καὶ] 96 στυφέλεξ δὲ μιν (H 261).
διέσεισεν αὐτὸν 99 στυφελίζομένους (π 108)· σκληρῶς ὑβριζομένους

στυγερόν· στυγνόν. κακοπαθές. φοβερόν,
χαλεπόν, μισητόν (c. c. a 249)
στυγέων· φοβούμενος· μισθν
στυγηρός· μισητός, φοβερό [70]
στυγήσω· μισήσω. καὶ τὰ ὄμοια
στυγνόν· τρέχον. οὐμόν. χαλεπόν
τεστύγνωσον· χώρισον (1853)
στυγοῦσι (Soph. Al. 133)· φοβοῦνται, μι-
σοῦσι
10 Στυγός ὑδωρ (Z 271)· τῆς κρήτης τοῦ
ἄδου τὸ ὑδωρ. ἡ ὁ τῶν θεῶν ὄρκος
στυλίς· μέρος τι τῆς ἡμιολίας τεώς
στυλοβάτης (Plat. com. p. 628)· τοῦ κίονος
ἡ βάσις
στύμος· στέλεχος, κορμός
στυνά· σκληρά (1941)
Στύμη· κρήνη ἐν ἄδου. ἡ ὁ σκάψι τὸ ὄρνεον
(οτρίς?). ἡ ὄρκος θεῶν
20 στύξαι· φοβηθῆναι, καταπλαγῆναι. τευ-
αγαγεῖν. μισθαι
στύξαιμι (λ 502)· εἰς κατάληξιν ἀγάονια
στυπάξει· βροντᾶ· φοβεῖ. ὠθεῖ (2094) [85]
στύπεα· στύπη ἡ στελέχη
στύπος· στέλεχος, κορμός. καὶ τοῦ ὄφθαλ-
μοῦ τὸ σῶμα, καὶ τὸ κύτος. καὶ ὁ φόρος
τῆς βροντῆς
στυπογλύφος· ἔνδογλύφος. Στύπος γάρ
ὁ στέλεχος, ἦγουν τὸ πρέμνον
στυπακα (Aristoph. p. 1197)· στυπλ(ε)ιο-
πώλην
στυππίον (Dem. 1145, 6)· τὸ λίνον
στυπακίζειν· κεντρίζειν
στυράξ· [ad 92] σανφοτήρ τοῦ δόρατος,
καὶ λόγχη (Xen. Hell. VI 2, 10 [19]). καὶ
δένδρον ὄμωνυμως. καὶ θυμαρα (Theophr.
HPI. IX 7, 3)
στυφαλεῖν· σκυβαλίζειν
στυφᾶ· βροντᾶ (2084)
τεστύφος· κίνδος [96]
στυφλή· σκληρά (Clitorii, Cyrenaei)
στυφελίζειν (Hippocr. III p. 116 K)· δια-
σείειν, κραδαίνειν, τινάσσειν, ὠθεῖν, πα-
τάσσειν, ἐνυφρίζειν (Φ 380) [99]

στενφελίξαι (Α. 681)· διασεῖσαι [2101]
στενφελοὶ πάγοι· διτὲ τοῦ σκληροὶ¹
στενφλὸν ἡ στενφελόν· τραχύ, σκληρόν,
βαρύ, ἀργόν, στερρόν

στενφοκόμπος (Ατ. Αν. 1299)· ὁ μάχιμος
δλεκτρούων, καὶ ὅρτυς
στενφρόν· στερέμινσ, βαρύ (1875) [6. 7]
στενψαί· στυγράσαι
στενψις· κόλλησις

Στεπίκοι· οὐ μόνον οἱ ἀπὸ Ζήτρωνος φιλό-
σοφοι, ἀλλὰ καὶ τινες γραμματικοὶ

στεψικ· δοκὶς ἔυλινη [12]

στεψιμήτια· κομψά
στεψιμόλος (Ατ. Αθ. 429)· ὁ ἀλλος, πιθα-
νολόγος, εὐτράπελος τῷ λόγῳ (1917)

στεψιμύλλεσθαι (Aristoph.· τρανῶς λαλῆσαι
στεψιμύλλων (Ατ. Nubb. 1003)· λαλῶν

στεψιμύλλων (Ατ. Ran. 92)· περιλαλῆματα
τετενευμένων· περιτρέφουσαν συντόνως
σύαγχος· φίζα, ἐν ἥ οι σὺς θηρεύονται

συάδες· αἱ ὕει, ἐσχηματισμένες
συανία (Epicharm.)· λοιδορία, καὶ ἥ δια

χειρὸς μάχῃ (2214. 2631)

σύαρον· τὸν κλῶνα
σύαρτον· βούλγωσσον

†σύας· κώνος τις πολύρρηπνος
‡σύβασ· λάγνος

σύβακα· συώδη
συβάλλας· ὁ παταφερῆς πρὸς τὰ ἀφοσίαια

συβαρίζεις (Ατ. Pac. 344)· τρυφῆ (2143)
σύβαριτ· τῇ πολυτελῇ τρυφῇ

?Συβαρικαῖς· τρυφαλᾶς (2276) [31]

Σύβαρις διει πλατείας· [ad 32]

Συβαρίται· τρυφηταί

Συβαριτικός· τρυφερός
συβαρίτις· περικομμα

συβαρῆ· αὐλοθήκη, ἡ τοξοθήκη. ἡ ὁ ναυ-

τικός χιτών
συβίνη (Alexid. fr. III p. 442)· καρφοβόλον,

ἐμβόλιον

COD. 2108 cf. ἀναστύψαι, συστύψαι 8 στέψαι 9 στέψις 11 στέμιξ 16 στε-
μιλῶν 20 |έναι 27 cf. ὑβάλης 29 τροφῆν 33 συβάρηται 36 cf. σύρρη 37 συμ-
βίηνς 47 σύμβοος 54 cf. οὐ συγγ. 56 cf. συντόνη 63 |έλησε 64 συγκα-
χρῆσαι — συφρύξαι 68 |υλιμένα 72 σύγκλ. δα 73 συμμιγεῖς, σύνεγγυς καὶ σύ-
κλιδες ὄμοια 74 συγκλήδων Post 76] 80 συγκοματιον

HES. 2101 στενφελίξειν· κακούν, διασείειν 6 (ε) τύχας· τάξις (1877) 7 στε-
νεύσει· διατυπωσί (αποχειρώσι) 12 στενφλόχον· στεψιμόλον (1916) 31 Συβαρητι-
κοὶ λόγοι· τὸν γάρ Αἰσωπον ἐν Ἰταλίᾳ γενόμενον πονουδασθῆναι εφόδρα φησίν, ὡς καὶ τὸ
τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδειλύεσσαι, καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευεῖναι, παρομιώδεις οὖν οἱ
Συβαριτικοὶ λόγοι (Vesp. 1259). Ad 32 παρομιώδεις ἐπὶ τῷ σφαρὸς πορευομένων 50 συγ-
γενῆσεις (Plat. Legg. XII p. 948 E)· τὰς συνουσίας (Moer. p. 351) 51 συγγένεια· 51a συγ-
γενικός· 53 συγγένεισιν συμβολεύσων 61 συγκαλέσαις (B 55 K 302)· συναρ-
θμήσαις 62 συγκατάθεσαι (Il Cor. VI 16)· συμφωνήσαις 63 συγκείσθαι (I Reg. XXII 8)·
συνθήκην καὶ ὄμολογίαν πεποιεῖσθαι 69 συγκέχυται (Iob. XXX 17)· συντετάρχαται

συβόσια (Α. 678)· συνοφόρβια
συβότας· χοιροφορούσι
συβότοιο· σῦν βόσκοντος
συβρα· ἐπὶ βωῶν, σημαίνει δὲ τὰ πρὸς
ἡνπαρόν τι ἔχοντας

συβριακόν· τὸ πολυτελές

συβριάζεις· σοφαρένεται, τρυφᾶ (2128)

συβριασμός (Phrynic. com. p. 605)· ὁ ἐν
εὐσχίᾳ θόρυβος

(Συβριάδαι· δῆμος τῆς) Ἐρεχθίδος φυλῆς
συβροὶ· (Ισ)χροὶ, λαγαροὶ, τὰς φροντί-

σύβρος· κάπρος
συβρώτης· Σπεύσιππος ὁ φιλόσοφος. Γῶντι

Συβρώτης· συστρόφος, χοιροτρόφος, χοιρο-
βρακός, καὶ ὄντα κύμον [50—51a]

συγγίνομαι· συνομιλῶ [52]

συγγινωσκόμενοι· πειθόμενοι

συγγνώμων (Xen. Kll VI 1, 37)· ἐλεήμων
συγγραφής· σύντασις. Δημόκριτος (p. 423)

20 σύγγρονος· ἀδελφός

συγγραμμάτων (Herod. I 48)· βιβλων
?συγκαρβαλώσας· συστρέψας

συγκαλεῖται· συνεδρεύει [61. 62]

συγκατέληξε· συντέλανται

συγκαχρύσαι· συγχέαι, συμφύραι, συμ-
φρύξαι [65]

συγκεκλεισμένοι· πολυορκούμενοι

?συγκεκοπταμένοις· συγκεκομένους

συγκεκορυρό δυλισ μέντρα· συντρόφουσμέ-
να. συνειδημ[π]μένα· συνετραμένα [69]

συγκηδεσταί· οἱ τῆς νύμφης καὶ τοῦ γαμ-
βροῦ γονεῖς (Dem. 919, 6?)

?συγκοιμούσθαι· συντελεῖν

σύγκλυνδα· συγκεχυμένα καὶ

σύγκλυνδες· διοίσας συμμιγεῖς σύνεγγυς

συγκλύνδων (Plat. Civ. VIII 569 A)· συλ-
λέκτων, ἡ τιτων μεμιγένων

συγκοτάλειον· σύγκοιτον

συγκοίτιον· ἐταίρα συγκοιμηθείσ(η) μι-
θωμα

40

συγκομιστέον· συνακείον
συγκομιστήρια· θυσία ἐπὶ καρπῶν συγ-
κομιδῆ
συγκομιστός ἀρτος· παρὰ Διοκλεῖ τῷ
Ιατρῷ
συγκομιδιον· σκενασία τις παρὰ τοῖς
διφαρτυταῖς
συγκοπήμεναι· μαστιγωθῆναι. † μεμαστι-
γωμέναι [82]
συγκρίνειν· συννοσοῦ [84] 10
σύγκρισις· μίξις. γένεσις. όμοιωσις. ἀντι-
παράθεσις
συγκριτικός· ὅμοιος
συγκροτεῖ· ταράττει. συνάγει, συναύγει
(2647)
συγκρούειν· συναρθροῖται. ή συνευφραίνεται
(2648)
σύγκρουμα· χρέος, δάνειον. τινὲς τὴν σύμ-
μικτον λοπάδα
συγκρου(σ)τά· ἱμάτια, ὃν η κροκίς ἀνατέ-
τριπται
? συγκινεῖν (<—λιειν?>)· συγχεῖν, συντρο-
χάδειν
συγκυρία· συντυχία [93, 94]
συγκύρεται (<—ρει>)· συντείχεται
συγχαίρειν (Αρ. Ρα. 1317)· ἐπιχαίρειν
συγχάσαι· συγχωρήσαι [98]
συγχεῖαι (θ 139)· συγχέαι. συγκόψαι, συν-
τριψαι
συγχέομαι· συντριβομαι. καὶ τὰ ὄμοια 30
συγχριμφθέντα· συνενεχθέντα
† συγχίας· τὸ πρᾶς ἀγκυστρον μέρος τῆς
δρυμίας
συγχρήσομαι (Menand. fr. V p. 129)
[2204—7]
σύδην (Aesch. Pers. 480)· τακέως, καὶ δρ-
μπικώς
συγῆν (Dem. 363, 4)· δημοῦ γῆν
συγχεῖν· τὰ ὑποζύγια ὑποφωνεῖν ἐν τῷ
ἔλκειν
συγχύτα· συνάφεια

COD. 80 διοχλ^η 87 συνάδει 92 συγκυρεῖ; cf. κατὰ συγκ^η 11 συναφία 13 βαρ-
βαρόδεις (cf. σύσαι, ύσκαι, ύσλλος) 15 |σεν 17 σύθι 20 cf. ἀποσυκάδειν 23 τῆς
συκομορέας post 2224 26 συκεατίς 29 κερατία (h. e. κερατία, unde ευρτα κερατωνία)
32 συκήνη, 36 ἐρμῆν — φανεῖ

HES. 82 συγχριθῆμεν (I Macc. X 71)· δημοιωθῶμεν
VII 29)· πρὸς ἴσσθητα δοκιμαζούμενη 93 συγκύρημα (Symmach. I Regg. XX 26)· συντυχημα
94 συγκυροῦντα (Deuter. II 37 al.)· διαφέροντα 98 σύγχει· ταράττῃ (cf. συνγχει) καὶ
τάρασσαι (I 612) 2204 σύγχυσις (Genes. VII 9)· μίξις. θόρυβος. ἀφανισμός 5 σύγ-
χυτο (II 471)· συνεχθῆ, συνεταράχθη, † συνεχωρήθη 6 σὺ δὲ σύνθεο (Δ 76)· σὺ δὲ
κατάθον, σύνθον δὲ 7 σὺ δὲ ἐν φρεσι βάλεο (Δ 297)· σὺ δὲ ἔγκατάθον ταῖς φρεσι
21 συνί (Δ 293)· συνάργω 34 συκομορέα· συκάμινον (recessus) Ad 36 ἐπὶ τῶν κειμένων
ἐπ' ὀφελεῖδ τῶν βουλομένων. διότε φανεῖται σύκον πρώτον τῷ Ἐρμῆν ἀνετίθεσαν

σύγδωμα· ἐν τῷ μεταλλικῷ (Theophrast.)
τὸν ἐκρέοντα χαλκόν
συῆλα· τόποι βορδοράδεις
συηνία (Pherecr. fr. XI p. 344)· ταραχή,
δηδία, ἀπὸ τῶν συῶν (2121)
σύθεν· ὥμησσαν
συθῆναι· δραμεῖν, δρημῆσαι
σύθι· ἐλθεῖ
συθρόν· κεκρυμμένον (κυθρόν?)
σύκα (Αρ. Ran. 1278 Hippocr. 1065 H)· τὸ
ἐπὶ τοῖς βλεφάροις υθόσμα, ὃ τινες σύ-
κωσσιν
συκάχει· δοκιμάζει. συκοφαντεῖ. ή σύκα
τρέψει, καὶ τὸ κυλίνδειν ἐν ταῖς ἐφωτικαῖς
δημιλίαις (Plat. com. p. 691 Menand. fr.
CCCCXXIX) [21]
† συκαμήδωρος· μωρός
συκάμινα (Amphid. fr. VI p. 318)· ή παρ'
ἐνίοις μορέα, τὸ δένδρον. καὶ ὁ καρπὸς
τῆς συκομορέας
† συκάνης· συνετός
συκάστερα· συκοφάντρια
Συκάτης· ὁ Διόνυσος (Ath. 78 C)
συκή· (cf. Theophr. III 9, 3 Eupol. fr. I 4
p. 426)· τὸ ἐν ταῖς πεύκαις γενόμενον
† δένδροθες
συκηγορίαν (Com.)· τὴν ἐν τῷ λέγειν συ-
κοφαντίαν
συκῆ Ἀλγυπτία· ή λεγομένη κερωνία τὸ
δένδρον
συκίδας· τὰς ἔχουσας ἐν τοῖς δακτυλίοις
συκᾶς
† συκιδαφόρος· ἐνίοτε ὁ συκοφάντης· ποτὲ
δὲ ὁ συκοφάντης
συκίνον· μάχαιρα. συκοφάντρια
σύκινον· μάθενές [34]
σύκον αλτεῖν (Αρ. Vesp. 303)· κολακεύειν
σύκον ἐφ' Ἐρμῆ· παρομία [εἰδ 36]
συκοσπαδίας· δ συκοφάντης
συκοφάντης· φευδοκατήγορος. κακοπρά-
γμων

συκοφάνται· οἱ ἐπιρρεδῶντες
συκοφαντία (Aeschin. 47, 21)· καταλαλίᾳ
συκχάδαι· δάπῃ (<—δα χάπτει?)
συκχάδεις· ἔλος ὑποδήματος
σύκχοι· ὑποδήματα Φρύγια [44]
συλᾶ· ἔκδηνε, συλεύει (σκυ—)
σύλαχον (Lacon.) Θύλακον (2258)
συλᾶν· ἀφαιρεῖσθαν, γυμνοῦν, σκυλεύειν
συλῆσει· δμουν
συληθεῖς (Isocr. 119 D)· ἀφαιρεθεῖς
συλλαράδεις ὁδοῦ· τοὺς συλῶντας καὶ ἔκ-
δηντας
συλλαμβάνει (Ar. Vesp. 734)· βοηθεῖ
συλλ(λ)αγνεύσας· συμπορνεύσας
συλλέγεται· συνάγεται
συλλελογισμένα· ἀπὸ συλλογισμῶν
συλληψήδην (Aesch. Prom. 505)· δμοῦ συλ-
ληπτικῶς, ὃς δὲ ὀλίγων πολλὰ εἰπεῖν συν-
τόμως
συλλήπτης· συναγωνιστήν. συνεργόν, 20
σύμμαχον
συλλήψηται· [ad 57] ὑπερασπιεῖ. καὶ τὰ
δμοια (Ar. Eqq. 229)
συλλάλη (Lacon.) Θύλακος (2246)
συλλογισμάντος (Isocr. 267 B)· συναγ-
γών τὸν λογισμόν, καὶ θεωρήσας
σύλλογος (Eur. IA. 514)· συντοδος ἀνθρώ-
πων, ἀθροισμα
συλλοχισμός· δυνα τακτικόν
† σύλον· ἐνέχυρον
συλῶ· σκυλεύσω
συμβαθέν· τὸ ἀπὸ συμβάσεως δρισθέν
συμβαίνειν συνθλόσιεν (Eur. Ph. 590?)
συμβαίνοντα· συμφωνοῦντα
συμβαλεῖν (Eur. Med. 675)· διακρίναι
συμβαλεῖν· συναλλάξαι, καὶ ἐνύπνια ἐπι-
γνῶναι, καὶ εἰς μάχην συμβαλεῖν. λοιδορεῖν
(Soph. Al. 1323)
συμβάλλειν· συμπίσειν, συνιέναι
συμβάλλεται· λέγεται [71] 40
συμβάλλων (Eur. fr. 339)· συναρμόζων [73]

σύμβαμα· κατηγόρημα. συμβεβηκός
συμβάμεν· συμφωνεῖν
† συμβαριτικαῖς· Περσικαῖς. ὑπερηφάροις.
πολυτελέας (2130)
συμβάσεως (Thuc. IV 130)· εἰρήνης
σύμβασις (Eur. Phoen. 85)· ἐπάνοδος εἰς
εἰρήνην ἢ φιλίαν
συμβατήριοι (Thuc. V 76)· εἰρηνικοὶ δια-
θέσιες
10 συμβεβηκός
συμβέβληται· δπαντῆ, συνενήνεκται. τε-
νόηται [ad 81] [82]
συμβῆν (Aeol.)· συμφωνα λέγειν
συμβῆναι (Eur. Andr. 233)· συνομολογή-
σασθαι
συμβιβάσει· εἰς φιλίαν ἄγει. ἢ συλλαλεῖ
συμβιβάσαι· συμφωνα λέγειν. διδαχθέντες, διαλε-
χθέντες
συμβιβάσις· πιστεῖ, διδαχή, πίστις [88]
συμβλημένος (ο 440)· συναντήσας [90, 91]
σύμβολα· σημεῖα
συμβόλαια· κοινωνία χρημάτων. ἢ τάγματα
(αἱ συμφοραὶ?). ἢ γραμματα
συμβολαιογράφος· ὁ τὰ συμβόλαια γρά-
φων
συμβόλαιον (Menand. fr. CCCXCI)· συν-
δλαγμα, συγγραφή, δσφάλαια, γραμμα-
τεῖον [96, 97]
συμβολατεύειν (Epich.)· συναλλακτεύειν
30 συμβολεῖ (Aesch. Sept. 352)· συντυχέανει
συμβολεῖς· ἀλευτικὸν σκεύος, περὶ ὃ τὰ
λίνα πλέκουσιν
συμβολῆ· μίξις. (δόσις cf. 2309)
συμβολῆσαι· συντυχεῖν
συμβολικῶς· σεισμειωμένως
σύμβολον· σημεῖον. συμπόσιον. δρισμός.
[καὶ τὸ διδόμενον τοῖς εἰσοισιν εἰς τὸ
δικαστήριον]
συμβόλος (Aesch. Prom. 487)· οἰωνός
συμβοτον· σύννομον. σύνηθες
συμβούαι· συνωμόται

COD. 43 ὑποδήματος 46 σύλαιον (συλλίον Ahrens) 58 σύλλιρ, Θύλακον Post

63) 2268, 69. Inter μάχην et συμβαλεῖν] συμβαλεῖν, συμπίσειν, συνιέναι 66 σύμβαθ·.
68 cf. οὐ συμβαίνει 71 συνάγονται 74 σύμβαχα 83 σύμβην 2300 συμβούλευν] pos 2308; σχοινιωσυμβολεῖς lex. rhet. 302, 26 4 καὶ ... δικαστήριον] post 2304 7 συν-
ομόται (σύμβουλοι Phot. 549, 9)

HES. 44 συλαγγών (Coloss. II 8)· ἀπογυμνών Ad 57 ζυγαστρον ἔξει (Iessi. VII
14 v. l.) συνμβαλλόμενος (Iessi. XLVI 6)· συναγόμενος 73 συμβάλλαι (Eur. IA.
160)· συναγωνίζον Ad 81 ὥρετει (Sapient. V 8) 82 συμβεῖ (cf. ξυμβῆτειν συμπέσον)
88 συμβιβα(σά)τω (Iudic. XIII 8)· διδαχάτω 90 σύμβλητο (E 39, 231)· ἀπήντησεν
91 συμβιβώσαι (Exod. IV 12)· συνάπτοσαι, διδάσκοσαι, συμπορεύομαι σε 96 συμβολαι·
μάχαι 97 συμβολαιας δίκαιας (Thuc. I 77 τὰς κατὰ συμβολαι[ον] (cf. ξυμβ—)

συμβονάληγ· γνώμη [ad 2309] [10, 11]

συμβάδμεν (Trag. adsp. 121)· συναφθάδμεν [13]

συμμάρφας (K 467 Eur. Cycl. 397)· συλλαβθών. δήσας

σύμμαχος (Archiloch. fr. 77)· βοηθός

συμμεμπαρτυρούμένη· συνειλημμένη

συμμετρία· ἔνδυμα γυναικείον ποδῆρες, οὐκ
ἔχον σύνδυμασυμμίσγειν (Callim. ep. XIX 6)· ὀμιλεῖν,
συνουσιάσεινσυμμοριά· πολιτικὸν σύστημα, πλῆθος,
σύνταγμα

συμμοριά· ὄντας· τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας

συμμηνσαί· σκοτῶσαι

συμμιολόγους· ἀντὶ τοῦ σιωπῶντας

συμμύστην· σιωπῶν [24]

συμπαρομαρτοῦσαν· συνακολουθοῦσαν 20 [26, 27]

συμπεριγενόμενον· συμπεριλαμβανόμενον [29]

συμπέσῃ (Isocr. p. 9, 8)· συμβῆ. συγχρο-
ηθῆ

συμπεσών· συντυχῶν

συμπεφλασμένος· συντεθλιμμένος

συμπιεζούσης· θλιψούσης

συμπίτνει (Eur. Hec. 840)· συμπίπτει

συμπλάτομεν· φεύδομεδα

? συμπλ(γ)ενούσαντων· δμονοησάντων (De-
moschl. 281, 17)

? συμπενυσμός· ὁδόρος (-οια)

συμπληγάδεις (Eur. Med. 2)· αἱ παρ' Ομήρῳ
πλα(γ)κταῖ

σύμπλους (Eur. Heracl. 216)· συνιδευτῆς

συμποδίεις· κωλύει

συμποδέν· καταποδέν

? συμποδιστής· ώμος ἵκ τοῦ Ισον

σύμπορον· τὸν μὴ ϕαραῖς συνειλημμένον 40
κατὰ τοὺς ὡμοὺς χιτῶνα

συμπόσιον· τόπος εὐωχίας καὶ πόσεως

συμπράξει (2126)· βοηθήσει, συνάρξει

(-ῆσει), συλλαβεῖ σύμπτωμα· συνάντημα. συμβεβηκός ἐξάπιντα

συμφανής· φανερός

συμφέρει· δριμός, τριγαθόν, συνάδει. συν-

(εν)τυχεῖ, συντυχάνει

συμφέρεσθαι· συμφωνεῖν, συναρμόττειν,
ἀκολουθεῖν, συντυχάνειν

10 συμφέρον· συνοιστόν (-οῖσον)

συμφερτή (N 237)· συμφορητή, συνακτή [53]

συμφέρον· συναξής, μάρτυς

συμφέρεις· συντριβεῖς

(σύμφοιτον· συμπλοεύσμενον) cf. 2371

συμφορά· συντυχία, σύμπτωτα, ἀτυχία

συμφορήσας (Herod. V 92)· ἀθροίσας, συν-

αγανῶν

(συμφόρησις· σύναξις)

συμφορήτια (-ητᾶς)· συμπεφορημένης,
συμπικτὸνσύμφορον· ἀρμόδιον, καλόν, συμφέρον,
σύμφωνονσύμφορος λιμός (Hesiod. Opp. 300)· ὁ
συμπίπτων, καὶ συνών [62]

† σύμφρατ· θυσία τῷ Ἀπόλλωνι τελονυμένη

συμφρατή· συμφράσας [66]

συμφυῖ· ὁμοφυῖ (-ῆ)

[68] σύμφυλον τάγμα

συμφυράσουσι· συμμιγήσονται (Iessai. XIII
8?)

σύ(μ)φυτον· συνόν

σύμφυτος· ἡ νεκτάριος δίζα, ἦν ἵνοις ἐλέ-

νιον, ἵνοι δὲ μηδίκην

συμφύσαι (Plat. Symp. 192 F)· ἀνάψαι
(συν)

συμφυτία (Plat. Symp. 187 B)· ὁμοφωνία

συμφώνων· ὁμοίων [76]

† συμψηρᾶ· συμψηλαφᾶ

σύμψηφος (Plat.)· ὁ τὰ αὐτὰ φρονῶν, καὶ

κατατιθέμενος

COD. 8 συμβοναδεῖ 21 συμβῆσαι
μος 34 συμπιτνεῖ (42 σύμποδε στήσω Poll. VI 159?) 43 σύμπορο, ποντὸν
συμφρέσης, post 56 σύναξις 71 σ. συμπορεύσμενον, σ.22 συμμῶν 32 συμπέφιλα. σταυρό-
24 συμπάντων 26 συμπειρασθεῖσαν (Xen. Hell. V 2, 41)· συντραφέντες (sch. Plat. p. 326) 27 συμπατάγυσαν
(Π 102)· συνεκρότησαν, συνέρουσαν τὰς χεῖρας πλατεῖας ποιήσαντες 29 συμπεκρέοντη-
μένοντας (Exod. XXXVI 13 Tisch.)· συμπεφιβλούμένοντας, συρραφέντας περόγη 53 σύμφημα
(gl. Rom. VII 16)· συναντῶν, συνομολογῶ (2737) 62 συμφράδμονες (B 372)· ὁμόφρονες,
σύμβουλοι 66 συμφράδμος (ατο) (A 537)· συνεσκέψατο 68 συμφυλητῶν (I Thess. II
14)· ὁμοεθνῶν 76 συμψηθεῖς (Ierem. XXII 19)· βλαβεῖς, τρωθεῖςHES. Ad 2309 δόσεις (ad συμβολῆ) 10 συμβίκη· εἶδος δρυάνου (σαμβύκη) 11 (Σ)ύμη
(B 671)· νῆσος 13 σύμμαρο, συλλαβθών 24 συμπάντων (A 90)· ὅμοι πάντων 26 συμ-
πειρασθεῖσαν (Xen. Hell. V 2, 41)· συντραφέντες (sch. Plat. p. 326) 27 συμπατάγυσαν
(Π 102)· συνεκρότησαν, συνέρουσαν τὰς χεῖρας πλατεῖας ποιήσαντες 29 συμπεκρέοντη-
μένοντας (Exod. XXXVI 13 Tisch.)· συμπεφιβλούμένοντας, συρραφέντας περόγη 53 σύμφημα
(gl. Rom. VII 16)· συναντῶν, συνομολογῶ (2737) 62 συμφράδμονες (B 372)· ὁμόφρονες,
σύμβουλοι 66 συμφράδμος (ατο) (A 537)· συνεσκέψατο 68 συμφυλητῶν (I Thess. II
14)· ὁμοεθνῶν 76 συμψηθεῖς (Ierem. XXII 19)· βλαβεῖς, τρωθεῖς

σύν· ξύν, ἄμα, ὅμοι. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς καὶ μετά δπο καὶ πρός. καὶ ἐπὶ τοῦ ὅμοῦ συνάγειν (Menand. fr. I p. 202). μετ' ἀλλήλων πίνειν

συναγεῖραι (Herod. I 4). συναγαγεῖν, συνάφαι

συναγελάσσονται (Aristot. Ηλ. IX 2). συνδιαιτῶνται

συναγέσκεο· τὸ λοχνοπορεῖται

συναγηγερχός· συναθρόνας, συνάξας

συναγηγερμένων· συναχθέντων

συναγορεύει· ὑπὲρ αὐτοῦ λέγει

συνδιγούσι· συνεληλυθότων πίνουσιν

συναγρέδα (Ar. ΗΑ. II 13. 16). θαλάσσιος λέθης [89]

συναγώγειον (cf. Menand. p. 115). συμπόσιον ἔθοιον

συνάδει· συμφωνεῖ

συνάδοντα· συμφωνοῦντα

(συνδεῖ· συγκοιμάται) 2540

(συνάεσαι· συγκοιμηθῆναι) 2543

σὺν Ἀθανᾶ καὶ χέρᾳ κίνει· παροιμία [ad 93]

συναθροίζεται (Ar. ΗΑ. VII 2). συνάγεται

συνάθροισμα· συνακτήριον

συναΐδιος· συνυπάρχων

σύναιμος (Soph. El. 156). ἀδειλφός

συναινεῖ· συνευδοκεῖ. συγκατατίθεται

σύναινος· δρόδοβος

συναινῶ (Callim. fr. XXVII). συντίθημι [2401—3]

συναιρουμένοις· συμβαλλομένοις (2420. 2535)

σύναιχμα· σύμμαχα

συναλλάσσωμεν· συνάγομεν

συνάλλαγμα· ούναξις. ἡ γαμικὸν συμβόλαιον [8—10]

συναλισθεῖς· συναχθεῖς, συναθροισθεῖς

συναλισθέντες· συναχθέντες

συνάλματα· συμπληγματα [14]

συναναγραθεῖσα· συγκερασθεῖσα [16]

συνδόρος (e. c. Eur. Alc. 824). σύζυγος, γυνή, σύγκοιτος, συνημμοσμένη

(συναπηρτημένος· συνημμένος) 2519

συναπηρητισμένος· πεπληρωμένος

συνάπτεται (Aesch. Pers. 742). συμπορεύεται, συνέρχεται

συναρχέμενος· συναγωνιζόμενος. συμβαλόμενος (2401)

συναρράσσει· συγκρούει [22]

συναρρήσκεται· συγκένοπται

συναρρία· συνοδία διλόφυλος (δμοφ—) [25]

† συνάρρετος· συμπράξαι, βοηθήσει, συλλαβεῖ (2345), ἐνώσει

συναρρίζει· συνουσία. καὶ τὰ ὄμοια

συνάρρετος· συναρψή. ἀρμονία (2425)

συναρτών· συνάπτων [30]

συνασπίζει· συμμαχεῖ

20 συνασπισμός· πύκνωσις. οἱ δὲ συνασπισμός [33]

συναυλία (Ar. Eqq. 9). συμφωνία

συνάφεια· σύγενεις, ἔνωσις

συνάχθεται· συλλυπεῖται

συνάψας (Alexid. p. 435). συνθήσας, ἐνώσας, συμμίξας

συμβίενοντα· συμφωνοῦντα

συνδεράμηκότων· συνελθόντων

συνδέεται· συντηρεῖ [ad 40]

30 συνδέομενος· συνδεδεμένος

συνδέοντες· συνδεομοῦντες [43—45]

συνδήσας ἀρα | τῷ χεῖρε· συνδήσας δὴ τὰς χεῖρας

συνδιατωνίζειν· συνδιάγειν εἰς αἰτίας

συνδιεισέρχον· συνεκπέρα [49]

συνδιηρέενταν· τὴν ημέραν συνδηήγαγον

συνδικος· σύμφωνος. ἡ συνήγοος βουλῆς

συνδικοίς· οἱ ἐν ταῖς δίκαιαις βοηθοί

συνδοκεῖται· συνδεδογμένον

40 σύνδουλος (Eur. Med. 64). δρόδουλος

COD. 87 σπείρουσι 93 ἀθηρᾶ — χεῖρα 95 συνάκτηριον· συνάθροισμα 2407 σαμικόν 19 συναπάγεται (27 σύνεργος Plat. Civ. 460 A) 36 | θηταὶ 41 συνδεδημένος (46 cf. Plat. Euthyphr. p. 4 C) 50 συνδυήγων

HES. 89 συναγρόμετοι· συναγόμετοι Ad 93 ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς ταῖς θεῶν ἐλπίσι καθημένους δρεῖται 2401 συναλέντο (Φ 502). συνελάμβανεν 2 συναέρεσθαι· συνερπετῶν (2531) 3 συναίρηματα· ἔστηματα. συλλαλήματα 8 συνέλαιοι φύη· συναγωγή. συγκεχυμένη σύγκρουσις 9 συναλεῖφων· τὰ αὐτὰ 10 συναλισθέμενος (Act. Ap. 14) 14 συναλλακτήρις· φιλαστήρις 16 συνανοίσετε (Genes. L 25) συνανθεῖται 22 σύναρθρος· μετά ἀρθρους 23 συναπομένουν τῶν ὄντων 25 συναρτίζεται· συναρψή. [φίλος] ἀρμονία (2428) 30 συναποτελεῖ (III Macc. III 10) 33 συνανθλούμαται· διαπερασοῦμαται (συνανθλούμαται—) Ad 40 συγκοιμάται (συνάει) 43 συνδέσαι· συγκοιμηθῆναι (συνδέσαι) 44 συνδεσμος (IV Regg. XI 14). πλοκή. ὄμονοια 45 συνδείχρονεις μαδσί (Κ 499). συντέλης δὲ τοὺς ἀγωγεῖς τῶν ἱππων 49 σὺν δὲ ήμιν δαῖτα ταραχῆσαι (Α 579). συνταραχῆσαι ήμιν τὴν εὐσχίαν

- συνδούμενος· συνδεδεμένος. συνυπάρχων,
συνών
συνδραμεῖν· συνθέσθαι. βοηθήσαι. συμ-
φωνῆσαι. συνομολογῆσαι
συνδυάζειν· συμπράττειν. [ad 57] συρβου-
λεύεσθαι
συνδυασμός· συζητία
συνεβάλοντο· συνέθετο
συνέβημεν· συνεχορήσαμεν. συνεθέμεθα.
ἀμολογήσαμεν. συνωδεύσαμεν
συνεδεῖσθαι· συγκαθήσαι
τεσυνέθετο· συντρέχει
συνέδρα· ή στάσις, [ην νῦν στατιώνα
λέγουσι]
συνεργεύσουσι· συνέρχονται, εἰς βουλὴν
συνάγονται
συνέδριον· δικαστήριον
συνέργον (εἰ27)· συνείργον. συνεδίσμενον
[67—69]
συνέθετο· συνετάξατο (2625) [71]
συνέθριστε· συνέτεμε. λεπτὰ ἐποίησεν. ἀπὸ^{τοῦ} θρίσα, ὅ ἔτι τεμεῖν [73, 74]
τεσυνείκανα· σύνδοδος (cf. 2633)
συνείκεις· συμφέρει
συνείλας· συνειλήσας
συνειλεγμένα· συνηγμένα, συνηθροισμένα
τεσυνειλούντες· συναλλάσσοντες (2506)
συνειλούμενα· συστρέφομενα
συνειλούνται· συστρέφονται
συνειλοχας· συνήγαγες, ἥδροισας
συνειλοχώς (Dem. 328, 12). συναγαγών
[84, 85]
συνείρει (Dem. 328, 12). συνάπτει. μι-
γνύει
συνείρκτο· ἐδέδετο [88]
συνείροντες· συνάπτοντες. Εἴρειν γάρ τὸ
δμοῦν
συνείρυται· συνέσπασται
- συνειλεχώς· συνηγμένα, συνηθροισμένα
τεσυνειλούντες· συναλλάσσοντες (2506)
συνειλούμενα· συστρέφομενα
συνειλούνται· συστρέφονται
συνειλοχας· συνήγαγες, ἥδροισας
συνειλοχώς (Dem. 328, 12). συναγαγών
[84, 85]
συνείρει (Dem. 328, 12). συνάπτει. μι-
γνύει
συνείρκτο· ἐδέδετο [88]
συνείροντες· συνάπτοντες. Εἴρειν γάρ τὸ
δμοῦν
συνείρυται· συνέσπασται
- συνεισθόρη·
τεσυνείσις· συνανέσαι
συνεισφρήσειν· συνεισήνεγκεν
(συνειστιάτο εἰ. συνειστάτο) [94]
συνεκδοχή· ὅταν τις ἀπὸ μέρους παρα-
λάβῃ
συνεκδοχικής· συλληπτικῆς
συνεκόμισε· συνήγαγεν
συνεκοσμοῦντο· συνεκρίνοντο
συνένερσε (Herod. VIII 87 IX 90). συν-
έτυχεν [2500, 1]
συνελάβετο· ἐποήθησε. ή κατὰ γαστρὸς
ἔχει (<—λαβε)
συνεληλακότες· ἐλάσαντες [4, 5]
συνελόντες· συναγαγόντες (2479)
συνελόντι· συναγαγόντι
συνελόντι φάναι· συντόμως λέγειν, η
εἰλεῖν
συνελόντι φῆσαι· όμοιώς [10]
συνέμποροι (Aesch. Suppl. 939). σύνδοδοι.
σύμφωνοι
τεσυνέμυσε· συνέτριψε
συνεργάκαις· συμφρονεῖν
συνεργ(η)εγμένος· συνελθῶν
συνεργεχθέντων· πεισθέντων. συλληφθέν-
των
συνέντας· γνόντας
συνέντης· συνεργός [18, 19]
συνεπέρανε· συνετέλεσεν
συνεπεράνθη· ἐτελειώθη, πέρατι ὑπερβλήθη
[22—24]
συνεπλάκη· συνήφθη ή μετὰ γυναῖκος, ή
πρὸς αὐτὸρὸς πάλη
συνεπισχέντες· συμβοηθεῖ (Xen. Mem. II
4, 6)
συνεργατισμένος· συμπληρουμένος
συνεργεῖ· βοηθεῖ
τεσυνεργέσειν· συλλέγειν συγκεχυμένους

COD. 59 —βάλλ— (62 συνθέτει ἢ συνέτρεχε?) 66 συνέργον 72 συνέθροισε
— θρίσειν Post 78) 63 συνειλεχώς 80 |όμενα 89 ἔρειν — δροῦ 90 συνείρ. ται
92 συνεισθορεῖ 93 |ένεγκεν 97 |ησε 99 συνέκρισε, συνήτυχεν 2508 συνελαῇ
6 συνελόντες, συνάγοντες 23 legebatur pos. ἐταγνίασεν 25 cf. Ossae IV 14

PES. Ad 57 [κυρᾶν τὸ δλλόθες, κακῶν] 67 συνέργαθεν (Ε 36). συνεῖχον. περισσο-
ζον 68 συνεχμωτῆ (Ε 465). συνάρμαλονγή τοῦ τραχίλου καὶ τῆς κεφαλῆς τῶν σφρούδυλων
τῷ συνέγκε (Α 8). συνήκεν 71 συνέθλασε· συνέτριψε (Psalm. CVI 16) 73 συνείζε-
γνούς, νοῶν 74 συνέημι δ φῆς· τοῦ δ λέγεις 88 [συνείνησι] συνείδησις· διάθε-
σις 85 συνείλετο (Act. Ap. XX 4). ἡχολούθει 88 συνείρει· συνάπτει (2485) 94 συν-
έκδημος (II Cor. VIII 19). συνοδοπόρος 2500 συνεκτεχνώτατα (Philo I, p. 2, 23). κεφα-
λαιωθέστερο 1 συνεκύρωσεν (Genes. XXX 7). ἐβέβαιωσε 4 συνελάσσωμεν (σ 38).
συμβάλλαμεν 5 συνέλευσις· σύνδοδος 10 συνελόχησε (I Macc. IV 28). συνεδρευσεν
18 συνείσεβρδοσθη (II Macc. V 8). συνεξεβλήθη 19 συνεπαρτιμένος· συνημμένος
22 συνέπεσεν· ἐστυνασεν. ἐστυνίασεν (Genes. IV 5). συνέβη, ένεχεν (Eur. Hec. 116) 23 συν-
επίστη (Act. Ap. XVI 22) 24 συνεπιτιθεμένων (Psalm. III 6). συν(εν)εργευνόντων

† συνερέβοντας συγκέχυνται
συνερέσθαι· συνεργάτην (2402)
συνέριθοι (Plat. Legg. X 889 D). συν-
υφαίνουσαι. συνεργοί
συνεργίσαντα συνάψαντα
συνέργειας· συγκαθίσαι μετά τινος, ή συγκα-
θίσαι τινι [35]
συνέρρεον (Xen. An. VI 3, 6). συνέρρεχον
συνέρρεγκται (θ 137). συνέφθαρται βί-
βληται
συνερρόγει (Thuc. I 66). συνεκερρότητο
συνέρχεται αυνάγεται
σύνεσις· ρόήσις
συνέσκλητος· συμπλήκητος
συνεσκόλυμμένον
(.....) συγκεκαλυμμένον
συνεσποδωμένον· συγκεκομμένον [44]
συνεστηκώς· συνηγμένος
συνέστησεν (Dem. 1192, 1). ἐκόσμησεν.
ἐπήγενεν (2640)
συνεστιάτο· συνηρήστα
συνέστιοι (Aesch. Sept. 773). συναγωγοί.
όμοτράπεζοι
συνέστινθας· συνεκυθρόπακας (2701)
συνέστυμεν· δροίως ἐσκυθρώπακεν
συνεστυφωμένοι· συνεκυθρόπακότες
συνεστεχώς κιτεύθ' ὁ συμβλητός [53—58]
συνετέρος· σοφός. συγκεκροτημένος
σὺν εναγεῖ· σὺν τῷ μαθῷ [61, 62]
συνεύντον· σύγκοιτον
συνεύντοντος· συγκοίτους. συναποδίους
συνεργείασεν· εἴα ἐκάλει. ὠνόμασται καὶ ...,
συνεργόρημα· [67]
συνέχειν· ἔμιξεν [69]
συνέχεται· συμπλήκεται [71]
συνεχῆ· ἀναγκαῖα. πικρά
συνεχόμεναι· κρατούμεναι [74]

COD. 31 συνέρεσθαι 38 | ὥγη 42b cf. ἐσκύλωσεν 52 συνετέλων ^{στ} 63 σύν-
ευνον Cyrill. 65 συνεργή] εἰα (76 Forte (συνεχωρείτην Eur. Hec. 125). συνεχάρη-
σαν κτλ.) 78 ἀκολουθήσαν 80 συνεψία· συμπλεκτρία (81 συνηρῆ?) 95 ἀγρήκη
2605 |χαρίετες

HES. 35 συνερρόμενος· συμβαλλόμενος (2404, 2420) 44 συνεστάλη (III Macc.
V 33). περόβηται, ἐδειλίσσεται 53 συνέταξεν (Levit. XXIV 23). ἐνετείλατο, παρηγγειλεν
54 σύνετε (Ps. II 10). τοήσατε 55 συνετέλεσα (Ierem. VI 11). ἀπάλεσα 56 συνετε-
λέσθησαν (Gen. II 1). ἐπληρώθησαν 57 συνετιώσαι (Ps. XXXI 8). ασφάσσοσαι 58 σύν-
ετος (δ 76). συνῆκεν 61 συνευδοκούσι (gl. Rom. I 32). συγκοίνωνουσιν 62 συνεύ-
λητο· συνεβάλλοντο 67 συνεφύροντο (Oseeas IV 13). συμενόντοντο 69 συνεχίς
(M 26). ὀδηλάπτοντο 71 συνέχειν· ἡφάντησεν. συνέχειν (O 473) 74 συνεχόμενον
(I Regg. XIV 6). ἐναπτούμενον. ἡ ἀρραστοῦν 79 συνεψήσθη (Ierem. XXXI 33). συνελε-
πτίνθη 88 συνήθησαν (Philipp. IV 3). συνηγνωσάστρο 90 συνήλασε (Act. Ap. VII
26). συνεχώδησεν· ἰδίωσεν 92 συνειλημμένα (—τες Dionys. Areop. p. 566 B). ἄμα, ὅμοι,
συνέτοις 98 συνήλυσις (Greg. Naz. vit. 609 II p. 10 C). συνέρρομη ἐπὶ τὸ αὐτό 98 συνήρ-
ρος (θ 99). συνηροσμένη. καὶ συνήρης 2607 συνηροπικότων· συμπραξάντων (Ioseph.
B. I. III 7, 28)

συνέχους· κράτει
συνεχώρησαν· συνωμολόγησαν. συνεπά-
θησαν
συνεχῶς· ἐνδελεχῶς. πικνοῦς. δει, ἀδιαλεί-
πτως
συνέψεσθαι· ἀκολουθῆσαι, η ἀκολουθεῖν
[79]
συνεψιά·
(συνεψιάτρια). συμπαίκτρια, η συνομι-
10 λήτρια
συνεφρακότες· συσκεψάμενοι
† συνή· συμπαῖη. συνακμάδει
συνηβόλησεν· ἀπήντησεν
συνήγορος· προστάτης
† συνηγόρησε· ἐκδύσεν
συνήδεται· συγχαίρει, ἐφήδεται
συνήθεια· ἔθος
συνήθεις· ὕμιοτρόπους, ἐν ὅποιοις ἥθεσι
τεθραμμένους [88]
20 συνῆκεν· ἔγρω, ἐνόησεν [90]
συνηλ(λ)άσσετο· ἐφιλιοῦτο [92, 93]
συνημμένοι (Plat. Phaed. 60 B ?). συνηψ-
μένους
συνημμοσύνη (X 261). συνθήκη. ὅρκοι,
συμβόλαια
συνήνεγκε· συνεβάλλετο
συνηνέχθη· προσεγένετο [98]
συνήργεις· συνέκαμ(ν)ες
† συνηρρομένον· τὸν κρατοῦντα. η συμ-
30 πληρούμενον
σύνηρες· (συνηρμοσμένον)
(συνηρεφές) σύσκιον Eur. Or. 957
συνηρτίσσοντο· συνηθροίζοντο
συνήτευες· συνήρμοστες
συνησθείς· συγχαρεῖς
συνησθέντες (Dem. Mid. 6, 6). συγχαρέτες
συνήσθηται· σύντοιδεν [2607]

- συνήσω· πεισθήσομαι
συνθάκων· συγκαθέδρων
† συνθεῖσα· τὰ ἐξ ἐπιβολῆς συμπαγέντα
[σαν]θεῖναι·
- συνθεμα· σημεῖον ἀφορμῆς. δραματούργημα. σύμβλημα
συνθέματος· σημείου
σύνθεο (A 76)· τόνησον. συνθηκοποίησαι.
σύνθυσι, σύνει, καὶ περὶ σαυτοῦ διαλόγουσαι
συνθεσται (B 339)· συνθῆκαι [15] 10
σύνθετος· ἀρμονία (Plat. Phaed. 92 E).
κόλλησις
συνθετά· συντεθειμένα [18]
σύνθετον· ἐξ ἑτεροιδῶν πραγμάτων συγκαμένουν
συνθεύσεται (v 245)· συνδραμεῖται. συνοίσαιε [21]
σύνθημα· σημεῖον. συνθήκη
συνθήματα· μαθήματα. ποιήματα. συνθῆκαι. σημεῖα
συνθηματίαι (Art. Thesm. 465)· οἱ θρηγαδημένοι, ἔκδεσμοι [25, 26]
συνθραύσθαι (Polyb. VIII 18, 9)· συντρίψθαι [28]
συνθυμεῖν· συμπελθεσθαι (Epicharm.)
συνθύξω· συναντήσω [31]
συνίασιν· νοοῦσιν [33—35]
συνίημι (Philem. fr. XLb)· νοῶ (2474)
συνιγήσεως· συγκαθίσεως. ἐκ τοῦ συνιγά- 30
νεις. ἔργοθαι γάρ τὸ καθέγεοθαι
† συνίργα· συνέχεις
† συνίσεις· διτὶ τοῦ συγκλείεις
συνιστάνειν· ἐπανεῖν (2516). φανεροῦν.
βεβαιοῦν. παρατιθέναι
συνιστορεῖ· σύνοδα (<—εν)
συνιστώρ (Eur. Suppl. 1174)· γνώστης.
[αδ 42] συνιμολος. συμπράκτωρ
σύνιτε· συνέλθατε [44]
- συνκαλάμ· συνάγω
συνκομίσας· συναγαγόντες, dθροίσας
συνκροτεῖ· βοηθεῖ. συνάγει
συνκρούεται· συνενφράνεται
συνκρυπόνταις· συντυχανούσας
συνλήπτορα· βοηθόν, συνεργόν [51]
σύννα [1] ος· σύνοικος
(συνναυσθλούματα· διαπερασιόματα) 2433
συννέφοεν (Aristoph. p. 963)· ἐκνυθρώ-
σύννευσις (Polyb. II 40, 5)· συγκατάθεσις,
κατάνευσις
συννεφές· σκοτεινόν
σύννοια (Trag.)· λύπη. ἔννοια [57, 58]
σύννομα (Theocr. VIII 56)· συνδρόμα. διμό-
φρονα
συνόμους (Aesch. Cho. 598)· συνήθεις [61]
† συννυργίες· ξύστρα [63]
σύνοδος· πολλῶν παρουσία. ἡ συνοδοιπό-
ρος (συνοδός) [65]
συνοικέται· σύνοικοι
συνοικία· τὰ πλεόνα ἐφίσται
συνοισεῖν· συνεπενεγκεῖν. (τὸ εἰς τὸ αὐτὸν
συμφέρειν Tarentini) 2652
συνοίσεται· συμπλείσται. συνελένθεται
συμβλέπεται (Aesch. Suppl. 243) [70]
συνοικήγεται· συναναγεθήσεται
συνοκλάδει· τῇσι
συνοκωχδ· νόσος. λοιδορία. μάχη
συνολή· ἀναπνευστική. ἀναληπτική [75]
συνομαρτεῖ· συνακολούθει
συνομαρτεύει· σύνεται. καὶ τὰ διοια
συνομίλος· σύλλογος. σύντροφος
σύνοπος· συνοδός
σύνοπτα· εὐνόητα, δρατά
σύνοπτρον· σύνοψις. ἀστρων
σύνορος· συγγέλτων
συνόσα (Dor.)· διοῦ
συνουλωτική· φαρμακίς

COD. 10 ἐπιβολῆς 24 συνθηματίεο 30 Lob. rhem. p. 62 36 συνιγῆς,
συγκαθήσεως 46, 47, 48, 49 συγκ| 50 συλλ| 60 συνθεῖς 67 συνοικία — ἐφεστία
68 Lex. Bekk. 300, 16 70 συνεισόμεθα 71 συνοιχίσεται, συναναγεθήσεται 79 σύν-
οδος (83 διμόθεν?) 84 | στική

HES. 15 συνθεσιάσων (E 319)· ἐντολῶν. συνθηκῶν 18 συνθέτηκα (τ. I. Psalm.
LXXXII 15)· συνεθέμητο (2712) 21 συνθήκας (Sapient. XII 21)· δρ(ε)χούσις 25 συνθήσῃ·
συντάξῃ. [συνθῆναι] (2470) 26 συνθήκη· διάλεκτος 28 σύνθον· κατάδου, σύνθεο
(q. v.), νόσον 31 συνία· ταραχή (2121) 33 συκάντιος· σύνοδος (2475) 34 σὺν
ἰδρῶται· οὐν καμάτῳ (cl. οὐν σύν ίδρωται). 35 συνιεῖ· νοεῖ Ad 42 μάρτυς (Iob. XVI 19)
44 συνιστῶν (Oseea IV 14)· νοῶν, φρονῶν 51 συμπτησθαί (K 197)· συμβούλευσθαι
57 συννοσία (Tarentini)· τὸ εἰς τὸ αὐτὸν συμφέρειν 58 συν νόει· ἔννοει, ἔνθυμοι
61 σύννονται (I Esdr. VIII 68)· κατηφεῖς (—ης) 63 συνορθανοί, συναλιστήραι. καὶ κοι-
μητήραι (2753) 65 συνορθούμενος· συνερχόμενος (2743) 70 συνοισόμεθα (Θ 400)·
συνελεύσομενα 75 συνοκωχότε (Ε 218)· ἐπισυμπτωκότες. Συνοκωχὴ γάρ η συμπτωσις

συνουσίωσις· μίξις τις, ἐνώσις, συγγαμία,
συντυχία [86. 87]
σύνοφρος (Theocr. XXVIII 70)· μεγαλό-
φρων, μεγάλαιχος [89. 90]
συνκαρομαρτοῦν· συνακολουθεῖν [92]
συνπολευμένος (Iones)· συνιότας
[94. 95]
συνρημοσθαῖς· συγκρίνεσθαι [97]
συνσούσθαι· ἐπὶ τὸ αὐτὸν συμφέρεσθαι
(1361)
σύνστειπτον· συμπεπυκνωμένην. συμπε-
ψυκταν
συνστροφιλίσται· συνστρέψαι
συνστύφας· σκυθρωπός (2549)
συνσυριστής· διάποντα συνσύρων
συνταγμα· σύγγραμμα, ή ἐκ λόγων τάγμα
[2704]
συντάξεις· παραγγελεῖ [6]
συντάξις· ἡ τετράς, ἡ διοίκησις, ἡ σύνθεσις
συντάξον· παράσχον
συνταργανθέντες· συντεταργαμένοι
[10—12]
συντεθραμμένον· συγγενοῦς, ἡ διατρό-
φου
συντεθράνωται (Eur. Bacch. 633)· συμ-
πίπτωση
συντετίας (Plato passim)· σπουδῆσας [16]
συντελεῖσθαι· πληροῦσθαι [18]
συντελεστής·
συντέρμωση·
συντεταμένον· συγκεκομμένον. συντόμως
εἰρημένου
συντεταργαμένον· συγκεχυμένου
συντέτηκα· προσανάκειμαι
συντευξόμενον· συντυχάνοντες
σὺν τῷ· σὺν αὐτῷ
συντόμως (Timocl. p. 599)· διὰ βραχέων

τὸ συντρόνη (Democrit.)· σύστασις (2156)
σύντονον· σφοδρόν. λοχνόρ. συνεξίς [28]
συντριβεῖ· συνθλῆ
συντριβής· συνδιατρίβουσα. συνοῦσα [31]
σύντροφον· συνανάτροφον [33]
συντυχία· συνέτευξις (σύντευξις?) [35]
? συνειλάσσεσθαι· συνυπρίσσαθαι. συν-
άγειν ποίμνια ἐν ὑλῇ [37—39]
συνφρδία (Eur. Hei. 174)· σύμφωνα
συνφρδία· συγχορεῖα
συνφθήσει· συνελάσσει
συνθωσόμενοι· συνελανθρόμενοι (2665)
συνφρίσμένων (Dem. 425, 18)· συνεληγυ-
θέτων
συνωμάρτησε· συνηκολούθησεν
συνθώμεθα (N 381)· συνθώμεθα, συνθήκας
ποιησώμεθα
συνωμοσία (Thuc.)· ἡ μεθ' ὄρκων φιλία
συντριβίδαι· Ἀρης δίκτωλον
20 συντριβδίος· διάδοση
συνωφρίς· ἀρμά ἐκ δύο ἵππων, ἡ συνγύγλα
σύνωφρον· σύμφωνον. ὁμολογούμενον. ἡ
συγγενῆ
(συνωφρόνωμένος [Trag.]· λυπούμενος)
2687 συνοβαύβαλοι (Cratin. fr. XXXIIIb)· συῶν
αὐλοτήρια καὶ κοινηγήμα (2663)
Συνοβοιώτοι (Cratin. fr. CLIII)· οἱ Βοιω-
τοὶ σὺνες
30 συορόγχατι (Cyprii)· βλαπτικοί [54]
συοφρόβια· συῶν δγίλα
συοφρόβος· σὺς τρέφων
συοχατί· βόρδοροι. ἡ χοίρων δσφαλεῖς δεσμοί
Συπαλήττιος (Isae. 79, 20)· δῆμος φυλῆς
Κεκροπίδος
Συπαλήττιος· κακούργους
σύραι· πολυτελεῖς (2763)

COD. 91. 93 συμπατήται [96] συνρηθμοῦσθαι [99] συντετητον [2700] συντροφού-
λῆσθαι [1] πάσαι [2] συνσυρίστηται — συνούρων [9] συντάργανες [17] συντελέσθαι
(20 σύν τε ταυρούμενον? απ συντεταμένον cum συντετημένου confusum?) [36] αὐλῆ? εδ συ-
στορχάζειν [41] συνφρδεῖται [51] cf. δαύνορον [57] συός, φρεβός, συστρέψων [58] συόαι·
βάρβαροι post 2752, reliqua post 56 [59] συπαλετίττετοι

HES. 86 συνοῦται· λυπεῖται (696) 87 συνοφρυμένος· λυπούμενος (cf. συνφ-
89 συνοχή (Luc. XXI 25)· δέθενται, δόμονται, ταραχή· 90 συμπλαιστῷ (Greg. Naz. vol. II
p. 4 D)· συμφοιτός, δύστροφος [92] συμπειραθέντες (Xen. Hell. V 2, 41)· συστραφέντες
(cf. συνπατήται) [94] σύν τρα (Θ 61)· ὑμός (2787) [95] συνρηφεῖσν· συνεκελῶν (συνηρεφέων,
cf. 2792) [97] σύνταγμα· πλῆθος, στράτευμα [2704] συνταχτήριος (valedicτio) [6] συν-
τριξασθαι· δοπάσσασθαι (valedicere) [10] συντεμψών· συντελέσαι [11] συντετάσθαι·
διεκτετάσθαι (συντετάσθαι· διατάσθαι cod.) [12] συντέθηκα (Psa. LXXXII 15)· συνεθέμην
(2818) [16] συντελεῖται (I Regg. VIII 3)· κακίας [18] συντελεσθήτο (Psa. VII 10)· τελεω-
θήτω [28] σύντρεταις αἰνύμενος (429)· δύοι τρεῖς συλλαβάνων [31] σύντοιμα (gl.
sacr.)· ἀμάρτημα [33] συντροχάδεις (Eccles. XII 6)· κατατήσαι, πληρώσαι [35] συντυ-
χίζειν· συνσωρεύειν (Philol. XII p. 623) [37] συμφρημις (Rom. VII 16 cf. 2353) [38] συγ-
χαίρω [39] συγχεῖ· ταράσσει, λυπεῖ (I 612 paragr.) [41] συδ σύγριον (Θ 338)· σνάρον

Συραχοσία τράπεζα (Aristoph. p. 1038). πολυτελής

σύρας μαχαίρας· [ότι] πολυτελεῖς, διὰ τὸ παροικεῖν αὐτὸν Πέρας· εἰ μὴ ἀντὶ τοῦ σοφαρεῖς· καὶ μῆποτε σύβρας. Συβρ(ι)άζειν γάρ τὸ θρύπτεσθαι καὶ χλιδᾶν φασὶ σύρβα· μετὰ θορύβου

σύρβη· παρὰ τοῖς μεταλλικοῖς (—κά?)

συρβηθενεύς· Κρατίνος ἐν Θράγτας (fr. XIII). ήτοι (α)ύλητης· σύρβη γάρ η αύλοδήκη.

Συραχώδης ή ταραχώδης συνοφρόβος. καὶ δνομα βαρβαρικόν

σύρη· πλῆθος. σύρματα τανυμαγίας συρλα (Cratin. p. 132). η παχεῖα χλαινα.

ητοι ἀπὸ τοῦ σισύρηνς· η δοι ἐν Καππαδοκίᾳ γίνεται. οὐτοι δὲ Σύροι [20]

σύριγγες· ἔκ καλάμων πανδούρια, η κατατρήσεις εἰς δλῆλας ἐμπίπτουσαι

συρίγγιον· τροχοῦ κένωμα, δι' οὐ ἐνεται 20 δ ἄξιν

σύριγξ· δορατοθήητ. η δρυανον μουσικόν σύριγγος· αὐλοῦ μουσικοῦ. η τῆς δορατοθήητς (T 387) τὸ εἶδος

Συρίγη ἐνιγαίη (inc. epic.)· τῇ περὶ Πόντου· η νῦν λεγομένη Σύρος ηστι δὲ τῶν Κυκλαδῶν (o 402)

Συρίοις κύβοις· μήποτε Σύριον λέγει τὸν Πίεσθην λεγόμενον· διὰ τὸ Συριαν λέγεσθαι γῆν τὴν ἀπὸ Φοινίκης μέχρι Βαβυλῶνος

Σύριον (Aesch. Pers. 84). Λασύριον. τὸ διὰ Συρίας φερόμενον. η διὰ τὸ σώλινον (τῶν Σολύμων)

συρίσκος (Alexid.)· δγεῖον τι πλεκτόν, εἰς δ ὅσκο ἐμβάλλουσι. τινες δὲ ψρίσκον

συριστής· γέρανος ἄρρην (432)

συρκεσσοι· σαρξιν. Αλοιτες

συρκιζε· σάρκαζε

συρμαία (Herod. II 125). ἀγών τις ἐν Αλκεδαίμονι, ἀπαθλον ἔχων συρμαίαν. ηστι δὲ

βρωμάτιον διὰ στέατος καὶ μέλιτος. λέγεται δὲ καὶ συρμαῖσμός (Hippocr. p. 805 II), καὶ ηστι πρὸς κάθαρσιν. καὶ πόμα δι'

ῦδατος καὶ δλῶν

COD. 66 οὐλο] *(συρβήνητ)* 69 σφαιρηνς 72 κύνωμα 75 ἐνηγαίη 80 σύρ-
κεσι· αἰσλεῖς 86 cl. οὐράδιος 87 ὄμοσεν (92 ἡφέα, ἡφάσ, συνφερεῖσθν voces nihili)
95 σύρφος· — ξυπης 98 σύσκανα 99—2801] post 2806 5 σύσσιτον 16 σύτοι
20 σύφαρ

HES. 70 Συρία· διὰ τὸ[ν] σύρεσθαι ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ 87 σύρρα (Θ 61)· ὄμβες,
τις τὸ αὐτό (2694) 89 Σύρος (sic). Άραψ 92 συρρίφη· σύνσκεπτη (2695) 2803 σύσ-
σημον (Marc. XIV 14)· σημεῖον 4 σύς· σύσημος, σύσμος (L. σύσσεισμός· σεισμός) Ad
11 ἐπι· (cod. ἀπὸ) τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων· διὰ τὸ απαρηγσίαστον, οἷς οὐδὲ χαρεῖν
ἴστιτο 18 συστρεμ(μ)άτων (Il Regg. IV 2). θορύβωστ. πλάνων

συρματὶς στρατιά· η τὰ συμψή(γ)ματα καὶ φρύγανα σύρουσα καὶ συλλέγουσα συρμίσιον· λάχανόν τι σελίνῳ έοικός (cl. σίον)

συρμιστήρ· ξυλοπώλης

συρράδιος· νόδος. μικτός. είκασος [87]

σύρτης· χαλινός [89]

συρτίς· φθορά, καὶ λύμη [91]

? συράσσει· συμπίττει [92]

συρφετός· όχλος. η κονιορτός μετὰ κόπων. τινὲς δὲ χειμών καὶ συρμός. η διάθαρτος

σύρφη· φρύγανα

σύρφος· θηρίδιον μικρόν, διοῖον ἐμπίς

σύρων (Anaxil. p. 345). Ἐλκων

σύς· γυνή. ίε· σύγρος

συσκανία (Dor.)· τὸ συσσίτιον

συσκευή· ἐπιθυμίῃ

σύσκηνος (Xen. KII II 2, 22). σύνοικος

σύσκια· σύνθενδρα

συσταστόν· τῶν τραγικῶν τι ἔγχειριδιον ἐκαλεῖτο, ὡς Πολέμων (fr. XCIV) φησί, τὸ συντρέχον, ἐν ΑΙΑΝΤΟΣ ὑποκρίσαι [2303. 4]

συσσίτιον (Ar. Plut. 602). ἀριστον. η τὸν συνεσθίοντα τινι (σύσσιτον)

συσσοῖη (Democrit.)· η ἀνεμπόδιστος φορά συστάσεις· σύνοδοι. συμφωνία

συστατῶν· συγκροτῶν. τὸ συστένω. καὶ τὰ δμοια

30 ? συστήσασθαι· πήξασθαι

τὸ σύστηνον· (ἐ)στενοχωρημένον. [τρίχινος χιτών, η ύπναρός. Αντίμαχος

συστομήτερον σκάψης (Menand. p. 69). παρομία [ad 11]

συστραφέντες· συνελθόντες [13]

συστροφή· ίλιγξ ὑδάτων. η σκοτισμός

συτάσσει· λιτεῖνει (cl. τύσσει)

σύτο· ωρμησεν, ωρμα. ανήλθεν. ανηκότη-
σεν (Φ 167?)

συφαίος· χοιροβοσκός

σύφακα· γλεύκος

συφακίζειν· διωρίζειν

σύφαρ (Callim. fr. XLIX Sophro fr. 8). γῆρας,

τὸ ὑπέρεταν· οἱ δὲ τὸ τοῦ δφεως. καὶ τὸ

έρθοντιδωμένον σύκον. καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τὸ τροφῶδες
 συφάγος· ἕπος, δόου αἱ οὐσὶ τρέφονται
 συφ(ε)ιοί· οἱ τῶν συῶν οίκοι
 συχνά, πυκνά, συνεχῆ, πολλά
 συχνοῖς· συνεχέστοις. καὶ τὰ ὅμοια
 (σφαγεῖον) ἐν φ τὸ τῶν λερών ὑποδέχεται
 αἷμα, τόπος (Eur. El. 800)
 σφαγή (Xen. Venat. X 16)· ὁ κατὰ τὴν καταλέιδα τόπος
 σφάγια· ἡ τῆς λερονυρίας ἡμέρα
 σφάγιον· πρόβατον (Eur. El. 514), θῦμα
 (Eur. Hec. 109)
 σφαγίς (Eur. El. 1142)· τὸ προκάρδιον. καὶ
 τὴν τομήν
 σφαδάζει (Eur. fr. 818)· βράχει. δυσθανατεῖ,
 χαλεπῶς φέρει. διασπάται. ἀγανακτεῖ.
 δυοφορεῖ. στακτεῖ. μετὰ χολῆς ὀργίζεται.
 καὶ μετὰ χόλου πολλοῦ, ἡ μετὰ σπασμοῦ
 πτῆδη. μανεται. σπεύδει. διασείτει. θυμοῦται.
 ταραττεῖται ὑπὸ τραύματος θέντος
 σφαδασμός (Plat. Civ. IX 579 E)· σπασμός.
 καὶ τὰ ὅμοια [31. 32]
 τοφαίλειν· πλῆσαι [34]
 σφαὶρηδόν· περιφερέσι, στρογγύλον ὃς
 σφαῖρα (non N 204)
 σφαράστηρ· [ad 36] σκύτος [ad 36]
 σφακελισμός (Eur. fr. 751)· παφαπληξία
 σφακελίσσαν (Plat. Tim. 84 B)· κακωθέν.
 καταφθαρέν
 σφακελίζει (Cratia. fr. XLVIII)· κρούει
 τοὺς ποιούς. κινεῖ δεινός. δύναται. σπᾶ.
 διασπάται. διγύνεται. Σφακελισμός γάρ
 καὶ σφάκελος ἡ ἀμερτος δύνη· καὶ ἡ
 μετὰ σκασμοῦ τῆς χολῆς πρόσεσις· καὶ ἡ
 τῶν δοτέων σῆψις
 σφάκια· τῆς ἀμπέλου τὰ κλήματα
 σφάκος (Cratia. fr. CXXXV)· χόρτος, δι τὰ
 κτήνη ἔσθιει. οἱ δὲ τὸ ἐπὶ τῶν δρυῶν ἐπι-
 γεννώμενοι, δι καλούσι βρύουν. οὐκ εἰ. ἔκει-
 νος γάρ φάσκος (q. v.) λέγεται

σφακέδη τὰ λιτά· καθ' ἥν ὁ σφάκος
 ἐφύετο. ἔστι δὲ ἄγριον φυτόν
 σφαλάσσειν· τέμνειν. κετεῖν
 σφαλεῖεν· ἀποτύχοιεν. φευσθεῖην (αἱ σφα-
 λεῖην)
 σφαλερόν (Soph. Ai. 159)· ἐπικίνδυνον.
 σαθόν. δέρματον
 σφαλερόν· ἐπισφαλές. ἐπικίνδυνον [47]
 σφάλλειν (Xen. Kll VIII 8, 10)· κλίνειν.
 καταβάλλειν. διαρτάνειν
 σφαλητῷ· σκιρῷ. σφάλλεται. δῆλοι διντὶ τοῦ
 σφαβάζειν τετάχθα φασί. ἔντοι μετὰ ἐπι-
 θυμίας τι πράττειν (Polyb. XXXV 5, 2)
 τοφάλλον· κολάκευσον [51]
 σφαλός (Epicharm. p. 454.) ἐστι γάρ
 ἐύλον ποδῶν δειμωτικόν· οἱ δὲ κορῳδοὶ ἢ
 δίσκοι· δῆλοι δισκοειδεῖς τι σκέψη μολύ-
 βδίων ἔχον κρίκον, δ δειμοῦντες ὑπὲρ τὴν
 κεφαλὴν ἀπίτουσιν ἐν τοῖς δύσσι
 σφάνειν· κλινίδιον (cf. ἐν σφανίφ)
 τοφαραγγές·
 σφ(α)ραγγεῖς· βροντῇ. ταράττει. φορεῖ
 σφαραγεῦντο (i 390, 440)· κατεπονοῦντο.
 ἐφλέγοντο. ἐφόφουν (2834)
 σφάραγος· βρόγχος. τράχηλος. λαμπός.
 νόφος
 σφάσ (E 567)· αὐτούς, αὐτάς, αὐτά (Soph.
 OT. 1470)
 σφέ (Aesch. Prom. 9)· αὐτούς, αὐτάς, αὐτά
 σφέας (δ 77)· αὐτούς, κατ' ὕκλεισιν
 σφεδανόν (A 165)· ἐπιτεμένον. αυτο-
 ωτατον. σφοδρόν. ὁξύν [62. 63]
 σφειδρόν· καθαρόν. εὐθέδες
 σφειλόν (Boeot.)· λοξόν. πυκνόν. εὐκίνη-
 τον (2895). προσφνέσ. δριμύ
 σφεισον (A 535)· αὐτῶν
 σφέλας (a 393)· ὑποπόδιον [68]
 σφέλμα· τὸ ἄνθος τῆς πρένου
 Σφενδαλής· δῆμος τῆς Άττικῆς (cf. Herod.
 IX 15)
 σφενδόναιαν· σφενδόνην. ἡ τὴν σφραγίδα

COD. 25 σφάγιον· πρόβατον θῦμα (cf. suo loco) ἡ ἐν φ 26 κατακλί 27 σφα-
 γία 29 δυσθανατ.. — δόλον 35 σφαιριδόν 36 cf. φαιρωτήρ 41 σφακός —
 φακός λέγεται 42 κλιτήν — φακός 52 σφαλός — δειμωτήριον — μολυδέιν cf. col.
 635, 29 57 σφάραγγος 62 δανόν; cf. δανῶν 64 cf. φιαρόν, φιλυρόν, φιαρόν
 65 σφειλόν (cf. δεσφηλοι, EM. 100, 49) 70 σφενδάλης

HES. 31 σφαδάρρουσα· ὁγνυμένη (Basil. schol. in Greg. Naz. Or. XXXIV) 32 σφα-
 δάν· σφοδόν (A 165). καταληκτικάς 33 σφαιραγεῦντο (i 390)· ἐφόφουν (2836) Αδ 36
 ζητηχίουν σανδαλίου, — κόμια λώφου (Greg. Naz.) 47 σφάλμα· διμάρτημα 51 σφάλ-
 λονταῖ· διμαρτάνουσιν 62 σφεδανόν (Φ 542)· φονεύων, δόλας, κτείνων. τινες ἐπεσπεν-
 μένων. δῆλοι σύνθετοι εἶναι ἐκ τοῦ σφέ καὶ δανῶν, ὁ ἔστι κτείνων· ἔστι δὲ ὅματικόν
 63 σφεζόμενοι (Γ 152)· ἐπικαθεζόμενοι 68 σφέλα (ρ 231)· ύποπόδια

σφενδόνην (Plat. Cir. 359 E)· τοῦ δακτυλίου τὸ περιφερές· ἡ σφραγίς σφέρτα· τὰ ἀφορά δένδρα (ἀφερτα;) [74] σφετέρησι (α 7)· ταῖς αὐτῶν αὐτῶν γάρ σφετέρησιν ἀταθαλίησιν ὄλοντο

σφετέρησι εἰς ἴδιον κέρδος (κε) χηνώς σφετεριζόμενος (Dem. 248, 12)· υφαιρούμενος. ἴδιοποιούμενος

σφετερίζων· ἴδιοποιούμενος, καὶ προσλαμβανόμενος [79—83]

Σφήκεια (Xenagor.)· ἡ Κύπρος τὸ πρότερον· καὶ τὰ τῶν σφηκῶν κηρία (σφηκεῖα) σφηκίσκος (Δι. Plut. 301)· τὰ μακρὰ τῶν ἔγλων καὶ εἰς ὅρν συνημμένα σφηκίσκοντος λέγοντον· ἐπει τοιούσιαν σφήκεις τὴν κοιλίαν ἐπισυνημμένην ἀγάν ἔχουσιν· καὶ τοὺς λαγαρούς τοῖς σφίμασιν ἀνθρώπους καὶ .. προκοπίλους .. .

σφηκισμός· εἶδος αὐλήσεως εἰρημένον ἀπὸ τῆς ἐμφερείας τὸν βοῦμ(β)ῶν

σφηκίστας· κηρία σφηκῶν σφηκοί (Sophr. fr. 26)· οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι. ἐποιούνται σφωαλένους

? σφηκῶν· ποικιλῶν

σφηκός λόφον· τὸ ἀκρον τοῦ λόφου, τὸ ἐπὶ τῶν ὕπων πλοκρεμάμενον τοῦ λόφου, τῆς περικεφαλαῖς τὸ συνεσφιγμένον. Λόφουρον δὲ, οἷον λόφου οὐδὲν [91]

σφήκωμα (Δι. Pac. 1216)· πύκνωμα, καὶ δέ δεσμός σφῆλας· πλανῆσαι. βλάψαι (σαλεῦσαι. κινῆσαι)

σφῆλειν· πλοτυχεῖν ποιῆσειν σφῆλόν· λόξον· πυκνόν. εὐκίνητον. Λεσφηλον δὲ τὸ δικίνητον (2865)

σφηνεύς (Euthyd.)· ἰχνὸς ποιὸς θαλάττιος σφηνούμενος· στρεβλούμενος [98—2900]

Σφήτετοι· δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς σφῆτη· ἔαντφ ἡ ἔαντη σφῖ(γ)κταὶ (Cretim.) οἱ κιναῖδοι, καὶ ἀπαλοὶ σφιγκτήρη· χιτών. Ταραντίνοι

σφίδες· χροῦ μαγευκαὶ (1511)

COD. 90 ὁρᾶν (σφήκωμα λόφουν;) 2902 ἔαντοῦ ἡ ἔαντης 17 ἀμοργαὶ 21 | γονεῖς, κομῆταις 23 πλήρεις 28 σφριγόντα (non Aesch. Prom. 380) 33 στέλλεται ἡ 34 σφύρα

HES. 74 σφέτερα (α 274)· ἵδια αὐτῶν 80 σφέτεροις· ἐπιβλῆματα (ἐφεστρίδες) 81 σφέων (Σ 31)· αὐτῶν 88 σφήσις (δ 162 a 34)· ταῖς ἔαντοῦ 99 σφῆσις (Δ 162)· ταῖς αὐτῶν (2883) 2900 σφῆσιν· αὐταῖς, ἡ αὐτοῖς 7 σφίν· αὐτοῖς, ἡ αὐτοῖς, ἡ αὐτάς, ἡ αὐτῆς 14 σφοῖσι (Ξ 202)· τοῖς αὐτῶν 19 σφοῦ (Α 534)· τοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἴδιου [ἡ τῆς αὐτῆς] 27 σφριγῶν (Greg. Naz. p. 483 B)· ἀκμάσων, νεάνιστον, αὐξέσων

σφιδὴ· χορδὴ [7]

σφισιν (Hom.)· ἵαντοῖς [ad 8]

σφισιμολος· διαφορὰ τῆς κινήσεως

σφόδελος· ἡ ἀλμος δασὺ ἀνθος ἡ ἀρχον

σκιερόν. οἱ δὲ σίτον σφοδελοφόροις· τοὺς μετοίκους

σφόδρα· πάντα, πολύ, ἅγαν, λίαν

σφοδρόν· ἐντονον. λαχεόν [14]

σφονδύλη (Ατ. Pac. 1077)· ὅμοιον τὶ φασι· τὰ σαλαφρὶ εἶναι, δομῆν φανῆη προέπεντον, εἰ τις ἀφεταί αὐτῆς

σφόνδυλος (Ατ. Vesp. 1489)· τράχηλος

σφόνδυλοι· αἱ ἀμογαὶ τῶν μελῶν, καὶ οἱ

τῶν φρτῶν πυθμένες, ἀλλοι τὰς δικαστικὰς φήψους, καὶ τὰ τῆς φέρων στότα. καὶ τῶν σκορπίων αἱ ἐπὶ τῶν κέντρων περιγραφαὶ (Nic. Th. 781. 797)

? σφορτάν· λιμόν [19]

σφραγίδες· αἱ ἐπὶ τῶν δακτυλίσιν, καὶ τὰ

τῶν λιατίν σημεῖα

σφραγίδονταργοκομῆτας (Ατ. Nub. 331)·

τοὺς ἔχοντας σφραγίδας ἐν τοῖς δακτυλίσι

δυνχας λίθους, καὶ κομάντας

σφραγίς· λιθών, καὶ ὁ ἐν τῷ δακτυλίῳ

λίθος, ἡ σήμαντρον

? σφρογός· τὸ τοῦ λιατίν σημεῖον

σφρια· ἀπειλαῖ, ὄργαλ

σφριγά· περιτέταται, περιτείνε(τα)ι. ἀλλοι

σφύσεις, πλήρης τυγχάνει. μάλιστα δὲ ἐπὶ

θηλείας, εὐσωματεῖ (Ατ. Nub. 799), ἀκμάζει, νεάζει, καρπῖ (Lyrist. 80)

σφριγανόν (Hippocr.)· ἀκμαῖον. δαφύλες

σφροδόρον

[27] σφριγῶντα· ἐπαιρόμενα, λιχύνοντα

σφυρδά· περιγάσσα· περικυνθεμένη, συνεστηκυντα,

λαχύνοντα

σφυγμός· φλεγμονή. κυριώς δὲ ὁ παλιμὸς

τῶν ἀρτηρῶν

σφυρδά· ἡ περιφέρεια τῶν ποδῶν

σφυρδῶν· λιχνός, εὑρωστος, σκληρός

σφύρεις· πηδᾶ, φλεγμανεῖ. κατέται. ἀλλεται

ἡ φλέψ

σφύρα· ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ἡ χαλκεντι-

79 σφέτερον (P 287)· τὸ αὐτῶν ἴδιον

81 σφέων (Σ 31)· αὐτῶν 91 σφῆ, σαλεῦσαι, κινῆσαι. σφῆλαι

98 σφῆς (Π 18)· τῆς ἔαντοῦ 162 σφῆσις (Δ 162)· ταῖς αὐτῶν (2883) 2900 σφῆσιν·

αὐταῖς, ἡ αὐτοῖς, ἡ αὐτάς, ἡ αὐτῆς 14 σφοῖσι (Ξ 202)· τοῖς αὐτῶν 19 σφοῦ (Α 534)· τοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἴδιου [ἡ τῆς αὐτῆς]

- κόν (ἢ ἡ παρά τις λεγομένη κέστρα (q. v.), ίχθυς θαλάσσιος)
- σφυρός** (Δ 147). τὰ περὶ τοὺς δεστραγάλους, αἱ περιφέρειαι τῶν ποδῶν. ἢ τὰν δρᾶν τὰ ἐπίπεδα καὶ κατώτατα (Pind. P. II 46)
- σφυράδεις** (Ατ. ΗΑ. VII 8). τὰ διαχωρίματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. οἱ δὲ σπυράδας
- σφυρήλατος** (Theocr. XXXII 47). σφύραις ἐλῆλασμένος, οὐ χωνεύτως
- σφυρήματα**. τὰ σιδηρία, διτὶ οὐ κεῖται
- σφυροδέτας**. ἢ λέξις παρὰ τοῖς τὰ ἵπποτροφικά
- σφυρός** σφυρόδρομος. ἢ τὸ ἵππων τῶν δεστραγάλων. ἢ ἐν κύκλῳ τὰ πέλματα
- σφύρωσις**. διάρροις
- σφύρ** (Α 574). ὑμεῖς. ἢ ὑμᾶς (Ο 146) [43]
- σφωτή** (Α 8). ἔντονός. ἔστι δὲ τοῦ τρίτου προσάσπον
- σφωτήν**. ὑμῖν (Α 337), καὶ ὑμεῖν (Ευρ. Phoen. 460), καὶ αὐτοῖς (σφωτίν) [46. 47]
- σχάρη** σχάζει
- σχαδόνες** (Euthyd. com. p. 889). τὰ κηρία τῶν μελισσών, ἵνθα οἱ σκάληκες, οἱ δὲ τὴν ὑπερβάλλοντας ἥδοντι σχαδόνες
- σχαδών**. κυθερωτικὸς βόλος
- σχαλίδες** (Xen. Cyn. II 8). δὲ ὁν σχάδους τὰ δίκτυα δρᾶδα ἔστωτα (2953)
- σχαλίσαι**. καὶ δίνισχαλον τὸ ἄποκον (ἢ ἀνημέλκτον ΕΜ. 110, 32). καὶ δῆγλαστον [53]
- σχάσαι**. μετάβαλι
- σχάσει**. διφήσει
- σχάσον** (Ευρ. Phoen. 454). ἀφελκε. κατάπανον
- σχαστρία**. δριμιστηρία. καὶ μέρος τι ἐν τῷ νητῇ (3009)
- ἢ σχαῦδας. λεχνόφωνοι
- σχίδην** (Xen. Hipparch. 3, 4). ἡ συνχῆ, βάδην σχεδία· μικρὰ ταῦς. ἢ ἔντα d συνδέονται, καὶ σύντονος πλονεῖν. ἢ ὅπλα (Aesch. Cho. 162) τὰ ἐκεῖδος τιτρώσκοντα
- COD. 35 ὑπέρ τισι Post 35] ἢ ἢ θαλάσσιος 36 διαχωρίματα 37 σφυρλίλατος 38 σφυρίματα 40 σφυρόρν [ἢ ἐν ... πέλματα] Post 41 44 σφῶτες 51 σχάδους (32 gl. i 1051. 1069 ΕΜ. 739, 43) 54 μετάβαλλε 57 σχαντήρια, δριμητήρια — λιμερος (cf. χαστηρία) 58 λεχνόφωνοι 61 cf. ἐσχεδάζομεν 73 σχέθων (79 cf. γελυνμέδαι, ἐσχελ—, χελν— 81 cf. κερ—, σκερ—) 82 καὶ ἡ κονρά 87 ἢ
- HES. 43 σφῶτη (Π 18). τῆς ἔντονος 46 σφωτέρον (Α 216). ὑμέτερον, ὑμῶν τῶν δύο 47 σφῶν (Μ 155). ἔντονος 53 σχανδές· τὸ δίκτυον (2951) 63 σχέδιοι· εὐτελεῖς 64 σχεδίη· συνάρφεια, κοινωνία (σχέσις) Ad 65 σχέδια (ε 251). καὶ τὸ ἔχειδος κατάδαι οὐτῶν λέγεται (Ε 830). καὶ 67 σχεδόθεν (Π 807). ἔγνωτεν 68 σχεδόν· ἔγνες (δ 247), ἐκ χειρός (Ε 458) Ad 70 ἐπισχέν (Τ 119). Ad 71 ἐπισχέθητο (2978) 76 σχέμα· σχήμα· Ἀγαστοί 77 σχεῖται· ἐμοὶ 78 σχεδήτω· κατασχήθητο (2971) 92 σχέτλιαι (δ 729). δειναι

- σχεδιαζειν· ἐγγίζειν. ἐκ παρατυχόντος ἐν ἔτοιμῳ λόγειν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ταχέος ποιεῖν
- σχεδίασθείς** [63. 64]
- σχεδίη** (Herod. IV 88). [ad 63] ἢ εἰκασίας πεποιημένη ταῦς. διάβασις, γέφυρα, γεῦμα σχέδιον (Aristot. ap. schol. Eur. Rhes. 311). τὸ δόρας, ὃ μὴ ἀκοντίζεται. ἢ τὸ δνενηρεπτῶς γενόμενον. ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς [67. 68]
- 10 **σχεδρός**. τλήμων, καρτερός
- σχίθεν**. ἐμεινεν. ἐκρατήθη [ad 70]
- σχεδέτω** (δ 537. 542). [ad 71] ἐπισχέτω
- σχέθον**. κατέσχον (Σ 428)
- σχετίν** (Aesch. Cho. 832). κατέχων
- σχελίδες** (Ατ. Ερρ. 362). κρέα ἐπιμήκη τετρημένα οἱ δὲ πλευρίδες
- σχέτινος**. ἀγρά κυπάρισσος. οἱ δὲ ἀρκευθος [76—78]
- σχετηνάζει**. φλυαρεῖ
- 20 **σχενδυλόληπτοι**. ἐσχενδυλήσθαι εἰς λεγον τοὺς ἐν τοῖς ταύροις. διὸ τοῦ χαλκευτικοῦ δργάνον, δ σχενδύλη λέγεται σχέραφος (Cret.). βλασφημα. λοιδορία
- Σχερίτη** (Σ 8). ἢ Σχερία. ἢ τῶν Φαιδκων χώρα, ἡ ῥησος Κέρκυρα τὸ πρότερον οὐτῶς ἐκαλεῖτο
- σχερόν**. κύμα τ ἐτοιων. Αμερίας
- σχερός**. ἀπτή, αιγαλός
- σχεσίς**. ἐποχή (Hippocr. 1159 F). κατάστασις. συγγένεια. φύλα
- 30 **σχετική**. κατασχετική οικείωσις
- σχετικός**. δ πρός τινα ἔχων σχέσιν καὶ ἐγγύητη. ἔστι δὲ τῶν πρός τι σχετικῶς· οἰκειωτικῶς
- σχετικάζειν**. δισφορεῖ, δισχεφαίνει, δισπετεῖ
- σχετλιαζέτω**. βαρελέθω, διοδυναπετεῖτω.
- Σχέτλιον γαρ τὸ ἀδικον
- σχετλιδέων** διδικούμενος [92]
- σχετλιασμοί** (Thuc. VIII 63?). διστροκαί.
- δισφημαί δόνηραι
- σχέτλιον** χλευτόν, δύστηρόν, ἀποροτ., δθυμον. δτυχές. ἀδικον

σχέτλιος (Apollen. lex.)· τάλας. δύναμις. φροτικός. στεναγμοῦ ἀξιος. χαλεπός [96]
 σχῆμα· πλάσμα. ἴματισμός. διάθεσις. κόμπος (Aesch. Sept. 470)
 σχηματιζόμενοι· προσποιούμενοι, σχῆμα
ἐπίδεικνυντες
 σχηματισμός· πλάσμα
 τ σχηματοβόλον· ήτοι ἐπὶ τῶν δικαστῶν
τούτους ἔλαβαν
 (σχήρ· ἔχινος) 3055 [3001. 2]
 σχήσεις (λ 70)· προσέξεις
 σχήσεσθαι (N 747)· κατασχεθήσεσθαι
 σχήσεται· δινθέτει
 σχήσις· ἔξις. δρμῆ
 σχήσονται· καλύπτονται (λ 819), παύσονται,
ἐφέρονται
 σχήσων· ἐφέξων. καὶ τὰ δημοια
 σχηματηρίαν· ἄρχαντα. δόμοιστηρίαν (2957)
 σχίδα· σχίδος εινόντος. πήγμα (ἡ—)
 σχίδας· κάλαμος γύλον
 σχίδας· αμόλινα
 σχίδος· τὴν διόσχισιν
 σχίζα (Ar. Pac. 1031)· ή λαμπάς [15—17]
 (σχίζις [Cratin. fr. XC]· λεπτός παρ' Ατ-
τικοῖς)
 σχίζογνάνδρον (Com. an. fr. CLXXXVIII)·
τοὺς ουκοφάντας
 σχιζόποδες (Ar. HA. VIII 3)· τῶν ὄρνεων
τὰ ἐνυδρα [21] 30
 ? σχίνας· εἶδος ομαράγδον εἰργασμένον
 σχινάτας· σχινάτισιν ἀγών τις ἐπιτάφιος ἐν
Λακεδαιμονίῳ
 σχίνδαν· θερμάστριον
 σχίνον διατρέψιν [ad 25]
 σχινοκέφαλος (Cratin. fr. I p. 62)·
 εἶδος φυτοῦ
 σχίνος· [ad 27] καὶ ή σκίλλα (Ar. Plat. 720).
 καὶ εἶδος φυτοῦ
 Σχινούντα· ὑπάρχει στις Σχινούσσα Φω- 40
κίδος

σχίσμα· ποδὸς τὰ σχίσματα. καὶ ὁρχηστικόν
σχίμα (Poll. IV 105)
 σχι(σ)ματῶδες· δύμοις
 σχισμή· διαχώρων
 σχιστά· τὰ γράμματα. καὶ τὰ κρότημα
(Theophr. VII 4, 7)
 σχιστόν· προσκεφάλαιον
 σχι(σ)τός (Apollo. com. p. 453)· χιτών τις
ποιὸς γυναικεῖος, κατὰ τὸ στῆθος πόρρη
συνεχήμενος
 σχοιατο (B 98)· παύσοντο, ἐπίσχοντε
σχοίητε· νομίσοντε, ὑπολάβοντε
 Σχοινίκος· ὁ Ἀμφιστράτος ἡνίοχος. καὶ ὁρ-
νις τις (Ar. HA. VIII 3). καὶ φυτόν (?)
 σχοινίνην φωνήν· τὴν σαθρὰν καὶ διερ-
ρωγνύαν
 σχοινινός ἥθυμός (Cratin. fr. XIII p. 93)·
δέ οὐ τὰς ψήφους οἱ δικασταὶ εἰς τὰς
ὑδρίας καθαίδιν
 σχοινινόν· τὸ μεμιλτωμένον (Ar. Ach.
22)· ἐρθραινον ὑπὲρ τοῦ σοφῆσαι τὴν δυο-
ράν, ὅπότε βραδύνοντες ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν.
καὶ ἐν τῇ τηὶ ὁ σχοινοδρόμος [41]
 σχοινίνων· τῶν αὐλητικῶν νόμων τις. καὶ
δρῦς τις [43]
 σχοινοτερές (Herod. VII 23)· ὁρθότ. μα-
κρόν [45]
 σχολαῖον· ἡσύχιον. βραδύ
 σχολαῖτερον (Thuc. II 75)· ἡρεμώτερον.
βραδύτερον
 σχολαῖτων· δργῶν
 σχολῆ· οὐ μόγον τὸ μηδὲν δρᾶν, δλλὰ καὶ
τὸ περὶ τὰ σχολάζειν. καὶ ή διατροφή
σχόλια· σεμνολογήματα [51. 52]
 σχόμενος περὶ δονρι (M 298)· κατασχε-
θεὶς καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος
σχόντες· εἰληφότες. προσχόντες
 τσχῆρ· ἔχινος (σχήρ)
 σχώμεθα· κατασχεθῶμεν [53]
 σῶ· σῶ
 σωάδδει (Lacon.)· παρατηρεῖ

COD. 3008 σχήσας 9 δομῇ 10 σχῖδος 13 σχῖδος 18 accessit e schol. Clem.
 Al. p. 26 25 λευκεῖν 29 σχῆμα 31 ἡγεῖς 35 σχοίαντο — ἐπίσχοιαν 36 νομί-
σητε 39 ύδρειας καταδίαιν 40 ὄπόταν 42 σχοίνων (sic) τις post 44, καὶ ὁρνις
τις post 40 47 σχολαιοὶ cf. οὐ σχολ — 55 cf. χῆρ 59 σωαλδεῖ, παραληρεῖ

HES. 96 σχίδακας (III Regg. XVIII 38)· κλάματα γύλων 3001 σχήσεις (χ 70. 248).
 ἐφέξει, καθέξει 2 σχήσειν· ἀντέξειν (M 166), καλύπτειν (M 4), παύειν 15 σχίζης (A
462). σχίζαις 16 σχίδασε· τὰ γύλα 17 σχίδεις· τῶν γύλων 21 σχίζεις (B 425).
 σχίδαις Αδ 25 εἰλαθεῖς τὴν σχίνον τρώγειν οἱ καλλιστόμενοι, ἐνεκα τοῦ λευκοῦ τοὺς ὅδο-
τας Αδ 27 τὸ φύλαιον (ad ἔχινος) 41 σχίνισμα (Ps. CIV 11)· μέτρον ὅδοῦ. ἡ μέρος
 43 Σχίνος· πόλις Βουωτίας (B 497), καὶ τὸ τῆς σχίνου φυτόν· σχίνων υπεκλίνηθ (e 463)
 45 σχολαιστε (Ps. XL 10)· ὑρεμώτες 51 σχόμεθα· ἐπὶ τοῦ οὐ ἐνεκα μὴ σύμπεδι
 περισχόμεθα περισχομεν (e 199) 52 σχομένη· κατασχεθῆσα (λ 278). ἀνατείνασα τὰς
 χεῖρας. καλύψαται τὸ πρόσωπον (a 334) 57 σχῖνται (v 151)· διπόσχωνται

σωβῆρις· ναῦς, πορθμίς. ἔνιοι τὴν παλαιάν
σωγάσσαι· σῶσαι (σφάσαι) [62]
σωζει· διασῶγει. βουλεύεται
σωκεῖ (Soph. El. 119 εἰ.)· λογίει. βοηθεῖ
σωκός (Y 72)· σωστοικός, σάσικος. λογίαρός
σωκόν· δυνατόν
† σωκόνδας· δι γαμικὸς οίκος
σωκόν· σῶα δκούνοντα. τὸν Ἐρμῆν. καὶ
σωσίκον
σωκήνες· οἱ στεγαστῆρες. καὶ τῶν δστρα-
κοδέμων τα γένος κογχιλῶν (Arist. HA.
IV 4, 8). τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων
† σωληγξις· δραμεῖν
σωλούς· νός
σωμα· [ad 72] δέμας
σωμαῖς (Epilec. p. 887)· ἐρπ. Λωρεῖς
σωμάλοις· δι κατηλεμμένος
σωματοφύλαξ· δορυφόρος. ωτοφόρος. καὶ
δι βασιλικὸς φύλαξ
σων· σφαν. η βλάστησιν, ἀπὸ τοῦ σεύεσθαι.
Ἄττικοι δι σωβόμενον
σῶαν· δλόκηλην, ὑγιανον [78]
σῶαντο· ὀφρώντο
σωμάτια· τὰ σκύταν αἰδοῖα
σωπιανούσιν· οἱ κίνεις, παρὰ Σενοφῶντι
(—άνει?)
σωράκον (At. fr. VI p. 1049)· δυγεῖον, εἰς
δι σῦκα (σκεύη?) ἐμβάλλεται. η ἔυλοκαν-
θῆλια
σωρεύει· βουνέει (1341)
σωρήδον· κατὰ σύστημα σεσωρευμένον. λι-
γεται δὲ ἀναρρέμητον
σωρεία· πλῆθος [83]

σωρός· συναγωγή, η θωμοῦ διαφίρει
σῶς· δι δλόκηληρος, καὶ τέλειος. δι σωζόμενος,
καὶ σῶς ὑπάρχων
σωσίκες· οἱ ἐφθοι κύαμοι
σωσίβιοι· οἱ κωβιοί
σωσίκος· δι τοὺς οίκους σωζῶν [91, 92]
σωστέος· σωθῆναι ἄξιος (3099)
σωστρα· σωτήρια. μήνυτρα (Xen. Mem. II
10, 2), λύτρα. ὑπορε, φδη. σωτρεύματα,
τὰ τοῦ τροχοῦ ἔνδια. καὶ δ ἐπὶ τούτοις
αἰδηροί ἐπιστρέφον
σωτραί (Dor.)· δρμάται, ἔρχεται, πορεύεται
Σωτρείρα (At. Ran. 376 Lycurg. 150, 5).
η Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν. κατὰ Γαλη-
νὸν ἀντίστοις τις
σωτρίος· σωθῆναι ἄξιος (3093)
Σωτῆρ· δι τοῦ ἀλδος χόνδρος. καὶ δ Ζεύς.
[καὶ] δι εὐεθέρως, η λυτρωτῆς
σωτηριακόν· τὸ εἰς ἐκφοράν νεκροῦ διδό-
μενον
σωτήριος· δι οὔρος ἀνεμος [3101]
Σωτήρος Διός (Aesch. fr. 54, 4). οὐτω τὸν
τρίτον κρατήρα καλούμενον
† σωφράτορες· σωφρονέστεροι
σωφρονιστῆρες (Pirrosc. I p. 436 K). τῶν
δδόντων τινάς οὐτω λέγονται [5, 6]
σωφρονιστής· νουθετητής
σωφροσύνη (monosl. 505)· σοφία, ἐπιστήμη
σωχεῖν (Nic. Th. 590)· τρίζειν
30 σωχίς· εἶδος ἀμπέλου (Poll. VI 82)
σωχομένους· τριβομένους
Σωχός· δι τῶν Κουρήτων πατήρ (cf. Κόμβη)
[13]

T

Τά· ταῦτα, ἄτινα αὐτά, ἀναφορικός·
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔσσομεν (Π 60)
[2, 3]

τὰ αἰσχί· τὰ χείρω
τὰ δμείνω· τὰ κρείττονα [6]
τὰ δπὸ τρίποδος· παροιμία [ad 3] [8, 9]

COD. 64 σώκει 66 σώκον, αἴδηντον 70 cl. αὐλίξαι, πελίγξαι, ἐξάλιγξε 76 σῶαν
— η βλάστησις — σεβίσθαι — σωβόμενοι 79 κατελημμένος σῶματι τὰ 81 ἔηλον αρ-
θίλα 83 ἴναριθμητὸν 86 η 93 σωστέλος 94 σωστεύματα — ἐπιστρέφον Post 95)
σωτεύματα, σωτρεύματα 3109 σωχῖν, cl. φώσειν

T 2 τὰ

HES. 62 σώεσκον (Θ 363)· ἐσώδιον Ad 72 πτῶμα (Mallh. XIV 12 coll. Marc. VI 29)
78 σώσοντες (i 430)· σώδιοντες, κρύπτοντες (3113) 85 σωφρωνίς· ἔλατη. καὶ πόλις (cf.
σωφρ—σωρω) 91 σωσόλεθρος (z 28)· δι πρόδηλος, καὶ φανερός. καὶ μέγας. καὶ τέλειος
92 σωργή (Iessi. V 2)· ἔκλεκτη 3101 σωτηρίον (Exod. XXXII 6)· ἐξάλιασμον 5 σώ-
φρων· φρόνιμος, καθαρός, δύρος 6 σωφρονίζεται· σεμνύνεται 13 σῶαντες (i 430).
κρύπτοντες (3078) T 2 τὰ ἄ (i 310) · [άτινα, η τοιαντά] 3 τὰ δδάνοντα· τὰ δρέ-
σκοντα 6 τὰ δντασιν· βαρύ (57). Ad 7 ἐν τῷ διηγήτῳ λεγομένων ητοι ἀπὸ τοῦ
δελφικοῦ τρίποδος· η ἀπὸ τοῦ Ηυθαγορικοῦ 8 τὰ βάθη (I Cor. II 10)· τὰ ἀχώρητα,
τὰ δκατάληπτα 9 Ταβεψή (Iessi. VII 6)· δυαδοῦ Θεοῦ

ταβάλα· ταβήλα. ὑπὸ Πάρθων οὕτως καλεῖται δρυαντον κριβάνηφ ἐμφερές, φ' χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις διντὶ σάλπιγγος [11a, b] ταγαλός· δὲ ἐπιταγῆς τι ποιῶν ταγαλές· ἀρχαῖς, ἡγεμονίας ταγανά· ταῦτα. Κοίτες ταγατήσιν· κιχλίσιν ταγή· βασιλικὴ διωρεῖται. καὶ ή σύναξις τῶν πρὸς τὸ ἡγανάκτιον (Arist. Oec. II 2) ταγηνίας (Cratin. p. 90). πεμπάτια (ἀπὸ) 10 τηγάνων. οἱ δὲ στέας ὑγρόν, ἐπιχόμενον τηγάνωφ, φ' προσθάλλεται μέλι, (ση̄σάμη, τυρός [18] τάγιλος· φειδωλός τάγιος· κήρυξ. πρεσβευτής. ὁξύς. ταχίς. βάσιμος ταγοί (Ψ 159 Aesch. Pers. 23). προστάται, ἀρχοντες, ἡγεμόνες ταγύρια (Eupol. p. 431). τὰ ἔλάχιστα, τὰ τυχόντα 20 ταγοῖν αγαγα· Μακεδονική τις ἀρχή [24—32] ταιναρήτιας· παρὰ Λακεδαιμονίους ἕρτη Ποσειδώνος· καὶ ἐν αὐτῇ Ταιναρισταί. Ταιναρον γάρ πεδίον Λακωνικῆς ταιν θεῖν· ταῖς θεᾶς ταινιλα(i). στέμματα τῶν λερέων, διαδήματα δρχερατικά, ἡ σάναι, ἡ στέφανοι, κόσμοι, ἡ δεσμοί λεροί ταινιοῦντες· κοσμοῦντες, δεσμοῦντες, στεφανοῦντες 30 τὰ κέρατα· τὰ ἀκρα τακερόν· τηκέον. οἰκτρόν τακτικοῖς· στρατιωτικοῖς, πολεμικοῖς τακτόν· δμοίς τὰ τοῦ τίτρου (Anaxipp. p. 466). τὰ τῶν μαγείων ἔηρα δρτύματα· διὰ τὸ ἔνθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι τακτῆνες (Cratet. fr. III p. 240). τροχίσκοι στέλατος κεκομμένου μεθ' ἀλάνω, καὶ ἔηρον 40 [καὶ] δρτυμάτων

COD. 17 ταγηνία — τιγανών (23 cf. σάγυρι) 23 τὰ δὲ (27 cf. διαβούλια 31 θέατρον — θεωρίας Cyt. Voss.) 38 τικτόν 41 τακτονίτον 49. 50 = 50. 49 51 cf. ἑταλανίσα. 54 ταλαγτέων 57 ταλαντίεον 60 ταλατηρον 66 φέρων μελίτη δέκαρπον 68 καὶ ... ἔρια post 72

HES. 11a ταβερνία· καπῆ 11b ταβέρνων· πανδοχείσιν 18 τάγηνον (Ar. Eq. 929 Plat. Com. p. 672). τήγανον (Moer.) 24 τὰ δὲ ἀποινα (Λ 20). τὰ δὲ λύτρα 25 τάδε· ταῦτα 26 τὰ δὲ ἔρημα φοβίσται (Ε 140). τὰ δὲ πρόβατα ἔρημα γενόμενα τῷ τοῦ ποιμένος φυγῆ 27 τὰ διαβούλια· τοὺς διαλογισμούς (Ezech. ΧI 5) 28 ταθέλις (Ν 656). δηλωθεῖς 29 τατύλον· μασθός, τιτθόν 30 ταΐδεχθόνα (Ψ 121). 31 ταῖς ταῖς 32 ταῖς· διοικητής, προστάτης 32 τάλαντον· λίτραι ἑκατὸν εἷς τοις πέντε κατὰ τὸν μίγαν Ἐπιφάνιον (ΙΙ p. 183) 65 ταλαπενθέα (ε 222). υπομένοντα τὰ πένθη 69 ταλα-

τάλα· μέγα ταλαεργοί (δ 636). οἱ υπομένοντες τὰ ἔργα, τλητικοί, ταλαιπώροι, δυσπαθεῖς ταλαεργόν (Ψ 654). τὰ αὐτά ταλαίνης (Soph. OC. 1263). δθλίας, ταλαιπώρου ταλαιπωρία· μοχθηρία ταλαιπώρος· ἐπίπονος, τλητικός ταλακάρδοις (Hesiod. Sc. 424). τλητικός, υπομονητικός κατὰ τὴν καρδίαν (Soph. OC. 662) ταλαιφρων (Eur. Hel. 524). καρτερικός ταλανίζει· θρηνεῖ ταλάντα (Ι 122). ζυγά, σταθμοί [52] ταλαντεῖσιν· μεδίμνων, καὶ σταθμίσων ταλάντατα· δτυχέστατα ταλαντεύει· σταθμίζει, ζυγοστατεῖ (Greg. Νεζ.?) ταλαντιαῖον· βαρύ (6) Ταλάντιον· τόπος. Ἀρτεμίδωρος ταλάντον· σταθμός, ζυγός. δλκή λιτρών ἑκατόν, ἡ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε, ἡ ἑκατὸν ἑγκορκαπέντε. ἡ τετρακοσία. ἡ χλιδα ἑκατὸν πεντηκονταδύο ταλάντος· ταλαιπώρουν ταλαντώσει· σταθμήσει, στήσει ταλάντον· υποστατικόν. λοχυρόν, βλαιον ταλαπέριος (ε 24). τλητικός κατὰ τὴν πελαραν, ἡ τηλόθεν διαπελεραισμένος. οἱ δὲ δριγμένος ταλαρίς· ἐξ οὐ βάλλουσι τοὺς δοτραγίδους [65] ταλαροι (Σ 668). κάλαθοι ἐρίσων. καὶ ἐν οἷς οἱ τυροὶ πήγυνται· πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιγδέα καρπόν ταλας· δδλιος, ταλαιπωρος ταλδσια· τὰ ἔρια. καὶ η ἐν τοῖς ταλάροις ἐργαζομένη κρόκη, ἡ ἔρια [69] ταλασία (Plat. Legg. VII p. 805). ἐρισφεγγία, ἐργασία

ταλασιουργία (Plat. Polit. p. 282 C). τῶν ἔριων τὰ ἔργα
 ταλασιουργός (Plat. Ion. 510 C). ἔριουργός [73, 74]
 ταλάδσ(σ)ας (Apoll. 149, 3). ὑπομεῖναι. καὶ τὰ δύοις
 ταλαύδινον (E 289). ὑπομονητικόν, τολμηρόν, πολεμιστήν
 ταλάφρονα (N 300). τλητικὸν κατὰ τὰς φρένας. οἱ δὲ σχυρογυνώμονα
 ταλασέα. τοξύματα
 Ταλαιός. ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ (Ταλλαῖος)
 ταλαιδίτης. δύων γυμνικός (Ταλλαίτης)
 ταλαικής. δναΐδης
 ταλαίκην. τηλικαύτην [83]
 ταλάξις. ὁ ἔρως [85]
 τᾶλας (Arist. fr. CCLXI). η μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί, οἱ δὲ γυναῖκα γαμετήν, οἱ δὲ νύμφην
 Ταλάβιος. λερνεύς
 ταλᾶς. ὁ ἥλιος
 τάμα (Soph. OT.). τὰ ἡμά [90, 91]
 ταμᾶς. γαμβρός [93, 94]
 ταμείν (Eur. Hec. 1204?). τεμεῖν [93, 94]
 ταμειάρχος (A 511). τέμνοντα τὸν χρῶτα. ἀπὸ μέρους δὲ λέγει τὴν σάρκα
 τὰ μέταρχα (Hesiod. Op. 396). μετὰ ταῦτα.
 Δωρεῖς
 ταμετάτει. τηνικάδε (1106)
 ταμίας. οἱ τῶν δημοσίων χρημάτων καὶ πάντων τῶν κοινῶν προστάταις καὶ φύλακες, ταμιοῦχοι
 ταμίαν (Crelic). ἕημιαν
 ταμιείας. φύλαξ χρημάτων, προστάτης, δεσπότης, οἰκονόμος, διοικητής
 ταμιεῖον. κοιτῶνα

ταμιεύεται (Arist. Theor. fr. X). διοικεῖται. διπορύψει
 ταμίη. ἡ προστάτις τοῦ οίκου, διοικήτρια, ἡ κελλαρία πιστή (Z 381). καὶ ἄρχη Ἀθηναῖς
 ταμίην. δίσποιντα, τὴν τοῦ οίκου προεστῶσαν [105, 6]
 Ταμιράδαι. ισρεῖς τινες ἐν Κύπρῳ
 τάμιος (Pippocr. 667, 36). ἡ πυτία
 10 τάμνειν (Hesiod. op. 421. 741). διατέμνειν
 τάμνεν (Γ 273). ἐνέκοψεν
 τάμνοντες. διατέμνοντες. ποιῶντες.
 τάμνον τ' αὐτῷ (Σ 528)
 περιῆλανον
 τάμοις. τέμοις. ποιήσαις [13—15a]
 τάν. σύ. Αττικῶς. ἡ ταύτην (τάν). ἡ τούτων τανάγρα. ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν φ. ἡρτυνον τὰ χρέα
 Ταναγρίδαι. οἱ Ταναγρεῖς
 20 Ταναγραῖων φυὴν. Βῆτες διοιστάτην. Ἐφόρος λέγει εἶναι τινα ἐν Τανάγρᾳ παχύτατον, ὃς ἐλέγετο Κητεύς ταναγκέα· δι' ὅλου ἡκονημάνα, ὁξέα, ἀποτεταμένην τὴν ἀχμὴν ἔχοντα [20] ταναγκέος. μαχρόν, τοῦ μαχράν λαβήντος
 ταναγκές. εὔμηκες [28]
 ταναῆς. ἔκτεταμένης [25, 26]
 τανα(όν). λαχυρόν. δξύ. λεπτόν. σχληρόν. μέγα. υγρόν. μαχρόν [28, 29]
 (ταναῦφη· λεπτούφη) εἰ. 139
 τάνδον (Eur. Ott. 614). τὰ ἔνδον [31—33]
 τανταλύζει. τρέμει. Δωρεῖς. οἱ δὲ σπαῖρει τανθάριον. ἐρυθρά [36, 37]
 τανθαρυστός. ὁ τρόμου παρασκευαστικός [39]

COD. 76 ταλαβρινὸν 78 ταλασέα (Choer. Canon. 87, 22) 82 ταλικήν· ταλικάτην
 85α ταλλίς 96 ταμετάξις 103 πυτία 11 τάμνοντες — περιελαύνων 12 ποιῆσις
 18 κήτεις διμούρητα — παχυτήτες 21 ταναγκέως 84 τανταλύζει — σπαῖρει
 ε 35 τανθ | 38 τανόδρυστος — ποκενάτιος

HES. 73 ταλασιφρων (A 421). ταλακάρδιος, ισχυρός, τολμηρός. θρασύς, υπομονητής, ισχυρόφρων 74 ταλάσσεις (N 829). υπομείνεις, τολμήσεις 83 ταλικάντην 83 ταλιστῶν. ἀθλίων (ταλαόν· ἀθλίον) 90 τάμες (Γ 292). ἔταμεν 91 ταμέει (N 501). τεμεῖν 93 ταμέσθαι (I 576). ἀπομείσων. επιτιμήσων 94 ταμεῖα (IV Regg. IX 2). διπόρυφρα οἰκήματα 105 ταμεῖον. ἀθλαμός (εἰ. γυναῖλα) 6 ταμειούχος· οἰκονόμος 13 τάμοντες· διακόπτοντες 14 ταμόντες (μ 11 B 124). ποιήσαντες. συνθέμετοι 15α τάμψων (Γ 94 T 191). ποιψωμεν 20 ταναγκέει (H 77). τὰ αὐτά 23 ταναγκότες. χαλκόφ. τῷ ἔκτεταμέρῳ αιδήρῳ 25 τανακιδέες· δξύ. μαχρόν. δι' ὅλου ἡκονημένον 26 ταναοῖο (Π 589). ἐπιτηκούς, μαχρόν, πάννι ἔκτεταμένον 28 τάνας· παρηκούσας, ἀπὸ τοῦ εἰς μήκος τετανισθαι 29 τανάποδα (ι 463). ὄρδονόδα, τεταμένος τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν διοικητήν 31 τανέη. διποτεταμένη 32 τανεηκή. ἔκτεταμένην ἔχοντι τὴν ἀχμὴν 33 τανηλ(εγ)ίος. παρατεταμένην ἔχοντος τὴν διγηνόδα. μαχροκομήτου· τανηλεγεός θανάτου (Θ 70) 36 τανίψυλος (ν 102). μαχρόφυλλος 37 τανίσφυρος (Hesiod. Th. 364). δρθεσφυρος. εὐσφυρος. λεπτούφη (Soph. Tr. 602 W.). λεπτούφη (τανα—)

†**τανταλάσσεται**: δάχρυα στάζει δάχρυα τανύλωσσοις (ε 66). μακρόφωνοι. ή τεταμένην ἔχουσα(ι) τὴν γλώσσαν
τανταλίζεται: σαλεύεται
τανυγλάσσεται (Θ 297). τεταμένας τὰς γωνίας ἔχοντας
τανύεις: ἔκτεινει, ἔλκει, τείνει
τανυηκές (Ξ 385). τὴν αὐχὴν ἔχον παραταμένην [46]

τανύοντο: ἔξετείνοντο. ἔτρεχον· τανύοντο δὲ μάνυχες ἵπποι (Π 375) ἐπὶ τῷ συνῷ. ἔξετείνοντο διὰ τὴν λιπαρίαν.

εὐόμενος τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαιστοῖο (Ψ 33)
τανύπεπλος (Γ 228). μακρόπεπλος
τανύποδας Ἐρεινός (Soph. Al. 834). ταχύποδας, ἐν τάξει τιμωρουμένας
τανύπτερος (Pind. Alces.). μακρόπτερος, τεταμένα ἔχων πτερά
τανυπρώθορος: τὰς καλύπτρας· διὰ τὸ περὶ τὸ πρόσωπον περιτετάσθαι
τανυσ(σ)άμενος (Δ 112). ἑκατεῖς
τάνυσσα (Apol. lex.). ἐνέτεινα [54. 55] (τανύσφυγος εἰ. 137)

τανύτεριχα: δασύτεριχα. λεπτότεριχα
τὰ νῶτα: τὰ ὀπίσθια [58]
τάξις: ἡ ἐπὶ δικλωμάνους χρήμασι καταβολὴ. ἡ ἐπὶ δικλωμάτη, καὶ εἱρμός (q. v.)
τάξις: δένδρον τι δρεπόν
τάξις: συντάξιον. θῆσις
ταπεινόν: χαμαλόν
τάπη(ι)δες (Xen. An. VII 3, 18). τάπητες (εἰ. δα—) [64—69]
τάρη: σύνδεσμος. δέ, δή, ἄρα, καὶ δή, ταχίως [71—73]

ταρανδός (Antig. Car. 31). ἕσσων ἐλάφῳ παραπλήσιον, οὐ τὰς δορὰς εἰς χιτῶνας χρῶνται Σκύθαι

COD. (40 — τανταλάσσεται?) 41. 42 = 42. 41; cl. ἐτανταλίζθη 47 τάνυτοδε μωνύχιπποι — οὐρώβ (§ 83) — εὐλ μεταλλοίστο 49 | νυνές, cl. δινύποις 74 ἐλάρον, φ 75 πορφυρᾶς, ἐδάθμοις . 76 ὑψηλὸς 77 ταραντινόν 87 cl. συνταραγμανές 89 δῖος — η καὶ [90 cl. τάρηη, δάρητη — ταρφῆγα] Post 90] τεθμὸς ... τεθυκώς (333—348) 97 σωφρακος οιστίνος. 200 ταρηημένα. τερφηηα τερπνά 1 τέρων 3 ἀρρώστης

HES. 46 τανυηκέας (Π 768). ἔκτεταμένους δῖοντος 54 τάνυσσαν (N 359). ἐνέτεινον 55 τανύσας (Ψ 25). ἀπλάσας. ἐκτείνεις. κρεμάσας 58 ταξάμενοι (Act. Ap. XXVIII 23). ὅρισαντες 64 τὰ ὀπλα τοῦ φωτός (Rom. XIII 12). τὴν φυλακὴν τῆς τῶν ἐπολῶν ἴργασίας 65 τάπεις (K 156). προσκεφάλαιον 66 τάπερ (Hom.). ἀτινα 67 τάπησι (K 12). ποικιλούς στρωμάτων 68 τὰ πρόσωπα· τὰ ἐμπροσθέν (cl. ἐπὶ τὰ π.). 69 τὰ πρώτα (A 6). ἀντὶ τοῦ ἀπέκ. ἡ τὸ πρώτον, καὶ ἐξ ἀρχῆς 71 τάρα (Hom.). ἀτινα δή 72 ταρβήσαντες (M 331). φρηγήτετες, εὐλαβηθέντες 73 Ταραχίνας. ἐθνος. η πόλις (Ταρρο—) 79 τὸ δρα οἱ δή αὐτῷ 80 τὸ δρα τάλλα (A 465); καὶ τὰ ἀλλα δέ 82 ταρρεῖ (N 285). φρετεῖται 83 τάρηβει· φοροῦ 84 τάρβησαν (O 280). ηὐλαβηθησαν 93 ταρηούσει· δκούει (φ 290?) 98 ταρρόν· ταχὺ (1271) 99 τάρηημεν (A 779). ἐκορέσθημεν

Ταραντῖναι· αἵματι βαφαι (Achaei fr. 33), τινὲς δὲ τὰς πορφύρας, ἐδάθμοις γάρ, καὶ ἐξ αὐτῶν τραχήλια

Ταραντῖνοι (Polyb.). ἵππεις τινες ὄντομάζονται. οἱ δὲ τοὺς διονυσιάτας, η τοὺς φιλὸὺς ἵππεις (gl. ψ 204), οἵς καὶ τὸ Ιππαρχος Ταραντῖνον (Nicostrat. com. p. 290) ἱμάτιον γυναικείον λεπτόν, κρωσσούς ἔχον ἐκ τοῦ ἴνδι μέρους

10 **Ταρρέξιππος**: οὐτως ὥπ' ἐνίοις Πίλωφ λεπτορέται, οὐ τάφος ἐν Ὄλυμπια [79. 80]
Τάρρας: πόλις Ἰταλίας· απὸ Τάρρατος τοῦ Ποσειδῶνος. ἐστι δὲ Λακωνιῶν ἀποικίας [82—84]

ταρβαρίον (h. Merc. 165). δεινόν, φοβερόν (—λεόν?)

τάρβος· φόβος (Ω 152?)

ταργαλεῖν· ταράσσειν

ταργάνας· πλοκαί, συνδέσεις, πέδαι·

ταργανον· δῖος. Λυδοί (Phoenic. Coleoph.).

η τὸ ταράττον. η τὸ διπλὸν στεμφύλων πόμα.

καὶ πόλι, η καὶ σκορπιόνων

ταρφίνος· κόφινος μέγας. οἱ δὲ τεκροφορικὸν ἰηγεῖν (ταρφῆρες?)

ταριχεύουσας· τήκουσας

ταριχευτόν· τηκέον. ἔηρόν [93]

ταρμύξασθα· φοβηθῆναι

ταρνόν· κολοβόν, κολοβόνων

Τάρρη (Callim. ep. 1). πόλις ἐν Λυδίᾳ. οἱ δὲ Μυσίαι, ὁδει ἦν Ἐρμίεις, ὁ Δριτοτέλοντος τοῦ φιλοσόφου γνωρίμος

τάρρη· τὸ συραχούσιοισύηνος. τινὲς σορόν

[98. 99]

ταρπήμεναι (Ω 3 ψ 346). τερφθῆναι

τάρρηησαν (Ω 633). τέρψιν ἐλαβον

(Ταρραχίναι· ἐθνος. η πόλις) cf. 173

τάρροθοι· παρομηται. βοηθοι

τάρροθοι· βοηθοι, ἀργύρος

ταρροι· τὰ ἀγγεῖα τῶν τυρῶν (ι 219?)

[98. 99]

ταρρός· καίπη (Eur. IT. 1346). καὶ πλέγμα καλάμινον, ἐφ' οὐ τοὺς τυρούς ἔηρανουσιν, ἔνοι ταρσούς κρεμαστούς (Ατ. Nub. 226), καὶ λίθος δὲ κάτω τιθέμενος ἐτῷ Ιενῷ ἐτῷ τοῦ μεταλλεύοντος (Pherect.?)

ταρσῆται· ἀγεῖτα, ἐν οἷς οἱ τυροὶ φύχονται ταρσήν (Simonid. Amorg.)· τὴν τρασιάν ταρσοῖς πτεροῖς ἄκροις

Ταρσοῖ (Xen. An. I 2, 23)· πόλις Συρίας, καὶ τὸ ἄκρον τῶν χειρῶν καὶ τὸν ποδῶν (Δ 388), καὶ τὸ ἐπάνω τοῦ πέλματος, καὶ τῆς κώπης τὸ ἄκρον

ταρσούς καλάμινον (Herod. I 179)· πλέγματα καλάμινον [211]

ταρτημόριον· τὸ τριτημόριον, ἢ τὸ δίχαλον

Ταρτησσοῖς· γαλαῖς (Ατ. Ran. 478)

Ταρτησ(ο)ς· πόλις περὶ τὰς Ἡρακλεῖ(ο)ντηλας

(ταρφά Μ 47 Eubul. com. p. 223)· συνεχῆ· ἔηρά, ὁξέα, τραχέα [15α]

ταρφέσι· πυκνοῖς [17]

Τάρφη· πόλις Λοκρίδος (B 533?). οἱ δὲ σποδοῦς, τέφρα [ad 18]

ταρφήσεντα· [ad 19] τεφράσθη [20—23]

ταρφήμεναι· τεφρήμαι

ταρφής στάχυς·

τάρχητη (cf. Solon. fr. 37, 5)· τάραξις

ταρχάνιον· ἐνδιφνον

τέρχανον (sic)· πένθος, κῆδος

ταρχύειν· θάλπειν, ἐνταφιάζειν

ταρχύσαι (Apoll. lex.)· θάψαι, ἐνταφιάσαι

[81]

τάσις· ὥδησις, σεισμός [83, 84]

τάς σφετέρας (Polyb.)· τὰς αὐτῶν

τὰ στέγη· τὰς στέγας [ad 86] [87]

τὰς ἀτειλάδες· τὰ τραύματα [89]

τάττεις (Dor.)· κατ' ἑτοῖς [41]

τατύρας (Erepenetus)· δὲ φασιανὸς δρυνίς

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

110

120

130

140

τατωμένα (Sophro fr. 62)· στερομένη ταύγέταις· πύλαις ταῖς μεγάλαις τ' αὐληρόν τε· Ιμάντα· Ἡραλέων [46]

Ταύρειον πώμα· Σοφοκλῆς Αἰγεῖ (fr. 20).

διὸ Ταύρου ποταμοῦ (περὶ) Τροιζῆνα, παρ' φ καὶ κρήνη Υόσσα

Ταυρία (—νέραια)· ἐօρτῇ τις ἀγομένη Ποσειδῶνος

ταυρίνδα· φαλλική παιδιά παρὰ Ταραντίνος

ταῦροι· οἱ παρὰ Ἐφεσίοις οἰνοχόοι (Αμετριας), καὶ οἱ τέλειοι βίες

ταυροπόλια· τὰ εἰς ἐօρτὴν ἀγουσιν Ἀρτέμιδι

Ταυροπόλιαι· η Ἄρτεμις (Soph. Ai. 172), καὶ η Ἀθηνᾶ (Xenomedes)

Ταῦρος· Ταύρειος, δὲ Ποσειδῶν. Φανόδημος δὲ τὰς κριθὰς προσαγορεύεσθαι ταῦρον, ὅτι κέρας ἔχουσιν. ἀλλοι δὲ τὸν παιδεραστὴν.

καὶ τὸ γυναικεῖον

ταυροφάγος (Soph. fr. 602)· δὲ Διόνυσος

ταυρόφθογγοι (Aesch. fr. 56, 8)· παραπλήσια βανοὶ φθεγγόμενοι

ταυροχόλια· ἐօρτῃ ἐν Κυνίκῳ

Ταυρός· η ἐν Ταύροις Ἄρτεμις

ταύρωσον· ταύρον ποίησον

ταῦς· μέγας, πολὺς

ταῦσας· μεγαλύνας, πλεονάσας

ταύσιμον· μάταιον (833)

τανεῖ· τὰ Ισα. τὰ ὄμοια

ταντασσος· δρῦς ποιός

ταντέας· αὐλᾶς μεγάλας

ταντήγ (Ar. Eqq. 839, 271)· οὐτως, τούτῳ

τερόψ

ταυτί (Ar. fr. XV p. 957)· ταῦτα. η τούτο

ταντήρ τοι· οὐτω δή

ταντό· ταντόν, τὸ αὐτό

ταυτοέπεια· ταυτολογίαι

COD. 7 cf. θαρροί 18 ταρτησσαῖς, γύλαις (cf. γαλῆ T.) 15 συνηχῆ 18 ποδὸς — βλαστοί,, 19 ταρφεῖς· θεωροί. θαυμαστοί (273) Ad 18 η βλαστός (Genes. XLIX 9!) Ad 19 [ἐντάφια] 20 ταρφεῖς· κτερισταί. δύχιστεις (275) 21 ταρφαῖ (τ 357)· πυκναῖ, συνεγεῖς 22 ταρφηία· ἐντάφια (276) 23 τάρφεθε (§ 99)· ἐτέρωθησαν 31 ταρχύσωσι (H 86)· τὰ αὐτὰ (cf. δορύσωσι εἰς ἐπαρχῶσι) 32 τὰς οὐν τλαγδεῖς (Eur. Hec. 160)· τὰς οὐν ώλουμονητικάς 34 τὰς οὐν περφέρας (Eur. Hec. 180)· τὰς οὐν πορητὰς Ad 36 τὰς κχλᾶς 37 τὰ στύγματα (Galat. VI 17)· τὰ παθήματα, τὰ θλη· 39 τὰ τ' ἐδύντα (A 70)· τανύντα 41 τὰ τ' ἐδύμενα (A 70)· τὰ τε μέλλοντα 46 τανοείην (K 258)· ἐκ τανοείου δέματος κατεσκευασμένην περικεφαλαῖαν 67 ταντί· ταῦτα. τούτῳ [διμοιότης]

HES. 211 τάρταρος (Θ 481)· δὲ ὑπὸ τὴν γῆν καταίταστος τόπος 15α ταρφέας (O 472)· 17 ταρφεῖς· θεωροί. θαυμαστοί (273) Ad 18 η βλαστός (Genes. XLIX 9!) Ad 19 [ἐντάφια] 20 ταρφεῖς· κτερισταί. δύχιστεις (275) 21 ταρφαῖ (τ 357)· πυκναῖ, συνεγεῖς 22 ταρφηία· ἐντάφια (276) 23 τάρφεθε (§ 99)· ἐτέρωθησαν 31 ταρχύσωσι (H 86)· τὰ αὐτὰ (cf. δορύσωσι εἰς ἐπαρχῶσι) 32 τὰς οὐν τλαγδεῖς (Eur. Hec. 160)· τὰς οὐν ώλουμονητικάς 34 τὰς οὐν περφέρας (Eur. Hec. 180)· τὰς οὐν πορητὰς Ad 36 τὰς κχλᾶς 37 τὰ στύγματα (Galat. VI 17)· τὰ παθήματα, τὰ θλη· 39 τὰ τ' ἐδύντα (A 70)· τανύντα 41 τὰ τ' ἐδύμενα (A 70)· τὰ τε μέλλοντα 46 τανοείην (K 258)· ἐκ τανοείου δέματος κατεσκευασμένην περικεφαλαῖαν 67 ταντί· ταῦτα. τούτῳ [διμοιότης]

ταυτότητος· ἀπαραλλάκτου καὶ φυσικῆς
κοινωνίας

ταφεῖς· θεωροῦ. θαυμασταί (217). η̄ οἱ νε-
κροτάφοι

ταφεύς (Soph. OC. 582). θεωρός. καὶ τὰ
δύοια

ταφῆς· κτερισταί. δυγιστεῖς (220)

ταφῆς· ἐντάφια (222), εἰς ταφὴν εὑθετα
ἰμάτια (cf. β 99) [77] 10

τάφος (Ω 804). τὸ γινόμενον περίδειπνον
ἐπὶ τῇ τῶν κατοιχομένων τῷη. η̄ τύμβος.

η̄ σημεῖον (ἐν θυτικῇ)

τάφος· ἐπίμηκης ὁρυγμα ἔζωθεν τοῦ τεί-
χους γινόμενον πρὸς ἔκπληξιν πολευτῶν

(Θ 213)

ταφρεῦσαι· διορύξαι

ταφών (Ι 193). ἐπλαγεῖς. θαυμηθεῖς

τάχα (Apoll. lex.)· ταχέως, ὡς σάφα, η̄ ίσως·

καὶ ταχεῖα (Α 186) διοίως [83] 20

† ταχή· βόη

ταχίνης (Lacon.)· λαγώς, ἔλαφος

[ad 88] γοργόν. ταχύ. † λεπτόν (ονομαστ.)

ταχυβάμονας ὁρκούς· [ad 87]

ταχυναντεῖ (Thuc. VI 31. 34). ταχέως πλέος

ταχυπόλοις· ταχυπόροις, ταχύδοι [90. 91]

τάχων (Δ 46). τούτων [93]

τάχεις· τέως. Κρήτες. καὶ δασέως τὸ δρυεον

τεά· τὰ σὸν

τεαῖς· ταῖς σαῖς

τεαῖν (Simonid. fr. 44). σήν

τέγγεις (Soph. Tr. 818 Empedocli.)· βρέχει,
ὑγραίνει. στάχει

τέγγεις (Eur. Med. 922). πληροῖς. κλαίεις.
βρέχεις. σταλάζεις

τέγγεσθαί (Plat. Cív. 423 B). εἰκειν. ἐνδι-
δόναι

τέγγοις· βρέχοις. πληροῖς

τέγγυρος· δρενεον ποιόν

τέγεα (470). κόρυξα. Καῦσι [ad 203]

τέγεοι (Ζ 258). ὑπερφοι οίκοι

† τεγείδιον· κοσμάριον ποιὸν γυναικεῖον

τέγεος (α 333). τέγους, ήγουν στέγης

τέγη· στέγη. οίκημα

Τεγγησός· ἀκρωτήριον Κύπρου (354)

τεγκεύοντος· ϕραστούς [10]

τέγος· στέγη. δῶμα. ὑπερφον

τεγοῦν (Hipponaet. fr. 61*)· Λυδοὶ τὸν ἀρ-

στήν [13]

τεήν (Ρ 39). σήν [15. 16]

τεθαγμένοι· μεμεθυσμένοι (352)

τέθαξις· (με)μεθυσαι

τεθαρρήκαμεν· ἐθαρρήκαμεν [20. 21]

τεθηγμένον· ἡκονημένον [22]

τεθήλαμεν· ἀνεψύημεν

τεθηλε· θάλλει, ἀνθεῖ

τεθηλότα· δομοῖς

τεθηλεπεν (ψ 105). ἐξεπλάγη, πεφθηται,

ἐπτοιῷη

τεθηπός· πεφοημένον. σεσηρός

τεθησεται· Ἡρακλέων. δανεισθησεται [30]

τέθμια (Call. Cer. 19 D. 174). νόμους

τέθμια· νόμιμα [ad 32]

τέθμός· νόμος [34]

τεθολομένον (Pher. p. 313). μεμυρισμένον

τεθολός· ἀνάπλεως. Άμερις

τεθο(ω)μένον· ὀξυμημένον. καὶ ἐθθωσε

ωξύνα

30 τε θράνειν ματι· συγκέλασμα, Διὸς ἐπν

θράνων

τεθραπται· πέπηγεν

† τεθροεῖν· διαπηδήσαι

† τεθράσθαι· † ωχεύσθαι

τεθρανομένος· πεκληγένος [43]

τεθριποθάμονι στόλφ (Eur. Or. 989).
τὴ δρῆγη τὸν ἄρματος

τεθρικπον (Eur. Suppl. 601). τετράπιπον

δέρμα

COD. 78 θεωρεῖς θαυμαστοί 81 ταφρών (84 τ' ἀξή νελ λαχή) 89 ταχύπω-
λοι 94 δασέως. h. e. ταῦς 99 πληροῖς 98 cl. γέγγει 303 τέγε 9 γρηστούς (18 τε
θᾶξαι (cf. θᾶξαι)?) 24 τεθηλάμεθα 28 περσείγοντον, σεσερός (35 μεμοργη—?) 36 cl.
θυλάσσαι) 37 ὥστε 38 θρανῶν 44 τεθρεπκόθαμον, η στολωτὴ δρῦη

HES. 77 Τάφιοι (o 426). οἱ Τηλεβόαι λεγόμενοι, οἱ τάξις Ἐγινάδας τῆσσον κατοικού-
τες 83 ταχινοί· γοργοί (cf. Call. D 114) Ad 86 τάχιστα (Γ 102) Ad 87 διτὶ τοῦ
βραδεῖς, βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ἐρωτι γνωμένους· διβλαβεῖς γάρ οἱ ἐπιορκήσατες 90 ταχυπ-
λῶν (Δ 232). ταχεῖς λπνοι (ἐζόντων) 91 ταχυτήτος (Ψ 740). τάχοις, λέγει δὲ τοῦ δρό-
μου 93 τεάων μοι (Δ 46). τούτων μοι Ad 303 καὶ πόλις Αρχαδίας (Β 607) 10 τέγχω·
κατασκευάσω (τεύχω) 18 τέειν (δ 619). σοι. Δωρεῖς (356) 15 τεῆς (η 290). τῆς σῆς
τεθαλιῖαν (Ι 208). θάλλουσαν, ἀκμάσσουσεν 20 τεθηγεν· ἥπατο 21 τεθελάτα·
θάλλοντα (399) 23 τεθηλεν· θαυμαστον (ad τεθηλεν). δενεύη (ad τεθηλεν) 30 τεθή-

σατο (Ω 68). τεθηλάσσατο Ad 32 διτὶ διοιδεν εἰς τὴν πρώτην καὶ στὶς τεθρός 34 τεθρία·
γαστρομαργύλα πολλή (τενθεία) 43 τεθρηγδών· πρωφεύς (τερφερ—)

τεθυ(μ)μένον (Plat. Phaedr. 338 A). τὸ
κεκαμένον ὑπὸ πυρός [48]
τεθυμένον (Ξ 172). ἡγνισμένον. τεθυ-
μασμένον. εὐδίες
τεθωμένοι· τεθυμωμένοι
τέθωκαται· τεθυμωται
τεθωμένοι· μεμθυμωμένοι (317) [53. 54]
τεῖδε· ἐνθάδε (847 et col. 1118, 22)
τεῖν· τῇστεῖν. ἀλλοὶ δὲ σοι (τεῖν 313) [57]
τεῖν· ποῖον. Κρήτες
τείρεα (Σ 485). ἀστρα
(τειρίνους· τείρων διάνοιαν, λυπάν) cf. 531
[60—63]

τείρων· λυπάν. τιμωρῶν. καταπονῶν
τείχεα· τέκνα [66—68]
τείχον· Ἀττικοὶ τὸν περιβόλον τοὺς χω-
φλοις. δὲ δὲ Ὁμηρος τεῖχος μὲν τὸ τῆς
πόλεως τείχον δὲ τὸ τῆς οἰκίας (π 165)
τειχομαχεῖ (Thuc. I 102 Xen. Hell. I 1, 14).
πολιορκεῖ [71]
Τειχούλαξ· ἥρως τις ἐν Μυρίνῃ [73—74b]
τέκμαρ· πίρας, τέλος
τεκμαίρεο· σημειώσαι
τεκμαίρεσθαι· σκέπτεσθαι. φράξεσθαι
τεκμαίρομαι (η 317). ἀποτελέσω. σημειώ-
σομαι
τεκμαρέται· ἐπὶ τέλο[υ]ς ἀγει. στοχάζε-
ται. περαίνει [80]

τεκμήριον· σημεῖον ἀληθές
[ad 82] τεκμηρίων· σημεῖον
τέκμωρ (Η 30). τέλος φανερόν, μαρτύριον,
σημεῖον. τὰ δὲ εἰς ᾧ λήγοντα ὄνδρατα
οὐδέτερα· ἐλωρ, τέκμωρ, ὄνδωρ

COD. 50 τεθυμιασμένοι 51 τεθυμάται 52 L.—θαγ— τελ —θωχ— 55 τεῖδαι
89 |γείου 96 τελγή — ὁντός — γελγή 99 |τειν |γειν |θάλαιον (cf. τεθεῖστες cf. Call. Ap.
49) 400 τελεια· — η .ρα 8 τελεικῆσαι 12 τελεστα 14 τελεσιγέρων —
τῶν ἐπιτελεστικῶν

HES. 48 τεθυκάσ· εὐχαριστήσας 53 τειαλεσθήη τὴν ἄμαξαν (Ω 711) cf. 734.
835 54 Τειγησός· ἀκρωτήριον Κύπρου (308) 57 τε[ι]νειν· ἀποδύδοναι 60 τείρει
(Δ 315). καταπονεῖ 61 τείρεο (Ε 352). κατεπονεῖται (Ρ 745) 62 τείρεσθαι (Ζ 387).
καταπονεῖθαι 63 τειρωμένον (Ε 391). καταπονοῦμενον. τιμωρούμενον (cf. τιμωροῦμενοι)
66 τειχειόσσαν (Β 559. 646). καλὰ τείχη ἔχουσαν 67 τειχεισβλῆτα· τείχη καταβαλὼν
(Zenodot.) 68 τειχεισπλῆτα (Ε 31. 455). προσπελάχωτα τείχεοι 71 τείχοις Ἄρειον (Δ 407). διτὶ τοῦ πάντων Ἀρεως. δηλοὶ δὲ καὶ τὸ λαχνόν, καὶ τὸ δαφαλές 73 τέκεν (Η
513). ἐτεκεν, ἐγένησεν 74 τεκέσσοι (Γ 160). [τέκνοις ἴδιοις 74b τέκεσιν] ἵσιοι (Μ
222). τέκνοις ἴδιοις 80 τεκμήρατο (κ 563). συνεπεράντατο Ad 82 [τεκμήρων· η]
85 τεκνώσει (Eur. Phoen. 19). εὔτεκνον ποιεῖ 86 τεκτατιούμενος (Prov. XI 27). κατα-
σκευάζων 87 τεκτήνατο (Ε 62). κατεκεύασεν, ἐμηχανήσατο 91 τελαθι (Α 586). ὑπό-
μενον. Ad 400 [καὶ τέλον. τὰ διαλόγατα. καὶ τὰ συνέδρια τῶν ἐν δοχῇ καὶ τὸ συντέμενον.
τάγμα. τάξις] 9 τελειόστατον (Θ 247). ἐντελέστερον 6 τελειόστατον πετεγένον (Θ
247). ἐπὶ τελεστικῶτατον 7 τελείων (Α 68). ηγοι τὴν ἡμικιλίαν· η ὀλοκλήρων, δαινῶν
9 τελειώσεις (Exod. XXIX 10). ἀράσεις 10 τελέον (τέλον). τὸ τέλος, καὶ πίρας 18 τε-
λέσσαι (Hom.). δούναι 15 τελέσσοις ημιέρα· η ἐσχάτη (404)

τεκνοῦσσα (Soph. Tr. 312). τέκνον ἔμβρυον
ἔχουσα [85—87]
τεκτονουργός (Soph. fr. 163). ἀρχιτέκτων
τέκτων· πᾶς τεχνίτης (Apoll. lex.). εἶδος
φαλαγγίου
τέλα· σπεῦδε [91]
τελαμών (Δ 38 λ 609). λωφος. καὶ ὁ ἀνα-
φορεὺς τοῦ ἔιφους καὶ τῆς δοπίδος, η
δεσμός, η φασκία
10 Τελαμών αἱδειν (Ατ. Lys. 1237 sl.). ἀρχὴ
σκολίου
Τελαμώνιοι κόνδυλοι (Aristophoni. fr. I
7 p. 357). οἱ προσδεόμενοι τῶν τελαμώ-
νων. η μεγάλος, χαλεπός
τελάσσαι (Αεοι·) τολμῆσαι, τλῆναι
τίληγ· ὁ καλούμενος φύπος. κακῶς· ζοτι
γάρ γελγη
τελδαλνειν (<δε νιν>· κομιδῆς ἀξίου
τελέθει· γίνεται (Η 282). ἔστι. τελεῖται
τελέθοιεν· ὑπάρχονται. θδλοιον
Τελεία (Αρ. Th. 973). [ad 400] η Ἡρα
τελεία ιερά (Dem. 1365, 17). τὰ ἔριανίδια.
οἱ δὲ τὰ ἡμέρας δέκα υπερβιθηκότα
τίλειοι· οἱ γεγαμηκότες
Τέλειος (Aesch. Ag. 973). τελειουργός. οἱ
Ζεύς, καὶ ὀλόκληρος
τέλειος ἡμέρα· η ὑστάτη, καὶ τελοῦσα
τὸν βίον (415) [5—7]
τελεινικήσαι (Cratin. p. 139). διτὶ τοῦ [μῆ]
κενός ποιήσαι [9. 10]
τελεστινόν· τὸ ξηρὸν σῦκον
τελεσιάς (Ath. 629. 30). η μετά έιφους
δρηχσις, ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Τελεσίου [18]
τελεσιερον παιάνα· τὸν ἐπιτελεστικὸν
τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένων ιερῷν [15]

τελεσιουργία· τὸ τέλεον πᾶν ἔργον
τελεσιουργεῖσθαι· τελειώσθαι ἐν ἔργῳ
τελεστήστας τελεσιουργός
τελεσθία· θυσία τις ἐν Λίνδῳ
τελεσφορεῖ· εἰς τέλος δύει
τελεσφόρος· δὲ τελεσφόρον καθ' ὥραν τοῦς
καρπούς, ἢ δὲ τελείους αὐτοὺς φέρων (cl.
T 32)
τελεσφόρος οἶκος· τοῦ γεγαμηκότος καὶ
τεκνώσαντος
τελέσωμεν· πράξιμον
τελεταῖ· ἰορταῖ. θυσίας. μυστήρια
τελεύταν· ἀχορ, ἀσχατον [26. 27]
(τέλη· τὰ ἀναλόγατα καὶ τὰ συνέδρια τῶν
ἐν ἀρχῇ· καὶ τὸ συντέμενον. τάγμα. τάξις)
cl. 400
τελῆσσας ἑκατόμβας (A 315)· τὰς ἀπι-
τελεστικὰς τῶν γινομένων εὐχῶν θυσίας,
ἢ τῷ ἀριθμῷ πλήρεις
τέλθει· ἐν φῦῃ τέρπει
† τέλθεια· ὄντειδη. καὶ πόλις (*Τευθέα?*). καὶ
ἴδην τέλη. οὐσίας (αἱ τέλθεα)
τέλθος (Coll. Cert. 77 LM. 106)· χρέος [32]
τελλίνη· δὲ δεῖνα. Ταραντίνοι
?τέλλεται· ἐπιτελεῖν (ἐπὶ τέλει?) φάνεται.
γίνεται. *dνι(ū)εται*
† τελλίς· ὅλον. τάξις. μέρος [36]
τέλλον· ἐποίουν. ἐμέλλον
τέλμα· τόπος πηλώδης, † ἔλαφος, † πλέξ,
Ιλύς
τέλματα (Περοd. II 93)· τὰ πηλώδη καὶ
τελευταῖα τοῦ ὕδατος
τελμάτων· πηλόσ
τελμῖνος· μολύσματος πηλώδους
τελμίς· ἢ ἐν τοῖς τέλμασιν ὑφισταμένη Ιλύς
καὶ πηλός
Τελμισεῖ· θύνος περὶ Λυκίαν (*Τελμησσός*)
τέλος· τάγμα. πέρας. καὶ τὸ καταβαλλόμε-
νον τοῖς τελώναις
τελοῦντα· τεταγμένον (cl. ἐτέλει)
τίλσα[ς]· στροφάς. τέλη. πέρα(τα)
τέλσον (*Σ 54*)· πέρας. καὶ τὰ ὅμοια
Τελχῖνες (Coll. Del. 31)· βάσκανοι, γόντες,

COD. 19 Λύνδφ 20 ἐν τελώς 39. 40. 41 = 41. 39. 40 44 δλώσαις 46 Φίλ-
σας· στρένας? 57 τεμέντωρον 58 τέλτει 63 τέμπει 63 τις 66 ποταμός 71 cl.
τεωρεῖς 78 πρόγμα τενέδον (*76 Imo τ' ἐτοίκετι vel τ' ἐτεύκιοτι*) 78 κεντω! 80 πολὺ^ν
καὶ κενὸν κηρότον

HES. 26 τελευτῆσαι (*β 280*)· τελέσαι 27 τελέω (*Ψ 180 al.*)· δῶ, παράσχω 32 τε-
ληισκόμενος (*Deuter. XIII 18*)· πληρούμενος, τελειώμενος 36 τελμάτη· ὁ ἐκ τῶν τελιά-
των πηλός 51 τέλωρ· πελόδιον. μαρκότ, μέγια (*cl. ἐλάση*) 52 τελφεῖος· μέγας. πελώ-
ρος 53 τέλβεσθαι (*ἀτεμβ-*)· μεμψυσιορέιν. ἐπικαλεῖν 54 τέλβει· ὅγιντας ὀδυνάται
(*ἀτεμβ-*). σχίζει. ἢ πείδει (*461*) 55 τεμένη (*λ 184*)· ναοί. ἀλση. ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατά^ν
τιμῆν ἔχοια. Ad 61 [*τείθενται*] 64 τέμπλα· τέμπλῳ ἐπίσημα 68 Τεναγος· τῆσος;
Τροίας (*475*) 69 τέναι· ὅπναι (*ταινιας*)

φθορεοί. ἢ παρὰ τὴν τῆξιν, ἢ παρὰ τὸ
Θέλγειν
τελχιτήνοντες· σπληροτραχηλοῦντες
τελῶμεν· ποιῶμεν [51—55]
τέμενος (*Θ 48 al.*)· πᾶς ὁ μεμερισμένος
τόπος τινὶ εἰς τιμῆν, ἢ λερόν καὶ βωμός,
ἢ ἀποτεμηθεὶς θεῷ ἢ βασιλέει
τεμέντωρόν· τεμένους φύλακα
τέμπαις (Λεολ.)· τίνει
τέμπατα· στεφανώματα (στ—?)
† τέμηνξ· πόρρω
† τέμμειν· πελέται. τιμᾶν (*Λεολ. (691. 458)*).
[ad 61] ἡμεῖσθαι
τέμνοντα· διμέλυοντα (cl. ἐτεμενεν)
τέμπη (Περοd. VII 173)· τὰ σύνθετα(ν)δρα
χωρία. τικὲς δὲ τὰ στενά τῶν ὁρῶν [64]
τεμπούροι· ἀρχῇ ἐπιμελουμένη τῆς τῶν
γυναικῶν εὐκοσμίας
τενάγη· κάθιμοις τόποι. ἢ ποτάμιος πηλός
τεναγώδεις· τόποι(ς), ἐνθα δύλιον ὑδωρ
[88. 69]
?τένεα· κόρυνδα (cl. τέγεα)
τέναρος· κακούργος. συκοφάντης
τένδει (*Πεσιόδ. op. 522*)· ἐσθίει, ἢ λιχνεύει.
Τένθας γάρ οἱ λίχνοι
(Τενέάτας· Ἀπόλλων ἐν Ἀργείῳ πλοὶ τόπου
καὶ ἐν Κορίνθῳ) cl. θυτέατας
Τενέδιον πέλος· ἀντὶ τοῦ Τενέδ(ι)ος πέ-
λεκυς. παρούμια δέ ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀποτόμων;
τι πρατότεντως, ἐτὶ ἀρα τὸ πρᾶγμα Τε-
νεδίφ πελέκει συνέκοφαν^{τι}
Τενέδιος ξυνήγορος· ὁ ἀπότομος καὶ
σκληρός
Τένεδος (*Αρρ. lex.*)· πόλις Τροική, ἢ τη-
σος (*468*)
† τενεχούνται· ἐνοικοῦνται. Αἰολεῖς
τένθας· λαποδύται. ποιοῖ
τενθρόδαν (*Ατ. ΗΑ. IX 43*)· δῶσον τῶν
ἐντρόμων καὶ κεντροφόρων παραπλήσιον
σφηκή. ἐντο ἄγριαν μέλισσαν
τενθρηνίται (*ib.*)· κηροῖν
τενθρηνιῶδες (*Ηίρρος. 916 Α.*)· πολύκε-
νον ὡς κηροῖν καὶ ἀράιον

- τευθίνοις· λίθοι πλατεῖς
τέννεις· στένει, βρύχεται
- τέννος· στέφανος ἐλάῖνος, ἔριφ πεπλεγμένος
τένοντες (Π 587)· πά διατεταμένα νεῦρα,
διόπτη κεφαλῆς ἦσα τῶν ποδῶν. καὶ ἡ συν-
άρεια τῶν νευρῶν
- τέννον (Ατ. Ηλ. III 5)· τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ
νεῦρον
- τέο (Β 225 Ω 528)· τίνος
τέο μέχρις ὅδυρόμενος καὶ ἀχεύσων
- τέορ· οὐδ. Κρῆτες (cf. τρέ) [89—91]
- τεούς· σούς
- τεπτά· ἐπτά (Feptá?)
- τέρα (Ατ. Ran. 1433)· τίρα. σημεῖα [97]
- τερψίει (Plato; Aesch. Ag. 125)· τερατεύει
- τέραμνος· στεγανὸν οκταὶ. σκηνώματα
- τέραμνος· κυριαρχεῖ
- τερασκύποι· ὄνειροκρίται
- τεράστια· θαύματα, σημεῖα
- τεράστιοι θεοί· ἐπὶ σημείων τεταγμένοι
- τερατεύται (Aeschin. 41, 9)· δολεύεται
- τερατεύμενον· δολεύμενον, φευδόμε-
νον. η οημεῖον· παιῶν [505. 6]
- τερατοκόπος (Plat. Legg. 933 C)· μάντις,
σημειωτικός
- τερατούργει· παράδοξα ποιεῖ, η τίρατα
ἴργαζεται
- τέρειν· ἀπαλόν
- τέρεμνος (Eur. Phoen. 335)· οἰκήματα
- τέρευνος· λοχύρος. η στέρεμνος [18]
- τέρενα· ἀπαλά, τρυφερὰ
- τέρετρα (ε 246)· τρύπανα
- τέρεσσεν· ἐτρωσεν. ἐτρόφωσε
- τερετίζοντα· λαλοῦντα. ἐκ μεταφορᾶς τῆς
χελιδόνος
- τερετίσματα· φύδαι δπατηλαι, τὰ τῆς κι-
θάρας χρούματα. καὶ τὰ τῶν τεττήγων
φύδαι
- τερηδὼν (cf. Ar. Eqq. 1308)· σκώληξ οἰκών
ἐν ἔνδῳ
- τέρθεται· ἁγραίνεται, καίσται
- [82] 10 τερθεία (Isost. 209 Α)· λογομαχία. ἀπάτη.
φλυαρία. φληραρία
- τερθρεύειν· τηρεῖν. σκοπεῖν. λιπαρεῖν
- τερθρεύμασι· φλυαρίαις
- τερθρεύονται· δπατῶνται
(τερθρηδὼν· πρωφεύς) cf. 343
- τερθροίοι· οἱ εἰς τὸ κέρας τοῦ Ιππίου ἐκ-
τέρωθεν δεδεμένοι, ἵν αἱς τὸ ἄγμενον ἐλ-
κούσι
- 10 10 τερθρον (Eur. fr. 372 Hippocr. 645, 20)· ὁ
λευόμενος δρέμαν. ἕνοι δὲ τὸ ἀκρον τοῦ
κέρως καὶ στέγη οἰκίας. τιτὶς δὲ τὸ ἐσχα-
τον καὶ ώψηλόρ. ὅπου δ πρωφεύς προορᾶ τὰ ἐν
τῇ θαλάσσῃ
- τ· ἐρίκαρπον· μεγαλόκαρπον
- τερημη· τάρφος
- τερημήνη· τετραμίνη (561). οἱ δὲ τερπωλή
τερημήνοις· τηρῶν διάνοιαν, λυπῶν
- 20 20 τερμα· σημεῖον. τέλος ἡσῆς (Soph. OT.
1530). καμπτήρ (Ψ 462). ἐσχατον
- τερματίζει· τελεοῖ, δρῖζει
- τερμάτων (Eur. IT. 117)· τελευταῖσιν
- Τερμέρ(ε)ια κακά (cf. schol. Eur. Rhes.
508)· τὰ μεγάλα [36]
- τερμινθος· φυτὸν ἐμφερὲς τῷ λίνῳ, ἐξ οὐ
πλέκουσιν παρ' Ἀθηναῖοις(;) ὄρμας
- τερμισσόνται (τ 242)· ποδήροι, καὶ εὔμετρον,
τὸν μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενον [39]
- 30 30 τερμισσόν· ἀρμοστόν. τέλειον. ἀριστόγορ,
πρέπον
- τερμιον· ἐσχατον
- τερμης· πούς (cf. ἐρμής)
- τερμονα (Eur. Tro. 1081)· φραγμόν. τέλος
- τερμονες· τέλη. φραγμοί, ὄρμα, τέρματα
- τέρνακα· τῆς κάκτου τοῦ φυτοῦ καυλόν
- Τερπιάδης (χ 330)· Τερπίου νέσος, ὁ Φῆ-
μιος. πατρωνυμικός [47]
- τερπικέρανος (Θ 2)· ὁ τερπόμενος, η
τρέπων πάλιν κεραυνοῖς
- τερπτά (Αριστ. p. 275)· ηδία
- τερπωλή (Theognid. 1086)· τίρψις;

COD. (83 ίπο τέννεται = στενέται)

- 98 τεράζει· 502. 3 — τει· — 10 τέρ·^{ει} 14 τερενίη (20 τέθερτοι Meinek) 25 τερ-
θροί· 28 τερει· (31 τειρίνους· τειρων!) 36 ἀστατοι 37 [ν Ἀθηναῖοι παρορμικάς
39 ἐν σκοδῷ 40 ἀρ. πρ.] post 41 45 καυλός 48 τίρπων πάσι
- PES. 82 τενίας· ἡσῶας. στέφανος. η δεσμοί, διαδήματα (τανίας cf. 469) 86 τερο-
τωσεῖς (Exod. XIII 13)· νοτοκοπεῖς. ἀποκενεῖς (ex Aq. Symm. Theod.) 89 τεοῖς (Θ 37).
οὐδ. 90 τεόν (A 138)· σόν 91 τεοί· οἱ 93 τεός φθόγγος (Ε 234)· η οἰη φωνή
97 τεράτηματα· σημεῖοι 505 τερατεῖαι· φενδολογίαι 6 τερετίσματα ἡ τε-
ρετίματα· φύδαι δπατηλαι, γῆγητικαι. η μωρολογίαι ἡγημέναι (518) 13 τερενα χρόα (Ι
237)· ἀπαλόν χρώτα 36 τερμης· στατοι 39 τερμισσόσσα (Π 803)· ις πόδαις αποτερ-
ματιζόμενη 43 τερπεται (λ 602)· ηδεται

85 τευρήμων 89 τεότεινος — ὄχεύσων

- τερπωλῆς (ιδ. 984)· τέρψεως
† τερρατόν· ἔσχατον. ἡδύ, τερπνόν
† τερρητόν· τρίηρης
τερσαῖνειν· ἔσηραινειν
τέρσει (Theocr. XXII 63)· ἔσηραινειν
τέρτη (Aeoles)· ή τρίτη
τέρψ· δαθενές, λεπτόν
τέρψας ἐπάους· οὐτα λέγοντα δύοι δόδη-
φάγοι εἰσοι. ἐνιοι τοὺς δαθενεῖς
τερψύης· τετρψμένος (530) δόνος. καὶ γέ-
ρων, ἡ δυσανάλητος γέρων
τερψύσκεται· νοσεῖ. φθίνει
τερψύσκετο· ἐτείρετο
τέρφη (Nic. Al. 268)· λέπυρα
τέρχνεα· φυτά τέα. ἡ ἐντάφια
τερψιμβρότου (μ 269)· τοῦ τοὺς βροτοὺς,
ἥγουν τοὺς αὐθρόπους, τέρποντος
τέρψις (Soph. Al. 114)· τερπνότης
τέρψομαι (Υ 23 π 26)· τερφθῶ
τεσσαῖχον (Boeoli)· τὸ μικρὸν [70] 20
τε τὰ λίαν· κάρτα
τεταγών (Δ 591)· διατείνεις. τινάξας [73]
τεταμένον (Timoth. Miles)· ἡ πλωμένον
τέτανος (= τίτανος)· κονία. χρίσμα. δασθε-
στος
τετάνυν(σ)το (Κ 156)· ἐκτέτατο. ἐπίκειτο
τεταργανωμέναις (Alluci)· συμπελεγμέναις
[78]
τεταροι (Ptolem. rex)· φασιανῶν εἶδος
τεταρπέσθαι· ἐμπλησθῆναι. τερφθῆναι [81. 82]
τεταρτημόριον· οἱ δύο χαλκοῖ
τετάρτῳ· μέτρῳ τῶν ὑγρῶν (Herod. VI 57)
τέταρτον ἥμισυ· τὸ τέταρτον ἥμιστάτηρον
[86—88]
τετέλεσται· γεγένηται (Σ 74 ?). οἱ δὲ γεγά-
μηκεν [90]
- [52] τετελεσμένον (Α 212)· τὸ ολόν (τε) πρᾶγμα
τελεσθῆναι, ἥγουν πληρωθῆναι [ad 91]
τετελεσμένος· τελισχόμενος (q. v.). ἀν-
δρόγυνος [93]
τετεύξεται (Μ 345)· κατασκευασθήσεται.
γενήσεται
τετευχῆσθαι (χ 103)· καθωπλισθαι [96]
τέτηφεν· ἐκπέληκται, ἐκπλήγεται (τεθη-
πεν) [98—600]
τετιημένος (λ 114)· τὴν ψυχὴν τετιμωρη-
μένος, ἐκπεληγμένος, ἡ συγκεχυμένος
τεττάρα (Artat. Phot. Bibl. 531, 12 Λ 412).
ὑπόμενον, ἀνέχον [3—5]
τέτορεν· ἐτρωσεν
τετόρη· τρώσῃ
τετραβάμονος (Eur. Tro. 519)· τετράκοδος
τετραβαθήσων πλίνθων καὶ τάγματα·
Ἀλκαῖος (fr. 154)
τετράγκων· ὄργανον πολεμικόν
τετράγυνον (σ 373)· τεσσάρων γυῶν. Γύνης
δὲ μέτρου ἕκτον σταδίου. καὶ ἐν τῷ ἀρ-
τρῷ τὸ κύτωτα τοῦ λοτοβρέως γύνης. ἔποι
ἥγην τὸ ὁργαῖνον μέτρον [12]
τετράδι μέν τ' οἰχου (Plat. com. p. 689).
τετράδι μέν φασι γενέσθαι (Ηρακλία), καὶ
τὸ πρῶτον ἔνδοξον ὄντα, ἀλλοτραπεζεῖν.
ἔστι οὖν ἡ παραμοία ἐπὶ τῶν ἀλλοις πο-
νούντων
τετραδισταῖ (Alexiad. fr. III p. 501)· οὐρ-
οδος νέων συνήθων κατὰ τετράδα γινομένη
τετράδων· ὄργεον τι. Άλκαῖος (fr. 155)
τετράδυσιν· τὸ ἀρδόνας
τετραέλικτον ἀλμαν· ἥγουν τρικυμίαν
τετραελίκωπες· τέσσαρας ὀφθαλμούς ἔχου-
σας (αἵ ναῦς
τετραέλιξ· τετράκις περιειλημένος, ἡ πο-
λυέλιξ. ἡ φυτόν τι (Theophr. VI 4, 4)

COD. 53 πέρατον et ἐπέμαστον? 54 τε ὑπότον) 55 τέρσει τίργει ἡ. 62 φωνῆ
(65 εἰ. τρέχνος εἰ τερχάντια, ταρχάντιον 66 τοὺς δ. ἡ. τ. βρ. 69 τεσσίχον 71 Ν
284] τί τι λίην? τέτα, λιαν cod. 77 ἐμπι 79 τετράγη· φασγάντων 81 με 89 τε-
τέλεσθαι 601 τετρψμένος 7 τετροφεί· τρωσει 11 ὅργυών 13 ὄντα ἀλλ φι

HES. 52 τερψώμεθα (α 369)· τρεπώμεθα 55 τέρσεται (η 124). ἔσηρανται ὑπὸ^ο
ἡλίου. καίεται. οἱ δὲ πήγυνται 70 τεστήλητε, τύμβῳ (Π 457). στήλῃ ἐν τῷ τάφῳ
73 τεταχώς· τετολμηκώς (ΤΕΤΛΗΨΩΣ) 78 τεταργυστο (-ρετο). ἐκρούθη, ἐπλήσθη
81 τετάρπετο (Ω 513). ἐτρέπετο 82 τε(τα)οπώμεθα (Ψ 10). ἐμπλησθῶμεν 86 τέ-
ταται· (λ 19). τείνει 87 τέταχας (Habac. I 12). ἐτύπωσας; ἐταξας. [έτύλασας] 88 τε-
τέων κεφαλήν (Ρ 39). τὴν σήν 90 Τερρέβινθος (Genes. XIV 6). πόλις Ἰακώβ (π Ιω'β). Αδ
91 ἡ καὶ μεμισμένος (Osea. IV 14) 93 τέτεν[γ]ται (Γ 101). κατεσκευάσται 96 τε-
τηότι (Δ 554). λυπούμενός. ὁργιζούμενός 98 τετιημέναι (Θ 437). τετωμημέναι 99 τε-
τιηχότες (Ι 13. 30). δμοίσις λελυπημένοι 600 τετιηότι (Δ 554). λυπούμενός. τιμωρού-
μενός 3 τετλαθι (Α 686). υπόμενον 4 τετληότι (δ 447). υπομεμηχότι 5 τέτημης
(ο 15). εὔρεις. καταλάβεις 12 τετραδάμονος· τετράποδος (608)

τετραέτηρον, τετραετή καὶ τετράενον
(Callim. Ap. 57)

τετραθέλυμνον (O 479). τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν [ad 21] τετρεμένον, ὃ δοτιν ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐπ τεσσάρων δερμάτων συνετός τετραῖον· οὐρνθάριόν τι. Λάκονες τετραχλη (Phryges, Hippocr. fr. 135). ή δύριο Θρίδαξ [24]

τετρακτύς· Πυθαγορικὸς ὄρος, ἦγουν τῶν τεσσάρων στοιχείων σημαίνων τετράκυμος· μίλος τι σύν ὀρχήσαι πεποιημένον εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον. ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρες κώμοι

τετραμαίνει (Hippocr. II p. 812 Κ). τρέμει, φοβεῖται

τετραμ(μ)έναι (e 71). ἀπεστραμ(μ)έναι, πρὸς αὐτοὺς τὰς ὄψεις ἔχουσαι

τετραντίας· τετράγωνος. καὶ λογχός

τετράντα (Siculii). τετράγωνόν τι σχῆμα. 20 δῆλος δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς

τετράγωνος· εἶδος χαλκοῦ

τετράροοι (v 18). τέσσαρες ἐπὶ τοῦ τεθρίππου ἵπεδενυμένοι

τετράρχαι· οἱ βασιλεῖς
τετραρχαῖ· ἕστραπται

τετραστάτηρον (Ar. Eccl. 413). τὴν τετράμονυν [36]

τετράρφυον· τετραπλάσιον [38]

τετραζίζειν (Ar. fr. inc. CCLXIV). τὸ ἐπὶ 20 τετάρτῳ μέρει ποιεῖν τι [40]

τετράζμα· τετράδραμα
τετράφομαι· εἰς ἑκένον τραπήσομαι

τετράφων· ὅρης ποίος [44]

τετρῆναι· τρῆσαι [46—48]

τέτριγε (Ericharm.). τρίζει [ad 49] [50. 51]
τετριμμένη· πεπατημένη ὁδός

τέτρομος (Γ 32? Hippocr.). τρόμος [54]

τετρόφασιν· διπενηρόζασι
τέτροφε· πέπηγε. πέρυκε. [ἐ]μετεώρισται

τετρυχόντεσσι· τικευπρωσός
τετρυμένον (Herod. II 129). λεπτόν. καταπεκονημένον. διερθαρμένον

τετρυμένος (Callim. Ep. LXIX 1). τετρυμένος· δεδαπανημένος ἐν κακοῖς
τετρυσθαί (Herod. I 22). καταδεδαπανηθαί [61]

τετρυζωμένος (cf. Thuc. IV 60, 2). καταπεποιημένος

τέτρωλον (Cret. 1). τετράπλον [64]

τετρωμένος· πεπληγμένος
τέτρωρον (Eur. Alc. 501). τετράπλον ἀρμα

τέττα (Δ 412). νεωτίρου πρὸς πρεσβύτερον τιμητικὴ προσφώνησις
τέττας ἔνδιλα· ἐπὶ τῆς θύρας οὐτῷ λέγουσιν Ἀττικοί

Τέττιγος ἔδρανον· η Ταίναρος. Τέττει γάρ δὲ Κρήτης Ταίναρον ἔκτισεν

τεττιγοφόρας (Ar. Eqq. 1331). Ἀττικοὶ ἐπὶ τῷ τῆς κεφαλῆς τριχῶν εἰρον χρυσούς τέττιγας

τέττιξ· ἕισι τοῦ συνήθους ἔων παρὰ Ἀττικοῖς οἱ τῶν μαγείφων ὑπηρέται ἔνοι, οἱ δὲ ἐντόποι μαῖσσωνες (q. v.)

τετυγμένα· σύνθετα, πεποιημένα. πεφροντισμένα

τετύκοντο (Δ 467). ητοιμάζοντο

τέτυκται (Γ 101). κατεσκεύασται

τετύλωται· ἐμπλέφραχται

τετύσκετο· κατεσκεύάζετο

τετύσκων· ἐμφαίζων

τετύφωται (Dem. 1483, 2). ἀπόλωλεν. ἐμπληρησται· ἐμφεβρόντηται [ad 29]

τετυφώσθαι (Dem. 116, 6. 682, 6). μεμηνέται

COD. 21 ἔχων 25 |κτής 26 τεσσάρειν 27 τετραμένη 29 τετρανθίας
30 |ἀντα — χάλκους 31 τετράξων 32 τετραόρχαι 41 τέτραχμα 44 τέτρηγεν,
ἐπρύγησεν 45 τρίσαι 57 τετρικότεσσι 58 τετραμμένον 59 τετρυομένος
χιμενός 62 |ομένος 63 τετραλον 68 οὐρᾶς 70 εἰρομένων χρυσούς τέτας
71 μάσσωνες

HES. Ad 21 [δ ἑστι] 24 τετράκολος (Greg. Naz. p. 82, 47 Dr.). τετράπον· 36 τετραφάληηρον (A 41). τέσσαρας φαλούς ἔχουσαν, καὶ ἔχοτες, οἱ εἰσιν ἡλοι λαμπροὶ περὶ τὸ μετωπὸν τῆς περικεφαλαῖς κατακρουόμενοι 38 τετράφθω (M 273). ἀναχωρεῖτων 40 τετραχηλισμένα (Hebr. IV 13). πεφανερωμένα 44 τέτρηνεν (e 247). ἐτρύπησεν 46 τετρήγηει (B 95). τετράχυντο. πεπληκτό. τετράκτο. ἡ θορύβου πλῆρης ἦρ 47 τεῦ (o 608 § 510). τινός 48 τετρίζει (Ψ 714). ἐτρίζεν Ad 49 [τέτριγεν] 50 τετριγύτας (B 314). τρίζοντας 51 τετριγυῖα (Ψ 101). [τετρωμένη (ad τετρωμήνη).] τρίζουσα 54 τετροπωμένος (Iosu. XI 6). νεκικημένος 61 τετρφάλια (K 76). περικεφαλαῖα 64 τετρωφα-
μένην (Canlic. II 5 V 9). πληγεῖται 76 τετυρευμένον (Ps. LXVII 15). συγκειμένον. ἀπὸ τοῦ πηγυνυμένου γάλακτος Άδ 79 ἐπῆρθη (I Timolh. VI 4) 81 τετύχησι (Δ 116). τύχηρ παρατύχηρ 82 τετώμενοι· ύστερούμενοι. ἐνδεσς ἔχοντες (τητ—) 83 τευδίζοντες· πλα-
ωμένοι (τευτ—)

τευθίδες (Αρ. ΗΑ. V 6) · σηπιάς. θρίσ(σαι)
τευθίς · πέμπα πλακουντώδες (latrocles).
καὶ εἶδος ἵθυός θαλαττίου (Antiphon. fr. I
20 p. 126)

(τεύκονος Ath. III 114 D)

Τευχροί· οἱ Τρῶες· καὶ οἱ ποιηταὶ (τεῦ-
χοι)

τεῦχρον· ποιητήν

τευχτῆρος· ποιητοῦ

τευκτός· κατασκευασθεῖσιν

τευκτόν· χειροποιητόν, κατασκευαστόν

τευμάται (Antimach. fr. 3, 2) · τεχνάδει.
τιμάται (461)

Τεύμης· ποταμός (τόπος?) Θηρῶν

Τευμηστα· περὶ τῆς Τευμηστας ἀλώ-
πεκος οἱ τὰ Θηρᾶϊκη γεγαφότες ἴκανα
εἰρήκασιν

Τευμηστός· δρός Βουωτίας

τεῦξα (Eur. Rhes. 959) · ποιῆσαι, κατα-
σκεύασαι [96. 97] 20

τεῦξις· κατασκευή, ποίησις

τευξούενη· ποιήσουσα

τευξόμεθα· τύχωμεν

τευτάξει (Pherecr. fr. LV) · σκευωρεῖ. ήσυ-
χάσει. διατρίβει. οἱ δὲ φροντίζει [702]

τευτάξοντες· πλανώμενοι

τευτασμός· στραγγεῖα [5]

τευχεα· δόλα, οἱ μόνον τὰ πολεμικά, ἀλλὰ
(καὶ) τῆς νεώς, καὶ τὰ σκεψή, καὶ τὰ χαλ-
κευτικά ἐργαλεῖα (γ 432).

ἡλθε δὲ χαλκεὺς
οὐλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκῆτα, πείρατα
τέχνης [7—9]

τευχησταί (Call. Iov. 77) · δόλεται

τευχός (Pherecr. p. 286) · βιβλίον. ὄπλον.
ἄγγος, σκεῦος

τεύχοντες· κατασκευάζοντες

τευχρός (Cret.) · ἀδελφός νόθος;

τεύχω· κατασκευάζω

τεύχωνται· οὔτιστονται. ὄπλιζονται (Nic. 40
Th. 198?)

COD. 86 Τεῦχροι 87 τεῦχρον 98 cf. τύξιν 99 ποιῆσασα 101 τευτάξει
4 στρατηγίαν 15 ὄπλιζονται 18 κυντοῦ 28. 29 cf. τέναρος, λεωργός 31 σέ] ad τις
σῆ] τεῆ] (Ξ 249) 38 ὄπτομενος 40 τηθαλλούση, τηθαμμωδούση — ὑποτιθῆ] 42 cf.
ῆθεια διγῶν 43 τὴθη τηθῆς η — καὶ η τῶν

HES. 96 τεῦξαν (Φ 538) · κατεσκεύασαν
τέξεται· τε[ν]χάσει. τέμνεται (τευμάται?)
(A 4) · κατεσκεύασε 8 τεύχη (A 110) · ποιεῖ
σποδός, κόνιος 19 τέφρη (Σ 25) καὶ τεφρόν·
δόλος, κόμιος 20 τέφρη· τινί (Π 227). η τοὺς οούς, δυϊκῶς (Ε 230) Ad 27 η τῶν
σῶν δέ 33 τῇ ἀρρότητι (Π Cor. VIII 20) · τῇ ὑψηλότητι 34 τῇ ἀλέσθη (Ω 711) · τῇ
διαδῖκη (cf. τειαλέσθη, τιαλέσθην) 39 τῇ ὁδε (Ν 121) · ὁδε, ἐνταῦθα 42 τὴθεα (διφῶν
Π 737) · τὰ ἀρρυγα, η ὅστρεα θητῶν 44 τὴθην οὐ· ἕράσμιον (τιθε—)

τέφρα· σποδός

τεφρόν (Ar. ΗΑ. IX 46 Nic. Th. 173) · σπο-
δὸν, φαιόν, ποιούν [18. 19]

τεφρώσας (Lycoph. 227) · σποδώσας

τεχνάζω· τεχνάζομαι

τέχνη· ἐπιστημη. η δόλος. καὶ δτέχνως·
δόλως

τεχνήματα (Soph. Phil. 36 Eur. IT. 1355) ·
κατασκευασμάτα [24]

10 τέχνης γάρ οὐχ ἡμαρτεῖς (Com. an. fr.
CLXXVIII¹) [26]

τέων δέ (Ω 387) · ποίων δέ [ad 27]
τεωρεῖς· δραπέται. κακούργοι, λρσται

τέωρος (Hipponeact. fr. 15) · συκοφάντης. καὶ
τὰ δημοια

τέως· έος (Ar. Pac. 32 Dem. 446, 3), μέχρι
ηρούς το παρόν. η δημος. η τότε. η ἐν

τοιούτῳ (Ar. Pac. 687). τημικαῦτα (Ω 658).
η δινεῖ τον πρότερον (Aristoph. p. 1159)

τῇ· ἀρρον προτακτικὸν θηλυκόν (A 54).
καὶ δινεῖ υποτακτικού. [η λαβε (Ξ 219)]

η σέ. η τάντη (ι 5). η ση. χωρίς τον ι
προστακτικὸν ἀνδλογον τῷ λαβε.

Κύκλων, τῇ, ποίον (ι 347). λάβε
τῇ (Call. Ep. XXXIX p. 306) · δέξαι [33. 34]

τῇ ἀλλως· τῇ ματαίως (cf. την—)
τήβεννος· είδος περιβολίου παρὰ Ρωμαίοις

τῇθη· περίτοις μήν (cf. Esth. II 16)
τηγανίτης (Hipponeact. 35, 2) · δρος ἐπὶ
τηγάνου γεγονός, καὶ μετὰ τυροῦ ὀπτώ-
μενος [39]

τηθαλλαδοῦς η τηθαμμωδοῦς· ο γυ-
ναικοτραφῆς. ἀλλοι την ύπο τήθη γενόμε-
νον καὶ τεθραμμένον. ἀλλοι την μαμπό-
θρεπτον καὶ σπάταλον

τήθεα (Π 747) · δστρεα [42]

τήθη (Menand. p. 228) · η τῆς μητρὸς καὶ
πατέρος (μήτηρ), η καὶ μάμη, καὶ τηθῆ·
η τῶν γονέων δόλεφή [44]

τηθύα· τενάγη, ἀ προχίουν οι ποταμοί.
καὶ εἶδος δστρέων (Ar. ΗΑ. IV 4, 6 VIII 1)

97 τεῦξε (Σ 608) · κατεσκεύασε 702 τευ-

5 τευτάξαι(αι)· τεχνάται (702) 7 τεύχε

9 τεύχη (Η 207) · δόλα 18 τεφρά·

δομίως 24 τεχνήσομαι (Ψ 415) · επι-
νοήσω. τεγνάσσομαι

26 τέφρη· τινί (Π 227). η τούς οούς, δυϊκῶς (Ε 230) Ad 27 η τῶν

- Τηθύς· ή γῆ
τηκεδανοῖ· τηκομένου, τήκοντος [49]
τηκεδών (Plat. Tim. 82 E)· φθίσις, τῆξις
[51]
- τηλαυγές (Ar. Av. 1711)· τηλέσκοπον. κα-
θαρὸν [53—56]
- τηλεδαπόι· οἱ πόρωσθεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου
δαπέδου. ξένος ἀλλοδαπῆς. καὶ τηλεδα-
πός (o 224) δμοιον [58]
- Τηλεβάσα (Heb. Scut. 19)· οἱ Τάφοι [60, 61]
- τηλέθρον· ὁργήσθεν, μεγαλόφωνον
τηλεκλειτοί (I 233 Z 111)· πόρρω ἐνδοξοι
[64—66]
- τηλεσκόπος (Ar. Nubb. 290)· πόρρω ὁρῶν
τηλεφανής (ω 83 Soph. Ph. 189)· μακρό-
θεν φαινομένη
- τηλεφανές· φαινόμενον μακρόθεν
- Τηλεφίδην (λ 518)· Τηλέφου νύόν
- τηλέφιλον (Theocr. III 29)· φυτόν τι. τινὲς
δὲ δέζων ἄγρον
- τηλία (Ar. Plut. 1037)· σηλία, ἐν ἥ διαμάτ-
τεται τὰ ἄλεντα. ἡ περιφέρεια κοσκίνου
- τηλίδα· οὐτοῖς ἔκαλον τὴν συνηρμο(α)μένην
- τηλικαῦτα· τοιαῦτα [75]
- τηλικώτατον· πρεσβύτατον [ad 76] [77, 78]
- τηλουρόν (Aesch. Prom. 1. 807)· πόρρω
ἀφωισμένην. τινὲς μὲν ὡς πανοῦργον, τι-
νὲς δὲ ὡς κηπουρὸν τῷ τόνῳ
- τηλούρος· μακρόθεν ἀποιεῖς [81]
- τηλύγετος (I 143)· δὲ τηλῷ τῆς ἡλικίας
τοῖς γονεῖσι γεγονός, ἐπὶ γῆρᾳ καὶ μονο-
γενῆς
- τηλυγέτων ἀποικιῶν· τῶν μακρὰν ἀπε-
χουσῶν
- τηλυπόν· μακρόθεν φαινόμενον
- τημελεῖα· θεραπεία. ἐπιμέλεια
- [47]
- [49]
- [51]
- [53—56]
- [58]
- [60, 61]
- [64—66]
- [93b]
- [98]
- [102]
- [13]
- [19]
- [26]
- [27]
- [28]
- [29]
- [30]
- [31]
- [32]
- [33]
- [34]
- [35]
- [36]
- [37]
- [38]
- [39]
- [40]
- [41]
- [42]
- [43]
- [44]
- [45]
- [46]
- [47]
- [48]
- [49]
- [50]
- [51]
- [52]
- [53]
- [54]
- [55]
- [56]
- [57]
- [58]
- [59]
- [60]
- [61]
- [62]
- [63]
- [64]
- [65]
- [66]
- [67]
- [68]
- [69]
- [70]
- [71]
- [72]
- [73]
- [74]
- [75]
- [76]
- [77]
- [78]
- [79]
- [80]
- [81]
- [82]
- [83]
- [84]
- [85]
- [86]
- [87]
- [88]
- [89]
- [90]
- [91]
- [92]
- [93]
- [94]
- [95]
- [96]
- [97]
- [98]
- [99]
- [100]
- [101]
- [102]
- [103]
- [104]
- [105]
- [106]
- [107]
- [108]
- [109]
- [110]
- [111]
- [112]
- [113]
- [114]
- [115]
- [116]
- [117]
- [118]
- [119]
- [120]
- [121]
- [122]
- [123]
- [124]
- [125]
- [126]
- [127]
- [128]
- [129]
- [130]
- [131]
- [132]
- [133]
- [134]
- [135]
- [136]
- [137]
- [138]
- [139]
- [140]
- [141]
- [142]
- [143]
- [144]
- [145]
- [146]
- [147]
- [148]
- [149]
- [150]
- [151]
- [152]
- [153]
- [154]
- [155]
- [156]
- [157]
- [158]
- [159]
- [160]
- [161]
- [162]
- [163]
- [164]
- [165]
- [166]
- [167]
- [168]
- [169]
- [170]
- [171]
- [172]
- [173]
- [174]
- [175]
- [176]
- [177]
- [178]
- [179]
- [180]
- [181]
- [182]
- [183]
- [184]
- [185]
- [186]
- [187]
- [188]
- [189]
- [190]
- [191]
- [192]
- [193]
- [194]
- [195]
- [196]
- [197]
- [198]
- [199]
- [200]
- [201]
- [202]
- [203]
- [204]
- [205]
- [206]
- [207]
- [208]
- [209]
- [210]
- [211]
- [212]
- [213]
- [214]
- [215]
- [216]
- [217]
- [218]
- [219]
- [220]
- [221]
- [222]
- [223]
- [224]
- [225]
- [226]
- [227]
- [228]
- [229]
- [230]
- [231]
- [232]
- [233]
- [234]
- [235]
- [236]
- [237]
- [238]
- [239]
- [240]
- [241]
- [242]
- [243]
- [244]
- [245]
- [246]
- [247]
- [248]
- [249]
- [250]
- [251]
- [252]
- [253]
- [254]
- [255]
- [256]
- [257]
- [258]
- [259]
- [260]
- [261]
- [262]
- [263]
- [264]
- [265]
- [266]
- [267]
- [268]
- [269]
- [270]
- [271]
- [272]
- [273]
- [274]
- [275]
- [276]
- [277]
- [278]
- [279]
- [280]
- [281]
- [282]
- [283]
- [284]
- [285]
- [286]
- [287]
- [288]
- [289]
- [290]
- [291]
- [292]
- [293]
- [294]
- [295]
- [296]
- [297]
- [298]
- [299]
- [300]
- [301]
- [302]
- [303]
- [304]
- [305]
- [306]
- [307]
- [308]
- [309]
- [310]
- [311]
- [312]
- [313]
- [314]
- [315]
- [316]
- [317]
- [318]
- [319]
- [320]
- [321]
- [322]
- [323]
- [324]
- [325]
- [326]
- [327]
- [328]
- [329]
- [330]
- [331]
- [332]
- [333]
- [334]
- [335]
- [336]
- [337]
- [338]
- [339]
- [340]
- [341]
- [342]
- [343]
- [344]
- [345]
- [346]
- [347]
- [348]
- [349]
- [350]
- [351]
- [352]
- [353]
- [354]
- [355]
- [356]
- [357]
- [358]
- [359]
- [360]
- [361]
- [362]
- [363]
- [364]
- [365]
- [366]
- [367]
- [368]
- [369]
- [370]
- [371]
- [372]
- [373]
- [374]
- [375]
- [376]
- [377]
- [378]
- [379]
- [380]
- [381]
- [382]
- [383]
- [384]
- [385]
- [386]
- [387]
- [388]
- [389]
- [390]
- [391]
- [392]
- [393]
- [394]
- [395]
- [396]
- [397]
- [398]
- [399]
- [400]
- [401]
- [402]
- [403]
- [404]
- [405]
- [406]
- [407]
- [408]
- [409]
- [410]
- [411]
- [412]
- [413]
- [414]
- [415]
- [416]
- [417]
- [418]
- [419]
- [420]
- [421]
- [422]
- [423]
- [424]
- [425]
- [426]
- [427]
- [428]
- [429]
- [430]
- [431]
- [432]
- [433]
- [434]
- [435]
- [436]
- [437]
- [438]
- [439]
- [440]
- [441]
- [442]
- [443]
- [444]
- [445]
- [446]
- [447]
- [448]
- [449]
- [450]
- [451]
- [452]
- [453]
- [454]
- [455]
- [456]
- [457]
- [458]
- [459]
- [460]
- [461]
- [462]
- [463]
- [464]
- [465]
- [466]
- [467]
- [468]
- [469]
- [470]
- [471]
- [472]
- [473]
- [474]
- [475]
- [476]
- [477]
- [478]
- [479]
- [480]
- [481]
- [482]
- [483]
- [484]
- [485]
- [486]
- [487]
- [488]
- [489]
- [490]
- [491]
- [492]
- [493]
- [494]
- [495]
- [496]
- [497]
- [498]
- [499]
- [500]
- [501]
- [502]
- [503]
- [504]
- [505]
- [506]
- [507]
- [508]
- [509]
- [510]
- [511]
- [512]
- [513]
- [514]
- [515]
- [516]
- [517]
- [518]
- [519]
- [520]
- [521]
- [522]
- [523]
- [524]
- [525]
- [526]
- [527]
- [528]
- [529]
- [530]
- [531]
- [532]
- [533]
- [534]
- [535]
- [536]
- [537]
- [538]
- [539]
- [540]
- [541]
- [542]
- [543]
- [544]
- [545]
- [546]
- [547]
- [548]
- [549]
- [550]
- [551]
- [552]
- [553]
- [554]
- [555]
- [556]
- [557]
- [558]
- [559]
- [560]
- [561]
- [562]
- [563]
- [564]
- [565]
- [566]
- [567]
- [568]
- [569]
- [570]
- [571]
- [572]
- [573]
- [574]
- [575]
- [576]
- [577]
- [578]
- [579]
- [580]
- [581]
- [582]
- [583]
- [584]
- [585]
- [586]
- [587]
- [588]
- [589]
- [590]
- [591]
- [592]
- [593]
- [594]
- [595]
- [596]
- [597]
- [598]
- [599]
- [600]
- [601]
- [602]
- [603]
- [604]
- [605]
- [606]
- [607]
- [608]
- [609]
- [610]
- [611]
- [612]
- [613]
- [614]
- [615]
- [616]
- [617]
- [618]
- [619]
- [620]
- [621]
- [622]
- [623]
- [624]
- [625]
- [626]
- [627]
- [628]
- [629]
- [630]
- [631]
- [632]
- [633]
- [634]
- [635]
- [636]
- [637]
- [638]
- [639]
- [640]
- [641]
- [642]
- [643]
- [644]
- [645]
- [646]
- [647]
- [648]
- [649]
- [650]
- [651]
- [652]
- [653]
- [654]
- [655]
- [656]
- [657]
- [658]
- [659]
- [660]
- [661]
- [662]
- [663]
- [664]
- [665]
- [666]
- [667]
- [668]
- [669]
- [670]
- [671]
- [672]
- [673]
- [674]
- [675]
- [676]
- [677]
- [678]
- [679]
- [680]
- [681]
- [682]
- [683]
- [684]
- [685]
- [686]
- [687]
- [688]
- [689]
- [690]
- [691]
- [692]
- [693]
- [694]
- [695]
- [696]
- [697]
- [698]
- [699]
- [700]
- [701]
- [702]
- [703]
- [704]
- [705]
- [706]
- [707]
- [708]
- [709]
- [710]
- [711]
- [712]
- [713]
- [714]
- [715]
- [716]
- [717]
- [718]
- [719]
- [720]
- [721]
- [722]
- [723]
- [724]
- [725]
- [726]
- [727]
- [728]
- [729]
- [730]
- [731]
- [732]
- [733]
- [734]
- [735]
- [736]
- [737]
- [738]
- [739]
- [740]
- [741]
- [742]
- [743]
- [744]
- [745]
- [746]
- [747]
- [748]
- [749]
- [750]
- [751]
- [752]
- [753]
- [754]
- [755]
- [756]
- [757]
- [758]
- [759]
- [760]
- [761]
- [762]
- [763]
- [764]
- [765]
- [766]
- [767]
- [768]
- [769]
- [770]
- [771]
- [772]
- [773]
- [774]
- [775]
- [776]
- [777]
- [778]
- [779]
- [780]
- [781]
- [782]
- [783]
- [784]
- [785]
- [786]
- [787]
- [788]
- [789]
- [790]
- [791]
- [792]
- [793]
- [794]
- [795]
- [796]
- [797]
- [798]
- [799]
- [800]
- [801]
- [802]
- [803]
- [804]
- [805]
- [806]
- [807]
- [808]
- [809]
- [810]
- [811]
- [812]
- [813]
- [814]
- [815]
- [816]
- [817]
- [818]
- [819]
- [820]
- [821]
- [822]
- [823]
- [824]
- [825]
- [826]
- [827]
- [828]
- [829]
- [830]
- [831]
- [832]
- [833]
- [834]
- [835]
- [836]
- [837]
- [838]
- [839]
- [840]
- [841]
- [842]
- [843]
- [844]
- [845]
- [846]
- [847]
- [848]
- [849]
- [850]
- [851]
- [852]
- [853]
- [854]
- [855]
- [856]
- [857]
- [858]
- [859]
- [860]
- [861]
- [862]
- [863]
- [864]
- [865]
- [866]
- [867]
- [868]
- [869]
- [870]
- [871]
- [872]
- [873]
- [874]
- [875]
- [876]
- [877]
- [878]
- [879]
- [880]
- [881]
- [882]
- [883]
- [884]
- [885]
- [886]
- [887]
- [888]
- [889]
- [890]
- [891]
- [892]
- [893]
- [894]
- [895]
- [896]
- [897]
- [898]
- [899]
- [900]
- [901]
- [902]
- [903]
- [904]
- [905]
- [906]
- [907]
- [908]
- [909]
- [910]
- [911]
- [912]
- [913]
- [914]
- [915]
- [916]
- [917]
- [918]
- [919]
- [920]
- [921]
- [922]
- [923]
- [924]
- [925]
- [926]
- [927]
- [928]
- [929]
- [930]
- [931]
- [932]
- [933]
- [934]
- [935]
- [936]
- [937]
- [938]
- [939]
- [940]
- [941]
- [942]
- [943]
- [944]
- [945]
- [946]
- [947]
- [948]
- [949]
- [950]
- [951]
- [952]
- [953]
- [954]
- [955]
- [956]
- [957]
- [958]
- [959]
- [960]
- [961]
- [962]
- [963]
- [964]
- [965]
- [966]
- [967]
- [968]
- [969]
- [970]
- [971]
- [972]
- [973]
- [974]
- [975]
- [976]
- [977]
- [978]
- [979]
- [980]
- [981]
- [982]
- [983]
- [984]
- [985]
- [986]
- [987]
- [988]
- [989]
- [990]
- [991]
- [992]
- [993]
- [994]
- [995]
- [996]
- [997]
- [998]
- [999]
- [999]
- [1000]

Τηρίας (Thuc. VI 60. 90). ποταμὸς Σικελίας [17]
τῆς ἀληγ· τῆς πλάνης
τῆς δεῦρο· τοῦ παρόντος
τῆσδε φύσεως· ταύτης τῆς φύσεως [21]
τῆς ψηρφάς· τοῦ οὐρανίσκου
τήτει (cf. Eur. fr. 495)· σπάνει
τῆτεις (Αρ. Ach. 15 fr. p. 1002)· ἐν τῷδε τῷ
ἴτει· οἱ δὲ Δωριὲς σάττες φασιν· ὅθεν
σατανίος πυρός [καὶ] μὴ τελεοφο- 10
ροῦνται, δλλὰ πρὸ σῆρας θεικομένους
τήτη· ἀπορίᾳ, ἔρεια, στέρεσις
τητωμένη· στερομένη [27. 28]
τητωμένου· στερομένουν
Τητώμενον· στερομένον
τητύσιην (γ 316 ο 13)· ματαίαν·
σύ δὲ (τη)υσίην ὅδον ἐλθῆς
τινὲς δοχ(α)ιαν· ἀλλοι βλαβεράν, η περι-
βόητον 20
ηντύσιον· μάταιον
τιτάλλακτον· Σέλενος· παρὰ Ἐπαινέτῳ
ἔμβαμμά τι [35]
τιτάρα (Χεν. Απ. II 5, 23)· ἡ λεγομένη κυρ-
ρασία· ταύτην δὲ οἱ Πέρσαι βασιλεῖς μόνοι
ἔχουστον ὄφθην· οἱ δὲ στρατηγοὶ ὑποκεκλι-
μένην. Ἡρόδοτος δὲ ἐν α' (c. 132) ὀφεν-
κώς
τιτάρεις· λόφος τῆς περικεφαλαίας, περιθεμα
κεφαλῆς, καμελαύκιον
τιτιβάθων· τιψίμενος 30
Τιτάσσα· κρήνη ἐν Λακεδαιμονίᾳ. τινὲς δὲ
ποταμόν
τιτίβδαινον· φίλον
τιτίδει· φρεστήαι
τιτίβην (Lycophr. 1204)· λέβης, τρίπονς
τιτίάς· εἶδος διπέλον

COD. 23 χῆτει? 24 σατές 26, 29 στροφή; cf. τατσίμενα 32 συδενοιαρ — ἀρχλα
 34 ἐν βασιαι 38 μόργη 37 περιθίμενα 41 cf. φωβεῖ (αν τι βεῖ;) 42 τι (γῆνος
 44 ὅτι βαύη 45 ίμο τετυόνοιν, coll. ηγύρων 47 Attici τι δέ; Cretenes τείδε, τιδε
 (cf. οι τείδε), Boeotii τιδε (50 τι δέ λοτορεῖς (Soph. Tr. 429); (τι δέ τι;) τ. Π. T.)
 60 ειδαί 61 τιδε βάσισαν 62, 63 τιδεδάσσοναν — τιδεδάσσοναν 76 τιδεύν

HES. 17 ἐπίσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμψε (ε 67). ταῦς ἐν θαλάσσῃ κορώναις. προ-
σημαίνουσι δὲ αὐτοὶ τούς κειμένας 21 τῆς κονστωδίας· τοῦ συστήματος 27 τῆς θε-
μάτης. θείας 28 τῆτηνα· ἀληθῆ 35 τιαλέσθησα (Ω 711). τὴν μάκαραν (cf. τεί-
τα—). Αδ 46 παῦ μὲν Ιουδαῖος Φορδ., παρὰ δὲ Ἐλλήσιοι 51 τίει (Ι 238). τιμᾶ, αεβ-
ται, αἰδεῖται 53 τιέσκετο (Δ 46). ἐτιμάτο 54 τιεσκον (χ 414). ἐτιμων 55 τιετο
(Ε 78). ἐτιμάτο 56 τιη (Α 365). διὰ τινατι 57 τιηνή· η βασιλίσσα (τιτήν) 62 τι-
θαψισθοσούσιν (Ε 109). ἐναποτίθενται, διηδοχησύναι την τροφήν οι μιλάται, τὸν λεγό-
μενον μελίκηρον 64 τιθει (ε. c. ε 267). ἐντιθει, έδιδον 65 τιθείον· μαστός (τιθέσιον
Cretico τιθθον?) 66 τιθεσονα (ι 401). ποιεις 67 τιθέντες (Ε 381). ποιούντες
68 τιθεντο (Η 475). παρεσκενάρχοντο 69 τιθεον (Α 264). ιδόθεον 70 τιθή· τροφος
(τιθή) 72 τιθασσενει· ήμεροι, πράντι 77 τιθμενον (Κ 34). παρατιθέμενοι, δ ἐστι
καπολιζόμενοι 78 τιθηνοκομον γένεος· τοὺς αἰδίοντας ἐπει μέλανες καὶ κομῆται (883)
80 τιθησι (Α 392). τιθει (POEI) 81 τιθισται (ΤΙΘΟΡΑΣΙΑΙ); τιμῶν

τίγγα· Διοκλῆς ἐν Μελίταις (I. 1). Ἡρα-
κλέων δὲ οὐ διελὼ τιγγάδαρυ τὸ κινά-
βαρι[ν] λέγει
τιγγάνιον· εἰδός τι Ἀριστοτέλει (Π.Α. V 30
IV 7)
Τιγγης (Herod. I 189)· ποταμὸς Περσῶν.
καὶ δὲ τοῦ ποταμοῦ ἡδῖος, καὶ ὁών [ad 46]
τιγγεις
τι δαι· εἰ γάρ ἀλλο, η τι γρ; (ῶδε, ἴ-
ταῦδε) Κρήτες. Βουστον (Ar. Ach. 669) δὲ
ἐνθάδε. Ἀττικοὶ διὰ τι δή
τι δή ποτε· διὰ τι
τι δῆτα σοι· διὰ τι σοι
τι δέστορε· τι ποιεῖτε; Ταραντῖνος [31]
τελοκε μύδους (Trag. inc.)· ἔτιμα λόγους
[53-57]
τιγήρ(ος)· τῷ δέν· Πέρσαι
τιγητιβεῖν· τιμφρεῖσθαι
τιθαῖ· τιθασσαι· τιθειν. ἐργάτιδες· πραΐται
τιθαϊβάσσονται· βόσκειν. ἐργάζεσθαι· ερ-
γειν τὴν θήβαν. θησαυρίζειν. ἀγαπᾶν. θο-
ρυβεῖν. τιθέναι τὴν βίσιν, τιθέσται τὴν
τροφήν
τιθαϊβάσσονται (Nic. Th. 199)· τιθάσσονται
φυλαδοσούνται
τιθήνας· τροφούς, τιτ(θ)άς
τιθηρεῖ· τρόφει
τιθηνεύεται· ὅμοιον
τιθηνεύομενος· τρεφόμενος. ἀσκάν
τιθηνός· τροφός. μοσχοτρόφος. ή δὲ τά-
τι(τ) θεύομενα τημελῶν παιδία. οἱ δὲ τι-
θηνόν· τῶν ἐρδαμον (cf. τηδ—) [77, 78]
τιθηνούμενος· τρέφειν (Greg. Naz.?)
Τιθηνός γάρ η τροφός, καὶ τιθδοὶ οἱ
μαστοί [80, 81]
Τιθράσσα (Ar. Ran. 480)· χαλεπά, τρα-
γέα

ρροι; cf. τατώμενα 32 αὐθενταῖς — ἀρχαῖς
1 cf. ψιθύρει (an τι βίθει?) 42 τιβηνος
47 Attici τι δαῖ; Cretenses τεῖδε, τεῦδε
(Soph. Tr. 429): (τι δράτε?) τ. π. Τ.?
πεισμαῖς — τιθεμέσθαισαν 26 τιθεντά

Τιθωνόχομον· θένος μίλαν μὲν τὸ δλον
σῶμα, λευκὸν δὲ τὰς κόμας (878) [84—86]
τίλλει· αἴγειροι [88]
τίλλει (Anacr. fr. XXXIV)· ἀνα(σ)πᾶ. μέμ-
φεται, διαβάλλει, ἀποσκέψεται
τίλλομεν· λοδοφορούμενη
τίλμος· παιδία
τίλτός (Plat. com. p. 685 Nicostr. p. 280).
εἶδος ταριχοῦ
τιμάδιον· μικρὰ τιμὴ
τὶ μαθῶν· τὶ βουλόμενος
τιμαλφεῖν (Aesch. Ag. 922). τιμᾶν
τιμαλφής· ἐντιμος, τιμὴν διλφάνουσα, διά-
τιμῆς ἀρμένη· Ἰων (fr. 43) Φοίνικι δευ-
τέρῳ. τινὲς μὲν τὴν τὸ λίσιον, Αἰσχύλος δὲ
ἐν Ἐπιγόνοις (fr. 55) ἐπὶ τοῦ ἐντιμον [97]
τιμαλφεῖτα· τιμιώτατα, πολὺτιμα, ἡ
δισιώτατα [99]
† τιμᾶσι· τισιν
τιμά(σ)· τιμήσω
τιμῆ· δόξα, ποτὲ δὲ καὶ τιμωρία, ἡ ἀντέ-
τισις ἡ κυρία [903. 4]
τιμήντος (θ 348). ἐντιμον
τιμήρος (sch. Aesch. Suppl. 42). τιμωρός,
βοηθός
† τιμηρύειν· τιμιοπωλῶν
τιμῆς· τισεσ
τιμήσεως· ὅμιλας
τιμηταί· οἱ τιμώμενοι τὴν ἔκστον οὐσιῶν
τιμιος (x 38). ἐντιμος, ἐνδοξος [12. 13]
τιμούντας· τιμίους ὄντας
τιμούχος· ἐντιμος, δικιόλογος, καὶ ἀρχωρ,
ἰσχυρότατος, μέγιστος
τιμῶμαι· καταδικάζω
τιμώμενος· εὐδυνόμενος, καὶ ἐπιτίμιον
ὑπέχων, οἱ δὲ ἐπιτίμια πατρός

τιμωρεῖσθαι· κολάζεσθαι
τιμωρία· πρόστιμον, ἀνταπόδοσις, κόλασις.
ἡ τιμὴ παρὰ Ανοίκ
τιμωροῦσι· καταπονοῦσιν, ἐκδικοῦσιν
τίν· σοι (Alem. fr. 15 [29]). ἡ τινά (τιν)
τινακτοπήληξ· σεισολόφος
τινθαλέφ (Ait. Vespr. 328? Nic. Al. 445).
πυρὶ, διαθέρμω
τινθαλέον· διάπυρον, † διάφορον, † διε-
φθαρμένον, διαφανές [25. 26]
τινύ με νον· δπαιτούμενον, δποιδό-
μενον
τινυνται (T 260). τιμωροῦνται
τινύσων· ἀποδιδῶν
† τιντόν· ἐφθόν (τινθόν?)
τιξον· δεῖξον [32]
τιοιτ· τιμθεῖη
† τιον· μέσον ἡμέρας ἐτέμουν
[Ἄδ 35] τὰ διηρεῦη
20 τὶ ὄνήσω· τὶ ὥφελήσω
τίπτε· τὶ δήποτε, ἡ κατὰ συγκοπὴν τὶ ποτε.
ἡ διὰ τὶ, ἡ ἴναι (A 202) [39. 40]
τὶ πράττεις· τὶ ποιεῖς [42]
τὶ κέρεις (Eur. Alc. 262). τὶ πράττεις [44]
τιριος· θέρους, Κρήτες [46]
Τιρύνθιον Ἀργος· τὰς Μυκήνας
Τιρύνθιον πλήνθε(ν)μα (Trag. inc. fr.
202). δρει τού τεῖχος, ὑπὸ Κυκλωπῶν δὲ
κατεσκεύαστο [49—51]
τίσαι (Aesch. Ag. 1430). ἀποδοῦνται [53. 54]
τίσι· ποίοις [56]
τίσις· ἀντέκτισις (a 40). † ἀτιμα. ποιηή,
τιμωρία [58]
† τίσις (Cret.)· τὶ ποτε (cf. τοῖν) [60]
τίσομαι· τιμωρήσομαι (Eur. Med. 1316?)
[62. 63]

COD. 91 τίλμος 92 τίλτον 93 τιμαδία 97 τιμαίων 99 cf. Ἀριστό-
δημος 7 τιμητολάθων 22 |λιξ 24 τινολλέον 27—29 τινεν| 31 τιξον (34 ΤΙΟΝ-
σόν (Boeot.); ἡ γέρσοι ἐτίμων (θ 161 Collim. fr. XLII)?) 45 θέρους. κρήται 48 τοῦτο (cf.
Κυκλωπῶν ἔδος) 55 τίσοι (forte τίσισι?)

HES. 84 τὶ ἵκανόν (Iob. XXI 15). τὶ δφελος 85 τὶ κεν· τὶ ἀν 86 τίκτειν·
καὶ ἐπὶ δρόενων (θ 118). τίκτειν δνήρ δνάσσον Μνρμιδόνεσσι 88 τιλλδ (πτι·). πτερά¹
97 τιμαί· ὥνται, τιμήμata 99 Τιμάνα (Τιμησάνα). δροκτός. δὲ αὐτὸς δ (leg. καὶ)
Θεόδωρος 903 τὶ μέλλεις (Eur. Hec. 726 Alc. 254). τὶ βραδύνεις 4 τιμηδές· τιλαβές
(Theocr. XXV 79?) 12 τιμηονλκών (Prov. XI 26). τιμην αἰτῶν, ἡ ἔλκων τὴν τιμὴν
13 τιμουλκών (Prov. XXI 26). αἰτῶν, καὶ δπαιτῶν 25 τιννειν (Σ 407). δποδοῦνται
26 τινυθειμαι (X 431). τὶ δή μέλω βίου, δέστις δηνη 32 τιοιμην (θ 540). τίμοις
εἶνην Αδ 33 τίον ἐτέρων (Σ 81) 39 τίπτε δέ σις χρεώ(ν Κ 85) τὶς δέ σις χρεία κατα-
λαμράνει (813). 40 τίπτε με (A 605). διὰ τὶ με 42 τίρεα (Σ 485). ἀστρα 44 τίρε-
ται (τει·). καταπολύνεται καταπονεῖται 46 Τιρυνθα (B 559). πόλις ἐν Ἀργει 49 τι-
σάμενον (Ε 391). καταπονούμενον 50 τίσοσθαι (B 356 al.). τιμωρίας λαβεῖν 51 τί-
σατο (τ 479). ἐτιμωρήσαται 53 τὶς γαρ (A 8 cf. 962 non Soph. OT. 1189). τὶς δή 54 τὶς
δ' αἵ τοι (A 450). τὶς δὲ σοι 56 τίσοιεν (A 42). τιμωρίας δοῖεν 58 τὶς κεν· τὶς
δην 60 τίσοι (A 508). τιμησον 62 τὶς γαρ (A 8). τὶς δή 63 τίσουσι (μ 382). τιμ-
ησονται

τίς τρόπος (Metagenis fr. II p. 764). παρούσα ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων [65]
τίται· εὐποροι. ή κατήγοροι τῶν δεχόντων [67. 68]

τιταίνειν· σκεύδειν. τείνειν. χραδαίνειν.
Δέκιν. τισιν λαμβάνειν (Hesiod. Th. 209
sch.). τιμωρεῖν

τιταίνομένω (β 149). ἔκτετακότε

τιτάν· παύδεραστής [ad 71]

Τιτανίδα· τὴν Εὐβοιαν, παρόστον Βριά-
ρω[ι]ς θυγάτηρ ήν. ἔνοι δὲ τὴν Λωτοῦ
φράσι

Τιτάνεις· τιμωροί, ἀπὸ τοῦ τιταίνειν. ἀλλοι
δὲ οἱ μὴ ἔχοντες ἀποτίσαι διτιάνεις ἀνο-
μάζοντο, οἱ δὲ ἔχοντες τιτάνεις

Τιτανίς γῆ· ητοι πᾶσα η γῆ, (ἡ) ή (Αττι-
κῆ) ἀπὸ τῶν κατασχόντων

τιτανός [ad 75] καὶ κονία, ἀσθετος. οἱ δὲ
τι γύψου χρίσια

..τιτανωμένας· γεγυψωμένας
τιτανωτή χρόα· γυψωτή, ή λευκόχροος

[78]
τιταξ· ἐντιμος. η δυναστης. οἱ δὲ βασιλεὺς
[80—82]

τιτῆναι· βασιλίδες η Ἐκτορος Αύ-
τροις (p. 68 Nek.)

τιτθαι· τροφοι

τιτθεν (Cret.)· τίκτειν

τιτθιον (Ατ. Ran. 412). τιτθός. μαστός

[87. 88] 30

(τι) τιρ' (τι) τίς. λάκωνες

τιτλος· πτυχίον ἐπίγραμμα ἔχον

Τιτορομ (Herod. VI 127). οὐτος Αἰτωλός
ἀντρο διαβεβούμενος ἐπὶ ἀνδρειᾳ καὶ μεγέθει

τιτράται· τρυπάται. διαρογεται

τιτυβίζεις (Ατ. Av. 236). ὡς χελιδών φωνεῖ

τιτύπαι· αἱ ἐμπύλαι (q. v.). αἱ πλάναι

δ.

τιτύρας· δρνις ποιός. η τιτυρό

τιτυρος· σάτυρος (Dor.). κάλαμος. η ὄρνις 40

(Theophr. Char. 6, 2)

τιτύρινος· μόναλος (Ameriss). η αύλος
καλάμινος (Italiotes, Dores)

τιτύσκετο (N 23). η τοιμάζετο, παρεσκενά-
ζετο. κατεποχάζετο [99. 1000]

τιτώ· ηθος (Callim. fr. CCV 1). η αὔριον
τι θύμην διαφέρει (Demosih. 43). τι θύμην
μέλει

τιφαι (Theophr.). αἱ ὀλύραι. καὶ τι φη [ad 3]

τιφαίς· τάς τῶν θηρῶν καταδύσεις

τιφια· ὄρνεα· τὰ ἐν τοῖς ἔλει γυνόμενα
τιφος (Theocrit. XXV 15). ἔλος

Τίφυς· δὲ ἐριδίτης, τινάλις. καὶ δὲ τῆς
Ἀργούς κυβερνήτης

τι φω (Trag.)· τι εἴπω [9]

τιω· οὐν (Rhintho). η τιμή (Δ 257). η τύχω
(ad εἰω). (η τινι Sapph. fr. 55)

τλάθι (Pind. Pyth. IV 276). ὑπόμενον
τλαπιαθέ· ταλαιπωρε (τλαπ—)

τλάς· ὑπομενας. η ποικιλας
τλασίφρονα· υπομονητικόν

τλήθα· φραία. Κυρηναῖοι

τλήθυμος· λοχυροκάρδιος [17. 18]

τληνώντως (Eur. Tro. 40). ἐλεενῶς
τλῆναις (Apoll. lex.). υπομεναι. τολμησαι.

παθεῖν

τληπάθειαι· υπομοναι, ταλαιπωρίαι

τληπαθής· υπομονητικός

τλησις· τόλμα. θρόσος

τλησίπονος· τολμηρος, καρτερικός [25. 26]

τλητῶν· υπομονητικῶν

τμάγειν (Π 374). διεχωρίσθησαν, διστησαν,

ἐτημήσαν, έσχισθησαν

Τυάριον· ὄρος Ἀρκαδίας

Τυάριος· Ζεὺς ἐν Διαβούῃ
τμήγας· γατόμος. ἀροτήρ

τμήγος· [ἀρότης] βούτημα

τυήδην (Η 262). τμητικῶς, τομῶς. ταχέως.

ἀποκεχ(ω)ματένως. βέλτιον δέ, δυσον ἐπι-

τεμεῖν, καὶ οὐκ εἰς βάθος τρώσαι·

τμῆδην αὐχέν· ἐπῆλθεν

τυηθεῖσα (Eur. Med. 3 fr. 475). κοπεῖσα

λδ.

COD. 66 cl. δειπνην 70 | γρ | ότι 75 ἐπιγύψου
διον, η τροφός post μαστός 91 Τιτόλιος 97 | ορήνος 83 βασι· 87 τιτθή post τι-

τινι 3 τιφή (4 τιφε?) (15 Αηγ. ιδ.) 33 αὐχένες

HES. 65 τισω (I 142). ἀποδώσω. τιμήσω
τρέχων. ἔλκων. τειμόνεος 68 τιταίνειν (N 704). ἔλκουσι. τείνουσι Ad 71 καὶ τὸ
τοῦ δινειχρίστον ὄνομα (τειτάν). Ad 75 [όρος; Θεσσαλίας (B 735)]. 78 Τιταρήσιος (B
751). ποταμὸς Ἡπείρου 80 τιτάσθαι· στειρώσαθαι (τη—). 81 τιτένων (B 390). τει-
νων. πέμπων. ἔλκων 82 Τιτήνεις (Σ 279). Οὐρανού παιδες 87 τιτθής η τροφός 88 τι-
τεις (I 238). τιμή 99 τιτυσκόμενοι (Γ 80). εὐστοχοῦντες, στοχεύοντειν 1000 τιτυ-
σκόμενος· τὰ αντά Ad 3 ἐν τοῖς ἔλει 9 τιχίσομαι· σκέπομαι 17 τιλήτων (Κ 231).
υπομονητικός 18 τιλημαθεῖν (τληπ—). ταλαιπωρεῖν, πονεῖν 25 τλῆτε (B 299). υπο-
μενατε 26 τλητικῶς (Philo VM. I 36 p. 112). υπομονητικῶς

τμηθῆναι·
τμῆξαι (Nic. Alex. 301)· τεμεῖν. (δια)λαβεῖν
τμῆξας (Nic. Th. 886)· τὰ αὐτά
† τμητός· τμῆμα
Τμῶλος (B 866)· ὅρος, καὶ ποταμός
τό (I 575)· τὸ ἄρθρον οὐδέπερ προτακτικόν
τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδου
καὶ ἀντὶ τοῦ τούτο (A 234).
(τὸ) μὲν οὐποτε φύλλα καὶ δῶσις
φύσει

τοάντης· χιτώνιον σχιστός
τόβλικος· χρωματίου μίμησις
τόγε ήκον· δύσον δυνατόν
† τογέρα· μοιχός, λαλαχός
τὸ δ' αὐτό· τὸ αὐτό δέ, δμοῖσις δέ
τὸ δεῖν· τὸ δέον
τὸ δήϊον· τὸ ποιέιμον [48]
τὸ ἐνσώματος· τὸ μετὰ σώματος
τὸ γλύκυσιον· ὁ παράδεισος
τὸ ἡνυστρον· μέρος τῆς κοιλίας τῶν μη-
ρυκωμένων [52]
τὸς· οἱ, οὐτοί, καὶ σύνδεσμος παραπληρω-
ματικός [ad 53] [54, 55]
τοιγαροῦν (Soph. Ai. 490)· ὅθεν δή, η̄
οὐκοῦν
τοιγάρτοι (Aesch. Suppl. 655)· καὶ γάρ,
τοιγάρτοι
τοίδε γε· ἔκεινοι δέ, η̄ οὐτοί γε
τοιθορύθτεια· η̄ τοὺς σεισμούς, ποιούσα
(τονθ—)
τοιθορύσσειν· σειεῖν (τονθ—)
τὸ λερόν· τὸ θεῖον [62]
τοῖν· τι ποτε. Κρῆτες (959) [64]
τοῖνυν· διὰ τούτο
? τοινισταφράσαι· δυγεῖλαν, εἰλεῖν [67, 68]
τοῖον· τοιοῦτον. ὄντως δγαθόν (Aesch. Sept.
580). τούτοις. τάσσεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ
[70]

COD. 40 τὸ τὸ — η̄ γάρ τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδior — φύλατε 51 μηρυκοὶ 53 τοῖσι,
οὗτοι 82 ἔγκνοι 83 τόκαι· διάκαι 1101 τοποὶ 4 βιβλικαὶ 6 τομεταξῖ (εἰ.
πτ.
τὰ μέτρας) 7 ἀσι

ΠΕΣ. 48 τόδ' ἵκανεις (Ξ 298)· ἐνθάδε ψήκεις 52 τόθεε (III Regg. XIV 28)· παρα-
στᾶς (ΝΠ) Αδ 53 καὶ ἀντὶ τούτοις 54 τοῖα (Ψ 67)· τοιάντας, τοιάσδε 55 τοιγάρ-
(Α 76)· τοιγαροῦν. σύνδεσμος 62 τοῖκεν (Β 346)· οἴτινες ἀν 64 τοῖν (Ν 66)· ἔκει-
νουν 67 τοῦν· τοῦτο. η̄ αὐτοῦ 68 τοῖοι· τοιοῦτοι· ἀγαθοὶ 70 τοῖοις· τοιοῦτοι·
72 τοῖονς (Α 262)· τοιούτους 73 τοῖ φά· οἴτις· δῆ 74 τοῖς· τοῦτοις 75 τοῖσι·
τοῖς σοὶς (ad τεῖναι), η̄ ἐν λαντοῖς. η̄ ἐν τούτοις 79 τοῖχος (Ι 420)· τὸν πλοίους η̄ πλευρά
83 τὸ τάξι (Ι 176)· διὸ καὶ 86 τοκεύσις (Ξ 477)· γονέων. ἔγόνοις 87 τοκεύσις (Ο
660)· γονέων 88 τόκος (ο 175)· γέρτεις 89 τὸ κρήγυνον (Λ 106)· τὸ ἀληθές 91 τόλα
(τόκα)· τότε 93 τολέσπενσεν (Ω 7)· εἰργάσατο 1107 τὸ μελινδρόνιον (§ 12)· τὸ
μέσον τοῦ ξύλου· διὰ τὸ εἶναι εὔτορον τούτο τὸ μέρος. ἀλλοι δὲ διαστειλαντες τὸ μελαν-
δρονος εἰς η̄ (ι. δύο) μέρη λόγου ἀποδεύκασι τὸ μέσον τῆς δρυνός μέρος μέλαν εἶναι καὶ ἀση-
πτον διαιμένειν

τοῖοις δέ (Eur. Med. 784)· τοιούτοις δέ
[72—75]
τοῖς τῷδε· τοῖς ἐνθάδε
τοῖς τυχοῦσι· τοῖς ἐντυχάνουσι
τοιχοδιφήτωρ· τοιχωρύχος [79]
τοιχωρύχος (Plat. Civ. 344 B)· ληστής,
κλίπης
τοῖσις (Theocr. XXIV 71)· ισχυρῶς, καλᾶς.
(τόκα, τότε) [ἀκριβῶς]
10 τοκάδερ (Lacon).· ἔγκνοι [83]
τὸ κατὰ γὰς ἔιφος· θηρίδιον σκολοπέν-
δρον ὄμοιον
τοκέες· πατέρες, γονεῖς [86—89]
τὸ κύρος· η̄ ἔξοντία, η̄ δεσποτεία [91]
τὸ λαιόν (Eur. Ir. 534)· τὸ φιστερόν [98]
τολμῆσις· καρτερήσωσι
τολμητίας· προπετής, αὐθάδης, ὑπὲρ τὴν
ἐαντίνην δύναμιν ἐπιχειρῶν
τόλυκ· αἰδοῖον
? τὸ λοβόν· τὴν δρχὴν τοῦ ὀτίος (Aesch.
Eum. 158?)
τολύπαι· τὸ κατασκευαστὸν ἔριον
τολυπεύειν (Ξ 86 Ατ. Lys. 586)· ταλαι-
πωρεῖν. μοχθεῖν. στρίφειν. μηχανᾶσθαι.
ἔργαζεσθαι
τολύπευμα (Eur. Rh. 744)· τὸ κατασκευα-
στὸν ἔριον
τολυπεύσας· κατεργασάμενος
τολύπευσεν (Ω 7)· ἔξειργάσατο
30 τολυπευτικώτατος· ἔργαστικώτατος· ἐπι-
τελεστικώτατος
τολύπη· τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ἀ
καὶ βίθηκας καλούσιν, καὶ ἀγάθιδιον στή-
μονον, η̄ φοδάνης
Τόμαρος· τὸ ἐν Δωδενῃ ὄρος, καὶ προφή-
της, καὶ λερεὺς, καὶ θύτης, καὶ μάντης
τὸ μέταξε (Hesiod. Opp. 396)· τηρικάδε (96)
[1107]

τομεύουσι· τέμνουσι
τομένς (Trag. inc. 310)· τμήτης, ηγουν δέ τέννων
τομή· ἡ φίλα, δθεν ἐπιμήθη (A 234?). καὶ ἡ πλῆγη τοῦ ξίφους
τομία (Ar. Lys. 386 Dem. 642, 18)· τὰ δκο-
τμήματα, καὶ δκρωτηρίασματα τοῦ νεκροῦ.
οἱ δὲ τὰ λερό, δ σφάδοντες δμνύουσιν [12]
τόμος· χάρης. ἡ ὁ τέμνων (τομές)
τόμυροι· προφῆται λερεῖς οινοσκόποι. 10 διάκονοι [15]
τὸν (ψ 116 A 36)· ἀρρενικὸν προ-
τακτικὸν πτώσεως αἰτιατικῆς. ἡ τούτον. ἡ δύντια
τοναία (Alex. com. III p. 460)· φωνῆς τάσις
τὸν δφ' λερᾶς (Menand. p. 147)· γραμμή
τις ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεσσῶν, λερά καλον-
μένη [19]
τὸν εὐθυτενή· τὸν δρόθον
τονθρύβει· δτάκτως λαλεῖ. γογγύζει. φι- 20 θυρίζει. καὶ τονθρύβει τὰ αὐτά
τονθρύβ· φωνή
τόνθων παρὰ Κορίνην (fr. 39) ἐπὶ νυστιαίου
κρέως τὸ δνομα
τόνος· ἔντασις, ισχύς, φύμη, δύναμις
τόνυσ (Philippid. IV p. 470)· τάς κειρίας
ἀπὸ τοῦ τετάσθαι [26]
τὸν οὐδόν· τὸν βατῆρα ὄδοκοιόν [28]
τὸν σόν· τὸν ίδιον (Soph. Ant. 45) [ad 29]
[30] 30 τὸν φ· λιαν [ad 31]
τοξεύομαι· ἀποστροφύμα (χρημάτων)
τοξεύοντο· τόξα ἔτεινον
Τοξιούς βουνός· τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν
Σικενών. βίλτιον δὲ δκουνειν τὴν ἐν Δελ-
φοῖς Νάπην λεγομένην· ἐκεῖ γάρ καὶ ὁ δράκων κατεούσθην, καὶ ὁ ὄμφαλός τῆς
γῆς τάφος ἐστὶ τοῦ Πύθωνος
τόξον (A 105)· κυρίως αὐτό τόξον. δηλοῦ
δὲ καὶ τὴν τοξικὴν ἐμπειρίαν (Herod. I 73), 40 καὶ αὐτά τὰ βίλη (Plat. Legg. VII 815 A)
τοξιοιεῖν τάς ὄφρυς (Ar. Lys. 8)· συ-
στρέφειν αὐτάς

COD. 11 σφάδονται (cf. μασχαλίσματα εἰ ἐντομα) 18 τις τῇ παιδιᾳ 21 τονθρί-
ζει τὰ αὐτά 22 νυτιβίον 29 τερτούμονα 34 τοξιούβονος 41 cf. τοι οἱ 48 πα-
ροῦν εὐτίθεσο 50 υπομονητέον 63 τορελλή (cf. σορελλή) 65 cf. ἐκ τομών
HES. 12 τὸ μοι· τοῦτό μοι 15 τομέτερος (Hebr. IV 12)· ὀξύτερος, δυνάμενος
τίμενειν 19 τὸν δ· δρ· πρός τοῦτον δέ 26 τὸν δπισθότατον (Ω 342)· τὸ δπίσω,
τὸν τελευταῖον, τὸν ἔσχατον 28 τὸ δρά (B 21)· τὸ δρά Ad 29 τέμνοντα, τὸ τέλος (Σ
544) 30 τὸ νυ γάρ κατεάξαμεν (N 257). τὸ δόρον τοξον, καταέξαμεν Ad 31 [τέ-
ρατι] 40 τόξον πηχυν (A 375)· τὸ δόλον τοξον, καταέξαμεν Ad 45 [ἡ τοθάδει] 43 τόσσα
μέμηλε (B 25)· τοσάτα προστίξει Ad 45 [ἡ τοθάδει] 47 τὸ πάροιθεν· τὸ πρό
τούτου 51 τοκυργίας· δμπυρισμοῖς (—το πυρκαϊᾶς)

τοξόται (Ar. Ach. 54)· οἱ δημόσιοι ψηφεῖται
τοξότα λωβητήρ (A 385)· διά τόξων λω-
βώμενε, καὶ βλάπτεται· ἀφ' οὐ τὸν δειλὸν
λέγει
τοξότης (Soph. Ai. 1120)· πολεμιστής [40]
τὸ οἱ (Callim. Del. 31)· ὥπερ αὐτῆρ
τὸ δντος· τὸ ἀληθῶς [43]
τὸ δσον ἐπ' ἐμοι· τὸ κατὰ δύναμιν
τοπάζει· εἰκάζει. ίδρειν. υποπτεύει. σεο-
χάρεται [ad 45]
τὸ παράπαν (Pherocrat. p. 311)· παντελές [47]
τὸ παρὸν εὐ τίθεσο· παροιμία, ἡς καὶ
Πλάτων ἐν Γοργίᾳ (p. 340 E) μημονεύει
τοπάσαι (Plat. Legg. p. 691 D)· υποροήσαι.
ὑπολαβεῖν
τοπαστέον· υποληπτέον. υπονοητέον
τὸ περιόν πλῆθος
τοπήγα (Callim. Del. 315)· ὅπλα νεάς, σχοι-
νία, τοπεία, κάλοι (Laced.)
τὸ πρὸς ἀκτῖνα· τὸ πρὸς δνατολήν
τὸ προμηθέ[ε]ις; τὸ προνοητικόν
τὸ προσεχές· τὸ ἔγγυς
τὸ πρωτον· τὸ πρεσβύτατον [57]
τὸ δρ· ὥπερ δή (1180)
τόρβηλος· μερφιμορος
Τόργιον· ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ὃπου γιοττεύ-
ουσιν οι γύνες. ἀφ' οὐ καὶ αὐτοὶ τόργοι
τόργος (Call. fr. CCIV)· εἶδος γυνός αιμα-
τορρόφου. ἐστὶ δὲ καὶ ὁ γὺν παρὰ Σικε-
λώταις (et Cypriis)
τορεῖν· τορῆσαι, τρῆσαι, τεμεῖν
τορέλλη· ἐπιφάνημα δρηητικὸν σὺν αδλῷ
Θρακικόν
τι τορκιμόν· τὸ βαρύ καὶ μισητόν
τόρμη· εὐθύς δρόμος κατὰ τέχνην. καὶ
στροφή· καὶ σύμπας (δρόμος)
τορμίς· ἡ δέσποινα
τόρμος· ἡ πλήμνη τοῦ τροχοῦ, εἰς ἡν ὁ
ἄδρων (ἐνηρμοστα)
τορνεύει (Ar. Thesm. 64)· γλύφει
τορνευταῖ· γλύπται
τόρνος (Eur. Bacch. 1067)· ἐργαλεῖον τεκτο-

τυκόν, φ τὰ στρογγύλα σχήματα περιγρά-
φεται
τορνώσαι· περιγράψαι. κυκλόσαι [71b]
τορνώσας· τῷ κύκλῳ (περιγράψας)
τεορονῦμαι δὲ πρὸς μέτρον (Trag.?)·
ἀντὶ τοῦ περιγράφημαι
τὸ δόθιον· τὸ κύμα
τόρον· λιθ(οκον)ικὸν σκεῦος. η μεγαλόφω-
νον (τορόν)
τορόνος· τόρον. Ταραπένοι
τόρος (Phillyl. fr. I. p.863)· ἐργαλεῖον φρεσ-
χυκόν· καὶ εἰς δὲ στελέος ἐμβάλλεται
τορόρον τι, δέξια (τοροτῆς Ατ. Αν. 260) [79]
τόρρον· ὅπερ δῆ (1158) [81]
τορτυρόμενον· τιρόμενον
τορύνη· οιτάδες τι (πο—)
τόσον καὶ τόδα (Dem. 1307, 19 Plat. Phaedr.
271 D.) η τοσάντα
τὸ σέλας· η ἔκλαμψις [86]
τὸ σκάφος (Dem. 128, 21)· τὸ πλοῖον
τόσσον (Hom.)· τοσοῦτον, τηλικοῦτον. λέ-
γεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ [89]
τοσοῦτον· δῶν τοῦτο
τὸ σταῖς (Eupol. fr. XL)· τὸ ἀλευρον
τόσφ μᾶλλον· δῶσ πλέον
τὸ τάχος· συντόμως [94]
τὸ τεῦχος· τὸ σκεῦος
τὸ τηνικαῦτα· τὸ τότε
τὸ τι· διατι
τοῦ (Apoll. Iex.)· ἄρθρον προτακτικὸν [99]
τούμα (Lacon.)· στόμα
τούμοῦ· τοῦ ἐμοῦ
τούμφανές· φανερόν [1203]
τούμπαλιν (Eur. Hec. 783)· τὸ ἐναντίον,
ἀνάπαλιν, ἀπέτα πάλιν [5]
τούνη· σύ. Λάκωνες
τὸν παντὸς δεισιδογον· τοῦ παντὸς
κύριον
τούργον (Eur. Hec. 1112)· τὸ ἔργον, κατὰ
συνάλεσσιν τῶν φωνήντων
τούρθόν (Eur. fr. 205)· τὸ ὄρθον

τούς (Ε 423 A 191)· ἄρθρον προτακτικὸν.
καὶ διτὶ τοῦ οὐσί· καὶ διτὶ τοῦ τούτους
τούσοις· φύσηη πλήρης χριμνῶν, στέα-
τος, αἴματος
τοὺς ἐμβόλους (Herod. I 166)· τὰ ἐμβόλα
τῶν τεσσ. καὶ ἐπὶ τῶν θηλεῶν
τοὺς ἐν τέλει (Herod. III 18)· τοὺς ἐν τηῇ
καὶ δρχῇ
τούσχατον· τὸ ἔσχατον, καὶ μέγιστον
τουτάκις (Dor.)· τοσαντάκις, ὅπερ ἔστιν
τουτὶ (Eur. Cyc. 169)· τούτο
τούτις· δὲ κόσμωρος
τούτῳ μέν· ποτὲ μέν
τούτῳ Πύθιον· τούτῳ πρῶτον καὶ ἔσχατον
τουτῷ (Theocr. I 45)· ἐντεῦθεν. Λάκωνες
τοῦφος (τόφος Αεολ.)· τάφος
τόφρα (Apoll. Iex.)· ἐν τοσούτῳ. ἐως τοι-
του τοῦ χρόνου. καὶ ἔστιν διταποδοτικὸν
τοῦ δρφα η ἀρχη, η ἐως. η ίνα (schol. Ap.
Rhod. 3, 807) [28]
τραγαλέον· διερρωγότα
τραγῶν· οὐτῷ τὸ διαρπεῖν τινες τῶν γεωρ-
γικῶν· οἱ δὲ τιμενῶν (διμελῶν?) τόσον.
καὶ τῆς φωνῆς τὸ πάθος
τράγαις· (τραγεῖς, Αἰδολεῖς
Τραγασαῖς ἀλλες; οἱ διπλοὶ λεκτοῦ οὐτε
λέγονται διπλοὶ λίμνης, η καλεῖται Τραγ(άσ)η
τραγεῖον· πός εἰδος
τραγάγη· πεληγμένη. πεκηγυῖα
τραγηφόροι· αἱ κόραι διουνέσφ δργιάζου-
σαι τραγὴν περιγέποντο
τραγίειν (Hippocr. 1175 F)· τὸ τραγῶν
τῇ φωνῇ τοὺς ἀκμάζοντας τῶν παιδῶν
τραγικής· (τραγῳδεῖν εἰδίας) τραγῳδῶν
φαματεῖς
τραγικὸν πάθος· μεστὸν συμφορᾶς
τραγικὸς πληθυκός (Dem. 307, 26)· παροι-
μία ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίας σεμνυνομένων
τραγιστάς· τοὺς τὰ λερεῖα κλίπετοντας
τραγοπάγων· πός εἶδος
τράγους· σατύρους, διὰ τὸ τραγών στα ἔχειν

COD. 72 post κύκλῳ] περιέγραψεν 73 | σμαὶ 1200 τοῦμα 6 τονυή 9 τού-
θρον τὸν δρθρὸν 11 κρημῶν 20 τούτῳ 21 εἰς στούπος 22 τούτους καὶ διταποδο-
τικὸν τοῦ χρόνου. η (24 Φραγ.—?) Post 26 οὐτῷ — Τράγη 27 Τραγάσαι, οἱ —
Λίσθοιν (29 τραφερὴ γῆ πεκηγυῖα Συρ. Voss.) 31 παιδίσιν 33 δξίας

HES. 71b (τορνώσαντο Ψ 255) περιέγραψεν 79 τορδόφ· ἐργαλεῖφ. ὁριθεῖ,
τρανφ, λοχυρόφ, μεράλφ (τόρφ — τορφ) 81 τόρτυρα· τῶν κεραμίων προμήκης πυθμήν
(γοργύρα) 86 τὸ σινεσθαῖ· τὸ βλάπτεσθαῖ (εἰς ἐπὶ τὸ —) 89 τὸ σὸν μένος (Ζ 407).
τὴν σὴν ὁργήν 94 τότε μοι χάνοι εὑρεῖα χθῶν (Δ 182). εὐρὺ καὶ μέγα μοι χάρμα γῆς
γένοιτο, ἵνα με δέξηται· ὅπερ ἔστιν δποδάνομι 99 τοῦ δὴ πολλοῖς ἀπὸ σπινθῆρες
ἴενται (Δ 77). τοῦ καλουμένου κυριοῦ δστέρους 1203 τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς; τοῦ
δὲ ισταμένοιο (§ 162). τὴν τριακῆδα λέγει. τὸν μῆνα ἔχειν φησὶ ημέρας εἰκοσιεννέα, σπατε
τὴν τριακῆδα μήρος ἔχειν καὶ τὸν παρφηγότος καὶ τὸν ἐπιόντος μηνὸς 5 τοῦνεκα· τού-
του χάριν, τούτου ἐνεκεν 23 τόφρα δέ (Δ 609). τηνικαῦτα δέ

τραγῳδεῖν· χορεύειν
τραγῳδία· χορεῖα: χωμῳδία (τρουγ—)
τραγῳδός (Ατ. Vesp. 1489)· χορευτής: χωμῳδός (τρουγ—) [41. 42]
Τραλλεῖς (Theopomp.)· οὐτως ἐκαλοῦντο μισθοφόροι Θράκες τοις βασιλεῦσιν, οἱ τὰς φονικάς χρέας πληροῦντες
† τραλλόν· πικρόν
τράμις (Hippom. fr. 84 Archil. fr. 194)· τὸ (τρῆμα τῆς ἔδρας, δρόσος, τινὲς ἄντερον). 10 οἱ δὲ λαχίον
τράμπις (Lyceph. 97)· ναῦς ἀκατος, πορθμίς, τινὲς πλοία βαθύαιρικά
τρανές (Soph. Aι. 23)· σαφές, ἀληθές
τρανίαν· αὐλὴν ἐν ὅδῳ μεγάλην
Τρανιψοί (Theopomp.)· ἔθνος Θράκων τρανός (Mossch. fr. 9, 1)· σαφής, ἀληθής τρανόν· ἔξαμνιαν πρόδοτον [50-52]
τραπέζιον· παρὰ τοῖς γεωμέτραις σχῆμα, τὸ τὰς μὲν δύο πλευράς ἀπεναντίας πρὸς 20 ἀλλήλας ἔχον ἀνίσους, τὰς δὲ ταύτας ἐπιγεννυούσας λαούς
‡ τραπέζεύς· παράστος ἀληθῶς
τραπεζίτης (Eupol. fr. XXXIX)· κολλυβιστής, κερματιστής, δανειστής
τραπεζούοις (Menand. p. 223)· οὐχ διάγειρος· ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ ουρανούσια παρασκευής ἐπιμελούμενος (εἰ luba)
τραπεζά· λέπεια τις Ἀθήνησιν
? τραπεζῆτην Πάριν (Trag. fr. 213)· τὸν 30 παραβάτα τὴν τράπεζαν καὶ ἀπιάσαντα τὸν Μενίλαν (παρατράποι—)
τραπεζίονεν (Γ 441)· τρεφθόμεν
τραπεζίδομένος· συνεχος ἀναστρεφόμενος
τραπέμπαλιν (Pherecrat. fr. LVI)· ἐνηλλαγμένως, ἡ παρηλλαγμένως
τραπέοντο (Hesiod. Scul. 301)· ἐπατοῦντο, παρὰ (τὸ) τροπήν λαμβάνειν τὸν βότρυν πατηδέντα [63]
τράπηκι· δόρατος (cf. τράφηξ, τρόπηκος)
τραπῆν (Dor.)· ληνοπατεῖν 40
τραπῆναι· στραφῆναι, πεισθῆναι
τραπητός· δὲ οἶνος

COD. 51 τις τοῦ 57 τραπεζών 61 τραπένον πάλιν 65 τραπεῖν 71 τραχύ 80 τραύσος 90 τραχής 99 τρέμεινα
HEG. 41 τραχτεύει· μχαράται 42 τ(ρ)ακτωρία· μχανουργία 50 τράπε (Ε 676)· ἐτρεψεν 51 τραπεζῆτες (ε 309)· οἱ πρὸς ταῖς τραπέζαις λιχνεύοντες, καὶ οἱ ἐπιτραπέζιοι, καὶ οἰκουροί. λύσις τῆς τοῦ σώματος συνεχείας κατὰ μικρὸν τὸ μέρος τῆς συναφείας διακοπέσις (αδ τραύμα). 52 τραπεζίας (Χ 68)· παρὰ τῇ τραπέζῃ τρυφούμενος 63 τραπέοντος (η 125)· πατούσιν ἐπὶ τῇ ληφτῇ 69 τράποντο (Γ 422)· εἰς φυγὴν ἐτραποντο 73 τρατικόν· θρησκευόν, λυπηρὸν (τραγ—) 74 τραυλίδει· φελλίδει (Moer.) 82 τράφεν (Δ 266)· ἐτράφησεν 96 τρεῖν· φορέσθαι. φεύγειν 97 τρεῖς ἔκαστον ἀνδασι (ε 65)· τρεῖς ἔκαστον φωνήσας καὶ δυνακαλεσμένος. ἔθος γάρ ἦν τὸν τοῖς τῶν ἀλλοδαπῆς τεθυηκότεν τὰς φυχάς μετακαλεῖσθαι κατὰ τὸν παύπλουν

τρακομένους· τρεπομένους [69]
τραπέ· διέλλωθ
τραρόν (Dor.)· ταχύ (198)
τρασιά (Eupol. fr. CXXXIV)· ἡ τῶν σύκων φύκτρα, παρὰ τὸ τερσαλίνειν. ἥγουν τόπος, ἔνθα ἔγηρανουσιν αὐτά [73. 74]
τραυλόν· ἥγιν. λεπτό
τραυλός (Herod. IV 155)· φελλός, τὴν γλατταν βεβλαμ(μ)ένος
τραῦμα· πληγή. ἔλκος, μώλωψ (1251)
τραυματεῖαι (Thuc. VII 75)· σφαγαλ. τετραμένοι (τραυματίαι)
τραύσανον (Pherecr. fr. LVII)· ἔγραψεν πᾶν ἡ φρύγανον (cf. γάρσαν)
Τραυσός (Herod. V 4)· ἔθνος Σκυνθακόν, οἱ τοὺς μὲν γεννωμένους ἀπιάζουσι, τοὺς δὲ τελευτῶντας κατευθυμίζουσιν
τράφαλλος· ὁ χλωρός τυρός. οἱ δὲ τραφαλλίδια [82]
τραφερήν (Ξ 308)· ἔγραψεν. τὸ γάρ πῆξει θρέψαται λέγουσιν
τραφερόν· πηκτόν. τρόφιμον. λευκόν. ἔγραφόν· πεπηγμένον (cf. τράγη)
τράφεται (Dor.)· πήγυνται
τράφηξ· ζάραξ. σκόλοψ. ἔνιοι δὲ τὸ δόρυ. ἀλλοι τὸ τῆς νεώς χείλος
τραφηρό· ἔγραψε
τράφος (Oral?)· τάφος
τράχε (Dor.)· πορείου (cf. θρακτικόν)
Τραχεῖς· η νῦν Ἡράκλεια καλουμένη τραχγιλάσσας· ἐναντιθείες. ἀπειθήσας τραχγιλάς· ὑψῷ αὐχίνα
τράχηλος· αὐλὴν τραχύν. σκληρός τραχήλους (Posidipp. com. p. 517 sl.)· τὰς πορφύρας. ἔνιοι τοὺς σπουδόλους τῶν κορχυλίων
τρέ· σέ Κρῆτες [96. 97]
τρεῖς θεοί· παρὰ Σόλωνι ἐν τοῖς ἀξοσιν ὄρκῳ τέτακται. ἔνιοι κατὰ τὸ Ὄμηρικόν
Τρεμείλα· η Λυκία
τρέπει· μεταστρέψει
τρέπεται· ἀλλάσσεται. μεταβάλλεται
τρεπόντων· ἐπιστρεφόντων

- τρεπτότητος· τροπής
τρέπω· διώκω. ή φεύγω [1305. 6]
τρέπτης· δειλός
τρέψειν· ἔχειν (v. l. Eur. fr. 326, 6). πηγάνειαι· καὶ τρέψεται (i 246). δυοῖς
τρέχειν· δυσνίζεσθαι
τρέχνος· στέλεχος, κλάδος, φυτόν, βλάστημα
τρέψαν· μετέβαλλον
τρέψαν· νικήσειαν. πατάξειαν.
τρέψομαι· ἔξω πορεύομαι. διώξω
τρέπηγαλλον· διερρωγότα (Ἐρη—)
τρήματα (Plat. Gorg. 494 B)· τρυπήματα
τρηματικάς (Dor.)· κυβετάς. Δπὸ τῶν
ἐν τοῖς κύβοις τρημάτων (Sophron. fr. 99)
τρηπόρ· ἐλαφρόν. δειλόν. ταχύ. πλοϊον μηκόν
τρηπών· δειλή. περιστερά. Δπὸ τοῦ τρεῖν,
ὅ ἐστιν φοβεῖσθαι· δειλὸν γάρ τὸ ζῆσον
καὶ ταχύ [19—23]
τρηπτοῖς ἐν λεχέσεσσι (κ 12 Γ 448)· τοῖς
κατὰ τὰς ἀρμόδιας τετρημένοις, η λιαντσοῖς.
Ιμάστος γάρ ἐντείνοντο αἱ κλίναι, ως
καὶ τὰ βάθρα
τρηπτοκυρήτας· γυνοῖς γυναικας. οἱ δὲ
παρθένους (cl. τριτοκύρη)
τρηπτὸν ἐλασσον· διὰ τὸ κοῖλωμα ἔχειν τὸν
ἄγριον ἐλασσον
τρηπχαλλόφ· τραχεῖ [28. 29]
τρηπχν νόημα· σκληρὸν νοῦν
τρεῖ· κατὰ τὸν πολλὸν τοῦτο προστίθεται
τροία Θηραμένους (Polyzel. p. 867 Arist.
p. 1165)· ἄντικρυς τὰ τοῦ Θηραμένου(ς)
ἰπιζήμια ἔκτεινεκ
τριαινα· δόρν τρεῖς ἔχον δικάς
τριαινατῆρες· Δντὶ τοῦ διοτριοῦντος
τρέλα καὶ δύο (Ar. Eqq. 1187)· ἐπὶ κράσεως πότουν. δύο δὲ ἡσαν κράσεις· τρεῖς
μὲν ὑδατος πρὸς ἕνα [ad 35] καὶ πέντε
ὑδατος πρὸς δύο
- 10 τριαχας (Hyperides)· η τριαχοστή τοῦ μηνός. καὶ σύστημά τι τῶν πολιτῶν
τριακατίοι· οἱ ἐφῆβοι. καὶ τὸ σύστημα
αὐτῶν (Dor.)
τριάχις (Arist. fr. CLX)· Δρτὶ τοῦ τρις.
Αλκώνες
τριάκοντα (Phrynic. com. I p. 159)· οὐτοις
ἰχυροτονοῦντο δικασταὶ Αθηνῶν, οὔτινες
ἴημιον τοὺς μὴ παραγενομένους τῶν πολιτῶν εἰς ἐκκλησίαν
τριακοντόριοι· πλοῖον ὑπὸ λόγῳ (λ ?) καπηλατούμενα
τριάντος πόρην (Epicharm.)· λαμβάνοντα
τριάντα, οἱ ἵστι λεπτὰ εἶκοσι (κα')
τριάδ· τριακάς
τρία Στησιχόρον (Eupolid. p. 481)· ἔδος
ἢ παρὰ πότον ἀδεσθαί, φές καὶ τὰ Όμηρον
τριβαχον Ιμάτιον
τριβαλλοί (Demosth. 1269, 9)· συκοφάνται.
οἱ δὲ τοὺς θωπευτικούς, ἐν τοῖς βαλαντίος
(δια)τριβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δείπνα ἑαυτούς
καλοῦντας
τριβανον· λήκυθον
τριβή· διατριβή. η βραδυτής
τριβολο· (Ar. Nubb. 999. 1003)· στρεπτό.
στριψύλα
τριβολοι (Alcæsi)· ἀκάνθης ειδος· θέντον καὶ
τὸ τοῖς ἔποις ἐν τοῖς χαλινοῖς ἐντιθέμενον
30 (Poll. I 148)
τριβολον ἀκοντα· τρίαινον
τριβοτες· λειωστες. η φαρεράν ποιοῦντες,
ἢ λειαν
τριβος· διραπός, δόδος
τριβουνος (Cyprii)· ἐμπειρος [54]
τριβων· στοκή ἔχουσα σημεῖα ως γάμμα
τριβωνα· στολισμόν
τριβώνιον (Eupolid. fr. IV p. 537)· πάλιον.
περιβόλαιον
40 τριβωνοφόρος· δ φορεν στολήν [59]

COD. 1310 cl. τέρχεια
τριμήνοι? 24 ιμάτα. τοῖς 26 τὸ 31 τρή 32 ἐκτέθηκεν
εύφημοι 38 τρεῖς 39 οὐτοις — ἴξημοιστο — παραγενομένους
βαλανέμενα 41 τράκοντα 43 τριάς, τησιχόρον — περὶ 44 τριβαχον 45 τριβάλλοι

HES. 1305 τρέσαι (N 515)· φυεῖν, φοβηθῆναι
των. η διὰ δίος φευγόντων (non Tyriae. fr. 11, 14). καὶ τρέσσοντες δυοῖς
τρεῖς (63)· περιπεταιρα 20 τρήσον (Ε 778)· περιπεταιρα 21 τρηρσῶνa (Ψ 855)· δειλῆν. Δπὸ τοῦ ... τρέμειν 22 τρητοὶ λιθοῖ (Σ 182)· τὰ διάδοντα τὰ γάρ έντασις ἐλλόβια,
διὰ τὸ ἐν τοῖς λιθοῖς ἐνιεσθαι 23 τρητοῖο λιθοῖο (ν 77). εἰδάσσοντι τὸν τῶν λιμένων τρουπᾶν λίθους, ἵνα ἐξ αὐτῶν τὸ διάργεια σχονία ἐξάπτωσιν οἱ ταῦται 28 τρηχεία (i 27)· τραχεῖα.
πολλὰς ἔξοχάς ἔχουσα 29 τρηχείαν (B 633)· τραχεῖαν. καὶ τὰ μοια Αδ 35 [οὖν
δὲ μια] 54 τριβος· δόδος (cl. Philemon. p. 67) 59 τριγανον· ειδος μέτρου παρὰ τοῖς
γεωμέτραις

16 τρησμαστικάς — ἀτὲ 17 τρητρόν (τρηρόν ετεροιησο—?) 18 τρια-

τρητρόν (τρητρόν ετεροιησο—?) 19 τρηρω-

τρεῖς (63)· περιπεταιρα 20 τρήσον (Ε 778)· περιπεταιρα 21 τρηρσῶνa (Ψ 855)· δει-

λῆν. Δπὸ τοῦ ... τρέμειν 22 τρητοὶ λιθοῖ (Σ 182)· τὰ διάδοντα τὰ γάρ έντασις ἐλλόβια,

διὰ τὸ ἐν τοῖς λιθοῖς ἐνιεσθαι 23 τρητοῖο λιθοῖο (ν 77). εἰδάσσοντι τὸν τῶν λιμένων τρου-

πᾶν λίθους, ἵνα ἐξ αὐτῶν τὸ διάργεια σχονία ἐξάπτωσιν οἱ ταῦται 28 τρηχεία (i 27)· τραχ-

εῖα. πολλὰς ἔξοχάς ἔχουσα 29 τρηχείαν (B 633)· τραχεῖαν. καὶ τὰ μοια Αδ 35 [οὖν

Τριγλα (Com. V p. 1066). Ιχθύς θαλάσσιος.
καὶ τόκος τις (Altheus)
τριγλήνη (Σ 183). πολυθέατα· γλήναις
γάρ οἱ δρθαλμοὶ· τρίκοκκα, τριδρθαλμα,
πολυειδῆ
τριγλίζειν· κατὰ μίμησιν ἐπὶ τῶν γελάν-
των [64, 65]
τριγλώσσιν (Call. Del. 31 E 303). τριγώνος,
τρεῖς γωνίας ἔχοντο
τρίγονοι (Eur. Ion. 496). τρίγονη γενέαν 10
ἐπισχόντες. η̄ οἱ τρεῖς (Eur. H. f. 1023)
τριγωνον (Eupol. p. 481). εἶδος δργδνου
φαλτηρίου. η̄ φυτὸν ἐν Αγγυπτ. (εἶδος
μέτρον παρὰ τοῖς γεωμέτραις)
† τριγός· τριγών (1551)
τρίζει· φρενεῖ
τριγχός· περιφραγμα, στεφάνη, τειχὸν
τρίγυνασι (σο 6, 7). φωνοῦσα λεπτόν τι
τρίχωσις· δις τρεῖς γενέας ἐξῆγαγε
τριγμερος· Θεσμοφρία ὑπὸ † Λάκωνεις 20
(1440)
τριγμισσίλια (Callixenus). ναῦς μακρὰ ἀνευ
καταστρώματος
τριγύραρχος· τριγήρους ἀρχων, ητοι πλοιών
πολεμικῶν
τριγύρεις· πλοῖα πολεμικά
τριγήρης· ἔξι τῆς νεώς καὶ φυτὸν τι ἐκπωμα
τριγήρον· πλοῖον μικρόν
τριγρυνούμος· τριγράφος
τριγθαλλίας· μεγάλως τοῦ θάλλειν αἰτίαι
(τριθαλλίες?)
τρικαρπον· τριετή (cf. τερ—) [83]
τρίκκος· δρνθάριον, (ό) καὶ βασιλεὺς,
ὑπὸ Ἡλέων
τρικόδ(λ)υβον (poet.). νομισμάτιον τι
τρικόνητος· δι πολλάκις ἀπολέσθαι ἀξιος
καὶ καταχωσθῆναι
Τρικόρηνθος· δυνρεῖος ήρως
τρικότυλος ονος· οὐ τρεῖς κοτύλαι δρο-
λοῦ πωλεύνται
τρικόνυρος· δ ἐπὶ τρία ἡ τεχ[αθ]αμένος
κριός. δυοίσις καὶ δι μὴ τεχ[αθ]αμένος
τρικτεῖρα· θυσία Ἐνναλίφ. θύεται δὲ
πάντα τρία καὶ ἔνορχα

40

COD. 62 τριγλήνειν 71 εἰ. στριγχός 78 ὅπτον 84 ὅπλα ἱλεῖσν 91 τρίκτυν
95 τρύγλλιστος 96 στραμῆνος (ι. στανία) 1400 τριμίστα 2 τριμμα δρωματι-
ζων πέμπα· γινόμενον 9 τριόπιος — ναλούς 11 τριόφυχος εἰ 15 τριπλάκαι, προσ-
επι — τριπτυχόν 17 χαλκία 18 τρίπολιν

HES. 64 τριγλήνας· εὐμόρφους δρθαλμούς 65 τριγκᾶσαι· φρέσαι 83 Τρίκκη
(B 729). πόλις Θεσσαλίας 92 τρικτῆς· μερός 99 τριμηταγνωνιστής·
δ τρίτος ἀγνωνόμενος 1401 τρίμι με (E 258). φοβεσθαλ με 6 τριοπην· τριδρθαλμον
(τριωτής) 10 τριόφυρα (III Regg. VI 8). τριστεγα 16 τριπλῆ τετραπλῆ τε (A 128).
τριπλασία καὶ τετραπλασία 21 τρίπος (X 164). τρίπους

τρικτύνα (Callim. fr. CCCCIII). τριπόδα (αδ
τριπτύν προ τριπτύν). ἔνοι θυσία κάπρου,
κριοῦ, ταύρου [92]

τρίκυντα· πολλῆς δεόμενα λιτανεῖς
τρικυμία (Aesch. Prom. 1015). γάλη

τρίλλιστος (Θ 488). πολυλιτάνεντος
τρίμηνοι πυροι (Theophr. VIII 1, 4). οἱ
καὶ σητάριον λεγόμενοι

τρίμιλον (Cratin. min. p. 376). τὸ εὐσπά-
θητον λιδτον

τριμίσκον· λιδτον. Ασπένδιοι [99]
τριμίτινα ψφάσματα (Aeschyl.). τρίμιτα
[1401]

τρίμμα (Alexid. p. 471). δρωματιζον πόμα ἐν
γάμοις πινόμενον καὶ ἐν θεατρικοῖς δρῶσιν
τριούδον· μίτρον τι παρὰ Ταφαντίνοις

τρίοδος (Ατ. fr. XII p. 1030) καὶ τριόδους
πληθυντικῶς· ίδιως τὰς τρεῖς ὁδούς. καὶ
τρίαντα

τριούλιμπιον ἀρμα (Sophoc.). τὸ ἐκ τριῶν
Ολυμπιάδων ἐξεγμένον [6]

τριοπηλίς (Ατ. Ach. 813). δέσμη σκοφόδων
Τριοπίον (Thuc. VIII 35). η̄ Κιλδος. καὶ
ιερὸν ἔνθα ἐργάζουσιν

τριοπής (τριωτής). τριόφθαλμος. ἐποι
ζῶν ὥμοιον διρίδι. καὶ περιτραχήλων
τρεῖς ἔχον δρθαλμοὺς νάλοις [10]

τριόρχος (Simonid. Am. fr. 9). εἶδος Ίραχος
τριόψ· δ ὑπὸ τῶν θυσιαρχικῶν ἐν δελφοῖς
τρίπους

Τρικατρεῖς· οἱ πρώτοι γεννώμενοι (1448)
τρίπεγαν· τὴν τρίπεγαν. Βοιωτοί

τριπλακα (Σ 480). τρις ἐπικυτυχῆναι δυτα-
μένην). ἐξ οὐ τὴν μεγάλην δηλοῦ· τριπλα-
κον, τριπλῆν [16]

τριπόδα (Ω 290). λέβητα τρισκελῆ. χαλκίον
τριπολον (Σ 542). τὴν τρις η̄ πολλάκις
μεταβεβλημένη διὰ τῆς δροτριμάσεως γῆν

Τριπολος· εἶδος πέμπατος, καὶ πόλες
τριπονταῖς· ἕσπριτοι τις [21]

τρίπον· λέβητος, κρατήρος. ἔχραντο δὲ αὐτὸ
εἰς τὸ θεραπευτικὸν νόσῳ. δὲ ἐμπνυριζή-
της ἐστιν δ ἐξ ιαντοῦ πόδας ἔχων εἰς τὸ
ὑποκαίεσθαι

τριπτήρ (Nic. Al. 490). φ τὴν σταφυλὴν τρίβουσιν. ὑπὸ δὲ Σκελῶν δ δοῖδυς [24, 25]

τρὶς ἔξ (Aesch. Ag. 33 Pherecrat. p. 315).

νικητῆρος βόλος, καὶ παρομία· τρὶς ἔξ η τρεῖς κύβοι. ἐλέγετο δὲ ἐπὶ τοῦ εὐστόχου, ἀπὸ τῶν κυβετῶν

τρὶς εὐδαιμών· τριψημαχριστος

τρὶς ὅλιος (Soph. fr. 750). τριψημαχριστος

τρισπόλιον (Hesiod.). βοτάνη τις

τρισσός· εἶδος ὁρεως (cf. θρίσσος) [32, 33]

Τρίτα· οὐτως η Κρωσσός οὐρωμέρτο

τριταγωνιστής· ὁ τρίτος ἀγωνιζόμενος (1399) [36]

τριταῖα· παρὰ Σόλωνι μὴ πλειστοι εἶναι τριταῖς τῇ κτιστῇν

τριτεύς· γάρ χοίνικος οὗτος

Τριτῆρες γενεῖν· οἱ δὲ τοῦ Τριτέων πόλεως κύνες, η ἔστι πλησίον Φωκίδος

τρίτη Θεσμοφορίων (At. Th. 86). ἡ τρίτη ταὶ, πῶς ἄμα μὲν λέγει τρίτην Θεσμοφορίων εἶναι, ἀμα δὲ μέσην, τεττάρων οὐσῶν ἡμερῶν (1374)

τριτημόριον· οἱ ἔξ χαλκοῖ

τριτημόρον (Thuc. II 98). ἐλέγετο καὶ ἐπὶ τῆς ποίησις, καὶ ἐπὶ νομίσματος ἀργυρῶν

Τριτογένεια (Δ 515). η τὸ τρίτην ἐγεννυθεῖσα τοῖς ἑναντίοις

Τριτογενής (At. Eeq. 1189). ἐπιθετικῶς η Ἀθηνᾶ. διὸ τοῦ τρίτην ἐγεννᾶν τοῖς πολεμίοις· η τῷ παρὰ Τρίτωνι, τῷ ποταμῷ Λιβύης ἐμφανισθῆναι

τριτοκούρη· η πάντα συν(τε)τέλεσται τὰ εἰς τοὺς γάμους· τινὲς δὲ γηνήσια παρδένος (1325)

τριτέμηνις (Lycurg.). η τρίτη τοῦ μηνὸς τρίτον ἡμίδιδαχμον (Dinarch.). αἱ δύο δραχμαὶ καὶ τριψιδόλον

Τριτοκάτορας (Philochor. al.). δνέμους ἐξ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς γενομένους, καὶ γενέστως δραχμούς. οἱ δὲ τοὺς προπατέρας (1413)

τριτοκηλίς· σκαρρόδων δέσμη, ἀπὸ τοῦ πεπλησθαι καὶ συνετράφθαι

τρίτος κρατήρος· Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ καταπλέοντι (fr. 389). ἐν ταῖς συνουσίαις ἐκρυνόντος κρατῆρος τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρώτον διὸς Ὄλυμπίου καὶ θεῶν Ὄλυμπίων ἐλεγον· τὸν δὲ δευτέρον ηρώων· τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος

τριτοστάτης· Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνάς (fr. XVIII)

τριτύς (Dem. 184, 10). τράς

τριτώ· δεῦμα, τρόμος, φόβος

τριτώ· Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος (fr. 145) φησι τὴν κεφαλὴν καλεῖν Ἀθαμάνας

τριφάσιοι (Herod. II 156). τριπλάσιοι. τρίφωνοι

τρίψυλλα· πολύψυλλα. καὶ πόλι δέ τις μηδίκη οὐτω καλουμένη

Τρίψυλοι· οἱ Καύκωνες

τριψυόν· τριπλοῦν

τρίχα· τριχῶς

τριχάτης (τ 174). τριχόθεν ἐλθόντες ἢ ἀπὸ βίας [61, 62]

τριχῆ· εἰς τρία μέρη

τριχήλα(ον) Aesch. Sept. 780). τριχόρυφον

(τριχθα). τριχῆ· τὸ δ' αὐτὸν καὶ τὸ τριχα, η τὸ τρίτον μέρος (O 189)

τριχίδες (Eupol. fr. XVI p. 493). αἱ χαλκίδες. Ἡρακλέων δὲ μεμβράδες

τριχόβρωτος (At. Ach. 1111). Ήρηδίων κατεύθιστοις λόφοις τῶν περικεφαλαῖσιν

τριχορδον· δρυανον

τριχοχέμος· τριχῶν ἐπιμελούμενος

τριχοτράχται· γεωφρία τὰ τὰς τρίχας κατεδίστα

τριχώδη· δρυαν πολιορκητικά, πρὸς τὸ χωρίσιαν ἐπιτήδεια

τριχῶς· τρισσῶς. τὸ ύπομονητικῶς

τριχωταῖς· θάψαι

τριψ(η)μερεῖν (At. Vesr. 849). στραγγεύεσθαι, καὶ παρέλκειν τὰς ὥρας

COD. 26 τρισαλ —

27 τρισέξ — τρὶς κύβοι

28 τρισευδ —

34 τρίττα

42 τριτημόριον· δρ; cf. ἐκ τριτημόρου 43 ἐν γεννᾶσα 44 ἐν γεννᾶν — τὸ περὶ 46 τριτομηνής 49 πεπηδεῖσθαι (cf. τριπηλής) 50 ἐκέρνοντο 51 τριτοστάτης — σπηραῖς 57 τρίψυλλοι 62 πολύτιμον 64 τριχῆν 66 τριχθάδες 67 τριχό-βρωτος 69 τρίχος

HEX. 24 τριπτυχος (Δ 354). τριπλῆ, η πολύπτυχος, η τρεῖς ἐπιπτυχάς ἔχουσα 25 τρίς (Δ 213). ἐπὶ τοῦ πολλάκις 32 τριστάται (IV Regg. VII 2). οἱ παρὰ κεῖρα τοῦ βασιλέως, ἔχοντες ἀνά τρεῖς λόγχας 33 τριστιχεῖ (K 473). ἐπὶ τρεῖς τρέξις 36 τριτετη (K 253). τριτη 61 τριχάν (μ 312 § 483). η τρίτη φυλακή 62 τριχαπτόν (Ezech. XVI 10). τὸ βαμβύκινον ὑφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἀπότινον, η πολύμιτον

93

- τριώδελον (Dor.)· τριῶν ἡμιμναίων σταθμός [76]
- τριώλαξ· ἀγών παρθίνων δρόμου
- Τροῖα· πόλις
- Τροίης (α 2)· τῆς Ἰλίου
- Τροιέγν(ν)· πόλις, ἡ χωρὶς ἐν Ἀργείῳ [81]
- τρόμος· εὐλάβεια, δέος, φυγή (Γ 34?)
- τρόνα· ἀγάλματα, ἡ φάμματα ἀνθίνα (X 441?)
- τρόνοις· τοῖς στύππιοι, στήμων, ἀρπεδόνη, 10 ἀτρακτος
- τρόπα (Cratin. p. 113)· εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἥν στρέφονται τοὺς διστραγάλους εἰς τὸ ἔτερον μέρος
- τροπαγός· ὁ ἀπητιμασμένος
- τρόπαια (soph. Tr. 751)· νικητήρια, σύμβολα νίκης
- τροπαί· αἱ δύσεις, καὶ αἱ μεταβολαὶ, αἱ φυγαὶ, αἱ δισκέεις: νομίσματα τινα (αἱ τροπαιά), καὶ αἱ μεταβιβλημέναι φροντίδες 20 (αἱ τροπαία)
- τροπαλίζει· στρέψει
- τροπαλισμός· μεταβολὴ, καὶ τὸ ἐκ συμβόλων ἴνοδίχεοθας [91]
- τροπέοντο (Dor.?)· ἐπάτουν, ἀπὸ τούτου καὶ ὁ οἶνος λέγεται τραπήτος (1282)
- τρόπηγος· μερὶς τῆς κώπης ὁ τρόπης, οὗ ἐπιλαμβάνονται οἱ ἑρίσσοντες ἀπὸ ἀπὸ μέρους τὴν κώπην [94. 95]
- τροπίας (Agr. fr. VI p. 1028)· οἵρος μετεβολήρικος καὶ ἐλαύνος [97]
- τροπίς· τὸ κατώτατον τῆς νεύσ (εἰς 130)
- τροποί· οἱ λιάρτες τῶν κώπων, ἡ οἱ κατέχοντες τὰς κώπας δεσμοὶ δερμάτινοι, ὅταν ἐλαύνωσιν, οἱ τροπωτῆρες (δ 782)
- τρόπον τινά (Menon. fr. IV p. 234)· ἀπὲι τοῦ (καλῶς ἀντί) [ad 1500]
- τρόπος· ὑδος γνάμη, προαιρέσις
- τροποῦσθαι (cf. Eubul. p. 229 Aesch. Pers. 376)· ἀρμόζεοθαι, μεταβάλλεοθαι, τρέπεοθαι
- τροπώσασθαι· τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι, ἡ διὰ τὴν κανήν τινησαι [4]
- τροπάλιον (Ar. fr. inc. CCLXX)· τὸ πλῆθος τῶν λιθών, καὶ τὸν σωφόν
- τροχόν· τροχοειδές, στρογγύλον
- τροχός· περιβόλαιον, τείχος, ἡ κύκλος (Sphoer.). ἡ δρόμος (τρόχος)
- τροχόστασις· τρίχουσαι
- τροχόν (Eur. Med. 46)· δρόμων, καὶ τὰ ὄμοια
- τρύβλιον (Antiph. com. p. 39)· ὁξινόβιον.
- ἡ ποτήριον τι μαστηρίου
- τρύγα (Theocr. VII 70)· οἴρον ἀδυνθητον απὸ ληροῦ

COD. 80 τροιέγη 83 cf. θρόνα 89 ἀρπεδόνη (cf. τρώα, τρύνη;) 93 τρωπητός (cf. τρωπητής τρόφης τροφῆς) 1509 τροφήμ. δέσποινα ἡ (Poll. III 73) 10 τροφῆς — σκαλῆς (17 cf. schol. Oppian. Hal. II 634) 19 τροχαδέσια 21 τροχαλοί 22 τραχαλοί 30 τροχμαλόν 35 τρυβλίου

HES. 76 τριώροφα (Genes. VI 36 al)· τρίστεγα 81 τρομέοντο (E 10)· ἐτρεμον 91 τροπαλόν· τραχύ (1522) 94 τροπηκότερον (Eriph. I. p. 771 D)· θεωρητικότερον ἀλληγορικῶς, μεταφορικῶς, οὐκ ἀληθῶς 95 τροπῆς ἀποσκίασμα (Iacob. I 17)· ἀλλοιώσεως καὶ φαντασίας ὄμοισμα 97 τροπή· ἀλλοίσιοις Ad 1500 [τον τὸν τρόπον] 4 τροπώσομαι (Ps. LXXXVIII 23)· τυκίσω, πλήξω 8 τροφ· οντα (O 621)· ἐντραφῆ, καὶ μεγάλως αὐξήσεται 28 τροχίας (Hebr. XII 13)· πορίας

τρόματα (tones). τραύματα [1602. 3]
 τρωπασκέσθω· μεταβαλλέσθω, ἐποτρέ-
 φέσθω
 τρωπᾶν· [αδ 5] πειθεῖν [αδ 5]
 τρωπῶντο (φ 535). ἐτρέποντο, μετεβάλ-
 λοντο
 τρωπῶσσα (τ 521). ἐρίπουσα τὴν φωνήν
 τρώσσας· πλῆγας, τοξεύσας
 τρωτός· παθητός (πληκτός?) [10—12]
 † τεῦλ· ὥδε. Ερήτες
 τυβηκτίς· κακοσχόλος
 τύδε (Sapph. 1, 5). ἔνταῦθα. Αἰολεῖς
 † Τυδᾶν κολωνᾶν· Τυνδαριδᾶν κολωνᾶν
 τύγγα· δρυιδάριον τι
 τυκτόν (Ε 831). κατεκεναυμένον
 τυκτὸν κακόν· τοντέσει μέγα κακόν
 † τυτθόν· ὄλιγον (τυθόν Cret.?) [21]
 τύχω· ἐτομάχω
 τύλαι (Ατ. Ach. 860 Teleclid.). αἱ ἐν ταῖς
 χεροὶ φλόκταιναι, ὡς περισσά τινα, καὶ 20
 τοῖς ὀμοις
 τύλη· τῆς καμῆλου ἀπὸ τῆς φάλεως τὸ ἀκρον
 δέρμα
 τύλοι· αἱ ὁχθώδεις ἐπαναστάσεις, καὶ τὰ
 τῶν ἀχθοφόρων ἐπὶ τῶν ὅμων τυλώματα
 τύλον (Ατ. Ach. 553). τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ
 γύναι (Eur. fr. 694)
 τύλος· νενεκρωμένη σάρκη
 τύλωμα· τύμμα
 † τύλαρος· μάνδαλος
 † τύλαρώσας· μανδαλώσας
 τυμβᾶς γυνῆ· τυμβάδας ἔλεγον τὰς φαρ-
 μακίδας, διὸ τοῦ περὶ τοὺς τύμβους δια-
 τρίψειν καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκρωτηριάζειν
 τυμβογέρων (Com. an. fr. CCCXIV). ἐσχα-
 τούγρως, καὶ παρ(λλα)γμένος τῇ διανοίᾳ
 τύμβος· τάφος, μνημεῖον
 τυμβωρύχος (Ar. Ran. 1149). ἀσποδόντης
 νεκρῶν [35. 36]
 τύμμα (Theocr. IV 55). πληγή
 τύμπανα (Eur. Bacch. 59). τὰ δερμάτινα
 φακτήρια κόσκινα, τὰ † ἐν ταῖς βάκχαις
 κρονόμενα

COD. 15 τύλαι 19 τυκτήν 23 τύλλαι, ἐν 34 τυμβορύχος; (et sic Greg. Naz.
 Anth. Pal. VIII 183, 2) 38 πρακτήρια 40 ἦν 41 τύμπανον — δὲ καὶ τοὺς 42 ἐπ]
 τηνεῖ· ἐν ἐκείνῳ τόπῳ? 47 τυντλόν 48 τυνφλισθόντος, ὑλώδοντος 51 cf. στυπάδεις
 54 τύμπανον 55 τυμπ[62 τυκεῖ 66 εἰπῃ 68 αὐθυραμβικῶν

HES. 1602 τρωπάσθαι (Π 95). πειροτρέπεσθαι 3 τρωπάσκετο (Α 567). ἐτρί-
 πετο, μετεβάλλετο. Ad 5 τριπεσθαι. — στρέψθαι μεταβάλλεσθαι 10 τρωχῶσι (Χ 163).
 τρέψουσι 11 τρωχῶν ἔτρεγον (ζ 319). ἐκρυψάσθαι. ἐστάλαζον 12 τοῦ σοῦ (τὸν αὐτὸν
 σύν) 21 τυκτῷ δακέδῳ (δ 627). εἰδί κατεκεναυμένηρ 33 τυμβοχοῦσθαι (Φ 323). περι-
 χώσαι, θάψαι 36 τυμβορύχης (Φ 323). τύμβου καὶ κώστεσ, οἰον ταφῆς Ad 42 [τυπεῖς·
 πεσθεν, πληγεῖς.] 60 τυκῆσι (Ε 887). πληγαῖς

τυμπανίζεται· πλήσσεται, ἐκδέρεται, λαχυ-
 ρῶς τύπτεται
 τύμπανον (Ατ. Plut. 476). φ αἱ βάκχαι
 κρούνουσιν. η ἐδος τιμωρίας
 Τυμφαῖον ἔθνος· ἔθεον ἔθνος. λέγει δὲ
 τοὺς Ἡπειράτας
 τύνη (Callim. D. 124). † ἐν [αδ 42] Δωρι-
 κῶς δὲ σύ
 τύνη δὲ ἐποιήσας (Dor.). σὺ δέ (799)
 τυννούς· μαρός. τηλικούτος
 τυντλάζει (Ατ. Pac. 1148). αὐτὸν καὶ αὐτὸν
 λέγει. η ταράττει. ἐπιβαίνει πηλοῦ. οἱ δὲ
 σκάπτειν ἀμπέλους
 τύντλον (Menand. fr. CCCXCH). πηλόν
 τυντλώδους· ὑλώδους
 τύξιν· τεῦξιν. παρασκενήν
 τυπάδι (Soph. fr. 756). σφύρρα
 τυπάζειν· κόπτειν
 τύπαι· ἔργη τις
 τυπαῖς· πληγαῖς
 τύπανον (Aesch. fr. 54 Df.). σύλλον τι, ἐν
 φ τυμπανίζουσιν
 τυπαστήριον· τὸ τῶν ἀλιέων τστυμνίον
 τυπεῖ· φορεῖ, κτυπεῖ, κροτεῖ, πλήσσει
 τυπεῖς (Ατ. 191). πληγεῖς ἐκ ψειρός, καὶ πε-
 σών. η τρωθεῖς
 τυπήσει· πλήξει (τυπτ—)
 τυπης· πληκτής (τύπτ—) [60]
 30 τυπιαῖς· οὕτω καλέται τῶν τοῦ χαλκοῦ τις
 † τροχῶν (Poll. VII 105)
 τυποῖ· πλάτει, γλύφει
 τύπος (Aesch. Suppl.). χαρακτήρ, εἰκὼν
 τυπούται· † πλήσσεται. † λοιπαί. μικεῖται.
 η πλάττεται
 τυπωτεῖς· χοροὶ τινες
 τυραννοδαίμονα (cf. Cratin. p. 149). ην
 οὐλὴν τις τύραννον μόνον εἶποι, ἀλλὰ
 καὶ δαιμόνα
 40 τυράννος· παράνομος βασιλεὺς, η ἀρχων
 πληγῆς καὶ ἀπανθρωπος
 τυρβασίατ· χορῶν ἀγωγή τις διθυραμβι-
 κῶν

τύρβη (Xen. Cyr. I 2, 3). θόρυβος, [ad 69]
τάραχος
Τυρβηνός· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος
τύρβησις· τὴν λαμπάνον δέρα
Τυρεῖν (Hippocrat.). τόπος τις Κλαδομενίων
τυρεύεται (Dem. 436, 5). ταράττει, κυκῆ
τυρεύσας· τὰ αὐτά, καὶ τυρεύσων
τυρικίλοις· αὐλοὶ καλάμινοι (τινύρινοι?)
Τύρις. ὁ Περσικὸς χιτών (αὐτὸς κάπηρις). ἢ
ποταμὸς ἐκδιδούς εἰς τὸν Βορυθάνην (Hrd. IV 11)
τυροφέντα (Theocrit. I 57). πλακοῦντα
τυρόκηηστις (Ar. Lys. 231). σχῆμα τῶν
δικολάστων. οἱ δὲ μάχαραιν
τυροκομεῖον· τάλαρος, ἐν φόρῳ τῆς
ἐπιμελείας τυγχάνει
Τυροληγικὰ σανδάλια (Cratin. fr. X p. 91).
κάττυντα τὸν ὑψηλὸν οὔτις καλεῖται [81]
Τυρρηνὸν δεσμοῖς· οἱ ληστρικοὶ καὶ χαλε-
ποὶ (cf. gl. δ 701)
τύροις· πάγος, ἔπαλξις, προμαχών
τύροις· τὰ αὐτά
τύροις· τὸ ἐν ὑψει οἰκοδόμημα
τυρωθέντα· ταραχθέντα, κυνηγέντα
† τύσσεις· λεκτεῖν
τυτάνη· ὅργανον τι, φόρωνται εἰς τὸν
ἀλογόνον τὸν αἵτον
† τύτη· τὸ αὐτόθι
τυτθήν· ὀλίγην, μικράν
τυτθόν (Hom. Call. Dian. 30). ὀλίγον, βραχύ,
καὶ μικρόν
τυτώ· ἡ γλαῦξ
τυφάνων (cf. Ar. Vesp. 1364). τετυφω-
μένος
τύφεται (Eur. Tro. 146). καίεται, καπνίζε-
ται, φλεγεται. [τυφόμενος]
τυφόμενον (Mathil. XII 20). τὰ αὐτά
τυφείσας· μεμαραμένας
τύφεοθαλ (Aristot. Meteor. II 5). μαραίτε-
σθαι, ἥσυχῃ ἐκκαίεσθαι, χωρὶς φλογὸς κα-
πνὸν λέγαι
Τυφίον· ὄδος Βοιωτίας
τυφλίνος· ἤχθος Νειλάτιος. καὶ ὄφεως εἶδος
(Ar. AA. VIII 24)

τυφλός (Soph. OT. 389). τίθεται καὶ ἀνει-
τοῦ καθφάσι
τυφλότερος σπάλαχος· τούτο τὸ ἔσων
οὐκ ἔχει ὄφθαλμούς· ἔχει δὲ ὄδόντας μι-
κροτάτους, καὶ ὁύχος ὡς γαλῆς, καὶ πό-
δας ἀρκού
τυφλόπτεις· εἶδος ὄφεων
τυφλῶν ὀνείρων (Trag. inc. fr. 268).
τυφοὶ (Cyprii?). σφῆνες
τυφός (Antiphon. p. 110, 2). ἀλαζον(ε)ία,
λαπαρίς, κενοδοξία
Τυφώ· ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς (fr.
996) [1207]
† τυφυμένος· βρέχειν
Τυφωεύς· θέος τις γηγενῆς, ἐναντισθεῖς
τῷ βασιλεῖ τῶν Θεῶν [10]
τυφών· τὸ μέγας ἀνεμος· τινὲς τὰ ἐκ τῆς
ἀραθυμαδεσφεσ
τυφῶνος· πυρθόνος δαίμονος
20 τυφῶσαι· πρᾶξαι, ἀπολέσαι (cf. τετύφωται)
τυχάζεσθαι (Hippocrat.). στοχάζεσθαι
τυχεῖν (ἀξιώσεως). ἀξιωθῆναι (Luc. XX
35?)
τύχη· εὐτυχία [17]
τυχήσας· ἐπιτυχεῖν [19]
τυχεῖς· κατασκευασθεῖς
τυχῆνας· γενεῖσθαι [ad 21]
τυχοῖς (Cret.). λαθοσοῖκα ἐργαλεῖα
τυχόν· ὡς φύσις. φῖς λάχου. ἡ πολλάκις
Τύχων· ἐντο τὸν Ἐρμῆν· ἄλλοι δὲ τὸν
περὶ τὴν Ἀρφαδίτην
† τυχόνοις· τεύχονταν
† τύχων πυλῶν· τὸν ἐσφρωμένον· τύ-
χονς γάρ καὶ τοὺς σφῆνας καλοῦσιν
τυφάται (E 830). τὸ διά χειρὸς πατάξαι, ἢ
τραβᾶσαι
τυψέλη· ὃ ἐν τοῖς ἀοι δύποις (κυψέλη?)
τυψόν· † τυχεῖ, ἐκκένωσον. τρώσον, δά-
μασον
40 τώ (A 327. 299). οὗτοι δυτικοί, καὶ τούτους.
ἢ διὰ τούτο (ad τώ). ἢ τινι (ad τρ) [32. 33]
τυφάζει· χλευθεῖ, μετὰ κενοδοξίας σκέ-
πτει, ἐρεθίζει. κατακαυχᾶται. λοιδορεῖ, θω-
πεύει. κακολογεῖ [35]

COD. 71 ἡ λίβα τὸν ἄνεμον; 78 τυροκρ. στῆς 80 τυρρηνόδος — οὖ. ν 99 Νε-
λώτειος 1701 σπάλαξ· μιαρωτάτοις 2 τυφλῶνες 3 τύφλων· δημον 5 τυ-
φος 9 τυφόεις 12 τυφωνος, πυρρ [22 τύχιος 24 λάχει 25 τυχόν

HES. Ad 69 [άγωγι]. 81 τυρός (Xen. Kll VII 5, 10). δι περιβολος τοῦ τείχους
1707 Τύφων.., ἐν τῶν γιγάντων (B 782). 10 τυφωθεῖς (I Tim. III 6). ἐπαρθεῖς, ὑπερ-
φανεύσας 17 τύχε (E 587). κατέτυχεν 19 τυχήσας (J 106). ἐπιτυχών (non Nic. Th.
18) Ad 21 [επιτυχεῖν 22 Τυχίος (H 220). ὄνομα τοῦ κατασκευάσαντος τὴν Αἰαρτος
δοσίδα σκυτοτόμου 32 τάχε (A 330). οὗτοι γε 33 τῶν γάρ· ἐκ τῶν γάρ 35 τῶν κει-

τῶ κε (O 51)· οὐτως γάρ ἀν [87]
 τῷ μῷ· τῷ ἐμῷ βέλει (cf. l.φ. ἐμῷ) [38b]
 τῶνα (Cret.)· ζώνη (cf. μονότωνος)
 τῶν ἀκεραίων· τῶν ἡσύχων [41]
 τῶν δὲ πάροιδεν· (τῶν) πρὸ τούτων
 τῶν ἐν τέλει (Soph. A. 1352 al.)· τῶν ἀρ-
 χόντων ἐν τῷ δήμῳ
 τῶν ἐπὶ σκηνῆς (cf. Dem. 288, 18)· τῶν
 θεατρικῶν [45]
 τῶν οἰνάρων· τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων 10
 (cf. Alciphron. ep. III 22)
 †τῶνοι λευκοῖς· τῷ κακοδαιμον [48—50]
 τῶν πτέλας (Herod. VII 152)· τῶν πλη-
 σίον

τῶν πλεοντων· τῶν ταυ-
 τῶν
 τῶν πτελών· τῶν πτερόν
 τῶν τριῶν ἐν (Polyzel. com. p. 867)· Θη-
 ραμένης ἐψηφίσασο τρεῖς τιμωρίας κατὰ
 τῶν παγάρων τι δρωτῶν [55]
 τῷ ὅντι (Plat. Civ. 474 A)· τῇ δληθεῖα
 τῶπιν· μέτρον δεκαχοίνικον
 τῷ πόδε (Ar. Th. 1183)· τοὺς πόδας. δυνάμεις
 τῷ ἡρᾳ (Callim. D. 251)· διὸ δῆ [60]
 τῷ τῷ, ἵνεθέντεν (τωτῷ vel τῶσα)
 τῷ φύσαντι (Soph. OC. 1115) [ad 62] τῷ
 γεννήσαντι
 †τῷ χορτᾷ· τῶν σίτων ὑποστελλοῦ

Y

Υάδας· τὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου κέρατα τοῦ
 ταύρου τοῦ ἐν οὐρανῷ δάστρου. εἰσὶ δὲ
 δαστέρες ἐπτά, ὧν κατὰ τὴν ἀνατολὴν ὑετός
 γίνεται
 ναινα· τετράποντον ζῶν. καὶ λχῦς
 † νακτίς ει (Boeot.)· οἱ εἰς τὰ αὐχένια
 [4. 5]

νακτίθια· ἕορτὴ ἐν Λακεδαιμονι (Ἀπόλλω-
 ρος) (τὰ νακτίθια)

Υακινθίδες (Phrynic. com. p. 592)· ἐπώ-
 νυμοι δὲ πάντα Υακίνθον (πάγου)

νάκινθος· πόας εἶδος [τὸ νακινθάκομον].
 εἰρηται δὲ δύο τοῦ Υακίνθου [9]

ὑάλε(ο)ν· λαμπρόν, ὑάλισον
 ὑάλετα· σκωληκά (cf. εὐλάδει)

ὑάλη· ὑάλος. βόρβυξ. σκωληγ [13]

†νάλλικος κώμη· Διονύσιος
 †νάλλακδας· χορὸς παΐδων. Λάκωνες

νάλλεν· διαφανίς, λαμπρότε
 νάλον· λαμπρόν. πρᾶσον

†νάμα· βάθος

[18] 20 [20]

νάνεόος· εύκαιος, βλοσυρός, χαλεπός. ὑπτιος
 (νανεύς?)

νάνεψ· τὰ αὐτά (νανέως?)
 νάντα· τύβῃ, μάχη, μέρος, ἀγερφωγία (cf.
 συ— νη—)

νάξις (Boeot.)· πηδάλιον. ὄδηγός
 †ναργίδες· αἱ εὐειδεῖς Βάκχαι αἱ Ἀργεῖαι
 [26]

νήβαλλει (T 80)· ὑπερτιθεται, ὑποβάλλει
 νήβάλης· καταφερής, λάγνος

Υβλα· πόλις Σικελίας
 †Υβλήτης· μάντις
 υβρόν· τὸν κυρτὸν, καμπύλον, γυρόν. [οἱ δὲ
 υβρίς, κυρτός]

υβρεῖς· τρανύματα, δνεῖδη (q. v.)
 υβριος (Pteror. I 106?)· τῆς υβρεως

υβρίς (Ar. ΗΑ. IX 12)· δρενον τυκτερων
 υβριστοδίκαια (Eupolis)· οἱ μη θέλοντες
 εἰσάγειν τὰς δίκας παρὰ Ἀττικοῖς

υβωματα (Hippocr. 816 C)· κυρτώματα

COD. 43 ἢ τῶν δήμων 49 οὐτισν
 αὐτοι 56 τῶ δητοι 58 cf. καὶ τῷ πόδε
 post νακινθάκομον (sic) 10 νάλιζων
 τίμιος 24 νάξις 25 δρυπαι 27 υβαλλει
 30 μάντης 31 υβλαίσον — ηβός 33 34 = 34. 33 (υβρεος, υβρεως)

HES. 37 τῶ κε λάχον (ε 311)· οὐτως γάρ ἀν λάχον
 41 τῶ μη σύγγε μνθον ἐλέγξης (518)· σύ την λεπτειαν τούτων μη ἐπονειδιστον ποιη-
 σης 45 τῶν μοι· ἐπ τῶν μοι 48 τῶν δπισθεν (λ 66)· αὐτὶ τοῦ ὑπὲρ τούτων 49 τῶν
 οὐτι (A 160)· ὧν οὐδαμῶς 50 τῶν παρεκτός (II Cor. XI 28)· τῶν ἐξωθεν 55 τῶ οι-
 οτινες αὐτῷ 60 τῶτεις (Γ 415)· οὐτινες, θύμων
 θειει· βρέχει η τετίσει η νει 5 νάκινθινον· υπομελανίνον, πορφυρίζον 9 νάκινθισ
 (ξ 281). τῷ νακινθῷ. ἔστι δὲ ἀνθος μέλαν καὶ μαλακόν 13 φαλίης η νάλιευς· εἰναιος.
 βλοσυρός (21. 22) 18 οὐελος· υάλος (Moer.). βορβορος (cf. οὐολός) η λιθος τίμιος 20 Υάμ-
 πολις (B 521)· πόλις Φωκίδος 26 υάσιν (Ε 463)· νιοις Ad 31 [υβριστης] 35 υβρι-
 στης (Rom. I 20)· υπερήφανος, δυνάμων

51 τῷ — τῷ 53 πτήλων 54 τῶσι —
 Y 6 Απόλλωνος post ἐπωνυμοι; τὰ νακινθία

17 υάλον. ἐν 17 υάλον Post 17] ηλίθιος
 ηλίθιος (cf. οὐθάλλας ει οὐθάλλα)
 28 υβαλλης (cf. οὐθάλλας ει οὐθάλλα)

38b τῶν (A 30)· τούτων
 41 τῶ μη σύγγε μνθον ἐλέγξης (518)· σύ την λεπτειαν τούτων μη ἐπονειδιστον ποιη-
 σης 45 τῶν μοι· ἐπ τῶν μοι 48 τῶν δπισθεν (λ 66)· αὐτὶ τοῦ ὑπὲρ τούτων 49 τῶν
 οὐτι (A 160)· ὧν οὐδαμῶς 50 τῶν παρεκτός (II Cor. XI 28)· τῶν ἐξωθεν 55 τῶ οι-
 οτινες αὐτῷ 60 τῶτεις (Γ 415)· οὐτινες, θύμων
 θειει· βρέχει η τετίσει η νει 5 νάκινθινον· υπομελανίνον, πορφυρίζον 9 νάκινθισ
 (ξ 281). τῷ νακινθῷ. ἔστι δὲ ἀνθος μέλαν καὶ μαλακόν 13 φαλίης η νάλιευς· εἰναιος.
 βλοσυρός (21. 22) 18 οὐελος· υάλος (Moer.). βορβορος (cf. οὐολός) η λιθος τίμιος 20 Υάμ-
 πολις (B 521)· πόλις Φωκίδος 26 υάσιν (Ε 463)· νιοις Ad 31 [υβριστης] 35 υβρι-
 στης (Rom. I 20)· υπερήφανος, δυνάμων

ὑγεμός· συλλαβή. Σαλαμίνιοι
ὑγυλόν· ύγιεις (ὑγῆδων) [40]
ὑγιά· σῶσον (Moer. 375 Thuc. III 34): νεα-
φύν. Κρῆτες
ὑγίεια· ἀλπίτα οἰνῳ καὶ ἐλαιῷ πεφραγμένα.
καὶ πᾶν τὸ ἐκ {εἰς} θεοῦ φερόμενον, εἴτε
μύρον, εἴτε θαλλός. ή ὑγίεια [43]
ὑγιοῦν· τὸ σαύν. καὶ τὸ θεραπεύειν
ὑγιεῖς· δρόθες· σῶσις, δλαχλῆρος, ἐρρωμέ-
νος, καὶ εἰ τι διμοιον
τὴν ὑγιεῖηναι· φυσῆσαι
ὑγρά κέλευθα (A 312). θαλασσία ὀδός,
καὶ ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν
ὑγρίην· τὸ οὐρον. Διονύσιος [49]
ὑγρὸν ἔλαιον [ad 50] διὰ τὸ εἰς
ἀνεσον ἄγειν τὸ σῶμα, η ὅτι πάντων τῶν
ὑγρῶν ὑγρότατόν ἔστι τὸ ἔλαιον. πᾶσι γάρ
τοῖς ὑγροῖς ἐπιτελεῖ (ἐπιπολάζει;) θαλλό-
μενον τὸ ἔλαιον
ὑγρός· ὁ εὐκαταφερῆς εἰς ἥδονάς
ὑδαλίς· ὕδρωπων
ὑδαν (Aeoles)·
(.....) δυροσθεῖσαν
ὑδαρι(ᾶ)· ὕδρωπαι
ὑδατίδες· σταγόνες
ὑδατοροφίαν (ρ 208). ὑπὸ ὕδατος αὐξο-
μένων η τρεφομένων
ὑδέονταν· ὑμονόδιν [58]
ἢ ὑδαρές· τὸ ὕδαρον
ἢ δ(ε)ρων· ὕδρωπων
Ὑδη (Y 385). πόλις τῆς Λυδίας
ὑδαῖν (Callim.)· ὑμνεῖν, [ad 62] ἄδειν, λέ-
γειν
ὑδητός· συνετός, η ποιητής
ὑδραῖ· ἔγγονοι, σύντροφοι
ὑδεῖν· τρέφειν, κρύψειν (ad κυθν—). αὐ-
ξεῖν
ὑδηνής· εἰδώλις, ἐμπειρος
ὑδενόφυλλο(ν)· η ἐπὶ τοῖς ὕδροις φυομένη
πάσι [68] 40
ὑδος (Callim.)· ὕδωρ [70]
ὑδρα· ὁ ὕδρος ὄφις. οἱ δὲ τὸν χέρσουδον
ὑδράν· εἰς θυσίαν ἀκραιφνές. Πίνθων

COD. 38 cf. ἀπογέμε 44 σαρροῦν — θεραπεύειν — 52 ὕδροπων 53 ὕδάν (=
όδάν) 74 ἀγρωτῆς 85 |ανάσθαι 80. 88 ὕδρεια 93 Ὑδροῦσα δ. ἰώς 95 ὕδρο-
φορία 110 ευσεως 12 ὑγια 15 ὑελεῖν
HES. 40 ὑγρόν· μαλακόν 43 ὑγιῆς (Θ 524). τέλεος, σῶσις 49 ὑγρόν δέντων
(ε 478). μαλακός πνεύτων Ad 50 ὁ καταφερῆς 58 ὕδερον· τὸν ὕδρωπα (Moer.) Ad
62 αἰδεῖν 68 Ὑδρα· ἕγιος εὐτελῆς δολόπον. καὶ θρόνον πολλάδις ἔχον δρεῖν, πολυ-
κέφαλον 70 ὕδραλής· μετάβολος 75 ὕδραλής· δρφις ὕδατος 92 ὕδρον (A 723).
δρφεως εἶδος 94 ὕδροχόδας· ἀμάρας (Moer.) 97 ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε (H 99).
διαλυθεῖστε καὶ ποιθάνοισθε 98 ὕεν (M 25). δρφεχεν 103 ὕεις (Ψ 32). χοῖροι 5 ὑ-
λέψης· υέλο... 9 υετός (M 133). δμβρος. δρδοσ. ὕδωρ

ὑδράνη· τὸ ἀκραιφνές καὶ καθαρὸν
ὑδρανός· ὁ ἀγριστῆς τῶν Ἐλευσινῶν [75]
Ὑδρέα· νῆσος εὐτελῆς δολόπον
ὑδρεύειν· ποτίζειν. δντλεῖν
ὑδρευσάμενος· δντλήσας
ὑδρεύσαν· ὕδωρ φέρουσα, ἥγουν ὕδρειο-
μένην
Ὕδρη· δ ξηις
10 ὕδρης (Herod. III 14). ὕδρια
ὑδρηλά (Aesch. Suppl. 793). ὕδατάδη
ὑδρηλοι (ι 133). καθυδροι, μαλακοι, ἐνυ-
δροι, ὕδατάδεις
ὑδρηλός· τὸ αὐτό
ὑδρηναμένη (δ 750). λουσαμένη, η πε-
ριφραμαίνη, η ὕδατι περιχεαμένη
ὑδρηνασθαι· λούσασθαι, περιφράνασθαι
ἢ δρηχόδες· ιχθύς
ὑδριαφρόροι· μέτοικοι
20 ὕδριακή· ὕδρια
ὑδροδόκοι· λάκκοι
ὑδρόμυλοι· ὕδραλετία ἀπὸ ὕδατος
ὑδρος· δηις
Ὑδρουσα· η Κέως οὐτως ἱκαλεῖτο [94]
ὑδροφόραι· ἵστη πένθιμος Ἀθήνησιν
ὑδροφόρους· ὕδρορρόδους [97, 98]
ὕει (Alcæ. fr. 34). βρέχει. χειμάζει
.ει· ς.οιο.
ὑδρος· υάλος
30 ὕεν· τεύρεν [103]
ὑεοι· στοβοι. Ηδφιοι
ὑετάκα· λιμανιος
(υ)ετής· η αντοετής. Μαρσύας
ὑετις· υάρις. Ταραντῖνοι [5]
Ὑεύς· Σαβάνιος
'Υη· Η Σεμέλη ἀπὸ τῆς (υ)ετεως. καὶ τὸ
δειλέ
'Υης· Ζευς δμβρος
τηνησον· σάλευσον
τηητα· υάτις. Ταραντῖνοι
ὑθλεῖν· ληρεῖν, μωραίτεν
ὑθλοις (Plat. Theat. 176 13). φλιναρία, μω-
ρια, ληρότης, φληναρία

ὑθλοντος (Plat. Cív. 336 D)· φλυάρους, μω-

ρούς, λιγρούς [18. 19]

ὑδεῖς (Isocr. p. 424 A)· νιῶν νιοί, ἔγγονοι

ὑῖδες; [ad 21] νιῶν θυγατέρες (νιᾶδαι)

νιῖδην· νιοῦ θυγατέρα[ρ]

νῖδός (-οῦς)· δ τοῦ νιοῦ νιός

νιδοῦς· η νιδεῖς, νιῶν νιούς (-οί)

νιεῖς (Plat. Cív. 405 D)· νιοί [26]

νιεῖς ἄχαιῶν (X 156)· οἱ Ἐλλῆνες περι-

φραστικῶς

νῖην· τὴν ἀμπελον. η νιόν

τινήσ· ποιά βοτάνη

τινήη· ὄμηλος

νιόν· ἀναδενδράδα

νιοθεστα· ὅταν τις θετὸν νιδη λαμβάνῃ

[ad 32] [33]

νιώνεις· νιῶν νιεῖς

νιώνοι· νιῶν νιοί

νιώνος (ω 514?)· ο νιὸς τοῦ νιοῦ, ἔγγονος

νίκελόν (Cret.?)· υγίεις [38]

ύκος (Cyreneoi)· ἱρυθῖνος (Hipponea) [40]

ύλαξη· ύλαξεθαί

ύλαχη· ύλαγμός, βοή

Ύλαχιδης (ξ 204)· Υλάχου νιός

ύλαχομωρος (ξ 29)· οι περὶ τὸ ύλακτεῖν

μεμορημένοις· ὅπερ ἵστιν Ισον τῷ πεπονη-

μένοις· οι βαρύφωνοι, οξύφωνοι

ύλακτηθέντων· φλυαρηθέντων

ύλακτῶν (Eur. Alc. 760)· μετά πατίας κρά-

ζων [47. 48] 30

Ύλας· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

ύλησσας (N 12)· συμφύτοι, η ύλας ἔχουσης

[47. 48] 30

ύλης· κρήνας Κιανοί, καλοῦνται δὲ καὶ

βαρβάρων τέ γένος οὐτῶς

ύλασσασθαί· ύλας συναγαγεῖν

τύλασσα· η ύψηλ(ε)τα, καὶ φρυγανισμός

ύλαται· ἵστερηθή, ἀπίθανεν

Ύλη· πόλις, δηλοὶ δὲ καὶ τὸ σύνηθες, καὶ

ξύλα τὰ ηδη κεκομένα. η σύμφυτος τό-

ποις, εἰς οὐ ἀποτελεῖται τὸ ἔργον

ύλην (cf. Soph. Al. 1218)· δασύς, ύλασθες

</

νύνας· αἰξ ἀγρία
νύνη· αἰξ, καὶ τὸ τοῦ ἀράτρου σιδῆμον τὸ
τέμνον τὴν γῆν (ὕνη), καὶ ὑγριες ὄμοις
ὑννιος· πῶλος δὲ τῇ γαστρὶ τοσιός, πόλιν
κυνθήναι (ἶνός)
ὑντετερόδαστεαν· κατεαγέν. Σαλανίνοι
ὑντετωσε· συμπαρησαν
ὑξον· βόησον
ὑοτλλός· ἕπος συάρι βαρθορώδης
ὑοβάτης· συσύκης
ὑομενία· λορτή τις ἐν Ἀργεί
ὑομένη· βρεχομένη
ὑορ· ὄμοιος [208]
ὑοσκυαμψ (Pherecr. p. 281)· μανγή, ἀπὸ^{τῆς}
πασας
ὑογάλ· τὸ βαρθορώδης ὑδωρ (203)
ὑπάγειν· τὸ ησύχως πίνειν
ὑπαγορ(ε)ία· συμβούλια
ὑπαγορείουντα· λαλούσιν
ὑπάγορον· κατὰ βίαν ὑπεριησαν
ὑπαγωγεὺς (Hermipp. p. 97 Ar. Anv. 1148)·
πρὸς πλεύθερον οἰκοδομήν πηλός
ὑπαγωγή (Thuc. III 97)· υποχώρησις
ὑπάγων· ὑπὸ δίκην ἀγών
ὑπάλι· τῷ πρὸ τοῦ καὶ τοῦ. ὑπαλ πόδα (B
824)
ὑπαλ δὲ ἰδεσσε (Γ 217)· ὑπέβλεπεν [20]
ὑπαιδράσειαν· ὑπόψειαν (cf. ὑποδρασίη)
ὑπαιθα (Σ 421)· ἐμπροσθέντεν
ὑπαιθροιν· ὑπὸ τὸν ἀέρα
ὑπαικαλούσας· ἐποτεμούσας
ὑπαιλίχας· ἔπειρας ὑποχώρει
ὑπαινίτεται· αἰγυματωδῶς ἐμφανεῖ
ὑπαιλευάμενος (ο 275)· φυλαξάμενος
[28—32]
ὑπαντάξ (Aristoph. fr. L p. 1187)· ἐξ ἐνα-
τίας [ad 33]
ὑπαντιάξει· ὑπαντᾶ
ὑπάντιαλης· ὑπὸ τῆς ταλσχόδας ἐξ ἐνα-
τίας τὸ πολεμούσης
ὑπάντελ[ε]ια· χαλκᾶ ἀγγεῖα, κάδοι

ὑπαντροι· οἱ υπὸ τὸ σπιλαῖον
ὑπανέθθαι· ὑπονορεῖν
ὑπαπτει· ὑποστρέψαι
ὑπ' ἀπειρίας· ὑπὸ ἀμαρτίας
ὑπαρ (τ 417)· τὸ μεθ' ημέραν ὄντα. ἐν ἡμέ-
ρᾳ. οἷον φανερῆς, ἐναργῶς, ἀληθές [42]
ὑπαρνος ποιμην· ἀρνας ἔχουσα
ὑπαργυρον· τὸ κυράμωμον
ὑπάρξεις· κατάρξας
10 ὑπαρξις· προγένεταις. ή οὐσα
ὑπάρχει (Apoll. lex.)· προκατάρχει
ὑπαρχος (Soph. Al. 1094 Xen. Hell. VII 4,
19)· οἰκοτομός, πολέμου στρατηγός
ὑπάρχων· περψκοίς, ὃν
ὑπαρχθείσαν· προγεγονυῖαν
ὑπασπισται· βοηθοί. ὑπηρέται
ὑπασπίδια προποδιζων (N 158)· ὑπὸ^{τῆς} δονίδα τεθεις τοὺς πόδας καὶ οὐτες
προσβασιν
20 ὑπασπιστής (Xen. An. IV 2, 20)· βοηθός,
δονφόρος, ὑπηρέτης
ὑπάτη· ὑψηλή. δυνατή
ὑπατε κρειότετων (θ 31)· βασιλεῦ βασι-
λεύότων
ὑπάτη· ὑπεροττη, διντάτη. πλονοία
ὑπάτενοι· δούλοι, ὑπουροί
ὑπατον μήστορα (θ 22 P 339)· τὸν ἐν
τῷ βοειδεσσαθαι σοφώτατον, οἷον πρώτον
ὑπατος· ὑψηλός. δυνατος, πρώτος, διαφέ-
ρων τῶν δλλων, ἔξοχότατας
ὑπ' αὐλήν· ὑπ' οἰκον
ὑπ' αὐλού· μετ' αὐλοῦ
ὑπ' αυτήν· παρ' Ἐκαταφ. Φιλητᾶς
ὑπαγήσορες· ὑποτεταγμένοι
ὑπαγρον (Eur. Rhes. 707)· τὸ μὴ φανερὸν
ὑπαγρον λέγουσον, δλλοι ὑπαγρον τὸ ὑγρα-
σίαν ἔχον ἐμφερη ἀρροφ. ἔνιοι κρύψιον καὶ
ὑπουλον τὸ ὑπαγρον
‘Ὑπαχαιοι (Herod. VII 91)· διοματστικόν
40 ὑπαχθέντες (Dem. 50, 18)· ὑποβληθέντες.
πιοσθέντες. ἀπατηθέντες

COD. 98 ὑρρής 200 σαλαμήνιος

συῆλαι (ἢ ιομεμόνεια?) 7 ὑον· ὄμοιον
δαῆδασκεν 22 ὑπάσσεα 33 ὑπαντρέξας
50 ὑπασθείσαν 54 ὑπαστή 55 βοσι
64 ὑπαρφοῖς — ὑπαρφον — δλλα τὸ ὑπαφον τὸ

HESS. 208 ὄμος (gl. ms. Prov.)· χοίρον
28 ὑπαίξας (B 310)· ἐφυριόσας 29 ὑπαι πόδα (B 824)· ὑπὸ πόδα
(M 327)· εκφυγεῖν. εκκλίναι 31 ὑπ' ἀνέρος (Γ 61)· ὑπ' ἀνδρός 32 ὑπ' ἀνθερεώνος
(Α 501)· τὸν ὑπογένειον τέπον Ad 33 ἀντὶ τοῦ ὑπαντρίδας (Ζ 17) συναντήσας 42 ὑπαρ·
μεθ' ημέραν. δληθές

2 ὑξον, βοϊθησον 3 cf. ἔαλος, ὑοχαΐ, συόαι,
διαλοΐ
9 ὑοσκιαμεις, μαίνει 18 ὑπὰ πό 19 ὑπαι-
της 35 ὑπαντ[η] (39 ὑπάπει, ὑπόστρεφετη)
λη

20 ὑπαι δειους (K 376)· ὑπὸ τοῦ δέους
30 ὑπαίξας 30 ὑπαλ ὑξαι
(M 327)· εκφυγεῖν. εκκλίναι 31 ὑπ' ἀνέρος (Γ 61)· ὑπ' ἀνδρός 32 ὑπ' ἀνθερεώνος
(Α 501)· τὸν ὑπογένειον τέπον Ad 33 ἀντὶ τοῦ ὑπαντρίδας (Ζ 17) συναντήσας 42 ὑπαρ·
μεθ' ημέραν. δληθές

ὑπερχυάνεον λίαν κυάνεον
ὑπερχύδαντας (Δ 66)· ὑπερέχοντας τῇ
δόξῃ, ὑπερεύδοσις γενομένους [28]

ὑπερμασᾶ· ὑπερτρυφᾶ
ὑπερμενέλ (Β 116)· τῷ ὑπεράγοντι κατὰ
τὸ μέρος, τουτέστι τῇ ισχὺν ὑπερχρατεῖ
ὑπερμενῆς· μεγάλην ἔχων ισχὺν [32]
ὑπέρμορφα (Β 155)· ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπὲρ τὸ
καθῆκον

ὑπὲρ μόρον (Φ 517)· ὄμοιῶς
+ ὑπερνεεῖς· ὑπερορφᾶς (499)
ὑπερνήζεται· ὑπερέχει, ὑπερβαίνει
ὑπερνικᾶ· ἀντιμέτεται [38]
ὑπεροι(α)ζομένου· ὑπερφανευομένου
ὑπεροιησαμενοι· ὑπερφανοῦντες [41–43]
ὑπεραπλάταις (Α 205)· ὑπερηφανίαις, ὑ-
περφοσούσαις [45]

ὑπεροπλίσασαιτο (ρ 268)· τικήσειν. ἡ
ὑπερηφανίσειν

ὑπέροπλον· ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερηφανον.
τὴν φυεῖς

ὑπέροπλον· μέγα, καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ
τὰ ὄμοια

ὑπερορᾶ· καταφρονεῖ, παραβλέπει
ὑπερόριος· ἐκτὸς τῶν δρίσων

ὑπέρον περιστροφῆν (Philem. com. p. 11).
παρομία [ad 51] [52]

ὑπέροφρον· ὑπερηφάνους [54]

ὑπεροχή· ἔσχη, ὑπερβολῆ

ὑπεροχον· περισσόν. δεινόν. μεῖζον
ὑπεροφία· ὑπερηφανία, παρὰ τὸ τὰ ὑπὲρ
αὐτὸν δεινεῖν [58]

ὑπερπηδῶν· ὑπερθορών [60]

ὑπερσχεῖν· ἀνατελεῖν. ὑπερμαχῆσαι. βοη-
θῆσαι. σκεπάσαι

ὑπέρσχεις· σκέπασον, καὶ τὰ ὄμοια

ὑπερτάτην (Eur. Tro. 1219)· ὑψηλήν, ὑπερ-
βαίνουσαν

ὑπέρτατος (Μ 381)· μεγίστος. πρεσβύτατος.

διώτατος, ὑψηλότατος. εὐγενέστατος [65] 40

COD. 46 | ἥσσασαιτο 53 ὑπερόφρους

χεισσύν 64 ὑψηλώτατες 65 ὑπέρτερος — τῶν στέγων 74 ὑπέρτερεώτερος
78 ὑπέρτερον Cyrtill. Voss. 81 ὑπὲρ τῶν νεών 82 ὑπέριθρος 84 ἱερεῖς | αἱτεῖς
86 ὑπερφῆ· 90 φύσει μέγα

HES. 28 ὑπερχυάνεον ταῖς ἐνδόξοις
χούτα τῇ δυνάμει 38 ὑπέρογκον (Exod. XVIII 22); μέγα, ὑψηλόν, ὑπὲρ μέτρον 41 ὑπερό-
βη· κόρος. ὑβρις (cf. ὑπερβολῆ), 42 ὑπεροπεύει· φεύδεται (ἡπ—) 43 ὑπεροπεύεις· φεύ-
στης. ὑπερόπτης (ἡπ—) 45 ὑπεροπλῆσαι· ὑπερβῆναι, ὑποπλῆσαι. Ad 51 λέγεται δὲ ἐπὶ
τῶν τὰ αὐτὰ ποιῶντας καὶ μηδὲν περιπονταν 52 ὑπερούσιος· διαπτόται, πεφιλμένος
54 ὑπέροφρον (Greg. Naz. II p. 78 B). ὑπέροπτος 58 ὑπερπαθήσας (Eur. Phoen. 1456).
πάνι λοιπῆτες (—ασ—είσα) 60 ὑπεράγη (Pl. 300). διερράγη 65 ὑπὲρ τέγος (Greg.
Naz. Carm. I 178). ὑπεράγω τῆς στέγης 79 ὑπέρτηρα (Plat. Theat. 207 A); τὸ τῆς ἀμάξης
πῆγμα 85 ὑπερφερές (LXX). μέγα ὑπὲρ φύσει, ἡ ὑπεράγων Ad 87 [ὑπερφυῆς· μεγ-
λοψεπῆς.]

† ὑπερετεῖς· Κρητικῶν πόλεων ἐπίθετα
ὑπερτελῆς (Aesch. Ag. 286)· ὑπὲρ τὸ τέλος
ἀφικομένη

ὑπερτέλλοντες· ἀνατέλλοντες
ὑπερτέλλων· υπερα(να)τέλλων, ὑπερφαι-
νόμενος τῶν ἀλλων ἀστρων

ὑπερτενή (Aeschyl. Beckk. AG. 353, 10).
ὑπερανατείνουσα, ὑψηλή

ὑπερτέρα· ὑψηλοτέρα (cf. schol. Eur. Phoen.
335)· οἱ δὲ νεωτέρα. η πρεσβυτέρα. η ἀρ-
τρον

ὑπερτεροία (§ 70 Plat. Theat. 207 A)· τὸ
ἀνθεδεν τῆς ἀμάξης ἐπιτιθέμενον

ὑπερτερίης· νεωτερισμοῖς. ὑπερηφανίας
ὑπερτερούτερος· νεωτέρος

ὑπερτερούν· ἐσχατον, ὑστερον. νεωτερον.
εὐγενῆ

? ὑπερτερείη· τὸ πῆγμα τῆς ἀμάξης
? ὑπέρτερα (γ 65)· κρέατα ἐκτὸς τοῦ σώμα-
τος πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἐντός

? ὑπερτερούν· δεσπόδον [70]
ὑπερτεχνον· σπουδαῖον

ὑπερτοραίων· ὑπὲρ τῶν ἄνω συνδεδεμέ-
των καὶ διατεταγμένων

? ὑπέρρυθρος· τιμωρής (πυρράχης)
ὑπέρφασις· ὑπερηφανία, μεγαλορρημοσύνη

ὑπερφέρεις (Eur. Herac. 554)· ὑπερβάλ-
λεις [85]

ὑπέρφεων (Aesch. Ag. 362 al.)· ὑπεράγων

ὑπερφιαλος (Ο 94)· ὑπερήφανος, ὑβρι-
στής, παράνομος, [ad 87] η ἔκσοπονδος

ὑπερφλύζει· ἀναρρεῖ, ἐκφυαῖ

ὑπέρφρονα (Soph. Ai. 1236)· ὑπερήφανον.
διγνήμονα. ὑψηλόφρονα

ὑπερφυᾶ (Ar. Nub. 76 Eqq. 141)· ὑπὲρ
φύσιν μέγαν

ὑπερφυές (Herod. IX 78)· ὑπερμηθεῖς,
μεῖζον

ὑπερφύς (Herod. VI 127)· ὑπεργενηθεῖς

ὑπερφυᾶς (Ar. Ach. 142)· ὑπεραγόντως

61 ὑπεραχεῖν, ἀνατελεῖν 62 ὑπερά-
ης ης ης

74 ὑπέρτερεώτερος 78 ὑπέρτερεώτερος
82 ὑπέριθρος 84 ἱερεῖς | αἱτεῖς

32 ὑπερομενέον· ὑπερηφανοῦντα. ὑπερ-

χούτα τῇ δυνάμει 38 ὑπέρογκον (Exod. XVIII 22); μέγα, ὑψηλόν, ὑπὲρ μέτρον 41 ὑπερό-

βη· κόρος. ὑβρις (cf. ὑπερβολῆ), 42 ὑπεροπεύει· φεύδεται (ἡπ—) 43 ὑπεροπεύεις· φεύ-

ὑπερχειλές· ὑπερμετερημένον
ὑπερχειλῶν· ὑπερμίσταν
ὑπερχέσων· ὑπερχών
ὑπέρχολος (Antiph. fr. XCII p. 159)· ὑπερ-
βαλλόντως δργιδόμενος
ὑπέρχρεως (Dem. 821, 14)· ὁ πολλῷ πλεισ-
τῆς οὐσίας ὄφειλον
ὑπέρθ (Arist. fr. inc. LIII)· ὑποβαλλῶ. ἀντὶ
τοῦ προερθ ὑπέρθ (435) [500, 1]
ὑπερώσαν (Θ 122)· ὑπερώσαν [8] 10
ὑπερφόν· ἀνώγαιον
ὑπερφύθ (Thuc. V 28)· παρώφθη
ὑπεράκ[χ]ισεν· ὑπήθει τῷ σάκ[χ]ῳ. ἐνιοι
προφοτε [7]
ὑπερις· ταπείρωσις, ἔνδοσις [9]
ὑπεραπληνισμένον (Comicis)· ὑποπιασμέ-
νον ἡ πεποικιλένον [11–14]
ὑπεστόρεσται· ὑπέστρωται, ἥπλωται [16]
ὑπερχηώς· ὑποτάσις
ὑπερχηταῖ· ἐπήγειται
ὑπέφηνεν (ρ 409)· ὑπέδειξεν, ἐφανέρωσεν
ὑπεχάλκισα· πρὸς χαλκοῦ ὑπέδειμν [21, 22]
ὑπεχε· ὑπόφερε, πάρεχε, ὑπάμενε
ὑπεχει· ὑπομένει, ὑφίσταται, δίδωσιν
ὑπεχεται· τὸ προμηθεῖται
ὑπέχενεν (Δ 842)· ὑπέβαλλεν, ὑπέγνουεν
ὑπηγάγετο· ἥπτησεν [ad 27] [28]
ὑπηλάτων (Hippocr. II p. 38 K)· τῶν ὃνδ
ἴλλαττον, ἐνοι φύλλων [30, 31]
ὑπηλλακεῖν· ὑπέχωρε [34]
ὑπηγρεν· ὑπῆρχεν [34]
ὑπηράς (cf. Aeschyl. fr. 26)· γενειάδας
ὑπηρέματα φύλλων (Plat. com. p. 629)· τὰ δίγα
τοῦ ὅχευθῆναι γεννώμανα
ὑπηρέμους· σκεπτυνούς
ἢ ὑπηρέμιον ἀνεμον· ὑετόν, καὶ τὰ ὄμοια
ὑπήνη· τὸ γένειον, ἡτοι πώγων. ἀλλοι μύ-

σταξ, ἄλλοι ὑπήνη, ὃς ἔστι ὑπὸ τὴν ὕπνα
τόπος [40]
ὑπηντιασον (Herod. IV 21)· ὑπήντων [42]
ἢ ὑπήρατος· λογομάχος, ὑπέρλαμψης
ὑπηρέσια (Thuc. II 93)· τῶν καπηλατούν-
των δέρματα τινα, ὡς προσκεφάλαια, ἐφ·
ων καθίζονται [45]
ὑπηρέσιον· ἡ σαρις τῆς καθίδρας
ὑπηρέτιον (Theopomp. com. p. 812)· ὑπο-
γάστριον, ἐφῆδαιον
ὑπηρᾶτε (cf. Pherecr. p. 254)· βομβεῖ
ὑπηρᾶθην· ἥλθον [51, 52]
ὑπεσχεται (Ψ 209)· ἀναδέχεται, ὑπισχνεῖ-
ται
ὑπισχνεῖται (Plat. Civ. 5b6 E)· ὄμολογει,
συντίθεται, ἐπαγγέλλεται
ὑπὲ λινιον· ὑπὸ τὰ λινη
ὑπιαγωα (e 404)· ὑπαγωα, ὑποδροματ τῆς
πέτρας διὰ σκέπην, σκεπηνά μέρη
ἢ ὑπάσσει· ὑπάσσοσι
ὑπνοι· κοιμάται [ad 58]
ὑπνος (Ξ 233) [ad 58]
ὑπνον δρόν (Η 482)· ὑπνος, ἀνάλαυσις
ὑπνω· κοιμάται, ἡ ἀγρυπνῶ
ὑπνωτικόν (Aristol. de somn. c. 3)· ὁ μαν-
δραγόρας
ὑπό· πρόθεοις [63]
ὑποβάθρα· κρητίς, θεμέλιος. ὑπόδασις
ὑποβαίνει· ἐλαττοῦται
ὑποβάσει· ὑποκαταβόου [67]
ὑποβασμόν· ὑποβάθρων
ἢ ὑπόβασις· ὁ ἐνδότατος γετών, ἡ περι-
γωμα
ὑποβατᾶν· ὑποβατήν. τὸ ὑποπόδιον (—ά-
ταν)
ὑποβεβηκώς· μικρότερος, ἐλάττων
ὑποβιβάζοντες· ὑποκαταβαίνοντες. ἐλα-
τούρτες;

COD. 95 ὑπέρχειλον· ὑπέρμεστον
στόματος. ὑπερφά, ἀνώγαιον 2 ὑπερεχόρησαν
ἴσης; 32 ὑπῆλλασεν (ὑπέχασεν?) 41 ἐπηντον
61 μανδραγον· ὑποβασιμον, ὑπόβαθρον

HES. 500 ὑπερφ' (a 362 Π 184)· ἀνώγαια
3 ὑπερώιον (Β 614)· ὑπερῶν, ἀνώγαιον οἰκημα
κάμπτετο. ἐκανεῖτο 9 ὑπέρβιος· ὑπέρως
τρεζον (Β 426)· ὑπεράνω τοῦ πυρὸς εἰχον
14 ὑπεστειλάμην (Act. Ar. XX 20)· παρηγραπάμην
λαντο 14 ὑποστειλάμην (Δεσch. Prom. 324). ἔνοχος. ὑποκείμενος
υφρωμενοι (ὑπόδη) 30 ὑπῆλλυθεν (Η 215)· ὑπέν, ὑπεισῆλθεν
ἐνομίσαμεν 34 ὑπῆν (Ι. ὑποστειλάμην)· ὑπομένει, ὑποφέρει
42 ὑπηοίη (ρ 25)· ὑπὸ τὸν ὄθρον, πρὸς τῆς ἐώ
(Hom.)· ὑπὸ τὸν ὄθρον 52 ὑπῆραλα (Hom.)· ὑπὸ τὴν θάλασσαν
ὑπὸ) 63 ὑποακταινοντο (Ψ 3)· ἐτρεμον

98 πολλῶν 99 ὑπερβαλῶ 500 ὑπερῶ;
8 ὑπεσις 15 ὑπεστόρησαι 21 ἐφ·
82 ὑπῆλλασεν (ὑπέχασεν?) 41 ἐπηντον 54 ὑπιχριον (cf. Call. Dian. 97)
61 μανδραγον, ὑπόβαθρον

1 ὑπερφά (gl. in Psalm.)· στόματος
3 ὑπεσενεχίσετο γέα (Β 78)· ὑπε-
κάμπτετο. 9 ὑπέρβιος· ὑπέρως 11 ὑπέστητο (I 515)· ὑπέλαχετο 12 ὑπέ-
τρεζον (Β 286)· ὑπεστησαρ, ἐπηγγε-
λαντο 13 ὑπεστατανον (Β 286)· ὑπεστησαρ, ἐπηγγε-
λαντο 14 ὑπεστειλάμην (Act. Ar. XX 20)· παρηγραπάμην
λαντο 14 ὑποστειλάμην (Δεσch. Prom. 324). ἔνοχος. ὑποκείμενος
Ad 27 ὑπέμενεν (ad ὑπέχεν) 28 ὑπηδόμενοι·
υφρωμενοι (ὑπόδη) 30 ὑπῆλλυθεν (Η 215)· ὑπέν, ὑπεισῆλθεν 31 ὑπλήγια-
μεν· ἐνομίσαμεν 34 ὑπῆν (Ι. ὑποστειλάμην)· ὑπομένει, ὑποφέρει 40 ὑπήνημος· σκέπη
42 ὑπηοίη (ρ 25)· ὑπὸ τὸν ὄθρον, πρὸς τῆς ἐώ
(Hom.)· ὑπὸ τὸν ὄθρον 52 ὑπῆραλα (Hom.)· ὑπὸ τὴν θάλασσαν Ad 58 κυριως (ad
ὑπὸ) 63 ὑποακταινοντο (Ψ 3)· ἐτρεμον 67 ὑποβάλλει (schol. T 80)· ὑποκρούει

ὑποβιβασθέν· τύπορεθρυχμένον. ὑποεπιτωκός; [74, 75]
 ὑποβολαιμαῖον (Plat. Civ. VII p. 537 E)· οὐ γνήσιον, ἀλλὰ τόθον, ὑποβαλλόμενον,
 ὡς ἀπὸ τῶν χαμαριφῶν παιδίσιν, ἀπερ
 ἔντατες ὑποβάλλουσιν αἱ γυναῖκες
 ὑποβορβόρειον· ἡ τρύη
 ὑπόβρυχα (ε 319)· ὑποβρύχια. ὑπὸ τὸ ὕδωρ.
 ὑπὸ κάτω τῶν κυμάτων βυθισθέντες

[79—81]

[10] ὑπογεγραμμένη (Arist. fr. CCLXXII)· ἐγκεχρημένη

ὑπόγειον ὑπὸ τὴν γῆν

ὑπογενειάζων (Aeschin. p. 9, 20)· λιτανεῖον. ἀπὸ τοῦ γενείου ἀπότομος

ὑπογλωττῖς (Plat. com. p. 632)· ἔιδος στεφάνου. καὶ πάθος τι κατὰ τὴν γλώτταν (Hippocr. 471, 22). καὶ μέρος ἐντόμου

[86]

ὑπόγυνυθα· τὸ καθῆσθαι τὰς χεῖρας ἔχοντα
 ὑπὸ γνάθον

[88]

ὑπογράμματα (Aristoph. p. 1078)· στιψματα τῶν ὄφθαλμῶν

ὑπογράμμος· τύπος. μίμημα

ὑπογράφειν· τυπούσθαι

ὑπογραφῆναι· εἰσακονθῆναι
 τὸν ὑπογράφιον· τῶν ἐπὶ τῷ σώματι δεδανειμένων

ὑπόγυνον (Hippocr. p. 1225 C)· προσδόκιμον. ἔγγυς, ἡ ὁμοῦ, καὶ τὸ πρὸ δίλγονον·

[95]

ὑποδέγμενος (ν 310)· ὑποδέχομενος

ὑποδεέστερος (Herod. I 134)· ταπεινότερος

ὑποδεής· ἐνδής, καταδής. ὑπόφρος

ὑποδενδρυζεῖν· τὸ ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνίδιος ἐπιφανεῖσθαι

ὑποδεῖξη (I 73)· ὑποδοχή, ἡ ἡ κορηγία
 πρὸς ὑποδοχήν

ὑποδέραια· ὑποτραχήλα

COD. 85 ὑπογλωττός 89 στιψματα 94 δλίγον 95 ὑποδαῖον 97 ταπεινότερος 98 ἐπιφρός 600 ὑποδέξειν, ὑποδοχεῖν 1 ὑποδέρεια 2 ὑποδέρεον, ὑποδίριον 3 ὑποδέρεις 6 ὑποδέτειν 11 ὑπόδημος 13 ὑπόδραξ 16 ὑφαρπάσας 20 ὑποδόμον, ὑποτρ. ὑπὸ. 31 ὑπεξακόροι (82 cl. ἡγῶσαι) 40 κακογράφων

HEB. 74 ὑποβλεπομένος (1 Sam. XVIII 9)· ὑπονοῦν. ἔχοντα τὸν ὄφθαλμόν τοῦ λόγον πρὸς σιωπήσαι τὸν λέγοντα. ἀλλοι ὑπολαμβάνων 79 ὑπογάιδειον (Ierem. XXXVIII 11)· ὑπόγειον τύμβον 80 ὑπὸ γαμφήλαις· ὑπὸ ταῖς σιαγόνις 81 ὑπὸ γαμφήλησιν (II 489)· δμοῖς 86 ὑπὸ γλωττῖνα (Ω 274)· ὑπὸ την γωνιαν 88 ὑπόγυνοι· πρὸ μικροῦ γεγονός 95 ὑπὸ δαῖδων (Σ 492)· ὅνδοι λαμπάδων Ad 603 [ἡ ὑποδημαῖος, ἡ] 8 ὑπόδειγμα· σημεῖον 13 ὑποδραεῖδῶν (A 148)· δεινῶς ὑποβλεψάμενος, ἡ ὑπόβλεψα 20 ὑποδρῆσθαι (οὐσιών) (Greg. Naz. XLV 25)· ὑπογογώσιται, ὑπηρετοῦσιν 24 ὑποδύντες (Θ 332)· ὑποειδόθρεται 26 ὑποδύτης (Exod. XXIX 21)· τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον 27 ὑπόεικεν (A 204)· ἀνεγάρθει 28 ὑποειδομαῖοι (Ψ 602)· ὑποχωρῆσσον Ad 633 τὰ ὑπόδημα (Plat. Civ. X p. 616 C) 34 ὑποθέσθαι (A 787)· συμβούλευσον 36 ὑπόθεσος (ο 309)· ὑπόθουν. συμβούλευσον 41 ὑποθήσουμαι (ε 279)· διδάξω

ὑποδέραιον· ὑποδείμων καὶ περιτραχήλαιον
 ὑποδερίς (Aristoph. p. 1079)· ὄφμισκος.

ἐνιοι πλοκίον τι περιτραχήλαιον καὶ μέρος τι
 ὑποδέσματα· ἐνέχυρα

ὑποδέσμιος· [εδ 605] ὑποτεθεῖς
 ?ύπὸ δὲ ἔτεινε (Eur. Otr. 907)· ὑπέβαλλεν

ὑποδῆσας· ἐνεχυραθῆναι. Ἰταλῶται [8] ὑποδιάσκαλος (Plat. Ion. p. 536 A)· ζωροδάσκαλος

ὑπόδικος (Aesch. Eum. 260)· ὑπεύθυνος.
 χρεωστής. ἐνοχος δίκης

ὑποδύμας (δ 386)· ὑποτεταγμένος, δοῦλος,
 θεράπων

ὑπόδρα (Hom.)· ὑποβλεψάμενος, βλαπτικός
 ὑποδράξ (Nic. Th. 457 Callim.)· ὄμοιως

ὑποδρακεῖν· ὑποτείνεσας (<αι>)

[15] ὑποδραμεῖν (Ar. Eqq. 657, 682)· ὑφερπύνεις
 ὑποδρασίας· τάς ἔχθρας

ὑποδρασίη· ὑφίσια (v. ὑπα—)

[20] ?ύπὸ δρόμου (Eur. Phoen. 1406)· ὑπὸ τροχασμού· ὑπὸ κακοήθεαν

ὑποδρόμους· στόμα

ὑποδύεσθαι· δειλάν

ὑποδύναι· ὑπεκδύναι

[24] ὑποδύς· ὑποβάς, ὑπεισελθών

[26—28] ὑποεστης· χιτῶν

ὑποεχμένη· υπείκουσα. Θεραπεύεντα (cl. ὑπο—)

ὑπογάκοροι· υεωκόροι

ὑπογατηθεῖς· ὑποκατασχόν

ὑπογύγια· κτήνη τὰ ὑπὸ τὸν Ἑγγόν, καὶ

[33] πάντα τὰ ἐξενυμένα

[34] ὑποθέσεις· καταβολαί. πράγματα. αἰτίαι,
 προφάσεις

[36] ὑπόθευτον· Ῥόδιοι ἐπὶ θυσίας

ὑποδήκη· παραίνεις, διδασκαλία. ἡ ἐρέχυρος. ἡ συμβούλη

ὑποθημοσύνη (Ο 412)· τὰ αντά
 ὑποθήμων· ὑποθέσεις καταγράφων

ὑποθυμίς (Aic. Sapph. Anacr.)· στέφαρος
ὑποτράχηλος
† ὑποιατιθεῖς· ὑποστρατευθεῖς
ὑποιήσεσθαι· ὑπονοεῖν
ὑποικουρεῖ· ἀντὶ τοῦ συνέστη καὶ γεγά-
μηται [46, 47]
ὑπὸι(σ)τά· φορητά, βαστατά
ὑποισθ· ὑπενέγκω, ὑπομενῶ, καὶ τὰ ὅμοια
ὑποκαθῆσθαι· ἐνεδρεύειν
ὑποκάλυκα· ὑπὸ τὴν κλείδα τοῦ πυρός [52]
ὑποκείσθεται· ὑποβλήθησται
† ὑποκεντά· ὑπομονητικά
ὑποκέοτο· ὑποκείσθεται
ὑπὸ κεύθεα· ὑπὸ κοῦλα [57]
ὑποκόλπιον τοῦ χοροῦ· τῆς στάσεως
χῶραι ἀττικοί
ὑποκομψίας· τὸ κομψὸν ὑποφαίνων
ὑποκορίζεσθαι· ὑποκοριστικοῖς λόγοις χρῆ-
σθαι, ἦτοι κολακεύειν
ὑποκοριζόμενος· ὄμοιος [62]
ὑποκρέειν· ἐπὶ τῶν ἵππων, πορείας τις
τρόπος, βῆμα
ὑπὸ κράτεσφιν· ὑπὸ τῇ κεφαλῇ
ὑποκρήθηναι· ἀποκριθῆναι
ὑποκρίναστο (Apoll. Iex. 160, 1)· ὑποκρί-
σει τι ποιῶν
ὑποκρίνοιστο· ἀποκρίνοιτο.
ἐνθεν καὶ ὑπο-
κριτής, ὁ ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν χορὸν
ὑπόκρισις· ἐφρονεῖα. ὑπολύτης δόλος
ὑποκριτής· μάντις, καὶ ὁ ἐν τῇ σκηνῇ
ἀποκρινόμενος
ὑποκρούειν· ἀντιλέγει
ὑποκρονιδία· θυσία τις παρὰ Κνιδίοις
ὑποκρουσταλίς· εἶδος τοῦ λίνου σπέρ-
ματος
ὑποκυνός (Dinarch., Euphorio) [74, 75]
ὑπόκυκλον (δ. 131)· ὑπότροχον, ἢ κάτω-
θεν σπεῖραν ἔχοντα

COD. 42 ὑποθύμιος (cf. ἐπιθυμίς)
καὶ ὑθεα, ὑποκίλα 63 πορείας τις
καὶ ὑποθυμίας post 73 79 ὑπάλαίς 82 ὑπολαμπτήρα 83 post 87: ὑπολιπάξας
93 ὑπολιφόν 97 Ath. III 121 B. 716 καταβί ὑποκελαντεῖται

HES. 46 ὑποικουροῦσσα· εἰς βάθος (Bassilius) οἰκοῦσσα 47 ὄποισσι (gl. Prog. Salom.)· ὑφίξει, βαστάσει 52 ὑπὸ κόρασιν (K 152)· ὑπὸ ταῖς κεφαλαῖς 53 ὑποκο-
σαμένη (λ. 253)· ἔγκυοδα 62 ὑποκρασία (K 152)· ὑπὸ ταῖς κεφαλαῖς 74 ὑποκυκλά
(Σ 375)· τοὺς δοτραγάδους τοῦς ὑποτεθέμενους τῇ πυθμένῃ τῶν τριπόδων 75 ὑποκυνησα-
μένη (λ. 253)· ὑπὸ γαστρὸς ἔχουσα ἔγκυολαν 84 ὑποληπτέον (Plat. Civ. X 613 Δ)· το-
ματοῖον 85 ὑπόληψις· ὑπόνοια, καὶ τὰ ὅμοια 88 ὑπολίζοντες (Σ 519)· μεγύθει
ἔλασσαντες, διλγώτεροι 89 ὑπολιμαῖος· δι μο (sic) γηνήσιος (ὑποβολ—) 92 ὑπολιπά-
ροιος (Hom.)· συν(ε)γραφέσι 94 ὑπολαόν· τὸ ποδοστόν (ὑπὸ λαύδη πόδα!) 95 ὑπο-
λύξας (λ. 451)· ἕκκλινας 700 ὑπὸ μην(ώμεων)· ὑπὸ τὴν δογῆν 12 ὑποοργός· ὑπογυρός
15 ὑποκεία· ταπείνωσις (728) Ad 17 παροιμία τὸ ὑπὸ παντὶ λιθῷ σκορπίος εὐδεῖ
18 ὑποκιάσμον (Greg. Naz. I p. 533)· τακεινούμεν. μαρανομεν. ·Υποκιασμός γὰρ τα-
πεινωσίς ἔστι σώματος (Greg. Naz. Or. XVI p. 240 D)

(ὑποκυνίτις)· ὑποφρύδιον
ὑποκυνο(σ)αμένη (λ. 253 Z 261)· ἔγκυος,
γεννομένη, ἔγκυμων
ὑπολαβών· ὑπονοήσας, τομίσας, δποκριθεῖς
ὑπολαῖς (Ατ. HA. VI 7 Theophr. C. P. II
17, 9)· δρυς τις τῶν σκωληκοφάγων
ὑπολαλεῖ· φιθυρίζει
ὑπολάμβανε· τόμαζε. ἀντιτίθει
Ὑπολάμπτειρα· Ἐκάτη ἐν Μιλήτῳ
ὑπολαπάξας· ὑποκενώσας [84, 85]
ὑποληῖς· εἶδος ὄρνιθος. ἥ ... λαῖς (679)
ὑποληκᾶν· ὑποκρούειν [88, 89]
ὑπολείπει· ἔκλείπει
ὑπόλινον· τὸ δρυμίνον (q. v.) [92]
ὑπόλι(σ)φον· διλισθηρόν [94, 95]
ὑπομάσιον· θηλάσθον παιδίον
ὑπομαλανδρίωδες (Erichartm.)· εἶδος τι
ταρίχου
† ὑπομέλαθρα· ἀρτέμιδος ἐπίθετον, ὡς ὁ
Μύνδος
ὑπομειδιῶντι· γελῶντι [100]
ὑπομηλαφῆσαι· φηλαφῆσαι
ὑπομονῆ· καρτερία
ὑπομονητιστής· ὁ ὑπόμονημα λέγων
ὑπονέμεσθαι (Erichartm.)· ἔξαπατάν
ὑπὸ τηῖσ (γ 81)· τόπος δένδρον ἔχων, ἐν
οἷς ἔδεσμον τὰς ταῦς
ὑπονοεῖ· ὑποπτεύει
ὑπονοθεῦσαι· ὑποφθεῖραι (cf. ὑπεν—)
ὑπόνοια· ὑπερηφανία, θράσος
ὑπονομαῖ· κλοπαῖ. δχετοῖ
ὑπονοστήσας· ἐπανελθώτ, ὑποστρέψας
ὑπονύσσεται· καταπορεῖται (equus) [12]
ὑποκαθῶν· ἥρμα παθών
ὑποπεράτωσις· τελείσαις [15]
ὑποπερκάζουσι (η 126)· μεταβάλλουσιν
ἐκ τοῦ διμφακος καὶ ὑπομελανονται
ὑπὸ παντὶ λιθῷ (Praxill. Soph. fr. 34)
[ad 17] [18]

ὑποπίσται· ὑποποίειται [20]
 ὑπόπλεως (Herod. VII 47)· μετός, ἐπιλεως
 ὑποποιεῖται· προποιεῖται [23]
 ὑπόπτερος (Eur. fr. 424)· κοῦφος, καὶ
 ὑπόπτερος δ ταχύς (Ion. fr. 14)
 [ad 23] ὑποπτέρου· ταχεῖς
 ὑποπτεύεις· ὑποκοτ, ὑπολαμβάνει
 ὑπόπτος ἔχθρος (Aesch. Ag. 1637)
 ὑπόπτης (Thuc. VIII 66)· ἔχθροιδῶς
 ὑπόπτησις· κατάπτωσις
 ὑπόπτητον· ὑποπίπτον
 ὑπόρ(ε)ια· τὰ υπὸ τὰ ὄρη
 ὑπορίνους· τοὺς υπὸ ἡνὶ φθεγγομένους
 [33—35]
 ὑπορρράπτεις λόγους (Eur. Alc. 554)· συντίθης
 ὑποσακίζειν· ὑπῆθεν τῷ σάκκῳ, καὶ τὸ
 προσκόπτειν
 ?ὑποσκελλεῖσι· δαπάνησι, χλευάσει
 ὑπόσκοπον χέρα· Αἰοχύλος (fr. 330). ὁσ-
 περ οἱ αἴσιοι οὐντες, οὐτω κελεύει σηγ-
 πατίσαι τὴν χέρα, καθάπερ τοὺς Πάνας
 ποιοῦνται σχῆμα δέ ἵστιν ὀργητικὸν δ
 σκοπός [40]
 ὑποσμός· ὑφαραιόμενος
 ὑποσμύχει· θλίβει, ἀντι, καταπονεῖ, ἐκ με-
 ταφορᾶς τῶν τραυμάτων
 ὑποσμύχεται· ὑποκαίεται [44]
 ὑπόσπονδος (Herod. VI 103)· σπονδάς al-
 τήσας
 ὑποσ(ο)είουσι (i 385)· κάτωθεν ἐλκουσιν
 ὑπόστα· ὑψόμενε
 ὑποστάθμη (Plat. Phaedr. 109 B)· τρυγία,
 τρύξ [49. 50]
 ὑποσταχύοιτο (v 212)· ὑπαύξοιτο ἀπὸ
 τοῦ στάχυος
 ὑποστειλάμενος (Plat. Apol. 24 A)· ὑπο-
 κρυψάμενος. φοβητεῖς

COD. 24 καὶ ὑπόπτης 36 συντιθεῖς
 χερα 42 ὑποσμύχει 51 τῆς 53 ὑποστέλεσθαι

HES. 20 ὑποπλακή (Z 396)· ὑπὸ τῷ Πλακεῖ δρει Κιλικίας 23 ὑπὸ πραιτιδῶν
 (N 412)· ὑπὸ τῶν φρεγῶν Ad 25 [ὑποπτέρου] 33 ὑποργηθεῖσα· ὑποχρισθίσεις
 34 ὑπὸ φοτῆς (θ 192)· ὑπὸ τῆς ὁρῆς 35 ὑπορρόψιος (I 640)· ὑπόστεγοι 40 ὑπὲ
 σκήπτρω (I 159)· ὑπὸ τῇ βασιλείᾳ 44 ὑποσμύχουσα· ἔνδον (ecl. scgr.) ἐρεθίζουσα
 49 ὑποσταίη (I 445)· ὑπύσχοιτο 50 ὑπόστασις (Theodorei)· πρόσωπον 56 ὑπό-
 στήμα (I Sam. XIII 23)· πλῆθος 58 ὑποστήσεται (Ps. CXXIX 3)· ὑπομενεῖ 59 ὑπό-
 στήτω (I 160)· ὑποταγήσω, εἰζάτω, παραχωρησάτω 61 ὑποστρέσαι (H 217)· ἀποφυγεῖν
 διὰ δόσος 63 ὑπόστρομα· περιστρομα (Moer. Att. p. 374)· ὑποβάλλουσαι, ἐπαγγέλλουσαι 68 ὑπο-
 σχον, ἐπαγγέλλον 67 ὑπόσχομαι (X 114)· ὑποβάλλουσαι, ἐπαγγέλλουσαι 68 ὑποσχών
 (E 269)· τὰ αὐτά 68b [ὑποτάβιτων· ὑπέσυνοι] 70 ὑποτίθεται (1 Tim. IV 6)· συν-
 βουλεύει 72 ὑποτίθια (Hoseas XIV 2)· θηλάζοντα, γαλουχόμενα καιδία 79 ὑπότρο-
 πον (Z 501)· ὑπεστροφότα, ἐπανελθόντα ἐκ δευτέρου 80 ὑπότροπος (Z 367)· ἐξ ὑπο-
 στροφῆς 91 ὑποφθαμένη (o 171)· προφθάσσασα Ad 92 [ἐπάρκεισον]

ὑποκρίνεσθαι

ὑποστέλλεται· φοβεῖται, καὶ τὰ δυοια

ὑπόστερον· ὑπογάστριον [56]

ὑποστήσαι· ὅταν τις ἐγκάθετον στήσῃ ἐπὶ

τῷ φίλησσοις τι [58. 59]

ὑποστολή· δειλία, φυγή [61]

ὑπόστροφον· ἀφιγμένον, ὑποστρέφοντα

[63. 64]

10 ὑποσχεῖν· ὑποβαλεῖν, δοῦται

ὑποσχέσεις· ἐπαγγελλαι [67—68b]

ὑποτέτροφεν· ὑπέτροφεν (—ἀφι?) [70]

ὑποτιμήσεως· προφάσεως [72]

ὑποτονθρύψει· γαγγήσει

ὑποτοπάσαι· ὑπολαβεῖν, ὑπονοεῖν

ὑποτοπήσομεν· ὑπονοήσομεν

ὑποτρέχοντες· ὑπεισερχόμενοι, σπειδόντες

ὑπότριμοι (Arist. fr. XVII 1000)· ἐκ φο-

νικος καὶ μέλιτος καὶ κυμάνον καὶ ἀλλων

τινῶν δρυμάτων ἔργον

ὑποτρύψει· ὑποβάλλει. ὑποφιδυρίζει. γογ-

γύζει [79. 80]

ὑπουλος (Hippocr. 21, 32)· ὑποκτος, δόλιος,

ὑποκριτής, δέλθρος, δαυμφανής. Υπο(ε)-

λα δὲ λέγεται τὰ μὴ φανερά τῶν ὑφελ-

μῶν ἔλη

ὑπονργει· ὑπηρετεῖ

ὑπονργα· ὑπὸ τὰ δρη

ὑποντανε· φανεροῖ, δεικνύει

ὑποφαίσεις· εἰς θεωρίας

ὑποφέρει· ὑπομένει

ὑποφέρονται· ὑποβάλλονται

ὑποφῆται· μάντεις, προφῆται, λερεῖς, διερ-

μηνευταί, χρησμολόγοι (II 235)

ὑποφήγορες· ὑποτεταγμένοι (cf. ὑπαφ-)

ὑποφθάς (H 144)· προφθάσας [91]

ὑπόφρογος· ὑπό τέλος, [ad 92] ὑπεύθυνος

ὑποφωνῆσαι· ὑποδεῖξαι

Digitized by Google

'Υποχαλχίς (*Hecataeus*). ή ύποδ 'Ομήρου
Χαλκίς διά τὸ κεῖσθαι ὑπό τι ὅρος
ὑπώπια (*Ar. Vespr.* 1386). τὰ ύπο τοὺς
ὅφθαλμοὺς οἰδηματα. ἀπὸ μέρους δὲ δῆλην
τὴν ὄψιν δηλοῦ (*M. 463*). καὶ τὰ πελιώ-
ματα (*Theophr. HPL.* X 20, 3)
ὑπώπις· η θαփα
ὑπώπ(ε)ια· τὸ κάτω μέρος τοῦ ὅρους (*Y*
218)
ὑπωρόφιον· ὑπόστεγον (*Eur. Otr.* 147?)
[99. 800]
ὑράξ· μύδηρ, ἀναμίξ
υρειγαλέον· διερωμός [3]
ὑριατόμος· δ τὰ κηρία τέμνων τῶν μελισ-
σῶν
ὑριγγα· πτύνον. Σαλαμίνοις
ὑρισιεδα· σπυρίδιον, σπυρίς
ὑρισάσ (*Ar. fr. I 5 p. 1175*)· φορμός
'Υριμήν· πόλις. (μάχη *Elei*)
ὑρον· σημήνος. Κηῆτες (*804*). ησυχον
'Υρράδιος· ἀπὸ τινος τῶν προγόνων, ἀδο-
ξος, η εικαῖος. 'Υρρα παιδίον (*Aeol.*)
†ὑρραχα· †πρίση
†ὑρρωφθαῖς· πληναφᾶν
ὑρτακός· δστρεον
ὑρτάνα· †ἄπομάχυτρας
ὑρτήρ· πλυνεύς
ὑρχας (*Com. V* p. 66). ἀμφωτον κεράμιον,
καὶ βικάδες τὸ είδος
ὑρχη· ἐφ' ης τὰ φορτία φέρουσιν οἱ ναῦται
ὑρ· χοῖρος, η σῦς. καὶ λγθίς (*Archesrat.*)
ὑρ· η δλειφαβοῦς· οἱ γάρ Σκύθαι ἀλείμ(π)ατι
χρωται νείρ φαλι μοσχ(ε)ιφ στέατι
ὑσσας· βρίξας
ὑσγινον· βάμ(μ)α τι
ὑσδοι (*Sappho*). δσοι, κλάδοι
ὑσαι (*Hesiod. II 22*). βρέσαι
ὑσειμι· ἔκει βαδίζω (*ὑς είμι*)
ὑς ἐκώμασα· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκόσμως
τι ποιούντων
†ὑσθλός· σαλός, φλύαρος
ὑσκλοι (*Hermipp. fr. VI p. 412*). δυκύλαι,

COD. 94 | κές 802 υσειγάλεον (5 ὑρίδα· υρις· σπ. σπ.) 7 ὑρίσσος
8 μάχη *Theognost.* 23, 21 16 υρχας, ἀμφω τῶν κεραμίσων — τι 17 υρχή 19 ὑσ
καὶ 21 ὑσινόν 22 ὑσδοι 25 ἐκόμασα 27 λαγνᾶς 36 ἀφεστήρων τῇ γῇ 32 τάφος φ
60 πυρέφθιον (63 *Leg. υφέαρ*; cf. στελλ.)

HES. 99 ὑσῶς· δρτίων (*ὑγιῶς*) 800 ύρεῖ· φοβεῖται (*τρεῖ*) 3 'Υρλα (*B 496*).
πόλις *Βοιωτίας* 31 ύσμήνας (*B 40*). μάχη (*Δ 462*). παρδαξίς:
ταραχή. σύνοδος (ad ὑγνήν) Ad 35 τῆς σφραγίδος (ad πνεύλια) Ad 36 πάσσαλος, καὶ ὁ
κερδίνων κρίσις (ad ὑστάξ) 44 ὑσταλωπιᾶ· νυστάδει (*νυκτ-*) 46 ὑστατα (*A 232*).
ἐσχατα 47 ὑστατον (*E 703*)· ἐσχάτων, τελευταῖον 49 ὑστεροβούλια (*Prov. XXXI 1*).
μετάνοια, μετάμελος, η ἐσχάτη βουλή 50 ὑστερον (*A 27*)· ησσον, ηττον, ἐσχατον Ad 55
ζῶν δστρακόδερμον, ἐνάλιον, βραχίον 61 ύφα(ι)μον (*Greg. Noz. iamb. XXI 94*). αιμα-
τώδες 62 ύφαίνει (o 516). κατασκευάζει 63 ύφαγωρή (β 85). μεγαληγόρως

βρόχοι, οὓς ημεῖς υσκλους τῶν ύποδημά-
των καὶ τὰς λέγνας τῶν λματίσων
?ύσκυνθά· ηδός ἀφόδευμα
?ύσκιντοι· ησκάνοι
ύσμηθες· ούσια (*θυσ-*) [31. 32]
†ύσσων· τὸ δσον. βοδς σὺν ἀρότρῳ συναν-
(σ)τροφή
ύσπληξ· βαλβίς. μύσωφ, δ πλήσσων τοὺς
βδας. καὶ παγίς λύκων
10 ύσπληγα· τὸ όπτερον [ad 35]
ύσπληγξ (*Plat. Phaedr.* 254 E)· ἀφεσις,
ἀφετηρία. πάγη [ad 36]
ύσπολεῖν· συβωτεῖν
ύσσακος (*Ar. Lys.* 1001). ύστακός
ύσταξ· πάσσαλος κεράντινος
'Υσσείλινον· τὸ νῦν Ἀραχναῖον δρος ἐν
Ἄργει καλούμενον
ύσ(σ)τοπος· βοτάνη σμήκονσα
ύσταδα· η δασεῖα ἀμπελος
ύστακητει· φενακίζει [44]
ύστας· πλαστάς ἀμπέλων [46. 47]
ύστέρα· μήτρα [49. 50]
ύστερόποντ (*Ar. Lys.* 326). ύστερον ἐρ-
χόμενος
ύστεροποτμος· φ διώντι δ τάφος ὡς τε-
θηκότι γέγονεν. ἀλλοι τὸν † δεύτερον
γάμον
ύστιακός (*Rhintho*)· ποτήριον ποιόν. Ἰτα-
λωται
30 ύστροια· κωλεύς
ύστροιξ (*Call. Diann.* 96) [ad 55]
ύστροιχις (*Plat. com. p. 624*)· μάστιξ πε-
πλευμένη ἐξ ὑστρων τριχῶν
ύστροις· γαστήρ
ύσ ύποδ παλον δραμεῖται· παροιμία
ἐπὶ τῶν ἐντονός εἰς δλεθρον ἐμβαλλόντων
ύστρις· η σάμψυχος
ύτθόν· τὸ πυριερθον [61. 62]
ύφαιλαρ (*Theophr. CP.* II 17, 1). τὸ ἐπι-
40 φυμένον ταῖς πεύκαις καὶ λλάταις
ύφαιλεσις· μείσωσις, στέρησις [65]
ύφαιτις· η ὥσα, λώμα. †φυλακή

ὑφαλοὶς· τοῖς ὑποκάτω τῆς θαλάσσης
ὑφαλος φάτις· ἡ κρύψα
ὑφαιρῶ· μειῶ
ὑφασμα· λοτός τις [72-74]
ἱψειμένος· ἐνδεδομένος (899), κεχαλασμένος, γλαττωμένος
ὑφαίνει· ἐμπρῆσαι. ὑφάται. Ἀμερίας
ὑφείτο· διάβησε [16-19]
ὑφεκτον· διάβησε
ὑφέλκεται (ἐφερεται)· προτρέπεται
ὑφέν· ἀμά, ὁμοῦ. καὶ πάθος προσφιδῶν [81. 82]

ὑφεξαίρειν· ὑφαιρεῖν, ἐπαίρειν
ὑφεξαίρομένον· ἐπαίρομένον
ὑφέξει· παραστήσει
ὑφέξιλε· ἐπαρον
ὑφέξιω (Eur. Hec. 1243)· διώσω
ὑφέσει· ὑποκαταβάσει
ὑφεσις· ὑπένδοσις, ταπείνωσις, ἐλάττωσις, 20
χάλασις
ὑφεσμούς· συμποδισμούς
ὑφεστάναι· εἶναι, ὑπάρχειν
ὑφεστάσις· ὀχετός
ὑφεστώς· ἐνυπόστατος, ὑποκείμενος
ὑφεττόν (Cret.)· ὑπομονητόν
ὑφῆγησις· ἔξηγησις [96]
ὑφῆγναι· κατασκενάσαι [98]
ὑφιέμενον· ἐνδιδομένον (875) [ad 99]
ὑφιεζάνει· ἐλαττοῦται, ὑποκάθηται, ὑφεται 30
ὑφιεζάνονται· ὑποκαθημένφ
ὑφιησιν· ὑποχαλλ, ἐλαττοῦ, μειοῦ
ὑφιστάς· ὑποτιθεις

COD. 69 ὑφαλοσφατίς 75 ἐλατ] 76 sorte ὑφανᾶι· ἐμπρῆσαι Ἀμ. 86 |ελαε
88 ὑφέξεις 93 |στός 99 —εμένον 902 |ἅρ, ἐλαττεῖν, μειεῖν 12 ὑφύδροον
20 |ρεῖ, μεγαληγορεῖ 21 ταῦροι 22 |αυχεῖν bis 28 Sic aut ὑφητηνιον 31 ὑψη-
βόμοις 33 ὑψικόλων δν 38 ψῆ (cf. Pind. fr. 2, 232) 55 διατεῖ

HES. 72 ὑφαύχην· μεγαλαύχην 73 ὑφείσις (Eur. Med. 241)· ὑπενδούς 74 ὑφ[ε]ι-
ενται· παρομαλαγούσιν 81 ὑφέντες (A 434)· χαλδαῖστες, ὑφελόντες 82 ὑφελάστο
(Iob. XXI 18 al.)· ἐπηρεεῖν, ἐκούφησεν 96 ὑφηνεος· καθημένος (Greg. Naz. Carm. L 244).
ταπεινός (ad υψειμένος) 98 ὑφηνιοχος (L 19)· ηνίοχος Άδ 99 τεταπεινωμένον (ὑψει-
μένον) 905 ὑψιμένος· ἐνδέδομένος 6 ὑφορθόμενος, φορθόμενος, ὑπονοῶν 11 ὑφόσωιον
10 ὑφορθωμενος (Macc. II 7, 24)· ὑποβλεπόμενος, φορθόμενος, ὑπονοῶν 11 ὑφόσωιον
(η 105)· ὑφαίνουσιν 16 ὑφορθαθείην· φορθησίην 17 ὑφορθαθείην· διανοεῖσθαι
18 ὑφορθωμενον· τὰ αὐτά 19 ὑχιος· τύξ 23 ὑψηθρεμέτης (A 354)· δὲ ἐν ὑψει
βροντῶν 26 ὑψηρεφές (δ 15)· ἐν ὑψει τὸν δροφον ἔχον, ἡ ψηλὴν δροφὴν. ἐε οὐ τὸ
μέγα καὶ ψηλὸν δηλοῖ 27 ὑψηλόν (Y 146)· μέγα 29 ὑψηχέεις ἵπποι (E 772)· αἰδὸν
του εἰς ὑψος ἔχει τοὺς τραχηλοὺς, οἷον ὑψανένεις, ἡ μεγαλόφυτοι 30 ὑψητεῖσθρον
(N 140)· δινα. ψηλοῦν 33 ὑψιδεπινάδων ὕψησασιεν (E 77)· μετέποντος αὐτῆς ἐεν ἀγκυ-
ρῶν ὕψησαμεν 36 ὑψικομος (μ 357)· φοίτει, καὶ δὲν τὰς τρίχας ἔχον 40 ὑψικε-
τῆς (N 822)· εἰς ὑψος πεταμένος 42 ὑψιτύλον (Z 416)· ψηλάτης πύλας ἔχον 43 ὑψ-
εφές· δε ψηψη 44 ὑψιροφον (p 337)· οὐκοις 48 ὑψιτένων (Greg. Naz. vol. II p.
138, 2)· ψηψηγη, ψηψηδης τῷ φρονηματι 50 ὑψιχέεις (E 772)· ψηψηγενες 51 ὑψόθι
(K 16)· διναθι 52 ὑψοσε (K 461)· εἰς ψηψης 53 ὑψόροφον (p 337)· ψηψηδην, μέγα
54 ψηψον (A 486)· δινα ἐν ψηψει 57 ψηψηνύσων· μολύνων

νωδία (Akh. p. 96 Ε)· αγδία. φυρμός ἐν
βορβίρῳ

νωδίνων· φύρων. βορβορῶν. μολύνων
ὑστρ. βρέχων, ύγραινων [61]

Φ

- Φᾶ (Aeol.)· εἰπε, λέγε
φᾶν· λέγεν (139; φᾶν) [3—5]
φάβα· μέγας φόβος (cf. θάνατον). καὶ τὸ σύν-
ηθεῖς. δύσπειρον (Aesch. fr. 206. 252). καὶ
περιστερές δύριας σπερμοφάγου
φαβοτύπος (Ar. ΠΑ. VIII 3)· εἶδος οἴρακος
φαβοκότονος· λερακοκότονος
Φαβρίς· ησιδίον πρὸ τῆς Ἀττικῆς
φαγανθρώπων· ἀκαθάρτων
φαγανινα (Aeschyl. fr. 249 Eur. fr. 790). 10
φαγέδαινα νόσος φύμα ἔλχαδες νειμόμενον
φαγέσωρον (Com. fr. DCLXXXII)· πολυ-
φάγον
φάγιλος· δμός
† φαγιλαός· χείμαρρος
φαγόνες· σταγόνες, γνάθοι
φάγυλοι· τυματοί μάρσιπποι
φάγυτρος (Com. V p. 1101)· ἵχθυς ποιός
φαδάσαι· γνάφαι [19]
φαέθει· καλεῖ, λάμπει, φαίνει
φαέθοντα (Soph. Al. 930)· ἐπιφανῆ, λάμ-
ποντα
φαέθοντα· τόκον ἐπιφανῆ καὶ καταλη-
κτικόν τῇ προσόψῃ
φαέθων (Soph. El. 826 al.)· φαίνων, λάμπων
φαεινή (Κ 76)· λαμπρά, φαιδρά
φάεν (ξ 502)· ἐπέτειλεν [26]
φαεινόν· [ad 27] φαιδρόν, φάδαον (φαεννο-)
† φαεσασθαι· ιδεῖν, μαθεῖν (φρασ—)
φαεσιμβροτος (Ω 785)· ή τὸ φῶς τοῖς 30
ἀνθρώποις παρεχομένη. καὶ ὥλος [30. 31]
φαγάλη· πάθος σωματικόν, δι γίνεται τοῖς
ἐρυθρὰν θάλασσαν πλέουσιν

- † φάηκες· ὄφθαλμοί
φάθι (Plat. Cit. p. 434)· εἰπε [35]
Φαίακες· ἔθνος
Φαίδκων· τὰ αὐτά ἔθνη
† φαίδει· ὅφει
Φαίδιμος· ὄνομα κύριον. ή λαμπρός. κατὰ
ψυχὴν λαχνός. ἐπίσημος. σπουδαῖος (δ 617
Δ 505)
φαιδρός (Ar. Eqd. 550)· καθαρός. γεγηθώς.
φαιρέρος
φαιδρυντής (Elei ap. Paus. V 14, 6)· ὁ τὸ
ἔδος τοῦ θεοῦ θεραπεύων
φαιδρωπόν (Eur. Or. 892)· χάριμεν τὸ πρόσ-
ωπον
φαιὲν ἀν· [ad 43] εἰποιεν ἀν [44. 45]
φαιὲν ἀν (oral. Att.)· εἰκοπι εἰν
φαίκανον (Cret.)· πήγανον
φαίκασιον (Eratosth.)· ὑποδήματος εἶδος
γεωργικοῦ [49]
20 φαίκον· ἔλαφρόν. ἴταμόν. κοῦφον. λαμπρόν
φαίκη (Soph. fr. 999)· ἐνεργῆ, δικάζοντι,
δι πο τοῦ φαίνεν οἷον λαμπρόν
φαίκως· λαμπρῶς. ή λλαν, καὶ τὰ ὄμοια
[55—59]
φαίνολα· τὸ ὑφασμα σύτως, ἔχονσα καί-
ναν φαίνολαν¹ (Rhintho)
φαίνολις (Sappho)· λαμπρά, φωσφόρος
φαίνον· φωτεινόν
Φαίνυλταις· ὄνομα ἡρφως [64. 65]
φαίνυς (Alexid. p. 436)· δρότος ὑπαρούς
φαιρίδειν (Laced.)· σφαιρίζειν
φαιρωτήρ (Laced.)· (σ)κύτος [69]
φάκελον (Eur. Cyc. 24)· φορτίον εὐάλωτον

COD. 58 ύαδδα 59 φυρῶν Φ (8 Forte λέραξ φασσοκτόνος) 9 ηησήδιον πρ
11 φαγένα 12 φαγεσώριον 13 φαγῆσος 6 καὶ π. d. σχ. post 7 22 φάθοντα
25 ἐπέστειλεν 37 αὐτὰ τὰ 40 γεγηθός 61 φαίνολις

HES. 61 ύψιστάριος (Greg. Naz. Or. XIX p. 289)· αἰρετος, ὡς φασι, τῶν τὸν ύψιστον
σιβομένων Φ 3 φᾶνθει (Δ 200)· ἐράνησαν 4 φαάνθη (P 650)· ἐφάνη 5 φαάν-
τερον (Greg. Naz. II p. 34, 201)· λαμπρότερον 19 φάεσοι (π 15)· ὄφθαλμοί 26 φαέν-
θεν (Δ 200)· ἐφάνησαν Ad 27 λαμπρὸν (Γ 247) 30 φαεσφόρος (Greg. Naz. II p. 41,
547)· γνωσι φωτίζον, καὶ ὁ τὸ φῶς παρέχων 31 φασαχηρίαις· δειλαις (φυγακιναις·
δειλαις) 33 φᾶι· δῆμος (φαιδμος?) Ad 43 [φαίεν ἀν] 44 φαί(η σ 217)· εἰ(ποι)
45 φαί(η σ 285)· εἰκομεν 49 φαίκελον· φορτίον (φαίκελον) 58 φαίλοντες· εἰλάτ-
ρων μεμβραιν(ν)ον. ή γλωσσοκον 54 φαίμεν (B 81)· εἰκομεν. ὑπολάθουσαι 55 φαί-
κει· πλανῆ, ἀπατῆ, χλενάζει 56 φαίνακισθεῖς· διατηθεῖς 57 φαίνακισμός·
τα ὄμοια (φενα—ter) 58 φαίνει (σ 73)· λάμπει, φαντάζει 59 φαίνεται (B 456)· δοκεῖ.
καὶ ὄμοια 64 φαίνων (B 353)· δεικνών, δηλῶν 65 φαίόν (Genes. XXX 32. 35)· μίλαν
69 Φαίστος (B 648)· πόλις Κρήτης

φακέλονς (Thuc. II 77)· φόρτους
φάκελοι (Herod. IV 67)· όμοίως
φακός· βρύσιν τὸ ἐν τῷ λίμνῃ· καὶ μέλασμά
τι ἐν τῷ δψει· καὶ μέρος τοῦ χαλινοῦ· καὶ
ἡ λεπτὴ τῆς μεταλλικῆς λίθου· καὶ ιστρι-
κῶν σκεύεων (Hippocrat. 576, 44)
φάκται· ληνοί, σπύναι, πύλοι [75, 76]
φάλαγγες· πολεμικαὶ τάξεις, πᾶς τοῦ πέλας
ἀλλήλων εἰναι (B 558), καὶ τὰ τῶν δακτύ-
λων ἀρθρα (Ατ. ΗΑ. I 15), καὶ νεῦρον ὑπερ-
εἰσιατα [10]
φαλαγγια· στρογγύλα σύντα καὶ σύμμετρα.
Ἄττικοι δὲ κόρακας [79]
φάλα(γ)ε (Plat. com. p. 620)· ἡσων παραπλή-
σιον ἀράχνη, δὴ καὶ αὐτὸν ὑφαίνειν δοκεῖ
φαλάγγωμα· πομπὴ τις ἐν τοῖς Διονυσίοις
φαλαγγῶσα· τειθριωμένη, ἥρεισμένη
φάλαγξ· πολεμιστῶν παράταξις
φάλαι· ὅρα, σκόπει (παμφάλα?)
ἢ φαλαγγοστορύναι· [δρυγα] πολεμικά 20
(*sabae*)
Φαλάκραις· τόπος τῆς Ἰόνης (Theophr. ΗΡ.
III 116), καὶ νώμαια (Φαλακραῖαι)
Φαλάκρας· ἀκρας τῆς Εὐβοίας (118)
Φάλακρον· ἀκρωτήριον Ἰόνης [89]
φαλάνθη· ἐριουργός
φάλανθον· πολιόν, καὶ ἡ Νέστορις κάρα.
οἱ δὲ φαλακρόν
?φάλα· ἡ μικρὰ κάρα
φάλαρα (Π 106)· δοτραγαλίσιος ὁ ἐπὶ τῆς
περικεφαλαίας, καὶ παραγναθίδες, χαλινοί,
ἡ ἵπποκόσμια [94, 95]
φαλαρόν· λευκόν. λευκοκέφαλον
φαλαρός (Theost. V 104 VIII 27)· φαλιός,
φαλακρός, λευκεμέτωπος
†φαλεριώ· πέφρικα (123)
φάληρα (Nic. Th. 462)· λευκά. ἀφρίζοντα,
φρίσοντα

COD. 72 φακέλφ? 74 σηράναι (φακωται?) 80 Forte φαλάγγειον· φάλαγξ 85 φά-
λαγγας στοροναι 91 φαλανθον 96 λευκοκαφαλεον post 97 101 αἱ ὄφαροι 2 φα-
λαρισσοντα 4 Forte (θεος) καὶ δ. δ. 9 φαλαιοι ὡραοι 11 αφρίσονται 12 ει.
παδίκος 20 φάλικα — ἀδόμενου 21 φαλλίσων — φαλφ 22 φαλλός — τὸ φάλ-
τον
λον ἐμμανή (confunditne ἀλφός ει ὑφαλος) 23 φαλός 31 Forte φάμμαι· μᾶδαι. φάσεις
(ει φάμας)

HES. 73 Φακεέ· διάνοιξις (ηρε) 76 φρακτεῖν· φράττειν. Φρακτός γάρ ὁ
φραγμός, καὶ τὸ μέτρον φάκτον 79 φαλαγγύδων (E 360)· κατὰ τάξεις 89 φαλακτό-
νοιο· εἶδος λέρακος (8) 94 Φαλαρεῖς· δῆμος τῆς Αιαντίδος φυλῆς (Φαληρῆς) 95 φα-
λάρικα· εἶδος λόργης (*salarica*). Ad 107 λαμπόν· (αἱ φανόν) 8 φαλιός· κάνναβις (cf.
χαναβίς· ἀλης) 14 φαρισαῖς· ἀφρωτισμένος, μεμερισμένος, καθαρός 15 φαλλός· τὸ
ξύλινον αἴδοιον ἀνδρικόν 16 Φαραοίς (Exod. XXXII 25)· διάσκεδασμος. ἡ νόσος 18 Φάλλα-
άκρα τῆς Εὐβοίας (87) 23 φαλλοί· πέργακες (98) 30 φάμην (Eur. Hec. 178)· φύμητ
λ
32 φαμένων· τετελευτηκότων (πεφα—) 33 φαμελία· ὀμόδουν 34 φαμέν (Ο 735)·
λέγομεν 35 φάμενος (E 290)· εἰπών 36 φάμην (ν 131)· εἰπον

Φαληρέες· πολιτης
Φαληρικαί· ὄφαροι αἱ διὰ τῆς Αττικῆς
φαληριόσωντα (Ν 799)· λευκανθίζοντα, ἢ
λευκαινόμενα
φαληρίς· ὄφνις λιμναῖος (Αρ. Αν. 565. 875).
καὶ τὸ (φυτόν)
Φαληρίς· δερμάτινον καὶ ανθρεπον
φαλίζει· φύλει
φαλικρόν· ἀκρατον
φαλιόν (Callim.)· [ad 7] [8]
φαλιόπουν· λευκόπουν. Φαλιοὶ ταῦροι
(Callim. fr. CLXXVI)· λευκομέτωποι
φαλιπτεῖ· μφωρίει
φαλίσσεται· λευκαίνεται. ἀφρίζει
φάλκη· ὁ τῆς κόμης αὐχμός. ἡ συκτερίς
φάλ(λ)αι· φάλ(λ)αιναι [14—16]
φάλ(λ)αιναι (Ατ. ΗΑ. I 5)· ἡ ἐν τῷ κεφα-
λῇ θοῖσι. καὶ ἰχθύς κητωθῆσις [18]
φάλλη (Rhodiell.)· ἡ πετομένη φυκή
φαλλικά (Arist. Poet. c. 4)· φόή πεποιη-
μένη εἰς τὸν Διόνυσον, τοῦ φαλ(λ)οῦ ἀγο-
μένου
φαλλικόν (Ατ. Ach. 261)· ὄρχημά τι. οἱ δὲ
μέλος. ἄλλοι φόδην αὐτοσχέδιον ἐπὶ τῷ
φαλλῷ ἀδομένην
φαλός· λευκός. ἡ βόλος. καὶ φαλόν τὸν
ἐμμανή (110) [23]
φαλόν· τὸ στερεόν κύκλωμα τοῦ στέρνου.
οἱ δὲ τὸν μωρόν
φαλός· ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας. καὶ
τρυφάλεια ἡ τρεῖς κεφαλάς ἔσουσα:
ἔνιοι λευκός ἡλος. ἄλλοι φελλός. ἄλλοι κε-
φός (φαλός)
†φαλύγματα· ὑγράσματα
φαλύνει· λαμπρύνει (198)
φαλύσσεται· καταρροήσεις. περιέρχεται
φαλωθεῖς· παρατραπεῖς [30]
†φαμάξαι· φάσεις [32—36]

φάμμη: ἀλφίτα (ν. φάμμην)

φαμμάστρια: τὰ φαιστά, καὶ ἐορτὴ τις

φᾶν (Aeol.): [ad 39] λέγειν (2)

φάναι (Herod. I 39): εἰπεῖν

Φαναῖος: Ἀπόλλων. Ἀχαϊὸς Όμφάλη (fr.

33), παρὰ Χίοις οὐτὸς λέγεται

φανάν ὅτιλεν [43]

φάνατας (Eur. Illes. 943): [ad 44] τὰς ἐκλάμψεις

φανάν τὸ φαινόμενον, φωτεινόν καὶ λαμπρὸν.

Ἄττικοι δὲ λυχνοῦ χον ἐκάλουν, ὁ

ἥμεις νῦν φανόν [46]

φαντάζομαι (schol. Ar. Ach. 823): συκοφαντούμαι

φαντάζον δόμῳ (Eur. Andr. 876)· φανόν

φαντάσας: δεῖξας

φαντασία: τὸ μή ὃν ἀληθές, ἀλλὰ σχῆματι (φαντασθέν)

φάντι (Attici): εἰπόντι

φαντίζοτο: φαίνοτο

φάντος (Attici): εἰπόντος

φαντάτη: φωτεινοτάτη. [ἢ πλάτανος φαντάτης, περιφανής, λαμπρά

φαορχίς: τργίς; (173) [56, 57]

Φδηπην: τὴν Παρίην

†**φαραγγαῖον**: τῆς φαρέτρας τὸ κάλυμμα

φάραγξ: τάφρος, κοιλώμα

φάραγξ: κοιλάς

φάρας: ὑφαίνειν, πλένειν

φαραδάκη: υψίκη

φάργα (Attici): φραγμός

φαρέτρα: τοξόται (cf. πολλὴ φ.)

φαρετρεών (Herod. I 216): βελοθήκη

φάρη (Soph. Tr. 916): Ιμάτιον, νεφίλαι

φαρικόν: φράμακον σύνθετον θανάσιμον

φάριον: τό(ν)ι ἔρεον [70]

φαρκάζεις: κλέπτει

(Φαρκηδάσιν [Theopompr.] πόλις)

φαρκηδόνειν: στυγράζοντες

φαρκίς (Soph. fr. 1000): ὑπτίς ἢ ἐκ τοῦ

γῆρους γυναικῶν, ἥ ἔισα, πρός ἡντίδας ποιούσα. [ἢ στολίς]

φαρκίδων: ὑπτίδων

φαρκίδη: ἀντελέται

COD. 44 ἐλλάμψεις 45 λυχνοῦκον 48 δομέθ 54 ἢ λαμπρά post 153 (55 φορ-

κίς Aeoles?) 65 φ. βελοθήκη 66 φ. τοξότης 68 φάρικον (69 Poll. VII p. 290 Bkk.)

72 cf. 174 74 αδεῖ ἢ πόλις (Φαρκηδάσιν) 81 φάρμακοι 87 φαρμάσσοι 90 στε-

λῶν — στέλων 93 φαργύαθρον 94 φαρυγγίδα

HES. Ad 39 ὑπέλαβον 43 φάνασι: ἄρνες (13) Ad 44 ἐκλάμψας, ἥ 46 φάντα-

λάμποντα (φωτία) 56 φάσις οὐρόφυλλον 57 φάσις ἡλιοῖο (Ψ154).

ἢ αὐγὴ 70 Φάρης (B 582): ὄνομα πόλεως Ad 87 [φαρμακεύεται]. Ad 93 διρωτήσιον

(Φάρος) 200 φάς (I 35): εἰπών 2 φάσγανον (A 190): ξιφος, παρὰ τὸ φάσατ, ὃ ἐστιν

ἀνελεῖν

†**φάρκης**: νεοσσοί

φάρκτον: φυλακήν σκενάζει

φάρμακα: βοτάναι, χρωματα, καὶ πάσα πό-

φαρμακεύεται: σκενάζεται, δρτύεται

φαρμακίτης (Com. CCCXX): ἀδ[η]ηφάγος

φαρμακίς (Ar. Nab. 749 Dem. 793, 27): ἐπὶ

γυναικός φαρμακίδος, καὶ εἶδος φαρμάκου,

ἢ δρκίς

φαρμακοί (Hippopact. fr. 7): καθαρτήριοι.

φερακαθάροντες τὰς πόλεις, ἀνήρ καὶ γυνή

†**φαρμακή** (Hippopact. fr. 36 Brink): ἢ ζύ-

τρα, ἥν ητοιμάζον τοῖς καθαρούσι τὰς

πόλεις

φαρμακον: ἢ ὑποστάθμη (Theophrast. met-

all.). ἄλλοι αὐνθεσις ἢ ἢ ηγεύεσθαι τὰ

ἱερά τῶν ὁστῶν

φαρμακῶν (Soph. fr. 1001): τὰ βαφεῖα,

διὰ τὸ τὰ βάμματα φάρμακα καλεῖσθαι

φαρμάκα: ὅδηναι. βάψας

φαρμάκασα: ἀπατήσασα

φαρμάσσει: [ad 87] θεραπεύει, φαρμακέυει

φαρμάσσων (ι393): βάπτων. στομῶν, στο-

μοιοιῶν. φαρμακεύσων

φαρματτόμενος: κολακευόμενος. ἀλειφό-

μενος

Φάρος (β 97): Ιμάτιον, περιβόλαιον. ἀκρω-

τήριον καὶ νῆσος ἐπ Αἰγαίων

†**φάρος**: στέλλων (Eur. Hec. 1061): τὸ

περιβόλαιον στέλλων, ἢ τὸ ἀρμενον

φαρούν (Callimach.): ἀροτράν

φάρον (Nic. Th. 664): τρύφος, κλάσμα.

πτερύγιον (Poll. VII 121) [ad 93]

φαρύγεθρον (Hippocrat.): ὃ κατὰ τὰ πα-

φίσ(μ)α τόπος

φαρυγίδην (Com. ap. CCXXXVII): ἀντὶ

τοῦ (κατὰ) γαστριμαργίαν

φάρυγξ (373): λάρυγξ, βρόγ(y)χος, στόμα

φαρυσίος: τολμηρός, θρασύς

†**φαρβό**: δμοίως

40 φαρύγει: λαμπρόνει (127, 433)

φαρώσσαι: ἀρόσαι, γεῶσαι. λαμπρούν[θῆγ]αι

[200]

φάσακες: συκοφάνται (φαν—)

φασγάνεται: ξίφει αἴναιται

φασγανιώσαν· ἐξιφισμένην
φασγανίων· ἐξιφισμένων
φάσεις· ἔγκληματα, συκοφαντίαι. ή ἐνυπνίων
δψεις. λόγοι. φῆμαι [7]
Φασινοὶ· δρυες ποιοι. οἱ δὲ τοὺς Ποντι-
κούς φασιν
Φᾶσις· ποταμὸς Κόλχων
φασκάδες (Alex. Mynd.)· δρυεις ποιοι [11]
φάσκει· λέγει
φάσκοντα· λέγοντα
φάσκος· τὸ ἐπὶ τῶν δρυῶν γενόμενον
φασκώλιον (Aristoph. p. 1078)· βαλάντιον
δεματιόν. Φάσκωλος δὲ τὸ μέγα, εἰς δὲ
τὰ Ιηδία ἐμβαλλεται
φάσκων (v Soph. El. 319)· λέγων(v)
φάσμα (Aesch. Ag. 415 Soph. Tr. 508)· φάν-
τασμα. σημεῖον, τέρας
φασσοφόνοι (O 238)· τῷ τὰς φάσσας φο-
νεύονται. Στοι δὲ εἶδος περιστερᾶς ὑπὸ τὴν
τρυγόνα [19] 20
φατέ (Ατ. Plat. 200)· λέγετε
φατίζει· λέγει. τὸ χωρίζει (χρήζει?)
φατιρίς· εἶδος δρχήσεως
τὸ φάτης· φεύστης
φάτις (φ 362)· φήμη. δόξα. λόγος. κληρών
φάτην· καὶ ἡ τράπεζα, (Eur. fr. 379 Eubul.
fr. XVII p. 270) καὶ ἡ τῶν κτηνῶν, καὶ
εἰ τι τῶν τοιούτων (Ε 271)
φατνόματα (Aesch. fr. 73)· σανιδώματα
φατνωτῶν· σανιδωτῶν [29] 30
φατοὶ (Timo Philius)· τεθνεάτες. ψητοὶ
φατόν· τεθνητός. φητόν (Call. Del. 60)
φατός· δόμοίς
φατός· στοιβή. φήμη (confus. ΦΛΟΙΟΣ.
ΦΑΤΙΚ)

φάτραι· σύστημα
φατρία· σύνταγμα, σύστημα
φάτρειν· τόπον ὑπαιθρον, ἐρείπιον, φάνα
τὸ φατῶσαν· γνῶθι
Φαῦδα(1)· γένη Σκύθαι
φανεῖν· ποιεῖν

COD. 208 φασιναι — ποντισμούς (14 cf. σφακός, φακός) 26 cf. πατρώματα
30. 31 = 31. 30 33 φάτραι 35 ὑπερδρον ἔρισιν 45 φαῦλιος, σιταλικός 47 πα-
ληλιθιόν 60 φορθόμαι 63 (2) 66 Φεία (imō Ἡλεῖς) 73 φελάς 74 δαπάνη,
σκνίφος 79 πελλάτας

HES. φάσθαι (A 187)· λέγειν 11 φασι· λέγουσι 19 φάτε (π 93)· εἴπατε
29 φάτο (A 188)· εἰπε. διενοήθη, ὑπέλαθεν 43 φαῦλιον· δόρον, καλόν 46 φαῦλι-
στριοι (Sophon. III 1)· ἡ καταγελάσσων 55 φαῦσις (Genes. I 14)· φᾶς, φέγγος, φωταυγά
58 Φέακες· ίδνος Φείδων 61 φερτίντο (L 121)· ἐφοβούντο, ἐφενυον 62 φοβεῖ (II
689)· διώκει, φευγει 63 φοβψίς· λαμπρὸν φανώνουσα (αὐ φοβεῖ—) 69 φειδικόμισος·
ἡ διά παρτόντο πλοτίς 72 φειδώ· τὸ φειδεσθαι (cf. τὴν φειδα) 74 φειδωλός (X 24)·
φειδόμενος δαπάνης, σκνίφος 76 Φεισών· ποταμὸς παραδείσου, ὁ ἐρμηνεύεται στόμα κόρης·
παρὰ δὲ Ἐλλησι Γάγ(γ)ης 77 φεισας (Iocel II 17)· ὄνσαι, σῶσαι

φαύξειν (Allicci)· φρύγινον
φαῦλα· κακά. δόλια. εὐτελῆ
φαντία (Theophr. HP. II 2, 12)· εἶδος ἐλαῖας.
οἱ δὲ τὰς λεύκας (τῆς συκῆς; sc. φυλίας)
φαντία (Com. II p. 363. 798)· μῆλα τὰ με-
γάλα [43]
τὸ φαντίξει· ὀρθός
Φαῦνος· Ἰταλικὸς θεός [46]
φαῦλον· ἀδόρον, καλόν, ενειδές, μέγα (Soph.
fr. 38). μοχθηρόν, δραιόν. πάνω τὴλθιον
φαῦλος· κακός, δόλιος, χαλεπός. εὐτελής,
ἀπλούς (Eur. fr. 476). καταγάλλαστος
φαῦλως· δλοσερός· καὶ τὰ ὄμοια
φαῦνος· φανῶν αὐτόν
φανόν· ἀκανθόδες φυτόν
φανόφοροι· Λιολεῖς, λέραιαι
φαῦρος· κούφος (φαυκόρος)
φανύσιγγες (Aristoph. fr. CCLXXVII)· αἱ ἐν
ταῖς πτέρναις γινόμεναι φαγάδες. ἔνοι τὰς
διὰ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις καὶ τοῖς
σκέλεσι γινομένας φλυκταίνας. δηλούσι δὲ
καὶ αὐγὰς καὶ ἀκτίνας. ἀλλοὶ δὲ αἰμορροΐ-
δες καὶ φλυκταίνας καὶ λαμπηδόνας [35]
φαῦσμα· σπλάγχνα ἐκ σίτων πεποιημένα.
καὶ αἱ πλαγαὶ τῶν πεμπάτων

τὸ Φαῶν· εὐμόρφων, ἴγεντο ηρέσθην (Me-
nand. p. 158) [58]

φέβεσθαι· φεύγειν
φέβομαι· φεύγω, φοβοῦμαι [61—63]
φέγγουσαν· λαμπρύνουσαν
τὸ φέγγος· φῶς ήμέρας, φέγγος σελήνης
Φειά (Η 135 ο 297)· πόλις Θεσσαλίας
φειδαλφιτήσαι (comic)· φειδωλὸν περὶ
τὰ δλφιτα γενέθαι
φειδεσθαι· ἔλεεν [69]
φειδός (Callim. fr. CCCCLX)· φειδωλός
φειδούς· φειδωλίας [72]
φειδωλον· δίφρος, σφέλας. χόρτος [74]
Φειδών (ξ 316)· δονομα κύριον [76. 77]
φελγύνει· δονυτεῖ, ληρεῖ
πελλάτας· λίθος σκληρὸς ἀπὸ τόπου

φελλεῦον· ἐπιπλέον
φελλεύς (Cratin. fr. XVII). τὸ δυσεργίς
χωρίον

φελλίνιοι· δροβάκχαι

φελλίνας· κούφος, ἀπὸ τοῦ φελλοῦ

φελλός (Alex. com. p. 423 Com. fr. CXCVI).
[ad 84] καὶ φλοιός; δένδρου, καὶ ξύλου ἔλα-
φρὸν [ad 84]

φένακας· ἀπατῶνας

φέναξ (Ar. Ach. 89 Ran. 909). χλευαστῆς, 10
ἀπατών, φεύστης, πλάνος

Φενέός· [ad 87] πόλις Ἀρκαδίας [88]

φενίνον· μηδικὴ δόξα. Παμφύλιοι [90]

φέν[υ]ος· θάνατος, ἐνιαυτός

Φίρια (B 71). πόλις τῆς Πλείας (ιmo Θεο-
σαλλας)

Φεραία (Call. Dian. 259). Αθήνης ἔτεική
θεός, οἱ δὲ τὴν Ἐκάτην

φερανύγες· κατάλαμπρον

φέρβειν (Eur. Hipp. 75). τρέφειν, βόσκειν 20

φέρβεται (Hippocr. 1283, 4). τρέφεται

φέρβητας· τομεῖς

φέρβόμενος· τρεφόμενος [99]

φερέγγυος (Soph. El. 942). ἀξιώσιτος, ἔγ-
γυντις, καὶ βεβαιωτής. Ἔγγυος βέβαιος

φερέγγυον (Aesch. Sept. 449). βέβαιον,
δυνατόν

φέρειν· λαμβάνειν. βαστάζειν. ὑπομένειν

Φιέρεκλέα· τὸν Ἄδωνιν [304]

φερέοικος (Hesiod. opp. 569). δοκχίλιος

ἴνοις ἔσων ὄμοιον καλὴν ὑπὸ δρυν καὶ ἐλά-
ταις γινόμενον. οἱ δὲ ἔσων σφηκὸς μείζον

φερέσβιος (Hesiod. Th. 693). ὁ τὰ πρὸς
τὸν βίον φέρων καὶ σώζων, ἡ ἔσωνούς

[7—9]

φέριστε (Z 123). βέλτιστε, κράτιστε, ἔξο-
χότατε, δυαδέ· καλλίον. μείζον (ad φέρ-
τερον)

φ(ὶ)ρμια (Menand. fr. LXIX). δεῖς ἔνιοι δούλ-

COD. 81 δυσελγές 82 schol. Nic. Th. 869 85 δπαταών 93 φερεά 300 βε-
βαιότης 5 γάλλη ὑπὸ δυον καὶ ἔλασ 11 δστήλας 12 φερᾶς 33 ισον τὸ 40 ὑπὸ²
δλονθον 41 δλονθος — πεπαμένων

HES. Ad 84 [σκληρὸς τόπος καὶ δυσεργής, καὶ ἐξ ἐπιπλῆτος πετρώδης.] — [τὸ δὲ αὐτὸ

καὶ φελλέύς.] [καὶ τὸ βιβλίον ἔσωθεν σκίπασμα (φελλάς).] [καὶ ἀλαζόν (φέναξ).] Ad

87 [Φενέα] 88 φεννίδα· παιδίαν σφαιραῖς (φαινίδα) 90 φεννίς· εἶδος παιδιᾶς μετὰ

σφαιρᾶς (288) 99 φερέγγυος· φέρων τὸ βιβλίον, η τῷ βιβλῳ ἐμφερομένους (Cobet Nov.

Lect. p. 179) 304 φερεντάροις· τάγμα στρατιωτῶν (serentarii) 7 φέρεσκον (x 108).
ἔφερον 8 Φέρητος (N 199 Eur. Alc. 10). ὄνομα κύριον 9 φέρει· ἀγρεῖ η ἀγραι (seri)

19 φέρτατος (A 581). διαθέστατος 20 φέρτε (I 171). φέρεται, κατὰ συγκοτην 21 φέρ-

τατον (P 105). κράτιστον, διαθάτατον. φέριστον, δέλτιστον 22 φέρτερο (A 169). κρέσ-

σον, ἀπὸ τοῦ φέρειν βέλτιον 32 φεύξεσθαι (φυγεῖσθαι) 36 φηγίρος

(E 883). δούλος 39 φηδῶσαι· δπατῆσαι. φθείραι, δπολέσαι (φηλ—) 42 φῆ (B 137).
εἰπεν, ἔλεγεν

λας τὰς ἐκ σχοίνων πλεκομένας, καὶ ιχ-
θνηρὰ ἀγγεῖα, οἷον σπυρίδια

φερνάς (Herod. I 93 Eur. Med. 956). προϊ-

κας, δῶρα νυμφικά, δπὸ τοῦ φέρειν φεράς,
καὶ πάντα τὰ φερόμενα

φερνή (Aesch. Suppl. 979). προϊξ, δῶρα
νυμφικά

φέροντο (x 124). προσεφίροντο
φερεύει· δποφέρει

Φερ(ρ)εφάττιον· τόπος ἐν διορᾶ
Φεροφόνεια (Dem. 1259, 9). η τῆς Δή-

μητρος θυγάτηρ, η φέρουσα τὸ ἀφετος,
τουτέστον πλούτον, διὰ τὸν καρπότ., (ν)
δπὸ τοῦ φέρειν ὁ(ν)ησιν

φερτάρει· φέρει [19—22]

φέρτρον (Σ 236). φορεῖσον, καὶ η τῶν νε-
κρῶν κλίνη

φέρτροις· ἀθλος. Θούριοι

φέρων· λαμβάνων

φερώνυμος· ἀληθεύων τῷ δνόματι

φετμαῖς· ἐντολαῖς, παραγγελίαι (ἐφ—)
φεῦ· σχετλιασμοῦ ἐπίρρημα

φεύγει· δποιδράσκει, ἀντὶ τοῦ εὐθύνεασθαι,
οἷς καὶ φεύγειν κλοπῆς η μοιχείας φαμίν

φευκτάιοι (-έοι). δποτρόπαιοι [32]

φεῦ φεῦ (Ar. Av. 162). ισον τῷ οἰλοι
φεψάλυξ (Ar. Lys. 107). φέψελος, σπιν-

θήρ, ἀνθραξ

Φηγαλεύς (Lysias). δῆμος Αιγανίδος [36]

φηγός (Ζ 237). η δρῦς

† φηδαινής· ἀφενής [39]

φηληκόθρεπτον· ἀπὸ δλύνθων τῆς συκῆς
τεθραμμένον

φηλῆξ (Ar. Pac. 1165 fr. XXXIX). δλυνθος,
τὸ μὴ πεπεμένον σύκον [42]

(φηλησίαις· κλεψοσύναις) cf. 480

(φηλητής· κλέπτης, ληστής) cf. 481

φηλήτησι (Hesiod. opp. 373). λησταῖς

(φηγλητῶν γένος· κλεπτῶν) cf. 483
φῆλον· δπατηλόν, ληθαργόν, κακούργον,
επίλυσον
φηγλωθεῖσ· ἀπάτηθεις
φηγλωθεῖσα (poeta ap. Suid.)· δπατηθεῖσα
(φῆλφ μιθφ· πεπλασμένφ λόγῳ) cf. 514
†φηγλώσωμεν (φημι—)· ἀντὶ τοῦ βοήσωμεν
φημιατα· όγματα φάσματα
†φημασι. μεν· βοήσωμεν [50. 51]
φημιζεται· ματενταλ. λέγει

φήγεται· δεῖξες
φηγνάσης· δειγάσης
φηγη (γ 372)· δετοῦ εἶδος
φηγόν· λαμπρόν
φηγίωσις (ο 26)· δεῖξωσι
φηγρα· θηῆρα. εἰλεπ (φῆ γά)
Φηγρες (Β 373)· οἱ Κένταυροι, Αἰολικῶς
φηγρία· θηῆρα. Αἰολεῖς
φηγρον· ἡ τῶν δράχαιων θεῶν τροφή
φῆγς Soph. ΟΤ. 655· λέγεται. υπολαμβάνεις
φηγθά (Φ 186)· λέγεται. ἐφηγθά
φηγούμενα· λέγομαι, βοήσομαι [67]

φθαίνημεν· φθάσσωμεν
φθάνειν (Λ 51). ἐφθασαν δὲ πολλῷ τοὺς Ιπ-
πάντας οἱ πεζοὶ^{οἱ πεζοὶ}
φθάνειν (Ι 50). καταλαμβάνει, προλαμβάνει
φθατήσῃ^{φθάσῃ}
φθείειν^{φθείσκει} [63-67]
φθείρειν^{φθείρειν} δὲ τῆς πίτινος καρπός. καὶ μέρη τῆς
νεώς πρὸς τὴν πρώτην. καὶ λιχθύς τις (Δε.
ΗΑ. Υ 31)
φθείρα^{φθειρίασις}
φθείρεται (Soph. El. 234). πλανᾶται. ἀπόλ-
ιται.

COD. 53 φημις 58 φανόν 62 αιτιοίς 63 φήρος 64 φής 66 φήξομαι
 72 φθεῖ 92 φθη̄ 94 θανεῖς 402 τεκέσθαι 11 φθισκός, φθισικός 14 διάκτονος
 HES. 50 φήμη (β 53): ἀκοή, δνωμάσια 51 φημι (B 129): λέγω, υπολαμβάνω
 54 φῆν (Σ 326): εἰπον, λέγων 67 φητώ (schol. I 404): στρφηγες 63 φθαρτὸν (Sa-
 plient. IX 15): θνητόν 70 Φειείδος (Eur. Hec. 451): θετταλικός 75 φθειμένων (Eur.
 Hec. 139): αποθανότων 76 φθάνεις (Aristot. de gener. I 18): αναλίσκομαι 77 φθινό-
 περον (Thuc. II 31): τροπή κατὰ τὸ θέρος, ἡ νόσος 82 φθείης (β 368): φθαρεῖς
 84 Φηροί (A 268): κενταύρους 85 φθείσονται (A 821): διαφθαρόνται 86 φθῆ-
 Κ (451): ἔφθασεν 87 φθείρ (Π 861): φθάσῃ πρότερος Ad 88 δεῖξαι (ad φημαί): Ad
 89 καὶ 90 Φθία (D 155): πόλις Θεσσαλίας 94 φθίμενος (Ο 359): φθαρεῖς, θανά-
 98 φθίναντος: λήγοντος, πανομένου, αναλισκούντου 99 φθίνοντος μηνὸς (ξ 162):
 λήγοντος τοῦ μηνοῦ. Φθίνων δὲ μὴν καλεῖται ὃ ἀπὸ εἰκόνος ἦν τρικαδός: μηδὸς δὲ μηδὲ
 ἀπὸ δεκάδος ἢ δέκαδος: λόταμενος δὲ μηνὶ ὃ ἀπὸ πρώτης ἓντος πεμπτός 400 φθινόττων
 (κ 470): φθειρομένων 2 φθινύθειν (B 346): φθειρεσθαι, τήκεσθαι 6 Φθίοι (N 686):
 οὐ πόλις Πρωτεσπλάτη τεταγμένοι 9 φθίσονται σ (ν 384 T 329): θανεῖς 10 φθισήνηρος
 (Β 833): ὑπὸ τούς ἀνδράς διαφθείροντας, ἡ τῆλη δυνδεῖται 12 φθίσεις (Z 407 X 61): ἀπο-
 λέσεις 13 φθισθαι (I 246? π 428?): δλέσαι Ad 15 καὶ φθέσσων 16 φθίσιοτο
 (Ι 330): θάνοντος η ἔθανες (Leg. φθίτο: θάνοι, φθίτο: θάνεται) 18a, b Φθισταν (Eur.
 Tro. 187): θετταλικός (Herod. I 56)

φθειροκομίδης· φθειρῶν γέμων [82]
φθειρῶν ὄρος (B 888)· πιτυάδες ὄρος, διὰ
τὸ πληθύνειν ἐν αὐτῷ πίτυσι[ι]. τὸν γάρ
στροβῖλων τὰ ἔντες φθειρας καλεῖσθαι
[81-87]
φθῆται (Plat. Alcib. I p. 131 E)· φθάσαι,
προλαβεῖν [ad 88]
φθύσεται (Isocr. p. 56 D)· καταλήγεται.
φθάσει [ad 89] [90]
† φθιακόν· τμητικόν
φθιεῖ (Soph. El. 1414)· φθίσει
φθίμενος· θανόντες [94]
φθίσας· ἡ ἥρωσιθ (φουνάς). καὶ εἰδος ἐλαῖας
(φουνάς)
φθινάς ἀμέρος (Eur. Heracl. 779)· τὴν ἴστα-
μένου τρίτην τριμήνιον λέγει
φθινάσμασι (Aesch. Pers. 232)· φθινάσι
[82-88]

[98-400]
φθινόπωρον (Thuc. II 31). ὁ ἀπὸ τῆς πεντεκαιδεκάτης αὐγούστου μηρὸς ἐώς τῆς πεντεκαιδεκάτης δεκεμβρίου. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς εἰκοστής δευτέρας αὐγούστου ἐώς πάλιν εἰκοστής δευτέρας δεκεμβρίου [2]
φθινόνθουσιν (B. 272?). εἰς φθίσιν ἄγουσιν φθινόνουσι (Z 327?) φθινόνται φθίσινοσιν ἐλαττουμένην [6]
φθίσιρ (Boeol.). ὁ τῆς πίτνιος καρπός φθίσια· ἡ λεπτὴ ἀπὸ φθίσεως [9, 10]
φθινόμισθος φθοῖκός [12, 13]
φθισίμωροτος (N 339). *dvθρωποκτόρος*, διαιφθείρων τοὺς ἀνθράκας φθίσων εἰς φθίσιν δέξων [ad 15] καὶ φθερῶν [16]
φθιτοῖ φθαρτοῖ, θνητοῖ, νεκροῖ. η εἰδωλα [18a, b]
φθεωντι· φθίνων, οὐ φθονοῦντι.

φθόγγος· φθογγή, φωνή, καὶ τὰ δύοια (Ε 234)

φθόη (Plat. Com. p. 679)· φθίσις, φθορά, λύμη

ἢ φθοατήσει· φθάσει κτήσασθαι

φθόης (Callim. fr. CCCXXXVII Eupol. fr. LXXI)· πλακοῦς, καὶ τὰ πρὸς λεπτὸν ἀληθεσμένα, καὶ τὸ ἀπορρεόν φῆγμα τοῦ χρυσοῦ (C. I. p. 145)

φθονεῖς· ἥηλοις, βασικάνεις

φθονερός (Menand. fr. LXX)· Σηλωτής, ἥηλότυπος

φθονός· πάθος ἐπὶ τῷ τοῦ πέλας εὐπραγίᾳ φθορά (Thuc. II 47)· ὀλεθρός

φθόσις· φθίσις
ἢ φθίδιον· ὄλυγοχρόνιον, ὄλυγον (cf. ψύθιον)

ἢ φθήρεται· δδύρεται [31]
φιαρόν· λαμπρόν, καθαρόν, ἀγνότα, λαρότα;
443)

φιαρόνεις· λαμπρόνεις
φιβάλεως (Phererul. p. 287)· εἶδος σύκων, καὶ ἡ συκῆ δματυρώμας, τινὲς δὲ λιχάδας [35]

Φίγα (Hesiod.)· φίκα, αφίγγα
Φιγάλ(ε)ια· ἀπὸ ἔνδος τῶν Λυκάδονος παΐδων φιδάνη· πιθάριον μικρὸν στενόν

φιδάτια· συσίτια [40. 41]
φιδάνα· ὕιζα ἢ Ἀγάλλειος καλουμένη (cf. ἰδανόν) [43]

Φίκιον (Hesiod. Sc. 33)· ὅρος Θηβῶν (435) [45. 46]

φιλαίμων· φιλῶν τὸ αἷμα
φιλαίτατος (Xen. Hell. VII 3, 8)· φίλος σφόδρα

φιλαίτιοι· μεμψίμοιροι
φιλαίτιος (Aesch. Suppl. 485)· μεμψίμοιρος

φιλακριβοῦντες· μετ' ἀκριβείας διαχωρίζοντες

φιλακρόμονας·

φιλαλήθης· ὁ τινὴς ἀλήθειαν φιλῶν

φιλαλληταν·

.....· οἱ φιλοῦντες δλλήλους;

φιλαξ· δρῦς (559), τένεος. ἢ Ηλεῖοι

φιλαπεχθημόντας (Plat. Civ. 500 B)· φι-

λομίσως, φιλοῦντας μισεῖσθαι

φιλαργυρία (Diphil. fr. XIV p. 421)· φιλο-

χρηματία

φιλατο· ἐφιλησειν (Callim. LM. 53) [ad 58]

[59]

10 φιλαυτία (Aristot. Eth. IX 8)· τὸ πάντα πρός τὰ έαυτῷ δράκοντα πράτειν φιλαυτοὶ (ibid.)· οἱ έαυτοὺς φιλοῦντες

φιλεῖν· εἰλθεν (Hippocr.). ἔντιξει, ἦ κατὰ φυχῆν ἀγαπᾶ (I 342?) [63. 64]

φιλένδοτος· ἐλεύθων

φιλεύντων (φ 484)· φιλείτωσαν, ως τὸ έστων ἑταῖρων [67]

φιλεργυρίας·

φιλεργοῖ· οἱ τὸ ἔργον φιλοῦντες

20 φιλέριδες· οἱ ἀγαπῶντες ἐρίσασθαι φιλέταιρος· πεφιλημένος

φιλέψιος (Plat. Com. fr. XXXIV)· φιλοπαίγμων, φιλοπλάστηρος

φιλη· σχίνου· παραφνές [74]

φιλήμης· φιλίας

φιλην· (φιλημην;)· φιλεῖν [ad 76]

φιλήρετμοι (a 131)· φιλόκωποι, φιλοναῦται [78]

ἢ φιλήσια· φιλοτήσια, προσφιλῆ [80. 81]
φιλήτωρ (Cret.)· ἐραστής [82]

φιλια· προσφιλέστατα [85. 86]

ἢ φιλιός· διποτόπαιος, κατ' εὐφημισμόν φιλίπτων· μοιχοί

Φιλιστίδ(ε)ιον· νόμισμά τι
φιλίων (τ 351)· ἀντὶ τοῦ φιλερος, προσφιλέστερος, ἐσχημάτισται δὲ διὰ τὸ μέτρον, ως τὸ καλλίστων.

ζείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῆμα

40 φιλόδικος (Dem. 1287, 17)· φιλοπράγμων [92]

COD. 24 ἥηλεῖς (29. 30 Ordo φθύ—) 34 φιβαλέα 37 φισταλία — λυκίονος
38 πειθὶ 39 φιδάτια· συσίτιον 44 φικισῶν, προσθηρῶν 47 φιλάμων τὸ 60 τὰ
πάντα 65 φιλέντολος 66 φιλήτωσαν — ἑστησαν 71 ἐτέρος 72 φιλέθιος 87 εὐ-
φημισμένον 90 ἐμῶν — δόμα

HES. 31 φία· πιοτία (φιλοπονία) 35 φιβλα· πόρη, φικίον (Φίκιον?) περόνη
40 Φιδαῖαι· λεθοῦσος 41 φιδωλος· ἐπιθυμητός 43 φιδρόν· καθαρόν, λαμπρόν, ἀγνότα,
λαρόν (432) 45 φίλα (A 170)· προσφιλέστατα 46 φίλαι (E 280)· φιληπον· Αδ 58
ηγάπησην (Υ 304) 59 φιλανρά· τὰ κακά, τὰ ἀτοῦ 63 φιλέσκον (Γ 388)· ἐξενίσην
64 φιλεκήδωτων· κηδεμονικῶν (L. φιλοκήδη· τὸν) 67 φιλένυσα (Α 196)· φιλούσα
74 φιλήθεν (B 668)· ἐφαλήθησαν Ad 76 ἢ τὴν προσφιλεστάτην (Α 20) 78 φιλῆσα
(γ 207)· ἐξενίση, ηγάπησα 80 φιλησίαις· κλεφούσταις (φητ—) 81 φιλήτης· κλέπτης,
ληροτης (φητ—) 83 φιλητῶν γένος· κλεπτῶν (φητ—) 85 φιλιδέστο (Ω 98)· ἔχωρίσθη
αὐτοῦ (—ῶν) 86 φιλίδα· συργγα (φο—) 92 φιλοδοτεῖν· λεπίδας ἔχοντι (φοιλοδιτῷ)

- φιλοθακος· δργή
φιλοθεάμων (Plat. Civ. 475 DE)· φιλω-
θεωρητής
φιλοθεάμοσι· φιλοθεωρηταῖς [96]
φιλοτιφος (Theocr. IV 62)· πασχητής [98-500]
φιλόκαλος· φιλόκοσμος [ad 1] [2]
φιλοκηδής (Ar. fr. CCLXXVIII)· ὁ κηδεμο-
νικός (464)
φιλοκυνήμιδες· φίλοπλοι
φιλοκυριεῖν· διαιρεῖν
φιλοκτέανος· φιλοκτήμων, φιλοκρήματος
φιλοκτεανώτατε (A 122)· φιλοκρηματώ-
τατε
φιλοκτήμων· φιλοκρήματος
φιλολάμπαδος· ἡ ἀρτεμις
φιλολόγος· δοκητής. πολυλάλος
φιλολόγος (Alexid. p. 512)· λαλός, λάλος
φιλομειδής (Γ' 424)· φιλόγελως, φιλῶν τὰ
μειδιάματα. Ἰλαρά
Φιλομηλίδης (δ 343 ο 134)· οι μὲν κύ-
ρον ὅνομα πολλάκις γάρ πατρωνυμικῷ
τύπῳ κύρου δηλοῦται, ὡς Εὐηρίδης, Ἡρα-
κλείδης [14, 16]
φιλόνεικος (Menand. fr. CCCCXC)· μάχι-
μος, φιλερις. Φιλονεικία γάρ η μάχη
φιλοπενεστεῖν· ἀκούειν. μανθάνειν. ἐρωτᾶν
φιλοπενεστοῦντα· ἥδεις ἀκούοντα. η ἐρω-
τῶντα
φιλοποιός· φιλεργός
φιλοπονία (ι)· σκονδαῖα ἔργα (431)
φιλοπόνος· φιλεργός, σκονδαῖος
φιλόπυστος· φιλοπάγμων
φιλόσοφος· διάτων πειραθεῖς, φιλομα-
θῆς
φιλόστοργος· φιλότεκνος [ad 24]
φιλόστροφος· εὐμετάβολος
φιλόσυμηλαχος· φιλολοιδόρος; μάχιμος
φίλος (A 381)· δι προτίλης
φιλότης (B 232)· φιλία, η συνουσία
φιλοτησία (Theopomp. p. 804)· πρόποσις 40
τις μετά τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας [30]

COD. Post 99 φιλοῦσα τὰ σπάστρα
δ
ἡρακλεί 16 μάχημος 20 φιλοπόνια
— δοξάζεται 37 διάδημος 40 εὑρυχον
σφιειδόν, φιαρόν 54 φίμα 58 φίν

ΠΕΣ. 96 Φιλοθεο(ε)ιδής (χ 287)· Φιλοθέους παῖς 98 φίλοι (B 56)· προσφι-
λέστατοι 99 φιλοκαλία 500 φιλοίστωρ (recens). φιλῶν ιστορεῖν Αδ 1 [φιλοῦσα
τὰ σπάστρα (mundulus)] 2 φιλοκέρωμε (χ 287)· φιλῶν ιστορεῖν 14 φιλομύθω-
πιπλασμών λόγον (φημὶδ μύθῳ?) 15 φίλον (A 167)· προσφιλές Αδ 23 [Φιλοσόφους
τέ φασι Λυδούς, τοὺς κιθαριστὰς καὶ μουσικούς. οἱ δραχαιοὶ σοφοὶς [καὶ φιλοσόφους] καὶ σοφ-
οτάτης ἐλεγον 30 φιλοτησία ἔργα (λ 245)· ἀφροδίσια, τὰ συνουσιαστικά 42 φιλτατεῖ
(I 198)· φιλικώτατοι 48 φίλως· ἥδεις 49 φίλως χ' ὀρόφτε (δ 347)· ἥδεις ἀν βλί-
ποιτε 52 φιλώτατα· φιλτατα· 53 φιλωτατος· φιλτατος

φιλοτιμεῖται· μεγάλα φρονεῖ, ἐπαιρεται,
πλουτεῖ

φιλοτιμία· δωρεά. κενοδοξία (schol. Eur.

Phoen. 535). πλούτος. μεγαλοφροσύνη

φιλότιμος (Eur. Phoen. 570)· ὁ φιλῶν τι-

μάν μεγάλως. η θέλων αὐτὸς δοξάζεσθαι

φιλοτιμούμενοι· δημιλᾶς εἰμάντες

φιλοτιμως (Dem. 1389, 23)· φιλοδόξως.

πλουσίως. μεγαλοφύχως. δαψιλῶς (Xen. KΠ

10 16, 26)

φιλοφρονοῦμαι (Plat. Legg. II 669 B)·
δεξιῶς καὶ προθύμως εἰσέρχομαι, η ἀπο-
δέχομαι

φιλοφροσύνη (id. 628 C)· προθυμία, διά-
θεσις, σπουδὴ. ἀγάπη. παρὰ τὸ φίλα η
φίλια φρονεῖν

φιλοχωρῶν (cf. Arist. p. 1005)· τὴν κώφαν
δύαπλῶν (cf. ἐμφιλ—)

φιλοφεύστης· ὁ τὸ φεῦδος φιλῶν (M 164?)

φιλόψυχον (Eur. Phoen. 600)· ἀψυχον
φιλτατα· τὰ ὄμιτα καὶ προσφιλέστατα

[42]

φιλτρον· φιλία

φιλυδρο (Theophr. HPI. VII 5, 1)· (ἀ) φιλεῖ
τὸ ὑδωρ

φιλύριτον (cf. Ar. Av. 1377)· δαθενές.
ἔλαφρον·

φιλυρόν· εὐθύδες

Φιλωνίδας· ύποκοριστικῶς ἀντὶ τοῦ φιλεῖν

Φιλωνίδης (Theopomp. com. p. 793) [48, 49]

† Φιλώψ· κρήνη. η φίλος (Φιλότης)

φιλωτερίζεις· κασταναία (-ία) [52, 53]

φιμά· κηρός, παραστόμιον, φιμός

φιμοι· δεσμεύειν. ἐμφράττειν. ἄγχει. ἐπιστο-
μίζειν

φιμοι· δεσμοῖς (-οῖ)

φιμοιν· δεσμεύειν, καὶ τὰ ὄμοια

φιν (A 750 Callim. fr. CLXXXVIII Sophr. fr. 83)·

αὐτοῖς, η αὐταῖς

φιναχα· δρῦν (455)

† φίνηται· συντιθῆ

513 φιλομηδιάδης· κυρίως — Βύριπιδης

22 φιλοπίστη 23 περασθεῖς 33 θέλων η
44 φιλυδρο 45 ἔλαφρον post 46 46 cf.

φίσκος· δημόσιον, ταμεῖον πολύχρημον
φισκοσυνήγορος· ὁ ταμείων συνήγορος
φίτερον· μέτρον, μάταιον, ἡδίον, καὶ τὸ
μέσον τοῦ ἡνίου, τὸ κοῖλον (ad φιλτρον).
καὶ ὁ κορμὸς τοῦ ἔντου, παρὰ τὸ φύεσθαι
(Callimachus φιτρον)

φῖτν (Soph. fr. 816 al.)· φυτόν, φύτευμα
φιτυμα (Aesch. Ag. 1281)· τέκνον, γένη

τημα

φιτύσατο (Hesiod. Th. 986)· ἐγέννησεν
φλᾶ· θλᾶ, μαλάττες, συντρίβει
† φλαδιάν· θλαδιάν, μαλάττειν, τύπτειν
φλᾶν· μαλάσσειν πληγαῖς
φλανύσσεις· φλυαρεῖ, ληρεῖ

[72]

φλάσας (Hippocr. 265, 47)· θλάσας

φλαυρικῶς· ἀηδῶς

φλαῦρα· φαῦλα, κακά, πονηρά, κοῦφα,
δοθενῆ

φλέθερ· νεῦρα τινα αἰματος δεκτικά [77]

φλέγει (Soph. Li. 213)· καίει, λαμπρύνει
[79]

φλέγεται· καίεται, λαμπρύνεται

φλέγμα (Φ 337)· φλόξ, καύσος, παρὰ τὸ
φλέγειν

φλεγμαίνει (Aristot. HA. VIII 21)· ὄγκου-
ται [ad 82]

φλεγματίς· ἡ φλέγματα ἔχοντα

φλεγματέος· ἔχρηγμα· τῆς φλογός
φλεγμός (Thespis)· τὸ αἴμα

[87]

φλεγύνας (Hesiod. Scut. 134)· ἀετὸς ἔανθρος,
δῆνος [89]

φλεγυρός· ψήριστική (Phocaenses). λαμπρά
(Ar. 665) [91]

φλεγυροῦ· βλαβεροῦ

φλεδονεῖ· ἀνασθετεῖ, φλυαρεῖ. καὶ φλε-
δονεύεσθαι τὰ αὐτά

φλεδονώδη (Hippocr. 1137)· φλυαρα, λη-
ρώδη

COD. (68) Forte φλᾶ· διαθλᾶτ, διαμαλ.)
βαι 83 φλέγματις 601 Forte φλέος — ἔλειος φλοῦς (ad φλέως) 5 Forte |άφα

|άρει |όγει 10 εἰ. διαχρόν, λαρόν 14 διέποντο 18 ἡ πτάδες (19 Forte φλίουσ' ὀπώρα)

27 κεχυρίδαις 30 καύσον

HES. 72 φλασμένος· τετυφωμένος (πεφλ—)

πάδος (ἢ εἰ τὴ) 79 Φλέγειται (Φ 365)· ἡ νῦν Πελλήνη Ad 82 φυσόνται (gesent.)

87 Φλεγύναι (N 302)· ἔθνος ψήριστικὸν καὶ δασεῖταις 89 φλέγμων· καίσμεν. λαμπρύνωμεν

91 φλέγονται· βλάπτονται (Φλέγονται) 97 φλέψη· φλυαρία 606 φλήναφος· μωρολόγος
(Moer. Alt.) 9 φλήψος· φλύαρος 11 φλίας (Ephod. XII 22)· τῆς θύρας παρατάδαι

12 Αλιασμός (φλαταΐς· δομοίς) 24 λόγε (E 745)· λαμπρός, φλογώδης 26 φλεγονή·
ὄγκος πορφώδης συρριέντων ἐπι τὸ ἀσθενῆσαν μέρος τῶν ὑγρῶν, καὶ τῇ παρὰ φύσι τεθμασία
φλεγόντων τὸ πεπονθός 28 φλογίνη (Greg. Naz. II p. 251 C)· καυστική 29 φλογίσει

(Ps. XCVI 3)· καύσει Ad 30 [βρασμός (ad φλοισθος)]

φλεδών (Xenophanes)· φλυαρία. καὶ ὁ ἀλα-
ζάν, εὐήθης (Aesch. Ag. 1195 φλέδων)

φλεῖτ· γέμει. εὐχαρπεῖ, πολυκαρπεῖ [97]

φλέξα· κατακαῦσαι

φλεξενειής· Ιππική τάξις παρὰ Ρωμαίοις
(plexentes)

φλέοντας· φιλοῦντας, ἡ φλυαροῦντας
φλέος· βασκανία. φθορά. καὶ ὁ αἴλιος φλοιός
(Arist. fr. IV p. 954)

10 φλέψ· μώλωφ. καὶ τὸ ἀναλογοῦν τῷ σώματι
Φλέως· Διονύσου Λερόν

† φληδῶντα· ληροῦντα

φληναφά (Ατ. Νυκ. 1475)· φλυαρεῖ, μωρο-
λογεῖ [606]

φλήναφος (Menand. p. 101)· φλυαρος, λη-
ρος, μωρολόγος

φληναφῶντα· φλυαροῦντα [9]

φλιαρά· χλιαρά [11, 12]

φλιδᾶν (Hippocr. 308, 31)· σήλεσθαι

φλιδάνει· διαπίπτει, διαρρεῖ

φλιδιόντων· διεπάντο. ἐτέμοντο

φλιδόνεις· τὰ ἐν τοῖς ιματίοις σπάσματα,
καὶ ψυτίδες. τινὲς δὲ σφυγμοί

φλιδότωσι (Nic. Th. 363)· ἡγηνυμένη

† φλιέθος· καρποφόρος (φλιερός?)

φλιήτ· πρόθυρον, ἡ παραστάς τῆς θύρας

φλιοῦς· ἡ τῶν καρπῶν ἐκχυνοίς

φλιψεται (ρ 221)· ἀποθλιβήσεται

φλῖψις· θλῆψις

φλούγα (Soph. OT. 166)· φλογερὸν

φλογερόν (Ευρ. Hel. 1137)· θερμόν, λαμ-
πρόν [24]

φλογίδες (Archipp. com. p. 717)· κρέα ὀπτά.

διά τὸ φλογίζεσθαι [26]

φλογίδια· αἱ κεγχρίδες δι' ἔλαιον σκευασθ-
μεναι [28, 29]

φλογυμός (Ευρ. Hel. 1177)· καύσος, [ad 30]
καύσων, φλογισμός

φλογυμῷ (Ευρ. Hel. 74)· κατακαύσει, κατα-
φλέξει

74 φαυλικῶς 75 φαῦρα 76 φλέ-

— 77 φιλιππος· στόμα χειρῶν, ἡ λαμ-

πάδος (ἢ εἰ τὴ) 79 Φλέγειται (Φ 365)· ἡ νῦν Πελλήνη Ad 82 φυσόνται (gesent.)

87 Φλεγύναι (N 302)· ἔθνος ψήριστικὸν καὶ δασεῖταις 89 φλέγμων· καίσμεν. λαμπρύνωμεν

91 φλέγονται· βλάπτονται (Φλέγονται) 97 φλέψη· φλυαρία 606 φλήναφος· μωρολόγος
(Moer. Alt.) 9 φλήψος· φλύαρος 11 φλίας (Ephod. XII 22)· τῆς θύρας παρατάδαι

12 Αλιασμός (φλαταΐς· δομοίς) 24 λόγε (E 745)· λαμπρός, φλογώδης 26 φλεγονή·
ὄγκος πορφώδης συρριέντων ἐπι τὸ ἀσθενῆσαν μέρος τῶν ὑγρῶν, καὶ τῇ παρὰ φύσι τεθμασία
φλεγόντων τὸ πεπονθός 28 φλογίνη (Greg. Naz. II p. 251 C)· καυστική 29 φλογίσει

(Ps. XCVI 3)· καύσει Ad 30 [βρασμός (ad φλοισθος)]

φλογόδευκον· ἔρυθρόλευκον
φλογώδες (Hippocr. 118 G). καυστικόν
φλογώματα· τῶν ἀρτων τὰ ἐπικεκαυμένα
Φλοιά· τὴν Κόρην τὴν θεὸν οὐτώ καλοῦσι
λάκωνες
φλοιούσιν· πεπρήσθαι
φλοιούμενος (Lycophr. 35)· ταραττό-
μενος
φλοιόν (Laced.)· φλοιόν [40] 10
φλοῖ(σ)βος· τάραχος, ὀφρός, ταραχή
φλόμος (Cratin. fr. CXXXV)· πόλις τις, ἡ καὶ
ἄντι ἐλληνίδιον χρῶσται. ἡ αὐτῆ δὲ καὶ
θρυαλλίς
φλονίδες· λεπίδες (i. q. φολίδες)
φλόξ· ἡ τοῦ πυρός (Θ 135!) καὶ ἀνθος τι
(Theophr. VI 6, 2)
φλουράξει (Laced. —δδει?)· φλυαρεῖ, ληρεῖ
φλούκτος· εἶδος φορήματος
φλούς· φλοιός, λεπύχανον, λεπυρόν 20
φλυάκια (Hippocr. p. 133 E 401, 7)· τὰ
ψυδράκα
φλύαξ· [αδ 49] γελοιαστής
φλύαρος (Menand. p. 236)· φαῦλος, εὐήθης
φλυάσσει· φλυαρεῖ, φλύει
φλυδάν (Hippocr. 308, 31)· διαχεισθεὶς (612)
Φλυεῖς· δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς
φλύξει· μναῖται
φλύξειν· μναῖται, φλύξεσθαι
Φλυήσιος· ὁ Ἐρμῆς, καὶ μήν τις 30
φλυκτά· κακά, σχέλα (cf. φύκα)
φλύκτανα (Thuc. II 49)· τὸ ἀπὸ πυρὸς
φύσημα γεγόμενον ἐν τῷ σώματι
† φλύον· βιβλίον, καθαρόν
φλύσει· ἀποβαλεῖ, ἔμεσει, δίσει
† φλυσός· στυψθεὶς. οἱ δὲ φλοιός (cf. φατός)
φλύσσει· ἔρυγγάνει
φλυσ(ο)ώσα· μανούμενη [64]
† φρά· ἔξανθηματα ἐν τῷ σώματι

COD. 32 | δερπνοι 33. 34 = 34. 33
σει· ἔρυγγανει? (65 φωδα επ φραι?) 78 φράδα επ φραι?
82 φρόβοι· δυσόδον 84. 85 ἔρυνθη, φοίνια, πυρρά
92. *93. *94. 87. 89. *95. *96. 90. 91 91 φοίνικηδες — φοίνικα
νίκηη, — φραμάσθη 97 βασιλεον

HES. 40 φλοιόν (A 237)· τὸ λέπος τοῦ ἔσλουν
— φλυξ· 64 φροβεῖται (E 140)· φνεγει. κνίζεται
71 φροβῆσαι (P 505)· δίφαι 73 φροβῆσας· ἴνδουν παιῆτας (φοιβ)— 74 φροβηδεῖς (Z 135)· εἰς φυγὴν τραπεῖς 86 φοίνικι (J 141)· ἔρυνθοφ βάμματι 93 Φοίνικητα γράμματα τα (Scam. Mityl.)· από Φοίνικης τῆς Ἀκταίονος φανιν σωμασθαι αὐτα (ex Atticistis) 94 φοιν(ή)ετα (M 202)· λεπιδωτά(ό)· ὁ Ἀπίον φροι. οἱ δὲ φόνιοι, ἡ ἔρυθρος τῷ χρώματι, ἡ καταπληκτικοί, ἡ φορευτικόν 95 Φοίνικητα· Λυδοί καὶ Ιωνεῖς τὰ γράμματα από Φοίνικος τινος (ex Atticistis) 96 φοίνικεγκτον· πατητόλοι (687) 98 φοίνια· ξύναρος πυρρο (684) 99 φοίνικι φαειτόν (Z 219)· φοίνικιν χρώματα λελαμπονουμένουν 100 φοίνικολόφοιο (Eur. Phoen. 823)· ξανθούλοφουν 1 φοίνικος ἔρνος (S 162)· περιφρεστικῶς τὸν φοίνικα

φοβεῖ· κνίζει, διώκει (II 689 Soph. OT. 296)
φοβερόν (Pherecr. LXI Thuc. VI 55)· διε-
λόν, ἔμφορον
φοβερόν (Ag. Pac. 1101)· δηλητήριον [69]
φρέη (Soph. El. 459)· κόμη· χάστη, θρέξ.
οἱ δὲ ἔκτενισμένη, ἀπὸ τοῦ φοβού, ὃ ἐστι
καθαροῦ [21]
φρέός (Δ 440)· φυγὴ [73. 74]
φοιβά· ἀγών δρόμου (cf. τριώλαξ)
φοιβάδει· μαντεύεται
φοιβαζότων· προλεγόντων
φοιβᾶναι· λαμπρῦναι, μαντεύσασθαι, κο-
σμῆσαι, καθάρας ἀγύναι, καὶ φοιβάσαι
δμοιας
φοιβᾶσθαι· καθαίρεσθαι
φοιβητεύειν· χρησμοφεύειν
φοιβήτρια· καθάρτρια
φοιβος· Αττικοὶ ἐπὶ τῶν λυσσωδῶν (φοι-
τοι), οἱ δὲ καθαροῦς
φοιβος· λαμπρός, λαμπρός, ἀγνός, ἀμίαντος
φοίνια· (ώναρος) πυρρά (698)
φοινιάς· ἰρνιζη (395) [86]
φοινικάδες· αἱ ὑδραγοὶ ὑπὸ Εύβοιῶν
Φοινικελίτην καὶ λόγων ἀλαζόνα
(Com. fr. CLXXIX)· πατηλόν(υ) καὶ κά-
πηλ(ον) (694)
Φοίνικες (Dinarch. or.)· γένος τι Ἀστηρησιν
† φοινικήιον· πυρρόν
φοινικίδες· αἱ διερμόναι (Lacon. φαιρίδες).
ἡ πόλις αἱ φοίνιξ. οἱ δὲ τὰ φοινικά ἐνδύ-
ματα (Attici)
Φοινικίοις γράμμασι· Σοφοκλῆς Ποιμέ-
σιν (fr. 46), ἐπει δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ
Φοινίκης· κεκομικέναι [93—96]
φοινικίτης· παρὰ Σενοφόντη ἐν πρώτῳ
διαβάσεως (2, 20)· ,ἀπέκτεινεν ἀνδρα
Πέρηη, Μεγαφέρνην, φοινικίστην
βασίλειον⁴ [98—101]
† φοινικῆς· ὅπλον ἐρυθρόν

42 ἀντιελαχνιώ 53 φλυεῖς (62 φλύ-
78 ιάναι | ψναι — | ιάραι 79 καθαρεύσαθαι
84. 85 ἔρυνθη, φοίνια, πυρρά 87 εὑδαιάων 88 — 96 = 88.
92. *93. *94. 87. 89. *95. *96. 90. 91 91 φοίνικηδες — φοίνικα 92 ἐν φοίνικος 93 φοι-
νικηή, — φραμάσθη

Ad 49 μέθυσος, μεθυ[α]στής (ad
—φλυξ) 64 φροβεῖται (E 140)· φνεγει. κνίζεται 69 φοβεύμενος (Θ 149)· διωκόμενος
71 φροβῆσαι (P 505)· δίφαι 73 φροβῆσας· ἴνδουν παιῆτας (φοιβ)— 74 φροβηδεῖς (Z 135)· εἰς φυγὴν τραπεῖς 86 φοίνικι (J 141)· ἔρυνθοφ βάμματι 93 Φοίνικητα γράμματα τα (Scam. Mityl.)· από Φοίνικης τῆς Ἀκταίονος φανιν σωμασθαι αὐτα (ex Atticistis) 94 φοιν(ή)ετα (M 202)· λεπιδωτά(ό)· ὁ Ἀπίον φροι. οἱ δὲ φόνιοι, ἡ ἔρυθρος τῷ χρώματι, ἡ καταπληκτικοί, ἡ φορευτικόν 95 Φοίνικητα· Λυδοί καὶ Ιωνεῖς τὰ γράμματα από Φοίνικος τινος (ex Atticistis) 96 φοίνικεγκτον· πατητόλοι (687) 98 φοίνια· ξύναρος πυρρο (684) 99 φοίνικι φαειτόν (Z 219)· φοίνικιν χρώματα λελαμπονουμένουν 100 φοίνικολόφοιο (Eur. Phoen. 823)· ξανθούλοφουν 1 φοίνικος ἔρνος (S 162)· περιφρεστικῶς τὸν φοίνικα

φοινικοβάλανος· τὸ τράγημα (C. I. n. 123). [καὶ εἶδος ἀμπέλου (713)]
 φοινικόσσεσσα (E 133)· πυροῦ τῷ χρώματι,
 ἐρυθρᾷ
 φοινικόλεγυνον· Ἰων (fr. 68)· τὸν πηνί-
 λοπα, τὸ δρυενόν. τὸν γάρ τραχηλὸν ἐπίπαν
 φοινικούν. ή δὲ λέγην παρέλκει
 φοινικοῦν· πυρούρ, [ad 6] αἰματῶδες
 φοινικούρος (Ar. HA. IX 49)· ὄρνις ποιός,
 καὶ ὁ ἐρίθακος
 φοινικοῦς μάστιγας· διὰ τὸ τὰ νῶτα
 φοινισσεύν
 φοινικόχλοος· ἔκανθόχλοος
 φοῖνιξ· τὸ δένδρον

φοινίκος τέον ἔρνος (§ 162)
 καὶ ὁ καρπός, καὶ ὁ πυρός τῷ χρώματι
 φοῖνιξαι· αἰλάξαι, βάθαι
 φοῖνιον· φοῖνον, δεινόν. ἐρυθρόν
 φοῖνισσα· εἶδος ἀμπέλου (1703)
 φοῖνισσων· βάπτων, ἐρυθρῶν
 τὸ φοῖνιχες· γλυκαρά
 φοῖνιχθέντων· αἴμαχθέντων, αἴματωθέν-
 των
 φοῖνόν (II 159)· πυρόρ
 φοῖτῆ· ἐργεταῖ, βαδίζει. μαίνεται, περίεισι,
 δεικνεῖται [ad 18]. παραγίνεται
 φοῖταλέος· παράκοπος, μανιώδης
 φοῖτες· ὁ κήρυξ. παρὰ τὸ φοῖταν παντα-
 χοῦ [21]
 φοῖτητῆς· μαθητῆς
 φοῖτος (Aesch. Sept. 661)· μανία, λύσσα
 φοῖτεσσαν (Soph. Tr. 11)· διαστρεψόμενος
 φοῖτεσσα τὰ ἀνδρα μανιεῖσι (Soph. Al. 59).
 λυστήμασι, τὴν .. ἐδραίαν μαρτίαν φοῖ-
 τον ἐλεγον, τουτέστι τὸν μεθ' ὄρης με-
 μηνότα
 (Φο)λέγανδρος (Solo)· τῆσσος ἐρήμη
 φοῖτά· πάθα. Χρύσιππος δὲ καὶ τὸ σέλανον
 οὐτων καλεῖ
 (φοῖλίδας σύριγγα) 486
 φοῖλίδες· αἱ λεπίδες τοῦ δρεποῦ;
 (φοῖλιδωτῷ· λεπίδας ἔχοντι) 492
 φοῖλις· λεπίς, καὶ σύριγξ ποικιλάλιος
 φοῖλος (B 217)· στραβός. οἱ δὲ λιπόδερμον

φόλνεις κύνεις (Antimach. fr. CXV)· οἱ πυρ-
 ροὶ δύτες μέλανα στόματα είχον. οἱ δὲ φυ-
 λακάς
 φολύνει (Cret.)· μολύνει, καταπ(ι)μπλησιν
 φοναλί· οὐτοὶ καλούνται οἱ τόποι ἐνθα τινὲς
 δίαιρουνται
 φονᾶν· τὸ δὲ τόπον παίνεσθαι
 φονίατις (Eur. Hel. 473)· φονοκότοροι [86]
 φόνος· δὲ διὰ σφαγῆς θάνατος, καὶ αὐτὸ τὸ
 10 φονεύειν. η ἀμα
 φονώτατων· πρὸς φόνον θρασυνομένων καὶ
 λυσσάντων
 φονᾶσσα (Soph. fr. 592, 2)· φόνου ἐπιθυ-
 μοῦσα
 φοξός (B 219)· λιπόδερμος. ὁξικέφαλος
 φορά· πλημμύρα, σύστημα (Aeschin. 87, 16).
 η τὸν μηχανικῶν ὅργάνων λαβή [42]
 φοράδην (Dem. 1263, 11)· διφρόμενος βα-
 σταγμῆ
 20 φοράν· τὸ φέρεσθαι, τὴν ὄρμην, κλησιν
 φορβάδες (Ar. HA. VIII 24)· ρομάδες. φοι-
 τάδες. βοσκήματα
 φορβάδων [ad 46]· νομάδων, βοσκημάτων
 τὸ φόρβαντα λατρικά φάρμακα
 Φόρβας (Eur. Suppl. 680)· Ἀττικός ἡρως
 φορβειά (Xen. Eqq. V 1)· ἐλκυστρον, περι-
 στόμιον, καπίστρον
 φορβειά (Soph. fr. 697)· η αὐλητικὴ στο-
 μίς, λέγεται δὲ καὶ διειλοτήρ
 30 φορβή (Soph. A. 1065)· βορά, τροφή, βο-
 τάνη, βρῶσις [52]
 φόρβια (Nic. Th. 629)· φάρμακα. οἱ δὲ
 φόρβα (ἔμφορβα)
 τὸ φορβώμενος· τρεφόμενος
 τὸ φόρβον· ἀπάντων
 φόρβυ· τὰ οὐλα. Ἄπειοι
 φοργάνη· η ἀραιότης [58]
 φορέας (ε 328 ε 10)· οἰστεῖαι
 φορέεις· οἱ τὴν μεταλλικὴν ὑλὴν ἐκκομίζον-
 40 τες παῖδες. καὶ οἱ τῶν ἀσπίδων ἱμάντες.
 καὶ οἱ φίροντες
 φορεῖσθαι· φέρεσθαι
 φορεύμενα· φορούμενα
 φορεύοντος (Herod. I 71)· φοροῦσιν [64]

COD. 703 | ανα 5 | γαυνον — λαγυη
 νικεις 19 | ἑως 25 φοιτὸν 46 φορβδόην
 τὸ φερβόμενον 49 φορβέα 50 ναυλητική
 56 φόρβυτα 59 φορεησεται 61 φόρεσθαι

HES. Ad 6 κόδηνιον (Iesai. I 18?)
 (Υ 6)· παραγενόμενος 36 φονις (Ar. HA. IX 37)· λυθύς ποιός (1096)
 θήλειαι ἄποι (recent.) Ad 46 πάντα φερόμενον 52 φορβαίαν (Iob. XL 20)· περιστό-
 μον, καπίστρον 58 φορέεσκον (B 770)· ἐφερον, ἐβάστασον, ἐφόδουν 64 φορεῖται
 (Σ 566)· οἱ βαστάζοντες η φέροντες

8 φοιτίκους 9 | χλοις bis 15 φο-
 φορεησεται 48 φορβάς (huc referε ε gl. 746 πᾶν
 τονούρφορβον) 55 L. μονόφορβον (διάνθρωπον)
 63 φορέουσι tel φορεύοντος

Ad 18 περιφερεται (Ω 533) 21 φοιτήσας
 42 φοράδες· αἱ
 φορβαίαν (Iob. XL 20)· περιστό-
 μον, καπίστρον 52 φορέεσκον (B 770)· ἐφερον, ἐβάστασον, ἐφόδουν 64 φορεῖται
 (Σ 566)· οἱ βαστάζοντες η φέροντες

- φορητά (Cratin. fr. LIIb)· δικά, βαστακτά,
ά δύναται τις φέρειν
φορητούς· ἐνεχθέντας βαστάκτως
? φορή· τὸν ὑπὲρ τοῦ ἀγροῦ σῖτον (φορὴ —
ἀπὸ)
φόριμος· λυστελής
φορίνη (Hippocr.)· η παρ' ἐνίοις πυρίνη
το φόριγγες· τὰ ύδνα
φόρκες (Cyprii)· χάρακες
Φορκίς· μονόθαλμος
φορκόν· λευκόν, πολιτρ. ϕυσόν [74—76]
φόρμικα· μύρμηκα
(φορμικτά [Soph. fr. 15]· κιθαριστά) cf.
804
φορμίς (Ar. Vespr. 58)· σπυρίς
Φορμίων (Cratin. fr. IX)· οὗτος στρατηγὸς
ἐγίνετο Κροτωνιατῶν
φορμίον (Hippocrax)· πλέγμα φιασθῆς,
φορμίδον
φορμός (Arist. fr. XXXIV p. 1014)· ἄγγειον 20
τι πλεκτὸν ψύδων ὡς κόρψιος
φορμο(ρ)οφούμεθα (Aeschin. p. 77, 28)·
ώς φόρμαι κατα(ρ)οπτόμεθα
φορμοσίκινον· παγύς
φόρος· δημόσιος ἀπατήσεις
φορολογήσαι· φόρους συνάξαι [86, 87]
φόρος· η τῶν χορημάτων καταβολή, η νίον
τέλεσμα [89]
φορτικά· τὰ γελοῖα, καὶ τὰ ὑπεροφίας
σκώμματα
φορτικόν· δημοιον
φορτίς (εἰς 250 εἰς 223)· φορτηγὸς ταῦς, πλοῖον
φόρτος (θ 163)· φορτίον
φορύκατα· δένδρον ποιόν
φορύνει· φυρᾶ, μολύνει, συγχεῖ [96]
φορύξαι (Hippocr. 619, 49)· συγχέαι, φυ-
ράσαι
φορύξαντες (Hippocr. 9, 39)· συγχέαντες,
μολύναντες
φόρους· δακτύλιος δ κατὰ τὴν ἔδραν 40
φορυσσόμεναι· μολύνειν
φορυτόν (Ar. Ach. 927)· ἀχνηρα, φρύγανα

COD. 71 *(cf. φοίκες, φούρκος 77 cf. βόρμαξ, βόρμακας, μύρμιοι, ὅρμικας)* 78 φορόν
79 φορμέων 80 φόρμιον — φορμίων 81 φιάδονς 800 μολύνει αἱ 3 δοῖς βασι-
λικός 6 φοναδδεῖ 7 φοναέξερο 8 φούξι 10 Zeitschr. f. vgl. Spr. X 3 p. 207.
(11 φοναλίδερ?) 15 φόρος 16 καταστιψματα 22 φράδεσι 24 φράγμονεις
25 φράδη

HES. 74 φόρμικι (I 186)· τῷ κιθάρᾳ 75 φορμίζειν (a 155)· κιθαρίζειν 76 φόρ-
μιξ (o 270)· κιθάρα η τοις σώμοις φερομένην 86 φορολόγητοι (Deuter. XX 11)· υποτελεῖ,
λειτουργοῦ 87 φορολόγος (Iob. III 18)· ἔσκατον δ ἀπα(τ)ών τοὺς φόρους 89 φορο-
τόν· δυχαμένον, βαρύ 96 φορύνετο (χ 21)· ἐμολύνετο 804 φοροστά (Soph. fr. 15!)·
κιθαριστά 5 φόρσσατον· δρυμα (fossa) Ad 17 η καὶ ὁ νόμος (Ephes. II 14) 18 φρά-
φεινας 26 [φράξε (Ar. Nubb. 359)· λέγε] 34 φράσσαι· διανοήθητι (A 83) σκέψαι
39 φράσμαν (II 638)· προσέχων 40 φράσσασθαι· φρασθῆναι, συνιέναι (—εῖναι)

φρέδσις· δέξις· διάλογος· ἐρμηνεία
φρασσάμενος· σκεψάμενος, νοήσας, λογι-
σάμενος
φράσσεται· δασφαλίζεται, πληρούται, dr-
τέχεται
φράσσων (Soph. Phil. 549)· εἰπέ, λέξον. ἐρ-
μηνεύσουν

φρασσόμεθα· [αδ 45] εἰπομεν [46]

φραστεύεις· σκέψις, ἐννοια. βουλή. φράσις

[αδ 47]

φράτορας (Ar. Ran. 421)· τοὺς τῆς αὐτῆς
μετέχοντας φρατρίας, συγγενεῖς [49, 50]

φρέαρ (Aet. Plut. 810)· λάκκος

φρέαρ δρύτετεν· σκιθῆρεν· οἱ γὰρ
ἀπὸ τῶν μαθημάτων εἰλθασὶ τὰς μεσου-

ρανήσεις λαμβάνειν καὶ σκιθηρεῖν ἐκ τῶν
φρεάτων

φρεάτιοι· δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς

φρεάτια· τὰ βαθέα δρύγματα

φρεατοτύπανα· δρυανά τινα παρὰ Πολυ-
βίῳ (fr. gramm. 135) [56, 57]

φρεναρτίους· φρενήρεις [59—61]

†φρεμπάρωσις· βλαφίφρων

φρένες· μέρος τι τῶν ἐντοσθίων τὸ υπὸ τῷ
ἡπατὶ κείμενον, τὸ διάφραγμα τοῦ στή-
θους

φρενήρης (Herod. III 25)· ἀρτίφρων

φρενοβλάβεια· ἡ τῶν φρενῶν βλάβη [66]

φρενοκλοπεῖ· ἔξαπατὴ

φρενὸς ἔκστασις· ὁ εἰς ἑαυτὸν μὴ ὥν....

φρενοῦν (Soph. Tr. 52)· φρονεῖν διδάσκειν,
νοῦθετεῖν (861)

φρενοῦται· νοῦθετεῖται

†φρενώσας· παραλογισάμενος, ἀπατήσας

φρενώσεις· νοῦθετήσεις

φρενωτήριον· παρανεσίς [74, 75]

φρεωρύχοις· γένος Ἀθήνησιν. ἡ οἱ τὰ φρέα-

τα δρύσσοντες [77—79]

φρήτηρ· ἀδελφός

φρητία (C. I. III p. 582 n. 5430, 16, 18)·
στόμα φρέατος

φρήτρα καὶ φρήτρη (B 362)· φρατρία,
συγγένεια, πατρικὴ γενεά, καὶ στιβάδες.
καὶ συσίτια (Solon.)

†φρίκα (Apoll. lex. 165, 16)· λεπτοκυμία,
ἡ ἀρχὴ τοῦ κύματος (Φ 126)

φρίκης· χάρακες

φρίκη (Soph. fr. 921 Df.)· φῦχος, τρόμος
φρικαλέον, δεινόν, φριθρόν

φρικτόν· φρικώδεις, φριθρόν, πάνω δεινόν
φρικωδέστερον· φριθρωτερον

φρικσσάστεται (cf. Theocr. V 141)· σκητᾶ.
ἐπεγέρεται, δρονᾶται, βριαται

φρίξ (H 63)· ἡ ἐπιπολῆς ἀνωμαλία τοῦ κύ-
ματος, ἡ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρός,
ὅταν ἀρχῆται ἀνεμος πνεύ

φρίξας εὐλόφφ ο(φ)ηχώματι (Soph.
fr. 316)· διντὶ τοῦ δναφύς ἀρτίος [93]

φριξολόφος· ὀχυροχαίτης

φρίσει· διεγέρεται, ἔξορθουται. δέδοικε,
τρέμει [96]

?φρίσσει (..... Eur. Hec. 86)· φοβεῖται,
δέδοικεν

φρίκια (Aesch. Suppl. 830)· προσίμα,
προρρήσις. Ἀττικοί

φρόκλος· περίπολος

φρονεῖν (Hippocr.)· νοεῖν, διανοεῖσθαι [901, 2]

φρόνημα (Aesch. Suppl.)· βούλημα, θέλημα
φρόνιμος (Soph. Δι. 259)· σοφός, διανοητής

φρονηματισθεῖς (Hyperid.)· ἐπαρθεῖς τῷ
φρονήματι

φρόνιν (γ 244 δ 258)· φρόνησιν. τὴν κα-
ταφόνησιν ἐκδεκτέον, οὐ τὴν λείαν, ὡς
τινές

φρόνις· φρόνησις. βουλή. διάνοια

?φρόνησις ἀκριβής· νοῦς πράττων καλῶς

φροντίζει· μεριμνᾷ [10]

COD. Post 41] φράσις δὲ γένος Ἀθήνησιν
64 διέφρων 80 φρίτηρ 82 φραταί 84 εἰ. φρόκες
βριαται 906 ἔκδοτέον

HES. Ad 45 βουλευόμεθα (I 619)
νυται· Ad 47 καὶ φράτωρ· ἀδελφός 49 φράτοριν (Basil. I p. 747 A)· ἀτρόμοις, συμ-
μάροις 50 φραχθέντες (P 269)· δισφαλισάμενοι ἑαυτούς 56 φρελατα (Φ 197)· φρέλα-
τα 57 φρεναπατᾶ (Galat. VI 3)· χλευάζει 59 φρέναι· ἐννοιαi, φρονήσεις 60 φρένας
ἔταις (λ 336)· λας φρένας, οἰνον ἡμοσθένας, συμφώνους 61 φρενεῖς (869)· φρονεῖν
διδάσκειν 66 φρενί (ξ 66)· διανοία 74 φρεσί (A 55)· διανοίας 75 φρεσίς δρ-
μαίνοντα (K 4)· διανοημένον 77 φριμεῖται· φριμάσσεται (fremit) 78 φρίξιν· φρένα,
διδροίαν, γνώμην 79 φρίξει· φροβεῖται (897) 93 φρίξαν ἐθειραν (Greg. Naz. C. XIV
17 p. 77 δη. non Theocr. XXV244)· ὅρθην ἐστησαν τὴν τρόχην 901 φρονέω· φρονῶ (Γ 98), διανοοῦμαι (I 609)
2 φρονέων· φρονῶν (K 491), διανοοῦμενος 10 Φρόντις· δυομα τοῦ κυβερνήτου Μενε-
λάου· Φρόντιν· Ονήτορι δῆν (y 282)

54 φρεάτεια 58 φρεναργίους

84 εἰ. φρόκες 86 φριγαλέον 89 φρυνάται·

φροντισταὶ (cf. Ar. Nub. 266)· φιλόσοφοι

φροντιστήριον (Ar. Nub. 94)· διατριβή· καὶ τὸ οίκημα Σωκράτους. καὶ τὸ σχόλειον. καὶ μοναστήριον

φρονῶ· σωφρονῶ

φροῦδα (Eur. Med. 139)· ἀφανῆ· ἀφαντα [ad 14]

φροῦρδος (e. c. Eur. Hec. 162)· πρόδοδος, ἐξ οὐ τὸ οὐκ ἔργεθα δηλοῦται. οἱ δὲ τὴν 10 λυθέσι, ἀθημοῖς, ἀφαντα

φροῦρδον (Eupolid. fr. XXXI)· ἀρρενί, παντελᾶς ἀφανές, τὸν κεχωρικός, ἔρημον [16]

φρούρδα· φυλακή· στρατός

φρούρει (Soph. fr. 34)· φυλάττει, η προφυλάττει [20]

φρούρος· φύλαξ, σωματοφύλαξ

φρούργαμα (Xen. Eq. XI 12)· ἐπαρσίς, μετεώρισμα, ὑπερφάνεια

φρούρασσεται· ἐπειρεται, μεγαλοφρονεῖ, 20 γαυριὰ

φρούραττεται· ἐπαίρεται

φρούργανα (Teleclid. p. 371)· ὑλη λεπτή καὶ ξηρὰ

φρούργετρον (Polyzel. p. 869)· ἐνλήψιον, φινούσοι τὰς πετριγυμένας κριθάς

φρούρια· η φρούριον

φρούρινδα· παιδιάς ἕδος διὰ κυάνων [29]

Φρούριον λετόσησον· πέπαιχεν Ἐπίχαρμος ἐν Κιμωσατεῖς· τέπικενώμενος

φρούριος· ξηρὸς λιθίνδας εὐτελῆ

φρούρτος· μάρτις. κλήρος, σύμβολον. πυρούς

φρούρτος διλαφίς· κλήρος. ἔχρωντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενος ἐν Ὁλυμπίᾳ

φρούρτωρία (Eur. Rhes. 55)· πυρκαϊά, πυρ-

σεια, λαμπάς, καῦσις

Φρούρικον πάλαισμα· ἐκφεύγειν τὰ

Φρούρικον κακά (Ar. Ran. 701)

φρούρος (Ar. HA. IX 40)· βατραχός. η παζής 40

Φρούρωνδας (Ar. Thesm. 867)· πονηρούς

COD. 26 ἐνλίφιον 30 πέπεχεν 33 σύμβολος (cf. διάφρ.) 35 φρούρτωρία
37 φρόνος 39 η φρούρδος — ἐθνικός 46 φυγεῖν, φεύξειν, φύσις 39 cf.
φλυκτά, λυκτά 60 καμωτικόν 64 φυκός — βρία 73 φύλαξ· φυλακτήρ

HES. Ad 14 φρογανώδη (Theophr. HP. VI 6, 2) 16 φροῦρδον· τα αντά
20 φρούριον (II Macc. X 32)· προφύλαγμα, προφυλακτήριον 29 φρούριον (Ps. CII 4)·
ξύλον ξηρόν 40 φρούρει· στρατεύεται 41 φρογά· φυγή, τροπή εἰς φυγάς 43 φύ
(Z 253 al.)· ἐφν. ἐφηνάτο 44 φυγάς· ἔξορίας 47 φρογυμόν· καύσιν 49 φύει (η 119)
γεννῆτα· Ad 53 δειλός, φυγάς (955) 57 φύμη μετάκοπος (1029) Ad 58 καὶ τοῦ σώματος μπόστασις (ad φυγή) 60 φύκει (Sapient. XIII 14)· εἶδος καμωτικὸν γυναικεῖον
65 φυκτά (II 128)· φυκτά 66 φυκτήρεις (I 66)· φύλακες 67 Φυλίστειείμ (Basil. M.
ad Iesai. XIV p. 1101)· πίπτον ποτίσατι, ηγουν μέθη (ἴεσα ετ πωψ) 70 φύλα (B 362)· ἐφηγη
σιγγενεῖα γένη 71 φύλα θεοῦ· θύνη θεοῦ 74 φυλακτήρεις (I 66)· φύλακες

Φρέξης η Φρέγυιος· ἀπὸ Φρεγιας ἰδεικόν [40, 41]

† φροῶν η φρονοερῶν, γυραικῶν [43, 44]

φυαῖς· φύεσι

φυγήν· φεύξειν (cf. 1010) [47]

† φυγόσκειεν· φεύγειν [49]

φύεσθαι· βλαστάνειν

φύξα· φυγή (i 2?). φόβος, ἀθυμία, δεελία

φυγακινή· δειλή (31)

φυγακινός· [ad 53] δειλός

φυγάναι· φυγεῖν, δειλιασταῖ

† φυγήλος (φύγηλος?)· δειλός, φυγάς

φυή· φύσις σώματος, ήλικία [57]

φυῆς (Theocr. XXII 160)· φύσεως [ad 58]

† φύκα· σχέτλια, οὐκ δυνετά [60]

φυκιά (Theocr. VII 58)· θαλάττια βρύνα

φυκισέον· φυκιά ἔζον (Ψε93?). οἱ δὲ πορ-

φύεον, βαθύ

φυκιοχαίτην· φαφαροχαίτην

φύκος (I 7)· τὸ προσβρασόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ γῇ, ὅπερ ἐνοι καὶ πράσον καλούσσι. καὶ δηκτήτησιν Λιβύης (Φυκός Doric. pro Φυκοῦς). η βρύνα, η τὸ φλακτό [65—67]

Φυκοῦντα· Φυκοῦς ἀκρωτήριον περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Λιβύης, καὶ πολίχινον ὄμοι-

τυμον

† Φυλάδα· η Ἐκάτη (cf. Theocr. II 12) [70, 71]

30 Φυλακή· φρονόδ, ἐρκτή· τηρησις ἐντολῶν. πόλις Θεσσαλίας (Pherecyd.). ὁ σύντονος δὲ ἀργυρίνης

φυλακτήριο· φύλαξ . [74]

φυλακτήρια· παννυχίς

φυλαρχία· πομπή τις

φύλαρχος (Herod. V 68 al.)· φυλῆς ἀρχων

φύλαρχον· χορήγιον (—ἀρχων —ηγῶν)

φυλάς· τὰς κατοικίας, πλοχηρήσις. καὶ τὰ τετράποδα (φύλα θηρῶν Eurip.)

Φυλάσσοι (Menand. p. 106)· οἱ ἐκ τοῦ διῆμου. καλεῖται δὲ οὐτω καὶ φύλη τις

φυλασσεῖν· ἐπιτηρεῖν. ἀλλοι δῶμα φυλασσέμεναι (η 93)
 φυλατός· ή λέξις παρὰ Βλασφ. σημαίνει
 δὲ φόβην
 φυλέτης (cf. Ar. Αγ. 368)· ἐκ τῆς (αὐτῆς)
 φυλῆς, ὁ ἐστιν διμόφυλος [84]
 φυλεῖς (ε 477)· φυλὰ ἑστὸν εἶδος ἀρρεναὶ,
 ἀλλοι συκῆς, οἱ δὲ εἶδος δέρδρου
 ὅμοιοι πρένφ (cf. φαντλα)
 Φυλή (Menand. p. 106)· τόπος τῆς Ἀττικῆς
 οὐτὸς λεγόμενος [87]
 φυλή (Apollod. com. p. 454)· τάγμα, μέρος
 πόλεως [89]
 φυλάδεις· οἱ ξηροὶ κλάδοι καὶ φύλλα ἔχοντες (cf. Aesch. Ag. 78)
 φυλλάδεις· ξηρὰ δάρην ἔχουσα φύλλα
 φυλλεῖα (Ατ. Ach. 468 al.)· τὰ τῶν λαζάρων ἀρροστιθέασι τοῖς ὠρουμένοις ἐσταλα
 καὶ φαῦλα
 φυλλάν· τοποδεῖν (χλοδεῖν;)
 φυλλάτας (Mnesimach. com. p. 569)· ἐκ λαζάρων ὑπότριψα τι σκευαδόμενον. ἔκαλετο δὲ θρῖα
 Φυλλίδεις· γέρος ιθαγενῶν [96—98]
 φυλλίδεις· τὰ τῶν ἀνθῶν, δὲ τινα φυλλὰ
 ἄκλασιν
 φυλλίναι· δύοντες, ἐν οἷς μὴ ἐτίθετο δρύγριον, ἀλλὰ στέφανοι μόνοι. καὶ εἶδος
 τι κυκεώνος
 Φυλλίς· ἡ Σάμος τὸ πάλαι (cf. Μελάμφυλλος)
 φυλοβασιλεῖς· ἐν τῷ φυλῶν αἰρετοί, οἱ
 τὰς θυσίας ἐπιτελοῦντες
 φυλοκρινεῖν (Thuc. VI 18)· τὰς φυλὰς
 διακρίνειν
 φιλοκρινοῦμα· ἐν τῷ φυλῇ διακρίνομαι
 φῦλον (I 441)· θνητός, γένος
 φύλοπις (N 789)· πόλεμος, μάχη
 φῦμα· φῶρα, η ἐπερον φῦμα (Archil. fr. 124)
 φύματα· φυδράκια, φῶραι

φύντευν· γεννηθέντων [1010. 11]
 φυξῆλιδας· δειλοὺς
 † φυξῆλιον· φυγαδικὸν βίον [14]
 φυξίμηλα (Aesch. fr. 437)· δένδρα τὰ διὰ
 ὕψος ἐκκεφευγότα ἐσθίεσθαι ὑπὸ τῶν βοσκημάτων
 φύξις (ε 311)· φυγή
 φυνηένας· γεννωμένας
 φύνος· φύτευμα, γέννημα
 φύνπαξ· δέρη ἥμεις βόμβαξ (cf. πύνπαξ)
 φύραμα (Mnesimach. p. 569, 11)· ἔνην.
 σπέρμα. η † ξημίλα
 φυράν· ξυμοῦν, ταράσσειν τὰ ἀλευρά
 † φυραυτίλες· ὁ ἥμεις φύραν
 † φυρδήσκια· σκωλήμα
 φύρδην (Xen. KP VII 1, 37)· ἀτάκτως,
 συγκεχυμένως, ἀναπτίξ
 φύρει (cf. Hesiod. Opp. 61)· μολύνει, μαλάσσει, μιγνύει
 10 φύρεσθαι (Plat. Hipp. mai. 291 A)· μίγνυσθαι
 φυρηητλίτοι· τειχήρεις
 φύρκος (Thuc. V 46)· τεῖχος
 φύρμα (Nic. Al. 485)· κόπρος, ἔύπος
 † φυρμάται· πτάρνυται
 φυρμός· μολυσμός, ἔύπος, μλασμα
 φυροῖ· μολύντει, ὑποῖ
 ? φύρακες· ἔλαφροι [34]
 φυρτήτης· οἰνος (-ίτης)
 30 φυρτίζεσθαι· τὸ παίξειν συνεστραμ(μ)ένος φυροφορίας τοῖς ἰματίοις
 φυρτοῖσιν· ελακάτοις [ad 37] συμπεφυρμένοις
 φύς (Eur. Phoen. 19)· γεννηθεῖς, βλαστήσας
 φύνα· † φαρέτρα (cf. Ar. Ran. 418). καὶ
 λγύδης ποιὸς ἐν τῷ Νείλῳ γεννόμενος. οἱ δὲ
 τὸ πνεῦμα (Hippocr. 296, 25) καὶ ὁ δῆρος
 η δοκός
 φυσᾶ (Soph. fr. 697, 1)· πέπρηται. ἐπήρηται
 40 φυσακτήρ· ἀρτος ποιός τις ποπανώδης

COD. 83 διμόφυχος 92 φυλλεῖα — αἰολα 94 Forte φυλλάς 95 φυλλιάδαι
 99 φύλλα 1000 κυκεών 2 φυλλ— bis 3 φυλλοχίνειν 4 φυλλοχίνομαι
 7 φύμα bis (13 cf. Nic. Th. 660) 15 φυξῆμηλα 18 φυνός (28 cf. φρόκες, φρίκες,
 φούρκορ 29 cf. φύμα) 30 πτάρνυται 33 ordo φύροκες (πρόκεις! επ φύξακες· ἔλα-
 φοι?) 39 φύσα 40 φύσα

HES. 84 Φυλεῖδης (B 628)· Φυλ(έως) παῖς ὁ Μέγας 87 φυλιή· ἀρρελαία
 89 φύλλα (B 468)· τὰ τῶν δένδρων 96 φύλλιον· πέταλον (φύλλον), η τὰ ἐν τῆς γῆς
 ἀνθη (φύλλαι) 97 φυλλεῖν· ἀδόλεσχεῖν 98 φύλλεις· ἀλώπεκες (cf. φοῦνται) 1010 † φύ-
 ρεῖα· φύξειν· φυγεῖν (φύξαν· φύξην, φυγῆνται) 11 φυξῆλιτ (P 143)· φυγάδα, δειλόρ,
 φυρυπόλεμον 14 † φυξῆ· φυγῆ 34 φύρεσθαι (σ 21)· μολύνω 1010
 οἱ δὲ ἀλφίτα οἰνῳ δεινομένα (φυστή)

- φυσαλλίδες (Αγ. Lys. 1245)· φυσητήρια.
αὐλόι
φύσας (Σ 372 Eur. Hel. 87)· γεννήσας. ή
τοὺς δακούς πληράσας (φυσῆσας)
† φύσασθαι· γεννήσαι (φύσασαι· γεννή-
σασαι?) [45]
- φύσει· βλαστήσει (Δ 235?)· διληθές φύει
(Soph. OT. 438)
- φυσητήρ· ὁ τῶν κητωδῶν ἰχθύων αὐλός
φύσιγγες (Theophr. IV 7, 12)· εἶδος σκο-
ρδού. ἄλλος δὲ σκορδόδων κεφαλίδας
[ad 48]
- φυσίζος (Γ 213)· (ή τὰ) πρὸς τὸ ὅην
φύουσα
- φυσικὴ ποιότητι [31]
- φυσιολογεῖ Aristot. de an. I 3)· περὶ φύ-
σεως διαλέγεται
- φυσιολογία· λόγοι φύσεως ἐξαγγελτικοί
† φυσιὸν· τὸ καθήλιον
- φυσιούμεθα· ἀπαρδόμεθα, τυφούμεθα 20
- φυσιόσων (Δ 227)· φυσιὸν, δαδμαίνων,
πνευστάσων
- φύσεις· γένος. οὐσία. προαρέσις
- φυσιφροῦες (Aesch. Suppl. 757 Df.)· πε-
φυσημένοι τὰς φρένας, μάταιοι
- φύσκων· γάστρων, (Alcæus)· παχύς
φύσκη (Αγ. Epp. 364)· κοιλία, καὶ τὸ παχύ
ἔντερον
- φυστῇ μᾶξα (Αγ. Vesp. 608)· ἀτριπτός
φυταλίαις· κήποις [ad 62] 30
- Φυταλίδαις· γένος παρὰ Ἀθηναῖος
- φυταλίζειν· φυτεύειν. πλούσιάζειν
- φυταλίης (Ζ 195 Μ 314)· κήπου, δενδρο-
φόρον γῆς
- φυταλμοῖς· φυτευτικοῖς, γονίμοις
- φυτάλμιος Ζεύς· συγγενῆς, ή διωγόνος
- φυτάλμιοι· όμοιοι πληθυντικῶς
- φυτεύει (Soph. OT. 873)· κατασκευάζει.
γεννᾷ (cf. φωτεύει)
- φυτηκόμος· σύνει(ν)δρος τόπος 40
- Φύτιος· ἥλιος. ή Ζεύς
φύτλη· γέννα, γένεσις, γένος

COD. 47 φυσητήρ 48 πρόβολοι
σιῶν 61 φύση, μάχα 65 |ης, κήπος
ἐκ φυσῆματος 85 φωκαῖς 87 δελφίη
κοιμᾶται ποτὶ διδασκαλεῖν 94 θειασῶν
9 λεχθῆται

HES. 45 φυσετός (dφυ—)· συρμός. [φύσει δὲ σκληρόν] Ad 48 καὶ οἱ πρόλοβοι
τῶν δρυνθῶν (φύσα Levit. I, 16). καὶ τὰ ταῖς κητήμασι ἔγκαίματα (Moer.) 51 φυσίσαις
(Ps. XLIII 4)· ἐπαρσίς, υψηλοφροσύνη Αδ 62 η ταῖς γονίμαις καὶ φυτευτικαῖς (φυταλμοῖς)
77 φύχειει (Ζ 406)· ἐπέπερκοτάς λίξους τῷ χειρὶ 78 φύονται (ι 109)· γεννῶνται
84 φάση (δ 448)· δῶσον θαλάσσιον 1100 φωνή (Ξ 400)· η τοῦ διθρόφου 2 φωνήσεις
εἰπων, λίξας 3 φωνεῖ· λαλεῖ, λέγει 8 φωραθεῖς (Iob. XXIV 17)· εἰρθεῖς, φανεῖς

- φύτορες· γεννήτορες (cf Soph. Tr. 1031)
† φυτοσμῶν· φεύγων (ν. φυγόσκων)
φυτού (Archiloch. fr. 41)· φύματος
† φύτερα· φύσις. οἱ δὲ φυτήρια [77. 78]
† φυτῶς· φύσει
φῶ· εἴπω
φώγειν (Bithyni, Attici)· φρύγειν
† Φῶγος·
- φωῖδες (Arist. p. 1092)· τὰ ἐκ πυρὸς ἵν
σώματι γυμνέμα ἐκφυσήματα. οἱ δὲ τὰς
φλυκταῖνας [84]
- Φωκαεῖς· ὄντα ἔθνους. καὶ τὸ κάκιστον
χρωμίον
- φωκίων· ὄρνις ποιός
- φωκός· κήπος θαλάσσιος δημοιος δελφῖνη
- φωλάδες (Theocr. I 115)· ἐμφωλεύνουσαι
φωλάδι· ἐμφωλεύονται
- φωλάδεις· διστράκινα τινα βρωμάδην
- φωλεόν· διδασκαλεῖν. η οὐν πορεύονται καὶ
διδάσκουσιν. οἱ δὲ σπηλαῖον η οὐν τὰ θη-
ρια κοιμᾶται
- φωλεύει· οἰκουμενή, κρύπτε(ται); (cf. ἐμφ—)
φωλητηρίοις· φωλητήρια καὶ φωλεῖαι
τῶν θιαστῶν καὶ συνόδων οἰκοί
- φωλητήρ· ὁ ἐν τῷ αιτῷ καθεξέμενος δεῖ
φωλίς (Αγ. ΗΑ. IX 37)· ἰχθύς ποιός; (736)
- φωμεν· εἰπωμεν
- φωνασκεῖ· φωνὴν ἀποτελεῖ, η φωνῆς ἐπι-
μελεῖ
- φωνεῖ· λέγει [1100]
- φωνήεις· λαλῆσαι δυνάμενος [2. 8]
- φωντα· λάμποντα
- φωρ καὶ φωρας (Callim. Anth. Pal. XII 134).
κλέπτας, ληστές, κατασκόπους, πληθυντι-
κῶς καὶ εινιάτης
- φωρδ· κλοπή
- φωρᾶ· ἔγτει [8]
- φωραθήνας· γνωσθῆναι, ἐλεγχθῆναι
- φωρᾶν (Plat. Legg. XII 954 Δ)· τὸ τὰ κλε-
ψιμαῖς ἔγτειν. καὶ φωρᾶν. Φωρηγὴ δὲ
τὴν ἔρευναν

49 |ωος 58 |ηφρονες |ιμένοι 59 φυ-
66 φυταλμοις 68 δ πλ. 88 πρό —
89 |δην |ιόνισιν 91 φωλάδες 92 η ...
96 cf. φονις 98 ἐπιτελει 1104 cf. φάρτα

φωράσαντες· εὐρότες τὰ καλά
φωράσας· ἐλέγκας
φωράσεοθαί· ἐλεγχθήσεοθαι
φωριαμός· κιβωτός, φωριαμών⁴
(Ω 228)
φάριον· κλέμμα [ad 15]
φώριος (Ατ. ΗΑ. V 22 IX 40)· εἶδος με-
λίσσεις
† φάρος· κατάσκοπος [18]
φᾶς· τὸ δρόμενον τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ δη-
μουργηθὲν, καὶ τὸ πῦρ, καὶ ἡ χαρά, δῆμο-
τῶν δὲ δὲ ἀνθρώπος
φάσαι (Hippocr. 639, 34)· φᾶξαι, φρύξαι,
θάλψαι
φάσκει· διαφανεῖ
φωτήρ· θυρίς
φωσφόρεια· ἑορτή
φωσφόρος· φωτοδότης, λαμπρός μάτηρ

φῶσσ[ο]ν (Lycoph. 26)· τὸ λινοῦν ἄρμενον
φῶτα (B 164)· ἀνθρώποι, ἡ δημata καὶ
θυρίδες
φωταγωγός· ὁ τὸ φῶτα φέρων
φῶτας (Aesch. Sept. 282)· ἀνθρό-
πος [29—31]
φῶται (Δ 748)· ἀνθρώποι, ἀνδρες
φωτεύει (Cyprii φωτεύει)· γεννᾷ
† φωτεία· λαμπρία, καὶ δημata (1126)
10 φωτείγ· [ad 35] σύριγξ. λατίνος αὐλός,
[ad 35] εἶδος σάλπιγγος
† φωτιόν· προσφιλές, ἡδύ. [τηλανγίς, κα-
τανγίδον]
φωτισμός· αὐγὴ
† φωτολόγιον· τυφλόν. νεκρόν (cf. Aesch.
Prom. 548) [39. 40]
φωτός· ἡμέρας
† φῶ· φῶς

X

Χαρόν· καμπύλον. στενόν (143) [2—4]
χάρει· [ad 5] χαλάται
χάρειν· δναχωρεῖν. φυλάσσεοθαι
χάρειος τῆλε (ερ. inc.)· ἀναχάρειος μακράν [8]
χάρεται· ἀναχωρεῖ [10]
χαζόμενον· ἀναχωροῦντα
χάτια (Ατ. Lys. 91)· δγαθή
† χαίνας· στέας (εατμ. πορ. fr. 10)
χαίνει· δνογει τὸ στόμα
χάλιος· ἀγαθός [16]
χαίρειν· ἐρρεσθαι. τὸ χαίρειν ταῖς ἐπι-
στολαῖς προσετίθεσαν. δστι δὲ καὶ δπα-
λασσομένων προσαγόρευοι [18]
χαίρειν φράσαντες· ἀποταξάμενοι
χαιρέτω ληρῶν· ἐρυθριάτω (φλυαρῶν)
χαιρηδόνα (cf. Ατ. Ach. 4)· τὴν χαράν
χαιροσύνη· χαρά [23]

χαῖται (Z 509)· αἱ κεχυμέναι τρίχες
χαῖτήν τος· κομῆτον [26]
χαλαρεῖν· [ad 27] θορυβεῖν (857) [28—30]
χάλανδρον· κράββατον
χάλασσα· σημεῖον θυτικόν. καὶ πάθος περὶ
τὰς σύν (Ατ. ΗΑ. VIII 21) [38]
χαλαρυπόν (Cratin. fr. CXVII)· ὁ τῶν
πλυνουμένων ἴματων ὕπος (50)
χαλαρὰ ἀλυσις (Thuc. II 76)
10 Χαλάτιμβριοι ἵπποι· δπὸ τόπου τῆς Αι-
βύνης
χαλαρούς (cf. Soph. El. 867)· τὰ
ἄκρα τῶν † ποδῶν (ἢ) τῶν ὀνθῶν, οἵσν
ποδαρούς, ἡ ταχύποδας
χαλαρῶν· † φρατῶν (φρατῶν)
Χαλαστραιών συῶν·
(Χαλαστρη Hescaetus)· πόλις τῆς Μακεδο-

COD. 13 φωράσθαι· 14 φωριαμός — φωριαμων 15 φωρίον 21 διαφάνει
23 |ορεία · (33 cl. Ινκαφότενε 34 φωταί· λαμπτήρα) 35 φωτιγξ — σύνφυξ, φλόγιος
36 τηλ· κατ. post 37 (φωτινόν τ) 37 φωτιγξ (φωτινόν τ) 38 φωτιγξ — σύνφυξ, φλόγιος
τοι 33 χαλάρα· δλυσις (37 —άργους h̄is Thes.) 38 Χαλαστραιών
HEG. Ad 15 καὶ θρόνου εἶδος (φωρεῖν) 18 φωρυτόν· συφερζέτων. ἡ φωρυάντων
σωρός, ἡ βρέθρος καὶ διαθαρσία, καὶ χόρτος τῆς γῆς 29 φῶταις ἔννεα (Π 785). ἀνθράς
ἔννεα 30 φῶται (Ε 572 Greg. Naz. C. I 395). ἀνθρές, δνικῶς 31 φῶται (Ρ 98). ἀν-
θρόι 32 φῶται (ad φωτισμός) · [ad 5] 32 φωτῶν (Μ 430). δνθρῶν 40 φωτός
(Γ 53). δνθρός X Ζχαβῶνες (Ierem. VII 18). στέατα δπτεύεντα δπὸ δλεύρου 3 ζα-
δέτειν Σ 34). χωρῆσαι 4 χάδεν (Δ 462). χωρῆσον 33 φωτισθαι (P 357). υποχωρεῖν 10 χάρετο (Δ 539). δνεχώρει 16 χαίρεται· θαρρεῖτε
18 χαίρειν θεάσαι (Ιδαῖαι Greg. Naz.) καταφορεῖν 23 χαιρωθῆναι (χαρω—). ἐκπλα-
γῆται 26 χαίτη (Ρ 439). ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου θρίξ 34 φωτεύει (ad γαλλέπειν) 28 χαλ-
γαλδόσει (Ευτ. Ηεc. 407), καὶ πόδαι (Ευτ. Ηεc. 90) 29 χαλάδεις· τὸ ἔπερα. ἡ λιθώδεις
30 χαλάδος· λιθώδης. ἐγίνετος 33 χαλεπαίνει (π 118). δυνητερίαι, δυανακτεί

- νίας καὶ λίμνη ἔνθα τὸ Χαλαστραῖον νίτρον
γεγένηται [40]
- χαλεπά τὰ καλά (Plat. C. 435 C) [ad 41]
- χαλεπήνας· δύανακτίσας
- χαλεπόν (Hom.)· δύστερον, σκληρόν, δεινόν
- χαλεπήνη (Il. 386)· εἰς χαλεπότητα δύση
χαλέπ(τ)ει (δ 423)· ἐρεθίζει, πλειέτε, φο-
βεῖ, δυανακτεῖ, κακίζει, βλάπτει, εἰς χαλε-
πότητα δύει
- χαλεπήν· χαλεπότης
- χαλεπώς· δυσκόλως [48]
- χαλεψάμενος· χολωθεὶς [50]
- χαλιά· ησυχία
- †χαλιδίον· πινάκιον
- χάλικες (Ar. Av. 839)· οἱ εἰς τὰς ολκοδο-
μάς μικροὶ λίθοι
- χαλικρατον (Archil. Ath. I p. 8 A)· εὐκρα-
τον, δχρατον (—ητον)
- χάλιμα· φαρακός
- χαλιμάδες (Aesch. fr. 438)· δραισχυντοι 20
καὶ θρασεῖαι
- χάλις (Hippocrat. fr. 73)· δάκρυτος οίνος.
καὶ διεμηνῶ καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας
- †χαλιστόν· ακαίριον, η δυαδόν καὶ δίκαιον
- χαλιφρονας· παράφρονας, μανιούνεται βέλ-
τιον δὲ τὰς καταφερεῖς καὶ κεχαλασμένας
πρὸς συνουσαν ύφ' ήδονῆς
- χαλιφροσύνη (π 310!)· η τῆς ψυχῆς ἀνεσις
- χαλιφρων (δ 371)· καχαλασμένας ἔχων τὰς
φρένας, ἥπουν δυνέτος
- χάλκεα (E 723)· τὰ δόκιλα συνήθως καὶ τὰ
ἐκ σιδήρου [63]
- χαλκεγχέων (Eur. Tro. 143)· πολεμι-
στῶν
- χαλκεῖα (Hyperid.)· υπομνήματα τῆς τῶν
τεγχῶν εὑρέσεως
- χαλκεομήστορος (Eur. Tro. 268)· λοχυρό-
φρονος [67, 68]
- χάλκεος· λοχυρός [70]
- χαλκεόφωνον· λοχυρόφωνον (cf. E 785) 40
- χαλκεύς (M 295)· πᾶς τεχνίτης, καὶ ὁ ἀρ-
γυροκόπος, καὶ ὁ χρυσοχόδος
- χαλκεώνα (θ 273)·
- χάλκιον· ἐν φ τοὺς κοττάβους ἐποιοῦντο
- χάλκη (sch. Nic. Th. 256)· πορφύρα
- Χαλκηδών· πόλις
- χαλκί μυῖα (Herodae fr. 3)· εἰδός τι τι μύλας
(παιδᾶς?) [78]
- χαλκήρεας (N 714)· χαλκῷ ἡρμοσμένος
- χαλκήρη (Aesch. Pers. 408)· χαλκῷ ἡρμο-
σμένα
- χαλκόστομα· χάλκεα κύμβαλα
- Χαλκίδαι· γένος
- χαλκίδευς· δειλός [84]
- χαλκιδίζειν (Com. ap. fr. CLXXX)· διὸ
τῶν κατ' Εύβοιαν Χαλκιδέσιν. τίθεται δὲ
καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων, ἐπει τούς
ναζον πρὸς αὐτοὺς οἱ παιδεῖοι ἐφωτες
- Χαλκιδίδειν διώγμα· διότι εἰς Χαλκίδα
ἔγνετο η ἐκδιώξις
- χαλκιδικός λειμών· οἱ μὲν τὴν Κυκλω-
πίαν καθίην, οἱ δὲ Κυκλωποί .. λίμνη
- †χαλκιδίκων· χαλκίς, δι ιχθύς
- Χαλκιδίκος· εἶδος διεκθύνοντος
- Χαλκίναος (Thuc. I 128 al.)· Χαλκιούς
- χαλκίνδα (Alexid. fr. LXXV 11)· τὸ εἰς
χαλκὸν κυρβεύειν
- χαλκίον· τὸ χαλκοῦν
- χαλκίον· μαρκόν (Eupolid. p. 497)· τὴν
έλαιοφάνη ἐπίχυσιν
- χαλκίς· εἶδος ὄρνιου (Cratin. fr. LXII), καὶ
ιχθύος (Ar. H.A. IV 9) [ad 94]
- χαλκοβάσσεια· λοχυρά, η ἐκ τοῦ χαλκοῦ
βαρεῖα
- [96]
- χαλκοβατέας (A 426)· τὸ λοχυρῶς βερηκός
- †χαλκοβάτον· λοχυρῶς βερηκότα [99]
- ? Χαλκηδάνη· ταύτης λεόντης ἐν Σπάρτῃ
- χαλκοδεσμωτήρ (Tragic.)· χαλκόδερμος,
ἐπει φύλωσο λέγεται δὲ καὶ χαλ-
κοδεσμήτωρ

COD. 39 νῆτων 44 δυπτη 45 χαλεπεῖ (51 εὐγαλλία?) 57 χαλίς 64 χαλ-
κέγχειν 66 χαλκεομίστωρ· λοχυρόφρον 68 ὑπνον η 81 χαλκία 85 παιδαρ-
στούντων 86 cf. δ 2048 88 χαλκίς 89 χαλιδίδειος 98 λοχυρόν

HES. 40 Χαλδαῖος (Daniel II 4)· γένος μάρων πάντα γιγνωσκόντων Ad 41

Σόλωνα ταῦτα πυθόμενον εἰπεῖν· χαλεπά τὰ καλά· καὶ ἐτύπεις εἰς παρομίαν θάτειν. Ἐνιοι δὲ τὸ χαλεπόν ἀκούσοντας ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου, δόδυντον οὐν ἔτιν ἐφ' ἀπαρτι δυαδὸν εἶναι 48 χαλέον (Eur. Phoen. 1025)· ὄνυξ 50 χαλέρυπον (Cratin. fr. CXVII)· τὸ ὄγκυμα τα τὸ
ἀπὸ τοῦ νέτρου γενόμενον, δι τινες τίτρωμα λέγονται (34) 63 χάλκεα ἐπίστροφα (E 725)·
τὰ ἔξωθεν τῶν τροχῶν οἱ κανθοί 67 χαλκεοπίσσωτρα (E 725)· δμοίως 68 χάλκεον·
ὄχυρον. σκληρός, ἀλλοι ὑπνον (A 241). θάνατον 70 χάλκεος κέραμος (E 387)· εἰρκτή.
πίδος, καὶ φρός (σφρός?) 78 χαλκήρεα (Z 3)· γαλάσια ἔργα 84 Χαλκιδίκη (Aesch.
Prom. 420). Σκυθική, τὰ μέταλλα τοῦ σιδήρου ἐκεῖ πρῶτον εὑρεθέντα (120). Λαδ 94 καὶ πόλις
τῆς Βουστιας (B 637) 96 χαλκοβαρῆς (O 465)· δι ἐκ τοῦ σιδήρου βαρούμενος 99 χαλ-
κογλωτινος (X 225)· χαλκήν ἐπιδορπιάδια ἔχουσης

χαλκοχορυστήν (*E* 699). χαλκῷ καθω-
πλισμένον [108. 4]

χαλκοχράς· τὸ χαλκόχρατον νόμισμα
χαλκότοτος· ἡ Ἐρέα διὰ τὰ κύμβαλα

χαλκολογεῖ· νομίμα συλλέγει[ν] [8]
χαλκός· [ad 9] καὶ νόμος ἀκίνητος [10]

χαλκόποδας· λοχυρόποδας
χαλκοῦν πινάκιον· Ἀθηναῖοι εἶχον ἔκα-
στος πινάκιον πούσιν ἐπιγεγραμμένον τὸ

ὄνομα [τοῦ] αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου πατρό-
θεν [18]

χαλκοῦς· τοῦτο ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ
ἀργύρου ἐλεγον [15]

χαλκάδοντας στόλους· χαλκοῦς ὁδόν-
τας ἔχοντας· Ὁδόντας δὲ ἐλεγον τὰ ἐμ-
βολα, ἢ τινες ἐμβόλα

χαλκώνητος· ηγορασμένος
χαλκωτῆγα· κέφαλος τούς

Χάλυβοις (*Callim. com. Beren.* fr. 3). ἔθνος
τῆς Σκυθίας, ὃπου σιδηρος γίνεται

Χαλυβδεική· τῆς Σκυθίας, ὃπου σιδήρου
μέταλλον (*84*)

Χαλυβώνιος (*Posidonius*). εἶδος οἰνου ἀπὸ
τόπου τινὸς τῆς Συρίας [22. 23]

† χαλώσα (*Iascon.*?). χάσκουσα
χαμάξης (*G* 29). χαρά, χαράδης

χαμα(ι)δύτας· κοχλίαι [27. 28]

χαμαίενταίναδες (*x* 243). οἱ σύνες ἀπὸ τοῦ
παρακολουθοῦντος αὐτοῖς. πολλὰ γάρ τῶν
ἄλλων τετραπόδων ὅρδε κομπάται καὶ ἑστά-
ται. Λίπισν δὲ διὰ τοῦ βόθρους φρύνουσι. η̄ χα-
μακοιτοῦντες [30]

χαμαίζηλα· ταπεινά, γῆρα
χαμαίζηλοις· εὐτελεῖς

χαμαίλεων (*Ar. HA. II* 11). ἵστον φωτόχον
καὶ πεῖδόν

χαμαίπετεῖ (*Eur. Or.* 1491). ταπεινῆ, η̄
χαραὶ κειμένῳ

COD. 104 | υστόδη | νοι 5 | ὄχρας | οτον 5 | ιηρέα 14 | χαλκούς, τοῦ 16 | χαλ-
κόδοντας 17 | χαλκόνητος 18 | χαλκοτῆρα *(22 cf. ζελυνούετα)* 26 | χαμαδύτοις
25. 26 = 26. 25 | 25 | χάμαξε— χαμάδες (*sic!*) 29 | δρόσους η̄ χαμακοιτῶνες 31 | χαμα-
βηλα 40 | χαματαιρίς 41 | χαμενά 43 | ταπεινή 47 | χαμώκοιτος 57 | κεχανέται
64 | χάνης 65 | χανιόν *(66 cf. κηνύει, γηνυστρεῖς)*

HES. 103 χαλκονήμιδες (*H* 41). οἰς σιδηραὶ ησαν, η̄ χαλκαὶ αἱ κηνῆμαι 4 | χαλ-
κοχορυστήν (*Z* 199). χαλκῷ φλισμένον 8 | χαλκός, λοφον ἱππίζατην (*Z* 469). τὸ
ὑπανάστημα τῆς περικεφαλίας, η̄ ἐξ ἵππεων τριγόνων κεκόμητο Ad 9 ὁ σιδηρος (*A*
236). 10 | χαλκοπαρεῖ (*M* 183). χαλκᾶς παρειὰς ἐγύσθης 13 | χαλκοτύπους (*T* 25).
χαλκοπλήκτους 15 | χαλκοχιτῶνων (*A* 371). χαλκοθωράκων, η̄ λοχυρόθωράκων 22 | χα-
λυνέοντα λύρας (*Eur. Alc.* 447). 23 | χαλοπή κιθάρα· ἀπὸ γάρ δοτράκων γελόθνης η̄
κιθάρα γίνεται 27 | χαμάδες (*G* 300). τὰ αὐτά 28 | χαμαίδης χαμαὶ γέλειν (*Z* 147).
χαμαὶ καταβάλλειν 30 | χαμάνας (*Ierem. VII* 18). στέαρ, η̄ τὰ ἐκ στέατος τικτομένα 37 | χα-
ματύπικ (*Menand. fr. CCXCVI*). πόρην ἀδόξος (*Moer.*) 38 | χαματυπιῶν (*Basil.* I p. 906
Α). τῶν πολυκούνων συνουσιῶν, η̄τοι πορειῶν 51 | χάναι· δροῖσαι στόμα 52 | Χαναδη
(*Philo*). σάλος 58 | χανδὸν πιεῖν· κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὀλφ στόματι (*Moer.*) 61 | χά-
νοι (*II* 350). χάσμα ποιησοὶ (-αι) 62 | χάνοι εὐρεῖα χθὼν (*d* 182). εὐρὺν χάσμα ποιη-
σειν η̄ γῆ

.. χαμαικετῶς· ώστε μὴ εἰς τοῦδαφος
δῖψαι

χαμαιερεπῶς· χαμαιδήλως, η̄ εἰς τὰ γῆια
δίπτων [37. 38]

χαμερπήγης· γεωργός, δὲ ἐν τῇ γῇ κοιμά-
μενος

χαμεταιρίς· η̄ πόρην
χάμεννα· ταπεινά

χάμεννη· χαμαικοιτεῖ

10 χάμενην· στιβάς, καὶ η̄ ταπεινὴ κλινίς. καὶ
χαμεύνης· δὲ χαμαὶ κοιμάμενος

χαμεύνιον (*Plat. Symp. p. 220 D*). κλινίδιον
πενιχρὸν

χαμηλόν· χαμαιδήλων

χαμοθέν (*Cratin. fr. CXXXVIII*). ἐκ τῶν
χαμαὶ

χαμοκοίτος· ὁ εἰς τὴν γῆν κοιμάμενος
χαμού· χαμπύλον (*1*)

† χαμά· κόσμησις
† χαναβίς· ἀλης [51. 52]

† χανακές· ἐπικειτές
† χανακτίτοις· τὸ μωρόν. Δωρεῖς

χαμαδσαῖ· χασμᾶσθαι
χανδάνειν· χωρεῖν, δέχεσθαι (cf. *Ψ* 742)

χανδόν (*φ* 29 A *Callim. fr. CIX*). πολὺ[ν],
καὶ ὅσον δυνατόν, καὶ ἀθρόως, ἀπὸ τοῦ
κεχηνέναι πλατύ [58]

χανεῖ· ἡ φυλάσσει. δνοιγήτει. δπαγγελήτει

χαντότες· τὸ ἐπὶ τὴν ἄμαξαν ἐπιτιθέμενον
πλήγμα [61. 62]

χά(ν)οιμι (*Com. an. fr. CCCXV*). εἴπομε

χάνος· στόμα
† χανσών· δνογών στόμα

χανύειν· βοῦν
χανύσσει· † βία καλεῖ
(χανυστρέν [*Iascon.*] cf. καρυστεῖναι)

χάσις (*Hesiod. Th.* 116). χώρησις. καὶ τὸ
κενόδιον τοῦ κεχνούσθαι. η̄ σκότος

8 | χαλκός, λοφον ἱππίζατην (*Z* 469). τὸ
ὑπανάστημα τῆς περικεφαλίας, η̄ ἐξ ἵππεων τριγόνων κεκόμητο Ad 9 ὁ σιδηρος (*A*
236). 10 | χαλκοπαρεῖ (*M* 183). χαλκᾶς παρειὰς ἐγύσθης 13 | χαλκοτύπους (*T* 25).
χαλκοπλήκτους 15 | χαλκοχιτῶνων (*A* 371). χαλκοθωράκων, η̄ λοχυρόθωράκων 22 | χα-
λυνέοντα λύρας (*Eur. Alc.* 447). 23 | χαλοπή κιθάρα· ἀπὸ γάρ δοτράκων γελόθνης η̄
κιθάρα γίνεται 27 | χαμάδες (*G* 300). τὰ αὐτά 28 | χαμαίδης χαμαὶ γέλειν (*Z* 147).
χαμαὶ καταβάλλειν 30 | χαμάνας (*Ierem. VII* 18). στέαρ, η̄ τὰ ἐκ στέατος τικτομένα 37 | χα-
ματύπικ (*Menand. fr. CCXCVI*). πόρην ἀδόξος (*Moer.*) 38 | χαματυπιῶν (*Basil.* I p. 906
Α). τῶν πολυκούνων συνουσιῶν, η̄τοι πορειῶν 51 | χάναι· δροῖσαι στόμα 52 | Χαναδη
(*Philo*). σάλος 58 | χανδὸν πιεῖν· κεχηνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὀλφ στόματι (*Moer.*) 61 | χά-
νοι (*II* 350). χάσμα ποιησοὶ (-αι) 62 | χάνοι εὐρεῖα χθὼν (*d* 182). εὐρὺν χάσμα ποιη-
σειν η̄ γῆ

χαρά· ήδονή, δυαλλασις, ευφροσύνη
χαράβδη· λύμη σίτου
χαράδρα (Thuc. III 107)· χείμαρρος ποταμός, κατάγει δὲ οὗτος πανεοία ἐν τῷ φεύγει, καὶ κατασύρει
χαράδρας (Πλ 390)· αἱ χαράξεις τοῦ ἔδαφους, καὶ οἱ πολῖτοι τόποι διὰ τῶν καταφερομένων ὅμβριων ὑδάτων
χαραδριός (Hippocrat. fr. 52)· εἶδος δρνέου
χάρακες· τάφροι καὶ δικανθάδη φυτά, καὶ 10 οἱ κάλαμοι (*vitis sustentacula*)
χαρακταί· οἱ ἐν τοῖς χάραξι διατρέψοντες χάρακια· ὑποστρηγματα
χαρακτίζειν· σπάζειν, μετεῳχίζειν, διαιρεῖν [78-80]
χαρακίας (Theophr. IV 12)· τιθύμαλλος
χαρακός· ἡ τῆς γῆς διάστασις, οἷον (οἱ δὲ?) χρημάτος [83]
χάραξ· φραγμός, ὁρέος ἔνδοις, οἱ δὲ καλάμοις, οἱ δὲ σταυροῖς (ἔχομενος)
χάραξ τὸν ἀμπελὸν (Ατ. Vesp. 1291)· παρομία, διταν ὑπὸ τοῦ σωμομένου τὸ σάχον ἀπατηθῆ^{τη}
χαράξαι· κόφαι, κοιλάναι, τυπώσαι
χαρή· χαρᾶ [88]
χαρία· βουνός
Χαρίδαι· γένος ἐξ οὐ οἱ λερεὺς τοῦ Κραναοῦ
χαρίειν (non Hom.)· καλόν, δυαδόν, δεστεῖν, ὥραιον
χαρίειν· καλά [ad 92]
χαρίσεοθαί· τὸ δρᾶν εἰς κεχαρισμένα
χαρίειν· φίλτρα [95]
χάρις· δωρέα (Dem. Mid. p. 567). χαρά (§ 29), καὶ θύμα ἐκ τριῶν ποπάνων συγκείμενον. τινὲς δὲ πλακούντων εἰδῆ, καὶ ἀρτοζόριτας καλεῖσθαι. καὶ ἀμοιὴ κατὰ εὐεργεστάν [97]
χαρίσασθαι (Ατ. Epp. 518)· παρασχεῖν.

λέγονται γὰρ τὸντας γυναικες χαρίσασθαι πρὸς συνουσίαν αὐτοῖς ἐκδιδοῦσαι
χαρίσιον (Aristoph. p. 1027)· εἴδος πλακούντων. οἱ δὲ δρότοι ἀπὸ τῶν λειμμάτων χαριστήρια (Zen. Kll. IV 1, 2)· χαρίστα δῶρα
χάρημα· ηδονή [ad 201]
χάρηματος· χαρᾶς
χάρημη (Hom.)· ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη
χάρημης (Δ 222)· μάχης [5. 6]
χαρισμόντα· ἴσοται Ἀθηνῆσι. καὶ τὰ χαρημάτων
τὰ χαρημόντα· δρομασία
Χαρημόφερων (h. Merc. 127)· ὁ Ἐρηνῆς
χαροκή [ad 10]
χαροκός· περιχαρῆς, γλαυκός, ἁνθός, φοβερός
χαρτός· χαρᾶς ἀξιος, ἡ βακτηρία
χάρυβδες· χάσμα θαλάσσης (μ 104?). ἡ καταγέλη
20 χάρυβδες ἀμέθροτος (Eur. Tro. 436)· ἡ αναπνομένη θάλασσα
χάρων (Euphorio)· ὁ λέων, δικὸς τῆς χαροπότητος (Macedon.) [16]
Χαρωνί(ε)ιον· θύρα μία τοῦ νομοφυλακού, δι' ἣς οἱ καταδίκοι τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἐξήγοντο [18. 19]
χάσιος (Lacon.)· ἀγαθός, χρηστός [21]
χασκωρεῖν· περιβλέπειν
χάσμα (Plat. Civ. 359 D)· στόμα ἡ σχίσμα γῆς, ἡ θαλάσσης πρόσωπον (Herod. IV 85)
χάσμα θηρός (Eur. Rhes. 209)· δύος θηρός
χασμάται· ἀνοίγεται [26]
χάσσασθαι (M 172)· διναχωρῆσαι, κωφῆσαι
χάσσεται· κωφῆσαι, ἀναχωρῆσαι
Χαστιά· τὸν ἀπὸ δήμου. Χαστεῖς γὰρ δῆμος
Χαστιῆς· δύομα δήμου
τὰ χαστηρία· τῷ ἀνευρούσῃ

COD. 70 χαρανδος (sic) Сир. Vindob.) 75 χαρακέαι 79 δηλῶν 81 χαράκης
82 χιραμός (85 cf. ἡ γάραξ) 94 χαρισια? Aristot. Hist. mir. § 174 Plutarch. fluv. p. 1158D
οὐ 200 πρ 96—200 = 200. 99. 98 10 χαρόνη 16 περιφερήν 23 ἡ ... πρόσωπον
post 24 28 χαστά 30 χαστιεῖς

HES. 78 χαρακτηρίζει· σημαίνει τοὺς χαρακτῆρας 79 χαρακτηριστικόν· σημεῖον δηλῶν τοὺς χαρακτῆρας 80 χαρακχύν (Hebr. I 3)· διοιωσις (-ιώς) 83 χάραχα (Iesai. XXIX 5)· χαράκωμα, περιφραγμα 88 χαρεῖν (Z 481)· τερφθεῖν Ad 92 χειραπομένων (X 611) 93 χάριξιον· ἐπικευάσον (χάριξιον· ἀποκέδασον) 97 χάρισμα (Rom. VI 23)· δόθρον Ad 201 χαρά (Ω 706) 5 χαρᾶ (Ezech. XXVII 23)· δρῆγη, ἡ ὄφρυς (Ιττη) 6 χαρμονή (Iob. XX 5)· χαρᾶ· τυσλλογή (ad χερᾶς?) Ad 10 χαρῖνος ἀμπελος (Leg. χαρμή· ἀμπελῶν μου) 16 χαροπόν· ἁνθόν. γλαυκόν. φοβερόν. περιχαρῆ 18 χαρά· δργίλον, ἡ δργή (205) 19 χάσις· δικρισις, γάρησις (L. χάσος) 21 χάσκοντες (III Esdr. IV 19)· αποίγοντες 26 χασσάμενος (d 535)· διναχωρῆσαι

χατέ(ον)· χρείαν ἔχον
χατέοντα· δεδμενον, χρῆσοντα [34]
χατεύει· χαρίζει. ἐπιθυμεῖ
χατεύοντα· χρῆσοντα, δεομένη
χάτις· ἐπιθυμία. χρῆσις
χαυλιόδοντα· τὸν ἐπικεχαλασμένους ἔχοντα τοὺς ὅδόντας ἔξω τῶν δλλων ὅδόντων καὶ τοῦ στόματος, οἱ δὲ ἀμφόδοντας
† χαυλίξυν· δλαγόνα
χαυνάκων· χαυνοποιῶν, οἱ δὲ χαυνολόγων
χαυνιάζει· πλανᾶ
χαυνῶσαι· τὸ φυσῆσαι [43]
χεδροπά· δσπρον (Nic. Th. 752) τι. οἱ δὲ πανσηρμίαν
χέδροψ· πᾶν δσπρον. σπέρμα
χει· ἐπὶ τῶν χιλιών δραχμῶν τοῦτο ἔχαρτον
χειά· ἡ κατάθυσις τῶν ὁφεων καὶ δραχόντων (X 93)
χειατ· ὄμοιος
χειδροπῶν (Aristot. p. 752, 21). δσπρον
χειλένει στρατόν· σιτοδοτεῖ στρατόν, τρέψει (χιλ—) [51]
χειλοταλ (medici)· αἱ συμπτώσεις τῶν βλεφάρων
χειλιστής· αἱ φυλαί
χειλός· τροφή, βρῶσις. χόρτος, καὶ πᾶν ἀλλο ζόρτασμα (χιλ—)
χειλούσται· μεγαλύτεται, αὐξεται (χιλ—) [56]

χειλῶνες· τῶν δλεκτυόνων τινές
χεῖμα (Aesch. Ag.)· χειμῶνα
χειμάδα· λιάτιον χειμεριόν [60]
(χειμαδίφ [Demosth. 49, 3] χειμῶνος)
cf. 410 et EM. 810, 1

χειμάρνα (Aeschyl.)· ἦν Ὄμηρος δλεγάνεμον (§ 529) λέγει

COD. 32

χατέ

— ἔχων

στρ

37 χατίς

στρ

χατίς

στρ

39 χαῦνας

[ένδη]

χαῦνας

[ένδη]

δλαγόνι?

[ένδη]

45 χέδρωφ

[ένδη]

46 χειλῶν — ἔδραττον 49 δσπρον 53 χειλιστήνες 56 σιτόσεθαι 58 χειμάννον
60 χειμάδειν 62 χειμαρροι 63 χειμερας 69 Forte χειμίσ· δ. χειμαδόμενος 72 ὑγήντα (χειμῶντα?) 74, 75 Leg. χέραδος· τῶν χειμάρρων αἱ λιθώδεις ἀθροίστες. χερμαδίφ· αἱ μετὰ λιθῶν καὶ ὄπλων βολαί 76 χειρόλας 79 χειρίον 86 | σκῶν 90 cf. Ἀγερώ

HES. 34 χατέοντι περ (O 399). καίπερ χρῆσοντι 43 χαυνῶνες (Ierem. XLIV 19).
ἀρτοι ἐλαῖον ἀναφυραθέντες 51 χειλιάχρω (M 52). 56 χειλούσθαι· παχύνεσθαι. σιτίζεσθαι (467) 60 χειμαρρόν· εἰς τὸ χαμάρρον (sc. 471). Ad 62 οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γερμένοι ἔρωτοι (χιλαροι) 66 χειμεδλόν· τὸ ἐν χειμῶνι γενόμενον ἔλκος (χιμετλόν — γιν—) 74 χειράδεις· αἱ μετὰ λιθῶν καὶ ὄπλων βολαί 75 χειραδίαι· τῶν χειμάρρων αἱ λιθώδεις ἀθροίστες 77 χειρές (Φ 115). τὰς χειρας, δικῆς 82 χεμβρών· δυγή. η ἐταιρεία Ad 83 γοῆσμος (ad γοῖος) 84 χειρίων (A 114). ἀλτήτων, χείρων 85 χειρίστα (II Macc. V 23). δεινά, κακίστα 91 χειρόγραφον (Tob. V 3 IX 3). συμβόλαιον. γραμμάτιον 96 χειροθετεῖ (scr. eccl.). χείρας ἐπιτίθησι

χειμάρροις (A 452?). [ad 62] καὶ οἱ ποταμοὶ, καὶ ἔνακτες
χειμάς· χειμῶν
χειμασία (Aristot. Probl. XXVI 3). δάλη. ταραχή
χειμαστρον (Aristoph. fr. CCLXXXIII). χειμερινὸν λιάτιον [66]
χειμέρας· χειμεριάς (B 294)
χειμεριοῦντας· διαχειμάσοντας
10 Τχειμεωθ· διγῶ τχειωσάμενος
χειμήστος (-δλος?)· χειμερινὴ ὥρα
χειμῶν· η ὥρα. καὶ κίνδυνος. ταραχῆ. δάλη.
διωγμός (Aesch. Suppl.)
χειμῶντα· διγοῦντα
χειρὶς· η δράξ. καὶ τὸ μέλος. καὶ μέρος [74, 75]

χειρόδας· τὰς ἐν τοῖς ποσὶ δραγάδας. ἔνοι δὲ φρδας (L. χρ—) [77]
χειραγωγ· τῇ τειρὶ ἄγω
20 Τχειρίον· ύποχειρίος, τιθασόν
χειρίζειν· διοικεῖν
χειρίστριον· ύποχειρίον, χειροήθη [82]
χειρίος· [ad 83] ύποχειρίος [84, 85]
χειροδοκούσκον· τόν διὰ χειρῶν δάντα
χειροδοθεῖτε δεσμφ (Stesichor.)· τοῖς πυκνικοῖς λιάσι, διὰ τὸ τὰς σδρκας διακόπτειν καὶ δναλίσκειν
χειροβλῆματα· δράγματα· οἱ δὲ χειρόβλητα (recte)
30 χειρούδστορες (Hecatae)· οἱ διὰ τῶν χειρῶν δάντες
Χειρογονία (Cret.)· η Περσεφόη [91]
χειρόδοτον· δρημάτιστον δάνεον
χειροέρκητης· χειρουργός (-φέκτης)
χειροήθεις (Dem. 37, 10). πρδαι, ημεροι
χειροήθεις· πρδαι, ημεροι [96]
χειρόκμητα (Aristol. Meteor. II 1). χειροπόλητα, ηγουν ύπὸ χειρῶν γεγενημένα

- χειρομάντεις· οἱ δπὸ χερῶν μαντευόμενοι [99-302]
 χειρονόμος· ὀργηστής [4]
 χειροκόνια· ἔορτή, ἣν γέ τεγνῖται θύνουσιν
 χειροκόδες (Aἰσα. fr. 38)· ἔαυοπόδες
 χειροτέρη· ἐλάττων
 χειρότερον· χείρονα
 χειροτονεῖν (Plat. com. p. 681)· καθιστᾶν.
 φηφίζειν
 χειροτονία· ἔκλογη (παντὸς δῆμου Συρ.) 10
 χειρουργεῖ· χερσὶν ἐργάζεται [12]
 χειρωνάκτας· χειροτέρνας
 χειρώνας λεις (Soph. fr. 756)· ὁ χειρο-
 τέρνης
 χειρωσάμενοι· καταγωνισάμενοι [16]
 χειρωτόν· εὐδλωτον [ad 17] [18]
 χείσεται (σ. 17)· χωρήσει
 † χειλέαρη, χειλιδῶν, χειλογίας, καὶ λεθῆς
 ποιός
 † χειλέν· κιθάρα 20
 χειλὲν χειλώνη (carm. pop. 14 p. 1030)
 χειλιδῶν (Xen. res eq. IV 5)· τὸ κοίλον τῆς
 ὄπλης τῶν ἵππων (—όνα?). καὶ τοῦ ἀν-
 θρώπου τὸ ἀνθεν τοῦ ἀγκῶνος τὸ κατὰ
 τὰς καμπάς
 χειλιδόνισται· οἱ τῇ χειλιδόνι διεγρούντες
 χειλιδόνος δίκην (Aesch. Ag. 1050)· τοὺς
 βαρβάρους χειλιδόνισιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν
 δασύθετον λαλιάν
 χειλιδόνεως· εἶδος λαχάδων
 χειλιδόνων μουσείον (Αγ. Ran. 93)· ὡς
 βιρβαρα καὶ δασύνετα ποιούντων τῶν τρα-
 γικῶν
 χειλιδόνων φάρμακον (Hippocract. fr. 121)
 χέλ.ιον (Nic. Al. 661)· τὸ διπλωστραχωμένον
 τῆς χειλίστης δέρμα κέλυνος γετός διστρα-
 κώδης
- 20 χέλλαις· κιθάρα
 χελεύ χειλώνη (carm. pop. 14 p. 1030)
 χελιδῶν τὸ κοίλον τῆς τραγικῶν
 χειλιδόνισται· η ποικιλή κανθαρίς [45]
 χελωνός· τὴν θαλασσιν χελώνην οὐτε
 λέγουσι τινες, ὡς τὴν ἀράχην ἀραχνόν
 χελωνοφάροι· δετοί τινες
 χεννίον (Alth. 393 C)· δρυιθάριόν τι κατ'
 Αλυκῶν ταριχευόμενον. καὶ εἶδος λεθῆς
 [49, 50]
- 30 χέραδος (Φ 319)· η μετ' ὀστεράκων καὶ
 λίθους ὑλή (λίνες?) [52-54]
 χέρη (Α 80)· χείρονι, ηττεονι, η ησσονι
 χέρμα· ποίημα. † χέλις [57]
 χεραδίψ· ψειροπλήθει λιθφ [58]
 χερομάς (Anth. Pal. VII 693)· λίθος χειρο-
 πλήθης, σὺν τῷ χειρὶ βαστάσαι καὶ διελέσθαι
 δύναται τις

COD. 303 ὀρχιστής 5 | πυνία 7 | ερῆ 13 χειρο— 14 | ὄναξ 19 χωρῆση
 20—22 = 22. 21. 20 (20 χειλέλαροις — [καὶ] λ. ποιοί) 24 τὴν χειλόντα 25 χελι-
 δόσι δ. 26. 27. 28 = 28. 27. 26 27 μούσιον — ποιούντα 28 χειλιδόναν 29 χέ-
 λιον, τὸ διπότι — χέλιος 30—32 — 31. 32. 33 30 χελιδῶν 31 βίσσειν 32 χε-
 λοῦς 33 χέλυν 34 χῆλαι 35 χειλέντων λύραις (cf. καλ—) 36 γημῶν 41 τρόπη
 43 τρόπη 44 |ιας 46 χελῶνος, τὴν θαλασσιαν — δράσθιν ἀραχνήν

HES. 99 χειρόμαχον· η χειρόμαστρον· μανδίλιον (cf. σκυδιστή; Sophocli.)
 300 χείρον (Ψ 413)· κάκιστον. ίλαττον 1 χείρονα (P 149). όμοια 2 χειρονάκτας·
 χειροτέχνες 4 χείρονος (Ο 641)· ίλαττονος 12 Χείρων (Α 831). ίπρον καὶ Φύλυρας
 πλός 16 χειροσάσθαι (Iob. III 8)· ὑποτάξαι. φονεῦσαι Ad 17 καταγονίσασθαι 18 χει-
 τών· ἐνδυμα, περιβόλαιον Ad 23 [χεῖλος (αἱ χειλύνην), καὶ] 33 χέλυν ἐν τῷ ἀλυροῖς
 (Eur. Alc. 447)· χέλυν ἡ κιθάρη ἀπὸ γάρ ὀστεράκου χειλόντης κιθάρα γίνεται 38 χε-
 λυνάζειν· χειλάζειν (cf. ισχελ— εἱ γελυνμάζει) 45 χειλών ίδος (Iudith. XI 15)· οὐδέ της
 θύρας τῆς σκηνῆς 49 χέραβος· γάσμα γῆς (χηραμός) 50 χεράδεις· αἱ τῶν χειμάρρων
 ποταμῶν λιθώδεις δηρούσες (χέραδος) 52 χερᾶς τὸ δπὸ θαλάσσης καὶ ποταμῶν λιθώδεις·
 ή ὁ σωρὸς τῶν λίθων (χέραδος) 53 χεραδάμης· λίθος πληρῶν τὴν χείρα (χεραδίδης) 54 χε-
 ρεῖον (φ. 176)· χειρογα. ίλαττονα (αἱ χέρηα σ. 228).] χειρον 57 χερμάδεις (—ον)· χερο-
 πλήθης λίθος. καὶ ὁ ἀκροβολισμός 59 χερμάδος· λίθος πληρῶν χειρα

ζερματιστής· λίθος γειροπλήθης. καὶ δίσκος
βακχεῖος

ζερνής· πλένης. λάτρεις, γειροτέρης, ὁ πρό^τ
ζειρῶν ήσσον γειράδιος, (ὅς καὶ) ζερνήτης·
ζέρωνα γάρ η πενία

ζερνήτης (Μ 433)· ή ἀπὸ ζειρῶν ήσσα, πενία,
πενίαρδ, ζήρα

ζέρνιβα (α 136)· τὸ ἐπιχειρέμενον ταῖς ζερσὶν
ῦδωρ

ζερνιβέζον (Aristoph. p. 1047)· [τὸ ἀγνι-
οῦσαν δὲ] ὕδατος ἔχοντος κριθᾶς καὶ ἄλλας
(αὐτοῖς ζερνιψασθαι)

ζέρνιβος (Αρ. Lys. 1129)· τοῦ προχειρέμενου
ὕδατος

ζερνιψάμενος· τὰς ζεῖρας τιφάμενος

ζέρον· τὴν κέρδους γῆν. Λάκωνες
ζερνησσα γῆ (Ευρ. Hec. 33)· ἡ ἐκ δεξιῶν
καὶ ἀριστερῶν ἔχουσα Θάλασσαν

ζερσένει· Σοφοκλῆς Ιων (Ιτ. 300)· κεί-
μενος μὲν βιοντάδας αὐλάς ἐπὶ ζέρ-
σους ἡ διὰ ζειρῶν ἔχει, ἡ οὐτῶς ἐμβατεύει

ζερσεία· ἔρημηα
ζερσησσος· γῆ εἰς θάλασσαν ἐκνεύουσα,
ἡ μήτε ζέρσος, μήτε θάλασσα

ζέρσος (Ξ 284)· ἡ ἐρημος γῆ καὶ τραχεῖα,
καὶ πᾶσα γῆ ἀκρόπος καὶ ἀνέργαστος [74]

ζερσις· ἔλος δρυός

ζεύαι (λ 75)· ἐπιζέαι, καταχώσαι ἐπὶ τῶν
τελευτώντων [77]

ζεύει (rec. epic.)· φεῖ
ζεύμα· φεῦμα, ὕδωρ (non Ψ 561). προσογή^{80-83]}

ζηλᾶς· ὥλητης, πλέκτης ἡ + τροφεὺς (θηλ—)
ζηλεύει· ὥλητει, πλέκει

ζηλεύσεις (Soph. fr. 442)· πλέξεις. Χη-
λεύματα (Poll. VII 83) γάρ ἐλέγοντο οὐν
ὄπιτρα, οἵς πλέκουσαν ἡ ὥλητον

χηλεύτα κράνεα (Herod. VII 89)· τὰ φα-
πτά, σηλᾶς ἔχοντα ποιάς

COD. 62 ζέρνης — λάτης — ζερνήτης
οἱ εἱ

ρονα 70 λονι 72 ἐκ. νεύουσα (79 cf. ζεύμα, γύμα)
86 86 ποσ 88 86 ολοντίτια 87 ζηλεύματα· κράνη τὰ
96 χηραμβίς 98 τῶν κατὰ 402 στρατευεσθαι (17 cf. χηροπάζουσα)

HES. 74 χερσοφθήσονται (v. l. Nahum I 10)· ἐρημωθήσονται
(ω 81)· περιβάλλονται (sc. Argivū) 80 ζεύμασι (Eurip. El. 172)· ἡ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστε-
ρῶν ἔχουσα θάλασσαν (369) 81 ζεύσωι (H 86)· ζειρῶσι, γάσσωσιν 82 ζῆ· ξέθος. διπλα
(h. e. ζῆθος pro ζῆτος) 83 ζητωνος· οίκος (νιστρ' νευσσοικος;) 92 ζηλαῖος (N 10).
διοιον 94 ζητῶνη· μητρὶ πολέμου (χε—) 401 ζηνοβοσα (Plat. Polil. 264 C)· ζηνο-
βοσικα (Moer.) 5 ζητή· ἐν σπάνει καὶ γειτεῖστιν (τητζεῖ) 8 ζῆρας (B 289)· αἱ μῆ-
ζουσαι ἀνδρας 11 ζῆροι· ἀνδρες μῆζουστε γυναικας 13 ζῆρατο (Ξ 270)· ζῆρη
18 ζηροστατ· οἱ μακρόθεν κατὰ γένος, προσήκοντες δέ, καὶ οἱ ζηρεύοντος τοῦ οἴκου τῶν
δυζιατέων κληρονομούντων (schol. Heriod. Theog. 607) 20 ζηρώσας (P 25)· ζῆραν
ιασας 21 ζηρωσε (E 642)· ζηναρδον ἐποιησεν (cod. Ιξ δρεδος)

ζηλή· ὄπλη, ὄνυξ βοός. γνάθος (Eur. Phoen.
1025)

ζήλιυον (Anacreo)· πλεκτόν

τζηλοδευσείν· δδολεαζεῖν. οἱ δὲ τρίβειν

ζηλόσια· κιμφτός [92]

ζηλόφια· γλυφίς [94]

ζηλότια· αἱ θαφίδες τῶν δικτυοπλόκων

ζημη· ζάσμη. ζηραμίς (Hippocr. 493, 19).
τλεία

10 ζην(ά)λοπες (Herod. II 72 Ar. Av. 1295)·

ὄργανα ποιά. ὅπερ ἔνιοι ζηναλώπεκες

ζηνα διμνύειν (Cralin. Ar. Av. 521)· ἔθος
ἡν τὸ κατὰ τῶν τοιουτῶν διμνύειν τοῖς
παλαιοῖς

ζηνημα· καταμώκημα

ζηνηδαι· καταμακήσασθαι [401]

ζηνύστρα· αὐτήν τὴν ζάσμην. καὶ τὸ στραγ-
γεύεσθαι

ζηνυστρᾶσθαι· ζα(σ)μάσθαι

20 ζηνην στρᾶσθαι· ζα(σ)μάσθαι
ζηνην στρ(α)ζείν· βοᾶς, κέκραγας. ἔνιστε
στραγγεύην [5]

ζηρ· ζήνος (her; cf. σχῦρ)

ζηρα· ἡ μετά γάμου μή συνοικοῦσα ἀνδρί,
ἡ τὸν ἀνδρα στερηθεῖσα γυνή (cf. Z 408) [8]

ζηράμβη· ζηρῶν οἰκημα

ζηραμοι (Φ 495)· οἱ φωλεοὶ τῶν θηρίων,
καὶ αἱ καταδύσεις, σπηλαια, καὶ πέτραι
κοῖλαι [11]

ζηραμύδεις· τὰ κοῖλα καὶ ἔχοντα κενώματα

[13]

ζηρεύει (ι 124)· ἐνδεις ἔστιν, ἡ ἐσημος
ζηρηλὸν οίκον· παρδ Αντιμάχῳ (Ιτ. XCIV)

τὸν ἀτεκνον

ζηρον (Callim. AP. VII 517. 522)· τὸν ὄρ-
φανόν, ἡ ἐρημος, καὶ χρελαν ἔχων τινός

τζηροπτάζουσα (cf. Herod. II 90)· διὰ
ζειρῶν ἔχουσα [18]

ζηρώσαι· ἐρημωσαι [20. 21]

ζηρωσταλ (E 158)· οἱ μακρόθεν συγγενεῖς

65 ζερνιβιον (Hippocr. 1230 D ?) 68 ζερ-

ζενάμεναι 79 προχόν (sic) post ζεύμασι

gl. 86 ποσ 88 86 ολοντίτια 87 ζηλεύματα· κράνη τὰ

89 ζηλεύον· 93 γλύψις.

ζηλέντες γάρ ζηλεύονται (4 ἔνιοι δὲ?) 9 ζηραμβής 15 ἀτακτον

77 ζενάμεναι 79 προχόν (sic) post ζεύμασι

80 ζηλεύονται· κράνη τὰ

82 ζῆ· ξέθος. διπλα

83 ζηλεύονται· κράνη τὰ

92 ζηλαῖος (N 10).

διοιον 94 ζητῶνη· μητρὶ πολέμου (χε—) 401 ζηνοβοσα (Plat. Polil. 264 C)· ζηνο-

βοσικα (Moer.) 5 ζητή· ἐν σπάνει καὶ γειτεῖστιν (τητζεῖ) 8 ζῆρας (B 289)· αἱ μῆ-

ζουσαι ἀνδρας 11 ζῆροι· ἀνδρες μῆζουστε γυναικας 13 ζῆρατο (Ξ 270)· ζῆρη

18 ζηροστατ· οἱ μακρόθεν κατὰ γένος, προσήκοντες δέ, καὶ οἱ ζηρεύοντος τοῦ οἴκου τῶν

δυζιατέων κληρονομούντων (schol. Heriod. Theog. 607) 20 ζηρώσας (P 25)· ζῆραν

ιασας 21 ζηρωσε (E 642)· ζηναρδον ἐποιησεν (cod. Ιξ δρεδος)

χήτει (T 324)· στερήσει, ἐνδείη, σπάνει [24]
 χῆτεια· χρεία
 χῆτος· ἐνδεια, στέρησις
 χθαμαλός· ταπεινός. ἴσος, δημαλός. κοῦλος
 χθαμαλωτερος (μ 101)· κατά σύγχρισιν
 χθές· χθιζόν, ἔχθες
 τχθεσιφωνθν· κακολογῶν
 χθιζά· τά χθις καὶ πρώην [32—37]
 χθονήρεις· χθονίους
 χθόνια· υπόγεια. κεκρυμμένα. βαρία. φο-
 βερά. μεγάλα [39]
 χθόνια λουτρά· τά τοῖς νεκροῖς ἐπιφερό-
 μενα. ἐκόμιζον γάρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά
 χθονίαν λώβιαν (Trag. inc. fr. 216)· ἀντὶ
 τοῦ μεγάλην ψέψαι, καὶ τὴν χθονίδα λώβην
 χθόνιον· μέγα
 χθονίους Ἰναχίδας (Trag.?)· αὐτόχθονας
 καὶ οὐκ ἐπήλιδας
 χθονίων· ἐπιγείων (ὑπὸ—)
 χθονόπαιδα Θραν (Lyric.)· καθ' ἐπὶ Γῆς 20
 αἱ Ὡραι τὰ φύσεντα, ὡς Ἡμέρα Ἡλίου,
 καθ' ἱστορίαν [47]
 χθόνιον (B 465)· η γῆ ἀπὸ τῆς χύσεως
 ζιάξειν (καὶ) σιφνιάζειν (Aristoph. fr.
 CII)·
 χίαι (Hippocr. 828 C)· υποδήματος ἀνδρείου
 εἶδος [51]
 χιαστή τιλλειν (Com. inc. V p. CCCLXXII)·
 φις τῶν Χίων κατεαγότων καὶ παρατιλο-
 μένων [53] 30
 τχιδαλέον· τυφλόν. ἀγαμον. πεφρικός
 χιδαλον (Cret.)· τὸ παιδίον
 τχίδαι· ἀντὶ τοῦ [Κρήτες]

COD. 23 σπάνη 23 χρεία 23 ίσος ut solet (30 ἐχθεσιφωνθν· κακολόγων?)
 38 post 41 44 ἐπήλιδας 50 εἰτους 55 χίδαον (= χιδαλον)

(εἰ. κεχιλιάσθαι) 79 ἥρυνα 80 λευκανή 82 Χίων δ ἐκ (h. e. Χίων) 84 χίραι 85 κα-
 τειργασμένους (88 χαβόν· ειστραβέθει?)

HES. 24 χήτει ἐτεναίων (π 35)· ἐνδείη τῶν ἵγκομησομέτεων ἵτοι περιβολαῖσιν
 32 χθιζά (τε) καὶ πρωτίζα (B 303)· χθες καὶ πρωΐ (Plat. Alc. 2 p. 141 D) 33 χθιζοί
 (Iob. VIII 9)· χθεονίοις 34 χθιζός (A 424)· χθεονός 35 χθόνα· σῶμα (ρούσα) 36 χ[θ]ό-
 νος καὶ χθόνιος· γῆνος, ἐπιγείος 37 Χθόνιος Ζεύς (Soph. OC. 1606)· δὲ Αἰδης (εἰ. Ζεύς
 χθόνιος) 39 ?χθονίην νεκρούκεν 47 χθονός (Γ 217)· γῆς 51 χιαρόν· χιαρόν, θερμόν
 (λι—) 53 χίδα (Levit. II 14)· φρικτή 58 χίδρα (Levit. II 14)· στάγνες νεογενεῖς. η τά
 ἐξ ὀσπρίων δίλεγα. η σίτος νέος φιλο)πτερύμενος. η τά σαπριώδη απέριματα 60 χιδάσ (Lev.
 II 16)· νέων καρπών. καὶ θερμών (451) Ad 63 καὶ τούτῳ ὅτε εἰς τό (τε). χιλιάρηα χιλιας
 66 χεῖ 67 χειλεύει (250) 70 χιμαδίψ (Dem. 49, 3)· χειμῶνος 71 χιμάξειν·
 τὸν χειμῶνα διάγειν 72 χιμάχω· πραγματίων 73 Χίμαιρα (Ζ 181)· τριμορφον θηρίον,
 οὐ πρόσσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χιμάρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. φασὶ δὲ ἐν Λυκίᾳ γίνεσθαι ὡς
 κεφαλὴν μὲν λέοντος ἐμπροσθεν, καὶ ἀπὸ στόματος πῦρ ἀποτελεῖν, ὅπισθεν δὲ δράκωντος ἐχον
 κεφαλὴν 74 χιλιάρηον (gl. in Psalm.) — ὄντας, ποταμοὶ ἐξ ὅμβρων
 (χειμάρροι) 78 χιμαρίραν· αἴγαν δύριαν 87 χιωνοθήσονται (Ps. LXVII 11)· λευ-
 κανήσονται. λαυρυνθήσονται 90 χλαρία· περιβολα (L. χλανία· οἱ δῆμοι παρθένεν
 coll. κλανία) 91 χλαρίτεδες· αἱ δῆμοι παρθένων (L. χλανίδες· περιθολαί)

τχιδᾶν· χ(ε)ιμάζεσθαι. δειλιάν [38]
 τχιδρον· ὄνομα δειλόν
 χιλ[α]δύρα· χωνύφιον τι
 χιλιαρχος· χιλιων ἀρχων
 χιλιοστή· τέλος διπλός της τοῦ θυσίας
 χιλιωθήναι· χιλίας δραχμάς δημιωθήναι
 χιλέσ· η τροφή. καὶ χιλὸν τὸ αντό. καὶ
 χόρτος τῶν βοσκημάτων (254) [ad 63] [66. 67]
 χιλούσθαι· παχύνεσθαι σιτίζεσθαι (256)
 χιλιωθήρ· τὸ τοῖς υποδυγίοις διπλό κορυφῆς
 ἐξαρτώμενον, ἐν φίη τροφή [70—74]
 Χιμαρίδαι· γένος τι Ἀθηνῆσιν [ad 76]
 χιμαροι· αἴγες ψειμέραι, [ad 76] η ἐριφοι
 χιμετλον (Aet. Vespr. 1167)· τὸ ἐν ψειμάνι
 γενέμενον ἔλκος ψύλλος ψύχοντος [78]
 Χίοις· τὸ διαθό εὔχεσθαι Ἀθηνῆσιν λιστρεῖ
 (Θεοτορη) τὸν κῆρυκα
 χιονέα· λευκά. η φωτωθή
 χιονίζει· λευκάνει
 Χίον ἐκ Λακαίνης (Arist. p. 1038)· ἐκ
 κύλικος Λακαίνης οίνον
 τχιονολόφον· τὸ διποταμῆραι τῆς κεφαλῆς
 τὸ μέσον
 χιράδες· αἱ ἐν ταῖς πτέρωνται φαγάδες
 τχιραλίους· τοὺς (κατὰ τοὺς) πόδας κα-
 τερρρημένους
 χιτών (Hom.)· ἐσθῆτης, θώραξ, λιμάτιον ἀν-
 δρουκών [87]
 τχιαβόν· εὐτραφές
 χλαινα· χλαιμίς, η (η χλανίς?) λιμάτιον χι-
 μερινότερον, ἀπό τοῦ χιλιαίνειν, οὐ ἐστι δερ-
 μαίνειν [90. 91]

- χλαμυρίς· πόσα, δικρίτως βρόμος
χλαμύς· πορφύρα ή γειτών [94]
χλαμυραι· τρυφώσαι, γρυπώσαι
(χλανία [Cretic.])· οἱ ὄρμοι παρθένων) 491
χλανίδες· λεπτά ίμάτια. (περιφολαι εἰ. 490)
χλανίδιον (εἰ. Eur. Or. 42)· ίμάτιον λεπτόν
χλάνος· τὸ περὶ τοὺς τραχιῆλους δάσος
χλάρ (Lacon.)· κόχλαξ
χλαρά· φαντά ἐν ἔλαιῳ
χλαρόν· ὑπαράνθη. λεπτόν. τρυχαλέον [ad 501] 10
χλαρόν· ἐλαηδὸς καθέθων
χλεμέρον· χλιάρον. θερμόν
τχλεμύρα· χλοανθούντα [5]
χλενδεῖ (Dem. 78, 12)· ἐμπατζεῖ, γελᾶ [7]
χλενασμός (Dem. 251, 3)· ἐμπατγμός
χλενδόν (Cretat. Sam. Com. V p. XLIX n. IV).
χύδηρος σωρόδον [ad 9]
χλῆδος (Dem. 1278, 4 Aesch. fr. 16)· ὁ σωρός
τῶν λίθων [11]
χλιδᾶ· τροφή, δίγος. τρυφᾶ
χλιδαῖ· δύλασματα, τρυφαί
χλιδανή· τρυφηλή
χλιδανόν· τρυφερὸν δμοίως
τχλιδή· [ad 16] ίμάτιον τειμερινόν
τχλιδές· σακκοπάθνιος
χλιδωνες (Comitic.)· κόσμος δν αι γυναικες
περὶ τοὺς βραχίονας ελάθσαι φορεῖν καὶ
τοὺς τραχιῆλους
χλιδωνόπουν· χλιδωνας περὶ τοὺς πόδας
ἔχοντα, τουτέστι περισκελίδας
χλιδώσαις· τρυφώσαις
χλίει· δρώσει (cf. χρίει)
χλιερόν (Cralin. p. 94)· τὸ εὐθερμον
χλιήνας· χλιάνας [24]
χλόα (Eur. Hipp. 1138)· βοτάνη
χλοάδει· δρηθρός ἐστιν, ἀνθηρεύεται
χλοάζεσθαι· γαστρίζεσθαι
χλοανθεῖν· χλωρόν διεθεῖν [29]
χλοάσουσι· βλαστήσουσιν [31]
χλοερόν (Nic. Th. 879)· χλωρόν. χιαρόν
(νεαρόν ?). ωχρόν. νέον. ἀπαλόν
- χλόη (Hom.)· βοτάνη. φύλλα
χλό(ε)ι· αἱ ἰσορτή ἀπό τῶν καρπῶν
χλοιδεῖν (Aesch. Prom. 971)· διελκεσθαι [ad 33]
χλοιδέσκονται· γαστρίζουσαι [37]
χλόσος· χλωρίασις (Hippocr.) [ad 38]
χλοσσός· ιχθύς υπὸ Ίώνων
τχλονυάζειν· κινύρεσθαι
χλοῦνται (Hippocrat. p. 121 Mein.)· λωπο-
δύται, οἱ τῷ χλόῃ εύναζόμενοι
χλούντην (I 535)· τὸν τῷ χλόῃ εύναζόμενον
χλουντός· χρωσίς
χλούς· ωχρότης
χλωρά· σῦκος (Eur. fr. 899) [46]
χλωρεύειν (Ατ. ΗΑ. IX 1)· σρνθάριον χλωρόν
χλωρής· ἀηδάν (τ 518)· ἥποι ἀπὸ τοῦ
χρώματος ἡ χλωρά. ἡ διὰ τὸ ἐπὶ χλωρῶν
καθέσεθαι δένδρων. ἡ δὲ καὶ χλωρῶν
γένος ἔχουσα
20 χλωροί· οἱ φάσηλοι. μήποτε δὲ ωχροὶ
υγαπτέον
χλωροῦται· εἶδος καριδῶν
χλωρόν· υγρόν (Eur. Med. 906). δεινόν,
χαλεπόν
χλωρὸν δέος (II 379)· τὸ χλωροποιόν. τοι-
σύτος ύρῳ δ φόβος, χλωριάσεως (ἐμ)ποιη-
τικός
χλωρόν τε καὶ βλέπον (τα Aesch. Ag. 677).
δυτὶ τοῦ ἕστητα
30 χλωρόν τυρόν (Ar. Ran. 567)· ἀπαλόν
χλωρός· ωχρός
χλωρφ· πέδεφ· νεαρφ [57]
χνᾶσαι (Cret.)· φονεῦσαι
χναύει· λαμβάνει. κνήει
χναύεται (Mnesim. fr. I 12 p. 569)· περι-
κνήεται. λαμβάνει
χναύμα (Com. an. fr. CCCXX)· τὸ βρόμα
χναύματα· τὰ βρόματα. καὶ τὰ τῶν κρεῶν
διανθρακίσματα (cf. Eur. Cycl. 357)
40 χναύων· περικνήσων. περιτίλλων (Eubul.
com. III p. 268) [64. 65]

COD. 510 χληδός 12 χληδᾶ 13 χλίδαι 15 χλυδαρόν 18 χλιδῶν;

χόσμοι ἀν 19 |σπουν — π — ἔχονται 34 χλοιά κάλπων 38 χλοός 43 εἰ. λου-
νόν 45 χλωρα· συκαὶ 47 εἰ. χωρίων 48 χλωρής 49 ωχροί 56 χλωροπέδφ
58 χλιάσαι 59 χνάνει (cf. ἔχανον)

HES. 94 χλαμός· χλιάνα Ad 501 ωχρόν (χλωρόν) 5 χλεαίται· θερμαίνεται
(χλιαίνεται) 7 χλεύη· γέλω (Moer.) Ad 9 πληθύνοντα (χλιδῶντα (Aesch. fr. 172)) 11 χλῆ-
δης· σπάδων, θλαδίας, εὐνούχος (χλούνης) Ad 16 τρυψή (Moer.) 24 χλιοῦται· σχίζε-
ται (χιλοῦται· στίζεται) 29 χ[λ]οάνωις· τοῖς κοιλῶμασι, ἐν οἷς αναρτεῖται τὰ χνευε-
μένα 31 † χλόδη· ἔκλισις καὶ μαλακία (χλιδή) Ad 35 καὶ τρυψάν (χλιδή) 37 χλοο-
δᾶς (χλι—?). δρύπτονται Ad 38 ωχρότης (v. l. Y 421) 46 χλωρός· τυρός (Moer. 403)
57 χμαίνει· μιέρει 64 χρεμύρεται· κινύρεται (χενύρεται· κινύρεται?) 65 χι-
μός· νηστις (δκηηνος)

χνιαρωτέρα· χνιοφ(δεσ)τέρα
χνίει· φακάδει. Θρύττει (521)
χνόαι (Aesch. Sept. 157)· αἱ ζοινικότες, αἱ
τοῦ ἀξονος σύριγγες
χνόην· τὸν τῶν ποδῶν φόρον (Aesch. Sept.
377)
χνό(s)· δὲ χνοῦ(s) τοῦ γεν(ε)τῶν ἀρβαμένου
χνόος· ξυνόμος. ψύφος (Callim. Ap. 37). φθόγ-
γος (χνόη) [12]
χοᾶ (Ar. Eqq. 95)· ζοῦν. μέτρον ήγρων
χοαλ· θυσίαι. καὶ τὸ μελίκρατον. καὶ ἔλαιον
[75]
χοάνη· χώνη, τύπος, εἰς δὲ μεταχεῖται τὸ
χωνευόμενον
χοάνοις (Σ 470)· τοῖς φυσητῆροις, ταῖς χώ-
ναις, καὶ κοιλάφασιν, εἰς δὲ ἔγχεῖται τὸ
χωνευόμενον, η̄ τοῖς πηλίνοις τύποις
†χοάρβητα· τὰ γράμματα
χοάς (Soph. OC. 469)· τὰς σπουδὰς τῶν
νεκρῶν
†χοᾶσθαι· κανχάσθαι (723)
†χοάσθα[ο]μαι· ἐπίζουμαι
Χοάσπης (Nic. Th. 890)· ποταμὸς Ἰνδίας
χοδιτεύειν· ἀποπατᾶν
χόδανον· τὴν ἔδραν
χόες· χώναι [86, 87]
†χοῖτας· τὸ ἀδρότοσθαι [89]
χοίνικες· αἱ βαθεῖαι πέδαι (Ar. Plut. 275).
καὶ αἱ ἀπὸ μέρους τροφαὶ (Herod. VII 187)
χοιτίκη (-ική)· τοῦ τροχοῦ ἐν φορέψε-
ται ὁ ἄξων
χοιτίγ· μέτρον τοῦ. καὶ πέδη. καὶ νεφθῆς
χοιρόδεσ· ἀλλ ἔγκειμεναι πέραι (Eur. Tro.
89). καὶ πάθος το δεινόν (Hippocr. 271, 55)
χοιρίμα (Laced.)· τὸ χοιρίδιον
χοιρίναι (sch. Ar. Eq. 1332 Vesp. 333)· αἱ
θαλάσσαις ψῆφοι [96]
χοιροὶ· διοιώς. η̄ καὶ αὐτὸν τὰ ζῶα οἱ ζοῖροι
χοιροκομεῖον (Ar. Lys. 1073 Vesp. 844)·
λεπτόν τι πλεκτὸν φέσι δρυ(θ)οτροφεῖον
χοῖρος· χοιρόσακα, μηχάνημα τι οὐτως ἐκά-
λειτο
χοιροσφάγος· θύτης

COD. 73 χοροῦν, χόα 74 χοαίξ
δαρον 86 Cyr. Vind. 32 90 οἱ ἀπὸ 93
601 συφάγον {4 σοχολάδεια?} 6 |γεῖς 15 |βαφίον (cf. κολο—)
27 μεμαγι]

HES. 72 χροῦς· τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων (gl. Ps. 14) 75 χοανεῦσαι (Ar. Thesm.
68)· χωνεύσαι (Moer.) 86 χοὶ (noīc.)· χώματι 87 χόινον (Cret.)· ποτήρων χαλκοῦν
(χόντρον) 89 χοῖκός (1 Cor. XV 47)· πήλινος, γῆνος 96 χοιρογρύλλιον (LXX)· δὲ ἵχι-
νος 603 χολάδεις (d 526)· τὰ ἔντερα ἀπὸ τοῦ κεχαλάδοθα (cf. χαλάδεις) 5 χολάοντα·
ἀιθοῦντα (χλοάοντα) 9 χολεσέμεν (A 78)· ὅργισθησόμενα 23 χονδρίτων (Genes. XL
16)· παχεῖα σεμιδαίη

χοιροτροφεῖον (Eupol. CXVI Phrynic.
p. 569)· περίζωμα γυναικεῖον. καὶ συφέόν
χοιροφόρημα· χοιρίδιον [603]
†χολαδία· τὸ σχολάζειν [5]
Χολαργῆς (Ar. Ach. 855)· δῆμος φυλῆς
Ἀκαμαντίδος
Χολάς· ἔστρη Διονύσου
χολέρα· ἔκ(χ)ρισις κάτωθεν διὰ γαστρός,
καὶ ἀνωθεν διὰ στόματος, ἐμέτες [9]
10 χολέρα· σωλήν, δι' οὐν τὸ ὑδρόν ἀπὸ τῶν
κεράμων φ(έρ)εται ἐξακοντιζόμενον
χολή (Pherecr. p. 282)· μανία πικρά
χόλικες (Pherecr. p. 300)· αἱ παχντάται
κοιλίαι. οἱ δὲ τὰς κοιλίας τὸ γράμματα
χόλιξ· κοιλίαι
χολόβαφα· τὰ χρυσῷ ἐμφερός βεβαμένα
χολοβόδιφιον· τούτο λέγεται ἀμα μέν, ὅτι
τὰ φαιλὰ βαφέντα κολῆ βάπτεται, ἀμα δὲ
τὰ χρυσῷ ἐμφερός βεβαμένα (schol. Nic.
Th. 444)
χολόεν· πικρόν, χολοποιόν
χόλος (A 387)· οὐρὴ ἐπίμονος. καὶ η̄ τῆς
χολῆς δάδεταις
χολούται· πικρανεῖται, θυμοῦται
χολωθεῖς (A 9)· οὐρισθεῖς, εἰς χόλον ἀζθεῖς
†χονδράς· χορδᾶς
χονδρίον· πίναξ, κέραμος
χονδρεύει· σεμιδαίην ποιεῖ
χονδρίη (Theophr. VII 7, 1, 11, 4)· ἀργιόν
τι λάχανον
χονδρίης· σεμιδαίης (Ath. 115 D) [25]
χονδροκοπεῖα· μύλων, ὅπου ὁ χόνδρος
κόπτεται
χόνδρος (Com. Vesp. 1155)· σεμιδαίην με-
μαγένην φέ πλακοῦτα
χόνδρος· τραγανός. οὐτος δὲ ἀλιξ (alica).
η̄ παχύς, η̄ μωρός
χόνδροι ἀλάν (Ar. Ach. 521?)· παχεῖς ἀλεῖς
χόννος (Gortynii)· ποτήριον χάλκεον (587)
40 χοραγ(ε)ιών (Epicharm.?)· διδασκαλεῖσν
χοραγός· διδασκαλεῖς. ἔσαρχος
χορδαφός· πάθος ἐντέρων
χορδή· νευρά κιθάρας

82 Χοάσπις 83, 84 = 84, 83 83 χύ-
δαρον 86 χοιρίναι 97, 98 = 98, 97

82 Χοάσπις 83, 84 = 84, 83 83 χύ-
δαρον 86 χοιρίναι 97, 98 = 98, 97
89 χοιρίναι (Cret.)· ποτήρων χαλκοῦν
χόινον 96 χοιρογρύλλιον (LXX)· δὲ ἵχι-
νος 96 χοιρογρύλλιον (LXX)· δὲ ἵχι-
νος 96 χοιρογρύλλιον (LXX)· δὲ ἵχι-
νος 96 χοιρογρύλλιον (LXX)· δὲ ἵχι-

χορδεῦσας· κακολογίσας, τεμεῖν
χορεῖον· [αδ 36] αἴλημά τι (Trypho) [αδ 36]
χορεύει (Phrynicus, p. 583 Euthul. p. 242).
μελφεῖ. βακχεύει. ὁρχεῖται
χορηγία· δόσις
χορηγεῖ· παρίχει, δίδωσιν
τιχορηγόν· παιδίον
χορηγός (Antiph. com. p. 116)· διδάσκαλος.
καὶ δὲ ἐπίδους τι τῶν ἰδίων. τοῦ χοροῦ
ἰδάρχων
χοροί (Com. V p. 1156)· τὰ τῶν ἀρνῶν καὶ
ἔργων διγεία. ἀλλοι τὰ μέλιτος καὶ γά-
λακτος γενέμενα βρώματα
† Χορῆλα Ἐξφαντίδες (Crat. fr. LXVI).
Κρατῖνος τὸν Ἐξφαντίδος οὐτῶς εἶπεν, αὐ-
τὸν τὸν Χορῆλον
χορὸν δίδωμι (Plat. Legg. 817 D)· παροι-
μία ἐπὶ τῶν σκηνῶν τυκνῶν [45]
χοροστασία (Callim. LM. 66)· χορός
χοροστατῶν· χοροῦ κατάρχων
χοροῦ ἡγεῖται· χορὸν τρέπει
χορταίσες· δασὺς χιτών, οἷος τῶν Σειλη-
νῶν
? χορταίσιθαμος· δὲ Σειληνός
χορταίσιθάμων.... χορταῖον τὸ ἔνδυμα
τοῦ Σειληνοῦ
χόρτος· οὐρανοῦ· τὸ περιόρισμα
χόρτος· δὲ συνήθης. καὶ δὲ περιβολος τῆς
αὐλῆς, ὡς τό·
αὐλῆς ἐν χόρτῳ (A 773)
οἱ δὲ ἐρυχωρίαν. δηλοὶ δὲ καὶ χώραν. καὶ
χόρτασμα. καὶ τὸν ὄρον τὸν τὸν τὴν γαῖαν,
ὧς ἐν τῷ·
σύγχροτα ταῖς πεδίᾳ (Eur. Andr. 17)
[54]

† χονᾶις· αἱ κατὰ δηρουκλαν τὸν παγγηλίαν
χονμόν (Lacon. Boeot.)· χιλόν
χοντος· ἀνθρωπος. καὶ τὸ ἐπιβαλλόμενον τῷ
όρφῳ. χῶμα. καὶ ἐρ(ε)πιων. καὶ μέτρον
κοντύλων (ιψ') [58]
χρᾶ (Herod. I 55)· χρῆσιν. θεσπίζει [60]

χραίνει (Aesch. Sept. 61)· μολύκει. τὰ σάινει.
χρίει [62, 63]
χραίνειν (Eur. Hipp. 1438)· μολύκειν. τὰ σα-
νειν. χρίειν. μαίνειν. ὑπαίνειν
χραίσμεῖν (A 242)· βοηθεῖν [66]
χραίσμησοντος (Lycophr. 292)· βοηθήσον-
τον [68]
χρῆν (Herod. IV 155)· χρῆσιν. μαντεύεσθαι.
καὶ τὰ ὄμοια [70, 71]
10 χράναι· χρῶσαι. καὶ τὰ ὄμοια
χράνας· μάνας
χράνθεις (cf. Aesch. Suppl. 266)· μανθέις
χραΐτεισθαι· χραν(θ)ήσεσθαι. ἐπικαν-
θήσεσθαι
χράται· μολύνεται, καὶ τὰ τοιαῦτα [αδ 76]
χράνσαι· καταζήσαι. χράναι. σκάβαι. γρ-
ψαν. ἐπιτυχεῖν
χράσιν (E 138)· καταζήσῃ. πλήξῃ
χράντις· ἄγκυρα μονόβολος
20 χρέα· δάνεια. μαντεύματα (schol. λ 478)
[81, 82]
χρεαγωγός· δὲ ὑπὲρ ἐτέρου τὸ δριψιλέτην
ἀγων [84]
† χρεῖται, τὴν ἐνδειαν. ποτὲ δὲ καὶ τῷ χρεῖται
[86]
χρειών (θ 79). χρησμοφόδιον, χρησμολογῶν
χρείως· δίησις
? χρεῖος (A 865 ει.)· δριψιλῆμα, χρέος
† χρειέδα· ἡγῆ φις Καλλίμαχος (694)
30 χρειέτισει· κακλίζει ὡς ἵππος (cf. Siracid.
XXXIII 6)
Χρεμέτης (Aristot. met. I 13)· ὄνομα πο-
ταμοῦ
χρεμετισμός (Ar. Eqq. 533)· ἡ φωνὴ τῶν
ἵππων
χρεμετῆ· ἡγεῖται
† χρεμέτης· χρεμετής
χρεμένος (Aristot. Ath. 305 D)· δὲ ὄνισκος
λχρῆς
χρεψιθέατρον (Com. an. fr. CLXXXI)· οἱ
εἰσιόντες εἰς θέατρον

COD. 43 εἰ. ἐκκεχοιριλωμένη 49 χορταῖος 51 χορταῖον 53 ἐκγάισων 53 συν-
χορτάναι αἱ παδιάι 57 καὶ ἐρέπινον ποιει κοτύλων 77 cf. ἔχρανσε 90 Forte χρεμάδι·
τῇ γῇ (lumulo) 91 χραὶ κελεχίζει 92 χραμετής 95 Forte χρέμις· χρεμετιστῆς

HES. Ad 36 διδασκαλεῖον (χορηγεῖον). καὶ τὸ βαμός τις. καὶ — καὶ μέρος τι χωρίον.
καὶ τὸ κάλυμμα τὸ συγγενόμενον ἐκ τῆς κοιλίας (Deuter. XXVIII 57) 45 χορός (lex. in
Psalms). κύκλος. στέφανος 54 χοροκαλή (II 130). καλῶς χορεύοντα 58 χοώμενος
(A 244). ἀλυπόμενος. δρυγόμενος 60 χραίεις· κελεύει (χρέ—). 62 χραματίσαι· κρᾶσαι
φις ἵππος (χρε—). 63 χραματισμός· ἡ τῶν ἵππων φωνὴ (χρε—). 66 χραισμῆσαι
(A 120). βοηθήσαι 68 χραίσμασι (A 566). βοηθώσαι 70 χραμβαλλαστύς· γέλως
διετά παιδίς (χρεμβ—). 71 χραμαδοῖλαι (Tarentini). γελῶσαι. καὶ αἱ νωθρόταται τῶν
χυνῶν. οἱ δὲ τοὺς κοχλίας (χναδαμύλαι). Ad 76 ἡ χρῆται (Moer.). 81 χρεῖται· δεῖ 82 χρέιαι·
ἐρδεῖται· 84 χρέος (Hom. bis). ὄφλημα. χρέια 86 χρειά (A 311). χρέα. χρέια

χρέοντες· προφητεύοντες
χρεολυτήσων· χρεοδοτήσων
(χρέος [Callim. Dian. 100]. θηρίον) cf. φίος
ει δέθος
χρεῦμα (Cret. ?)· φεῦμα
χρεώ· χρεῖα (I 197)· ή τὸ εἰμαρμένον. ή τὸ
δρειλόμενον [702]
χρεῶν· δρειλομένων. ή χρησμολόγων (χρέων)
χρεῶν ἀποκοπή· δταν τὰ ὑπὸ τῶν πε-
νήτων δρειλόμενα τοῖς πλουσίοις ἀκυρῆται
χρέως· χρέος, δρλημα [6]
χρή· δεῖ, πρέπει, καθήκει χρησμοφεῖ (Soph.
El. 35 χρῆ)
χρήδαντα· τὰ δηλα τοῦ ιστοῦ [9, 10]
χρήδια· πενία. ή χρηματα (Cretic.)
χρηζίσοντα (A 834). ἴνδεόμενα, χρεισθή,
χρείαν ἔχοντα
τρεχής· πονηρός [14]
χρηματίζει· δποκρίνεται. λαλεῖ. πράττει.
χρηματά συλλέγει
χρηματίσασθαι· πραγματεύσασθαι [17–19]
χρῆναι· δίεν είναι
χρῆς (Cratin. fr. II p. 87). θέλεις. χρῆναι
χρῆσαι (Thuc. II 102). θεσπίσαι
χρῆσθαι (Herod. I 47). καυχόσθαι. πράττειν.
προσφέρειν, χρηματ χρῆσθαι [24, 25]
χρῆσις· ἐνέργεια [27]
χρημάτων· ακρόδονα
χρησμός· προφητεία, πρόρρησις. δ παρά
θεού διδόμενος λόγος. ή μάντεια
χρησμόδημα· τὰ αντά
χρησμόδια (Aesch. Pro. 775). μάντεια,
μάντεια, προλεγόμενον
χρησμόδυμενα· τὰ αντά
χρηστὰ ποιεῖν· τὸν υπὲρ ἔτερουν δρει-
λοντα
χρήστης (Dem. 867, 13). δρειλέτης. καὶ δ
δανειστής. δ μάντις
χρηστήριον· μάντειον
χρηστοί (Arcad. Laced.). οἱ καταδεικα- 40
σμένοι. χρήσιμοι

COD. 99 χρεοδοσῶν 704 δχνεῖται (11 χρῆια ει χρῆια) 23 cf. χρᾶσθαι 28 κλύ-
δωνα 34 δμάντις απει καὶ (38 Plutarch. II p. 292 B) 37 χρήστης 43 ἀλοίφειν
67 χρυσαλλίν 69 χρυσικαλίνους χρυσομήτρους 70 χρυσοδέρμοι 71 δληφις

HES. 702 χρεώμενος (Ψ 834). χρέμενος 6 χρεωφειλέτης (Luc. VII 41). δ τὸ
χρῆμα δρειλῶν 9 χρῆμα· πράγμα. πλούτος, οὐσία. λημμα 10 χρῆματα· οἵς τι δύναται
χρῆσθαι. κτήματα. βασικήματα 14 χρηματεῖ (Ierem. XXV 30). ποιεῖ 17 χρηματισμός
(Rom. XI 4 ει.). δπτασία(s) νομοθεσία 18 χρῆμπτει· ἐγγίζει (χρεῖ—) 19 χρημφθῆναι·
προσπλέάσαι, ἐγγίσαι. ἐνρημάται. (χρεῖ—) 20 χρῆσθησατ (Ierem. XIII 10). χρημάνεισει
22 χρημάτων· τιμωρία 27 χρηματολογεῖ (Ierem. XLV 4). προφητεύει, μάντενεται 42 χρία-
μυρηκών κοίτη (χειδ) 47 χρόα (A 437). τὸ σῶμα. ή χρώτα 49 χροῖ (H 207). σφατι.
ἐπιφανεία 55 χρόμιος (P 584). δνομα κύριον 58 χρονίζει (Maiub. XXIV 48). διατρί-
βει 61 χρόος (N 191). χρώς, καὶ τὸ εἰς ἀπό (I. εἰσατο) τὸν σώματος δηλθεν 62 χρο-
μενος (Ψ 70). τὸν σώματος κορισθεις 63 χρωσάσαι (Φ 165). τὸν χρωτός κορίσαι.

χρηστός· χρήσιμος
χρηστῶν· χρησιμῶν
χρηστῷ· μάντις
χρῆται· χράται (q. v.)
τρεῖ· χρεῖ [42]
χρεῖ(μ)πτεσθαι (Eur. Phoen. 99). ἐρεδειν.
ἐγγίζειν. εἰ(έμ)πτετειν. στηριζεσθαι. ἐκ-
(εισ)βαλεῖν. δλεψειν. προσκελάζειν
χρημπτεται· προστηρίζει, καὶ τὰ δμοια
10 χρημφθῆναι (Aesch. Suppl. 790). ἐμπελα-
θηναι· τὴκρηφῆναι. ἀνορμησαι
χρίψαι· πελδσαι [47]
χροανθές· εὐφεγγές [49]
χροιδ· ἐπιφράνεια
χροιζόμενον· λαμπρυνθόμενον
χρόμαδος (Ψ 688). χρότος, φόρος
χρόμη· φραγμός. δρυή. θράσος (807)
χρόμις (Epicharm.)· ελδος ιχθύος [55]
χρόμοις· χρεμετισμοῖς
20 χρόμος· τὸ ψύχος. φόρος ποιές. οἱ δὲ χρε-
μετισμός [58]
χρόνιον (q 112). δργαῖον. ή μετά πολὺν
χρόνον
χρονιστερον (Pind. N. IV 10). ὑπερχρο-
νίσον [61–68]
τρερά· μακρά
τρερυάζει· καλεῖ
χρυσαλλίται· κομεῖται
χρυσαλλίταις (At. ΗΑ. III 9 V 19). γῶδόν τι.
οἱ δὲ τὴν διὸ τῆς κάμπης γινομένη χρυ-
σαλλίδα λγυονται
χρυσαμοιρός (Aesch. A. 436). ἀργυρο-
γνώμων
χρυσάμπυχας (Ε 358). χρυσοζαλίνους.
χρυσομάτρους
χρυσάμπυκες (Hesiod. Th. 916). χρυσό-
δεμοι
χρυσάμπυκος· χρυσοδέμουν. χρυσοζαλί-
νουν. οἱ δὲ χρυσοῦς δεσμοὺς ἔχοντος περὶ
τὴν ἄμπυκα, δ ἵστιν η τῶν τριχῶν εἰς τὸ
ἴνω ανάληψις

χρυσάνθεμον· πάνα. ή καὶ χρυσάνθεμον
[78]

χρυσαόρον (Ε 509). χρυσοῦν ἀρεὶς ζευ-
τος, ὁ ἐστι φάσγανον, μάχαιρα(ν), σπάθη
[75, 76]

χρυσάρωρ· χρυσόληλος, χρυσοκίθαρος, ἡ καλ-
λιόμιλλος
[78, 79]

χρυσοπήγηντος· ἡ διὰ χρυσοῦ εἰργασμένη
(789)
[81, 82]

χρυσοπλάκατος (Υ 70). καλλιτοξος· ἥλα-
κάτη γάρ δ τοξικός κάλαρος

χρυσήλατος (Ar. Plut. 9). χρυσῷ ἐληλα-
σμένος καὶ κατεκενασμένος

χρυσήνιος (Ζ 205). χρυσᾶς ἦντας, οἱ
δὲ καλάς, ἡ καλλιδύφρος

χρυσῆς Ἀφροδίτης (Γ 64). τῆς καλῆς;
χρυσάρος
[88—90]

χρυσίς (Cralin. p. 90). ποτήριον, οἱ δὲ φιά-
λη χρυσῆ

χρυσίον· τὸ τῶν παιδίων αἰδοῖον
χρυσίτις λίθος· ἡ καλυμμένη βάσανος ἡ
Λυδία

χρυσούχολλα (Alemam. fr. 69). βρῶμά τι
ἐκ λινοσπέρμου καὶ μέλιτος, καὶ χρῶμά τι
ζλωφόν

χρυσούχολλ(λ)ητος σφραγίες· † χρυσοδα-
κτύλιος

χρυσόλιοφοι δράκοντες· (ἥ) χρυσόλοποι.
χρυσᾶς λεπίδας ἔχοντες

χρυσορανίς· ἡ χέρνιψ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ
ἔχειν
[98]

χρυσόραπις (κ 277). ὁ Ἐρυμῆς· ἀπὸ τῆς
φάδρου καλομήχανος

χρυσοραγίες· χρυσοβαφές
χρυσοροφ(ρ)αγής ἐρυνος· ἀπερρηγμένον ἡ

ἀπειπταμένον ἀπὸ τοῦ δένδρου
χρυσότευκτος· ἐκ χρυσοῦ κατασκενασθεῖς
(778)
[803]

COD. 74 χρυσάρος ἥ
διαχρόνῳ 84 χρυσοειδεῖ
8 φοῖος (cf. Isocr. 12, 211) 12 μολύνειν
26 χυρρόβατος 29 χύριον — ὁ
34] 842, 43 36 μαντείδστω δι'

HES. 73 χρυσάρον (Ο 256). χρυσὸν ἔχοντα
εἰς ἀ φοιτῶντες ἐλάμψανον λεπία καὶ χοησμοὺς
διστράπαλοντα, ἡ στιλβοῦτα
802) 19 χρυσοσκῆπτρον ἔχων (λ 91). ἀπὸ τοῦ αὐτὸς ὁ Τειρεσίας, πειρα-
στικῶς 81 χρυσέφ· τῷ χρυσῷ (Ω 285). ἡ λαμπρὸς
δίτης 88 χρυσοῖδα· τὴν χρυσῆν φιάλην (Moer.)
εἰργασμένην (780). 90 χρόνος (χρωσώς). μολυσμός (ιωλυνθός)
καλλιδύρονος 803 χρυσοτόρευτα (Exod. XXV 17). χρυσόγλυφα
θράσσος (753). καὶ 10 χρώσω στῶμα· μολυνθός σῶμα (790). 13 χρός ζῆν (Levit. XIII 14).
σῶμα δῆν 14 χρόμαι· μολύνους 15 χρωτέος (Κ 575). σώματος 18 χύμα (II Macc.
II 1). δένημα, πλήθος 1 Αδ 21 ἡ τάφον χύμα 22 χυμῶν· πηγμάτων ὑδρῶν (817)
24 χύντο (Δ 526). ἐξεχύθησαν 33 χυτή (Ζ 464). ἡ ἐπὶ τοῦ τύμβου χων(ν)υμένη γῆ

χρυσοσύς· Πολιμαρχός φησι δύνασθαι τὸν
χρυσοῦν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δραχμὰς δύο,
τὴν δὲ τοῦ χρυσοῦ δραχμὴν νομίσματος
ἀργυροῦ δραχμὰς δέκα. μνᾶς δὲ λέγεσθαι
τοὺς πέντε χρυσούς

Χρύσω (sic). δαίμων
χρώσει (Eur. Ph. 1619). προσάρπει. ψηλαφῆ
χρῶμα (Antiph. com. p. 121). [ad 7] παρὰ
τοῖς μονικοῖς χροῖ

χρωματισθεῖς εἰνθὲς ἐξ εὐηῆς φόνῳ
(Trag. inc. fr. 21). ἀντὶ τοῦ χρωματοθεῖς

χρῶσαι· χρωματίαι μολύνεσθαι
χρωσθησαι· μολύνεσθαι [10]

χρωστεῖν· μολύνεται [13—15]
χύδην· κεχυμένως, διθρόως. εἰκῇ. σωρηδόν, διψιλῶς

χυλός· πεμπάτων ύγρων ἐκπίεσμα [18]
χύματα· τὰ ἐπὶ τοῖς τάφοις χέομενα

χυμοῖ· γενέσεις
χυμός· σίελος [ad 21] [22]

χύνται· τὴν γείρα (cf. κύντες) [24]
χύρρα· οὐτες ελέωθασι ταῖς θυσὶν ἐπιφέγ-
γεθαί

† χυρρόβατος· δεισολο συσθεν
χύρραβος· δρυς τις ποιός

οι
? χυρροίδια· τὰ δῶμα τὰ χυρροίδια

χυρροῖον· στρεπτόν, φ δεσμούσουσι τοὺς
ζοίρους. ἔστι δὲ κύλινδρον

30 χυρροβιάσαι (Cret.). σκιρτῆσαι
χυτά· χωστά

χυτή· χωστή [33]
χύτλα· τὰ μετ' ἑλαῖον καὶ ὕδατος ἀλείμ-
ματα

χυτλάς (Hippocrat.?). κλυδάζεται
χύτλα· τὸ ἐφ' ὕδατος ἑλαιον. καὶ εἰδός τι

μανειας δὲ ὕδατος καὶ ἑλαιον
χυτλάσαι· τρυφῆσαι. διαγέα, ύγραναι

75 χρυσατήρια· τὰ χωρά
χυνανυοῦντα (Iob. XXXVII 22).
διστράπαλοντα, ἡ στιλβοῦτα
76 χυνανυοῦντα (Eur. Meg. 984?). ἐκ χρυσοῦ κατεκενα-
σμένον (802). 19 χρυσοσκῆπτρον ἔχων (λ 91). ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ὁ Τειρεσίας, πειρα-
στικῶς 81 χρυσέφ· τῷ χρυσῷ (Ω 285). ἡ λαμπρὸς
δίτης 88 χρυσοῖδα· τὴν χρυσῆν φιάλην (Moer.)
εἰργασμένην (780). 90 χρόνος (χρωσώς). μολυσμός (ιωλυνθός)
καλλιδύρονος 803 χρυσοτόρευτα (Exod. XXV 17). χρυσόγλυφα
θράσσος (753). καὶ 10 χρώσω στῶμα· μολυνθός σῶμα (790). 13 χρός ζῆν (Levit. XIII 14).
σῶμα δῆν 14 χρόμαι· μολύνους 15 χρωτέος (Κ 575). σώματος 18 χύμα (II Macc.
II 1). δένημα, πλήθος 1 Αδ 21 ἡ τάφον χύμα 22 χυμῶν· πηγμάτων ὑδρῶν (817)
24 χύντο (Δ 526). ἐξεχύθησαν 33 χυτή (Ζ 464). ἡ ἐπὶ τοῦ τύμβου χων(ν)υμένη γῆ

χύτλασον (Ar. Vesp. 1207). ὑγρανον
τχυτλὸς δὲ κράτος ὁ κοσεύσκειος πα-
ρῆν (Trag. inc. fr. 218). ἐσπαρμένος εἰκῇ
καὶ οὐκ ἐν τδξει μένουσιν
χυτλώσσαι· μετ' ἔλατον λουσασθαι
χυτλώσσαιτο (§ 80 Call. Iov. 17). δλείφαστο
μετὰ τὸ λουσασθαι
χυτοῖ· οἱ τῷ διεκτύψ τῶν ιχθύων πε-
ριφερόμενοι (Arist. HA. V 9)
χυτόν· χωστόν (Herod. VII 37). καὶ τὸ χω-
μα· καὶ δ ἔστος λιθος (Herod. II 69 Epi-
nic. p. 505)
χύτραι (Ar. Lys. 567). τὰ χυτροπόλια
χύτραις λημᾶν· μεγάλαις τοι· κω-
λύσθαι βλέπειν, καὶ λιαν λημᾶν
χυτρεοῦν (Ar. Nub. 1474). ὀστράκινον
χυτρεῖα· τὰ τῶν χυτρῶν δστράκια
χυτρίδιον (Alexid. com. p. 494)· μέτρον τι
χυτρίου· τοῦ κρατον
χυτρίνδα· παιδίας εἶδος τοιαύτης· καθίζε-
ται τις ἐν μέσῳ. είτα κύκλῳ περιτρέχοντες
οἱ παῖδες περὶ τὸν καθεδόμενον, ποιούσιν
αὐτὸν περιστρέψθαι, ἐώς ἄφηται τινος
τύπτοντος αὐτὸν· είτα καθίζεται δ ληφθεὶς
χυτρίζειν (Soph. fr. 498 al.). ἐν χύτρᾳ
(ἐκτιτέναι)
χυτρίνοι· τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πη-
γαλ δινενται
χυτρισμός· ἡ τῶν βρεφῶν ἐν ταῖς χύτραις
ἔκθεσις
χωσεσθαι· συγχεῖσθαι, κολοῦσθαι

20
30

Ψάγδας (Eupol. fr. XIV p. 505). μύρον
ποιόν [2]
ψάγιον (Pind. N. VII 69). πλάγιον, λοξόν,
ἐπικεκλιμένον [3b]
ψάδδα· ἡ κυναθάρις (cf. ἄδδαν)
ψάδιον· κάταντες
ψαδύρον (Attic.). doθενές. μαδαρόν. ψα-
θυρόν

COD. 43 χυτλώσσαι, τὸ δλείψαι τὸ μετά
ται 57 cf. ἀλλητοι, ἀλαβυτῶ 64 χωνίον
77 ἀγροκτος 80 ἀνός (Act. Apost. XXVII 12?)
διόν σίδαιον φιλίους φοδίουν φάγιον 7 cf. φατηθη, φθοατήσι, φθοατήσι (8 cf. ἀφατήσατο) 10 φα-
θη HES. 59 χωλότοισιν (χ 26). ὀργίλοις
μος· χώμα, σφρός. Ad 67 [τόπος (880). βόθυνος (βούνος)]
χώρισαν Ad 74 καὶ δρυς πούσ (χλωρίων) 79 χωρονομει· ὀργίζεται (χειρονομεῖ·
δρκεῖται) 81 χωσάμενος (Φ 212). χωλοσάμενος
3b ψαραλλα· φύγματα Ad 8 φηλαράν (Moer. 421)

χθεται· θυμοῦται, μίμφεται. ὀνειδίζεται.
χολοῦται, καὶ τὰ ὅμοια (Υ 29)
†χωτίδα· τροφήν
†χωλάβει· θορυβεῖ (27)
χωλεύει· νοσεῖ. σκάζει [39. 60]
†χώλοθρον· ἡ κοιλαστα
χώμα· ὑψωμα γῆς, ὅχηη
†χωματεπεκτης· τοῖς χώμασιν ἐπικείμενος
χωνευτήριον· χωνέον [65]
Χωνήν· τὴν Ἰταλίαν οὐτως πάλαι ἔλεγον,
οἵς φρονι· Ἀντίλογος ὁ Σενόφα ... ἐν τῷ
περὶ Ἰταλίας
χῶνος· βουνός [ad 67]
χωόμενος (A 24). λυπούμενος. ὀργίζομε-
νος, κολοῦμενος. συγχεόμενος
χώρει· πορεύον
χωρεῖν·
.....· ἀπελθεῖν [71]
χωρήσαντα· καταβληθέντα. δρμήσαντα
†χωριδεύσεσθαι· λέγειν
†χωρίον· δοχεῖον. † κόπτρον [ad 73]
†χωριταμός· κιστη (φωφο—)
χωρίς· δίχα. ἰδιαζόντως
χωρίτης (Soph. fr. 22, 217). ἀγρότης, ἀγροι-
κος. ἀλλοι τὸν δόηγόν
χωροβατεῖ· ἐν τῇ χώρᾳ περιπατεῖ [79]
χώρος· τόπος, ἀγρός (Θ 491). ἀνεμος (cau-
sus). ἡ χωρίον [81]
χώσασθαι· συγχυθῆναι, δρμησθῆναι. λυπη-
θῆναι
χωσθῆναι· τὰ αντα

ψ

ψαέναι· φθάσαι. κτίσαι (74. 75)
ψαθάλλειν (Hermipp. p. 414 Plat. p. 635).
κνήθειν [ad 8]
ψαθαρά· εὐθλαστα, σαθρά. ξηρά. ἀσθενή.
ψαθυρά (88)
ψάθεα· φωμία (92)
ψαθύρματα· ἀποκόμματα
ψαθυρός· εὐθλαστος, καὶ τὰ ὅμοια

46 χυτραῖον 47 χύτρεια 52 ἐρε-
72 χωρίσαντα 76 δηλα· ἡ διάσοντος
ὅ

Ψ 1 ψάγας ψαγδῆς 5 cf. ἀδιον αἰβον
φθοατήσι, φθοατήσι (8 cf. ἀφατήσατο) 10 φα-
θη 60 χωλόθεις (A 9). ὀργισθεῖς 65 χω-
χώρισαν 71 χωρονομει· ὀργίζεται (χειρονομεῖ·
δρκεῖται) 79 χωρονομει· ὀργίζεται (χειρονομεῖ·
δρκεῖται) 81 χωσάμενος (Φ 212). χωλοσάμενος
Ψ 2 φαγεῖον· ἀγγεῖον (ψυ—)

- †ψαιδρά· δραιστρίχα (99)
 ψαιδρόν· φαιδρόν (Cyprii). †δραιόν (99)
 ψαιδόν· ύπορφονίσσον
 ψαιμά· δλίγον (22. 26)
 †ψαινούσσειν· διὰ φίσιμοῦ καταψύχειν.
 γέρ δὲ καὶ δραισιμοῦ
 ψαινύθον· θειός (cf. Lycoph. 1420). μά-
 ταιον, εὐτελές, φλιαρον (216). οἰκτρόν
 †ψαινύροιτο· διεσειστο
 ψαινύντες· φωμίζοντες
 ψαινον· ἀρέσον
 ψαινομά· δλίγον (16. 26)
 ψαινύσσειν· φτίζειν
 ψαίρει (Aesch. Prom. 394)· τινδόσει, φι-
 πίζει
 ψαίρειν (Hippocr. 655, 54)· δοθεντάς τι
 ποιεῖν. σύνειν
 ψαίσμα· σίτον δλίγον (16. 22)
 ψαιστά (Com. an. CCCX)· ἀλφίτα ἐλαϊφ
 δεδεμένα (Ar. Plut. 138)
 ψακάζει· ἡαῖται
 ψάκα λον (Thessali)· ἔμβρυον, βρέφος
 [30]
 ψακαλοῦχον· ἔμβρυον.
 ψακαλοῦχοι (Soph. fr. 962 Df.)· ψάκαλα
 ἔχουσαι· εἰοὶ δὲ ἔμβρυα
 ψάκελον· μέτα (μέγατ)
 [34]
 ψάκταν· τὴν φωκτήν μάχαν
 ψακτήρ· ψήκτρα
 ψαλάκανθα (epic. inc.)· τοῦτο ἀδέσποτον
 δοκεῖ τις εἶναι [ψ]
 ψαλακτόν· οὐκ τινένητον
 ψαλάσσει (Ar. Lys. 84)· τανάσσει. ψηλαρφ.
 κινεῖ. φανεῖ, ψ(αθ)άλλει, δφ' οὐ καὶ δ-
 ψάλακτος ὁ ἄψαντος
 [41]
 ψάλια (Aesch. Prom. 54)· κρίκοι, δακτύλιοι
 [43]
 ψαλίξαι· κείραι
 ?ψαλίσεις ἵππους (Eur. Rh. 27)· χαλινοῖς
 ἵππους. κωλυτροῖς
 40 ψαλίον (Plat. Legg. 692 A)· κωλυτήριον.
 καλινός

γρ. δὲ καὶ διὰ δραισμοῦ η
 COD. 17 (L. φαινυθίζειν· διὰ φίσιμοῦ καταψύχειν) 20 ψαινύντες (23 cf.
 διεφαινυμένος) 28 ψαικάζει 29 ψαικαλον 31 ψαικάλουχον 32 ψακάδας
 35 ψώκτην 38—40] post 47 38 ψαλακάνθα (Phot. Bibl. 150, 24) 40 κτεῖ) 42 ψα-
 λία 43 ἵππων — ἵππον 51 cf. δλυντος ει λ 1060 54 ψάλτηρ 55 φαύδε τὰς ει.
 φρεάλιξ 59 ψαμμαχάσσια, γ — δπὸ τοῦ (62 cf. φάρμη 67 forte φάρας = σπαρά-
 σιον) 68 φάρες 70 φαργύοι — φαροι 72 φάρον

HES. 30 ψαικάς· φακάς, δανίς (Moer. 419) 34 φάκιον (I. φαυκρόν)· δραιόν. μα-
 χρόν 41 ψάλις· κιθαριστής (φαλτῆς) 43 φαλλίδες (Exod. XXVII 10. 11)· αφίδες τῶν
 στύλων 49 φάλλειν· ἀδειν ἀσματα. τίλλειν 50 φαλόν· είδος χαλινοῦ (φά-
 λιον) Ad 64 ἀμμος (Moer.) 71 φαροί· ποικίλοι (Zachar. VI 3) είδος χρωματος

ψαυκρός· καλλωπιστής. ταχύς, ἐλαφρός.
δραιός [82]

ψαύσασθαι· τὰ αὐτά
†ψαυστά· ψαυστά δρχας

?ψαύριος· κονιορτός. φορυτός. οἱ δὲ ψαυρός
ψάφα· κνέφας (cf. σείφα)

ψαφαρά· ψαθυρά
ψαφαρόν· ἔηρόν, αὐχμηρόν (sch. Nic. Al. 353). δοθεντές, ἐλαφρόν (cf. schol. Aesch. Sept. 323)

ψαφαρά νεφέλη· σκοτεινή
ψαφερά (Hippocr.)· φαθυρά

?ψαφέα· ψωμία (10)
?ψάφα· λόφος Ψηλός

ψαφοτριβέστρον· περὶ τοὺς λόγους τριβομένων
ψέ (Sophro fr. 84). αὐτούς, αὐτάς, [ad 95] 20
αὐτά, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό
ψέγει (Eur. Stob. Fl. 69, 9). μέμφεται.
ψύριζει

ψέγος· τάφος. καὶ ἐπιψέγειν· ἐπικηδεύειν
ψέδειν (ψέφει)· ἐντρέπειν, φροντίζειν
ψεύνη ἡ Θρήξ· ἡ ἀραΐδηρις.
ψεύνη δὲ ἐπενήνθε (B 219)

μαδαρά ἐπινθει
†ψεδόνας· λόγοι (φλεδόνες)

ψέδυρα (cf. Aesch. Suppl. 1041). ψίθυρος 30 [102]

ψειαῖς· δλώσκεταις. ψῆφοι
†ψεαδερτῶν ἐλαιῶν τὸ ἀλοπιάσμα (Lacon.)

(ψ)ειήματα· παίγνια (167) [6. 7]

ψειρεῖ· φθειρεῖ [9]

ψεκάδες· ծանides, σταγόνες
ψεκάξ· σταγών [12]

ψεκτόν· μεμπτόν
†ψελιστήν· λγυνον

ψελλός (Agr. fr. LXXXIII, com. an. XCVII). 40
ο τὸ σίγμα παχύτερον λέγων

ψελός (Boeot.). αἰθαλός
ψενδύλοις· σπόνδυλοι [18. 19]

ψενδάλιμοιν· ψευδές

COD. 81 cf. σαυκρός ει ψάκιον 103 Cf. Zeitschr. f. vgl. SprW. X 3 p. 207* 4 ψειάδερ· τῶν? 12 δαχήμως 17 ψελύνοι 21 ψευδαμάξις 31 ψευδόνυμοι 33 ψευστῆς ής 34 ψέφαις 36 ψέφαις 37 ψεφάριον 39 ψεφάς (41 ψίδεις· λυπεῖς Theognost.) 47 ψήλικες 48 μακροῦ (54 cf. μεσόψηφος)

HES. 82 φαλόντα (ψολ—)· τὰ ἑταῖραίνειν ἀπολύντα Ad 95 [αὐτῶν (ad ψιστῶν)]
102 ψεύδος· μαδαρός, δραιόθρις (Moer. 421) 6 ψ[ε]ιλεύειν· κρα(σ)πεδεῖν (191) 7 ψ[ε]ινάζεις· δηορρεῖ (212) 9 ψεῖσας· ψωμίσαι (217) 12 φελίζειν· δαήμως λαλέν 18 ψευδάγγελος (O 159)· ψευδῆς γγέλων 19 ψέλια· δακτύλιοι, λύγαια 32 ψενσάμενοι (H 352)· παραβάντες. ἐπιφρησαντες, [ἐφιορκησαντες]

ψευδαμάξις (Agr. Vespr. 326)· εἶδος ἀμπέλου. ηγουν εἰς ἀναδενδράδα εὔθετος ἀμπέλος. καὶ ὁ ψευδόπλοντος

ψευδεπήσειεν· ψευδολογήσειν (126)

ψευδή· ἀλλόκοτα: ἀπάται (ψεύδη)

ψευδηγόροις· ψευδολόγοις

ψευδής· ψεύστης

ψευδοεπήσωμεν· ψευδολογήσωμεν (122)

ψευδομυθεῖ· ψευδολογεῖ

ψευδοραβδόθοις· ψευδοραφφοῖ

ψεῦδος· ἀπάτη, πλάνη

ψευδοσέληνον· ἡ ἀμαυρὰ σελήνη

ψευδώρυνοις ὄνειροι· ψευδολόγοις [32. 33]

ψεφαίας υνκτός· σκοτεινῆς

?ψεφανγοῦς· σκοτεινῆς

ψεφαίας· σκοτειναῖς

ψεφαῖον· λυπρόν. σκοτεινόν

ψεφαρά· σκοτεινή (Πίρρος. 1)

ψέφας (Pind.)· σκότος

ψέφος· καπτός

ψέφεις· δέδοικεν, ἐντρέπει. λυπεῖ. φροντίζει (98. 162)

(ψέων· αὐτῶν) cf. 95

ψήγμα· ξύσμα. ἡ μικρὸν θρύμμα, κλάσμα

ψηκεδῶν· κονιορτός

ψηγήτρα (Soph. fr. 448 Agr. p. 961)· ξύστρα. απάδη

ψῆλαι (v. l. Plat. Lys. p. 209)· τίλαι

†ψηλαφηκότταμοι· (.....)

ψηληκες· τῶν δλεκτρυότων οἱ νεθογεννεῖ

ψηνήρες (Agr. At. 590)· κωνώπια τὰ ἐν τοῖς δλύνθοις γυνόμενα

ψηνας (Herod. I 193)· τὰ σπέρματα τῶν ἀρρέων φοινίκων

ψηνόν (Simonid. Amorg.)· ἀραιόν

ψηγρός (Agr. Eqq. 518)· φεδνός, διάφιλος

ψηνίζειν· τοὺς Ψῆπας λέγει τοὺς Ζάγηητος; Στοιχεῖ τὸ δέ ὃ ψήν εἶδος ζώων δημοιον κώνωπι, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς δλύνθοις τῶν σύκων καὶ πεκανεῖ αὐτούς

ψηρήες (Π 583?)· εἶδος δρίτων

ψηροπυρίτας (Μασεδον.)· αὐτόπιρος ἀρτος. οἱ δὲ πυριεφθῆς. οἱ δὲ κακός

ψῆττα (Comic. V p. 1171)· ἵχθύδιον τῶν
πλατίσων ἡ φῆττα, ἦν τινες σανδάλιον
ἡ βούγλωσσον (.....) [57]

ψηφισαμένων· κρινάντων
ψηφίσματα γνώμαις μέρεσκουσαι
ψῆφος· λόγος. κρίσις, απόφασις διὰ λαλιᾶς
ψηφοφορία· ἡ πολλῶν φῆφος καὶ ἀπο-
δοκή [62]

ψῆχει· καταμάσσει, τρίζει, ξένει. σμήχει
[ad 63]

ψῆχοι· πραῦτοι, καὶ τὰ ὅμοια
ψῆχομαι τὸν δικαστὴν [66]
ψιά· χαρά, γελοίσμα, πάγυνα
ψιάδθιν (Ar. Lys. 1304)· παῖξεν
ψιάδες (II 459)· φακάδες, φανίδες, σταγό-
νες (177)
ψιάδειν· φακάζει
ψιάδθιν (Philem. fr. I p. 10)· τὰ ἐν τοῖς
δικαστηρίοις ἐπὶ τῷ καθεδρῶν ἐπιστορ-
νύμενα
ψιάθος (Com. an. CCCLXXXIII)· ἡ γανεύη,
καὶ τὸ φυτόν, ἢς οὐ πλίκεται φιάθος
ψιαί· διάσπεις (103)
ψιασά· φακάδε
ψιασόν (Cyprii)· εὐώδες;
ψιγναῖ· τρίχες (ψηναῖ ἢ σπιγγαῖ?)
τψιδεῖς· φακάδες, φακάδες (169)
τψιβδεῖ· ὑπονεῖ, βδεῖ
τψιδηεῖς· δάβαλοι, φιάροι (261)
ψιεσσα· εὐδάλμων, μακαρία
ψιεντα· τὰ αὐτά
ψιεσσεύη· κλαίοντα
ψιης· μακάριος, εὐδάλμων (ψιεις; aeol.)
ψιηναῖ· ψίξαι
τψιησαι· τψισαι
ψιθελο (Ephub. p. 264 Anaxandr. p. 201)· εἰ-
δος δημόπλου, καὶ μῆλων τινῶν
ψιθήτην (-έν)· τὴν διπλάσιαν (218)
ψιθύρα· ἐξ ὧν τὸ σύνηθες καὶ ἥρως Ἀθή-
νης πρόνοια
ψιθυρίζειν· εἰς τὸ οὖς ἥρεια διάλεγεται
(cf. Ar. Nubb. 1001)
ψιθυρίζειν· ἀλεκτρες τὸν διοθετῆ
τψιλάς· πέτρα· κράσπεδα (cf. 106)

COD. 56 ἡ φῆττα 58 κρινόντων
(55 cf. φιάρον, φιλυρόν, σφειδόρον
86 cf. μελαψῆι εἰ πολλήγειος 90 cf. φιλίας
σπιδόν· 4 πτεριός 7 φιλοθούρον —
19 φιττον 21 φιτταχλαν (Poll. VII 91)

HES. 57 ψηφίδες (Φ 260)· ψῆφοι, μικροὶ λιθοί
ψηφολογίκη· (Greg. Naz. I p. 748 C)
λεπτήν (299) 94 ψηλαφῶ· ἔρευνω, καὶ τὰ ὅμοια

?ψιλάδ τὰ γένεια· σπανολόγυων
ψιλάτες· δικομήτεοι [94]
ψιλακα (Ar. fr. CCLXXXIV)· φιλόν, λεῖον:
πτερόδ (ad Doricum φιλα) [ad 95]
ψιλαχερ (Lacon. διά) τὸ ἡγεῖσθαι τοῦ
ψιλεῖς· οἱ ὑστατοι χορεύοντες
(ψιλεύειν κρασπιδεύειν) cf. 106
ψιλή· Σῆτε εἰς τὸ φιλόν
ψιλίοις· πλαγίοις, ὑπτίοις
ψιλίον· πτερόν, μακρόν. οἱ δὲ φιλλιοι. ἡ
εἶδος ἀνθούς
τψιλοδετόρων· βρατή
ψιλοκόρηης· φαλαρόδες
ψιλόν· γυμνόν. ἐρημον. εὐτελές. ἄτριχον.
καὶ πάν πνοδεδαμένον
ψιλός στέφανος· πτέριον. καὶ ὁ ἱππεύς;
(Aristot. θε mund. c. 6' et ταφαντεῖοι)
ψιλοτάπιδες (Clearch. Ath. 255 E)· αἱ κα-
λούμεναι ὑποστρώματα καλά
20 ψιλούς (Thuc. I 60)· γυμνοίς. σφειδονι-
στάς, τοξότας
ψιλωθόρον (Theophr. IX 20, 3)· σποδή· ἔνιοι
μάδον
ψιλαρον· εὐδιαῖον
ψιλάτες· κούφως. εὐτελές
ψιν (Sophr. fr. 83)· αύτοῖς. αὐτήτοι
ψιττάδες (Theophr.)· αἱ ὑνάδες ἀμπελοι (cf.
φρε—)
ψιττάζειν· ἀπορρεῖ τὰ ἀσθενῆ τοῦ καρποῦ,
30 φυλλοφρεοεῖ (107)
ψιττάσος· ἄγρια αἴξ
ψινδεσσας· κλαίειν (82)
ψιτθός· τέρψις
ψινθίον· φαῖλον (18)
ψισαι· ψωμίσαι (109, 185)
ψιαί· διάλεια (187)
ψιττα (Theophr. IV 14, 6)· ταχέως, εὐθέως;
ψιττάζων· ψιττα ἐπιφθεγγόμενος. ὅπερ ἐστι
ποιειντοι ἐπιφθεγγία
40 ψιττάκεια· εἶδος ὑποδήματος γυναικείου
ψιττα· ψωμία. Ἀττικοί
ψιφά (Aeschyl.)· ἐψιτά λεπτά
ψιφαῖον· λιτίον (ψιφαρον?). ὅτε δὲ ψι-
θος, ἡ μικρὸν ὁρνιθόροιν

64 ψῆλοι· πρανοιο 67 ψηνά· 68 φιαδεῖν
78 εἰ τιθεῖται 82 εἰ ἐψιτεν, ψινδεσσα) 84 ψέχει
91 = σπιλάτες 98 ὅπειται 200 ψιδων·
μαδον 8 ψιμαρόν, εὐδιεσων 17. ψισαι
23 Philol. XVIII 228

62 ψηφῶν· ψηφοτίσσων
66 ψηχάδει· τῇ
68 ψιθύρα· πρανειται
94 ψηλαφῶ· ἔρευνω, καὶ τὰ ὅμοια

ψιχία· ψωμία
 ψίχεις· αἱ διποίπτουσαι τῶν ἀρτων τεμνο-
 μένων. ψιχίδια
 ψόαν· ὅχεύριαν
 ψόα (Hippocr. 810 C)· τὸ μέρος τοῦ σώμα-
 τος (103)
 ψύγεια· φογερά, καὶ οὐκ ἀξία δηοής
 φογερά· ὡς λίλαν μεμπτά
 φογερόν (Pind. P. II 100)· αἰσχρόν, με-
 πτόν, ἐπίφογον
 †ψύγειαι· δροῦσαι
 φόγος· κατάγνωσις, μέμψις, ὄνειδος
 †ψοδίον· σκολίόν
 ψοθάλλειν (Cret. ?)· φοφεῖν
 ψοθίον· αἰθαλῶδες
 ψοθόν· μέλαν
 ψόθος (Ar. fr. CCLXXXVII)· ψώρα, δκαθαρ-
 σία. Θόρυβος (Cret. ?)
 ?ψόθωρ· αὐγχηρόν (306)
 ψοθά· ψώρα
 ψοιθῆς εἰς· δλαζών
 ψολοκομπίαι (Ar. Eqq. 693)· δλαζόνες,
 κομπασταί
 ψόλος· καπνός, αἰθάλη, φλόξ, ἀσβέλη
 †ψολόσσαι· φιλόσσαι. †μνῆσαι (βι—?)
 ψόμμος· δκαθαρσία. καπνός
 ψονδία (Cret.)· φενδή. Λάκωνες δὲ τὸν
 στραμαχον (?)
 ψοφεῖ· κτυπεῖ, φίσσαι
 ψοφοδεῶς· ταραχώδως
 ψοφοδεής (Menander)· δειλός, κενοφόβος,
 δὲ καὶ τοὺς ψόφους καὶ τὰ ἐλάχιστα φο-
 βούμενος
 ψοφοδεῆ (Plat. Phaedr. 257 D)· τὸν ὅμοιον
 αὐτῷ
 ψόφος· ἥχος, κτύπος
 ψυγεῖα· δύγεια (2), ἐν οἷς ὑδωρ ψύχεται.
 καὶ δὲ τόπος αὐτός
 ψυδήνη χέρσος· δρασά, δλίγη
 ψυδρά· φευδῆ (cf. 302)
 ψυδρόν· φευδές (cf. Theognid. 122)
 ψυθιγομένων· γογγυδόντων
 ψύθιον· δλιγοχρόνιον
 ψύθιος· δραιά, ὀλίγη, φιθυρίς
 ψυθιστᾶς· φιθυριστᾶς

ψυθός (Aeschyl. Callim. CLXXXIV)· φιθυ-
 ρος: φεῦδος (ψύθος)
 ψυθῆνες· διάβολοι (179)
 ψυῖαι· δλώπεκες, †βασσαρίδες. καὶ αἱ κατὰ
 τὴν δοφὺν σάρκες
 ψυκτά· η μὴ πολλῷ ὕδατι πεφυρ(α)μένη
 μάρα
 ψυκτήρ· δν ἡμεῖς ψυγέα. καὶ εἶδος ποτηρίου
 ψυκτήρια· οἱ δλσώδεις καὶ σύνσκοι τόποι
 ψυκτήριον· ποτηρίου δὲ ἡμεῖς ψυκτήρα
 φαμεν
 ψύλλας· ψύλλαι: θηλυκῶς. ἀλλοὶ δὲ Ψύλ-
 λοι, ἔθνος Λιβύης (Herod. IV 173). ἔστι
 δὲ καὶ δνομα ἵωφίου μικροῦ ἀρρενικῶς,
 ὡς φησιν Ἐπίχαρμος
 ψύλλικας· τὰς ψύλλας
 ψύλλιον· πόλις καὶ πόρμα ὅμωνυμον
 Ψύλλικοι· εἶδος κυνῶν δνομασθὲν οὐτεις
 Ψύλλικός γόης· δὲ τῶν Ψύλλων. οἱ δὲ
 Ψύλλοι εἴθνος Λιβύης
 ψύλλος· τὸ παχὺ τὸ συνέχον τὸ τοῦ κά-
 πρου αἰδοῖον
 ψύξας· δμβλύνας τὴν ψυχήν, φυσήσας, ἀτε-
 μονοι ποιήσας, πνεύσας
 ψύξασθαι· †φυήσασθαι. ἔηράναι
 ψύξασαι· πνεύσασαι. †φυήσασαι
 ψύξιοι· ἔηρανούσιν
 ψύξις· πνόη [278]
 Ψύριος· δκάθαρτος, ἀπὸ Ψύρ(ων) τῆς νήσου
 Ψύρις· γῇ λυπρά, χέρσος
 ψύττα (Eur. Cycl. 49)· ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀπο-
 δρ(α)μένην λέγεται
 ψύτταρον· σκαρίον
 ψύτταρ· πρόχυμα
 ψύττει· πτύει
 ψυττόν· πτύειον
 ψυχαγωγεῖ (Ar. Aν. 155)· παραμυθεῖται
 τὴν ψυχήν
 ψυχαγωγός· δὲ δνδραποδιστής, καὶ δὲ ἀλα-
 τεων. δὲ κατάγων τὰς ψυχάς εἰς ἄδουν
 ψυχέιει· δναψύχει
 ψυχάς· πνεύματα
 ψυχεῖν· δνέμειν ἔηραίνειν. καὶ πνεῦμ
 ψυχέμπορος· δὲ τοὺς δνθρώπους δυοράζων
 καὶ πωλῶν [92]

COD. 25 ψιχῆνα 26 ψιχαὶ — ψιχία 29 δκοαῖς 36 αἰθαλόδες 38 θόρυβος
 post 237 41 ψοιθῆσις cf. σκοιθῆς, σοιθῆς 42 ψολοκαμπίαι 43 ψολός (44 Coni.
 φωλόσσαι μεντυλαμ) 46 ψοδία 48 ψοφειδῶς 52 ψύγεται 57 cf. φθύδον 58 ψι-
 θυλές 59 ψιθυριστάς 60 cf. δψθιδεν (61 ψιθυριστ?) 62 Cyrilli βάσεις 64 ψυγέαν
 65 ψυκτήριαν 69 ψυλλίον 71 γύνης — ψυλλῶν

HES. 278 Ψυρίης (Γ 171)· νῆσος μικρά 92 ψύχεος ἱμείρων (Κ 155)· καταφῦ
 καὶ ἐπιθυμῶν

ψυχή· πνεῦμα, καὶ συνέφιον πτηνόν (Ατ.

ΗΑ. V 19)

ψυχόλεθρος· απάλεια ψυχῆν

ψυζορ(ρ)αγεῖ (Eur. Alc. 118)· αποθνήσκει

ψυχορόθους· τὰς τὴν ψυχὴν ἐκπινούσας

ψυχουλκός· πόνα τις [98]

ψυχρά· γῆν, ἣν ήμεις λεπτήν λέγομεν
(166)

ψυχροκομψώματα (Com.)· ψυχροφαντά-
σματα [301] 10

†ψυχρολογία (ψυδρ—)· φυεδολογία

ψυχρολόγος· μηδὲν χρήματον λέγων

ψυχρός· δὲ ξαλκὸν ὅδοντας (Ε 76)·
τὸν καταψύχοντα τὰ σώματα (διά) τῆς
ἀναιρέσεως

ψυχρός· δοθενής

ψωδάρειν· αὐληρόν (239)

ψώθιον· τὸν ὑποκάτω τοῦ ἀρτου

ψώθια (Pherecr. p. 288)· τὰ τοῦ ἀρτου
ἀποθραύσματα, καὶ τὰ ὑποκάτω

ψώτιος (Eupol. p. 506)· ἀφοδος ὑγρά, ὡς

δευθος, δυσωδία, καὶ ὡς καλοῦσι μίνθα(ν).

οἱ δὲ αὐχμὸν ἡ μόλυσμα

ψωλα· σαρπὰ δυσωδία

ψωληδη· γλώττα

ψωκτόν· τράπεζαν

ψωλήκυσθος· οὐδενὸς ἄξιος

ψωλόν (Diphil. Com. p. 393)· τὸν ἀπεσκο-
λυμμένον

ψωμηκες· οἱ τοῦ σίτου τὰς φίδιας ἀπεσθίον-
τες, καὶ τὸ ἔχατρος ὁ σίτος φησι ἐξε-
ψώμειον, διπὸ τοῦ ὁσπου σηματίσας [16]

ψῶμιγξ· σφήκωμα [18]

ψωραλέον τε· ψωριῶντα

ψωροπέταλοι· ιχθύες ευτελεῖς

ψῶρος· παιδεραστής

ψῶσαι (Cyprii)· Θάλψαι

ψώσματα· παρὰ Ἀριστονύμῳ (Ιτ. II p. 700)

πέπαικτα· ἡ λέξις τῇ Βουτῶν διαλέκτῳ

ψωχειν· δρακαιεῖν. δνατρίβειν (cf. σώχειν)

[25. 26]

ψωχός· γῆ· φαμαδῆς

Ω

ψ· ἐπίρρομα σχετλιασμοῦ [3]

ψά· τοι προβάτου ἡ μηλωτή. Ωαι δὲ τῶν
ἰματίων, καὶ τὸ λώμα τοῦ ἐνδύματας, καὶ
τὸ περιστόμιον τοῦ ιματίου

ψάς· τὰς κώμας. καὶ τὰς διφθέρας οὔτε
φασί (ψᾶς)

ψάσιν· σύσιν

ψάτα (Alemam. fr. 32)· φτία, ψάτα

ψάταθησῶ (Dor.)· ἀκούσματα [9]

ψάβαι· τόποι μεγαλομερεῖς (cf. οὐαὶ εἰ 22)

ψάβαλλεο· διωδέτο

ψάβατας· τοὺς φυλέτας

ψάβεα (Epicharm. fr. 103)· τὰ ψάτα. Άργειοι.

[ἢ τὰ ἀργά ψάτα]

ψάτεοκόπτας· τοὺς δρεις πὰτο τούτου

....· ψάτα. καὶ τοῦ περσικοῦ τὸ ἐπτός [16]

ψβρατο· (εἶ)μαρτο

ψγανον· κνημὶς διαδέης

Ψγενίδαι· Ψκεανίδαι. [Ψγὴν γάρ Ψκε-
νός]

Ψγένιον· παλαιόν. καὶ δρος τι

Ψγῆν· Ψκεανός

ψγή· κώμη (5. 10. 12). καὶ φάλαγγος τὸ
ἴσαγατον. καὶ τὸ δάρον (84)

ψγκωσαν· ἐμετεώρισαν [24]

ψγύγια· δρχαῖα τείχη

Ψγυγίη (a 50)· δύομε τῆς νήσου Καλυ-
φοῦς

ψγυγίου· παλαιοῦ, δρχαῖου. μεγάλου πολὺ

ψγύλλοντο· συνεκάμπτοντο

?ψγμός· φωνῇ μετὰ τοῦ ἐκβοήσαι, ἡ μετά

χειροτονίας [30]

COD. 97 ψυχούλκος 99 τὴν [800 φυεῦματα; ἢ ποι ψυχροκομψώματα?] 4 δε-
λέχαλκον ὁ δυσαίδην 9 ἡ νόδος 10 ψωτα 19 ψωραλέοντα (Xen. KΠ 14, 11?) Ω 5 ψάς
— κόμας 8 ψάτω, θήσω 10 ψάβοι (11 δράβαλλετο, δν—) 12 ψάτατος (cf. οιλατάν)
18 ἀμάρτης (cf. περιώγανα) 21 γῆν 23 ησαν 25 ψγύγια 26 καλύψουσα 29 ἐκ-
βοηθῆσαι

HESS. 98 ψυχουλκούμενοι (III Macc. V 25)· τὰς ψυχάς ἐλκόμενοι 301 ψυχρὸν
χακόν· ψύξεως ἀλτιον 16 ψωμιεῖ (Numer. XI 4)· τρέφει 18 ψωμοι (i 374)· μέρη
23 ψώχοντες (Luc. VI 1)· λεπτύνοντες, πλύνοντες, αἴναντοντες 26 ψώχω· λεπτύνων.
πλύνων. ἔλανα Ω 1 Ω· θαυμαστοῖς, λίλαν. οἷον· ως βάθος πλούτου καὶ
γνάσσεως θεοῦ (Rom. XI 33) 3 ἀ· ἀρδθρον κλητηκῆς πτάσσεως. οἷον· ως ἀνθρωπε (Rom.
II 13) 9 ψάχεισχομένη (λ 278)· τῷ δαυτῆς ἀχει κατασχετος γινομένη Ad 14 Ωρῆλ
(Luc. III 32) 16 Ωρῆλ (Num. XXI 10)· πόλις Μωαβιτῶν 24 φίγυνυτο (B 809 Ω 59)
ἀνεψηντο (85) 30 ψγ· (Num. XXI 23)· διάφραξις

φόδαῖς (Eur. Med. 197)· ὑμνοφδίαις, ἄσμασιν
ῳδάκταζον· ἔδακνον, δπέτρωγον
ῳδάγμην· ἐκνοάμην
ῳδάξατο· ὥδαξεν
ῳδησεν· ἀπέδοτο (50)
ῳδε· οὐτος (Hom.). ἐνταῦθα. εἰς τούτον
τὸν τρόπον [37. 88]
ῳδεῖον (Cratil.)· τόπος, ἐν φροντὶ τὸ θέλα-
τρον κατασκευασθῆναι οἱ ἡαφθοῖ καὶ οἱ
κιθαροφδοὶ ἡγωνίζονται
ῳδεισα (Boeot.?)· ἐφορτισάμην
ῳδέ κεν· οὐτῶν ἀν
ῳδέμα(s)· φλ αὐτή (cf. Soph. El. 1161)
ῳδέ πη· ὥδέ πως
ῳδέ πως (Plat. Civ. 393 D)· θείρ τεύματι.
ἢ οὐτω, τοῦτον τὸν τρόπον
ῳδέ πως γρο· οὐτω γάρ
ῳδή· ἀσμα, ὑμνοφδία
ῳδηκώς· οἰδησας, πεφυσημένος (88)
[48. 49] 20
ῳδησαν· ἀπέδοτο (35) [51]
ῳδή (Ar. Eq. 21)· οὐτω πως
ῳδικός (Ar. HA. IX 11)· μουσικός [54]
ῳδίνει· πάσχει. λυπεῖται. τίκτει, ἢ λγκυο-
νεῖ [56—58]
ἢ φόδος· φόδος
ῳδίς· φόδηνες. τοκετοί (49) [ad 60]
ῳδόν (Dor.)· οὐδόν (89)
ῳδόςα (Lacon.)· ἐν τού φόδε μέρους
ῳδόνυ (Menand. CCCXI)· φργιζόμην ἴμαυ-
τῷ, ἡγανάκτουν [ad 63]
ῳδύραντο· ἔθρηνησαν
ῳδύστατο· ἔχοντα φργίσθη. ἐμέμψατο.
ἢ γχέσθη, ἐμίσθησεν. ἐθυμαθή (Σ 292)
ῳδυσίη· ὕδωσεις, ὁργή. μέρψις
ῳδυσταῖ· γχέσθη [68]
ῳδωδε· φόδ—· σέσηγεν. φέσεσεν
ῳ ετα· πολίτα

COD. 32—35 ώδδ— 32 εἰ. ὥδακτάσαι 33 ὠνησόμην 34 ἐδίδαξεν 35 τὸ-
δωσεν εἰ. οὐδησα· 40 φόδεῖσα, ἔφοντι 43 ποι· 50 ὥδησας 61 ὥδην, οὐδῶν
62 ὥδόσα 63 ἐν τοῦ 70 ὥδει (εἰ. δέται, ἀ· τα) 76 ὥδος, φίλος 78 ὥδη
ἥψιν (Eur. Cycl. 51) 84 φέται — λάγνα 90 φέται (εἰ. ἐπφέται) 112 εὐπρεπεῖς

HES. 37 φόδ· ἀν ετεις (Greg. Naz. C. LXII 46 p. 127 Dr.)· οὐτως γάρ ἀν ἔσαι 38 φόδ·
ἀν· οὐτως γάρ ἀν 48 φόδοιν· φροτίον (φόδον φροτίον) 49 φόδίς· φόδην, τοκετοί (60)
51 φόδησας· πριμένος (φόδησας) 54 φόδίνει· πάσχει. λυπεῖται. πάληδόνεις 58 φόδηνων (i 415
Eur. Phoen. 30)· κυημάτων, τοκετῶν Ad 60 ἢ τίκτουσα (A 269) Ad 63 [ἢ ἐματφ] 68 φόδ·
φραο (K 537)· οὐτω ταχέως 78 ἢ φηρίχθαι· ωμοι. ύπηκειοι. ωμοις (98) Ad 80
φόδος (Moer. 424) 83 φέγγυνυντο (B 809)· ηρογοννο, διεγγυντο (24) 89 φίδας· οὐδός
(61) 91 φίξυνος· ταλαιπωρίας (οἵδ—) 94 φέτη· πορευεται 97 φίσατο (α 323)· φήθη
98 φίσαχα· φίμνα, ιπηγεα (78) 99 φίσαχτο (H 428)· ἐπεγχέθη 101 φίθα· φίδα, φήθη
δή ποτε 2 φίστο (κ 218)· προσεδίχετο 3 φίσσατο (α 323)· φήθη, ίδοξεν 10 φίκε
(B 786)· ταχέα 11 φίκεα (Γ 263)· ταχεῖς Ad 13 [φίκειλαντες (φκ—)· θρησαντες,
προσπελάσαντες, προσπεσόντες, έξοχειλαντες. καὶ] 14 φίκεόν (Σ 116)· φίκουν

φετο· ὑπελάμβανεν, ἐνόμιζεν
φιετο δεῖν· ἐνόμιζε πρέπειν
φίξειν· βοᾶν (cf. Ar. Ven. 1527)
φίξεν· ἐβόσσεν
φίξοντες· βοῶντες, καὶ λέγοντες ὡ φ. καὶ
θευμάζοντες
φ, ἦ δ· δεῖ· φ φίλε
φίθηη· ἐνόμισεν, ὑπέλαβεν [78]
φίθεῖ· ἀνατρέπει
φίτισμος· [ad 80] ἀνατροπή (Herod. VII 225
Xen. A. V 2, 27)
φθήσας· ἀνατρέψας, ὥσας
φθύλλετο· διενοέτο
φ· διντι τού διο. ἢ φ τιν
φιασι· ἀκραι, ἐσχατα (22). μηλωταλ. λέγναι
[85]
φιδάν (Eur. Tro. 514)· φόδην
† φίδας· τάς μημ... οιχίδας
φιδηκώς· οἰδησας, φυσησας (47) [89]
φίξει· ἐπικάθηται [91]
φίξηρά· (ἀ) μοχθηρά [93]
φικέτενεν· φίκει
φικόδιμον· φίκει
.....· οιροχόδουν [97—99]
φίσιθη (δ 453)· υπέλαβεν, φήθη [101—3]
φίκα (A 447)· εὐθέως, ταχέως, φίκεως, οξέως
φικαλέον· ταχύ, οξύ
φικαχήμενα· (ῶ) λυπτόσομεναι
φικεινης· κοῦ.. τῆς (Στυγος
φικεανοίο πόρον· τὸν δέρα, εἰς διν αι φυ-
χαὶ τῶν τελευτώνων διοχωροῦσιν
φικεανός· ἀήρ. θάλασσα, καὶ ποταμός οὐπερ-
μεγήθης. Φιασι δὲ καὶ διμώνυμον αντοῦ ἐν
Κρήτῃ [10. 11]
φικέες στρουθοί (Sappho)· ταχεῖς, εὐπε-
τεῖς, κοῦφοι
[ad 13] φικειλεν τὰ αντά [14]
φικεών· † φιμαρτών. ἢ ταχέων

ώκέως (Pind. P. III 104). ταχέως
ώκιδες· ἔνοτια [18]
τάχικεσσα· φθαρίσα
ἄκιμον (Eubul. p. 229). βοτάνη εινάδης,
τὸ λεγόμενον βασιλικόν (Theophr. VII
3, 3)
άκιμβασεν· ἐτάρασσεν. ἐθορυβεῖτο. ἐστραγ-
γεύετο
άκιστον· τάχιστον
άκλαζεν· συνέκαμπτε τὰ γόνατα [24] 10
τάχινασιν αι· κλίνασαι (ἀκλάσασι; ἢ αν-
ῶ κλίνασαι) [26—28]
άκναλα πτερέα (Lyric). ἄκτεα παραγώγως.
ώς ἄκναλος ναῦς (θ 111) [30]
τάχναγεις· ἐπωδοῦν, ὡν η δύναμις ἐπι-
φανῆς
άκνβδας· ταχυμάχαι
άκνθοον (Callim. D. 165). πόα τις η τρί-
φυλλος καλουμένη [34]
άκνεις· ταχνεῖ, δένυει [36—38] 20
άκνπρος· ταχέως πορευόμενος [40, 41]
άκνρ(ο)ν· ταχίσταντον [43—45]
άκνσημον· ταχέως φανερόν
άκντης· ταχύτης
άκντητος· ταχύτητος
άλέθρευον· ἐφρόνευον
άλέκρανον (Agr. Psc. 443 ὅλ—). ὁ δύκαν
[51, 52]
Ἄλεναδε· ως ἀγραδε
Ἄλεινον· κακόν η δεινόν
Ἄλενία· πόλις Ἀχαλας
Ἄλέριον· πόλις [57]
άλεσίσικοι (Com. an. CCLVII). οἱ ἀστοῖ
[59]
†Ἀλία· πόλις
άλιβραξαν· ἄλισθον (gl. o 535)
άλιγγιᾶν (Atheniens.)· συστάζειν

COD. 21 ἐστρατεύετο (cf. οἰκιμβάσειν) (31 ἄκνακεῖς, ἐπωδοῦς Meinek.) 39 ἄκνυπόρος 42 ἄκνύριον, ταχύτητος 46 ἄκν-
σιμον 53 ἄλένα δέ — ἀγρα δέ 54 ἄλλεγι, — λεινόν 55 ἄλεινια 56 πόνος
63 ἀνέραστος 67, 69 ὥλι cl. ἀλ— 72 cl. διώλι ει ἥλιγυν 73 ἄλώτε 81 ἄμελαι
(Ar. Lys. 56?) 87 ὄμηρον σε — πώνοις — συναρτάντας

HES. 18 ὄκιάσων (Δ 500). ταχιτάτων 24 ὄκλασαν (III Regg. XIX 18). τὰ αὐτά.
τὰ γόνατα ἔκαμψαν 26 ὄκριστων (σ 33). ὄξυνορτο, ἐτραχύνορτο 27 φίκτειρεν
(Δ 813). ἥλησεν 28 ὄκν (Ε 106). δέν, ταχύ 30 ὄκναλος (O 705). ὄκεια, ταχεῖα,
ταχύπλον 34 ὄκνμοροι (O 411). ταχύθαντοι, οἱ ἀσφόροι θνήσκοντες θανάτῳ 36 ὄκν-
πετα (Θ 42). ὄξεως πετόμενα 37 ὄκνπόροι (ε 176). ταχυπόροι 38 ὄκνπόροι οισι
(Δ 421). ταχέα φεύματα ἔχουσι καὶ πλέουσιν 40 ὄκνυπορών (K 308). ταχυπόρων
41 ὄκνπτερος (N 62). ταχέως πετόμενος. η εἰς δέξι ληρούσας (πτέρυγας ἔχων) 43 ὄκν-
ωτι (Ε 598). ταχέα φεύματα ἔχουσι 44 ὄκνυροφ· ταχέως φέντι 45 ὄκνυς· ταχύς
51 ἄλένας (Eur. Phoen. 307). οἱ πήγεις τῶν χειρῶν καὶ βραχίονες. καὶ ὄλέναι οἱ φοίως
52 ὄλένας (Eur. Andr. 896). χείρας, ἀγάλας 57 ὄλεσίκαρποι (510). οἱ λέαν, διὰ τὸ
ταχέως ἀποβάλλειν τὸν καρπόν. η δὲ πινόμενος δὲ καρπός ἀγόνους ποιεῖ 59 ὄλετο (Ι 413).
διώλετο 65 ὄλιγε· παρεσκεύασεν (σπλισε) 83 ὄμηκότες· προθυμούμενοι (φρεμ—)
89 ὄμηστής (Ω 207). δὲ ωμὰ κρέα θείσιν

άλιγγιά· νυσταγμὸς ἀκαριαῖς τις. καὶ ἵπι
τῶν βλεφάρων φυτίδας ἔχειν ὀλλύγ(υ)ας φα-
σιν. η ἄλάκιστος
άλιγγήιον· δλίγον, βραχύτατον [65]
ἄλισθεν (Callim. fr. LXXI 6). ἀσφάλη,
ἄλισθσην
άλιτημερος· (δ) ἡμαρτηκες τῶν ἡμερῶν
Ὢλιτός· ὁ Νηρένις ἥρως
άλιτοφρονας· (ό) ἀλιτροὺς τῶν φρενῶν,
άνοήτους
† ἄλιόν· τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν. οἱ δὲ
† διπλὸν διφυῶν. τὸ † διπλὸν διμφαλοῦ
προσιτέμενον σπέρμα
άλιοφύρετο· ἰδρηνει
άλιγίων· σκοτεινῶν. κακῶν. μακρῶν. δξίων.
μεγάλων
οἱ λῆφ(ο)τε· ὁ βίλιτοτε
† ἄλισθαντο· ἱλασμάμενον
άμα· τὰ παρὰ καιρὸν γινόμενα (222)
άμαδίον· ἄμαδὸν καὶ ἐπ' ἄμοις καὶ τὸ ἐπ'
ἄμοις ἄμαδὸν (Ψ 431?)
άμαδις· ἐπὶ τοῦ ἄμου
άμαλθες ἔλκος (Trag.?). πρὸ καιροῦ συν-
αχέν
άμαρτησεν· ἐπηκολούθησεν
† ἄμβρει· ὁ πονηροί, ὁ ἀθλιος
οἱ μέλεοι (Hērod. VII 140). οἱ ἀνθρωποι
άμηγγεροντα· τὸν μὴ καθην(ψη)μένον ἀπὸ
τοῦ γήρως, μηδὲ πάνυ γέροντα [83]
30 άμηλετόν· ἐρημημένον
άμηλήσιες (Hippocr.). τὸ κρίθινον ἀλευφορ,
καὶ τὸ ἔξ αὐτοῦ κατάπλασμα
άμηη· ἐνόμιζον
άμηρησε (π 468). συνέτυχεν, συνήντησεν,
(διὰ τὸ) εἰς τὸ αὐτὸν (ή) διοῦς ἀλλήλοις
γίνεσθαι τοὺς συναντῶντας
άμησται (Δ 454). ὄμοβόροι, ὄμοφάγοι [89]

φύιας· ὁ μεγάλους φύους ἔχων, ὁ εὐρύ-
στερος

ώμιλες· ἐπήρχετο.

φύιλησε· συνανεστράφη

φύιλησαμεν· συνανεστράφημεν, ή συνα-
νεστρέψαμεν

φύιλλα (Eupol. fr. VII p. 525)· παιδιά τις,
ὅταν κύλιον πειραράφαντες βάλλωσιν εἰς
αὐτὸν κάρυα, είτα ἐν τῷ κύλῳ μ..... λαρ-
βάνει. ή (—άνη?) ἐπαλόν

? φύιοβόρον φύιφάγον (Greg. Naz.)

φύιογέρων· οἱ μὲν τὸν δρκάμενον γηρά-
σκειν, ἔτι δὲ ισχύοντα. οἱ δὲ τὸν μὴ λευ-
καινούμενον τὴν κεφαλὴν, δυτα δὲ προεβύ-
την [97]

φύιοδάικον· φύιοπλάκτον

φύιοθάνκτα· φύά

φύιοθετεῖν· τὸ δέρ' ἑκάστου μέρους τοῦ
ἐσφαλμένου λεπίδον δραπεῖν ἔτι φύου δύ-
τος, καὶ ἐπιτιθέναι ἐπὶ τὴν θυσίαν. ἐγ-
γέται δὲ αὐτὸς Ὄμηρος (A 461)

φύιοθετήσασθαι· φύων ἀπάρξασθαι πάν-
των

φύιοθη· δροῖοι ἐγένοντο

φύιοι· οἷμοι. ἐπίρρημα σχετλιαστικόν [104-6]
φύιοκυδιάν· ἐν τῇ τῶν φύων εὐθέᾳ μέγα
φρονεῖν. ή τῇ τάξει [8, 9]

φύιολι(ν)α (Cratlin. fr. VIII p. 20)· τὰ ἀγρια
θθύνα

φύιολόγησαν· συνθένετο

φύιον· δάσον, δύριον

φύιοργόν· σκληρόν

φύιόρχατο· ἀπενήσατο [15]

φύιότης (monostich. 267)· διπηστής;

φύιοστράκω· βούτινα τρυβλίω

φύιοφάγους δαῖτας (Eur. fr. 475, 12).
τοὺς τὰ φύια κρέα μεριζούστας. καὶ ἐσθίον-
τας

φύιοχθορέ (Plat. Com. p. 667)· ὡς ἐπίπονε
φύιψυναν· ἐδόξαζον

φύιψύνειν· ἐνδόξους ποιεῖν (cf. ὄμφα—)
φύιψ· τῷ παρδί καιρὸν γινομένῳ (175)

[23-26]

φύιαξ (Herod. VII 141)· ὡς δίσποτα, φύιάξ
φύιαξ Πατέων· ὡς βασιλεῦ, δικαία παύσιν

Ἀπόλλων

φύιαξ· ἀφ' ἀν

φύιάστια· ἐνότια (ἀτικά?) φάρμακα

φύιάρχος· δημόφος

[32] φύιειν· πολεῖν [ad 33]

φύιήμην· πειλαυσα

[33] φύιησεν (ξ 7)· ἀφέλησεν, ζωσεν

φύιησις· πρᾶτος, ἀγρασία [ad 33] [38]

φύιητειν (Com. II p. 809)· ἀγραστικῶς;
ἔχων

φύιητο· φύατο, φύησιν ἔσχεν

φύινδυλευμένον (Diphil. p. 419)· τὸ διε-
σταγμένον ἀρτυμα, ὅπερ ἔνιοι μεμονθυ-
λευμένον

φύια (Eupol. p. 550)· τὰ πράσμα

φύιον (Αλαχανδρ. p. 175)· πράσμου, ἀγο-
ραστοῦ (Dem. 593, 8)

φύιονς· ἀγραστούς [45]

φύον (444 Φ 41)· τὸ τίμημα τῆς τιμῆς,
ἡ τιμή, ἥγουν ἡ ἀγορά

φύος· φύη, τιμή, ἡ καταβαλλομένη δρτὶ τι-
νος [48]

(ἢ) νούμενος· ἀγοράζοντες [50]

φύνυχισμένον (Cratlin. CXXVII)· δημη-
μένον

φύνθυμωμάθη· ἀργισθη

φύντλων· θύνος βάρβαρον (cf. Ξάλων)
φύοις· ἐπιφύνημα σχετλιαστικὸν παρδί θυσι-
φύοντο· ὑπελαμβανον, ἐνόμισον

ἢ οὔτος (Nicoph. com. p. 682)· ὡς αὐτός, ἡ
ὦ σύ

φύα· δψις, πρόσσψις, πρόσσωπον (Γ 158?)

φύαζεν (Θ 341)· κατόπιν ἐπάγων ἐδίσκεν
φύαζεσθαι· δράν, σκοπεῖν (264)

ἢ πάκαινες, φύαιν [61]

COD. 95 cf. ὄμοβ— 99 | εκτα 200 αὐτὸ δ 2 φύόθει 3 εὐδόξια 20 φύ-
φυλαν 27 φύδξ 28 παῖσιν 41 cf. βομβύλευματα 46 φύόν 47 φύος 54 δύοι
(57 ὥπλ Dor. et ὥπλα?)

HES. 97 φύογέροντας (Ψ 791)· τοὺς τοιούτους 204 (ῶ)μο(ι)ν· τῶν φύων
(Ε 622) 5 φύοι (σ 67)· τὰ μετάφρενα 6 φύοισιν (Α 45)· ἐν τοῖς φύοις 8 φύός·
ἀπάνθρωπος, ἀπήρης 9 φύοτόχησεν (Iob. XXI 10)· ἐδυστόχησεν 13 φύός· διλιβαντός.
ἢ τὸ βύωμος (cf. ἀμφωμος, ἀμωμον) 23 φύωγήραι (336)· τὸ πράστης ὡρας γηράσκοντο
24 φύωρον (Γ 364)· ἀδύρετο, ἀστέναξεν 23 φύωσεν· δροφ ἐστροφεν (cf. Ps. CXIX 106)
26 δύν· υπάρχων. ἢ δύτων 32 φύατο (P 25)· ἀπλάνουσεν, ὄνησιν ἔσχεν (cf. δτε μ
ἥπατο) Ad 33 ἀπολάνουσεν 35 φύησάμην (Σ 96)· ἐμεψάμητο (248) Ad 37 ἡ μέμψις
(αδ δροσις), ὠφέλεια σωτήρια (αδ δηνησις) 38 φύησάμην· τὰ αὐτά 45 φύρνυ· οὐτως (ῶ;
νῦν ὄπως) 48 ἡ φύησάμην (Σ 95)· ἐμεψάμητη, ἐξεφαύλησα, ητίμησα (235) 50 φύο-
χθει (Α 598)· ἐνέχεεν, ἔκιρνα 61 φύασεν (Ι 483)· ἐδωκεν, ἐχαρίσατο

ω πέπον· ω φίλτατε. δλλοι δὲ τὸν μαλακὸν τὴν φυχὴν πέπονα καλοῦσιν. ἔνιοι δὲ ἐλύτεται μάταιοι (cf. Z 55)

ἀκες· δρθαλμοὶ

ἀπήσθαις· δρεσθαις

ἀπήσθηρε· [διὰ φαρμάκων εἰώθασι τινες ἐπάγουν τὴν Ἐκάτην (els) τὰς οὐκας ποια· δρφύδια]

Ὥσπι ἀνασσα (Callim. D. 204). [πυρφρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν ἀπίζετο (Σ 216). ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο [69—71]]

ἀπλιστο (Ψ 301). παρεκενάσσατο

ω πόνῳ ποιηρέ (Ατ. Vesp. 464)

ἀπται (Aesch. Prom. 996). (ἐ)θεάδη

Ὥπος (α 429). δύναμα γενικῆς πτώσεως. διὸ καὶ τινες ἡξίστων αναγνωσκειν Ὥπος, ως Θρακός

ω πόποι (Soph. OT. 167). φεῦ φεῦ, παπαὶ τῶν χαλεπῶν. ἔστι δὲ ἐπίρρημα σχετλιασμοῦ η θαυμασμοῦ δηλωτικόν. ω δαιμονες, ω φύσιοι, ω θεοι (Λ 254) [77]

† ἀπάρθυναμαι· ηδρφαμαι
ωρα· τὸ ζαρ, η θέρφη
ωρα· καρφός. κάλλος, τροπή, εύμορφία. φιλῶς δὲ φροντίς, ἐπιμέλεια. δύνειν δλιγωρον λέγομεν τὸν δλιγην ἔχοντα φροντίδα [ad 80] [81. 82]

ωρατα· δημήσουσα, κάλλος ἔχουσα

ωρατα τῇ ήλικιᾳ. καὶ τῇ δψει

ωραῖα (Eur. Suppl. 175). νεκύστια. οἱ δὲ ήδαιμόνια. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ γῆς φύσιστων. καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ωραν συντελουμένων τερψθν

ωραῖα θύειν· τελετή τις. ἐν η τῶν ωραστων ἀπάντειν ἐγίνοντο ἀπαρχαὶ

ωραῖα ἡμέρα· η ἑορτή
ωραῖεται· καλλωπίζεται [89. 90]

COD. 64 cf. δπ(ωρ)ησσθαι 65 τῇ ἔκάτῃ (ὅπωπητηρε?) 67 ω πιένασσαι (cf. εὐπά[οι]) 73 ωπον ω 75 δ θρακός 76 απάποι — παιδον καὶ — δημονες (91 Coni. ωρφύδομένη· καλλωπιζομένη νει ωραῖη· κακαλλωπισμένη) 78 καρφῶν 99 ωραία, τὸν 300 ωρῃ λειπει 1 λειπει — 2 ωράνα, κελιδόνων δροφή 16 ωρέες (cf. εὐρέσφι ει σφέσσαι) 23 ωρες

HES. 69 ωπιζόμενος· ἐπιστρεφόμενος (δπ—) 70 ωπλη· η ἐκ χειρὸς πληγή (ωτειλη) 71 ωπλιζετο (ξ 526). καθωπλίζετο 72 ωπνιον (N 429). ἔγημεν Ad 80 ol δι φυλακήρια (ωρεῖα), η προβλήματα 81 ωρα γάμων (πον Eur. Hel. 12). ἐν δημην γάμων (Moer.) 82 ωρα ἐτοις (Thuc. II 52). καρφός ἐτοις, τὸ ζαρ, καὶ τὸ θέρος (Moer.) 89 ωραι· καρφοί 90 ωραίοις· καρφοί 94 ωραίνετο (B 398). ωρμων, ἐπορέντο (327 ει δρ—) 95 ωραίσμος (Ierem. IV 30). καλλωπισμός, κάλλος 305 ωργή· ολοτρεῖ, γαυμάτι, η πρᾶς συννοοιλαν ἐπειγεται, η κατεπειγεται (δρ—) 6 ωργδσαν· πηδον ἐποιου παρασρει. 9 ωργημένον· παρεκεναμένον. ἐτοιμων (ωρμ—) 10 ωργητο (Thuc. II 21). ωριστο. ἐχενδειν (ωρ—) 11 ωργιάται· χρῆσει. δρίζει 12 ωργώς· μεμηνησας 13 ωρέγει· δίδου (L. δρέγει· δίδει) 19 ωρέξατο (Ε 851). ἐξέτενεν (cf. δρ—) 20 ωρεξι (Ψ 406). παρέσχεν, ἐδωκεν

ωραῖσμένη (Eupol. fr. XXIII p. 557). καλλωπισμένη

ωραῖος (Thuc. III 59 Plat. Criti. p. 1166). καλύπων. καὶ τὸ λερεῖον, τὸ θύμα τὸ καθ' οδραν. καὶ δ τάριχος δ κατὰ τὸ ξαρ συντίμενος (Alexid. com. p. 470)

ωραῖον κῆδος (Trag.). δ καθ' ωραν τελευτῆς [94]

ωραῖοπλάς (Xen.). δ τὴν ἀκμὴν πολητας. ωραῖος· ὑμορφος, εὔτροπος, ευσχήμων, εύπόσθοπος [97]

ωραῖων· τῶν πεπαγῶν. καὶ ωραῖων· τῶν καρφῶν

ωρακιάν· τὸ ἐν τοῖς βαλαν(ε)ιοις ἐκλύεσθαι.

η σκοτούσθαι. καὶ σχριδάν

ωρακιάν· λιποψυχεῖν. ἐκλύεσθαι καὶ σκοτούσθαι μετὰ σχριάσσεις η καὶ ίδρωτος. οἱ δὲ ναυσιάν καὶ σκοτούσθαι

ωρακιάσσας (Ατ. Pac. 602). λιποψυχήσας

ωράννα χελιδῶν (Sappho). δροφή

† ωρανιστηρ· λιας

ωραπολεῖν· κατὰ τὴν εἰδισμένην σφραντικάτον ἐποιολεῖν. Λν απολεῖν δὲ λέγουσι τὸ τρις δροτριάν τὴν γῆν

[305. 6]

ωργασμένος· μεμαλαγμένος

(ωργιασθη· ἐμηθη) cf. ωργ—

ωργων· λιπεδύμουν [ad 13]

ωρδυλευσάδμην· λιπόχθησα

ωρεια· γυραῖκες

ωρεια· φυλακήρια (280)

ωρεια (Αρρ. 171, 22). φυλάττειν. δθεν καὶ δ θυρωδος λέγεται [19. 20]

ωρέξατο (Eur. fr. 242). στοχάσσατο. ξλαβεν. ἐπεθύμησεν. ωρμησεν

† ωρέον· πηχαῖον (τετράδ ωρσν)

ωρεις· πύργοι ωχυρωμένοι. κηδεμόνες

ῳρεσσι (Ε. 486 Call. Cer. 52)· γυναιξίν,
δπὸ τοῦ συνεζήθατο ἀνθράστων [25]
ῳδεύειν· τὸ τόπον ἀγρίσιν ρομῶν καὶ ἴθυν
ἴπεμελεῖθαν (εἰ. ὅρ.) [27]
ῳρέχθη, ἐπειδύμησεν
ῳρέχθησαν· ἐπειδύμησαν
ῳρη· καιρός [ad 30]
ῳρημάτων· φυλαγμάτων
ῳροή· πάθος. οἱ δὲ πάχος καὶ παχύτητα
ῳρῆσις· ἀκήψη
ῳρήσαντα· φυλάσσοντα (-οντα -ξοντα)
ῳρήσσονται· φυλάσσονται
ῳρητής· πήρωσις [37]
ῳρεύεν δέμας (Eur. Otr. 397 [405])· ἀνῳρ-
θουν. ᐈεθεράπευεν [39]
ῳρια(ι)νεις· ωραιζει [42]
ῳριγμα· ώ.....
ῳριγγη· ἔρδα
ῳριζει· ὑπνοι. φροντίζει, μεριμνᾷ. ὄμιλεῖ,
ἀδολεσχεῖ
ῳριμον· καιρίμον. η τὸν καιρὸν [47, 48]
ῳρινθιάν· ἴπελγοσθα εἰς ἀπόπατον [50]
ῳριμένην· ὑπόχημψε, η ὅρους ἔχουσα κα-
ταπειηγότας ἐπὶ δανείσμασι [52]
ῳρίων· ἀστρον οὐτώ καλούμενον. η ὅρυς
ποιού;
ῳρκυνπτε· ὑπερέκυνπτε ἱπαιρόμετος
ῳρμαινεν· ἐνεδυμείτο, ἰβουλένετο, ἡρρόν-
τιζεν [ad 55] [56, 57]
ῳρμησεν· ἐπεμψεν [59, 60]
ῳρνεάζετο· μετίφων ἐπῆρε τὴν κεφαλὴν [62] | ῳροβισμένοι ἀπὸ τῶν
τριῶν
ῳρογράφοι· Ιστοριογράφοι, τὰ κατ' ἵετος
πρατημένα γράφοντες. Ωροις γάρ οἱ ἑνι-
αυτοί
ῳροθύνται· ἐτράφαν. καὶ ηρέθισαν
ῳροι· οἱ ἑνιαυτοί
ῳρος· ἑνιαυτός [66—68]
ῳρος (Collim. 1)· η τύρη η δπὸ Ὀκεανοῦ
ῳροσίδης· οἱ δπὸ Ὡρεούν γεγονώς. οὗτος
δὲ ζοτὶ ποταμὸς ἐν τῇ ἔξω γῆ, ωσπερ
Ὀκεανός
ῳροσκόπος· ὁ σκοπῶν τὰς ὠρας
ῳρον· φύλακος
ῳρουεν· ἐπληγεν, ἐπφράμα
ῳρουσεν (Soph. Ant. 877)· ᾧρησεν
ῳρρα· τητικαῦτα [78]
ῳρτός· βιωμός (εἰ. ὅρτός) [80, 81]
ῳρυγη· φωνῇ. Θύρυδος. κυρίως δὲ η τῶν
κυνῶν φωνή
ῳρύεσθαι· κλαίειν. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν
κυνῶν
ῳρύεται· ὑλακτεῖ [85—87]
ῳρφωσεν· ὥργαντισεν [89—91]
ῳρ· θαυμαστικὸν ἐπίρρημα. ἄλλοι οὐτως,
ὅμοιος. ἀληθῶς, η ὠπερ. η ἵνα. η ὅτι. η
ὅτε. η πρός. η λίαν (Soph. OC. 15) [ad 92]
ῳσαι· διώξαι. διασείσαι. βιάσασθαι. διορ-
(ρ)ῆψαι (N. 688?) [94]
ῳσάμενοι (Thuc. IV 11. VIII 25)· διώξαν-
τες, ὠδήσαντες
ῳσαμην· ἀπωσάμην, ἐδίωξα, ὠδησα
[97—99] |
|---|---|

com

- COD. 24 ὡρεσι 31 φυλακάτων 33 ἀδης ἀκαήν 36 πωροτής; απ τηρησις? 38 ἀνθρόθους, ἔνεργανεν 40 ὠρίατο, 45 ἀβ ώφος, ἀφα, ὅποι 45 ὅμιλει ποσ ὑπονοι 51 ὑπ- οὔρεσ η 54 ὥρικ υπεται, ὑπερέκτα πα (ει. ὥρικ- οὕρικ-) 55 ὧρ μ εγεν 64 ὥριτραφοι, ἵστομωράφοι - ἱμποτοι 70 ὥροις 71 ει. ἀπωρια, ωριζει 74 ὧροις ὁρια 78 διέστη 89 ὑποει 97 ώσαν

HES. 25 ὥρεον (M 279). ὥρων 27 ὥρεοντο (B 389). ὥρων, ἐπορεύοτο (294) Αδ 30 ὦ τη καισιθ (B 741) 37 ὥρθετρ. ὥρησον, ἀνέστη, ὦ ἀνέστησον 39 ὥρια (ι 131). τὰ κατα τὴν ὥραν γινόμετρα, ὥραια, ὦ ὥραια 42 ὥριτρωμενον· ὥρεγύστων (ὅριγ-) 47 ὥριτρεν (η 273). διγέμευν [η ἔτραψεν]. ἔτραψεν ηρέδισον 48 ὥριτρη (Πλ 509). ἔτραψχη 50 ὥριτρεν (LXX non Eur. St. 217). ἔτριτρεν 52 ὥριτρας (λ 288). ἥριστος Αδ 55 ἐπαινειν 56 ὥρμαιτε (ει. 193). διεροτίτο, λεμητρα 57 ωρηηνε (Φ 137). διενοείτο 59 ὥριεισον 9 αι- ὅριμι, τὸ πολεμεῖ (ει. ὥρ-) 60 ὥριμτον (Ι 178). ἔξησαν 62 ὥριντο (Μ 349). αριστατο, διηγερεν 66 ὥρων α· τὰ ὥραια 67 ὥρωντο· ἥδελον 68 ὥρωντον (B 146). ὥρησε, διηγησεν, ἔτραψεν. ἔπειψεν. ἔνεργαλεν 78 ὥρτο (Ε 590). ἀνέστη. ώρηηην. ὑγέρεν 80 ὥρων αι. (η. Pind. fr. inc 3 Bch.). παρορηματας 81 ώρσεν (Α 10). παρωμημεν 85 ὥρυνταν (Ps. XXII 16). ἔπακαν 86 ὥρυντενος (Petr. I, 5. 1). βρυχόμετρος, ὥλαπτο 87 ὥρυνομένων (Zach. II 31). πρασδότων. κυιτως δὲ ἐπι λιαστρωτων λιώκτων, ὦ λεόττων, ὦ κυτων 89 ὥρωρεις (Σ 498). [διηρίθη] 90 ὥρωρενητο 91 ὥρωρε, χατο (A 26). ωριωντειδει Ad 92 ὦ εις το. τὰ παραδειγματα εις το τέλος του ω στονχειν 94 ώσαμεθα (Θ 295). ἀπωσάμεθα 97 ως ἀν. ώστε. ἴνα, ὦ απεωσαντο (ωσαν J 535) 98 ως ἀν τις εἰποι (Greg. Naz. 3 p. 61 D) 99 ως ἀν ολος τε ω (Greg. Or. XI 187 C). ως ἀν δυνηθω

τῶσα τε δεῖ· ὡς ἐκ τούτου (ἀπεδή;) [401]
 ὡς αὐτὸν (Thuc.)· πρὸς αὐτὸν
 ὥσαντως· ὅμοιος, τοιούτως
 φές κασιλέα· πρὸς τὸν βασιλέα [5—7]
 ὡς ἔδοχει· ὡς ἐνόμιζεν
 ὡς εἰπών· οὗτος εἰπών
 φές εἰχεν (Herod. VIII 10)· δοσον ηδύνατο,
 λαχεν. [ad 10]. καθὼς ἔτυχεν, ἢ συνέβη
 τὸ σεις· ὥθησεις [12]
 φές ἔχεινος ἀναβάλλει τὸν τόκον· πα-
 ρομία εἴλι τῷ πρὸς τὸ χειρὸν χρονιζόντων
 φές ἔκριθη σοι· ὡς ἐφάνη σοι
 φές ἔμε (Xen. Mem. II 7, 2)· πρὸς ἐμέ, κα-
 θδηπερ ἐμέ, ὡς ἔγω
 φέσεν· ανέτριψεν, [ad 16] ἀπέκοψεν. [] κα-
 τεβαλλεν [17]
 φές ἐνι (Xen. Mem. IV 5, 9)· φές ἔστιν, φές
 ἔγχωρει
 φές ἐν πινακίφ· φές ἐν εἰκόνι
 φές ἔγεστιν· ὡς δυνατὸν
 φές δοκεν· [ad 21] ὡς πρέπει, φές δεῖ
 φές ἐπίκαιρον· φές ἐπιτυπλεῖστον
 φέσετοι· ὥθησεις σοι [21, 25]
 φές ἔφασκεν (Soph. OT. 114)· φές ἔφη, φές εἰπεν
 φές ἔφησθα· φές εἰπας
 φές ἔψυ· φές ἔγένετο, φές ἔστιν
 φές ἔχω· εὐθέως
 φές ἡμᾶς (Isocr. paneg.)· πρὸς ἡμᾶς [31—34]
 φέσειν· ὑπάρχουσιν. εἰσιν
 φές μάλιστα (Xen. KU. I 5, 9)· φές δητὰ
 δυνατὸν [37, 38]
 φές μήτε κροῦσαι, μήδε ὑπὲρ χεῖλος
 βαθεῖν· παρομία ἐπὶ τοῦ συμμέτρου τα-
 σομένη
 φέμος· διατροπή, ὥθησις, φύσιμος
 φές οιμαι· ὡς νομίζω [42—46]
 φές οὐκεὶ ἔξεινονύμενοι· φές οὐχ ἔχοντες
 φέσπερ οὐφθαλμός διέσ· φές δαστραπή

φέσπερ κόρας ἐλεῖν· ἐπὶ τῶν εὐχερῶν λέ-
 γεται
 φές πρίν· φές πρότερον
 φές πρὸς ἔνια· φές πρὸς ἀλλα, ἢ τινά
 φές ἔδει· φές δῆ· φές οὐτα δῆ σοι
 φές τε πολλά· φές ἐπὶ τὸ πλεῖστον
 φέστε· καθάπερ, οὐκοῦν, λοιπόν
 φέστε γάρ· καθάπερ γάρ [58. 58a]
 φέστεις οὐθεῖσθαι
 φέστις οὐθεῖσθαι· φέστησθαι
 φέστις οὐθεῖσθαι (Ατ. Plut. 330)· φέστησθαι,
 φέστισθαι
 φέστισθαι (Ach. 23)· φέστησθαι [62—65]
 φέστισθαι (Ατ. Ach. 179)· συνῆκαν, ἡσθον-
 το, σγωσαν
 φέση· δι μετὰ κλήματος ἀμπελου
 φέσχοις· τὰ γέα κλήματα σὺν αὐτοῖς τοῖς
 βαθυσιν
 φέσχοφροια· παῖδες εὐγενεῖς ἡβῶντες κατα-
 λίγονται οἱ φέροντες τὰς φέσχας εἰς τὸ τῆς
 Σκυράδος Ἀθηνᾶς λερόν. εἰσι δὲ κλήματα
 ἔχοντα βότρους [70]
 φέσχοφροιον· τόπος Ἀθηνᾶς Φαληροῖ, ἐν-
 θα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς λερόν
 φέτα· ἀκοι, φέτια
 φέτα· τὰ μὴ στρογγύλα
 φέτακός· παράνυμον εἶναι φασιν
 φέτακον στεῖ (Hdt. 8, 130)· περιέργως ἀκούνει
 φέταν· φές οὐτος. ἀντὶ τοῦ φέ μακάριε, φέ
 βέλτιστε
 φέταν· φές σύ, φέταιρε, φέ οὐτος, φέ μακά-
 ριε. πρόσφορηα τιμητικῆς λέξεως. λέγεται δὲ
 καὶ ἐπὶ εἰρωτεια πολλάκις [78]
 φέτειλη (d 140)· η ἐκ χειρὸς τρῶσις, η
 τραῦμα (270)
 φέτοκάταξις (Ατ. fr. 35)· τὰ φέτα τεθλασμένος
 φέτοκοπεῖ· κεφαλαλγεῖ, ἐνοχλεῖ λαλῶν [82]
 φέ τούς· φέ τούτους

COD. 13 ἔκεινος — τρόπον 48 ὁ ὄφθαλμός τοῦ δ. 65 ἄρρος 67 φέγης
 68 φέσχοι 69 φέσχοφρεία — ωσχάς τῆς πικεράδος — βότρυσιν (Rectius δόξα) — 81 φαρει
 HES. 401 φές αὐτὸν (Γ 36)· πάλιν ἐκ δευτέρου 5 φές δῆ, [φέ δῆ αὐτοῖς, η] ἐπειδή
 6 φές δῆ σφιν (Δ 110)· φές δῆ αὐτοῖς 7 φές δοκέει (Greg. Naz. C. III 631)· φές νομί-
 ζειν Ad 10 φάσι τυχόν 11 φάσει τε (I 481)· καθάπερ Ad 16 ὥθησεν (O 694)· ἀπό-
 στατο (E 854) 17 φές ἐνέπονουσιν (Greg. Naz.)· φές λέγοντας Ad 21 φές φανεται (Soph.
 OT. 1160 Moer.) 24 φές ἔτυχεν (Greg. Naz. Or. 3, 66 D)· φές φάσα... 25 φές φασαν
 (46)· φές εἰπαν 31 φάσθεις (Ps. CXVII 13)· ἀγατραπέτις 32 φέσθησεν· φέσθησεν.
 φέρασεν 33 φέσιν (μ 200)· φέτιοι, φέκοις [στριοις] 34 φές κεν (Z 281)· δηνος ἀν
 37 φές κέν τις (ρ 165)· δηνος ἀν τις 38 φέσμετρο (Ps. LXI 3)· φέσιμετρο 42 φές οἰόν
 τι· φές δυνατὸν (Moer.) 43 φές δηε (d 250)· καθώς οὐτος 44 φές οἰ· φές αὐτόρ (E 84?)
 45 φέσπερ· καθώσπερ 46 φές στερεοπερ· καθώς, καθάπερ 53 φές σε· διὰ τούτον· φές ἔβαλλον
 Τρώες (Δ 157) 58 φές στερεοπα (Eur. Hec. 68) 58a φές σε· διὰ τούτον· φές ἔβαλλον
 62 φές φάσαν (B 278)· οὐτος εἰπαν 63 φές φάτο (A 188)· οὐτως ἔφη, εἰπεν 64 φέ-
 σφρήθη (Genes. VIII 21)· συνήκεν 65 φέσφρησεις· δίχος μετάληψις (δισφερε) — 70 φέσηρ
 (Rom. IX 25)· ἔρμηνενται σωζόμενος 78 φέτειλαι (Σ 361)· τραυματα, οὐλαι, τρῶσεις
 82 φέτοκονστης· φέτοκρισμένος

φτός (Αρ. ΗΑ. VIII 12)· δρυεον δύοιον γλαυκοί οἱ δὲ νυκτικόραχα λέγουσιν [85. 86]
φ τύμπανα (Αρ. Plut. 476)· ὡ ἐπιτήδειος
τυμπανισθῆναι
(ῶ)των· ὀτλῶν
Ωφέλης· ὁ Εφιάλτης [90]
ωφέλουν (Thuc. IV 85)· εὐεργέτουν
† ὥφθαλμάσας· τὸν ὄφθαλμον ἐπέβαλεν
Ὄφθη (Soph. OT. 509)· ὄφθη, ἐθεάθη [94]
ὦ φιλότης· ὡ προσφιλέστατε. ὡ φίλε. ὡ 10
ἔταιρε [96]
ὦ φίλε (Antiph. fr. LXXXI)· κατεδικάζετο, ἐπὶ
τῇ δίκῃ φίλησεν. καὶ τὸ φίλειν
φίλισκανον· κατεδικάζοντο
† φίρον· ἐλαφρόν
φίρουσινος· ἐπηρημένος
φίρυα· ἡ δορά. καὶ βοτάνη τις
φιεῖτο· ἐκδητό (513) [504]
ὦχέτενεν· ὑδραγώγει. καὶ ἐτρφενεν [6. 7]
ὦχλησεν· ἐμόχλησεν. ἐκίνησεν, ἐμόχλευσεν, 20
ῶθησεν. ἐνόσησεν

COD. 85 ἐφιμεδείοης 88 .τῶν 89 εἰ. ἐπωφίλης (h. e. ἐπ' φ' φέλης) 91 ὠφειλοῦν 501 ὁμοεις 2 ὠφύλειν (cf. Ιρων.) 15 ὠχρέδεις, φρυδεσιεις 17 καὶ ... ἐικός post 515 22 ὠφατον 29 ὠφατον 30 δσφατον δν 30 θαυμαστην γυναικα

HES. 85 Ὁτος καὶ Εφιάλτης (E 385)· Άλανως καὶ Ιριμεδειας παιδες 86 ὁ τρυνε (d 73)· παρῷρησε, διῆγειρεν 90 φιειλεν· (Ψ 546)· φιειλεν 94 τι φιλειεπήζετο (cf. παρηρ. A 53) 96 φιλημα· χρός (δ-) 94 φιλετο· ἐφιευγεν, απειλητο. ἡ ἐπορευθή 6 φιλεξει· ωδεις νοσει (δχ-) 7 φιλησαν (A 570)· ιγανακηπσαν, ἐλύπησαν, ἐστεναζαν 12 φιχοντο (A 382)· ἐπορευοντο 16 φιχήσαντα (λ 628)· φιχιάσαντα 18 φιχωμενην (Ισος VI 4)· φιχαλμενην Ad 22 φιτεισαν. εγον 28 φιουν (ψψ)-· ἐμαγιειενον, [σποντο] 30 ΩΣ· συνηιδως (I 617)· μησησαι, ως (μ)· ανηφορην ἐργησιον ερεβει καὶ ομοις (A 116)· ἀλλα καὶ σις θέλω δόμεναι καὶ διν τρόπον (ψ 310)· ηρξετο δις προστον ικκονας δάμασει] καὶ ομοιοις (Ι 195)· ως δι αντως Πάτροκλος, επει ίδε φιτας, ἀνέτοτ καὶ ἐπει (R 520)· ως ίδε χωρον έριμουν, δηρ οτασαι οίδεις ίπποι καὶ ιηνια (Γ 154). οι δις οιν ίδον έλεντρον ἐπι πυρον ιουσαν καὶ ουτως (ε 28)· ως κε μαλ δακηθης ιη πατριδα γαταν ιηηγ(ται) καὶ πως (σ 26)· ωποιοι, ως δι μοιορδος έιτρορχαδηη άγορενει καὶ δις (X 10)· έγως δι θεος ειμι καὶ πρός· ως αιει τὸν διοιον άγει θεοις οιν διοιον καὶ θαυματικὸν έπιρομα (Δ 157)· ως σ' ειδαον Τρωται και (Σ 107)· ως έριοι τε θεων, έκ τ' ανθρωπων διπλοιοτο καὶ διό[ι] (E 204)· ως αιτον· αιταρε πεξδος έι· Ικιον ειλκιοσθα καὶ δτε (Σ 294)· Έκτρο δις Σκαιας τε πνιλας και πνιγον ικανεν] και τοτε (Σ 294)· ως δι ίδειν, ως μιν ιρως πυκνινες φρένες διμφεκάλυψφ, ως δὲ οιναπατικὸν σύνδεσμον (γ 347)· ως υμεις παρ' διοιο ιουρι ιηηα κιοτε διτε διανακεφαλωτικον (γ 194)· ως τ' ιηλω· ως τ' Αλιγισθος ιμησατο λιγυρον διεδρον διτε δὲ καὶ το διντος (λ 427)· ως οιν αινοτερον αιλο λιγυνακος οιτε δι δι το δις αν και το άχρι (δ 389)· ως κέν τοι ειπτον διδον και μέτρα κελεύθουν διτε δὲ καὶ το ειδηθον (Y 424)· ως ίδειν, ως δινταλτα Σοφοκλης δι Λαμπαισαιοις (γ 351) αιτι τοι λιαν· ως και τιρανι και ιγιζεται φυγειν και Μεναρδος (CCXXXVIII)· έγημε θαυμαστης γυναιχ ως ασφρον 31 Ωριων· συντηρη καὶ διστέρων, όν τινες θνουμαδουσι Βοστην. οις οι περι ταυτα δεινοι καταμεριδουσι και φαισι, τοις μητεισαρας ειναι τριτου μεγέθουν, ινεια δὲ δι αντοις τετράτου μεγέδουν. και τους αιλοις ιηνεια του πειπτου. κειται δὲ τοιτο το των διστέρων διθροιμα ιη το φιειρον μερει, διπερ και διπο της γραφης ως ιη σωμα· Ωριων θνόμασται, αστρα δι ταυτα λεγουσαι και οιχι διστέραις, φι των μητεισαρων πλιθουν θνισταιι εικραιποντων, αστέρος δι τοι καθέκαστον λεγομενον. Και τοι ιηρκτονουν μεινηται η γραφη, δη μεταξι τον μηρων τον Ωριωνος δρομην κειμενον διστέρα ιηποκηδον. Παραπλαισιοις δὲ και η Πλειας θνουμαδεται, υπο της γραφης· ως και υπο τον έξιθε διλον, δι παρ· Ερβασιν πολυτραγουμησαντων τα απόβιθα. ινονται δὲ και τη Πλειαδεις έπιτα διστέρων συνεχεις, και καταπλεκτικωμενοι προς αιληλους, οιχι δὲ έξι διπερ τινες οιοται. κεινται δὲ ιη τριγωνωιδεις οχηματι. ως οιν ινταδη εινουσει το δινομα ιη Ησαια (XIII 10)· το προφητη, τον Ωριωνος, ουτω τον ιηρκτουρον και της Εσπερουν και της Πλειαδος ιη το ιηρ (IX 9). δι φησιν· δι ποιων Πλειαδα και Εσπερον και ιηρκτουρον και ταμεια νότου.

φχμασαν· κατέσχον, διέσμενσαν (cl. Δεσχ. Prom. 618.)
φχμασμένον· κατεχόμενον, δεδεμένον
φχόμην· έκορενόμην [12]
† ωχουν· έκάθητο (503)
ωχρα· ωχριασεν (-ας ήν)
ωχρᾶς· ωχριας εις [16]
ωχρος (Γ 35)· ωχριασις, χλωρότης: χλωρος (ad ωχρος). και δσπριον λαθύρφ ιουκός [18]
ωψ· ωψις, όφραλμος
ωψατο· εύχατο. έμαρτύρατο. (ε)ιδεν
ωψα· ωψις
ωψειον (Sophron. fr. 39)· [ad 22] περιεβλέποντο, ιδειν ιευούλοντο
† ωψι· τα διπτητηρια
ωψιδιμην· ωψι εποιουν. βράδιον ιηρχυμην ωψισθην· ωψια
ωψισμένον· ωψι της ωρας, βραδέως ιρχομενον
? ωψικοτα· βράδιον ιηκοντα [28]
ωψιν· περιστομιων των ιματιων [30. 31]

ΓΛΩΣΣΑΙ ΕΘΝΙΚΑΙ.

ΑΒΔΗΡΙΤΑΙ.

έπικυργίτες.

ΑΒΥΔΗΝΟΙ.

Κύπροι.

ΑΘΑΜΑΝΕΣ.

ἀναξ. δασπάλους. βατάρα. κάστον. λητήρες.
μάννυ. τριτώ.

ΑΘΗΝΑΙΟΙ.

δατες. δγαδού δαιμονος; πόμα. δγλαυρίδες.
δδηφργοι. δνησιδώρα. ἀτράκαστοι. βλάκα.
βρύττεται. γάχινος. γαλάξια. διάμεσοι. διαπύ-
λιον. διάφρυντος. ἐνδοκλα. ἐνδρυπτος. ἐξι-
τήρια. ἐπιζάξ. ἐπιθετα. ἐπικυλίκειος. ἐπω-
πετής. εὐδάνεμος. θής. θησείον. θητικόν.
καρδαμύλη. κρείους. λαδον. νέμησης θιάς.
μανόν. μετάκερας. δγδόδιον. παγκρατής Ζεύς.
πατριώτης. πλαγγόνιον. σίφνον. στέμφυλα.

ΑΙΓΑΙΝΗΤΑΙ.

ῆδος.

ΑΙΓΑΥΤΙΟΙ.

δβλαβύνιον. δέντιον. δθήρα. δθύρα. Απις.
Ἀραονδικόν. Ἀραφανκηλις. ἄτωρ. βαρκίων.
βουτοι. Γιγνόν. Γλώσ. Ινιον. καλάνιον. κάν-
ναι. κερφωνια. κιβώτιον. κόρσιον. κοσύμηθ.
κρότων. ει. κώναμος. Νηδ. οιφρ. ονδαλα.
κτεροφόροι. Πααμύλης. παχύ. ει. δενέμωρ.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

κώιμες. κροκόττας. μαχλολονας? δρύνδην.
σατριάς. όφιουρος. πρός. φινόκερως.

ΑΙΟΛΕΙΣ.

δβλθματα. δγάγας. δγνήκαμες (?). δγωνον.
δθήρα. δχλάδες. δχόντιον. δλιβδύειν. δμε-
νητά (?) δμηδέων. δμόρρωτον. δμυμος. δν-
δροκάς. δμώρας. δνήγεις. δπαιδολοτα. δ-
πίλλαιν. δπιθετ. δπυθύσοσμεν. δκύτιον.
δπυτρόπεον. δρκαλα. δρκυν. δσπαλον. ανέ-
ρος. βαρχόαν. βαρύνθην. βεύδος. βραδίον.

βρδχος. βραχεύδης. βρόδα. βρενθείφ. βρόσ-
σονος. βροχέως. βρυσδην. βύπτειν. γάλλοι.
Γλλων. γέμματα. γέργερα. γέργεφος. γέστρα.
γοδημη. γόλαμος. γοῖνος. δαγμενας δάμας.
δαμείσα. δίδει. δίδημι. δίδην. διαληφών.
δνοφερόν. δοκιμωμι. δράσειν. ἔγγρισμος.
δυργνται. ἔργησσα. ἔγρισσων. ἔρυπναι.
ἔγκαζειν. ἔγκυτον. ἔβραμμένον.
ελδη. είκλον. Έλαρ (ιπο έλλαρ). ἔξεγμάνεος
(cl. θέπτανος ει έμμα). Έλάραι έμμα. έπιπ-
σεις. ἔξ δρακάνων. έξ υμάλων. ἔξ υμοιων.
έξηπιοθα. έορται έσσοστηρ. ἔπισαντο.
έπιπειων. ἔργετος. ἔρετή (?) έρον. ἔστελσαν.
έσχαλαι. έτέφθατο. έτερψτων. έτυμάνιον.
έύπωνος. εύσπολον. έφεληντες. έφίλης
(ει ειδε έπιάλης). έχεσκει. ζαράλλειν. ζαμέ-
λης. ζαλυσθέμενος. ιλύθμετα. ιχματα. κα-
κοπάθης. καρκύλας. κάζειλε. καζεσαν.
κάζειλον. καζμάρφαι. καζμαρφις. καζπέλλει.
καζπόλέν. καταστέλλειαι. κατέρθωτα.
καναλέον. Κανοτεθής. κάχαρες.
κημασήνας. κλάδες. κοίλον. κόλυθος. κόννα.
κόρτερα. κυδόνιον. κύδρος. μαζιδεντι. μα-
τιεις. μαρμαίρει. μάστιν. μασχάλην. μάτα.
μελεδών. μελερον. μεμβλώντων. μέργιζε.
μέσσουν. μέσταχα. μετάθραστος. μόλσος. μορ-
γίας. μόργος. μορνάμενος. μορτοβάτην μοσ-
[σ]ύνειν. μύκα. μάθα. μύμαρ. μύστα. μώρ-
τα. νίκας. νορδακινοι. ξιμβαλ. δθματα. ολα-
τά (?) δμάξασθαι. δμολγή. Οργα.
δρπας. δθέξας. δρωτ (lorte θοραπ). δσκά-
πτω. δσταθείς. δστασαν. ον δίκαιον. καν-
τάνια. παρά στρότον. πασσύριον! πεδά.
πεδάργετον. πεδαλενόμενος. πεδαριστής.
πεδάρορον. πίδελθε. πεδέλθη. πέδορτος. πελ-
λητήρες. πεμπάδσσεται. πεπτήνας. περιπ-
πεύει. Πλέχφαρος. περήφεθήκατο. πίσσον.

πεσσύγιον. πεσσύπτη (?). πέσσυρα. πέσσυρες.
πεφλάξει. πισήγων. πισήγιον. πίσιρας.
πόλυτρα. πομάτεσσι. πορύνωμεν. πορύναν.
πούτριν. πρόπωνα. όμφος. όδδαμους. φό-
φια. όώθυνες. Σαρπήδοντος. σίσις συβ. σαώ-
τεροι. πηλλάμεναι. σπάδιον. σπεργανῆσαι.
σπολείσα. στεδμάτα. σύδκει. τέμπαι. τενε-
κοῦντι (?). τέρτα. τράγας. τύδε. υμμε. Υψό-
φάδιος. υδοι. φανοφόροι. φῆρες. φηρία.

ΑΙΤΩΔΟΙ.

δερία. Ἀγρίνιον. βουνέτρης. θιγυόνες; κιβ-
βα. Ὁφαλίδαι.

ΑΚΑΡΝΑΝΕΣ.

ἐνέπι. δφατα. ει. δφνις. πλήτομον.

ΑΔΕΣΑΝΔΡΕΙΣ.

βαιών. κολοιώ. στέμφυλα.

ΑΛΙΚΑΡΝΑΝΣΕΙΣ.

ἐν δρόσῳ.

ΑΜΑΘΟΥΣΙΟΙ.

ἴσοθαλ. κάρπωσις. κυθάρδα. μάλικα. φί-
τρον.

ΑΜΠΡΑΚΙΩΤΑΙ.

δκεάνες. βαρδῆν. δαλιοχεῖν.

ΑΜΦΙΣΣΕΙΣ.

εύκολεῖν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΑΙ.

ζίραδος.

ΑΡΑΒΕΣ.

Ἐρατινοί. σαφίς.

ΑΡΓΕΙΟΙ.

ἀβουτον. δγωγίς? δγκαλίνας. δγριάτια. Ἀγ-
κιαλιδάρ. ἀδησίδες. ἀδηφάγοι. ἀρει? ἀρ-
τυνος. βελειτέρας. δαέλιξ. δρούν. ἔκα-
τόμβατα. ἐλεύθερον ὑδωρ. ἐνς ἄδ. Κύεργε-
σία. Ζωτέαταις? καλαβύτας. καρποβόλον.
κέστερ. Κυνάδεια. κυλλάραβις. λεγέρνα. με-
μνόνεια. Οινωτάτιν. δλινύα. πέργοντον? πέρ-
γον? Περβασώ. σάλπιγκ Ἀθανᾶ. σεμαλία.
σπάδιον. σπάτος? Υαργίδες. ωβεα.

ΑΡΚΑΔΕΣ.

δμητρεκάτη. δριωλα. βερβίνα. δάριν. δάρ-
κες. δαρχιδά. δέλλει. δέρεθρον. δεύδσθαι.
ἐκατόμβιαος. Ἐπαρόθητοι. ἔρχασ. γέλλετεν.
ζέρεθρα. θύρδα. κάθιδοι. Κορτύνιοι. Κυ-
ρήθη. λήναι. μωθία. Νώνακρις. Νώναπις.
ούνει. πέσσεται. προσεληνίδες. χρηστοι.

ΑΡΜΕΝΙΟΙ.

κέρτα.

ΑΣΙΑΝΟΙ.

κέρσα.

ΑΣΚΑΛΛΩΝΙΑΤΑΙ.

παλλάχανον.

ΑΣΠΕΝΔΙΟΙ.

πηρία. τριμίσκον.

ΑΣΣΥΡΙΟΙ.

βαιάγις. Μύλιτταρ.

ΑΤΤΙΚΟΙ ἄρβρα σ. ν. ἐπίχαρις.

ἄγαμαι καρδίας in ἀγαυογ. ἀγαυρος. αγήρω.
ἀγνιάτ. ἀδρα. δδίνατον. ἀηδών. ἀθροι. Αι-
γιλιώ. ἀδεν. ἀκέσασθαι. ἀκόρητος. ἀλλο-
τι. δλοιαδ. ἀμαξις. ἀμνώς. ἀναγέτρα. ἀναι-
μον. ἀναπεφλασμένον. ἀναυρόμεθα. ἀνα-
βάλλεσθαι. ἀραβαλον. ἀνεμέσητον. ἀνέρητα.
δνηταινει. δντηγράφεσθαι. δνυσις. ἀπό μι-
σθωμάτον. δπαγωνή. δπειρον. δπίρατον.
ἀρτάβη. ἀσκητής. ἄττα. δχεινευ. δβιλώ-
νιον. κάρακες. δρανιστήμα συβ. στρέθαι.
βλόφ. γάργαλος. γόης. δακτύλιος. δεαμόν.
δῆσαι πρός σανίδι. διαλουφών.
διαβρόχους. διανεκές. δυσκολάνειν. Ἐγγη-
ρις. ἐκαθίσατο. ἐνέχρα. ἐνει. ἐπάναγκες
ἐχω. ἐν κοτύλη ει. ἐφερδίζην. ἐπίκλη. ἐπι-
κυδίτερος. ἐπίπαγος. ἐπίχαρις. ἐργάται. ἐρ-
γατήνες. ἐριδεις. ἐριθεύειν. εὐθετής.
εύκρηνης. ἐφαιδύνθησαν. ἡτειν. ἥδος. Ἡρ-
δανός. ἥσειν. Θήραιον. θράτετιν. θραχείς.
θριδακινη. θυρίς. λερής. λερθν (?). ιοτο.
λχθύς. καδία. καδίσαν. κακάζειν. κάρα.
καταλογισθείεν. κατασκεδάσα. κέδρον. κιο-
οός? κλωμόν. κνέφαλον. κολά. κόρακας
συβ. φαλάγγια. κότταβον. κράστιν. λιγειν.
λεφ. ληματιαν. λού. Λύκηνος δγράδ. Λύκηνον.
μάμην. μαστον. μελιτούτα. μουσικην. μύ-
σαι. ναινεύρη ναχι. ναστός. νέστοτον. νεώς.
νεψτερον. νυκτερεύειν. ξυμβολιμαλας. ξυρ-
μενέσθαι. ολε. ολνούτται. ολσθας. ολδας.
δμούρηροι (?). δστακός. δχειν. δχης. παδί-
σκάρηον. παιδνός. πελτήν. πλείν. πλέον.
πλυνθησαν. πρατήνιον. ει. πρός θεον. ει.
προτιβάλλει. πρφ. δγα. δαίσα. διπέδα.
χύπον. ϕωτιγγες? σαλαβαχχ. σανδόν. σει-
εις. σήματα. σιμβλος. σκνίδος. σολθης. σκο-
τώμανα. σκυτηνή έπικονια. σπουδή. στα-
φύλη. στηλίταις. στιλβία. στρεβλαι. στρου-
θός. στν. τερ. τειχιόν. τέτταρα ξύλα. τέτ-
τιξ. τημερον. τι δαι; τυλείσον συβ. κνέφαλ-
λον. ϊθριστοδίκαια. Υμήτης. φαλαγγια συβ
κόρακας. χαριτι θεον συβ πρδ. θεον. φιδά-
κην. φοίβος. φροίμια.

ΑΧΑΙΟΙ.

άμηντως. βούθυτον συβ. ισόχοιρον. καρότε-
ρον. καλάξει. κάσσαν. κισσός. κοιποιβα (?)�.
κόρσαι. νίρνος. Παγασίτης. πανόπτης. πι-
σιρα. πισιρίται. σιαλίς. σκίφαι. σκοταρία.
σπάξει. στραβαλός. σκέμα.

BABYLONIΟΙ.

δόδ. βελέβατος. μινδαλόεσσας? σαλαμβώ.
σαρός. σανή. σαώς. σεχές. σύν.

BARBAROI.

δετέας. φάχος. σίγκηρες.

BIΘΥΝΟΙ.

γ(λ)άνος. σάρπους.

BOΙΩΤΟΙ.

δας (cf. des). ἀβάσαι. δυρεμόνες. ἀγριάνια. δηδηγαοι. δίδων. μιμερφές. ἀναδίνια. ἀπο' ἔστια. ἀφοπλίττοντη. δχάνη. βαιδυμῆν. βαλδάρια. βανδ. βανήκες. βάστραχας. βάττικες. βλερει. Βλίσσιοι. βροῦτος. γάδων δίδων. γακονπάνεις. γάστρα. γέλουτρον. γήθια. γιαρ. γιέζα. γίνον. γίτονας. δηθυδύν. διάλας, διάλον. ἑβάθητ. ἑδειλόμαν. ἑκθιούζει (?) . ἐμπυρία. Ἐνδενδρος. Ἐπακρύνιον. ἐπειδετη. ἐπιστέπτεν (?) . ἐπιτα. ἐπτυσκον. ἐραχάτη. Ἑραχος. ἐρατινόν. ἐργανα. ἐχετο. ἐριθεύες ειχή (?) . ἐρσεο. ἐρση. ἐς. ἐσιάλλοντε. ἐσκνᾶσαι. μέσονα. ἐσάνει. εὐγένιος. ἐχεφιν. γία. Ζωτειρα. ἥδημοντος. ἥθε. ἥνας. ἥ ὑρη. θειμωνιαῖ (?) . θήσω. θυνάται. λαρ. ίθων. ίδαρ. ίδηφιν. lev. ίχός. ίλαρ. ίκασθείς. ίκοντες. ίρετη. ίρμός. ίσταχη. ίσιη. ίτθαι. ίτθελλην. ίτωνια. ίνγυοδρομεῖν. ίώγα. καρπησος. καέτα. καθείκι. κακάσα. Καραδές. κατακριδεύει (?) . κατάμουσον. κατετερες. κελάνθι. κιερετη. κινήδος. κολοίφρυξ. κλεύδόνα. Κονείδη. κοτιές. κουκά. κρανία. κρίμνον. κριδέμεν. κωλιαν. λαΐφια. Λαφύστιον. λείτερη. λείτορες. λιάξ. λιβη. λιβην. λιμόν. λιοπέτριν. λιπει. (λίπι). μάδος. μέττον. μηλατάν. μνάριον. μνάσκει. νήχ. οίλας. όμωζέται ίνταρ. ό πτετομα. όφρυγνη. παληδ. παρείκαμεν. παρείμην. πασσαλόφιν. πένταχος. πέπανα. πραινοι. πρέπις. προσφούσα. πρωπέλους. ψέδδι. ψιανα. ψιούγχος. ψιούδον. σεῖα. σούκινος. σπάτος? τεσίχον. τίδε. τρίπεζα. ουρεγιαλέον. φίγα. φράδδε? φραδδον? χέλους. φώσματα.

BYZANTIOI.

θέρουν. όφέχα. σαρόν.

ΓΑΛΑΤΑΙ.

βαρδοι. ει. ἐγερτιον. κάρνον. λειούσματα. λεύη?

GOPTYNIOI.

κάραι. χόινον.

ΔΕΛΦΟΙ.

δατέν. Εύπυνος. καμβατηθεις. Λαφριάδαι. προναίας. πυρκόου.

ΔΟΔΟΠΕΣ.

μαματιδες.

ΔΩΡΙΕΙΣ.

δυνια. αιγάδας. αιγας. αι. κα λῆς (sub ει κη λῆς). αναίκλεια. ἀκρωτήρια. αιμάς. αναδινώ. δπαρές. ἀρδάνια. ἀρυβαλίδα. ἀθριπτος. ἀλκιάν. ἀς. ἀτρεμίσων. ἀφόδιοι. βρύκα. βόλβιτα. βρυθμόν. βρυκηθμός. γεγάχω. γελοδύτια. γήμα. γιασμεν. γλαμάν. γόργεα. γροφεις. δήλεσθαι. δήλονται. διαρρόσα. δημουργός. διαστείχοντι. διεσούντο. δοκάν. δρίρον. δυνών. ἐβύλλων. ἐγγλασαν. ειλει. είκλον. ἐκοάμες. ἐλάπεδον. ἐλώγη. Ἐλώσ. ἐμάσταξεν. ἐμρόντι. ἐμώσατο. ἐν νέα. ἐν νέων. ἐντι. ἐς ειλιω. ἐξειτι. ἐκλονον κανούν. Ἐπίσασα. ἐπιθαλύννωντι. ἐπι λέαν. ἐ ποτούδηξ. ἐρροντι. ἐς θατήρα. ίσο. εινέθωκεν. εύκαμια. εύρυπύλων εινσπωτα. Εύτριχιον. ευφρονιών. ἐφαλῶν. ἐφανεν. ζαγωσαν. γαλεύ. ηρα. ήτωσ. θάεο. θατήρας. θατύς. θαυλίζειν. θεοπλάκτως. θεοταρπές. θραξείται. λάλαι. θαχηηνα. λάραξ. λαρείον. λαροχρής. λταλιάξειν. λδεν. ίνατηι. κάθιξον. κάκα. κακώς. καλιομα. καλλον. καπαλα. καπετηγ. καπετετον. καρρόν. καρύσσωσαν. κατακαλοίτο. καταλαθισται. κατάλιψ. καταφήσας. κατεδώσει. κατεκλήθετο. κατελάσσαι. κατεπάσσατο. καύας. καφάν. κλάζων. κνιπά. κιλλοι. κιλλατήρ. κινώ. κορτερά. κριτάν. κιέσσαν. κορύγης. κυκη. κύμβαλα (sub ἀρδάνια). λαίλαν. λαίδος. λαίνον. λαίτον. λαίτος. λαίτων. λάμπασθαι. λέη. λέωμι. λη. λώσα. λωφειν. λωφούσοι. μάθας. μογίοντι. μυρμηδόνες. μύστα. νάπα νᾶς sub ιής. ξανίσσασο (leg. ξατίσσασο). οινωτρον. οι. ύ. όκκα σάχει? διολυγό. όπλα. παντάρα. παρέσσα. πεδοίκους? πέλρος. πεπορείν. περιώσας. περφώσιν. πλάθουν. πλακτήρ. πλάτιν. ποθίγυντο. ποθοδικίς. πονίσμεν. πός. πόταρος. πώ. πώπαι. πώς (l. πός). ψάνα. παπιδοποιον. ψαφανίδας. ψάρος. ψόδαμνοι. ψυτά. σάμι. σάτες. cf. τήτες. σκορδαμακτει. σφωφης. στρέφος. σούμαι. τά μέταση. τανθαλύην. τελν. τειδε. τύνη. φουλόμενοι? χανάκτιον.

EBRAIOI.

άμαη. id. cf. όνοκένταυροι.

EΘΝΙΚΩΣ.

ήώα. λαλις. ίκτάρα (κτάρα). ίλλικόν. ίνουλεούς. ίττα.

EΛΕΥΘΕΡΙΟΙ.

θεοκήνουκες.

EΛΛΗΝΕΣ.

βαιτα.

ENETOI.

Βεβένηκος (l. Βόδεγκος).

ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΙ.

δρτυρος.

ΕΡΕΤΡΙΕΙΣ.'Ερετριών φδ. θυμαμοργδες. Πελαργικόν.
φίγα. φίζσων.**ΕΡΜΙΟΝΕΙΣ.**

Τριγένεια.

ΕΡΥΘΡΑΙΟΙ.

χατείλα. μόχρωνα.

ΕΥΒΟΕΙΣ.

'Επιθαλαμίτης. Έπικαρπιος. στελις. φοινικάδες.

ΕΦΕΣΙΟΙ.

Όλμιον. ταῦροι.

ΖΑΚΥΝΘΙΟΙ.

μώλυκα.

ΗΛΟΝΙΕΙΣ.

χαλαμίνδαρ.

ΗΛΕΙΟΙ.ἀδειρεν. ἀμάνορες. ἀμίλλυκα. (dy-)θερτήρια.
ἀπέσθαι? βάβακοι. ει. βάδηδοι. βαίδειον.
βάχυλον. βροσόν. [βρά.] βρατάνεν. βρατάνει.
Γακέται γρύλλος. δάν δέρμα. δικαστάρ.
δρίλακες. δρυφαίνηχα. ἐβρατάγησεν. δέρμα.
Ἴατροι. Ιττεον. κλεϊρ. κολώνα. κορηῆται
κύλλα. κυρσερίδες? λάδρα. μαχάταρ. μιργά-
θωρ. μιργωαλ. φρχέα. πιμφολ. πωρείν.
χεινέν. φίγα. όλμιδαι? όντο? σαναισθδει.
σέρ. σκνιφ. στέρχανα. τρίκχος. τύρησιν.
φαιδρυντής. [φίλαξ.] φόρθυ.**ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ.**'Ασκετος. δάξα. πελείους. λυρτόν (ει. γυρ-
τόν). Πυρριδάδαι.**ΗΡΑΚΛΕΩΤΩΝ.**δράντασιν. θήσατο. κάδδιχος. λύθιος. Πάρ-
πανον (?) φογολ.**ΘΑΣΙΟΙ.**

πενθέριον.

ΘΕΤΤΑΛΟΙ.δυορά. δπέφρυσεν. δατραλος. βεβηκώσθαι.
βουνάς. δαράτρ. δεσπίνας. ἔνορμος. ἔριας.
ζούσσον. θεανθόστατα. κουνουπες. κυνάδης.
ιθεῖη. ιψας. Ιμφιος. λιμήν. ει. ναιδαμάς.
δδήγα. Παγασίτης. πελλητήρες. πυλαυρός.
Πυρραία.**ΘΗΒΑΙΟΙ.**ἀμίλλακαν. ἀνωδόρκας. ἑθελοντάς. Ἐλιεύς.
'Ογγα. Όμολωίος.**ΘΟΥΡΙΟΙ.**αιγίλιμφ. Έπιβολεύς. ιψόν. ίργανον. σαννίς.
φέρτρυς.**ΘΡΑΙΚΕΣ.**

βασσάραι. βρυγχόν. βενδής. Βισύρας. Βούσ-

βατον. γίντα. Ζιβυθίδες. ξίλα. θράτης.
κάρροντα? λίβα. πάρμη. πέλτης. φουταία.
σκάλμη. σκάρη. τορέλλη. Τραλλεῖς.**ΙΑΙΙΕΙΣ.**

Μύρινα.

ΙΑΙΑΥΡΙΟΙ.

δενδάρια.

ΙΝΔΟΙ.δποκολοκαύτεωσις? βαισήνης. βραχμᾶνες. γάν-
δαρος. γυνασαίτης. Γεννον. Δορσάνης. εύάν.
κάγκαμον. μαι. μαίσωλος. μαμάτραι. μορσική.
μυρεῖς. πτερυγοτύφαρνος. σάκταρον. σάρμα.**ΙΟΥΔΑΙΟΙ.**

ιδδεκέλ. Ευφράτης. ει. Τίγρης.

ΙΤΑΛΙΩΤΑΙ.βάννας. βαστά. βράσκη. δρρθηλος. υποδη-
σα. θυτιακός.**ΙΤΑΛΟΙ.**δλλην. δεχίδωρος. ιαροχρείαν. κυριττοί. με-
τάδολο. (ι. Μέταβοι). παμπάχος. τρυφό-
ματα.**ΙΩΝΕΣ.**δβνσσος. δγαί. δγανθδς. αιγιαλεῖς. δγχβα-
τεῖν. αιμασία. δμαρτίαν. δμφισθατεῖν. ἀνοντ.
δπκαλλάζειν. δπεινηδάμην. ἀπήδηκός. δρού-
κος. βιθέοντες. γέραα. δοκυδούν. ειδη κα-
τοιηρ. Ἐλευσινα. ἐνεώχμωσεν. ἐπικύθριον.
ἐνίμερος. μοιχεύεται. ἐργύλον. ἐστιάχος?
ἐφιληρει. ήγανέα. ήγον. Θελγύνες. θωκη.
ιβυκινήσαντες. ίδη. κάρα. κατειλθάσατο. κα-
τωραίζονται. κέκρηται. κιδών. κηντός.
κρήνον. κύπερα. λαιή. λαπάσσειν. ληβολε.
ληβδίται. λήγεται ει. νερρ. λήγν. μακέλα. μα-
κελλοτδ. μεις. μετεβέτεροι. μέττακες. οινάρ-
τα. οικον. ούχ έπεται. Πανισίνιον. παρα-
κεώμεδα. πηλός. πολέα χαλέπεν φρδσας. πο-
λύρος. προκέοντο. προκυθώνιον. προσθία.
ζίπται. φύφαι. φοινίκια. χλοσσός. ώ-
δος.**ΚΑΡΕΣ.**δλευθέρως. Ίδαρην. ει. ληθύθιον. Μανσω-
λος. Μυκά. δέμισκανθον.**ΚΑΡΥΣΤΙΟΙ.**

δάνας. σάρμοι.

ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΟΙ.

επήκοος.

ΚΑΥΚΩΝΕΣ.

λούκα.

ΚΕΑΤΟΙ.δβράνας. Άδριανοι. βαρακάκαι (η. ε. βρά-
και). κυρτίας. μαδάρεις.**ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΙ.**

φχεῖς.

ΚΕΡΥΝΙΤΑΙ.

καλαμίς. καπία.

ΚΙΑΝΟΙ. ώλας.**ΚΙΛΙΚΕΣ.**

άνων. βαμβακεύτρια. Θήβανις. Πύραμος.

ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΙ.

δρναν. Κάννος. Μαραγκεια.

[ΚΛΕΙΤΟΡΙΟΙ: ειτισκαί.]**ΚΝΙΔΙΟΙ.**

δημέραιον. μεγάσυρνος. ξέστριξ. υποκρουνίδια.

ΚΝΩΣΙΟΙ.

Ανθεια. Καλλιχορον.

ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ.

δμφροσίη. διεμοκοῖται. ἐποικιδία. Εύηλος. Ζωτελιστής (?). κατάκλειστοι. κυνόφαλοι. κώς.

[ΚΟΥΡΙΕΙΣ: κοσμητής.]**ΚΡΗΤΕΣ.**

δβλιον. δβλάπεις. δύδυς. δγελάστον. δύκητης. δγυρίττεις. δγυλιάδων. ἀγλαόν. δγλαυσινόν. δγνεῖν. δγρφᾶς. δγχξας. δδαμία. δ δέμας (σ τάν). δέλον. δέμηα. δέρσαν. δκαθόν. δκαχαλλίς. δκάρα. δκητόν. δλιννόν. δλλάδαρον. δλυκτεῖ. δμακι. δμεργόν ε (?) . δμηλιχον. δμήτορας. δμέτρα. Δμηνσία. δμυρτόν. δμητερίας. δμιτιώτους. δμαζον. δναρ. δνανόναι. δνδρέα. δνδρόβασμος. δνδρομέον. δνθρίσικον. δνσατον. δνταλλαγῆν. δπάγελος. δπας. δχαλχ (?) . δπασιτόν. δπεξίβαι. δποφθαράδασθα. δποθυμια. Απταρεύς. δργετος. Αρδήλαρ. δρκηα. δρφησα. δρκετόν. δρχαλλάρ. δρβεοθε. δσχέλιον. δτερέα. δττάρυμα. αύγειν. αύκνα. αύκνόνα. αύμα. αύς. αύσος. δφαμιστα. δφελμα. δφραδία (?). δφρατία. δχηρον. δχηνμος. δχνυλα. δχατοι. δχακαν. δχακόν. δχαλικιστης.

Φ

βασανίαν. βασανιρίειν. βέλλιον. βήλα σιδ. Ιψηνα. βόλος (?). βωντα. βρένθος. βρεύκος. βρήσσαι. βριτόμαρτις. βριτών. γάρσανα. γάστριον. Γελάνόν. γεροίταν. γερωχία ει γεροτία. γηθία. Γλαμία. γλυκίννας. γλυκύφασον. δαμιονητια. δάλεμον (?). δαμπόν. δεύκος. δευλον. δεκάδρομοι. δήος. δηράδες. δηρίττειν. δητται. διάκινον. διάκονιν. διάλας. διάλον. διανδής. διβαν. διττάμενον. διώττας. δίφατον. δόνακα. δόρκανα. δόρυν. δορχελοι. δροιόν. δώλα. Είνατον. Εκατόμβαιος. έλαθρά. Έλαφρός. έλαχία. έλεπόλεις. έλλον. έλλυσιν. έλλοπες. έλλωτα. έμπατοντοι. ένοργειας. ένς. ένς δς. ένανδρω. έν έχθέσει. ένταχεις. έντυψι. έπαποδρόμιον. Επιρνύ-

τιος. Επιστατήριος. έπισχυρον. έπιχετια. έργατῶνες. έρικας. έταρειος Ζεύς. Ετεύκρητες. έτ τών. εὐδεῖν. έφάργυνσαν. έφηη. έχθεάσας. έχθοι. έχθύσαι. έχθύσηρ. έχλυσεν. έχονται. έφιονται. έψιονται. έταπτα. θεμέτισ. θάντα. θεοδαίσιος. θέραφ. θετταλις. θευγεσθα. θησάμενοι. θιχιον. θιάρατος. θίημι. θιησαι. θιειδια. θιός. θιιά. θιηνια. θρύπτακον. θύλλα. θύστα. ιαλλα. ιάλιον (γάλινθον ?). ιαριγμόν. ίηηνα. ίηροις ει ίηκτήριο. λέττα. Ίνδεια. ίόβας. ίντοδόμαν. ίομπάτωρ. ίττον. κάδμος. καμάν. κάραι. κα-σανώ. καροφύς. καρπαστήναι. Καρτεμνίδες. καρτητην. κεκήνας. κηρουον. κήρητιεα. κιχυειν. κιλάγος. Κλαρφται. κλείδα. Κλείταιον. κοδύ-μαλον. κολία. κολιάσαι. κορδά. κορμήται. κόρχορον. κοσύμβη. κοττάνα. κραδσον. κυ-νίας. κυφερών. κωλίαν. κωραλίσκον. λαίας. λαίρια. λάχη. λανξια. λασσούς. λιφητρα. λιχάδαι. λιχαές. λισλεθρια. λιώλης. λύττοι. μαλκενίς. μαριν. μαστροφόδης. μέσσοσα. μέττον. μεττρία. μηρά. μηρήται. μολγός. μονό-τωνος. ζεγαγία. οδολκαί. οδρων. οι τείδε. οιχθρος. δμαρξεον. παρακόττει. πέλεκυς. πε-ιωσηλές. πήγαρον. πήρηξ. προμένειοι. Πυρ-γίται. ήλιανα. ήμβαι? ήνχνουσθα. ήντστόν. οινια. οιρά. οπαθίης. τάγανα. Ταλαιός. Ταλαδίτης άγων. τάως. τειον. τέορ. τι δαι (I. τείδε). τίριος. τοιν (cl. τίοις). τρέ. τυλ. υμι. υνελόν. υπερτεις? ύρων. ύρατόμος. χρήτον. φαίκανον. φιλήτωρ. ζίδαι. ζήδινον. ζηρήτα.

ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΑΛ.

κάγχαμος. κοκκυγιαν.

ΚΥΑΩΝΙΑΤΑΛ.

βούτης.

ΚΥΖΙΚΗΝΟΙ.

ήμαθον. Ιπποδαμάντειος. Ταυροχόλια.

ΚΥΠΡΙΟΙ.

δβάδ. δβάθματα (?). δβαριστάν. δβαρται. δβλας. δβρεμής. δγάνα. δγαδός (?). δγήτωρ. δγκόλας. δγύφα. δγλαόν. δγύρων. δδειός. δδρα. δεινές (I. διες). αιπόλος. Ακάματα. δκενει. δκμονα. δκοσται. [άλα]. δλάθη. δλεπήτριον. δλευρον. δλουά. δματί-ζει. δνδα. δφον. δουματα (λούματα?). δπελήκα. δπλετα. δποιαφει. δπόγεμει. δπο-λουσμεν. δπολύγματος. δφάς. δπισπειδαι. δριδος. δρμιλα. δρμώτας. δρονυα. δπρφ. ανγαρος. ανευδλαι. αύκειζει. αιφρίζειν ει δθρίζειν. Αφρόδιτος. δχαιομάτεις. βάλλαι. βλασταν (?). βουβοια. βουνητά. [βοοφθορίζει]. βουλακα. βουκανή. βουνός. βρένθιξ. βρίγκα.

βρικόν. βρομάζει² βροῦκαν. βρούχετος.
βρύβλιοι. βρύκαρος. γάλας. γαλάσιον. γάνος.
γέννουν. γέστα. γοδᾶν. γρᾶ. δαματρίζειν. δεῖν.
[δημιτην.] [δίλτυον.] διφθεράλοιφος. δόρκαι.
δούρα. δρόσους. δύσεα. ἐαρ. —εγ χοδαῖα.
Ἐγγειος. Ἐλλήτη. Ἐλαύος. Ἐμπατα.
Ἐλαψα. Ἐλεήμων. Ἐλπος. Ἐνανθόν. Ἐνδήδες.
Ἐξουθα. [ἐνευνοι]. ἐκιγα. ἐπισυκτόν. ἐρά-
τοθεν. ἐρβως. ἐρινός. [ἱροῦντες. ἐροτεν.]
ἐρούα. ἐρωκε. ἐστη. Ἐνελίδης. ἑώα. ἃσει.
Ὕστετες. ὁστέες. ὅσον. ὅσυσθεν. ὅσηγ
(= ὅγυς). ἥρον. ὅστας. Ὁσειδα. Θερινος.
[Θόρικος. θορινεῦται]. Θόρνας. Θρόδακα [αν
αδ θρόνα?]. Θύα. Ἰγα. ἰγκρος. ἵλναι. ἱμάδην.
ἱμόνια. lv. lv. Ἀκρίλαν. lv. ἀμάιανιν. lv. διά-
τοις. ἴνάρετος. lv. προαγόρας (?). lv. τιν. lv.
φάος. ἴπνα. λαχερό. ἴττα. ἴφιλωμα. καλίτα.
καλίτας. κάχχλαδν. κακορύϊδες. κατ' αἰδν.
καλλίδια. κάς. κατ' ἔρ έγεια (sim.). καφάζειν.
καχίλα. κενεδ. κέραμος. Κεραστιάς. κέρδοπα.
κέρκουρος. κίβισις. κίλος. κίμα. κιναύνου
ψῆχος. Κινύρα. Κίρος. κίτταρις. κιχτός.
Κλείδες. κινούλαν. κόμβος. κορδᾶ. κούνα.
κονδάσαι κούνουπες. κροίσος. κρόσταλλος.
κυνύ. λειν.. λογκούριον. λούματα (cf.
δούματα). λούσον. μεγαίρειν. μάστον. μο-
λορός (l. μολορός). μοτος. μοτοπογύλα.
μουκήτει. μουφάνει. μόφος. μύθα. μυλά-
σσασθαι μωρόν. δινοι. δρτός. οναί. ούαρον
(?). ούδενται (?). ούνον (θύνον?). δρνις?
πανουλεύς. Πελριδο. Πελάνα. πέπομαι.
περιόρια. πέσσον. πλάνον. πρέκον. προύνος.
πτόριμον. πτορισμός. Πυγμαλων. ὕψεινα. σι
βάλε. σκύλλε. σκύδα. σμινδα. σμογέρος. οο-
λοίτυπος. σπαῦδν. σπλαχρόν. Ταμιράδαι.
Τέγησος. Τείγησος. φθόσις. ψαιδρό.

ΚΥΡΗΝΑΙΟΙ.

δμάψων. ἀμπελος. ἀμφιπέλεκκος. ἀνάποι-
νος. βασσάρα. βρικόν. Ἐλα. Ἐλινύμενος.
Ἐνην. εύθουλεύς. Πελλάνιος. τλήδα. ὄνκος.

ΚΩΟΙ.

ἀργεταλ. δόλπαι. δράλαινα. ἐπικυραδάς.
λαζενεν. ίλιον. καλαμος. κηκις. κισπρα.
Κρισαμι. μαλακόν. μέροπες. πελείους. τέγεα.

ΛΑΚΩΝΕΣ.

ἀδέρ. δβαλε. δβάλλη. ἀβήρ. ἀβοστοι. ἀβρα-
νίδας. ἀβ. ἀβώρ. ἀγαθοεργο. ἀγαμίον
δίκη. ἀγασίρ. ἀγημα. Ἀγιάδαι. Ἀγυαίος,
Ἀγλαόπης. ἀγλευκέρ. ἀγνήκαμεν (?). ἀγνη-
σσει (?). ἀγρετημάν. ἀδδανο. ἀδείηρ.
ἀδώνιον. δειπν. ἀδρόν. αιγις. αιγοφάγορ.
αικχουνα. ἀκκαλανσιρ. δκκόρ. δκχαλίβαρ.
ἀγριππος. ἀλγειν (?). Ἀλκιδαι. δλιοβθλη. ἀλ-

λάμπαιν. ἀλλανής. ἀμάχιον. ἀμφροτίξα.
ἀμέριον ἔργον. ἀμονσχρά. ἀμπαιδες. ἀμπά-
ξαι. ἀμπέσαι. ἀμπιττάρ. Ἀμύκλας (sub Ἀγι-
γαος). ἀμυλαίδες. ἀμυσσος. ἀμφριμένη.
ἀμφέμειον. ἀμφιλαστα. ἀμφιστερή. ἀμφιτο-
ραι. ἀνάκαρδα. ἀναχωνάν. ἀναπολεῖ. ἀνέ-
τονον. ἀνθρώπω (sic). ἀνσατήρ. ἀντερίσασ-
θαι. ἀντετούς. ἀντιβολήρ. ἀντυκάρτερα. ἀ-
παιοιδῷ. ἀπ' ἄκρας μάχη. ἀπαλασίδαι. ἀ-
πάνεσον. ἀποφίνιον. ἀπαφούλιτερο. ἀπελ-
λάχεν. ἀπέλλαι. ἀπέσοιξεν. ἀπεσούτηρ. ἀ-
πηκολλύσιεν. ἀπλαι. ἀπολίνα. ἀποπλοκια.
ἀππιρ. ἀρβύνδα. ἀρμύσηνοι. ἀρπίδες. ἀτρο-
φος. ἀττασ. ἀτταφούλιτερο. ἀττης. ενς.
ἀφέδιτος. ἀχαι (l. τά χάια). ἀχών. ἀ-
χράδαι. ἀχροον. ἀψιαι. ἀψιορ. βάβαλον.
βαΐνια. βαγαρόν. βάζον. βαρός. βάρα.
βαρά. βειλόκες. βεικάδες. βείκατι. βεί-
κηλα. βεκόσα. βέλα. βελασήται. ει. κατελά-
σαι. Βελβίνα. βέλλιρ. βελλούνης. βέρκιος.
βερνφιμέδα. βέστεροι. βέστικον. βήλημα. βη-
ράλκανορ. βίσχυν. βίλορ. βιλα. βίλαγις. βιλη.
βόμηνδ. βορδαγορίσκοι. βορδος. βούδ. βονα-
γετόν. βοναγόρ. βονάκραι. βονόθουτον. βο-
τειν. βρυλίζας. βρυλλιχίδει. βυλλίχαι. βώ-
λορ. βυλλώρυχα. βωνημα. γαβεργόρ. γαύάδας.
γαγήζος. [γάλλαρος]. γαλιώταρ. γάλλα (l).
γάστρα. γελαρής. γέλουντρον. γερωάκται. γε-
ροντιας. γερωκά. γέτορ. γονάρ. γωνα. γρ-
φάθαι. γριφώμενα. γυμνοπαιδία. γώνορ.
γωρούται. δαλή. δαβελδ. δαβάχορ. δα-
μούνι. δαμοφανής. δαμπόν. δαμωσικον.
δαμεσφειρ. δαρείρ. δεικηλιται. δειμαλέτα.
δειράρ. δειράμ. δειρεδο. δειρότις. Δένδις.
δέραι. δεντερίναρ. διαβούλευερ. διαλλόν
[διαλλαγαι ?] διαπορακίξαι. διασάτηρ (l).
διαφορούμορ. διαφούλλαι. δίζα. δίκηλον.
δικηλίκτας. δίκτυς. δίλαξ. διονυσιακόν. δι-
ποδία. διφορά. δούν. δολομάν. δραιόν.
Δριιδόνες. Δύην. Δύσμαται δυοσίζει. δωδ.
δβασον. ἔγγιναν. ἔγκυτον (?). ἔγχαλειν (?)
ἔγχουτον. ἔγνωντ. ἔδσλός. ειλστετ. ειραφιώτης.
ἐκατομβεύς. ἔκβιονέει (?). ἔκδαβη. ἔκλογη.
ἐκπετριόδην. ἔκχαρέσων. ἔκχωνεν. ἔκώνη.
ἢλα. Ἐλένα. Ἐλεμπεσημα. Ἐλενσι-
νια. Ἐλάμαρ. Ἐλά. ἐμβαλλειν (?). ἐμφραμένα.
ἐμπασέντας. ἐμπέλωρος. Ἐναρ. ἐ δ καδί-
κορ. ἐν δρώνας. ἐννήνυκλοι. ἐντει. ἐντεσ.
ἐξαιρέταρ. ἐξει. ἐξεσα. ἐξέχ' ἐμένην. ἐξηλι-
βωσ (?). ἐξηπέτριται. ἐξικόρ. ἐξωβάδια.
ἐπέναρ. ἐπιγλαστάρ. Ἐπιδώτας. ἐπίεσσαν.
ἐπικόκκουρος. ἐπικήνατα. ἐπίπαττορ. ἐπι-
παλγειν (?). Ἐπιπόλα. ἐπισκηνα. ἐπιτάδηρο.

ἐπιτρύπουσειν. ἐπίπορον. ἐπωπίδες. ἐργάτεια.
ἐριφιμάτα. ἐσαρεν. ἐπεσφάσσεται (?). ἐσίζ-
ναι (?). ἐσιθητη. ἐσκιδάμαν (?). ἐτακεν. ἐτ-
τία. ἐφενάλται (?) ἐφιππος. ἐψώδει (?). ἐχε-
μισσων. ἐγύγανερ. ἐγύρειρ. ἐλλατάτηα. ἐμι-
τύγα. ἐρυχαράτης. ἐράσιος. ἐρίφακον. ἡ
τάν ἡ ἐπ τῷ. ἐθάκον. θεραντίδια. θεσσα-
λίστας. θηκα. θηρίτεια. θηκίλιον. θοράταρ.
θόραξ. θράιειν. θριπόθρωτος. θρόνων. θυ-
ρεατικο. θέρωμα. ἰηρεύειν. ίθνρ. ίχμαρ. ίχ-
τειν (?). ίπλαχη. ίππαρχος. ίππετοῦμαι. ίπ-
ποκούριος. ίππορ. ίρανες. ίσσωρία. ίσφωρε.
ἰσχάδειν. ίγνυνοερ. ίωπτερ. κάβδοις. κάβ-
θλημα. καθίππαξις. καθολικ (?) κακίω.
κάκηκ. κακκόρ. κακοδιάκονορ. καλαμίνδαρ.
καλαμοτύπορ. καλαιοίδα. καλαρίνες. καλ-
λιαρ. κάμματα. καμπουλίρ. καμμέτειν. κα-
ναδόκα. κανδόχα. κάρουνα. καρνάτεα. κα-
ρυήματα. καρυστεῖναι (?). κασάνεις. κασίλα.
κασελατίαι. κασεύδει. κασέρηνον (?). κά-
σιον. Κασσάνδρα. καταβαυκάλδον. κατ' αλάν.
κατράγοντες. κανάδοντα. κάψα. κείσσα. κέι-
μορ (?). κέραφος. κερβολῶδ. κέω (?). κέραφος.
κέρις. κέρρος. κέττεα. κιττόν. κλαρία. κλούς
(ρούτ κλείει?). κνάσαι. κοδύμαλον. κολ-
λούφα. κόλουν (?). κονδυλάτορια. (c1. κυ-
ριττο). κόρνυρ. κοττάδηνορ. κονανᾶ. Κουρί-
διον. κραάρα. κρονίδαρ. κρουερ... Κυνό-
σουρα. κυρονίας. κυβαζίσσοντες (?). κώλειφ.
λέκτρα. Δελεγήνι. λιγάταρ. λισάννος. λο-
γούφων (1212. 1218). λοϊκορ. λόχοι. λωτρόν.
Λυκάδεις. ματτρόν. μακέλη. μαλίρ. μάκκορ.
ματτύης. μεσόδιμα. μεσοδόμα. μίτυλον. μό-
θωνες. μόρα. μούνας. Μουκερίνα. μουκηρο-
βαγδή. c1. μούρκορ. μυρταλίρ. μύτιλον. μύτ-
τακες. μύδεις. μύδειρ. μύλινερ. μέκυρ.
μεδαμδείς. νοσοδό. (ενδ νήσορ). νίκορ.
νόνα. ξανθίζεοθαι. όμφα. όρθαγορολίκος. όρ-
κιδει. δστρεα. ούδρατα. ούδρανει. ούματ.
παγούνιψ (?). παιδαρήματα. παιδικέωθ? παι-
δονόμοις. παλαιόρ. παλλιχάρα. παρουσιλαχίρ.
πάρταζον. πάσορ. πάσσαλερ. παστάρα. πέ-
δεναρ. πέλανορ. πελήρα. πέληρος. πέλγουν.
πέργουν. περικανήσαι. Περφίλα. πάλικ. Ηγ-
ρεφόνεια. πηγείται. πινακίρ. πισάκνα. πίσορ.
πλαγάδδοντερ. πλατήρο. πόδικε. ποδίκα.
πουά. πόρ. ποτι. πονάνοι. πονημά. πούρ-
·δαιν. προθατήματα. προλόγια. προμέδδας.
προύλέσο. προύμορ? πτελέα. πυρσοφόρος.
ποτ. πυρώλονοι. πυτά. ψιπρ. φουδόν. ψώ-
κουμα. σαδά (ρρο σάλμα). σαγήν?? σαλ-
βαρ. σαλία. σάμεα. σαμινδ. σαριρ. σαροίτει..
σατήραια? σειν. σεκονάνα. σεμίαρ. σέσηλοι.

σῆρα. σηρίον. σίαδες (σεῖα δαίς). σιαλόρ.
σιαλόρ. σίγε. σίκα. σιομαλίδαι. σιόρ. σιρία.
σκαμβίς. σκέλεφερ. σκοῦλαι. σκυτάλη. συν-
κινος? στουμνά. συλλίρ. συμβούνα. συμβονάδ-
δαι. συμιαλα. σχινδτας. ταιναρία. τετραδίον.
τί τίρ. τοπήια. τούνη. τουτο. τριάκις.
τριήμερος. τρωγάλια. ϊναλκάδαι. φαιριδίδειν.
φαιρτσήρ. φιδίτια. φλοιά. φλοινον. φλοινά-
ζει? φουάδδει. φουάξιρ. φουΐξ. φουνα.
φουλίδερ. φουλκορ. χάλια. χάλος. χέρρον.
χυμόν. χρητοί. φιθωμιάν. φοδίαν.

ΛΑΤΙΝΟΙ.

δρόπαναι.

ΔΕΣΒΙΟΙ.

δδρήματα. Βρησανίος. Έλλυμιος.
Έλύτιος. Έννησιάδες. Έρημησιος. Εύφημος.
Ισσα. Ισσάθαι. μεσοστροφωνίαι.[ΛΕΥΚΑΔΙΟΙ: λαίσπαις imo Menandri Leu-
cadia.]

ΛΗΜΝΙΟΙ.

'Ιννία. Κάθειροι.

ΛΙΒΥΕΣ.

Άβλικι. Άδικος. δετός. βάραξ. βασσάρεια.
Βάττος. βοσκάς. λίλιν. σιαυρονορ. σιχθαρίς.
ομιρέν. c1. Λιμυκοι λόγοι.

ΛΙΝΔΙΟΙ.

πλαταρόα. τελεσθία.

ΛΟΚΡΟΙ.

ἄγχραν. δπλίας.

ΛΥΔΟΙ.

τνον
Άδραμών. δκυλλον. δρφύ
Άτταγάνη. βανύρρη. βάκκαρις. Βαθυμίδαι.
βάσκε πικρόλλα. βαστιζαρόλλα. βουλεψή.
βρίγα. βακυνθίδες. ίβν. ίβρους. ίσπα. Καντ-
δαύλης. καρύκη. Κιφθιασόν. κοαλλδεύ.
κρολίζει. λαίλας. μαυλιστήρον. μηδινέν.
μώλας μώσ. νύχηα. παλαύς. Παραμήνη.
τάργανον. τεγούν. φοινίκια.

ΛΥΚΙΟΙ.

Γιαντία. Ελνατον. Έρεθύμιος. Παταρηζ.

ΜΑΙΝΗΤΕΣ.

κάλαφος.

ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ.

ἄβαγνα. ἀβαρκνα. ἀβαρύ. ἀβεις (?). ἀβλόη.
ἀδρούτες. ἀγημα (ἀβηρα). ἀγκαλίς. ἀδελός.
ἀδδαι. ἀδη. ἀδραιδ. ἀδίσκον. Αδωναδος.
Ἄέροκες. δκόντιον. ἀδοξ. ἀκέρα. ἀκροντον.
ἀλιζα. δλήη. ἀμαλή. δνθεμονστα. ἀξος. δορ-
τή. δπλας. δρατίσια. δρυμόδδοντες. δργ-
πονς. Άρωτος. δρκόν. Άρδόπανος. δρφύ.
ἀσπιλος. βαθρήν. βαθελεγει. βαθδλη. βα-
θρα. βαύβυκες. βίθροξ. βηματίδειν. Βίκας.

βίρρος. βομβυλίδας. βρενδίεται. γοβαλάν. γύρκαν. γητικά. γέδα. γοτάν. γυάλας. γώπας. δαίτας. δαλάγγαν? δανῶν. Δάρρων. Δάτος δγαθῶν. δάρυλλος. δρῆγες. δύστρος. δώρος. ἐκκαλάξαι. Ἔορτός. ἐπιδειπνίς. ἐρινάδες. ἐρήται. ἵσκορδος. Ζειρήν. ζέρεδρα. Ἰμαθία. Θάιμος ή Θαύλος (cf. Θρίταρ). Θουρίδες. ἱζίλα. Ιαζ. ἴνδεα. ισδλή? κάχηραμον. λαδαρόν. καλαρρυγαλ. κάλιθος. κάμαστις. κάναδοι. κάραφος. κάραξ. κάρπεα. καρψυρά. καρυστεῖναι. κεβλή. κεμπός. κινέρφος. κλήδόν. κολοφάρνα. κουμάρα. Κόραννος. κυνίας. κυνούπερα. κύρνοι. κώφυκος. λακεδάμα. Λειβήθρον. λετμός (?). λικράδειν. ματτύς. μεσσόφηρον. μύκηρος. νικατῆρες. ξανδικά. δλαί. παράσ. Πελλαῖον. πελλήν. περίτια. πέχαρι. πίγγαν. Πιερίθες. Πίπλειαι. πιλαρός. πυλλεῖ? ύματα. φάλα. φουρτός. φύντο? σάρρας. σανδάι. σκοίδος. σμψηγ. ταγόργα? ύφαναι.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΙ.

βάρδον. δωφοφόρους.

ΜΕΓΑΡΕΙΣ.

ἐν δ' Αιθυίᾳ. ἐπίξομεν. Εύηλος. νεικλητήρ. νῆλος?

ΜΕΣΧΝΙΟΙ.

βάτνος. Ἐλεία. λυκόφανον.

ΜΕΣΣΑΛΠΙΟΙ.

βίσβαια. βίσβην. βρένδον. βύφιον. Ἡμιλάμιον. πάνεια. σίπτα.

ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΟΙ.

δκωστήρες. Εύκολος. Λημυκάι. παιδοκόρης. ΜΗΤΥΜΝΑΙΟΙ.

ἀόρος (l. ἀσφρος). Ιμβηρις. καραβίδες.

ΜΙΛΗΣΙΟΙ.

δειναύται. Ἐπιποντία. Θαργηλία. Θύιος. Κηρουχίδαι.

ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΙ.

όδδον.

ΜΥΣΟΙ.

Κήτειοι. συκάλοθον τιθ. ν. καράμβας. μύσον. ΜΩΛΒΙΤΑΙ.

σεδέκ.

ΝΑΒΑΤΑΙΙΟΙ.

δουσάρην.

ΟΙΤΑΙΟΙ.

κορυψπίδες.

ΠΑΙΟΝΕΣ.

δύαλος.

ΠΑΜΦΥΛΙΟΙ.

δβελίην. Ἀγήδω. δγρακόμας. δδρί. βαθήρ? κιθηδην. κολονυμβᾶ. μύδος. φενύλον.

ΠΑΡΘΟΙ.

δίφραγες. ηδακας. ίππολήπτρα. κόρτην. μάζακις. παραγωγάς. πατηγ. σίμωρ. σίρα. σαραβάρα (cf. σαφαρ.. ει σκελεα). ταβάλα.

ΠΑΡΙΟΙ.

κάβαρνον. λύγδος. μάλκην. δρδικον. Πασπάριος.

ΠΑΦΙΟΙ.

ηγλάφορε. βαρραχεῖν. κρόκοι. γαλ. γόρνος. έκθορδειν. έπικορον. έπονθ. έρρες. εὐτρόσ-σεσδα. έδατος. έματος. ήμπλεκκον. θεράνδις. ήγια. ίμπραν. ίμπάταν. ίνκαπά-ταν. ίνκαφότενε. κάκευος (?). καβλής. κακ-κείται. καλέχες. καλαταϊ (?). καπατάς. καρ-ραζον. κατ' ἔρ' έζεαι. κατ' δρ' έζετο. κιδνόν. κόρχα. κύθος. λίβον. λίμιθες. μαστός. μο-χοῦ. πέλκες τιθ. ήμπελ. σάπιθος. σάσσα. σές. σιαλ. σοάνα. στροπά. θεοί. φωτεύειν.

ΠΑΦΑΛΑΓΟΝΕΣ.

δποκολοκαύτωσις.

ΠΕΡΓΑΙΟΙ.

Ἄβρας. δγον. ἀγός. αίβετος. αμείνασις. δρκυνα. ἀρξιφος. αύλισκοι. βουρικντάρισ-σος. ίκτις. καστάνα. κοκρόδα. λάφην. λάψα. λίσκος. ολαστόν. σαραπίους. σισιλαρος. ί-λογος.

ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΙ.

Πασπάριος.

[ΠΕΡΡΑΛΙΒΟΙ: δλφινία imo Aeschyl. Perrh.]**ΠΕΡΣΑΙ.**

δβίλτακα. δγγαρος. δθάνατοι. δκινάχης. δ-μαγακάραν. δρεμανής. ἀρξιφος. δρεσακες. δρταίοι. δρτηνή. δρτάδες. δστανδής. δρψ. δχάνας. δισταξ. γάδα. γύλλιον. Δαρείον (δα-ρεικολ). δεύας. διαν. δωροφορική δσθής. έδεατρος. έκατανπεδος. Έκβατάνων. έφρετα. ήαρητις. θρηκή. ίππαλεκτρυσών. κάνδυς. κάρβανον. κάρβακα. κήπος. Είσσοι. κυρβα-σία. κύδος. κχλεά. μάρον. μανδύας. μεγα-βύδειον. μηλοφόροι. μίθρας. Μέθρης. Νά-πας. ναῦμα. cf. Νησαίας. νίγλα. ένεοι. ίπ-α-στόν? ουρανός. παρασάγγας. παρασαγγιλό-γω (?). πήρη. Πισσάται. Πίστα. όνυδάκη. σαγράδης. σατράπαι. σελχροι. σίγκον. συμ-βαρτικαΐς. σύρας μαχαίρες. τιάρα. τίγρης. τιήρης. τριστάται. τύρις.

ΠΛΑΤΑΙΕΙΣ: έλευθέριος.**ΠΟΛΥΥΡΡΗΝΟΙ.**

δμάλλος. κάρα. κόμβα. λάττα. σέρτης. σύνα?

ΠΟΝΤΙΚΟΙ.

βάρακον. παπιέρθη. πηλαμύς.

ΡΗΓΙΝΟΙ.

λασκάδει? μουσιδδει.

ΡΟΔΙΟΙ.

άγιρωχων. ἀγωγή. ἄδθρας. ἀνεκλητή.. ἀνθεστηριάδας. ἀνθρωπείους ημέρας. ἀντυ. Ἀταβυρία. βράβυλος διακαλημάσαρκες. ἐλαιοχύτας. ἔλατρον. ἐμπεταῖς (?). ἐνδενδρος. ἐπιπολαῖς. ἐπιτακόφειος. ἐπουτίς. ἐριθίμιος. εὐπορία. Θυσινίδας. Ἰαλύσια. ἰδην. ἴγνητες. ἴκνειος. καλόνης. καρφυκτοί. καταραπτεῖς. καρφωνισταλ. κράς. λοφνίς (εἰ. σφρίς). μαρκόβιον. μαστόριον. μάρτροι. μεμνηθεῖσθαι. μηλοσοή. Μύλας. ναστά. διοστρολα. παγκλαδία. Παιάν Ζεύς. πτλασιστάς. φοδιάς. εἰ. ρυμός. σεγυνιον. ώπόδευτον.

ΡΩΜΑΙΟΙ.

βανδον. βικάριος. Γραικόν *sib* Ραϊκός. δρυν. ἀβέσσον. ἀβεις (?). ἀβίδηλη. ἀντικένουσορ βάλλεκα. γέντρα. γλέρα. δηπορτάτος. δικάτωφ. δουδή. ἐπιπλεύεν. ἐξουπλον. ἐξόδειτον. Ιλαζ. καλούς. κάδα. κάποιον. καπήλατος *sib* κεκαφηότα. κοντουθερενάλιος. λακιναρίδιον *i* λάρεις. λίτρα. λιτύρα. λούδους *sib* Λυδοί. δρια 1093. πάτρωνες. παρατούριον. παρείκουλον. πέννα. πικέλα. πιμεντάριος. πιμέντα. πόρτα. πόρτικος. πραΐκων. πραΐτώριον. πριμικήριος. πριμιλιγίων. προτοποιεθάριοι. φᾶνα. φεφούγια. φῆγεα. φῶστον. οδική. σαικονιδιον. σακέλιον. σέκερτος. σιμικίθιον. σκάλα. σόφριδος. σουγλάριον. σπόρτουλον. σερπενδίζουνον. τήβεννος. φαλάρικα. φαμέλα. φάλα *sib* ν. φαλαγγοστορονύνα p. 228, 25. φάτριν ει φάνα (atrium, subnival, fons). φειδεῖκόμιον. φερεντάριοι. φέρι. φίσκος. φισκοσυνήγορος. φλεγεντής. φόσσατον.

ΣΑΛΛΑΜΙΝΙΟΙ.

βάτια. ελαρ. (εἰ. φοβλεῖ ει δεροβλεῖ h. e. ελαροβλεῖ sanguinem sugit). ἀλθετώς. ἀπικοίνιος. ἀπότοκασον. εύχους. θεάσιον. καυρές. κάδαμος. καδία. κύρος. πάλαιμις. οπλακρός. σπαῦν. ψυγεος. ψυγεντητής. φόσσατον.

ΣΑΛΛΑΜΙΟΙ.

δνδ βάμ' δυοράς. δποφλάσαι. Βάστα Κάρας. Ἐλυγεύς. Ἐνελυσκίς. Ἐνόρχης. Ἐπακταῖς. ἐπάστεριδες. Ἐργάνη. ἐφεδέται. καπρόφαγος. κηρησίαιδα. χλιασύνες (sic).

ΣΑΛΜΟΘΡΑΙΚΕΣ.

κανυρακίς.

ΣΕΛΕΥΚΕΙΣ.

κεραύνιος.

ΣΙΑΙΝΤΑΙ.

γεγάρη.

ΣΙΑΩΝΙΟΙ.

γανάρας. θαλάσσιος Ζεύς.

ΣΙΚΕΛΟΙ.

δάβακτοι. Ἀβάκαινον. Ἀβολλαῖοι. ἀγετον. ἀδρυα. δκεφαλα. Ἀκεσταῖοι δχοι. δκυρά. ζεσθαι. δλιακτήρ. δμοιος. δμορθίτας. δνεπάταξεν. δνγλευν. δρέπόνους. ἀρτίσην. δταλίζομαι. βατάρια. βλαστάξειν. βράβυλος. δρακανά (δραπτιουργοι). Δημαρέιον. δράδονες. Ἐλεπικία. ἐντάραντον *i* ἐπάσκιον. Ἐπιορα. ἐτρικόφειν. ἐφάργυνσαν. ίδετος. ίεντος. Ινυκίνος. Ιπην. κάγγαλος. κάμηη. κάμπος. κανθός. καρδιώτειν. κάρχαλ. κεκραμένας. κιχτήλαι. κλαραγείων. κολουφήτις. κορφός. κυβιτίζω κυβιτόν. Κυπάρια. κωραλλεῖς. Λάγεσις. λαθρακάζων. λαοργός. λασιχτεύνουσα (?) *ιτο* αδ Λασιών. Λάστος. λάτρα. λιτροσκόποις. Μεγάλλειον. μοιοι δντιμοι. μόκκων ωθωις. μολγάδ. μυρμηκιδ. μύττακες. νίβετοα? μίδεις. συμφοκόνος. οβλάχιον. Πόλλοις οίνος. σκύτα. τριπτήρ.

ΣΙΚΕΛΙΩΤΑΙ.

τόργος.

ΣΙΚΥΩΝΙΟΙ.

ἀμάδρων. ἐπάκτιος. ἐπωπής. θιακχά. ιακχά. κάγγαλος. σειφόν.

ΣΙΦΝΙΟΙ.

ἐπιψήμοις. ἑκρακτηρίας. ἑναγρος.

ΣΚΑΡΦΙΕΙΣ.

ειρήνδεια.

ΣΚΥΘΑΙ.

δράκης. δρί. δριε. δγλυ. δδγόρ. ἀνορ. ἀρ-τιμπασαν. βιθίζων. Γοιτσόνον. ἰφέστοιο. διψήνων. Ιπλάκη. Ιστριανίδες. καραρίνες. Καρδιανολ. Κελχωναείς. Κυμέριοι. Κοραζοί. μελίτ. τον. μέσωλη. δρμάται. παγαίη. Σάκαι. σακυδάχη. σάραπτιν. σιγαλόν. Σκυθιστή. Σέλυμοι. ταρανδος. ίς δλείφα βοῦς (?). Χαλιδική.

ΣΟΛΕΙΣ.

μήτρα. υπεκκαύστρια.

ΣΤΥΜΦΑΙΟΙ.

Ἀγγελον. δδαῖα. ἃδος. δκτεῖνος. δκτίς. δλύδομον. δλφητής. ἄλφι. ἄμαια. δμποίχοιτις (?). δντιφάρα. ὥμφαμα. δρύσασθαι. ἄσπια. αῦληρα. αύτοφαρίζειν. βαιώτις. βαιών. βιθύνα Κυζ. βιπτάξειν. βλετης. βλεντόν. βιτάχα. βρυλλίχας. γαφάρας. γέρρα. δάμνια. δαφνίτης. δελήτιον. διατίλειαν *i* διοντιφόροι. δροκτάξειν. δέδορχα? έβασον ει. ένα. έγκιρα. ἐκεραπτηρίχημες. έξας. ἐπιλυ-

σαμένη. ἐπιτυφᾶ. ἐλευθέρος Ζεύς. ἰλευθώ.
ἐμβραμένα. ἴρματα. Ἐρμιόνη. ἵσκητὸς. ἴνα.
εὐδωσώ. ἡμίφριον. Ἡρύκιλον. ἵελος. ἵν
ἱμίνα. ἱσαμι. καπνοκορτιάδεται. κάρκαροι
καρχαρίας. κατάστικτον. καψιπήδαλος. κω-
ρίδες. καδάσσεται. λαρινεύεσθαι. λεκίς. λη-
μνίσκους. λογάδας. λοπάς. μύρκος. μῶσο.
μῶται. νησιγύδα. δνόπορδον. ὄρδιας. όρούα.
παλανίνος. Παλικολ. παραμβίδες. πατάνα.
ποιφύξεις. φογκιήν. βανκόν. σπυρούς. τάρ-
πη.

ΣΥΡΟΙ.

ἀρισθ. βήρ. Δαφνίτης. βαθιά in διάνη. Γει-
ρατεῖς. κανύτας. πελιγάνες. λεοντοφόρον.

ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ.

δβάς. δβός. δγαλιάζει. δγέτρια. δγελυκής.
δδεξίς. δάητον? αιδάνης. δάελλει? δχρα-
μύλα. δχρόδρυον. δλάσσονεύεσθαι. δλανέως.
άλμακτήρ. δματίς. δμήκωνα. δμικόνιστος. δμ-
πιούφον. δμώσας. δναγέστρια. δναλεί. δν-
γαρος. δνασοθεῖ. δνανταί. δνδικα. δνεγμα.
δνθεται. δνεμώτας. δννωμα. δντομα. δπαρ-
τύειν. δπεκέλλερεν. δποκλενεῖ. δπόληρος.
δρβάλη. δρμόγαλα. δρμάναι. δσεκτος. δστάν-
δης. δστύζενοι. δτά. αιλητήριον. Ἀφρατ-
τος. δψυσταν. δχέλωνυρις. δ γραδαμύλα. βα-
ρύνα. βανοίας. βαννάτροι. βάρυνα. βαρύνα.
βασιλίς. βάτας. βάφρων. βειλαρμοστάς. cl.
βρούκος. βυτίνην. γάδιξις. γαϊος. Γαλεοί. γιο.
γολύριον. γραβίτα ή γρατίτα. γυθίσσων? δά-
θεα. δάιμα. Δάμεια. δάναε? δεδηνόδθαι.
διασυκάζει. δρόμος. δυσχιδώτερον. ἐλευθέ-
ρος Ζεύς. Ἐλευθώ. ἱμίο. ἑξάγω χωλὸν τρα-
γιόσκον. Ἑργαλείον. Ἐρδάντας. ἔρωτον. ἐσ-
βηνος. ἐστά. λάπια. ἐσ' δκκα. ἐφαμεροφα-
νίω? θαντλα. θρλακίσσειν. Ιννασία. κάλτοι.
κάννακανον. κάπηλα. κάρκαρα. κλαυμαριώμε-
νον. κομάκτωρ. κριός. κυμίνδαλα. κυρτά.
μαριάνη. μολύός. δδέχα. δδείν? δδερος? πε-
ρδύηρ. δθανώθοι. διάξια. σδμερον? σαννο-
ρός. σφιγκτήρ. ταυρίνδα. τελλίην. τήτης. τι
δδστορε. τορόνος. τριογδον. νετίς. ύητα.

ΤΕΛΑΦΟΥΣΙΟΙ.

... ε Λουσία.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΟΙ.

Παλλάρτιας.

ΤΡΟΙΖΗΝΙΟΙ.

εύθπιον.

ΤΥΜΦΑΙΟΙ.

δειπάτυρος.

ΤΥΡΙΟΙ.

ἄδα.

ΤΥΡΡΗΝΟΙ.

άγαλήτορα. αισοι. ἄνδας. ἄνταρ. ἄρακος.
ἄριμος. δταισόν. αινκήλως. βιρρός. γάλος.
γινίς. δάμος. δέα? δρούντα. κάπρα. Κυφιά-
τας.

ΦΑΣΗΛΙΤΑΙ.

σιοόη.

ΦΟΙΝΙΚΕΣ.

δηκυροφρέδη δείπνηφ. Ἀδωνις. ἀθύρ. ἄλφα.
ἄσσοι. βάχον. γάδερα. γανοι. γόνα απε
γοθρίατα. Σιδόνιοι. σουκοβάλλανοι. σουκλαι.
Πότακοι.

ΦΡΥΓΕΣ.

άδαγνούς. δδάμνα. δξένα. Άχριαίας. ἄκρι-
στιν. ἄργυρίτας. δτεάλη. Βαγίος. βαλήρ.
βάμβαλον. βέκος. Βίλτη. Βερεκύντατα. Βεί-
κιν. βρικίσματα. γάλλαρος. γ(λ)άνος. γιλα-
ρος. γιλούρεα. γλυνρός. δδός. Δαρείος. δικ-
κια. δέμελιτα. δεύματα. κικληρος. Κυ-
βήηχ. μά. Μαζεύς. νινεύηρη. νινήτατος. ξε-
νώνες. ξδύκαναθον. σύχχοι. Σαβάζιος.

ΦΩΚΕΙΣ.

βρίαγχον. μυχλός.

ΧΑΛΔΑΙΟΙ.

δδειλ. αιδεη. γαμάλ. δαβούλη. δελέφρατ. διδλ.
μισσύνη. μολοβόθαρ. πικθν. σιδαν. σηηρία?

ΧΑΛΚΙΔΟΝΙΟΙ.

ἐλητημων.

ΧΑΛΚΙΔΕΙΣ.

δλωνάκη. Ἐλλοπιῆτες. ηδος. σηηρία. Παλλη-
νίδος.

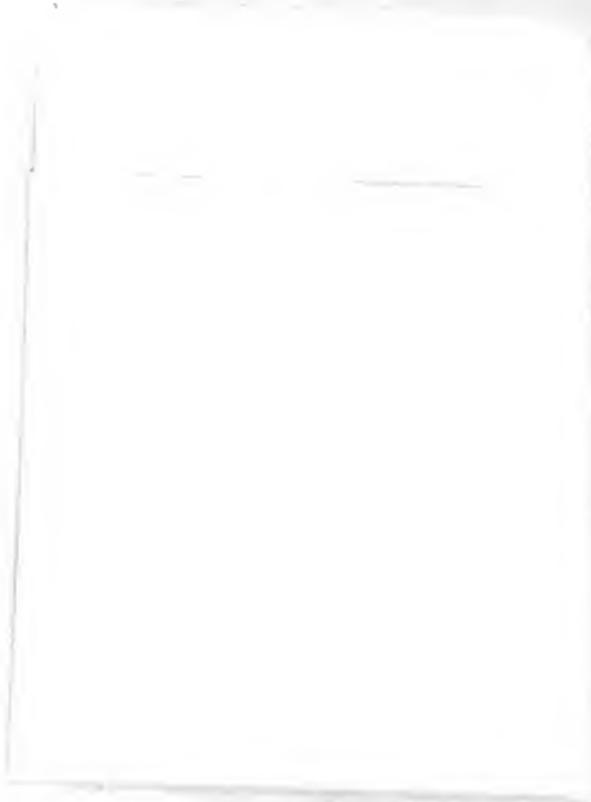
ΧΑΟΝΕΣ.

Κεστρινικοι βθει.

ΧΙΟΙ.

"Εννιος. Ἐριπνος. Ηελινναῖος. σαβακός. Φα-
ναῖος.

IENAE, TYPIS MAUKIL

3 2000 002 288 019